УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Съборни беседи

Част 2 от 5

СЪБОРНИ СЛОВА 1919 – 1927

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящото електронно издание съдържа Съборни беседи и е разделено на 5 части, включващи годишните срещи на Синархичната верига, Съборните слова и словата от Младежките събори.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

27.12.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

Съборно слово 1919 г.

БЕСЕДИ ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ
ОТ УЧИТЕЛЯ

(*Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото на 1919 година*)

ОБЯСНЕНИЯ ВЪРХУ ОБСТАНОВКАТА НА ЗАЛАТА ЗА СЪБРАНИЯ

(*Обяснения върху обстановката на залата за събрания, дадени при първото въвеждане в нея на 19 август 1919 г. – Преображение, 7 ч. сутринта.*)

Задръжте в паметта си обстановката на стаята, тъй както си е. Това са неща наредени по известен закон. Всяко нещо тук има своя смисъл, нищо не е излишно.

Виолетовата краска над вратата показва, че трябва да бъдете силни; зелената иска от вас да се развиете в Божията добродетел; розовата – сърцето ви да е изпълнено с любов; синята – умът ви с вяра; портокалената означава проявление на физическия живот.

Тази картина с концентрични кръгове показва пътя на развитие на човешката душа, първоначалния произход на човека – как той е започнал живота си. Другата картина – пентограмата – показва човека в сегашното му състояние – пътя, по който е минал. Образът на Христа, който виждате тук, представя сегашното стремление на човека да се приближи към Христа, Човек е тръгнал от добродетелите нагоре, влязъл е в рая: дървото, което виждате, е райското дърво; после съгрешил, минал през мъдростта, която се добива чрез изпитание; а най-после минал чрез любовта и влязъл в спасението. След това ще се възкачи през пътя на правдата, посл ще слезе в пътя на истината, и тогава веч ще се съедини с Бога. Добротата, мъдростта, любовта, правдата и истината – това е пътят, през който човек се възкачва. Надписът на пентограмата е:

В изпълнение волята на Бога чрез Любовта е силата на човешката душа;

В изпълнение волята на Бога чрез Мъдростта е силата на човешката душа;

В изпълнение волята на Бога чрез Правдата е силата на човешката душа;

В изпълнение волята на Бога чрез Добродетелта е силата на човешката душа;

В изпълнение волята на Бога чрез Истината е силата на човешката душа.

Вашата задача през годината ще бъде: да схващате Бога като любов и мъдрост, и чрез тях да всаждате в вашата душа всички други добродетели. Само по този начин може да се развиете и подигнете. За да бъде човек силен в света, трябва първо да започне с любовта. Добродтелта представя самия човек, минал през любовта. Чрез мъдростта човек е научил Божиите изявления към него.

Сега, ще ви дам мотото: в изпълнение волята на Бога чрез любовта е силата на човешката душа, защото Бог е любов. Не можем да изпълним волята Божия, ако не Го обичаме, ако не Го любим. Волята Божия е да бъдем всички добродетелни. Да бъдем добродетелни – това с отношения на хората едни към други. Трябва да сме добродетелни не само към своите ближни, но и към всички създания – под „ближни“ разбирам и всички млекопитаещи, които ни обслужват, и дори малките животинки, те са също наши близки в широк смисъл на думата.

Първото правило, за да придобием любовта, е непременно да имаме смирение. Любовта е качество, което познават само смирените, слабите; тя е техен дар. Силните хора, които уповават на себе си, не знаят какво нещо е любов. Ние страдаме не от любов, а от

многознание, от много сила. В света има две сили: сила без любов и сила с любов. Първата – силата без любов – е физическа сила, която руши, а втората – силата с любов – е божествена, която твори. И тъй, когато кажем, че трябва да сме силни, разбира, че трябва да имаме силата на божествената любов.

Вън от това, което казах дотук за вашата задача през годината, ще ви дам, като лозинка, „Добрата молитва“ – да размишлявате върху дълбокия смисъл, който тя съдържа. Четете през деня по едно изречение от нея, и принципите, които са легнали там, да се одухотворят във вас чрез закона на любовта.

(*Следва първата публична беседа „Мировата любов“, държана същия ден, 10 ч. преди пладне, в читалището „Надежда“, гр. В. Търново*).

МИРОВАТА ЛЮБОВ

Предмет на моята беседа ще бъде Мировата Любов. Аз употребявам тази дума в малко по-обширен смисъл, отколкото обикновено се разбира. Може да запитате какво общо има с нас Мировата Любов. Отговарям: същността на Живота – това е Мировата Любов. Любовта е която носи условия за Живота, тя е главният стимул на Земята, т.е. идеал, към който всички се стремим. А самият Живот пък, за да се изрази в пълнота, подразбира свобода на действия. Той се развива в четири посоки: в обществена, политическа, културна и духовна. Това са области на една и съща реалност. Под думата Любов аз не разбирам онази обикновена любов, която изгасва като въглен във водата. То не е Любов. Истинската Любов е въглен, който никога не изгасва. И който разбира смисъла на този жив въглен, той е разбрал смисъла на земния живот. Затова именно и древните мъдреци, и старите алхимици са се стремили да изучат и са схванали същината на този жив въглен. Ония, които не са запознати със свойствата му, казват, че Любовта изгаряла човека. Да, има предмети, които изгарят, но има пък и такива, които не изгарят; както има метали, които се окисляват, и други, които не се окисляват, т.е. горят без да изгарят и затова ги наричат „благородни метали“.

Вие може да ми зададете друг въпрос: „Какво ни интересува нас някакъв идеал, когато се намираме в такива лоши условия на живот?“ Но аз пък ще ви попитам можете ли да докажете действително, че условията на живот са лоши? То е само предположение. В Живота има толкова лошавини, колкото и добрини, толкова падания, колкото и ставания, толкова загуби, колкото и печалби. Едните и другите условия в края на краищата се уравновесяват. Туй, което наричаме

лоши условия в Живота, то е наше субективно схващане – човешко умуване.

Хората казват, че човечеството днес боледува, но аз възразявам. Болестите са анахронизъм, нещо преходно, което зависи от самия човек, защото той има толкова възможност да бъде здрав, колкото и болен. Болестите не са нищо друго, освен упътване за изправление, защото човек започва да се развива само тогава, когато се противодейства на неговата воля. Туй може да се провери винаги в Живота. Всички велики хора са страдали и страданията именно са били стимул за тяхното повдигане. Ония, обаче, които не са имали никакви спънки, а напротив – са имали удобства, са останали назад.

Съвременните хора искат да бъдат богати, но трябва да направят избор, защото има два вида богатство: богатство, с което могат да ги спуснат в дъното на морето, и богатство, което ги въздига. Ако се намерите на някой океански параход като „Титаник“ и носите раница с четиридесет килограма злато, а до вас стои друг, който няма такава тежест, кой от двамата има възможност да се спаси, когато параходът почне да потъва? Вие ли, който носите раницата със злато, или онзи, който е без такава? Сами си отговорете. Думата злато аз разбирам в много по-обширен смисъл, отколкото обикновено хората ѝ дават. За мен златото е емблема на знание – да разбираш ония закони, чрез които можеш да работиш в света, да владееш природните сили, да ги направляваш така, че да бъдат полезни на теб и на другите. Ще рече: знанията, които имаш, да не се окисляват, да не изгарят, а да се запазят и използват за добро.

Ще ви представя един окултен разказ. Някога в едно царство всички граждани и гражданки живеели щастливо. Живеели братски и били щастливи, понеже техният цар не бил женен. Гражданите се заинтересували: „Как тъй нашият цар да стои сам; да му намерим

някоя красива мома, да го оженим, за да имаме наследник в бъдеще, защото другояче нашата държава ще пропадне“. Избрали най-красивата мома и венчали младия цар за нея. Тя родила две дъщери. Едната – толкова красива, че привличала всички с хубостта си. А другата – толкова грозна, че всички я отбягвали. Но нещастието било там, че когото от поданиците поглеждала красивата дъщеря, заболявали го очите; когото пипнела, осакатявал; когото срещнела из пътя на разходка, здрав не се връщал в дома. И така осакатели всички поданици. Като излизала грозната сестра, обаче, когото поглеждала, оздравявал и на когото полагала ръка, излекувал се. Вие ще речете, че това е само разказ, че не е действителност. Не е разказ, а самата действителност – това е сегашният живот.

Вашият син – целомъдрен, честен – погледне някоя красива мома; веднага неговият характер се променя, умът му потъмнява, сърцето му се извращава, защото красотата стимулира само външната проява на човешкия живот, т.е. чисто физическата му страна.

Искате да бъдете красиви, да бъдете богати, да бъдете силни и т.н., но аз ви питам кой красив, кой богат, кой силен човек досега не е умрял? Някои ще възразят: „С вашите идеи хората гладни ще умрат“. Ами вие с вашите няма ли да умрете? Бих желал да видя някой, който не умира в едно или друго направление. Не само умират, но някои погиват. Друг иска да стане добър, за да не страда. Не, колкото си по-добър, толкова повече ще страдаш. В какво се състои тогава разрешението на въпроса ще попита друг. Само в това, че добрият знае защо живее, знае защо страда и умира, а лошият не знае това. Това е разликата.

Не мислете, че смъртта е нещо естествено, в реда на самата Природа. Било е време, когато човек е бил безсмъртен. И ние можем

да не умираме. Но знаете ли в какъв смисъл употребявам „да не умираме“? – В смисъл да не грешим. Човек, който греши, всякога умира. Умираме, защото нашите деди и прадеди са грешили. И ние постоянно грешим, защото носим резултатите на своите минали прегрешения. Това източните народи наричат карма или закон на причините и последствията. Тези причини засягат не само отделния човек, но и обществото, и цялото човечество в неговата съвкупност. Като ви говоря това, аз имам предвид една велика Истина, която можете да проверите всички. Не говоря за теория, а за опит. Учението, което проповядвам, мога да го подложа на жив опит.

Днес хората се запитват: „Ти вярваш ли, или не вярваш?“ В света всички хора вярват. Не съм срещнал човек да не вярва. Само че има разлика във вярванията. В онова царство, за което ви говорих, че хората са страдали от красивата царска дъщеря, явил се един велик мъдрец, който носел една ябълкова семка и им казал: „Аз ви нося лек против вашите нещастия“. От тази семка израства дърво, високо десет метра, дава сочни плодове, които тежат по половин килограм, и всеки, който яде от тях, няма да бъде заразен от погледа на царската дъщеря. Това е Дървото на Живота. Хората не посели семката и не дочакали да даде плод, но я взели, един на друг я предавали и казвали: „Чувате ли, тази семка ако се посади, израства такова и такова голямо дърво и дава сладки плодове по половин килограм, които лекуват болни“. Всички почнали да говорят за семката и все вярвали в целебните свойства на нейните плодове. Най-после изгубили семката и почнали да казват, че това, което се говори за нея, е невярно и глупаво; може ли да съществува толкова голямо дърво и да дава такива плодове; лъжа е. И престанали да вярват.

Когато някой от сегашните хора каже, че не вярва, казвам: приятелю, изгубил си семката. Ти можеш да бъдеш учен, сериозен

човек, но нямаш ли в себе си тая семка – Любовта, ще бъдеш подложен на хиляди страдания. Няма да се спирам да обяснявам какво нещо е религия. Това вие сами ще си го разрешите, защото сега ви говоря за Любовта. Питам имаме ли ние тая семка? Кой от великите учени в миналия и сегашния век е донесъл тази семка? Някои ще отговорят, че Христос я донесъл. – Къде е, я да я видим? Исус Христос страдал, възкръснал, но я да видим плода на това страдание и възкресение. Изгубена е семката!

Ще продължа разказа. Този същият мъдрец се явил втори път в онова царство и казал: „Понеже първия път вие изгубихте семката, сега няма да ви я дам да я предавате от ръка на ръка, но като намеря най-достойния гражданин, ще му река: Приятелю, ти имаш хубава градина, аз ще посадя семката, а ти ще я поливаш и наглеждаш; и след пет-десет години ще имаш плодове, цяр за всички“.

Вие трябва да посадите тази семка и да се ползвате от нейните плодове. А първият плод на тази семка е Любовта, която трябва да цари между всички хора, безразлично от какво верую и от каква народност са. Те трябва да се издигнат по-високо от дома, обществото и народа си. Любовта трябва да обхване цялото човечество, понеже всички сме негови членове. То съставлява общ организъм и когато бъде добре нему, ще бъде и на народа, и на обществото, и на дома, и на отделния индивид; и обратното.

Не искам да засягам никак вашите възгледи. Моето намерение не е това. Говоря принципиално. И затова не искам да се бъркам в недъзите – обществени, политически, културни и духовни. То не е моята задача и то не разрешава въпроса. Когато вляза в един дом, в който хората страдат от глад, не трябва да им проповядвам, че Господ ще помисли за тях, и да ги оставя с тази мисъл. Няма да им кажа „вярвайте в Бога, имайте упование в Него“. Аз поддържам следния

принцип: да нося на гърба си винаги пълна торба с хляб, та като отида в някой дом, където хората са гладни, и видя, че се карат, да им кажа: „Сложете трапезата и елате да ядем“. Тогава ще се възстанови мир и спокойствие в дома.

Съвременните хора имат превратно схващане за Живота. Те казват „да оправим обществото, света“. Идеални работи, но как да възпитате обществото, своите синове и дъщери, политическите мъже, учителите, свещениците, проповедниците? – Аз съветвам всинца ви да идете и проучите живота на пчелите – те ще ви научат как трябва да възпитавате. Когато искат да си създадат царица, те приготвят за нея особена храна; за пчелите-работници – друга храна; за търтеите – друга. Пчелите умеят да уредят своя живот много по-добре от хората, които само мъдруват. Това не е упрек, но указание, че ние трябва да проучим по-нашироко Природата, която стои пред нас и в която са вложени всички закони и образци за преуспяване.

В Мировата Любов ние ще добием повишение на нашето съзнание. Да чувстваш вибрациите или да слушаш гласа на всички страдащи хора и да им помагаш, то значи да помагаш на себе си, на народа си и на човечеството едновременно. Онзи, у когото се е пробудило и действа това чувство, който се е освободил от всички материални пречки, може да се проектира навсякъде в пространството и да помага на всекиго. Ще кажете: „Как е възможно да помогнеш някому, без да го пипнеш?“ На този въпрос аз задавам друг: Слънцето, което е далеч от нас деветдесет и три милиона мили, пипа ли ни със своите ръце? – Не. Само като погледне от такова далечно разстояние, всичко затрептява в Природата, започва да расте и да дава плод. Някои казват „да вдигнем ръка и да благословим“. Хубаво, но като вдигнете ръка, трябва да дадете нещо така, както Слънцето всеки ден вдига ръце над вас и изпуща енергия, сила върху

болни и здрави същества. Ще рече някой „какво ще се занимаваме със Слънцето?“ Не ви казвам да се занимавате с него, но да го използвате. Ако някой е неразположен духом, да се попече на слънце; ако е изгубил своята енергия, да се изложи на него; ако е разочарован в своя идеал, ако не му стига умът как да работи, нека излезе на слънце да го понагрее.

Някой ще възрази: „Господ е, Който ще помогне“. Като говорите за Господа, аз ви питам какъв е вашият Господ? – Господ е вътре в нас. Когато Го почувстваме, когато заговори в нас, ние обикваме всички хора еднакво и сме готови да се пожертваме за тях. Христос, като е казал „няма по-голяма любов от тази, да положи някой душата си за приятеля си“, иска да каже: да даде необходимите условия на своя приятел да живее. Нашата любов към ближния да не бъде такава, че да го считаме като грешник и да го спасяваме, но да го считаме като брат, приятел и да му дадем всички условия да живее и да се развива. Не мислете, че вие ще начертаете нов път на Живота. Не, пътят на Живота на всеки едного е начертан и е строго математически определен. На всекиго е определено какво ще стане от него, как ще живее и как ще се развие животът му. Това е законът на постоянните причини и последствия.

В Божествения закон на Любовта няма дисхармония. Когато разберем Любовта като една такава сила, тя ще се всели в нас. Тогава ще бъдем силни да изправим всички обществени недъзи не по механически начин, но чрез Любовта. Когато обществото насочи любовта си към когото и да било, ще измени ума му и ще даде направление на живота му. Ето защо, когато казваме, че Бог е всесилен, подразбираме съвкупността на цялото Битие, на всички същества, на които мисълта е насочена към нас като творческа сила. Всичко, което у нас е лошо, то не е Божествено, то е наше. Ние сме

създали съвременния лош живот и строй. Ако ме попитате защо Бог е създал така света, ще ви отговоря: зная, че светът е създаден другояче, а така, както го виждам, намирам, че е развален от хората.

Всички тук, които ме слушате, имате разни възгледи за Живота. Не само вие имате свои възгледи; такива имат и млекопитаещите, и птиците, мравките, растенията – всички живеят според своето разбиране. Но това още не е самият смисъл на Живота, той е по-богат, по-обширен. В човешката душа се крият способности и сили, които могат да се пробудят при особени условия. Всеки от нас може да направи малък опит. В какво седи този опит? – В следното: най-първо мислете, че във вас са вложени всички условия да станете истински човеци. Ако не можете да използвате тези условия, това не показва, че във вас няма тези възможности; то показва, че не сте намерили и приложили методите. И съвременните учени хора, и философите от хиляди години се стремят да намерят тъкмо тези методи, за да се повдигне човечеството.

Ние нямаме и религия, която да внася безсмъртие у човека. Аз казвам, че действително православна религия още не съществува в света. Като казвам това, някои могат да ме питат към коя религия принадлежа. Отговарям: към никоя съвременна, куха, без съдържание религия. Аз ще ви кажа към коя принадлежа и ще ви определя какво нещо е религия – най-кратко определение: религията е връзка между Любовта и Мъдростта. По-добро определение на религия от това няма. Онзи, който е намерил тази връзка – Любовта да действа в душата му и Мъдростта – в ума му, той има религия, той разбира закона и самото безсмъртие. Тази религия ни прави подобни на Бога. Как може да бъде човек подобен на Бога? – Да не умира, защото Бог е безсмъртен. И Христос казва: „Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен“. А не може да бъде човек безсмъртен, ако не е съвършен.

Ще попита някой: „Ами защо светиите умряха?“ – Защото понесоха греховете на хората. Когато се освободим от греховете, ние не ще умираме, а ще дойдем в онова положение, което е същината на туй Учение – да живеем в Любов и Мъдрост. Човек, който няма тази Любов, не може да бъде религиозен и безсмъртен. Според туй определение (*схващайте ме добре*), да не умираш значи да си господар на всички положения в Живота: да ти еднакво радостен и когато страдаш, и когато се радваш; да ти е еднакво, когато губиш и когато печелиш. Кого ние похваляваме днес в живота, нали всички ония герои, които са страдали и умрели? На кого издигаме паметници и полагаме венци – на крадците ли, които са грабели чуждото, на богатите ли, които са натрупали милиони, на философите ли, които са се отличавали със знания? – Не, а на ония, които са страдали и се самопожертвали за човечеството; на тях последното отдава почит и дан.

Съвременните хора често обичат да се надхитруват със софизми по отношение съществуването на Бога и питат има ли Господ. Аз философски не разрешавам въпроса, а казвам просто, че Господ съществува тъй, както Слънцето грее. Представете си, че сте будни все нощно време, а денем, когато Слънцето грее, спите; че вас ви събуждат винаги, когато Слънцето залязва. Вие изучавате света все нощно време и след двадесет години казвате „няма Слънце“. Аз възразявам: изменете начина си на живот, спете нощно време и бъдете будни денем, когато Слънцето грее, и ще го видите. Същото е и с богаташите, които са потънали в тежестите си. Не ги осъждам, но посочвам тяхното нещастие. Те се намират в дъното на океана и затова слънчевите лъчи не могат да проникнат до тях. Как могат да се спасят? – Като оставят златото в дъното на океана. – Но има ли горе живот? – Много по-прекрасен. Тези милиони могат да бъдат мислите

ви да спечелите богатства и да заемете високо положение или да завладеете света. Освободете се от тези мисли. Я кажете кой министър оправи България, кой оправи Англия, къде е стара Гърция, къде е Рим със своята слава? Не оспорвам, че човек трябва да има стремежи, но казвам, че ние вървим в крива посока, криво разбираме на Живота и че на това криво разбиране вече трябва да поставим кръст.

Двама гръцки скулптори искали да покажат своето изкуство, кой по-добре го разбира. Единият от тях изваял грозд, толкова естествен, че привлякъл и самите птици, а другият изработил богиня, толкова красива, и метнал отгоре ѝ воал, толкова деликатно, че другият му рекъл: „Я вдигни воала да я видя по-хубаво!“. Този пример показва, че оня, който изваял богинята, е бил по-изкусен. Но питам ви: и тези двама художници не умряха ли? – Умряха. Вие можете да разбирате много добре всеки закон, може да сте философ, държавник и т.н.; то е само изкуството на двамата художници, сянката на нещата, не е същността на Живота. Същността на Живота е да влезем в хармония с него. А ние още не сме влезли в тази хармония. Аз оспорвам твърдението на съвременните хора, че те живеят истински Живот. Те не живеят такъв, а страдат и се мъчат.

Според мен има мъчение, труд и работа. Ние сме още в мъчението, а Животът започва с работата. А работата е съзнателният Живот – да разбираш как да си господар на себе си, на ума и на сърцето си и никой да не може да те подкупи. Да имаш онази велика Любов, що въодушевява. И тя не само да те въодушевява, но и да бъде постоянен стимул, както са топлината и светлината за растителния живот. Съвременните хора аз ги уподобявам (*ще ме извините за сравнението*) на следното: един учен, умопобъркан човек, бил поставен в една голяма зала на лудницата, в която прекарвали времето си около петдесет умопобъркани. Той се занимавал със

събиране на сламки и от тях правел купчинки, които през деня пренасял от един ъгъл на друг и на другия ден пак повтарял същото. Хората приличат на този човек и питат защо са нещастни. Защото трупат сламки. Трябва да дойде онзи благодатен вятър, който да помете всички сламки, а с тях – и нещастията.

Ние трябва да постъпваме спрямо своите ближни като онзи светец, който отивал да се разговаря с Бога. И като минавал покрай един богат човек, последният му казал:

– Кажи на Господа, че ми дотегна това богатство. Да го отнеме, за да живея като хората.

– Много добре – казал мъдрецът, – ще кажа на Бога.

Повървял по-нататък и видял един бедняк, който пък му казал:

– Кажи на Бога, че ми дотегна този живот. Стига съм ходил гол и бос. Да ми даде дрехи, изобщо – да измени условията на живота ми.

– И твоята молба ще представя – рекъл мъдрецът.

Отива при Господа и му разправя за двамата. Господ му рекъл:

– Кажи на богатия да стане недоволен и да започне да роптае против Мен и Аз ще му отнема всичкото богатство; а на онзи бедняк кажи да бъде доволен от живота и всичко ще му се даде.

Връща се мъдрецът и казва на богатия какво му поръчал Господ, но богатият възразил:

– Как мога да направя това?

– Тогава богатството ти ще остане.

Минава край бедняка и му казва поръчаното от Господа, но и той му възразил:

– Как мога да бъда доволен при такива лоши условия?

Тогава мъдрецът му казал:

– Ще ходиш гол и гол ще бъдеш погребан.

Вие казвате, че починалите били при Бога, а отивате на гробищата да им четете молитви и да ги поливате. Могат ли те да бъдат едновременно и на гробищата, и при Бога? Онзи, който е горе, трябва да каже на онези, които са долу: „Вие мислите, че сте мъртви; почнете да благодарите и ще възкръснете“. Това, което ви казвам, не го вземайте за упрек, че имам намерение да укорявам когото и да е за неговите вярвания. Излагам само ония лъжливи схващания за Живота, които са вмъкнати в нас и които ни тикат в крив път, за да сме в дисхармония със самия Живот. Ние искаме да живеем, а при това се готвим за смърт. Онзи, който е намерил закона на Мировата Любов, на туй Космическо съзнание, той вече не умира. Може да му забиете гвоздеи на ръцете и на краката, може да го разпънете на кръст, може да го положите в гроба – той е в състояние да оживее пак. Онзи, който не е научил този велик закон на Любовта, неговият камък никога не ще бъде отвален от гроба.

Днес хората все това говорят: „Ние сме грешници, грешници“. Не искам вече да чувам такова нещо! Туй, което аз зная, е, че хората по естество, в душата си са добри, а поради заблуждения и воля са лоши. Те търсят щастие и мислят, че по този път, по който вървят, ще го намерят. Няма да го намерят, защото и техните бащи и деди са го търсили все по същия път и не са го намерили. Христос е казал: „Онези, които чуят гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят“. А що значи Син Человеческаго? – Синът на Мъдростта и Любовта. Онзи, който е съединил Мъдростта с Любовта, той е оживял. И вие, когато чуете този глас, ще оживеете, ще възкръснете. Туй именно е учил Христос. Ако посадите семката, за която ви говорих, а не само да я приемате и предавате на хората от ръка на ръка, ако я посадите в сърцата си, ще дойде оживяването и възкресението, което толкова очаквате. Тогава Животът ще влезе в своя естествен Божествен път.

На всички майки, които ме слушате, мога да дам правило как да имате синове и дъщери, каквито вие искате. Онези девици и момци, които ме слушате, мога да ви кажа смисълът на вашия живот в какво седи. Вие ще се ожените, женитбата е благословено дело, но има три вида женитба. Едната наричаме търговско съдружие; другата – женитба на господар със слугиня, т.е. мъжът-господар, а жената-слугиня и обратното; и третата е съчетание, когато мъжът и жената живеят в Любов и Мъдрост, когато живеят един за друг, когато жената не само няма да каже на своя възлюблен горчива дума, но даже няма да отправи гневен поглед към него и при най-големи негови погрешки ще излива любов към своя другар. Само при такава женитба в света могат да се родят добри деца, мъдреци, светии – служители на цялото човечество. Ако майката, която е заченала своето дете, е въодушевена от велики идеи за човечеството, тя още в бременно състояние ще предаде на детето си всички качества. Тя е като Бог на детето и може да направи от тази кал там каквото иска; защото излезе ли веднъж от утробата на майката, детето става вече независимо в мислите и чувствата. Ако майката вложи всички свои качества на Любов и Мъдрост в детето си при деветмесечното бременно състояние, детето ще има към своята майка през целия си живот хубаво разположение и всякога ще бъде готово да се жертва за нея. Когато някой син каже на майка си „защо си ме родила“, разбирам, че майката, когато го е носила, е мислила противни неща или пък баща му е бил в такова състояние. Синовете и дъщерите носят мислите на своите родители. Това е заключението, до което и съвременната наука е дошла.

В такава обща беседа, естествено, аз не мога да се спирам по-надълго на въпроса и подробно да развия тези принципи. Трябват училища, в които младежите да се възпитават върху тия велики

закони – как могат да станат добри майки и бащи, а също и строители на бъдещото общество. Има една книга, написана, мисля, от някой българин, с много хубаво заглавие: „Строители на съвременна България“. Обаче, да знаеш как да строиш, то е велико, свято дело.

Може би се съмнявате в това, което ви казвам. Няма защо да се съмнявате. Вие грешите, като се съмнявате. Изхвърлете съмненията от душата си, защото моето съмнение във вас е съмнение в самия мене и вашите съмнения в мене са съмнения в самите вас. Аз не се съмнявам във вас. Имам всичката вяра, че от вас в бъдеще могат да станат добри хора. Някои от вас сега се намират още в ранно състояние. Някои още не сте на нивата, но след хиляди години, когато ви срещна, ще има голяма разлика в сравнение със сегашното ви положение. Ще кажете „може ли да се срещнем след толкова години“. – Разбира се, че ще се срещнем и ще се разберем много по-добре, отколкото днес. Сега вие гледате критически и си казвате: „Този човек, като се е явил тук да ни говори, има нещо – може да ни омотае. Опасна е тази работа, да бъдем нащрек!“ Имате право. И аз да бях на ваше място, така щях да мисля.

Сега, като пътувах от София за насам, седях до едного. Гледам, че си попипва кесията в джоба и в същото време поглежда мене и другите и вероятно се питаше дали не сме от ония хора, които вземат, а не дават, дали той ще влезе в нашия джоб, или ние – в неговия. Не съм аз от онези, които бъркат в джобовете. Аз мога да ви оставя вие да бръкнете в моя джоб, да вземете каквото можете. Само когато почнем така да мислим, светът ще се оправи. В света трябва да има изобилие: изобилие в мозъците, изобилие в сърцата, даром да си отваряме сърцата един на друг.

Аз не разглеждам съвременното общество така, както вие. То и така ще си умре, нему никой не може да помогне при тия мисли. Може, но как? – Ако се изменят условията. Ще ви преведа за това един пример. Когато вървуваше испанската болест и задигна шест милиона души из целия свят, попитаха ме как да се лекуват. Казах им, че не съм лекар, но според законите, които зная, да пият вряла вода и да ядат топли картофи и след седмица или десет дни кризата ще мине. Сега някои ще кажат: „Мислиш толкова ли сме глупави – да сме ядели картофи и пиели вода!“ Не че сте глупави, но ви казвам един метод на лекуване. Направете опит. Нека кажат всички ония, които са опитали, какви бяха последствията. А лекарите какво правеха? – Туряха инжекции и повечето болни заминаха за онзи свят – за седемнадесет дена се поминаха хиляда и седемстотин души в София. И обясняваха: „А, имаше криза, усложнение и т.н.“ Казвам: тия хора трябваше да пият вряла вода и да ядат топли картофи. Пиенето на вряла вода също е инжекция, но отвътре, а не отвън; работата е да се знае къде да се постави.

И сега, ако питате как ще се излекува България, казвам ви: вряла вода да пие и топли картофи да яде. Като казвам „вряла вода“, трябва да знаете откъде да черпите водата. – Оттам, дето я пие оселът, защото той избира где има хубава вода. Ако употребявате вряла вода, тя ще внесе у вас онези елементи, че деветдесет процента от съвременните кризи, които разяждат обществото, ще изчезнат. А врялата вода и топлите картофи – това е Живот в Любов и Мъдрост.

И тъй, Мировата Любов ще ни тури във връзка с Живота, да разбираме смисъла на всичко – на всяко цвете, дърво, извор, планина, дом, човек. Тя ще ни разкрие великата тайна на Живота, да разберем отношенията си един към друг. Когато тя влезе в нас, ще ни направи мощни, герои, да побеждаваме. И не един опит, но ще направите най-

малко деветдесет и девет и стотният ще сполучи; той няма да направи изключение. Значи, ще трябва да постоянствате. Всичко туй е вярно и в Живота. Боледува ли човек, има ли известни нещастия, определено е математически колко време ще продължават. Понеже всички болести се дължат на известни живи същества, на микроби, чийто живот не е в съгласие с онзи на болния. Болестите ще съществуват, докогато допускаме тези микроби да съществуват у нас и да оставят там своите излишеци.

Ако някой би ме попитал докога ще има убийства в света, ще му отговоря: докато има убийци. Докога ще има кражби? – Докато има крадци. Но крадците не са се родили, тях ги е създало лъжливото схващане на Живота. Убийците, това са чада на една стара култура. То са лошите идеи, които, като влязат в човека, може да го убият. Съвременната наука показва, че човек може да се хипнотизира, може да му се внушат мисли да извърши престъпления. Знаете, че са правени много опити с младежи, които не са поставени при благоприятни условия, и се е установило, че техният морал не може да издържи изпита. А Мировата Любов създава онези благоприятни условия, които премахват всички отрови в обществото.

Всяко неразположение, всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяко лошо действие се дължи на вибрациите на известни материи, които съществуват у нас, и които се проявяват в нашия живот. Следователно, човек, за да бъде добър, за да проявява добри желания и добри мисли, трябва да събира чиста, ефирна материя и да организира своите сили. Грубата материя е като основа за зараждането на престъпления. И дето е казано „Ония, които чуят гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят“, значи: ония, които разберат закона на Мъдростта и на Любовта, няма да бъдат подложени на лоши условия. Ако живеете в някоя изба, дето не

прониква слънце, естествено там ще има условия да ви хване ревматизъм или охтика, хипохондрия и други болести. Излезте на слънце, защото благоприятните условия са над повърхността на земята. Освободете се от чрезмерна влага и тогава ще внесете нови условия в живота си. Що е влагата у човека? – Чрезмерните желания създават влага. А чрезмерните пък крайни мисли произвеждат сухота. Ще рече, и влагата, и сухотата в своите крайни прояви имат лош резултат за Живота.

Сега, в тази Мирова Любов, дето съзнанието се е повдигнало, се намират опорни точки за развитието на човека. Ще ви дам един пример: имате ръка, която често вдигате и свивате пръстите ѝ. Защо едни пръсти са по-големи, а други – по-малки и защо палецът е отдалечен? Когато ръката рече да действа, всички тия пръсти се събират и палецът идва отгоре да им помогне; човек хваща рало или каквото и да е друго оръдие и работи. В едно общество, което е създадено, да речем, като ръка, едни могат да бъдат търговци. Малките пръсти, това са търговците, ние ги наричаме базиргяни, съвременни практични хора; безименните пръсти, това са хора на културата, на науката; средните – на правосъдието и политиката; показалците – на религията и на личния живот; палецът – на Божествения свят, разумното у човека. Всички тия пръсти трябва да се съединят и да действат. Докогато обществото – политиците, културните и духовните хора – са разединени, не могат да произведат онзи ефект, който произвежда ръката, когато събере всичките си пръсти на работа. За да съедини човек своята ръка, трябва воля. А когато вложи воля, внесе своите мисли в областите, които току-що споменах, и каже „елате на помощ“, всички ще се съберат като пръстите на човешката ръка и ще извършат чудеса.

Следователно, велика философия е вложена в ръката. Всеки ден, когато погледнете вашите пръсти, помислете за вашите отношения, за отношенията на Любовта към Мъдростта. Палецът представя Божественият принцип, който трябва да се употреби за благото на всички велики хора, на цялото човечество; показалецът – за религията и личния живот; средният пръст влага правото и политиката в полза на човечеството, разбира лошавините на живота и създава законите; безименният влага културата; кутрето – материалните облаги. Палецът е готов да се самопожертва и казва на другите пръсти: „Ако се съедините вие четиримата, ще ви подкрепя и аз и работата ще бъде свършена". Някои оратори, когато говорят, вдигат и махат ръце, па и аз вдигам и махам ръка към вас. Защо? – С това казвам на всинца ви да намерите отношенията на Любовта към Мъдростта, да познаете вашите права и задължения към вашите близки, да намерите и приложите великите принципи на тази Божествена наука за благото на обществото, за повдигане на младежта. И така да подобрите икономическите си условия: да има масло, зарзават, жито, плодове – всичко в изобилие. Ето това означават пръстите на ръката.

Ако всички хора знаеха как да свиват пръстите на ръката си, щяха да бъдат в друго положение. Но българинът вдига ръката си в юмрук, ей така, и казва „мога да ти пукна главата", както англичаните и американците се боксират по носовете. На такъв, който свива юмрук против мене, аз казвам: с тебе мога да върша работа, защото с тебе ще се разберем; ела при мене. Аз бих желал да имам работа с онзи, който има свити юмруци. Детето, когато се ражда, е със свити юмруци, което показва: „Аз ще порасна и ще завладея света!". А когато човек умира, разперва ръце, като да казва: „Умирам, не можах нищо да направя. Господи, прости!" Но Господ знаете ли какво отговаря на

такъв? – „Не си знаел как да свиваш пръстите си“. Защо и вие страдате? – Защото не знаете как да свивате пръстите си. – „Ама защо е това нещастие в нашия дом? Защо страда България? Контрибуция ще има ли?“ – Ако си държите ръката отворена, ще има контрибуция, но ако си я затворите, няма да има контрибуция. – „Ама какво ще бъде нашето положение в бъдеще?“ – Ако знаете да си свивате ръката, ще бъдете свободен, велик народ; но ако не знаете, ще бъдете роби както досега. Може да кажете, че сте свободни, но не сте свободни. Докато не се разбирате, докато си отмъщавате, докато не се обичате и не сте готови да се жертвате един за друг, не сте свободни нито като индивиди, нито като общество, нито като народ, нито като човечество.

Днес аз искам да оставя във вашите умове тази мисъл: всички българи да почнат най-напред да си свиват пръстите на дясната ръка правилно и като свиват пръстите, да знаят какво означава това; да концентрират ума си в своята ръка и да казват: „Всичко, каквото може да се включи в тези пръсти, ще го направя!“. Искам да оставя във вашите умове тази мисъл: всички българи да започнат да свиват ръцете си: първо дясната ръка, която е на Мъдростта, а после и лявата, която е на Любовта. Направете една година опит. Проектирайте това в мислите, волята и действията си и ще видите резултата. Ще кажете: „Ние не сме толкова глупави“. – Много глупави работи сте правили. Нима онзи, който седи в бирарията пред чаша бира, нима онзи, който дигне цигара и запуши, много умни работи върши? Онзи, който чете вестници, новините на които едва в един процент са верни, нима върши умни работи? А това, което ви казвам за ръката, деветдесет и девет процента е вярно. Вие и като четете вестници, и като пиете бира, пак свивате пръстите си, но като ги свивате, кажете: „Няма да пия, няма да пуша, няма да се гневя, да си отмъщавам на своя

приятел!“. Свийте си ръката и му кажете: „Благо ще ти говоря!“. Не е ли това велика философия? Аз ви уча на един велик закон в Живота, как да свивате ръка, за да отива всичко на добро. Вложете тази велика мисъл, най-малко – опитайте я. Не мислете, че искам да ви излъжа. Направете един малък опит и след година, когато се срещнем отново, ще ми разправите за вашия опит. И той е най-лесният опит. Може да ви дам и други опити, но те ще ви костват много.

Не искам само да свивате ръката си, но като я свиете, да мислите. Отчаяни сте, искате да се самоубиете или искате да убиете някого; свийте пръстите и кажете: „Не!“ Малодушни сте; ще направите същото. Всичката тайна се крие във вашата ръка. Да имате ръце, то значи, да имате най-голямото благо на физическия свят. Какво не излиза изпод човешката ръка! Какви хубави звуци излизат изпод ръката на цигуларя, когато хване лъка, и от онзи пианист-виртуоз, когато засвири на пиано! Ако разбирате този закон – да свивате както трябва пръстите си и през всеки пръст да пращате съответстващи струи мисли, ако вложите всичката си сила в тях, те ще имат такова действие, каквото не може да си представите. Ние пишем с три пръста, но ако вложим в тях всичката сила на нашите мисли, тогава изпод перото ни ще излезе съвсем друго. Това са велики тайни, които са знаели хората преди грехопадението и които сега са забравени.

Ще трябва не само да свивате, но и да разтваряте ръце. Разтварянето на ръцете нагоре към пространството какво подразбира? – Възприемане на енергия. Като възприемате тази сила, веднага свийте пръстите си и проектирайте тази сила в мислите и желанията си; така ще дадете силен подтик на живота си. Кажете: „От великия склад на Природата, дето се крие такава Мъдрост и Любов, искам моите ръце да бъдат поляризирани, да възприема Мъдростта и Любовта, да възприема Доброто, съединителната връзка, която служи

между всички хора на Земята". И прегръщането това означава – да дадеш нещо от себе си, от своята любов и своята мъдрост. Когато прегърнеш някого братски и проектираш своята любов и своите добри мисли, ще внесеш живот в него. Момък, когато прегърне така своята възлюбена, ще ѝ даде въодушевление, живот. Онзи пък, който прегръща като октопода и се усеща духом убит, у него нищо няма и нищо не може да даде. Нашите прегръдки, нашите отворени и свити ръце не са току-така – те имат свой смисъл, който Бог първоначално е вложил в тях и който съществува и в Природата.

Ако имам случай да говоря върху този предмет пак, ще продължа беседата си. Сега ще ви оставя с тази мисъл: вие, които ме слушате, да се научите и да научите вашите близки да свиват ръцете си и да прегръщат с Любов и Мъдрост. Само така ще се поправят хората, домовете, обществото политически, културно и духовно. Трябва да се откажете от миналото и да започнете онзи разумен Живот, за който ви говорих и който се възвестява сега в света. Който от сега нататък не се съобразява с тоя велик закон, за него няма на Земята условия да живее. За хората, които не искат да се съобразяват с него, законите на Природата казват, че трябва да си заминат от Земята. Ако вие сега не вярвате в това, което говоря, проверете и след десет години ще кажете верни ли са моите думи, или не. Велик закон се налага сега на цялото човечество, Велико съзнание се пробужда в света – нещо, което никога не е ставало. То е кипежът на всички човешки души, които искат Свобода. И тази свобода се търси не от единици, а от цялото човечество – от всеки дом, от всеки индивид, от всяка култура и религия. Туй е Божествен кипеж, който повдига цялото човечество. И религиозните хора не само не трябва да спъват неговото течение, но ще трябва да му дадат път, защото инак ще ги прегази. Туй течение носи такива блага, каквито светът до сега не е

виждал, но и такива страдания за ония, които ще му се противопоставят, каквито те не са виждали. Земята ще се разтърси така, щото хората ще познаят, че в света има нещо друго, което те досега не са усещали. И Природата има край на търпение.

Да не мислите, че бъдещето на света ще върви по същия начин, както досега? Кажете сбогом на вашето минало! Някои ще кажат: „Аз съм спечелил много пари и оставям две хиляди лева, за да ме погребат“. – Съжалявам, че оставяте пари, за да ви погребат. – „Ще оставя пари на обществото за благотворителни цели“. – Съжалявам, че оставяте пари със завещание, без да направите приживе нещо. Каквото ще направите, направете го докато живеете. Като умрете, онова, което остава, не е ваше и нямате никакво право да завещавате. Като умрете, хората ще правят с имота и парите, които сте оставили, каквото си искат. Ето с такива нелепи мисли живеете и умирате и се питате отгоре защо са всичките тия нещастия. Завещайте в умовете и сърцата на вашите близки Любов и Мъдрост – те са ценните. Във вашите сърца и във вашите глави се крият ценни неща. Знаете ли колко струват те? – Милиарди. Знаете ли колко милиона години е отишло за тяхното развитие? Знаете ли колко милиона Разумни същества са работили върху ума? Не разбирате какви богатства се крият в мозъка. Той живее и след като тялото умре и изгние. Тъй го виждам. Аз виждам хора, които живеят и по друг начин. Вие ще попитате как може човек да живее, когато умре. Живеете, да речем, като водолази и се попитате може ли да се живее при други условия. Но като излезете на повърхността на водата и снемете вашия костюм водолазен, вече живеете като другите хора.

И ние сега живеем като водолази, обаче като излезем на повърхността, ще заживеем по-другояче. Има хиляди възможности, по които може да се живее. И онзи, който туря прегради на Живота,

не разбира основните закони на човешката душа и дух. Ако човек само сега се раждаше и умираше, ако пръв път съществуваше, той би бил жалко същество. Човекът, когото виждате пред вас, съществува от милиони години. Бог е работил милиони години върху неговата душа и върху неговия дух. Душата, това е Неговата дъщеря , духът, това е Неговият син. Към тях трябва да се отнасяме с дълбока почит и благоговение. Туй е новото Божествено учение на този свят, което се възвестява и което ще влее Нов Живот в съвременното общество.

Беседа, държана от Учителя на 19.08.1919 г. от 10 ч., Вторник, в читалище „Надежда“, гр. В. Търново

МЕТОДИ ЗА УЯКЧАВАНЕ ВЪТРЕШНАТА ВРЪЗКА МЕЖДУ ХОРАТА

Във всички създания съществува вътрешна връзка. Вие трябва да се стремите да премахнете условията, които препятстват за заякчаване на тази връзка. Всеки от вас трябва да работи искрено върху себе си и, като работи, да счита, че работи за всички и че всички работят за него, То е Божествен закон, който трябва да работи и в нас. Окултната наука го нарича „Висш аз“, но по-право е да се каже „Божествена душа“. В нея са вложени всички условия за нейното развитие, а когато е образувана връзката, всички способности и чувства растат.

Допуснете, че имате градина насадена с пиперки и зеле, може ли да култивирате този зеленчук без поне малка вадичка за напояване? Може да поседите всякакви семена, но, ако някой ви лиши от вадичката, напразно ще се трудите. Всеки от вас трябва да има такава вадичка. Имате ли я, всичко ще прорасте, нямате ли я, никакъв плод не очаквайте. Много вярвания и много философии пропадат именно по липса на такава вадичка. Може ли да узнаете дали имате вадичка? Може. Трябва да почувствувате присъствието на Висшето аз, на Божествената душа у вас, да почувствувате готовност поне веднъж в неделята или в годината да се пожертвувате за всички.

И Христос казва: „Който изгуби живота си за благото на другите, той ще намери своя живот“. Това е точният превод на думите Христови, и в тях се крие същността. В състоянието, в което вие по настоящем се намирате, тази връзка не е още образувана, и вследствие на това, вашата низша душа, низшето аз, низшият манас, както го наричат теософите, се стреми към противоположни

движения. Душата върши това, не че има някаква омраза към човека, но стремежите ѝ са различни. Ако вашата вадичка бе поливала посадените семена, щяхте да имате обратен резултат. Имате две градини, едната на запад, другата на изток : ако пратите водата на западната страна, ще имате един резултат, ако я пратите на източната страна, ще имате друг резултат. Вашето съзнание и вашето сърце всеки ден се разширяват и придобиват по-голяма пластичност и сила, а тялото ви остарява, ставате по-религиозни, но и недоволни от живота, и отивате на западната страна.

Трябва да се борите с тази ваша низша душа, понеже в нея са вложени всички отрицателни неща. Когато влязат в вашата душа сили и почнат да действуват, ще се стимулират подбуждения у вас да придобиете знания, мъдрост; но тези знания може да превърнете в зло, в насилие на хората. Може външно да турите мантията на благочестието и да търгувате с него, да тръгнете по обратния път на черното братство, някои членове на което носят отвън бели дрехи, а душите им вътре са черни. Щом срещнат някого, те му обещават. Отнемат ли ви веднъж тази енергия, която имате, отбият ли вашата вадичка, те ще ви изоставят и ще потърсят други, на тях да обещаят и тях да излъжат. Така те с хиляди години живеят на гърба на такива малодушни хора, за сметка на тяхната смърт. Едни хора умират от нямане влага или живот.

Като разбираме Христовото учение в този висок смисъл, то не е нищо друго, освен проявление на Бога в света. А пък всички добри хора, учители и светци, те са клончета и листа на това голямо дърво. Няма да се спирам да говоря каква форма има това дърво. Всеки трябва да гледа да изпълни своите функции и да направи онова, което трябва да стори. Ако останете верни на вашето призвание, вие ще се измените и един ден няма да бъдете клончета на дърво или членове

на животно или на човек, но ще се индивидуализирате, и Духът ще дойде у вас да се въплъти, както в Христа, Ще видите как Той ще проникне като слънчеви лъчи, Той се проявява и в животните, които работят на нивата; Той се намира и в житните зърна и изобщо в всички плодни семенца. Можем да кажем, че ние фактически се храним от Неговата плът-Той стана жертва за нас, само да можем да се подигнем и, като разберем живота, от придобитото да можем да помогнем с нашия живот на други. Така трябва да схващате този велик закон и да го приложите в всички посоки на живота си. Всеки от вас ще гледа да се развива не еднообразно, а по пътя, който му указла неговата собствена душа. Клончетата на дърветата не вървят по една, а по различни посоки; но се пак те съставят една вътрешна хармония – симетрия.

Всинца вие не може да се обърнете в голяма река; има много големи реки, както много велики хора, но няма добри хора, сиреч хора такива, волята на които е просветена и в излишък, че да могат да дадат и на други. Ние не учим хората да дадат всичко, да изпразват своите хамбари, да се самопожертвуват, но да дават само излишното. Една от причините, които развалят хората, е тази, че, когато се срещнат, някои от голяма ревност се укоряват: „Ти не вървиш в правия път“ и с това си пречат. Така се произвежда нарушение в мисли, и почват да се отблъсват. Днес не можете да съберете водителите на религиозните общества, нито 4-5 владици, да мислят еднакво, защото не разбират великия закон и защото всички служат на себе си.

Най-първо, гледайте да се освободите сами вътрешно от користолюбието, което не е ваше и което ви е присадено. Отчупете тази присадка, защото това, що е присадено не на място, трябва да се отмахне. Апостол Павел на едно място казва, че дивата маслина е

присадена на питомната. Ако вие сте присадени на питомна маслина и не се развивате, мислите ли, че господарят ви ще ви държи там дълго време? Той ще каже: .Да се махнат".

У вас има някои неща от самите вас присадени, те трябва просто да се отчупят, а те се отчупват, когато последва някое нещастие, например, човек изгуби пари, обществено положение или бъде ограничен отсякъде. Тогаз той убива желанията си за преходни блага и потърсва друг път. Казва му се: „Трябва да избереш пътя – ако вървиш нагоре, има живот, ако тръгнеш надолу, няма живот за тебе".

Ние обикновено мислим да покрършнем и да изберем друг път, но няма друга изходна врата, освен една – нагоре. Като казва Христос: „Аз съм вратата", Той подразбира само един път в живота. При сегашното ни състояние има само един път, по който може да се развива и сложи бъдещият ви живот; има само една врата, през която може да влезете. Бъдещето ви прераждане, бъдещето ви състояние се обуславя от тази врата, през която ще минете. Потърсете и намерете Христа. А вие ще Го намерите в себе си. Под думите „в себе си" говорих ви какво трябва да разбирате.

Първо трябва да намерите Христа; но трябва да знаете, че Той няма да дойде у вас във вид на мъж или жена. Павел казва: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж могат". Мъжът трябва да намери своята жена, а жената – своя мъж, сиреч душата трябва да намери своя дух, а духът – своята душа; умът трябва да намери своето сърце, а сърцето – своя Божествен дух. Туй са задачи, които трябва да разрешавате по практически начин. Може да четете много книги и да си блъскате главата, но тази работа – да намерите душата си – е много лесно нещо. Леснотията се състои в това, да пазите момента, който Бог е определил, да бъдете точни и навреме, че, когато Духът ви срещне, да сте готови; и нещо повече, да бъдете няколко минути по-рано на

местото си, но не да закъснеете. Неуспехът ви се състои в това, че постоянно отлагате. Може да каже някой, че това засега е трудно за изпълнение, че в бъдеще може да има по-благоприятни условия.

Вие не знаете какво ще бъде бъдещето: собствено бъдещето е сега, тъкмо сега имате всички условия да направите това. Духът иде периодически и не може за всяка отделна душа да идва, когато тя пожелае или проектира да работи. Христос е казал : „Търсете ме докато съм близо", защото отдалечи ли се, ще Го чакате дълго време. Това отдалечаване може да бъде за 1, 2, 3 или повече дни, но може да бъде и за повече години, а може да бъде и за цял живот.

Никакво съмнение не трябва да има във вашата душа. Виждам, че много се смущавате, как ще разрешите този въпрос. Оставете смущението, Бог ще разреши тези неща. Например, вие стоите вечерно време в тъмнина и искате чрез пипане да познаете човека, а колко години ви трябват, докато изучите подробно човека : на каква възраст е, млад ли е или стар, бял или кафян, сини или черни очи има, не може да познаете по чертите на лицето му какво настроение има, какво мисли и чувствува; но, ако дойде някой със силна светлина, и вие погледнете в лицето му, в един момент всичко онова, що е било скрито в тъмнината, ще стане видимо до най-малки подробности. Нашето лице не е нищо друго, освен проекция на нашата душа, полето, което ние обработваме. Имате ли брада, трябва да я чешете, защото иначе в нея може де се скрият разни животинки.

Ама някой ще рече: „Аз нямам брада". То означава, че гората ти е изсечена. Въпросът е: дали всичкото ти лице представя една обработена земя. Косата представя енергия, която чака бъдеще развитие, от там иде енергията. Ония, които имат по-гъста и по-черна коса, имат повече енергия. По-гористите места имат влага и всички условия, за да се развиват ония сили, които Бог им е дал да

използуват за себе си и, разбира се, за всички. Тъй че, и сега може да направите опит, само че трябва да се приготвите, иначе този опит ще ви накара да напуснете правилния ход на вашето развитие.

Много богатски синове са останали неучени просто затова, защото бащите са им оставили готово наследство. Ако и вам се даде някоя дарба наготово ще кажете: „Не ми трябва друго“; но, ако не сте готови и не знаете да я използувате, тя може да ви се отнеме. Има нещо по-съществено от дарбите – онова, което казва Христос: „Какво се ползува човек, ако спечели цел свят, а изгуби душата си?“ не я обработва, а я оставя пуста и лишена от вадичка, която я напоява. Какво се ползува душата, ако постоянно не се напоява – развива?

Първото нещо в това развитие е смирението – да схванете правият смисъл на смирението. То е процес на поглъщане на Божествената енергия. А не можете да възприемете тази Божествена енергия в себе си, ако нямате дълбоко смирение. Не униние, а разположение на душата, за да възприеме всеки момент всичко, каквото ѝ даде Господ да обработва. Да не каже, че това, което ѝ се дава, е трудно. Не трябва да има съмнение у вас, че Господ може да ви даде изпит, който не можете да издържите; не се смущавайте: най-напред Той ще ви даде най-лекото – ще ви каже да речете на човека само една блага дума. Кажете на човека, когато го срещнете, „Добър ден“ или му пожелайте някакво добро. Ама ще кажете: „Какво ще му помогне това?“ От такива малки работи зависи вашето бъдеще развитие.

Окултистите имат много трудни методи, но те костуват много скъпо. Колко окултисти са опропастени! Концентрира се някой да си коли волята, кали я, кали я, и един ден се пречупи и рече: „Хайде в други живот ще започна изново“. Такива опити са правени, правени много. Колко от вас са се занимавали с черната магия! Сега сте се

разкаяли, понеже веч го съзнавате. Не че сте го желали, но сте влезли необмислено в кривия път. Апостол Павел и той е бил в черната магия – „Едно време бях гонител“, казва той, значи, е бил в черната магия, „а сега се изповядвам“. И вие трябва да имате същата доблест да се изповядате. Павел казва: „Като познах учението Христово, считам, че познанията, които съм имал досега, са смет, отсега нататък няма да бъда гонител.“ И вие кажете като него.

Ще гледате да възстановите една вътрешна хармония между всички, да се нагласите като нотите – всеки на своето място. И да направите това не по начин механически, а по Божествен път. Като почнете по този път, Христос ще ви коригира : този тон не е на място, трябва да вземете един тон по-високо или по-низко, и, като ви нагласи хубаво, ще дойде тогава Духът и ще засвири правилно песента.

Туй, което ви говоря, е въведение – през събора ще ви дойдат много мисли в тази посока.

Какво ви показва това чисто небе? То е добър признак. Показва ви, че има разположение да ви изпрати всички добри мисли и желания. Отзаран имаше малко облаци – брожение, но, като изгря слънцето, всички изчезнаха. Туй показва, че имате всички условия за работа и че нямате спънки. Възприемете Божественото и поливайте душата си. Там, дето е сухо, полайте; разбира се, като гледате да не туряте и много влага; след това ще дойде растенето. И ще дойде скоро, защото процесът върви много бързо.

Всяка група да запише онези съществени въпроси, които я интересуват, които ще разискваме, ще подложим на разрешение, и сетне ще приложите методите, по които може да ги опитате.

– Какви въпроси конкретно? Туй, което всеки чувствува ли?

– Множина от вас се разболявате и искате да знаете кой е най-добрият метод за лекуване. Ще се лекувате по законите на окултната наука, сир. по законите на Божествената наука, и само тогава ще имате добри резултати.

– Само в тази ли област ?

– Да допуснем, че двама, мъж и жена, приятели или другари, не могат да живеят добре, скарали се, искате да знаете сега най-добрия път, по който могат да се помирят, да се възстанови хармонията между тях. Някои не се разбират и не знаят кои са причините за това; те не са нови, а са създадени от хиляди години, сега само изпъкват. Не съжалявайте, че са изпъкнали, но научете се как да ги избягвате.

Може някой, като ви срещне, да ви рече: „Като се делите от църквата, от хората, знаете ли, че сте в правия път?“ и в вас ще се роди съмнение, дали наистина сте в Христовото учение, изразено в Евангелието. Ще трябва да си го разрешите. Ние не възставаме против църквата, но искаме да се възстанови Царството Божие на земята; ние не създаваме закони, а работим или, по-право казано, ставаме носители за възстановяването на тези Божествени закони. Може да занесете на човека и книга, която го ползува, но във всяка ваша работа трябва да ви ръководи любовта и мъдростта. Казахме, че Господ е високо и по някой път слиза; но Той никога не слиза в безпорядък, Неговият Дух слиза именно чрез любов и мъдрост, да превърне безпорядъка в порядък.

После, може да се подигнат и други практически въпроси. Като се образува връзка между всички ви, ще имате известни пропуски, чрез които ще влезете в работа. В окултните закони не може без пропуски. Имате ги тези пропуски, може да употребите закона. Пропускът е като къщен ключ, чрез който се отваря и затваря вратата. Тези пропуски ще ви се дадат само тогава, когато бъдете верни, да не

злоупотребявате с тях. Верен човек на своята душа, верен на ближния си, верен на Бога.

Някой път изневеряването може да стане несъзнателно, но много пъти е ставало и сега става по подхлъзване. Такова подхлъзване имаше и у апостола Петра, когато поиска да дава съвет на Христа, Христос му каза: „Тази мисъл идва от сатаната“, и тогава пристъпи и каза онова, що има в Евангелието: „Който не се отрече от себе си“ и г. н. Имайте предвид, че Христовото учение е леко. Когато Христос казва: „Моето бреме е леко“, Той подразбира своето учение. И наистина, практически, Неговото учение е най-лекият метод. Тъй че, не са прави ония, които проповядват, че Христовото учение е тежко бреме. Сегашното ваше бреме е 10 пъти по-тежко.

Сетне, може да зададете и този въпроси: кой е най добрият начин за саморазвитие, за развиване на ума на сърцето, кои са начините, чрез които любовта може да действува у нас, кои са начините, чрез които мъдростта може да действува у нас. Тези въпроси ще разискваме друг път, Вие сте дошли тук като работници, ще ви дам малка мотичка и ще поискам да отбиете вадичката към правия път и всеки да наблюдава за действието на вадичката, която полива дадено място. Така вие ще станете по-внимателни и към приятелите си и към хората – към всички. Ще ви обясня какво подразбирам в тази малка алегория под думата „мотичка“. Подразбирам начин на действие. Както виждате, малка работа – Христовото бреме е леко. Тъй че, повтарям ще отбележите въпросите, които са тъмни за вас, та да ви ги разясня. Но се пак казвам, каквито разяснения и да ви дам, докато не направите този малък опит, те ще ви останат тъмни. До това време идещата година ще правите опити, които да усилят вашите стремежи и вашата воля. Всичко ще върви симетрично.

– Под вадичка любов ли се подразбира?

– Условия за работа – тази .прана, която влиза в човека и той я поглъща.

– Как може човек да познае своята душа?

– Под думите „да намериш душата си“, значи да чувстваш, че между хората и тебе няма дисхармония, а има правилен обмен на мисли и чувства; ще рече да има хармония между сърцето и ума – да се прояви любовта и мъдростта. Като намерите душата си, вие ще почувствувате неизказана радост. Вие сте имали,впрочем, такива радости, били сте за момент в рая, но сте го изгубили.

– Всеки е преживял, но въпроса е: как може да запази тези радости?

– Сега ще учите метода за запазването им. Вадичката и мотичката са средства за това. Преимуществата на тази работа са тези, че вадички, които са скъсани, се съединяват много лесно – не е като да скъсате някоя метална жица.

Беседа, държана от Учителя на 19 август 1919 г., вторник, 19:00 ч. после пладне[1].

[1] Тази и всички останали беседи, обяснения и упътвания са държани в лозята на гр. Търново – пред градината на колибата.

РАЗБИРАНЕ И ПРИЛАГАНЕ

Христос в една от Своите беседи е казал: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон.“ Разбирането има отношение към ума, а прилагането – към сърцето. Ако промените местата на тези две думи и поставите прилагането в ума, а разбирането в сърцето, с това изменяте реда на нещата, защото мислите могат да се развиват и растат само в ума, в мозъка, а прилагането и чувствата – само в сърцето. Сърцето е почва, свят за нашите добри желания. Добрите мисли и желания растат в ума и сърцето тъй, както растенията по лицето на Земята. Като влезете един ден в по-висшия свят, в света на мислите, ще разберете, че мислите, които сега се образуват, имат свои форми-разклонения: клончета, листа, цветове и плодове; тъй че всяка мисъл в своя краен развой и пълнота ще се оформи, ще стане жива.

Например нашият образ, тялото, което сега носим, това са мисли, които Бог е създал преди милиони години и в които сега ние живеем. Нашите тела не са нищо друго освен мислите на Бога. Прав е тогава стихът на Евангелието, който казва: „Вие сте храмове Божии.“ Ако нашата мисъл е Божествена, ние живеем в Божествения храм. Думата храм в Евангелието има различно значение от онова, което ние схващаме: храм означава чистота, святост, условия, при които човешката душа може да расте, да се развива в познаване на Бога и Неговата Любов. Смисълът на нашия земен живот е само в познаване на Божията Любов и на Божията Мъдрост.

Ние сме събрани тук, за да се опознаем, защото още не се познаваме. У вас има желание да се опознаете, но още не се познавате. Ще възразите: „Как да не се познаваме?“ Да познаваш някого – то е Живот вечен. В Писанието се казва: „Да познаем Бога,

ще имаме живот вечен“, защото Бог, като ни познае, ще живее вечно в нас. Следователно Бог има желание, като слезе у нас, да намери чисто жилище и да живее вечно в нас. А днес Той поживява една, две, три, най-много десет години в нас и ние Го уморяваме. Ние постоянно Му създаваме страдания и вследствие на това Той постоянно умира в нас. Бог може да се оттегли в Себе Си, в Своята същина, и да бъде тих и спокоен, да не страда, но тогава ние няма да живеем. Затова законът е: първо ние да познаем Бога, а после Той нас. Този закон може да се обясни много лесно. Ако влезете във вашата къща и затворите прозорците, спуснете пердетата, Слънцето няма да проникне вътре. Вие може да го викате, да му отправяте най-любезни покани, да го молите, но то няма да проникне вътре, няма да се отбие от своя път. Махнете ли покрива на вашата къща, вдигнете ли пердетата, отворите ли прозорците, то ще влезе с всичката си сила. Капаци, прозорци, пердета – то са нашите лоши, користолюбиви мисли и желания, нашият егоизъм. И след всичко това ние минаваме за добри, благородни хора! Защо? Защото сме скрити, затулени под пердетата. По някой път Слънцето ни напича и ние усещаме някаква промяна.

Има два вида промени: едни се дължат на силно напичане, нагряване от Слънцето, а други се дължат на крайно изстудяване поради липса на топлина, в което изстудяване се развиват най-отрицателните чувства като завист, омраза и т.н., дължими на лишение от топлина, сиреч от Любов. И двата вида усещания причиняват страдания, само че в единия случай имаме силно нагряване, а в другия случай – силно изстудяване. Дето има Любов, има и топлинка; значи Любовта е носителка на топлина. Изчезне ли топлинката, и животът изчезва. Когато започва да изчезва животът, очите стават мътни, бледи или жълтеникави и лекарят казва, че черният дроб е малко анормален. Когато очите са малко мътни, това

показва, че в стомаха има дисхармония. Стомахът, който представлява физическия живот, е една необходимост за нашия духовен живот. Не можем да бъдем духовни хора, ако нямаме стомах. Аз говоря за стомаха, а не за търбуха, който има съвсем друго значение.

В разбирането човек трябва да бъде бременен в ума си с една идея, на която да е готов да даде всички условия за развитие; с други думи, човек трябва да положи живота си за своите приятели, които са вътре, а не вън от него. Защо се женят мъже и жени? За да реализират една идея, на която да се радват. Ражда ви се дъщеря; тя е идеята, мисълта, която сте замислили от години, като сте се молили на Бога да я благослови.

Според мистицизма или според окултизма вашите мисли, идеи са душички, които очакват да ги облечете в образ и да им дадете място на Земята. Душичката-идея ще дойде в ума ви и в сърцето ви, дълго време ще ви шепне сладки думи, ще ви обещава много неща. Тези душички – мисли и желания – ние наричаме ангели, защото думите мисъл и желание са слаби да изразят това, що са тези душички. Тези душички работят върху нас като пчелички. Като облечем нашите мисли в умствена и телесна дреха, необходима за тях, а после и в нашите добри желания, ще срещнем в бъдеще приятелите си.

Един ден, след 100-200 години, вие, които сте събрани тук, ще бъдете такива душички в умовете на бъдещите хора, на които ще говорите сладко. Като се съблечете от материалното си облекло, от тялото, вашата душа и вашият дух ще вземат форма на ангел и ще започнете да служите на хората безкористно. Добрите мисли и добрите желания не са, за да служим на себе си; колкото повече добри мисли и желания имаме към другите, толкова по-силни ще бъдем

като хора на Земята. Като напуснем добрите мисли и желания, ние изгубваме най-добрите си приятели, най-добрите си помощници – ангелите-помагачи. А изгубим ли тях, животът ни на Земята няма смисъл. И външното ни приятелство, запознаването зависи от тези наши вътрешни приятели.

Като се срещнат двама, те най-първо се опознават с мислите си, после с желанията си и най-после с действията си. Когато те се опознаят, тогава се опознават и въплътените души. За да познаем един човек, ние трябва да храним към него добри мисли и чувства. Ако аз не храня такива мисли и чувства към вас, вие ще почувствате една празнота; душата ви веднага ще почувства, че моите отношения към вас не са искрени и ще се зароди съмнението, както в музиката веднага се забелязва, когато тоновете не са взети правилно.

Божественият закон на Любовта изисква, щото всичките неща в света да се проявяват в своята същина, в своето съвършенство, сиреч да познаваме нещата тъй, както са във вътрешния, Божествения живот, без раздвояване на съзнанието. Когато нашето съзнание по отношение на някого е раздвоено, пропукано, сиреч мислим, че този човек някога е добър, а някога лош, то е поради това, че ние имаме към него ту добро, ту лошо разположение. От това пропукване на нашето съзнание се заражда изопачаване на мислите и злото. Затова Писанието казва: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища." Двоеумен човек аз наричам раздвоения.

Първият най-важен закон е да обединим нашето съзнание, сиреч да образуваме тази вътрешна хармония между ума и сърцето, между духа и душата – да няма никакво пропукване. Ако аз в даден момент съм лош, трябва да съзная, че моята постъпка не е такава, каквато Бог изисква – Божествена; че моята мисъл не е Божествена; че моите желания не са Божествени, както Бог ги изисква. Всеки трябва да

съзнае, че както Бог е любящ, добър, снизходителен и милостив, тъй и той трябва да бъде такъв.

Та нашата сила ще седи само в единството ни. Когато обединим съзнанието си и отправим душата си към Бога, ще рече, когато се свържем с Бога, няма да има дело в света, което да не можем да извършим. Имайте предвид, че ако сега не можем да възстановим единството и хармонията в нашето съзнание, в нашите мисли, в нашите желания и действия – не еднообразие, а единство и хармония, – ние ще служим на себе си, на народа, всред който живеем, и на хиляди други желания, но не и на Бога. Писанието казва, че ние тогава сме отдалечени от Бога. Този наш Велик Баща е сега между нас и аз за Него ви говоря. Най-хубавото нещо, което имаме сега в света, то е нашият Баща. Погледнете нагоре към небето, към Слънцето, то е Неговото лице. Майка ви е долу – Земята е вашата Майка. Вие ходите по лицето на вашата Майка, но по лицето на Бога, на вашия Баща, не е позволено да се стъпва. Всеки, който си позволи да свие юмрук против Бога или да стъпи върху лицето Му, пострадва – бива строго наказан, бива изпратен в кожата на майка си, на която казват: „Прибери това магаре, вземи го при себе си, за да го възпиташ!“ Майката започва да работи върху него и по едно време го запитва: „Ще почиташ ли Баща си, ще Го слушаш ли?“ „Ще Го слушам.“ Тогава Майката започва да му прави дрешки и го праща горе да слави Бога. С хиляди години ще слизате и ще се качвате горе, докато познаете своя Баща. Като отидете при Бога, Той ще ви каже: „Пред Мене трябва да сте добри, милостиви, истинолюбиви.“ Ако види една бръчка по лицето ви, ще каже на Майката: „Вземи това дете при себе си, за да му оправиш бръчките.“ Това, що ви казвам, не е алегория. Знаете ли какво означават бръчките? Някой път те показват, че сме научили урока си, а някога – че сме далеч от това. Така също и очите

ни показват две състояния: например понякога изпъкналите очи показват, че човек е богат в речта, готов да говори, богат във виждането да възприема всичко, а понякога такива очи означават грубост; хора с много изпъкнали очи са много груби. Малко хлътналите очи означават съсредоточеност, благородство, понякога замисленост, сериозност, но понякога и краен егоизъм. С такива хора никога не можеш да се разбереш, за такива добър човек няма, добра дума не може за никого да се каже, те са крайни критици. Всяко нещо си има своята права и опака страна, своите добри и лоши признаци; та изпъкналите и вдлъбнатите очи са и добър, и лош признак. Изпъкналите очи са проектиране на душата да излезе навън и след като поживее вън хиляди години, най-после си казва: „Човек не трябва да излиза навън, а да се вдълбочи в себе си.“ Ако с това си вглъбяване човек прояви добра мисъл, добро желание, хубаво ще бъде, но ако в задълбочаването си той заприлича на куче, което постоянно гложди, ръмжи – постоянно критикува – такива хора аз наричам гризачи на чужди кокали. Питам ви: след като изгризете една, две, три или повече кости, какви учени или религиозни хора ще излезете? Вие ще бъдете учени, религиозни хора, които знаят само да гризат кости. Всички недъзи, които имате, сте наследили от векове и знаете ли как? Преди вас са минали много същества през този материален свят и като са завършвали своята еволюция, оставили са след себе си всичките свои добри, но същевременно и всичките свои лоши мисли и желания; та сега вие преработвате едновременно добрите и лошите мисли и желания, които те са оставили, като в бъдеще и вие ще оставите такива на други, които ще дойдат след вас, те да ги преработват. Тъй щото вие не трябва да се самоосъждате за тези неща, а ваша длъжност е да преработвате всичко, което дойде до вас. Писанието казва, че трябва да сме търпеливи и да чакаме момента,

когато Бог се заеме да коригира вашите недъзи; а то ще бъде, когато ние влезем в тази нова еволюция. Бог слиза периодически в материята, за да ни помогне, като възстанови нарушената хармония. И сега нашият небесен Баща изпраща Своя Дух да ни помогне. Ние сме много големи егоисти и толкова сме се индивидуализирали, че всеки мисли само за себе си. Постоянно говорим за Бога, за Христа, за Царството Божие, но стига да се докосне някой до кесията ни, изведнъж казваме: „Тук религията не помага – нея да оставим настрана", и потърсваме материалните закони. Ще ме попитате: „Как да постъпваме в такива случаи?" Ако съм вълк, аз ще си служа със зъбите на вълка; добре, но правилата на вълка може ли да служат за правила и на овцата? Правилата на овцата могат ли да служат за правила на растенията? Правилата на един лош човек могат ли да служат като правила и за добрия човек? Ако служите на Бога, има известни правила, по които трябва да постъпвате. Не мислете, че като влезете в Божествения свят, не ще може да воювате. Там има помощни оръжия, пушки – всичко там е най-съвършено. Искам да ви въоръжа с нови картечници – с картечници на мисълта, за да опитате тяхното действие. Такъв пример има от Стария Завет. Някой си цар изпратил войска против пророк Елисей. Последният се помолил усърдно на Бога да го закриля и наистина – всички негови неприятели ослепели. Като ги видял слепи, царят запитал пророка:

– Да ги поразя ли?

– Не. Погрижи се да ги нахраниш и ги остави да си отидат при господаря си.

Следователно, когато познаем Бога, когато разберем законите Му, ще можем да третираме неприятелите по същия начин – ще ги направим слепи. Какво е слепотата? Да се отнеме зрението, значи да се отнеме алчността. Очите, които днес са много широко отворени,

трябва малко да се позатворят. Най-голямото зло в света е голямата алчност на хората. Всички държави днес искат колонии, всеки народ иска да зароби другите и да живее на техен гръб. Алчността на човечеството доведе днешната война, от нея произлязоха всичките други лоши икономически условия, нещастията на хората. А това що значи? Че са ослепели. Този Баща, Който ни гледа Отгоре, Чието око, Слънцето, днес вижда ясно, ме пита: „Какво правят тези деца тук?“ Аз Му отговарям: „Татко, искат да се изправят.“ „Изправете се, защото Майка ви ще ви тупа, ще ви бие“ – казва Господ. Бог казва още, че ако слушате Майка си, ще ви изпрати всичко отгоре в изобилие, ще бъдете здрави, щастливи, блажени, но ако не изпълнявате законите на Майка си, Той ще залезе – ще затвори Своето Божествено око. Залязването на Слънцето значи залязване на духовното око. Сега какво ще кажете вие на вашия Баща?

(*Ще Го слушаме.*)

Тогава Бог казва: „Аз ще изпратя отгоре по един от Моите служители, от ангелите, за да проверят у всекиго едного дали казва Истината.“ Като се върнат назад при Бога, те ще Му кажат какво правят малките богове на Земята. Така се наричате вие тук – малки богове. Като дойде някой ангел на Земята, вие казвате: „Ти трябва така да направиш, трябва иначе да направиш, ние сме собственици, царски синове и т.н.“ Та злото е в това, че ние се мислим за богове. Дайте някому власт и той започва да мисли, че е Бог. Не, не сме богове, затова не туряйте тази мисъл в ума си, а знайте, че сте чеда Божии, Негови малки деца. Стремете се да добиете малка опитност върху това, което ви говоря, като проверявате същината на мислите, които се прокарват. Всеки от вас да започне да мисли върху Истината, а за това има възможност – винаги има възможност да я разбере. Вие много пъти сте започвали, но не сте завършвали с това.

Сега искам от вас да си установите един вътрешен, духовен ред на нещата. И да няма бързане – стремеж за надпреварване. Спрете се и всеки да си намери мястото. Не мислете, че като изпъкнете на първо място, когато правите молитвените си събрания, вие сте действително пръв; не мислете, че и ако сте на опашката, сте последен; някой път може да бъдете на главата, а някой път – на опашката; безразлично е. То е само на Земята – временно отношение. Човек, който не може да бъде на главата и на опашката, не е разбрал живота, защото и главата, и опашката са ваши. Да бъдете най-напред, значи да разбирате главата си, да бъдете най-назад, значи да разбирате опашката си. Но като съедините опашката с главата си, образувате кръг, който няма нито опашка, нито глава – образува се една слънчева система. Забелязвам, че като отивате горе, в зданието за молитва, някои мислят, че като са първи по ред, са първи и пред Бога. Не е така: все трябва да има първи, последни и по средата. Всички не могат да бъдат първи, не могат да бъдат последни, не могат да бъдат в центъра. Ще бъде пръв всеки, който изпълнява Волята Божия.

Онези, които влязоха горе, в молитвеното здание, видяха форми, които са емблема, азбука за проучване. Те обаче не трябва да ви бъдат като култ, който после да ви съблазнява, защото в Писанието се казва: „На никакъв образ да не се покланяте!“ Но на Слънцето на Вечния живот трябва да се покланяте, макар и да е един образ, защото изгубите ли този образ, изгубвате и живота си. Образите са като шишета – счупи ли се шишето, изчезва и образът му. Следователно образът е една необходимост в сегашния живот, за да може да се пренесе течността на живота. Образите, които съществуват в църквите, са окултни форми, които имат дълбок смисъл, но понеже тези форми са изгубили своя вътрешен смисъл, днес хората взимат

само външната форма на образите и им се кланят, без да влагат в тях някакво съдържание. Ако речем да отхвърлим тези външни форми, ще попаднем в друга грешка. Във всяка форма има известно съдържание, което трябва да изучите и опитате. Например равностранният триъгълник ви показва стремеж към Бога нагоре, сиреч един завършен симетричен живот. Триъгълник, обърнат с основата нагоре, показва живот, който е изгубил равновесие. Когато видите два триъгълника, единия нагоре, а другия с основата надолу, че се преплитат, вие ще се запитате: „Дали моите стремежи са като в един от тези триъгълници – надолу или нагоре?“ Вие издигате ръцете си нагоре, към Бога. Когато издигнете ръцете над главата си така, че да се образува еврейската буква шин (ш), това значи, че искате да растете към Бога; то означава закон за размножаване и изпълване с всички блага. Този закон, който е от древната школа, сега съвременното общество е изопачило в една извратена форма, докато по-рано е означавал: „Аз съм готов да възприема Божествените зародиши и да обработя мисълта, която ми даваш, Татко, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си воля, и ще ѝ дам всички условия за развитие.“ Подир това съединявате ръцете си горе, като триъгълник, което значи, че всички мисли, желания и действия ще бъдат извършени в хармония и съзнателно. Когато разтваряте широко ръцете си, то значи, че искате да възприемете, а като ги съберете, свиете, това показва, че искате да извършите съзнателно всичко, що сте възприели. Всяко наше външно действие е израз на действие, което става вътре, в духовния свят. А вие вдигате ръце, без да разбирате смисъла на движенията. Като опишете с ръката си един кръг, това значи, че ще свържете опашката и главата, ще напуснете алчността и с всички сили, които са вложени във вас, ще служите на Бога. Когато някой маха с ръка надясно или наляво в знак на

отрицание, това значи, че духът му е започнал да работи в подсъзнанието и проявява това вътрешно чувство, макар той да върши това нещо несъзнателно. Някои хора държат главата си надясно, други наляво и ние мислим, че всичките тези неща са случайни. Не са случайни и несъществени – в тях има дълбок смисъл. В Америка един знаменит проповедник държал главата си обикновено малко наляво; неговите слушатели, като имали желание да бъдат красноречиви като него, започнали и те да държат главата си малко наляво – подражавали му. Човек, чиято глава е изкривена малко наляво, показва, че у него чувствата взимат надмощие, а у когото главата е малко надясно – умът взема надмощие. А трябва да се стремим към балансиране, към познаване и разбиране, сиреч да възстановим необходимото равновесие между ума и сърцето си и да не влагаме в тях повече, отколкото трябва.

В групите, които ще образувате от по десет или дванадесет души, трябва да вложите познаване и разбиране. Ще ви обясня защо ви казвам това и какъв е законът. Първото число означава онзи велик принцип на Бога, който създава, твори нещата. Когото запишат за пръв на групата, той стои като емблема на принципа, който създава. Второто число представя онзи принцип, който отдолу възраства, организира нещата. Третото число е закон на равновесие. Четвъртото – закон на справедливост. Ще разчитате на четвъртия, защото той е честен, не краде. Ако бих образувал организация по този Божествен закон, четвъртия бих направил касиер. Ако измените мястото на този, който има числото три, ще измените реда на нещата. Казах, три е число на равновесие; то е детето, смисълът на родителите, защото щом се роди детето, то осмисля живота на родителите си – то е смисълът на живота. В такъв случай числото едно е бащата, две – майката, три – детето. Като разбирате числата 1, 2, 3 и 4, имате

основните закони за разбиране на другите числа. Числото 5 означава човек, който е вече индивидуализиран – неговите пет пръста. Числото 6 означава човек в своето развитие; Земята сега минава през числото шест; зелената краска е числото шест; също – размножаване, развитие. Числото 7 е закон на почивка. Към това число спадат всички богати хора, защото те са завършили работата си и се задълбочават в себе си, за да се развият, култивират и да станат духовни. Числото 8 е на Духа; то означава ония безконечни числа, които съществуват вътре във Вселената. То е едно от най-строгите числа. Числото 9 е човекът, който ще обобщи всички неща и затова него ще направите докладчик: той ще опише целия процес на числата от едно до осем и ще даде резюме как е вървяла цялата работа. Така вървят всички неща в своя ред. Вие се сърдите кой кое място заема, а трябва да знаете, че всеки ще заеме онова място, което му е определено. Не може двама в една група да бъдат числото едно или две, защото ще се яви борба. А в групировките не трябва да има дуализъм.

Тук имаме чисто практически задачи, които трябва да реализираме. Искаме да отидем на Небето, но ако дойде един ангел и ни каже: „Хайде, пригответе се“, ние ще го помолим, ако може да ни остави за още малко време на Земята. А какво означава това? Че не сме свършили още работата си. Какви духовни хора ще бъдем тогава? Под духовни хора аз разбирам онези, които са свършили изоставената си работа и отиват на Небето за един-два месеца, като на ваканция, на гости, дето Татко им възлага нова работа, и после се връщат пак на Земята да работят. На Земята ние дохождаме като на училище.

– Ами значението на числото 10?

– Числото 10 е връзката между първата и втората група. То показва, че тези десет души ще започнат пак по десет да се групират в друга група. Последният, десетият, от една група е връзка между нея и следващата група. Това число показва и връзка между човека и ангелите. От 10 до 100 са числата на ангелите, от 100 до 1000 са числа на човеците. Туй показва разстоянието, на което се намираме. Ние, хората, сме по-далече, защото сме слезли по-дълбоко в материята, отколкото ангелите. Това е мистически начин за разглеждане на числата; то няма практическо приложение в сегашния ни живот.

– Какво означава стихът: „Не знаете ли, че сте богове?“ В какъв смисъл са употребени тези думи?

– Под думата Бог се разбира силен човек, собственик, човек, който владее нещо. Един Дух, който владее една система, той е Бог, защото може да прави, каквото иска. По отношение на нашето тяло ние сме малки богове, собственици. Думата Бог още означава човек, който служи само на търбуха си. Когато човек помисли, че е Бог, започва да желае хората да му се кланят. Като каза, че е Син Божий, евреите разбраха Христа, че иска да Му се кланят. Затова Христос каза следното: „Аз дойдох не да Ми послужите, а Аз да ви послужа и да ви дам Живот вечен.“

Псалмопевецът казва: „Вие сте богове, но като хора ще умрете.“

– Старият Завет е израз на стара култура, Новият – на нова култура. Сега в света иде нова светлина, която иска да примири нещата. Това примирение няма да стане скоро, изисква се дълго време, докато стане преврат в умовете на хората, да разберат великите Божии замисли.

Беседа, държана от Учителя на 20 август 1919 г., сряда, към 7 ч. при изгрев слънце.

ПРАВИЯТ ПЪТ

В едно древно царство живял велик мъдрец. При него дошли двама ученици да се учат на великата Мъдрост, която той преподавал на света. Желанието на единия ученик било: учителят да му покаже начин, чрез който да може да става голям, сиреч да може да увеличава ръста си според желанието си, за да бъде видим от всички. Учителят изпълнил желанието му. Ученикът започнал да увеличава ръста си, да става голям. Този ученик се движел в света, всички го виждали, но той не можел да влезе в ничия къща, да се разговаря с хората, защото те били много дребни, а той – много голям. Пожелал да се върне назад и да стане малък, но не могъл и си останал голям. Съзнал, че това го прави много нещастен, и се върнал при своя учител, оплакал му се, но последният му казал: „Няма какво, ще носиш славата на своето величие.“ Другият ученик пък поискал от учителя си да го научи на изкуството да става малък според желанието си. Учителят му поверил тази тайна. Ученикът започнал да се смалява, колкото желал. Ставал малък, невидим за хората, но с това станал и много нещастен. Когато поискал да се завърне назад, не могъл и си останал малък. Вие, които ме слушате, спадате към тези две категории ученици – вашите желания и стремежи са като на тези двама ученици.

Една аналогия: големите на ръст са грешните хора в света, ония, които владеят много земи, много къщи, много пари; малките на ръст са праведните, светиите, които са невидими за другите хора. Едните и другите живеят за себе си, имат едностранчиви разбирания за живота, не разбират великия Божествен живот.

Най-после при мъдреца дохожда трети ученик, който искал да знае средния метод, сиреч в известен момент да бъде голям, а в друг момент – малък. Има моменти в живота, когато трябва да бъдем големи, а в други – малки. Единият и другият метод са потребни, но потребен е и един среден – да знаете изкуството да преминавате от едно състояние в друго, от една форма в друга. Вие сте учили първите два метода, искам сега да научите третия метод – да ставате и малки, и големи. Първите два можете да научите от двамата ученици. Когато някой иска да научи тайните на хората, трябва да става малък, а когато иска да помага на хората, трябва да става голям – като простре ръката си, да стига. За да помагате на хората, трябва да бъдете силни във всяко отношение – и във физическо, и в умствено, и в духовно. Но тази сила вие употребявате само за себе си и злото в света е именно там, че вие употребявате благата, които добивате, само за своя полза. Сегашното състояние на хората се отнася към категорията на първия ученик: всички сте от големите хора, не можете да станете малки. Направете един малък опит, вижте дали можете да влезете във връзка с малките животинки. Можете ли да проникнете в живота на една мравка, да разберете състоянието ѝ и да видите как живее тя. Между вашия живот и живота на една мравка има голяма пропаст. Ако вие бихте могли да влезете в контакт с една мравка, тя ще се спре и ще ви изслуша какво ще ѝ говорите. Когато, да речем, вие говорите на мравката, а тя продължава да си върви по пътя, това показва, че вие не сте във връзка с нея, че между вашия живот и нейния има известни междини. Такива междини съществуват между вас самите – между всички хора. Разбирате ли междините, които съществуват между вас, между вашите умове, сърца, души, дух? Може би мисълта ми е много отвлечена, та не можете да разберете какво искам да ви кажа, но тя всъщност е много проста. Междините, които съществуват между едно

и друго състояние, са като долина между два планински върха. Не е лошо да имате такива междини, но те трябва всякога да се обработват. В необработването на междините вътре във вашия живот се зараждат онези неестествени състояния, които ние наричаме зло в света. Когато говоря за култура и възпитание, всякога подразбирам обработване на междините, защото в тези буренясали междини на човешкия живот се крият най-лошите мисли, стремежи и желания.

При сегашното състояние, в което се намираме на Земята, при сегашния наш развой знаете ли каква е целта на живота ни? Тя е много проста: всички желаят да имат подслон, прибежище или най-малко един приятел в света. Но за да имате приятели, вие трябва да развивате чувството на приятелство. В приятелството се крие онази нравствена, духовна обич, която трябва да обсебва висшите пориви на вашето сърце. Сърцето не може да се култивира без обич. Когато човек каже, че не иска да обича, в неговото сърце непременно ще се родят най-противоположни желания. Сърцето е свят, към който ние сега слизаме да живеем, сиреч ние слизаме от висотата на човешкия ум, от менталния свят към света на сърцето. Ето защо трябва да учите всички онези методи, които облагородяват сърцето. Не е умът, който ще спаси света. Умът е само едно оръдие, необходимо за обработване на човешкото сърце; той е рало, мотика, с които можем да копаем. Ума можем да уподобим на какво да е сечиво, потребно за работа. Онези, които не са сформирали своя ум, трябва да го сформират, сиреч те трябва да създадат всичко необходимо за него и оттам да слязат в сърцето си. Бъдещата култура ще бъде култура на сърцето или, както аз я наричам, култура на обичта. Сегашната обич прилича на обичта на паяка. А знаете ли каква е културата на обичта на паяка? Като се оплете някоя мушичка в паяжината му, паякът я хваща, прегръща я и ѝ казва: „Аз те много обичам“, започва да изсмуква сока

ѝ и после ѝ казва: „Сбогом. Дадох ти много добър урок, да ме помниш.“ Паяци се срещат навсякъде: в обществения, в политическия, в културния и в духовния живот. Но онова, което ограничава, което разваля стремежите на човешката душа, не е обич, но е нещо противобожествено. Всички желания у нас, които разрушават Божественото, трябва да ги отмахнем, защото те собствено не са наши, а остатъци от една много стара култура, за която аз сега няма да говоря. Колкото по-рано се освободим от тях, толкова по-добре ще бъде за нас, защото ще придобием онова вътрешно състояние, което дава мир, спокойствие и подем на сърцето.

В този смисъл вие ще трябва да изучавате Писанието – Библията, през цялата година и да се спирате най-много върху онези стихове, които говорят за висшата обич. В много стихове ще намерите и методи, които посочват начини за приложение. Например имате стиха, в който се говори: „Аз дойдох да дам живот.“ На кого? Обсъдете това. В друг стих се казва: „Всеки, който вярва в Мене, в Сина Человеческаго, ще има живот в себе си, а който не вярва – не ще има живот в себе си.“ Значи, ние трябва да имаме вяра в този Син Божий, Син Человечески, Който дава Живот, а не в онзи, който не дава Живот. За да намерим Христа, за да намерим онова, което дава Живот, ние трябва да вярваме в Него. Ако ви попитам: намерихте ли онова, което ви дава Живот, вие ще отговорите: „Отчасти.“ Щом отчасти сте намерили това, що дава смисъл на Живота, щом в едно отношение сте намерили това, що дава Живот, то значи, че вие сте се научили само да растете, да се уголемявате, но не и да се смалявате. Всеки казва: „Аз искам да раста, да израсна.“ Добре, ще растете, ще растете и ще дойдете до един предел, когато растенето ще спре, и вие ще се почувствате недоволни от себе си. Какво означава растенето? Растенето е движение в една посока. Искате да посетите някой ваш

приятел, който стои километър далеч от вас; като стигнете до вашия приятел, ще пожелаете ли да отидете по-далече? Не. У вас ще се породи само желание да се върнете назад, след като сте посетили приятеля си. Желанието ви да растете не е за друго, а защото искате да постигнете нещо, да отидете при някого. Малкото момиченце се стреми да порасне, защото иска по-скоро да бъде възрастно, когато ще бъде обичано от онзи, който е определен да го обича. Всяка мома иска да има лице, очи, вежди, коси, ръст, дрехи такива, които да се харесват на възлюбения ѝ – тази е скритата мисъл на обичта ѝ. Законът е същият и когато някой каже, че иска да бъде учен или добър. Защо искате да бъдете учени, добри? За да се харесате някому. Вие ще възразите: „Ние искаме да сме учени, добри за себе си.“ За кои себе си? Значи все има един, бил той вътре или вън от нас, дали го съзнавате или не, комуто искате да се харесвате. Това е истинският мотив. Добрият човек иска да е приятен на Бога, за да каже Бог, че го обича. Ако Господ каже, че не ви обича, вие ще приличате на онзи руски студент, който искал да види Христа – това е станало в Казан – и който, като се молил дълго време за това, един ден, когато в будно състояние му се явява Христос и му казва: „Не ти харесвам очите“, студентът, огорчен, запалва свещ, приближава я до едното си око и го изгаря, след това приближава свещта до другото си око и в момента, когато щял да изгори и него, дохождат другари и го спасяват. Този студент видял Христа, но не Го разбрал. Когато Христос казал, че не харесва очите му, то значи, че не харесва неговата алчност. В този случай очите на студента са били израз на човешката алчност. Христос е искал да каже на студента: „Алчността, която виждам в твоя ум и в твоето сърце, Ми е неприятна. Ти искаше да Ме видиш не защото Ме обичаше, не защото искаше да вървиш в Моя път, да се жертваш като Мен и да служиш на Бога, а съвсем за друго.“

Студентът не разбрал дълбокия смисъл, вложен в Христовите думи, и затова посегнал да изгори очите си. Мома, която не е харесана от избраника си, иска да се самоубие, да не живее. Ако той не я харесва, има причина за това. Когато хората не ви обичат, тяхното неразположение си има причина. Тя е, че те не намират своя идеал във вас. Щом срещнете човек, у когото е вложен вашият идеал, вие казвате, че го обичате; срещнете друг, но не го обичате, защото не намирате в него идеала, който търсите. Вие се безпокоите, но няма причина за това, а трябва да разсъждавате; иначе ще попаднете в едно състояние да се самокритикувате и самоосъждате, а това не е желателно.

Вие се намирате при нозете на този велик мъдрец; мъдрец наричам Природата, в която живеем и която всякога ни дава онова, що желаем. Няма нещо, което да пожелаете и да не ви го даде Природата. Тя може да не ви го даде веднага, но после ще ви го даде – то е само въпрос на време. Ако настоявате неразумно и ненавременно, тя ще ви го даде, но ще ви струва скъпо. Като ви го даде, тя ще ви каже като Великия учител: „Ще носите славата на своето величие – последиците на вашата алчност." Според това какви искате да сте, малки или големи, ще опитате двете положения – ще опитате плодовете и на Доброто, и на злото. С това индусите определят образуването на човешката карма – причини и следствия. Но с третия метод ще можете да превърнете лошата карма в добра, лошите последици в добри, а на добрите да дадете правилна насока в живота, защото без последното и добрите последици може да се извратят, да се превърнат в лоши. Навсякъде в Природата има смяна на енергии от едно състояние в друго. Аз не говоря за Доброто и злото в Природата, защото Доброто си остава Добро и злото – зло, но говоря за енергията, която служи за изпълнение на Доброто и злото; енергията

е, която може да се превръща от едно състояние в друго. Енергия, която е служила за добро, като се превърне в услуга на злото, изменя вече състоянието и вибрациите си на добро. Същото нещо е и за злото. Такава смяна може да стане всякога. Ако нямаше смяна на енергии у нас, нямаше да има смяна и в състоянията ни. Вие трябва да се научите да сменяте енергиите във вас. Изучаването на тези два метода е необходимо за всички, които искат да правят опити.

Например вие искате да превърнете лошите течения, които идат сега в България, в добри, сиреч да измените направлението на енергията, да ѝ дадете нова насока, да я отклоните от ляво към дясно; никога не можете да измените тази енергия от ляво на дясно, ако сами не вървите от ляво към дясно. Това е един алхимически закон, който трябва да проучите. Като онзи ученик вие ще кажете: „Велика тайна е да може да превръщаме енергиите“, но като дойде една енергия в един народ, вие ще трябва да знаете и как да я отклонявате, защото на енергия, която служи за добро, като извърши тя своята служба, трябва да ѝ се даде нова насока – правия път; не направите ли това, тя ще влезе в услуга на злото. Вие се хвърляте в живота от едно положение в друго. Виждали ли сте как майките люлеят децата си – вие се намирате в положението на техните деца. Майката казва: „Нани, нани, майка“, люлее детето си от ляво към дясно и от дясно към ляво и детето действително взима тази насока в живота, към която майката се стреми повече. Чрез своя ум и желания майката се свързва с детето си, още докато то е в утробата ѝ – там още тя дава насока на бъдещото му развитие. Този закон действа, работи и може да стане опасен ето как: ако вие се свържете много тясно с някого, когото много обичате, и ако той измени своята насока, между вас ще настане голям разрив и единият от вас ще пострада. Затова, когато човек е решил да изучава Божествените тайни, трябва да бъде много

чист. Да видиш Бога, значи да знаеш да употребяваш разумно тази велика сила, с която Той си служи. Христос казва: „Чистите по сърце ще видят Бога.“ Ще рече, без чистота в сърцето не можете да разберете и видите Бога, чистотата е безусловно необходима. Казва псалмопевецът: „Когато видя Твоето лице, ще се развесели душата ми.“ Смисълът на нашия живот е веселостта; тя е велико благо. Писанието казва: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството Небесно“ (Мат. 5:3 – б.р.). Нищите духом са доволни, радостни, весели. Прочее, ако ме запитате какво бих желал да имам на този свят, ще отговоря: да бъда нищ духом и да е Царството Божие в мен; да бъда чист и по сърце, за да видя Бога в Неговата същина, защото който е чист по сърце, той вижда Бога. Чистотата на сърцето е център на блаженствата. Ако искате да имате туй благо, препоръчвам ви като метод да придобиете чистота на сърцето.

Как разбирате това, че ще видите Бога – като човек ли ще Го видите? Има два стиха от Евангелието, в които Христос казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го привлече“, това значи: никой не може да дойде при Сина Човечески, ако не е привлечен чрез Любовта. После: „Никой не може да иде при Отца, ако Аз не му Го изявя.“ Това има този смисъл, че Христос е вратата, през която трябва да минем, за да видим Бога. Защо трябва да сме привлечени при Христа? Аз обяснявам този стих много естествено. Житно зрънце, което не е посято в земята, на което не е дадена светлина, топлина и влага, може ли да се прояви? То не може само да влезе в земята, ако няма кой да го посади. Трябва да се намери някое разумно същество, което да го посади в земята, за да му се дадат условията да види онова, към което се стреми. Кое ще види? Слънцето. Следователно за нас Христос е почвата, в която като се посадим, виждаме Бога, светлината и топлината, сиреч Истината и Любовта. Христос е

почвата, необходимостта, без която Разумният живот не може да се прояви. Ако не сте привлечени от Бога, сиреч ако Божествената Любов не слиза Отгоре и не дава влага и топлина, вие не ще можете да растете. Като схванете така въпроса, вие ще си изберете подходящия метод, по който ще работите.

Ще ви посоча още един метод, по който например да се помирявате с човек, когото не обичате. Ще намерите трето лице, което е обично на онзи, когото вие мразите: двама, които се обичат, имат подобие, имат и контрасти, затова имат и енергия, която може да се използва. Това трето лице ще даде условията за помиряване. Този закон съществува, но вие не сте го схванали. Аз ще ви обясня, че това става и по обратен път. Момък се влюбва в някоя мома, която по някои свои съображения му отказва. Момъкът намразва момата, защото тя не се съгласила на женитба, а се омъжила за друг. Ако тя, като се омъжи за друг, роди момиче, момъкът, на когото тя е отказала, се влюбва в дъщеря ѝ и като я взима за жена, първите се помиряват и по този начин разумната енергия взема права посока. Ако някой мрази някого, това е, защото според кармичния закон този, последният, в миналото му е сторил зло, което го е спряло в еволюцията му, и той иска по един или друг начин да си отмъсти. Но първият направи ли го зет, даде ли му дъщеря си, той се помирява с него. Има и друг начин за помирение, той е следният: някой момък се влюбва в една мома, но тя се омъжва за друг; момъкът се влюбва в сестра ѝ, ако и нея не вземе, влюбва се в третата сестра, защото, за да се помири, трябва да вземе една от трите. Женитбите, които стават в този свят, имат кармични причини. Кажете ми защо даден мъж има стремеж към известна жена и дадена жена към известен мъж? Защо някоя жена се оплаква от своя мъж, дори го мрази? Защо мъж говори зле за жена си? Вие на тия проявления в живота казвате: „Това са

обикновени работи.“ Не са обикновени, но са естествени работи, почиващи на закона за промените, който съществува в света. На всички, които ме слушате, енергиите са различно сложени. Някой път изпитвам вашия живот, правя сондажи, опитвам каква е температурата ви и знаете ли какво усещам и колко скъпо ми костват тези опити? Защото, когато някой иска да опита някого какъв е той като човек, преживява неговите състояния. А не може и да обърнеш един човек към Бога, докато не преживееш и доброто, и злото, които са вложени в него. Онзи, който не разбира този закон, се чувства в положението като в някой котел и се пръска от мъка, защото изпитва едно тягостно състояние, което не може да си обясни.

Павел казва: „Лошите общения развалят добрите нрави.“ Христос формулира този закон така: „Не давайте осветените неща на прасетата, защото ще се повърнат и ще причинят зло.“ Това е велик закон, че не бива да влизате в пряма свръзка с човек, докато не го разберете, защото иначе ще страдате. После ще кажете: „Господи! Защо стана така, когато аз исках да му помогна?“ Какво ви пречи прасето, че ровило, оставете го, нека си рови – има много места за ровене. На първо време гледайте да се изолирате от лоши влияния, които спират вашата еволюция, защото като влезете в закона на развитието, вие ще дойдете до известно положение, когато трябва да държите изпит. Няма да се мине много време и Господ ще изпрати комисия да види доколко сте силни в Добродетелите, ще провери доколко сте усвоили Божествената Правда, милосърдието, доколко сте щедри и доколко сте изучили закона на пожертването. Няма да има човек на Земята, малък или голям, който да не бъде подложен на изпит. Ако сте приготвени и издържите изпита, комисията ще каже: „Много добре издържахте, минете във втори клас“, и учителят ще започне да ви преподава предметите за този клас. Следя как някои от

вас, когато постъпят в това братство, идват много жарки, бързо заучават някои неща и казват: „Е, разбрахме вече всичко!“ Не, вие едва сте се научили да сричате. А други казват: „Толкова години следваме, цели десет години учим тази наука!“ Отговарям: хиляди години сте разрушавали, имали сте търпение да вървите в една посока, а сега в десет години искате много бърже да измените всичко, като с магически замах. Не зависи от мен да ускоря работата. Аз мога да ви посоча методи за по-бързото ви еволюиране, но има други сили, които контролират действията ви без лицеприятие. Следователно трябва да влезете в тази права посока за развитие. Друга опасност, която се среща в окултните школи, е следната: между учениците се заражда състезание. Хубаво нещо е състезанието – човек се учи да расте. Всяка школа има желание да даде свобода на ученика. Но в това стремление да освободим себе си ние ограничаваме другите. Да допуснем, че съм паднал в един кладенец между десет души, успея да се кача на главите им и да изляза от кладенеца. Ако след като изляза, не им помогна от своя страна, де е тук моята култура, де е моето развитие? Ако имам десет души слуги и ги използвам за свои цели, а после ги оставя да погинат, това култура ли е, християнство ли е? Всеки трябва, като има, да дава и на другите свободата, която Христос му е дал, както и Той го е извадил от кладенеца – ада. Аз трябва да употребя всички средства, да освободя поробените същества. Само по този начин смятам, че извършвам своята длъжност. Тези хора са стояли дълго време на дъното, затова аз ще трябва да сляза и да ги изкача всички. Искам всеки, който излиза на повърхността, да спусне своето въже и да започне да тегли своите другари от кладенеца. Ще поясня тази истина в малко по-друга форма. Да допуснем, че в кладенеца са паднали няколко овци, а не хора; у мене ще се породи силно желание да ги спася и извадя. Защо? Защото, като ги избавя, аз

няма да ги пусна току-така да си вървят, а ще острижа вълната им и ще изям месото им. Е, това култура ли е? Така че, от една страна, ние може да освободим един човек, да променим състоянието му от едно в друго, но, от друга страна, може и да го поробим. Тъй постъпват съвременните хора: изваждат човека от кладенеца, направят му уж добро, а след това го поставят в положение да се чувства роб. Главното нещо е, като освободим някого, да го поставим в положение да се чувства действително свободен. Обичаме ли някого, трябва да му дадем свобода да се изкаже, да го изслушаме. Трябва да сме внимателни и да не изнудваме оногова, когото обичаме. Към всички трябва да сме внимателни. Искам да имате помежду си взаимно уважение, обич, и то не само между вас, но и когато сте между другите хора.

В тази Школа дойде един господин, който беше много набожен, смирен, готов на всички жертви. Първата година той носеше вода и всичко вършеше, и другите казаха: „Какъв добър пример дава!“ Останалите ученици, които бяха постъпили по-отдавна в училището, се държаха като аристократи. Не се мина година, този новодошъл господин започна да се налага на другите, започна да заповядва. Изглежда, че всеки, който влезе в тази Школа, смята, че първата година може да работи, да се подчинява, а втората трябва да заповядва. Не, трябва да работим не само първата, но и втората, третата, през всичките години; отношенията ни винаги трябва да са едни и същи. Искам всичко, което вършите, да изтича от вашата добра воля. Не искам да се чува: „Направих това, направих онова.“ Болно става, когато се чува такова нещо. Ако това, което вършите, служи за вашето развитие, вие трябва да го приемете на драго сърце. Следователно вие всички сте абсолютно свободни в Доброто и през първата, и през втората, и през останалите години. Някои от вас, като

влязат в Школата, мислят, че всички тук са много добри хора, и си казват: „Ние имаме много добро мнение за този и този човек.“ Както много други, тъй и той не е разбрал тази Школа. Ако ние приложим Питагоровия метод, първата година ще трябва да ви освиркаме, да ви подиграем, да ви изкажем всички недостатъци, та като минете през този изпит, втората година да сте добри. Когато дойде някой нов, всички казват: „Да се пазим да не го съблазним.“ Добре, но ако не първата, втората година може да го съблазним. Ако го съблазним, по-добре да го съблазним отначало, защото по-късно е вече опасно. Не искам да си служите с примки и да примамвате хората. Искам отношенията ви да са чисто Божествени, да възстановите между вас онези връзки, които са били още отначало, за да дадете ход на Божественото, което е във вас, да се развива; тъй че, ако дадете свобода на този дух, ще станете отлични ученици. Тогава ще ви олекне на душата, всички ще бъдете здрави, бодри, няма да има между вас неизлечими болести. Не казвам, че ще бъдете винаги здрави, винаги разположени, но всичко неприятно лесно ще минава. Болестта зависи от миналото, а здравето зависи от отношенията, които имаме с хората, от връзката ни с Бога. Господ работи. Като ви говоря сега, виждам около вас ангели, които копаят с мотика в ръка, вдигат голям шум наоколо си. Казват за някой проповедник: „Той е направил много за паството си.“ Нищо не е направил той, но направили са го онези хиляди ангели, работници, които вие не виждате. Доброто вътре в нас и великите блага, които търсим, могат да израстат само благодарение на Бога и на Неговите помагачи-служители. Не търсете великото благо вън, а го търсете в душата си: вашата душа е във и вън от тялото ви и тя е много велика. Вие още не знаете къде са вашите души. Не сте ли изпитвали такова състояние, като че някой път сте в тялото си, а друг път – далеч, далеч от него.

Англичаните казват: „Присъства с тялото си, а отсъства с ума си.“ Питам: къде е умът? Умът значи е някъде вън. Но между ума и тялото има известна връзка. Когато душата ни е в тялото, ние се чувстваме големи и силни, няма ли я, усещаме се малки и слаби. Ние трябва да научим закона да направим телата си жилища, в които душата да живее за по-дълго време. Като дойде душата у нас и постои известно време, и после си отиде, ние се усещаме неразположени, гневни, недоволни и работите не вървят добре. Ако си ученик, урокът ти не върви; ако си домакиня, кухнята ти не върви; ако си проповедник, проповедите ти не вървят. Някой път казвате: „Когато съм доволен, като срещна хора, всички ме поздравяват, усмихват ми се и ми идва да ги разцелувам.“ Това значи, че душите им са в тях. Срещнете ли познати хора и не ви поздравяват, това показва, че душите им не са в тях. В Писанието се казва: „Ще се всели Бог в душите им, ще им се изяви и всички ще са Му синове и дъщери.“ Трябва всички да се подготвят, за да възприемат Неговите мисли и желания; тогава злото от нас ще изчезне, няма да има спорове и ще се възстанови Царството Божие. Няма да се оплаквате, че откак сте дошли на Земята, няма мир. Казвам: Бог не е дошъл още във вас и затова се оплаквате, че няма мир. Ще спра дотук.

Записвайте всички въпроси, които се повдигат тука, и всички въпроси, които изпъкват в нашия ум. Утре ще разискваме върху тези въпроси, по които говорих, за да видя дали отгоре на ситото е останало нещо от тях, или не. Това ще бъде една практическа тема. Ще видим дали ви е ясно как става превръщането на енергията, дали ще можете до следната година да превърнете енергията от ляво към дясно. Като измените енергията от ляво към дясно, вие ще прокарате в градините си по една малка вадичка, за да поливате; и тогава ще имате зеле, праз, бобец, ряпа, моркови, жито и разни плодове.

Нещо за конференцията, която заседава. Конференцията, която заседава над нас, ще продължи до идната година до туй време, макар че ние ще я преустановим, защото ние и да прекъснем, онези отгоре няма да прекъснат. Планът на тази конференция е да разработва през цялата година въпросите, които тук се повдигнаха. Идната година конференцията пак ще се събере. Затова да не помисляте за прекъсване. Оттам ще ни дадат наставления какво да работим. Идната година, като дойдем пак на конференция, ще видим кой какво е свършил. Конференцията не е нищо друго освен отиване и връщане при Бога. Събирането е отиване при Него, а разпръсването е работене на Земята. Ще се пръснем по четирите краища, но един ден ще се съберем на конференция на друго място – горе. И то ще стане.

Някои да кажат нещо от своята опитност, за да се ползваме един други. Само ще спазвате едно нещо – ако някои от вас искат да разкажат своите по-важни опитности, ще трябва да употребят най-много пет-десет минути и да няма никакви преувеличения. Всичко да бъде тъй ясно, кратко, че никой да не се усъмни. Да бъде описанието като Йосифовото – кратко и добро, и да се избегне всяко нещо, което може да породи съмнение у някои, че се преувеличава. Щом се прекали, ще има дисхармония. Ако всички вземат да разправят нашироко преживелиците си, ще ни трябват двайсетина дена.

(*Един от братята разказва една случка от своята съдийска опитност. Друг запитва за главоболието.*)

Главоболието, от което се оплаквате, произтича от това, че всички клетки у вас стават положителни, поражда се между тях борба, тласък. Ако се разгледа човешкият мозък, ще се види едно бълникане, вследствие на което в него става сътресение. Когато един вагон се удари о друг, всички вагони се разтърсват. Разтърсването ще бъде най-силно в първите вагони, а по-слабо в следващите и най-слабо в

най-крайните, затова и пътниците в последния ще усетят най-слабо това сътресение. Ако един човек в света е тласнат по посока на злото, а вие искате да му помогнете, по-добре е да не се противопоставяте, да не се изпречвате насреща му, а да му дадете място, нека си замине, отколкото да се мъчите да го спрете. По-добре да умре един човек, отколкото двама. Ако може да го спрете, добре, но ако не можете, оставете го да си замине. Никога не се стремете да спрете човека, у когото се е зародило силно желание да направи нещо. Например някоя мома иска да се жени, запалила се от всички страни, а майката и бащата не са доволни, не обичат момъка ѝ. „Не, казва тя, ще се самоубия, ако не се омъжа за него." Готова е да прибегне до крайни средства. Не я спирайте по никой начин. Ако желаете нейното добро, оставете я да се ожени. След време, когато разбере своята грешка, тогава ѝ помогнете да се избави. Ако я спрат от пътя ѝ в това време, когато има силно желание, тя ще изпадне в по-голямо зло. Когато и ние имаме едно желание, Господ не ни спира, а казва на служителите Си: „Дайте им всички условия да постигнат желанието си." Когато започнем да пъшкаме и охкаме, Господ казва: „Радвам се, че постигна желанието си; твоето охкане е един плод, който и Аз опитах." Мъченията и страданията, които човек изпитва, създават известни настроения у Бога. Когато видим, че Бог е намръщен, то е, защото нашите мисли са такива и те се завръщат към нас. Същият закон действа между мъже и жени. Например мъжът е недоволен от жена си, има око на друга, неговата страда, защото е свързана с него и ходи да го следи като някой детектив. Не се свързвайте с мъжа си, сиреч не ограничавайте свободата му. Ако го обичате, въздействайте морално на неговия ум и на неговото сърце; но настоява ли той да изпълни желанието си, не се противопоставяйте. Нека опита своите желания. Ама ще кажете: „Аз искам да го спася." Колко момци са се оженили за

моми с цел да ги спасят, но не са успели. Оставете всяка душа сама да опита това, което силно желае, и като извлече урок от него, тогава се опитайте да ѝ въздействате. Има закони, чрез които може да въздействате на хората. Най-лесният начин е Божественият – да въздействате морално, сиреч да се превърне енергията на едно същество от едно състояние в друго.

Знаете ли как може да излекувате дъщеря си, която се е влюбила в някой момък? – Даяк? Не. Въздействайте на момъка да намери друга, по-красива мома, да се влюби в нея – той ще пренебрегне дъщеря ви. Така тя ще опита горчивината на отхвърлянето, ще се успокои и ще бъде спасена. Ще рече, друга мома ще спаси вашата.

– Ами ако се обичат взаимно, но единият не се нрави на родителите на другия, трябва ли последните да пречат на младите?

– Аз говоря за случаи, когато чувствата от двете страни не са еднакво искрени. Когато се обичат, те спадат в друга категория – там никой не може да им препятства. Законът изисква да ги оставите свободни. Въпросът е за превръщане на енергиите от едно състояние в друго, а не е въпрос за моми и момци. Например срещнете някой човек и мислите, че е добър, а в душата си питаете към него някакво отвращение. Някога обичате някого със сърцето си, а виждате, че е лош. Такова противоречие се заражда във вашите души. Много въпроси има тук, които бих могъл да ви обясня, но ще отидем в друга посока. Във Вехтия завет се казва: „И глупавият, като мълчи, минава за умен." Достатъчно е един човек да стои дълго време тихо, мирно, да не приказва, той ще набере вътре в себе си енергия и ще я запази. Другите заобикват тази енергия в него и искат да я използват; то е от обич не към душата му, а към енергията му. Казват си: „У този човек има добър подтик, може да се използва." Използване в света може, но то не бива да става в едно такова братство, в християнството. Хората

се покваряват, понеже подплъзват душите си. В общества, дето има използване, Христос и Неговото име служат само като уловка, докато използват човека; после отхвърлят и Христа, и човека. Това не се търпи от законите на Бялото Братство. Всеки, който озлоби, изнерви, изнуди своя брат, се изключва от това Братство веднага и не го приемат, докато в него не стане коренен преврат, докато той не дойде до пълно разкаяние. Законите на Бялото Братство са безпощадни. Престъпиш ли един, последствията са много жестоки. В света тези закони действат и отнемат всичко, спечелено незаконно. Когато хората се решат да изпълняват тези закони, техните работи веднага се изменят към добро. Когато българите напуснаха солунския фронт и казаха: „Не искаме да се бием“, Господ веднага изля благословението Си – настана голямо плодородие, когато пък, докато се биеха още, нямаше такова. Във Франция, в Англия сега има голяма суша, понеже законите, за които ви говорих, не одобряват техните действия. Щом воювате, плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате.

Беседа, държана от Учителя на 20 август, сряда, 16:30 ч.

ЖИВОТ ВЕЧЕН

„Бог толкова възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, а да има Живот вечен.“ Йоан 3:16

В този стих под думата свят се разбира външната страна на проявлението – това, което е оформено, което има форма, съдържание и смисъл. Бог толкова възлюби света, щото даде Разумното слово, Своя Син, за да спази реалността на нещата, да не се развали вътрешната хармония. Този стих има съотношение към вас – вие вътре в себе си сте един свят, който Господ е възлюбил, та праща Словото Си, за да не би вашият живот – вашите мисли, желания и стремежи – да се развали и всичко това да отиде нахалост. И когато се говори, че човек трябва да бъде спасен, подразбира се, че не бива да се разваля онова, което Светлината е създала. В стиха се крие велика мисъл. Ще си послужа с една аналогия, за да направя мисълта си по-ясна. Допуснете, че две червейчета се срещнат и се допрат едно до друго – каква приятност може да извика тази им среща в съзнанието, което те имат? Мислите ли, че те схващат живота и отношенията в него тъй, както вие ги схващате? Не, тези червейчета, като се срещнат, побутнат се, всяко си проправи път и се разминават; после те пак се срещат и разминават. Дойдат ли техните интереси в стълкновение, минават през други пътища и така се разминават.

Когато ме попитате как да примирите своите интереси с интересите на другите, ще ви посъветвам и вие да хванете разни направления в граденето на вашите дупки – един в една посока, а друг в друга. Под дупка разбирам вашите къщи. По отношение на

висшия живот вашите къщи са дупки. Материята, в която сте заровени, която за вас е толкова приятна, погледната от света на ангелите, на по-висшите същества, е такава, каквато е оная на червеите; каквото е положението на червеите в земята, такова е и вашето – ровене. Спънката, която ви пречи, произлиза от туй, че вие мислите, че вашето положение е много по-високо от онова на червеите, че вие сте културни хора, и т.н. Ако схванете, че вашето положение е като онова на червеите, веднага ще се поправите. Вие сте доволни от вашите дупки и си мислите, че няма нищо по-хубаво в света. Посетете кои и да са евангелисти, православни, всички ще ви кажат, че като техните дупки, като техните вярвания няма подобни по хубост в света. Всинца са правоверни: и онзи, който не вярва в Бога, обира, само че по един начин, и онзи, който вярва, обира, само че по друг начин, но двамата обират. Аз намирам само една малка разлика в действията, в културата на вярващия и на невярващия: грубият, който не вярва, ще вземе дърво, ще го стовари върху вас, ще счупи ръката или крака ви и ще ви обере, а онзи, който вярва, няма да ви счупи нищо, но все пак ще ви обере. Обирането е все обиране, макар и да не става по един и същ начин – аз и в двата случая се нуждая от това, що ми е взето, та какво ще ме ползва дали ме е обрал вярващ или невярващ в Бога? Ще възразите: „А, има разлика!“ Да, единият ми счупи ръката, а другият не, но и двамата ме обраха. Не, приложете навсякъде във вашите разсъждения Христовото учение. Вие искате да минете за правоверни и наистина сте по-правоверни даже и от поповете, но това не ви пречи да обирате хората по един или друг начин. Тогава каква разлика ще има между вас и онези, които не са правоверни или са невярващи? Разлика би имало, ако вие не само не счупвате ръка на никого и не го оберете, но още кажете: „Господине, онзи ти счупи ръката и те обра, но аз нищо няма да ти взема, а ще ти

дам десет лева, за да послужат за нуждите ти.“ Това е истинска култура. Прогрес в културата! Единият е счупил ръката и взел парите, другият не счупил ръката, но взел парите, а третият казва: „Хайде, от мен да замине, аз ще ти дам десет лева и с нищо няма да ти навредя.“ Тогава човекът ще каже: „Ти си най-благороден от всички!“ Точно такова ли е сегашното положение в обществото? Много дами ходят и събират хиляди левове за Господа – оберат богатите и после ги раздават на бедните: на този десет лева, на онзи десет лева и т.н. Ама ще кажете: „Тези богати разбойници ограха парите на бедните хора.“ Аз ви предавам как гледат на тази работа отгоре, а не как гледа тукашното общество. Онези благотворителни дружества са сдружения от разбойници, които казват: „Ние не сме толкова лоши човеци; хайде, от нас да замине, ето ви десет лева, за да знаете, че и ние сме културни хора.“ Но от гледището на християнството това не е култура. Ние сме раздвоени в нашето съзнание и оттам произлизат всичките наши злини. Всеки от нас си е съсредоточил мисълта в това, как да се осигури, а с другите да става, каквото ще. И вие проявявате такъв интерес – едни от вас тичат, гледат да бъдат тук първи и някой път затова помежду ви имаританица. То е все същото положение, каквото е в света. Някой може да бъде при мене първи, а последен по схващане на идеите, а друг да бъде последен, на опашката, а по схващане на идеите пръв. Аз бих предпочел да имам наоколо си повече опашки, отколкото глави.

Този намек, който ви правя, е по отношение на вашето вътрешно разположение – ако искате да се възпитате, трябва да знаете, че каквото мислите и чувствате в даден момент, това едновременно засяга и Невидимия свят. Ще запитате: „Как може всяка мисъл да засяга Невидимия свят?“ Всяка ваша лоша мисъл се проявява във висшите полета на астралния свят като един магарешки трън, а

семената на този магарешки трън от астралния свят се култивират тук, на Земята, която е техен разсадник. Невежите жители на астралния свят се мъчат да изкоренят този трън, а по-висшите същества казват, че слизат на Земята да освобождават хората от тези магарешки тръни и да преобразуват сърцата им. Защо висшите същества трябва да работят за вашия прогрес? За да ви освободят от тези магарешки тръни. Известни болести, лоши мисли и желания, които се проявяват във вас, се предизвикват от някои млекопитаещи животни – и те по същия закон образуват за вас много тръни, които израстват и ви създават големи страдания. За да се освободите от тези страдания, трябва да се постараете да смекчите отношенията си към животните. Често омразата на куче може да повлияе тъй, както омразата на човек. Има кучета, които с години мразят и си отмъщават. В село Николаевка, Варненско, някой си Драгни имаше едно малко бяло куче, което обикновено никого не лаеше. Един ден минава покрай него един господин и силно го ритва, кученцето само го поглежда и си отминава. Обаче след две години, когато този господин отива в същата къща, кученцето веднага го познава, доближава се до него и забива зъбите си в крака му. То казва: „Господине, ти преди две години ме ритна, но трябва да знаеш, че аз не забравям!“ Така и вие, когато изнудвате например един кон, макар той и да не ви отмъсти, но у него могат да се породят такива лоши желания и мисли, с които може да ви отмъсти и да причини зло на вашия дом.

Не смятайте, че мислите на животните са много слаби – не, те са много опасни за света. Всичко, каквото Бог е създал в света, е чисто и свято и ние не бива да нарушаваме Божествения ред на нещата. Една муха или пчела, която Бог е създал, стои по-горе от един обикновен човек, роден от човек. Писанието казва: „Има хора, родени от плът, от

човешко семе“, но в този смисъл една Божествена пчела е много по-интелигентна, отколкото един обикновен човек тук, на Земята. Аз ви давам едно правило за мерило, което еднакво трябва да засяга и животни, и хора – всички. Най-малкото зло, което направите на едно насекомо, което работи за Бога, един ден ще се развие в голяма форма. Човек, който може да стъпче мравка, може да стъпче и човек. И обратно – човек, който може да направи път на мравка, ще направи път и на човека. Видите ли, че някой човек тъпче някоя мравка, а говори, че е културен, извадете 75% от неговата културност и му оставете само 25%, пък бил той философ, учен, писател, свещеник или кой да е друг, щом той върши това съзнателно. Когато Христос е казал: „Да възлюбиш Господа, Бога Твоего, с всичкото си сърце, ум и сила“, Той е подразбирал именно този закон: да любите всичко. Ако можете да любите най-малките насекоми и дръвчета, вие можете да обичате и Бога. Ако не можете тях да обичате, не можете да обичате и Бога. Защото, ако не обичате малките същества, които виждате, как ще обичате Бога, Когото не виждате? Ако не любите това, което ви заобикаля, как ще любите далечното? Затова прилагането на Евангелското учение трябва да започне от малките правила и да върви към големите. Голямото правило е: да имате обич към всичко, което Бог е създал. Не ви говоря за сенките на нещата, а за реалностите. Един ден ще направим екскурзия, да видите, че и растенията са тъй живи, както и хората. Едно дърво може да ви бъде тъй признателно, както човек. Може да направите и сами такъв опит. Ако минавате през някоя гориста местност, където мястото е сухо, и намерите там някое безплодно дърво, поради сушата на почвата, вземете малко тор и го наторете, полейте го и ще видите, че идната година, като минете покрай същото дърво, то има вече плод, приготвен и за вас. То казва: „Господине, ти миналата година ми

помогна, сега може да си вземеш от моите плодове.“ Някой път и растенията мислят – едно дърво може да внуши на човек да не се качва горе. Вие ще схванете, че духът на това дърво е извън него и той ви внушава да не се качвате. Когато растенията не чувстват, това показва, че духът им е вън от тях, сиреч отсъства; когато обаче духът им е в тях, те работят, растат, живеят, дават плод. Духът на растенията обикновено дохожда, когато те цъфтят и завързват плод; щом прецъфтят и плодът зрее, душата им се оттегля и отива горе, в друг свят. Предметът, по който ви говоря, е отвлечен, но аз само искам да ви покажа да не мислите, че в растенията няма съзнание. Не, в известни моменти те също имат съзнание. В Търновско един господин имал в градината си едно дърво, което цели 5-6 години не давало никакъв плод. Един ден взема брадвата и се готви да го отсече. Друг един негов приятел гледал как той се тъкмел да отсече дървото и започнал да го увещава да не върши това, но увещанията му били напразни – дървото било отсечено. Какво обаче става после? Наскоро след отсичането на дървото и двамата умират. Има много подобни примери, от които се вижда, че дърветата могат да си отмъщават за някоя голяма пакост, която сме им сторили. Някой път минавате покрай някое дърво и си откършвате клончета от него. Нямате право да вършите това. Ако искате да откършите клонче, ще се спрете пред дървото и ще го попитате: „Мога ли да си отчупя едно клонче?“ Ако не постъпвате така, ще дойде ден, когато ще ви сполетят големи беди – ще се намери дърво, което ще счупи ръката, която е отсякла клончето. Нашето съзнание още не е добре развито, затова наведем клона на дървото и – хайде, отчупваме си. Не, спри се малко, помоли се, поискай разрешение да си отчупиш. Най-малко учтивостта в света изисква това. Когато отивате някъде, вие запитвате: „Мога ли да вляза?“ Така трябва да постъпвате и с дърветата. Ако постъпвате така,

това показва, че вие сте започнали да развивате Божествената Любов в себе си – да любите Бога с всичката си душа, ум и сърце. Като се научим да разбираме въпросите така, тогава ще разберем великото Христово учение. Ако искате да станете културни, трябва да започнете от дърветата, от растенията. Като минете покрай някое дърво, спрете се под неговата сянка, помилвайте го малко и кажете: „Колко е хубаво при тебе, под твоята сянка!“

Беседа, държана от Учителя на 22 август, петък, 8:45 ч.

МЕТОДИ ЗА ЛЕКУВАНЕ И ОТГОВОРИ НА ЗАПИТВАНИЯ ПО ТЯХ

Вие искате да се лекувате, затова ще ви дам някои методи.

Някой от вас е болен от неврастения или е духом неразположен; нека направи една малка разходка до близката градина или гора, да се обърне към изток и да подпре гърба си на някое дебело дърво, било то бряст, дъб или бор, като тури дясната си ръка отпред на гърдите, а лявата отзад на гърба; в едно малко съзерцание да започне да мисли за влиянието на дървото. Няма да се минат 5, 10, 15 минути или най-много един час и неговото настроение ще се измени – той ще почерпи от дървото известна сила, ще стане обмяна между неговия магнетизъм и магнетизма на дървото и ще почувства известно подобрение. Да иде при това дърво един, два или три пъти и то ще го излекува. Това е един природен начин на лекуване. В старо време хората така се лекуваха. Някой старец си вземе тояжката и отива при някое дърво, подпре гърба си на него, а които го гледат, си казват: „Този старец защо ли подпира това дърво?“ Старецът не подпира дървото, а дървото подпира него. Старецът казва на дървото: „Днес хората са големи егоисти – нищо не дават; ти можеш ли ми даде малко от своята енергия, за да се освежа?“

Втори метод за лекуване, пак ако сте неразположени, страдате от неврастения – лятно време, когато житото започне да зрее, идете в някое село, поискайте позволение от селяните да обиколите няколко пъти нивите, да минете през житата; като изходите 1-2 километра, съсредоточете мисълта си в живота на житото. След един час ще чувствате голямо облекчение. Ако всеки ден можете да правите

такива разходки, още по-добре ще бъде – то ще ви държи топло с месеци.

Друго правило: когато излизате на разходка или екскурзия, избирайте за пиене води, които имат южно изложение, защото изворите на води, поставени в такова положение, са пълни с творческа енергия. Здравословни са. Никога не пийте вода, изложена на север, защото енергията им е положителна.

Често, като ви пече Слънцето, вие казвате, че това ви смущава. Знаете ли защо не обичате да излагате лицето си на Слънцето? Защото лицето ви отблъсва слънчевата енергия, вследствие на което това ви причинява известна неприятност. Космите винаги поглъщат слънчевата енергия, а тя трябва да се поглъща, за да бъдете винаги здрави.

– Имат ли значение дрехите, с които сме облечени – бели или черни?

Имат. Дрехите, които носим, оказват голямо влияние върху нас. Белият цвят е негативен, той върши повече съзидателна работа.

Ще ви дам друг начин за саморазвитие, защото вие още не знаете външните признаци, по които да познавате недостатъците си. Известни органи у хората са недоразвити, което се дължи на липса на храна. Да допуснем, че има между вас някои, които са по-груби. Главата на такива хора над ушите е широка, като се пипнат отстрани по главата, ще забележат големи издатини. Ако главата отпред е сплескана, това показва, че е развито милосърдието. Ако е издадена отзад, при ушите, такъв човек е груб, жесток, в него има грамадна енергия, която търси място да се прояви. Тази енергия се набира именно в тези области на главата и най-малкото побутване, раздразване на това място предизвиква електрически искри, такъв човек скоро избухва и казва: „Господине, ти ме удари и ми причини

голяма вреда!“ Не, причината за това е токът, който се проявява вследствие на докосване до бутона на жицата. Ако вие сте чувствителен субект, ще се спрете, ще поразгледате човека – не бива да се доближавате много до него – и ще се вслушате в гласа, който ви говори, че там, при ушите му, има събрана енергия, която чака момент веднага да избухне, да изскочи навън. Всичката енергия на коня е събрана около задницата му; затова като се доближите до него и го побутнете там, веднага рита. Когато конят рита, той не върши това със зла умисъл, но казва: „Като искаш енергия, аз ще ти дам, защото я имам в излишък.“ Само че той не знае как да ви предаде тази енергия, а вие не знаете как да я приемете, затова става стълкновение. Аз препоръчвам на индивиди, главата на които при ушите е развита, да дружат с такива, на които главата на това място е сплескана; такива хора ще се обичат. Човек, у когото главата на това място е сплесната, не може да бъде толкова жесток към другите и има начини за поглъщане на неговата излишна енергия. Тогава хора, у които липсват или не са развити тези органи, не знаят да ритат и те трябва да дружат с хора, които могат да ритат, за да станат по-активни. Всеки трябва да знае по малко да рита – който не знае никак да рита, трябва да се научи. Под думата ритане аз разбирам работа – който не знае да рита, не знае да работи. Като турите на работа мотиката, лопатата, това не е ли ритане, не е ли задницата на коня? Някои казват: „Аз не ритам“, но аз всеки ден ги виждам как ритат, и то не само напред, но и назад. Вземете камък и го хвърлите – това е ритане. Ритането не е нещо лошо, но трябва да знаете как да ритате – как да предадете ползотворно енергията, която имате. Злото в света седи именно в това, че енергията се предава на неподходящи места и с това се причинява вреда. Та когато главата ви е сплесната, не дружете с хора, които имат същите слабости, а дружете с такива,

които имат развито голямо милосърдие и щедрост. Ако срещнете някой много щедър човек, не го съветвайте да не дава, а вземете малко енергия от неговата, за да се развие и вашето сърце, защото щом го учите да не дава, това показва, че вашата глава е сплесната.

Някои мислят, че всички са религиозни. Не са всички между вас еднакво религиозни; ако всички бяхте такива, щяхте в един момент – само като духнете – да оправите България. Когато някои казват: „В Името на Господа Иисуса Христа", това означава да възлюбиш Господа с всичката си душа, с целия си ум, с цялото си сърце и с всичката си сила; защото като обичате всички хора, Господ веднага ще ги промени. После, не мислете, че когато един човек много се моли, вдига ръцете си нагоре, е много религиозен – не, той формално е религиозен. В истински религиозния човек има учтивост, скромност и страхопочитание – обаче не като страхопочитанието на някой слуга, който стои пред господаря си със скръстени ръце, трепери, страхува се от него, но замине ли господарят му, всякакъв страх изчезва и той хвърля по негов адрес най-недостойни думи – хули, псувни и прочие. Не такава религия! У истински религиозния човек страхопочитанието, напротив, се усилва след отминаване на господаря му. Нямате ли такова разположение, не сте религиозни хора. Религиозното чувство има три функции – почитание към стари, почитание към баща и майка и Любов към Бога. Това значи: да обичаш и почиташ мястото, в което си роден, да обичаш и почиташ баща си и майка си и да любиш Бога. Всичко това изтича от една сила, от един и същ център, който действа вътре.

Ако искате да развивате милосърдието си, проектирайте ума си в онзи център на главата, който е два сантиметра над челото. Тогава ще стане прилив на кръвта към това място и тя ще започне да подхранва съответните клетки, а щом тези клетки започнат да се развиват, те ще

предизвикат и възприемат вибрациите на Невидимия свят, а вие ще започнете да ставате милосърдни по интуиция.

Искате да станете музикални, да разбирате музиката, проектирайте ума си към двете страни на този ръб, над краищата на веждите. Като продължите около година тези опити, ще обикнете музиката и във вас ще се зароди желание да пеете. Някои мислят, че музиката е отвън. Не, тя е вътре. Господ казва: „Аз съм посадил семенцата, ти ще ги поливаш и музиката ще дойде.“

Някои се оплакват от слаба вяра. У които вярата е силно развита, това място, което е над областта на музиката, е повдигнато. Когато и тези центрове са силно развити, главата е широка. Тъй че когато мислите, че вярата ви е слаба, постоянно проектирайте ума си нагоре към посочения център, започнете да го поливате и обработвате и постепенно ще си създадете онова разположение към вярата, което е скрито във вас. На вярата се дължат ясновидството, интуицията и други способности, около 12. Единственото безкористно чувство е вярата. Тя няма никакво практическо приложение на Земята. Вярвате, че някой човек е добър; може да не е такъв, обаче знаете, че ако вярвате в това, този човек в бъдеще ще бъде добър. Който има вяра, той развива кесията си, той е безкористен, щедър, а това му донася богатство, а онзи, който няма вяра, завива кесията си. В ущърб на вярата се развива друго чувство, което поглъща енергията и слиза между астралния, етерния и физическия свят. Според съвременните окултни науки трябва да знаем къде на главата ни се намира астралният свят. Най-горе на главата е Раят, причинният свят; към средата на главата отпред е менталният свят, а долу, отзад на главата, е астралният свят. Ще проектирате постоянно ума си нагоре. Христос казва: „Ако имахте вяра колкото едно синапово зърно, щяхте да помествате планини.“ Защо сравнява вярата със синаповото зърно?

Защото само онази вяра лекува, която прави пришки като синаповото зърно. Когато давате някому, правите пришки на себе си, на кесията си, навсякъде. Кесията ви е вътре във вас, затова я извадете навън. Като казва Христос да имате вяра като синаповото зърно, то значи тази вяра да стане активна, да има ефект, да изважда всичко навън. Когато искаме да имаме това-онова, то не се дължи на вярата. Понеже вярата принадлежи на активния свят, тя е Божествено чувство и затова не може никога да бъде пасивна. Когато не е развита, тя е пасивна. Плодовете на вярата зреят горе, в причинния свят, и тя винаги казва: „Бог е добър за нас.“ Плодовете на вярата не зреят нито в менталното, нито в астралното поле, а само в причинния свят. А кои са плодовете ѝ? Безкористието. Безкористни ли сте, имате вече един малък плод в причинния свят.

– Желанието да станем духовни безкористно ли е?

Вие имате желание да станете духовни хора, за да се проявите. Но за да станете духовни, първо трябва да развиете духовното си чувство – Любов към Бога, почитание към ближните си и после безкористна вяра. У духовния човек трябва да има Любов към Бога и към всички същества, били те най-малките; а също да има развити милосърдие, вяра, надежда и съвест, центровете на които са в причинния свят. Хора, у които тези центрове не са развити, нямат понятие за право, за съвест. Човек, у когото органите на съвестта нямат корените си в причинния свят, е човек безплоден, безсъвестен. От това гледище ние разглеждаме нещата малко по-другояче. Както тази философия се развива в теософията, тя представя езотеричната, вътрешната страна на това учение и не е за вашите умове. Даже и писателите, които пишат теософски книги, не разбират както трябва теософията и нямат методи на приложение. За да се пишат такива

книги, се изисква голяма напредналост – умът и сърцето да бъдат тъй развити, че да схващат нещата и от най-малкото загатване.

Физическият свят съставя почвата на живота, астралният – водата на Божествения свят, а менталният – атмосферата, въздуха на този Божествен свят. Причинният свят се представя от светлината и топлината, които пък са причина за цялата растителност на Земята; астралният свят съставя моретата и океаните, а етерното тяло – малките и големите реки, които са проектирани във физическия свят. Етерният свят е, който свързва астралния с физическия свят. Етерното тяло е така свързано с физическото, че през неговите канали се предава енергията и се оплодотворява Земята. Това не е само едно философско учение, а действителното обяснение на въпроса.

– Как ще се съсредоточим, как ще изолираме известен център, за да проектираме мисълта си към друг център?

Когато ви казвам да проектирате мисълта си, то значи да се съсредоточите. Затова първо ще се помолите на Господа да ви помогне и посочи как да проектирате мисълта си. Като постоянно мислите върху един орган, ще започнете да чувствате някаква промяна – едно силно чувство на вяра, и там, дето чувствате напрежението, там е мястото на този орган. Когато някой ви обиди силно, вие чувствате едно напрежение, стягане отзад, към върха на главата. Така ще развивате и милосърдието, музикалното чувство, вярата, религиозното чувство, което е в средата на главата, но за това трябва да работите дълго време. Във всеки живот ние пресъздаваме органите си, но главното – постоянно работим върху тях. Те не се разрушават. Нищо не се разрушава. Вярата не се разрушава, а се носи и постоянно се развива.

– Може ли да обърнем внимание на всички центрове?

Ако в един живот успеете да развиете един-два органа, вярата и съвестта – много сте постигнали. Това е много дълга школа. Като постоянно проектирате ума си към един от тези центрове, вие ще можете да развиете съответните си органи. Вие не можете да развиете органите на горната част на главата си, защото мисълта ви е проектирана към долната част на главата, където нахлува всичката кръв, храни тези клетки, а до горните не достига, вследствие на което тези органи закъсняват. Човек, у когото едни чувства са развити за сметка на другите, трябва да дружи с такива хора, от които ще може да се допълни. Ако търсите религиозни хора, търсете ги из света, а не в църквите. Като ги намерите, пазете ги като зеницата на окото си – те ще ви предадат от енергията си и вие ще почувствате това, което трябва да почувствате. Като говоря върху тези неща, като посочвам на някои от вас кои органи са развити и кои не, не казвайте: „А, знаем го ние него – той няма развити тези или онези чувства.“ Друг пък ще каже за вас същото. Никога не трябва да търсите у хората недоразвитите неща, защото с това вие вървите по обратен път, пречите на себе си. Господ знае у кого какво има, затова не се подигравайте с вашите души. Като срещнете брата си, кажете му истината: „Братко, имаш едно петно около един сантиметър, едва се забелязва, дай да го изтрия.“ Не казвайте, че петното е много голямо и много тъмно – констатирайте нещата тъй, както са си, винаги говорете истината, ни повече, ни по-малко. Ако в окото има сламка – кажете сламка, не я правете греда. У вас трябва да се развият благородни отношения и почитание към хората, които да ви подтикват към благородното и възвишеното в света. Мислете за хората, че са добри, и те ще бъдат добри. Когато дяволът ви срещне, казва: „Ти си такъв, онакъв, нямаш вяра, нямаш милосърдие и т.н.“, а всичко това ви се отразява зле. Господ не мисли тъй за вас.

– Религиозното чувство без вяра какво може да ползва? Какво съотношение има?

Голямо. Между вярата и религиозното чувство има съотношение. Съотношение има и между всички причинни чувства. Когато слизат в умствения свят, причинните чувства възприемат известни форми. Всяка сила се обуславя от известна форма, а всяка форма в своите действия се обуславя от вътрешната сила, вложена в нея. Астралният свят дава горивото, с което ще се оформи всяка сила, етерният свят дава пътя, а физическият показва мястото в света, където трябва да падне силата и какъв резултат трябва да произведе. Тъй че физическият свят е почва само на резултата. Човек трябва силно да развие не само религиозно си чувство, но и вярата, надеждата, съвестта, разума и милосърдието. Туй, което ние наричаме разум, то съставя само една област. Под причинен свят подразбирам същността на нещата. Когато говорим за разума, той е връзка между причинния свят и висшия ментален свят. Той определя съотношенията на причините, които влизат в менталното поле. Когато искате да развиете известни органи, не трябва да се заемете едновременно с всички, но последователно, един след друг. Когато чувствате Любов към Бога, ще развивате това чувство. Щом проектирате ума си в духовния свят и искате там да живеете, ще развивате вярата. Искате ли да стигнете ангелите, започнете да развивате въображението си. Въображението може да се развива само със силата на вярата.

– Може ли да се ползваме от книгата „Мислителна сила“?

Може, само че тези книги не са ясно изложени.

– Бива ли, позволено ли е да се късат цветя, когато цъфтят?

По някой път е позволено да се късат.

– Когато цветето не се дава?

Не бива да го късате.

– Като се къса цвят, не се ли къса живот?

Не.

– Моля, дайте една кратка дефиниция за разума.

За втора беседа.

Ако имате екзема, ако ви падат косите, ако имате ревматизъм в ставите си или някакви подутини в корема, ако сте богат, направете си една веранда, тераса, изложена към Слънцето и оградена със стъкла, хвърлете ризата си до пояса, легнете на креват с главата на север, а краката на юг, изложете гърдите си на Слънцето, като пазите главата си от него, и стойте така половин час. После изложете гърба си половин час, после пак гърдите половин час, половин час гърба си и т.н., докато се изпотите. Ако направите 20, 30, 40 такива бани, всичко ще ви мине – и екзема, и ревматизъм ще изчезнат. Като се подобри веднъж стомашната ви система, храносмилането ще започне да става правилно и кръвта ви ще започне да функционира правилно.

– Ако са болни ръцете и краката?

Може да излагате на Слънце цялото си тяло.

– През кои часове на деня?

Сутрин от 8 до 10 часа. Ако тези бани произведат ефект върху гръбначния стълб, мозъка и дробовете ви, ще почувствате ефекта и върху цялото си тяло. Всичко зависи от мозъка – той е като батерия: щом тази батерия започне да възприема, щом пълненето ѝ със слънчева енергия става правилно, тя после я разпраща към всички удове на тялото и тази енергия започва да лекува.

– А страхът от слънчев удар?

Слънчевият удар зависи от утайките вътре в мозъка. При слънчевия удар етерното тяло излиза навън, а физическото тяло остава без съединение.

– Защо да си пазим главата от Слънцето?

– Главата не трябва да се излага много на Слънцето, защото мозъкът ще привлече слънчевата енергия изведнъж и не ще успее да я разпрати по останалите части на тялото.

Някои препоръчват да се покрива главата със зеленина.

Да.

– През кои месеци на годината да се правят слънчеви бани?

Добре е да се правят през май, юни, юли и август. Когато се лекувате, добре е да правите това по неколцина заедно. Може да направите това заедно по десет души в група, дори същите тези групи, които сте избрали, за да видите дали можете да се лекувате чрез вяра. Ако някой от вас е болен, опитайте дали бихте могли да съсредоточите мисълта си към него, да го излекувате. Лекуването не трябва да върви безразборно, а винаги по закона – ако първата група не успее да го излекува, тогава втората и т.н. Когато лекувате, резултатът ще бъде според силата на вярата. Ако човекът, когото ще лекувате, не е свързан с причинния свят, не може да го лекувате по духовен начин. Затова Христос казва: „Ще ти бъде според вярата." А това значи: ако си израснал в причинния свят, ще може да те лекувам с вяра, иначе не може, защото святото не се дава на прасетата.

– Ами децата, които нямат никаква вяра?

Деца, които нямат никаква вяра, се лекуват от родителите им с техния магнетизъм: майката ще лекува дъщеря си, а бащата – сина си.

– Ако бащата е невярващ, а майката – вярваща, ще се получи ли същият резултат?

Стига да има магнетизъм онзи, който лекува.

– Нали всички го имат?

Не.

– Как можем да познаем дали имаме магнетизъм?

Разположени ли сте – имате магнетизъм; неразположени ли сте, нервирани ли сте – нямате такъв. Магнетизмът дава разположението.

– В обикновената медицина против треската дават хинин, против главоболието – аспирин, и т.н., които церове, вярвате или не, помагат, дават известни резултати. Има ли при лекуването в духовния свят някакъв положителен метод и ефикасни средства?

Това лекуване, което ви препоръчвам, е сто пъти по-ефикасно.

– Преди малко казахте, че може да има резултат, ако има свръзка при лекуването.

Да, иначе не може да се дадат на болния елементите от причинния свят. Когато медицински лекар разтрива крака на човека една-две години и едва тогава има малък резултат, в причинния свят чрез вярата болният може да бъде излекуван моментално – ще му се каже: „Стани, ходи!“, и ще се свърши.

– Които не са свързани с причинния свят, може ли да прибягват към лекар?

Всички, които са свързани с тази Школа и прилагат Новото учение, нямат нужда от лекар. Само онези, които не признават това Учение, имат нужда от лекар, а не вие. Лекарите са за света, а не за вас. Забелязал съм, че някои фиксират мисълта си към нещо, например, че са болни, че имат нужда от лекар; и не минава много време, създават се условия за лекар. Ако кажете: „Нямам нужда от лекар“, положителните и отрицателните явления създават резултат – вие именно не създавате причина, за да имате нужда от лекар. Но не казвайте: „Нямам нужда от лекар“, а казвайте: „Аз имам нужда всякога от Бога“, и тогава ще имате Бога като лекар. Лекарят е вътре в нас – Бог. Щом кажете: „Нямам нужда от лекар“, това вече е възгордяване. Господ ще ви каже: „Аз ще те заставя да видиш, че имаш нужда от Мен, за да се сломи твоята гордост.“ И лекарят ако

има Божествено изкуство, мога да го оставя да ме лекува, ако няма туй изкуство, да ме масажира и осакати – това никога няма да му позволя.

– Когато отиваме да лекуваме болен и влизаме в контакт с него, не взимаме ли част от неговата болест върху себе си?

За туй не мислете. Най-първо ще се запитате: „Трябва ли аз да го лекувам?“ И ако трябва да го лекувате, не трябва да отстъпвате пред никакви последствия. Ще си кажете: „Какъвто и да бъде резултатът, за мен е безразлично.“ Трябва ли да лекувам – това е важният въпрос. Ако трябва, ще започна да лекувам и ще науча как – ще изуча методите.

– Как ще познаем трябва ли да лекуваме?

Щом обичате човека, ще трябва да го лекувате.

– В старо време са лекували чрез минералните извори и който пръв е влизал, бивал е изцеляван; дали това не иска да покаже, че и сега който пръв влезе, ще получи изцеление? Има ли истина в тази приказка?

Има. Топлите извори не са току-тъй създадени – те имат своето предназначение.

– Първото влизане във водата дали ще има ефект? Защото някои вярващи братя се къпят цяла година и пак не добиват изцеление.

Стига изворът да е посещаван от такъв ангел, ще има резултат. При такива случаи лекува главно вярата.

– Кога ще се еманципират жените?

Жените и мъжете ще се еманципират, когато намерят вътрешната връзка между Любовта и Мъдростта.

– Какво е бракът?

Бракът е обратен процес. Когато мъжете и жените намерят вътрешната връзка между Любовта и Мъдростта, ще има брак.

– Какви средства за поминък са ни нужни и какви занятия трябва да упражняваме?

Да знаете да ритате и напред, и назад. Но като ритате, енергията, която излиза от вас, трябва да лекува хората. Всяко занятие, с което бихте били повече полезни, отколкото вредни за вашите близки – дръжте го и не се бойте. Онези от вас, които искат да лекуват, да не стават кръчмари и касапи.

– Как гледате на скотовъдството?

Новото учение не позволява да използвате никое същество за ваша полза; може да го използвате, само за да дадете подтик на неговата еволюция. Една крава може да бъде използвана, само за да се повдигне в своето развитие. Тя е изпратена също да страда – да се пожертва и да научи закона за щедростта. Като гледам как кравата дава доброволно млякото си, питам се: „Изпълнявам ли като нея тъй добре и аз своето занятие?“ Ако една крава, която постоянно ни дава толкова блага, не роптае, имаме ли право ние да роптаем? Защо да не отдадем Богу своя ум, сърце и воля тъй доброволно, както кравата дава млякото си? И тъй, всяко занятие, което принася повече полза, отколкото вреда на другите, може да упражнявате, и напротив, всяко занятие, което принася повече вреда, отколкото полза, не ви е позволено да практикувате. Занятие, което дава 75% полза, а 25% вреда, може да се упражнява; ако дава само 25% полза, а 75% вреда, не бива да се упражнява. Принципно разрешавам въпроса.

– Кое от политическите течения работи в съгласие с Божествения план?

Всички течения работят в Името на Бога, но не всички работят в съгласие с Него. Ако измените въпроса си, ще изменя и аз отговора.

– Какви трябва да бъдат нашите отношения към съществуващите сега политически течения и трябва ли да ги поддържаме?

Всяко политическо течение, което дава в резултат 75% за повдигане на обществото и народа, трябва да се поддържа, защото е Божествено. Тъй че всичките леви течения в обществения и в политическия, и в културния, и в духовния живот работят в съгласие с Божествения план. Всички сегашни леви течения работят в съгласие с този план, а десните – против него. Ако един социалист проповядва ляво течение с цел да забогатее, той е десен; той има само надписа на лявото течение, а прилага методите на дясното. Преди всичко всеки човек, от каквото и да е течение, който схваща идеално живота, работи винаги в съгласие с Божествения план. Сегашните леви течения трябва да се стремят да подобрят положението на страдащото човечество, т.е. неговото морално състояние. Не да подобрят жилищата, защото щом се подобри моралното състояние на хората, въпросът за жилищата ще се разреши от само себе си. Всички проповедници и свещеници казват: „Като отидете на онзи свят, тогава ще ви бъде добре.“ Кой е онзи свят? Това е левият свят. Сега е в ума ни, но един ден ще се проектира и реализира на физическото поле в друга форма.

– Няма ли да се изкажете конкретно върху някои леви течения, например болшевизма и анархизма – кои са добрите и слабите им страни?

В окултизма има известни определения и който не ги разбира, ще изпадне в грешка. Едно от качествата на левите течения е това, че те не са народни, а общочовешки течения; десните са обществени и народни течения. Забележете: всички, които сте от лявата ми страна, сте леви, когато съм обърнат на изток; но обърна ли се на запад,

левите стават десни – ако, разбира се, вие не измените положението си. Под думите ляв, ляво течение в окултизма разбират човек, който работи изключително за своето лично благо, само за себе си. Разбирайте това в широк смисъл. Под ляво течение аз разбирам течението на сърцето. Дясната страна подразбирам Мъдростта, а лявата – Любовта. Лявото течение не може да се прояви в лявата ръка. Когато то се проектира чрез Мъдростта и тя му даде направление, имаме криво направление, крива посока. Дясното течение действа спрямо Любовта, а лявото – спрямо Мъдростта. Това може да ви се види схоластично или, както казват, извъртане на истината. Когато един човек се е заел да проучва Мъдростта, а същевременно върви в течението на Любовта, той е ляв и не може да изучи Мъдростта. Той непременно ще изпадне в стълкновение с нея. Мъдростта, за да ви направи мъдри, ви причинява много страдания, а Любовта ви дава всички блага, за да ви направи добри. Мъдростта казва: „Аз живея надясно, но действам наляво, затова ще вървиш в друга посока." Мъдростта предизвиква всички страдания, а Любовта донася всички добрини и радости.

– Какво трябва да бъде нашето гледище по съществуващите течения, които работят за преустройството на обществата?

Ако левите течения служат на Любовта, те са десни, а ако служат на Мъдростта – те са леви. Но ако тези нови течения идват да създадат нови форми, те ще причинят много страдания.

– Какво отношение трябва да имаме към политическите партии – трябва ли да взимаме участие в тях, да бъдем техни членове, или не трябва?

Не може да бъдете членове на никакви партии. Мъж, който е свързан с една възвишена жена, няма право да се свързва с друга жена. Той може да общува с другата жена, колкото да се разговаря с

нея, да ѝ услужва, да ѝ помага, да ѝ прави добрини, но няма право да има връзки с нея.

– Без да имаме връзки с някоя партия, може ли да гласуваме за нея?

Това е услуга, може да гласувате.

– Нали трябва да имаме становище кои партии съдействат на Божествения план за въдворяване по-скоро на Божествения ред на нещата?

Засега и двете течения, и лявото, и дясното, действат в съгласие с Божествения план, но те не могат да съградят света – ние ще го съградим: десните държат главата, левите – краката, а ние ще извършим операцията.

Ако отрежем някому главата, ние не сме от Новото учение. Ние не сме нито леви, нито десни по отношение на тях, а по отношение на Божествения план сме десни. Десни сме в това отношение, че искаме да дадем място на Любовта – тя да оправи света. Щом пуснем Любовта, тя веднага ще го оправи. Не трябва да взимаме страната нито на едните, нито на другите. Това, което твърдя, обосновавам на един естествен закон. Ще ви обясня как стои този въпрос. Допуснете, че влизаме в една градина с разни цветя и зеленчуци, които са клюмнали, повехнали; виждам отвън, край градината, река и казвам, че ако се прокара водата ѝ да тече полека върху всички цветя и зеленчуци, няма да се минат 5-6 часа и всичко ще се освежи. Ние, съвременните хора, все за Любов говорим, но страдаме от липса на Любов, нямаме я в себе си – нямаме вадичка с вода. Нашата Любов е съвсем друга, различна от Любовта, за която говоря. Изпием една-две чашки изстудено винце, развеселим се, но туй е изкуствена проява на Любовта у нас.

– Може ли човек, духовно развит, да се нагърби да управлява един народ?

Човек, духовно развит, у когото има Любов, може да управлява един народ.

– С какви закони ще си служи? Трябва ли да премахне сегашните?

Разбира се, че той ще премахне сегашните и ако е умен, ще може да управлява. Но този човек винаги ще бъде един колективен човек, ще представлява не единица, а цяло общество от хора, високо просветени. Един от тях ще изпъкне като водач, а останалите ще му бъдат помощници.

– Това управление монархическо ли ще бъде? Теократическо ли?

Нека тази мисъл не ви спъва. Пак ще си послужа с пример. Представете си голямо колело, което има, да кажем, с 5000 зъбци, скачено с друго зъбчато колело така, че зъбците на едното колело влизат в междините на другото и се докарват взаимно в движение; единият зъбец е достатъчен, за да подкара цялото колело, а всички останали му помагат, но и всеки зъбец отделно управлява. Такъв е законът и при хората. Един цар управлява, да речем, двадесет години, после умира и вместо него дохожда синът му, който е един от зъбците на колелото. А онзи, който ще оправи света, е извън колелата и трябва да бъде вън от света. Вие не може да извадите един човек, който е потънал в тинята, ако не сте извън тинята. Ако отидете при него, и той, и вие ще потънете. Каква е тогава ползата за него, че сте влезли да го спасявате? Вие нямате опорна точка. Вие трябва да сте извън условията, при които той живее.

– В една беседа бяхте казали: „Ако ми дадете едно село, ще туря такива образцови закони, които ще оправят хората.“ Как може да се приложи това?

Намерете село.

– Ние го намерихме – България.

– Мъчно го дават – обажда се друг.

Когато го дадат.

– Да го вземем насила!

Законите, по които ние се ръководим, не позволяват насилие. Може да учите хората, но никога не бива да си позволявате да упражните насилие над тях. Ние може да проповядваме на хората, може да ги учим, но не може и не бива да употребяваме техните методи. Ако злоупотребяваме с тях, ние ще приличаме на тях, а с тези методи светът няма да се повдигне нито с един пръст нагоре.

– Нали искаха да направят Христос цар?

Искаха да Го направят цар, но Той се отказа, защото намираше, че тяхното учение е старо. Той каза: „Моето царство не е от този свят", което значи, че не е с тези разбирания и порядки.

– Как може да се засили плодородието?

Ако имате кокошка, не я дръжте много гладна, но и много не я хранете; ако имате нива, не я торете много, но и слаба не я оставяйте – само така ще засилите нейното плодородие.

– Смисълът на въпроса беше: има ли окултни закони, по които да удвояваме или утрояваме добива на плодовете?

Като обичате дърветата или нивите си. Има и други методи, които съвременните хора прилагат, но те са насилствени. Те използват напълно потенциалната енергия, която е складирана в земята, а тази енергия трябва постоянно да се събира от Слънцето, защото плодородието зависи именно от нея. Кинетична енергия има много – тя е в изобилие. Да допуснем, че имате кинетична енергия – имате сто дръвчета ябълки, насадени нагъсто, – но няма потенциална енергия, която да мине в тях; тези дръвчета няма да дадат плод, защото тази енергия е изчерпана.

– Затова ли някои дървета раждат през година?

Те чакат да се набере такава енергия, защото е изчерпана. Че става изчерпване на потенциалната енергия, това виждате от следния пример: да допуснем, че един лектор държи сказка в продължение на около два часа; във време на сказката той е изразходвал своята потенциална енергия и тъкмо слиза уморен от трибуната, дойде някой и му иска обяснение по някой от разгледаните въпроси. Лекторът започва да се нервира, мръщи се и е недоволен. Защо? Не защото няма желание да ви обясни това. Но няма да ви даде, няма материал, за да изрази мисълта си в добра форма, и започва да работи с обратни материи. Понякога човек може да говори и десет часа, без да се умори. Защо? Защото той черпи от потенциалната енергия на другите хора. Но как трябва да се постъпва в такъв случай? Аз ще хвана някого и ще го запитам: „Готов ли си да ми дадеш от потенциалната енергия, която имаш в излишък?“ Ако ми даде, ще започна да въртя своето колело. Но онзи, от когото съм заел, ще започне да се нервира. Това трябва да се прави с позволение, а сегашните хора взимат без позволение и след това се явява неразположение и омраза. Освен това трябва да искате само определено количество от тази енергия, излишната, а не всичката. Трябва да сме искрени във всичките си действия. Хората от Новото учение трябва да имат много възвишен морал и да искат всичко с позволение, защото има невидими кражби в света. Ако бях в някоя гора, аз ще мога да ви говоря повече време, по-продължително, без да се уморя. Защо? Защото растенията и дърветата ме разбират и от тях мога да си взема повече потенциална енергия. Ще се поспра при едно дърво, ще взема малко енергия от него, ще отида при друго и от него ще си взема. Така ще си набавя енергията, която съм изгубил. Тук има малко дървета и може някое от тях да изсъхне. Затова Христос се

отдалечавал да се моли винаги в гората, при маслинените дървета – това не е било току-тъй, оттам Той е почерпвал много, защото хората постоянно са Го изчерпвали. Дърветата са Го разбирали и са Му казвали: „Не се бой, ние сме живели по-дълго от Тебе, познаваме хората и затова ще Ти помогнем."

– Как да се борим с болестите по растенията?

Болестите по растенията са ларви, които сега излизат от Земята, понеже намират почва за виреене, условия за изкачване по растенията. Понеже от хората излизат лоши изпарения, те отиват по растенията, поглъщат се от тях, като натрупват върху тях лоша материя, а тази лоша материя привлича ларвите и те я поглъщат. Ако променим нашите мисли и желания, ако престанем да изхвърляме нечистотии, ще изчезнат и болестите по растенията. Ако отидем десетина души на някое лозе, което страда от филоксера или перноспора, и разнесем в атмосферата само добри мисли и желания, болестта ще изчезне. Тъй че всички лоши мисли и желания, нечистият живот на хората, са изпарения, които, като излизат от хората, покваряват растенията. Изпаренията са отровни и растенията не могат да ги преработят, поради което се създават живи микроби, чиито интереси са противни на онези на растенията.

– Ами гъсениците?

Гъсениците не са паразити, те имат право да се ползват от растенията. И понякога ги изсушават.

– Какво трябва да бъде бъдещото възпитание на децата?

На майките и на децата трябва да се дадат добри условия; докато са още малки, децата трябва да живеят при най-добри условия. Кои са добрите условия? Да храните децата с плодове. Ако детето е малокръвно, давайте му повече круши; ако е грубичко по характер, хранете го с ябълки; ако му липсват благородни чувства, хранете го с

череши, които едновременно урегулират стомаха – дините, дренките, тиквите също урегулират храносмилането.

– Варени или сурови?

Сурови. Плодовете изобщо развиват благородни чувства. Като се хранят децата с плодове, друга храна не им трябва – тя ще им даде най-доброто възпитание. Само че те не трябва да преяждат и претоварват стомаха си. Ако бих имал дете, щях да взема една червена ябълка и да му я дам – първо да я разгледа няколко минути, за да се породи в него чувството на благодарност и Любов, тя да произведе някакъв ефект у него, без аз да му говоря каквото и да е за нея, и след това ще му кажа да я изяде. Със сливите и черешите – също. Ако ме попитате защо Господ създаде плодовете, ще ви отговоря: за да възпита Своите деца.

– Да се дава ли мляко на децата?

След седмата година може да им давате мляко от животни. Майчиното мляко е от голямо значение за детето. Когато то се допира до гърдите на майка си, върху него оказва влияние не само млякото, което поглъща, но и магнетичната сила, изтичаща ту от лявата, ту от дясната гръд на майката. Ако друга жена го храни, не ще произведе същия ефект. От майката излиза сила, която облагородява детето. Когато майката кърми детето си, тя трябва да има най-добро разположение, да не се гневи. Мъжете не обръщат никакво внимание върху разположението на майката през този период. Когато жената е бременна, трябва да бъде заобиколена с най-хубави образи, за да бъде в добро разположение на духа. Старите гърци са знаели това и са създавали на бременната изкуствено такава обстановка. Когато жената е бременна, мъжът трябва да бъде с нея в добри отношения и да е винаги справедлив. Най-малката сянка от неразположение у мъжа се отразява и върху детето. През този период мъжът трябва да

бъде за жената идеал, да вижда тя в него най-хубави качества, защото породи ли се и най-малкото съмнение в нея, то се отразява зле върху детето. Като зачене, тя не трябва да бъде недоволна от него, че я направил нещастна, защото и детето ще бъде нещастно – нейното състояние ще се отрази и на него. Възпитанието на детето трябва да се засегне много издълбоко. Ние сме изопачили действията на Природата и се мъчим с невежество да изправим грешки. Така не може. Днес вече само Господ може да ни обърне и възпита. Христос е съзнал това и е казал: „Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие“, което ще рече: не може да се възпитате. Възпитанието подразбира, че трябва да се родим от Духа и само тогава ще можем да възпитаваме другите.

– Какви начини има за бързо развитие на ума, сърцето и волята?

Такива начини няма.

– Какви методи има за освобождение от лоша карма?

Да си платиш борча. Този въпрос евангелистите разрешават така: повярвай в Господа Иисуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти. Аз казвам: повярвай в Господа Иисуса Христа и твоята карма ще бъде ликвидирана. Този стих за повярването има отношение към спасението само в този смисъл, че Христос само те връща от една посока в друга, но не ти изплаща кармата. Паднал си долу, хваща те и те избавя, изважда те от потъване, но с това изваждане ти не си станал изведнъж благороден, а си оставаш същият човек. За да станеш благороден, трябва да работиш върху себе си. Само чрез работа и страдания може да изплатиш кармата си. Най-добри и най-бързи методи за ликвидирането на кармата са безкористието и самопожертването; по-бързи от тях няма.

– Какви начини има за обръщане на омразата в Любов?

На този въпрос се отговори вчера.

– Какво е влиянието на разните видове храна върху характера и темперамента?

Това е обширен въпрос, който ще оставим за друг път.

– Какви са методите, чрез които можем да се ограждаме от лоши духове и влияния?

Вие си мислите, че лошите духове са по-силни от вас. Не мислете така, а знайте, че вие сте по-силни от тях, но не ги дразнете с нищо. Когато минава лош дух, не му се изпречвайте на пътя, сторете му място, оставете го свободно да си върви. Не го викайте, не приказвайте с него, не разсъждавайте, не спорете. Дайте път на злото да си върви. От лошите духове човек не може нищо да научи. Вие сте им като препятствие по пътя, затова искат да ви премахнат. Не заставайте на пътя им – нищо повече.

– Ако те дойдат на нашия път?

Отбийте се.

– Ако такива духове дойдат в някоя къща и постоянно безпокоят обитателите ѝ, какво трябва да се прави?

Напуснете къщата – тя е тяхна.

– А ако и в другата къща дойде някой от тях?

Като върви все по дирите ви, това показва, че има кармична причина. Може да е някой дух, който иска да се прероди чрез вас, а вие не му давате възможност. Той ще ви преследва по целия свят и през целия ви живот, докато си изплатите кармата.

– Откъде се е взела в Рая змията, която измами Ева, щом се знае, че Раят е място на блаженство?

Змията е човешкият ум. Забележете, че змията дойде в Рая след създаването на Ева.

– Защо не дойде по-рано?

Защото Адам имаше ум, а Ева нямаше такъв и змията ѝ каза: „Аз ще се наместя в тебе, защото в тебе има сърце, а в мене – ум, който ти търсиш, и така заедно ще вършим работа в живота.“ „Ами как ще влезеш в мене?“ – запитала Ева. „Като ядеш от този плод.“

– Нали Ева беше създадена от реброто на Адам?

Наистина, жената беше направена от реброто на Адам и той ѝ даваше всичко, но не и своя ум. Той беше благороден и разумен, знаеше каква сила има умът и не ѝ го даваше, защото се опасяваше. Като остана Ева без него, дойде змията и ѝ предложи ума си, който Ева искаше от Адам, и ѝ рече: „Аз съм, когото търсиш.“ Адам и Ева не представят нещо цяло. Отношенията на Адам към Бога бяха такива, каквито бяха отношенията на Ева към Адам. Адам не искаше повече да се разговаря с Бога – дотегнаха му разговорите с Бога и той се отказа от Него. Тогава Господ му рече: „Ти се отказа от Мене, но и тази, която искаш, ще се откаже от тебе.“ И наистина, Ева се отказа от Адам. Затова в сегашните времена всички жени се отказват от мъжете си. Когато мъжете поправят отношенията си към Бога, тогава и жените ще поправят своите към мъжете. Щом Адам пожела да се индивидуализира, да се почувства свободен, тогава и Ева поиска да се освободи. Тъй стои въпросът. По-ясно по него не може да се говори, защото който е слаб, ще се съблазни.

– Осъдителни ли са неволните убийства на животни и растения? Може ли да се убиват вредните животни?

Въшката, която е паразит и която вие сте създали, можете да убиете, да я натиснете с нокътя си, ако ви прави лошо. Всичките паразити са черупки.

– Освен паразитите има ли и други животни, които е позволено да се убиват, без да се създава с това карма?

Мишките, зайците и всички гризачи спадат към животните, които се стремят към паразитство. Ще ме попитате: „Защо растат тъй бързо горните зъби на гризачите?“, „Защо задните крака на заека са по-дълги?“ Ще ми отговорят някои, че задните крака на зайците са по-дълги, за да бягат по-лесно нагоре. Ами като се търкалят надолу, лесно ли им е с тези крака? На всички страхливи хора краката са дълги, защото са користолюбиви. Зайците са страхливи и за да видят резултата от користолюбието си, хрътките ги гонят и казват: „Обичате користолюбието – защо го обичате?“ И това ще продължава дотогава, докато зайците дойдат в съзнание. Затова някои хора са користолюбиви – за да бъдат гонени и да видят сладостите на своето учение. Користолюбието е родено от страха. Господ дава възможност на користолюбивите да изпитат страха, като пуска техните врагове да ги гонят.

– Кои животни са черупки и кои са безсмъртни?

Всичко, което хората са създали, е черупки и може да се унищожи.

– Ако змия дойде и ухапе някое от нашите деца, трябва ли да я убием?

Змиите не хапят хората от Новото учение. Не трябва да се убиват – сами ще си отминат, без да ги убивате. Но дървениците и въшките, които са създадени от колективния човек, може да се убиват. Ще кажете: „Защо Господ прокле змията?“ Господ наистина прокле змията така: „Проклет е светът поради тебе!“ Но то значи: „Проклет е, дето те е родил с такива желания, стремежи и наклонности.“ Тъй че ако някое вредно животно не ни напада, ние нямаме право да го убиваме.

– Ако някое от хищните животни, като бясно куче, вълк или друго някое животно, нападне и станат жертва много деца, не трябва ли да му теглим куршума и да избавим другите?

Това са второстепенни въпроси. Изобщо трябва да знаете, че всичко човешко ще трябва да изчезне и ще остане Божественото.

– Как да се наричаме?

Ученици на Бялото Братство. Всички религии са методи на Всемирното Бяло Братство. С тях то иска да сближи народите. Неговите пратеници създават и ръководят религиите.

– А философите и проповедниците на безбожието?

Те са членове на Черното братство. Две братства се борят кое от тях да завладее света – човечеството. Спиритизмът и теософията са методи на Бялото Братство. Те подготвят пътя му.

– А онези религиозни учения, които не са успели?

Те са опити, въведение. Организирането на света се дължи на Бялото Братство. Провини ли се някой, поставен да работи, отклони ли се от пътя, който това Братство му посочва, то го праща някъде, откъдето да бъде безопасен за хората – както например изпрати на о-в Света Елена Наполеон, който искаше да премахне феодализма и да даде права насока на църквата, обаче не устоя докрай и затова падна.

За Бялото Братство апостол Павел загатва в Посланието си към евреите, глава 12, а какво става с послушните и непослушните се говори в книгата на Йов, пак глава 12. В архивите на Бялото Братство се пазят всички тайни и всичко добро – няма нищо пропуснато. Ръководителите на това Братство са горе – там се посвещават, а долу работят. Всички светии са негови членове и действат от Божие Име, чийто Дух се проявява в разни времена и с различни методи – религии, учения и т.н.

Беседа, държана от Учителя на 22 август, петък, 14:00 ч.

МЕТОДИ ЗА ЛЕКУВАНЕ – ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ВЪПРОСИТЕ И ОТГОВОРИТЕ

Когато се опирате на дърветата с цел да се лекувате, добре е да стоите от 5 до 30 минути облегнати с гърба си, а главата ви да бъде малко наклонена. Когато стоите на камък, трябва да стоите около 1-2 часа. Хубави места за лекуване са каменистите, защото като стоите върху камъните, намагнетизирвате се. Такива камъни има например в Арбанаси. Те трябва да са ръбести, защото през ръбовете им ще изтичат магнитните сили. Камъните са особено лековити през септември. Червените коне също имат много магнетизъм, затова язденето върху тях е добро.

Когато се правят слънчеви бани, добре е да сте облечени в бели или яснозелени дрехи – тези цветове са хубави. Важно е изпотяването. Ако сте на открито място, завийте се с тънка мушама. Когато се лекувате по този начин, трябва да съсредоточите мисълта си, да се излекувате направо от Природата.

Ако стане нужда да викате лекар, не викайте такъв, който да не е в хармония с вашите сили. Инжекциите, които правят лекарите, не са толкова полезни.

Ако ви дойде някоя болест, тя е за изпитание. Затова, макар и да страдате, издръжте си я, за да закалите характера си. Страданието от болест е в реда на нещата. Не издържите ли болестта, ще ви дойде друго страдание.

– Какви трябва да бъдат отношенията помежду ни и към по-слабите икономически?

– Защо не е възможно днес да реализираме комуната?

На тези два въпроса няма да ви отговоря, защото не искате да ги разрешите.

– Какво би трябвало да направят родителите, когато видят, че синът или дъщеря им притежават някои пороци например крадат, играят на комар и прочие? Дали не се дължат тези пороци на обсебване?

– Този въпрос е трудно да се разреши, защото майките и бащите търсят по-лесни методи да поправят децата си. В такъв случай, от чисто окултно гледище, за да се излекува вашият син или дъщеря, ще им дойде някоя сериозна болест, в която животът им ще увисне на косъм. Родителите още при първото заболяване ще се уплашат, ще започнат да се молят да не умре детето им, но с това всичко пропада. У сина или дъщерята трябва да дойде един краен процес, който да внесе някаква промяна, някакво физическо или морално сътресение. Тъй че, разболее ли се вашият син, не се плашете и не бързайте да го излекувате, а го оставете, докато организмът му се изтощи. А родителите, със силното си желание да се подобри, го спират на средата на неговото лекуване. Вие спирате болестта с лекарства и болният физически се излекува, но духовно – не.

Една сестра каза:

– Зная един случай, когато синът на едно семейство заболя много сериозно и лекарят се произнесе, че няма да оздравее, затова го причастиха. Но със силни молитви той оздравя, защото обеща, че като оздравее, ще бъде послушен, ще има вяра в Бога и т.н. Като оздравя обаче забрави обещанието си – започна да нагрубява родителите си и дори казваше на баща си: „Ти си магаре, защото не можа да ме излекуваш.“

Той, разбира се, не се е излекувал духовно и не е почерпил урок от дошлото страдание.

– Няма ли окултен метод, по който да свързват онзи, който го обсебва?

Има. Ще трябва да го хипнотизирате 1-2 пъти и да му внушите.

– Но с това няма ли да се спре неговата карма?

Това е именно.

– Когато дойде болестта, тя по желанието на родителите ли дохожда, или по други някои причини?

Не, по закони, които стимулират неговата карма. Има много начини, но не е позволено да се казват. Това са свети неща и нарушите ли ги, те ще ви се отразят зле. Единственият метод, когато синът ви краде, обира, продава, създава ви главоболия или когато дъщеря ви води безпътен живот, е следният: поровете се във вашия минал живот, вижте какво сте съгрешили пред Бога, изповядайте се пред Него така, че да не остане никаква скрита мисъл във вас. Щом синът ви краде или пакости, ще обещаете, че ще изплатите всички материални щети, които той ще направи, като помогнете на бедните. Това може да ви струва 20-30 хиляди лева, но обещайте да ги дадете; инак и парите ще похарчите, и пакостта ще претърпите, а синът ви в бъдеще пак ще краде и ще краде повече.

– За да краде и обезчестява, дължи се на обсебване; няма ли някоя висша сила, да тури виновника на мястото му?

Бащата и майката трябва да имат тази сила, че да могат да освободят сина или дъщеря си от онзи, който ги обсебва. Ако имаше добро общество, то щеше да им въздейства, но при сегашните порядки това не е лесно.

– Ако родителите откажат да плащат?

В бъдеще синът ще краде повече.

– Когато при някой сеанс един от присъстващите е обсебен, започне да лудува и има опасност за живота му, кой е най-лекият метод да се освободи човекът?

Молитва и обратни паси.

– Кой е най-лесният и безопасен способ, който един духовен човек би могъл да употреби, за да влезе във връзка с духовния мир и да получи оттам някакво откровение или съобщение?

Чисто сърце. За да постигне човек чистота на сърцето, най-първо трябва да бъде чрезмерно търпелив, милостив, да има тъй непоколебима вяра, щото никакво нещастие, никакво страдание да не могат да го разколебаят; да бъде еднакво справедлив към себе си и към другите, да бъде безкористен и самоотвержен.

– Това са качества, които трябва всеки да притежава, обаче ние искаме да знаем способи.

Когато успеете да концентрирате ума си и да се повдигнете – ето способите.

– Какъв е смисълът и съдържанието на кръста, на кръщението, на венчаването, на паленето на свещи и кандила – изобщо на религиозните символи и обреди, ако може да ни кажете?

При венчаването най-важните неща са пръстенът и венецът. Изобщо те нямат никакво практическо приложение; те са чисто мистически и няма с нищо да ви ползват.

– Как ще се познае човек, който лъже?

По очите ще го познаете – има безпогрешни признаци, по които не може да се излъжете. Има ли ги някой човек – няма съмнение, че лъже; няма ли ги – ще се резервирате. Ако ви обясня признаците, ще започнете да подозирате всички хора. Тази материя е деликатна. За оногова, когото подозирате, може да се помолите и ако у него има престъпления, той ще се превърне на някое животно. Ако вие знаете

да тълкувате тези емблеми, ще имате напълно разрешен въпрос. Невидимият свят е много внимателен и понякога не иска да извади налице престъпленията на хората, държи ги затворени. Безопасно е за онези, които се освобождават, а е опасно за другите.

Много пъти някои ваши постъпки, които вие смятате за грехове, в духовния свят не са грехове, а добродетели, и това, което вие не смятате за грях, в духовния свят го имат за грях. Например момък целуне мома; тук го смятате за грях, но в духовния свят го смятат за добродетел. Тази мома щеше да се разврати, а момъкът, като я целува, става неин идеал и с това я спасява. В духовния свят са важни мотивите за действията. Например някой ви открадне пари – туй в духовния свят се смята за добро, а някога, като ви дадат пари, това може да се смята за зло – в зависимост от резултата на сторената постъпка. Но има известни престъпления, за които и в духовния свят няма прошка; това са моралните престъпления. Морално престъпление е, ако убедите някого, че няма Бог. С това вие потопявате душата му в мрак, от който тя не може да излезе; лишавате го от най-великото благо в живота. Когато покварите сърцето, волята и ума на човека, това са също морални престъпления. В духовния свят наказват много строго за такива престъпления. Против тях са говорили и еврейските пророци.

От 9/22 септември да се прилага законът за десятъка. В прилагането на този закон вие ще калите сърцето, ума и волята си. Какви ще бъдат резултатите от прилагането на този закон, това ще видите след хиляди години.

От наше гледище Св. Богородица е Любов, Христос е Мъдрост, а религията – това сме ние. Христос е Божествената Мъдрост, която се проявява чрез Любовта. Религията е връзката – Любовта и Мъдростта се съединяват, за да ни създадат. Когато дойде на Земята, Иисус взе

формата на човек, за да ни покаже, че Любовта ражда хората. Мъжете трябва да любят жените все по Бога, а жените да ги почитат по Бога. Жени или мъже, които нямат никаква Любов и Мъдрост, не са религиозни. В Бялото Братство жените и мъжете са равни – когато мъжът замества жената, той е жена, и обратно.

Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията воля, ще станат по-малки от българския народ – ще бъдат наказани.

Важно е сега моралното падане и повдигане на човека. Онези, които паднат морално, ще останат за хиляди, хиляди години назад. Всичко, което сега става, става по Божията воля. Болшевиките вършат онова, което е предсказано – ни повече, ни по-малко.

Ако българският народ ви приеме като добре дошли у него, всичко ще му върви на добре, а ако не ви приеме, на зле ще му върви. Ако той приеме Учението, което му носите, Господ ще го благослови; ако не го приеме, ще бъде наказан. Ако ви приеме, няма да плаща контрибуции, но ако не ви приеме, контрибуция ще плаща.

Беседа, държана от Учителя на 22 август, петък, 16:30 ч.

ПРАВИЛНОТО РАЗБИРАНЕ НА ИНДИВИДУАЛНИЯ, ОБЩЕСТВЕНИЯ И ДУХОВНИЯ ЖИВОТ

Говоря ви за индивидуалния, обществения и духовния живот на човека, не и за политическия, защото той е външна дреха и защото, като разберете трите първи вида живот, вие ще разберете и политическия. Жена, която ражда деца, знае как да си приготви пелените, как да ги ушие. Аз уподобявам политическия живот на пелени. Вложете в душата си следната мисъл: „Планът на вашия сегашен живот е предвиден още преди 250 милиарда години и този план вие не можете да измените.“ Той ще се измени сам по себе си в следващото ви слизане на Земята. Всички ваши съвременни нещастия, несполуки и неразбирания се състоят в това, че вие си правите все нови планове за живота. Престанете да правите това.

Схемата на сегашния ви план на живот седи в Добродетелта, която ще се прояви чрез вашия физически живот – вашето тяло. Последното ще развие всички сили, всички елементи, всички възможности, които ще дадат форма на човешкия дух, форма на неговите прояви – Добродетелта. И тъй Добродетелта представя Земята в нейното твърдо състояние. В духовния свят под твърдо състояние се подразбира всякога резултат, добрите последствия. Правдата представя водата на Земята – каквото е водата по отношение на твърдата почва, такова е отношението на Правдата към човешкия живот, защото тя е, която смекчава твърдите тела. Хората, които са се озлобили, втвърдили са се, защото нямат Правда. Жена или мъж, които имат Правда, се смекчават. Дайте на един човек право – не въображаемото, а същественото, което той търси и което му се

пада – и той ще омекне. Същото нещо е и с растенията – същественото за тях е водицата. Когато се озлобите един спрямо друг и станете твърди, това тълкувам с липса на влага у вас, на Правда. Откъде ще намерите тази влага – тази Правда? Ще я вземете отвън, от извора, и ще я налеете във вашата саксия. Тази влага се налива през ушите по 1-2-3 капчици и оттам влиза в мозъка. Като налеят тази влага в ушите на жената и ѝ кажат: „Слушай, отстъпвай на мъжа си", жената отива при мъжа си и му казва: „Моля ти се, извини ме", и с това тя му налива през ушите от същата влага. Мъжът казва: „А, ти наля и на мен вода в ушите", и ѝ прощава.

Най-добрият метод е да отдаваме на всеки човек правото, което му се пада, защото, както водата е необходима за растенията, за организираните същества, тъй и Правдата е необходима за нашите души, умове и сърца. Без нея растеж не може да има. Всеки, който иска да еволюира правилно, непременно трябва да влага Правда в себе си, в другите, а те – в него. Който не върши това, той е голям престъпник. Схващате ли ме ясно? Когато трябва да кажете правдата, истината, кажете я, макар и Земята да се обърне с главата надолу, дори когато това ви коства и живота. Нима, ако се запали къщата на някого, вие ще я оставите да гори и няма да я заливате с вода, докато не получите разрешение от господаря ѝ да гасите? Ще заливате и без позволение, защото, ако не сторите това в дадения момент, цялата къща ще изгори. Много пъти се питате: „Какво ще кажат хората, ако кажа истината?" Каквото и да кажат хората, заливайте къщата с котли вода и я гасете. Принцип, който няма никакво изключение, е този: поливайте, и свършена работа! Заливайте с вода всяка къща, която гори; поливай с вода всяко сухо цвете; отдавай право на всеки обиден, оскърбен човек! Но какво ще каже светът? Каквото и да каже светът, не мислете за последствията, защото вие страдате от това, че все

искате да угаждате на хората, на света. Кажете: „Отсега нататък искам да угодя на Бога.“

Та отсега нататък искам да поливате хората с вода, защото всеки от вас е едно цвете. Във висшия свят вие сте саксии цветя, растения, а мислите ви в духовния свят са рози, карамфилчета, сливи, ябълки, круши и други плодове. В света съществува само едно право – Божественото, а не човешкото. Само с това право ще обърнем света, ще го тикнем в посоката, в която трябва да върви. В света няма никаква сила, която може да се противопостави на този Божествен план, на тази Божествена Правда. Цялото пространство, цялото Небе и всичката Земя са заобиколени с хиляди и милиарди същества, които идат с оръжията си да направят всичко на пух и прах. Това е предвидено. От това, което виждате сега в света, няма да остане и помен – даже и архивите ще изчезнат. В бъдеще ще останат само картини от сегашното. От стария свят няма да остане нищо в Новия – нищо старо няма да влезе в него. Като слушате това, вие ще се изплашите.

Христос казваше на учениците Си: „За да влезете в Царството Божие, вие трябва да се родите изново.“ И когато Никодим запита: „Може ли стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди изново?“, Христос му отговори, че стар човек не може да влезе в утробата на Божествената си майка, докато не стане малко дете; че старият човек, старият свят, трябва да си замине и че онзи, който иска да влезе в Царството Божие, който иска да служи на Бога, който иска да люби, трябва да стане като малко дете, че Царството Божие е за малките деца. Това е великото спасение, великото новорождение за всички.

Любовта е център на човешкия дух, извор на живота. Да любим, значи да сме намерили онзи извор, който постоянно извира от нас.

Коя беше онази жена при извора? Самарянката. Христос ѝ каза: „Аз ще ти дам жива вода“ – нов живот, който ще извира, чийто извор изтича само от Любовта. Следователно ние трябва да възприемем Любовта или да отпушим старите извори, които сме запушили, иначе ще умрем от жажда. Трябва да превърнем старите извори в нови – от душите ни трябва да извират извори на Любовта. Любовта е свят, без който Духът не може да живее. Ако ме питате какво е Любов, аз я определям така: Любовта е светът, където живее Божественият Дух. Най-великият, най-възвишеният свят, който знаят старите мъдреци и Христос, е Любовта. И когато казват, че Бог е Любов, подразбирам същината, от която всичко произлиза. От извора на Любовта милиони години ще произлизат всички светове.

Друга Добродетел е Мъдростта. Мъдростта означава света на вечните Божествени форми, изтъкани от Любовта. Когато говоря за Любовта, подразбирам Любов, която означава същината, самия живот. Някои наричат Любовта душа или дух, но и в единия, и в другия случай тя е същината на човешкия живот. В това разграничение Мъдростта представя формите на хармонията, на музиката и на поезията в света. Музиката принадлежи на Мъдростта и всичко, което човешкото ухо и човешкият език могат да схванат, то е нейно. Поезията е дъщерята, а музиката – синът. Затова мъжкият пол е по-груб от женския – момчетата са по-груби от момичетата. Музиката не е тъй нежна, не е тъй деликатна, както поезията; никой инструмент не е тъй нежен, както поезията – все ще направи известни дрезгавини. И тъй, Мъдростта е свят, в който от незапомнени времена се крият всички неща, които Бог е създал, всички неща, които възвишените духове са създали, и всички неща, които ние сме създали на Земята; затова този свят е достояние на нас. И тъй, Мъдростта съставлява атмосферата, в която живее човешкият дух. Аз

ви говоря върху практическата страна на въпроса, върху психологията на този въпрос, а не върху анатомията, нито върху физиологията на менталното поле.

Друга Добродетел е Истината. Тя съставя светлината и топлината на човешката душа и затова я наричат свят на душата. Само в света на Истината може да се намери цената на всички неща. Там се оценява, там се сформира човешката карма. В този свят се намират везните, чрез които се определя какъв ще е бъдещият човешки живот, какво направление и какви сили да му се дадат. Оттам се черпят всички възможности. Когато казвам, че трябва да сте добродетелни, схващате ли какви трябва да бъдат отношенията? Трябва да имате почва, на която да стъпите. Когато казвам, че трябва да сте справедливи, значи трябва да имате влага, която е носителката на живота. Когато казвам, че трябва да сте умни, интелигентни, мъдри, значи трябва да имате атмосфера, която да пренася семената от едно място на друго и да се поливат тези семенца, докато израснат. Когато говоря за Божествената Любов, подразбирам всички възможности, които са скрити във всяко живо зрънце, всички сили, които са скрити във всяко живо семенце. С тези възможности и сили да използвате елементите на външния свят за изграждане на Новия живот. Когато Любовта дойде на Земята, тя дава възможност на всяко семе, на всяко живо зрънце да расте и да се развива. Понеже Истината е светлина и топлина, тя е тясно свързана с Любовта и дава възможност на Любовта да развива скритите сили отвътре навън. Мъдростта оформя тези скрити сили и ги туря в ред и порядък. Приложете тези думи в себе си, доколкото ги схващате. В Писанието се казва: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища.“ Защо? Защото няма почва. Всеки трябва да има основа, върху която да може да гради. Тази почва са Добродетелите. Христос казва, че човек, който няма Добродетели,

прилича на онзи, който съградил къщата си върху песъчлива почва. А човек, който има Добродетели, прилича на онзи, който построил къщата си върху канара. Здравата почва е Мъдрост. Ако не сте добродетелни, животът ви ще се събори заедно със зданието и ще ви затисне отдолу.

Беседа, държана от Учителя на 23 август, събота, 10:30 ч. с.

МЕТОДИ ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ

Вие се колебаете в нещо, не знаете кой път в живота да хванете, не знаете кое учение е право, за да го възприемете – дали православното, или евангелисткото, дали учението на Библията, или науката; изобщо в борба сте. При такива случаи кажете на ума си: „Аз искам да бъда добродетелен!“, и свийте юмрука си. Ако у вас се роди някакво противоречие, това е спор, който става между интелигентните духове вътре във вас. Свийте юмрука си и кажете: „Аз искам да бъда добродетелен!“ Поуспокоите се малко, дохожда изново борбата, този спор. Пак свийте юмрука си и кажете: „Аз искам да бъда добродетелен!“ При всяко казване на тези думи – един, два, три или повече дни, месеци или години – у вас ще се прояви една Божествена светлина, умът ви ще започне да се разсветлява. Това значи да бъдете добродетелни в Бога. Когато Христос казва: „Аз съм Пътят“, подразбира се: Аз съм Добродетелта – пътят, по който можеш да ходиш в безопасност.

Някой път условията в живота ви така се стекат, че като започнете някаква работа – не ви върви. Започнете друга. Децата ви умират, къщата ви се събаря, приятелите ви гонят и вие се слисате – не знаете какво да правите. Стиснете юмрука си и кажете: „Аз искам да бъда справедлив!“ Продължавайте така месец, два или година и ще забележите как тези неща започват да отстъпват. Когато свиете юмрука си, всички мъчнотии се побеждават, и то много лесно. Вие сте стари философи, съмнявате се и си казвате: „Не зная дали, като свия юмрука си, ще успея.“ Щом търсите Правдата, ще успеете. Мислете, че всички нещастия ви сполетяват, защото не сте справедливи! Трябва да намерите влага, да я поставите на място и всичко ще се поправи.

Отсега нататък искам да казвате: „Ние искаме да носим Божествената Правда в себе си, затова ще я дадем на всяко растение, на всеки човек.“ Тогава всичко ще бъде изобилно, всички ще се задоволят и ще започнат да растат. Когато срещнете някой човек да ви се оплаква, стиснете ръката си и кажете: „Ние ще ви дадем Божествената Правда“, и си отминете по пътя. Попитайте го вярва ли в това. Ако не вярва, няма да успее в нищо, но ако вярва, всичко ще му се даде. Той трябва сам да отвори устата си, за да му се налее вода – ако зъбите му са стиснати, откъде ще му се налее вода? Това е алегорично. Ръката, юмрукът, които свивате, показват, че вие хващате Господа, Който е във вас, и Правдата, която е отвън, а това значи, че ще дадете някому Правда. Как може да дам някому Правда? Срещна някого, който ми се оплаква, че му откраднали хиляда лева; аз извадя, та му дам толкова пари – с това не възстановявам ли Божията Правда? Имате ли Правда, всякога можете да възстановите Божията Правда. Обрали някой болен човек, дохождат да ме питат да го лекуват ли. Ако имате пари в кесията си, лекувайте го, ако нямате пари – не може. Този метод е за вас, които искате да бъдете ученици, а не за света. Направете тези опити, та идната година, като се срещнем, ще видя какъв е резултатът от това свиване на юмрука – дали сте го свивали по всички правила. Отварянето на ръката показва, че сме свършили работата, която ни е предстояла, а свиването – че вършим работа. Когато вдигнем ръцете си нагоре и се помолим, това означава: „Господи, свършихме вече работата си, дай ни друга работа.“

Друг метод: смущава ви някой въпрос, не можете да го разрешите. Кажете в себе си: „Аз искам да бъда мъдър.“ Мислете върху тази дума, свивайте юмрука си и я повтаряйте често. С честото повтаряне на тази дума вие ще създадете в себе си условия, за да се събудят във вас известни спящи чувства. Вие не знаете каква сила има

всяка произнесена дума! През тази година аз ще ви свържа с всички жизнени сили. Ако през годината изговаряте всички думи, които ви казвам, вие ще имате отлични резултати. Свържете ли се през другата година, вие и да искате да направите нещо, няма да успеете. Често ме питате: „Какво да правим?“ Свивайте юмрука си и пожелавайте да бъдете мъдри.

По същия начин казвайте: „Господи, аз искам да любя!“ Някои казват: „Господи, изпълни душата ми с Любов!“ Любовта не иде отвън. Свийте юмрука си и кажете: „Господи, аз искам да любя!“ Като свивам юмрука си, това значи, че аз искам да влея във вас Любовта, та да разберете какво значи тя. Тази година ще свия юмрука си срещу всинца ви и по този начин ще влея в душите ви това, което никога не сте имали. Това са принципи, върху които няма нужда да правите никакви разисквания, никакви философствания. Приложете ги по който и да е начин.

Ще ви дам някои методи, които да прилагате, когато нямате успех в работата си, или по-право – за уякчаване на всичко казано досега.

За укрепване на Добродетелта всеки от вас през тази година ще посади по 10 семки от сливи, 10 семки от ябълки, 10 семки от череши и 10 семки от круши; ще ги наторите добре и ще ги наглеждате. Ако имате своя градина, ще ги посадите в нея, ако нямате своя, то в градината на някои ваши познати; но ако и там не може – то някъде в гората. Ако искате, може да ги посадите и в някое сандъче или в саксия. По този начин ще проучите условията за посаждане и отглеждане на плодни дървета. Ако не можете да посадите няколко дръвчета, как бихте могли тогава да посадите вашите мисли? Божественият закон изисква да сте точни в най-малките неща, затова,

ако се колебаете в изпълнението им, нищо няма да излезе. И всяко нещо искам да вършите доброволно.

За уякчаване на справедливостта ще прилагате следния метод: през годината ще полеете вода на 40 плодни дръвчета, било във вашата градина, било в градината на ваши познати, приятели или в някое лозе, или където и да е другаде. При поливането на дърветата ще свивате юмрука си и ще казвате: „Аз искам да бъда справедлив!“ Това значи: както аз поливам дръвчетата, така и Господ ще полива след мене. С това вие поставяте една солидна основа на вашия живот. Искам да ви науча да служите първо на растенията, а после на хората, защото растенията ще ви оценят. Човек, който е готов да полива вода на няколко дръвчета, който е готов да изминава за тях по няколко километра път, ще е готов да поднесе вода и на много хора. Човек, който не е готов да полее на една череша, той не ще донесе никому другиму вода. Верният в малкото е верен и в многото. Един турчин в Русе, по занятие шивач, всеки ден шиел до обяд, а след обяд лятно време взимал две големи стомни, напълвал ги с прясна студена вода и тръгвал от дюкян на дюкян да черпи хората със студена вода. Всички го смятали за много добър, но си казвали, че е малко халосан; всъщност той се готвел за работа в живота, а в бъдеще обещава да бъде един добър ученик. Който поднесе чаша вода на някой жаден, ще получи големи блага на онзи свят. Като почерпите някого, кажете: „Аз искам да бъда справедлив.“ Като се черпите един друг с вода, ще придобиете учтивост, готовност да си услужвате. Като ходите на екскурзия, носете си по-големи манерки, за да черпите повече хора. Като прилагате и изпълнявате това правило, в година време ще бъдете неузнаваеми. А днес, като седнете на трапезата и ви помолят да донесете някому вода, вие негодувате, че ви безпокоят. Вие трябва

да сте толкова внимателни, че да предугаждате кому се пие вода и да услужвате с готовност.

Метод за уякчаване на Истината: през цялата година да намерите най-малко 40 същества, онеправдани в нещо или намиращи се в някое нещастие, и да ги успокоите в името на Истината. Например някое дете е хванало пеперудка или насекомо и го измъчва; спрете се и се постарайте да убедите детето да не разваля крилцата на пеперудата или да не измъчва насекомото. Влезте в някоя къща, където мъжът или жената са онеправдани, намират се в безизходно положение, никой не разбира тези огорчени души. Спрете се пред тях и кажете: „Господи, аз искам да бъда истинолюбив, искам да влея Истината в тези души“; или: „Господи, Великото Благо на Живота, тъй си казвал в миналото, тъй казваш и сега: „Аз съм Истината“; ние искаме да работим и да внесем Истината в нашите души и в душите на нашите ближни.“ Ако постъпвате така, като ви срещна след една година, няма да ви позная.

Беседа, държана от Учителя на 24 август, неделя, 7 ч.

(*Следва втората публична беседа „Космичната обич“, държана на 24 август 1919 г. неделя, 10:30 ч. преди пладне, в модерния театър, гр. В. Търново*).

КОСМИЧНАТА ОБИЧ

Като слушате думите Космична Обич, на пръв поглед може да ви се види странно и да се запитате как е възможно обичта да бъде космична. – Може. Аз употребявам тази дума в много широк смисъл. Думата Любов употребявам в смисъл на енергия, която излиза от Центъра на вселената и отива към периферията, а думата Обич употребявам в смисъл на енергия, която излиза от периферията и върви към Центъра на Битието. Любовта наричам творчески, съзидателен процес, а Обичта – процес, който върви отдолу нагоре, който съгражда. Когато говорим за култура, обществен, политически и духовен живот, подразбирам Обичта, проявена в своята велика дейност, т.е. тя представя един съзнателен процес, който става индивидуално във вселената.

Ще ви моля за момент да оставите своите възгледи, каквито и да са те, и да разсъждавате с мене заедно, без да критикувате. Ако искате да се ползвате, поставете се в положението на фотография, която възприема картините вярно както са, а после критикувайте. Ако се поставите предварително на критична почва, вие ще възприемете нещата невярно, а от това и критиката ви ще бъде неразумна.

Аз говоря за Обичта, защото тя е необходим елемент за всекиго от вас. Всеки, който иска да бъде здрав и щастлив, трябва да разбира вътрешната сила на Обичта. Мнозина говорят за Любов и Обич, но ги смесват. Любовта твори, а Обичта съгражда. В много случаи, обаче, Любовта и разрушава. Котката изяжда мишката от любов, защото тя тъй разбира и проявява процеса на любовта. При това вие знаете как я изяжда – не съблича кожата ѝ, не изхвърля от нея нечистотиите ѝ, а я поглъща изцяло с тях. И ни се вижда много странно как тъй котката,

която е образец за чистота, която е тъй префинена в това отношение, да не знае как да яде. Мнозина и от хората имат навика на котката – не знаят как да се хранят. Когато един човек погълне в ума си една мисъл с всичките ѝ нечистотии – с кожата, червата, стомаха и пр., това показва, че той не знае как да се храни. Такъв човек има лакомството и любовта на котката. И ние, когато колим и изяждаме животните, с това изразяваме любовта към тях. Ако животните ни биха запитали защо ги колим и изяждаме, ние би трябвало да им отговорим, че това вършим от голяма любов към тях – искаме да ги турим вътре в себе си, да не ги гледаме само отвън. Любовта казва: „Аз не признавам никакво друго съществуване, освен моето, и всяко друго същество, което се намира извън мене, трябва да влезе в мене“. Тъй са разбирали Любовта още старите хора, тъй я разбира и новото поколение. Ако ние я разберем другояче, мислим си, че ще се натъкнем на едно противоречие.

В съвременния обществен, политически и духовен живот всички хора страдат от преизобилна Любов, от която всекиму е втръснало. На прост език казано, ето как стои работата: ако една жена има много вълна и я оставя без да я тъче, вълната започва да мирише. Аз пък казвам: Любовта ѝ започнала да мирише. Трябва да намери процеса на Обичта, да започне да пере, да влачи, да преде и да тъче вълната. Може като тази жена да имате много вълна, като човеци може да сте богати търговци, философи, учени, проповедници. Всичко това е добро, но не предете и тъчете ли със знанията си, ще ви кажа, че сте проповедници на вълна, търговци на вълна, философи на вълна, учени на вълна и т.н. Вие имате само неизпредена вълна. Вълната трябва да се изпреде, а ще се изпреде, когато дойде онзи велик процес на Космичната Обич и се пробуди у нас Космичната Сила или, както съвременните философи казва, когато се пробуди у нас Висшето

съзнание и разберем, че трябва да работим за общото благо на цялото човечество, на всички живи същества, безразлично дали ги виждаме или не.

Ще кажете, че моята мисъл е малко странна. Странна е действително, но не всички странни неща са и неверни, както и не всички обикновени нам познати неща са верни. За да направя мисълта си ясна, ще си послужа с една картина. В миналото, в златния век на човешката култура, в т.нар. Първа раса на боговете живял един велик мъдрец. Пред него се явил един ученик със следната молба: „Искам да ме научиш на една от великите тайни на Битието, а именно – да бъда в състояние да се превръщам в каквато форма и да пожелая: в грамаден размер – да ставам голям колкото Слънцето, да изпълвам цялото пространство и по този начин да бъда видим от всички". Мъдрецът казал на ученика си: „Да бъде според желанието ти". Ученикът се много зарадвал и си рекъл: „Научих най-после тази велика тайна да бъда видим от всички и сега ще бъда най-щастливото същество". Той обаче забравил да пита учителя си как да се смалява, когато пожелае. Станал наистина голям, всички го виждали, но не могъл да бъде в общение с хората, не ги виждал, защото стоял високо над тях, не могъл да говори с тях, затова ходел навсякъде сам и се чувствал много самотен. Всички го виждали необикновено голям и много учени, философи, физици, астрономи започнали да го изучават и да търсят причините, по които Естеството го е направило такъв. Създали се хиляди теории и легенди за неговия произход. Великият мъдрец, неговият учител, просто казал: „Причината за тази големина не е нищо друго, освен желанието на ученика да стане голям, за да го виждат всички. И аз изпълних желанието му".

При този мъдрец отишъл друг ученик и казал: „Учителю, аз искам да ме научиш на тайната да се смалявам дотолкова, че да не ме вижда никой в света“. Мъдрецът изпълнил и неговото желание и ученикът станал много малък, невидим. Но и той като първия забравил да попита как би могъл да се върне в първото си положение, защото след като станал невидим и слязъл до най-големите дълбочини на Битието, като поискал, не могъл да се върне назад.

Тези двама ученици съставят двата противоположни полюса в света – единият образува големите светове, а другият – малките, т.е. микробите, които се загнездват навсякъде, невидими от никого, и мъчат днес хората.

След време при същия мъдрец се явил друг ученик и казал: „Учителю, аз искам да ме научиш на свойствата на Виделината и Топлината, да бъда едновременно и видим като Светлината, и невидим като Топлината. Видим като Светлината, за да озарявам грамадните светове, и невидим като Топлината, за да стоплям и най-малките животинки долу по Земята“. Учителят му отговорил: „Да бъде според желанието ти“.

И така, в съвременния свят има три процеса, които работят едновременно. Според единия процес, едни хора иска да забогатеят, да станат учени, философи, министри, генерали, да образуват държава. Тези хора наричаме велики, защото са научили изкуството да стават големи. Те разбират тайната да се увеличават, да привличат всички хора, цялото общество наоколо си, но главното не са научили – изкуството да организират хората, обществата като съзнателни единици. Магнитът и той привлича железните стърготини, но не знае как да ги организира. Да организираш още не значи възпитание; да даваш образование още не значи да учиш на закона на Обичта.

Следователно, когато говорим за Виделина, подразбираме процес, в който човешкият ум се разширява и придобива вътрешно самосъзнание; а под Топлина се разбира процес на сгъстяване, на вътрешно съграждане. Светлината е процес, който иде от центъра към периферията, а Топлината – процес, който иде от периферията към центъра. Аз наричам Светлината артериална кръв, а Топлината – венозна. Затова Обичта, когато мине през сърцето на някой човек, понеже представлява венозната кръв, поема и изхвърля всички нечистотии. Ето защо казваме, че Обичта лекува. Светлината и Топлината, т.е. артериалната и венозната кръв в човешкото тяло постоянно се сменят и чрез тези два процеса се съзижда, съгражда човешкото тяло. Тези две течения, тези два процеса се намират навсякъде: те се срещат в ума, в сърцето и в душата на всеки човек. Следователно, за да изучим Живота, трябва да го изучаваме тъй, както Природата го е създала, а не както ние го виждаме днес.

Сегашните хора може да спорят дали има душа или не; то е въпрос на разбиране. Щом човек има съзнание, има и душа; щом има мисли, има и ум; щом има чувства, има и сърце. Може ли да видите предмет, който се топи, без да помислите за топлината? Може ли да видите осветен предмет, без да помислите за светлината? Нашите заблуждения се дължат на сенки, които са хвърлени върху нас, затова ние трябва да хвърлим повече Светлина и Топлина върху си, за да направим прогреса видим.

За да ви изясня тази велика мисъл, ще си послужа с един окултен разказ. Ако бих ви говорил философски, предметът за вас не щеше да бъде интересен. Аз искам да направя Истината достъпна за вашите умове, затова ще си послужа с езика, с който разполагаме. В онова царство на древността, за което ви разказвах по-рано, царят имал две дъщери, едната от които била много красива. Тя отишла

един ден при Великия Учител на Мъдростта и му казала: „Учителю, аз искам да направиш красотата ми такава, че който мине покрай мене, да се омае; да стана така блага, че който ме види, да не иска да се отдели от мен. Същевременно искам сестра ми да бъде лишена от тези качества, никой да не я обича и да стои постоянно вкъщи, за да не ми пречи“. Мъдрецът ѝ отговорил: „Да бъде според желанието ти“. Качила се тази царска дъщеря на кон, погледнала наоколо си гордо и казала: „Аз съм царската дъщеря!“ Започнали да се струпват наоколо ѝ хора, коне, волове, мухи – всичко, каквото срещнела по пътя си. Като се натрупали много коне, започнали да се ритат и да се препират помежду си кой да бъде по-близо до нея, а с това се вдигнал много голям прах. Воловете започнали да се бодат с рогата си и да се борят кой от тях да е по-близо до нея. Пчелите започнали да се жилят, осите – също. Дигнал се страшен шум и бой и животните едно по едно започнали да падат мъртви на земята. Царската дъщеря, като гледала всичко това, разбрала колко криво схващала Живота във вселената, хванала се за косите, отишла при сестра си и ѝ рекла: „Сестро, помогни ми, понеже извърших голямо престъпление!“

Питам ви: ако между вас се яви такава една царска дъщеря и предизвика толкова ритания и борби между вас и ако всички хора се хванат за косите и започнат да се бият, тази царска дъщеря дала ли ви е смисъла на Живота? – Не. Ако вие сте раздвоени и не можете да намерите смисъл в Живота, ще търсите причината в това, че сте онеправдали душата си. Красивата царска дъщеря, това е нашето тяло, за което ние всичко в живота си жертваме. Философи, писатели, политици, проповедници, всички живеят само за тялото си, защото най-важното нещо за нас в живота е да угодим на тялото си – какво ще ядем или пием, как ще бъде сготвено яденето и от какво, дали от месо или растителна храна, печено ли ще бъде или варено и т.н., в

името на което се събираме на банкет и казваме: „Това е философията на живота!“ Отговарям: това е философията на стомаха. Казвате: „Да уредим обществения живот“. Да, да уредим обществения стомах, това вие мислите. Разстрои ли се стомахът ви, разстройват се общественият и политическият живот. Питайте някой лекар като се разстрои стомахът на някого, има ли възможност да философства и политиканства.

Преди години, връщайки се от село Княжево, видях в трамвая един банкер и го чух да се оплаква на своя приятел, че от известно време не му давали да яде нищо, освен да пие по малко мляко. Другарят му го пита:

– Ами защо така, нали ти си господар на себе си?

– Да, но разстроен ми е стомахът.

– Е, като е така, ще носиш последствията.

Като чува, че стомахът го боли, отстъпва пред всякаква друга философия. Стомахът е, който дава направление на мнозина в чувства и действия.

Космичната Обич е един велик закон, който разпределя действията на всички сили в нашето съзнание тъй хармонично, че на всяко нещо, което създава, му дава и съответна храна, която му е необходима: на ума – съответни мисли, на сърцето – съответни желания, на волята – съответни действия. Но Обичта може само майката да я преподава: когато майката съгражда организма на детето си, тя му дава Обич чрез своята обич на самопожертване. И само онзи, който се самопожертва, живее, защото усеща една радост, която го съживява. Много някогашни богати българи не живеят вече, а Ботев, Раковски и други, които са се самопожертвали, са преживели, защото те са научили закона на Обичта. Но ще ми възразят някои: „Да, но Ботев не е бил вярващ“. Не е важно, че някой не е вярвал като нас;

важното е дали е разбирал и прилагал закона на самопожертването за своите ближни. То е важното и необходимото за нашето досъграждане. Когато ми кажат за някого, че не вярва, че има ексцентрични възгледи, аз питам тези възгледи повдигат ли го, повдигат ли обществото. Ако да, тогава е безразлично, макар да минава в очите на хората за невярващ. Ако аз нося запалена свещ, а друг носи незапалена, питам ви кой от двама ни е правоверен? – Правоверни са ония, които носят запалени свещи. Когато видите, че някой носи незапалена свещ, кажете му да си запали свещта; тогава той ще стане правоверен. Казвам и на свещеници, проповедници, граждани, социалисти, комунисти, на всички да запалят свещите си, за да станат правоверни. Запалете свещите си всички, от най-големия до най-малкия, за да не остане някой с незапалена свещ, защото светът се нуждае от Светлина! Като блесне Светлината ще дойде и Топлината в сърцето, а с това всичката омраза, която сега съществува, и стремлението да станем малки и големи ще изчезне.

В Космичното съзнание ние разрешаваме въпроса не от гледището на един народ, а от гледището на онзи велик закон, който ни дава подтик и осмисля нашия живот. Всеки баща и всеки учител, който обучава деца, трябва да прилага сполучливо новите методи на възпитание и образование, за да може да помогне на питомците си. Бащите и майките, които пращат своите деца на училище, пращат ги не само да събират знания, но и да могат да приложат тези знания практически. Учителите трябва да учат децата най-напред как да се хранят, какво да ядат, какви са свойствата и качествата на храната, кои храни са най-полезни в здравословно отношение; след това трябва да ги учат как да дишат, за да възприемат чистия въздух. Под „въздух“ аз разбирам всички мисли, каквито и да са те, стига да дават стимул и благороден подтик на човешката душа. Не мислете, че

искам да ви направя правоверни. Свободни сте да мислите и да действате както щете. Аз искам само да ви дам нови методи в Живота, за да не се намерите някога в противоречие.

Положението, в което се намира съвременното общество, аз уподобявам на положението на гъсеницата, която се храни с листа. Но настанал е периодът, когато тази гъсеница трябва да се превърне в пеперуда. Как ще се храни тогава? – Вече няма да се храни с листа, а ще се учи на изкуството да си направи крилца, за да хвръкне и вади сокове из цветовете. Съвременното общество по закона на еволюцията минава от едно състояние в друго. Не мислете, че вие ще живеете така постарому. Не, Господ ви е лишил вече от листата – така е писано в Божествения закон. Бог не позволява вече да се храните с листа, когато е настанал за вас периодът на пеперудите – да хвърчите и събирате сокове, когато вече трябва да употребите своя хобот. С други думи казано, хората трябва да се научат да обичат.

Това Учение носи Новата култура, която ще създаде и Новата раса, за която съвременното човечество даже няма представа. Хората, които ще дойдат, ще бъдат велики във всяко отношение: по Добродетели, по Справедливост, по Любов, по Мъдрост, по Истина. Вие ще отворите къщите си за тях, ще стоите без страх пред тях, няма да има нужда да ви пазят стражари и войски; те няма да ви натрапят насилствено своите убеждения; та няма да има и сегашните противоречия. Нова култура ще бъде тогава. Едни от вас ще се удостоят да влязат в тази Култура, а други ще останат в положението на гъсеници, ако ходят още с този ум. С това не ви укорявам, но ви казвам да знаете, че туй е един велик закон, който Природата прилага безпощадно, защото тя в своите действия е напълно справедлива. Когато постави човека в известна фаза на развитие, тя иска резултати и няма тя да го чака, а той трябва нея да чака.

Като ви говоря така, не мислете, че е от желание да ви направя адепти на това Учение, но ви казвам, че за вас иде голяма катастрофа; че ако вие се залъгвате и останете още десет години в положението на гъсеници, за вас няма да останат листа. Съветвам ви десет дни по-рано да се превърнете на пеперуди и да започнете да се храните вече по другия начин. Ако оставите една болест да напредне много и кръвта по цялото ви тяло се отрови, какво ще рече лекарят? – „Късно е вече, трябваше да ме повикате по-рано". Много политици сега забавляват българския народ с това, което не му трябва в дадения момент. Разберете, че всеки народ има предопределена мисия, която ако не извърши както трябва, той е загубен – нищо не може да го спаси. Всеки индивид също има своя определена мисия. Ще ми възразите: „Ние да си вземем Македония, Тракия, Добруджа, нищо не ни трябва друго". Не, хора, хора са необходими, за да управляват както трябва тази страна! Като ви говоря това, не казвам, че всички трябва да се втурнете към дадена партия. Аз гледам на Живота много от широко. За мене човешкият и общественият живот представят едно голямо дърво, а дървото само един лист, един цвят ли има? – Не, хиляди клончета, големи и малки; хиляди листа, големи и малки; хиляди цветове, големи и малки; също и хиляди плодове. Ако бих имал време, щях да ви говоря подробно на какво прилича всяка една партия. Всяка една партия със своите възгледи и желания съответства на едно клонче, лист и плод от едно голямо дърво. Колко може да живее един лист от това дърво без клонче? Дойде есен, увехне; или дойде вятър, отнася го. Падналите листа наистина пак живеят, но вече живеят по силата на вятъра: подухне ги – мръднат.

Питам ви сега как искате да живеете – горе на дървото или долу на земята? Казват за някого „този човек живее". Живее той, но долу на земята и по волята на вятъра. Човек, който има Живот в себе си, е

всякога жизнерадостен. Когато някой каже, че не е разположен, то значи, че е паднал от дървото долу. Той е паднал, за да се обнови, да се изсмучат соковете му от корените на дървото и отново да се прероди като нов, млад лист. Това е прераждането, от което мнозина се смущават и оспорват. Христос е казал: „Ако не се родите изново, няма да видите Царството Божие". Това значи: ако не се преродите, няма да влезете в Новата култура, няма да станете членове на тази Велика раса, която носи условия за развитие и живот на всички. В тази Култура е Царството Божие. В това Царство няма да има умрели, опявания, гробове, паметници, а всички хора ще са радостни. Всички паисевци, ботевци и други велики хора ще се явят в тази култура, ще донесат нови възгледи, ще бъдат носители на ново учение.

Казват: „Ботева наистина го няма, но духът му е тук". Где е духът му? Какво трябва да се разбира под дух? Известен е основният закон на Лавоазие, че нищо в Природата не се губи, затова всяко нещо, което се е проявило, живее. Някои неща може да се проявяват за едного, а за другиго да не се проявят, но значи ли, че ако аз не видя нещо, то не съществува? Ред богослови, философи разглеждат този въпрос: съществува ли Бог или не; един отвлечен въпрос. За мене има Господ, Той е Обичта, която аз виждам навсякъде, и която много добре разбирам. Не само аз, но всеки, който служи на Господа, ежедневно Го вижда и се разговаря с Него. Този Господ живее у вас. Няма човек, у когото да не живее Господ. Вие за мене не бива да казвате нищо лошо, нито аз за вас, защото у мене и у вас живее Господ, против Когото не може да се говори лошо. Туй, дето сте дошли да ме слушате, показва, че Господ е дошъл с вас.

Това, което ви говоря, не е нещо ново, вие го имате в себе си от векове. Някои казват: „Г-н Дънов проповядва ново учение". То е ново само за времето, през което се проявява. Пътувам, например, с трен от

София до Търново и предметите летят бързо пред моите очи. Едни от тях стават минали, други – настоящи, а трети – бъдещи. Нима тези предмети не съществуват едновременно? Ето защо миналото, бъдещето и настоящето съществуват едновременно и представят една реалност в света. Тези, които са се поминали, тези, които сега живеят, и онези, които ще дойдат в бъдеще, също са една реалност. Ще оставя този въпрос, него вие има триста и петдесет хиляди години да го разрешавате и вярвам, че ще го разрешите. След толкова години аз пак ще дойда и ще видя как сте го разрешили. Сега няма да го разрешаваме, защото изглежда, че не е съвременен и че иска много хиляди години за разрешение. Съвременни въпроси са тези, че сега хората са лишени от хляб, дърва, сол, захар, хигиенични жилища и т.н. За да се задоволи обществото и да се вразумят други, някои мъдруват, че трябва да се обесят виновниците, да се бият жените, които създават раздори и други пакости, да отворим войни на неприятелите, за да им отмъстим. Нима досега жените не са бити, нима досега не е имало кланета, бесилки, войни? – „Да сменим съдиите“. – Нима новите съдии ще са по-добри? Има нещо друго, което куца. Ако аз се напия и виждам нещата по-особено, то е защото моят личен свят е такъв, пиянски, а не защото всичко в света върви по моите стъпки. Ние приличаме на онзи българин Иван, който отишъл нагости на едно място и му предложили да пие. Пил той колкото могъл, но по едно време започнали да го карат да пие и за хатъра на майката, на големия син, на голямата дъщеря. И Иван пил за хатър на всички и се напил дотолкова, че едва отишъл до чешмата да напои коня си. Когато конят пил вода и престанал, Иван настоял: „Пий за мой хатър!“ Ала конят се отдръпнал и застанал настрана. Тогава Иван му казал: „Ти по-добре разбираш от мен живота. За ничий хатър не пиеш повече“. Като Ивана постъпваме и ние: съберем се някъде, че

хайде за хатъра на някоя партия, за хатъра на някое женско движение, за хатъра на жената и т.н. Правим отстъпки след отстъпки, докато заприличаме на пияния Иван и след това казваме, че нищо не сме разбрали.

Съвременният човек трябва да разбира задачите си към обществото, да му служи както трябва. Като попитат някого „ти българин ли си“, отговаря: „Да, защото говоря един и същи език както всички българи и изповядвам една и съща вяра с тях“. Не се познава по това българинът. Според мен, той трябва да бъде честен и справедлив, умен и добър. Има ли тези четири качества, той е българин. Няма ли ги, не е българин. Някой казва „той е свещеник“. Питам аз честен ли е, справедлив ли е, умен ли е, добър ли е? Ако има тези качества, свещеник е. Може някой да е адвокат, майка, баща, учител или какъв и да е; трябва да отговаря на тези четири качества. Те са една безусловна необходимост в обществения живот. Бих желал всички българи да са такива и ако са такива, ще ги поздравя. Всички да са облечени отвън и отвътре светло – телом и духом чисти, както Природата краси цветята с пъстрота и чистота. Казах: ние трябва да бъдем честни и справедливи, умни и добри в пълния смисъл на тези думи – именно по душа, ум, дух и сила. Трябва да имаме и силно влечение да си помагаме.

Космичната Обич вие може всякога да имате в себе си. Нещастни сте – детето ви умряло или изгубили сте имане. Защо сте нещастни? – Защото Космичната Обич у вас не работи. Някой полудял, друг се обезсърчил. Защо? – Защото са изгубили Космичната Обич. Когато дойде тази Обич у нас, ние ще станем мощни да вършим всичко. Човек, у когото действа тя, не се обезсърчава, а казва, че всички несполуки, всички нещастия са сенки в Живота. Не се плашете от тези сенки. Нещастията в Живота аз уподобявам на следното:

представете си едно голямо дърво с хиляди листа, които си живеят мирно и тихо. Дойде буря и те започват да се бутат и да се карат: „Защо си толкова груб, че буташ?“ Премине бурята, те заживяват отново тихо и мирно. Тук причината за тяхното скарване е външна. Ако това дърво разбираше великия закон на Космичната Обич да избягва скарването, то щеше постепенно да се превърне на животно; и животното, ако разбираше Космичната Обич, щеше да се превърне на човек, човекът – на ангел. А когато човек се облече в тази по-висша форма, той ще може да владее природните сили и да се справя с всички нещастия. Вие трябва да се научите на този закон от вашите малки деца. Какво правят те, когато искат от майка си нещо? – Прегръщат майка си, започват да я милват, да я целуват и да казват нежно „мамо!“ А това прегръщане какво означава? – С лявата си ръка детето внася своята обич, а с дясната – своя ум. По този начин то внася в майка си своята сила и тя е готова да направи за него всичко. Затова децата са обични. Възрастните казват: „Дали да целуна, няма ли да се заразя?“ Децата не философстват; ако трябва да целунат някого, целуват и нищо повече. Ако моята целувка ще бъде в състояние да излекува някого, ще го целуна. Не може ли да стори това, няма да го целуна. Всяка целувка трябва да носи със себе си известно благо.

Когато някой отива да посети някого, не бива да отива с празни ръце, а трябва да му занесе дар. Когато ще посетите някоя бедна жена, не пълнете кесията си с банкноти, а напълнете торбата си с хляб и плодове. Така трябва да правят и благотворителните дружества. А сега някои вземат оттук-оттам пари и с тях правят добрини. Не, приятелю, с чужда пита помен не става, с чуждо в Новата култура не се живее. Благотворителни дружества ходят да разнасят пари на бедните, а после искат и на тях да се плати за труда. Не, не трябва да се плаща

нищо. Когато служа, ще трябва да служа с Обич. Когато дойдете у дома, ще ви приема добре, ще ви нахраня, ще ви умия ръцете и краката, ще ви дам всички средства, ще ви окажа всички услуги като на приятел. Това изисква Новата култура. А сега, като дойде някой от път, отива за един ден на гости някъде, но после трябва да си вземе стая в хотел. „Хан ери, баба ери“ – казват турците. Хотелджиите са добри хорица, те стоят по-високо от обикновените хора. Започват много добре, само че като си излезеш, веднага те улавят и ти казват: „Трябва да платиш“.

Знаете ли в какво положение се намираме ние, съвременните хора? Ще ви представя това пак с пример. Един дервиш отишъл на баня, изкъпал се добре и излизайки от банята поглежда, че няма пет пари в джоба си да плати. Тогава той се обърнал към баняджията, казал му „благодаря“ и си заминал.

– Чакай, ами пари? – го пита баняджията.

– Нямам.

– Тогава защо си дошъл?

Дервишът се видял в чудо, отправил се с мисълта си към Бога и казал:

– Боже! Или ми дай пари, или събори тази баня.

В този момент се чува голям шум. Банята се съборила и баняджията притърчал да види какво става. Дервишът си заминал спокойно. Като вървял по-нататък, той видял един ходжа да се моли и му казал:

– Аз зная за какво се молиш – за пари.

Съвременното човечество страда все от желание за много пари. И България сега напечатала толкова много банкноти, но где е ефективът? Трябва ефектив.

Това, обаче, което Природата дава, е ефектив. Има ли жито, плодове, картофи, има култура. Без тях няма култура. Културата се обуславя от Космичната Обич, която ни се изпраща отгоре. Не мислете, че Слънцето и другите планети не взимат участие в нашия живот. Слънцето най-много се интересува от нас и всяка година изпраща милиарди кредит на България. Ако отидете на Слънцето, ще видите че тамошните жители имат много милиарди енергия за културата на България, за Обич, за религиозни вярвания и за повдигане в пътя на Истината. А сега насочим телескопа и казваме „Слънцето е огън“. Аз оспорвам това, защото огънят е слаба енергия. На Слънцето има енергия, но не е огън. То е нещо по-силно, което няма думи да се изрази. Слънцето не е горящо тяло, а тяло на грамадна енергия. Няма да се спирам на вътрешната страна на тази енергия, да обяснявам как се е развила тя и т.н. Па и дали ще повярвате, ако ви кажа нещо за Слънцето, което е на такова голямо разстояние от нас? Вие не вярвате в мен доколко съм искрен. Питате се дали нямам задни цели, а ще повярвате за Слънцето? Че Слънцето е добре разположено към нас, това се вижда от енергията, която изпраща на Земята, от добрините, които повседневно ни приготвя, защото без тази енергия животът е немислим. Слънчевата енергия е жива, съзнателна. Ако започнем да мислим така за нея, ние ще можем да всмукнем в себе си тази енергия и тя ще произведе в нас един съзнателен и правилен процес на растене.

И тъй, Космичната Обич казва: „Работи за своето сърце и всаждай в него добри желания, защото всяко добро желание дава хубав плод. Всаждай в ума си добри мисли, защото всяка добра мисъл е едно плодно дърво. Всаждай добри действия със своята воля, защото всяко добро действие е плодно дърво“. Космичната Обич казва още: „Не се съмнявай в себе си, защото всяко съмнение е проказа“.

Космичната обич довършва: „Бъди смел и решителен в Живота и в борбите, които ти се явяват. Не считай борбата като нещастие, а като процес на труд. Да разбереш вътрешния смисъл на Живота, да намериш ония закони, по които тялото е съградено, законите, на които се подчиняват стомахът, дробовете, мозъкът и т.н., за да може да ги организираш правилно“.

За да се прояви Обичта в нас, трябва да имаме подходящи за това условия. Тези условия ние ги имаме в Живота, те са ни дадени. Ако не ги използваме, ние не ще можем да се избавим от лоши последици. Страданията показват, че ние сме изгубили енергията на своя живот. Ще страдаме дотогава, докогато се възстанови изгубеното равновесие.

Ще ви приведа един пример, който показва, че нашата вяра или безверието произвеждат два противоположни резултата. В Рим живял велик художник. В ума му се зародила мисъл да нарисува идеалния образ на Христа. Тръгнал да се разхожда из града, да намери субект, който да изрази тази идея. Намерил един младеж – двадесет и дведвадесет и три годишен и започнал да го рисува. Образът излязъл доста сполучлив. След три-четири години у художника се зародила и мисълта да нарисува Юда Искариотски. Тръгнал пак из града да търси подходящ образ. Намерил най-после такъв и му предложил да го рисува за Юда. Младежът учуден се обърнал към художника и му казал: „Господине, има нещо много чудно в тази работа. Вие преди четири години ме викахте да рисувате по мене Христа, а сега искате да Ви служа като модел за Юда“. Този младеж през последните години живял толкова порочен живот, че изопачил своя образ дотолкова, че художникът не могъл да го познае. Да, човек спрямо себе си и спрямо народа си може да бъде едновременно и Христос, и Юда. Ние създаваме характера си и ние трябва да бъдем господари на себе си и да не очакваме спасение отвън. Спасението ни стои вътре в

самите нас. То не е нищо друго, освен преодоляване на всички лошавини, които ни обезсърчават и пречат на нашето повдигане.

Майките са, които вербуват членовете за разните съсловия и среди. Казах вече: докато майката е още бременна, докато детето е още в утробата ѝ, тя може да създаде онова, което иска. От нея зависи да създаде добри и лоши членове на обществото. Ако майката е заченала и не гради с Космичната Обич, тя не може да създаде онова, което желае. Ако тя в периода на бременността посещава балове, концерти и прекарва времето си в леки удоволствия, тя ще бъде причина за създаване на типове като Юда и после сама ще се чуди кой е причина за извращение на детето ѝ. Майката е причината. Тя не е създала условия за съграждане на нещо добро. Ако децата са способни и благородни, то е защото майката е разбрала добре космичния закон и е дала с време възможност на детето си да го използва. Характерът и силата се предават от бащата, а умът – от майката. Честността се предава от бащата, а справедливостта – от майката. Само бащата може да направи сина или дъщеря си честни. Само майката може да направи сина или дъщеря си справедливи. Някога се срещат деца честни и умни, но не справедливи и добри. В такива случаи казвам, че един от двамата родители е сгрешил. Ако всички четири качества се срещат в някое дете, това показва, че майката и бащата са работили съобразно Космичната Обич и са вложили тези качества в детето си.

Космичната Обич е една отлична работница и каквото ѝ се даде, такова изкарва, такава вълна изприда и казва: „Това ми дадохте, това направих“. За пояснение на мисълта си ще направя едно сравнение със следния разказ. При един богат търговец слугувал млад човек на име Стоян. Слугата работил честно, но всичко, което изкарвал (шестдесет лева месечно), раздавал на бедните. Господарят му, като

виждал какво върши слугата, постоянно му правил бележки да скъта и за себе си нещо, защото ще дойдат старини и не ще има кой да се погрижи за него. Стоян премълчавал на тези бележки или казвал „добър е Господ“. Един ден господарят заспал дълбоко и видял много жив сън: разхожда се из красива местност и всред разкошна природа забелязал чудесна вила. Запитал някои от присъстващите там чия е тая вила.

– На твоя слуга – му отговорили.

– Ами той е беден, от где взе толкова пари да си купи такава хубава вила?

– Той е беден наистина, но каквото изкара на Земята, всичко изпраща тук и с него е съградил тази хубава вила.

Като се разхождал по-нататък, господарят минал към по-сухи, пустинни места и видял една малка, бедна колибка и пак запитал:

– Чия е тази колибка?

– Тази е твоята, защото нищо не си помогнал на нуждаещите се – му отговорили.

Този разказ е верен в това отношение, че колкото и каквото майката даде в този свят на децата си, толкова и ще вземе; и ще си съгради в разумния свят или хубава вила, или малка колибка. Ако тя е щедра в своята обич към детето си, ще има палат. Под палат аз разбирам човешкия характер. Ако внесем в съвременния живот този нов закон, много нещастия ще изчезнат.

Ще завърша беседата си с още един пример, за да изтъкна от какво имаме нужда. В турско време при един майстор грънчар се учил млад българин. Учил той грънчарство много години и като помислил, че ще може самостойно да работи, казал на господаря си, че иска да се отдели от него. Господарят му се съгласил и той се отделил. Българинът започнал работа. Правил грънци, сушал ги на слънце и ги

поставял най-после в пещ, но щом ги изваждал из пещта, те се пукали. Работил така известно време и се отчаял, защото всичките му грънци се пукали. Отишъл пак при майстора си и му се оплакал: „Не знам каква е моята работа, грънците ми се пукат, щом ги извадя из пещта“. Майсторът му рекъл: „Ще ти кажа изкуството, но ще работиш при мен още три години“. Младият човек се съгласил, но следял какво прави господарят му и видял, че като вадел гърнето из пещта, духвал във всяко гърне „ху!“ Слугата тогава си рекъл: „Е, за едно „ху“ аз трябваше да работя още цели три години!“

Всички сте турени в пещта и ако ви извади от нея майстор, никаква повреда с вас няма да стане, но ако ви извади новак, вашето гърне ще се пукне. Гърнето, това сте вие. Пещта представляват мъчнотиите в света. Майсторът, това е вашият дух. Стоян или Иван, това е вашата душа, която се учи да гради. Следователно, ако не научите вашата душа да духа, да свива юмрука си, нищо няма да излезе. Да свивате юмрука си, това значи да дадете възможност на вашата воля да действа по всички правила на закона. Всеки от вас да застане пред пещта и да каже на майстора: „Моля ти се, духни!“ Духането е Обич. Ако се внесе във вас Космичната Обич, вашият дух ще преобрази тялото ви. Тогава ще бъдете достойни членове на Новата култура, на Новата раса.

Бих желал всички да ви поздравя с тази Нова култура като нейни членове, да ѝ служите с радост – да бъдете носители и работници на Космичната Обич. Само така един народ ще може добре да завърши своята мисия. Само така България ще може да се повдигне като народ и държава. Бъдете уверени, че ако възприемете Космичната Обич, всичко ще се разреши във ваша полза. С България няма да стане нищо лошо, промените ще станат без катастрофи и катаклизми. Новото ще дойде, ще има преливане на енергия от нечистото гърне в

друго – чистото. И ние, като хора на Новата култура, ще заживеем без омраза, без злоба. Обичта и Любовта нека бъдат двете пътеводни звезди, които да направляват нашия живот на Земята.

Беседа, държана от Учителя на 24 август 1919 г. неделя, 10:30 ч. преди пладне, в модерния театър, гр. В. Търново.

НАЧИН ЗА СЕБЕКОНТРОЛ

Бих желал да зная какво мислите да вършите през тази година до идната, по това време.

– Да работим за Господа, да се повдигнем духовно и всичките ни работи да са извършени с Мъдрост.

Това е хубаво, но искам да бъдете естествени и да имате ясно понятие за работата. Ако попитате някой ученик какво иска да прави, ще отговори: „Искам да уча.“ Когато ви питам и вие отговаряте: „Искаме да работим за Господа“, вие трябва да постъпите като ученика, който като каже: „Искам да уча“, като се породи в него това желание, търси училище да започне работа. След като намери и постъпи в училището, ученикът казва ли: „Аз се моля училището да ми даде съзнание да се уча“? Не. Като е влязъл вече, той трябва да има волята да се учи. Училището може да му нареди предметите, които трябва да учи, и да му даде само разяснения върху тях. Той трябва да има в себе си воля да учи. Виждам, вие имате желание да вършите Волята Божия, но се питате как. Ще ви покажа как да я вършите.

Ще започнете с геометрията – ще се научите да чертаете. Ще начертаете равностранен триъгълник, голям най-много 50 см, но не по-малък от 10 см. Вътре в него ще начертаете още два по-малки равностранни триъгълника. Големината им ще бъде според страните и полетата:

10 см	5 мм
20 см	10 мм
30 см	15 мм
40 см	20 мм
50 см	25 мм

На страните им ще напишете, както тук е показано.

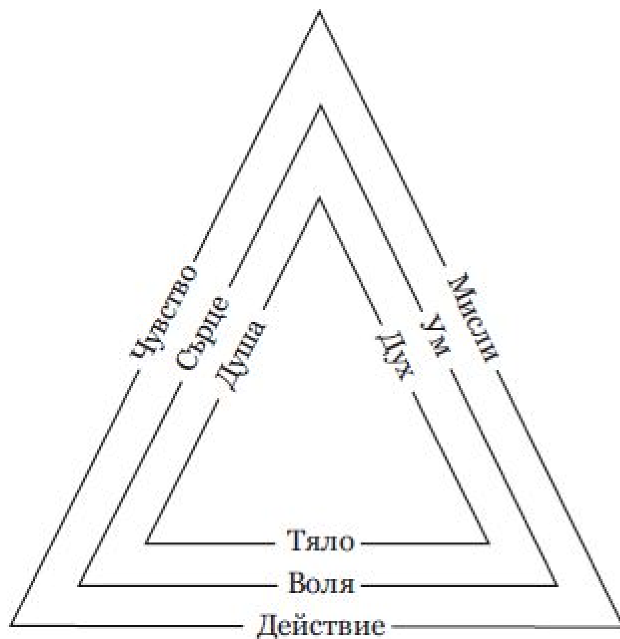

Триъгълника ще поставите някъде в стаята или ще го носите в бележник в себе си и всяка вечер, преди лягане, ще отбелязвате по страните му точици със съответни краски, като наблюдавате върху мислите, желанията и постъпките си: доколко сте запазили равновесие, къде сте се отклонили през деня, къде куцате – изобщо дали вървите по пътя на правилното развитие. Този триъгълник ще бъде една схема, която ще показва къде куцате най-много: дали в ума, в сърцето или във волята; дали в душата, духа или тялото; дали в чувствата, мислите или действията. Законът е такъв: като направите погрешка, вие изменяте триъгълника, във вас няма равновесие. Тогава ще се постараете да го възстановите. Няма да си легнете с неразположение на духа, а ще гледате да въдворите хармония в него.

Инак ще съборите онова, що градите. Това, което ви давам, е практически метод за самопознание и изправяне.

Сега ще ви дам упътване с какви краски да отбелязвате точиците в триъгълниците – как да ги нашарите и да ги направите по-красиви.

Точиците ще се поставят там, където дейността и проявата са най-силни: черните – извън триъгълниците и ще вървят отгоре надолу, а за основата – отдясно наляво. Цветните пък ще отбелязвате отдолу нагоре, а за основата отляво надясно.

С точици	ще отбелязвате:	
Черни	Дисхармония на	Чувствата Мислите Действията
	Слабост на	Сърцето Ума Волята
	Упадък на	Тялото
Червени	Подем на	Чувствата Мислите Действията
Зелени	Подем на	Сърцето Ума Волята
Сини	Подем на	Душата Духа Тялото
Виолетови	Крепост на	Сърцето в добродетел
	Непоколебимост и смелост	В Истината и вярата
	Победа над	греха

Неволните грешки в чувствата, мислите и действията са в подсъзнанието; волните на сърцето, ума и волята – в съзнанието, а ония на душата, духа и тялото – в самосъзнанието.

Обяснение: когато чувствата ви са в дисхармония, на страната на триъгълника, където е отбелязано чувства, ще поставите горе черна

точица. Ако мислите ви са в дисхармония, на страната, където стои мисли, горе – черна точица. Ако има дисхармония в действията ви, на страната, където е написано действие, ще поставите черна точица, като вървите отляво към дясно. Ако сърцето ви е неразположено, усещате слабост, ще поставите черна точица на съответната страна. Зле ли сте разположени, точиците ще слизат отгоре надолу; добре ли сте разположени – отдолу нагоре. Ако през целия ден сте добре и сте доволни от работата си, ще поставите червена точица отдолу нагоре. Ако през деня сте правили усилия и сте постигнали някакъв резултат, имате подем в развитието на сърцето си, ще поставите зелена точица. Ако сте направили усилия и сте повдигнали душата си във вяра и Добродетел, ще поставите синя точица. Ако сърцето ви е било крепко в Добродетелта, не сте се поддали на изкушение, на грях, ще поставите на съответното място виолетова точица. Същото нещо ще бъде и за ума и мислите. Ако вашият ум и вашите мисли са спомогнали за усилване на вашия живот, на техните места ще поставите отвътре в триъгълника червена точица – да похвалите ума. Ако той ви е спънал в живота, ще поставите черна точица. Ако видите, че вашият ум е дал права посока на вашия живот, ще поставите зелена точица. Ако умът ви право разрешава въпросите на Истината и вярата, ще поставите синя точица – има подем. Ако сте били смели и решителни в Истината и вярата, ще поставите виолетова точица. Ако волята ви се застъпва за прав и добър живот, ще поставите на съответното място от ляво към дясно червена точица. Ако тя се застъпва добре за вашето самовъзпитание, ще поставите зелена точица. Ако е твърда и положителна в Истината – синя точица. А ако е непоколебима в пътя на Истината – виолетова точица. Можете ли по тази схема сами да разрешите какво ще правите с духа, душата и тялото си? Ще се водите по същия път. От работата си

върху този триъгълник ще можете да познаете къде сте се отклонили, за да се поправите.

Черните точици ще съберете поотделно в особен бележник и ще ги умножите с 2 – число на борба – според съответната краска, дето са поставени черните точици. Червените точици, означени с четири, ще умножите с 2: 4×2=8; зелените – означени с 3: 3×2=6; сините – означени с 5: 5×2=10; виолетовите – означени със 7: 7×2=14. Ще рече: съответната грешка ще поправите с толкова добри дела. Както виждате, ще започнете да боравите с математиката. Ще намерите черните точици, които пречат на вашия живот, на вашето развитие, на вярата, на силата ви, и на всички тези числа ще поставите минус; другите са плюс. Всяко число, което сте изгубили, ще умножите с 2. Например в живота имате 4 минус; ще го умножите: 4×2=8. Цифрата 8 е закон на Духа; той ще ви научи да работите. За да можете да изправите една своя погрешка с механическа точност, непременно трябва да я умножите. Не разделяйте, защото дроби не учим. Друг пример – имате слуга, комуто сте обещали да плащате по 10 лева на ден, но му давате само 5 лева. Ако искате да поправите грешката си, трябва да я умножите с 2, а именно 2×5=10. Двойката показва, че трябва да му платите два пъти повече от онова, което сте му задържали, т.е. 10 лева. Петте лева, които сте му дали, ще отидат за лихва. Господ казва: „Четворно ще му въздам“ – ще рече, и с лихвите. Вие не можете да поправите една своя погрешка, докато не я умножите. Имате ли да давате някому 3, ще умножите с 2 и всичко ще се свърши. Чрез умножение вие поставяте вашия ум в действие и в работа с Божествения ум.

Това, що ви давам, е за поправка, а не за наказание, защото наказанието не всякога поправя. В училищата има установени наказания за поправяне на децата. А вие ще мислите и действате по

Божествения закон – умът ви ще работи как да ликвидирате грешките си. В духовния свят законът е такъв: последният час от деня и последният ден от годината компенсират, поправят всичко, и обратно. Те дават условията за ликвидиране на кармата. Впрочем този закон е верен и в живота. Вие може да сте изгубили 365 дни, а в последния да спечелите, той компенсира всички. И обратно: може да сте спечелили 365 дни, а в последния да изгубите. Настоящият ден е Божественият, той компенсира и заглажда всичко; той е последен ден за работа. Има дни, които не са последни. Може да имате дни, но да нямате волове и оръдия за работа. Затова не отлагайте работата си за другия ден. Не казвайте: „Утре ще направя това, ще направя онова.“ Не! Трябва да се мисли, че всяка вечер е последната в живота ви. Ако ви се приспи и не изпълните работата си, ще отбележите в бележника си, че сте били немарливи.

В това себеконтролиране да няма никакво самоосъждане – да не ставате роби, а като видите черна точица, умножете я по 2 и се зарадвайте, че ви се дава възможност за работа. Да съдим постъпките си, значи да се стремим да се изправим. Но да казваме: „Моята работа е свършена“, това не е изправяне, а самоосъждане, което ученикът не трябва да прави.

Тази работа ще започнете от 9 септември, стар стил. През цялата година ще шарите триъгълниците и ще си давате отчет за всичко помислено, почувствано и сторено.

Дадено на 24 август, неделя, 7:00 ч. с.

НАРЯДИ УЧЕБНАТА 1919/1920 г.

ПЪРВИ НАРЯД

За 1919/1920 г. Начало: 8/21 септември 1919 г.

През тази година ще имате за наряд работа по изучаване на Библията по следния ред:

В една торбичка ще поставите листчета, на които да са написани всички заглавия на книгите от Библията от Стария и Новия Завет: Битие, Изход, Левит и пр. Ще започнете наряда от 21 септември 1919 г., неделя. На тази дата ще бръкнете в торбичката и което заглавие извадите, от тази книга ще четете. Изтегленото жребие поставяйте в друга торбичка или плик. Щом изчетете определените стихове от всяка глава на книгата, ще теглите ново жребие за нова книга и т.н. Започвате да четете по ваше желание от толкова глави на ден, колкото искате. Най-добре е да разпределите по дни цялата Библия, която съдържа 1189 глави от 66 книги. В такъв случай ще имате 94 дни по 4 глави = 376 и 271 дни по 3 глави = 813, или всичко 1189 глави и от всяка глава по един стих, а именно десетия. Нека всеки да състави за себе си план за четене и да го приведе в изпълнение. Всеки прочетен стих ще се вписва дословно в специална тетрадка най-късно до вечерта на същия ден. При пътуване, ако Библията не ви е под ръка, ще изтегляте предварително жребието за книгата, ще определите от нея стиховете, които ще четете през дните на вашето отсъствие, ще ги напишете в тетрадката и от нея ще ги четете всеки ден по реда им.

Ставане от сън – всеки ден най-късно половин час преди изгрев слънце трябва да бъдете на крак, готови за работа: умити, облечени, тихи, спокойни, с мир на духа.

Дни на пост ще бъдат онези, в които нямате разположение за ядене. Тези дни могат да бъдат един, два и повече на месец. А може през месеца и да няма дни на пост. Постът трябва да дойде по разположение, по естествен път, а не да бъде наложен – да не се усеща нито глад, нито апетит. Продължителността на поста ще бъде също по разположение. По време на поста ще размишлявате върху една от следните Добродетели: през първия пост – милосърдието, през втория – радостта, през третия – търпението, през четвъртия – вярата, през петия – надеждата, през шестия – сърцето, през седмия – волята, през осмия – душата, през деветия – духа, през десетия – чувствата, през единадесетия – Царството Божие, и през дванадесетия – Божията Любов и Божията Мъдрост. Ако дните за пост през годината надминат дванадесет, тогава ще започнете отначало по същия ред.

Паралелно с това през време на поста ще се прочетат следните беседи от Сила и живот, първа серия: през първия пост – „Ето Човека“, през втория – „Житното зърно“, през третия – „Явлението на Духа“, през четвъртия – „Талантите“, през петия – „Любовта“, през шестия – „Служенето“, през седмия – „Сънищата на Йосиф“, през осмия – „Мир вам“, през деветия – „Необходимостта да познаем Бога“, през десетия – „Митар и фарисей“, през единадесетия – „Страхът“, през дванадесетия – „Условия за Вечен живот“. Ако ще имате повече дни на пост, тогава ще четете още и „Приливи и отливи“, „Новото основание“, „Многоценният бисер“, „Учителите“, „Марта и Мария“ и „Истината“. При повече дни на пост направете запитване.

Към настоящото се прилага едно упътване за изпълнението на този наряд, в което всичкият материал е систематизиран.

Този наряд се дава за изпълнение на онзи член или нечлен, който желае да го изпълнява точно.

Дадено на 28 август, четвъртък

УПЪТВАНЕ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ПЪРВИ НАРЯД ПРЕЗ 1919/20 Г

Неделя, 8/ 21 септември 1919 г.

Първа седмица (ден първи от годишната среща)

1. Ставане от сън – най-малко половин час преди изгрев слънце бъдете готови за работа, тихи, спокойни.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

2.а. За вселяване на Божествения Дух – да се всели в нас и да разработи всичко, което ни е преподадено;

2.б. Изричане на мотото-лозинка: Бог, Който е Любов и Мъдрост, чрез тази Мъдрост да насади в нашите души Добродетелта.

2.в. Четиво от Библията: да се прочете най-малко десетият стих от четвъртата (третата) глава на онази книга от Библията, която се е паднала по жребий. Ако имате разположение, прочетете главите изцяло и размишлявайте върху тях. Прочетеният десети стих да се препише в специална тетрадка.

<u>Забележка:</u> Ако главата, от която ще се чете десетият стих, няма десет стиха, ще се вземе онзи стих от следващата глава, който след номерацията от предишната глава се падне десети по ред.

3. Завършване на утринната молитва:

3.а. Добрата молитва;

3.б. Обливане за задържане на благословението, предадено при годишната среща.

4. Ако през този ден постите, ще добавите следното:

4.а. Размишляване върху определената за този ден или тези дни на пост добродетел;

4.б. Прочитане на съответната беседа от „Сила и живот“;

4.в. Отбелязване точно в специална тетрадка на атмосферното състояние през деня или дните на поста: облачно и към коя част на небосклона, ясно, тихо, ветровито, с посочване на посоката и силата на вятъра, мъгливо, студено, топло и пр.

5. Вечерта, преди лягане, правене на индивидуален отчет за дейността през деня и отбелязване на дневната точка в триъгълника (четете дадените обяснения върху триъгълника).

6. През останалите дни от седмицата – понеделник, вторник, сряда, четвъртък, петък и събота до 27 септември включително, ще изпълнявате съответно за тия дни само от пункт 1, пункт 2.в., пункт 3 – като почнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, и пунктове 4 и 5.

Неделя, 28 септември 1919 г.

Втора седмица (ден втори от Годишната среща)

1. Ставане от сън, както през първата седмица.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) За вселяване на Божествения Дух - както през първата седмица, точка 2а.

б) Изричане на мотото-лозинка от първата седмица, точка 2б. Молитва за идването на Царството Божие на земята.

в) Четиво от Библията - както през първата седмица точка 2в със забележката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Господнята молитва.

б) Обливане - както през първата седмица, точка 3б.

4. Ако през този ден постите, ще добавите от програмата за първата седмица точка 4а, 4б и 4в.

5. Вечер, преди лягане, правене на индивидуален отчет, както е отбелязано в програмата за първата седмица, точка 5.

6. През останалите дни от седмицата до 4 октомври включително ще се изпълняват само точки 1, 2в и 3 от програмата за неделя, като започнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, както и съответно точка 4 и 5, ако постите.

Неделя, 5 октомври 1919 г.

Трета седмица (ден трети от Годишната среща

1. Ставане от сън, както през първата седмица.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) За вселяване на Божествения Дух - както през първата седмица, точка 2а.

б) За идването на Царството Божие на земята и за благословение на нашите братя по дух, по душа, по ум, по сърце и по сила..

в) Четиво от Библията - както през първата седмица точка 2в със забележката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливане - както през първата седмица, точка 3б.

4. Ако през този ден постите, ще добавите от програмата за първата седмица точка 4а, 4б и 4в.

5. Вечер, преди лягане, правене на индивидуален отчет, както е отбелязано в програмата за първата седмица, точка 5.

6. През останалите дни от седмицата до 11 октомври включително ще се изпълняват само точки 1, 2в и 3 от програмата за неделя, като започнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, както и съответно точка 4 и 5, ако постите.

Неделя, 12 октомври 1919 г.

Четвърта седмица (ден четвърти от Годишната среща)

1. Ставане от сън, както през първата седмица.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) За вселяване на Божествения Дух - както през първата седмица, точка 2а.

б) За идването на Царството Божие на земята.

За благословение на нашите души и душите на всички наши близки и да ни даде Бог повече просвета и светлина.

в) Четиво от Библията - както през първата седмица точка 2в със забележката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Господнята молитва.

б) Обливане - както през първата седмица, точка 3б.

4. Ако през този ден постите, ще добавите от програмата за първата седмица точка 4а, 4б и 4в.

5. Вечер, преди лягане, правене на индивидуален отчет, както е отбелязано в програмата за първата седмица, точка 5.

6. През останалите дни от седмицата до 18 октомври включително ще се изпълняват само точки 1, 2в и 3 от програмата за неделя, като започнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, както и съответно точка 4 и 5, ако постите.

Неделя, 19 октомври 1919 г.

Пета седмица (ден пети от Годишната среща)

1. Ставане от сън, както през първата седмица.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) За вселяване на Божествения Дух - както през първата седмица, точка 2а.

б) За идването на Царството Божие на земята.

За благословението на българския народ, за да дойде Царството Божие в него.

За обединението на всички християнски народи по лицето на земята.

За благословението на нашите домове и на самите нас и за благословението на домовете на нашите близки и приятели.

За идването на Царството Божие в нас в своята пълнота - в сърцата ни, в душите ни, в умовете ни, в духа ни и във волята ни.

Да благоволи Господ да скъса всички връзки, които пречат за духовното ни повдигане и за служенето на Господа.

Да даде Господ здраве, сила и живот на нас, на децата ни, на близките ни, които искат да служат на Господа.

Да се въдвори Царството Божие между нас и да благослони Господ делото на Веригата пред тази година.

Да благослови Господ слушателите, членовете и учениците на Бялото братство.

Да благослови и нас със Своята Милост, за да вършим винаги Добрата Воля Божия.

Ние призоваваме Господа на Милостта, Който я е изявил.

в) Четиво от Библията - както през първата седмица точка 2в със забележката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливане - както през първата седмица, точка 3б.

4. Ако през този ден постите, ще добавите от програмата за първата седмица точка 4а, 4б и 4в.

5. Вечер, преди лягане, правене на индивидуален отчет, както е отбелязано в програмата за първата седмица, точка 5.

6. През останалите дни от седмицата до 25 октомври включително ще се изпълняват само точки 1, 2в и 3 от програмата за неделя, като започнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, както и съответно точка 4 и 5, ако постите.

Неделя, 26 октомври 1919 г.

Шеста седмица (ден шести от Годишната среща)

1. Ставане от сън, както през първата седмица.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) За вселяване на Божествения Дух - както през първата седмица, точка 2а.

б) Върху връзката между законите за самопожертвуванието и възкресението с молба:

За въдворяването на Божествената Правда в нашите сърца.

За въдворяването на Божествената Мъдрост в нашите умове.

За вселяването на Божествената Любов в нашите души.

За постигането на Истината в нашите духове.

За осъществяването на Божествената Добродетел в нашия живот.

Пропускът на това е: Господи, изпълни всичко това според Духа на Твоето милосърдие.

в) Четиво от Библията - както през първата седмица точка 2в със забележката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Господнята молитва.

б) Обливане - както през първата седмица, точка 3б.

4. Ако през този ден постите, ще добавите от програмата за първата седмица точка 4а, 4б и 4в.

5. Вечер, преди лягане, правене на индивидуален отчет, както е отбелязано в програмата за първата седмица, точка 5.

6. През останалите дни от седмицата до 1 ноември включително ще се изпълняват само точки 1, 2в и 3 от програмата за неделя, като започнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, както и съответно точка 4 и 5, ако постите.

Неделя, 2 ноември 1919 г.

Седма седмица (ден седми от Годишната среща)

1. Ставане от сън, както през първата седмица.

2. Почване: размишление, молитви и четиво:

а) За вселяване на Божествения Дух - както през първата седмица, точка 2а.

б) Размишление върху всичко изложено в наряда за първата до четвърта седмица включително в точка 2б.

в) Четиво от Библията - както през първата седмица точка 2в със забележката.

3. Завършване на утринната молитва:

а) Добрата молитва.

б) Обливане - както през първата седмица, точка 3б.

4. Ако през този ден постите, ще добавите от програмата за първата седмица точка 4а, 4б и 4в.

5. Вечер, преди лягане, правене на индивидуален отчет, както е отбелязано в програмата за първата седмица, точка 5.

6. През останалите дни от седмицата до 8 ноември включително ще се изпълняват само точки 1, 2в и 3 от програмата за неделя, като започнете с Добрата молитва и завършите с Господнята молитва, както и съответно точка 4 и 5, ако постите.

Добавка – пояснение през следващите седмици на годината от осмата до петдесет и втората включително се повтаря нарядът от първите седем седмици в същата последователност: първа, осма, петнадесета, двадесет и втора и т. н. ще се изпълнява един наряд; във втора, девета, шестнадесета и т.н. – също един наряд; същото е и с трета, десета, седемнадесета и т.н. до края.

ВТОРИ НАРЯД

За 1919/1920 г. Начало: 8/21 септември 1919 г.

През тази година ще имате за наряд работа по изучаване на Новия Завет от Библията по следния ред:

Целия Нов Завет ще прочетете по един път на три месеца или, с други думи, четири пъти през цялата година. Ще започнете от 21 септември, неделя. Книгите ще се четат според реда, по който са дадени в Библията, като се започне от Евангелието на Матей. През

първото четене ще се чете само десетият стих от всяка глава, като този стих бъде вписван изцяло още през същия ден в една тетрадка. Целият Нов Завет има 27 книги с общо 260 глави, така че за три месеца се падат средно на ден от две до три глави, чиито десети стихове ще прочетете и запишете на тетрадката. През второто тримесечие ще четете и записвате в тетрадката по същия начин шестите стихове, през третото тримесечие – седмите стихове, а през четвъртото – дванадесетите стихове. Ако имате време, ще прочетете и цялата глава, но определените стихове непременно трябва да прочетете и запишете. По този начин от всяка глава ще прочетете и запишете по четири стиха от всяка глава на Новия Завет, като ще размишлявате по тях.

Ставане от сън – всеки ден най-късно половин час преди изгрев слънце трябва да бъдете на крак, готови за работа: умити, облечени, тихи, спокойни, с мир на духа си.

Ден на пост ще бъде четвъртият петък от всеки месец – постенето ще започва в четвъртък след залез слънце и ако е 24 часа, ще трае до петък вечер след залез слънце, а ако е 36 часа – до събота след изгрев слънце. Като правило дължината на поста се определя според разположението. Щом минат 24 часа, яде ли ви се – яжте; не ви ли се яде – продължете да постите до изпълването на 36 часа.

Настоящият наряд се дава за изпълнение на онзи сподвижник, член или нечлен, който пожелае да го изпълнява точно.

Двата наряда са дадени на 26 август, вторник, а упътването – на 28 август, четвъртък, 1919 г.

БЕСЕДА ПО НАРЯДИТЕ

Пътища в живота има много, но Пътят към посвещение е един. Нарядите, които ви давам, са методи в този път. Трябва да схванете вътрешния смисъл на всеки наряд и да го изпълнявате точно – само тогава ще се свържете с течението на Бялото Братство. В Божествения свят ви наричат немирни деца – искам през тази година да покажете, че вече не сте такива, като всеки изпълни точно наряда, който ще вземе. Мнозина започват с усърдие, но по средата на годината спират. Онези, които пропуснат да изпълнят поетия наряд, ще бъдат философи за Земята, а простаци за Небето. Такива ще трябва да поставят черна точка в триъгълника и да я умножат с две. А онези, които изпълнят наряда, ще бъдат герои и ще бъдат благословени. И великите хора много пъти са имали несполуки, но са полагали усилия и са успявали. И вие, ако положите такива усилия, ще научите един велик закон, който работи за благото на човечеството. И в тази работа, както в други, трябва да си послужите с три неща: чрез тялото си ще познаете цялата Вселена, чрез волята си ще направите да работи за вас цялата Вселена, а чрез ума си ще накарате есенциите на целия свят да работят за вас.

Наряди дадох два за избор – един голям и друг малък: голямата воденица иска много вода, малката – малко вода.

– Един за едни, друг – за други.

Всяко издаване на тайна разваля. Но щом нарядите са станали известни на всички, нека всеки си избере един от тях, който си иска – първия или втория. Големия дадох на първите, като учени, чрез жребие – Господ да ги учи и оправи; малкия дадох на глупавите – достатъчно е да прочетат четири пъти Новия Завет. Това

разпределение направих по две съображения: в обществото да има и глави, и опашки – главата показва посоката, по която трябва да се движите, а опашката придава сила на движението – тя е човешкият интелект. Едното без другото обаче не може. Великият Дух ще стъпче главата на онези, които нямат силата за движение – опашката.

При четенето на Новия Завет трябва основно да изучите Евангелието, тъй че да влезете във връзка с Христос – да разбрете какво Той е искал да каже. Само човек, който дъвче, когато яде, се ползува от храната. Същото се отнася и до изпълнението на нарядите, с четенето. Защо трябва Евангелието да се прочете четири пъти? Ако например жената го прочете четири пъти, през първата година мъжът ѝ ще се подобри с 50%, през втората – с 25%, през третата – с още 25%; значи за три години ще се подобри със 100%. Но тя трябва да казва: „Чета го заради Господа, Който живее в моя мъж.“ Какво означава четенето на Евангелието? Даваш храна на мъжа си, който страда от липса на храна.

Божественото е, когато се чувствате силни в изпълнението. Речете ли от завист: „И ние ще го направим“ – това е земно. Винаги казвайте: „Господ направи“; никога не казвайте „Аз го направих“, защото това ще бъде работа на Антихриста. Това, което ви се дава, е от Учителите. Питате се: „Защо някой е Учител?“ Ще ви дам един пример: работите с едно длето – като се изхаби, вие го изхвърляте и взимате друго. Така и Господ, според времето и работата, сменя Учителите. Главният Учител в света обаче е Един. Когато Господ говори, аз приемам Божественото, който и да ми го каже – Учител, ангел, дете или простак. Божествените думи имат за мен една и съща цена, от когото и да се изговарят. Пазете за себе си Божественото, бъдете мост на Господа, а не на хората. Христос казва: „Аз станах път, за да минат другите.“ Той казва: „Говори!“, и аз говоря. И вие ще

имате същото отношение към мен, и отношенията помежду ви ще бъдат същите. Аз зная как да си очистя очите от вашия прах, но другите как ще изчистят праха си?

Годините 1919-1920 са особени – всяка година, която прекарвате сега, е равна на сто години, така че ако прекарате тази година, както трябва, ще отидете напред със сто години, а ако я загубите – губите сто години, дори и нещо повече, защото после няма да намерите никога тези условия, които имате сега. Като се върнете у дома си, трябва да проявите Любов и Мъдрост във всяко отношение – ще работите чрез Мировата Любов и Космичната Обич. А като ги разберете и приложите, ще имате два ключа, с които ще може да отключвате всичко. Тогава Великият Баща ще каже: „Доволен съм от Своите Деца!“ В нас ли е Господ, или е извън нас? Той е и вътре, и вън – по Любов е вън, по обич е вътре. Любовта е видимото, обичта – невидимото. Обичта обаче е много по-дълбока. Когато Любовта се самопожертва, ражда се обичта. Когато Любовта умира, обичта възкръсва. Някой път става и обратното. Онова, което не виждате, но което чувствате вътре във вас, е Божията Любов.

– Родителската обич към децата не може ли да се сравни с Божията обич?

Може да се сравни, но трябва да бъде истинска. Дъщерята е еднаква с майка си, но синът не е, той е подобен на баща си. Когато някой път майката обича много дъщеря си, в последната има нещо мъжко – затова я обича, защото никой не обича подобния на себе си. Това е обяснение и на въпроса защо се женят хората. Но туй, което трябва да се обича у човека, е вътрешното, невидимото – всъщност то е и реалното. Да обичаш тялото, плътта, е лесна работа, илюзия. Важното е да можеш да обичаш у другиго това, което не виждаш, но което е и същинският човек – неговата душа.

Още няколко думи за наряда. Нека всеки вземе този наряд, който си иска. Но искам от вас да ми дадете шише непукнато, здраво – не ща такова, което тече. Чешмата тече и денем, и нощем, но вие не сте чешми. Ако бяхте поставени в положението на чешма, можехте да си бръщолевите, колкото си искате, но понеже не сте, трябва да си мълчите. Ако имате сила да карате машината, и моята сила ще дойде да ви помогне; ако нямате или започнете и престанете, и аз ще кажа: не сте ми потребни. Повтарям: които поемат нарядите, трябва да вложат в работата си две неща – трябва да започнат с Мировата Любов и да стигнат до Космичната Обич. Влязат ли в последната, те ще намерят безсмъртието, ще намерят Христа. Христос казва: „Който чуе гласа на Сина Человечески, ще оживее.“ Този Син Человечески чрез какво говори? Чрез Любов и чрез обич. И когато Той заговори у нас с тях отвън и отвътре, ние оживяваме и възкръсваме. Повярвайте в силата на Любовта и на обичта и ще имате Живот вечен. Величието и безсмъртието на Христос се състоеше тъкмо в тази Божествена Любов и обич, чрез която Той се пожертва за спасението на човечеството.

Беседа, държана от Учителя на 26 август 1919 г., вторник, към 12:00 ч.

Съборно слово 1920 г

БЕСЕДИ И НАПЪТВАНИЯ, ДЪРЖАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА УЧЕНИЦИТЕ И СЛУШАТЕЛИТЕ НА БЯЛОТО БРАТСТВО НА СЪБОРА ПРЕЗ ЛЯТОТО НА 1920 г. ВЪВ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

(19-24 АВГУСТ)

ПЪТ, ИСТИНА И ЖИВОТ

Размишление:

1. Да благодарим на Господа за всичко, което ни е дал досега.

2. Благославяй, душе моя, господа.

3. Добрата молитва.

4. Благословен господ.

5. Отче наш.

Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът.

Мнозина са чели този стих – вие също сте го чели: Аз съм Пътят, Истината и Животът.

Но този път, тази истина и този живот още не са разбрани. Нещата са неразбрани за нас дотогава, докато ние не знаем как да ги поставяме и как да ги употребяваме. Ако някой ученик има цигулка и я държи затворена в сандъка си, а като му дойдат гости, отваря сандъка, изважда я, показва я на приятелите си, като казва „вижте, каква хубава цигулка ми купи баща ми – струва десет хиляди лева“, разумно ли я използува той? Отидат си гостите, отново я туря в сандъка и го затваря. Дойдат му други приятели – пак отваря сандъка, показва цигулката и пак я скрива. Заминат си приятелите – цигулката стои затворена в сандъка. Е, след всичко това този ученик разбрал ли е какво представлява цигулката, защо е тя, какви са отношенията му към нея и нейните отношения към него? Но допуснете, че този ученик е взимал уроци по цигулка при някой вещ учител; какво ще прави, когато дойдат неговите приятели? – Той вече няма да знае само, че цигулката му струва десет хиляди лева, но ще знае и да свири – ще започне да свири и всички ще го слушат.

И тъй, Словото е проявление на мисълта. Когато започнем да живеем разумно, вече няма да казваме колко струва цигулката, а ще покажем на приятелите си как тя свири и какво може да се изрази чрез нея. Проявлението на Словото започва с музиката. Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Ние знаем този път и знаем, че без път не може да се ходи. Пътят – това е видимият свят, това е материалният свят, това са всички възможности, с които ние живеем. А за да стане Пътят равен, необходима е Истината, за да ни даде насока, необходим е и Животът, за да ни даде вътрешна сила да извървим този път.

Ние виждаме днес, че небето е ясно – а какво означава небето над нас? – Небето, това е Божието Лице. Както по нашето лице, по нашите очи и по движението на мускулите ни може да се изрази всяко негодувание, всяка скръб или отчаяние, радост или любов, така и по небето се изразява всичко, защото то е хиляди пъти по-чувствително към всичко онова, което Бог храни към нас. Всички благословения идват от небесното пространство, от небето, което е Божественото Лице. Ето защо ние гледаме нагоре. И след всичко това мнозина питат къде е Господ – Той е над нас. Мнозина казват: „Къде е Господ, докажи ни съществуването Му." Нещата се доказват само на слепите, а на онези, които имат очи, не се доказват. Ако уловя една мравка с пръста си, тя няма да ме види – тя вижда само пръста ми, но какво отношение имам аз към нея като човек, тя не разбира. В нейното съзнание човекът като същество не съществува. Мравката би казала: „Докажи къде е човекът!" Тя може да премине през цялото ми тяло и най-после ще каже: „Не знам къде е човекът". Трябва ли да се доказва на тази мравка къде е човекът и съществува ли той?

В живота има и лоши, и добри условия. Ти не вървиш в правия път и казваш: „Да ме избави Господ от тези лоши условия!" Казвам:

Не, условията са лоши, само защото ходиш в лошия път. Аз не бих желал да съм вън от тези Божии Условия; предпочитам тях пред царската корона, пред царския път. Лошите условия – това са двата Божии Пръста, с които Той ни улавя и казва: „Аз те изпратих на земята, за да развиеш и подобриш тези условия, да ги използуваш, а ти какво правиш?“ Господ ни е изпратил на земята, за да се учим. Ние казваме: „Господи, благодарим Ти, че си ни изпратил на земята да работим и да се учим“. Господ ни пита: „Е, какво научихте досега?“ „Досега научихме да разкопаваме земята и да я обработваме, да сечем дърва, да колим кокошки, агнета. Културни хора сме ние!“ Господ ни отговаря: „Аз не ви изпратих на земята да колите кокошки и агнета, да правите суджуци и други подобни, а да се учите и да бъдете добри.“ В какво се състои тази добрина? Някой от нас отиде на гости, но не му заколят кокошка и той казва: „Свиди им се на тези хора да заколят една кокошка, а наготвили боб. И това ми било посрещане! Друг път няма да стъпя в тази къща!“ А друг някой отиде на гости, посрещнат го добре, и той казва: „Тези хора ми опекоха кокошка, сложиха ми хубаво винце. Това разбирам посрещане!“

Сега светските и религиозните хора са под един знаменател – не казвам, че ние сме много по-добри от светските, а че не сме още това, което Бог иска от нас. Не ви осъждам, не казвам, че сте лоши, а само констатирам един факт и казвам, че работата ви не е свършена. Отида при някой работник, който копае на лозето, гледам го, че не го е прекопал още. Отивам на другия ден – същото положение; отивам на третия ден – същото, работата още несвършена. Обръщам му внимание на това, а той се сърди, казва ми, че го обиждам. – Не те обиждам, но лозето трябва да се прекопае навреме. Кое е лозето? То е нашето тяло, нашите сили и способности, които трябва да се обработват точно навреме. За тази обработка, обаче, е необходима

Любов. На този свят хората започват да работят само тогава, когато времето се стопли. Но щом времето се стопли и вятърът започва да духа. И тъй, едно от качествата на топлината е, че тя произвежда движение и понякога вдига прах, става проветряване. Проветряването е признак, че Любовта е започнала да действува. Когато дойде Любовта, тя докарва едно проветряване, проявление на живот, на работа. Когато ни дойдат неприятности, ние започваме да действуваме. Българите казват, че като ни нагостят с боб, това било лошо, а като ни нагостят с кокошка – добро. Но това е относително добро, а абсолютното добро в света е да бъдем добри за всички.

Пътят, за който Христос ни говори, това е материалният свят. Ние всички сме в този материален свят и трябва сега да използуваме условията на живота, трябва да проучим всичко, което ни се представя. Трябва да се научим да бъдем нежни, учтиви с малките растения и животни, които ни служат. Ако вашето дете хване някое пиленце и започне да го коли, ако къса крилцата и крачката на някоя муха, не очаквайте от него да стане добър човек или гений. Но намери ли то на пътя някое пиле или агне със счупен крак, донесе го в къщи и започне да го превързва, това дете ще стане в бъдеще добър човек. Новият морал е да правим добро както на най-малките, така и на най-големите същества. Лесно е да бъдеш добър към човек, който ти е дал на заем десет хиляди лева и когато го срещнеш да му се усмихнеш, да го поздравиш любезно. Но ако срещнеш някой просяк, ще му кажеш: „Хайде, остави ме на мира, с човек като тебе нямам работа.“ Представете си, обаче, че този просяк е християнин; вие го изпъждате да не ви безпокои, отивате на църква и след това запитвате другаря си: „Разбра ли Христовото учение?“ Но и вие, който питате и който пъди просяка, не сте го още разбрали.

Трябва да се започне с разбиране на простите неща в живота – в разбирането и прилагането е цялата сила на живота. Затова искам от всички вас да бъдете учтиви по душа и сърце, да се уважавате помежду си и да се стремите към всичко това, защото туй, което вършите към другите, вършите го и към Бога. Всеки от вас е по отношение на Бога един малък уд, един малък орган от Божието Тяло, и когато правите пакости на брат си, правите ги на Божието Тяло – когато брат ви страда, на Бога се образуват пришки; понякога Му се образуват такива големи пришки, че Той слиза на земята, за да види каква е работата. Такива сме ние, любимите деца на Бога – правим Му пришки. Кога ще престанем да Му правим пришки? – Когато започнем да разбираме правилно живота и когато за нас се разкрият всички причини за препятствията.

През тази година ще започнем с Любовта – да възприемем и изпратим нейната сила из света. Ако сега ви кажа, че ви обичам, и ви заколя една кокошка, това Любов ли е? – Това не е Любов. Любовта се проявява само тогава, когато вие сте готови да се пожертвувате за един човек, когото всички отхвърлят, гонят и никой не го приема. Знаете ли какъв е Законът на Любовта? Когато кажеш за някого, че ти е брат, в небето вече те държат отговорен за това и ти казват, че ти си длъжен да пожертвуваш за него всичко – и честта, и имота, и живота си. Не си ли готов да пожертвуваш всичко за него, ти не си му брат. Христос казва: „В такова братство аз не идвам“. Вие още не сте започнали да прилагате Христовото братство. Някои ще кажат: „Ама аз правя жертви за него, за нея“. Не ви осъждам, но всеки трябва сам да си зададе въпроса: „Готов ли съм да се жертвувам за моя брат?“ Знаете ли кога можете да ми бъдете братя? – Дотогава, докато носите ножове и колите моите по-малки братя, кокошките и агнетата, вие не сте ми братя и аз не съм ви никакъв брат. Преставате да ги колите, но

се запитвате: „А какво ще стане с тях, ако не ги колим?“ – Оставете ги, нека си живеят тези малки братчета. Това е в преносен смисъл. Например някоя господарка има слугиня, която работи по цели десет часа на ден и затова, щом седне на едно място, заспива. Господарката се сърди защо дреме. Питам: Ами ако нея турят да работи цели десет часа непрекъснато, няма ли да заспи? Слугинята дреме, защото десет часа труд е непоносим за нейните сили.

Вие всички трябва да се простите с всички ваши стари възгледи. Те са неблагоприятни условия за Господа и с тях не можем да влезем в бъдещия свят, не можем да станем граждани на Царството Божие. Какво прави българинът, когато в тялото или в главата му влезе някоя бълха или въшка? – Туря я на гребена или между двата си нокъта и я чука. Много добре постъпва българинът – въшката трябва да се постави между ноктите на двата палеца. Това значи: Ти като влезе в главата ми и смучиш кръвта ми, пита ли ме? – Не. Хубаво, и аз няма да те питам – чук! Щом и ние не изпълняваме Волята Божия, когато отидем на небето, за нас казват: „Въшки не искаме!“ Под въшка в духовния свят се подразбира личният егоизъм, с който трябва да се простим. И за въшките има работа, но ние трябва да се простим с тях.

И тъй, сега Господ се е пробудил във вас – търсете Го, той е вътре във вас. Възвишените мисли, благородните подбуди, които сега се зараждат във вас, това е живият Господ. Направиш някой път лоша постъпка, дойде ти лоша мисъл, Той казва: „Това, което направи, не е хубаво.“ Учените ще кажат: „Това е гласът на нашата съвест, който ни говори.“ Казвам: Това е гласът, езикът на нашия Баща, Който казва: „Синко, това, което направи, не е добро.“ Ако започнем да разбираме, че Господ ни говори, ще бъдем внимателни към онова, което е вътре в нас.

През тази година нашият Небесен Баща иска да обновим ума си и ако сме готови, ще дойдат други сили отгоре да ни помогнат. Ние имаме възможност да сторим всичко. Както житното зърно съдържа всички възможности в себе си, а Слънцето му дава условията за растене, така и когато ние сме готови, Господ ще ни даде всички условия за работа. Докато не решите в себе си въпроса дали сте готови да служите на Господа или не, дотогава Господ няма да ви дава нищо. Ето какъв ще бъде до това време вашият живот: ще лягате, ще ставате, ще се обличате и събличате, ще ядете и пиете, ще живеете, ще търгувате, и най-после ще кажат за вас: „Хайде, изхвърлете този навън!" Ще ви смъкнат в гроба и ще си останете такива, каквито сте си.

Ще кажете: „Когато отидем на онзи свят, тогава ще му мислим". – Не, друг е въпросът като отидете на онзи свят. Като отидете на онзи свят с това съзнание, което имате, пред вас ще излезнат на яве всички злини, които сте направили тук на земята, ще видите колко агънца и кокошки сте изяли. Тогава ще разберете, че на земята сте живели един безсмислен живот и че красивото, хубавото, което е вложено във вас, е останало неразработено. Дълго ще се молите да дойдете отново на земята, защото на нея има всички условия за работа и защото животът започва от земята – от нея излиза всичко. Ако човек е добър тук, на земята, добър е и горе; ако тук е лош, лош е и горе. Не мислете, че ако тук сте лоши, горе ще бъдете добри – това не е вярно. Според мен добър човек е този, който и при най-лошите условия се стреми да изпълнява Волята Божия – добротата се цени според усилията, които правиш, за да си добър. Когато Господ види, че правиш усилия, Той казва: „Този човек е добър." Ако си цар и подписваш смъртна присъда някому без да се замислиш, това

показва, че не си добър. И тогава Господ казва: „Това дете е своенравно, не мисли правилно – от него човек няма да стане.“

И тъй, за всички нас има условия да бъдем добри, умни, честни и справедливи.

Като погледнем вечер нагоре, ние виждаме Божието Лице осеяно с множество звезди. Често съм наблюдавал, как бащата, като си дойде в къщи, изважда от джоба си едно бонбонче, държи го горе в ръката си и детето, като го зърне, отправя погледа си нагоре, следи бонбончето. Тези многобройни звезди по небето аз ги наричам бонбончета. И Господ казва: „Ако живеете добре, ще имате всички условия, потребни за растене. Ако сте добри деца, ще ви изпратя горе и ще ви туря да живеете в една от тези красиви звезди.“ А вие казвате: „Нека тук, на земята ни даде по едно бомбонче, а звездите да остави за друг път.“ Земята е само една работилница, на нея не може да имате собственост. Най-голямото заблуждение е собствеността – земята е едно велико училище и като научиш на нея изкуството, за което си дошъл, ще си заминеш, като оставиш всички инструменти – нищо няма да вземеш със себе си.

И тъй, Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Христос и ние – това сме едно и също нещо. Как да разбираме това? – Ако може да любим всички хора, да се жертвуваме за тях, ние разбираме Христовите думи, разбираме нашите братя и сестри. Ако можем да чувствуваме душите на нашите братя, когато ги срещаме, и ако можем да им помогнем, ние разбираме Христа.

Сега ние сме се събрали тук да бъдем сътрудници с този наш Баща, с този наш голям брат. Христос е първият, най-големият наш брат, който се е родил, който пръв е приложил всички Божествени Правила, всички Божествени Добродетели. Той е първият брат, който е издържал сполучливо своя изпит и който е пожертвувал всичко за

своите братя. Тези планини, реки, всичко, което виждаме в природата, е израз, проява на този велик брат. Това е една велика мисъл, върху която трябва да работите хиляди години, за да схванете вътрешния є дълбок смисъл. Отношението на тази мисъл, която ще схванете, е такова: срещнете някоя грозна девойка и казвате: „Тази девойка не е хубава, нищо не струва.“ Но я запитайте момъка, който обича тази девойка, как той я вижда. За него грозното лице изчезва и той вижда нейната душа. А всички хора казват, че той е полудял, че е заслепен от нея. Не, той не е полудял – той е ясновидец и вижда в девойката това, което другите не виждат. Същото казват и за религиозните хора – какво виждат те в Бога, къде Го намират? Тръгнали към Бога, както будалата-момък, който обича грозната девойка, а не знаят, че тези религиозни хора виждат това, което другите не виждат. Сега Христос за някои е видим, а за други – невидим. Аз няма да ви доказвам съществуванието на Христос – вие ще Го намерите в себе си, ще го намерите в природата. И за Бога няма да ви говоря нищо – Бог е Слънцето, което изгрява; то е един символ на Бога. Господ за нас е баща, който казва: „Тези мои деца много страдат.“ Страданията са необходими дотогава, докато поумнеем; за нас, обаче страданията са непотребни – дошло е време да не си създаваме сами страдания.

Дойде някой брат при мен и ми каже „аз искам да изпитам твоята любов, искам да видя дали ме обичаш“ и ми направи един разрез на ръката, за да провери любовта ми. Аз мълча и не казвам нищо. Дойде друг брат и ми направи друг разрез, за да изпита дали имам търпение. После идва трети брат – и той ми направи един разрез; и това продължава все така, докато цялото ми тяло стане само на разрези и след всичко това кажат: „Той си издържа изпита!“ Да, но от мен нищо не остана. Питат ме: „От какво са всички тези разрези по

тялото ти?“ Отговарям: За да докажа любовта си към вас; ако пусна кръв на някой брат, какво ще спечеля от това?

Новото учение, което сега иде в света, трябва да оздрави всяка рана на душата, сърцето и тялото.

Във варненско синът на един селянин заболял от някаква кожна болест – имал по кожата на ръката си рани, подобнина язви, които хващали дебела кора и образували нещо като мазоли, причиняващи болка. Той лекувал болестта си десетина години, но нищо не помагало. Един ден по-малкият му брат донесъл в къщи един сокол и започнал да го учи да лови врабци. За тази цел той донесъл един говежди дроб, та с него да подмами сокола. Но вместо дроба, соколът сграбчил болната ръка на момъка, изял всички язви по нея и по този начин ръката оздравяла. Новото учение ще постъпва като сокола. Идват нещастия в света, но соколът ще изяде язвите и ние ще оздравеем. Язвите са признак на нашите недъзи – болестите, нещастията, които ни сполетяват, са резултат на изчерпването на Божествените сокове. Щом дойде Божественият Дух, Той ще обнови и изправи всичко. Но трябва да дойде живата вяра!

Днес небето е ясно, което показва, че ние имаме всички условия за работа.

Да започнем Новия живот с истинска любов и всички ние – и мало и голямо – да се надпреварваме в нея!

Добрите ни мисли и благородните ни чувства са носители на една велика сила. През тази година може да направим един опит, за да видите каква е силата на колективната мисъл. Ако насочим мисълта си за благото на един човек, той ще стане добър, всичко ще му върви. Ако някой е болен и съсредоточим мисълта си за неговото оздравяване, той ще оздравее; ако някой е здрав и съсредоточим мисълта си към него с цел да заболле, той наистина ще заболее.

И тъй, всички заедно можем да направим много нещо. А ако не успяваме, то е защото каквото замислим, със сърцето си го разваляме. В сърцето си не трябва да допускаме никакви лоши желания, а в ума – никакви лоши мисли.

Бъдещата култура ще бъде култура на сърцето.

Сега искам всички да бъдете бодри, весели, да напуснете вашия стар живот и да не мислите за миналото. Турете отсега нататък кръст на старите си тефтери и решете да живеете за Господа, решете да изпълните Неговата Воля на земята, като считате, че Бог се проявява във всички хора, във всички народи. Какво ще стане след това, ще ви кажа: Бог ще постави всичко в пълна хармония и ще дойде ден, когато всички хора ще заживеят братски помежду си.

Още от старо време Господ е казвал чрез пророците: „Ще дам нови сърца на хората, ще се заселя в тях и ще живея заедно с тях."

От сърцето започва Новата култура.

Ще ви дам някои упътвания за малки упражнения. Школата, която следвате, изисква от всички вас да сте бодри, спокойни по сърце и ум, за да можете да работите. През тази годишна среща ще ви дам малко работа – само по едно житно зрънце. И ако го използувате разумно, то ще ви донесе Божието Благословение.

Аз съм уверен в успеха на онова, което вършим, защото Господ е с нас.

През целия днешен ден, както и през всички останали дни, ще се стараете да имате хармония в мислите си. Ще се стараете да обхванете живота във всичките му прояви, а не едностранчиво. Старайте се да бъдете със светли умове и добри сърца, за да разбиете всички отрицателни мисли, които ви се отправят. Ще направим опити и ще се уверим, че Господ е велик и че Той ще разруши всичко лошо. Да не се породи вас нито една лоша мисъл, нито едно лошо

желание, да не извършите нито едно лошо действие. Като имате добри мисли, желания и действия, ще ви покажа каква е Божията Наука. Тя е дълбока наука, но вие ще направите опити, които ще ви уверят в нея. Ще правите опити за лекуване на сърцето, както и във всички останали области. Ако някои са дошли тук да шпионират, да изопачават мислите ми – Господ е свидетел. Между вас да не се породи никаква мисъл за сектантство!

Това учение е за братството. Ако някои ви запитат какво учите тук, отговорете: „Ние учим науката за братството, учим великите закони, които го управляват." Ние не можем да разкрием всички тайни, с които то си служи – за това си има причини. Ние не можем да отворим стомаха си пред хората, за да им покажем как той работи. Отворим ли стомаха си и животът ни се свършва – ако разтворим и черепа си, за да покажем нашия мозък на хората, ние ще умрем. Мозъкът не може да се разкрива. Така е направил Господ и ние няма да разваляме това, което Той е направил. Следователно, това, което Господ е затворил, ние ще го държим затворено, а това, което е отворил, ще оставим отворено. Очите си никога не дръжте затворени! Някой ще ми възрази: „Ама аз ги затварям." Нищо, те пак могат да бъдат отворени. Умът ви също трябва да бъде отворен.

Сега поздравлявам всички с добре дошли в училището!

Беседа, държана от Учителя на 19 август 1920 г., четвъртък – Преображение Господне, 6 ч. с.

НОВОТО ЧОВЕЧЕСТВО

Темата на моята беседа ще бъде „Новото човечество“. Аз ще разгледам този въпрос от едно ново становище.

Новото в света, туй е изгряващото Слънце, а старото – Слънцето, което залязва. Това е закон в природата и неговото съществувание мога да потвърдя не само аз – него може да потвърди всяка майка и всеки баща. Когато младата мома и младият момък се задомят, първото дете, което се ражда в дома им, е изгряващото Слънце, надеждата на тяхното бъдеще. Ако мислим, че новото носи някакви вреди, че то разстройва обществото и цялото човечество, това показва едно погрешно схващане на онези велики принципи, които действуват в живата природа. И тогава, ако имаме такива схваща-ния, защо ни са ония деца, които носели беди на родителите си? Колко дни, колко нощи майките са прекарвали без почивка и без сън за това ново дете, което не знае още да говори, за тази нова идея! Тази нова идея отначало е още неопределена, но майката има способността да се вслушва, да схваща и да разбира езика на това ново същество, на това малко дете. По същия начин в едно общество и в един народ има хора с чувствителни души, у които съзнанието е развито, сърцето повдигнато на една по-висока степен; те схващат тази нова идея, на която са деца, на която са носители. А съвре-менниците им, които не разбират носителите на тази нова идея, казват: „Тези хора са анархисти, комунисти, еретици, сектанти и т. н.“ Но това са названия без смисъл. Ако ние разсъждаваме така, питам тогава: Каква е разликата между един комунист, който живее със своите разбирания, и друг, който живее със своите стари разбирания, и трети, който живее със своите нови разбирания? Разликата е там, че този, който

живее с новите идеи, усеща, че в него има подем, енергия, живот и растене, а другият, който живее със старите идеи, се усеща стар, силите го напускат, той изнемощява, страхува се от бъдещето, мисли за старините си и затова иска да забогатее, осигурява се в разни банки, в разни застрахователни дружества. Аз казвам: Тези, които мислят за осигуровки, са стари хора! Най-добрата осигуровка – това е смъртта, това са гробищата на човечеството. Но гробищата не носят някоя нова идея на човечеството, а създават на света само нещастия и страдания! Там, в гробищата, са заровени и царе, и свещеници, и проповедници, и музиканти, и поети – все за своите грехове. Ако ме попитате защо хората умират, ще ви отговоря, че хората умират от своите стари идеи. Тогава как човечеството ще възкръсне? Казвам: Станете млади, станете носители на Новото Божествено учение, чиято емблемата е братството! Братството – но в какво се състои то? – Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертвува живота си, имота си и честта си, да жертвува всичко за теб. Когато един велик народ възприеме идеите на това братство, той трябва да е готов да жертвува всичко за тези идеи – не го ли жертвува, там няма никакво братство, никакво равенство. Когато някой проповядва великата идея, че има Господ, а не жертвува своя живот, своя имот и честта си за Него, той не е разбрал Великото Учение на Живота. Това е братство и равенство, туй е проповядвал Христос.

Нека се върнем назад, нека приложим Христовото учение, защото в него е избавлението на света. Какво е учил, какво е проповядвал Христос? – Той е проповядвал тази велика идея за Новото човечество. Кои са отличителните качества на човека от Новото човечество? Еврейските пророци са били далновидни, когато още преди две хиляди години са казвали, че Господ ще създаде нови сърца, направени от плът, и в тях ще се засели Духът Му, и ще го

познаят от малък до голям. Затова няма да се питаме има ли или няма Господ – всеки ще стои под смоковницата си, без да се страхува. Между всички ще настъпи мир и любов, всички ще обърнат оръжията си в сечива и рала и няма да се бият помежду си – войните ще бъдат премахнати.

Христос е поставил двата принципа, т. е. новото и старото човечество, в следното съотношение: разумният човек, който е разбрал смисъла на живота, е изградил къщата си върху канара; дошли реки и ветрове, но не могли да я съборят. Под канара се разбират здравите принципи на Живата Природа. А неразумният човек, който не е разбрал смисъла на живота, е построил къщата си върху пясък, но дошли реки, бури, ветрове и я съборили. Реките и бурите са онези хора, които живеят без принципи – те предизвикват пертурбациите в обществения живот; те са тези, които събарят къщата, построена върху песъчлива основа. Следователно, тези две култури – старата и новата – почиват върху два различни принципа. Съвременното старо човечество служи още на своя егоизъм и в този смисъл в него не може да има братство. А новото човечество служи на алтруизма. Но егоизмът е определен да стане слуга на човечеството.

И тъй, новите идеи не обхващат само благото на отделния човек или на обществото, но и благото на всички разумни същества. Под разумни същества аз разбирам изобщо всички същества, защото няма същество, което да не е разумно. Ако вие сте глух и някой ви казва нещо, а вие не го чувате, чудите се защо не разбирате този човек, чудите се къде е грешката. Грешката не е в онзи, който говори, а в този, чието ухо не е чувствително да схване това, което се говори. Дойде някой сляп и не може да схване света – но светът не е тъмен, а сетивата на този човек са неразвити.

Следователно, сегашното общество се нуждае от развиване на тези сетива. И това общество сега се развива по един велик закон. А и природата днес не е такава, каквато е била преди милиони години. На всеки сто милиона години в природата става един велик преврат. Ако ви запитам от колко милиони години съществува нашата слънчева система, ще ми кажете, че някои от съвременните учени є дават сто милиона години, други – двеста милиона, трети – петстотин милиона и т. н. Окултната наука твърди, че от създаването на нашата слънчева система досега са изминали 250 милиарда години – това са данни, които не могат нито да се докажат, нито да се опровергаят. Това са само твърдения. Нещата може да се доказват само при известни условия, като приемем известни аксиоми и максими; но изобщо, за да се разбере една истина, необходими са известни данни. А в света такива доказани истини са малко. Опитайте се, например, да докажете една близка до вас идея: има ли човек душа или не. Аз казвам, че половината от сегашната интелигенция отрича тази идея, а другата половина я поддържа, но и едните, и другите не могат да я докажат или отрекат. Когато запитаме някого има ли душа и каква е нейната форма, той ще отговори: „Има душа, но каква е формата є – не зная." Ние можем да доказваме само неща, които имат форма, съдържание и смисъл, а неща, които са без форма, без съдържание и без смисъл, нито доказваме, нито отричаме.

Аз ви говоря за една идея, близка до вашите души. Това, за което ви говоря, е наследено у вас. Вие имате известни идеали, стремежи, копнежи, но те се развиват по различен начин. И всеки от вас си има свои стремежи. Младият момък, например, търси своята възлюблена. Старият човек ще каже: „Това са глупости, едно време и аз се занимавах с тези неща, но сега на мене не ми трябва мома." Но за младия момък не е така. Той по цели нощи не спи, рано става, ходи

насам-натам, търси своята възлюблена с черните очи. Майката се чуди какво става със сина, бащата също. Синът казва: „Новата идея е, която ще донесе в мен новия живот, нея търся аз.“ Кой е прав – младият или старият? Аз казвам – младият. Веднаж лисицата минавала покрай една ябълка и високо на един клон видяла закачен къс хубаво сирене; погледнала го, отминала и казала, че не струва нищо. – Защо? – Защото е далеч и не може да го стигне. Но ако сиренето беше долу, близко до нея, щеше да каже, че по-хубаво от това сирене няма.

За Новото човечество има загатвания тук-там в Новия завет, в Откровението. Йоан Богослов е видял още преди две хиляди години жената бременна с тази велика идея, Новото човечество, и е определил числото на тези избранници – носителите на тази идея: 144 000 души. Като съберете числата 1+4+4 ще получите числото 9. Числото 9 е резултат на една еволюция на хората, които притежават всички положителни, благородни качества. Някои ще кажат, че тези 144 000 души са горе на небето. Не, тези хора са тук, на земята, те вече са дошли на земята и са се въплътили между образованите хора. Едни от тях са писатели, други поети, учени, и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. Те са врагове на онзи мрак, на ония окови, които сковават човечеството. И това брожение, този велик преврат, който иде сега, се дължи на тях. Те ще обърнат този свят с главата надолу. Не считайте това за лош признак. Когато някой човек погълне много вода и се задави, у българите има обичай да го обръщат с главата надолу, за да повърне погълнатата вода. И съвременните хора са погълнали много нечиста вода, затова те трябва да се обърнат с главата надолу, за да изтече водата. След като изтече всичко нечисто, пак ще го обърнат с главата нагоре и ще започне Новият живот. Някои от вас може да кажат: „Какво ни

интересува това ново човечество при сегашните страдания!“ Трябва да знаем, обаче, че страданията са една необходимост за развитието на човека. Ние едва сега, в тази епоха, сме започнали да страдаме и сме станали по-чувствителни. И наистина, съвременните хора страдат повече, но тези страдания са нещо благородно и те са, които ще организират обществото. Всяка бременна майка не изпитва ли известни страдания, известни преживявания? Тя страда, докато в утробата є се оформи детето, но когато роди, освобождава се от всякакви страдания.

Следователно, страданието показва, че сме бременни с една велика Божествена Идея, и когато детето се роди и бъдем готови като майката да преживеем всички страдания, в нас скръбта ще престане и ще дойде радостта. Често ние сами си причиняваме страданията. За пример ще ви приведа един анекдот от българския живот. Някой си селянин обичал много яйца и търсил случай често да си хапва, но не му се отдавало, защото жена му била голяма скъперница. Тя била едра, снажна, и когато мъжът є се осмелявал без нейно знание да си хапне едно-две яйца, тя го понатупвала. Един ден тя паднала и умряла. Селянинът си казал: „Слава Богу, сега вече ще мога свободно да си похапвам яйца, няма кой да ме бие.“ Взел си той седем яйца и ги сложил да се пекат в огнището. В това време дошли няколко съседки да споделят скръбта му. А той, като чул стъпки, стреснал се, забравил, че жена му умряла, и за да не бъде бит извадил набързо яйцата от пещта и ги турил в пазвата си. Съседките му казали: „Голям огън гори в къщата ти.“ – „Да, голям огън е, но този, който гори в гърдите ми, в пазвата ми, е още по-голям.“

Сегашните хора казват: „Големи страдания имаме!“ Казвам: Опечените яйца в пазвата ви са причина за тези страдания. Извадете яйцата от пазвите си и страданията ви ще престанат. В съвременната

наука това наричат idйe fixe. Знаете ли какво е idйe fixe? Ще ви дам пример за един човек, който страдал от idйe fixe. Един господин поставял показалеца на дясната си ръка в кръга, който се образува от съединяването на палеца и показалеца на лявата ръка, и така в продължение на година-две се мъчил да го улови. Той страдал от неуспеха си и затова се обърнал към един лекар, който веднага съобразил как да го излекува. Лекарят пъхнал показалеца си в лявата ръка на пациента си, който веднага го сграбчил и се зарадвал, че успял да улови пръста си. С това той се излекувал и освободил от мисълта, която толкова време го безпокоила. Така и съвременните хора, които имат idйe fixe, искат да хванат пръста си, но не могат. Ами че пръстът е създаден за друга работа, а не за да го хващате. Ако искате, може да го хващате по друг начин, а не така.

Сега на земята настава нова епоха, за която съвременният окултизъм казва, че се дължи на една нова вълна, идваща от Слънцето. Ако се изразя с други термини, те ще бъдат непонятни за вас и моята беседа ще придобие отвлечен характер. Тази вълна, която сега иде, засяга човешките мозъци и някои хора стават под нейно влияние ексцентрични. Ексцентричен човек е този, който много мълчи, или ако говори много, речта му е несвързана. Това са крайности, които съществуват между хората, но правилното развитие си има своята норма. Някои казват, че речта винаги трябва да бъде логична. Според моите схващания, в света трябва да има три вида логика: едната аз наричам чисто материалистична логика, втората – логика на съзнателния живот, а третата – Божествена Логика. В Божествената Логика не се допуска абсолютно никаква лъжа и за да може човек да работи с първите две логики, той трябва да има възвишена душа, т. е. да е готов да се жертвува за своите братя, а не да живее само за себе си.

Друг въпрос, който трябва да се изясни, е къде е истината. За да се провери истината се изисква време и опит. Всички съвременни учени, които ни представят различни теории и изследвания в медицината, техниката, физиката, химията или в някоя друга област на науката, се нуждаят от време, за да приложат и изпитат теориите си на опит – една теория може да е много правилна в своите математически изчисления, но ако се приложи и не даде резултат, тя е неприемлива. Така например, един англичанин в продължение на 25 години работил върху конструкцията на една летателна машина, като за тази цел направил точно всички необходими изчисления и като бил уверен в резултатите им, обявил във вестниците, че ще проведе публичен експеримент с машината си. Той пропуснал, обаче, едно нещо – не проверил изчисленията си с опит. И когато пристъпили към опит с тази летателна машина, тя не действувала: колелото се движело, но машината не хвръкнала. Освиркали изследователя и с това се завършила неговата работа. Новите хора, обаче, които дойдоха след него, започнаха да изучават Живата Природа, да изучават организма на птиците, устройството на техните криле, на опашките им, усвоиха методите на летенето и въз основа на тях построиха съвременните самолети. Колко голяма беше радостта на човечеството, когато се откри начин да се лети във въздуха! Но тези летателни машини – балони, самолети, цепелини – не бяха използувани за благото на човечеството, а видяхте какво направиха с тях през последните войни и колко те са опасни.

Днес някои ми казват: „Разкрийте ни една от великите тайни." Казвам: Една от великите тайни е да се научи човек да лекува болестите си като лети. Когато хората са неврастеници, те могат да се лекуват по този начин. Някоя жена е болна – нека се опита за половин час да похвърчи из въздуха и ще се върне здрава. Утре се

разболее мъжът є – нека постави и него в балона, да го пуснат да похвърчи във въздуха, и той ще се върне здрав. Оздравяването по този начин е лесно, понеже въздухът във висшите сфери е по-чист. Тук, където живеем ние, се намираме във въздушна среда, в която има много въглероден двуокис. И ако днес сме нервни, това се дължи на голямото количество въглероден двуокис във въздуха, който ние вдишваме и издишваме, и който отравя организма ни. Знаете ли какво бихте почувствували, ако влезете в някой голям град? Ако във вас беше развито шестото или така нареченото психометрично чувство, с което някои хора са надарени, бихте се отвратили от атмосферата на този град и не бихте желали повече да живеете там. Нашите градове и къщи са за такова човечество, като сегашното, с неговите сетива. И въпреки това, дори и за обикновения човек животът става все по-непоносим. А новите, Божествените идеи, които сега идват, носят новия живот в света. Смъртта, която съществува, нещастията, страданията, полудяванията, се дължат на съвсем други психически причини, а не на тези, на които ги припис-ват. Сегашният живот трябва да се измени в своите форми и съвременният строй трябва да се промени. Прави са хората на новите идеи, които изискват тази промяна. Тази промяна в природата може да стане последователно, но в живота тя ще стане или последователно, или моментално. По този случай турците казват „Alahən zoru da var „ – т. е., когато някому главата е дебела и Господ му каже един-два пъти какво да прави, а той не си взима поука, върху него ще действува Законът за необходимостта.

И тъй, основната идея на Новото учение, е идеята за братството. Идеята за братството трябва да се приложи навсякъде. Майките и бащите трябва да разбират основния закон за братството, за да могат да създават новите условия за отглеждане и възпитание на децата.

Някой младеж е буен, върши пакости – как постъпват с него според старото възпитание? Изтезават го, затварят го в затвор. Но в затвора той изгубва здравето си и държавата го храни. А този младеж може да стане отличен гражданин, в него има излишък от енергия, която трябва умело да се впрегне на работа. Казвате за него: „Да, но той е един престъпник." – Обществото е създало такива условия, с които той не може да се бори.

Вместо да изучаваме Живия Господ, Живата Природа, и да постъпваме съобразно с нея, ние си пречим, като мислим, че в света има много закони. Не, в Живата Природа има един закон, който тя прилага към всички – и към богатия, и към бедния. Бедният казва: „Този, богатият, има какво да яде, да пие, живее охолно, а за мен няма нищо." Но ти не знаеш, че страданията на този богаташ са задържани за след 40-50 години. Природата не взима ли еднакво мазнините и на богатия, и на бедния? Какво иска да каже природата с това, като обира мазнините на хората? Тя иска да им каже: „Вие не сте научили Закона на братството." Като прочетете първата глава на Битието, ще видите, че Господ казва на Адам и Ева: „Вие ще ядете от всички плодове, а само от един няма да ядете и в който ден ядете от този забранен плод, ще умрете." Забраненият плод – това е съвременният егоизъм. Един човек, който иска другите да работят за него, а той да живее на тяхен гръб, един човек, който иска да се храни за сметка на вдовиците и бедните сирачета, един човек, който иска да се бори с толкова народи, той яде от забранения плод. Ето защо, всички трябва да бъдем последователни в това велико учение. Къде е учил Христос да има войни, да се бием или да се молим на Бога да помогне на едната или на другата от воюващите страни? Преди 1000-2000 години това имаше смисъл, но сега вече то е отживяло времето си. Къде е тази правоверност, за която навсякъде се парадира, къде е истинското

християнство? Аз говоря на тези, които се считат и наричат истински християни. Те трябва да постъпват според Христовия закон, а онези, които не са християни, трябва да постъпват според техните разбирания и закони. Някой казва: „Аз не съм християнин.“ Какви са твоите закони и разбирания, с които живееш? – „Аз съм свободомислящ.“ Постъпвай тогава според своята свободна мисъл. Ние трябва да дадем право на всеки човек, защото в него има нещо добро, в душата му има нещо благородно. Дайте условия на всеки човек и той може да се повдигне. Живее ли при неблагоприятни условия, той пада.

Аз и друг път съм привеждал примера за италианския художник и сега пак ще го приведа. Той искал да нарисува образа на Христа и след дълго търсене се спрял за модел на един младеж на около 20 години и по него нарисувал много сполучлив образ на Христа. Когато след десетина години поискал да нарисува образа на Юда, той потърсил отново подходящ модел. Накрая намерил един човек, който отговарял на представата му за Юда и му предложил да го използува за модел. Какво било очудването му, обаче, когато се оказало, че това е същият човек, който преди години му позирал за образа на Христос. Само за десетина години, поради порочния живот, който той водил, образът му дотолкова се изменил, че той заприличал на Юда.

Мислите ли, че ако една жена върви по лошия път и попадне в един публичен дом, лицето є няма да носи отпечатъка на този живот? Такава една блудница ми разказа веднаж, че докато разполагала с пари, мъжът є я държал, но след като изял парите є, оставил я на произвола на съдбата и тя поела кривия път. Тя казва: „Искам да отида на църква, но и там не ме приемат.“ В тази жена има копнеж по чистия живот и когато се изменят условията, тя ще се повдигне. А за онези свободни жени, които искат да служат на своите чувства,

хората казват: „И такива жени трябват за света.“ Казвам: Не, тия наши сестри трябва да извадим от блудните домове; те не трябва да се насилват, а ние трябва да ги поставим на правия път и да им покажем как да живеят. Сега идват носителите на новите идеи, на алтруизма, на идеите на Божественото Учение, и те са хората, които ще се застъпят за всички онеправдани и паднали. Тези хора не са случайни, те имат определени признаци, белези, на лицата си, в очите си, на ръцете си. Вие ще ги познаете. Ето какви са тези признаци: Ако човекът, носител на Новото учение, е лекар, като дойде в дома ти, ще ти донесе всички лекарства и няма да ти вземе нито пет пари, а ще каже: „Аз служа даром.“ Ако е свещеник, като го извикаш да кръщава или да опява умрели, няма да иска никакви пари, а ще каже: „Аз служа на Новото учение.“ Ако е търговец, като човек на Новото учение ще търгува честно; ако е учител, ще работи даром. Вие ще ми възразите: „Ако всички работят даром, светът ще пропадне.“ Да, сегашният свят ще се промени, но ще дойдат нови разбирания. Някои ще запитат: „Как е възможно да се работи даром, как ще се живее без пари?“ Аз питам: Колко хиляди лева плащат на майката и на бащата за задължението им да стават по 5-6 пъти през нощта, за да наглеждат малките си деца? За това няма никакъв закон, няма никаква конституция, а при това тази работа върви много по-добре и по-естествено, отколкото всички други работи, които се подчиняват на установените от държавата закони.

Следователно, майката и бащата ни дават първия закон, на който трябва да се подчиняваме. Казвам: Ако живеете тъй, както живеят в една къща родителите и децата, ако живеете тъй, както живеят братята и сестрите, вие сте на прав път. От гледището на Новото човечество, нас не ни очаква някаква голяма катастрофа. Наистина в света иде една голяма катастрофа, но тя ще засегне всички ония

здания, които нямат солидни основи, ще засегне всички ония гнили дървета, които нямат здрави корени. Иде една велика идея, която ще ги събори, но това е едно проветряване, което ще изчисти всичко гнило, а в света ще остане само здравото.

Когато ви дойде някое страдание, не питайте коя е причината за него. Аз казвам: Слънцето е причината за всички нещастия и за всичкото щастие на земята, причината за нашите страдания и за нашите радости; то ражда наводненията, епидемиите и всички болести в света, то предизвиква земетресенията – изобщо то е причината за всичко, което става в цялата природа. Но Слънцето казва: „Ако ти си умен, ще можеш да използуваш разумно моята енергия, аз ще ти отдам всичката благодат; а ако не си умен, ще ти причиня най-големите страдания." Слънцето може да измени своята енергия, но то все ще си грее и земята все ще се върти. И ще ви кажа следното: Във висшата механика на окултната наука има едно твърдение, според което при движението на едно колело на всеки сто милиона оборота има по едно изключение. Такова колело е и нашата земя. И тя, след като обиколи сто милиона пъти около Слънцето, в движението є ще има едно изключение, което ще се изрази в низходяща степен катастрофално, а във възходяща степен благотворно. Такива изключения са ставали много пъти, такова изключение иде и сега – нашата земя е направила вече толкова обороти и е много близо до изключението. Но няма да кажа датата, кога ще дойде това изключение. Сега може да не ми вярвате, но когато настъпи този момент, ще можете да проверите това.

Този окултен закон ние можем да приложим и по отношение на Слънцето – когато и то се завърти сто милиона пъти около оста си, ще дойде за него също едно изключение. Съвременните учени твърдят, че за да се завърти един път, на Слънцето са нужни 20

милиона години. Знаете ли какво ще стане в света, когато Слънцето направи едно такова изключение? Ако това изключение попадне в низходящата му степен, нашето Слънце ще потъмнее, цялата слънчева система ще угасне, а с това ще престане и всякакъв живот. А ако попадне във възходящата му степен, слънчевата енергия ще се увеличи десет пъти и тогава да му мислят хората, които са на земята.

Тъй че сега има едно приблизително съвпадение – и Слънцето, и земята са направили своите сто милиона завъртания и сега предстоят две изключения. Това е едно твърдение, което аз мога да докажа математически с факти и данни, но не на това общество тук – иска се време, за да се докажат формулите и фактите, с които окултната наука си служи. С това аз не искам да вселявам страх, но казвам, че има изключения и всеки човек трябва да бъде готов на поста си да ги посрещне. И Христос казва: Блажен е онзи слуга, който стои буден на поста си, за да не би като дойде господарят му, да го намери заспал. Ако вие си мислите, че като ядете и пиете, животът ще си върви тихо и спокойно, лъжете се.

Съвременните учени твърдят, че човекът не съществува повече от осем хиляди години, но окултната наука и в това отношение има друго становище. Тя доказва, че човекът е съществувал още много преди това – че той е съществувал преди повече от осем хиляди години, говорят черепите, останали от ония времена, но че е живял много по-отдавна, такива данни не могат да се изнесат; а и да се изнесат такива факти, връзката между тях е толкова деликатна, че може да се каже, че няма връзка. И когато в една от беседите си казах, че палецът определя развитието на човешката воля, някои счетоха това за нелогично. Но в действителност палецът е резултат на човешката воля и в старо време, когато са искали да накажат някой твърдоглав човек, за да прекрати престъпленията си, отсичали му

двата палеца. Тогава питам: Защо палецът у някои хора е по-дълъг, а у други по-къс, защо у някои е правилно оформен, а у други не? Всичко това означава нещо, то говори за развитието на волята и разсъдъка у човека.

Погледне ли човек палеца, ще разбере как върви развитието на една душа – върви ли правилно развитието є, палецът е правилен, няма изкривяване; има ли изкривяване, има и деформиране в този организъм. Също така, ако носът, очите и устата се изкривяват, това означава нещо. Лекарят в такъв случай ще каже: „Тук има известна аномалия, има апоплектичен удар." А аз казвам: Тук има разногласие между органите на тялото, между координацията на силите, мислите и чувствата, които действуват в човека. Ако аз развивам само теоретически тази нова наука, без да я прилагам на практика, тя не би имала никакъв смисъл. Всяка реалност трябва да има известна форма; аз говоря за реалностите, които са определени величини, тъй както един математик борави с формулите, един химик – с молекулите и атомите, а един физик – със силите, като неща определени, а не отвлечени.

Ние казваме, че човек има душа. Определена единица ли е душата, на кое място живее тя – дали в мозъка, в сърцето, в белите дробове или в стомаха, къде изобщо се намира? Съвременната наука не може да каже нищо за душата.

Сега нека се върна към мисълта си. Новото човечество най-напред трябва да започне с анатомията на човека, затова искам вие всички да се интересувате от анатомията. Когато започвате да строите къщи, вие първо нареждате греди, приготвяте скелята на къщата и после строите. Скелята – това е анатомията. Някои казват: „Не ни трябва анатомия." – Не, без нея не можете. Няма дете, няма баща, няма майка, които да не изучават анатомията. Когато кроите дреха,

пак започвате с анатомията – кройките са също елементи на анатомията и според тях кроите плата. Следователно, съвременните хора изучават анатомически живота, все режат. Какво представлява рязането? – В Новото човечество няма да изучавате само анатомията, но и физиологията. Как изучавате физиологията когато строите къщата си? – Поставяте є прозорци, комини, за да става става циркулация на въздуха в нея. А с какво се занимава физиологията? – С функциите на отделните органи, с функциите на сърцето – с кръвообращението. За да има благоприятни условия в живота ни, във всеки дом има нужда от физиология. Вие, които сега строите вашите къщи, имате ли големи прозорци? Аз ви препоръчвам само това – направете на къщите си по-големи прозорци, по-големи врати, отворете по-големи кумини. Аз харесвам големите комини и съм против тези печки, които хората сега употребяват. Казвате: „Едно време дядо ми, баба ми бяха много здрави.“ – Да, но дядо ти имаше големи комини в къщата си, проветряването ставаше добре, а ти вървиш по низходящата степен, живееш всред въгледвуокис и разбира се, че няма да бъдеш здрав. Нужна е голяма вентилация, а какво правят българите? – Запушват прозорците си с хартия да не влиза въздух, за да не се простудят. По-добре е простудяване, отколкото вдишването на въгледвуокис.

Тези хора от Новото човечество живеят, те ще се наплодят, за да разнасят навсякъде новите идеи. Всички вие можете да станете членове на това ново човечество. Кой от вас не обича братството и равенството? Кой баща не иска синът му да бъде учен, да не остане невежа? Новото човечество изисква от всеки човек да бъде честен, справедлив, умен и добър, да обуздае своя егоизъм; изисква това не само формално, а в абсолютния му смисъл: да бъде тъй честен, че никога да не пожертвува чуждите интереси за свое добро, а винаги да

подчинява своите интереси на благото на ближните си. Ще кажете: „Ако приложим това, върху нас ще дойдат страдания, нещастия.“ Ами при сегашните идеи къде е щастието? Не бяха ли избити 30 милиона души, не се ли напълниха толкова затвори? И днес хората измират, защото служат на тази стара култура, която казва, че човек за човека е вълк. А Христос казва: Всички хора са братя. Аз ли създавам това учение? Аз казвам: Ако не искате да изпълнявате Христовото учение, изпълнявайте Мойсеевото; ако не искате да изпълнявате и Мойсеевото, тогава изпълнявайте законите на вашата държава, но при всеки случай постъпвайте като честен и справедлив човек, не изменяйте на думата си. А вие постъпвате ту според Мойсей, ту според Христос, смесвате законите. Някои ме питат: „Ти винаги ли говориш истината?“ – Да, аз съм мислил върху всяка дума, която казвам. Ако говоря честно, справедливо, говоря за своето добро, защото не искам да опозорявам своята чест, не искам да позоря своите братя, не искам да позоря Името Божие, а искам, като ви срещна един ден, да зная, че съм бил винаги справедлив спрямо своята душа и своя ум, та и вие да вървите по този път. Само така, с това учение, ще може да се подобрят майките и бащите, а всяко друго учение носи страдания, страдания, страдания!

Това братство има своето приложение. В окултната наука има определени форми и закони. Законите на това Бяло братство, на тези 144 000 светли души от сто милиона години насам не са се изменили нито на една стомилионна част. Ето защо казвам, че законите в природата са разумни и неизменни. Всяка мисъл след хиляди години може да произведе резултат – насадиш ли една лоша мисъл, тя може да ти причини смърт. Ако искам да ви обясня живота с всекидневните му произшествия, аз мога да го разгледам от гледището на индусите, от гледището на окултистите, или от християтско гледище, но

истината ще си остане една и съща. Например, срещне те някой човек и те убие. При този случай ние, съвременните християни, казваме: „Тъй е писал Господ.“ Аз казвам: Господ никога не е казал, не е писал да убия някого и това аз го направих, а Господ само го допусна. Индуският закон пък обяснява това така: Ти си убил преди няколко прераждания и, следователно, днес, в този твой живот, същият, когото си убил, те убива. И тъй, вие може да приемете едното или другото обяснение. Ще кажете: „Това е еретическо учение – може ли човек да се прераждa?“ – Може и не може. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. А що се отнася до вярването и невярването – това са второстепенни неща. Душата е способна да създаде всички свои форми – от нея зависи тя да дойде да живее на земята, колкото пъти пожелае; ако тя пожелае да дойде, Господ ще подпише. Онази душа, която иска да се прероди – преражда се. Следователно, в това отношение са прави и индусите и християните. Като казвам душа, разбирам онази съзнателна Божествена душа, която може да идва тук толкова пъти, колкото пожелае. Но има и друг закон в света, който обяснява нещата по друг начин, за да станат те ясни и за да се образува един общ морал. Например, някой извършил престъпление, обрал някого и казва: „Кой може да ме види в тъмното, че съм откраднал нещо?“ Да, но като краде, оглежда се, страхува се. Защо? – Съвестта ще го гризе, ще го преследва. А какво е съвест? Тези 144 000 души, членове на Бялото братство, казват: „Господине, ние видяхме престъплението, което извърши, и според нашия закон, който никога не се изменя, ние те осъждаме и ти ще си понесеш последствията от своите дела.“ Тогава този господин, за да облекчи съвестта си, уединява се някъде, прекарва 10-15 дни в пост и след това отива при някой свещеник да го успокои. Но свещеникът трябва да постъпи според закона на Новото човечество и да каже: „Братко, ти ще се

изповядаш пред Бога, а тъй, да постиш 10-15 дни и с това да изкупиш своето престъпление, туй не минава пред Бога.“

Аз ще ви кажа как трябва да се изповядвате пред Бога. Например, ти си запалил къщата на своя ближен; ще поправиш грешката си, като отидеш при него, ще му се извиниш, ще му купиш нова къща, нови мебели и ще му изплатиш дълговете. Ако не постъпиш така, за теб няма никаква прошка. Господ казва: „Ако си обезчестил някоя жена, в следващото си прераждане ще я вземеш за своя жена или тя ще ти стане дете, което ще отгледаш и така ще си изплатиш греха.“ А днешните младежи казват: „Какво от това, че съм обезчестил някоя мома?“

В Америка, един млад момък, син на богат търговец, обезчестява една мома, изоставя я, след което тя става блудница и умира. Момъкът завършва богословие и става знаменит проповедник. Всичко го считат за почтен, благочестив и добър човек. Оженва се, ражда му се син, който на шестнадесетгодишна възраст става голям вагабонтин. Хората се чудели, че от такъв благочестив баща излязъл такъв лош син. Казвам: Този син е неговата блудна мисъл. Бащата ходи вечер да го търси, да го прибира у дома му, но едва след десетки години успява да го поправи. Така той изплатил дълга си. Този ваш син е вашата възлюблена, която вие изнасилихте. Господ ще каже на бащата: „Ето твоята възлюблена, изплати се към нея.“ Синът ти ще каже: „Сега признавам, че си благороден, защото знаеш да любиш, а по-ранншата ти любов не беше както трябва.“ Затова ние трябва да ценим майчината любов, която дава всичко.

Аз препоръчвам на съвремените младежи и девойки, като си дават дума едни на други, да устояват на думата си, да са готови да умрат за тази си дума и да кажат: „Аз те обичам, за теб жертвувам честта, живота и всичкото си богатство, но никога няма да се откажа

от теб.“ Това разбирам човек с характер! А какво става сега? Днес се оженват, утре се разлюбват, искат развод, отиват в митрополията и искат тя да разреши въпроса. Казвам: Свещениците нямат право да развеждат никого – нямат право и да венчават. Ако дойде някой при мен да го венчавам, аз също нямам право да сторя това, но ще попитам само този момък: Ти готов ли си да пожертвуваш имота, честта и живота си за своята възлюблена? Ще питам и девойката дали е готова да жертвува имот, чест и живот за своя възлюблен. Ако и двамата ми отговорят, че са готови, само тогава мога да ги венчая – иначе не венчавам и нямам право да венчавам. Така трябва да бъде, за да се оправи това общество и този народ.

И така, трябва да проникне Христос в света. Това е, което носи братството, това е; което проповядва Христос. И тези светли братя сега слизат. Те ще употребят тия две изключения – изключението на Слънцето и изключението на земята. Ще настане едно ново чудо, за което в Писанието се казва, че иде: Ново небе и Нова земя – Ново човечество. Аз казвам: На старото човечество ние туряме един кръст – Господ да го прости; а в бъдеще ще живеем със законите на Новата земя, на Новото човечество. Това иска братството.

Аз не ви проповядвам за някакъв мъртав Господ, а за живия Господ. Ако ме питате къде е Господ, ще ви кажа: Той не е в това небе, което виждате. Някои казват: „Докажи ни къде е този Господ.“ Господ няма нужда от доказване; и мравката със своето нисши съзнание не разполага с органи, с които да разбере, че съществуват хора. Като хванете мравката с двата си пръста, или като се качи на на главата на някой човек, тя казва: „На каква голяма могила се качих.“ Тя разглежда света от тази височина и като се върне при другарките си, казва им: „Днес посетих една голяма планина.“ Така и нас Господ ни

хваща с двата си пръста, а ние питаме: „Има ли Господ?“ – Да, Той е тези два пръста и ни казва: „На моята глава не може да се качваш!“

Ако вие не виждате в лицето на вашите братя Живия Господ, не разбирате това учение. Ако аз във вашето лице не виждам Бога, моето учение е лъжливо. Ако не ви обичам и не съм готов да се пожертвувам за вас, проповядвам едно лъжливо учение. И вие трябва да се жертвувате. Братство трябва да има в този свят – това учение трябва да възприемете! То се проповядва от всички добри хора, от всички майки и бащи, от всички братя и сестри. Саможертви са нужни в този свят – стига лъжи! Някои казват: „А колко ще ми се заплати, за да служа?“ – Никакво плащане вече не трябва. Аз говоря за тези, които се считат християни – за другите не говоря. Затова Христос казва: „Които не са християни нека излязат навън, за да се знае кои са за и кои против.“

Хората от света казват за някои: „Ето тези са благочестиви християни!“ В какво се състои тяхното благочестие? – Ходят редовно на църква. – Не, не, църквата, това сме ние – тези живи тела, това е църквата! Ако ние не можем да живеем един чист, почтен живот, какво ще стане с нашите църкви? Какво стана в Русия? – Русия не послуша гласа на Толстой, който бе глас на Живия Бог, и духовенството доведе болшевизма. Болшевизмът – това е камшикът на Бога в Христовата ръка. И днес Той ни пита: „Това ли създадохте за толкова години?“ Христос е, Който действува в Русия, а не някакъв сатана. Когато един хирург вземе своя нож, за да направи една операция, той знае как да го употреби – ще изреже само болното месо, за да помогне на здравото; който хирург не е опитен, той няма да може да направи операцията, макар и да минава пред света за съвършен в тази област. И българите трябва да благодарят на болшевиките. Но туй не влиза в моята тема.

А какво направиха американците? Те ни изпращаха години наред мисионери да проповядват Христовото учение, а през време на войната продадоха на българите десет милиона килограма брашно по два златни лева килограма. Колко струва днес златният лев? – Десет лева. – Значи един килограм брашно струваше 20 лева. А мислят ли американците, че постъпиха съобразно с Христовото учение? Те изгубиха случая да дадат един добър пример. Не, това не е християнство! Тъй говори Христос, тъй говорят Светлите Братя!

Ако българите мислят да вървят по този път, по който са тръгнали, не ги очаква никакво добро, тази култура няма да им помогне. В света всичко трябва да се измени. Никой народ не трябва да насилва друг народ; никое общество не трябва да насилва друго общество и никой човек не трябва да насилва друг човек, а всички трябва да живеят по този велик закон на Любовта. Ако приемете това учение, всичко ще се измени и вие ще бъдете благословени като народ. И този закон ще дойде. А ако вие не го приемете, други ще го приемат.

Ще ви приведа един пример. В старо време, в тъй наречения Златен век, имало две царства: Царството на еспертите и Царството на мензите. На царя на еспертите се родил син и според тогавашния обичай повикали мъдреци, които да предскажат бъдещата съдба на сина му. Един от тези велики мъдреци направил своите изчисления и казал на царя: „Твоят син към двадесетгодишната си възраст ще премине през една голяма криза, затова трябва да го изпратиш като овчар в друго царство, за да научи там великите закони на Живата Природа.“ Бащата изпълнил указанията на мъдреца и като му дошло времето, казал на сина си: „Синко, отсега нататък ти ще трябва сам с пот на лице да изкарваш прехраната си.“ Царят изпратил сина си като овчар в Царството на мензите. Момъкът прекарал там цели десет

години, изучавал законите на природата. На единадесетата година от пребиваването му в това царство, един ден в местността, където той живеел, дошла на разходка възседнала на бял кон и придружавана от своите телохранители дъщерята на царя на мензите. Увлечена от хубавите полски цветя и красивата природа, тя слязла от коня и се отдалечила малко от телохранителите си. В това време някъде от камънаците изскочила една змия и ухапала царската дъщеря в дясната ръка. Овчарят-царски син, като забелязал това и като знаел законите на природата, бързо се затичал към царската дъщеря, допрял устата си до ръката є и изсмукал отровата. Но един от телохранителите, като забелязал отдалеч това, помислили, че този момък оскърбява царската дъщеря, опънал лъка си и ранил момъка в лявата ръка със стрела, намазана с отрова. Като видяла това, царската дъщеря бързо разкъсала ръкава на дрехата, допряла също устата си до раната и изсмукала отровата. Питам сега: Кой кого е спасил? Момъкът спасил царкинята от отровата на змията, а тя го спасила от отровата на човешката стрела. Момъкът казал на царкинята: „Ти пострада от отрова на змия, а аз от човешка отрова."

И тъй, сега жените страдат от отровата на змията. Знаете ли коя е тази змия? – Тя е техният краен егоизъм. И жените, и мъжете трябва да се спасятг от тази отрова. Жената трябва да изсмуче отровата на мъжкия егоизъм, а мъжът трябва да да изсмуче отровата на женското изопачено сърце. Само така мъжете и жените могат да си подадат ръце, могат да осъзнаят, че живеят заедно и могат да се разбират. Всички съвременни християни трябва да си подадат ръка. Като дойдох в Търново, как ме посрещнахте? Не, приятели, аз идвам да ви изсмуча отровата. Дали вие ще изсмучете моята, това е друг въпрос, това времето ще покаже. Ако изсмучете моята отрова, ще ви кажа: Вие сте мои братя. Това е проява на Закона на Любовта, който

действува в света. Всеки, който изсмуква отровата на брата си, дават му една целувка, а който не стори това, бива изпъждан навън.

Младежи, във вас е бъдещето! Мъже и жени, живейте според Закона на Любовта. Не вървете по пътя на остарелите в греха, откажете се от многото любовници, които имате; един любовник и една любовница са достатъчни – една мома, но хубава и един момък, но отличен, те са достатъчни. Не ви трябват нито двама мъже, нито две жени. Тогава нека има вътрешна свобода във вас и да не се свързвате с робство. Така мислете и за да придобиете Христовото учение приложете този закон навсякъде – в обществения, в политическия и в религиозния живот. Само така българският народ може да се повдигне. Само по този морал!

Като ходя сега по Търново, наблюдавам хората – срещам разни свещеници, съдии, учители, стражари, слуги и си казвам: Братя, тъй както живеете, не вървите по правия път, това не е Христовото учение, това не е братство. Аз срещам много свещеници, проповедници, учители, стражари и други, които са благородни, но срещам и неблагородни между тях. Това не е упрек, а констатация на един факт. Затова казвам, че трябва да се повдигнем до такава висота, до такъв чист морал, какъвто ни се посочва от Светлото Братство. Да не лъжем! Майките и бащите не трябва да лъжат. Каквото каже майката, каквото каже бащата, свещеника, съдията – трябва да го изпълнят, да умират за своята дума. Ако аз изпълня своето обещание, мога да се нарека човек; не го ли изпълня, в мене няма никаква човещина, няма никакво братство. Бъдещата наука е на страната на онези, които живеят по този начин. Аз виждам в младото поколение стремеж към нови идеи. Като следя комунистите, аз не ги осъждам, защото виждам, че те, без да се препоръчват за християни, вършат хубави работи, правят големи жертви, а християните, които говорят за

Христа, гледат как да се осигурят. И тъй, комунистите са безверници, без пари, а християните – вярващи с пари. Аз бих желал да срещна един човек, който да знае, че има Господ в света и да се срамува, когато излъже някого, който знае, че ще бъде осъден, когато обиди някого, и да бъде искрен да иска извинение. А сега, като извършим едно престъпление, казваме: „Аз имам право." Да, всички имаме право да лъжем, всички имаме право да вършим долбрини, да говорим истината, всички имаме свобода, но трябва да знаем, че всеки ще отговаря за делата си. Ако крадеш – ще те крадат; ако съсипваш – ще те съсипват; ако обезчестяваш – ще те обезчестяват. Каквото правиш, такова ще намериш: С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери, казва Христос. Този закон важи.

Сега аз ще ви пророкувам нещо. Няма да гадая. Какво е днес времето? – Хубаво, ясно, топло – Слънцето грее отлично. Ясното време показва, че всичко ще се развива добре в бъдеще, ще има голяма топлина и в скоро време между българите ще има едно течение на добро, умовете на хората ще се стоплят и те ще започнат да мислят правилно. Тихото време показва, че българите ще дойдат в съзнание – няма да правят опити за нови войни, няма да повторят грешките от 1912 и 1915 година. Сега вече българите няма да воюват с оръжие, а с Любовта; ще пазят строг неутралитет и ще кажат: „Досега служихме на Централните сили, на Съглашението, а сега вече искаме да опитаме този нов живот по Господа и да устроим живота си по Неговата Воля." Само така ще дойде съзнанието у българите и те ще се повдигнат като народ. Тогава те ще се обърнат и към комунисти, и към социалисти и ще кажат: „Братя, ние ви обичаме, ние виждаме във вашите стремежи хубави идеи, които са ни потребни; ние тук нямаме какво да делим – всичко на земята е наше, хайде заедно да работим." Някои ще ми възразят: „Добре, но те не вярват в Господа, не обичат

хората.“ Как да не вярват – и те си имат Господ. Ако ме срещне някой и ме обере, осакати крака ми, а вярва в Бога, каква полза имам аз и другите хора от неговото вярване? Ако ме срещне някой и ми направи добро, а не вярва в Бога, той ще бъде по-полезен от първия, който остава само със своята теория. Този, който вярва и ме обере, ще го заплюя; този, който не вярва и не ме обере, ще му дам две целувки, защото той не опозорява Името Божие и изпълнява Волята Му. Това е Новото учение, с което сегашното поколение трябва да се съобразява. Тази обществена проказа трябва да се очисти до дъно.

Така трябва да проповядват всички свещеници, така трябва да проповядват всички българи. Ако така проповядват, моето благословение е над тях, а ако не вярват и не проповядват така, сами ще се оплюят. Нека свещениците кажат: „С Името Христово ще служим на Бога, без пари ще живеем.“ Но ще ми възразят, че имат жени, деца. – Та жените не могат ли да живеят като вас – попадията не може ли да живее като вас? – Може. Тя първа трябва да даде пример за безкористие, а първа гледа да се осигури. На владика и на поп защо са им пари? Как искат те да се осигурят? Христос не беше осигурен. Колко му плащаха за неговите проповеди? В името на Христа ви говоря. Нали в името на Христа вие служите?

Така погледнете и вие: Тази работа е сериозна, две изключения идват. Искам да ме разберете правилно. Аз нямам ни най-малкото желание да обидя някого от вас. Вашите вярвания, вашите дълбоки убеждения, каквито и да са те, са за мен свещени. Но лошите ви постъпки са нещо друго – аз тях не мога да споделям. Аз не мога да търпя злото в света, не мога да гледам спокойно, когато един човек оскърбява друг. Мога да мълча, но в душата ми се повдига голяма скръб и си казвам: Тези хора са християни; кое е това заблуждение,

което ги сковава, какъв е този психологически момент, когато те излизат извън себе си?

Но аз вярвам, че иде голяма топлина, която ще стопи ледовете. По планините ще се вдигнат големи изпарения, ще потекат чисти, бистри потоци. След това ще се яви буйна растителност, посадените семена и плодове на хилядите години от миналото ще изникнат, ще цъвнат и ще вържат и народите на цялата бяла раса ще си подадат ръка. Ще дойде тази нова култура в света, на която никой не се е надявал и която никой не е виждал. И всички ще бъдете граждани на тази нова култура, на това ново човечество.

Бих желал вие всички да бъдете гости на трапезата на това ново човечество. Вие всички сте поканени, но да не откажете както онези, които преди две хиляди години Христос покани на угощение – едни се отказаха тогава под предлог, че имат работа на нивата, други – че си купили волове и трябва да ги опитат, трети – че се оженили. Всички тогава отговориха: „Имайте ни отречени от Новата култура.“

Христос сега пак иде и кани цялата бяла раса да поеме това ново учение. Сега всички добри хора, които от пет века са пасли стада, ще ги вземем като Божествени, и ще ги използуваме за изграждането на това велико Божествено Здание. Защото животът не се гради от един камък и когато го съградим, само тогава ще дойде Мъдростта и Любовта, само тогава ще има музика, поезия, изкуство – само тогава ще има ред и порядък, само тогава ще има разбирателство между всички хора, само тогава ще си дадем една свята целувка, в която ще почувствуваме радостта, която ангелите чувствуват.

Беседата е публична и е държана в читалище „Надежда”, В. Търново на 19 август 1920 г., вторник – Преображение Господне, 10.30 часа сутринта.

БЕСЕДА ЗА УЧИТЕЛИТЕ И МАЙКИТЕ КАТО ВЪЗПИТАТЕЛКИ

Какви въпроси интересуват вас, учителите?

(Отговарят: Специално по възпитанието – как трябва да се постъпва с децата в училищата.)

Наблюдавайте как природата започва своето възпитание. Отначало с децата не употребявайте отвлечени принципи, а си служете с живите форми. Например, като дадете на едно дете резен диня, круша или ябълка, накарайте го да преброи колко семки има в този резен, в ябълката или крушата, да опише какви са семките им и т. н. Пък и вие, възрастните, знаете ли колко семки имат тези плодове? А е много важно да знаете колко семки има във всеки плод и какви са те. Така ще научите един важен закон.

Освен това, заставяйте малките деца да се заинтересуват и занимават с цветя, които те обичат: да наблюдават колко листенца има венчето на цвета, колко тичинки и как са сложени те в цвета. След това нека детето се заинтересува от формата на цвета и да се опита да нарисува този цвят в най-прост вид. Когато детето нарисува цвета, то вече се самовъзпитава. След това вие започнете да разказвате на детето защо цветът е хубав, защо крушата е сладка и т. н. По такъв начин ще видите какви хубави чувства се събуждат у децата.

При възпитанието на децата ще им обръщате внимание да не преследват и измъчват птичките, да не късат главите и крилцата на мухите, като им обясните, че и те като нас усещат болка. Когато разберат, че и птичките, и насекомите страдат, децата ще кажат: „Добре, в бъдеще няма да им причиняваме болка.“ По този начин ги

възпитавайте, а не им говорете, че това е грях и онова е грях, защото те нямат опитността от греха – само старият човек има опитност от греха. Казвайте на децата, че цветята се радват и че им е приятно, когато ги поливат с вода – може да направите опит пред тях, за да им покажете, че те действително се радват. Имате една саксия с цвете, което не сте поливали два-три дни. Вземете детето си за ръка, кажете му: „Ела, мама, да видиш как ще се зарадва това цвете, като го полеем." Поливате го и цветето започва да смуче жадно вода; пръстта и коренчетата се напояват добре, а цветчето се развеселява и радва. Ето мерилото, с което може сигурно да се въздейства на децата.

Освен това, привикнете малките деца да ядат умерено, като им покажете лошите последствия от лакомията. А какво правят децата – ядат кисели ябълки, ядат недозрели и немити сливи, докато ги заболи корем. Разкажете на децата, че като ядат немити плодове, заедно с това поглъщат и изверженията на мухите, от което се и разболяват. Следователно, преди да се ядат плодове, трябва те да се измиват в чиста, топла вода и така чисти и хубави да се дават на детето. Децата обичат чистотата, нека те се привикнат да не бързат да изядат плода, а като им се даде, първо да го измият с малко топла вода, да го поразгледат и най-после да го изядат. Наблюдавайте какво влияние указват разните сокове на плодовете върху децата.

Когато децата са нервни, непослушни, това произлиза от факта, че у тях има набрани нечисти вещества; за да се освободят от тази нечиста материя, направете им през лятото 30-40 бани. Има ли такава нечиста материя у детето, никакъв морал не можете да му проповядвате.

Друго, което трябва да спазвате, е да не давате на децата да ядат често. Майките, мине не мине половин-един час: хайде, мама, едно коматче – тъпчат децата си, а това ги разваля. Най-добре е детето да

яде на всеки четири часа – едно седемгодишно дете, като яде четири пъти на ден, достатъчно му е. Ако го храните по-често, ще му създадете лоши навици.

Към децата трябва да се отнасяте много искрено. Те са много чувствителни – чувството на справедливост у тях е твърде силно развито, разбират кога им се говори истината и са много доверчиви. Разберат ли, че не им говорите истината, свършва се с вашата педагогия. Затова с децата човек трябва да бъде искрен – когато едно дете разбере, че майката, бащата, учителите говорят истината и че у тях няма никакви задни цели, те им вярват напълно.

При възпитанието на децата окултната наука препоръчва още и следните методи: когато детето ви е непослушно или раздразнено, прекарайте десет пъти ръката си върху лявата страна на главата му и ще видите, как то ще се успокои. Ако прекарате ръката си върху дясната страна на главата му, то започва да се сърди още повече, това му действува раздразнително. Понеже раздразнението на детето се причинява от неправилното действие на енергиите в лявата страна на мозъка, гледайте да насочите всичката положителна енергия там.

– Безразлично ли е с коя ръка ще галим детето?

Понеже вие още не разбирате законите, ще съдите по това, какво е вашето разположение, с коя ръка ви е приятно да галите детето – с дясната или с лявата. Изобщо, прекарвайте дясната си ръка над главата му, а понякога може да го галите и с двете си ръце, но повече да се гали лявата страна на главата.

Друг метод, който препоръчва окултната наука при възпитанието на децата, е свързан с влиянието на светлината. В бъдеще ще се създадат стаи с такива геометрично правилни форми, че светлината да се отразява правилно и хармонично в очите на децата. Ако майката иска да възпита добре детето си, тя трябва да има

най-добро разположение на лицето си, защото нейното лице хвърля сенки в очите на детето є. И забележете – детето винаги гледа какво е изражението в лицето на майката. Чрез изражението на своето лице, тя може така да повлияе на детето, че да произведе върху него положителен или отрицателен ефект.

Ако майката сама се колебае за прилагането на някой свой възпитателен метод, не се решава, нека тя отложи своя замисъл, докато се убеди, че методът є е верен. Нека тя не прибързва в действията си – може да изминат един-два часа, а може и едн-два дни, докато вземе решение. Не бързайте, оставете природата да работи; постъпвате ли съобразно с нея, ще имате десет пъти по-добри резултати отколкото резултатите на вашите прибързани действия.

Майките трябва да се съобразяват с вкуса на децата си, например, какви дрешки те обичат да носят, защото всяко дете си има свой индивидуален вкус за обличане. Ако изопачавате този вътрешен вкус на детето, вие го развращавате. Не изопачавайте вкуса на детето, а го оставете да се развива естествено.

Новото учение препоръчва, ако имате момченце, да не го оставяте да дружи само с момченца, а да дружи и с момиченца – това действува отлично, дружбата на добри момченца с момиченца е много добро възпитателно средство. Започнете ли да ги отделяте от най-ранната им възраст, вие ги развращавате, внасяте у тях чувства, каквито имат и възрастните.

Извеждайте децата на разходка, когато цветята цъвтят, когато плодовете завързват и зреят, запознавайте ги подробно с основните принципи на тези процеси. Като ги извеждате из природата, разказвайте им някоя приказка или анекдот със сюжет, почерпан от самата природа; например, нещо върху това защо цветът на черешата

и на вишнята е бял, а на прасковата – розов, като с това спрете вниманието им върху тях. Приказките действуват отлично.

Друго важно при възпитанието условие е да запознавате децата с пеенето и рисуването. Аз харесвам това, че в училище децата се учат да пеят и рисуват.

– Кое е по-добре: да нарисуват някой плод, или да предадат чрез рисунка съдържанието на някоя приказка?

Всичко е добре, но да се изхожда от живата природа – от нея да се черпят материалите. След като детето мине този първи стадий, карайте го да прави комбинации. Например, дайте му една ябълка и го накарайте първо да я нарисува, а след това да є направи едно малко описание – да опише формата є, цвета и т. н. Това описание ще бъде детинско, но главното, което се цели, е да се създаде една мисъл-форма у него.

Добре е да запознавате децата с изворите, реките, затова ги извеждайте при някоя бистра река или извор, разказвайте им за тях и за ползата, която ни принасят.

Всеки от вас може сам, чрез наблюдения и опити, още повече да разработи тези методи и да ги направи полезни за децата.

Често виждате как вашите деца отчупват клончета от дърветата, късат цветя, които после раздробяват и изхвърлят. Обръщайте им внимание върху това да не ги късат, като им казвате, че и дърветата и цветята усещат болка.

– Когато децата ни са вече пораснали и ние виждаме техните недостатъци, като съзнаваме, че те са резултат на някоя наша грешка при възпитанието, как може да се действува най-сигурно и най-ефикасно, за да се изправи грешката, особено пък ако детето не разбира от дума. Не е ли вярно това,че докато не поправим себе си, не можем да поправим и децата си?

Това вече засяга вашия личен живот, то е нещо много сериозно. Всички, които присъствувате в тази школа, трябва да имате за Бога много ясна идея и да я чувствувате винаги живо.

Направете следните наблюдения: когато небето е ясно и Слънцето грее весело, вашето разположение е добро, вие чувствувате това и се радвате. Времето може да бъде така ясно и хубаво до вечерта, но направите ли през деня някой грях, с това вие огорчавате вашия Господ и небето още до вечерта се заоблачава, Господ скрива лицето си от вас и вие усещате една промяна в душата си. Ако до вечерта се разкаете дълбоко за сторената грешка, небето ще започне да се разяснява. И тъй, Господ чувствува греховете, които правим, проявява се веднага в сгъстяването на парите и ни казва: „Аз не мога да ви покажа лицето си.“ Небето е Божието Лице, то е живо и ако вашите очи се отворят, ще видите, че това небе се усмихва, когато сте добри, и казва: „Днес сте много добри.“ Щом сгрешите нещо, става ви страшно, тъжно, скривате се в къщи, не искате да гледате небето. Това показва, че нашият Господ е недоволен от постъпките ни. Затова трябва да се стараем отношенията ни към Бога да бъдат винаги чисти, откровени, да не изпращаме никакви отрицателни мисли и желания от сърцето и ума си, да знаем, че всичко е за добро. Ако ни постигне някое зло, да не казваме, че и Бог е такъв, щом допуска злото.

– *Може ли да стават промени по небето само заради един човек?*

Да, такива промени може да стават само за един човек. Защо вчера небето беше мрачно? Тук някои от Веригата оскърбиха Духа и бурята дойде веднага. Господ казва: „Това затъмнение ви изпращам, за да ви покажа, че не съм доволен от вас.“

– *А ако за това причината е само един човек?*

– Даже и тогава става – един или много е все едно, законът е един.

– При всички подобни случаи все в себе си ли да търсим причината?

– Не, има и естествени промени, обаче ние можем да изменим една естествена промяна в природата. Ние можем да спрем Божието Благословение, което иде, но можем да спрем и Божието Наказание, което се готви.

– Как?

– Като се разкаем, ще спрем наказанието, а като сгрешим, ще спрем благословението. Тъй че когато Господ реши да направи нещо, не мислете, че Той е абсолютно решен – щом ти измениш намерението си и Бог изменя решението си. Бог е толкова благ! Каквото изменение направиш в намеренията си, такова решение и Бог взима спрямо теб. Той е отражение на нашия живот. Ще ви кажа как да постъпвате: ако се усъмните в Господа и кажете „аз зарязвам вече тази работа и изменям живота си“, ще видите, че ако сте жена, мъжът ви и приятелите ви ще изменят отношенията си към вас. Защо е така? – Защото вие сте изменили отношенията си към Господа, а понеже всички ние живеем в Господа, затова и Той и всички хора изменят отношенията си към вас. Решите ли да се поправите, да се върнете към Бога – и хората, и приятелите ви започват да изправят поведението си спрямо вас. Обичайте Бога и изправете отношенията си към Него! Ако жертвувате вашия Господ за този или онзи, вие сте на крив път. Не жертвувайте вашия Господ за нищо в света!

– Не на думи, а на дела трябва да проявим любовта си към Бога.

Да, на дела, разбира се, иначе Бог ще каже: „Тези хора с устата си се приближават към Мене, но сърцата им са далеч от Мен.“

Аз ви говоря за промени, които стават и в самата природа. Ако вашето зрение е чувствително, при изгряването на Слънцето ще забележите следните явления: ако сте направили някой грях, при

изгрева на Слънцето ще забележите, че зората не е тъй приятна за вас – в изгряването на Слънцето има едно недоволство от вас. Изменете разположението си, поправете грешката си и ще видите, че при изгрева зората започва да ви се усмихва. Не мислете, че това е алегория, а направете опит и ще забележите отношенията, които съществуват между вашите постъпки и изгрева на Слънцето. Това отражение е същото, както и отраженията на нашето лице. Срещате някого и го питате: „Защо лицето ти е тъй мрачно?“ – Лицето му е мрачно от отраженията ви върху него, чувствувате, че от измененията, които стават у вас, произлиза нещо лошо. Щом се измени нашето настроение, изменя се и лицето ни. Срещне ви някой и казва: „Днес твоето лице ми харесва.“ Нашето лице предава разположението на душата ни; следователно и небето горе предава отражението на този жив Господ. Аз ви казвам тези неща, но вие не ги чоплете, не отивайте да ги разправяте на други, а ги проверете и опитайте сами, и като видите, че са верни, тогава говорете. Докато не сте опитали, а разказвате, ще кажат за вас, че сте заблудени. Докато не направите този малък опит, резервирайте се в себе си – само опитът може да ви утвърди.

Ние ще започнем от Живата Природа и ще виждаме разположението на Бога в хубавите цветя и в чистите извори, които бликат. Така например, през тази година очакваха много плод от лозята – но нямаше. Казват, че лозята били попарени, имало мана и т. н., но ние знаем защо стана това. Лозето в България е символ на българина. Сега се взимат мерки да ни гонят, но затова лозята започнаха да съхнат; ако не спрат гоненията, ще започнат да съхнат и ябълките, а ако и след това не се вразумят, ще се явят главни по житото. А престанат ли гоненията, веднага ще започне подобрение по лозята. Всичкото плодородие на земята Господ дава на своите добри

деца. Едно добро дете храни деветте лоши в една къща; бащата казва: „Ако не е това добро дете в къщи, аз ще напусна дома си, но заради него – хайде и другите ще храня.“ Тъй че за едно добро дете в къщата Господ дава благословението си на другите. Господ казва, че държи добрите си деца написани на дланта си, за да може винаги да ги вижда и да мисли за тях.

– Може ли децата от четиринадесетгодишната си възраст нататък да бъдат учители на родителите си – например с даване на правилни съвети? Трябва ли родителите им да ги слушат и да взимат съветите им под внимание?

– Ако детето говори истината, майката трябва да приеме тази истина, но трябва да се пази от детето да не разбере това, защото у него може да се събуди гордост.

– Полезни ли са наградите и наказанията при възпитанието?

Може да се прилагат, но да не се злоупотребява с тях.

– Какво влияние указват играчките върху възпитанието на децата?

Благотворно, само че те трябва да бъдат естествени. Колелата, с които си играят децата, не са направени според окултните закони и някои от тях дават лош резултат.

– С какви играчки да си служат децата?

С орехи, лешници, шикалки, топки, пъстри камъчета и други подобни. Ако децата живеят край морето, нека си събират разни морски мидички, охлювчета и с тях да си играят.

– Добре ли е децата да играят с гумени топки?

Полезно е, но те понякога указват отрицателно влияние върху детето, защото, когато я свива и разпуща, то вижда, че в ръцете му има един слаб, несолиден предмет. Затова по-добре е детето да си

играе с топка, която не може да разрушава, и да я усеща в ръцете си плътна, солидна.

– Добре ли е децата да си правят сами куклички?

Да, добре е да си правят куклички, къщички, фурнички, защото тук взима участие тяхното въображение.

– От гледището на окултната наука, добре ли е да се откъсват децата от майчиното си влияние и да се поставят в разни детски ясли, пансиони и други заведения, които да се грижат за тяхното възпитание?

Преди детето да е навършило 10-15 години не е добре да се отделя от влиянието на майка си. Необходимо е и за момчетата, и за момичетата периодът до петнадесетата им година да прекарат при майка си.

– Бащата указва ли влияние върху детето?

Да.

– Там, където няма майка, може ли бащата да заеме мястото є? Ако няма и баща, може ли роднините да заемат мястото на родителите?

И бащата, и роднините, и който и да е близък могат да заместят майката, защото майката никога не умира.

– Значи тези деца не чувстват, че нямат майка?

Да.

Друго нещо, на което майките трябва да обърнат внимание при отглеждането на децата си, е да не ги поставят в дълбоки люлки. Дълбоките люлки са вредни за децата. Забележете в какви гнезда птичките турят своите малки – техните гнезда не са много дълбоки и отговарят най-точно на истината. Птичките правят гнездата си върху клончетата на дърветата, където сам вятърът ги люлее, и то по-добре,

отколкото майките люлеят своите деца. Тъй че люлките на птиченцата са много по хубави от люлките на децата.

– Изобщо, трябва ли да съществува люлката, защото в педагогията по този въпрос има спор.

В семействата има два вида люлки: на въжета и в корита. В първите става голямо зашеметяване на детето. Най-хубави люлки са тези, които се приближават до естествените. Някои майки са против люлеенето – много люлеене не е хубаво. Изобщо, не използувайте люлките като средство за приспиване. Някой път майката туря детето си в люлката и, спи му се или не, тя го люлее и усилва люлеенето, докато детето се зашемети и заспи.

При сегашните условия е мъчно да се прилагат новите методи на възпитание. Да се прилагат нови методи при сегашното възпитание, е все едно да се кърпи стара дреха с нова кръпка – дупката става още по-голяма. Ако прилагате новите методи, трябва да ги прилагате изцяло, а не само палеативно, иначе ще се получат по-големи дупки.

Работете за усилване на волята. Как? – Скърбен, тъжен си за нещо, имаш голяма неприятност в живота – гледай чрез силата на волята си да превърнеш това състояние в положително. Имаш някоя мисъл, която те измъчва – кажи си: „Добър е Господ, всичко ще обърне на добро!“ Виждате някой, че е тъжен, не го питайте защо тъжи, а се постарайте да намерите причината за неговата тъга и да я отстраните. На някое дете умряла майката и то тъжи. Вие го питате защо тъжи – тъжи, защото се е лишило от любовта на майка си; ако заемете мястото на майка му, то веднага ще се утеши. Например, някой от вас е тъжен. Защо? – Защото неговата майка я няма. Всички тъги, които изпитваме, се дължат на това, че сме лишени от любовта. Щом се лишим от Божествената Любов, в каквато форма и да е тя, ще изпитваме тъга. Дойде ли отново тази любов, веднага се връща и

радостта. Това е първата любов – Божествената Любов. Тази първа любов е и неизменната любов в живота.

Освен това, стремете се да не привеждате всички хора под един знаменател, не желайте всички хора да бъдат като вас. Приятното в земния живот се крие именно в разнообразието. Колкото по-голямо разнообразие съществува в света, толкова по-добре. Затова право казва българската пословица: С едно цвете пролет не става. Хиляди и милиони цветя и растения са необходими, за да се счита, че идва пролет, а после и лято. Хиляди и милиони мушици са необходими, за да кажем, че лятото е дошло.

И тъй, когато някой е наскърбен, натъжен от нещо, напрегнете мисълта си, за да намерите начин как да му направите тайно едно добро, без да го питате защо е тъжен.

– Мислено ли да му помогнем?

Да, по сърце, мислено.

– Може ли като се направи някому мислено едно добро, той да го почувствува веднага?

Той ще почувствува и ще благодари на Бога, без да ви каже нещо по това. Кажете ли му, че вие сте направили това, цялата ви работа пропада, природата веднага разваля вашата лъжлива мисъл-форма. Затова вие се радвайте сами за себе си, че вашата мисъл е подействувала, а той нека разбере, че някой му е помогнал и да се радва също сам за себе си.

– Как да се предпазваме от духовно обиране, защото сме слушали, че някои се страхуват много от такива обири?

Богатия извор никой не може да обере, а бедния – всеки може да обере; но това са малки изключения. Представете си, че сте в едно общество, където всеки живее с мисълта да не бъде обран от другите; тази мисъл се обменя вече между всички, а това е една крайност.

Новото учение трябва да започне с опити. Срещнете някой беден – не му казвайте, че Господ е добър и ще му даде, а го повикайте у дома си, нахранете го, дайте му нещо да си занесе и тогава кажете: „Добър е Господ!“ Той ще ви отговори: „Действително, добър е Господ! Нахраниха ме, облякоха ме.“ Живият пример е важен.

– Ние сме решили да не убиваме животни и да не се храним с месо, а какво да правим, когато отидем някъде на гости и ни угощават с месо?

– Щом сте решили веднаж за винаги да свършите с това, ще кажете: „Ако ме обичате, не ми причинявайте вреда, защото яденето на месо е вредно за мен.“ Трябва да постъпваме принципиално, да сме последователни, но същевременно да сме меки и учтиви. Ако някой ви пита какво да ви сготви, кажете му, че може да ви даде малко хляб и солчица. Всичко у вас трябва да става по дълбоки вътрешни убеждения, да произлиза от сърцето и да няма две мнения дали тъй или иначе трябва да се постъпи. Ние не трябва никому да налагаме да приеме това или онова, а да чакаме нещата да станат естествено, всички преобразования да стават отвътре навън, защото това, което е отвътре, не се разлага, а онова, което е отвън, то се разлага.

– Как да се постъпва, когато ти, като учител, говориш на учениците против ядене на месо, а майка им не е съгласна с това и ги кара да ядат месо?

– Ще действувате постепенно, ще ги възпитавате морално. Ще разказвате на децата за нещастните агънца, които остават сами, след като заколят майка им. За да почувствуват децата по-живо положението на агънцата, ще им дадете за пример нещастието, което сполетява децата, когато загубят майка си. Като разберат положението на сирачетата, децата ще разберат положението на агънцата, на които майка им е заклана.

– Какво да се прави с такава майка, която върви против думите на учителя, когато той съветва децата в училище? Учителят казва, че не е добре да се колят животни, а майката казва на детето: „Я вземи ножа, та отрежи главата на тази кокошка!“

Със стария дявол е мъчно да се работи.

– Някои казват, че и в Библията се говори, че може да се ядат агънца и да се употребява месо.

Да, казва се, че на апостол Петър спуснали от небето една кърпа пълна с всякакви животни. Това, обаче, е в преносен смисъл; то означава, че трябва да се промени животът на някого от лош на добър или от обикновен на Божествен.

– Бива ли да се допускат телесните наказания в училищата? Как да постъпи учителят, когато е поставен пред дилемата да запази авторитета си или да накаже ученика?

– Новото учение не допуска по принцип телесните наказания.

– Нали леки удари с пръчица магнитизират децата?

– Ако вашето дете или вашият ученик е непослушен, оставете някой друг да употреби пръчицата, а не вие. Ако детето не ви е послушало, като излезе навън да играе с другите, няма да мине и половин час, и децата ще го набият; то ще дойде да ви се оплаче, а вие тогава ще кажете: „Видя ли, майка, ако тази сутрин ме беше послушало, нямаше да ти се случи това нещо.“

– Каква да бъде храната на малките деца?

– В най-ранната възраст на децата, природата им препоръчва майчиното мляко, а после – това на добитъка. Добре е да се дава на децата житен сок, той е хранителен. Вие, майките, имате опитност върху храненето на децата; сега ви остава да проверявате всичко, което знаете, и върху тази опитност да добавяте новото. В храната трябва да има известно разнообразие.

– Какво съдържат крушите и каква полза принасят те?

– Те съдържат повече желязо.

– А ябълките, сливите?

– Те съдържат плодова захар, която е полезна.

Добре е плодовете да се ядат с малко хляб. Човек трябва все пак да се съобразява със своя вкус и така да използува плодовете. Употребявайте само тези плодове, които обичате, а които не са ви приятни, употребявайте по-рядко. При сегашните условия не е добре да се храните само с хляб или само с плодове – това е крайност.

– Тогава с какво да се заместват плодовете?

– Вие с какво ги заместvате?

– Някой път с боб или с друго нещо.

– Не е добре да се яде много боб. Добре е да употребявате праз, а също обикновен лук и прясно зеле, за които има начин да се запазват и през зимата.

– Добре ли е да се яде кисело зеле?

Добре, но не за всички.

– Ами зелен фасул?

Той е по-добър от сухия.

– Как да се постъпва с деца, които грешат много?

Вие какво правите? Набивате ги, нали?

Ако вашите стари методи имат резултат, дръжте ги, докато придобиете нови, по-резултатни. Когато човек приложи Новото учение, той трябва съвършено да измени старите методи. Ако към старите методи искате да внесете нещо ново, без да изхвърлите старите, това е несъвместимо, ще се образуват по-големи дупки. При възпитанието не започвайте с мекота и да свършите с грубост, а по-добре започвайте с грубост и свършвайте с мекота. Новото учение изисква мекота в отношенията ни. И в природата понякога се явяват

бури, стават земетресения и тези внезапни действия се сменяват с други плавни, бавни действия – значи и в нея стават резки промени. Не мислете, че тези грешки, които имаме, тъй в един ден ще изчезнат. Не мислете, че след като сте живели десет години добър живот, у вас ще настъпи голяма промяна. За да настъпи чувствителна промяна във вас, изисква се цял живот усилена работа. При тази карма, която имате, с един замах от десет години не може да се направи нищо. Да кажем, че имате една карма от осем хиляди години; ако за изплащането на всеки хиляда години от кармата ви са потребни по десет години добър живот, тогава, за да ликвидирате тази карма, ще са ви необходими осемдесет години добър живот. Ако кармата ви е от две хиляди години, нужни са ви двадесет години усилена работа, за да ликвидирате с нея; ако кармата ви е от хиляда години, за десет години чист и свят живот ще ликвидирате с нея. Но онези, които регулират този закон, не оставят да се изплаща кармата наведнъж.

– Изобщо, всичко ли се изплаща, или има малка отмяна?

Господ изисква в края на краищата да поправите всичко, което сте развалили; ще съградите къщата тъй, както си е била, и тогава ще имате извинение, прошка – всичко ще се ликвидира.

– Вчера тук се повдигна въпросът за perpetum mobile – дали законът за perpetum mobile е приложим .

Той има своето разрешение в Живата Природа. Докато въпросът не се разреши тъй, както е в природата, той остава само хипотеза, която, обаче, трябва да се превърне в теория, теорията – в опит, а опитът да се реализира. Някой може да приеме това твърдение, а друг да го отхвърли, но и двамата са прави 50 %. – законът на физическия свят е верен 50 %.

– Говори се, че тайната на движението на тази машина се крие в личността на човека. Вярно ли е това?

Да, машината се движи само с машиниста. Perpetum mobile – това е една идея за упражнение, за гимнастика на ума; много време ще измине, докато този закон се приложи.

– Този закон в съвременната научна механика е разрешен отрицателно.

Ако днес хората биха изнамерили и приложили perpetum mobile, те биха сторили най-голямото зло на света. Ето защо природата е забулила с мрах силата на тази област. Щом се заловим с такива въпроси, ние ще дойдем до едно място, където нещата стават неясни и където срещаме непроницаем мрак, което показва, че се доближаваме до една същина, чието откриване не е позволено. Вие може да образувате в себе си perpetum mobile – всеки от вас може да стане perpetum mobile. Младостта и енергията, която виждате в труженици, които се занимават с идеята за perpetum mobile, се дължи имено на нея. Тази идея ги подмладява, ободрява, и те с най-голямо търпение понасят всички неволи. Идеята за това вечно движение отхвърля всички лоши мисли в човека и човек, който се занимава с тази идея, в себе си почти е постигнал perpetum mobile. Ето защо тези хора носят в душата си тази красива мисъл.

– Дали през шестата раса тази идея ще може да се реализира на физическото поле?

Тези неща, които засега са невъзможни, в бъдеще ще са възможни. Въпросът е дали тази идея ще се осъществи в една или друга форма. В каквато и форма да се представи, е все едно.

– Какво значение имат падащите звезди?

Науката не е дала положителен отговор на това явление. Това става на 11 август и 26 декември, понеже тогава земята минава през орбитата на тези малки телца.

– При летене със самолет е забелязано съществуването на небесни кухини, където става силно връщателно движение. За едрия град, който пада, казват, че съществували големи ледени планини, от които се откъсвал и падал.

Фламарион е събрал и описал някои извънредни явления в природата. Например, в един град било паднало парче лед, което като претеглили, тежало един тон. В бъдеще науката ще даде по-правилно обяснение на такъв род явления.

Наблюдавали ли сте едно такова психологическо явление – кажеш някому няколко думи, но този човек остава недоволен от теб. Или пък някой поет напише нещо и всички го харесват, а друг поет напише нещо идейно – хората не могат да го търпят. На какво се дължи това? – Ако съберете една поредица думи, в които има силни звукове, ще се образува верига от силни сътресения, които се отразяват зле на хората, които не обичат тези силни сътресения. Ето защо, макар и в книгата на някой писател да има хубава идея, в думите му има много силни букви, звукове, които предизвикват дисхармония в съзнанието. Например, ако изговорите името Маро с ударение върху първата сричка, ще предизвикате лош ефект, болка. Ако кажете Марийке, вие намалявате този лош ефект. Затова трябва да бъдете внимателни при изговарянето на всяка дума, на всяко име и на всяка фраза, за да не предизвиквате у слушателите неприятни чувства. Има много имена, които предизвикват подобен ефект. Например, името Михал в българския език има съвършено отблъскващ характер. Сричката ми е мека, но изговори ли се втората сричка, хал, тя създава цяла буря. Звукът а в началото или края на

една сричка се отразява вредно, раздразнително. Например, ако кажеш някому „аз те обичам“, това се отразява неприятно – какво от това, че ти ме обичаш, толкова хиляди хора ме обичат! Кажеш ли някому така, това значи, че твоята любов се различава малко от любовта на другите, а това не се знае още. Поставиш ли, обаче, думата обичам в безлична форма, благоприятният ефект е по-силен, отколкото ако тя се употреби в лична форма. И тъй, кажеш ли „обичам те“, това показва, че като те обичат другите, и аз те обичам. Като кажеш думата аз, трябва да разбираш Бога в себе си – щом не Го разбираш, не Го споменавай.

– Звукът, буквата а съответствува на тона ла.

Вие трябва да изучавате музиката на меките тонове. Всеки, който иска да даде обем и простор на душата си, трябва да прави упражнения с гласната а. Този звук е отворен.

– Как да се разбира, че след всеки сто милиона завъртания става едно изключение?

Това е преминаване от едно състояние в друго – движението минава в нова форма. Нека допуснем, че пространството между земята и Слънцето е изпълнено с етерна материя и като обикаля около Слънцето, земята среща едно препятствие, което постепенно предизвиква в нея известно изменение. Ако има такова препятствие, колкото малко и да е то, като се срещне със земята, то указва на нея известно въздействие. Така в течение на милиони години, вследствие на това препятствие, земята ще намали скоростта на движението си, докато най-после се върне в Слънцето – ще дойде ден, когато това обръщане около Слънцето ще спре. Тъй се разбира това изключение. То вече действува в съставните части на материята и в нея става известно преорганизиране. Когато това преорганизиране завърши,

сегашните континенти ще изчезнат и ще се явят нови, създадени от по-хубава материя.

– Същият закон отнася ли се и до плътта?

Да, щом ние направим сто милиона – обръщания около нашата ос, и нас очаква промяна. Хората не знаят, че всяка промяна, която става в земята, става и вътре в нас, защото материята е една и съща. И тъй, мозъкът, очите, дихателната, нервната и костната ни система, всички растения и животни, всичко ще се видоизмени. Ако ние не сме готови за новото време, ако не сме готови да създадем нови органи, ще пострадаме, а ако успеем да създадем нови органи, за нас ще дойде нов живот. Добрите хора няма нищо да изгубят, за тях идват блага, но за лошите идват големи страдания.

Беседа, държана от Учителя на 19 август 1920 г., вторник, 16:30 часа подир обяд.

МЕРИЛО ЗА ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

6 ч. с.

1. Добрата молитва

2. Размишление за идването на Духа Божи, Христовия Дух, в нас, който да ни просвети и да ни изяви дълбоките тайни, които са скрити в Бога.

3. Лозинката.

4. 91-ви Псалом.

5. Хвалата.

6. Благославяй, душе моя, Господа.

7. Отче наш.

7 ч. с.

За да може Божествената Светлина, Божественият Живот да засегне душите ви, вие трябва да живеете в мир. Този Божествен Живот минава сега в България, но бреговете му се ронят, затова по краищата го правят нечист, а в основата и в средата си е чист. Вие трябва да знаете, че Божественото Учение ще изчисти всичко и затова трябва да му отворите свободен път. Вие трябва да превърнете религията в Божествена Наука на разбиране.

Реплика: Вчера в беседата си руският мисионер каза, че нашето учение не е от Бога, а от дявола.

Това не е казано за първи път. Какво казваха правоверните евреи за Христа – „Този човек има бяс. Ние знаем, че Господ е говорил само на Мойсея, на този не е говорил. Той е от дявола, неговото учение е

дяволско.“ Евреите Му казаха: „Ние познаваме Мойсей, а теб не познаваме.“ Но ако евреите познаваха Мойсей, щяха да познаят и Христа – те не приеха Мойсеевото учение, не можаха да приемат и Христовото. Заради Божията Любов ние търпим всичко, търпим и всеки човек.

Къде Христос е учил да се турят икони в църквите, да се кади с тамян? Това е учението на Мойсея.

Някои ви питат дали вярвате в Света Троица – вие, като православни, какво сте разбрали под Света Троица?

– Света Троица е проявление на Бога като баща.

В пълния смисъл на думата, баща е само Този, Който е създал всичко, а това е само Бог. Бащата не може да бъде нито един човек, нито един народ. В света съществува само един Баща, а всички други са Негови синове. Един е Бог. Христос казва: Защо ме наричате благ – благ е само единствен Бог. Бог е вечен, съвършен, неизменяем, от Него всичко произлиза и никаква външна причина не може да измени Неговото настроение.

Някой казва: „Аз вярвам в Бога.“ Добре, като вярваш в Бога, имаш ли Неговата Благост и Неговото Търпение? Ако ти не можеш да бъдеш като Него благ и търпелив, твоята вяра е външна. Ако едно агне не може да прояви навиците на майка си, то не е родено от овца. Роденото от Бога е Божествено.

Някой казва: „Аз съм комунист.“ Комунизмът е учение за братството, затова всеки комунист трябва да воюва за правата на своите братя, трябва да ги повдига, облагородява. А днес, в името на това учение колят, бесят, затварят. Такъв комунизъм аз не разбирам! Застрелването, бесенето, затварянето са дяволски, а не Божествени постъпки. Застрелване в името на Бога не може да става. От Бога е всяка благост, всяка любов. Тогава как може тези хора да преследват

такава Божествена Идея, а да постъпват по дяволски? Това е така, защото те, като искат да прокарат идеите си с насилие, вървят по кривия, а не по Божествения Път.

Тези хора сега искат да създадат нещо ново, но ще бъде смешно, когато една блудница, прекарала десетки години в недостойните домове, излезе от там и започне да учи хората на благочестие! Смешно ще бъде, когато един човек с проказа започне да лекува другите! Първо той трябва да се очисти съвършено от своята проказа и чак тогава да се докосва до другите. От нечисто гърне вода не пия, нито искам вие да пиете. И на вас препоръчвам това учение: От старо, нечисто гърне вода не пийте, употребявайте нови бъклици! Във всичко може да турите вода, но не и в старо гърне. Не е вярна поговорката живота на попа не гледайте, а сана му гледайте. Свещеник, майка, баща, всички трябва да имат чисти сърца – това е Божественото Учение. С вашия живот вие трябва да докажете на свещениците, че те не са прави. Когато една въшка влеза в косата ни, ние с помощта на гребена я изкарваме навън и я смачкваме върху гребена или я поставяме на нокъта си и с другия нокът я клъцваме. Проказата трябва да излезе навън.

Колко години има, откакто българите са приели християнството?

– Българите приеха християнството в 864 година.

Значи повече от хиляда години – и в тези хиляда години на Балканския полуостров е имало сто и петдесет войни, тъй че на всеки осем години се пада по една война.

Някои казват за нас, че сме били против войната. Не, ние също сме за войната, но да воюваме без да убиваме – ние воюваме за събарянето на затворите и бесилките. Ние се различаваме от другите по това, че туй, което те събарят, ние градим, а това, което те градят – ние събаряме. Те убиват хора, а ние ги въздигаме, съживяваме; те

градят затвори, а ние ги събаряме. По това се различават хората от Новото и старото учение. В нашата програма влиза унищожението на всички болници и затвори, на всички окови и пушки. Когато в света се приложи Новото учение, дори и в най-затънтените места ще има училища.

Сега ще започнете с числото 1000 – пропускът за всички ще бъде това число. Ще опитате този пропуск и ще видите през коя врата ще може да дойде числото 1000. Само вие, които присъствувате тук, ще знаете числото 1000. Като срещнете някого, ще го запитате: „Ти знаеш ли числото 1000?" Ако той каже, че го знае, значи е от нашите. И тъй, ние започваме нашето организиране с числото 1000. Ще изучавате качествата на това число. Коя е основата, кой е коренът на това число? – Единицата, десятката, т. е. 103.

Ще ви направя превод на този закон.

За да разбере този пропуск, тази лозинка, човек трябва да премине през две състояния. Водата се движи в плоскост, в двуизмерно пространство, а водните пари, въздухът – в триизмерно пространство. Числото 1000 показва, че човек трябва да умее да се движи както водата и както въздуха. Когато водата достигне своя краен предел и движението ѝ спре, когато вече няма къде да отива, тя ще вземе друга посока. Тази посока ще бъде точно под прав ъгъл на първата посока. Това значи, че нашият сегашен живот е дошъл до застой, че той е достигнал точката на замръзването. Единственото движение вече е нагоре – към Бога. От гледището на небето, направлението е нагоре, а от гледището на земята, трябва да се спускаме надолу. Ние сме ледове, които трябва да се стопят.

Сега ние сме се събрали тук не да изпълняваме нашата воля, а за да създадем условия на Божествения Дух да се прояви чрез всички нас – да станем добри проводници на Божия Дух. Ако сме

проводници на Божия Дух, ние няма от какво да се плашим; ако Божият Дух е с нас и действува винаги с нас, от какво ще се плашим? Мнозина може да се опълчат срещу нас, но Той ще превърне всичко на добро.

Първото нещо, което ще учите през тази година, е мълчанието – ще говорите чрез мълчание. Със свещениците няма да влизате в спорове, а като видите, че говорят неверни неща, ще си кажете: „Не са прави.“ Ще ги оставите да си изкажат всичко лошо, а после ще вземете кошове, ще натоварите на тях всичката им смет и ще им ги дадете да си ги носят. Ще им кажете: „Ние не можем да носим вашата смет“ – тъй говори Господ, тъй е писано в Новото учение. „Ако вие искате да ядете, а да оставите на нас боклуците – това Новото учение не приема. Ние не искаме да торим вашите ниви, а искаме да работим на Божествената Нива. Земята е Божествена, тя е Божия Собственост и вие нямате право на нея. И църквата не е ваша собственост.“ Те може да кажат: „Тя е наша майка.“ – Колкото е ваша, толкова е и наша. Ако църквата е Божествена Майка, тя е и на мене, и на вас; считате ли я ваша майка, това е друг въпрос – тогава тя е само ваша майка. Но стигне ли се до живота, църквата не може да бъде ваша. И тъй, Божествената Църква е църква за всички; тя не може да бъде нито ваша, нито наша собственост. Нашата идея не е църквата, а Царството Божие. Божественото Учение не казва „търсете първо църквата“, а казва „търсете Царството Божие и неговата правда.“ Апостол Павел казва: „Вие сте храм Божи и Духът Божи живее във вас.“ Който няма в себе си Царството Божие, той не е в църквата и не може да влезе в нея. Тъй че ние няма защо да спорим, а ще пристъпим към Царството Божие, в което живее Бог – щом намерим Царството Божие, намираме и Бога. Съвременната църква казва: „На нас не ни трябват пророци.“ А съвременните българи казват: „На нас

не ни трябва църква.“ У българите има обичай, когато се броят бюлетините при гласуването, да се гасят свещите. Когато се гласува, свещите може да се гасят, но когато се броят бюлетините, не може без свещо. Всички ще се старaете да не храните лоши чувству към никого и да избягвате съвършено лъжата. Ще си кажете: „Трябва да обичаме всички.“ Обичайте всички, но не споделяйте с тях кривите им мисли, защото кривото си е криво. Към тях ще имате вашата най-добра воля, но ще се отвращавате от лошите и погрешните им постъпки. Ще кажете: „Ами тези хора може да са прави.“ – Не, човек не може едновременно да бъде и прав, и крив. Щом проповядваш едно учение и в душата си имаш предвид Великия Господ, ти си на правата страна. Щом Бог е в душата ти и съзнаваш, че работиш за Него и във всичките си постъпки взимаш Него за мерило, ще си кажеш: „Аз съм прав.“ Почувствуваш ли, че не постъпваш така, ще си кажеш „аз не съм прав“ и ще започнеш да се поправяш.

Също така замислете се върху тези места от Стария завет, където се говори за Мойсей, който избрал служители на Бога в църквата само измежду левитите. Запитвали ли сте се понякога защо Господ не избра пророците си измежду левитите, а ги избра измежду простия народ? Левитите са служители на църквата, а пророците – на Бога. И тъй, ние признаваме, че свнещениците са левити, а ние – пророци. Те служат на църквата, а ние – на Бога. Днес свещениците ни казват: „Върнете се в църквата!“ А това е все едно да кажете на свободния човек: „Върни се в затвора!“ Или пък да кажеш на свободния вол: „Тури си ярема!“ Да допуснем, че се върнем в църквата – какво обещават да ни дадат свещениците? – Спасение. А те сами имат ли това спасение? – Не. Тогава ще ни дадат благодатта. А те самите имат ли тази благодат? – Не. Тогава ще ни дадат чист живот. А имат ли чист живот? Аз ги считам като онези графове, барони, князе, които

нямат пет пари, а се женят за богати американки, за да им дадат титлите си – богатата мома ще се ожени за един покварен княз и ще се счита щастлива! Та и свещениците сега искат да ни дадат своите титли, но ние нямаме нужда от такива титли.

И тъй, Христос учи, че Новото, Божественото Учение има за цел идването на Царството Божие. Той казва: Наближило е Царството Божие, идете да проповядвате на всичко живо.

Свещениците ни считат за еретици, езичници, наричат учението ни еретическо. Те казват за нас: „Тези хора не четат Библията, Евангелието, те са езичници, не ги слушайте." Питам: Кой православен, кой правоверен от тях е чел Библията и Евангелието толкова пъти, колкото вас? Свещениците ни пречат да се проявим и с това искат да попречат за идването на Духа, понеже Той ще ни открие по-велики неща, а това свещениците го знаят. Методите, с които те си служат, са методи на Черното братство. Те искат да ни убедят в това, че каквото Бог иска да каже, ще го каже чрез свещениците. Това не е вярно. Господ може да каже нещо и чрез свещениците, но Той не си служи с тях. Ние имаме за това примера от Стария завет със свещеника Илия. Той беше патриарх, но чрез кого му говори Господ? – Чрез Самуил. Значи Господ не говорѐ направо на този първосвещеник, на този патриарх, а говорѐ чрез едно дете, чрез Самуил. Тогава къде е основата? Свещениците казват: „Вие сте деца, вие не сте помазани." Да, прави са. Човек може да е помазан с елей няколко пъти и пак да няма Духа в себе си, а може и без да е помазан да има в себе си Дух Божий. Първо човек трябва да има в себе си Дух Божи, а после да дойде помазването. Това ще имате предвид.

Гледайте да не изпадате в съмнение и да се запитвате дали сте на прав път. Правилото е: щом живееш според Божия Закон и

Божията Любов, ти си на прав път – щом се в мир с всички хора, ти си в Божия, в Христовия Път.

(*По време на беседата около нас се спусна един паяк. Учителят каза:)*

Този паяк дори не подозира, че тук има хора. Не трябва да се убива.

Дръжте винаги в ума си мисълта, че в Новото учение убийството е абсолютно забранено – по този въпрос няма никакъв спор. При никакви условия не се позволява убийство, даже и при самозащита; онзи, който иска да бъде член на Бялото Братство, не трябва да извършва никакви убийства. Извърши ли някакво убийство, той бива изключен от Братството и за да го приемат отново, трябва да премине през редица изпитания, докато се пречисти и придобие смирение. С убийството на първия човек се основа Черната ложа – Каин уби Авел; Каин основа Черната ложа и затова Христос казва, че той е отначало човекоубиец. А кой основа Бялата ложа? – Авел, а след него дойде Сит. Преди две хиляди години Христос дойде , за да тури основата на Бялото Братство.

– *Защо вчера руският мисионер в сказката си каза, че дяволът е учител?*

– Всеки, който проповядва и поддържа убийството, е учител, но ние не поддържаме това учение. Ние признаваме фактите тъй, както са си. Дяволът съществува като един фактор, но защо и за какво – това е друг въпрос.

– *Какво да използуваме като коз в ръцете си, когато ни нападат?*

– Ще цитирате стихове от Светото Писание. Например, Христос каза на евреите: Съборете този храм и аз за три дни ще го изградя. Те отговориха: „Как така, ние за четиридесет години го изградихме, а той за три дни само ще го издигне?“ Те разбираха храма, а той

подразбираше своето тяло. Христос им каза: Ако не ядете моята плът и не пиете моята кръв, няма да имате живот в себе си. Те отговориха: „Този човек ни учи на човекоядство, това не е култура.“ Но под тези думи Христос разбираше своето учение, а евреите ги възприеха в буквален смисъл – човешка плът и кръв.

Свещениците казват за нас, че сме вярвали в духове. Ние ще им цитираме стих по стих Евангелието, за да видят, че и там се говори за духове и за разговори с тях. Какъв беше този човек, който се яви на апостол Павел като видение и му каза: „Мини през Македония и ни помогни!“ – Това беше един дух, който искаше да подобри положението на своето отечество, Македония. Павел не беше ли в общение с тези духове?

За кое богослужение говорят свещениците, за това, което е в църквата ли? Това богослужение, което те извършват, са го взели от гръцката църква и то е едно представление, което гърците са вършели в манастирите. Не, има друго богослужение, което свещениците никога не са извършвали. Тъй че тяхното богослужение не е онова Божествено Богослужение, за което те проповядват и говорят. Те казват, че Христос е Бог – ако беше Бог, Той нямаше да каже: Аз не дойдох да извърша своята воля, а Волята на Отца си, Който живее в мен. Аз съм Син Божи.

Свещениците ни осъждат, че не ходим на църква. Самарянката каза на Христа: „Евреите казват, че трябва да се молят в Ерусалим, ние казваме, че трябва да се молим в тази гора, а ти какво ще кажеш?“ Христос є отговори: Тъй е било досега, но иде време, когато истинските поклонници няма да се кланят нито в Ерусалим, нито в тази гора, а ще се кланят в Дух и Истина на Отца си и това ще бъде навсякъде.

Питам: Къде сме непоследователни и кой е непоследователен – дали те или ние?

Как те разбират смисъла на думата Бог? Под думата Бог те разбират същество, което управлява всичко. Идеята, която ние имаме за Бога, е друга. Христос каза: Защо ме наричате благ – благ е само Бог. Ако ние не сме благи, защо да се считаме богове?

Колкото църкви днес имаме, толкова различни тълкувания се дават на Евангелските истини и от това се пораждат спорове и ненавист между тях. Един руски цар отправил писмена молба до четиридесет манастира в Русия, с молба, в който манастир се намира главата на Йоан Кръстител, да му я изпратят. Пристигнали четиридесет глави от четиридесетте манастира. Царят свикал Светия синод и запитал:

– Знаете ли колко глави имал св. Иван Кръстител?

– Една глава.

– Не, четиридесет глави.

Завел царят светите старци и им ги показал.

– Моля ви се, махнете тези заблуждения – казал царят и разпратил главите по местата им.

– Свещениците ни запитват откъде взимаме ние учението за прераждането, имаме ли някакво наше евангелие.

Вие ги попитайте къде точно е указано в Евангелието, че Бог е в три лица. Казва се: Идете да учите хората в името на Отца, и Сина, и Светия Дух. Така е написано в Евангелието, а никъде не е казано изрично: Идете да учите хората в името на троеличния Бог.

Нека свещениците отидат на което и да е място н Индия, за да видят, че там прераждането е фактически доказано – там има хиляди деца, които помнят своите прераждания. И в Търново имаше едно шестгодишно дете, което казваше на майка си: „Мамо, аз по-рано

правех обуща в Габрово.“ Тя му отговаряше: „Я не говори такива глупости!“ В Закона за прераждането не може да има две мнения, но понеже не искам да споря, не го правя на въпрос. А дали го приемат или не – това не е важно.

Не забравяйте, че според Божествения закон за развитието, тези хора са необходими за нас като сянка, за да изпъкне светлината. Попитайте ги каква е ползата от страданията и те ще ви отвърнат, че такава е Волята Божия.

Беседа, държана от Учителя на 20 август 1920 г., петък, 7 ч. с.

НЕОБХОДИМИ УСЛОВИЯ ЗА УЧЕНИКА

1. Абсолютна чистота на сърцето

2. Пълно самообладание на ума и сърцето

(*Беседа, държана в Горницата на група от 72 жени. Същото нещо се говори и на останалите мъже и жени.*)

Вие вече се смятате за ученици на Окултната школа или искате да бъдете такива.

Но правилата за учениците в тази школа се различават от тези, които са за учениците на тукашните школи – школите на Земята. Като постъпите в една от тукашните школи, ще си платите таксата и след завършването на четири години от долния курс на образованието си, ще получиш препоръка или свидетелство, че си завършил, и след това ще минете в по-горен курс на своето образование. За ученика на окултната школа обаче са необходими две неща:

Първото условие е абсолютна чистота на сърцето. Тази чистота трябва да бъде жива – тъй както е жива чистотата на онзи извор, който постоянно блика и сам се чисти. Тъй подразбирам живата чистота. Не си задавайте въпроса: „Мога ли или не мога бъда чист?“ Този въпрос трябва да бъде изключен от ума ви. Който иска да бъде ученик, трябва да бъде абсолютно чист, да бъде жив извор. В Писанието се казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Следователно, за да бъде сърцето ви чисто, трябва да го дадете на Господа – под думата Господ подразбирам това велико Бяло Братство, чрез което Господ сега работи в света. Тези бели братя са сегашните учители на цялото

човечество – и на мъже, и на жени, и отсега нататък ще се запознавате с тях.

Второто необходимо условие за ученика е пълно самообладание на ума и сърцето, т.е. да владее ума и мислите си, да владее сърцето и желанията си.

И тъй, абсолютна чистота на сърцето и пълно самообладание на ума и сърцето са абсолютно необходими за ученика на окултната школа. Ако нямате абсолютна чистота и пълно самообладание, каквото и да ви кажат, нищо няма да използвате, то ще мине и замине, без да остави у вас някакви следи. Онези от вас, които нямат чистота и самообладание, като влязат в тази школа, ще започнат да си мислят, че притежават тези качества, и ще изпаднат в лицемерие, ще изпитват една тягост, която ще им пречи.

Който влезе тук, трябва да бъде чист – ако не иска да бъде чист, нека стои отвън, за да не цапа другите. А аз казвам, че вие всички имате възможност да бъдете чисти, защото чистотата не зависи от вас, а от Бога, Който е един извор. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да не се страхувате – страхът може да дойде отвън, но вие няма да го приемате в себе си като ваш гостенин. Ако вие сте чисти, ако имате самообладание, Белите Братя, Небето, ще дойдат при вас и ще ви помогнат.

Тези картини, които виждате тук, в Горницата, нека се запазят в ума ви.

Първата картина, триъгълникът, показва първоначалното състояние на човешката душа в Бога – този блажен покой, когато тя е още в Него.

Втората картина с кръговете показва възраждането на Първата Божествена култура на Земята, когато Белите Братя са започнали да

работят, когато човекът е бил безгрешен и чист. С обърнатия надолу триъгълник се изразява Грехопадението на човека.

Третата картина, на която от един общ център излизат прави линии – едни отдясно към ляво, а други отляво към дясно, – показва пътя на човешката еволюция, по който жената и мъжът преминават през своя живот на Земята. Жената започва своя път отдясно към ляво, а мъжът – отляво към дясно. Например, един грешен мъж иска да си поправи живота – той започва от една права линия, върви назад и стига до положението на жена. Като жена става много мек, търси удоволствия в живота и Господ, за да направи жената по-груба, поставя я в другата половина, където отново стига във формата на мъж. Този мъж, ако загрубее особено много, започва да изтезава жена си, отново го изпращат във формата на жена, за да омекне. Ако той и сега не си поправи поведението, ще слезе надолу.

В живота има слизания и качвания. Ако се развивате правилно, вие ще имате възможност да минете през всички линии. И тъй, щом станете много мек, ще ви изпратят отново на Земята, за да се втвърдите; станете ли много груби, ще ви изпратят на Земята, за да омекнете. Мекотата и твърдостта са условия, при които човек трябва да се развива. Като се слеете с Бога, всички страдания ще престанат и вие няма да бъдете нито мъж, нито жена – ще дойдете до това положение, че като се събудите във века, в състоянието на ангелите, нито ще се жените, нито ще се омъжвате. А понеже сега сте във въртенето на това колело, каквото и да мислите, както и да философствате, нищо няма да ви избави.

И тъй, чистота на сърцето и пълно самообладание на ума и сърцето са двете съществени условия в окултизма. Без тях нищо не може да се постигне.

– Не може ли тези две състояния да се смесват?

Че жена, която не работи, винаги е мека! В окултната школа, в Бялото Братство не се позволява да мислите, че сте нещо повече от другите хора, да мислите, че другите са невежи, а вие стоите по-горе от тях. Когато мислите, че стоите по-горе от другите, а те са невежи, ще се намерят други, които ще мислят същото за вас; трети пък ще мислят така за вторите и т.н. И в края на краищата ще се получи редица от невежи, а вие ще си мислите, че сте много учени. Не, всички сте под един знаменател. Ще махнете от ума си мисълта за големство над другите и ще знаете, че всеки човек, всяка душа има възможност да облагороди живота си и животът ѝ да бъде чист. През сегашния си живот вие имате достатъчно време, за да си свършите работата, и ще ви остане един час свободно време, за да се върнете вкъщи. Но ако през това време вие се потривате насам-натам, ще изгубите всички възможности за работене и една част от работата ви ще остане недовършена, ще я свършите в бъдещия си живот.

Не мислете, че вие, жените, се намирате при условия, които ви спъват. При каквито условия и да се намирате, те не ви спъват. Щом сте готови, Белите Братя ще ви създадат добри условия за работа – тъй както извеждат младата булка от къщи, щом е готова. Ако не вървите добре по пътя, ще дойде някой да ви хване за ратай и впрегне в колата. В окултизма онзи, който ви дава много – например, пари, – той ви мисли най-голямото зло, а онзи, който не ви дава пари, ви мисли доброто. След като свърши всичката си работа, ученикът на окултизма казва на Учителя си: „Благодаря ти, Учителю!“ А когато ученикът свърши добре работата си, Учителят казва: „Благодаря ти!“ Няма нужда от никаква заплата, а една благодарност изплаща всичко.

Тъй че вие имате условия за работа. И щом искате да ви се създадат по-добри условия, ще работите, а условията ще дойдат сами по себе си. Като ученици вие сега си казвате: „Защо ме сполетя това

зло?“ Такива разсъждения в окултната школа не се позволяват. Ученикът трябва да работи, да решава зададените му задачи, без да си задава въпросите защо и за какво. В окултната школа не се обръща внимание на шапки и обуща. Бъдете свободни и знайте, че всяко нещо идва на времето си. Вие няма да останете в това положение, в което сте сега, но не мислете, че всичко може да стане бързо. В тази школа за всяко нещо се изисква известно време. Ученикът Иван казва:

– Аз си зная урока.

Мара казва:

– И аз си го зная.

– Хубаво, излез на дъската и реши задачата!

Излиза – мълчи. Мълчанието не е философия. Щом мълчи, работата е свършена. Ученикът казва:

– Ама аз така мисля.

– Реши тогава задачата!

Някой казва: „Аз познавам окултизма.“ Добре, реши ли задачите за самообладанието, за чистотата на сърцето си? Решително и безпогрешно трябва да ги решите. „Да, но аз живея в грешен свят.“ Това за мен не важи – светът може да е грешен, но ти живееш като ученик в школата, затова ти е необходима чистота на сърцето. Не казвам, че сърцата ви са нечисти, а казвам какъв е законът: за най-малката нечистота, за най-малкото леке те изпъждат от тази школа за хиляди години. Занимавайте се с тези задачи, ако искате Бог да ви благослови. А ако търсите по-лесни задачи – има и такива.

В Бялото Братство има и жени, които са завършили развитието си преди милиони години. Днес те не са нито мъже, нито жени – изпратени са като велики Учители и ръководят съдбините на цялото човечество. Те ви познават, знаят живота ви и казват: „Зная те, сестро, познавам те.“ Когато спомена името на някоя от вас, те ми казват:

„Знаем я, знаем нейните истории – еди-кога си е направила еди-какво си.“ Тъй че няма защо да се препоръчвате – нито един факт от вашия живот не е пропуснат. С какво ще се препоръчвате? Ще кажете, че сега сте по-добри. Питам ви: решихте ли си задачата за чистотата на вашето сърце, научихте ли се да контролирате ума и сърцето си? Нямате ли тези два елемента, не сте ли решили тези две задачи, ще ви кажат: „Вие още не сте готови; идете да поработите вън, в света, и като бъдете готови, ще дойдете тук.“

Сега искам между вас да се създаде хармония, искам от вас сериозно учение, а не да напуснете света и с това да си мислите, че сте се самопожертвали. Нека всеки от вас стои на мястото си в света, да бъде чист и да упражнява изкуството на самообладанието.

И тъй: искам от вас абсолютна чистота и абсолютно самообладание – без никакво изключение! Ще кажете: „Ама може ли?“ За този, който спряга глагола мога – може, а за този, който не го спряга – нищо не може и той ще излезе навън. Като спрягате глагола мога и като изпълнявате двете правила, няма да бъдете лишени от нищо – било като майки, като учители, търговци, земеделци, и всичко ще ви бъде добре. Ако си чист, където и да отидеш, даже и в Америка, всички твои сестри и братя ще те погледнат приветливо, ще те посрещнат братски. А не си ли чист, където и да отидеш – в Англия, Франция, даже и в България, навсякъде ще има хомот за тебе. Имате ли чистота на сърцето и самообладание на ума и сърцето, навсякъде ще бъдете приети добре.

Искам да се запознаете с тези Бели Братя и никакъв друг въпрос да не поставяте пред себе си, например, дали вървите добре в света, какъв е Христос, какво представлява чистотата и т.н. Ако не си спасен, предложи сърцето си на Бога. Една богата американка обичала един владика и му предложила всичкото си богатство, за да я вземе за

жена. Той ѝ отговорил: „Дай сърцето си на Бога, имота си – на бедните, а ръката си – на този, който я иска.“ И аз ви казвам: сърцето си дайте на Бога, за да е чисто; ума си дайте на вашия учител, а ръката си – на вашия дух, който ви ръководи. Само така няма да бъдете нещастни в света. Щом сте дали сърцето си на Бога, ума си – на този, който ви учи, а ръката си – на онзи дух-ангел, който ви ръководи, задачата е решена правилно. Ако дадете сърцето си някому, парите на този или онзи, а ръката си на този, който не я заслужава, ще видите какво ще стане – няма защо аз да ви уча. Та и вие сега, като ученици в Окултната школа, трябва да имате такова смирение, каквото е имал Христос в света, и да бъдете послушни като роби. Послушни ли сте – Белите Братя ще ви помагат, не сте ли послушни, те ще ви покажат вратата.

Не мислете, че вие сте вече в Школата – вие още сте извън нея. Във вътрешната Школа се изисква самопожертване, отричане от себе си – това, което вие сега още не можете да направите. И тъй, вие сте още далеч от Школата. Като минете сега този изпит, ще дойде втори и трети – но първият е важен, другите са лесни. Ще създавате добри мисли и желания, ще се учите едни от други и няма да мислите, че стоите по-високо от другите. Един по-силен ученик може да бъде учител на друг, по-слаб, а на по-силния ще бъде учител още по-силен от него. В света всеки си има по един учител.

И тъй, препоръчвам ви чистота и самообладание. Това ще учите през цялата година. Върху извора ще дойде малко нечистота, ще дойде мътна вода – за това няма да ви държа отговорни, а ще ви питам: изворът блика ли, има ли в него чиста вода, излива ли нечистотата? Ако излива нечистотата – добре ще е; а ако нечистотата остане върху вас, за да ви изчистят, ще трябва да се ангажират много слуги, които да работят по цели дни около вас – това няма да го бъде.

Всеки от вас трябва сам да се чисти, защото няма толкова пари за слуги.

Беседа, държана от Учителя на 20 август 1920 г., петък, 10:30 ч. с.

ИДВАНЕ И ВЪЗПРИЕМАНЕ НА ДУХА

6 ч. с.

<u>**Размишление:**</u>

1. Отче наш.

2. Да се въдвори Божията Правда на земята във всичката нейна пълнота.

Да осени всички домове.

Да вдъхне в сърцата на вярващите Божествената Ревност, за да я възприемат те във всичката нейна красота и да я приложат във всичката нейна хубост и пълнота.

3. Благославяй, душе моя, господа.

4. Пътят на живота.

5. Добрата молитва.

7 *ч. с.*

Първото условие за един ученик на Окултната школа е да има необорим стремеж, който пред нищо да не спира. Този стремеж може да се изопачи, но това е второстепенно нещо. Най-напред в съзнанието на душата си трябва да имате един велик стремеж към Бога. Но какво е Бог? Когато философите искат да докажат, че Бог съществува, че Той е такъв или онакъв, те заблуждават хората. Бог, това е мярката за нещата – чрез Него ние познаваме нещата, чрез Него разбираме живота, чрез Него възприемаме Любовта, чрез Него възприемаме Истината и Мъдростта, както и всички други

добродетели. Изобщо всичко, което се проявява, става чрез Него. Така че като мислиш – Бог е вътре в тебе, и чрез Него мислиш. Когато чувстваш и любиш, чрез Него чувстваш и любиш. И след всичко това какво друго ще мислиш за Бога и за какво ще го доказваш? Щом спрем да мислим какво е Той, у нас изчезва всяко чувство, всяка мисъл и ние усещаме една вътрешна празнина. Тогава казваме, че животът няма смисъл. Имате ли опитността, когато започвате да чоплите любовта на някой ваш приятел, дали той ви обича или не. Какво изпитвате? Чоплите ли Любовта, тя изчезва. Бог и Любовта не търпят никаква критика, никакво раздвояване. Започне ли човек да размишлява какво е Бог, изгубва Го. И тъй, според нашето устройство, според нашия език ние сме призвани да изучаваме само онова, което произтича, което излиза от Бога, което е вън от Него.

Всички прояви на душата вървят постепенно. Има много методи за проявяването на нашите мисли и чувства, но това не става безразборно. Наблюдавайте как започва развитието си едно малко семенце от някое цвете или от някое плодно дърво, като го посеете в земята. Явява ли се цветът на растението, преди семето да поникне? Не, изисква се известен период от време, докато коренчетата се спуснат надолу. Коренчетата са нашият материален живот, нашето тяло, което първо трябва да се прояви. След това в стремежа на зрънцето става раздвояване, явяват се стъбълце и клончета на растението, които постепенно се оформят и от вътрешното битие на това растение се явяват пъпките. От тях, чрез едно малко разтваряне, се появява цветът, който после се оплодява. Минава известен период от време, плодът узрява и след това пада на земята. Но вие не трябва да се спирате. Този процес се извършва във вашия ум и във вашето сърце. Представете си, че този плод узрява – какво ще направите с него? Например вашето дете плаче, аз му давам един плод и то

започва да се радва. Защо? Защото процесът на развитие на този плод се произвежда в душата на детето и във вашата душа. Заради този плод е радостна майката, радостно е и детето. А след това, когато майката благодари, че на детето ѝ е даден този плод, тази мисъл отново почва да цъфти и връзва в ангелския свят. Тогава имате една поредица от прояви. Знаете ли какво чувства един ангел, когато му се даде плод от негово дете или от което и да е детско сърце? Ще запитате: „Ангелите имат ли деца?“ Да, вие сте децата на ангелите – вие сте малки ангелчета, като онези малки деца, които се зараждат в утробата на майка си. Разбирайте това в преносен смисъл – тази истина вие днес няма да я разберете напълно, но след няколко милиарда години ще я разберете, обаче не в обикновения ѝ смисъл, а в смисъл – какво нещо е човешкият дух. Тогава светът за вас ще добие достъпна форма, за да ви изяви вътрешната страна на тази красота, която ние сега виждаме във външната ѝ изява.

Често казвате: „Аз познавам този човек.“ Не. За да познаем човека, трябва да видим плода на неговите чувства; за да познаем човека, трябва да видим плода на неговите мисли; за да познаем човека, трябва да видим плода на неговите действия. И тъй, чувствата, мислите и действията са плодове. Понеже вие още не виждате тези плодове, във вас има едно вътрешно недоволство. Имайте предвид, че когато разсъждавате върху Природата и искате да се развивате правилно, трябва да знаете, че човешката душа принадлежи към тайнобрачните растения и ако някои от вас станат явнобрачни, те изгубват посоката на живота си. Всяка ваша мисъл, всяко ваше желание и действие трябва да се зародят в тайна – не се ли зародят в тайна, тази ваша мисъл, това ваше желание не са човешки. Някой от вас може да възрази: „Ами нали всичко трябва да бъде наяве?“ Наяве трябва да бъде само плодът, а цъфтенето трябва да става в

Божествения свят. Като казвам, че всичко трябва да става в тайна, подразбирам, че докато една мисъл, едно желание или действие се оформят, трябва да живеят в дълбочините на човешката душа и след като се оформят, тогава да се проявят във физическия свят и да станат явни.

Сега вие трябва да изучавате Евангелието, Библията, и да използвате всички методи, които се срещат в Живата Природа. Разбирайте – Христовите мисли и Живата Природа в дълбокия им смисъл. Например четете в Евангелието мисълта на Христос: „Ако те съблазнява окото, извади го." Сегашните религиозни, учени хора казват, че това, което ние говорим, било неразбрано. Питам: ами цитираната по-горе Христова мисъл разбрана ли е? Ако разбирате буквално тази мисъл, трябва да извадите едното си око и да останете само с едно. И като ви попитат защо сторихте това, ще отговорите: „Христос казва да извадим едното си око, ако то ни съблазнява, и ние го извадихме." Питам ви сега: след като сте извадили едното си око и съблазънта пак остане, какво сте спечелили? Това показва, че Христовата мисъл не е добре разбрана. Христос казва: „Извади окото си и съблазънта ще изчезне." Щом извадиш окото си и съблазънта не изчезне, значи че този метод, който Христос подразбира и предлага, не е употребен правилно. Аз поставям тази Христова мисъл в следната форма, превеждам я в трета степен. Да допуснем, че ви поканят на гости и ви гощават с отлична баница, но по незнание на домакинята брашното е било малко развалено, маслото и сиренето – също; вие се наяждате добре, а след това ви става тежко на стомаха, започвате да се превивате от болки. Казвам: извадете навън тази храна, която ви е съблазнила. Как става това? Чрез очистителни средства. Изхвърляте храната навън и казвате: „Слава Богу, олекна ми!" И друг път, като ви дадат да ядете такава баница, казвате: „Тази

баница е като първата, не ям от нея.“ Ще ви направя превод на тази мисъл и във втората ѝ степен. Да допуснем, че сте поканени да слушате в църква или в салон някой знаменит оратор, проповедник или учен. Той е сготвил баница и ви я предлага, а вие си отваряте очите и ушите, възприемате, слушате, но като се върнете у дома си, умът и сърцето ви са смутени. Този човек със своята беседа е обърнал с главата надолу целия ви живот и казва, че това, в което вярвате, е празна работа. После си казвате: „Защо ли отидох да го слушам!“ Не е там въпросът, че си отишъл да го слушаш. Христос казва: „Извади окото си!“ Как? Като повърнете възприетата мисъл, която ви безпокои. Законът, който действа в този случай, е следният: човек, който произвежда смущение в ума на хората, смущава и своя ум – лошият човек не може да произведе мир и радост в умовете и сърцата на хората. Законът е същият и за добрия човек: добрият, благородният човек, който е изпълнен с Любов, не може да произведе в душите на хората скръб и страдания. Следователно Доброто произвежда у човека Добро, злото – зло, Истината – Истина, т.е. всяка реалност си има отражение. Тогава как ще превърнете една мисъл, която ви е смутила? Веднага ще си кажете: „Истината живее в мен, аз съм опитвал нейното влияние.“ Оставете настрана всяко нещо, което не дава никакъв подем на вашите чувства, мисли и действия, което не дава подтик на вашия живот, което не дава никакъв растеж и не произвежда Божествено действие у вас. Павел казва това по друг начин: „Ако дойде някой ангел от Небето и ви проповядва друго евангелие, не го приемайте.“ Щом дойде някой да ви проповядва за Бога, това значи, че Любовта, която Бог е имал към вас, и проявата на тази Любов ви е изоставила. Но Евангелието е наука, която казва, че Божията Любов не се е изменила и не се изменя – тя винаги си е същата. Вие обаче трябва да изправите сърцата и умовете си, да не са

изкълчени, за да възприемате Божията Любов винаги еднакво. Затова и аз ви говоря върху този предмет.

Умът ви трябва да бъде ясен и положителен. Как? Аз не искам да доказвам нещата. Онзи, който много доказва, говори винаги погрешно. Има доказателства, които вървят право и последователно по един математически закон: когато едно доказателство е вярно, машината, която то върти, действа правилно – не действа ли правилно, доказателството не е вярно. Да допуснем, че аз ви доказвам, че 2+2=4; какво ще придобиете от това? Какво подразбирате, като ви кажа, че 2+2=4? Това значи, че бащата и майката могат да повторят себе си само два пъти: 2×2=4 или 2+2=4. Това значи, че майката може да роди или момиче, или момче – нищо повече, трето нещо не може да се роди в дома на родителите. Законът може да се повтори само два пъти: първия път ще се повтори в момче, втория път в момиче и ще се получи числото четири, което показва, че законът е верен. Вие може да дадете друго тълкуване, но какъв е смисълът от това? Следователно, когато говорим за единицата, ние винаги подразбираме първичната причина, която подтиква нещата към разумно действие. И когато кажем аз, единият човек, единият Бог, ние трябва да разбираме всички причини, които подтикват нещата към разумност. Когато кажем 2, трябва да разбираме онази сила в света, която строи, която поставя всички неща в хармония. Числото 2 е майката, която ражда, която отглежда. Следователно, като работят заедно, бащата и майката ще проявят резултата си в своите синове и дъщери. Ако ме попитате какво е Господ, ще ви кажа, че Той е това, което сме и ние – само чрез нашия живот, само чрез нашите мисли, желания и действия ние можем да се върнем назад, за да разберем какви са отношенията ни към Бога. Любовта, която чувстваме, е Неговата Любов; мислите, които възпримаме, са

Неговите мисли, създадени преди милиони, милиони години. Но всичко това е само едно малко отражение от Божественото, защото не сме в състояние да Го възприемем изцяло. Ако майката би проявила всичката си Любов към своето дете, тя би го задушила. Затова, при тези условия, ние предпочитаме някой да ни обича по-малко, защото ако ни обича много, като ни хване, той ни стиска, докато ни изцеди. И паякът обича мухата, но като я улови, тури смукалото и смуче, смуче, докато я изсмуче и изхвърли навън. Паякът казва: „Много хубаво, много вкусно нещо е направил Господ!“ Да, хубаво е за тебе, но не и за мухата. Мухата пък, като намери някоя гнила ябълка, туря хобота си на нея и казва: „Много хубаво нещо е това!“ И при месоядството е така.

Всички злини в света са произлезли все от тази неразбрана Любов – навсякъде се правят опити за Любов. Един ден, когато започнете да разбирате Любовта по друг начин, животът ви ще се видоизмени. А за да стане това видоизменение, трябва да възприемете Божествения Дух. И вие вече сте дошли до фазата да възприемете Божествения Дух във вашето свръхсъзнание. Знаете ли как се познава кога е дошъл Божественият Дух у вас? Наблюдавали ли сте как някоя дъщеря се сърди на майка си и на баща си – отговаря им, не ги зачита, капризна е, а те се чудят какво става с нея. Но когато започне да се момее, когато дойде нейният възлюблен, тя става мека не само с майка си и баща си, но и с братчетата и сестричетата си – не могат вече да я познаят вкъщи, тъй много се е изменила. Замине си възлюбленият ѝ и тя отново става кисела. Родителите, роднините ѝ казват: „Не знаем защо Марийка е така кисела.“ Казвам: „Той замина.“ Всичкото ѝ неразположение произлиза от това, че нейното слънце е залязло. На следващия ден той отново се появи на вратата, тя веднага се зарадва, става весела, доволна. Така и вие често казвате:

„Нещо не сме доволни, нещо не сме разположени.“ Това е така, защото Духът не е у вас. И тъй, когато някой ме пита защо е неразположен, казвам му: неразположението произлиза от това, че възлюбления Ви го няма.

Знаете ли колко деликатен е вашият възлюблен? Когато момъкът дойде вкъщи и види, че момата се сърди на майка си, на баща си, че не може да се владее, той излиза навън. Сега вие, момите, сте много внимателни, имате такива преживявания и си казвате: „Да се покажем пред възлюбления си изправни, добри.“ Да, но Господ не обича тези неща, защото те са причина да се появи лицемерието. Това са две състояния, които Бог не обича – състояние на личен егоизъм и лицемерие. Във вас трябва да се появи алтруизмът, т.е. Божественото. Тези две чувства – алтруизмът и егоизмът, се борят в човека. Тези две състояния вие преживявате и в религиозния живот. Следователно този, у когото Духът дойде, не трябва да допуска в себе си никакви лоши мисли, желания или действия, никакво раздвояване. Когато Духът дойде, Той е този ваш познат, когото душата ви знае и очаква, той е вашият Възлюблен. Няма да се спирате и питате какво е Духът – вие Го познавате, Той е най-красивото, най-изящното, най-мощното нещо в света. Когато дойде Духът, на душата израстват криле и тя казва: „За мене всичко е възможно.“ Замине ли си Духът, душата казва: „Аз вече не мога да направя нищо, всичко се свърши.“ Затова Христос казва: „Без Мене не може да направите нищо.“ Под думите без Мене Христос подразбира Божествения Дух. Затова Христос казва: „В Мене живее Отец Ми и Аз изпълнявам Неговата Воля.“

На тазгодишното събрание ви говоря за Духа, затова не забравяйте следната мисъл: ако нагрубявате майка си, баща си, братчетата и сестричетата си, вашият Възлюблен скоро ще си замине. За да живее по-дълго време у вас, трябва непременно да почитате

майка си и баща си. Затова в Писанието се казва: „Почитайте майка си и баща си, за да се продължи животът ви.“ Питате ме защо боледувате – Духът ви е изчезнал. Щом дойде Духът у вас – неразположението, болестите изчезват. Когато сте кисели, неразположени, ще си кажете Истината: „Моят възлюблен не е дошъл.“ Вместо думата духът употребявайте думата моят възлюблен. Кисел си, кажи: „Моя възлюблен го няма.“ Всяка мома иска да бъде харесвана. Затова, като дойде момъкът, тя се облича хубаво, накичва се с панделки, чака. Същият закон важи и по отношение на Духа. Когато Духът дойде, трябва да бъдете душевно разположени, да имате благородно разположение на сърцето и душата си. Това е, което Господ иска от вас.

Този предмет, върху който ви говоря сега, е основата на живота ви.

Лошите мисли, лошите желания образуват едно мрачно, облачно небе, през което не може да се наблюдават Слънцето и звездите. Следователно, за да можете да виждате дълбините на красивия Божествен свят, вашето вътрешно небе трябва да се изясни. И ако ви дойдат някакви отрицателни мисли, вашият ум ще спре, защото просторът на ума зависи от яснотата на човешката мисъл. Пороците ограничават ума – човек без пороци има широка душа и безграничен ум. Тесногръд ли е човек, той има пороци, а онзи, който е с широка, благородна душа, той е извадил всички пороци навън. Това трябва всички да направите, защото Бог иска да сте подобни на Него – нашият Баща не е тесноумен и тесногръд, Той не е със свита ръка, та когато дава, да цепи парчетата, и затова, когато дава, Той пълни света. Тъй че когато искаме да сме подобни на Бога, трябва да сме щедри – ако имаме широк простор на мисълта, ако можем да любим всички, ние приличаме на Бога. Ние ще обичаме всички дотолкова, доколкото

те заслужават – онази душа, която е по-развита, с нея можем да говорим за по-важни неща. Когато кажем, че обичаме всички, това е според степента на Любовта, която живее в нас. Любовта има много степени. Вашата котка може малко да я погалите, да я нахраните, като с това изразите любовта си към нея. С нея не можете да разисквате върху Питагоровата теорема, върху това, че маслото е скъпо, и т.н., защото тя даже и не подозира тези неща. Ако имате един разумен, благороден приятел, който е настроен според вашата душа, той отведнъж, от малко ще разбере вашето положение.

Та и ние сега трябва да се настройваме. Срещам мнозина, които очакват да дойде Духът, и казват: „Ще дойде време, когато Бог ще изпрати Духа Си.“ Щом хората подготвят сърцата и умовете си, щом искат да действат правилно, Божият Дух непременно ще дойде и ще заговори върху тях с огнени езици. Някои казват: „Това е било отдавна, Духът е слизал само веднъж.“ Питам: Слънцето само веднъж ли изгрява, само веднъж ли залязва? То е изгрявало и залязвало милиони и милиарди пъти, но вие, като не разбирате Божия Закон, казвате, че слизането на Духа е станало в далечните времена на миналото, във времето на апостолите. Не, това и сега става – Петдесетницата и сега става. Откакто Христос е възкръснал, оттогава вече приблизително две хиляди пъти Духът е слизал и възлизал. В Писанието се казва, че Духът няма да се върне, докато не принесе плода Си. Божият Дух всяка година слиза и ще повдигне тези души, които са подготвени да станат Негови сърработници. А щом ги повдигне, те имат вече широки разбирания, схващат правилно света и казват: „Сега вече разбираме Божествения живот!“ Има хора, които от две хиляди години не могат да разберат този живот. Някои казват: „Как няма да дойде Божият Дух, та да ни научи!“ Тези хора не разбират дълбокия смисъл. Аз ви казвам: Божият Дух иде и скоро ще

дойде. Вашият възлюблен иде и трябва да го чакате; Той не е нито на един километър разстояние от вас, не е и на половин километър, а само на сто духовни метра от вас. Той може да завари някои от вас необлечени, може да ви завари, като се суетите с това-онова, като мислите какво ще стане, как ще се наредят работите ви и т.н. Няма защо да се тревожите, този свят е създаден за нас. Кой свят? Новият свят. Старият свят си заминава и ние всички трябва да сме подготвени да влезем в този нов свят с нови мисли, чувства, желания и похвати. Със старото трябва да се простим окончателно.

Сега ще ви предам една от опитностите на Христос: „Това като рече Христос, смути се Духът Му и каза: Истина, Истина ви казвам, че един от вас ще Ме предаде.“ Защо се смути Духът на Христос? Защото един от Неговите ученици ще го предаде, значи ще развали доброто дело. Питам ви сега: вие, които сте господари на вашата къща, трябва ли да оставите този предател пак да смути Духа на Христос? Ние казваме, че Духът на Христос се смутил, но този Дух може и сега да се смути. Допуснете ли у вас една лоша мисъл, тя е предател, тя ще смути духа ви, ще изгубите силата си и с това ще бъдете неспособни за работа в света. Следователно няма да допускате никого да смущава вашия дух и ще казвате: „Не позволявам на никого да смущава моя възлюблен.“

Като четете в Стария Завет Песен на песните, там също има един такъв пасаж.

Вие трябва да създадете сега за Христовия Дух, за вашия възлюблен, най-добрите условия, при които Той да се прояви и да създаде всичко най-добро. Затова Христос казва: „Когато дойде Синът Човечески на Земята, ще намери ли достатъчно вяра в хората, за да разберат те това велико Божествено учение и да отворят душите и сърцата си за този велик Дух, за да стори Той това, което Бог от

хиляди години желае да направи?“ И когато вие така отворите сърцата, умовете и душите си за вашия възлюблен, тогава ще се проявят най-добрите плодове, скрити в Бога.

В Писанието се казва: „Като излея Духа Си върху тях, ще пророчестват, ще имат сънища.“ Казва се още: „В последните дни.“ Кои са последните дни? Последните дни са тези, през които старият свят си заминава. Тогава вашите синове и дъщери ще имат сънища, ще пророкуват и т.н. Тогава и вестниците, и учителите, и майките ще пророкуват. Но понеже днес хората не вярват в пророкуването, казват: „Това е лъжа, след Христос пророци не може да има.“ Ако майката пророкува, казват, че нейното пророчество не е вярно и че днес никой не може да пророкува, а това ставало едно време, когато живели пророците. Аз казвам, че едно време не е имало пророчество, сега има такова. Всички пророци пророкуват в настоящето, а не в миналото. Казват: „Младоженецът иде!“ Аз не казвам „младоженецът иде“, а казвам „възлюбленият иде.“ Не мислете, че този възлюблен е само един – те са много и за всеки от вас ще има по един. Това са милиони възвишени духове, които от милиони години чакат да дойдат на Земята. Те казват: „Хайде да видим тези наши малки братя и сестри, които от толкова години сме изпратили на Земята, какво са направили досега.“ Тези духове са нашите сродни души, нашите възлюблени. Кой брат или коя сестра не се радва, когато види своята сестра или брат, с които не се е срещал милиони години? С какъв трепет се изпълва нашата душа при една подобна среща!

И тъй, тези наши братя, които не са идвали от милиони години на Земята, сега идват. Тези братя са само на сто духовни метра разстояние от нас. Ще запитате: „Как?“ Те са пред нас и над нас. Когато Божественият Дух дойде, вие ще започнете с великата Божествена наука и очите на всички ви ще се отворят. Затова се казва

в Писанието: „И отвори умовете им, за да разбират Писанието.“ Аз казвам: Бог ще отвори умовете ви, за да разбирате тази велика написана книга, в която от всеки лист ще можете да четете написани великите слова. По всеки лист, по всяко клонче на дърветата, по всяка мушица ще четете и ще ви се даде възможност да разбирате великите тайни, които досега не сте разбрали. Това е великата Божествена книга, която Духът ще ви открие, за да станете радостни и щастливи, че можете да четете по нея. Няма нищо по-хубаво в света от това, да знаеш да четеш от тази книга; няма нищо по-хубаво от това, да знаеш как да ядеш Божествените плодове. За пояснение на мисълта си ще направя едно сравнение: представете си, че пред вас има много хубави плодове, но стомахът ви е разстроен, очите и устата ви са затворени, а всички наоколо ви хвалят тези плодове. Какво ще бъде вашето положение? Няма нищо по-хубаво от това, да отвориш книгата на Божествената наука и да четеш, да разбираш тези Божествени плодове! Няма нищо по-хубаво от това, да четеш живото Божествено Слово и да виждаш онези велики промени, които Бог е извършил във вашата душа. Ние ще се молим на Бога да отвори устата ни. Коя уста? Устата на нашата душа, за да можем да разговаряме с Него. Ние ще се молим на Бога да отвори очите ни, за да виждаме всичката красота, която Той е създал.

Евангелистите ще кажат: „Да видим Божественото слово!“ Къде е Божественото в тази книга? За тази Божествена книга, която е направена от парцали и написана с мастило, казват, че всичко трябва да се възприема от нея тъй, както е писано. Не, приятели, като приемете всичко от нея и то влезе вътре в нашата душа и ум и се преработи, едва тогава ще излезе нещо от Божественото слово. Православните взимат една от тези книги, турят я под възглавницата и казват: „Ще дойде спасението.“ Не, вземи един стих от тази книга

например стиха Бог е Любов, тури го под възглавницата на твоята душа – тогава ще възраснеш и ще разбереш какво е Бог. Слушах една баба да казва: „Цял месец държах тази книга под главата си и нищо не научих.“ Казвам ѝ: „Бабо, така няма нищо да научиш.“ „Ами как, синко?“

Искам да напуснете вече старите си схващания, старите методи, с които сте си служили в живота, за да дойдете до онази велика Божествена наука. Само Божественият Дух носи истинското знание, а когато Той дойде, вие ще се почувствате пълни с тази Божествена светлина и виделина и ще станете много красиви. Понякога сте черни като арапи, мине малко време – пак побелеете, пак се разхубавите. Това се дължи на редица ваши животи, които се въртят на това Божествено колело. Казвате: „Че не сме станали още ангели!“ Та именно тази чернота трябва да се премахне. А това ще стане, когато дойде този ваш възлюблен. Тогава вашите души ще станат светли, радостни, ще растете в благодат, както едно плодно дърво, и ще принесете плодове, с които ще храните вашите приятели. Как ще нахраните вашия възлюблен? Нали ще наберете от най-хубавите круши и ябълки, ще ги измиете и ще кажете: „Заповядай!“ След това ще заговорите сладко, сладко с него. Добре, да допуснем, че нямате никакви плодове – какво ще правите тогава, като нямате какво да предложите на възлюбления си? Тогава той ще донесе плодове, ще ги измие, ще ги сложи на трапезата, но устата ви е затворена, не можете да ядете. Остава едно от двете: или във вашата градина да има плодове, от които той да вкуси, или вашата уста да бъде отворена, за да можете вие да вкусите от неговите плодове. Аз желая да вземете тези мисли предвид, да ги приложите и да започнете да мислите по същия начин. Казвате: „Моят възлюблен иде и аз ще отида да го посрещна.“ Не казвайте това само на думи, а го вършете в тайна вътре

в себе си. Ако майка ви, баща ви се противопоставят на посрещането на вашия възлюблен, ще им кажете: „Ако и да не приемете моя възлюблен, аз ще го приема, ще отида с него, защото той ще остане тук за малко време.“ А Той казва: „Аз идвам тук за малко време и после ще си замина – втори път не идвам.“

Щом сте в тази школа, идването на Божествения Дух върху вас е необходимо. Ако някой каже, че и без присъствието на този възлюблен може да придобие някаква наука, някакво дълбоко знание, той не говори Истината. Божественият Дух трябва непременно да дойде у вас, защото само Той е носител на истинските Божествени знания, само Той може да озарява хората, само Той е в състояние да озари вашите умове и сърца.

Аз искам на първо време да възприемете отвътре Духа, защото в този случай има нужда от още двама свидетели отвън. Вашият дух е първият свидетел, аз съм вторият свидетел, а вие сте третият. По такъв начин ние съставляваме една троица.

Беседа, държана от Учителя на 21 август 1920 г., събота, 7 ч.с.

РАБОТА ПРЕЗ ГОДИНАТА

6 ч. с.

Размишление:

1. Отче наш.

2. За преуспяването на Царството Божие в нас и около нас.

За изявяването на Силата Божия чрез нас и в нас.

Да премахне Господ всички препятствия от пътя на Своето Царство.

3. Лозинката.

4. Благославяй, душе моя, господа.

5. Молитвата на триединния бог.

6. Добрата молитва.

7 ч. с.

Личната работа, която всеки от вас ще има през тази година, е следната:

1. Ще работите върху вашето сърце
2. Ще работите върху вашия ум.
3. Ще работите върху вашата воля.
4. Ще работите върху вашия живот и вашето здраве.

Ще се стремите да бъдете здрави по тяло, т.е. да имате такова здраве, което да ви дава разположение.

Ще се стремите да придобиете изобилието на живота.

Ще работите върху сърцето си, за да въздигнете в него всички най-благородни чувства и желания.

Ще се стараете да внесете в ума си най-светлите мисли и ще уякчите волята си, за да бъдете твърди и решителни във всичките си добри намерения. Да вършите Божията воля, без да се колебаете.

Това е желанието на Господ. Ако вие послушате Неговия глас и изпълните Волята Му, Той ще изпрати Духа Си през годината и ще имате цялото Негово съдействие.

Онези, които се изпречват на вашия път и ви препятстват, ще изчезнат като дим.

И тъй, всяка добра мисъл, всяко добро желание, всяко добро намерение и всяко добро действие, което проникне в душата ви, в сърцето ви, в ума ви, вярвайте, че иде от живия Господ; дайте му място и ще имате благословението Му. Черпете тази сила от живота тъй, както пчелите събират нектара от хилядите цветове – тези трудолюбиви пчелички не се срамуват да събират мед и от магарешкия трън.

Божественият Закон е такъв: за добрия човек всичко е добро – за лошия човек всичко е лошо. Две мнения по това няма. Умният и добрият човек, като вземе една нечиста риза, ще я направи чиста. Как? Вие знаете: ще свари вода и ще я изпере. А лошият човек и чиста риза да вземе, ще я направи нечиста. Как? Пак знаете как.

Умният, добрият човек, като вземе неразработена земя, където растат тръни и глогове, може да направи от нея най-хубавата плодородна нива. А на лошия човек и най-хубавата градина да дадете, ще я развали.

Сега Господ ни призовава на Неговата нива, на Неговото лозе. Това лозе е обрасло с тръни и бодили и ако сме умни и добри, ще го прекопаем и изчистим. Не мислете, че днес това лозе не може да се

изчисти – ако на него работят умни и добри хора, няма да минат и десет години, това лозе ще процъфти и ще даде изобилен плод.

Бъдете сега смели и решителни, трудолюбиви и работливи!

Работете не за пари, а за една Божия усмивка!

Свършете тъй работата си, та като отидете при Бога, Той да ви даде една усмивка.

Божията усмивка да бъде заплатата ви!

Това се отнася до всеки от вас. Това е материалът, върху който ще работите над себе си. Само като работите така, ще представлявате една здрава нишка от целия организъм. Докато всяка една нишка е здрава, тези хиляди нишки, събрани на едно място и преплетени добре, образуват едно въже, което не се къса. А когато всяка нишка е слаба, хилава, то колкото и да е дебело въжето, то нищо не струва. Понеже всеки от вас съставлява една нишка, всяка нишка трябва да бъде здрава. А вие знаете, че въжетата са потребни. Например, за да направим някой мост, за да впрегнем някоя кола, потребни са въжета. Някой път употребяват въжета и за бесене на хората, но ние няма никого да бесим. Въжето – това е символ на човешката вяра.

Като работите по този начин върху себе си, вие вече ще бъдете подготвени за онази велика Божествена наука, която сега иде в света. Тази Божествена наука ще разберете, само като бъдете чисти по ум и сърце. Тя съществува от хиляди, милиони години. Господ не предава тези знания по един начин, а има милиони начини, по които Той ги предава на всяка душа. По знанията на всяка душа Той знае доколко тя може да разбере това, което ѝ дава, затова ѝ дава толкова, колкото е потребно.

Христос казва: „Като дойде Духът на Истината, Той ще ви припомни всичко, което е казано от самото начало на създаването на света и което Бог е вложил в него.“

Следователно слушайте този Дух!

Днес целия ден ще прекарате, като се разпределите на групи, отделно мъже и жени, във всяка група по 72 души.

Ще се пръснете по различни места из двора и ще размишлявате върху палещи въпроси от домашен, обществен и духовен характер, за да видите по кой начин може да работите най-добре и до какво заключение ще дойдете.

Ако при тези разисквания в ума ви се явят някои проекти, ще си ги запишете.

Въпросите ще разисквате приятелски и в най-широк смисъл – тъй както се проявява животът тук, на Земята.

В групите ще се подбирате по закона на свободата.

Това разпределение е временно – само за днес.

Беседа, държана от Учителя на 22 август 1920 г., събота, 7 ч.с.

(*От 10 до 12 ч. Групите от мъже и жени разискваха върху разни въпроси от социален, домашен и духовен характер. Всяка група разгледа въпроси, които най-много я интересуваха. Разискванията продължиха и след обяд.*)

РАБОТА НА УЧЕНИЦИТЕ

6 ч. с.

Размишление:

1. Добрата молитва.

2. За възрастването на Божествените Мисли в нашите умове.

За пробуждането на Божествените Чувства в нашите души.

За освобождаването ни от всички остатъци на нашите минали същест-вувания.

За приемане на Божествения Живот

3. Молитвата на духа.

4. Пътят на живота.

5. Молитвата на царството

6. Отче наш.

8 ч. с.

(*След закуската се дадоха като предмет за разисквания през този ден следните теми:*)

1. Как се приема храната

2. Как се образува кръвта.

3. Как се създава мисълта.

През тази година всеки ще си избере по един отрасъл от живота и ще го изучи всестранно. Например, някой от вас обича да отглежда пчели – ще изучи подробно живота им. Ако иска да държи реферат

по това, трябва да има данни, които да почиват на собствени наблюдения и проучвания. Друг някой, например, има волове – да изучи защо у едни очите са с един цвят, а у други – с друг; да изучи всички техни особености. Трети пък обича градини – да се заеме да отглежда разни зеленчуци или цветя, да изучава условията, при които те най-добре се развиват, и т.н. Някои от вас може да се заемат с изучаването на планините и реките в България или с кометите, с промените на Слънцето – защо то някой път е червено, а друг път има друг цвят. Който иска, може да се заеме да изучава нещо за косите – защо капят, защо у едни са дълги, а у други къси, защо у някои рано побеляват. Друг да изучава очите – формата, големината, цвета им и т.н.

Ако не се заемете да изучите един или друг някой въпрос всестранно, откъслечните познания, които имате по разни въпроси, няма да ви ползват.

– Може ли още сега да се определи въпросът?

Може и още по-добре ще бъде.

Слово, държано от Учителя на 23 август 1920 г., понеделник, в 8 ч. с.

ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

10 ч. с.

ПЪРВО УПРАЖНЕНИЕ

Издигане на двете ръце отстрани на тялото с длани надолу, на височина на раменете. След това дясната ръка се издига бавно нагоре под ъгъл от 45° спрямо раменете, а лявата се спуска надолу, също под ъгъл от 45° спрямо раменете. В това положение се присяда (приклякāва) шест пъти, като мисълта е съсредоточена към предната част на мозъка.

Това упражнение служи за урегулиране предната част на мозъка.

ВТОРО УПРАЖНЕНИЕ

Това упражнение е също като първото, само че положението на дясната и лявата ръка е разменено, при което се присяда (приклякāва) шест пъти. При това упражнение мисълта да е съсредоточена към сърцето.

Това упражнение служи за урегулиране на чувствата.

ТРЕТО УПРАЖНЕНИЕ

Изнасяне и двете ръце назад с обърнати длани една срещу друга и гребане напред с присядане (приклякване) шест пъти. По време на това упражнение съсредоточавайте мисълта си към гръбначния стълб.

Това упражнение служи за урегулиране на гръбначния стълб.

ЧЕТВЪРТО УПРАЖНЕНИЕ

Изходното положение е както при завършването на предишното упражнение – ръцете са изнесени напред, към изток, на височината на раменете, с длани надолу. Лявата ръка се издига нагоре и напред, а дясната ръка се спуска надолу, като същевременно тялото се завърта

леко около кръста и същевременно се правят движения като при плуване. И това упражнение се прави шест пъти, като мисълта е съсредоточена към стомаха.

Това упражнение служи за урегулиране на стомаха.

ПЕТО УПРАЖНЕНИЕ

Ръцете се поставят на кръста и тялото се закрепва върху левия крак, докато десният се изнася навън, надясно, като с него бавно се образува полукръг от дясно към ляво бавно шест пъти. След това тялото се закрепва на десния крак, а с левия се прави шест пъти същото движение, както в началото на упражнението с десния. По време на упражнението мисълта се съсредоточава към нервната система.

Упражнението служи за урегулиране на нервната система.

ШЕСТО УПРАЖНЕНИЕ

Издигане ръцете настрани на височина равна с височината на раменете и бавно издигане нагоре, докато пръстите им се допрат. Тялото се повдига на пръсти и в това положение полека се присяда (прикляква), като ръцете се спускат и прибират отстрани на тялото. И това упражнение се прави шест пъти. То представлява завършване на първите пет упражнения. Нарича се магнетично събличане и обличане: надолу – събличане, нагоре – обличане.

ЗАБЕЛЕЖКА

Тези упражнения ще правите по веднъж на ден – ако се правят сутрин, е прекрасно, на обед – хубаво, а вечер – добре. Ако искате да имате добри резултати, трябва да правите упражненията много бавно и правилно, с добре опънати ръце и крака. Движението на ръцете спомага за развитието на сърцето и гърдите, а със съсредоточаването на мисълта се усилва умът. Изпълнението на всичките упражнения пък засилва волята.

Тези упражнения са едни от най-хубавите окултни упражнения; гледайте обаче те да не ви станат като една примка, а се проникнете от тяхната полза. Смятайте, че сте ги знаели някога, а сега си ги припомняте.

Слово, държано от Учителя на 23 август 1920 г., понеделник, в 10 ч. с.

РАБОТА ВЪРХУ ЧИСТОТАТА И САМООБЛАДАНИЕТО

11:30 ч.

Четирите картини, които виждате тук (I, II, III, IV), изразяват закона за самообладанието. Този закон действа само чрез ума. Значи чрез ума човек може да се владее, затова и неговите мисли трябва да бъдат хармонични. При прилагането на закона за самообладанието трябва да знаете, че в душата на човека се коренят три велики сили, които Бог е вложил в него и които никой не може да му отнеме. Това се изразява в първата картина (*триъгълникът с кръга в средата*). Кръгът има три цвята: външният, виолетовият, представя потенциалната сила на проявлението на душата, зеленият цвят представя силата на развитието на душата, а третият, оранжевият цвят – силата на индивидуализирането ѝ. Такива души се наричат кристални. Не мислете, че тези души са горе – такива души има въплътени между всички народи на Земята. Когато в един народ има няколко такива души, те са неговият идеал, те го създават, те са душите, които се покоят в Бога.

Втората картина (*трите кръга с триъгълник в средата*) означава светещите души. Тази светлина е присъща на самия човек и никой не може да му я отнеме – никой не може да изгаси светлината, която имате, освен вие самите. Ако светлината ви някога изгасне, знайте, че вие сами сте причина за това, а не някой друг. Тъй казва Окултната школа на Бялото Братство.

Третата картина (*трите преплетени кръга и двата триъгълника в средата*), означава души на хората на сенките, които потъват, но не

се давят. Те са сегашните хора, в които доброто и злото са преплетени. Духът обича да се гмурка в материята. Шестоъгълникът показва, че духът се е гмурнал в материята. Не се бойте от никаква катастрофа – духа ви никой не може да спъне, той ще излезе навън. Усъмните ли се, вие оставате на дъното, смъртта идва. В Окултната школа не се позволява никакво съмнение в душите и в сърцата на учениците. Загнезди ли се съмнение в душите и в сърцата ви, то е отрова, която ще ви разруши. А само Бог е живот и светлина – там, където има живот и светлина, там е и Бог; там, където няма живот и светлина, там Бог не е. Затова там има и страдания, а където има страдания, има и мъчения. Но вие не се плашете от тези състояния – ако вървите по Божествения път, вашият дух е като онзи майстор-плувец, който като знае как да се гмурне в света, ще знае и как да излезе. Ако обаче вие се уплашите, ще спънете духа си и той ще остане долу под вълните. Вярвайте, че духът ви, който се гмурка под вълните, ще победи. Като ученици вие трябва тъй да мислите и тогава ще вървите право по утъпкания път. Значи силата, която имате, никой не може да ви отнеме; светлината, която имате, никой не може да изгаси; и духа, който имате, никой няма да победи. Като вървите по този път, никаква сила няма да бъде в състояние да ви отбие от него.

И тъй, ще знаете, че причината за всичко, което става, не е никой друг освен вие самите. Никакво съмнение! Усъмни ли се някой, Белите Братя няма да му помагат.

Четвъртата картина показва истинския метод, по който човек може да се развива, т.е. пътя на неговата еволюция. Когато решите да живеете по Бога, щом излезете от Божествената Душа като мъже и жени, ще ви срещнат сродни на вас души, които ще внесат у вас подтик, сила и стремеж в света и горе (*показва върха на средния*

триъгълник) ще се слеят с вас. Тогава човек завършва своята еволюция. Ако се усъмните в пътя, който следвате, вие няма да се срещнете със сродната на вас душа и животът изгубва смисъл за вас.

Тези четири картини трябва да ги помните, за да бъдете ученици на Бялата окултна школа. Те са един метод за самообладание на ума и затова през годината ще изучите аритметиката, математиката и геометрията. Това е един от добрите методи за концентриране на ума.

Сега ще ви покажа една жива картина. Ще гледате само от вратата, вътре не бива да влизате, защото изпаренията на телата ви ще нарушат трептенията на нейната светлина – там ще влезете само със сърцето си, а не и с ума си. Ще направите разлика между светлината в тази стая и светлината, която ще видите около живата картина. Светлината, която ще видите там, е фиксирана, при нея няма никакво движение. Ние обичаме чистото и възвишеното, то е стремеж на душата. Ако запомните светлината, която ще видите, тя ще ви бъде в помощ и подтик в живота.

Ще влизате в Горницата само по шест души и ще стоите там по две минути.

(*След изреждането на всички Учителя продължи:*)

Този образ, който видяхте, се нарича **Образ на дванадесетте добродетели**. Светлината е произведена по един прост, обикновен начин, но енергията е окултна и се трансформира по определени закони. Там става бързо движение, бързо вибриране на светлината и затова трептенията ѝ не се забелязват. Ако вибрациите са слаби, ще забележите, че се отделя дим. Тази светлина едно време е горяла във вас – някога ще си спомните това. Седемте светлини са седемте Духа около Божия престол – седемте пламъци на душата. Гледайте тази приятна чистота и светлина на живата картина да останат във вашето съзнание. Когато светлината дойде у човека до положението да не

трепти, тогава тя е приятна; когато тази светлина се зароди у вас, няма да се колебаете.

Тази жива картина е свързана с четирите полета на Космоса, свързана е с Рая. Нейната светлина действа успокоително на душата, повдига човека. По силата на известни закони тя пада под различни ъгли.

Като поставите в ума и сърцето си картините, които видяхте тук, нищо няма да бъде в състояние да ви разколебае.

В Писанието се казва: „Направи тъй, както си видял!“ Апостол Павел, който трябваше да организира християнската Църква, беше заведен в третото Небе и по това, което видя там, той започна да учи хората.

И сега има различни начини за виждане – първо трябва да видиш, да прочетеш нещата, но необходимо е още да ги разбереш и да знаеш как да ги превърнеш, за да станат сила в душата ти.

Сега са нужни сърца. Мнозина от вас са загубили сърцата си. Знаете ли как? Когато някой отбие вадичката на водата ви, вашето сърце започва да се пресушава и вие ставате недоволни. Какво ви е нужно? Да пуснете вадичката си, за да протече в сърцето ви вода. Знания без Божията Любов правят света тягостен. Многото учене е изтезание на плътта – нали Соломон е изучавал много неща, но видял, че животът без Любов, макар и с много знания, е нищо. Колкото повече знаеш, толкова повече ще страдаш. Същото е и в света – тръгнеш с празна торба, срещнеш един гладен, друг гладен и съжаляваш, че не можеш да им помогнеш. Каква полза от това, че на гърба ти виси торба, ако тя е празна! Но ако торбата ти е пълна, ще дадеш на един гладен, ще дадеш на друг гладен и ще ги задоволиш. Това е Божията Любов, това е живият хляб. Така се разбира Божията Любов, проявена на Земята.

Между вас, между вашите души, трябва да се въдвори абсолютно хармония – с това ще се занимавате през тази година. Няма да спрягате глагола „не мога“. Вие спрягате ту „мога“, ту „не мога“, ту „искам“, ту „не искам“.

Като пътувах с влака от София за Търново, във вагона имаше един младеж, който пушеше много тютюн. Питам го: „Можеш ли се отказа от тютюна?“ „Мога, имам воля, но не искам.“ Продължихме пътя си; след малко той каза: „Ще видите, че в 24 часа ще се откажа да пуша и до сутринта няма повече да пуша.“ Други двама младежи се наеха да го контролират.

Та и вие сега, хвърлете табакерата! Едни от вас ще могат да възстановят помежду си пълна хармония за 24 часа, други за два дни, трети за повече, а някои за цяла година.

Бог е един, Той е и като майка, и като баща, и като брат, а ти си четвъртото лице. И тъй, Бог се проявява за теб като Любов, като Мъдрост и като Истина. И на всичко това православните казват: „Вън от Православната църква няма спасение.“ Никаква православна църква! Аз казвам: вън от Бога няма никакво спасение – Бог е спасението в света!

Бащата и майката трябва да имат благо лице – навъсят ли се, детето познава, тегли се; усмихнат ли се – то се разполага. Човек трябва да бъде с такова лице, каквото е и сърцето му – тъй гласи великата окултна Школа. За да видите една Божествена картина, вие трябва да разбирате хубавите картини на Слънцето, за което е нужно да го наблюдавате с години. Те са съчетание на облаци и светлини и вдъхват у човека нещо велико, затова при бъдещото си възпитание вие трябва да измените формите и да ги възвърнете в тяхното първоначално положение. Формите са създадени от Бога, а ние ги

изопачаваме – не трябва да разваляме това, което Бог е направил. Голямо благословение е да видиш една отворена душа.

Това е правото учение – никакво съмнение, никакво колебание! Туй, което имате вложено във вас, е Божествено – усъмните ли се, вие замествате Божественото с човешкото. Не мислете, че пътят на един добър човек е постлан с рози – ако едни го обичат, други го мразят. На Земята засега е тъй. Но тежката карма на хората предизвиква и противоположни реакции. Щом предизвикате в ума си втората картина, триъгълника с кръг в средата, Белите Братя ще ви познаят. Те са тук. Равностранният триъгълник е основа на Бялото Братство и затова първият триъгълник в геометрията е равностранният.

Господ не обича никакво съмнение – онзи, който се съмнява, няма успех. В Писанието се казва: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища.“ Божественият път е един.

За да разберете вътрешния смисъл на нещата, са нужни условия. Например, как ще познаете ценността на хляба? Ако някой гладува пет-шест дни в пустинята и после му дадат сто грама хляб и една чаша вода, той ще каже: „Сега разбрах цената на хляба.“

От вас се изисква абсолютна чистота на сърцето!

Ако влезе нечист човек в стаята, където е живата картина, ще получи удар, а ако влезе чист човек, той ще излезе подмладен. За здравите хора слънчевите лъчи са приятни, а болните получават удар от тях – противодействието на светлината произвежда слънчев удар. Онези хора, които не са готови за духовен живот, се ожесточават, а започне ли човек да живее в сянка, става като молец, като бухал.

В бъдеще ще живеете според принципи, а не според закони. В законите има противоречия – Божественият Свят се изявява според принципи, ангелският – според закони, а човешкият – според факти. Например, еди-кой си извършил престъпление – това е факт, а

законът е да бъде наказан за това престъпление. Така ние съединяваме фактите със законите и тогава има връзка. Когато пък извършите добро, никой не ви хвали – вие изучавате законите на ангелите само в техния негативен смисъл и затова не успявате. А в бъдеще ще се изучават само законите за Доброто, което ще даде подтик на Доброто. В Окултната школа ще има правосъдие на добрите хора, ще се прекрати съденето на грешните, а ще бъдат съдени праведните – няма да наказваме, а ще възнаграждаваме. В Окултната школа ще действат новите закони на бъдещото общество – ние носим новото в света. Ще имаме съдии, прокурори, стражари само за добрите хора, а сегашното съдопроизводство ще напуснем. Ще питаме: „За какво ти е делото?“ „За престъпление.“ „С такива дела не се занимаваме. Ако е за добро, ще те защитаваме.“

Тези са новите мисли, които ще анализираме в бъдеще. А сега ще гледате да ходите в пътя на Белите Братя. Те ще ви срещат на всяка стъпка и ще ви помагат и съдействат през цялата година. Ако не ходите по този нов път, ще тъпчете стария път. Трябва да имате вяра в Мъдростта и в Любовта.

Ако вашата душа е свързана с причинния свят, където действат принципите, там хората ще могат да се обединят. Където има закони, там няма единогласие, а където има принципи, разногласията изчезват.

Гледайте да извършите през годината всичко това, което се изисква от вас, и Белите Братя ще ви помагат да бъдете чисти, да се владеете и да не мислите, че в пътя, по който вървите, няма кой да ви посрещне. Всичко ще бъде тъй, както Бог е наредил – онези, които вървят по Божия път, ще получат всички благословения.

(*Беседата е държана в Горницата.*)

Беседа, държана от Учителя на 23 август 1920 г., понеделник, 11:30 ч.

ГОЛЕМЕЦ И СЛУГА

6 ч. с.

Размишление:

1. Добрата молитва.

2. Благославяй, душе моя, господа.

3. За въдворяване на пълната Божия Любов между всички братя и сестри по лицето на земята.

За въдворяване единството на Духа.

За възцаряване между нас на Истината в нейната пълнота.

Да изпълни Господ всички свои добри намерения, които отначало е предопределил според Своето Благоволение.

Да бъдем всички верни на призванието си, да изпълним Благата Му Воля с всичкото си сърце.

Да възлюбим Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.

Да възлюбим всички наши братя и сестри и наши близки както собствената си душа.

4. Отче наш.

8 ч. с.

Във вас, обаче, не ще така да бъде, но който иска да бъде големец между вас, нека бъде слуга вам. (Мт, 20: 26)

С този стих Христос определя един принцип. Той не казва, че всеки човек трябва да бъде слуга, а казва, че който иска да бъде между вас големец, трябва да бъде ваш слуга – само онзи, който иска да бъде големец, трябва да бъде слуга.

На пръв поглед тези Христови думи изглеждат малко противоречиви – как е възможно онзи, който иска да бъде големец, да бъде учтив, да стане слуга и да се унижи? Този именно е Божественият Закон.

Бащата и майката, които искат да станат големци, трябва първо да станат слуги. Царят и царицата не се ли подчиняват на същия закон на Земята? Ако една майка не се реши да слугува на своите синове и дъщери, може ли да стане големка? Ако един баща не се реши да слугува на своите синове и дъщери, може ли да стане големец? И наистина, по-добра слугиня от майката и по-добър слуга от бащата няма. Тъй че този закон е верен в основата си.

Тогава ние прилагаме като правило следното: всяка майка и всеки баща, които искат да имат деца, трябва да станат слуги; всеки учител, който иска да има ученици, трябва да стане слуга.

В тези Христови думи е заключена една велика Божествена мисъл.

Кой може да слугува? Може да слугува само силният, умният, добрият човек.

Този, който иска да стане лекар, също трябва да слугува. На кого? На болните. Ще прави своите превръзки, масажи, ще трябва да разбира много добре своето изкуство като лекар, като слуга на болните. Иначе нито един болен не би повикал лекар. Сега аз виждам по очите ви, че вие всички искате да бъдете господари. Много добра мисъл имате, но Господ казва за вас така: „Кажи им да се научат да слугуват.“ Вие ще ми възразите: „Как така, ние не сме чували такова нещо, че трябва да слугуваме!“ Не, колко пъти тази мисъл е минавала през ума ви, но вие се придържате към стария си навик и си казвате: „Все на мене ли се пада да слугувам?“ Да, ще слугувате – щом искате да бъдете господари, ще слугувате; не искате ли да бъдете господари, няма да слугувате.

И тъй, който не иска да слугува, не може да бъде големец.

Отсега нататък трябва да приложим този принцип във всекидневния ни живот – ако не можем да го приложим, няма да бъдем в състояние да разрешим един от най-съществените обществени въпроси.

Нека разгледаме този въпрос в неговата широчина. Онзи господар, който иска да има много овце и говеда, нали им приготвя сено и всякаква друга храна? Кой е онзи човек, който иска да бъде господар, да бъде знатен, големец пред другите хора, а да не слугува на своите коне, волове и овци? Всеки овчар, всеки господар слугува на своите овци. Но щом влезем в обществения живот и започнем да се занимаваме с хората, мислим, че законът за слугуването трябва да се приложи другояче. Не, по същия начин този закон трябва да се прилага и тук.

Христос казва: „Да бъде ваш слуга.“

На кои? Ти можеш да бъдеш слуга само на онзи, когото обичаш – не можеш да слугуваш на някого, когото не обичаш. Следователно

под думата слуга Христос разбира големец, защото слугуването е свързано с Любовта, а Любовта се стреми към Великото, стреми се да обхване всички хора и да ги владее. Това е желанието на Любовта.

Христос казва: „Който има този закон в душата си, той трябва да прояви и другите стремежи на Любовта, трябва да служи на другите, които обича." И тъй, от Христовите думи се разбира, че истинското големство се основава на слугуването – слугуваш ли, ще бъдеш големец; не слугуваш ли, никакъв големец не можеш да бъдеш; слугуваш ли, можеш да бъдеш майка; не слугуваш ли, не можеш да станеш майка; слугуваш ли, можеш да бъдеш баща; не слугуваш ли, не можеш да станеш баща; слугуваш ли, можеш да бъдеш учител; не слугуваш ли, не можеш да станеш учител. Този закон, законът на слугуването, съществува винаги между двете противоположности: между слуги и господари, между учители и ученици, между майки и дъщери, между бащи и синове. И тъй, когато обичаме някого, ние трябва да бъдем толкова деликатни, внимателни към душата, към ума и сърцето на любимото ни същество, че да не допуснем в него мисълта, че искаме да го използваме, а да оставим в него мисълта, че сме готови да се жертваме за него – можеш ли да вдъхнеш през целия си живот в душата на някой човек мисълта, че си готов да се жертваш за него, ти си спасен; внесеш ли в него мисълта, че искаш да го използваш, ти си загубен.

Аз бих желал между вас да има надпреварване в изпълнението на длъжността на слуги – аз ценя слугите. Сега Господ се нуждае от слуги. Първият слуга е Господ, Той иска помощници – от Господар Господ е станал слуга.

В Писанието се казва: „Синът човечески не дойде, за да Му послужат, а за да им послужи." Днес Господ не иска господари, защото и Той сам не е господар. Че и Той сам не е господар, се вижда

по това, че ако беше господар, светът щеше да отива напред. А понеже светът е оставен сам да се управлява, затова е разбъркан.

Ако ме попитат кога ще се оправи светът, ще отговоря: когато напуснете постовете на големство. И тъй, когато всички хора напуснат знатните си постове, когато слезнат от тях и започнат да работят като Бога – като слуги, – светът ще се оправи и с това въпросът ще се разреши. Тази е мисълта, която Христос е вложил в този стих за разрешаване на обществения въпрос.

Кога ще изчезнат страданията? Когато мъжът стане слуга на жена си и жената стане слугиня на мъжа си; когато братът стане слуга на сестра си и сестрата – слугиня на брат си; когато господарят стане слуга на слугата си и слугата стане слуга на господаря си. С това въпросът е разрешен – по туй две мнения няма, няма никаква друга философия, никакъв друг път. Този е единственият метод, по който можем да разрешим принципиално въпроса. Ще запитате как – викат те на гости на обяд или на вечеря; онзи, когото обичаш, остави да седне на първото място, да се нахрани, а ти седни на последното място.

Ето как се разрешава въпросът. Първо трябва да ядат слабите, а после силните. Този закон е в сила и в Природата – кой може да минава през малките дупки: големите хора или малките буболечки? Понеже за големите хора Господ оставя голямата врата, Той отваря тази врата най-после – първо отваря малките врати, за да минат най-малките, след това постепенно отваря по-големите врати и най-сетне отваря най-големите и през тях минават най-големите. Законът е същият и когато едно здание се разрушава – щом започне да се руши, първо се отчупва от него едно парченце, после второ, трето, докато цялото се разруши. И при изграждането на зданието действа

същият закон – първо се поставя един камък, после втори, трети, докато се изгради цялото здание.

Този въпрос искам да разрешим по принцип, а именно, да решим да бъдем слуги, за да сме заедно с Господа. Старайте се да се избавите от онова голямо честолюбие, което имате. Вие казвате често: „Как така мене да обидят – мене, който имам толкова знания и който съм от такъв знатен произход!“ Ти окачи честолюбието, произхода и знанията си на гвоздей и се покажи пред хората такъв, какъвто Бог те е създал – всичко останало са панделки, то не е съществено, днешните ти знания утре ще бъдат невежество. Защо ние, съвременните хора, които си мислим, че много знаем, досега не оправихме света, не оправихме живота си?

Когато говоря за едно, за друго, мнозина казват: „Ние това го знаем.“ В себе си им отговарям: „Нищо още не знаете!“ Докато не придобиете в себе си онази сила, чрез която да се поляризирате, да възстановите вашия мир, да намирате удовлетворение в служенето и да смятате за привилегия оказването на една малка благосклонност към когото и да е, дотогава не можете да кажете, че знаете нещо. Да кажем, че вървите по пътя и срещнете някой беден старец; той трепери и не може да си върже обувката, а вие не му обръщате внимание, това ви се вижда дребна работа, защото в този момент вие решавате някой важен въпрос за братството и равенството. Не, ще оставите настрана въпроса за братството и равенството и ще се спрете да вържете обущата на този старец. Постъпите ли така, въпросът за братството и равенството е решен, а отминете ли стареца, без да му помогнете, въпросът не е решен.

Сега ще се обърна към вас, мъже и жени, за да ви обясня как разваляте Любовта. Любовта винаги изисква служене. Двама млади, момък и девойка, си приказват сладки думи. Момъкът казва: „Ти си

моят ангел, ти си смисълът на живота ми, само с тебе има живот, радост, а без тебе ще се самоубия.“ Тя казва същото: „Ти си за мен ангел, без тебе не мога да живея.“ И тъй, докато се оженят, чуват се думите „ангелче“, „гълъбче“, „Иванчо“, „Марче“. Оженят ли се – няма вече „ангелче“, няма „гълъбче“ а „Иване“, „Маро“.

Питам, защо дойде тази вътрешна промяна, къде отиде този ангел? Ангел значи слуга. А като кажеш Иване, това показва, че този Иванчо, ангелът, сега е станал господар. Тези двама не са се обичали. Защо се разваля Любовта? Защото като се съберат мъж и жена да живеят заедно, те започват да виждат недостатъците си. Жената не влиза в положението на мъжа си и постоянно му казва това да донесе, онова да донесе и той чува само: „Донасяй, донасяй!“ А той пък си мислил, че като се ожени, тя ще го направи щастлив – той не се е оженил, за да ѝ слугува, а тя да му слугува. И жената казва, че не се е оженила, за да слугува, а за да ѝ слугуват. И тъй, щом се оженят, картите излизат наяве – оженили се не два ангела, не двама слуги, а двама големци.

Ето къде е грешката. Бих желал двама души да се оженят като слуги в отношенията си – само тогава може да се очаква живот между тях. Оженят ли се като господар и господарка – да те пази Господ от такъв дом! От такова семейство ще се народят господарки и господарчета; първото и второто господарче ще започнат да си дърпат косите едно на друго. А ако се оженят слуги и слугини, ще се народят слугинчета, които ще си живеят добре и ще казват: „Сега разбираме закона!“ Господ казва: „Сит съм вече на господари и господарки, на техните женитби и раждания на господарчета. Отсега нататък искам да се женят слуги и слугинчета.“ Това ви казвам в пряк смисъл. Първото господарче, което се роди в един дом, всички го

обичат и майката казва: „Моето ангелче!“ Но детето ѝ се обръща и я ухапва.

Казвам: който хапе, той не е ангел, а господар. Знаете ли кой е първият господар в света? Първият господар в света е вълкът. Той овце не пасе, не оре, не сее, а казва: „Аз съм господар“, и тръгва от кошара на кошара, от стадо на стадо: „Аз съм бирник!“ Защо вълкът е пословичен като вълк? Защото е първият господар в света. Тази мисъл аз употребявам и в пряк, и в преносен смисъл. В пряк смисъл означавам идеята тъй, както си е, а в преносен разбирам онова вътрешно разположение на човека, когато той иска да използва мислите и чувствата на когото и да е, както вълкът използва жертвите си.

И тъй, едно от качествата на слугата, тъй както е сложена тази дума в българския език, е да научи онзи велик закон на изпразване, да знае как да се изпразва. Нали онзи, който отива със стомна за вода, трябва първо да изпразни стомната и после да налива вода в нея? Всеки човек, който иска да служи на Бога, трябва да знае първия закон: да изпразва сърцето и ума си от всякакви лоши мисли и чувства. Обидил те някой, обърни стомната си: къл... къл... къл... И като я изпразниш, тури в нея Божествени чувства. Оскърбил те някой – обърни сърцето си надолу. Знаете ли, че сега, във физическия свят, сърцето е обърнато нагоре? Когато влезеш в една Окултна школа, първото нещо, на което там ще те научат, е да се изпразваш. Когато изпразнят ума ти, ще почувстваш, че нищо не знаеш; когато изпразнят сърцето ти, ще почувстваш, че никого не обичаш. Но това е само привидно – като изпразниш ума си, ти ще го поставиш на онзи чучур от Божествени мисли, от който ще се влеят в ума ти висши Божествени идеи; като изпразниш сърцето си, ще го туриш

пред Божествения чучур на чувствата и ще изпиташ вливане на Божествени чувства, на велик живот.

Аз бих желал от вас, като ученици на Окултната школа, да обърнете сърцето си надолу и да го изпразните – острието на сърцето, което представлява върха на един триъгълник, трябва да се обърне нагоре, а основата да остане надолу. Питам ви: каква полза ще имате, ако държите в сърцето си с години едно горчиво чувство? Няма да имате абсолютно никаква полза. Представете си, че някой ви е обидил и вие ставате сутрин с мисълта: „Ех, как кръвно ме обиди, аз никога няма да му простя!“ На втория, на третия ден повтаряте същото. А какво е това? Цяло идолопоклонство, в което цялото ви същество, цялото ви битие се огорчава.

Аз казвам: на мене такива богове не ми трябват, нека моят олтар остане празен. Вместо да туряш в сърцето си този, който ти е направил зло, тури този, който ти е направил едно голямо добро, и кажи: „Господи, Ти ми направи едно голямо добро и аз съм готов да направя за Тебе всичко.“ Турете Христа на същото място, възприемайте Христовия Дух в сърцата си, възприемайте Христовите мисли в умовете си и от нищо друго няма да имате нужда. Когато Христос дойде пред вашите сърца и похлопа, Той ще ви запита: „Вашите стомни празни ли са или пълни, вашите умове празни ли са или пълни, вашите сърца празни ли са или пълни?“ Когато момъкът дойде да иска някоя девойка, той я пита: „Твоето сърце свободно ли е или не?“ – пита я дали сърцето ѝ е празно, или е пълно. Кои моми се женят? Тези, на които сърцата са празни. Девойката отговаря: „Свободна съм, моето сърце е празно.“ И Христос сега ви пита: „Сърцата ви пълни ли са или празни, т.е. свободни ли сте или не?“

(*Отговарят: „Празни.“*)

На мене няма защо да ми казвате, с мене няма да разрешавате този въпрос. Утре, утре вие ще го решите, защото утре ще ви хванат като говеда. Всички хора, на които сърцата и умовете са пълни, са говеда – който не иска да е говедо, сърцето и умът му трябва да бъдат празни. Окултистите казват така: „Когато в сърцето има едно желание, това желание е една спънка за ученика и то ще го въведе в грях.“ Имаш желание да станеш богат, да се осигуриш – това желание ще стане причина да вложиш в него живота си и с 10-15 години ще останеш назад; ще желаеш, ще желаеш, докато дойде някой и те обере. Че в Русия имаше милионери с по четири-пет милиона рубли, но сега са избягали от Русия като последни бедняци. С тези пари те осигуриха ли се? Христос им показа, че са вървели по кривия път. Чудно ви е, когато казвам, че хората трябва да слугуват, и то безкористно – свещениците протестират и казват, че заплатите им са малки, не могат да проповядват без пари. Хубаво, свещениците взимат по 500 лева, ами владиците, като взимат по 8000 лева, проповядват ли безплатно?

Следователно въпросът не е в парите, а има друго нещо, което спъва хората. Че това е така, вижда се от следния факт: Един германски проповедник бил известен със своето красноречие в проповедите си. Един ден кралят, чийто любимец бил проповедникът, издал заповед да се увеличи заплатата на проповедника, за да може той по-често да проповядва и словото му да се чува по-надалече. Но кралят забелязал, че при тези условия проповедите започнали да се чуват все по-рядко. Запитал за причината на това и министърът му отговорил: „Ваше Величество, трябва да знаете, че когато петелът затлъстее, не пее.“ Която и селянка да запитате, ще ви отговори, че петелът, като затлъстее, не пее. Англичаните казват: „Лоша поличба е, когато петелът не пее!“

Христос предсказа на евреите как могат да се повдигнат като народ, а именно, когато книжниците и фарисеите възприемат Неговото учение. Българите сега разрешават същия въпрос. Христос днес пак им казва: „На този народ не са нужни попове, владици, господари, а слуги – слуги са му нужни.“ На този народ трябват попове-слуги, учители-слуги, министри-слуги – навсякъде има нужда от слуги, слуги... Такъв е законът на ангелите, такъв е законът на Бялото Братство, което сега ръководи света. Всички Бели Братя, всички ангели на небето изпълняват този велик закон. Когато отидете в техния свят, ще забележите, че най-умните, най-възвишените, най-благородните работят най-много и заемат най-долните места.

Днес църквата очаква Христос да слезе на Земята облечен в мантия, с хубави одежди и с меч в ръката, та всички да Го видят – че ако така си представят Христа и ако тъй Го очакват, германският император през 1915 година не беше ли този Христос?

Не е този начинът, по който Христос ще слезе в света. Никой цар, никой философ, никой свещеник или владика, който върви по този обикновен път, не може да внесе нещо ново в този свят. Ако днес Христос дойде в света и се присъедини към една попска процесия от 10-15 000 попове, знаете ли къде ще Го намерите? Ще Го намерите последен, на края на цялата процесия, защото поповете са господари и проповядват, че Господ бил такъв, че бил онакъв. Тези свещеници нищо не знаят. Например, те често произнасят: „Благословен Господ, Бог наш!“ А аз казвам: Господ не може да бъде благословен за този, който не знае да работи – Той може да бъде благословен само за този, който знае да работи. Благословен е този Господ, Който живее в сърцата на майки, бащи и слуги, които знаят да слугуват.

Като ви говоря върху този стих, не искам да правите усилия за прилагането му, не искам изкуствено да го прилагате, а служенето да

идва от едно вътрешно чувство, от вътрешно подбуждение. Никому не казвайте „Аз съм слуга“, а вашият живот и делата ви да показват, че сте слуги. Аз съм виждал много дъщери, които, след като са работили вкъщи, започват да се оплакват и да казват: „Е, много работих, пришки ми излязоха на ръцете.“ Пришките обаче не са признак, че човек е много работил. Поставете една селянка и една гражданка на една и съща работа – селянката ще работи десет часа и няма да ѝ излязат пришки, а гражданката ще поработи петнадесет минути и ще има пришки на ръцете си. Ако съдим по пришките, ще излезе, че гражданката е работила повече от селянката, а това не е така, туй не е правилно. Правилно е да се ръководим от онова велико чувство на удовлетворение, което ние изпитваме, когато сме работили. Само по този начин между нас ще се въдвори братството. Да не казваме: „Ама онзи не слугува!“ Не, вие ще разрешите правилно въпроса за себе си, като се запитате: „А аз слугувам ли, показвам ли качества на слуга?“ Как ще познаем, че един художник е добър? Ще разгледаме работата му, ще го накараме да нарисува една картина и след като я нарисува, ще се произнесем дали тя е добра или лоша. Когато кажем за някого, че е музикант, произнасяме се, че е такъв, само след като сме го чули да свири и в свиренето му има пълна хармония. Така постъпваме във всички случаи, когато даваме преценка за нещо.

Например, жените казват, че мъжете трябва да се поправят – не, жените трябва да се поправят. Мъжете пък казват, че жените трябва да се поправят – не, мъжете трябва да се поправят. Ще запитате кой по-напред трябва да се поправи – който се надпреварва да стане слуга. Като излезе от реброто на мъжа и видя, че няма много знания, жената пожела да има знания и затова продаде своята чест – за големство тя продаде честта си в рая, и то само за една ябълка! Вие ще се

оправдавате, че тя била излъгана и т.н. – не, първата ваша майка, тази първа кокона в рая, беше там господарка и не беше научила закона на слугуването. В първоначалния език думата Ева значи наука за малките величини – Господ ѝ беше определил да изучава науката за малките величини, но тя не беше доволна от това и каза, че ще изучава големите величини и ще покаже на този хапльо, от когото е направена, че не стои по-долу от него. Но и двамата излязоха от рая.

Вие сте женени, аз не съм, но ще ви кажа какво е вашето състояние, като се ожените. Оженват се двама млади и след една седмица всеки от тях иска да бъде господар и казват: „Я да видим сега кой петел ще пропее." Изпокарат се и помежду им започва психологическа битка. След това пък започва примиряване – той иска извинение, тя също, прощават си. Мине малко време и пак се скарат, помежду им няма мир. Защо? Защото и двамата искат да бъдат господари в къщата. Жената казва: „Как така, при майка си бях слугиня, а тук искам да бъда господарка!" Не, тази жена именно при майка си е била господарка – майката и бащата работят, а тя господарува. А сега тук, при мъжа си, тя ще бъде слугиня. Затова, като се оженят, жените ще трябва да плюят на ръцете си, да се запретнат и да кажат: „Ела, Господи, на помощ, ще бъда тук слугиня и започвам работа." Същото да кажат и мъжете. Аз искам и вие, като ученици на Окултната школа, да си плюете на ръцете, тъй както и аз съм си плюл на ръцете, и да бъдем всички слуги на Господа.

Слугата не трябва нито да преувеличава, нито да омаловажава задачите, които господарят му е възложил. Когато утешаваш някой свой брат, кажи му: „Братко, аз зная защо си нещастен – не си научил закона на слугуването, а искаш да бъдеш господар." Когато утешаваш сестра си, кажи ѝ: „Сестро, ти си нещастна, защото не си научила закона на слугуването, а искаш да бъдеш господарка." Слугуването е

нужно, но то трябва да не се налага, а да става доброволно. Ако вие постъпвате според това правило, 95% от нещастията ви ще изчезнат. Този велик закон, законът на слугуването, се състои в следното: когато ние духовно възприемем да носим Любовта и всичко понасяме с Любов, Господ идва в нас – Любовта е съзнателна, тя прониква навсякъде, тя ще започне да ти говори, тя е Бог. Аз не ви говоря, за да ви утешавам – вие можете сами да направите опит и да проверите това. Разтворете сърцето си и вложете в него Любовта; тогава Господ ще започне да ви говори тъй ясно, както никога досега не ви е говорил. Той ще ви каже: „Ето как ще стане това, тъй направи, ето как се слугува!“

Представете си, че вие вървите в Христовия път и видите, че някой богаташ раздава имането си и започва да слугува на човечеството. Вие казвате: „Ето един от добрите слуги.“ Направете и вие същото, станете и вие слуги на човечеството, щом харесвате делата му. Аз не говоря за материалното, а за това, което имате във вашия ум, във вашето сърце и във вашата воля; всичко това трябва да поставим в услуга на Царството Божие, на това ново дело, което Господ носи в света, за да изпълним благата Му Воля. Именно като слуги ние няма да напуснем положението си, няма да мислим къде сме – където и да сме, ще ни бъде все едно. Каква разлика има между един слуга-разсилен при някое министерство и един слуга при някой земеделец? Кой от двамата е в по-добро положение? Аз бих предпочел да бъда слуга на нивата или в някоя градина, защото там въздухът е чист.

И тъй, ангелите и светиите са първите слуги. Те не са облечени с мантии, с великолепни одежди, но са най-добрите работници. Тези ангели ще намерите между учените, ще ги намерите между всички мъже и жени, които утешават нещастните и им казват: „Не се бойте,

Господ е между вас, Той ще ви успокои!“ Те ги утешават, а Господ им казва: „Аз съм тук, Аз ще уредя работата.“ Единственото нещо, което Господ прави сега, е, че изпъжда навън господарите – т.е. не ги изпъжда от света, а им казва: „Вие си стойте, не се бъркайте в нищо, ние ще ви нахраним.“ Той ще им даде една голяма трапеза, ще им постави леген с вода да се измият, ще им изчисти обувките, ще им сготви и ще ги пита: „Готови ли сте сега за трапезата?“ Тъй гласи Новото учение.

И тъй, слугите няма да изгонят господарите, а ще им кажат: „Братя, вие като господари ще стоите на трапезата, а ние ще ви прислужваме.“ Това е учението, което Христос иска за вас. И днес вече Христос иде, но не иде за господарите на този свят, а иде за слугите. И като дойде, Той няма да пита къде са учителите, свещениците, владиците, господарите, а ще пита къде са учениците на Новото учение, слугите. На първите ще даде фелони, корони и ще ги постави отвън, в чакалнята. И тъй, щом си господар, щом си владика, проповедник или някое голямо величие, ще останеш в чакалнята, а щом си ученик, щом си слуга, ще бъдеш при Господа. Тази мисъл ще схващате правилно и ако мислите така, ще разрешите радикално този въпрос, та като дойдете догодина отново тук, да не питате вече как ще се оправи тази работа. Този е единственият път, по който ще може да се оправи, друг път няма. Този е законът, който Христос е положил в света. Майките от хиляди години са започнали да го прилагат – и всяка майка започва добре.

Някои казват: „Тежка е тази работа, досега сме били слуги, а и в бъдеще пак да слугуваме!“ Станете господари! И за господари има места – и то за тях има почетни места. За господарите има определени портфейли като за министри и се назначават с указ, а за слугите няма никакво назначаване. На господарите ще плащаме, а на

слугите няма да плащаме нищо, но за тях има друг закон – на всеки, който слугува, ще дадем една целувка. А на господарите ще кажем: „Добре дошли, господа, заповядайте, вие сте от знатен произход, богат, учен човек сте, философ, и заслужавате нашите почитания, уважения, но не и целувка.“ А на слугата ще кажем: „Братко, ти си от нисък произход, заповядай една целувка!“

И тъй, две неща раздава Христос – на богатия и от знатен произход раздава пари, а на слугата с нисък произход дава една целувка. Не се отчайвайте! Който иска пари, да стане господар, а който иска да работи без пари, да стане слуга! Комуто животът е дотегнал и иска да стане господар, да заповяда на трапезата, а който не иска да почива – слуга да стане. Това са принципи, които можете да приложите буквално. Като се срещнете, надпреварвайте се да си отдавате един на друг почит; на такава велика работа обаче е способен само слугата.

Сегашните деца аз смятам за господари – майката кара детето си да се ръкува, да целува някому ръка, а то не ще, мръщи се; майката казва: „Моето ангелче!“ Какъв стар господар е то! Някои деца често си надуват устата, бузите, а родителите им ги питат защо правят така. На родителите нищо не казвам, но си мисля: стар господар е това дете! Това дете, като се надува, казва: „Голям съм аз, имайте за мене по-добро мнение!“ Такива грешки има и при духовните сестри. Някои от тях, за да покажат, че не са слуги и че много знаят, надуват се – и мъжете също се надуват. Самото надуване е една негативна мисъл – щом започнеш да се надуваш, ти си негативен, мислиш си, че нямаш това, което трябва да имаш, и започваш да се демагнетизираш. За какво да се надуваме? Ако у мене живее Любовта, има ли нещо по-хубаво от това? Какво е Любовта? Любовта е Господ, а Него търси цял свят.

И тъй, ние трябва да възприемем в себе си Любовта, този жив Господ, и да Му станем слуги или да служим заедно с Него. Така ще научим великото изкуство да се обичаме. Но обич не може да има без слугуване – ти не трябва да гледаш грешките на този, комуто искаш да слугуваш, ще се правиш, че не ги виждаш, и ще го обичаш. Любовта е като водата, тя казва: „Нищо, ти влезе при мене малко нечист, но като постоиш в тази вода, ще се изчистиш." Казват за някого: „Не виждате ли колко е нечист!" – Нищо, водата като дойде, той ще попадне в нея, ще постои малко и полека-лека тя ще го изчисти. Не смятайте никого за непоправим, защото в Божията Любов всичко е чисто, стига да имаме търпение. Срещна ли ви надути, ще зная, че сте господари, не сте ли надути – слуги сте.

Някои казват: „Дотегна ми вече да слушам какво било Любов." Тогава не си разбрал какво е Любов. В света има 35 милиона начини, по които може да се определя и произнася думата Любов. Ще ви покажа някои от тези начини. Когато произнасяме думата Любов, трябва да проникнем и обхванем всичко с целия си ум и с цялото си сърце, трябва да се научим да произнасяме правилно звуците. Щом се научим да пеем правилно, хората ще ни харесат, но когато пеем и мислим какво впечатление ще направим, съзнанието ни се раздвоява.

Следователно, когато любите, отхвърлете всяко съмнение – когото и да любите, той заслужава вашата Любов, защото вие любите Божествената душа в него. Никога не казвайте: „Съжалявам, че го обичах." С това вие нищо не сте изгубили, а и вие, и той сте спечелили. Ще направя едно сравнение, от което ще видите каква трябва да бъде вашата Любов. Да допуснем, че Любовта е Божествен огън, в който всички материали се разтопяват. Вие ми казвате: „Аз имам този Божествен огън в себе си." Аз започвам да го изпитвам. Донасям една сламка и я поставям в огъня – тя изгаря. Хубаво.

Поставям една клечица – и тя изгаря. Поставям олово – и то се разтапя и изгаря. Поставям желязо, сребро, злато – не се разтапят.

Казвате: „Моята Любов е Божествена.“ Ако е Божествена, тя ще разтопи всичко в себе си – Любов, която не може да топи и изпарява желязото, не е Любов; Любов, която не може да топи и изпарява среброто и златото, не е Любов. Божествената Любов трябва да стопи и изпари всички мисли и желания, които са направени от желязо, сребро и злато. Това е учението за слугуването. Ако нашата Любов може да стопи желязото, среброто и златото, ние ще бъдем носители на Новото учение. А кой огън може да топи тези труднотопими метали? Само огънят на слугата. Огънят на господаря не може да стопи желязото, среброто и златото. Слугата няма пари, беден е. Защо? Защото под неговия огън всичко се топи и изпарява. Че как ще се задържат при този огън парите? При този огън всички мисли и желания от желязната категория ще изчезнат и ние ще бъдем готови да служим на Господа. Аз имам добро мнение за слугите.

И тъй, дадох ви един метод как да се лекувате – ако на сърцето ти е тежко, имаш много желязо; ако не си доволен от живота си, имаш много злато; ако мислиш, че нямаш знания, имаш много сребро. Ще запитате: „Как тъй?“ Дайте някому един лев. Първо той ще бъде доволен от него, но после ще поиска да има два лева, след това три, четири, пет, шест лева и така нататък, като през цялата година ще трупа и ще заприлича на натоварено магаре. Като се върнете при Баща си на онзи свят, знаете ли какво ще каже Той? Той ще каже: „Повикайте моя син господар! – Е, синко, какво прави на Земята? Събираше златни монети, забогатя, нали? Турете този мой син на трапезата, той е благородник.“ След това Господ казва: „Повикайте сега Моя син слуга.“ Влиза слугата. Господ го пита: „Какво прави на Земята?“ „Е, Татко, всичко изхарчих, колкото злато и сребро ми даде,

всичко изядох и похарчих.“ Бащата казва: „Доведете ми най-хубавото теле, да ядем и да се веселим.“ Тогава идва онзи син от нивата и като вижда това угощение, казва: „Как така, аз цял ден работя на нивата, а за този се правят такива угощения!“ Надува се, сърди се. Бащата казва: „Аз за този, бедния си син, само едно теле заклах.“ Такова е разрешението на въпроса. Този, който е слуга, за него само едно теле ще заколят и ще яде, а за брата- господар ще има и къща, и ниви, и пари. Братът-господар казва: „Да знаете, че аз съм господар.“ Малкият брат-слуга казва: „Тъй, братко, каквото кажеш, тъй ще стане.“

И тъй, сега Христос се обръща към всички вас и казва: „Вие, Мои братя-господари, които работите на нивата, и вие, Мои братя-слуги, които сте изяли всичко и се връщате при Баща си, готови ли сте да носите Моето учение?“ Аз вярвам, че мнозина от вас са готови, но престанете вече да се надувате. Казват за някого: „Хлътнало му е лицето.“ Да, а после се надуе – гайдичка е това. И тъй, в бъдеще господарите ще бъдат гайди, а слугите ще бъдат играчите наоколо. Богатият, господарят, ще свири с гайдата „виу-виу, виу-виу“, а слугата ще скача „троп, троп, троп, троп.“ Тъй ще се оправи светът. И слугите, и господарите ще бъдат на мястото си. Това е фигура.

И тъй, в Новото учение ще има място и за господарите, и за слугите. Ако си господар, ще бъдеш гайда, ако си слуга – хоро ще играеш. Хора ще се играят, ще се въртят и така светът ще върви.

При вас обаче няма да е така: „Който между вас иска да бъде големец, нека бъде ваш слуга.“ Онова, което тук сега не засегнах, вие сами ще си го разрешите през годината.

Беседа, държана от Учителя на 24 август 1920 г., вторник, 6 ч. с.

25 АВГУСТ 1920 г., СРЯДА, 6:00 ч. с.

1. *Добрата молитва.*
2. *Благославяй, душе моя, господа.*
3. *Пътят на живота*
4. *Ще се развеселя*
5. *Отче наш.*

Съборно слово 1921 г

БЕСЕДИ ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ
ОТ УЧИТЕЛЯ

(*Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото на 1921 година*)

19 АВГУСТ 1921 г., 5 ч., ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Утринна молитва

1. *Няма Любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов. (три пъти)*

2. *Добрата молитва.*

Следващите три стиха всеки ще прочете сам по един път, а след това ще ги прочетат всички заедно на глас три пъти:

3. „И ходете в Любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе си за нас като принос и жертва на Бога в благовонно ухание." (*Послание към ефесяните 5:2*)

4. „А за братолюбието нямате нужда да ви пиша, защото вие сами сте научени от Бога да имате Любов един към друг." (*Първо послание към солуняните 4:9*)

5. „Защото в Исуса Христа нито обрязването, нито необрязването има някаква сила, а вярата, която действа с Любов." (*Послание към галатяните 5:6*)

Постарайте се да възприемете тази мисъл в себе си, защото ние се намираме пред един жив свят и действаме не само по форма, но и по съдържание и по смисъл.

6. Ние ще призовем сега нашата втора формула, която ще произнесем три пъти: *Няма Мъдрост като Божията Мъдрост – само Божията Мъдрост е Мъдрост.* Гледайте да произнесете тази формула колкото е възможно по-хармонично, за да се оживи.

7. *Благославяй, душе моя, Господа!*

8. Ще коленичим с дясното си коляно на земята, а лявото ще издигнем нагоре, към Бога, и ще отправим тайна благодарствена молитва към Господа на Любовта, Който досега не е призоваван и

Който иде да поправи света. Бог да пребъдва през цялата следваща година в нас и да ни се изяви, на стари и млади; да ни помогне да разрешим всички обществени и духовни въпроси. Сам Господ на Любовта да се всели в нас. Любовта е, която създава хармонията в света, Любовта е, която създава живота, Любовта е, която създава всички блага. Доброто иде от Бога, злото – от нас. Когато Господ не е в нас, злото се ражда, а когато Господ е в нас, Доброто се ражда.

Сега да отворим сърцата си за Господа и Той да преустрои всичко според Своята Любов.

9. *Благословен Бог наш! (три пъти)*

10. *„Отче наш“.*

Сега ви приветствам всички с добре дошли в името на Любовта!

Приветствам всички ви с добре дошли в Името на Господа, Който е между нас!

Приветствам ви в името на всички наши братя, които присъстват тук по дух, по душа и по тяло! Аз употребявам думата *тяло* в смисъл на Разумното, Което ни ръководи. В този смисъл тялото е израз на Божията воля – там, където има тяло, има и воля.

И тъй, приветствам ви с добре дошли да възприемете Любовта, за да имате свободата. Напуснете сега всякакъв критически дух във вас. Оставете навън цялата ваша стара философия дали това е право, или не. Един от старите пророци е казал за Господа: „Опитайте Ме, че съм Благ!“. А ние можем да опитаме Бога само в Любовта – всяка молитва може да действа в нас, само ако е придружена с Любов, защото човек не може да произнесе молитва, ако Духът не е изпълнил сърцето му, защото Божественият Дух е, Който произнася молитвата. И всяка молитва е творчески акт – тя създава условия за растенето на душата. Ако някой ме пита защо трябва да се молим,

отговарям: защото молитвата е една необходимост за нашето растене. Всеки, който иска правилно да расте и да се развива, трябва да има Любов.

И тъй, Духът казва: „Където е Любовта, там е и свободата и там няма страх. Където не е Любовта, там няма свобода.“ Следователно, за да бъдем всички ние свободни, трябва да имаме Господа в себе си. И тогава върху нас ще дойде едно ново откровение; това откровение ще бъде придружено с новата светлина, която иде.

Туй небе, което виждате днес, какво ви говори? Господ говори така: „От едната ни страна е Месечината, която е пълна[2] – тя е емблема на Христа; а от изток изгрява Слънцето[3], което е емблема на Божествения Дух, Който раздвижва света.“ Значи имаме две условия – Месечина и Слънце, които се гледат, т.е. Христос в материалния свят и Духът в ангелския свят[4]. И двамата работят за създаване на човечеството. Господ казва, че ако го слушаме, в този свят няма да има нищо невъзможно за нас. Тогава думите на апостол Павел са верни: „Всичко мога чрез Христа“. Но чрез кой Христос? Чрез онзи Христос, който е изявление на Божията Любов. И тъй, в тази Любов сега ние ще се постараем да обгърнем всички Божии чада по цялото земно кълбо, ще се постараем да чувстваме нещата тъй, както Бог ги чувства, т.е. ще се постараем да почнем да Го разбираме. Тогава всички киселини, които имате в организма си, ще изчезнат. Неврастенията, неразположението на ума и на сърцето, сърцебиенето, ревматизмът, болките в краката – всичко ще изчезне и всички ще

[2] Пълнолунието тогава е на 18 август в 17:28 ч.
[3] На 19 август на езерата Слънцето изгрява около 5:30 ч. (без корекция на лятното часово време).
[4] В античната астрология това положение на двете светила е едно от най-силните и се нарича: „Единият Бог гледа другия Бог“

бъдете здрави, ще заиграете като васански телци[5]. А знаете ли какво означава *телец*? Това е човек, който е победил всички трудности с търпението си.

В тази Велика Свобода, в тази Велика Любов ще оставим Господ да действа върху всички наши братя и през цялото време, докато трае нашата среща, ще бъдем радостни и весели. Искам мислите, които ще размените помежду си, да бъдат естествени, братски – никакви официалности, всичко да бъде естествено, както Господ го е създал. Нека всяко движение на ръцете ни, всяко движение на очите ни, да бъде съобразено с първоначалната Божествена Хармония. Тъй като мислим и чувстваме, всички ще бъдем радостни, всички ангели ще действат с нас и с нашите братя. Тогава Господ ще живее в нас и тогава ще ни се отворят очите. Казвате: „Да се отворят очите ни!“ Само който люби, има отворени очи, само Любовта отваря очите. Когато допуснем Господ да дойде в нас, тогава ние ще Го виждаме. Сега ви поздравявам с добре дошли в Името на Божията Любов, в Името на нашия Господ, Който е Цар на целия свят.

Сега ще направим нашите нови упражнения за проявяване на волята ни. Когато правим тези упражнения, да имате в ума си мисълта, че проявявате волята си.

Реда си няма да изменяте, само ще се обърнете с лице към юг.

---

[5] Васан (Басан; Башан) – от ивр. הַבָּשָׁן, ha-Bashan; лат. Basan „мека и равна почва“. Като се каже „васански“ се подразбира – тлъст, плодоносен (Чис. 21:33). Васан е богато място от гори, което се намирало на изток от Йордан, между Ермон на север и планините Галаад и Амон на юг. Страната е получила името си от меката и песъчлива пръст. Тя се слави в Писанието с високите си дъбове, с добрите видове добитък и тучните си пасища: „овни от васански род“ – Вт. 32:14; „овни, телци, ярета, всичките хранени васански“ – Ез. 39:18. Дъбовете на Васан се споменават заедно с кедрите на Ливан – Ис. 2:13. Изследователи описват страната като изобилстваща и до днес със зелена трева, с прохладни потоци, с хълмове покрити с гори, и с добри пасища за стадата, които пасат по тях.

Гимнастически упражнения

При всяко ново движение ще броите бавно и ритмично до шест; при коленичението коляното едва се допира до земята.

Първо упражнение

Двете ръце са разтворени отстрани на тялото на височината на раменете с длани надолу и така се задържат до края на упражнението. Десният крак се изнася малко напред и се коленичи на лявото коляно; тялото се изправя, левият крак се изнася напред и се коленичи на дясното коляно, след което тялото се изправя. Изнася се десният крак напред, коленичи се на лявото коляно, изправя се тялото. Връщане: десният крак отстъпва назад и се коленичи на дясното коляно; тялото се изправя; левият крак отстъпва назад и се коленичи на лявото коляно; тялото се изправя; десният крак отстъпва назад и се коленичи на дясното коляно. Тялото се изправя, десният крак се поставя до левия и ръцете се отпускат.

Второ упражнение

Двете ръце са разтворени отстрани на тялото на височината на раменете с длани навън и се изтеглят назад. Десният крак се поставя напред, коленичи се на лявото коляно, като едновременно с това ръцете се спускат надолу с длани обърнати напред и пръсти леко свити, като за гребане. Тялото се изправя и същевременно ръцете обикалят успоредно пред тялото с длани обърнати навътре. Ръцете застават в отвесно положение, с дланите обърнати напред, навън, а пръстите прибрани и изправени. Левият крак се поставя напред, коленичи се на дясното коляно, като едновременно ръцете се извиват назад и надолу. Упражнението продължава по същия начин, като още веднъж се изнася десният крак. Връщане: ръцете са горе, с десния крак

се пристъпва назад и се коленичи с дясното коляно, като едновременно с това ръцете се извиват назад и спускат надолу; тялото се изправя и ръцете се вдигат нагоре пред тялото, успоредно една на друга, с длани обърнати навън; след това се пристъпва с левия крак назад и се коленичи върху лявото коляно, тялото се изправя и още веднъж десният крак назад. Прибира се десният крак до левия (*ръцете са горе отвесно*). Прибират се и ръцете на мястото отстрани на тялото.

Трето упражнение

Ръцете се поставят на кръста, изнася се десният крак по крива линия пред лявото коляно. Изнася се същият крак по права линия напред. Коленичи се на лявото коляно. Тялото се изправя. Същото се прави с левия крак напред и още веднъж десния напред. Връщане: десният крак по крива линия назад зад лявото коляно. Изнася се същият крак по права линия назад. Коленичи се на дясното коляно. Тялото се изправя. Същото става с левия и още веднъж с десния крак назад. Прибира се десният крак при левия. Свалят се и ръцете.

Четвърто упражнение

Ръцете се вдигат настрани и нагоре, докато се съединят във вид на конус, пръстите и палците са допрени. С десния крак се пристъпва напред, коленичи се на лявото коляно, като същевременно ръцете се спускат настрани и надолу, докато пръстите се допрат под дясното коляно. Тялото се изправя, като ръцете отново се вдигат нагоре, докато пръстите се допрат в първото положение. Същото се повтаря с левия крак и пак с десния крак напред. Връщане: с десния крак се пристъпва назад, ръцете се вдигат нагоре, докато пръстите им се допрат, коленичи се на дясното коляно, а ръцете се спускат надолу и пръстите им се допират под лявото коляно; тялото се изправя и ръцете се вдигат нагоре; после същото се повтаря и с левия крак и

още веднъж с десния крак. Накрая десният крак се прибира до левия, а ръцете се спускат отстрани на тялото.

Така се развива човешката воля.

ВЪЗПИТАНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ВОЛЯ

19 август, 7 ч.

Сега ще ви дам някои основни правила за възпитанието на човешката воля.

Туй, което досегашните педагози са говорили по този въпрос, както и техните методи, не са обосновани. Човек трябва да има воля. В какво трябва да седи човешката воля? Човешката воля може да се изрази само в контролиране на нашите удове. Човек, който не може да контролира своите удове, няма разумна воля. Следователно затова Бог е създал тялото на човека – за да развие у него волята. Ако човек няма тяло, не може да прояви никаква воля. Не мислете, че вашата воля ще се прояви извън вашето тяло. Някой ще каже: „Но как се проявява човешката мисъл?“ Виждали ли сте какво нещо е човешката мисъл? Когато аз си подвижа ръката, това е една реализирана мисъл. Мисълта – това е една форма, едно движение на тялото в известно направление. Ако туй движение е правилно проявено, то и мисълта е правилна.

Например, когато искаме да погладим някого, да изкажем едно хармонично чувство, ние го погалваме леко по главата и казваме: „Моето пиленце!“ Това е едно хармонично движение. Когато искаме да изразим някое негодувание, казваме: „Пф!“ – пръхтим и широко разтваряме ръцете си. Значи туй е безволие. И всякога онези сили, у които волята не е разумна, избухват моментално, а онези, у които съзнанието се проявява, тези движения са пластични.

Следователно всички трябва да се стремите да имате пластични движения на всичките си удове и мускули, да не изглеждат като дресирани. Трябва да се върнем към първоначалните Божествени

движения. Например някой, който иска да покаже, че много страда, вика, охка, но той няма болка – иска да излъже другите, това е преструвка. Човек може да се хване за корема, за да покаже, че има голяма болка. Когато много страдате, няма защо да показвате това с движения – турете ръцете си на корема, съсредоточете ума си 5-10 минути и болката ще изчезне. Защото всяко болезнено състояние се заражда у човека, когато в него се срещнат две противоположни мисли, две противоположни чувства или две противоположни волеви действия. Болка може да се яви навсякъде в нашия организъм, когато умът, сърцето и волята не си хармонират. В такъв случай ще се почувства главоболие и то ще се изрази като болка или между веждите, или в слепите очи, или в корема.

Та сега първото нещо важно за нас е да знаем защо Господ ни е дал ръцете. Ръката – това е израз на човешката воля. Движението на очите, движението на устата, движението на езика ние можем да контролираме чрез нашата воля. Особено езика трябва да знаем да контролираме. При сегашното състояние езикът не е под нашия пълен контрол. Не че нямаме най-доброто желание да не говорим, но щом дойде до езика, той понякога изказва това, което ние не искаме. Следователно ще се стараете да имате пластични движения, да владеете тялото си. Първото нещо е да си зададете въпроса можете ли да владеете вашето тяло, вашите удове, защото това е ваше право, което Бог ви е дал.

Например да владеете очите си и всички други удове. И не казвайте, че Господ така ви е създал – такива, каквито сте сега, Господ не ви е създал. Би било смешно, след като майката е облякла детето си с хубави дрехи, а то ги е оцапало и съдрало, да рече: „Тъй ме облече майка ми.“ Не, майка му го е облякла много хубаво. Ние, като ходим тук-там, се изцапваме – това е произвол на нашата воля. Та

понеже сега влизаме в Божественото Училище, за да приложим Божественото Учение, трябва да имаме едно правилно разбиране за човешката воля. Човешката воля може да се изрази само в ръцете, в краката, в очите, в езика, а после ще дойде да контролираме мозъка, сърцето, мислите, чувствата и желанията си; тогава ще влезем в съгласие с Невидимия свят. Ангелите например контролират много добре органите си.

Ще запитате: „Къде са ангелите?“ Някои от вас съставляват малкото пръстче на ангелите и когато някой ангел реши да употреби твоята воля, ти ставаш мек, нежен, и тогава те хваща страх, че си на пръста на ангела, а утре, щом те остави свободен, казваш си: „Слава Богу, свободен съм!“ Но след това може да те тури на другия си пръст. Апостол Павел казва, че сме удове на едно тяло, което е Христос. През деня нашето тяло заема различни положения в Божествения Свят. Някой ден сме в ходилото на Божествения Човек, друг път сме в ръцете му. Не е нещастие да бъдеш в ходилото на Бога. Господ казва: „Днес ще походя малко с теб.“ На другия ден те туря на ръцете си и казва: „Днес с тебе ще помилвам някого.“ Може да станеш лекар, някой хирург, може да напишеш някое хубаво писмо, може да принесеш хиляди блага, но ако не си готов да заемеш положението на разни удове от Божественото тяло, не можеш да разбереш Божествения закон. Оставете вашия аристократизъм и кажете: „Господ да го прости“, защото еднакво благородно е да бъдеш в ръцете на Господа и в нозете Му – Неговите добродетели – или изобщо, където и да те тури Той. У нас трябва да има готовност да вършим волята Божия, без да се спъваме от такива криви разбирания.

После, друго нещо, което парализира вашата воля, е, че вие се борите един с друг и казвате: „Ти нищо не знаеш!“ Е, хубаво, аз бих запитал онзи, който казва, че ти нищо не знаеш:

– Е, приятелю, ти, който знаеш всичко, я ми кажи колко милиона години има, откак е създадено Слънцето?

– Това не съм изучавал.

– Добре, кажи ми тогава преди колко милиона години се създаде човешкото сърце.

– И по този въпрос още не зная нищо.

– Кажи преди колко години човек е приел тази конкретна форма – кога е почнал да говори?

– Тази история не зная.

Да, и вашата история не знаете – не знаете откъде идвате, накъде отивате; нищо не знаете, за вас е скрито и миналото, и бъдещето; знаете само, че сте тук и чувствате Божественото слънце, а всичко останало е скрито за вас. Досега се намирахме в света на илюзиите – на промените и измененията. Сега сме излезли от колективното подсъзнание, а когато дойде да се развие нашата воля, влизаме в новата фаза на колективното съзнание – да съзнаваме, че всички хора, с които живеем, са удове един на друг и сме необходими един за друг. Ако твоят брат умре или загуби, ти ще носиш товара му; ако той стане учен или умен, ти ще се ползваш от неговите блага. И благата, и скърбите са общи.

И тъй, ще се старaете да създадете хармонията на добрите действия на волята. Например за някого казват, че имал дяволит поглед, шейрет[6] човек е. Във всеки добър човек погледът трябва да бъде определен. Обичаш някого – изрази обичта си! Срамота ли е да обичаш? Какво лошо има в обичта? Но има обич, която си туря за цел да вземе нещо от някого. Тогава човек започва да лъже, че много обича, и като вземе това нещо, става явно, че не е имало обич. Туй е престорената любов, от която съвременните хора страдат. Съберат се

[6] Шейрет, шейретин – дявол, хитрец, дяволит, шмекер;

двама приятели и за тях казват: „А, те много се обичат!“ Да, но след два месеца тази любов изчезва. Защо? Защото в нея няма стремеж, няма чувство, няма сила[7]. За да се прояви Любовта, трябва да има всичко това. И когато аз любя, трябва да дам възможност на Господ да се прояви в мен – Бог е Този, Който люби в мен. Ние искаме да се прояви Бог на физическото поле в нас. Всички желаете да бъдете обичани, но от кого? От Бога. И така, да се освободим от едно заблуждение: Любовта не произтича от хората – тя не произтича нито от мене, нито от вас, тя само минава през нас, Бог е тази Любов. Светът на Любовта е безконечен и за да може да се познае, трябва да се прояви в нас, т.е. в конечния свят. И когато тази Любов дойде в нас, добиваме приятно настроение, умът ни работи, сърцето ни работи, всичко наоколо върви в хармония. А щом тя липсва, и чувствата са в напрегнато състояние.

И тъй, първо ще се стараете да се самоконтролирате, думите ви да бъдат отмерени, да не говорите повече, отколкото трябва. Аз мога да кажа: „Обичам ви.“ Друг пък ще каже: „Не, аз ви обичам повече от онзи, аз много ви обичам.“ Започнете ли да туряте прилагателни много, повече, най-много, Любовта си е заминала. Любовта не търпи никакви сравнения. И тогава аз определям: най-малката Любов в света е любовта на родителите към децата. Оттам започва физическата любов. Физическата любов е най-малката. Искаш да целунеш някого, това е най-малката Любов. И с най-малкото трябва да се започне. Ще дадеш някому малко хлебец, ще кажеш някоя сладка дума – това е най-малката Любов. А когато говорите за духовната Любов, тя изисква много – тя дава всичко и взима всичко. Още не можем да правим

---

[7] На 27 февруари 1921 г. Учителя изнася за първи път тази идея в неделната беседа „Любовта“: „Ще разгледам Любовта от четири гледища: като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като стремеж действа в сърцето, като чувство – в душата, като сила – в ума и като принцип – в духа.“

въпрос за духовна Любов. Какво подразбирате под духовна Любов? Някой брат може да ви каже, че има към вас духовна Любов, че ви обича, но ако влезе вътре в къщата си и затвори прозорците си, веднага любовта му изчезва. Щом се усъмниш, ти нямаш никаква любов. Любовта не допуска никакво съмнение, Любовта не прави никакво зло: ако у мене живее Бог, този Бог не може да прави зло. Правиш ли зло, това значи, че в тебе не живее Господ. Ще се освободите от тия съмнения: „Мене не ме обичат хората, гледат ме с предубеждение."

Не, не сме още това, което трябва да бъдем, нямаме този Божествен култ. Когато се всели Бог във вас, тогава ще имате всичкото добро разположение, което търсите: Любовта ще се прояви във вас.

Всички ще се съсредоточим, всички ще опитаме, ще работим. Няма да чакаме един да работи, а всички трябва да проявим своята мисъл. Да знаем, че сме удове на Господа и че Той по един или друг начин се проявява в нас. Дето видим една Божествена Мисъл, трябва да се радваме.

(*Движение 1*) Сега ще ви покажа едно движение. (*Учителя вдига дясната си ръка нагоре под остър ъгъл спрямо тялото и поставя палеца между първия и втория пръст.*) Как бихте обяснили защо палецът е влязъл между първия и втория пръст? Ако Божественото Съзнание у човека не е пробудено, когато човек се намери пред някои мъчнотии в живота, физическият човек е като една змия – крие си главата, за да не го пребият. Палецът, това е главата на змията, това е физическият човек, който щом като ме срещне, взима предпазни мерки по стария закон и казва: „Не олур, не олмаз – какво ли не става[8]." Аз казвам на физическия човек: „Няма от какво да се боиш!"

[8] В смисъл на: „Всичко става; всичко се случва."

(*Движение 2*) Второто положение е с трите пръста свити като за кръстене – това е съзнателният живот, свързан с ангелите и с Бога. Човек трябва да бъде честен, добродетелен и справедлив. Палецът допитва двата пръста. Следователно вторият, духовният човек, казва: „Ние трябва да се проявим разумно, да се допитваме.“ Това е допитване на големия палец, който пита: „Как трябва да постъпя – трябва да имам всичкото уважение към вас, да бъда справедлив тъй, както постъпвам към себе си.“ И християните ще кажат: „В Името на Отца и Сина и Светаго Духа“, и можеш да се прекръстиш.

(*Движение 3*) Като свиеш ръката си в юмрук, трябва да знаеш, че си слязъл на физическия свят и ще трябва да се справиш с обстановката, в която живееш. Как трябва да се поставя палецът? Не отстрани, а отгоре, без да се притиска силно – работата не е в силното стискане. Когато си събирате пръстите, многото стискане не принася никаква полза. Просто съберете пръстите си, турете палеца отгоре без всякакво стискане, защото всяко стискане е едно нервно състояние.

Ако сте възбудени и искате да се успокоите, вземете следното положение: поставете лявата си ръка на кръста, а дясната – изправена нагоре под остър ъгъл спрямо тялото, със свити в юмрук пръсти и палец, поставен над тях, без да се стиска силно. Някой ще каже: „Стиска юмрук!“ Юмрукът е на физическото поле; това ще бъде само когато искате да воювате. Просто ще държите ръката си леко и ще съсредоточите мисълта си – тази хармонична мисъл ще произведе във вас много по-голямо действие. След това бавно сваляне ръката надолу.

Тези упражнения ще правите за вас и когато имате резултат от тях, тогава ще започнете да ги изучавате – първо ще правите опити и после ще видите философията на пръстите. Аз ще говоря за отношението на пръстите, защо са създадени те. Това е една проста

форма, която ще употребите. Добре, да допуснем сега, че вие сте възбудени, разгневил ви е някой, изгубили сте равновесие. Вдигнете ръцете си бавно нагоре над главата и полека ги спускайте покрай главата, като леко допирате тялото си и след това ги изтърсете (*магнетично обливане*). Това упражнение да се прави не повече от три пъти на ден. Тези правила ще ги пазите свещени, няма да се подигравате с тях; ако някой рече да се подиграва, няма да има никакъв резултат.

Ще отправите вашата мисъл нагоре към Бога, ще отправите Любовта си към Него и считайте, че тия ръце са Божии, изявявате волята си и Бог се изявява във вас. Божията воля действа. И като прекарате един път така ръцете си, Господ е, Който прави това и ще видите, че туй добре ще ви подейства. Затова в Писанието се казва: „Представете телата ваши в жертва жива, свята и угодна Богу." (*Рим, 12: 1*) Не бойте се от разнообразните прояления на Духа. Защото всинца не сте еднакво пробудени, за да разберете окръжаващата ви Природа. Някои деца, които са събудени, разбират майка си като им говори, а други, които спят, нищо не разбират. В човека първо трябва да се пробуди Божественото Съзнание, за да разбира окръжаващата го Природа. В този свят ние трябва да изучаваме всички растения, цялата Природа. Всяко нещо, което може да дойде под вашия поглед, вашето внимание, е за вас, не го отминавайте. Отбележете си, че сте видели нещо, вгледайте се в него, заинтересувайте се да го проучите. Видите на небето някой облак – наблюдавайте го, начертайте си го. Не казвайте, че това не е за вас, онова не е за вас. Всяко нещо, което привлича вниманието ни, е за нас.

Хората правят различни движения. Движенията трябва да бъдат естествени, а не престорени. Сегашните хора представляват някакво благочестие. Какви са тези движения у тях, това са смешни движения!

Вижте децата какви движения имат! Наблюдавайте малките деца до шест-седемгодишна възраст. Движенията у тях са много правилни, естествени, но като минават от 7 до 14 години, движенията им започват да стават изкуствени. Вследствие спирането на тези естествени движения, у нас се зараждат разни болести. Искаш да изразиш едно желание, но си казваш: „Какво ще кажат хората!“ Спираш се. Днес се спираш за едни, утре се спираш за други и после казваш: „Падна ми топка на сърцето!“ Не трябва да оставяме никаква топка да ни пада.

Затова между всички нас трябва да се образува едно естествено положение, да се образува хармония между млади и стари. В закона на хармонията понятието за млади и стари има значение различно от това, което сега се разбира. Ще гледаме да приложим този велик закон, който е работил, и ще го оставим да работи, за да създаде в бъдеще по-добри условия за нашето развитие. В България трябва да се създадат по-добри условия, защото те сега са много дисхармонични. В България силите, които действат, са повече разрушителни, отколкото творчески. Който иска да разрушава, нека дойде в България, тук творчество няма. Посетете горите, ще видите дърветата изсечени; посетете някоя чешма – ще видите, че някой дошъл и я ударил с брадвата си. Разрушителният елемент надделява над творческия. Този народ е като една стихия, която постоянно руши. Затова европейските народи му поставят букаи, окови. Господ казва: „На това малко дете, наречено България, ще му турите два вида букаи.“ А то, като не си е взело поука, казва: „Много ми са тези букаи!“ Не, те са си точно на мястото, за да се научи да върви караешкин[9]. Не трябва да се плашим. Туй, което сега става с

[9] Караешкин (тур) или раван – това е специфичен ход на коня, който се постига след дълго възпитание и тренировки. В едно утринно слово от 8 ноември 1942 г. той

българите, е най-голямото добро, което им се дава. Господ сам се е заел да ни възпита; методи има, калъпи има – ще те тури в тях, може да риташ колкото си искаш, и докато риташ, ще минаваш от калъп в калъп. Докато не престанеш да риташ, няма избавление, няма да те освободи.

И тъй, ще създадем мисълта, че тези условия са най-добри за нас, този живот е най-добрият. Страданията, които ни се дават, са най-добрите. Всичко това е за наше добро. Ще знаем, че Бог е, Който разполага с нашите съдбини и няма защо да се плашим. Ще дойдат глад, страдания, болести – няма защо да се плашим. Каквото и да дойде, трябва да знаем, че е от Бога. Бог е Този, Който е създал тоя закон. Доброто, което Господ ни дава, ние го приемаме за страдание, но като го разберем, става ни приятно. А вие казвате: „Господи, днес много страдаме!“ Ние няма да говорим вече за страдания, а трябва да казваме: „Господи, благодаря ти!“

Упражнение: Прострете сега всички дясната си ръка!

Да направим едно упражнение: вдигнете дясната си ръка напред и нагоре под остър ъгъл спрямо тялото и кажете: „Оставяме старото настрана! Хващаме Новото, възприемаме Божествената Любов!“ Дланта на ръката нагоре, сложете я на сърцето си и направете паси надолу (*от лявата страна*). Отворена ръката нагоре означава възприемане на Божествената Любов. Свиваме ръката си и казваме: „Влагаме тази Любов в сърцето си.“ (*Поставяме ръката на сърцето си.*)

С това упражнението свършва.

(*Закуска.*)

казва следното: „Едно време турските коне вървяха караешкин или рахванлия. При рахванлия успоредно вървят краката на коня. А при караешкин? А при караешкин предният десен крак върви със задния ляв крак и предния ляв крак със задния десен, като че върви много сербез.“

ПРОБУЖДАНЕ НА КОЛЕКТИВНОТО СЪЗНАНИЕ

Публична беседа, 19 август 1921, 10 ч. читалище „Надежда“

Моля, ще бъдете тъй добри да ме изслушате, аз няма да говоря дълго. На умния човек не трябва да се говори дълго, малко трябва да му се говори, но разумно и разбрано. Понеже вие имате моите почитания и уважения, аз искам да ви говоря кратко и разбрано като на разумни.

Животът на Земята е музика. Този живот върви в три направления. Да се изразя на музикален език: някой път върви в мажорно направление, тъй както се изразяват военните; някой път върви в минорно направление, тъй както скръбта се изразява; а друг път върви по една хроматическа гама, в която влизат първите две гами. Това са три велики методи, три велики закони, които регулират живота ни. Когато не разбираме дълбокия вътрешен смисъл на живота, ние се спираме върху маловажните неща и се запитваме защо животът е така устроен, а не другояче.

Имайте предвид, че аз поддържам онзи положителен възглед на една опитна наука в живота, която сме проверили деветдесет и девет пъти и в нас няма една сто милионна част съмнение в това, което говорим. Съмнението е признак на невежество в света. Не казвам, че невежеството е лошо, но то е процес на развитие. Всички малки деца, които се раждат, са невежи, тяхното съзнание трябва постепенно да се пробужда и развива.

И тъй, човешкото съзнание – да се изразя на един строго научен език – минава през три степени:

1. степен есенциална,

2. степен субстанциална и

3. степен материална.

Есенциалната страна включва принципите на живота, субстанциалната страна включва законите на живота, а материалната страна – фактите на живота. Следователно, групирането на фактите вътре в света, т.е. нашите частни малки опитности, които добиваме, когато се формуват, образуват един закон и казваме, че законът се изразява по един или друг начин. Сега съвременните учени хора се изразяват за закона, че той е нещо механическо, но законът, това е една жива същина. Закон може да има само в същества, които са разумни, съзнанието на които е минало от материалната страна, от фактите към законите, от частното – към общото и от общото – към целокупното.

Запитваме се ние кое е най-важно за нас, след като сме се изявили на Земята? При сегашните условия хората считат, че най-важен е животът на Земята, когато те са материално осигурени; и всички народи частно и общо се стремят към своето материално подобрение, осигуряване. И днес имаме т. нар. „икономическа борба“. Стремежът на народите към материалното състояние е едно течение. Значи, човешкото съзнание минава от материалното към субстанциалното или става събуждане на колективното съзнание у човека. Човечеството досега е живяло в колективното подсъзнание, както животните, а отсега цялото човечество минава в колективното съзнание, т.е. хората започват да съзнават, че те са нужни един за друг. Досега всеки човек е живял сам за себе си, всеки е търсел за себе си спасение. А сега в цялото човечество има един вътрешен импулс да се подобри общото състояние, тъй че не само за една обществена класа, а за всички обществени класи да се подобри положението. И то по един разумен начин, а не да мислим, че ние сами ще подобрим живота си.

Не, преди хиляди и хиляди години човечеството само е развалило своето положение. Има причини за това, но няма да се спирам да обяснявам кои са причините. Било е време, когато Земята е мязала на Рай, растителността е била тъй богата, хиляди и милиони плодове е имало и хората са се хранили само с плодове. Но настава една ледена епоха на Земята, която се дължала на известни физически причини. Тогава тази плодоспособност на Земята се намалила и вследствие на това хората започнали да ядат месо, да изтребват не само животни, но и сами един друг да се изтребват, да се изяждат. Затова и до сега между хората е останал този израз: „ще ти изсмуча кръвчицата“. Е, питам ви, ако един изсмуче кръвчицата на другиго, какво ще спечели от това? Ако един унищожи другиго, какво спечелва от това? Това е неразбиране на живота. Не само общо хората не се разбират, но и религиозните, и духовните хора, които са начело, които мислят, че имат връзка, общение с Бога, които мислят, че имат правото да ръководят, и те са изгубили правилното разбиране на живота.

Аз ви говоря Истината. Другите не че не искат да ви говорят Истината, не че умишлено я укриват, но това е естествено за тях. Когато на някой човек се забие един трън в крака му, той става нервен. Извадете трънa му и той ще се успокои. Следователно, ако днес съвременните хора са лоши, то е защото всеки си има по един трън в плътта, който не го оставя на спокойствие. Апостол Павел казва, че си имал един трън, който не му давал мира[10]. Аз не съм срещал човек, който да няма трън. Докато този трън е в нас, не можем да мислим разумно, не можем да разсъждаваме правилно. Нашата

[10] „А за да не се превъзнасям поради твърде многото откровения, даде ми се трън в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи.” (II Кор, 12: 7)

философия е изопачена вследствие на този трън. Извадете тръна и ще имате една правилна философия за живота.

Един англичанин търговец запитва един английски проповедник да му разкаже какво учи Библията. Той му разправил това-онова. Търговецът казал: „Не, не, кажи ми конкретно, в няколко думи в какво се състои това учение“. Той искал, както в един орех да видиш ядката му и да разбереш това учение. Най-после проповедникът му казал: „Купи си една Библия и много работи ще научиш от нея“. Търговецът си купил една Библия и чел, чел много неща от нея, но откак я купил, работите му тръгнали назад, много нещо изгубил. „Откак купих тази книга, само нещастия ме сполетяват“, си казал ядосано търговецът. И хайде един ден – в огъня. Като горяла Библията, едно малко парченце от един лист паднало на страна и се запазило. Взима той това парченце лист и прочита: „Бог е Любов“.

Сега съвременните християни питат какво нещо е християнството, каква религия е то? И разказват, че християнството това било, онова било. Не, не, Бог е Любов, която трябва да съедини хората да живеят в любов, в мир и в братство, а дали те са царе, управляващи и какво положение заемат, това са второстепенни неща. Всички хора трябва да живеят по любов, братски, трябва да имат взаимно уважение. Всичко трябва да разделят по братски; не по един насилствен начин, а по един доброволен и съзнателен начин.

Щом засегнем този въпрос, пораждат се други въпроси: има ли задгробен живот или не, коя религия е най-права и други подобни. Аз казвам: в света има само едно учение, което може да подобри домовете, и то е учението на разумната любов, а не сегашната класова любов. Любов принципиална, Любов, която да включва в себе си самопожертване, Любов, която да включва в себе си любовта на

майката, любовта на брата, любовта на приятеля, любовта на светията, любовта на най-възвишените хора в света. И когато тази Любов се всели в нас, нашите очи ще се отворят.

Сега има много хора в света, които не вярват дали човек има шесто чувство или не, дали може да вижда с него. Всеки може да вижда. Когато някой млад момък се влюби в някоя грозна мома, той вижда в нея това, което никой друг не вижда. Той казва: „Тази мома е един скъпоценен камък“. Когато обичаме някого, ние виждаме неговите способности, неговите дарби. Де са те? – Има едно място, дето ние виждаме тези дарби. А когато не обичаме някой човек, ние ще му припишем най-лошите качества, че той бил такъв-онакъв.

В света започва да действа сега един велик закон. Имайте пред вид, че светът е минал в една нова фаза, и няма да се минат и десет години, това течение ще се усили. Този велик закон работи сега във всички хора, той работи в човешките мозъци, в човешките сърца. Че този закон работи, се вижда по това, че всички хора днес са неспокойни. Защо са неспокойни? Ако са сиромаси, ще кажем, че като работят много, са безпокойни. Това разбирам. Но защо учените, защо богатите са неспокойни? И едните, и другите, и религиозните хора – всички се безпокоят. Защо? – Защото имат само вярвания, а нямат вяра. Ако днес биха се явили гонения за вярата, не знам колцина биха издържали. Днес всички хора са християни, защото няма кой да ги гони, но вярата на един човек се изпитва, познава в мъчнотиите. Самопожертването се изпитва в беднотията, в немотията, когато дойде един тежък момент. Ако човек пожертва живота си, тогава се изпитва и неговия характер.

Сега, кое е най-голямото благо в света? – Благото на индивида ли, благото на един народ, благото на цялото общество или благото на цялото човечество? Това е едно и също нещо. Един човек е миниатюр

на цялото човечество. Следователно, един народ в своето развитие представлява човечеството в по-малка форма. Затова, когато говорим за индивид, разбираме човека като една семка. Когато говорим за едно общество, подразбирам, че тази семка е започнала да расте. Когато говорим за народ, подразбирам, че тази семка е започнала да се разраства, а когато говорим за човечеството в неговата пълнота, подразбирам, че тази семка се разклонява, дава цветове и плодове. Като разбираме тъй живота, ще познаем, че всеки от нас е необходим фактор в човечеството.

Ние не разбираме човечеството тъй, че половината от него е създадено да живее в Рая, а другата половина – в ада. Аз зная, че когато схващаме Бога като Любов, всички живеем в Рая, а вън от него всичко е празнота. А за да познаем Бога, трябва да имаме Любов. В тази Любов всеки човек, всяка форма е един фактор. Тези форми, в които сега съществуваме, не са завършени. Мислите ли, че за първи път идвате на Земята, че за първи път сега се раждате? Не, всички вие имате една дълга история и ако някой ви опише историята, ще ви се види много интересно това какви сте били в миналото и какви ще бъдете в бъдеще. Това е един велик процес, през който минаваме. Когато един човек е правилно развит и благороден, например, той съзнава, че всички хора трябва да живеят в Любов. Какъвто и да е, той ще приложи всички условия на живота и ще съдейства за общото благо. Само Любовта дава всички тия условия.

Аз няма да се спирам да обяснявам от що произтичат борбите в света. За мене те произтичат по един естествен начин. Аз ги обяснявам със следния пример: вземете две дървета, близо посадени едно до друго. Тези две дървета с многобройните си листа, цветове, клончета хубаво си живеят, братски, гугукат си; но по едно време лъхне вятър и тези клончета и листа се преплитат едни в други,

увиват се. Вятърът става по-силен, извива се буря, клончетата се удрят силно едни в други. Запитват се едни други: „Какво сте се забъркали?“ Питам къде е причината на това, вън или вътре? – Причината е отвън. Причините и за неразбирането на хората днес са пак външни, това са икономическите условия. Този вятър е, който кара хората да се не разбират и да се борят. Някои питат колко време ще трае тази буря? Една буря може да трае 24 часа, 48 часа, най-много три дни и всички листа ще дойдат след това в покой. Сега в света има една такава буря, която ни тласка, пресява, ще има и крака, и глави счупени. Затова не се сърдете, тази буря скоро ще престане. Тази социална буря ще престане след четиридесет и пет години, но само ако хората поумнеят. Обаче, не вземат ли поука от опитностите си, за да подобрят живота си, тази буря ще продължи още повече. Извлекат ли поука от опитностите си, срокът на бурята ще се съкрати, понеже великият закон, който направлява света, е разумен – без разлика на това дали човек вярва или не.

Има една разумна сила, един велик закон в света, който кара хората и които вярват, и които не вярват, да мислят и да действат еднакво. Аз съм виждал много пъти хора, които не вярват в Бога, не ходят в църква, но се хвърлят във водата с риск за живота си, за да избавят някого. В такъв човек няма механически закон, а един друг закон – той е роден със закона на самопожертването. Следователно, той носи в себе си нещо по-велико, отколкото формалната религия. Религията се яви по-късно в света.

Някои питат „ти религиозен ли си?“ Човек може да бъде религиозен и пак да не е честен. Религията не е една фирма, която да показва, че човек е честен или не. Че това е така, посетете всички хора търговци, например, които ходят на църква и вярват в Бога, и вижте сметките им какви са и как продават. Друг е законът, който управлява

света. Любовта трябва да съществува в сърцата им и да се съзнаят като хора, че няма да лъжат брата си. Това ще ги застави да гледат на интересите на другите хора като на свои интереси и да не продават лоши стоки на брата си. Само така като гледаме на работите си, ние ще можем да се разберем.

Ако се поставим на почвата на народностите – да се запитваме „ти българин ли си, ти англичанин ли си, ти французин ли си, ти германец ли си“, няма да се разберем. Ние казваме: „Българинът е лошо нещо“. Това са индивидуални идеи, това не е колективно съзнание, то не е още Божествен закон. В народите още не се проявява онзи Божествен принцип. В тези народи всеки си гледа своята икономия. Никой народ няма предимство пред другия, всеки си има своето място. Ако, например, вдигна ръката си и изправя един от пръстите си нагоре и този пръст помисли, че има първенство над другите, какво ще стане? Единият пръст показва само посоката на нещата, но само с него не може да се работи; работа става с всичките пръсти, всеки пръст си е на своето място на ръката. Само когато всички пръсти са заедно, само тогава имаме цялата ръка, която е емблема на волята и може да изпълни длъжността си. Следователно, когато един народ съзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да извърши своята длъжност точно навреме, тогава той ще бъде на своето място.

Съвременните хора искат да поддържат стария бог. Знаем кой е този стар бог. Не се обиждайте. Този стар бог е докарал всички войни, всички насилия, всички нещастия. В Господа на Любовта, обаче, няма абсолютно никаква лъжа. Този Господ на Любовта гледа към всички хора, както и към най-малките същества, с еднаква Любов, с еднакво състрадание и е готов да помага на всички. И когато дойде при Него

някое малко същество, на което формата се разрушила, Господ му дава друга форма и казва: „Продължи работата си, не бой се, върви напред“.

Питам сега: ако ние, след като сме живели петдесет-шестдесет години на Земята и свършим живота си, какво сме спечелили? Да допуснем, че някоя майка ражда една красива дъщеря, отлична мома, хубаво се облича, много момци я обикалят, щастлива е, питам колко време ще продължава това – пет, десет, петнадесет години? Постепенно нейното лице се набръчква, губи красотата и свежестта си, погрознява и момците я напущат. Ще се явят други красавици, които ще я заместят, и най-после у нея ще се породи недоволство, че животът ѝ няма смисъл, че не е щастлива. Най-първо в нея е имало задоволство, а после животът ѝ става безмислен. Тя заприличва на онзи европейски автор, който написал една книга, в която изтъквал, че няма по-благородно същество на Земята от човека и че животът е добър; но след като претърпял една криза, едно разочарование от хората, написал друга книга, че няма същество по-лошо от човека и че светът е лош. Следователно, когато ни върви всичко по мед и масло, казваме „всичко е хубаво, Бог е много добър“. Сполети ли ни някаква катастрофа, някакво нещастие или действие, каквото не сме мислили, казваме „няма по-несправедлив Бог в света от сегашния“. Светът си върви по определения път.

Преди няколко време при мене дохождa една високо интелигентна, образована госпожа, която искаше да ѝ разреша един въпрос, едно недоразумение, а именно следното: във време на анверското изложение сегашният и мъж, като младо момче още, бил в Анверс[11]. Той чувал, че в този град имало някакъв си човек, който

[11] Антверпен – белгийски град, в който през 1894 г. е проведено голямо международно изложение, посетено от 3 милиона души.

заспивал, и в това състояние казвал бъдещето на хората. Заинтересувал се да го посети, да му каже и на него нещо и отива в дома му. Спящият човек му казва тъй: „Ти ще се ожениш много млад, ще имаш четири деца, едно от децата ти ще умре. Ти ще се ожениш за жена си по любов и ще живееш с нея щастлив семеен живот десет години. Но после ще дойде в дома ти една русокоса жена, тя ще развали живота ти и ще заживееш с нея. Ако издържиш този изпит, след десет-петнадесет години ще се върнеш при първата си жена и ще живееш много добре“. „И наистина, каза госпожата, умря ни едно от децата. Като умря детето, аз намирам между книжата на мъжа си тази бележка, в която се съобщаваше бъдещето му. Тази русокоса жена влезе в дома ни, развали ни живота“. След това тя ме пита какво да прави, да остави ли мъжа си. Казах ѝ нека следи, да види дали ще се сбъдне и останалата част от пророчеството. Тя ме запита как стават тези работи? Казвам ѝ тъй: „Животът е предопределен, не фатално, но има ред причини, които предопределят съдбините на хората“.

И нашият живот, тъй както сега се слага, и той е предопределен от ред предшестващи причини. Ако използваме тези причини, може да подобрим този живот, може да се борим със злото в света, може да го победим. Това наричат индусите карма или грехопадение. Ние можем да се борим с грехопадението. Един човек, който може да пада, да прави грехове, той може да стане и да победи. Обаче, днешните религиозни хора в схващанията си отиват в друга крайност: те казват, че религията ще подобри напълно нашия живот. Това е 50 % вярно. Религията не може напълно да подобри живота. И това тяхно твърдение е само 50 % вярно, защото ние 50 % сме фактори на нашата съдба, а има и други 50 % фактори, които регулират живота ни.

Аз казвам: върху нашия живот оказват влияние в 50 % – съдбата, природата, 25 % – ние сами и 25 % – обществото. Следователно,

когато тия три фактори дойдат да работят съвкупно, в окултно и в морално отношение ще дойде един подем, едно подобрение. За да стане това нещо, непременно трябва да се явят много лица, за да работят в една посока. Когато дойде пролетта, с едно цвете ли дохожда тя? – Не, с милиони, с много цветя. После идват пчеличките, започва се всичкото това брожение в Природата. И с туй се създава една целокупност.

Следователно, от окултно гледище ние мязаме на малки цветенца, които сега са цъфнали, т.е. нашето съзнание е на такава степен на развитие, че едва сега сме почнали да различаваме доброто от злото. Казвате: „е, човек все трябва малко да поизлъже“. Не, в съзнателния живот не се допуща абсолютно никаква лъжа, тъй като в математиката не се допущат никакви грешки, защото всяка грешка, допусната в архитектурата и в техниката, ще донесе нежелателни последствия. Така и лъжата, която ние допущаме в нашия живот, ще произведе такива резултати в нашия строеж, каквито показват и неправилните изчисления на един архитект.

Съвременните духовни хора поне трябва да имат правила, както музикантите. Дайте едно музикално парче на тези хора, всички ще спазят такта при изпълнението му. Дайте една картина на няколко видни художници и всички ще я изрисуват по един и същ закон. Дайте една задача на няколко математици и те по един и същ закон ще я решат. Щом дойдем до духовния живот, казваме „музика не ни трябва, изчисления не ни трябват, Господ ще уреди работите“. Не, приятели, в духовния живот се изисква строга математика, там всички неща са строго определени. Един човек или един народ за да бъде щастлив или нещастен, ще зависи от известни факти, които са допуснати.

И тъй, този велик закон, който регулира живота на съвременните европейски народи, ги е турил на тяхното място. Тази сегашна цивилизация, която почти се завършва, е започнала от Египет, минала е в Сирия, Персия, Рим, Англия, Германия, Америка; сега минава наново в Русия и се повръща пак към източния материк. И оттам ще вземе друго направление. Тази вълна, която иде в света и движи човечеството, не е механическа. Всички вие сте определени да вземете в нея участие, щете-не щете. И ние трябва да вземем участие съзнателно.

В каква седи благородството на един народ? Защо англичаните са благородни? Защото у тях има събудено колективно съзнание. Макар да имат грешки, но те лесно ги поправят. Най-много окултисти има между тях. Всеки народ, в който се събужда туй колективно съзнание, съзнава до известна степен, че всичко трябва да се подчини на общата цел. Англичаните са разбрали това до известна степен. Това съзнание се заражда не само у англичаните, а навсякъде, по цялото земно кълбо. У всички бедни хора, у всички бедни вдовици, сирачета това съзнание е проникнало.

Знаете ли в какво положение се намирате днес? В положението на онзи американски проповедник, който имал обичай всеки ден да свиква бедните деца у дома си и да ги нахранва. Той имал обичай преди ядене да чете заедно с тях „Отче наш“. Един ден намира едно сираче дете, завежда го у дома си да го нахрани, но предварително му казва:

– Хайде де прочетем заедно „Отче наш“.

Започват:

– Отче наш, Който си на небето. да се свети името Ти – детето спира, мълчи.

– Защо мълчиш?

То запитва:

– Как, значи Господ е наш Баща?

– Да.

– Значи, ти трябва да ми си брат?

С тези думи детето искало да каже: „Ти си един проповедник, спиш на меко, хубаво се храниш, а мене, братко, виждаш ме – треперя от студ, гладен лягам“. Проповедникът разбрал положението си...

Та сега и ние. Христос дошъл да спаси света. Четем „Отче наш, Който си на небето“... В никой народ не трябва да има бедни хора, срамота е днес да има бедни хора! В никой народ не трябва да има бедни вдовици. Срамота е днес наши сестри и братя да продават своята чест за хляб! Хиляди наши сестри и братя са днес в блудните домове, продават своята чест. И ние казваме: „в църквата, на Небето има Бог, има Христос“. Да, този Христос дойде за тези блудници – да ги спаси, а не дойде за праведните. Следователно, ние трябва да имаме днес доблестта да изправим нашите грешки на миналото. Трябва да ги поправим по който и да е начин. Ние трябва да подадем ръката си на нашите сестри и братя, които са паднали.

Днес всички хора страдат от неразбрана Любов. Отнемете слънчевата светлина на кое и да е цвете, на кое и да е растение, ще видите рязката промяна, която ще стане. Отнемете Любовта на кое и да е същество, същият закон действа. И тъй, ние трябва да говорим за Бога на бъдещето не като за някое отдалечено същество, а като за същество, което работи в сърцата ни, за да може да изпълним доброволно, без насилие Неговата Воля и Неговия закон.

Сега всички вие сте призвани на тази велика трапеза на света. Този Господ на Любовта ви е призвал, каквото и да е вашето положение, каквото и да е вашето верую. Той днес ви вика да минете, да вземете една крачка нагоре; не като българи, не като евангелисти,

не като православни, не като католици, не като мохамедани, но като разумни същества, като братя, които сте родени от един и същ Баща и в жилите ви тече една и съща кръв. Една и съща кръв тече в жилите на всички хора. Схванем ли ние този факт, това е Новото учение, така трябва да се реформира религията. Ако бъдещата религия не схване този велик закон, тя е осъдена в 100 години отгоре да и пишат „Бог да я прости“. Аз казвам една велика Истина. Това трябва да знае духовенството и да тури на църквата си надписа „Бог е Любов и всички ние ще се жертваме за Любовта“. И всички владици, свещеници, майки, учители, съдии трябва да напишат този закон. Това трябва да бъде общият принцип – Любовта. И като се срещнем всички, да се познаем, че сме братя. Тогава ще имаме други знания, друга наука и тези прегради, които са днес между нас, ще изчезнат. И ще започне един нов живот, който ще внесе мир и радост: мир – вътре в умовете, радост – вътре в сърцата и сила – в човешката воля.

Време е сега, когато всички ние трябва да живеем в това колективно съзнание на човечеството, да знаем, че смърт няма. Човешката душа, човешкото съзнание не умира. Промяна на човешкото тяло става, формата се е променила, но това не е съществено. Човек променява много тела, много органи, но той, като душа, която се развива, като съзнание в Природата, не се губи. Това е един факт, в който няма никакво изключение. Проверете Истината и ще видите. Следователно, аз ви казвам: проверете Истината, която е вложена вътре във вас, потърсете вашия идеал в себе си, в душите си. Този идеал няма да го намерите навънка. Той е вложен в душите ви, той е вложен в мозъците ви, той е вложен във вашите тела, тъй както енергията е вложена в семето, а семето е вложено в земята. То изсмуква соковете от нея и създава всички органи. Та и всички енергии, които са вложени вътре в нашето тяло, по същия закон се

използват от човешкия дух за създаване на всички органи на човешкото тяло.

Аз бих се спрял на следния факт: колко години са употребени за създаване на вашата ръка? Тези заколчета[12] или стави на пръстите показват колко милиони години е живял човекът; те показват историята на човечеството, историята на човешкото развитие, състоянието, през което е минало цялото човечество. Ако аз бих ви казал, че човешкият пръст разказва цялата история на човека, ще кажете, че това не е възможно, това е небивалица. Да, за оня, който не разбира законите на Природата, така е.

Един ден аз се разхождах с приятели в една борова гора. Спряхме се пред един бор и казвам: „Заколчетата на този бор показват през кои години е имало повече влага и през кои по-малко. Това се познава по тези коленца". Може да проверите този факт. Следователно, когато годината е била изобилна с дъжд, разстоянията между тези коленца са по-големи и обратно – когато годината е била лишена от изобилни дъждове, те са по-малки. Следователно, математически може да се изчисли и приблизително определи какво е било количеството на влагата. Значи, така влагата се отразява.

Също и върху нашите тела се отразяват известни събития – индивидуални, обществени и народни. Знаете ли вие това? Ние носим греховете на цялото човечество. Не мислете, че ние, които сме далеч от Африка, не носим греховете на африканците. Да, носим ги. Има една вътрешна сила, която свързва хората и преплита живота им. И тъй, в бъдеще, когато ние съзнаем този велик закон, ще разберем, че всички хора трябва да създадат добри условия, за да може да се избегнат всички съвременни нещастия. И не един път аз съм казал,

[12] Заколче, заколка (ост.) – малко коляно, съчленение; означава още клонче или пръстенче на стебло.

че това нещо само майките са в състояние да създадат. Всяка майка, като зачене едно дете, мъжко или женско, да каже: „Дъще, синко, аз искам да живееш в бъдеще в закона на Любовта и да представляваш нейната пълнота“. Тъй ако каже, тя ще има дъщеря или син герои, които ще живеят в закона на Любовта. Всяка майка трябва да внушава това на децата си. Младите, които се женят, трябва да кажат така: „Нашите синове и дъщери трябва да живеят за Любовта, за Господа на Любовта, който обединява хората“. Новото поколение ще бъде носител на новите идеи, на Божествената Любов. А тъй, както вървим сега, ако се раждаме по този хилав начин и искаме да превъзпитаме хората, които са работели от толкова хиляди години, нищо ни можем да направим. Човек може да се превъзпита само в утробата на майка си – в Любовта на Бога, а сам не може да се превъзпита. Само майката е в състояние да пресъздаде човека, да го превъзпита. Той сам е 50 % фактор за своето превъзпитание. Той мяза на един кораб без кормило, който навсякъде може да бъде тласкан от вълните.

И тъй, в бъдеще условията за жените трябва да се изменят. Жени, които зачеват, трябва да са при най-добри условия, а също и условията на децата трябва да се видоизменят. И то не механически да започнем, а по онзи закон, който действа в Живата Природа. И тази Природа е жива, отлична е тя; чета по нея какви красиви методи има тя! Ако българите приложат методите на Природата, биха подобрили своето положение. Какви големи богатства се крият в нея! В десет години биха изплатили всичките си дългове. Но ще трябва да вземат да изучават тази жива Природа.

А сега какво правят българите? – Те очакват отнякъде своето спасение, те го очакват оттам, отдето няма да дойде. А туй спасение е вътре в тази жива Природа, която е вложила своите сили. И хората

трябва да ги турят в действие, да заработят по закона на Любовта, за доброто на другите. Така ще дойде и тяхното благословение.

И тъй, този велик закон сега призовава хората към братство и сестринство. И само тогава ще имаме една Нова наука на братство и сестринство. А сега каква е нашата наука? Онова малко агънце, което детето гледа, целува, венци му прави, дойде ден и майката казва: „За да може маминото детенце да живее, трябва да заколим това агънце". Малкото детенце плаче. Казвате: „Не, тъй трябва да се живее". Е, мислите ли, че това ваше дете ще се възпита? То ще се запитва: „Как тъй този Господ, Който е толкоз добър, позволява да се отреже гръцмуля на това агънце?" – „Е, мама, тъй е наредил Господ". Не, не е наредил тъй Господ, ние наредихме тъй живота.

И сега да се освободим от нашите заблуждения! Да не мислим, че Господ е наредил тъй света. Не, тези агънца не трябва да се колят. А сега имаме една култура за убиване, за осакатяване краката на този , на онзи. Чува се само „бум-бум". Всички казват „то е за отечеството". Но каква полза са принесли войните на човечеството? – Абсолютно никаква полза. Хората се ожесточили и днес войните донесоха този разврат. И бъдещите войни няма да донесат никакво добро. Трябва да воюваме, но по какъв начин? – Да воюваме, но да не убиваме. Този закон на Любовта сега призовава хората. Трябва да дойдат най-способните, най-великите, най-добрите хора – майки, бащи, учители, свещеници, хора незаинтересовани, за да подемат това велико дело. Ако те не дойдат навреме, други ще дойдат.

Сега ще сведа своите заключения в следното: ни най-малко нямам за цел да ви налагам да вярвате, аз искам вие да опитате. Опити, опити трябват и нищо повече! Има един вътрешен опит. Както всяко растение трябва да намери своя почва, да намери всички подходящи условия за своето растене, така и всеки човек в света

трябва да намери своите благоприятни условия, за да расте и се развива. Никога не мислете, че условията, при които живеете, са неблагоприятни. Това са само вътрешни, субективни схващания. При туй развитие на колективното съзнание всеки човек е точно на мястото си. Но ние се заблуждаваме и казваме „защо не съм като този господин“. Не гледайте тоя човек отвънка; той може да е богат, може да има много ястия, но той е нещастен, неговият вътрешен живот е развален, има порок на сърцето, стомахът му е развален. А онзи, бедният, няма такова изобилие, но е здрав, яде си сладко. Щастието на човека се обуславя от разположението на духа – да е доволен от това, което е приел в даден момент.

И когато тези хора се съединяват, трябва да имат еднакви идеи. Идеите на всинца ни трябва да бъдат прави. Не казвам, че винаги са прави, но индивидуално са прави. Следователно, в индивидуално, обществено и народно отношение ние трябва да коригираме нашите идеи и да внесем новите идеи, които идат в света отгоре. Както растението гради своите форми, така и ние трябва да градим правилно своите мисли и чувства.

Някои казват „сега животът е много тежък“. Не, казвал съм и друг път, че сега се намирате в най-благоприятните условия на Живота. Вие сте в положението на евреите, които излязоха из Египет. В пустинята може да нямате месо и други неща, но ще имате вода и чист въздух и Фараон няма да ви заповядва. По-добре човек да е свободен в пустинята, отколкото да е роб и да яде месо, да има всички удоволствия и Фараонът със своя камшик да ви потупва и да ви заповядва: „Кирпичи и тухли ще правите!“ И ние казваме: „Няма какво, ще се правят“. Не, няма да правим вече тухли и кирпичи. Нам ни предстои един дълъг път в пустинята на Божествения живот.

Всички млади, които могат да ходят, трябва да си турнат по една раница и да вървят напред. Знаеш ли какво ще бъдеш тогава ти? – Като срещнеш някой човек, свободно ще продължиш пътя си. А сега като срещнеш някого, ще се посвиеш, ще се скриеш да не те обере, да не би да ти бръкне в джоба. Казваш „апаш е той“. Казвам: светът днес е пълен с апаши. Я ми кажете кой не е апаш, кой от вас не е бъркал в джоба на баща си? Кой не е вземал от забранения плод? А в бъдеще, като влезем в една градина за плодове, по закона на Любовта ще кажем: „Братко, мога ли да си откъсна от плодовете на твоята градина или ти ще ми откъснеш?“ И той ще ми каже: „Може, братко, заповядай!“ Като ида при някой приятел, ще кажа: „Може ли, братко, в твоята къща да пренощувам?“ – „Може“. Това трябва да бъде новото учение. А сега какво ще кажеш? – „Господине, има хотел, иди там, ние не разполагаме със свободни стаи, жилищна криза има и т.н.“ и ще се свърши въпроса. Сега, като срещнеш някого, започваш да го разпитваш „ти българин ли си, в Бога вярваш ли, от коя партия си“ и т.н. Не казвам, че тия неща са лоши, но те не са съществени. В нас трябва да проникне онова благородно чувство на братство, че като срещнем една жена или един мъж, да видим в лицето им един наш брат. Ако може да възпитате това чувство на братство, ще поставите човечеството на една нова нога. И тогава няма да има между нас туй неразбиране, а ще има един правилен стремеж.

Това е Божествено учение, което сега иде в света. Подели са го малките деца, а след десет години малките деца ще го проповядват. След десет години гъсениците ще излязат из какавидите си и ще литнат с крилцата си. Ще кажат: „Не, не трябват пашкули“. В света иде този закон. Фактите сега се групират и законите се установяват. Ние минаваме от материалния към духовния свят, всичко минава от частното към общественото. Т.е. да не мислим само за онзи закон на

осигуровките – всеки да се грижи след като умре да остави наследство няколко милиона: оставя за това толкова, за онова толкова, „благодеяния“ прави, та да кажат, че еди-кой си човек умрял и оставил толкова пари, благороден човек е. Не, в бъдеще хората няма да умират, няма да имат нужда от паметници.

И тъй, вложете Любовта като стремеж в сърцето си, като чувство в душата си, като сила в ума си и като принцип в духа си. В туй е спасението на човешкия дух. Тъй, в тези три неща трябва да разберем Любовта: като стремеж в сърцето, непреодолим стремеж надолу; като чувство в душата – нагоре; и като една сила, която дава разширение на ума, която има в себе си разумния принцип да знаем защо живеем, защо сме дошли, откъде сме дошли и какво е нашето предназначение на Земята.

20 Август, Събота, 5 ч. УТРИННА МОЛИТВА

Сутрешен наряд

Размишления

1. *Добрата молитва.*

2. *Благославен Господ, Бог наш.*

3. *Размишление за съществието на Благия Божий Дух в нашите сърца и умове* (коленичили на лявото коляно).

4. *„Понеже сте очистили душите си с послушанието на Истината чрез Духа за нелицемерно братолюбие, възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце.* (Първо послание на апостол Петър 1:22) (*три пъти*)

5. *„Защото Бог не е неправеден, че да забрави вашето дело и труда на Любовта, която показахте към Неговото Име, като послужихте и служите на светиите.“* (Послание към евреите 6:10) (*три пъти*)

6. *„А целта на заръчането е: Любов от чисто сърце, от добра съвест и от нелицемерна вяра.“* (Първо послание към Тимотей 1:5) (*три пъти*)

7. *Господи на Любовта, Ти си изпълнението на всичкия закон вътре в нас, Ти си радост на всички от сега за през всичките векове.*

Това ще бъде мотото, което ще произнасяте всеки неделен ден сутрин през цялата година, и то преди молитвата. Този закон е много естествен. Кога иска детето хляб от майка си? Нали след като се събуди? Значи това е една молба. Мотото е свързано с молитва – не може без молитва. Значи молитвата считаме като връзка, която ще ни съедини с Бога. Ако няма Любов, не може да произнасяме това мото. Ние може да го произнасяме сутрин, на обед и вечер преди молитва,

но само неделен ден. Абсолютно никакво отклонение, това или онова – нищо повече: само три пъти и то неделен ден!

Сега нека се разберем. Като казвам неделен ден, разбирам че той е ден на почивка. В света има само един неделен ден. Под неделен ден разбирам само деня, когато сме в закона на Любовта. Само тогава имаме право да произнасяме това мото, а друг ден, даже и да иска човек да го произнесе, не може. Вечерно време не се чете на тъмно, нали? Чете се на светло. Неделята подразбирам само вътрешния закон – това е Денят на Любовта и на почивката или съботният ден, а всички други дни са разклонения на този ден, те са части от този ден.

Сега да не влиза в ума ви мисълта дали не може и през другите дни мотото да се произнася. Няма да питате защо и за какво – никакво философстване! Аз виждам, че за да се заглади нещо, притурят към даденото това-онова, но няма какво: на Божиите работи нито се притуря, нито се отнема!

8. *„Отче наш“*.

Гимнастически упражнения.

КРАТКИ ОБЯСНЕНИЯ ВЪРХУ ГИМНАСТИЧЕСКИТЕ УПРАЖНЕНИЯ И БЕЛЕЖКИ ПО ДРУГИ ВЪПРОСИ

20 август, събота, 6 ч.

Великият закон в Природата е само за ония, които не бързат, а ония, които бързат, падат в пъкъла. Вие мислите, че ще изгубите нещо и затова винаги бързате да заемете първите места, не сте дисциплинирани. Който почне да се увлича, той няма воля, затуй трябва да ви поставят на бойното поле при пръскане на гранатите, за да видите колко воля имате. Един войник например върви тихо и спокойно. Туй показва присъствие на духа, или човек, който има воля. Някои хора минават с озъртания, а други минават тихо и спокойно.

Изберете помежду си десет жени и десет мъже, добри гимнастици, които да направят упражненията, за да се усвоят добре от всички.

Внимавайте как се правят те ритмически! Това не са обикновени упражнения, а упражнения, които се правят според законите на Природата. Ако ги правите така, ще имате полза. Всички упражнения следват известен закон. Ние ще се постараем да схванем закона, доколкото той може да става ритмически. Това са прости упражнения, но умът ви трябва да вземе участие в тях. Когато застанете на един крак, да няма никакво клатушкане, колебание, защото това показва едно нервно състояние. Всяко колебание е един симптом, че има известни елементи, които са извън вашето естество, и с които трябва да се справите. Това не е недостатък на вашето естество, а показва, че има известни спънки, срещу които трябва да вземете мерки.

Нали знаете анекдота за онзи готвач, който сготвил една патица за своя господар и като се опекла, изял единия ѝ крак. Господарят го запитал: „Иване, къде е единият крак на тази патица?“ „Всички патици са с по един крак, господарю“ – отвърнал слугата и завел господаря си на полето, за да види, че всички патици са с по един крак. Но господарят му извадил пистолета си, гръмнал срещу патиците, те се разбягали и казал на слугата си: „Виждаш ли, че всички патици са с по два крака?“

В тези упражнения започва да действа съзнателно волята, затова аз ги наричам волеви упражнения. Ще контролирате всяко отделно движение. Всеки ще се упражнява, за да ги изпълнява добре.

Грешката на съвременното възпитание е, че делим нещата на важни и маловажни, докато в проявите на Природата всички моменти, всички действия са еднакво важни. Там няма нито един процес, нито едно действие, което може да бъде счетено за маловажно – те всички са еднакво важни.

За вас е важно на първо място да бъдете хладнокръвни, да не бързате. Бързина ще има, но тя ще дойде накрая. Знаете ли, че бързите и флегматичните хора представляват две крайности? Онзи, който много бърза, най-после клекне някъде и става флегматичен. У флегматичните хора жлезите взимат надмощие, те започват да управляват и човек става флегматичен. Такива хора приличат на бурета, а бързите – на сухи клечки. Забелязали ли сте как се движи бързият човек, който е заприличал на суха клечка? Той е толкова олекнал, че като дойде някоя вълна, може да го отнесе и всички могат да си играят с него. Флегматичният човек, когато е в морето, трябва да изхвърли малко от багажа си, а сухият – да прибави малко към своя багаж. И за единия, и за другия има опасност да се удави.

Човек трябва да бъде витален, да е с жизнен темперамент, да преобладава в него влиянието на стомаха и белите дробове. Щом преобладава влиянието на стомаха, тогава имаме флегматичен темперамент. Когато преобладава влиянието на белите дробове, имаме сангвиничен темперамент. Когато черният дроб взима надмощие, имаме холеричен темперамент, а когато влиянието на нервите преобладава, имаме умствен, или нервен темперамент.

Какво означава първото движение напред? Двете ръце – това е волята, проявата на Любовта. Правиш първата стъпка – да правиш добро. Броиш до шест – значи решил си вече да правиш добро в света. После започва приклякването – слизането вътре в живота, да направиш това, което си решил. Направил си някоя погрешна стъпка – отстъпи назад (което става в упражненията) и поправи грешката си! Намислил си да правиш зло – отстъпи сега по същия закон! По който начин правиш доброто, по същия ще изгладиш и злото в себе си. Тези движения напред и назад вървят по права линия.

Тези обяснения ви давам за първото упражнение, което представлява първата стъпка в живота – да правите добро. А тези стъпки се наричат закон за самоотричане. Давайте място на другите – дошъл някой да прави добро, вие ще отстъпите, ще му направите място да се прояви. И за вас има място, защото има три положения: когато дойде някой да прави добро, ти ще му отстъпиш мястото си; може да се яви и втори – и на него ще отстъпиш; а третият ще бъдеш ти. Когато вашият крак се движи в известна посока, за да извърши някое добро, разумно дело, с вас заедно ще участват и всички други разумни същества и сили.

Едно движение е разумно, само когато е в хармония с движенията на всички разумни същества, а неразумно – когато ние сами вършим нещо, а другите не взимат участие. Когато ние

извършим известна постъпка, тогава усещаме действието на този вътрешен закон. Когато всички същества са били в хармония с нас, усещаме вътрешна радост, а когато направим някоя глупост, усещаме тъга. Това показва, че тази наша постъпка е ненавременна; тя може да е правилна, но не е в съгласие с разумните сили. Всяко наше движение, всяка наша мисъл, всяко наше чувстване трябва да бъде в съгласие с целокупния Божествен закон на всички същества, които са в колективното съзнание.

– Пето упражнение няма ли да има?

Не е в многото, а в малкото, но хубавото. Ако бих ви казал да стоите на един крак десет минути, какво ще направите? Щом започнете да мислите за ядене и ще затреперите. В упражненията вие не спазвате времето. Вие сте като тези учители, които постоянно коригират. Ако искате да разберете какво е състоянието ви, правете упражненията. Чрез тях може да правите много проверки над себе си.

Когато говоря за кръговете, тогава ще ви обясня значението им. Движението напред и движението назад отговарят в новата теория на двете течения – едното електрическо, другото – магнетическо. С десния крак имате едното влияние, това е активната страна на електричеството, а при левия – пасивната страна, влиянието на магнетизма. Ако с десния си крак правите добре упражнението, а с левия не можете, това означава, че вие сте активен, затова ще гледате да уравновесите движенията си.

Човек трябва винаги да знае къде греши. Той не трябва да мисли, че е грешен, че морално греши, а да е като онзи, който греши в музиката. Даже и най-съвършените същества в света грешат. Докато материята се възпита, духът трябва да дойде във висше съзнание, да употреби всички сили, за да я регулира. Това хората наричат грях и казват: „Аз съм грешен“. Не, но в съзнанието на твоята материя и твоя

дух има дисхармония. У нас има такива величини. Това е енергия. Имаш величина да направиш нещо, а после имаш противоположна величина. И двете са прави, но всички тези величини трябва да съвпаднат в един момент. Затова са нужни примери.

От учениците, които знаят да правят упражнения, в бъдеще не искам само теория, но искам от тях като музиканти да знаят да свирят. Най-добрият музикант е онзи, който може да предизвика за ухото най-добрия ефект. Най-добрият художник е онзи, който може да произведе най-добрите краски за окото. И в живота характерът трябва да се прояви по същия начин.

Всеки от вас има добри черти, които са на мястото си. Например някой е много учтив, нежен в поздравленията си – това е хубава черта. Друг пък е груб. Онзи, учтивият, и той си има мястото, грубият също – ще поставиш всеки човек на мястото му. Но когато им размениш местата, и работата се обърква. Когато изпратиш деликатния да посреща гости, той ще свърши работата, но ако пратиш грубия – той ще я развали. Всеки е на мястото си. Ние се връщаме в момента, когато си деликатен да извършиш работа, която Бог ти е дал, а когато си активен, да употребиш тази енергия, която е потребна. Не трябва да изменяме енергията на Природата, но да се съгласяваме с нейните действия, и тогава да няма думите „мога“, „не мога“, а да казваме само: „мога“.

В думата „мога“ се подразбира, че отиваш и се качваш без всякакви спънки. В думата „не мога“, в частицата „не“, има едно препятствие – стигнете до половината и се спъвате. „Не“-то показва една заключена врата. Ти ще намериш ключа, ще я отключиш и ще слезеш долу. Всички неща, които сме знаели и сме забравили, са една заключена врата. „Не мога“ значи трябва да намериш ключа. Трябва

да намериш ключа и да си кажеш: „Какво да правя – да счупя вратата ли?“ Не, ще се върнеш, ще намериш ключа и ще отвориш.

Великият закон е всичкият в Бога. Бог се проявява в нас и ни изпитва. Великото съзнание изпитва нас, малките, поставя ни известни препятствия и започва да ни изпитва. Ти се сърдиш, молиш се, но не знаеш как да се молиш.

Сега аз ще си послужа с примери от човешкия живот, които са толкова ясни. Да кажем, че мъж и жена се обичат, Любов имат помежду си, но се случило тъй, че мъжът три дни не могъл да донесе нещо за ядене – гладували са и той, и тя. Жената започва да става неразположена, цялото ѝ естество се вълнува. Започва да се съмнява в мъжа си и казва: „Аз го обичах, защото мислех, че е умен, а то в него има нещо.“ Мъжът започва да се дразни, но иска да се помири и ако той ѝ каже: „Хайде да се целунем“, тя отказва. Тогава той ще отиде да намери някой свой приятел, ще поиска от него пари, ще купи масълце и ключът ще отвори вратата. Това е проявата на този закон на физическото поле. Туй, което е вярно за физическия свят, важи и за духовния свят. Удовлетворението на нуждите – това е ключът.

Във великите Божии закони няма изключения. Изключения има само на Земята и те се допускат поради незнание. Изключения ще има още много години, те са неизбежни. Без изключения не може нито сега, нито в бъдеще. Но ще се стремите да разбирате Бога в Неговите проявления на Земята. Ние всички страдаме от мисълта, че сме силни, че знаем много, а провидението всеки ден ни дава ред опити да видим, че не сме много силни и че нямаме много знания. Ние съветваме другите как да живеят, морализираме мъже и жени, но щом дойде до нас, не можем да приложим същия опит. Тогава как тъй ще бръснеш на чужда глава? Първо се научи да бръснеш своята.

И тъй, от чисто мистично гледище великият закон се състои в това, че доброто ние обясняваме като нещо, в което има всички възможности и няма никакви ограничения. Щом влязат най-малките ограничения, вече се създава злото в света. доброто – това са безкрайните възможности да виждаш нещата тъй, както Бог ги е създал. Злото в света не е нищо друго, освен ограничение на доброто. Доброто е да се върши всичко това, което Бог е създал, а злото значи, че нямате всички възможности да правите добро.

Например щом се появи у вас мисъл, че Господ ви е изоставил, че не ви е дал такъв мъж или жена, каквито сте очаквали, не ви е дал такива деца, каквито сте желали, не ви е дал къщи, вие имате съмнение в Бога и следователно от този ден започват всички ваши нещастия. Може да имате един външен комфорт, но вътре ще имате всички нещастия. И мислете, че Той е всемъдър. Щом съзнаеш, че Бог е благ, че Той е същество съвършено, че Той е Любов, че в Него няма изключения, веднага ще почувстваш една радост. Може да нямаш всички удобства на живота, но ще бъдеш бодър и весел. И тъй, всеки момент може да проверите, че като мислите за Бога, че е Любов, всички ще бъдете радостни. Но усъмните ли се, вложите ли най-малкото съмнение, ще забележите едно навъсване във вас. Бог се оттегля от вас и казва: „Покажи сега своята добродетел!“

И тъй, за Бога ще мислите, че е съвършен, че е благ и че всички наши вътрешни прояви се дължат Нему. Всичкото добро в нас дължим само на Него. Всички велики мисли, всички велики чувства и велики действия ние дължим само на Него, на Господа на Любовта. Той е един и същ. Ние Го наричаме Спасител. Той идва в света, въплътява се. За Него ние трябва да имаме само едно мнение – че Той е една вечна Любов, от която диша само живот, живот, само благ живот.

Понеже тази година е 13-а по съдържание, по сбор на цифри, то които мислят да направят Добро, няма да го направят, и които мислят да направят зло, пак няма да го направят. Тази година е година на почивка. Искам през тази година да си починете. Не се старайте нито да станете добри, нито да станете лоши. Цялата година нищо няма да направите. Сега да разберем какво е почивката. Тази е Божествена почивка. Така например евреите оставят нивата след всеки шест години да си почине една година. Почвата трябва да се остави да се грее на Слънце, за да придобие енергия. Енергия трябва да придобиете и вие.

Мнозина от вас имат желание да направят добро, но за това се иска енергия, а вие я нямате. Трябва да има какво да дадеш. Аз съм забелязал, като дойде някой новобранец, започват да го гощават с най-хубава храна, с хубава баница, свирят му музика, а накрая го турят на работа. Духовните хора постъпват другояче. Когато при тях дойде някой ученик, те веднага го сплашват. Той си взима шапката и бяга. Светските хора добре започват, но зле свършват, а духовните, обратно, зле започват, а добре завършват. А по-добре е да започнем добре и да свършим добре. Ако започнем зле, то няма и да свършим добре.

Според друг закон, в колективното съзнание хората колективно трябва взаимно да си помагат. Като срещнеш някого, някой свой брат например, не го критикувай в душата си, а се старай да намериш някоя добра черта в него и чрез Божествения дух да го подпомогнеш, защото твоето повдигане е и негово, както и неговото падане е и твое. Той ще падне в едно отношение, ти в друго. Аз мога да ви обясня този закон. От него произлизат много нещастия – когато един прави грешка в едно отношение, друг прави грешка в друго отношение. Един като направи добро в едно отношение, друг ще направи добро в

друго отношение. Защото както доброто, така и злото е общо за всички нас.

Този Господ, Който ни говори, Който ни учи извън нас и вътре в нас, аз Го виждам проявен във всички форми и желанието Му е да Го познаем като Любов. Аз съм уверен, че и вие все един ден ще Го познаете – някои по-рано, други по-късно, някои може сега, някои в бъдеще, а някои в миналото може да са го познали. В астралния свят страданията на астралците са все минали страдания.

Знаете ли като влезе някой в астралния свят, какво става с него? Понеже няма възможност да прави нови грехове, започва да вижда стари картини от своето минало и страда. Тези картини се явяват пред него като на кино и той започва да живее със своето минало. Ден, два, три, цели дни от сутрин до вечер пред него се нижат лентите една след друга. Всеки ден ленти, ленти, докато в съзнанието му се втълпи идеята, че трябва да изпълнява Волята Божия. И тогава казват: „Изпратете го сега на Земята, за да видим дали е разбрал какво трябва да прави." Душата идва на Земята в ново въплъщение. Като дойде, ако забрави какво е научил от Невидимия свят, пак прави грешки и като влезе отново в другия свят, пак ще види грешките си – ще види и старите, и новите ленти. Ако стане подобрение, тогава влиза в Духовния свят. Той се радва, вижда и нарежда живота си тъй, както трябва.

Така че туй, което ние сега всеки момент преживяваме, ще бъдат светли страници в нашия бъдещ живот. Когато влезете в астралния свят, всички ваши срещи с хората, всички картини на минали преживявания ще преминат през вашето съзнание. Всичко това съставлява хубави неща в живота. Не считайте, че това не е на мястото си – всяко действие е на мястото си. А което не е на мястото си, Господ ще го заличи със своята четка. Той казва: „ Греховете ви Аз

ще залича.“ Значи в края на краищата у нас ще останат само Божествените неща и тогава ще започне вечният живот на хармонията.

ЗАКОНЪТ НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

20 август, събота, 10 ч.

„И тъй, бъдете съвършени и вие, тъй както е съвършен вашият Отец, Който е на небесата.“ (Матей: 5:48)

Аз ще разгледам 48-и стих от прочетената глава, понеже той принципиално засяга живота.

Христос казва: „Бъдете съвършени и вие, тъй както е съвършен Отец ваш, Който е на небеса.“ Тук думата „съвършен“ се употребява – не наследствен смисъл, а в смисъл на човешката воля. Човек може да бъда съвършен, когато иска, т.е. когато иска, той може да прави добро. Който иска да прави добро, той е съвършен, а който не иска да прави добро, не е съвършен; който мисли правилно, той е съвършен, а който не мисли правилно, той не е съвършен; който чувства правилно, той е съвършен, а който не чувства правилно, той не е съвършен. Съвършен в действия, съвършен в мисли, съвършен в чувства. Можем всякога да имаме красиви чувства, красиви мисли, красиви действия.

Значи философията, според която мислим, че трябва да се усъвършенстваме, подразбира да използваме правилно всички условия, които Бог ни е дал. Това се разбира под съвършенство, а не че всеки момент можем да станем съвършени. Не, ние трябва да спазваме закона за съвършенството, който съществува в Природата. Тя е най-добрата учителка и всеки, който се е отдалечил от нейните методи, всеки, който се е отдалечил от нейните поучения, е забатачил в една дълбока тиня. Той е влязъл в тинята на живота и такъв човек никаква религия, никакво учение не може да го избави. Когато търговецът са забатачи, явява се дяволът и създава сегашните полици, дава кредит на онзи, който е пред фалит. Той пък отпуска кредит на

друг, вторият – на трети, и един ден с него заедно ще забатачи още десетки души. По-добре остани си сам, макар и без никакъв кредит. В Природата няма никакъв кредит. Тя ни кредитира в настоящия момент, дава ни всичко, но за утре не помисля за нас.

Когато ние, съвременните хора, започнем да мислим за бъдещето, как да го уредим по-добре, по-сносно, навлизаме в дълбоките води на лъжливия живот. Ако влезем в Бога, Който е взел всички неща предвид, каква полза има да Му даваме съвет какво да прави? Ако се движим в Бога, има ли смисъл да се осигуряваме? Аз говоря само за онези, които са духовни и имат това съзнание. Това е въпрос само на съзнание. Какво върши светът, то е друг въпрос. Светът е извън Бога. Като казвам това, разбирам, че светът е извън хармонията на Божествения живот. Извън хармонията на Божествения живот може да стават много неща, но вътре, в хармонията на Божествения живот, нещата стават само по един начин. Не по два начина.

Следователно, когато двама души духовни се срещнат и се запитат какво нещо е доброто, този въпрос е от лукаваго. Човек, който те пита какво нещо е доброто, той те изкушава. Нима аз трябва да ви питам какво представлява зрението? Аз зная какво нещо е зрението и този, когото питам, също знае това. Ако сме слепи и двамата, като тръгнем, ще започнем да се спъваме тук-там и след това ще вземем да философстваме кои са причините за нашето спъване. Аз казвам: основната причина за нашето сегашно състояние е слепотата ни. И тъй, когато сме в основните причини на Божествения живот, няма защо да питаме какво е доброто. Това ние го знаем. Ние знаем какво е добро: Доброто е плод на Любовта, а Любовта е плод на Духа.

Следователно, който има Дух, ще има плода на Духа – Любовта; а който има Любов, ще има и добро. Където има Любов, има добро;

където няма Любов, няма добро в света. Следователно ние не можем да вършим добро, без да има Любов, не можем да се заемем с доброто, без да имаме Дух. Тъй разбирам нещата. Всеки от вас може да провери този закон вътре в себе си.

И тъй, ние ще приемем тези три положения: Духът – това е първото проявление на Бога в света, т.е. изявлението на Бога – това е Духът. Втората изява на Бога е Любовта. Третата изява на Бога е доброто – плодът на Духа.

Аз говоря за методи от гледището на закони на Природата. Може да ми възразите: „А защо в това разпределение не влизат Мъдростта и Истината?“ В това разпределение те не могат да влязат.

Има един закон, който определя ражданията на децата, и той върви така: някъде се раждат деца; първото от тях е мъжко, след това второто, третото, четвъртото, петото, шестото са все мъжки и чак седмото се ражда женско. Законът е такъв – шест братя трябва да се родят, за да дойде една сестра. Понякога законът действа в обратен ред – шест сестри трябва да се родят, за да дойде един брат. Друг път става едно изменение и първо се ражда един брат, после една сестра, после пак брат, пак сестра. Някога пък се раждат двама братя и една сестра или две сестри и един брат. Всички тези положения ги има и вие може да ги проверите в семействата.

Казва се как трябва да бъдем съвършени. Как? Като Бога. И тогава съвременната философия, съвременните знания казват, че ние, хората, не можем да бъдем съвършени и че съвършен е само един Бог, а съвършенството за нас е въпрос за бъдещето. Това е едно погрешно схващане.

Ние не говорим по същество за онова абсолютно състояние на Бога, за Неговото Съвършенство, а говорим за съвършенството, което се проявява в даден случай в настоящето. Аз, в даден случай, мога да

бъда милостив като Бога. Какво може да ме спре да бъда милостив? Милостта не подразбира, че аз трябва да обхвана целия свят с нея. В даден случай, когато срещна едно същество, аз мога да бъда към него тъй внимателен, както Бог е внимателен, защото съвършенството е само в добродетелите. В злото няма съвършенство. Когато отричаме съвършенството и добродетелите, ние подразбираме злото.

Когато отричаме, че човек може да бъде съвършен, тогава ние взимаме доброто у нас като една реклама – по някой път се стремим да бъдем добри, за да увеличим нашия търговски кредит. Така лекарят, професорът, трябва да се стремят да бъдат умни, честни, за да имат в тях доверие майките, дъщерите. Но това според мене не са добродетели, а са действия на заинтересовани лица, които отвън имат табела за благочестие, а по същество, отвътре, нямат никакво благочестие. Добрият човек не очаква за себе си абсолютно никакво благо. Той е човек на доброто и усеща, че като изпълни своята длъжност, ще има Божието благоволение, Божията Любов. Или казано на наш език, когато извършим каквото Бог изисква, да се задоволим, че Той ни се усмихва и казва: „Добре сте сторили, изпълнили сте закона тъй, както Аз обичам.“

Питам: има ли в света нещо по-хубаво от Божията усмивка? Ще запитате: „Усмихва ли се Господ?“ А знаете ли коя е Божията усмивка? Божията усмивка е милосърдието. Господ казва: „Призовете Ме в милосърдието.“ Когато Той се усмихва, Той ни призовава. А понеже ние сме големи философи и сме слушали от хората за Бога, мислим си дали Той ще ни приеме, такива големи грешници сме. Но щом се доближим до Него, Той ни се усмихва и казва: „Не е тъй, както светът ви е научил, не бойте се, елате при Мене, Моята Мъдрост не е така елементарна.“ Потупа ви малко Господ, отмине си и вие започвате да се разширявате, започвате да ставате по-щедри, по-

милостиви, по-добри – значи, че Господ е започнал да работи у нас. Не, днес Господ е тук, стои на едно място, аз Го виждам. Той казва: „Чакай да видим дали тези деца могат да ме видят.“

Вие казвате сега: „А, вие ни изпитвате – та ние ли сме най-праведните, че Той да е тук?“ Казвам ви: ето, Господ е тук сега. Можете ли да видите Неговата усмивка? Не знаете ли какво правят младите моми и момци? В първия момент и двамата са сериозни. После момата се усмихне и той се усмихне; ако тя не се усмихне, остават и двамата начумерени – не се усмихват. Така и вие – понеже имате извратено понятие за Бога, казвате: „Ние сме грешни, как ще се явим пред Бога?“ И минавате пред Него с наведени очи. Така и момата минава пред момъка. И вие минавате с наведени очи, искате да бъдете много праведни и чисти, та да каже Господ, че като вас други няма.

Представете си, че Господ дори не мисли за вашите грехове. Никой ангел, никое съвършено същество не донася пред Бога, че еди-кой си от вас съгрешил, че еди-кой си какво направил. Когато някой сгреши, знаете ли какво донасят ангелите за него пред Бога? Те казват: „Това Твое дете направи едно голямо благодеяние.“ И Господ казва: „За това добро, което е направил, ще му дадете един Георгиевски кръст[13]. За това добро ще го възнаградите“ А какво ще бъде възнаграждението, какъв ще бъде Георгиевският кръст? Страдания. Такава е великата философия на живота. Бог е тъй снизходителен към всички! Той съвсем не е така начумерен, както са го представяли толкова години. Той е Бог на Любовта, на тази Любов, която сега ще изучаваме. В тази любов седи Той сега, поусмихва се и казва: „Тия деца...“

---

[13] Георгиевски кръст „За храброст“ е награден знак към ордена на Свети Георги - висш орден в Руската империя, даван на низшите военни чинове.

„Бъдете съвършени, тъй както е съвършен Отец ваш, Който е на небеса.“

Христос казва: „Бъдете съвършени“, но поставя едно голямо условие: бъдете, бъдете сега съвършени, в този момент. И ние трябва сега да приемем този Господ на усмивките. Аз бих желал ние всички да почнем така да се усмихваме като Него.

Когато правите добрини на Земята, ангелите не им обръщат никакво внимание, а когато направите някое голямо зло, те казват: „Това е нещо особено, то заслужава да се изучава, особен спесимен[14] е това, нещо чудесно за нашите изследвания.“ Господ казва: „Дайте един Георгиевски кръст на този, който е направил това.“ За този контраст ще ви приведа следния пример.

Един голям разбойник убил през живота си 99 души, но един ден се разкаял за тези си престъпления и решил да се изповяда пред някого. Този му казал: „Извънреден е твоят случай, твоето спасение в милиони подобни случаи става само веднъж. Но ето какво трябва да направиш: ще насаждаш всяка година по един бостан с дини и други плодове и който пътник мине, ще го спираш и ще му даваш по една диня. Същевременно ще забиеш една главня в земята, която редовно ще поливаш – ако Господ ти прости греховете, тази главня ще покара; не покара ли – свършена ти е работата.“ Разбойникът послушал съвета, направил си бостан и който пътник минавал покрай бостана му, спирал го и му предлагал по една диня. Десет години прекарал той около бостаните си. Един ден минал един пътник на кон и той се опитал и на него да предложи диня, извикал му няколко пъти да спре, но конникът продължил пътя си. Разбойникът се ядосал, вдигнал пушката си, насочил я към пътника и извикал: „Толкова хора съм убил, и тебе ще убия, ти ще бъдеш стотният!“ Убил го и като се

---

[14] Спесимен (лат.) – пробен предмет, мостра, образец.

върнал на бостана си, какво да види – главнята изникнала. Каква била работата? Господ бил заповядал на един царски син да се ожени за една мома, а този пътник бързал да развали сватбата. Та разбойникът вдигнал пушката си и убил пътника, за което Господ му простил греховете.

Какъв грях има от това, ако някой от вас вдигне пушката си и убие този, който ви мисли зло? Ние не знаем кое е зло и кое е добро – това са относителни неща. Добро е това, което е плод на Любовта, което е в съгласие с волята Божия. Ние сме се събрали, за да приложим този закон. Как? Сега ние всички сме казали, че ще служим на Господа.

Апостол Павел казва: „Съработници да станем с Бога", или казано на съвременен език, да станем съдружници с Него, да вложим капиталите си в Него, да започнем да работим и да кажем: „Господи, каквото Ти кажеш, каквото благоволиш, ние сме готови на Твоето Благоволение."

Аз засягам този закон за съвършенството, за да можем да се избавим от съвременните илюзии. И най-доброто дете, т.е. и най-добрият зародиш, който може да се положи в утробата на една жена, може да се осакати, ако тя се тревожи по време на бременността си. През бременността си майката може да предаде всички качества на детето. Ако като бременна тя се въодушевява от музика, поезия, художество, всичко това тя може да предаде на своето дете. Но може да стане и обратното – ако през душата на една бременна жена минат чувства на омраза, завист, те всички също ще бъдат вложени в нейното дете. Следователно, когато Бог иска да вложи своите добродетели в нашата душа, Той може да ги вложи, но нашата душа трябва да се постави в най-добри условия, за да може да ги възприеме. Детето не трябва само да се роди, но и всички негови органи трябва

добре да се устроят, за да могат да функционират правилно, когато то се появи в живота – да могат да възприемат силите от Природата и да работят съгласно Божията воля. Затуй трябва да приемем, че Господ, Който е между нас, с тази усмивка ни казва: „Аз съм създал за вас най-добрите условия за живота.“

И когато съвременните хора често настояват, че трябва да се молим, да измолим нещо от Господа, това е едно криво разбиране. Под измолване аз разбирам да дойдем в съгласие с Божията Любов – да любим, както Господ люби, да бъдем милостиви, както Господ е милостив и да бъдем съвършени, както Господ е съвършен, т.е. нашата воля и мисъл да бъдат насочени към Бога. Например вие често имате тази опитност: с ума си решавате да направите едно добро, казвате: „Еди-коя си вдовица има малки деца, хайде да направя дрешки за тях.“ След това заговаря сърцето ви и казва: „Хубаво е това!“ Но после идва волята и казва: „Сега не му е времето, почакай малко.“ Почакаш ден-два, отложиш работата и най-после едно твое дело остава нереализирано. А Любовта винаги се проявява във волята.

Любов в мисли няма, умствена Любов няма. И сърдечна Любов няма, а има само волева Любов, защото Любовта подразбира един напълно завършен акт. Туй, което само е казано и не е свършено, не е Любов. Помислено, почувствано и несвършено – това не е Любов. Любовта подразбира три акта: помислено, почувствано и свършено.

Когато в Писанието се казва: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“, под сила се разбира човешката воля.

Сега вие, които живеете в тази епоха, така трябва да разбирате това, ако искате да ви се усмихне този Господ. Ако искате да Го видите, вложете във вашия ум, във вашето сърце и във вашата воля желанието да проявите Любовта си и веднага ще Го видите. Аз мога

да ви посоча случаи, при които млади хора стават ясновидци, щом дойдат във възрастта на половата любов, която е най-малката любов, проявена на физическото поле. Момъкът казва:

– Тя ми се усмихва.

Другите не виждат това.

– Не, тя ми се усмихва – настоява момъкът.

– Не, тя беше много сериозна – казват другите.

– А, много хубаво ми се усмихва тя.

– Не, ти се заблуждаваш!

Аз вярвам, че младите ще потвърдят това, което говоря като факт. Половата любов е най-малката любов на физическото поле и ако в нея не можем да дадем жертви, как ще можем да дадем жертви в Божията Любов? Затова Божията Любов започва с най-малките величини, тя е Любовта на младите. Ако тази Любов започне с лъжа, целият ви живот ще мине в лъжи – няма изключения. А ако тя започне по ум, воля и сила, целият ви живот ще бъде честен. Затова Христос казва: „Бъдете съвършени във всички ваши мисли, чувства и действия." Ако искате да се домогнете до Божията наука, този е въпросът, който аз съм проверил – в него няма никакви изключения.

Знаете ли кога се е родила усмивката? Когато се е проявил първият дух в света, който бил недоволен и се чудил как е могъл да се побере в такава малка форма, докато преди това е бил тъй голям, че цялата вселена не е могла да го побере. Като затворил Господ този дух в най-малката форма, той бил недоволен и тогава Господ му се усмихнал. Усмивката се явява тогава, когато човек е доволен. Та този дух, когото Господ затворил в една тъй малка форма, духът, когото преди това не побирала цялата Вселена, си казал: „Няма какво" – примирил се. Господ му се усмихнал и му казал: „Сега ти разбра Моя закон." Затова сега ние в света сме затворени в малки черупки. Ние

сме много велики хора, велики духове; всеки от вас иска да заповядва, да бъде цар, царица, щом като каже нещо, то да стане. Не само у едного, а у всички вас има такива велики идеи.

Сега Господ ни е турил в малки дупки. Като сме дошли да изучаваме закона на смирението, Той казва: „Тези Мои велики деца са доволни в тези малки картунки, усмихват се през тези малки мозъци и си казват един за друг: „Колко са му хубави очичките."

Сега ние сме на правия път и в разбиранията си сме по-добре, отколкото сме били по-рано.

Една пословица казва: „Всеки ангел, който е сгрешил и е дошъл в съзнание, е по-добър от онзи, който не е сгрешил, защото първият ангел е изпитал много възможности." В света има възможности да грешим и да не грешим – за всеки човек има възможност и да греши, и да не греши; и да прави добро, и зло да прави. Щом човек не може да направи добро, злото е на мястото му.

И тъй, ние можем да бъдем съвършени, като вложим Любовта в мисълта си, в сърцето си и във волята си. И когато всяко наше действие е заквасено от тези три велики сили, ние можем да приложим Христовия закон на Любовта, както сега се проявява.

Едно време Христос беше малък и затова го разпънаха, но сега като дойде Христос, няма да могат да го разпънат. Защо? Защото няма такова голямо дърво, от което да направят кръста му. Едно време имаше такива дървета, а сега и всички дървета да се съединят, нищо няма да излезе. Сега в света е невъзможно Христос да бъде разпънат, защото не може да се направи такъв голям кръст. Ние трябва да се радваме, че Христос е станал в този смисъл по-силен – за него няма вече кръст! Само за нас още има, и то само тук-там, понеже ние сме от малките и нас може да ни заковават, но един ден и за нас ще бъде трудно да ни направят кръстове.

Гледах веднъж във Варна, морето беше изхвърлило на брега една мина и всички, които минаваха покрай нея, не смееха да я докоснат – обикалят наоколо, пристъпват предпазливо до нея. Всеки от нас ще заприлича на една такава мина и всички ще казват: „Не го докосвайте, защото е много опасен!“ Ние сме станали много опасни хора, опасни бомби сме и който не знае как да ни развинтва, спукана му е работата. Но законът е съвършен. Законът на съвършенството е Закон на Любовта. Не може да има съвършенство без Любов – това може да проверите. Когато ние обичаме някого интензивно, когато тази Любов е съзнателна, вижте колко сме внимателни, предвиждаме всичко! А колкото по-малка е тази Любов, толкова и нашите отношения са по-малко деликатни. Затова Любовта трябва да предшества съвършенството. Имаме ли Любов, можем да бъдем съвършени; тогава и умът ни ще мисли, и сърцето ни ще чувства, и волята ни ще действа.

И тъй, беседата тази сутрин беше на тема: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесен“. Начало на съвършенството е Любовта, Любовта е плод на Духа, а доброто е плод на Любовта.

Ние сега ще посадим вътре в нас тези принципи, тези плодове. Господ от хиляди години ни е чакал да се събудим – Той е пращал ту майката, ту слугинята да ни събуди. Така майката днес, като праща слугинята да събуди децата, казва ѝ:

– Виж дали децата са станали!

– Не, спят още.

– Нека си спят.

– Иди пак да видиш, може да се е събудило някое от децата!

Отива слугинята:

– Най-малкото се е събудило.

– Нищо, нека другите поспят. Я иди виж пак!

– И второто дете е станало.

Едно по едно се събуждат.

Така и Господ изпраща слугите си и казва:

– Вижте спят ли децата!

– Още не са станали.

– Нека си поспят.

Едно по едно се събуждат; започват да ги измиват и да ги обличат.

Когато се събудим, тогава ще дойдем да попеем и ще започнем работата на деня.

Сега сме в епохата на пробуждането – едни се пробуждат по-рано, други по-късно, но все пак до обяд ще се събудим всички. Когато се събудим, ще бъдем съвършени и ще започнем с Новия закон на Любовта, който ще зацарува на Земята и ще си казваме братко, сестро.

Това ще бъдат поздравите ни.

21 АВГУСТ, НЕДЕЛЯ, 5 ч. УТРИННА МОЛИТВА

Ще бъдете много внимателни. Българинът има една особена черта – започва много добре, но накрая свършва зле. Всички трябва да идвате пет минути по-рано, да няма разтакавания. От вас се изисква сами да си наложите абсолютен ред, защото иначе се явява дисхармония. Ние сме се решили да служим на Бога свободно, без никакви закони, без никакви правила. Единственото правило, единственият закон трябва да бъде Любовта. Трябва да знаете, че има един вътрешен контрол, който е най-строгият. Ако вие се опозорите с някои ваши постъпки, в бъдеще ще отговаряте.

Невидимият свят е много деликатен, но същевременно е и взискателен. Той търпи грешките на физическия свят, но не ги допуска в себе си. Ако вие искате с някои ваши мисли, с някои ваши желания или с някое ваше любопитство да проникнете някъде, и след десет прераждания няма да се освободите от тази си простъпка, няма да я изплатите. Всеки, който реши да шпионира, ще тегли през десет прераждания хомота си като вол на нивата. Вас тук никой не ви е довел насила, дошли сте доброволно. Никой от вас да не се опитва да излъже Господа! Ако се опита да Го излъже, ще бъде изнесен мъртъв, както във времето на апостолите. С Бога шега не бива. С всички ваши мисли да служите на Господа, да не се предавате на някои лоши духове, а да бъдете господари на себе си и да дойде Господ да живее във вас! Това е желанието на Бога, това е и моето желание.

Предмет на тазсутрешните размишления ще бъде „законът на Божествената хармония“.

Желателно е всички да се стараете да си въздействате, да си угаждате един на друг. Аз искам тук да се чувствате като братя и

сестри, а не да си казвате: „Хей, момче!“ Ще си казвате братко и сестро, а който не иска да прави това, да излезе навън! И ще се поздравявате с лозинката: „Няма любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов“.

Когато идвате зад тази ограда, не се позволява абсолютно никакъв друг поздрав, а когато се разпръснете, когато излезете навън, ще се поздравявате както искате. Това се изисква от нас, за да не ставаме причина за спъване на Духа. Когато се срещнете, ще си кажете: „Братко, сестро, няма Любов като Божията Любов...“

Старайте се да бъдете мили и нежни в отношенията помежду си. Ще бъдете като добрите музиканти, ще взимате правилно музикалните тонове, докато се научите на братство. Тъй ви предупреждавам като мои приятели, предупреждавам ви като мои ученици, като мои братя и сестри.

Предупреждавам ви като ученици, защото в Новото учение лицемерие и благоволение няма – ученикът трябва да учи. Ти можеш да бъдеш богат, можеш да бъдеш всичко, но ако не учиш, не можеш да имаш никакъв успех.

А за да бъдеш приятел, трябва да имаш сърце, т.е. приятеля си трябва да обичаш. Само така може да бъдеш приятел.

А за да бъдеш брат или сестра, трябва пък да имаш душа на брат и сестра. Старайте се всички. Всички имате възможност – и млади, и стари. Всеки, който изпълнява Божия Закон, е млад, а който не го изпълнява, е стар. Всеки, който изпълнява Божия Закон, е умен, а който не го изпълнява, е глупав. Всеки, който служи на Бога, който служи на Любовта, е добър човек, а който не служи на Любовта, е лош човек.

Сега ще се помолим:

1. Вдигнете всички ръцете си нагоре и в това положение изговорете три пъти лозинката: „Няма любов като Божията Любов – само Божията Любов е Любов“.

2. „Отче наш“.

3. Ще коленичим на лявото коляно и ще се помолим тайно да се въдвори в нас законът на Божествената хармония.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

5. Добрата молитва.

6. Всеки за себе си ще прочете по три пъти наум: „И над всичко това облечете се с Любовта, която е връзка на съвършенство.“ (Послание към колосяните 3:14)

„И това се моля – да преизобилства още повече любовта ви в познание и във всяко разумение.“ (Послание към филипяните 1:9)

„А Исус му рече: Да възлюбиш Господа, Бога Твоего, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум.“ (Евангелие от Матея 22:37-39)

Тази е първата голяма заповед, а втората и подобна на нея е: „Да възлюбиш ближния си като себе си.“

Гимнастически упражнения.

Воля, воля трябва на всички! Дяволът само с воля се държи, само с воля се изпъжда. Ето защо, ако правите тези упражнения, ще възстановите хармонията. Те са основани на един велик закон в Природата.

ПРАВИЛНИ МЕТОДИ ЗА РАЗБИРАНЕ

21 август, неделя, 6.15 ч.

Нека вземем цигулката като един от най-обикновените, един от най-съвършените инструменти. Ако ни запитат какво изразява тя, ще кажем: „Цигулката е инструмент на хармонията.“ Нуждата на човека да свири, да изрази своите вътрешни чувства по осезателен, външен начин, го е заставила да си направи този инструмент. Да направим сега една аналогия и сравним цигулката с човешкото тяло. По същия закон човешкото тяло е една необходимост за душата, за да може да се прояви във външния свят – по същия закон е създадено тялото. Следователно, когато някой виден цигулар има добре изработен инструмент, той е много внимателен към него, към цигулката си, поставя я в калъфа ѝ, пази я най-грижливо. От какво? От влага, да не се разлепи, да не овлажнее и дървото да не загуби своята еластичност. Понякога той пази инструмента си и от големи горещини – да не се разсъхне и да се разпука. Тъй че музикантът се старае да запази инструмента си от две крайности: от голяма влага и от голяма сухота.

Така е и с тялото. Тялото е един инструмент, който трябва да се пази както от крайна влага, така и от крайна сухота. Къде е влагата? Ще ви обясня: тя е в прекомерните чувства, които развалят тялото. А прекомерните мисли внасят пък сухота, от която тялото също може да пострада.

Ще ви приведа някои факти. Забележете как всички млади момичета, които към 15-16 годишната си възраст започват да свирят първата си музика, да любят, започва да не им се яде и те отслабват. Майката се чуди какво става с дъщеря ѝ – много влага влиза в нея. Какво да се направи? Трябва да се намали влагата. Ще затворите

кутията, ще поставите малко повече огън от истинската Любов. Защото чувствата внасят само влага, те още не са Любов. Те са само условия за проява на Любовта. Под думата Любов подразбирам това, което носи живота, а влагата в света, водата, е условие за проява на живота, защото животът не може да се прояви без влага. Ако пък има прекалено много влага, тя също ще пречи, затова се изисква само толкова влага, колкото е необходима за проявяването на живота. Така всички наши мисли са семенца, за които е нужна влага. Ако им дадем много влага, ще ги повредим, но и ако ги лишим съвършено от вода, пак ще ги повредим. Ето защо ще се пазим и от двете крайности.

Някои казват: „Моето сърце гори!“ Но като какво гори – като кандило или като слама? Защото има горене, при което се отделя много дим, а има и приятен огън. Най-приятен огън е този, който блика от огнището, около него се топлим. А някой път огънят тъй слабо мъжделее, че не може да принесе никаква полза. И тъй, чувствата са необходими като влага за проявяването на Любовта. Сухотата в мислите пък е необходима, за да даде простор на растенето. Изобщо, във влагата корените растат повече надолу, а когато настъпи сушата, клоните растат повече нагоре, тъй че когато е много влажно, корените може прекомерно да растат и да се повредят, а когато е много сухо, могат да пострадат клоните. А това взаимно влияние между корените и клоните се отразява върху растението.

И тъй, вашата Любов на първо време ще се състои в това – всяка сутрин да имате малко роса. Ще започнете с росните капки. Като станеш сутрин, цветята трябва да имат по-малко росица и с нея да започнеш. Някой път станем сутрин, а по цветята няма никаква влага, никаква росица. Това вече е признак на сухота. Когато няма никаква роса, тези съотношения се отразяват на сърцето, на ума и на волята.

Ако вземете долната става на показалеца, тя съответства на стомаха у физическия човек; средната става на показалеца съответства на дихателната система и кръвообращението, а горната става съответства на умствения живот на човека. Следователно горната част представлява челото, средната част представлява носа, а долната част – устата и брадата на човека. Че това е вярно, може да проверите с наблюденията си. Всички хора, у които благоутробието е развито, долните части на пръстите са дебели, няма междини. Такива хора обичат да си угаждат. А на всички онези, чиято стомашна система е слабо развита, долната част на пръстите е тънка. Същият закон важи и за дихателната система. Когато тя не е в ред, това се отразява и на средната става на показалеца. Ако гърдите са правилно развити и широки, съответна на тях форма има и средната става на пръста. И ако най-после мозъкът е добре развит, ако човек умствено е добре развит, съответно добре развита е и горната става на пръста. Така че стомахът изгражда първата фаланга, дробовете – втората, а умът – третата. Ако вземете пък цялата ръка на човека, китката му, и тя изразява същия закон.

Цялата ръка може също да разделим на три части: китката представлява умствения, духовния човек. Ръката от лакътя надолу отговаря на чувствения човек, при който чувствата играят най-важна роля. Някои баби мерят с лакътя – всяка мярка включва чувства и мисъл. Ръката от лакътя нагоре представлява физическия човек. Никога не се мери с горната част на ръката. Тази част отговаря на стомаха, на благоутробието. Ако тя е дебела, стомахът е добре развит. Ако китката на ръката е добре развита, значи мозъкът е добре развит.

И тъй, във всички неща има едно определено съотношение на частите, така че нищо не е за пренебрегване. Ще кажете, че много ум не ви трябва. Е, ум като не ви трябва, сърца като не ви трябват, тогава

външните органи започват да се деформират. И като казвам, че вашият ум трябва да бъде добре развит, подразбирам, че и предната част на ръката трябва да бъде добре развита. Понеже умът е скрит вътре в мозъка, то като погледнем ръката си, тя като един барометър ни показва какво е същинското състояние на мозъка. Ако малкият ви пръст започне да се изкривява навътре, това показва, че центровете на съвестта, на мозъка, започват да се деформират и са в анормално състояние. Ако показалецът започне да се изкривява, да се деформира, това показва, че личните чувства на човека, чувствата на уважение започват да се изкривяват. Този човек е окачил честолюбието си на клечка, той вече не пази своята чест и затова пръстът му се изкривява. Ако средният пръст се изкриви в едно или в друго направление, това показва деформация на моралните чувства у човека. Ако пък безименният пръст на човека се изкриви, това показва, че умът на човека се изкривява. Така че различните състояния на изкривяване ни показват състоянията на мозъчните центрове и силите, които работят в душата. Така че щом един или друг пръст започне да се изкривява, с това Господ ни показва, че в нас става вътрешно деформиране.

Какво да правим тогава? Трябва да се молим по три пъти на ден за изправяне на изкривените ни пръсти. Започнат ли да се изкривяват пръстите ти, непременно ще се изкриви и мозъкът ти. Затова е казано, че ние си носим всичко написано на нас. И когато слезе някой ангел, той погледне ръката ти, погледне носа ти, погледне лицето ти, очите ти и вече знае какво е твоето положение на физическото поле. А знае ли какъв си на физическото поле, когато се върне в Невидимия свят, той започва своите изчисления и знае кои са дълбоките причини за всичко това. Така например, за да се изкриви

малкият пръст у човека, това означава, че той може да е работил десет поколения в една погрешна посока – това са последствията.

Та като кажем сега, че трябва да служим според закона на Любовта, ние трябва да задействаме една най-велика сила на нашия живот, за да поправим нашите погрешни постъпки. Затова трябва да любим, понеже само Любовта е в състояние да съкрати времето и да спести енергията, като даде при това най-добрите резултати. Ако следвате досегашния начин на възпитание, нужни са ви най-малко десет прераждания, за да изправите една малка ваша погрешка.

Ние не познаваме себе си – понякога се смятаме за много добри, но щом ни поставят при неблагоприятни условия, веднага се познава колко сме добри. Какво представлява гневът? Гневът е едно окисляване, ръждясване – човек, който се гневи, е направен от желязо. Следователно ръждата ще го стопи. А човек трябва да бъде направен от злато, от злато да е човек! Затова старите алхимици са търсили онзи велик закон за трансформиране, на елементите от едно състояние в друго, докато се достигне до състоянието на златото, което е един символ или метод да не се окислява тялото, а да може да остане постоянно и неизменно, както по отношение на себе си, така и по отношение на околните. Това е великата наука. Някой казва: „Аз обичам Господа, всичко ще направя за Него!“ Но при най-малката спънка тази любов се изпарява. Това не е любов, това е влага, тя още нищо не показва.

За вас е важно първо да познавате вашите слабости, да не се мислите за съвършени и да не се критикувате един друг. Всички вие, които сте тук пред мене, сте на еднакъв уровен на развитие: някой има едни добродетели, друг – други; един има едни погрешки, друг – други погрешки. И слабостите, и добродетелите ви не са еднакви, затова ще трябва да съедините всичките си добродетели, понеже ни

трябват много добродетели, трябва ни много Любов и като се съединим, слабостите, грешките ще изчезнат. Тези грешки произтичат напълно естествено. Аз зная причините им, но няма да се спра тук да ви ги обяснявам.

Ще ви приведа един пример. Във Варненската гимназия постъпва да учи едно бедно момче – сираче от Македония. Директорът го приема и му дава една стая на тавана да живее там. Учениците от гимназията се хранели при гостилничаря Шишко. Един ден този беден ученик останал съвсем без пари, но понеже бил много гладен, отишъл при гостилничаря и му казал:

– Я ми дай от първата тенджера!

Гостилничарят си помислил, че той забогатял отнякъде и му сипал една порция.

– Я ми дай и от втората, и от третата тенджера!

Сипал му гостилничарят и от тях. Наял се хубаво ученикът и тръгнал да си ходи.

– Я плати сега де! – казал гостилничарят.

– Нямам пари.

– Ами като нямаш пари, защо яде толкова много?

Взел Шишко и му дръпнал един бой. Ученикът си излязъл и си казал:

– Биха ме, ама поне 5-6 паници ядене изядох.

Та и при нас всичките ни грешки идват все от такава една необходимост в живота – гладен е човекът, иска да се нахрани. Така и ние сме яли, яли, а като си тръгваме, няма с какво да си платим. Гостилничарят казва:

– Плащай!

– Нямам.

И той те хване и те набие.

Така и кармата сега – хване те и те натупа, та като дойдеш друг път в гостилницата, да знаеш как се яде.

Пазете се от критикуване. Критиката е една краста – психическа краста. Когато критикуваш, казваш: „Той е вагабонтин.“ Дай факти, докажи! Щом казвам за някого че е такъв и такъв, ще му погледна ръката. Ако видя, че средният му пръст се изкривява, ще му кажа:

– Приятелю, твоят пръст е започнал да се изкривява, ти обичаш да послъгваш – и себе си лъжеш, и брата се лъжеш, и приятеля си лъжеш, не вървиш по правия път; твоите морални чувства, твоята съвест са се намалили.

– Как тъй?

– Ето, това е факт. Ако безименният ти пръст се е изкривил, умът ти се е деформирал.

– Какво да правя?

– Ще молиш Господ да ти помогне. Всеки ден ще разтриваш пръста си и като се изправи, ще повикаш приятелите ти и ще направиш едно угощение. Щом пръстът ти се изправи, и умът ти ще се изправи.

Сега като ви казвам това, то е опасно, защото онези от вас, които са критици, ще кажат: „Крив му е пръстът; и моят е крив, но неговият е по-крив.“ Поглеждат и малкия му пръст и виждат, че и той почнал да се изкривява: „И моят е малко крив, но неговият повече се изкривил.“ Това не е философия, защото ако онзи, който е фалирал и е паднал на дъното, има изкривен пръст, по същия закон и моят пръст е започнал малко да се изкривява и аз ще сляза при него. Това е само въпрос на време – аз вече съм се хлъзнал и скоро ще сляза.

Затова в Божествения закон ние трябва да знаем дали сме стъпили на здрава основа – ако не стоим на такава основа, това не е живот, а е живот на подхлъзване и неправилно развитие; Живот е

само когато е поставен на здрава почва, да няма хлъзване, а това е възможно само в Божествения Живот.

Светските хора могат да упражняват върху нас голямо влияние. Те могат да ни причинят голяма вреда по закона на внушението. Сега всички искат да ни внушат, че сме изменници, безбожници, анархисти. Не, ние ни най-малко не се лъжем. Дали съм анархист, чета си, гледам малкия си пръст и казвам: не виждам такова нещо. Гледам средния си пръст – също, нищо анархистично не виждам. Гледам неговите пръсти има такива признаци. А я ги вижте тези, които ни критикуват – на всички тях благоутробието е изпъкнало. Човек, който разсъждава с корема си, не може да влезе в Царството Божие. Разсъжденията стават с върха на пръста, а не с основата му. Опашката е турена на говедото, за да го брани, а главата – за да му показва посоката, в която върви. Ние не мислим с корема си и не вървим назад, а напред. Законът е такъв: когато умът е здрав, ще бъдат здрави и дробовете; когато дробовете са здрави, ще бъде здрав и мозъкът – такова е съотношението. Всеки Божествен закон върви отдолу нагоре. Не можем да кажем, че понеже ние сме добри, то и Господ е добър, а ще кажем, че понеже Господ е добър, добри сме и ние. Ние любим. Защо? Защото Бог е Любов и тази Любов е с нас, и като е тъй, тя не може да действа другояче. Не можем да кажем, че Господ люби, защото и ние любим. Някои казват за нас: „Те не са в правия път.“ Не, в правия път сме, защото любим.

Не допускайте никакви странични мисли! Когато се изкриви малкият ти пръст, когато се изкриви безименния ти пръст, когато се изкриви средният ти пръст, палецът, показалецът, ти си вече един дявол. Вземете ония, които изобразяват дявола – как го представят? Всичките му пръсти са криви. И тъй, всеки човек, на когото всички пръсти са криви, е дявол. Дяволът е същество с изкривени пръсти.

Изкривените пръсти показват една воля, която служи на себе си, а под дявол разбирам образ, който служи на своя егоизъм. У човека се събужда този принцип – сутрин станем, за себе си мислим; вечер легнем, за себе си мислим. Всички ние се борим с този принцип в нас. В нас живее дяволът, Господ го е поставил в нас да ни служи като добър слуга, но щом започне да ви управлява – опасна ви е работата. Дръжте го като слуга! Ще му кажете: „Господ те е поставил като слуга, не е твоя работа да ми даваш съвети. Хайде на работа!" Когато у вас дойде дяволът, турете го на нивата – той знае много добре да оре и да жъне. Той е научил света да измисля машини, параходи да прави, отличен работник е той, но оставите ли го като господар, ще има бой за вас. А турите ли го на мястото на слуга, всичко ще бъде изчистено – тъй, по всички правила. Много внимателен е той!

Та сега в Новото учение искаме да кажем на дявола: „Ти си един слуга, а Господ е господар и ти ще слугуваш като мене. Хайде на работа с мене!" От едната страна дяволът, от другата – ти. Ти троп с мотиката, дяволът троп с мотиката, гледаш – нивата прекопана. И когато се върнеш, ще кажеш на дявола: „Това е Новото учение." Вие трябва да възпитате дявола. А той, като е много умен, казва: „Слушай, защо да правиш това, хайде заеми се с друга работа!" Ти го послушаш, тръгнеш по света, натрупаш една карма и после казваш на Господа: „Господи, дяволът ме излъга!" Знаете ли какво прави тогава Господ? Той ще ти се усмихне – човек никога не иска да си признае, че сам се е излъгал, а казва, че дяволът го бил излъгал. Господ казва: „Хубаво, ще се върнеш на Земята и ще изправиш този дявол!"

И тъй, първото нещо, което трябва да спазвате в бъдеще, е да не приписвате на другите това, което не знаете – например, че еди-кой си бил грешен. Ще кажете: „Но аз тъй чувствам!" На чувствата си не

разчитайте – от 100 чувствания само едно е право, а останалите деветдесет и девет – не. И всеки ден може да проверявате, че вашите чувства ви лъжат. А интуицията е друго нещо – тя е Божествен закон, който показва какви са отношенията. Интуицията показва отношенията вярно – и нашите, и чуждите. Ето защо старайте се да развиете интуицията си.

Да няма между вас самоосъждане! Това е необходимо, за да се образува между вас известна хармония. Например аз често вървя, замислен съм нещо, наблюдавам някоя муха, някоя мравка, и не съм обърнал някому внимание, а вие казвате: „Ето, на мен Учителя не ми обръща внимание.“ Аз искам да открия причините на това нещо, а вие казвате: „Минавате покрай нас, а не искате да ни обърнете внимание.“ Значи не трябва да мислиш за Бога, не трябва да разсъждаваш, а трябва да държиш шапката си в ръка и да поздравяваш. Хубаво е да съблюдаваме този външен етикет, да бъдем учтиви.

Бих ви дал един начин за поздрав, когато се срещате. Погледнете се с Любов 5-10 секунди в очите и се поздравете с леко навеждане на главата – а това значи: „Моята глава си е на мястото.“ И другият ще ти отговори със същото: „И моята глава си е на мястото.“ Погледът да бъде сериозен. И тогава подай му ръката си и му кажи: „Хайде, на добър ти час!“ И ще си тръгнете. Щом главата ни е на мястото си, тогава и сърцето ни ще бъде на мястото си, защото Бог е Глава на Истината. В такъв случай ще се стараем да бъдем естествени.

Ще кажете: „Срам ме е – как да го гледам толкова време в очите?“ Не го гледай много, погледни го с Любов 10 секунди и кажи: „Братко, моята глава е на мястото си, изпращам ти половината от Любовта, която Бог ми е дал.“ И той ще ти каже: „Братко, и моята глава е на мястото си, изпращам ти и аз половината от Любовта, която Бог ми е

дал.“ И на втория, и на третия ден като се срещате, все така ще се поздравявате, ще си разделяте тази Божествена Любов и хармонията ще започне.

После, старайте се да си отдавате уважение един на друг, млади и стари, защото вие не знаете кой от вас е млад и кой е стар. Някои от вас са живели по-дълго, имат по-големи опитности, те са по стари – защото човек не е това, което говори, а това, което носи и преживява. Допуснете, че аз нося със себе си една торба със злато десетина килограма и никому не казвам. Друг пък разправя: „Аз имам толкова и толкова пари“, а никому нищо не дава. Аз бръкна в торбата и ти дам едно от тези златни колелца. А другият извади от торбата си книжни пари и те пита:

– Колко искаш?

– 100 лева.

– Дай полица!

Този, който е взел полицата, иска да я шконтира, осребри, а аз му давам едно златно колелце и му казвам:

– Иди сега да работиш със звонкови пари, с ефектив!

Следователно всяка наша мисъл всяко наше чувство трябва да бъде една звонкова монета и времето не трябва да се губи, а трябва да се използва.

Тази година ще ви дам по-рано начин за четене на Библията. Сега ще има общо четене за всички, а после – специално четене. Някои ще имат наряд, някои няма да имат. На всички обаче ще се дадат общи упражнения, те ще са задължителни. Само на някои от вас ще дам специални упражнения – да не се сърдите, защото някои от вас още не са готови да им дам такива упражнения. Специалните упражнения са доброволни, а общите са задължителни. Специалните упражнения не се налагат – така е и в живота: общо образование има

за всички, а специално се дава само на този, който има средства да отиде в странство, за да специализира. Когато някой иска специални упражнения, ще кажа: ти нямаш средства, в странство не може да те пратят – ще чакаш, докато придобиеш средства, иначе целта няма да се постигне.

ОБЩИ УПРАЖНЕНИЯ

Ще четете Новия Завет по следния ред:
Софиянци ще започнат от Евангелието на Йоана.
Търновци ще започнат от Послание до римляните.
Бургазлии ще започнат от Евангелието на Матея.
Сливенци ще започнат от Евангелието на Марко.
Русенци ще започнат от Евангелието на Лука.
Варненци ще започнат от Първо послание до коринтяните.
Пловдивчани ще започнат от Второ послание до коринтяните.
Казанлъчани ще започнат от Посланието до евреите.
Старозагорци ще започнат от Посланието до галатяните.
Айтосци ще започнат от Първо послание на апостол Петър.
Ямболци ще започнат от Второ послание на апостол Петър.
Шуменци ще започнат от Посланието на апостол Яков.
Новозагорци ще започнат от Посланието на апостол Юда.
Панагюрци ще започнат от Първо послание до солуняните.
Свищовци ще започнат от Второ послание до солуняните.
Севлиевци ще започнат от Посланието до колосяните.
Габровци ще започнат от Първо послание на апостол Йоан.
Карнобатци ще започнат от Второ послание на апостол Йоан.
Еленчани ще започнат от Трето послание на апостол Йоан.
Пазарджиклии ще започнат от Посланието до ефесяните.
Белоградчани ще започнат от Първо послание към Тимотей.
Ломчани ще започнат от Второ послание към Тимотей.
Тревненци ще започнат от Посланието към Тит.
Видинци ще започнат от Откровението.
Горнооряховци ще започнат от Посланието към Филимон.

с. Гърци, Видинско, ще започнат от Посланието към филипяните.

Четенето започва от определения текст и върви последователно до края на Новия Завет. То започва още от Събора, от днес. Ще прочитате по десет стиха на ден, и то когато сте в добро разположение. Когато не сте разположени, ще прочитате само по един стих, и то или първия, или последния, или който искате. И тогава ще си отбележите кой от тези десет стиха ви е обърнал внимание – дали първи, втори, трети, или кой и да е от десетте. Когато сте неразположени, ще четете само по един стих, понеже тогава сте на път. Щом сте неразположени – пътувате; тогава, разбира се, само по един стих ще четете. Щом сте разположени – на почивка сте, по десет стиха ще четете.

Сега определям за всички по един ден в месеца за почивка, през който ден няма да ядете – ще почивате на физическото поле, а ще работите в духовния свят. Този ден ще бъде третият петък от месеца, значи ще си почивате 12 петъци. Постът ще започва в четвъртък на обяд в 12 часа и ще свършва в петък на обяд в 12 часа. Това е почивка, закон, а не е пост. Той ще продължава от обяд до обяд. Защо? През следващата година ще ви обясня защо именно от обяд до обяд ще си почивате. Тогава Слънцето е в зенита, горе. Това, което ви давам като пост, е много малко, но ако вие спазвате закона, ще имате отлични последствия. Това е един велик закон. Ще кажете: „Е, аз колко съм постил!“ Да, но тъй не си постил. Тази почивка е както когато пътуваме лятно време през планинска местност – вървиш, вървиш, по едни време седнеш да си починеш, пийнеш малко топла вода, нахраниш се хубаво, надишаш се на чист въздух, преоблечеш се и после пак продължиш. Това е разходка, която обновява. А като пиеш студена вода, когато си изморен, връщаш се у дома си болен.

И тъй, това, което ви давам, не е пост, а почивка – това е за обновление на нервната система. И не мислете, че постите – не си туряйте наум мисълта, че постите, а че си почивате, и тогава ще видите как ще си хапнете хубаво на следващия обяд. Някои имат тази слабост: когато ще постят, наяждат се преди това много, за да издържат поста. После ги запалва за вода, та едва дочакват да се свърши поста. Не, ще ядете малко – както в четвъртък, така и в петък. Малкото е законът на благословението. Постът ще започва от третия четвъртък на месеца.

– Някои чиновници, които излизат в 1 часа от работа, кога ще ядат?

Който е чиновник, да си вземе два геврека – това му е достатъчна храна. Ще кажат за него: „Закусва си човекът, не е нещо лошо." Вие представлявате изключение, което се случва на 10000 един път, но не вярвам някой от вас да попадне в такова изключение. Часовникът, по който ще се ръководите, е вашето чувство, той е вашият зенит. Докато имате отлично настроение, вашият обяд идва, но щом си изгубите настроението, обедът е минал, Слънцето вече е под наклон. Това е така, защото всички хора на Земята нямат еднакви отношения към Слънцето. Обядът не става в едно и също време за всички – психически за всички хора времето е различно.

– Задължителен ли е този ред и за ония наши братя и сестри, които са поканени на събора, но не присъстват?

Да, могат и те да го изпълняват, ако желаят. Всички наши братя, независимо от това дали присъстват, или не, всички наши братя, които имат един дух с нас, по нищо не се различават от нас, няма никаква разлика и могат да изпълняват всичко, което изпълнявате и вие. А онези братя, които нямат един дух с нас, и тук да са, много не се ползват. За братството е важно всички да имат еднакви

разбирания. Туй, което ни свързва, е Божественият принцип, който действа в нас, и ние искаме този принцип да действа и във всички хора. Той е, който ни свързва. Щом го има между нас, ние сме братя, ако го няма – не сме братя.

Това е най-малкото, което ви давам, но ако го изпълнявате добросъвестно, с Любов, ще имате едни от най-добрите резултати, каквито не сте виждали в живота си досега. Много малко е, но ако го изпълните от Любов към Бога, ще опитате какво нещо е това.

Специалните упражнения са достояние само за достой¬¬ни¬те ученици, които са изпълнили общите упражнения съвестно. Тези упражнения са според закона на свободата, а той е много строг. В духовния свят законът е много строг – веднъж си обещал и не си го направил, пази се да не изпаднеш пак в тази грешка. Затова не искам да ви причинявам излишни страдания – веднъж си се ангажирал с нещо, трябва да го направиш, ако ще и Земята с главата надолу да се обърне. След тези общи упражнения ще дойдем до частните, които ще се дадат само на онези, които ще ги изпълнят добросъвестно и с добро желание. Мнозина от вас имат добро желание, но като дойде затруднение, казват: „Да се отложи засега!“ Няма никакви отлагания! За специалните упражнения няма никакви отлагания. Когато дойде Христос, Той имаше едно специално задължение, да изпие горчивата чаша, и каза: „Не може ли да ме отмине тази чаша? Не, затова дойдох!“ Отстъпиш ли, работата ти е загубена – такива са законите. Сега Господ няма да изменя законите си заради нашите разбирания. Ние сега казваме: „Господи, не можеш ли да направиш едно изключение за нас?“ Изключение може да се направи само в това, да каже: „Почакай, не го взимай сега.“

И тъй, през цялата година ще оставите да работи у вас законът на хармонията, та всички да чувствате, че у вас блика един извор,

който пълни сърцата ви. А сега се срещате и си казвате: „Старозагорците не вървят добре в пътя, софиянците – също и т. н.“ Тогава кои вървят добре? Всички вървите добре, само дяволите в София, в Търново и прочие не вървят добре. Кога са вървели добре? За да ги накараме да вървят добре, трябва да ги направим слуги. Надпреварвайте се да си отдавате почитание един на друг.

И тъй, като ви срещна сега, ще ви погледна десет секунди и така ще ви поздравя. Когато ви погледна, някои си навеждат очите. Знаете ли какво означава това? Означава: „Не съм готов да служа на Господа.“ Като ви срещна, ще ви погледна десет секунди и ще ви дам половината от Божията Любов. И сега аз ви поздравявам така: давам ви половината от Любовта, която Господ ми е дал.

Една сестра ми пише писмо, в което изкарва, че всички, които са събрани тук, са вагабонти. Туй е неразбиране на закона и ние няма да се поддаваме на това. Бог е Любов и ние няма да осверним вече името на нашия Баща за нищо.

А сега ще отидем на една сладка закуска.

21 август, неделя, 9 ч. Ясен слънчев ден.

Слънцето май ви обича. Ще издържате Любовта му. Аз няма да ви държа дълго време.

– Всички дойдоха ли вече?

– Има още да идват.

– Да ги чакаме ли? Колко?

– Пет минути.

– Щом им давате пет минути, то е благодат. Общото решение е Божие решение.

– Винаги ли?

– Винаги. Когато хората изпълняват волята на един човек, те вършат престъпление, а когато един човек изпълнява волята на много хора, той върши добро. Злото има винаги предвид една личност, а доброто има предвид всички. Тази е разликата.

ЧЕТИРИТЕ СЪВЕТА

21 август, неделя, 9 ч.

Ще ви прочета 21-ва глава от Откровението.

21-та глава има връзка с 21-та година. Израил – всички синове на човечеството. Дванадесетте порти са за всички раси. Трите порти от изток са за жълтата раса, трите порти от север са за бялата раса, трите порти от юг са за червената раса и трите порти от запад са за черната раса.

Както виждате, мидите, които са образували тези бисери, са били много големи. Понеже сега Господ прави Ново небе, вашето старо небе ще се разруши – понеже това небе си заминава, вашето небе ще закрие и старите ви разбирания, убеждения, вярвания; всичко туй ще си замине и от него няма да остане и помен. Знаете ли в какво положение вие ще се намирате? Ще бъдете като онзи мъж, който се оженил за една красива жена, която той само прегръщал и целувал; като умряла, целувал я пак, но няма я вече, отиде си! Това не е Любов, това не е живот – да изгубим реалността и да живеем в мечти и илюзии. Животът е най-голямото страдание – по-голямо страдание няма. Вие сте като онези пътници, които пътуват през някоя пустиня и виждат пред себе си извор; пътуват ден, два, все се приближават към извора, но той не се явява. Далечни миражи, които само се отразяват в живота ви! Често и ние имаме такива миражи – не се лъжете с тях, това е една далечна реалност, която няма нищо общо с вас. Едно малко изворче е за предпочитане пред един голям извор, който за да се достигне, трябва да се пътува 400-500 километра.

Понеже Бог строи новото у нас, Той ни казва да се пазим от тези илюзии, които ни мамят. Няма да се спирам върху илюзиите – вие имате за тях достатъчно опитности.

Понеже тази година аз наричам юбилейна година, трябва да разчистите сметките си – всякакво вземане-даване. Комуто каквото имате да давате, ще му го върнете и ще кажете: „Братко, аз имам да ти давам, вземи си го." Пък и каквото имате да си взимате, ще си го вземете, ще кажете: „Братко, върни ми това, което си ми взел." Всеки да си вземе своето! Туй, което е ваше, ще минете през девет реки, но ще си го вземете. Не да хванеш брата си за гушата и да кажеш: „Братко, дай ми взетото!" Тогава кажи: „Хвани ме и ти." Под хващане за гушата аз разбирам Любов. Нали децата така хващат? Не да го хванеш за гушата и да го разтърсиш, но по закона на Любовта ще го хванеш и ще му кажеш: „Братко, дай ми моето и аз ще ти дам твоето и ще започнем Новия живот, който настъпва." Всеки един от вас лично трябва да ликвидира сметките си през тази година, ако иска да се учи, да бъде ученик и да разбере Христовото учение в бъдеще. Той трябва да ликвидира сметките си. Някой ще каже: „Има време." Няма време! Като мине тази година – изгубвате всичко. Няма време!

И този Йерусалим, който вече слиза, това са новите тела, в които хората ще бъдат облечени. Символично казано; всеки ден ще сваляте, ще събличате тези стари дрехи, тези дрипи. Ще гледате колкото може по-скоро да се съблечете, да се облечете в новите дрехи и душата ви тогава ще бъде в новия Ерусалим. Докато не сме облечени, докато сме в затвор, при нас ще влизат стражари да ни бият. В затвор може ли да има блаженство – няма Любов в затворите. Ще влизат в затворите да правят ревизия, от време на време ще те пускат навън за 5-10-15 минути, за половин час. И после пак ще влезеш в затвора. Всичко там е отмерено. Това е съвременният живот – да сме затворени. Ние

всички сме затворници: свещеникът, съдията, учителят, майката, бащата – всички са затворени. Който готви в кухнята, е затворен през целия ден. Учителят и той е в затвор, учениците – също. Учителят е голям затворник, а учениците – малки затворници. Учителят ги учи на новата култура. Ще вярвате в Бога – че каква вяра има в затвора! Попът проповядва, но какво има в тази проповед? Всички чакат пари – няма вяра в църквата, тя дава благословение, но иска пари. Това е лъжливо учение, това е все за пари! Лъжи са това!

Казвам: ние ще напуснем тези затвори. А вие казвате: „Като отидем в училището, ще станем учени, а като отидем в черквата, ще станем благочестиви." Не, в училището с един дявол ще влезеш, с десет дяволи ще излезеш. Тъй е. Едно дете като отиде на училище, ще отиде кротко, нежно, а като се върне, ще бъде с отворени очи – и майка си, и баща си ще знае да излъже, да ги окраде. „Много учен е синът ми!" Да, знае как да окраде баща си. Това не е наука! Ще дойде свещеникът, ще освети масло, ще освети вода – ами че неговото масло не е осветено! Човек, който не може на себе си да освети масло, как ще освети на другите? Да не се лъжем – чрез нечисти средства, чрез нечисти канали, Бог не може да изпрати Своето благословение. Не се лъжете, ако един проповедник ви каже, че чрез него Бог изпраща благодатта си. Бог всякога избира чисти средства. Когато Бог трябваше да изпрати Словото си, Той изпрати Сина си и чрез него изпрати благодатта си.

Някои ще се намерят да кажат, че не само чрез Христос, но и чрез тях може да дойде благодатта. Не се лъжете – те лъжат! Това е Истината. Ако някой каже, че чрез него може да говори Бог, лъже се – не може чрез тебе да говори Бог. Ти чувстваш ли своето положение като онова на Сина? Ако не го чувстваш, Бог не може чрез тебе да говори. Ти чувстваш ли, че като те постави Господ на всички

страдания, ще можеш да се пожертваш и да кажеш: „Господи, да бъде Твоята Воля!“ Ако чувстваш това, Господ може да говори чрез тебе, ако не чувстваш – не може. Но да изпрати Бог чистата, святата Любов чрез тебе – това не може! Тя не може да се прекара в малки и нечисти канали. Следователно законът е верен – че винаги Новото преминава през една канализация от най-блестящи, най-чисти тръби. Когато Бог прави нещата нови, изпраща най-хубавото, затова всички ние трябва да бъдем чисти и святи. Не се плашете от чистота и святост!

„И чух силен глас от Небето, който казваше: „Ето Скинията Божия с человеците, и ще се засели с тях и те ще бъдат люде Негови; и сам Бог ще бъде с тях, техен Бог.“ (Отк. 21: 3)

Значи Господ непременно трябва да дойде и да живее с нас. Съединим ли се с Него, в бъдеще няма да има вече такива бракове като сегашните. Сегашните са без Господа. Венчали се, но гледаш – Господ Го няма там. Мъжът с жена си не се разбира, с децата си – също. Няма Го Господ там. А където няма Господ, няма разбиране. Когато Господ дойде да живее между тях, жената като види мъжа си, ще го прегърне; мъжът като види жена си, ще я прегърне; децата като видят майка си и баща си, ще ги прегърнат. И ще има мир и радост навсякъде. Следователно Господ трябва да дойде да живее между нас. Ако не дойде, вие няма да ме разберете и аз няма да ви разбера.

Знаете ли какво ще кажете, когато Господ не е между вас? „Е, той нека си говори!“ Но всичко, което Господ говори, не се изпълнява. И аз ще кажа: и аз говоря, за да изпълня длъжността си, но Господ Го няма между нас. И после работата куца. Защо? Защото Господ Го няма между нас. Орали сме, сели сме, но сухо било, нищо не израсло. Отидем на нивата – не е дала никакъв плод. Обаче когато дойде този жив Господ, Който е между нас, с Него всичко ще свършим, казва

Писанието, и ще започне онова вътрешно растене, и всичко ще става без принуждение.

Сега вие срещате някого и казвате: „Той е учител, по закон ще го назначат – трябва да има ценз, трябва да е завършил университет." Имате право. Но когато дойде Господ да живее между нас, ще има само един Учител и този Учител ще живее във всички нас. И когато Той говори в когото и да е, ние ще Го слушаме, ще познаем Неговия глас. Когато този Учител говори, Неговите думи са определени, особени, Неговият глас е особен. Този Учител говори със Словото на Любовта. Знаете ли колко е силна Любовта? Когато някой човек ви каже някоя дума с Любов, как се отваря сърцето ви и вие сте готови всичко да свършите. А когато някой ви каже нещо без Любов, казвате: „Стига, стига, разбрах това, не искам да ми говориш повече!" Когато някой ви говори с Любов, казвате: „Кажи ми още една дума." Любовта не говори много, тя казва една дума, но тази дума се помни с години. Тя расте, развива се, живее и принася своето благословение.

Първото нещо е да имате тази опитност. Господ е при вашите сърца, вие Го познавате. Или искате аз да ви Го покажа какъв е? Вие Го познавате, били сте много пъти при Него и сте се връщали. Понякога сте усещали Божествената тояга на познанието върху себе си. Колко пъти тя се е стоварвала върху вас! Колко пъти Той ви е учил и питал: „Познаваш ли ме?" Познавате Го, но се намирате в едно хипнотично състояние. Дяволът ви е хипнотизирал и затова не познавате Господа. Моята цел сега е да ви разхипнотизирам и правя обратни паси. Когато искат да направят нещо с тебе, гледат те втренчено. Така и дяволът, като вълка – хване те, гледа те в очите и после те разтърси. После влиза във всичките ти удове, заема място в мозъка ти и казва: „Тъй ще направиш, иначе ще направиш." И ти

изпълняваш неговите заповеди. Той казва: „Господ не е туй, което ти мислиш, Той е претърпял известно изменение.“

Ние сега правим обратни паси (Учителя разтваря ръцете си встрани и духа), като при всяко прекарване на ръцете казваме: „Това е вече закон“ и по този закон ние даваме от една страна Любовта, а от друга страна – Мъдростта. Като кажем тези думи и духнем, дяволските нишки се разкъсват, в човека става едно разтърсване и той казва: „Къде бях досега, къде бях?“ Та сега и вие ще се запитате къде сте били – били сте на дъното на ада. И тъй, всички трябва да се освободите от туй хипнотично състояние. Затова ви казвам, че трябва да работите с Любов и Мъдрост, понеже те са Божиите ръце. И ще започнете по права линия. Това аз наричам очистително дишане – ще проектираш волята в себе си и ще кажеш: „В името на Божията Любов, в която няма никаква измяна, и в името на Божията Мъдрост, и в името на Неговото Слово, тъй да бъде!“

Няма сила в света, която да устои на тази магия, на тази сила. Така ще се разтърсят всички основи на черната ложа и всички нейни сили ще се махнат. Следователно всеки от вас ще гледа да се пробуди.

Аз съм виждал някой – дойде и погледне особено. Това не е хубаво гледане. Вие, майките, как гледате вашите деца? Колко вида гледане употребявате? Това е магнетизъм, нали?

– Според разположението.

Изгубили сте вие първото изкуство! Колко трябва да бъдем внимателни в каква посока изтегляме ръката си! Какво внимание се изисква! Вие може да направите и с вас някои малки опити, за да видите колко бързо се разстройват тези вибрации, понеже извън физическото си тяло човек е облечен с астралното си тяло, което е в една етерна, подвижна форма и когато той прокара ръката си по него, предизвиква там известно сътресение. Понякога като сме всред хора,

от които излиза злоба, тези стрели на злоба предизвикват в нас известно неразположение. Това е, защото те са предизвикали у нас известни удари, които ние възприемаме като болка.

Първото правило, когато се приближавате към някого е: не бързайте да отидете изведнъж към него, а се спрете, вдигнете ръцете си и кажете: „В името на Божията Любов и в името на Божията Мъдрост, в която живеем и се движим, и в името на Неговото Слово, да се разпръсне всяко зло и всяко лукаво помишление!“ (с духане)

Изговорите ли това, ще забележите, че всяка зла мисъл, всички стрели и муниции на неприятеля ви, ще се разпръснат. Той предава оръжието си и казва: „Аз се предавам!“ Не направите ли това, не се ли подготвите, вие изпадате в засада. Тогава идват съмненията, терзанията, идва омразата, злобата и после казвате: „Нещо ме души.“

Сега искам учениците на Бялото Братство да ходите разумно и да употребявате това оръжие. Давам ви един закон, употребете го спрямо когото и да е – който и да е, все тъй ще постъпвате.

– Пред него ли да направим това?

Не, още отдалече, още като забележите неприятеля. Ние имаме право да употребяваме нашите оръжия.

Писанието казва: „Там да се въоръжите.“ Как? Ако те употребяват известни сили, ние ще употребим в противодействие други. Отдалече ще направите своето упражнение – ще погледнете нагоре и ще си направите упражнението. Който ви види, ще каже: „Този какво ли прави?“ Той няма нищо да разбере. Това е само един начин да се фиксира вашият ум, за да противодейства. Туй упражнение може да направите и мислено, но когато участват и ръцете, въздействието е по-силно – едновременно взимат участие и нашият ум, и нашето сърце.

– Ами когато се намираме много близо до неприятеля?

Тогава ще действате отблизо, но това са изключения – един случай на 10 000. Ако вашият противник дойде наблизо, това показва, че той преди вас отдалече ви е омагьосал. Ако влагате силите си, вие ще го видите по-напред. В духовния свят е тъй – който по-напред види, той печели. Белите братя са силни в това, че виждат отдалече и взимат мерки. Където черните ви видят по-напред, те печелят. Някъде може да изгубим сражението и ще отстъпим, ще поправим грешката си. Но това нищо не значи. Някъде ще спечелим сражението, но казвам, че трябва да воюваме по мъжки.

Сега всички ще се обедините и ще работите по този закон на Любовта. Ще поставите в действие закона на хармонията и той ще почне да отваря пътя ви. Във вас ще дойдат Божиите мисли.

Този свят е на Бога, ние сме Негови служители и ще работим за Него. Нищо повече. Ние няма да работим за някоя черква – нито за православна, нито за протестантска, нито за католическа. Ние ще работим за Царството Божие. Ако пък и тези черкви работят за Царството Божие – добре дошли, ние сме с тях! Но ако те не работят за Бога, аз за тях един косъм няма да дам. Един косъм от брадата ми струва повече от една такава черква. Нашето правило е да служим съзнателно на Онзи, Който ни е дал живот, Който ни е дал всичко.

Няма да допуснем някой да ни лъже, стига толкова лъжи! Ние и вие, черквите, сме служители на Господа, а това, което вие правите, това, дето искате да ни лъжете – няма да мине. Ние познаваме тези лъжи. Нали мъжът и жената, преди да се оженят, се докарват? Мъжът се докарва, че е много благороден, жената се докарва, че е много благородна, а после, като се оженят, казват един на друг: „Не ми се докарвай, познаваме се – беше то преди, но сега вече се опознахме!“ За какво да се лъжем – сега трябва да излезе чистата истина, за да

можем да се обновим, и тогава ще станем ученици на Всемирното Бяло Братство, ще станем ученици на Христа в този смисъл.

Ние сега няма да бягаме от света – няма защо. Сега светът бяга от нас – едно време ние трябваше да бягаме от света, а сега светът бяга от нас. Питат: „Да живеем ли в света, или да бягаме от света?“ Няма защо да бягаме – светът сам си заминава. Тъй че въпросът е решен. Дойде му времето, светът ни напуща. „Аз ви напущам“ – казва той. „Е, на добър час!“

После ще ви дам някои внушения за работа през цялата година на тези, които присъствате тук. Ще се изберете ония, които повече си хармонирате, понеже така не само че се намирате на едно и също поле на развитие, но и връзките ви от миналото са по-силни. Почнете да си кореспондирате помежду си.

Ще развивате три вида работа:

1. работа на физическото поле;

2. работа в умствения свят;

3. работа в духовния свят.

Нека излезе от вас самите един практически, а не само теоретически метод за работа, който да даде резултат. Да се съберат двама, трима или петима души, които да си разменят чрез писма мисли как да работят на физическото поле: да засаждат градини с плодове – ябълки, круши, зеленчуци и други. Или пък да се основат малки колонии, забавачници за деца или малки училища, като при това се разменят мисли за разните методи по преподаването. Или пък да се отворят гостилници; изобщо навсякъде да се проявява вашата инициатива. Добре е да се занимавате с малките деца – да взимате участие в техните игри с кукличчки. Защо не? Ако с малките деца не можете да се справите, как ще се справите с възрастните? У всекиго от

вас има нещо много ценно в опитността му. Може да си създадете общ план за следващата година и всички да се ползвате от него.

Както ви казах, през тази година работата ви темел не може да хване, не може да кажем, че ще направим това или онова. През тази година ще се заемете да уредите сметките си, ще отворите тефтерите си и ще кажете: „Братко, у мен има остатък от баба ти, от дядо ти – ела да си го вземеш.“ Другият ще пише: „Братко, аз имам при теб остатък от дядо си – ще дойда да си го взема.“ Така ще си пишете и помежду ви ще започне обмяна и размяна. Тогава вашето съзнание ще почне да се разведрява и умът ви ще заработи. Нека онези от вас, които проявяват най-много инициатива, да основат нещо, та и по-младите, и по-старите да започнат всички да работят, тъй както започват в живота. Най-напред започват младите, после възрастните и най-после старите. Когато един стар човек е здрав и умен, той дори и на стари години може да започне да пише нещо хубаво, от което младите да се въодушевяват, като го четат. Ако не е здрав и умен, а боледува, той ще разправя само за своите болести, ще разправя, че няма кой да го гледа, че краката не го държат, че главата го боли.

Духовната работа пък се състои в следното: ще се съберете на групи от по 5-10-15-20-100 сестри в една група и ще се молите за някой ваш брат или сестра. Например някой ваш брат страда, ще направите молитва за него и ще му се помогне. Тази група ще наречем съветници на Божествените молитви. Същото ще направят и мъжете – ще си определяте специални дни, през които ще се молите за някой брат, чиито работи не вървят добре в някое отношение. Ето един колективен метод за помагане. А сега казвате: „Нека Господ му помогне!“ Ами че когато искам да направя нещо, нали трябва моят ум, мозък, моите крака, мускули, цялото ми тяло да вземат участие? А когато искаме нещо от Господа, нали и Той ще трябва да се

раздвижи? Затова и ние, като Негови удове, ще се раздвижим. Щом Господ започне да работи, то крак ли си, нокът ли си, ръка ли си, или каквото и да си, ще заемеш своето място и ще работиш; друг не може да заеме твоето място. Ще кажеш: „Че аз ли съм определен за тази работа?“ Да, ти си определен. Ще си кажете: „Господи, ние можем да изпълним Твоята Воля.“ Божият Дух ще ни даде известни внушения.

Много ще се радвам, ако от вас могат да излязат някои хубави работи. Ако аз ви дам някои работи, както съм ви давал досега, наблюдавал съм ви, погледнете ги, пък си кажете: „Близо до ума е, хубава идея е, но дали може да се изпълни? Хайде да оставим това за друг път.“ А детето като излезе от вас, като се роди, майката повече му се радва и по-лесно го отглежда. Чуждото дете си е чуждо, а когато е твое, ще се ангажираш с него. Сега искам всеки от вас да се ангажира с нещо, да роди по нещо.

И тъй, ще си образувате три съвета от по 100 съветници – съвет на физическия труд, съвет на духовния живот и съвет на просветата. Така ще разграничите кои работи влизат в съвета на просветата, кои в съвета на духовния живот и кои в кръга на физическия труд. Последният е най-важният.

Не се самозаблуждавайте, а започнете да работите. Законът на сегашното ви развитие изисква да се започне от физическия съвет – да се започне с материалното, а не с духовното. Това се налага. Апостол Павел казва: „Първо с видимото, а после с невидимото.“ Първо ще уредим всички работи, които са близо до нас – физическите. А щом можем тях да уредим, по същия закон на развитие ще можем да уредим и духовните; щом уредим духовните, ще уредим и просветителните. Ние ще започнем с физическите работи. Ако има някоя сестра, която се безпокои за своята прехрана, тя не може да служи на Господа, не може да бъде духовна. За да бъде

човек духовен, не трябва да се страхува. А ако е духовен и се страхува, той не е голям герой. Можеш ли да се молиш на Господа, когато те бият? Такива хора са малцина. Вземете малкото дете – като го бие майка му, то казва: „Моля ти се, мамо, не ме бий!“

Първото ви задължение е да се постараете да оправите работите си на физическото поле. Ще създадете работа за всички – ако някоя от сестрите няма работа, ще ѝ създадете! Не считайте между вас за унижение това, че някоя сестра е бедна, та се срамува да работи и да очаква подаяние. Ние ще вършим всичко от Любов. Някоя сестра е бедна, ще отиде при друга сестра, която е състоятелна, и ще ѝ каже: „Сестро, ще дойда днес от Любов да ти опера.“ А другата ще отговори: „Сестро, и аз от Любов ще ти помогна.“ От Любов ще ти опере дрехите и ти от Любов ще отвориш кесията си. А сега ще дойде при тебе, ще започне: „Бедна съм, мъжът ми това-онова“ – оплаква се. Такова учение у нас няма, то е от лукаваго. Някой мой брат е беден, няма работа – ще отиде у брата си: „Братко, дай да ти помогна в дюкяна!“ А другият като си затваря дюкяна вечерта, казва: „Братко, аз от Любов ще ти дам нещо от това, което съм припечелил.“ По този начин ще се стараем да приложим на практика Христовото учение. Малко ще се поизпотите, но ако го приложите по този начин, Господ ще каже: „Понеже вие осветявате Моето Име, Аз ще ви благословя, Аз ще тръгна с вас.“ И тогава няма да има жена, чийто мъж да е лош, няма да има мъж, чиято жена да не е замесила тестото за хляба си, да не е изпрала дрехите си – и всичко ще върви добре и ще се благославя.

Ние сега трябва да уредим работите си, трябва да работим за себе си по Бога. Не само един ще работи, а всички ще започнете, и то дотолкова всеки, доколкото съзнанието в него е пробудено; и не насила, всеки един от нас ще работи съзнателно, от Любов. Всеки от нас ще отвори съзнателно кесията си и от Любов ще помогне на брат

си, ще каже: „Братко, позволи ми от Любов да го направя.“ „Добре, и аз от Любов ще го приема, а без Любов не го вземам.“ Това е правилото, което аз ви давам. Приложете го, пък и вашият ум ще създаде нещо. Туй правило ще създаде малки правилца и като ги приложите в живота, ще се създаде много нещо. Когато се съберем през следващата година, вие ще ми разправите за някои неща, които и мене ще радват.

Освен тези три съвета, ще изберете още 100 души за тъй наречения „Съвет на помирителите“, който да разглежда всички недоразумения, които се пораждат в градовете. И когато се вдигне някой малък скандал за първи и последен път, тези 100 души ще се съберат на съвет и ще уредят въпроса. Тогава всички ще вдигнат ръката си и ще кажат: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост и със силата на Неговото Слово да изчезнат всички дяволски работи – ху“ (духа се) – и всичко ще се оправи.

И тъй сега четири съвета имате:

I. Съвет на физическия труд;

II. Съвет за духовния живот;

III. Съвет за просветата;

IV. Съвет на примирителите.

Всеки съвет ще се състои от по100 души, смесени ще бъдат, мъже и жени. Всеки град може също да си направи отделно подобно нещо в миниатюр, но тези съвети ще бъдат свързани. И тъй от вас ще има четиристотин чиновници, но без заплата, без портфейл.

Още днес след обяд, към три часа, ще се съберете и ще си изберете тези четири съвета, за да започнат веднага работа. От стоте души половината ще бъдат мъже и половината – жени. И младите ще влизат вътре – младите момци и моми да бъдат от 21 години нагоре. Те ще бъдат в запас, в резерва. Ще заместват старите, когато те водят

сражението. Старите ще поставите най-напред, а младите отзад, понеже старите са калени. Когато младите видят едно-две сражения, ще дойде ред и на тях – те вече са герои.

– Как ще стане изборът?

Сами ще го измислите – това вие знаете по-добре. Съберете се, направете нещо и ми кажете след това какво сте направили. Аз ще се съглася с вас и каквото направите, ще го турим в действие. А през следващата година, ако има нещо, ще го изправим.

И тъй, ще обмените сериозно мисли. Не мислете, че тази работа е много трудна. Не е трудна, тя е добро забавление. Сега никой няма да остане хатър[15], като влязат по100 души, все ще свършат някаква работа. През годината ще си пишете. Ще имаме съвет, който да внася хармония и ще работим през цялата година за създаване на тази Божествена хармония, ще бъдем искрени спрямо себе си, спрямо ближните си и спрямо Бога. И тогава ще дойдат по-големи благословения, по-големи прояви. Може между нас да се появят хора с по-големи способности, с по-отворени очи, музиканти, поети, с дарби в изкуствата, ще се застъпят всички отрасли, всичко, което е Божествено.

Искам всички недоразумения, които са съществували досега, постепенно да се загладят. Няма защо да се спъваме под старото небе и старата земя, които си заминават. Като останете сами, вие ще бъдете герои. Ако искате, заемете се още сега да направите този избор. За да не ви стеснявам, аз ще ви оставя за един час сами, да си уредите работата. Е, как мислите да постъпите?

Всеки един съвет ще избере между вас си по десет души, които ще бъдат постоянното присъствие, за да може работата да върви по-

[15] Хатър (разг.) – 1. Угода, удоволствие. 2. Воля, желание, изискване.

бързо. Когато се наложи, ще изпратите десетте като изпълнителен комитет.

Ония, които ще влязат в съвета за физическия труд, ще трябва да имат здрави мускули и воля.

Ония от примирителния съвет ще трябва да бъдат със съдийски познания и сами да са примирени;

Ония от духовния съвет ще трябва да имат сърца повече развити,

Ония, които са в просветния отдел, трябва да имат ум повече развит.

Примирителните са хора на милосърдието.

(По жребий се избраха 400 души за четирите съвета.)

ОПРЕДЕЛЯНЕ РАБОТАТА НА ЧЕТИРИТЕ СЪВЕТА

21 август, неделя, 17 ч.

Нека направим сега една тайна молитва.

Ще ви прочета няколко стиха от шеста глава на посланието към Галатяните:

„6. А този който се учи на словото Божие нека направя участник във всите си добрини тогоз който го учи.

7. Недейте се лъга: Бог поругаем не бива; понеже каквото посее человек това ще и да пожъне;

8. защото който сее в плътта си от плътта си ще тление да пожъне; а който сее в Духа от Духа ще живот вечен да пожъне.

9. Да не ни се додява да правим добро; защото ако се не уморяваме, на време ще пожънем.

10. И тъй, докле имаме време, да струваме добро на всички, а най-вече на своите по вярата.“

Какъв е великият закон? Не можеш да любиш този, който нито те люби, нито те мрази. Това са двете условия: за да можеш да любиш някого, той трябва или да те люби, или да те мрази – едно от двете. Но ако той няма едно от двете разположения към теб, Любовта не може да се появи. Само че онзи, който с омразата си предизвиква твоята Любов, той съжалява, че ти е дал повече масло. Той съзнава, че е усилил твоето гориво – Любовта; съжалява, че е допуснал да се увеличи в тебе Любовта.

И тъй, Господ ни люби по две причини. Засега ни люби, защото грешим. А грешното е временно заблуждение на човешката душа, която се отклонява от пътя на Любовта. Ние мислим, че има и друг

път, по който Любовта може да се прояви, но след като завършим еволюцията си, ще видим, че има само един път на Любовта, един начин за проявяването ѝ.

Сега нека се върнем към практичната страна, т.е. към реалната страна, която е съществена за нас. Ние искаме да се организираме, за да работим. Организациите могат да бъдат механически – когато между части им няма тясна вътрешна връзка. Връзката може да бъде и органическа, т.е. вътрешна; но ако в тази вътрешна, органическа връзка няма съзнание, т.е. няма разбиране между частите, също не се постига целта.

Какъв е великият закон вътре в Природата? Тези, които започват с механическия начин на организиране, се увеличават отвън, а тези, които започват с органическия начин, се увеличават отвътре.

И тъй, ако ние сега придобиваме познания само отвън, от опитностите на другите хора, имаме механическо организиране – добиваме знания отвън, без да имаме онова вътрешно знание, което имат растенията – да се организират отвътре и растат. След нашата смърт това външно знание се разкапва – това е причината, задето някой виден философ, който е писал много книги, след смъртта си отново да се прероди като един прост човек. И тъй, знание, което ние придобиваме отвън, чрез хората, лесно може да се заличи, а онова знание, което е добито чрез великия опит на Любовта, никоя сила не може да заличи. Следователно истинско знание може да се придобие чрез правия път на Любовта. Туй е един закон.

За да любим човека, трябва да го познаваме, да умеем да разкрием неговата душа, неговото минало и бъдеще и тогава непременно ще го обикнем. За да почитаме някого, трябва да го любим. Няма ли у нас тази Любов, ние сме чужди един на друг. А за да познаем Бога, трябва да Го любим. Няма да се спирам на това как

ще познаем Бога. Ще Го намерим. Бога можем да почнем да любим тъй, както можем да любим един човек. Така че Любовта е качество на човешката душа, а не на човешкия ум.

За това организиране, за което говорим, питате: „Ами как ще се организираме?“ Не мислете, че туй организиране ние сега го създаваме, то е вложено в нас. И малките спорове, които могат да причинят неразбирания, са като онези старини, които се срещат при разкопките. Като намерят някои такива старини, заливат с разни киселини, за да ги изчистят от прахоляка, но при това чистене те измиват и надписа, а всъщност ценното е написаното. Ние самите трябва да бъдем майстори, че когато чистим, да не изтрием и първоначално написаното.

Сега всеки от вас е роден за известна деятелност. Всички не сте родени за една и съща дейност. Това е факт: всички онези от вас, които имат ниски чела, не са определени за някоя философска дейност, те не са за умствен труд. Ако на тях им дойде мисълта да станат писатели, ще си губят напразно времето. Те са за практическа работа. А в сегашния живот ще подготвят условията за бъдещия си живот. Това съм проверил. Вследствие на това онези, челата на които са ниски, а мислят, че имат ум, се лъжат. Те имат ум, но в астралния свят, а във физическия свят нямат условия той да се прояви. Ако цигулката им има само една струна, какво ще правят? На една струна може ли да се свири? Или ако цигулката им има само струните ми и сол, може ли да се свири? Значи тяхната цигулката трябва да е пълна, да има всички струни и свирачите да разбират законите.

Някои от вас искат да бъдат много активни, но не могат. Защо? Тяхната глава отзад е много сплескана. Човек, който иска да бъде деятелен, трябва да има широка глава отзад. Човек, който има сплескана глава отзад, като му дадат да направи нещо, оставя все

работата си недовършена. Все ще намери една или друга причина за това. А онзи, който има широка глава отзад, все ще намери време да довърши работата си. Така и някои от нас, като ги турят на работа – няма ги.

Затова трябва да определим мястото на всекиго от нас – кой за какво е. Който е роден за духовна работа – да бъде духовен. В бъдеще – това е друг въпрос. Някой е роден за музикант и като такъв той има цена, а друг някой не е роден за музикант и цял живот да прекара като музикант, няма да направи нищо. И той ще научи нещо, както роденият за това. Тъй щото всички ние сме родени за нещо. И ако се заемем за това, за което Господ ни е турил, ще направим нещо, но ние казваме: „Аз ще коригирам плана на Бога." И цял живот коригираме Господа. Най-после казваме: „Нищо не можах да постигна!" През следващия си живот пак коригираме Господа: „Нищо не можах да сполуча!"

Друго нещо: за да познаете дали вашият ум е в състояние да се прояви, дайте му по-усилена работа. Ако за три години успеете да повдигнете челото си, да стане с два милиметра по-високо, може да постигнете нещо. Но ако след три години вашето чело не е претърпяло никакво изменение, не си губете времето в разни философии.

Така че и според интензивността на волята, трябва да бъдем в състояние да изменим челото си, формата на главата, носа и да моделираме лицето си като един художник. Причината за неуспеха ни в това е, че когато говорим за себе си, ние имаме по-високо мнение, отколкото сме, а другите имат за нас по-лошо мнение, отколкото сме. И там е цялата ни грешка. Така ние се намираме между две крайности, затова трябва да съберем тези две величини и да ги разделим на две. От това, което мислим за себе си, да смъкнем

50% и от това, което мислят хората за нас да смъкнем пак 50%. Останалото – това си ти.

Сега трябва да се постараем да създадем между нас една благоприятна атмосфера за всички прояви, но не и амбиции. Защото забелязвам, че у вас се развиват повече личните чувства, тези отзад на главата, т.е. вие имате разположението на петела, на пауна – само пъстрите му пера – тр–тр-тр. Той казва: „Я вижте какво съм направил!“ Е, хубаво, тази пъстра опашка е от милиони години. А сега какво си направил? Като си изкаже гласа, ще видите, че той не е нищо. Като се изкачи на плета, петелът извиква: „Кукуригу!“ После пак слиза долу. На другия ден пак се качи: „Кукуригу!“ Ден след ден прави все това, а какво иска да каже с това кукуригу? Веднъж кукуригу, втори път кукуригу, трети път кукуригу, хиляди пъти кукуригу. Какво иска да каже той?

Наблюдавайте това кукуригу на петела. Когато започват да пеят първи петли, на човек му става леко на душата, като че ли се е освободил от някаква напаст. А като влезеш в селото и чуеш лая на кучетата, побива те страх. Лаят на кучетата подразбира, че има някаква опасност, а пеенето на петела подразбира, че няма никаква опасност, че нещо хубаво се крие. Е, добре, ако на моя праг дойде един петел и извика „кукуригу“, дойде втори – изкукурига, три, десет, петнадесет петли изкукуригат, какво впечатление ще произведат те? Първият петел ще произведе приятно впечатление, от втория туй впечатление ще започне да отслабва, докато най-накрая последният петел вече ще ви направи неприятно впечатление и ще искате да го изпъдите. Същото вършим и ние. Този петел докарва големи беди. Дойде един петел, каже: „Кукуригу“ – представя един план за работа. Дойде втори петел – пак „кукуригу“, представя друг план. Първият

план е хубав; вторият план казва: „Тази работа е тъй, но хайде да я напуснем.“

Ние ще се върнем към основната мисъл: в сегашното ви състояние Бог е вложил какво трябва да вършите, той ви е свързал с известни хора и вие трябва да ги намерите, вие ще ги почувствате и с тях ще трябва да работите. Тези двама, трима и повече души ще дойдат с други и ще заработите заедно. Така се обединяват хората, домовете, така се обединява цялото човечество. По същия закон се организират мравките и пчелите. Всяка една мравка си знае предназначението. Кой организира мравките, кой организира пчелите? Работата върви по един механически [органически][16] начин. А ние, които се бъркаме тук-там, мислим, че сме създадени по друг начин. Не, и ние сме организирани като тях, само че се отдалечаваме. Това блъскане, това греховно състояние, ни е отдалечило от правия път на развитие.

Всеки метод е полезен, защото щом приложите един метод, той ще ви разкрие къде са неговите слаби страни. Ще приложите втори метод – и той ще ви разкрие слабите си страни. И като приложите този метод ден, два, три, вие сами ще си намерите грешките и ще ги коригирате. Тези грешки се проявяват естествено. Не мислете, че всяка работа ще бъде съвършена. Ще има редица пропуски, но с течение на времето, ако се уповавате на Божествения закон и на Божията мъдрост, която работи, съществата, които са заинтересовани, ще помогнат да се организираме.

Та сега ще започнем с организацията, която ще изпробваме. Нали по100 души ще бъдете в група?

Питам: как ще започнете сега първата си работа? Тези съветници на труда как ще започнат работата? А съветниците на духовния

---

[16] Тук очевидно става дума за органически (от природата) метод.

живот с какво ще започнат? Виждали ли сте как някои опитни музиканти, като вземат нотите, посвирват по нещо оттук-оттам, но щом дойде някой виртуоз, без ноти започва отначало и изсвирва цялото парче. Разбира се, вие още не сте виртуози, но ще отворите нотите и ще заучите парчето добре да го свирите. Аз се надявам, че ще го заучите. Това ще бъде за вас един импулс да събудите способностите, които имате, и един на друг ще придадете от вашите енергии, които ще се кръстосват.

Има някои, у които природният ум е силно развит, затова те ще предадат част от своята енергия на други, у които природният ум и способностите са слабо развити. Ще има предаване на енергии у всички ви и тогава ще започне едно вътрешно брожение. Които са много енергични, ще предадат от енергията си на ония, които са по-малко енергични, така ще почне обмяна на енергиите ви. Но ако не разбирате закона, ще си въздействате един на друг по контраст и тези енергии ще се неутрализират. Как се създават тези енергии?

У вас може да се зароди желание кой да бъде пръв. Трябва да избягвате тази погрешка, иначе ще заприличате на онези 12 красиви дами в един град, които били избрани да посрещат един цар, но с условие най-красивата от тях да подаде букета на царя. Въпросът за това коя е най-красива щяло да се реши с болшинство, с гласуване. Всички гласували и като прегледали бюлетините, виждат дванадесет бюлетини с различни имена – всяка гласувала за себе си. Ако всеки гласува за себе си, тогава няма да има кандидат, който да са избере измежду всички. Ако подаваме бюлетина всеки за себе си, няма да можем да свършим Божията работа. А това, казано на прост език, значи, че всеки трябва да си пробие сам път. Пътят, в който Бог те е поставил, няма да го напускаш! Всеки от вас ще си върви по своя път и няма да се клатушка нито наляво, нито надясно. Може да се

ползвате от опитностите на другите, но от пътя, в който Бог ви е поставил, няма да се отклонявате. Това е желанието на всички нас – на всички, които са посветени. Нито да ви спъват, нито вие да спъвате. А всеки от вас, като види брата си, че се е спънал, да му посочи пътя и да му каже: „Този е пътят“ и да го насърчи.

Аз ще спра дотук и бих желал, ако има някои важни въпроси, нека който иска от вас да се изкаже конкретно за пет-десет минути. Да даде ясно някоя идея или да си каже мнението. Но не да дава мнение, че мисли тъй или иначе, но ако в него има някоя основна, Божествена идея, която да произтича от Духа, която Духът да му говори, тогава нека се изкаже.

– Как да познаем кога Духът ни говори, защото много пъти се съмняваме? Как може да узнаем кой път е за нас?

Допуснете, че аз съм беден човек. Отивам при един господин и искам да ми даде работа. Не ми дава. Отивам при някой мой приятел, а той ми казва: „Почакай!“ Но представете си, че аз имам дарбата да правя оси на колелета. Хубави коли мога да правя. Гледам – счупила се някого колата; първата ми работа е да му предложа да поправя колата. Той ме препоръчва на втори, на трети и ето – пробивам си път. Този ще ми даде нещо, онзи ще ми даде нещо. И тяхната кола е направена, и моята кола е направена.

Да допуснем сега следното противоречие. Да речем, аз съм завършил известен университет, завършил съм финанси, но за мене няма подходящо място и трябва да чакам една-две години, докато се освободи някое. И казвам: аз съм завършил финанси и не отивам да правя коли, макар че зная този занаят. Отивам по кафенетата, пуша цигара след цигара .... пуф, пуф. Питам: какъв смисъл има в това? Вместо да казва „пуф – пуф“, да вземе теслата, че „трак – трак“ с нея. Нали е по-умно?

Да вземем и други примери: завършил си пчеларство и имаш дарбата да се занимаваш с пчели. Захвани се с пчеларството. Имаш вътрешна дарба за земеделие. Прояви своята дейност в това отношение! Може да срещнеш мъчнотии, но ако вървиш против своето предназначение, ще срещнеш други мъчнотии. Първите затруднения ще преодолееш по-лесно и докато се подобри кармата ти, ще намериш добри приятели.

Сега някои от вас се намират при благоприятни условия, други – при по-неблагоприятни. Някои от вас ще се борят повече, но ние ще им помогнем да надвият. Няма да им върви по мед и масло, но ние ще проявим своята дейност, своя ум, своето сърце и своята воля.

Да кажем, някоя сестра е шивачка, бедна е. Иска да работи за Господа. Ще тръгне, ще влезе в някой град, ще пита: „Имате ли работа." Ще работи на едно, на друго място и ще си пробие път. Но ако тя мисли, че ще може да мине по по-лек път, значи че не е достойна за духовна култура, това не е правият път. Така в дадения момент това е едно оръжие, което Бог ти е дал. То е свещено и то ще те избави от известни изкушения.

Та сега ние – и по-младите, и по-старите, ще се върнем да развием своите дарби доколкото можем.

Най-първо в плана на работата, заемете се да си направите на физическото поле братски градини. Всеки град да си има братска градина: плодна градина, зеленчукова градина от 5-20-30 декара – колкото имате. Онези от вас, които нямат какво да правят, нека отидат там да работят, да вложат труда си, а от това, което излиза, да се ползват онези братя, които имат по-малко. Нали е практично празното време да се използва.

Някои от вас може да се заемат да отворите столарска работилница в някой град. Заемете се да правите маси, каци,

приложете през свободното си време изкуството, което владеете, и каквото придобиете, ще може да го продавате. Поставете в действие всички занаяти, които владеете.

Някой е педагог – нека събере 5-10-15-20 малки деца, да открие едно педагогическо училище, една забавачница и да започне да ги занимава. Някои от вас пък да се съберат по двама-трима души и да превеждат книги – ето една културна работа. Някои да образуват класове, кръжоци за четене на книги, съчинения на видни писатели, на учени хора. Други, с музикални способности, нека образуват оркестри от цигулки, кларинети и пр. И когато се съберем, винаги да има между нас голямо разнообразие – да знаем и да работим, и да пишем, и да пеем, и да свирим, и да четем, всичко да можем. Господ иска да знаем от всичко по малко, та да кажат другите, че тези хора знаят всичко. А сега, като се съберем, всички искаме да бъдем духовни хора – особено тези, които имат повече опитности.

В какво се състоят опитностите? Опитностите се състоят в следното: ако ви заведа в някоя планинска местност, ще имате опитност. Но ако аз имам само някои снимки и ви ги покажа, какво ще се ползвате от тях? Вие ще имате само едни умствени представи. Ако ви заведа в една планинска местност, вие ще възприемете магнетичното влияние на тази местност, ще дишате чистия ѝ въздух, ще пиете свежата и чистата ѝ вода, ще вкусите от всичките блага на тази местност. Следователно, за да ви заведа в духовния свят, няма да ви изнеса книга, в която е описан духовният живот, и от нея да го разглеждате, а ще ви кажа: „Елате с мен!“ Един ден, ако отидем на екскурзия в духовния свят, ще си отрежете големи пръчки и ще ви кажа: „Вземете си по една тояга и да тръгнем за духовния свят.“ Този духовен свят ще намерим в някоя планинска местност. Вие мислите, че той е на някое особено място.

Там, където бях през това лято, намерихме един рай – „страдрадосткия“ рай го наричам аз[17]. Всяко място, което може да произведе във вашия ум най-красивите мисли, най-красивите чувства и да измени в известно отношение вашия живот, е рай. Ще кажете: „Такова място не сме виждали.“ Това е част от рая – един кът от рая. Като отидеш на друго място, ще намериш друг кът от рая. Този Божествен рай е пръснат по цялото земно кълбо.

За да се познавате, употребете следния метод. Събирате се двама души на едно място, ти разправяш на другаря си нещо, но той не се интересува от това, което му разправяш. Причината за това не е, че този брат не иска да те слуша, а че у него са развити едни способности, а у тебе – други. Ти му говориш за музика, за изкуство, а той си мисли за дръвчетата, за кравиците си, за масълцето, да има къща, градина и прочее. Ти му говориш за музика, а той си мисли за своите крави. Тогава той започва да ти говори: разправя ти за кравите си, въодушевява се и се чуди защо ти не се интересуваш. И двамата сте прави. Той се интересува за едното, а ти – за другото.

Тогава този, който е умен, ще си каже: „За да ме разбере този брат, аз трябва да сляза там, където е той.“ Или той трябва да се качи при теб. И тъй правят младите. Когато двама млади се обичат, момъкът, като музикант, говори за музика, защото има музикално чувство, а момата по интуиция се нагажда към него, показва, че се интересува от музиката, докарва се. Той казва: „А, намерих я!“ Но

[17] Боян Боев пише, че през лятото на 1921 г. Учителя летува с много братя и сестри, предимно от София, в с. Ракитово – в един живописен кът на Родопите, всред иглолистни гори, в т. нар. Цигов чарк. На 8.XI.1942 г. в неделната беседа Учителя казва следното: „Преди години бях на едно летовище към Батак. Там има доста комари. Наричам го „Баташки рай”. Там има едно езеро, при това езеро е Баташкият рай. При езерото има една ливада, на която има безброй пеперуди от разни видове. Като отидохме, като накацаха по рамената, по шапките, играят си, усмихват се. Казвам: „Много се радвам на вашия рай“.

след като се оженят, той вижда, че тя няма никакъв интерес към музиката. „Ама че си будала – казва тя, – докато се оженя, се интересувах, но сега между нас не трябва да е вече така.“

Аз виждам, че някои от вас могат да разсъждават като философи, а други – не. Някои от вас са активни на физическото поле и могат да свършат грамадна, отлична работа, а други не са активни – не могат да свършат толкова много работа. Та всички тези енергии, които имаме, ще ги оставим да действат по Божествен път. Няма да изменяме Божествения път по никакъв начин.

Ония от вас, които са в Просветителния отдел, нека разменят мисли по това какви книги да издадете, какви книги да се препоръчват за четене. И някои от вас, които могат, нека прочетат тези книги. Ще се постараем да разпределим този труд, за да станем по-интелигентни, защото тъй, както сега вървим, не сме интелигентни. Хората от външния свят са по-интелигентни от нас.

Имайте предвид, че Христос казва: „Синовете на този век са по-умни от синовете на Виделината.“ Някои от нас трябва дълго да страдаме, докато се научим на правия Божествен път.

Сега има и друга опасност. Ония наши духовни братя, които се занимават с физическа работа, не трябва да ги оставяме да се погълне всичката им енергия само от физическото, а да заговори в тях и духовното. Един човек на физическия труд, който не е изразходвал своята физическа енергия, и влиза в духовния свят тъй неподготвен, той ще произведе цяла анархия. Вие ще проучвате този въпрос. Всяка група от 100-те души ще избере по 10 души помежду си от най-умните.

Тази сутрин, когато теглихте жребий, направихте една погрешка. Тази погрешка се състои в следното: когато един от апостолите стана изменник и предател на Христа, изгуби своето апостолство.

Апостолите се събраха, теглиха жребий кой да го замести и избраха Матий[18]. А след туй Господ имаше и други кандидати. Апостолите си избраха кандидата Матий, а Господ избра Павел. Кой от двамата свърши по-голяма работа? Павел.

Щом имате две мнения и теглите чопа, 50% е вярно. Жребият не може да разреши въпроса. Така и вие сега ще хвърляте жребий, за да разрешите една мъчнотия, но тя 50% ще е разрешена. Тогава мислите ли, че в тегленето на жребий всички са попаднали на мястото си? Значи работата, която вие сами можехте да направите, вие я възложихте на Господа и ето, Той пак я разреши. Физическият човек пита: „Дали трябва да работя на лозето или да стана чиновник?“ Въпросът е решен – мотиката. Там е неговото призвание. Тя ще свърши чудеса. Ако има умствено надарен син, не му трябва мотика, а умствено поле – там да работи.

– Може ли да стават размествания от една група в друга?

Може да стане разместване на някои от една група в друга, т.е. преливане. След като се наместите, които са останали отвън, те ще бъдат в запас. Вие ще им кажете: „Ти не може ли да дойдеш на моето място, а аз да остана в запас?“ В тези 100-те души ще вземете всички участие, ще започнете да мислите как да се създаде на всички работа. Ето един разумен начин за създаване на работа! Когато някой се намира в един път на изкушение, да му се създаде работа, за да се избави от това изкушение и да може да добие поне своята прехрана.

– Понеже пчелите живеят най-хармоничен живот, а ние се готвим за такъв, не е ли добре да започнем с пчелите и да се заемем с проучването на техния живот?

---

[18] Матий е избран за 12-ти апостол на мястото на Юда Искариотски (Деян, 1 гл.). Изборът е осъществен чрез хвърляне на жребий. Апостол Матий проповядва в Юдея, Сирия, Кападокия, Етиопия и др. Загива с мъченическа смърт в Йерусалим, където е пребит с камъни.

Когато турите на пчелите една изкуствена пита, те не я изхвърлят, а тук-там само я поправят. Така и ние – няма да изхвърляме изкуствената пита, а ще я оправим само тук-таме. Някои приятели имат вече наченки – заели са се с пчеларство. Някои опити са били сполучливи, а някои са излезли несполучливи. Не се обезсърчавайте! Всяка работа трябва да започне с малкото.

Ако някои от вас искат да изкажат мнението си върху някои неизяснени въпроси, нека се изкажат. Говорете върху въпроси за саморазвитието, за самообразованието, а празното си време искам да посветите на външна деятелност. Говоря за празното време, защото то трябва разумно да се използва за нашето душевно развитие и облагородяване. Това трябва да бъде първото нещо, целта на вашата работа.

– Каква работа ще има четвъртата група?

Тя има най-голяма работа – примирителната. Например две сестри се скарали – примирителите ще проучат основните причини защо и за какво са скарани, и то не да решат кой е виновен, а да търсят причините. Тази деятелност е важна не само за вас, а и за външните хора. Ще дадем един малък модел, да покажем как трябва да се работи.

В някой град може да направите следния опит за работа: съберете се две-три семейства за една година, поне заедно да се храните, без да си туряте някакви ограничения, да видим как ще направите опита. При задружното ядене ще съкратите бюджета си. Ние имахме такъв опит на нашия курорт[19]. Бяхме двадесет души, които, ако се хранехме сами, поотделно, щяхме да плащаме скъпо, а

[19] Вероятно става дума за същото летуване в Родопите, за което Учителя говори по-рано.

така, задружно, ни излезе по 16 лева дневно на човек[20]. И при това ще се научите да ядете само необходимото. Едно или две ястия са достатъчни. Тогава и жените ще се освободят от излишен труд. После да се научат сестрите да имат една обща пералня, да перат задружно и да имат една обща кухня.

Направете един опит – туй не е наложително, но така ще видите какви ще бъдат практическите резултати. А сега една жена изждивява целия ден в къщи за работа и трудът ѝ е разпръснат. При отделно пране например се изгарят повече дърва, изхабява се повече сапун и разноските са по-големи. Приложете това където може, където условията позволяват. Първия път опитите може да са несполучливи, може да дадат обратни резултати.

– За да има успех при такова задружно живеене, не трябва ли да има надпревара в работата?

Трябва да има, но с Любов.

Коя е прицелната точка на майката? – Детето. Докато има дете отвън, тя може да работи. Коя е прицелната точка на учителя? – Учениците. Учителят работи, докато има ученици. Щом изгуби учениците си, той престава да работи. Навсякъде трябва да има един стимул отвън.

– Възможна ли е съвместна работа на тези групи, щом в тях има хора от различни градове?

На първо време ще си кореспондират. Например някои братя от София ще ангажират някое място и ще започнат да го обработват. Сега русенци правят такъв опит[21], но не са свършили още работата

---

[20] Тогава стойността на парите е била различна от днешната, но да кажем 10 пъти по-малко или примерно – 1. 60 лв.

[21] През същата 1921 г. на 9 март учредява Русенската комуна. През есента на същата година русенската общност успява да организира обработването на 140 дка земя, докато по същото време Арбанашката комуна обработва само 26 дка земя. Този опит продължава до 1957 г. но с много прекъсвания, противоречия и неразбории.

си, не са видели още своя резултат. Айтосци също правят опити[22] – всички работят.

Щом в една работа се внесат дребнавости, тя се разваля, а това може да се направи от всеки, бил той мъж или жена, щом си служи с дребнавостите.

Пазете следната идея: като започнете тези опити, ако мислите да се осигурите материално с тях, хич не се залавяйте. Тия малки опити не са места за осигуряване. Ако някой има свободно време, да се заеме с тези опити.

Да допуснем сега, че няколко млади братя образуват една малка комуна, искат да живеят един идеален живот. Сега защо ги обвиняват? Влизат те в тази комуна и заработват. След време някоя сестра се обърнала към Бога и казва: „И аз искам да работя“, и влиза вътре. Влюбва се в едного от братята и иска да се жени. Хубаво, това не е лошо. Оженват се, после имат деца. И сега, за да осигури децата си, тя ще изпъди всички други членове на комуната. И затова аз не казвам като вас, че жените развалят всичко, но жените взимат всичко.

И обратното е вярно. Например пет-шест сестри решили да заживеят един комунистически живот. Един брат иска да влезе да работи с тях. Влюбва се в една от сестрите, иска да се ожени. Оженват се и изпъждат другите сестри. Тези неща не са лоши, хората трябва да се женят, но когато влезем да работим по Бога, трябва да поставим всички неща на тяхното място. Въпросът не е да се женим или не, да имаме ли деца или не, въпросът е да живеем един разумен, Божествен Живот.

---

[22] През 1920 г. Учителя е в Айтос, където тогава дава съгласието си за реализиране на една идея, дадена от брат Георги Куртев – да се направи братска градина в Айтос, която да се превърне в духовен център. По това време сестра Василка Иванова от Айтос живее в София, на ул. “Опълченска” 66. Тя получава наследство – нива от 25 декара на 3 километра западно от града, и подарява нивата на Братството.

Най-после да се опитаме да направим една идеална комуна. Цялото братство ще вземем някои общи места и в течение на годината братя и сестри от всички градове ще отиваме на тези места да работим.

– Ще бъдат ли съгласни всички братя и сестри да работят на общото лозе?

Мъчно се уреждат работите на физическото поле. Този е един от мъчните въпроси. Сега тази работа трябва да се подеме от млади и стари, от всички, та ще видим и добрите, и лошите страни, и това ще бъде един опит за вас. В тази работа искам да ангажирате само празното си време, когато нямате с какво друго да се занимавате. И свищовци правят опити, а сливенци и софиянци проектират и те да правят опити.

(Някои братя и сестри изказаха различни мнения по повод предстоящата работа на четирите отдела и образуване на комуните.

Всички наблягаха на мисълта, че тази работа ще бъде успешна, ако между нас има Любов и готовност за самопожертване.

Изказа се желание да се поправи грешката, сторена при избора по жребий, но у всички се забелязваше желанието Учителя да ни посочи определена работа за групите.)

Тези четири групи са една задача, която трябва правилно да разрешите. Като казвате, че изборът трябва да се анулира, това не значи, че когато направите борч, трябва да го анулирате, и като се подпишете, назад да си върнете подписа. Каквото е станало – станало. Ние не считаме, че това е една грешка. Това не е грешка, то е един опит, който вие сега правите. И този опит ще се поправи. Всичко ще се поправи, ще дойде до своя естествен ред. Всички онези, които са избрани, ще влязат в ролите си.

Най-първо вие не сте разбрали какво значи да влизате в Трудовия съвет. Вие се уплашихте – мислите, че ще вземете мотиките, за да работите. Идеята съвсем не е тази – да вземете мотиката. Ние само искаме да използваме свободното време и да не оставаме празни, та да влизаме в грях. То може да бъде един ден от седмицата или месеца, но по закона на Любовта. И един ден да употребим – ние сме сполучили. Сега влязохте вече, впрегнахте се. С труда си вие ще създадете една вълна за работа. Въодушевите се, но после веднага отстъпвате и казвате: „Не съм за работа." Онези, които са влезли, започват вече да съжаляват, че са влезли, а онези, които не са влезли, съжаляват, че не са влезли.

Вие имате четири групи и аз ще избера 100 души, защото имам запас, имам право да избера 100 души. Всички ще влязат на работа и никой няма да остане празен.

Не се смущавайте, че опитът ви е излязъл несполучлив. Всеки първи опит е несполучлив, всякога е така. Знаете ли колко несполучливи опити е правил Господ? Ами че Той направи първия човек по свой образ и подобие, тури го в Рая, но опитът излезе несполучлив. Христос дойде, и Той направи втори опит. И този опит излезе несполучлив. Защо? Защото като остави работата на Своите избраници, те я развалиха и Той трябва пак да дойде пак да я поправи. И още опити има да се правят. Господ изпъди Адам и Ева от рая и после слезе на Земята да учи хората, че не трябва да се бият. Сега хората се мъчат да разрешат теоретически кое учение е по-право.

Всякога трябва да се знае, че първият опит е несполучлив, не че не е сполучлив, но че е подготовка за втори опит. Вие не се обезсърчавайте, защото ако разсъждаваме тъй, всинца ще започнем

да попадаме в едно замаяно състояние, ще започнем да усещаме тягост в главите си.

22 АВГУСТ, ПОНЕДЕЛНИК, 5 ч. УТРИННА МОЛИТВА

Да обнови Бог сърцата ни със съвършената Божествена Чистота.

1. Добрата молитва.

2. Благословен Господ Бог наш.

3. „Всичко у вас с Любов да бива.“ (Първо послание към коринтяните 16:14)

„Да се утешат сърцата им, съединени купно в Любов, и във всяко богатство на съвършено разумение да познаят тайната на Бога и Отца и на Христа.“ (Послание към колосяните 2:2)

„От това всички ще познаят, че сте Мои ученици, ако имате Любов помежду си.“ (Евангелие от Йоана 13:35)

4. Размишление върху Божествената чистота. (Коленичили на лявото коляно.)

Да царува Любовта на Единия наш Отец в сърцата ни.

Да се слави Мъдростта на Единия наш Отец в духовете ни.

Да осияе душите ни Истината на Единия наш Отец, Който е начало и конец на всичко.

5. „Отче наш“.

Бележка: Щом от Любовта се преминава към Мъдростта и Истината, преминава се от едно състояние в друго. При произнасянето на тези изречения нека се постараем да схванем вътрешната страна на това, което е скрито в тях.

ПРАВИЛНИЯТ РАЗВОЙ НА ЧОВЕШКИТЕ ЕНЕРГИИ

22 август, понеделник, 6.30 ч.

Нека само за няколко минути обърнем нагоре погледа си и възнесем една топла молитва към Бога.

Ще ви прочета 64 глава от Исайя.

Така е говорил преди няколко хиляди години един от видните израилски пророци. Разбира се, това е едно вътрешно преживяване на пророка. За да можем да разберем дълбоко вътрешния смисъл на думите, за да разберем какво е искал да каже пророкът, трябва да имаме същите преживявания, същата обстановка. Много от неговите думи на нас ще се видят така странни.

Защо пророкът се обръща с думите: „О, да би раздрал Ти небесата, да слезеш. Да бяха се стопили горите от Лицето Ти.“ Това е една тъй естествена фигура! В Природата, когато облаците и тъмнината са покривали небето и слънчевите лъчи не се докосват до онези малки семенца и растения, каква ще бъде тяхната молитва? Ще кажете: „Дано облаците се размахнат и слънчевите лъчи проникнат до онези малки души, които чакат Божието благословение!“ Така и човешките души се молят да се разкъсат небесата и Божията Любов да слезе върху тях.

Тази сутрин има да размишляваме върху три изречения: „Да царува Любовта в сърцата ни, да се слави Мъдростта в духовете ни и да осияе Истината душите ни.“

Първото е: „Да царува Любовта в сърцата ни.“ Значи тази Любов, която трябва да царува в сърцата ни, ще предизвика един род енергия; Мъдростта, която трябва да се слави в нашите духове, ще предизвика

друг род енергия; Истината, която трябва да да осияе душите ни, ще предизвика трети род енергия.

Тук имам три обикновени уреда (показва) – единият от тях, компасът, е свързан с магнитните полюси и отчита най-правилно течението на земния магнетизъм. Значи той е чувствителен към тези енергии и показва винаги една и съща посока. Вторият уред, барометърът, е свързан с друг род енергии, а именно с атмосферните промени. Всякога, когато става промяна в атмосферата, този уред отбелязва тези промени. А третият уред отбелязва течението на човешките енергии, които изтичат от дясната и от лявата ръка на човека. Когато този уред се обхване с ръката ни, стрелката му показва каква е нашата енергия и в какво направление тя се движи.

И тъй, тези три уреда определят енергиите. Едни, които текат от север към юг, други, които се проявяват в атмосферата, и трети – в човешкия организъм.

Ние не трябва да спъваме себе си. Не трябва да спъваме нито сърцето си, нито душата си, нито ума си. Всички противоречия, които произлизат в нас, спъват нас самите – съмнението, омразата, всички противоречиви чувства спъват първо нас самите, а после всички онези, които могат да се заразят от тези чувства. Те са като пожар, който може да обхване всичко. Отрицателните енергии се предават и положителните енергии на злото също се предават. Доброто, което вършим, се изразява в добрия стремеж. За да не се спъваме, трябва да имаме вяра, която е особено необходима за нас. Тя ще внесе едно успокоение в нашия ум.

Например случи ти се някое нещастие, ти ще се смутиш и ще кажеш: „Нали Господ е справедлив, умен, добър. Защо допусна това за мен?“ Ако преминеш през тези страдания, ти ще придобиеш опитностите от тези страдания, нещастия, смущения, докато чак след

месеци ще се свестиш, ще съзнаеш, че грешката е в теб, а не в Бога, и ще видиш, че не си на правия път. Ако ти се спънеш по един път и срещнеш препятствия, Бог ли, Който е турил препятствието, е виновен, или ти, който не знаеш пътя, по който вървиш?

Най-първо ние не трябва да смущаваме себе си. Като казвам, че не трябва да се смущаваме, това значи да не смущаваме духа и душата си с такива детински разбирания. Каквото и да ни се случи, трябва да казваме: „Такава е Волята Божия." И не само да казваме това, а да го почувстваме дълбоко в душата си, да го помислим, да съзнаем, че туй, което е допуснато, е за наше добро в дадения момент, и тогава да насочим волята си в тази посока, в която Божественият Дух иска да ни преведе.

Вчера, когато правихте избора за Физическия, Духовния, Просветния и Помирителния съвети, трябваше да знаете, че тези съвети трябва ги да имате вътре в себе си. Когато говорим за Физическия съвет, съвета на труда, да се има от всички предвид да се стремим да поставим тялото си в едно правилно състояние, да го обновим физически, защото, както казва Писанието, нашето тяло е Храм Божи. Трябва да работим физически върху него – ще го измазваме и отвън, и отвътре. Ако падне някоя тухла тук или там, ще поставим нова на мястото ѝ. Когато говорим за физически труд, ние обикновено разбираме нещата извън себе си. Не, първо трябва да ги разбираме вътре в себе си. Можем ли да приложим този закон вътре в нас, да изправим своето тяло, ще можем да поправим и себе си. Но ако аз не мога да изправя себе си, как ще мога да изправя другите? Следователно физическият труд може да се използва само тогава, когато у нас има високо духовно съзнание. Тогава вече физическият труд е едно приятно забавление за духа. Когато духът се разшири много и не знае какво да прави, Господ го изпраща да работи на

Земята – за духа това е най-приятният акт. С този акт започва всичката творческа работа. Духът се радва на този творчески акт, който се зарежда у Бога. Следователно физическият, материалният свят, е изявление на Бога. Онова, което е скрито и невидимо за нас, става видимо. И във видимия свят ние трябва да съзираме Невидимия, а можем да го съзрем само тогава, когато се взираме в нещата. Когато един поет вземе едно цвете в ръката си, той вижда в него повече, отколкото един обикновен човек. За това цвете един поет може да изпише 10-15 листа, и то с най-красиво описание. А обикновеният човек, като вземе цветето, ще каже: „Това малко цветенце има пет листенца, червен цвят и малко, тънко стъбълце – не зная за какво е създадено." А поетът ще седне, ще опише това цвете, ще го направи като живо същество и ти, като четеш, ще си кажеш: „Откъде намери този поет толкова нещо в това малко цветенце?" Е, хубаво, какво е положението на поета? Допуснете, че вие стоите от едната страна на някоя ограда, а аз – от другата, и през една малка дупчица си пъхна пръста. Вие побутвате пръста ми, но не знаете, че зад оградата стои човек. Ако сте прост човек, ще стиснете малко пръста ми и ще кажете: „Нещо мекичко, тъничко хванах." Ще тикнете пръста ми назад и той ще се скрие. Ако обаче сте чувствителен, деликатен, ще почувствате, че зад тази преграда има някаква особена енергия, нещо друго, живо същество, което обичате, и ще започнете да описвате това същество. Такова е положението на поета. Зад тази преграда той вижда това, което обикновеният човек не може да види. Следователно всеки от вас ще се стреми да развие в себе си Божественото съзнание, да развие интуицията си и да вижда във всички форми Божествените прояви на Живия Господ на Любовта. Ако ти, като погледнеш един човек, не видиш в него Божествените прояви, ще го постиснеш малко и ще кажеш: „Няма нищо особено." По същия начин, ако се обърнем към

един касапин да ни опише какво представлява човекът, как би го описал той? Той ще намери, че месото на едни от вас е по-крехко, а на други – по-жилаво; ще намери, че месото на едни става за пържоли, а на други – не. Такова ще бъде неговото описание за човека. И когато злото вземе надмощие в света, започваме да имаме разбирания като тези на касапина и казваме: „Това месо е грубичко – не става за пържоли.“ Това не е разумно схващане на нещата в този свят, по такъв начин ние не може да се развиваме правилно. Затова ние първо трябва да схванем физическите, несъзнателните енергии, които се развиват в нашето тяло и изтичат от Природата. Те имат особен род действие. Тези енергии трябва да ги прекараме през тялото си отгоре-надолу, наляво-надясно, за да се обновява то. Тези енергии се пренасят чрез артериалната и венозната кръв отгоре-надолу и отдолу-нагоре, постоянно циркулират в тялото ни. В тези физически енергии пък има друг род енергии, които аз наричам енергии на чувствителността. Не трябва да съзнаваме енергията само като физическа проява, а и да схващаме, че всяка енергия произвежда известен род приятно или неприятно впечатление, защото физическата енергия може или да ни подтикне да вървим напред, или да ни спъне. Когато физическата енергия те спира, тя предизвиква корабокрушение, а когато те движи напред, туй движение ни е приятно. Тъй например се движи един влак от София за Варна – ако тази енергия моментално се спре, веднага всички пътници изскачат от влака навън. И когато един род енергия от астралния свят се спре, ние чувстваме при спирането на тази енергия или едно болезнено състояние, болка, или приятно разположение на чувствата си.

Третият род енергии са в ума ни. Когато те действат, ние мислим, че имаме разширение в ума ни, а когато тази енергия се спре, веднага чувстваме, като че ли един връшник се поставя на

главата ти. И тогава мислиш: нищо не излиза. Защо стават тези неща? Защото сме изгубили ключа на Любовта. Щом загубим този ключ, започват нещастията на физическото поле, на физическия свят, после започват нещастията в астралния и най-после в умствения свят. А дойде ли Духът, веднага всичко у нас оживява.

Духовните енергии на Бога, когато Той се проявява, за нас са физически енергии, а нашите духовни енергии от Земята са физически енергии за Бога. И туй, което ние наричаме физическо, като че ли няма никакво пряко отношение към нас. То е проявление на Бога. Всяка физическа енергия е проявление на Бога. В туй, в което ние не намираме никакъв смисъл, Бог е вложил най-големия смисъл, а в туй, в което ние виждаме най-големия смисъл, Бог намира най-малкото съдържание. Тогава, когато ние се считаме на Земята най-много духовни, Бог не намира в нас никаква духовност. Говоря по човешки. Защото ние си мислим, че като станем духовни, Бог ще ни обича. Това би било смешно! Няма нужда Бог да ни обича за нашето съвършенство. Индивидуално Той няма защо да ни обича, но в Бога има една вътрешна потребност да се прояви, да се радва на всяко същество на Земята – да го направи щастливо, да го направи блажено и да му даде форма. И Бог има различни начини и пътища за това и като не ги разбираме, ние ги намираме неестествени за нас. Но неестественото за нас е естествено за Бога. Значи туй, което ние наричаме анормално, за Бога е нормално.

Та ние ще пристъпим сега към изправянето на телата си. Телата ви са изкривени, защото като дойде известна аномалия в черния ви дроб, усещате едни притъпени чувства, не можете да обичате. Тогава тялото ви не е в състояние да предаде вашата енергия, затова цялото ви тяло – ръцете, краката ви ще бъдат студени. Краката ще бъдат като сухи клечки и който ви пипне, ще каже: „Няма топлина в този човек.“

Е, питам ви: кой обича да носи сухи клечки? За огън – разбирам, но на нас сухи клечки в живота не ни трябват. Следователно в ръцете си трябва винаги да имате една топлинка. Ако я нямате в ръцете си, ще си създадете мисълта да придобиете тази топлинка. Вие ще си я създадете мислено, като си казвате: „В мен има една малка дисхармония, но ще я поправя.“ Това показва, че сте съгрешили в Любовта. Щом стомахът ви не действа правилно, значи че сте съгрешили в Любовта, в нейното първо проявление: яли сте повече или по-малко. Понякога хората развалят стомаха си, като се хранят малко, както правят някои скъперници, за да не осиромашеят, а понякога, когато много ядат, преяждат, и след това употребяват разни лекарства. Едни измъчват тялото си, като се лишават от нужната храна, за да печелят пари, а други преяждат. И едните, и другите развалят стомаха си. Всеки ще употреби от тази енергия дотолкова, доколкото му е необходима за поддържане на физическия живот. Ще се обърнете към Бога и ще Му благодарите за храната, за всичко, което ви дава.

Сега за всички ни е необходимо едно физическо развитие. Душата не може да се прояви в едно хилаво тяло. Я си представете, че ние имаме само едни кости, едни жили, и очите ни се движат в такова едно тяло! Каква красота ще има това тяло? Представете си само! Някои казват: „Не трябва да бъдем много дебели.“ Ами ако бъдем много сухи? Едното и другото са крайности. Значи трябва да имаме красиви тела, в които да се проявява Божествената енергия. Лицата ни трябва да бъдат красиви, пластични, за да може да изразяват всички наши чувства и движения. Движенията, походката ни, да бъдат тъй пластични, че като ни погледне човек, да каже: „Много хубаво върви този човек!“ А някои вървят като една гемия – залитат натук-натам като пияни.

Хората от Новото учение трябва да се различават от другите по всичко. Като те срещне някой човек, да каже: „Този човек върви по особен начин, спретнат е, оправен е.“ На вас не се позволява да ходите прегърбени като буквата S. Бог не обича въпросителните. Светът може да прилича на въпросителна, но ние ще приличаме на изправени дървета. Ще бъдем тъй изправени, че предната част на лицето да е успоредна на гръбнака ни. Като вървим, гръбнакът и лицето да образуват две успоредни линии. Това е правото ходене.

Първото нещо е всички да изправите гърбиците си. На учениците от тази школа не се позволява да имат гърбици. Аз ще ви дам един метод, по който да познавате дали имате гърбица, или не. Вечер, преди да си легнете, допрете гърба си до вратата и вижте какво е разстоянието между вашия кръст и вратата. Колкото по-голямо е това разстояние, толкова по-голяма е гърбицата ви. Разстоянието между кръста и вратата трябва да е малко. Щом се образува разстояние от четири пръста, в тебе вече има гърбица. Това е в състояние да измени енергиите на умовете ви. Навсякъде тази енергия ще се явява в умовете ни и няма да можете да мислите правилно. Ако гърдите ви са притиснати, ако не дишате правилно, ако нямате достатъчно кислород, ако нямате тази фосфорна енергия в организма ви, веднага ще се образува у вас едно вътрешно помрачаване. Защо? Защото не сте ходили изправени. Правдата и правотата са свързани.

Бих желал, когато догодина дойдете тук, всички да имате по-малки гърбици. Сега съвременните религиозни хора изтощават тялото си, докато накрая според този закон стават нещастни и умират. В това отношение те приличат на Настрадин Ходжа, който искал да отвикне магарето си да яде, но като го отучил да яде, то

умряло и след това трябвало той да ходи да си носи вода сам. Аз не бих желал вашето магаре да умре.

„Има – казва апостол Павел – тела естествени и тела духовни.“ Има магаре естествено, има и магаре духовно. Думата магаре може да ви се види вулгарна, но тя значи и осел, а оселът е емблема на четвъртото посвещение – смирението. Когато дойдеш до положението да пораснеш много, Бог те смирява и ти идваш в положението на магаре. Казват: „Той е магаре.“ Каквото и да говориш, все магаре те наричат, каквото и да правиш, все за твоите уши ще говорят: „Магаре е той.“ Туй е посвещение за смирение и търпение. Като говорим за магарето, това значи човек да се смири, да се откаже от своята гордост. Вие мислите, че магарето е смирено. Не, горделиво е то! Като го пуснете да върви свободно, ще видите, че е горделиво – то никога не остава назад, на опашката, а все напред върви. То показва: „Аз съм капитан, аз водя.“ Големи амбиции има в него. Следователно, за да дойде това магаре отново в естественото си състояние, Господ го е подложил на големи изпитания. Това е нашето вътрешно състояние. Отначало си мислим, че имаме големи таланти, знания, и най-после казваме: „И хората имат право.“ Ние се смиряваме и започваме да понасяме всички оскърбления. Няма учител, няма проповедник, които да не са понесли оскърбления. Така и вие, като изпитате това състояние, ще кажете: „Аз съм сега в четвъртата степен на посвещение – на магарето.“ Като видите едно магаре, ще се запитате: „Изпитал ли съм това състояние на магарето?“

Забележете: Христос не влезе в Ерусалим с кон, а с ослица. С това Той казва, че хората не трябва да яздат на кон, а на магаре. Ослицата ни казва, че който не научи този Божествен закон, ще реве като магаре.

Вторият род енергии са енергиите на сърцето и енергиите на чувствата. Щом запасът на физически енергии е достатъчен, тялото е в нормално състояние, тогава и духовните енергии съответстват на физическите, т.е. физическите енергии по-лесно могат да се трансформират в чувствени. Когато има несъответствие между физическите и духовните енергии, тогава нашето състояние не може да се прояви. Понякога чувствате, че не може да се проявите, усещате тук, под лъжичката, една топка. Някой казва: „Изгубих Любовта си." Не, ти не си изгубил Любовта си, а астралното ти тяло е в анормално състояние. Причината за туй анормално състояние е следната: когато в ума ви се загнезди мисълта, че някой приятел, когото сте обичали, ви е причинил огорчение, изгубвате всяко доверие към него, този приятел оставя в астралното ви тяло нещо като отрова, която постоянно ви измъчва. Вие трябва да изнесете този мъртвец от себе си, от къщи. Ще извикате всички приятели и ще го опеете. Щом го изнесете, ще поплачете малко, но после ще се утешите и на душата ви ще олекне.

И тъй, учениците на Бялото Братство трябва да се освободят от тези мъртви образи. Казвате: „Той крайно ме обиди!" С това ти вече си имаш един мъртвец, когото трябва да изхвърлиш навън. Колкото повече го държиш в себе си, толкова повече той ще почне да се разлага, да смърди. Ако го задържиш, ти ще страдаш. Не мисли, че ако задържиш един мъртвец в себе си, ти ще напакостиш някому. Не, никому няма да напакостиш, освен на себе си, защото като не дохожда в тебе Божествената Любов, ти ще започнеш да съхнеш – корените ти ще изсъхнат. Какво ще направиш? Ще извикаш господаря на този мъртвец и ще кажеш: „В името на Божията Любов, която действа в сърцата ни, в името на Божията Мъдрост, която

действа в душите ни и със силата на Словото Божие, което действа в духовете ни, Бог да го прости!“

И сега да погребете всички ваши умрели. Но да не викате други да ги погребват, да не викате мене да ги погребвам, аз няма да дойда! Всеки сам ще отиде да погребе своите си. Христос казва: „Оставете умрелите да погребват своите умрели.“ И вие, живите, сами ще погребвате вашите умрели. Да не викате други, освен един-двама. За тия умрели аз не искам да слушам. Дойде някой при мене, започва: „Знаеш ли еди-кой си как кръвно ме обиди?“ Дойде друг – за същото се оплаква. Казвам: достатъчно. За умрелите няма какво да говорим! Ще те обиди, разбира се. Умрял човек не може да не те обиди. Всяка дисхармония в нашите чувства, всяко горчиво чувство ще извадим на повърхността – да върви при своя господар. Това са чувства на дявола. А в нас ще внесем благородните чувства на Любовта – нека те се борят с отрицателните, а ние трябва да бъдем свободни.

Сега ще ви дам едно правило за вашето умствено развитие. Често учениците, които започват с окултизма, се спъват със своите учители. Те започват помежду си да спорят кой учител е казал по-велики истини и кой не. Божествените Истини не могат да бъдат нито по-велики, нито по-малки. Ако ти внесеш в ума си мислите на двама учители и започнеш да сравняваш коя мисъл е по-права, ти сам се спъваш. В ума си ще имаш винаги само един Учител. Този Учител аз ще назова с името Учител на Любовта. Някой ме пита: „Ти вярваш ли в Христа?“ Казвам: не вярвам в Христа. Ами какво е Христос? Христос е външната страна, той е Учител на Любовта. Ако познаваш Любовта, ще познаеш и Христа.

Сам Христос казва: „Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го призове, не го привлече.“ С какво ще го привлече? С

Любовта. Следователно, когато Любовта нас ни привлече, тогава ще познаем и Христа.

И тъй, ще вложите Любовта като един алхимически камък в себе си и за нея само ще мислите. Аз говоря за Любовта като един велик принцип, който ще премахне всички мъчнотии, ще разреши всички въпроси. Защо? Защото тя внася хармония. Като ви говоря сега, в този момент, между вас няма още хармония. Туй се дължи отчасти на атмосферните промени, които стават във вас: в някои има повече влага, в други – по-малко. Днес времето противодейства на нашите разбирания. Ако ние не разбираме закона, ще мислим, че има някакво противоречие. Как може да изправим това противодействие? Намалете малко влагата. Някои от вас имат желание да вземат повече, отколкото им трябва, а други пък не искат да вземат и толкова, колкото им трябва. Онези, които са взели повече, да го оставят, а онези, които не са довзели, да вземат това, което мислят, че им е нужно.

Казва пророкът: „О, да би раздрал Ти небесата, да слезеш!“ Небесата в този смисъл показват онзи Разумен живот, при който Божественото се изявава в нас. Павел казва, че завесата, зад която тези мистерии са стояли скрити, се е раздрала. Значи тези мистерии са станали явни на човечеството. По-рано, при слизането на човечеството, Любовта не е била тъй силно проявена, както сега – не е имало такава Любов. Но понеже днес ние сме на дъното, при най-големите противоречия в живота, при най-големите страдания, затова и тази Любов се проявява по-усилено. Спрямо нас сега Бог употребява по-големи усилия да ни помогне, отколкото в миналите епохи. Той ни е чакал, докато сме се хлъзгали, и сега ни изпраща всички Свои помощници да превързват тези счупени крака. Сега някои от вас излизат от болницата. Няма повече слизане надолу. Като сте падали,

сега ще поемете пътя на възлизането ви към Бога. Пътят на слизането е Пътят на Мъдростта, а пътят на възлизането е Пътят на Любовта. Затова новата фаза, новата еволюция, е фаза на Любовта. Пътят на Мъдростта е свършен – той ще бъде в помощ на Любовта. По-рано е било обратното, затуй трябва сега да поставите на първо място Божията Любов като принцип и да се подчините на всички нейни внушения и пориви във вашата душа, като изгладите по възможност всички противоречия, които се създават умствено между вашите братя и вас самите.

„И да бяха се стопили планините от Лицето Ти, като огън, който прави водата да клокочи, за да стане Името Ти познато на противниците Ти.“ Исая 64:2 Кои са тези противници? Тези противници са същите ония духове, които искат да спънат вашата еволюция. Да стане Името Ти известно – значи силата Божия да преодолее. Всички вие сте жертва. Около вас има известни спънки, трудности от физически характер, затруднения от сърдечен и от умствен характер. Между вас няма никой, който да няма мъчнотии. Всички вие – и мъже, и жени, и деца, сте ги изпитали.

Когато дойде Любовта, тя ще изяви Името Божие. Защото кога даваме някому име? Когато обичаме някого, тогава му даваме име; не го ли обичаме, туряме му номер, например № 1, № 2 и т. н. За да обикнем нещо, трябва да му дадем име. Първото име е Любовта. Не може да дойде Божията Любов, ако не знаем Името на Бога. И когато Го произнесем, Той ще каже: „Тук съм.“ Видиш някого по улицата, викаш след него: „Ей, чакай!“ Той си върви, не се обръща. А когато му извикаш: „Иване, братко!“ – той се обръща. Призовеш ли Бога като Бог на Любовта, веднага ще се обърне и ще ти каже: „Какво искаш?“ И веднага ще ти олекне. Затова се казва, че като ходим в Пътя на Любовта, още преди да поискаме нещо, ще го имаме. Господ ще

разбере нашите желания, за които копнее умът и сърцето ни, и ще ни ги даде.

А сега няколко думи по отношение на избора за четирите съвета, който се състоя вчера. Този избор няма да се анулира, той ще бъде за вас през цялата година една задача, която ще трябва да разрешите. Не се смущавайте от нея. За онези от вас, които влизат в тъй наречената Физическа група, най-малката задача през годината ще бъде да убедят трима души да посадят дръвчета в градините си. Това е най-малкото, което те могат да направят. За онези от вас, които са в Духовния съвет, най-малкото, което могат да направят, е следното – да намерят трима души и да ги убедят да изправят по три грешки в живота си. За онези от Просветния съвет най-малката задача ще бъде да намерят по трима души и да ги убедят да прочетат по три от най-хубавите книги. А за онези, които влизат в Примирителния съвет, да намерят по трима души и да ги примирят с по трима техни неприятели. Това е задачата на тези четири съвета от по 100 души. Нали е ясно?

– Ясно е – ясно и определено.

Туй е най-малкото, което трябва да направите. Нали ще можете да го направите?

– Ще можем. Ами ако не се намери някой човек, който да има три грешки, какво да правим? Да допълним ли грешките с такива от друг човек?

Все ще се намери един човек, който да има три грешки. Например ще намерите един човек, който обича да понатупва жена си; втората му грешка е, че обича да говори лошо за приятелите си, и третата – че е постоянно недоволен от живота си. Ще намерите такива хора, били те мъже или жени. Непременно ще намерите трима души. Най-малкото се върши най-лесно. Вие не се спъвайте, вложете в ума

си мисълта да свършите това и ще го свършите. Аз ви казвам, дори да имате трудности, те няма да бъдат такива, че да не можете да ги преодолеете. Знаете ли, ако вие примирите по трима души, какъв ефект ще произведе това в света? Проверете къде е правата философия.

Някои си мислят, че туй, което четат в книгите, е тъй, както когато го четат в романите. Например, когато някой романист описва фактите, те в действителност такива ли са, каквито той ги описва? Не, не са такива. Понякога той им туря парафернали (излишни прибавки), като представя героинята си по-силна, отколкото е, героя – също. При всички романисти има една слабост – че представят героите си не такива, каквито са. И нашите светии са представени такива, каквито не са – светостта им е по-малка, отколкото ние си я представяме. И учените, и гениите не са такива, каквито се виждат на нашите очи. Има две крайности – или ще преувеличим, или ще намалим. Ние още не сме достигнали до състоянието да разбираме нещата тъй, както са те.

Всяка група ще извърши по 900 работи[23]. Групата от 100 души, която аз ще избера, ще въдворява хармония. В нея ще влизат най-умните, най-добрите и най-силните по ум, по сърце и по воля. Във вашите умове сега ще възникне мисълта: ами ние не сме ли добри? Четирите групи избра Господ, а тази група ще избера аз. Четирите групи стоят по-високо, Господ ги избира, а останалите избирам аз и затова те трябва да правят по-големи усилия, за да се кандидатират. Те са най-малките, те са последните. Знаете ли какво ще правят те, когато всички в другите групи заемат длъжностите си? Онези, които нямат какво да правят, взимат цигулката си и започват да свирят.

[23] Всъщност по описания начин всяка група ще трябва да извърши по 300 работи (100х3=300), както казва Учителя, а всички общо 1200 работи (4х300=1200).

Тези хора на хармонията са свирачите, които си взимат цигулката и – хайде тук да посвирят, хайде там да посвирят. Те са свирците, а другите, като ги слушат, казват: „Хайде да им дадем по нещо – те ни посвириха!“

Аз искам да използвам условията, искам да използвам влиянието, съчетанието, което сега имаме. Сегашната обстановка не може да я имате друг път, тя не се образува по човешки. Нека всеки от вас да се възползва от Природата. Използвайте нейната свежест, красота, чист въздух.

Искам всеки от вас да приеме тази Божествена обстановка, Божествена Любов, и всеки да си отиде у дома богат. Що се отнася до другите, човешките неща – те са второстепенни и третостепенни. Щом сме дошли тук, нека бъдем в съприкосновение с Невидимия свят, та всеки да си отиде бодър, здрав, за да може да преодолява трудностите, които ще срещне по пътя си. Да преодолеете каквито затруднения и да срещнете през цялата година.

– Ако аз поправя три свои грешки, все едно ли е, че съм направил това другиму и да се счита, че трябва да повлияя още на двама?

Примирителите трябва да примирят първо себе си и чак тогава да започнат да примиряват другите. Примирителят ще бъде първият, а другите трима ще бъдат вън него.

Изобщо във всички градове има сега една малка вълна на разединение. Тя започна като краста от София, мина в Стара Загора, сега е в Сливен, отива към Бургас, приближава се към Айтос; в Шумен се е развила в големи размери – диария има там! Това са психически вълни, които се дължат на известни микроби и обсебените от тях приличат на ония, които играят тарантела[24] – в Европа има един паяк,

[24] Тарантелата е бърз танц в 3/8 или 6/8 такт, характерен за Южна Италия. Предполага се, че води името си от умалителното назаване tarantella на считания

който като ухапе някого, ухапаният започва да играе по особен начин и престава чак щом влиянието на отровата се прекрати. Та и ние така, като мине дяволът, започваме да играем, гърчим се, а като отмине, казваме: „Какво направих!“ Е, похапна си дяволът от нас. Затова, като ни ухапе, ще играем. За предпочитане е да играем, но да се пазим.

Някои от вас запитват например защо трябва да имаме ръководители. То е все едно да питате защо трябва да имаме глава. Когато дойде някой чувал, здравият е този, който трябва да го вдигне. Ако този ръководител е само като един капелмайстор, да маха с пръчицата, аз такъв не искам, но ако той вдига чувала, аз го похвалявам. Ако тези ръководители само вдигат пръчицата като капелмайстори, били те мъже или жени, не ги признавам за ръководители, но ако работят много, ще ги наречем ръководители. Всеки ръководител е от Бога. Ако е от Бога, той ще работи, а ако е от дявола, само ще маха пръчицата. Ако е от Бога, той е пръв на жертви – отваря кесията си. Ако не е от Бога, той е като някой офицер, който командва: „Напред, братя, напред!“ А като дойде сражението, скрива се зад камъните. Ако каже: „Напред, братя“ и сам излезе напред, той е герой, а ако не излезе, не е герой. Тъй разбирам, че трябва ръководителят да действа. Той трябва да бъде олицетворение на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Има ли това, ние ще му окажем всичкото съдействие, защото той е е изпратен от Бога. И тъй, ние няма да спъваме този, чрез когото действа Господ, няма да се нахвърляме върху него. Няма защо. Бог работи, а не ние. И тъй, сега неразбраните неща се изясниха.

– Само изпълнение трябва – Бог да го благослови!

за отровен паяк тарантула. Според легендите, след ухапване от тарантула помагало танцуване, тъй като бързите ритмични движения "прогонвали" отровните вещества.

Ще, ще – ще бъде! Аз вярвам, че между вас няма нито един, който да не желае Любовта да е в сърцето му – всички я желаят. Аз вярвам, че между вас няма нито един, който да не желае Мъдростта да бъде в ума му. Аз вярвам, че между вас няма нито един, който да не желае Истината да бъде в духа му. Всички желаят това. А щом желаем – ще бъде! Желаем, и Господ желае. Господ желае и ще го направи, а ние – след Него.

Пред нас върви Господ. Няма какво да се плашим. И ние ще Го славим. Той си движи Ръката, урежда света, а ние ще вървим след Него. Някой казва: „Ами тази работа мога ли да я свърша?" Ще я свършиш! Защо? Защото Господ ни предшества. Господ каза на Мойсей: „Аз ще предида пред теб." Тъй че не се питайте дали ще можете, или не. Тази работа ще стане не тъй, както ние си мислим, а по най-добрия Божествен начин.

Желая ви всички да имате здрави и красиви тела, ръцете ви да бъдат меки и топли, сърцата – също, а умовете ви да бъдат светли и гъвкави, та всякога да бъдете готови за работа. Волята ви трябва да бъде като един оседлан кон с юзда и като станете дежурни, да се качите горе и да изпълнявате Божията воля.

Аз съм готов да помогна на всички ви, безразлично кои са. На всички, които искат да изпълнят Божията воля, ние ще помогнем, каквито и да са те. Където и да са те, те са с нас.

И тъй, Господ ви поздравява и казва, че ще ви помага. Обичайте Го, вярвайте и се надявайте в Него. През годината ще проверите дали думите ми са верни, или не.

Сега да отидем на закуска – Господ ще ни угости, за да се понарадваме малко на благото, което е пред нас.

ПРАВИЛНА УПОТРЕБА НА УМА, СЪРЦЕТО И ВОЛЯТА В ЖИВОТА

22 август, понеделник, 9.15 ч.

Ще ви прочета втората глава на Изход от първи до шестнадесети стих.

Често се забелязва, че както в България, така и в Америка и навсякъде другаде, където стават големи събрания, на които се събират по пет-десет хиляди души, непременно между тях ще има най-малко 100 души, които ще спят. По някой път най-набожните, най-ревностните хора спят. Знаменитият американски проповедник Муди имал в Чикаго голям салон, където държал проповеди. Понякога той канел видни проповедници да държат там проповеди на определени теми. Така той веднъж поканил един знаменит американски проповедник да говори нещо за дявола. В същото време Муди тръгнал из града да търси слушатели за тази проповед, да напълни църквата си, но докато се върне, проповедта за дявола била завършила и той пропуснал да я чуе. Другите, които чули тази сказка, казали на Муди:

Много хубаво говори проповедникът.

Съжалявам – казал Муди – аз, който толкова исках да чуя нещо за дявола, не можах да присъствам.

Но същият проповедник отишъл и втори път да говори на тази тема. Муди си казал:

Този път вече ще чуя за дявола!

Вечерта Муди се наял у дома си хубаво със салам, но като отишъл да слуша сказката за дявола, от голямата тежест в стомаха не можал да издържи и пръв от всички заспал. Първия път дяволът се

изхитрил, като го накарал да отиде и събира слушатели за сказката, а втория път го накарал да яде салам, като от това да му стане тежко, той да заспи и по такъв начин да не чуе сказката. И като го запитали как станало така, че пак не чул сказката, Муди отвърнал: „Оставете се – дяволът ме излъга със саламите!“

Та сега и в нашия живот има едно лъжливо положение, на което ние се поддаваме и което понякога ни лишава от много блага. Така например отидеш при някой човек, а той не само че не събужда у теб някаква мисъл, но ти започваш дори да заспиваш при него. На какво се дължи този сън? В Природата сънят съществува като състояние на почивка. След като дълго сме работили, ние се уединяваме вечер и започваме да мислим, че трябва да си починем, излизаме вън от нашето съзнание и оставяме другите да ни проповядват. Друг път, след като си похапнем от нашия салам, заспиваме, а Господ влиза в къщата Си и започва да работи. Но сънят се дължи и на други причини, а именно на това, че мозъчната енергия се отбива по друг път. Мозъчната енергия, която служи за производство на нашите мисли, може да се отбива тъй, както се отбива вадичката на който и да е градинар. И ако вие се намирате при някой много сух човек, той често ще отбива вадичката ви. Тогава вие ще спите, а той ще полива градината си. Подобно нещо аз наблюдавах в една евангелска черква във Варна. Баща и син, 22-годишен, редовно посещаваха събранията, но синът, щом седнеше на мястото си, веднага заспиваше. Баща му постоянно го ругаеше: „Какъв си такъв вол, такова говедо, щом дойдеш на събрание, заспиваш, не мислиш какво ще кажат хората!“ Синът обещаваше, че в бъдеще няма да спи, но след това, щом седнеше, веднага пак заспиваше. Един ден обаче, като никога, синът беше бодър, отвори си очите, слушаше внимателно и гледаше

проповедника; поглежда към баща си, а той спи. Синът после го запита: „Татко, каква е тази работа? Днес моят дявол влезе в теб.“

Когато хората започнат много да спят, това показва едно състояние на пасивна дисхармония. Че това е така, може да се види от следния пример. Двама души се обичат. Когато единият говори, другият внимава, слуша го. После другият говори, а първият го слуша. Понеже енергиите им се обменят, те хубаво си говорят. Но един ден те се скарват. Единият започва да спи – не може да слуша другия. Значи двамата са изменили своето положение. Енергията на единия се отбива в друга насока. Затова двама души, които не си хармонират, не трябва да бъдат заедно, трябва да се избягват един друг или да преспим едногото. Хора, които не се обичат, или трябва да не се събират, или да живеят далече един от друг. Когато Мойсей говорел за крадене на овцете и ослите, тия неща произвеждали сън.

За да бъде човек бодър, буден, съзнанието му трябва винаги да бъде будно, умът му трябва да е схватлив. Сърцето и умът му трябва да бъдат чисти от всички странични влияния. В неговото сърце и в неговия ум не трябва да има никакво странично чувство, никаква странична мисъл, която да го владее. Щом една такава мисъл го владее, той непременно ще се поддаде на едно или друго влияние.

Трябва да знаете, че съвременният свят си служи с хипнотизъм. Всички учреждения, като започнете с войската, съдебното ведомство, училищата – навсякъде внушението, хипнотизмът, е едно от най-често прилаганите средства. Някъде той се прилага в по-лека, някъде в по-силна форма. Всички хора вършат днес Божията воля не от съзнание, а от страх. Той, страхът, е тази вода, която е пусната във воденичното колело, върти го и то мели брашното. Тр-тр-тр – мели се брашното. И когато ние се разгневим, по същия начин казваме: „Тр-тр-тр, да знаеш, че аз мога да меля брашно.“ При всички тези случаи

ние с нищо не се ползваме. Когато се намираме в хипнотично състояние, окръжаващите ни се ползват от това, а ние плащаме. Следователно в истинското духовно развитие ученикът на Божествената Школа, който иска да развива в себе си правилно всички свои умствени, волеви и сърдечни сили, те трябва да присъстват в тялото му. Тогава може в някого да се появи излишък и от този излишък, но само от него, може да се дава. Но ние никога нямаме право да пръскаме навън капитала на силите, които Бог е вложил в нас. И всеки, който се опита да заложи навън този капитал, плаща скъпо за тази своя грешка. Когато кажем, че трябва да пожертваме нещо, това значи да пожертваме само от нашия излишък. Да ме разберете какво значи излишък. След като посадя едно дърво и набера от него хубави плодове, аз мога да пожертвам от плодовете, но не и самото дърво: ще избера някои от хубавите плодове и тях ще принеса в жертва. Когато казвам, че трябва жертва за нещо, подразбирам, че от преизобилието, от най-хубавото от себе си ще дадеш жертва, а не от най-малкото. Богатият може да даде жертва, а сиромахът не може да даде никаква жертва.

И тъй, законът за жертвата е задължителен само за богатите, а не и за сиромасите. Ако искате у вас да се развие умствен живот, вие трябва да разберете този закон. Между учениците на една окултна школа или едно братство има опасност техните умове и сърца да се развият анормално и умовете им да се атрофират. В какво направление? По форма и по съдържание нашата енергия може да е отправена към духовния свят, но целта ѝ да е чисто материална.

Ще ви разкажа за един такъв случай, станал в Германия. При един виден млад германски проповедник се явила една красива графиня, тя се покаяла и той я кръстил. В продължение на десет години тя станала най-ревностна последователка на този

проповедник. Всички се чудели как станало това. Най-после проповедникът казал: „Тази е моята другарка, която ще може да ми помага да работя с успех.“ И той се оженил за нея. Но щом тя се оженила, в нея изчезнал духовният стремеж и тя казала: „Омръзна ми вече този живот, искам светски живот, искам да ходя на концерти, театри, балове.“ И след десет години проповедникът заспива – не се чуват вече проповеди. Значи Христос, Когото тази красива мома търсила, бил в ума ѝ, а сега, като Го добила, тя казала: „Повече няма какво да търся.“

Следователно, ако у вас има духовен стремеж, а целта ви е материална, ще има подхлъзване. Затова крайната ви цел трябва да бъде чисто духовна, а методите, средствата, нека бъдат материални. Не трябва да имате абсолютно никакви користолюбиви желания за целта, към която се стремите. Има ученици, които вървят няколко години добре, а после се съблазнят. Защо? Те идват тук да придобият знания, да станат учители, а после да им плащат. Затова и проповядват. Ако аз стана учител, за да ми плащат, целта ми е материална; ако аз стана учител, за да имам влияние, целта ми е материална. Но ако моята цел е чиста, ако искам да подобря живота на тези хора и душите им да се повдигнат за Славата Божия и да оставят своите стари стремежи на заден план, целта ми е чисто Божествена.

Нашият живот не се изразява само сега. Туй, което е сега, е зачатък на един живот, на едно благо, което трябва да опитаме. Един ден ще се срещнем в обстановка, различна от сегашната, ще се срещнем в един свят, устроен малко по-другояче. Тогава душите ви няма да бъдат като сегашните. Да допуснем, че ние сега се срещаме с рога, копита, но имаме съзнание; един ден обаче ще се срещнем при особена обстановка. Рога няма да имаме, копита също няма да имаме.

„Ами защо сме без рога, защо сме без копита? Тъй не може.“ И без рога може, и без копита може. Човешките ръце ще бъдат устроени другояче.

Та един ден ще се срещнем при друга обстановка, която ще бъде 100 пъти по-добра от сегашната. Пак на Земята ще се срещнем, но тогава Земята ще претърпи едно изменение. Второто положение, в което ще дойде целият сегашен свят, ще претърпи едно органическо преустройство, цялата материя ще се преизкристализира, всичко ще се видоизмени. Как мислите? Тогава ще се познаваме ли ние? Ще се познаваме. Тази картина ще прекараме като през кино. Ще видите, че преди толкова и толкова хиляди години, при такава и такава обстановка, при такива и такива условия в Търново имаше такива картини. Ще се запитвате: „Тъй ли е било това?“ Ще видите всичката тази обстановка, тогава ще я разберете по-идейно, отколкото сега, защото заедно с тази картина ще има и други картини, които ще ѝ придадат смисъл. Тогава няма да бъдете едно малцинство като сега. Но това ще бъде в далечното бъдеще.

Ще ме запитате как ще можете да видите всичко това. Като му дойде времето, тогава ще разберете. А децата ще имат търпение, защото сегашното е предвкусване на бъдещето. Този бъдещ живот се приготовлява, той още не е създаден. И вие ще влезете в него като добре дошли, ще ви настанят там. Нали и като идвате в Търново, преди вас има някои, които са дошли по-рано, за да ви посрещнат, да ви разквартируват, да ви настанят и да ви развеждат навсякъде. Но тогава ще имате една обстановка, по-красива от настоящата.

За да може да постигнете обаче това бъдеще, за да не се спрете във вашата еволюция, трябва непременно да съхранявате вашите умствени, сърдечни и волеви сили, трябва да се пазите да не се изврати волята ви, да не я давате под наем да върши зло. Да не я

давате нито на някой ваш личен приятел, нито комуто и да било. Никой ученик на Бялото Братство не трябва да дава своята воля някому за извършване на престъпление. Който я даде, изкуплението за този грях е голямо. После, в Бялото Братство не е позволено никому да дава ума си под наем за извършване на някакво престъпление за другите, както не е позволено и сам да извърши известно престъпление.

В Бялото Братство никой няма право да дава сърцето си под наем, да служи то другимо като примка, за да върши с него престъпления, както и сам да използва сърцето си за престъпни цели. Тези неща трябва да ги пазите като правила. Законите са абсолютно неизменяеми, никому не се прощава. Този, който ги престъпи, ще изпие кармичната чаша до дъно и ще му се прости чак тогава, когато научи урока си. Казвам ви това, за да ви предпазя. Вие навлизате в една свещена област, където умът ви трябва да бъде свещен, сърцето ви трябва да бъде свещено, волята ви трябва да бъде свещена, душата ви трябва да бъде свещена. И духът ви трябва да бъде жертва на Живия Бог. Тогава ще бъдете ученици на Бялото Братство.

Никакво колебание, никакъв спор! Абсолютно никакво изключение! Ще кажете: „Ами ако го направя?“ Като го направиш – друго нещо. Ние говорим за туй, което не трябва да бъде, а не за туй, което трябва да бъде. Умът ще дойде напълно в услуга на Доброто, сърцето ще дойде напълно в услуга на Любовта, волята ще дойде напълно в услуга на Истината, а душата ви – напълно в услуга на Божията Мъдрост. Това са законите, които са написани като на скрижали вътре във всеки, който иска да стане ученик на Всемирното Бяло Братство, в морала на което няма никакви изключения. И ако вие спазвате тези правила така, Божието благословение ще бъде на ваша страна и ще растете от знание в знание, от сила в сила, и душата ви

постепенно ще придобива тия радости, които желаете. Но ако някъде най-малко се опорочите, ще изгубите всичко. Например мнозина са казвали: „Аз нямам нужда от Учител, в мен говори Духът.“ Не е разбрал той. Духът, който говори в нас, е един, а всякога, през цялата вечност, ще имаме нужда един от другиго. Който каже, че няма нужда от другиго, това е от лукаваго. Това да знаете. Затова той няма нужда от Живия Бог. А онзи, който е роден от Бога, той винаги ще има нужда от другите, защото и в тях живее Бог. И ако вие един ден се отклоните от мене, вие ще пострадате, а не аз. Веднага ще се почувствате лишени от Бога и няма да можете да говорите, ще изгубите вашето красноречие. Този закон важи и за мен, и за вас. Пазете се от това. Имате нужда от брата си и той има нужда от вас. Защо? Защото и в двамата живее Господ и вие трябва да слушате какво ви говори Господ. Когато кажеш някому: „Нямам нужда от тебе“, ти говориш против себе си и когато брат ти каже: „Нямам нужда от тебе“, той говори против себе си. А когато кажа, че аз имам нужда от него, това показва, че той ми е брат на Любовта и аз съм негов брат на Любовта.

Туй е първото учение, което трябва да имате в сърцата, умовете, душите и волята си и вие ще го подложите на опит. То е абсолютна истина, в която няма никакво изключение. И ние правим всичко туй в името на тази Истина. Ако аз сега съм тук, между вас, защо е това? Някои казват: „Аз нямам нужда от вас.“ Добре, аз ще си замина. Когато нямат нужда от майката, тя умира. Мъжът каже на жена си: „Нямам нужда от тебе“, тя умира. Щом кажат на бащата, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажат на сина, че нямат нужда от него, и той умира. Като кажете, че нямате нужда един от друг, всички ще умрете. А като кажем всички, че имаме нужда един от друг, това е възкресение в Христа. Само така можем да обясним защо Христос е

слязъл от Небето да помага на грешните. Защо е слязъл? Това е велика тайна. Ако Бог усеща нужда да слезе в другите, колко повече това важи за нас. Така че ще знаете, че всеки има нужда един от друг, но няма да бъдете натрапничави. Всичко да става по Любов. Няма защо аз да дойда, да те хвана за гушата и да кажа: „Аз те обичам!“ Няма защо. То се знае. Ако аз те обичам, какво ще направя? Когато ми дойдеш на гости, ще намериш готова трапеза, ще ти дам да се измиеш, ще ти дам кърпа да се избършеш, ще те разведа из градините си, из нивите си; и целувки ще има, и милувки ще има. Това са целувки и милувки! А като не те обичам – градини няма да има, трапеза няма да има, ще те питам колко ще стоиш, къде ще отидеш, ще те питам имаш ли стая и ще ти кажа, че нямам време да те разхождам. Е, това Любов ли е? Когато се работи с Любов, вратите навсякъде са отворени и ще има блага; когато няма Любов, ще се намерим в едно грешно състояние от всички страни.

И тъй, сега ще отворим сърцата, умовете и душите си по един правилен начин, за да може този велик закон да се прояви и да създаде между нас една по-благоприятна хармония. И тогава, като се срещнете, така ще се погледнете един друг, че като се разминете, да усетите в себе си въодушевление. Само един поглед ще бъде достатъчен. Такава е Любовта – тя предава всички свои емоции, движения, импулси. Ако ние създадем такава атмосфера, ще имаме добри прояви. Някой казва: „Защо не мога да пиша?“ Защото нямаш Любов. Музиканти, учители, свещеници – всички се спъват. Защо? Защото нямат Любов. Има ли тази хармония на Любов, всичко може да се създаде.

Забелязвам, че мнозина от вас са влезли в Новия път, но си носят ножчета, саби и след като приложат методите на Любовта, най-после казват: „Хайде сега с ножчета, хайде със саби!“ Не, ще ви моля всички

догодина да дойдете без ножчета, без саби – те ще стоят в антрето. Докато сте в града и ви разхождат, нямате нужда от никакви губерки, от никакви саби и никакви ножчета. Кокове и игли жените не трябва да носят по тях, а косите им да бъдат пуснати надолу. И дълги нокти не се позволяват, защото са опасни, а ще бъдат валчесто изрязани. Краката ви ще бъдат измити, незапарени. Всички ще носите ленени чорапи и ленени долни дрехи. Това е символично. Ленените дрехи са най-добрите проводници на електрическата и магнитната енергия. При сегашните условия вълнените дрехи са най-хигиеничните, после идват памучните, а най-добри са конопените и ленените.

Сега за през тази година ще задам 10 теми от различни отрасли на всички онези наши приятели, които могат да пишат. Тези теми са следните:

1. По химия: Отношение на химическите сили към физическите и органичните сили в Природата.

2. По физика: Отношение на физическите сили към химическите и органичните сили в Природата.

3. По астрономия: Отношенията на слънчевата и лунната енергия към земната енергия и какво е отношението и влиянието на Слънцето и Луната върху Земята.

4. По минералогия: Съзнанието на минералите.

5. По зоология: Начинът, по който става преминаването на неорганичното съзнание към органичното, т.е. съзнанието на кристалите към съзнанието на клетките.

6. По ботаника: Влиянието, което растенията са оказвали в развитието на човешкия живот.

7. По теософия: Описание на първичното или ембрионално състояние на будическото тяло, когато човекът е започнал да инволюира.

8. По математика: Четвъртото измерение и отношението му към първото, второто и третото измерение.

9. По окултизъм: Преди колко милиона години човек е дошъл на Земята. Ония, които се занимават с окултизъм, нека прочетат всички догадки по въпроса и въз основа на тях да разрешат въпроса.

10. Пак по окултизъм: На кое място ще се яви шестата раса.

Тези са десетте теми, които ще разпределите помежду си. Нека се намерят доброволци за тази работа.

Ако всички тези беседи излязат сполучливи, ние ще ги напечатаме в един сборник. Искам от вас десет килограма мед! Ще имате работа за цялата година. Мнозина от вас знаят чужди езици. Нека четат и събират отвсякъде материал, както пчелите събират мед. От всеки кошер искам по един килограм мед. От десетте искам десет килограма мед.

Пак ще ви напомня. През тази година ще съсредоточавате енергията си. Аз съм решил да разкъсам всички връзки, които ви спъват. Да оставим всички Божествени връзки сами да действат по един път и Господ да образува една Божествена организация, която да почива на закона на Любовта. Дойде ли Любовта, тя ще ни организира. Щом се организираме, ние ще бъдем на мястото си и ще започнем да действаме, да функционираме като един нормален Божествен организъм. Тогава волята, сърцата и умовете ви ще действат правилно, няма да усещате никакво стеснение, връзките помежду ви ще станат нормални и приятни. Няма да усещате стеснение, а въодушевление; музика и поезия ще има. Тогава ще можем да се качваме на 2500-3000 метра височина.

Сега препоръчвам и на млади, и на стари Любов, която никога не престава. Тя изтича от непрестанен извор, за който ще отворим място в сърцето си. Спасението е там. Никаква друга философия няма в

света. Да не се стараем да обясняваме Любовта. Както и да я обясняваме, важно е да започнем да я изявяваме. Как ще я изявим?

Сега най-много нужда от Любов имат младите. Старите имат Любов, но нямат сила да я използват. Младите пък имат сила, но понеже Любовта им е слаба, не могат да използват силата си. Затова единственото нещо, което можем да направим, остава да направим старите млади. Да направиш стария млад е голямо изкуство. Най-добрата инжекция е да говорите всички за Любов, но в принципен смисъл. Като говорите за тази Любов, ще я чувствате и в ума, и в сърцето, и във волята си. Едновременно вие ще вложите в ума си идеята да се заквасите така, че всяка ваша постъпка да бъде заквасена от Любов. Често аз усещам вашето състояние. По някой път минавам покрай вас и моят ум се скова. И знаете ли как? Трябва да направя напор, за да се размрази. Туй състояние всеки може да опита. Често може да изпитвате сърцебиене, главоболие. Това са анормални състояния, отклонения на Любовта. Може да се появи сърцебиене или да почувствате болка в сърцето. Ако аз ви изпратя едновременно две противоположни мисли, вие веднага ще усетите като че ли някоя стрела ви е боднала в сърцето.

Ще се пазите, ще затворите умовете си за злото. По никакъв начин няма да давате ума си под аренда, под наем. Умът ви, сърцето ви, волята и душата ви ще бъдат посветени на Господа. Туй е девизът на учениците на Бялото Братство.

Който постъпва така, той е добре дошъл и на него ще отворим вратата, а който не постъпва така, ще намери вратата затворена. Той ще остане на едно място и ще му са нужни 150 прераждания, за да се освободи от там.

На всички вас препоръчвам чистота – никаква друга философия! Кой е прав, кой е крив – прави и криви хора в света няма. Ние сме

решили да служим на Господа. Ще влезем, ще се учим, тъй както ангелите се учат, и ще изпълним Неговата Воля. Ще слушаме по-големите си братя и ще се учим от тях. Както те пишат, тъй ще пишем и ние; както те свирят, тъй ще свирим и ние. Ще усвоим техния правопис, тяхната поезия, техните изкуства, техния начин на обличане и на хранене – изобщо всички техни правила на живот.

В бъдеще ще трябва да започнете да се чувствате, че сте ученици на Бялото Братство. Ако по живота ви не се познава, че сте ученици на Бялото Братство, по някаква табела ли ще ви познаят? Всеки брат трябва да ходи прав като свещ – да няма гърбица!

Очите на ученика от Бялото Братство не трябва да бъдат премрежени, а от тях да блика Любов и енергия, да светят и денем, и нощем. От тях да блика светлина. Гърдите да бъдат отворени, изпъкнали, а не така хилави. Лицето да бъде светло, бодро, да показва, че в него има Добродетели. Устата, устните да бъдат отворени. Да се вижда, че в тях има живот. Някой казва за някого: „Какво мисли той?“ Нищо не мисли! Така искам лицата на всички ви да говорят. Щом ви погледнат, да кажат, че в лицата ви има някаква идея. Всички да казват за вас, че сте особени хора. Старайте се също така да бъдете мускулести, да не ви е страх, та като хванете противника си за крака, той да усети, че сте го хванали. Всички ще се стремите да бъдете силни. И когато апостол Павел казва: „Аз се хваля със своята немощ“, това значи да бъдем немощни в злото, а силни в Доброто. Щом захванете нещо, да го направите. Да бъдем силни, значи да контролираме всички свои клетки, да направляваме всички свои мускули във всеки момент. Във всичко трябва да имате изящност. Устата ви трябва винаги да бъде изчистена и да не мирише. Ако някому мирише устата, да каже: „В името на Божията Любов, в името на Божията Мъдрост това, което мирише в мене, да

изчезне.“ С внушение ще заповядате на устата си да не мирише и в един ден миризмата ще изчезне. Ще заповядате също и на зъбите си да не миришат, да не се развалят. Ще ги държите в изправност, ще ядете чиста храна. Никаква нечистотия да не остава между зъбите ви. Това се изисква от ученика на Бялото Братство – да притежава абсолютна чистота. Когато ученикът има условия, има вода, а не чисти устата си, това не е позволено, грях е на душата му.

Всичко това ще внесе у вас нова свежест и ще кажете: „Устата ни, мястото на Любовта, трябва да е чисто.“

После ние трябва да развием нашето обоняние, нашата чувствителност, да бъдем внимателни към всички цветя, към растенията, към животните. Да бъде ученикът внимателен, това означава да вижда по пътя си своите по-малки братя, мравките, и да им прави път, да не ги тъпче. Това е за ученичките и учениците на Бялото Братство. Когато малката ученичка срещне някоя по-голяма ученичка, ще я целуне. Когато срещне някоя баба, ще ѝ стори път, ще я целуне. Когато младият момък срещне някой дядо на 80-100 години, ще го целуне, ще му умие краката. Тази баба и този дядо ще останат толкова благодарни, че ще кажат: „Тези ученици действително са ученици на Бялото Братство.“ Такива отношения трябва да имате всички. И всичко това правете не по насилие, а по Любов. Ако имате Любов, правете го, а ако нямате Любов и го правите насила, ще се създаде зло.

През останалото време до 12 часа, ако искате, разпределете се на едно място мъже и жени, млади и стари, разисквайте там под дърветата, разменете помежду си някои важни, съществени мисли и който може, нека ви даде някакво осветление по тях.

А сега изпейте една песен: Братство, единство.

ПРАВИЛНОТО РАСТЕНЕ НА ДУШАТА И ХАРМОНИЧНОТО РАЗВИТИЕ НА ДУШЕВНИТЕ СИЛИ

22 август, понеделник, 16 ч.

Сега аз ще ви попитам като онзи православен поп, който запитал:

– Благословени християни, знаете ли какво ще ви говоря?

– Знаем, дядо попе.

– Е, като знаете, няма какво да ви говоря.

– Не знаем, дядо попе.

– Е, като не знаете, пак няма какво да ви говоря.

Аз отчасти ще засегна правилното растене на душата и хармоничното развитие на душевните сили. Главната задача в сегашния живот е правилното растене и развитие на душата. Душата трябва да се развива, да расте, да се разширява, да заема по-голямо пространство, защото в духовния живот големи неща са самоония, които съзнателно са организирани, хармонично се използват и развиват определени сили.

В Природата има един велик закон, според който всички тези сили се развиват правилно и последователно. Измежду съвременните методи за развиване на душевните сили, които са създадени от няколко хиляди години насам, има някои, които са правилни, а други – неправилни, понеже събуждат някои сили по-рано от другите и вследствие на това се зараждат много нежелателни резултати. При сегашното ви развитие трябва да имате едно нормално въображение, т.е. не трябва да бъдете без въображение, но то трябва да бъде силно и

нормално, при което нещата се представят в техния естествен, а не в извратен вид.

Естествен вид в света е например сутрин, когато небето е ясно, без никакъв облак. Тогава може да имате един естествен и правилен изглед на Природата. Щом се явят облаци и се образуват сенки, вие ще получите съвсем друго впечатление, друго схващане за Природата. И тъй, когато отидете сутрин всред Природата и видите естествения вид на нещата, у вас се заражда една вътрешна радост, а когато видите неестествения, извратения вид на нещата, у вас се заражда тъга. Не можете да си обясните защо е това, но има неестествени неща, които сте възприели.

Ще ви дам един пример. Разхождате се в градината и срещате там един ваш приятел; в този момент виждате един човек, който удря приятеля ви и му счупва крака. У вас веднага се заличава хубавото впечатление от Природата, в сърцето ви се заражда тъга, в ума ви се е сложило едно неестествено явление и вие усещате болка. Болките винаги се дължат на едно такова ненормално състояние. Като влезете в едно учение, като влезете в религиозния свят, и там ще има анормално схващане на нещата, ще изпитате една тъга, без да знаете защо. И там има счупени глави. Но когато влезете в един учен свят и четете някоя хубава книга, не сте ли изпитвали тъжно впечатление? Този учен човек има нещо, което му куца. Разбира се, нисшата, животинската душа на човека не е тъй схватлива, че да може да разбере къде са грешките и понеже интелектът борави с пипане в духовния свят, той трябва да бъде подпомогнат от духовното зрение. Но не трябва да отидем и до другата крайност и да кажем, че тези, които имат интуиция, нямат нужда от пипане. Не, и те се нуждаят: за далечните предмети е зрението, а за близките – пипането.

Ние влизаме да изучаваме духовния свят не тъй, както са ни учили досега, т.е. както ни е бил описван – като нещо нереално, етерно, въздухообразно. За душата, за духа ние нямаме една ясна и реална представа. Е, хубаво, когато сте болни и при вас дойде някой човек, хване ви за ръката и с това хващане вие веднага оздравеете, като умът ви добива също здраве и яснота, питам: на какво се дължи това оздравяване, причинено само от допирането с този човек? То се дължи на Духа, на реалната проява на Духа. Това е тази реална форма. И ако тази форма не може да произведе у вас този ефект, това означава, че Духът го няма там, означава, че вие имате само сянката на Духа. Следователно от проявлението на нашия ум, на нашето сърце и на нашата душа в даден момент ще се познае доколко реално нашият дух се проявява. Ние в себе си трябва да знаем доколко той е реален, или не. Трябва да знаем това.

После, аз искам вашите представи за Бога да бъдат ясни. За Бога трябва непременно да имате една много ясна, реална представа, в която да не остава никакво съмнение и според тази представа всякога да Го познавате, където и да отидете, да знаете, че Той е, а не друг. Това се изисква от ученика на Бялото Братство.

Има моменти в живота, в които сам Господ се проявява, сам Господ заповядва, и вие трябва да знаете тези моменти. Това ще научите от някои вътрешни опити и тогава ще настъпи фазата на посвещението. Когато настъпи тази фаза, умът ви ще тръгне в правилния път на тази философия. Това ще бъде посвещението. А след това ще бъдете в състояние да изучавате небесните светила – Слънцето, Венера, Марс, Сатурн; после да влизате в други светове, за да се съобщавате с техните жители. Това, което сега преживявате, още не е живот. То е азбука на живота, защото има и други състояния, в които животът има проявления, различни от тези, които ние

познаваме тук. И тогава каква е целта ни, каква е целта на живота? Да влезем в съобщение с тях. Реално трябва да разсъждаваме. Каква е целта на младата мома, която е при майка си? Един ден тя става недоволна, иска да се срещне с друга душа, но изопачава това. Тя иска да намери друга форма и я намира. Като се съединят тези две души, искат да намерят трета, която от своя страна пък иска да намери четвърта и т. н. Те искат да се съединят и като се съединят, разбират Божествената Мъдрост, която сега се събужда. Туй е вечният стремеж.

Вие трябва да се стараете да развиете умствените си способности. У вас има много дарби, които очакват своето развитие, чакат да им дадете една по-съществена основа. Не се обезсърчавайте. Ако изгубите кураж, то е от лукаваго!

Вие искате да бъдете герои, но дойде ли нещо, което ви жегне, изгубвате всичко. Герой е този, който като го жегнат, веднага си плюе на раната, сам се лекува и продължава пътя си. С плюнка си лекува раната и върви напред. А сега като те жегнат, викаш този-онзи на помощ, минават месеци и казваш: „Слава Богу, отървах се от дявола!“ Мислиш се за много умен, мислиш, че много знаеш. Нищо не знаеш, щом не можеш да се лекуваш сам! И не само ще лекуваш и миеш своите рани, но и раните на своите другари! А сега, като намерим някого ранен, казваме: „Ами ти защо не внимаваше, защо падна? Биваше ли туй да направиш?“ Този-онзи ще те съветва, но никому не идва на ума да плюе на раната. Това е стара философия! Не е въпросът защо го е направил. Грешката е, че е направено. Написал там някои погрешни числа. Какво му остава сега? Да вземе своята бърсалка, да ги изтрие и да напише други числа. Вместо четири, напиши пет, направи изчисление и върви напред!

Друго заблуждение, което се явява и между младите, и между старите, е кой от тях знае повече. Знанието зависи от пробуждането

на Божествените способности, които имате в душата си. Те трябва да се пробудят и чрез тях ние ще изучаваме света по един обективен начин. Ние трябва навсякъде да изучаваме света обективно, а ние, като нямаме такова обективно схващане, спираме се и се питаме дали еди-кой си човек говори Истината, или не. За мен този въпрос е решен. Аз ще ви дам един метод да познавате дали даден човек говори Истината, или не. И вас, когато говорите, също ще ви познаят дали говорите Истината.

Така че ние сега ще се стремим да събудим у нас тези възвишени чувства, които са още в спящо състояние. У вас са събудени засега обикновените чувства, обикновената Любов, която от време на време се примесва с духовната Любов, но самата духовна Любов още не е започнала да се проявява. Че тя не е пробудена, се забелязва по тази ревност между вас, забелязва се по това, че не може да се търпите едни други. Духовни хора, пък не могат да се търпят! Те са с духовна табела, а съдържанието им не е духовно. Някой казва: „Тази сестра не е духовна." Ами че и ти не си такъв! Друг казва: „И тази сестра не е духовна." Че и ти не си, защото ако беше духовен, само ще ги попипаш по очите и веднага те ще видят и ще тръгнат напред.

Когато Каравелов създаде тези дребни пари – каравелчета, колко българи бяха излъгани с тях! Гледаш ги, отначало са лъскави, минават за наполеончета, а после почернеят и загубят цената си. Ти мислиш, че всяка теория, всяко учение, което е лъскаво, е ценно и казваш: „Знаеш ли какво имам аз, какво научих! Тук, тук в кесията ми е." Не мине и месец, те почернеят. От лъскавината на тези учения не се лъжи! Ние сме готови да приемем всяко учение, откъдето и да дойде то. Който и да ни донесе Божествените Мисли, Божественото Учение, ние сме готови да го възприемем. Който и да ми донесе една хубава

книга, ще я приема. Но една книга, която няма никакво съдържание, и най-ученият човек да ми я донесе, ще кажа, че в нея няма нищо.

Та каква е главната цел? Да станем добри. Аз казах, че Доброто е плод на Любовта, а Любовта е плод на Духа.

Този живот, който сега имаме, е естествен. В Писанието се казва, че Господ щял да разруши сегашното тяло, търбуха. Вие как тълкувате тази мисъл? Това тяло Той няма да разруши, а след като то изпълни своята служба, понеже иде ново тяло, което сега се изгражда, то ще отстъпи мястото си на новото. Следователно нашите нови чувства, сетива и способности ще се включат в тези нови тела, които сега се градят. Новото тяло у някои е в началото си, а у други е на един месец. Аз говоря за изграждането на това ново тяло, от което ще произлезе вашето възкресение. С тези тела, с които сега вие живеете, не можете да вървите в тази Истина. Тялото на плътта е плът, а тялото на духа е дух. Плътта е тяло, където духът временно живее, а духовните тела са тела на Вечността. В този смисъл аз искам от вас да се заемете да изучите учението на Бялото Братство. Вие ще го намерите разхвърляно в целия окултизъм – в теософията, в християнството, навсякъде ще го намерите. В туй учение има навсякъде единство, в него няма разногласие. В учението на Бялото Братство има едно особено разбиране за създаването на света, има една особена теория. Бялото Братство никога не оспорва съвременните теории, то си мълчи за тях. То не казва никому: „Ти не си прав.“ То ще му каже: „Прав си.“ И прави са съвременните хора – туй, което те са видели и описали, правилно са го описали. Но когато те описват туй, което не са видели, то там мълчи и казва „Туй, което не съм видял, не зная, и няма какво да оспорвам“.

Някой ми казва:

– Ти не разбираш духовния свят.

Питам го:

– Ти ходил ли си в духовния свят?

– Не, не съм.

– С ангелите разговарял ли си?

– Не съм.

– Със светиите разговарял ли си?

– Не съм.

– Е, тогава?

– Видял съм нещо – една сянка мина покрай мене.

– Е, какво, каза ли ти нещо?

– Нищо не ми каза, само се усмихна.

А тази усмивка знаете ли как я тълкуват турците? Когато им се усмихне някоя жена, те си казват: „Работата е наред – тя казва: „Само за мен мисли той“.“ Това е погрешно схващане на нещата. Тази сянка се била усмихнала – туй усмихване трябва да изтълкувате в друг смисъл. Има усмивка и усмивка. Сянката погледне някак сериозно, ти казваш: „Искаше да ми каже нещо.“ Какво искаше да ти каже? Когато човек само се усмихне, мускулите на устните се повдигат, а очите са ясни, огнени, няма мекота в тях. Какво показва всичко това? Такава усмивка показва: „Аз ще те изям!“ А когато една усмивка излиза отвътре, в очите има божествена светлина, има мекота, нежност. Този човек казва: „Аз съм готов да ти помогна, аз любя Господа.“ Следователно за мен усмивките веднага разрешават въпроса. Когато покрай мене мине една сянка и ми се усмихне, гледам очите ѝ остри ли са и иска ли да ме изяде, или са меки и нежни, и иска да ми помогне.

Някой казва: „Аз видях една сянка – не видях лицето ѝ, а само гърба ѝ.“ Какво искаше тя да ти покаже със своя гръб? По време на галското духовно движение в Англия през 1905 година жената, която

водела движението, придружавана от огнени кълба, като се връщала една вечер от събрание, казала на един свой близък приятел да я чака отвън. По едно време тя видяла да върви пред нея един господин с черна пелерина, помислила, че това е приятелят ѝ, и забързала, за да го настигне. Извикала го по име, но той не обърнал лицето си. По едно време той се доближил до нея със забулено лице и поклатил заканително пръста си. Тя веднага се досетила, че това не е нейният приятел, и поискала да узнае кой е той. Веднага го познала – той се превърнал в черно куче и се скрил. Тя казала: „Това е дяволът, който се бърка в моето царство, но аз ще се разправя с него."

Ние трябва да знаем точно дали тези, които срещаме, са наши приятели, или не, мислят ли като нас, или не, мислят ли право, или не. Ние трябва да имаме с всички наши приятели една мисъл, едно сърце – мисълта ни да е отправена към Бога, да служим на Бога. И всеки от вас, който е готов да действа за Бога по този начин, ние сме готови да приемем с отворени ръце, готови сме да му дадем нашето пълно съдействие. Но белите братя са много взискателни и ако той се откаже да служи на Бога, те ще затворят вратите си за него.

Сега вие трябва да знаете, че в България има достатъчно братя от Черното братство, които са готови да се борят с нас. Тези братя са между православните в църквата, между католиците, между евангелистите. И между нас ги има. Те навсякъде действат според принципа: Разделяй и владей. Навсякъде искат да внасят смутове. Често те ви заблуждават. Навсякъде, където има такива събрания, те идват и винаги са много учтиви. Онези, които не ги разбират, ги считат за големи кавалери. Те са въплътени. Затова ще изпитвате духовете. Тези хора са винаги много добре облечени – с елегантни дрехи, с черни гантени[25] ръкавици, с попски калимявки, с попски

[25] Гантен, гантиран (арх.) - който е с ръкавица; от фр. ганти – ръкавици.

дрехи, с владишки корони, на професорски катедри. Ние няма защо да им се сърдим – те са много учтиви. Това е борба – те са съвършени в обноските си, много са умни. Не мислете, че можете тъй лесно да се борите и да се разминете с тях. Те са от Черното братство, но са много умни – в тях има знания и могат да ви измамят, да ви спънат във вашия път.

Туй сега не ви казвам, за да се плашите и да мислите, че когото срещнете и когото видите, е от Черното братство. Бъдете спокойни – няма защо да се плашите, те не са страшилища. Те са хора, поставени в тяхната еволюция и изпълняват мисията си, но ние трябва да знаем тяхното предназначение и нашата задача. Всеки да стои на мястото си и като срещнем такъв брат, да му кажем: „Твоето движение е едно, нашето движение е друго, посоката, в която ние отиваме, е права, и посоката, в която вие отивате, е също права."

Можеш ли да се поставиш пред един такъв брат така, той ще те приеме, ще отстъпи и ще каже: „В твоя ум има една философия." Но речеш ли да го обърнеш към Господа, ти се поставяш на погрешна посока. Всяка душа трябва сама да се обърне към Господа, към Божественото Слънце – ти не можеш да я обърнеш. Евангелието казва, че ти можеш да я обърнеш към Господа, но само ако тя иска това. Всяка душа трябва сама да се обърне към Господа, защото в своето движение тя има собствена орбита и сама трябва да се обърне към Слънцето. Докато тя се отдалечава от Слънцето, докато си върви по своята орбита, тя трябва да бъде оставена да си измине своя път – вие не можете да измените нейния път. И ако искате да обърнете тази душа, вие ще измените целия ред на Космоса.

Следователно на Земята ние можем да помагаме само на ония, пътят на които съвпада с нашия. А когато техният път не съвпада с

нашия, вие и от едната страна, и от другата страна ще харчите енергията си напразно.

Аз ви нахвърлям тези мисли, защото ще се явят някои и ще ви кажат: „Ти спасен ли си, познал ли си Христа?“ Не се бойте, че някой ще ви обърне – обръщането ви се състои в това да имате Любов. Имате ли Любов, имате Бога в себе си, а имате ли Бога, имате и Христа, защото Бог е Любов. Ще ви кажат: „Твоето сърце стопли ли се?“ Да, когато ставам сутрин и изпълнявам Волята Божия, когато се храня с Любов, когато говоря с Любов, когато пиша с Любов, когато чета с Любов. Питам се: аз с Христа ли съм? Тогава познавам ли Христа, или не? Да, не само че Го познавам, но и живея заедно с Него и разговарям с Него, всеки ден се храня заедно с Него. Отличен човек е Христос!

Трябва да бъдете прями и категорични – тогава и всички други прояви ще дойдат. Има и други духовни прояви, но вие ще се стараете да развиете вашите психически сили – силите, които Бог е вложил във вашите души. Например някои от вас, които са развили в себе си тези сили, тези способности, чрез своята воля ще могат да излизат от телата си навън, но всички няма да бъдете в състояние да правите това. Който е готов, ще напусне тялото си, ще направи една разходка – може да отиде и в Америка, и в Китай, и другаде. А който не е готов, ще чака. Всички не сте герои – нека всеки се задоволи с това, което му е дал Духът. Или с други думи, нека всеки съответно на степента на развитието си, съответно на това, което му е дал Духът, бъде верен на Господа. Този дух сега работи и всичко разпределя.

Аз искам всичко да става според волята на този Божествен Дух.

Искам да бъдете във вътрешна хармония, да не се раздвоявате. Мене вие не можете да раздвоите по никакъв начин – щом речете да ме раздвоите, аз късам нишките и ви оставям долу. Раздвояване не

трябва да има. Ама някой ми изпраща мисълта: „Ти на прав път ли си." Аз късам нишката. В моя път дясна и лява страна няма. Има само един път – Пътят на Любовта. Нищо повече! И десният, и левият път са свързани с Любовта. Върви по този път и не се бой! Ще кажеш: „Братко, този въпрос аз тъй съм разрешил за себе си, ще ти кажа и на тебе как да го разрешиш. Тази вода аз съм опитал." „Ама каква е тя?" Няма за какво да я описвам, ще кажа: Елате с мене, пийте и я опитайте!

Аз искам да опитате в себе си Новото учение като една жива вода, да видите неговата сила и да кажете: „Ние имаме личен опит." Да не казвате: „Той ни е заблудил, той ни е хипнотизирал." При хипнотизирането няма обръщане – аз ще те убедя, че ти давам нещо, че имаш нещо; утре ще те убедя в друго, но ти нямаш в джоба си нито едното, нито другото. Това е хипнотизиране, а при хипнотизирането има изтощаване, докато в истината има растене и душата расте в благодат.

И тъй, когато пием от Божествения чучур, няма никаква хипнотизация. Но ние и хипнотизираме – аз не отричам това. Но кое – когато срещна някого от черните братя, още преди той да ме види, аз изтеглям ръцете си надолу, той заспива и аз си заминавам. Като отмина, пак тегля подире му ръцете си, за да го събудя. А като срещна добър човек, аз му правя път и казвам: „С Божието Благословение върви си по пътя!" Защото онзи, който се опитва да хипнотизира брата си от Бялото Братство, носи голяма отговорност. Хипнотизацията е голямо заблуждение.

У нас няма хипнотизация, а има една велика Истина, която служи за нашето растене, и като я възприемете тази Истина, искам да виждам лицата ви с друга свежест – макар и лицето ви да е черно, в него ще има една светлина, в очите ще се вижда нещо особено. Друг е

въпросът, когато дойде Божественото, но когато дойде онова, което не е Божествено, ние тогава знаем, че не сме в съгласие с Бога.

Първото нещо у нас: да няма нито помен от лъжа – нито ще ви лъжа, нито да ни лъжете. Никой да не прави и опит за това. Защото, ако речете да правите опит да ме лъжете, аз ще вдигна ръцете си, ще ви приспя, ще си замина, след това пак ще вдигна ръцете си, за да ви събудя. Такъв е законът. Защото, ако се предадете на такова влияние, вие ще станете оръдие; другото въздействие не може да бъде в дадения случай. Тогава движението ще бъде отгоре-надолу, а няма да бъде настрани.

Предупреждавам ви, че ако искате правилно да се развивате, аз повече няма да ви говоря върху това, няма да се спирам на него, защото отсега нататък има много да се учи, предстои ни една велика наука. Пред нас има много неща за изучаване, разкрива се един нов, велик живот.

Искам всички да се подмладите и по ум, и по сърце, и по душа, и по дух, та и старият на 100 години да подскача като теле. А туй, че той бил такъв-онакъв – това не е философия. Между вас да няма критика – оставете я навън! Когато някой дойде да си покаже способностите, да си покаже изкуството, ако е музикант, ще му дам цигулката си и ще му кажа: „Изсвири ми едно парче от Шопен." Аз ще го слушам може ли хубаво да свири. Ако свири хубаво, ще кажа: „Хубаво свириш!" Ако не свири хубаво, ще кажа: „Еди-коя си част не свириш добре. Изсвири нещо от Бетховен." Дойде някой художник – ще му дам четките си. Ако рисува добре, ще му кажа: „Хайде, нарисувай нещо, идеите ти са добри." Но когато някой не знае да свири, не знае да чете, не знае да рисува, да пише, а казва, че има много идеи, питам: „Какво от това, къде са те?" Музиката трябва да се изрази – тази музика трябва да се изрази по който и да е начин. Не може един

човек да има талант по музика и да не може да го изяви. Заемете се с най-малките дарби да ги развивате. Всеки, какъвто най-малък талант и идея да има, да ги развива. Всеки от вас, каквато и най-малка дарбица да има, да не я пренебрегва Дайте ѝ място, тя ще се развие, тя е отлична. Не се спирайте да казвате: „Този мой брат е по-талантлив, на мене Господ нищо не е дал.“ Този твой брат, който има толкова дарби, е посветил десет живота в труд и постоянство и нищо не е добил току-така.

Даром се дава само на способните ученици. Когато един ученик е трудолюбив и способен, учителят е готов всичко да му даде, а ако не е трудолюбив, нека работи сам.

В бъдеще бих желал всички онези, на които умовете са развити, да изучават всичко, да изучават цялата Природа. Онези, у които сърцата са пробудени, да създадат в себе си една черта на братолюбие, кротост, смирение – но не привидно, външно смирение. Бих желал да създадете от себе си характер.

Смирен човек аз наричам този, който много знае, който всичко знае. Когато влезе някъде, където се занимават деца, той им казва: „Тъй, деца, работите ли? А, отлично работите!“ Той сяда с тях, като че ли е на техния уровен, и им дава импулс в работата, а децата казват: „Този човек е като нас – като нас мисли.“ Защо? Защото им предава своето знание. Той им говори с душата си. Това значи да бъдеш смирен! А когато нямаш смирение, ще кажеш: „Само те говорят, не ми дадоха думата.“ Такъв човек не е смирен. Смиреният човек чака времето си, чака реда си. За всички нас в този свят има определено време. Когато му дойде времето, смиреният човек казва: „И аз сега ще кажа думата си.“ Има време, когато Господ ще каже: „Иване, стани, кажи си и ти думата!“ Той знае, че си тщеславен, ще отвори един ден бележника Си, ще го прелисти, и като ти знае мислите, като знае, че

си тщеславен, обръща листа Си и не те вдига. Като знае всичко за тебе, Господ казва: „Да стане Стоян!“ Ти си казваш: „Ах, този Стоян – все него вдига!“ Но един ден, когато ти си неподготвен, Господ казва: „Стани ти!“ „А, втасахме я!“ И туй често става. Казваш: „Мене Господ да ме изпрати на работа.“ Но Той не те изпраща.

Не, ние трябва да бъдем всякога готови, и като ни каже: „Стани!“, когато не очакваме, да станем и да си кажем урока. У Бога има една велика Справедливост!

Сега пак ще ви помоля през тази година да се стараете да вложите хармония в умовете си – да мислите хармонично, да чувствате хармонично, да действате хармонично и само така ще създадете един нов подтик, иначе ще парализирате еволюцията си. Ще станете меланхолични и ще кажете: „Ние и тук не намерихме това, което търсихме.“ Че къде ще го намерите? Аз бих ви запитал: „Къде ще намерите пътя към Христа, кой ще ви го покаже?“ Ще дойде един евагелистки проповедник и ще ви каже:

Ела, аз ще ти кажа какво е казал Христос, какво е писал апостол Павел!

Да, но ти не го писа. Знаеш ли къде е Христос, срещал ли си го, в тебе живее ли?

Аз не съм срещал Христа, зная само, че тъй е писано.

Добре, ти си 1,65 м висок, и аз съм толкова; твоето чело е 6 см широко, и моето е толкова; носът ти е 7 см дълъг, и моят е толкова; ушите ти са 7 см, и моите са толкова; ръката ти е 75 см дълга, и моята е толкова; твоето тяло тежи еди-колко си килограма, моето тежи повече. Тогава с какво ме превъзхождаш?

Това не са факти. Знание е това, придобито чрез вътрешна опитност. Щом е така придобито, ние може да си направим винаги този опит. Когато един скулптор може да извае една хубава статуя,

един техник да направи една машина, един инженер да построи железопътна линия, един астроном да изчисли траекторията на една планета, това е знание, това е учение! А ако някой предскаже нещо и то не се сбъдне, това не е учение, това не е знание.

В Бялото Братство Учението е неизменно, в него изключенията са много редки и те много скоро се поправят. Изобщо Учението, в което ще влезете, е основано върху една канара, която не може да се разбие. В това учение още от създаването на света, още от самото начало, има редица факти, които са написани, но се пазят в тайна. Това се знае от онези братя, които са ходили горе и всичко това сега запазват на Земята. Всичко това е написано върху каменни скрижали и един ден, когато вие се развиете, ще го четете, ще видите каква е историята за създаването на света от началото до сега. Ще разберете всички стадии, всички фази, през които сте минали, и ще почнете да виждате тези фази. Те ще се явяват пред очите ви като живи картини. Струва си да изучавате тази наука!

Следователно струва си да бъдем ученици на Великото Бяло Братство, понеже учителите на това Братство държат целия архив на Космоса. Те пазят книгата на Живота и всички вие трябва да изучавате тази книга. По-голямо благо от нея няма. Това е изкуство и затова всички ще се стремите да го придобиете. То няма да дойде изведнъж, а постепенно. Един ден ще си кажете: „Благодарим, че тръгнахме в този път!“ Защото колкото по-рано тръгнете, толкова по-добре, и колкото по-късно тръгнете, толкова по-късно ще стигнете. Не се отчайвайте, може да дойдат изпитания, колебания, съмнения. Това са естествени неща в този път. Не се плашете, вярвайте, вие сте под ръководство. Щом сте верни на закона на Любовта, няма да има никакви изключения и тогава на всичко ще се научите. Ще се научите да предавате учението на Бялото Братство. Да не казвате, че това е

учението на някой си Дънов, че той го е измислил. Ако аз сега съм го измислил, утре ще дойде някой Иван, някой Петко, някой Стоян. Е, какво ще стане, ако ние измисляме нещата? Какво ще стане с тези картини? Другояче стои въпросът. Всички велики хора, които са идвали, са предали тази Божествена Истина тъй, както тя им е дадена. В това седи тяхното величие, тяхната слава – че са предали тази Истина тъй, както Бог им я е дал, а всеки, който не е предал тази Истина тъй, както му е дадена, е от черните братя. Не е въпросът за Петко и за Стоян, а за Божествената Мъдрост и Божествената Любов, в която всички трябва да се учим и посвещаваме, че като ходим в нея, на всички да се отворят очите. Всички да сме с отворени очи, а не вие да сте слепи, а аз да виждам.

Давам някому череша. Питам:

– Как виждаш черешата?

– Червена.

– Пипни я, вкуси я дали е сладка.

– Да, прав си, такава е, каквато и аз я виждам.

Като виждаме, пипаме и вкусваме, ние еднакво проверяваме нещата. Ако еднакво мислим и чувстваме, еднакви сме. А ако вие сте слепи и аз ви убеждавам, че това е така, онова е така, такава философия не може да има в света. Философия може да има само тогава, когато ученикът и учителят еднакво виждат и еднакво мислят, но учителят има само по-голяма опитност, има повече знания и затова върви напред, показва пътя, а учениците вървят след него. Такъв е пътят, който Бог е създал в този свят.

Та сега между вас съмнението да се намали поне със 75%, да добиете вяра в себе си. Знаете в кое – във вашето Божествено Себе. Във всички ви, вътре във вас, има едно Божествено Начало. Вярвайте всички в Божественото, което живее във вас, което ви говори, само

това е спасителният път! Говори ли у вас Божественото, вие сте на спасителния път, не говори ли – всички сме на човешкия път. И тогава е опасно.

А сега всички в разни направления на работа! Кой каквато дарба има, кой каквито дарби му е дал Господ – всеки да се старае да развие в себе си някоя малка дарбица. Всеки от вас да се стреми да бъде особен в известни моменти, всеки да има по една особеност, която да я няма у другите, да не сте еднакви. Тя ще бъде ваша специфична черта, та като ви видят, да кажат: „У този човек има нещо особено." Това е красивото! Срещнеш някого – у него има някаква черта; срещнеш другиго – същата черта. Казваш: „Това не е нещо особено!"

У българите има обичай – отидеш някъде на гости, детето им само две години е учило да свири на цигулка, но майката казва: „Хайде, мама, изсвири Цвете мило, цвете красно." Детето свири. Гостите казват: „Хубаво!" Отидеш на друго място – пак някое дете свири. Майката казва: „Хайде, мама, изсвири Цвете мило, цвете красно." „Е, хубаво." Но като отидеш в някоя къща, където свирят добре, доволен си. Отидеш в друга къща – още по-хубаво свирят. Навсякъде трябва да има разнообразие! Така и у нас трябва да има разнообразие в схващането на нещата.

И Природата е толкова разнообразна, че за всички ви има възможност да бъдете особени.

Аз искам да бъдете особени! Всеки от вас да пази тази своя особена черта. Да не искате да бъдете еднакви – например да не бъдете всички еднакво смирени. Знаете ли колко начини има за изразяване на смирението? В милосърдието има толкова много красиви форми, толкова оттенъци, чрез които то се изразява, че не можеш да срещнеш двама милосърдни хора, които да изразяват

милосърдието по един и същ начин. Милосърдието, смирението, всичко може да се прояви в безкрайно разнообразие.

И тъй, ще възприемете разнообразието като един процес, който произвежда радост и води към Безкрайното. В света има един център, от който радиират всички тези разнообразия, и той е Любовта. Чувствате ли – ще мислите; мислите ли – ще действате; действате ли – ще има прогрес, разнообразие.

И тъй, бъдете ученици на Любовта!

Искам сега да запиша за ученици ония от вас, които искат да влязат в първия клас на Любовта, затова да си дадат имената. Учениците, които ще влязат в класа на Любовта, ще започнат постепенно да се записват. Всички ви приемаме, без разлика. Отваряме ви училище да се запишете!

А после, като влезете, преди да започнете учението си в специалната област, ще се явите пред комисия, за да държите изпитите си и резултатите ще зависят от вашите способности. Така е – Белите Братя ви отварят място в тяхната Школа. Ако бъдете верни на този закон на Любовта, ще опитате верността на моите думи, но ако не бъдете верни, ако изневерите, ще ви изключат. Аз не отговарям за това, няма да ми се сърдите.

Първото нещо е да имате една беззаветна Любов. Ще влезете с пълно сърце, ум и душа, за да проявите волята си, да се учите от Господа. Тъй е казано с езика на пророците – да се учите от Господа, но ще започнете всички с Любов. Това е Божественият Път – друг път няма! Има друг път, но за други.

Бялото Братство върви по пътя на Любовта. Като влезете в този път, ще видите друг специален път и ще разберете, че тази е една от най-добрите системи, които съществуват в света – системата на Белите Братя. Няма друг по-хубав път! А това в един живот няма да го

научите, и в два живота, и в три, и в пет, и в десет живота няма да го научите. Не се смущавайте – няма нищо! Който ви каже, че може да го научи в един живот, не ви говори истината. Ами ако един Бял Брат ви вземе астралното тяло, заведе ви на Слънцето и вие видите онази светлина, ще кажете: „Какво сме мислили, а то какво било!" Питам ви: колко време ще искате да живеете там? И като дойдете на Земята, само ще гледате хората, ще изпитвате необикновена радост и ще казвате:

– Да отидете да видите какво нещо има там!

– Опиши го!

– С език не може да се изкаже, както казва апостол Павел.

Някой ще запита: „Какво има на Месечината?" Трябва да ви заведа там, за да видите. Месечината не е, както някои казват, пуста. Тя не е пуста. Тя е много хубаво място, но ако ние се пренесем със своя организъм в нея, тя не е нагодена да ни приеме и ще ни очаква смърт. Но ако отидете в нея с духовното си тяло, там има неща, от които може да разберете отлични работи. Тя е първата станция за Слънцето, нагоре. Ами ако бих ви казал какво има от другата страна на Месечината, знаете ли каква тревога би настанала в учения свят? И защо Месечината е спряла да се движи около себе си, защо обръща само едната си страна? Но това е тщеславие, няма защо да се говори по него.

Казвам, че в Месечината има отличен живот. Често онези, които завършват еволюцията си и има да слизат още на Земята, но не са слезли досега – има още много човешки души, които като завършат там своята еволюция, тогава ще слязат на Земята. Някои казват, че са слезли. Не са слезли още. Там има още много души. Но това са отвлечени неща. Как може човек да отиде на Месечината? Той трябва да излезе от тялото си, да се излъчи, за да види отношенията,

вътрешните връзки, да види как седи тя духовно отношение, да види Земята и само тогава ще има едно правилно разбиране. Ако вие се развивате правилно, първият опит, който ще направите, ще бъде да слезете към центъра на Земята. После вторият опит ще бъде да отидете от центъра на Земята до Месечината. Това е един твърде сериозен опит – да слезеш до центъра на Земята и от там да отидеш на Месечината. Сериозен опит е това. Тогава ще имате вече познания, реални познания. И като се върнете, ще знаете какво има долу в Земята. И когато всички учени хора говорят, че на Месечината има това и онова, ще кажете: „Хубаво говорят, право е, точно така е, както говорят.“ Земята крие големи богатства, Месечината крие големи богатства, Слънцето – също. И тези богатства са все за човека. Затова ние сега трябва да бъдем ученици на Белите Братя, затова трябва да сме послушни в това си прераждане и когато няма какво да правим, ще използваме свободното си време, за да направим една разходка към центъра на Земята. Ако някои от вас рекат да слязат 10-20 км към центъра на Земята, ще започнат да се задъхват – мъчно се слиза. Там ще останат. Някои пък, като отиват към Месечината, мислят, че няма да могат да се върнат, затова ще се поколебаят, ще се уплашат и ще се върнат. Не, вие трябва да бъдете толкова смели, че да знаете: като отидете там, пак ще се върнете. Понякога се скъсва нишката и оставате там. И тогава братята от Месечината трябва да ви излъчат по обратен път, за да ви върнат на Земята, за да завършите тук еволюцията си. Те ще ви кажат: „Като си неопитен, не трябваше да идваш тук!“ Първото нещо: да се стараете да бъдете добродетелни и умни, да имате схватлив, остър ум, за да не могат хората да ви лъжат. Ще оставите да ви лъжат, без да се излъгвате.

Сега се завършват общите упътвания. През годината всеки ще се старае да работи върху себе си по особен начин. Всеки от вас трябва

да има свой особен метод за работа върху своето умствено и духовно развитие за укрепване на волята и ума. Ще си съставите по един метод в себе си, за да се образува у вас тази особена черта. Всички да имате по нещо особено, да няма между вас двама души еднообразни. Това е красивото, хубавото! Смесената китка е хубавата, но не откъснатата.

Още от утре ще се стараете да се настройвате, да можете да схващате тези вибрации от Духовния свят. Да се настройвате вътрешно и да пласирате енергията в себе си. А по закона на Свободата това означава да се разширявате от Божествената Любов, като от излишъка ѝ изпускате навън. Да има естествени течения. Отпуснете сега чучурите си, за да може от това изворче да избликва навън Божествената Любов.

И започнете от утре сами, по закона на хармонията. А сега вие сте като онези гарджета, които чакат в полога майка си да им донесе храница. Тя дойде, те отворят човката си и – цък. Но види тя, че то може само да си отваря човката и да се храни, тя отива на друго клонче и щом то си отвори човката, тя го погледне и не му дава нищо.

Затова някои от вас трябва да излязат от полога си. Аз искам да излезете от там! Онези от вас, на които крилцата са израсли, трябва да напуснат полога си и сами да си търсят храна. А онези, на които крилцата още не са израсли, могат да стоят там. Когато щъркелчетата израснат, повдигат се малко с крилцата си и после пак слязат, след това повечко се повдигнат и слязат. Правят няколко такива опити и като видят, че могат да хвърчат, изхвръкват. Така и вие – малко по малко ще се вдигате, докато най-после станете свободни и можете да се учите сами. Това са все символи – вие ще ги употребявате и ще ги използвате.

Задайте ми сега най-глупавия въпрос.

– Защо човек е оглупял?

Защото е престанал да вярва в своя ум и е започнал да вярва в чужди умове. Той е престанал да вярва в Божественото у себе си, а е започнал да вярва в човешкото. За да бъдеш умен, трябва да престанеш да вярваш във външното, а да започнеш да вярваш в Божественото вътре в себе си. Тогава ще създадеш една връзка между себе си и външното и ще станеш един умен човек.

Аз ще ви отговоря. Най-глупавият въпрос не може да се изкаже, но и най-умният въпрос също не може да се изкаже. Най-глупавият въпрос не може да се зададе, но и най-умният въпрос не може да се зададе. Крайната глупост подразбира крайна мъдрост и крайната мъдрост подразбира крайна глупост. Това са крайности в Природата. Високите върхове подразбират дълбоки долини, а дълбоките долини подразбират високи върхове. Където има слаби хора, там са и най-силните хора. Където има силни хора, там са и най-слабите хора. Силният не може да съществува без слабия и слабият не може да се прояви без силния. Ще ви преведа тези два термина. Слабият в Природата – това е потенциалната енергия, а силният в Природата – кинетичната енергия. Следователно слабият винаги е по-силен. В началото силният е силен, накрая силният е слаб. Слабият в началото е слаб, а накрая е силен. Следователно всеки, който е силен в началото, е слаб накрая и всеки, който е слаб в началото, е силен накрая.

И Писанието казва: „Добрите хора не са от най-умните.“ Целият свят ни счита глупави като фасул, но накрая ние ще бъдем по-умни от тях. Това са афоризми, в които само половината е истина.

От тези разсъждения ние можем да си извлечем погрешно заключение и да кажем: „Значи аз трябва да бъда глупав, за да бъда умен.“ Ами в Природата детето ражда ли се умно? Не. Ами

постъпките на това дете морални ли са? На вашите деца постъпките не са морални. Майката обаче търпи това. Тя заличава всички тези неморални прояви, чисти детето си от всички физически недъзи и иска то винаги да бъде чисто. А един ден, когато израсне, то става морално, силно и винаги е чисто. В Природата тъй се започва, тъй се проявява всичко. Затова своите слабости ще ги схванете като една необходимост, като една фаза от нашето развитие. Когато у нас се появи една слабост, ние не я искаме. Едно 15-16-годишно момче да се изпуска, това е срам за него, но у неговите органи има нещо, което то не може да контролира с волята си. Когато волята укрепне, когато укрепнат и мускулите – тогава вече слабостта не се проявява. Така и в морално отношение нашите органи не са тъй развити, затова волята ни не може да ги контролира. И в нашите усилия трябва да се стремим да укрепнем духовно, да развиваме нашите способности и каквото имаме – ръце, крака, очи, вежди – да ги ценим, да ги използваме до техните крайни предели и като си свършим работата, да кажем: „Господи, ние много Ти благодарим и пак Ти връщаме това, което ни даде!“ На друго място пак ще вземем, каквото ни дадат, пак ще благодарим и ще оставим тази книга. Туй тяло, което имаме, е една книга, ние ще го оставим и Господ ще ни даде тогава друго тяло.

Сега всички противоречия вие ще ги изпитате и доброто ще задържите. Ще гледате широко, няма да осъждате, да критикувате. Ако някой от вас е сприхав, бърз, ще кажете: „Благодарим на Бога, че имаме такъв брат.“ Ако някой е флегматичен – пак ще благодарите. Във всичко ще виждате добрата страна и ще благодарите. И когато се срещнем с всички тези братя, ще видим, че всеки от тях има по нещо добро, ще видим все нещо особено.

В сегашния окултизъм се препоръчва мълчание. Това е толкова тягостно състояние, че не може да се издържи. Ако в едно такова

събрание пуснем едно куче, то няма да издържи на това мълчание и ще залае. Ако хората говорят, то ще се чувства добре, а ако всички мълчат, то ще помисли, че ще стане някаква катастрофа, и ще започне да вие. Така че под мълчание разбирам само когато сме сами. Когато сме сами в Природата, може да мълчим, но с близките ще говорим. Ще даваме на другите да се изказват, а ние – когато му дойде редът.

Бих желал да напишете в една книга онези въпроси, които ви интересуват и са от жизнено значение за вас, които са с полезен характер, които са важни, за да ви дадат сила да се развивате – може да ги разгледаме утре подир обяд. Задавайте въпроси, които имат спешен характер, а другите оставете за следващата година.

Тази вечер ние свършваме първата фаза на нашите събрания. И небето отгоре показва, че ако посеете, Господ ще ви даде – ще има дъжд. Ако сеете, ще имате жътва; ако не сеете, пак ще има дъжд, но тогава друго ще израсте.

Хайде сега да изпеем една песен и да променим гамата!

(Любовта е извор.)

23 АВГУСТ, ВТОРНИК, 5 ч. УТРИННА МОЛИТВА

Да обнови Бог сърцата ни със съвършената Божествена Чистота.

1. Добрата молитва.

2. Благословен Господ Бог наш.

3. „Всичко у вас с Любов да бива.“ (Първо послание към коринтяните 16:14)

„Да се утешат сърцата им, съединени купно в Любов, и във всяко богатство на съвършено разумение да познаят тайната на Бога и Отца и на Христа.“ (Послание към колосяните 2:2)

„От това всички ще познаят, че сте Мои ученици, ако имате Любов помежду си.“ (Евангелие от Йоана 13:35)

4. Размишление върху Божествената чистота. (Коленичили на лявото коляно.)

Да царува Любовта на Единия наш Отец в сърцата ни.

Да се слави Мъдростта на Единия наш Отец в духовете ни.

Да осияе душите ни Истината на Единия наш Отец, Който е начало и конец на всичко.

5. „Отче наш“.

Бележка: Щом от Любовта се преминава към Мъдростта и Истината, преминава се от едно състояние в друго. При произнасянето на тези изречения нека се постараем да схванем вътрешната страна на това, което е скрито в тях.

ОТГОВОРИ НА ЗАДАДЕНИ ВЪПРОСИ

23 август, вторник, 16 ч.

Съзерцание за няколко секунди.

– Нали обещахте да запишете 20 въпроса?

Готови ли са?

– Не, не са още. Само няколко има събрани. Те са написани.

– Колкото са събрани, на тях ще отговоря.

„Вас светът не може да мрази, но Мене Ме мрази, защото твърдя за него, че делата му са нечестиви. Идете вие на празника – Аз няма да отида на този празник, защото времето Ми още не е дошло. И като им рече това, остана в Галилея. А когато братята Му отидоха на празника, тогава и Той отиде, но не явно, а тайно. Юдеите Го търсиха на празника и казваха: „Къде е оня?“ И имаше за него много глъчка между народа. Едни казваха: „Добър човек е.“ Други казваха: „Не, той заблуждава народа.“ Но никой не говореше открито за него, поради страх от юдеите. А когато празникът вече се преполовяваше, Исус влезе в храма и започна да поучава. Юдеите пък се чудеха и казваха: „Как може този да разбира Писанието, когато не се е учил?“ Но Исус им отвърна: „Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е изпратил.“ (Евангелие от Йоана 7:7-16)

Предварително ще ви поясня някои от току-що прочетените Христови думи в следния смисъл: само възмъжалите души се подлагат на изпитание. Всяка душа, която е възмъжала, се подлага на изпитание, а невъзмъжалата не се подлага. Така че имайте предвид, че щом дойдат изпитания, това е един признак, че вие сте възмъжали

и трябва да минете по този ред на нещата. И като ученици на Бялото Братство трябва да проучите закона и сами да се осветлите.

Тъй както ви виждам сега тук в събранието, мнозина от вас са подложени на такива вътрешни изпитания, други са въодушевени, а трети ги мъчи нещо, души ги и те не знаят причините за това. Значи възмъжали са и минават през първата фаза на изпитанията. Всяко изпитание е резултат от смяна на душевни състояния. Всякога, когато човек минава от едно състояние в друго, сменя и мястото си. Той минава и се връща, в него настава една вътрешна тъга. Тъй че тъгата е нещо естествено. Има тъги, на които не знаете причините, т.е. стават смени на вашето състояние и вие трябва да се учите от тези смени. Не ги считайте за лош признак, те са едно благословение за вас, за вашия растеж, а отсъствието им е лош признак за вас. Ако на Земята нямате изпити за вашата душа, това е един лош признак. Дойдат ли изпитания, кажете си: „Моята душа е възмъжала, значи мога да нося изпитания." Има и друг род изпитания, причина за които са някои ваши грехове, те са кармични последствия на ваши грехове. Затова трябва да отворите очите си и да кажете: „Направихме грехове, ще си носим последствията." И тогава пак бъдете мъжествени.

Една интересна подробност в характера на Исус. „Христос каза на учениците си: Вие възлезте на този празник, а Аз няма още да възляза, защото времето Ми не се е още изпълнило. А като възлязоха братята Му, тогаз и Той възлезе на празника, не явно, но тайно някак си. После започнаха да се чуват глъчки между народа, да казват, че Той не говори право." Това е патриотическото чувство, което е говорело в евреите. Това чувство говори и днес; евреите и днес са такива, каквито са били преди 2000 години.

Интересен е 16-ият стих от 7-а глава от Ев. на Йоана: „Отговори им Исус и рече: Моето учение не е Мое, но на Оногози, който ме е проводил.“ Значи Онзи, Който Го е проводил. Следователно всеки, който е проводен и носи това учение, той и учението имат един и същ източник. А когато дойде някой и каже: „Аз тъй казвам“, друг дойде и каже: „Аз пък тъй казвам“ – това са учения, които раждат спорове. А всяко учение на онзи, който говори, и Онзи, Който го е пратил, е едно и също. Това е Учението на Бялото Братство. Когато едни кажат: „Ние тъй мислим“, а други кажат: „Ние пък тъй мислим“ – това е учението на света.

Христос ясно казва, че туй учение не е Негово, а на Оногова, Който Го е проводил. Сега, когато у вас се зароди едно учение, вие ще се запитате това учение ваше ли е, или на Оногова, Който ви е проводил. Ако то е на Оногова, Който ви е проводил, то е право, а ако е ваше, то е учение на света.

Желанието ни е вашето учение да е на Оногова, Който ви е пратил. Не само това, което аз ви говоря, но и онова, което вие говорите, да е едно и също с думите на Оногова, Който ви е проводил. Аз вярвам в Неговото Учение, то винаги е право. То е принципно. Туй трябва да бъде учението на душата ви. И тъй, Учението на Оногова, Който ви е проводил, е право учение. А ще го познаете по това, че щом е Негово Учение, в душата си ще чувствате една радост, в нея ще блика вътрешна Любов към всички хора, в дълбочината на душата ви ще се зароди едно вътрешно съзнание, дано всички се обърнат, за да познаят Истината тъй, както у вас се е зародила.

– Амин!

Всички ще имате туй съзнание.

Сега ще ви отговоря на зададените въпроси.

– Каква е ролята на изкуството?

Ролята на изкуството е облагородяване и сближаване на хората. Когато аз имам изкуството да говоря и вие имате изкуството да говорите, аз ще ви кажа нещо, ще се сближим, ще се облагородим. И когато ти пишеш и аз пиша, ще се облагородим и сближим. И когато ти рисуваш и аз рисувам, чрез картините пак сме се сближили и облагородили. И тъй, ролята на изкуството във всяко отношение е тази да сближава и облагородява хората.

– Какви са практическите правила за възпитанието?

Не мисли, че си глупав. И не мисли, че онзи, комуто говориш, е глупав. Мисли, че си в състояние да предадеш и най-великата Божествена Мисъл; мисли, че този най-близък твой брат, комуто говориш, е в състояние да възприеме тази истина. Тези са двете най-велики правила, които аз зная.

Друго: ще бъдете конкретни и предметни в изразите си. Не говорете мъгливи неща, неща, които не разбирате. Говорете само онова, което сте преживели и онова, с което сте направили поне десет опита. Това са практически правила при възпитанието. На децата си започнете да обяснявате онези предмети, които са най-близки, най-належащи и най-необходими за тях. А това са въпросите за водата, за въздуха, за Слънцето и т. н. Водата оказва на децата най-голямо влияние. Заведете детето при някой извор, който постоянно блика, бъбли, и започнете да му разправяте някоя приказка. Ще забележите, че мисълта му ще тръгне тъй, както водата.

После започнете с изгряващото Слънце. След това пристъпете към цветята, към плодовете. Всички тези неща оказват влияние върху детето, затова му говорете за тези отношения. Ще забележите, че в детската душа ще започнат да се произвеждат всички онези сили, които са свързани със светлината, с водата и цветята. И така вие постепенно ще отивате към реалните неща, които децата могат да

схващат, защото в някои отношения децата имат много по-ясни схващания, отколкото възрастните. Причината, поради която ние понякога спъваме малките деца, е тази, че ние им представяме нещата такива, каквито не са. Имайте предвид и следното: когато някой педагог или възпитател, майка или баща, иска нещо да поучи децата си, не му е позволено едновременно с това да преживява някое свое душевно състояние, да го безпокои някоя вътрешна мисъл или някой извършен от него малък грях. Мисли ли за този грях, няма да постигне целта си. Ако постъпва така, каквото и да направи, колкото малко и да е то, в туй най-малкото ще влезе един червей, който след време ще разруши направеното.

Следователно онзи, който иска да възпитава, трябва в дадения момент да е много чист. След това той може пак да си мисли върху направената грешка, но когато иска да приложи някоя Божествена идея, трябва непременно да е чист.

– Как да се организира една братска комуна?

С Любов, с Мъдрост и с Истина.

С Любов, защото тези, които образуват комуната, трябва да се обичат тъй, че да жертват всичко един за друг. Също така възгледите, които те имат, да не стават никога причина за някакъв спор между тях и да не се лъжат един друг. Направете тази комуна върху такива основи и тя ще съществува.

Другите практически методи са у вас, вие ги имате, те сами ще дойдат. Много пъти сте правили комуни. Аз зная от миналото ви, вие сте живели много години един комунистически живот, живели сте царски, но сте го забравили. Виждам в далечното ви минало какъв живот сте живели. Правилата на тази комуна са написани вътре във вас. Че как мислите, комуната на мъжа и жената не започва ли добре? Много добре започва. Оженват се по любов, викат поп да им чете

Евангелие, но после сами я развалят. Народят им се деца, развалена е комуната. Правят комуни и ги развалят. Мъжът и жената много добре започват своята комуна, работят даром за своите комунисти. Един комунист ме запита кой е правилният метод за образуване на една истинска комуна. Казвам: когато майките заченат своите деца и те още от утробата ѝ заживеят с комунистически идеи, децата ще се родят комунисти.

– Как да се възпитават децата на нашите братя? Някои практически правила за възпитанието им.

Този въпрос е почти същият. Създайте малки физически занимания на децата. В бъдеще трябва да се направят малки детски градини за обработване.

Подробни разяснения за босоходството, гологлавието и облеклото.

Боси трябва да ходите през лятото, особено от началото на месец май, за да може краката ви да бъдат във връзка със земята и във вас да премине електричество и земен магнетизъм. Онези от вас, които не са свикнали да ходят боси, трябва да ходят боси само един-два часа след изгрев слънце. Това е хубаво. Аз бих препоръчал и на мъже, и на жени да излизат боси при изгрев слънце, но извън града, на някоя хубава местност. Опасно е да ходят в градовете боси, защото могат да се натъкнат на камъни, на тръни.

– Може ли да се ходи през цялата година бос?

Не е толкова практично. Децата именно през летните месеци трябва да бъдат боси.

– По тревата може ли?

Да, по тревата, по горещия пясък, по водата. За ония от вас, на които косите са започнали да падат, които имат главоболие, хубаво е през лятото да ходят по три-четири часа на ден без шапки. Ходенето

на слънце без шапка действа лечебно на главата. Но през лятото от 10-12 часа по обяд по-хубаво е човек да има шапка на главата си, защото слънчевите лъчи предизвикват голямо сътресение на мозъка. Но от 4 или 5 часа подир обяд до вечерта хубаво е ходенето без шапка. Много добре е да ходи човек по 7-8 часа на ден гологлав, но това трябва да става постепенно и да се прави по убеждение.

Облеклото трябва да бъде широко, за да става постоянно проветряване на тялото и да протичат свободно електрическите и магнетичните течения. Облеклото трябва да е леко, жените трябва да си направят такива облекла, които да прилягат добре на тялото им. Аз бих желал жените на Бялото Братство да имат особена осанка, да се стремят към красота на тялото, да се развиват. Затуй давам на всички ви тези упражнения, за да не сте хилави.

– С какви цветове да се обличаме?

Всеки си има предпочитание към някой цвят. Бъдете верни на този цвят, който вие си обичате, спрете се на него, гледайте и вашите приятели да го обикнат. И ако стигнете до съчетание на вашия вкус с вкуса на приятелите си, ще се намирате в щастливо положение. Но ако те не го харесват, ще започнат да казват: „Този ли цвят намери?“ И с това ще започнат да ви внушават отрицателни мисли. Носете меки цветове.

– Къси или дълги рокли да носим?

Вие как намирате, кои са по-практични? Късите са по-практични. Изобщо този въпрос жените могат да разрешат отлично сами.

– Как може практически по-правилно да се развие гласът (по отношение на пеенето)?

Първото правило: вашият глас зависи от белите ви дробове и от ларинкса. Следователно никога не трябва да оставяте ларинкса си да

преминава рязко от студено към топло състояние и обратно. Друго – разните изкуствени киселини развалят гласа ви, затова онзи, който иска да има хубав глас, трябва да яде повече сладки храни. Когато излизате на открити места, правете всевъзможни упражнения с гласа си.

Забелязал съм, че понякога у нас са останали някои стари чувства и когато дойдем до известна възраст, мъже или жени, след като преди са пели, и то хубаво, да казват: „Ние сме вече възрастни, срамота е за нас да пеем." И те замълчават, замълчават, докато престанат да пеят. И така чрез внушение се разваля гласът им. Щом останете сами, пейте си! Не работете със закона за внушението за гласа си. Знайте, че гласът зависи от Любовта. Само онзи, който люби, той има глас, той говори. Хора без Любов са безгласни. Имайте предвид, че рибите, които най-малко любят, са безгласни, не могат да говорят. И ако ме питате защо те не говорят – защото Любовта в тях не говори. Най-големият ад е в морето. В морето всички са месоядци, там няма тревопасни животни.

Че това е вярно, ще забележите по туй, че щом някъде влезе Любовта, започвате да чувате тук-там пеене, а щом Любовта престане, настава грозно мълчание. Докато майката има малко детенце, чуваш я, пее си, къпе го в коритото. Но умре ли то – песен не се чува. Понякога чуваш на гроба пеене, но то е минорно пеене.

И тъй, трябва да имаме обект, а обект е животът. Не работете чрез закона на внушението, че не можете да пеете, а работете чрез закона на внушението, че можете да пеете, да развиете гласа си. Прилагайте мисълта си, че можете да развиете гласа си, слушайте добри певци, въодушевявайте се от тях, те ще ви дадат импулс. Хубаво е понякога да слушате мъже и жени, които минават за добри

певци. Не слушайте тези, чийто глас не е добре развит, понеже ще имате обратно въздействие.

– Какво поведение да държим при случай на война, на трудова повинност или революция?

Във време на война ще станете лекари и фелдшери, ще помагате, ще превързвате рани.

– С това не помагаме ли пак на войната?

Не, вие ще помагате на онези, които са пострадали, чиито крака и ръце са изпочупени. А нож не ни е позволено да вадим. За нас въпросът е решен – и ние воюваме, но не с нож.

Що се отнася до трудовата повинност – ще си покопаете. Трудовата повинност може да изпълните. А дойде ли до революция – ако имате запичане, позволява ви се да вземете рициново масло.

Понеже ние воюваме с Доброто, войни не можем да имаме. И понеже служим на Любовта, за нас революция не може да има – тя е изключена за нас. А що се отнася до света – в света ще има още много революции и още много войни, но това е един факт, който не можем да спрем, засега.

– Кой е най-добрият начин за душевно обединение между възрастни и млади?

Най-добрият начин е старите да станат млади и младите – стари, т.е. старите, като отидат при младите, да станат като тях млади, да подемат тяхната мисъл. А един млад, като отиде при старите, и той да започне като тях. Ние говорим сега за млади и стари в най-добрия смисъл. Младите са жизнерадостни, те носят навсякъде радост и веселие. Старите пък носят тактичност, трезвост, мъдрост. А кое е най-доброто, знаете – между тях трябва да има любов. Нищо повече! Когато дойдем до Любовта, в името на Любовта старият трябва да счита младия като себе си и младият да счита стария като себе си.

– Битието ли определя мисълта или мисълта – битието?

Този въпрос стои тъй: кокошката ли определя яйцето, или яйцето определя кокошката? Чуйте сега моето мнение. Тъй, както аз зная, кокошката и яйцето вечно съществуват, но последователно се явяват. Когато кокошката се умори да е кокошка, става яйце, а когато пък яйцето се умори да е яйце, то става кокошка. Това са две форми, които вечно съществуват в света – те са съзнателни форми: съзнателни и в яйцето, и в кокошката, и в мисълта, и в битието. Интересно е този, който е задал въпроса, какво разбира под думата битие?

– Външния, материалния свят.

Външният, материалният свят, е продукт на мисълта. Въпросът тогава е такъв: Материята ли създава мисълта, или мисълта – материята? Материалният свят е въплътена идея, въплътена мисъл. Отначало е била идеята, а след това тя се е въплътила.

– Конкретизиране на понятието Бог.

В окултизма под думата Бог се разбира, когато Абсолютното, Вечното, само Себе Си ограничава. Бог е Вечното, Първото същество, което само Себе Си съзнателно е ограничило, за да се изяви.

– Как въздействат природните закони на мисълта? Как се създават характери?

Природните закони въздействат на мисълта по такъв начин, че тя да се прояви. Природата е тяло на Бога, проявление на Бога. Когато нашата мисъл не е правилна и е вредна за самите нас, тогава Природата ни въздейства. Но законите на Природата винаги ни съдействат да се прояви мисълта ни, т.е. те ни заставят да мислим. И в това отношение тези закони изискват от всички нас да бъдем смели и решителни. Законите на Природата не търпят нашите двоумения и колебания. За пример вземете следното разяснение: вие имате

старите понятия, излизате навън на разходка, но си казвате: „Аз ще се простудя.“ И наистина, не минава много време и вие се простудявате. Но ако вие не допуснете тази мисъл в ума си, няма да се простудите, защото Природата, която е жива, има предвид вашето добро. Тя ни съдейства, постоянно ни помага. Затова аз наричам Живата Природа проявление на Бога. И когато влезем в нея, трябва да вярваме, че тя има най-доброто разположение към нас и ще приемем доброто ѝ разположение. Започнем ли да мислим, че това може да стане, онова може да стане в нея, тогава идват нещастията. Природните закони въздействат благотворно върху нашата мисъл и върху нашия характер.

– Домашните животни случайно ли са попаднали между нас, или поради кармични причини?

Всички домашни животни са доброволни ученици и помагачи на хората. Когато човешкият дух е минал през тяхното царство, тогава те доброволно са слезли да му помагат. Само че човек им е обещал едно, а сега върши друго с тях, но той ще се върне и ще поправи поведението си. Ако бихте запитали един индус или един египтянин нещо за животните, той ще ви каже, че в много животни – в конете, в кравите, в котките, в петлите – се крият вашите деди и прадеди.

– Ние можем ли да кажем това?

Ние можем да кажем, че те са по-малки наши братя. Волът е един по-малък наш брат в еволюцията си, но не е паднала човешка душа.

– Не е ли преродена човешка душа?

Не е. Аз ги наричам малките братя в света.

– Не е ли възможна такава дегенерация?

Дегенерация от човек на вол е недопустима. Дегенериралите не живеят всред хората. Волът за нас е емблема на една велика идея. Когато кажем вол, магаре, кон, петел – това са емблеми, символи. Ако

аз искам символично да изразя приятелството, как бих го представил? Ще кажа, че еди-кой си е отлично куче. Ако искам да изразя идеята, че някой е добър предач, ще кажа, че той е отличен паяк. Ако искам да изразя идеята, че някой има отлично търпение, ще кажа, че той е отличен вол. Онзи вол, който всеки ден си преживя, като му погледнеш очите, той казва: „Не бързай толкова, ще си свършиш работата, бъди тих и спокоен!" Чудесни символи са за нас млекопитаещите!

– Ученикът на Бялото Братство трябва ли да даде необходимия физически труд в замяна на своите нужди, или да се ограничи само в духовна работа?

Ученикът на Бялото Братство трябва да даде отлични примери за физически труд. Той трябва да върши най-малко два часа на ден такъв труд.

– Правилна ли е теорията за произхода на човека от маймуната?

Окултната наука поддържа, че маймуната е произлязла от човека. Всички онези човешки единици, които минавайки по пътя на развитието си, са се спънали, един ден са се видоизменили. Маймуните – това са недоразвити хора. Така седи въпросът. Днес те са недоразвити, в тяхната еволюция има застой, но при по-благоприятни условия те ще се развият.

– Кои часове от денонощието за какъв род работа благоприятстват? Кои благоприятстват за молитва, кои за творческа работа?

Тези въпроси влизат към вътрешната страна на Школата. Сутрешните часове са най-добри за умствен труд, обедните – за физически, т.е. за хранене, а вечерните – за почивка. Затова за отбелязването на тези неща е нужна специална книга, защото винаги, когато се дават общи определения, един ще разбере едно, друг –

друго, трети – трето; един казал тъй, друг – иначе, и тогава се стига до известни заблуди.

Аз бих ви препоръчал един метод за самонаблюдение: щом станете сутрин, обърнете се към вашата интуиция, за да схванете кои въпроси и кои мисли най-много ви интересуват. Схванете ли някоя мисъл и тя е най-важната, обмисляйте я през целия ден и се постарайте да я реализирате. Не се занимавайте с блуждаещи мисли по форма, съдържание и смисъл. А всяка конкретна мисъл, у която формата, съдържанието и смисълът изпъкват ясно, постарайте се да я реализирате. Дали тази мисъл е от областта на практическия живот, дали е мисъл за изкуството, или за физически труд, или каквато и да е друга мисъл в живота, това е безразлично – стига тя да има приложение, постарайте се да я реализирате.

На останалите въпроси аз съм ви отговорил по-рано.

Изпейте сега една песен.

24 АВГУСТ, СРЯДА, 5 ч. УТРИННА МОЛИТВА

Размишления

1. „Отче наш".

2. Размишление (коленичили на лявото коляно):

„Да ни благослови Господ да ходим неуморно в Пътя на Истината и Живота."

„И всичките ни мисли, желания, действия и постъпки да бъдат заквасени с Живата Истина, която изтича от Духа на Любовта."

3. Благославяй, душе моя, Господа!

4. Да се помолим на Господа: „Всички наши приятели, които са тук, и които не присъстват, да ги закваси с Живата Истина на Живия Господ, Който сега е между нас."

5. Добрата молитва.

6. „Бог е Дух, и които Му се кланят, с Дух и Истина трябва да се кланят." (Евангелие от Йоана 4:24)

„Освети ги чрез Твоята Истина: Твоето Слово е Истина." (Евангелие от Йоана 17:17)

„Затова отхвърлете лъжата и всеки с ближнаго си говорете истина, защото сме удове един на друг." (Послание към ефесяните 4:25)

„Защото законът чрез Мойсея бе даден, а Благодатта и Истината – чрез Исуса Христа биде." (Евангелие от Йоана 1:17)

„Затова да празнуваме не с вехт квас, нито с квас на злоба и лукавство, но с безквасни хлябове на искреност и на Истина." (Първо послание към коринтяните 5:8)

Психически упражнения №1 и №2

Ще ви дам едно психическо упражнение (№1). Когато го изпълнявате, ще произнасяте следното изречение: Да подчини Бог всяко нисше действие в нас на Духа на Истината. Като правите упражнението, ще произнасяте тази формула и ще имате предвид нисшето в света, което развращава хората – ще го снемете надолу. Като вдигнете ръцете си нагоре, ще концентрирате мисълта си, за да започне върху вас да действа Духът на Истината. Това упражнение ще направите три пъти.

Изречението, което ще произнесете при второто упражнение (№2) е: Да се възцари Любовта, Мъдростта и Истината във всичката си пълнота в нашите души. Ръцете се поставят хоризонтално пред гърдите с длани, обърнати напред, и допрени средни пръсти; след това ръцете се разтварят в хоризонтална посока и се издигат нагоре, докато се допрат над главата, след което се свалят надолу пред гърдите. Това упражнение ще направите три пъти и при последното изпълнение на упражнението ще кажете: Така ние отваряме сърцата си на Господа, Който е сега между нас. Да се прослави Неговото Име! Амин!

След това се пристъпи към изпълнение на четирите гимнастически упражнения.

ЗАКОНЪТ НА САМОПОЖЕРТВАНЕТО

24 август, сряда, 6.30 ч.

Христос казва, че всеки книжник, който се учи за Царството Небесно, е подобен на човек домовит, който изважда от съкровището си и ново, и старо.

Ще ви прочета 108-и псалом.

Когато псалмопевецът е пял този псалом, се е намирал във възходящата линия на своето духовно развитие и започва така: „Утвърдено е сърцето ми, Боже...“ Значи – поставено е вече върху канара. И като е утвърдено върху канара, той няма от кого да се плаши.

„Ще пея е ще песнопея и със славата си!“

Като поет казва на себе си:

„Събуди се, псалтирю и китаро:

Ще се събудя рано.

Ще Те славословя, Господи, между народите

и ще ти песнопея между племената.

Защото Твоята милост се възвеличи по-горе от Небесата,

и Твоята Истина до облаците...“

Значи той изразява една своя вътрешна опитност. Той е преминал своя изпит. Псалмопевецът говори за онзи Господ на Любовта, за Когото ние сега говорим.

Под облаците тук се подразбира: да се обхване нашия мисловен свят. Тези облаци представляват това, че мислите трябва да се обгърнат със закона на Любовта.

„Възнеси Се, Боже, над Небесата,

и Славата Ти да бъде над всичката земя!

Избави тези, които Си възлюбил, Боже, спаси ни с Десницата Си и чуй нашата молитва! ...

Бог говори в Светилището Си:

Моав е Моя умивалница...

Чрез Бога ние ще направим юначество

и Той ще стъпче враговете ни.“

Като се преведат тези формули в закона на Любовта, в закона на Мъдростта и в закона на Истината, всички, съединени в едно, са оръжия, с които сега трябва да се воюва.

Сега ще ви говоря за закона на самопожертванието, как трябва да се разбира този закон.

(Учителя държи в ръка един лимон с много правилна форма.)

Виждате ли този лимон? Той има най-яркия, най-силния първоначален цвят. Той е един плод от умствения свят, който се е самопожертвал. Знаете ли откъде иде туй същество в този лимон? То е слязло от Полето на Мъдростта и затова се е облякло в тази жълта дреха.

Жертва в света може да принесе само Любовта. Без Любов не е възможна никаква жертва. Жертвата подразбира най-хубавото, най-възвишеното, най-благородното да го дадем в услуга на Бога, да го пожертваме да работи за Него.

Знаете ли тази лимонена киселина, като влезе в нашия организъм, какъв преврат прави? Когато някое същество се обезсолее чрез греха, т.е. когато неговите мисли не са вече тъй активни, чувствата и действията му отслабнат, за него е необходима тази киселина, за да събуди всяко действие. Следователно в своята първична проява Духът влага киселина, т.е. първо събужда активността във всички същества и онези, които разбират закона, ще

проявят своята активност, а които не го разбират, ще се гневят. Причината, която възбужда човека към дейност, е Духът, който иска да се прояви. Ние трябва да принасяме в жертва на Бога най-чистите си мисли. Например дойде вашата възлюблена, която очаквате с години. Как мислите, коя ябълка ще откъснете за нея? Най-хубавата, най-добре оформената; ще я очистите, ще се приближите нежно и деликатно към вашата възлюблена и ще ѝ я предложите. Следователно, когато Господ дойде, ще Му принесете най-хубавите си мисли, защото мисълта е плод. Нашите мисли стават храна за другите същества, служат за тяхното растене, тъй както плодовете на Земята спомагат за нашето растене. И тъй, за Бога или за онези същества от мисловния свят, ще принесем в жертва най-хубавите си плодове. Ние нищо няма да загубим. След като приемат тези плодове, те ще посеят в своите градини семената, които са скрити в мислите. И когато мислите ни започнат да израстват в ангелския свят, ние ставаме гениални. Това е гений – когато един ангел посее една твоя мисъл в своята градина, ти ще станеш гениален. Посеят ли твоя мисъл в някоя ангелска градина, ти ще станеш необикновен човек, а не я ли посеят, ще си останеш обикновен човек.

Същият закон е и за чувствата. Когато дойдем в някой свят, ще трябва да принесем в жертва най-възвишените, най-благородните от нашите чувства. Те ще бъдат принос на този жив Господ, Който ще се изяви по един или по друг начин. Може да се изяви под форма на един човек, може да се изяви под форма на един дух, на един серафим или херувим. В каквато форма и да се изяви, трябва да Му принесем най-благородните, най-възвишените си чувства. И когато месцето на тези чувства послужи за храна на някой ангел, той непременно ще посее семената им в своята градина и тогава ние ще станем сърцати,

богати. Богатството на човека е скрито в неговото сърце. Тъй е в Духовния свят.

Най-после ние слизаме на физическото поле. Когато ни посети някой наш приятел, когото обичаме, какво ще направим? Ще му омесим хляб. Стопанката на къщата ще извади от най-хубавото пшенично брашно, ще го отсее със ситото си, ще го закваси, сама ще го омеси, ще го опече на своята пещ, сама ще го предложи и с това ще изрази своята любов на физическото поле. И като хапне от него, приятелят ще каже: „Много хубав е хлябът ти – отлично е омесен, отлично е изпечен!“

И тъй, ние сме длъжни, от малки до големи, малко да жертваме, но жертвата ни да става от любов. Жертва, в която няма любов, не се приема. Ако някой дойде при мене и ми каже: „Аз искам да изкажа една мисъл, която имам към вас“, аз вътрешно ще го запитам: „От любов ли искаш да кажеш това, или за да ме подкупиш? Ако е от любов, аз ще посея тази твоя мисъл в някоя градина, но ако не е от любов – дръж я за себе си.“ Дойде някой и ми каже: „Аз ще изкажа едно свое вътрешно чувство към тебе.“ Питам го: „От любов ли ще го изкажеш, или за да ме подкупиш? Ако е от любов, ще му посадя семенцата, но ако искаш да ме подкупиш, дръж го, моля ти се, за себе си.“ Ако дойде някой и поиска да изяви едно действие към мене, по същия начин ще го запитам: „Туй действие от любов ли искаш да изразиш, или за да ме подкупиш? Ако е от любов, ще го приема и ще го посадя в някоя градина, а ако е с цел да ме подкупиш, задръж го за себе си.“

И тъй, във вашите умове, в умовете на учениците на Бялото Братство, трябва да стои мисълта, че законът е неизменен, и да се знае, че всичко, което вършим, трябва да е за Бога. Ако в умовете ви се зароди съмнение дали трябва да вършите това, което сте

намислили, по-добре не го вършете. Извършете го, само ако в умовете, сърцата и действията ви няма съмнение, но зароди ли се там някакво съмнение, спрете се и не го извършвайте, защото с това не само че няма да принесете полза на себе си и на другите, но ще причините дори вреда. Искам всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие, каквото и да било то, било във физическия, в духовния или в мисловния свят, да се извършва с любов, да бъде проникнато от любов. Ако всичките ни действия са проникнати от любов, тогава ще бъдат приети, ще бъдат благословени. И ако понякога не успяваме в материално отношение, то е, защото не спазваме този закон. Ако не жертвате материалното от любов, то какъвто и да сте – търговец, земеделец и т.н., няма да успявате. Но ако за всичко, което вършите, имате в ума и в сърцето си мисълта, че го вършите от любов към Господа, ще имате благословение изобщо – ще лягате и ще ставате с радост, ще ядете и пиете с радост, навсякъде ще има веселие. Затуй аз желая всичките ви постъпки да бъдат любовни. И ако не сте готови да вършите всичко с любов, въздържайте се, докато дойде Любовта. Който още няма в себе си любов, да се въздържа, докато дойде тя. Ако някой иска да ни даде нещо, да ни помогне в каквото и да е отношение, нека направи това от любов. Това е за негово благословение. Ако не може да направи това от любов, по-хубаво нека се въздържа, защото могат да се зародят някои съмнения. Така например тук идват приятели, престояват известно време и като наближи да си отиват, оставят малко пари в жертва, но после си казват: „Какво става с тези пари?“ От онези, които мислят така, ние не искаме и пет пари. Влезе ли в тях и най-малкото съмнение, нека си задържат парите. Онези, които не мислят така, да си оставят парите. Който се съмнява, нека нищо не дава. Ние ще му дадем всичко без пари – ще го нахраним, ще му заплатим, задето е стоял. Това е за вас,

а не за нас. Какво ще ни ползват парите в света? Сега те са едно средство, но и без туй средство можем. Не мислете, че не можем. Ще кажете: „Тогава как ще се съберем тук?“ Е, как ще се съберем? Всеки ще си донесе своя хляб. Туй е един начин, а има хиляди начини. Искам да ви кажа: нека законът за самопожертването залегне в душите ви. Когато искате да пожертвате нещо, не бързайте, поспрете се, запитайте се, поставете този въпрос във вашата интуиция, помислете си и кажете: „Господи, аз искам да се жертвам за Теб от любов.“ Ако почувствате, че Господ ви се поусмихне – пожертвайте се. Ако обаче видите, че Лицето Му е сериозно, въздържете се. Подир малко пак се помолете и наблюдавайте какъв е изразът Му. Ако се усмихне, принесете жертва, ако ли не – въздържете се. Ще бъде както с Каин и Авел, с тези братя от Стария Завет, които направиха жертвоприношение на Бога. Защо жертвата на единия се прие, а на другия – не?

Сега в нашия живот ще започнем с туй ново Учение, с Учението на Любовта. Всичките ни постъпки трябва да бъдат проникнати от любов и каквото вършим един към друг, да е продиктувано от любов. И никой да не бъде нахален да каже някому: „Направи това заради мен!“ Аз никога няма да кажа някому да направи това заради мен. Това го няма в Новото учение. Аз съм готов и предпочитам десет пъти да извърша една работа за вас, да изора десет пъти нивата ви, ако вие не сте готови за това, отколкото да ви накарам да направите нещо за мен. Ти нямаш право да кажеш някому: „Направи това. Нямаш ли любов? Какъв си такъв християнин?“ У нас такова учение няма. Ако някой у нас си предложи десет пъти услугите, ние ще му кажем: „Братко, ако това е от любов, ние сме готови да го приемем.“ Ако прилагате този закон, между вас няма да има никакви спорове.

Откъде се раждат споровете? Сега някой бил ръководител в някой град. „Защо да бъде той?“ Ами че ако Любовта го е поставила тук да се жертва – добре дошъл! Но ако сам се натрапва, ще му кажем: „Братко, задръж си всичко за себе си!“

Аз искам всички ръководители по градовете да бъдат поставени по любов. Нали сме едно братство, основано по любов? Двама, трима, четирима се събрали – нека всички да се надпреварват в любов. Да допуснем, че имаме десет души майстори, които са се събрали да поправят една счупена кола. Един от тях казва: „Аз ще я направя.“ Дойде, повърти се, опита, не може да я поправи. Казва: „Не можах да я поправя.“ Дойде втори – и той не може. Дойде трети – също. Най-после десетият дойде при колата, поправи я. Дали първият или последният ще я поправи, не е важно. Ти си чакай реда да проявиш своето изкуство, а не бързай: не е в бързането работата.

И после, ние се самозаблуждаваме: в света има само един Учител, той е Учителят на Любовта. Един е Той, не мислете, че има много. Един е Великият Учител на Любовта, а всички други учители са прояви на Любовта. Когато говорим за Учителя, разбираме Великата Безпределна Любов, която се изразява в даване на знания, мъдрост, щастие и блаженство на всички същества на Земята. Туй същество всеки ден мисли за другите същества, каква форма ще им даде. И всеки ден чува въздишките им, цял ден мисли как да подобри тяхното съществуване. Това е Великият Учител и ние всички искаме да бъдем израз на Неговите мисли, на Неговите чувства, на Неговите действия. Аз бих желал така да бъдем всички. И тогава всички ще бъдем ученици, всички ще бъдем учители. Кога? Когато Той е в нас. Ученици сме, когато възприемаме, а учители, когато предаваме някоя Божествена Мисъл, която Той ни е предал. И след като я предадеш, ти пак си ученик, пак отиваш да възприемаш. Да бъдеш учител, значи

да изкажеш Божествените мисли, Божествената Истина и Божествената Любов пред света. Така мислете, за да не се зароди у вас по отношение на някого мисълта: „Че той ли е учител!“ Щом у него говори Любовта, всички ще го слушаме. Дете да е, крава да е, вол да е, муха да е – като говори, ще речем: „Господ говори чрез него.“ Не говори ли Господ чрез тях, тогава ще си ходим, няма да ги слушаме. Ще си вършим работата, без да им обръщаме внимание. На такива учители ще кажеш: „Чакайте, чакайте, работа си имам много спешна. Деца имам, жена имам, нямам време да ви слушам.“ А щом говори Любовта, ще кажеш: „Свободен съм, свърших си работата, на ваше разположение съм.“ И спрямо себе си така трябва да постъпвате. Трябва да знаете кога говори Господ и кога не говори Господ. Когато говори Господ, ще кажем: „Свободен съм, имам на разположение всичкото си време, за да направя това, което искаш.“ Когато Господ не говори, ще кажеш: „Сега нямам свободно време.“

Желая ви сега всички спънки, които имате по градовете, да изгладите чрез закона на Любовта и да не се отнасяте към мене, за да ви съдя кой е прав и кой е крив. Ако е за това кой е крив, най-кривият съм аз. Ако Учителя, Който ви говори, е крив, то заедно с Него и аз съм крив. Такъв е законът. Нали евреите казваха за Христа: „Този, ако е праведен, каква връзка има с грешните, събира блудниците наоколо си?“ Да не се лъжем – ние не знаем още дълбоките отношения, които съществуват в живота. Не се лъжете от външните прояви на човека. Някой път човек може да направи някои грешки, но не се самоизмамвайте, вие не знаете защо той прави това. Вие не знаете състоянието му в даден момент, не знаете какви са неговите отношения към Бога. Вие това не знаете. Ние трябва с благоговение да се спрем и да чакаме да видим какво Бог работи. Нашето произнасяне за едно, за друго, трябва да бъде правдиво, с любов,

защото в бързината Истината не говори. Че сме бързореки, това не е грях, защото и светлината е бърза. И когато казвам да бъдете бавни, разбирам да бъдете бавни в греха, но бързи в Доброто. Бавни в грях, а със светкавична бързина в Добро, в Любов, в Истина, с най-голямата бързина, която може да се тури в действие.

Сега аз ще моля ръководителите в градовете да започнат със закона на Любовта. Нека те заемат последните места. Нали и Христос казва: „Който иска да бъде пръв, последен трябва да стане." Силните в Любовта да започнат да служат на всички.

Ясновидец си, нали? Ами че туй ясновидство Господ ти го е дал, за да услужваш с него на другите. Как ще им услужвате? Аз като ясновидец виждам, че някого искат да изкусят, да му създадат едно падане, затова го турям в търговия – и този брат ще го изкуси, и онзи ще го изкуси. И виждаш го – паднал. Като ясновидец, казвам му: „Братко, планът, замислите на твоя брат не са искрени спрямо теб, той няма добро намерение. Ще се откажеш." Или двама млади ще се женят – те са измежду братята и сестрите, искат да живеят духовно. Но аз, като ясновидец, виждам, че те няма да живеят по Бога и затова им казвам:

– Не се женете. Ако слушате мене, не се женете.

– Ами нали по Бога ще живеем?

– Ако не се ожените, ще живеете по Бога, а ако се ожените, по дявола ще живеете.

За други пък виждам като ясновидец, че като се оженят, ще живеят добре.

– Да, но как – ние пари нямаме!

– Ако се съберете двамата, ще ви тръгне напред. Оженете се, не се бойте, послушайте ме!

Трябва да влезем някъде, за да си помогнем. Такъв е законът на ясновидството. Дойде някой, пита:

– Ти какъв си?

– Ясновидец.

– А какво виждаш?

– Духове.

Ами ако аз отида в някой град и видя всички танцувачи, танцувачки, бели коне, черни коне, министри с хубави шапки, и разкажа това например на някой земеделец – какво го интересува него? Че еди-кой си министър имал такова бомбе, че бил с такива обувки, че имал толкова куфари и донесъл това-онова в България? Какво го интересува всичко това? Нищо не го интересува. Но ако му кажа, че като ходил в странство, този министър донесъл много семена от някоя плодна култура, той ще каже: „Да, това е добре."

Аз бих желал да използвате всички дарби, които имате. Бих желал всички да разговаряте с духове, бих желал всички да бъдете ясновидци, да виждате тези духове и да ги попипвате. Когато Христос се яви на учениците си, те се уплашиха и казаха: „Това да не е сянка?" „Опитайте Ме" – каза им Той. В Него имаше пулс. Вие казвате: „Като неверни Тома ще бъдем." Аз харесвам Тома. Вие казвате: „Не трябва да изкушаваме Господа." Не, понякога трябва да турим пръста си в тялото Му. Някои казват: „Докато не туря пръста си в раната Му, тъй да опитам, не искам да се самозаблуждавам." Не с този физически пръст, а с духовния си пръст да опитаме раните на Христа, да влезем във връзка с Него, да преживеем Неговия минал живот. Някой казва: „Аз искам да позная Христа!" „Можеш да Ме познаеш – казва Христос, – добре." И Той ти даде такова голямо нещастие, страдание, че къщата ти се запали от двете си страни. Преди 2000 години

Христос пострада, а днес казва на страдащите: „Ето, това съм Аз – в тебе Съм сега, това Аз преживях.“ Разбра ли?

Страданията – това е първата фаза на посвещението. Но вие казвате: „Не, искам другояче, искам да видя Твоето възкресение!“ Не, първо ще опиташ страданията Му и после, след като ги минеш успешно, ще дойдеш до Възкресението – до Великата Любов. Тогава ще Го познаем. Сърцето ни ще се отвори и ще кажем: „Заслужава си човек да живее в Божията Любов и да служи на Господа.“ И в живота ще бъдете, като че живеете в Царството Божие. Е, хубаво, намерите си един приятел, обичате се, четете си заедно, гугукате си, а като живеете така, това не е ли все едно, че Христос живее във вас? Живеете в хармония. Това не е ли Бог, Който живее във вас? Когато преминете от първата стъпка към втората, ще дойдете да видите Христа в такава първична фаза. Но това не става винаги. На Земята има само три случая, при които човек може да види Христа, облечен в плът. Ще се яви Христос, ще те хване за ръка и ще ти каже: „Попипай Ме – това съм Аз!“ Но това не може винаги да се види. На физическото поле има само три случая, при които може Христос да се види, а на другите полета има повече случаи. Ако ги използвате разумно, всеки от вас ще има възможност да Го види. Някой казва: „Аз искам да Го видя!“ Да, но има нужда от жертви. Докато не се научите да жертвате най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си желания, не може да видите Христа.

Ще ви приведа един пример. Преди години Христос дойде в къщата на един свещеник под формата на един стар калугер, когото свещеникът не обичаше и не искаше да го приеме. Аз казах на свещеника: „Слушай, калугерът е твой брат, приеми го!“ Свещеникът се съгласи, прие го. За да изпита свещеника, калугерът му каза:

– Имам нужда от пари, защото трябва да пътувам.

– Имам само пет лева – отвърна свещеникът.

– Е, хубаво, и без тях ще мина, мога и пеша да пътувам.

И излезе. Аз казах после на свещеника:

– Това беше Христос.

– А, ако е Той, пари имам. Ще ида да Го върна.

Христос е дошъл под форма на калугер, но щом мине нещастието, след като дойде самопожертването, тази маска ще падне и Христос ще се изяви. Иначе Той ще мине само като един калугер.

Та Божественото в света е скрито във всички форми и когато ние изявим нашата любов в мисли, чувства и действия, тогава То ще ни се изяви. Иначе ще бъде за нас като една далечна тайна и ние само ще въздишаме по Него.

А сега млади и стари, всички ученици на Бялото Братство ще действате по този закон – абсолютна свобода в Любовта. През цялата година ще се постараем да си препращаме любовни мисли. Ако някъде се яви дисхармония, всички ще насочим мисълта си за благословение. Следователно искам всички да имате такава правилна форма, както този лимон. Аз бих желал всички да сте умни като този лимон. Той е много умен! Ако бихте били тъй умни като него, щеше да бъде добре. Той е скромен, не говори. Говорът му е чужд за вас. Той ми казва: „Ти ще преведеш моите мисли на тях. Кажи им, че светът, в който ние живеем, живее в закона на Любовта и по този закон аз съм слязъл между хората, за да понаблюдавам и проуча техния живот, а след време мисля да се завърна в своето отечество.“

Сега вие ще кажете: „Дълбок дух!“ Не, това е формата. Духът е скрит в него, вие не го виждате. Знаете ли къде е скрит духът му? Ако между вас има ясновидци, нека видят този дух и нека видят къде е скрит. Всички вие сте ясновидци от първа степен. Във втора степен

вие се досещате за ясновидството, а в трета степен се досещате дали може да сте ясновидци, или не.

Тази сутрин няма да имаме закуска. Знаете ли защо? Понеже мислим да имаме един братски обяд. Да имаме повече време да се приготви обяда, та малко да се поизострят чувствата ви. Времето до обяд ще прекарате спокойно, в размишления – за Любовта, за Мъростта, за Истината. Гледайте да възприемете от всичко това. Каквото мислите, искайте го, за да можете да го възприемете. И кой каквито желания има, да не се бои да ги приложи в действие. Почувствайте за Господа! Не се колебайте да приложите всяко хубаво чувство, мисъл, желание и действие така, както те се зараждат във вас. Без разлика – млади и стари, кой каквото разбира. Всеки от вас да се постарае през цялата година да приложи всичко тъй, както е влязло, както се е зародило в сърцето, в ума и в душата му, и Господ ще го благослови. И този дух на лимона казва тъй: „И ние, всички духове, ще помогнем на тези ученици, ще им съдействаме!“

През тази година няма да обръщате внимание на това какво си мислят другите за вас, а какво вие мислите за другите. Ще започнете с първото, с най-важното – да слушате и възприемате всички велики мисли, ще четете хубави книги, ще слушате съветите на ваши приятели. Всичко ще използвате като средство за реализиране на онези велики мисли и желания, които Бог е вложил в душата ви.

И аз бих желал всеки от вас, като дойде догодина, да донесе един хубав плод от своята умствена градина, от своята сърдечна градина, от градината на своята душа, на своята воля. Като донесете по един такъв хубав плод, ние ще ви посрещнем и ще кажем: „Добре дошли, ученици на Любовта!“ И тези плодове ще покажат степента на вашето развитие. Тогава ние ще ги изложим и тук, на Земята, и в другия свят, и всеки от вас ще приеме своята награда. Каква ще бъде тази награда?

Наградата ще бъде това, че Истината ще ви озари и освети, и вие ще ходите в Пътя на Истината.

– Амин!

А сега всички от вас, които имат спешна работа и не могат да чакат, след братския обяд са свободни. Широк е пътят им! Изпращаме им всичката наша любов, да се върнат по домовете си и да заживеят тъй, както Господ иска. А онези от вас, които са свободни, ако от любов желаят да останат, могат да стоят колкото време искат – от вътрешна подбуда. Но да не остане някой от вас с користолюбива цел – да доизяде каймака. Не, каймакът вече е изяден, а остава само айрянът. Тъй че да не остане някаква мисъл на съблазън, на съмнение, че има нещо скрито от вас. Не, скритото е на друго място – скритото е горе, при Бога.

Изпейте някоя песен! Хайде да изпеем песента на един наш брат: „Стани!“ Да я изпеем тихо!

Всички приятели ще се разпределите свободно из двора, по 2-3-5-10 души заедно, и ще разменяте мисли върху Любовта и върху всичко, което може да излезе от душата ви. Разменете мисли, докато дойде обяд. Днешният обяд ще бъде любовен, тъй че искам да вложите всичката си любов.

25 АВГУСТ, ЧЕТВЪРТЪК, 5 ч. УТРИННА МОЛИТВА

Размишления

1. „Отче наш“.

2. Коленичили на лявото коляно: Духът Христов да пребъдва през цялата година в нашите души!

3. Размишление:

Да укрепнат душите ни в Истината, за да пребъдваме постоянно в нейната светлина.

Силата на живота е вложена в Истината; тя е израз всякога на Великия Божи Дух.

4. Благославяй, душе моя, Господа!

5. Да се прочетат следните стихове по три пъти:

„За истината, която пребъдва в нас и ще бъде във веки с нас.“ (Второ послание на Йоана 1:2)

„А ние сме длъжни да благодарим на Бога за вас, възлюблени от Господа братя, че Бог отначало е избрал вас в спасение чрез освещението от Духа и вярването в Истината.“ (Второ послание към солуняните 2:13)

„Стойте, прочее, препасани с Истина през чреслата си и облечени с бронята на Правдата.“ (Послание към ефесяните 6:14)

6. Добрата молитва.

Психически упражнения №3 и №4

При първото упражнение (№3) ще съсредоточите мисълта си върху следното изречение:

Да снеме Бог всяко лукаво иго на лукавия от сърцата ни.

А при второто упражнение (№4): „Да въведе Господ душите ни във вечната свобода на Своя Благ Дух.“

Сега концентрирайте ума си в Живия Господ на Любовта – в Христа.

Психическо упражнение № 3 е същото, както психическо упражнение № 1, само че тук се изговарят думите: „Да снеме Бог...“

Психическо упражнение № 4:

Ръцете се поставят пред лицето една срещу друга с допрени пръсти и длани, обърнати навън. Тъй те бавно се разтварят настрани, до хоризонтално положение, издигат се нагоре над главата, пръстите се допират, дланите се приближават една към друга. В това положение ръцете се спускат надолу пред лицето до под брадата. Дланите се отдалечават една от друга, но пръстите са допрени с длани, обърнати навън. В това положение ръцете се издигат бавно нагоре, до пред лицето. След туй ръцете пак се раздалечават настрани до хоризонтално положение и т.н. Туй се прави три пъти, а при снемането на ръцете за трети път туй положение се задържа: дланите една срещу друга с допрени пръсти слизат надолу, отдето всяка ръка се прибира на мястото си.

РАЗУМНО СЛУЖЕНЕ

25 август, четвъртък, 10 ч.

Ще ви прочета 12-а глава от Посланието към римляните:

„И тъй, моля ви, братя, поради Божието Милосърдие, да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, което да бъде ваше разумно служене. И не се съобразявайте с този свят, а се преобразете чрез обновяване на ума си, за да разпознавате от опит Божията воля.

Защото чрез дадената ми благодат казвам на всеки от вас, който е по-виден, да не се мисли за повече, отколкото му се полага, а да запази скромност според дела на вярата, която Бог на всеки е разпределил. Понеже както в едно тяло имаме много части с различно предназначение, така ние всички сме едно тяло в Христа, а поотделно всеки от нас е част от другите и имаме различни дарби според благодатта, която ни е отредена. Ако някому е дадена пророческа дарба, нека я упражнява съразмерно на вярата си. Ако на някому е дадена служба – да бъде прилежен в изпълнението ѝ. Ако някой поучава – да бъде прилежен в поучаването, ако увещава – в увещаването; който раздава – да раздава щедро, който управлява – да управлява с усърдие, който показва милост – да я показва доброволно. Любовта да бъде нелицемерна; отвращавайте се от злото и се придържайте към доброто. Обичайте се един друг с братска любов, надпреварвайте се да си отдавате един на друг почит. В усърдието си не бъдете лениви, а бъдете пламенни по дух, като служите на Господа. Радвайте се в надеждата си, в скръб бъдете търпеливи, а в молитва – постоянни. Помагайте на светиите в нуждите им, бъдете гостолюбиви. Благославяйте ония, които ви гонят – благославяйте и не кълнете!

Радвайте се с онези, които се радват, плачете с онези, които плачат. Бъдете едномислящи помежду си, не пожелавайте недостижимото, а се задоволявайте с малкото; не считайте себе си за мъдри. Не отвръщайте на никому за злото със зло, а залягайте за това, което е добро за всички. Ако е възможно и доколкото зависи от вас, бъдете в мир с всички хора. Не отмъщавайте за себе си, възлюблени мои, а дайте място на Божия Гняв. Защото писано е: „Отмъщението е мое – аз ще въздам, рече Господ." И тъй, „ако врагът ти е гладен – нахрани го; ако е жаден – напой го; защото вършейки това, ти ще струпаш жар на главата му". Не се оставяй да те побеждава злото, а ти побеждавай злото чрез доброто."

Мислите, които апостол Павел привежда в тази глава чрез вдъхновението на Духа, са важни за приложение. Всички учения имат смисъл за нас дотолкова, доколкото те са във връзка, доколкото ние можем да ги схванем според степента на нашето развитие или доколкото те попаднат под нашия поглед.

Представете си, ако вие бихте попаднали на Земята, а тя да беше просто като топка – да нямаше на нея нито растения, нито вода, нито камъни. Какво бихте научили от Земята, ако тя беше само една валчеста топка, гладка като стъкло?

Ето защо хубостта на нещата е в онова безгранично разнообразие, което съществува в Божествените мисли. И ние самите сме такава проява на Божията мисъл, а тази Мисъл е нещо реално. Реалността ѝ е в нашата душа и най-важното нещо, към което се стремим, е да обхванем и опознаем нашата душа. И щастие и нещастие, и радост и скръб, и смисъл и безсмислие, и сила и безсилие – всичко това зависи от нашата душа. Когато вие започвате да губите вашите сили, скъсвате нишките на душата си; когато изгубите мисълта си, скъсвате нишката на волята си. Следователно изгубили

сте вашата душа. И когато в нас идва вдъхновението, това показва, че сме отстранили грешките от душата си. А душата – това сме ние. Тази Божествена душа се облича в разни форми и всяка форма е необходима за света, в който душата се проявява. Тя не трябва да се пренебрегва! Когато душата слиза на физическото поле, тя ще се облече в такова тяло, каквото сега има. Не смесвайте плътта на вашите криворазбрани желания и стремежи с вашето тяло! Тялото, което сега имаме, е най-великолепното здание, то е един модел за бъдещото тяло. То още не е завършено, по него ще се създаде истинският Божествен храм, Соломоновият храм. Вие искате да разберете какво е сърцето, какъв е умът на човека, какъв е духът му, каква душа има, но нито сърцето сте виждали, нито ума виждате, нито душата, нито духа. Това, което знаете, са само понятия, смътни схващания.

Ако вие си зададете въпроса: „Какво съм аз?“ Да кажем, вие сте щастлив, радостен, но някой съсед ви бодне с малка игличка и от върха на тази малка игличка щастието ви се разваля. Питам: къде е отишло щастието ви? Или пък, да кажем, имате някоя голяма болка, някъде е нагноясало, а някой с една малка игличка пробие това място, изстиска гнойта и вие се освобождавате от тежестта. Значи онова чуждо вещество, което е било в организма ви, е причинявало всички страдания и щом то се изхвърли, вие се освобождавате, ставате радостни и весели.

Следователно всички мисли, чувства, желания и действия, които нямат нищо общо с нашия живот, щом влязат в организма на душата, причиняват болезнено състояние и вие трябва да се стремите да намерите начин да се освободите от тях. Не казвайте: „Няма нищо!“ Не, има нещо. Ако кракът ви понаболява, ще намерите тръна и ще го извадите.

Апостол Павел също имаше един трън, но казваше, че този трън му е потребен – бил спирачка в живота му. Този трън му служел за спирачка, понеже Павел имаше още да слиза надолу. Господ му каза: „Тази спирачка ти трябва, достатъчна ти е Моята Благодат. Сега не мога да ти отнема спирачката, но слез долу и щом започнеш да се изкачваш, ще ти я отнема.“ Този трън не може да се отнема, но щом слезеш до дъното и поемеш нагоре, Господ ще ти отмахне спирачката, защото за нагоре няма нужда от спирачка. Сега някои от вас имат страдания – те слизат надолу и имат спирачка. И ако ме питате докога ще продължават страданията, ще ви отговоря: дотогава ще имате тия страдания, докато слезете до дъното, а щом поемете нагоре, всички страдания ще почнат да изчезват и когато възлезете на върха, горе, страдания няма да има.

Казвам: тия форми, в които сме облечени на физическото поле, са потребни. Най-важният орган на физическото поле е човешкият мозък и вие трябва да пазите най-впечатлителната част на главата. Това е предната ѝ част, челото. Трябва да пазите челото си да бъде впечатлително, да може да възприемате правилно Божествените форми. Старайте се лицето ви да не огрубява. Веднъж огрубее ли то, вашите мисли, чувства и желания също ще започнат да огрубяват. По същия закон се развиват растенията и тези, които са садили цветя, знаят какво става, когато почвата се спече. Защото ако глинестата почва е спечена, водата не може да проникне надолу, за да даде влага, и корените не могат да растат. Също така и нашето лице може да се спече и туй спичане може да спре влизането на Божествената влага, която дава подтик за развитие. И когато започнете да се спичате, вие ставате груби, очите ви стават жестоки, устата загрубява и в лицето се получава една дисхармония. Вие ще се стараете да премахнете туй спичане, ще се мъчите да го изхвърлите от лицето си. Ако изгубите

Божествения смисъл, ще почернеете като въглен. Лицето ви може и да побелее като бяла пръст. Затова ще употребите всички усилия – с молитви, с работа, ще се стараете да възстановите пластичността на вашето лице, докато най-после то дойде до онова състояние, че да светне, от него да започне да излиза известна светлина. Тогава то ще има израз и Божествената светлина ще започне да влиза в мозъка, в душата ви. Трябва да имате желание лицето ви да стане възприемчиво за Божественото от външния свят.

Как загрубяват във вас чувствата? Когато възприемете една отрицателна мисъл или едно отрицателно чувство. А всяко чувство се определя от редица причини, от вибрациите на различните движения. Има рефлективни движения, които излизат от мозъка и отиват навън, към лицето. И вследствие на тези удари от мозъка към лицето вие ставате толкова кисели, че носът ви започва да се изкривява, да се сплесква; понякога се повдига нагоре, понякога се изкривява надолу, понякога хлътва и се обезобразява. След това очите ви започват да потъват, да се смаляват. И тъй започват да се явяват тези безобразни бръчки по лицето и то става тъй накълцано, като напукана земя, като че ли е насечено с някой остър сатър за месо.

Божественият Дух на християнството казва: „Всяка мисъл, която проектирате в сърцето си, може да се възприеме или не.“ Ще се възползвате ли от нея, като ѝ дадете път навън? Говоря за съзнателните мисли, които влизат в нас и ние им даваме живот. Следователно всяка мисъл, която проникне във вас и е в дисхармония с вашия растеж, не я изпъждайте, а я спрете на главния вход. Накарайте я да чака ден, два, три, десет, месец, година, две – нека почака там.

И ние, съвременните хора, съвременните християни, които вървим в правия път, в Новото учение, ако не можем да изправим

нашите лица, тогава в какво се състои нашата наука, това ново учение? Ако нашите лица огрубеят тъй, както лицата на светските хора, ако телата ни огрубеят, тогава в какво се състои нашето учение? Тогава ние ще започнем една обратна реакция, ще стигнем до колективната съзнателна проява на човешката душа. Има условия в живота и те са следните: да кажем, че в душата или в съзнанието ви проникне една горчива мисъл или чувство; за това вие може да не сте виновни, но първо ще намерите откъде иде тази мисъл – отляво или отдясно, отпред или отзад, отгоре или от долу. Шест посоки има, откъдето може да дойде мисълта. Трябва да намерите най-малко две посоки, да видите дали мисълта иде отляво или отдясно. Тази лоша мисъл може да иде отляво и тогава някоя жена ви я препраща; иде ли отдясно – някой мъж ви я праща. Така че трябва да знаете кой ви е изпратил тази лоша мисъл. Това е наука, философия – да знаеш от кого иде тази мисъл, от жена или от мъж. Защото ако мисълта иде от жена, а вие я приемете като изпратена от мъж, ще употребите погрешен метод. Сега като казвам мъж и жена, то е защото има и женски, и мъжки дяволи. Има не само мъже и жени, каквито сте вие, но има и женски дяволи, и мъжки дяволи. Между всички същества има и мъжки, и женски. Ще знаете от каква категория същества иде тази мисъл, която ви се изпраща.

Апостол Павел, който разбира законите, казва: „Представе¬те телата ваши в жертва жива, свята, благоугодна на Бога." А на съвременен наш научен език това значи: изложете се на слънчевите лъчи и всички вредни микроби, които са в тялото ви, Господ да ги прости, ще изчезнат. Щом вие изложите и вашите тела на Божиите лъчи, съединени с Бога, тази Божия светлина правилно ще проникне във вас и Бог ще измени условията. Те тъй естествено ще се изменят, че неща, които ви се виждат невъзможни, ще станат възможни и

всеки ден ще има веселие. Вие трябва не само да се вслушвате, а да правите опити и движенията ви ще станат леки. Остава да изменим носа си. Не казвайте: „Когато дойда на Земята, Господ ще ми даде друго тяло, друга форма.“ Помислете си: ако имате един прекрасен диамант, затворен в кутия, мислите ли, че тази кутия не изпълнява една важна работа? Тя го предпазва да не бъде повреден отвън. Тя предпазва тялото на душата. Следователно тази кутия е потребна и вие трябва да я пазите заради диаманта. Щом се развали кутията, и вашият диамант ще се развали, а ако я пазите в изправност, и диамантът ще бъде в изправност.

Ако твоята душа още не се е доразвила, за да влезе в астралния свят и придобие една друга обвивка – астралното тяло, ти ще се изложиш на опасност – душата ти ще се изкриви.

Затуй в това отношение Писанието казва: „Нашите тела са Храм Божи, в който Духът Божи се проявява.“ Ние тук ще се стараем да не увреждаме не само нашето тяло, а и тялото на някой наш брат. Аз зная, че някои правят следната грешка: насочат мислите си върху нещо и ги прекръстосат. Например, когато видят някой човек много строен, започват да му завиждат. Искат от него да се махне тази красота, този момък да си изгуби силите. Така постъпваме и когато видим, че някой човек има особени таланти – завиждаме му. В нашия ум, в нашето сърце не трябва да влиза никаква мисъл на завист. Ние трябва да използваме талантливия и умен човек, а не да му завиждаме. И тогава този човек може да ни принесе много полза. Има хора, с които ти може да дружиш, и тогава можеш да приемеш голямо благословение.

В света най-опасни хора са глупавите, те са джебчии. Кой може да те обере? Който няма нищо. Ученият, талантливият човек е като онзи, който е натоварен с много голям чувал и когато срещне някого,

казва: „Твоето не ми трябва, аз мога да ти дам и от моето.“ А глупавият носи празен чувал на гърба си и този ще обере, онзи ще обере, докато си напълни чувала.

И тъй, като ученици на Бялото Братство вие трябва да се пазите от всички кисели чувства, от всички вътрешни неразположения. Всяка мисъл, която вие проектирате в света, първо докосва Божественото съзнание и после отива при обекта, към който я изпращаме. Всяка наша мисъл минава през съзнанието на Божествения център и всички грехове произлизат от това, че ние грешим против Бога и Неговите велики закони. Тъй че щом една наша дисхармонична мисъл докосне Божественото Съзнание, Господ пише: „Този човек в бъдеще да понесе товара си, наказанието си.“ Това е карма. Не мислете, че туй е нещо безразборно. Господ записва всяка ваша мисъл много точно, не оставя нищо незаписано.

В бъдеще ние всички трябва да мислим тъй, както е мислил Христос. Не историческият Христос, а Христос на Любовта, Великият Божи Дух, Който създава всички блага в света. И когато видите лицето на този, Живия Христос, вие ще се изпълните с радост. Псалмопевецът казва: „Когато видя Лицето Ти, душата ми ще се развесели.“ И действително, в бъдещия живот, в другия свят, Новото, което ще видите, е Божието Лице. Аз не мога да ви го опиша, но щом видите туй лице, ще разберете смисъла на всички други лица – и на умственото, и на сърдечното лица. Като видите туй лице в тази светлина, всичко ще разберете. И затова ние се стремим умът, сърцето и душата ни да бъдат така впечатлителни, че да възприемат Божието Лице, защото то ще произведе в нас ефект на обновление в този живот, в който сега пъшкаме. Всеки от вас сега казва: „Ох, няма го, няма го!“ Момата го търси, жената, бащата, майката – всички търсят някого и не го намират. А когато дойде, хванат Го, целуват Го и

казват: „Не е Той!“ Тъй и майката целуне детето си и казва: „Не е Той!“ Търсят Го от хиляди години, но не Го намират, явява се – не Го познават.

Пророкът казва: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, ще Ме намерите.“

Нека сега се върнем към мозъка, който е най-важният орган в нас. В него има милиони малки нишки, които излизат от центъра и са насочени към повърхността. Всички тези нишки са проводници на Божествената енергия, която служи за образуване на Божествените мисли. Това е една арфа, на която като свири, човешкият дух образува хармония. В предната горна част на мозъка се образуват разумните мисли; в задната му горна част се образуват нашите лични чувства – чувството, че сме свободни индивиди. По-долните нишки отзад, зад ушите, произвеждат войнствеността в човека, а най-долу, отзад – физическата любов в света. Любовта започва чрез ток – положителен и отрицателен. Затова хората се хващат за ръце. Тези токове почват така: първо ръцете се прекръстосват, после се пускат и накрая хората казват: „Какво искаш да кажеш, не мога да разбера.“ Пак се хванат, погугукат си и после се пуснат. И пак не могат да се разберат. Защо? Защото тези центрове в мозъка не са тъй развити, за да могат да схванат първите мисли. Всяка любовна мисъл трябва да има правилна форма, а не крива, изопачена форма. Тя ще ви въведе в грях. Когато посрещаш твоя възлюблен, ти не може да си свиеш юмрука и да кажеш: „Дай да те ударя по устата“, за да провериш дали те обича. Не, не! В съвременния свят ние употребяваме формите на по-нисшите същества. За да те изпита някой тук, трябва да ти причини най-голямо страдание. Но в закона на Небето е тъкмо обратното. И сега, между нас тук, казвам ви не заради мен, а заради самите вас: за да

можете да растете и да се развивате, необходимо е вашите души да хармонират правилно помежду си.

Ние всякога трябва да обичаме. Вие всички трябва да се обичате еднакво, без да се лъжете от външните форми. Има някои хора, които ни правят приятно впечатление и ние чувствам топлинка в слънчевия възел, но има и такива, чието присъствие ни действа тягостно, нещо ляга като топка върху лъжичката ни и ние не можем да мислим, не се чувстваме свободни.

Една оса мина сега около мен. Какво има осата отзад? Какво е осата? Тя е едно месоядно животно, крайно разрушително. Минава тя около мен и аз казвам: „Докато тази оса бръмчи тъй около окото ви, вие не можете да се развивате правилно – има опасност." Така и всяка лоша, небожествена мисъл може да осакати нашето Божествено зрение. Ние говорим за хармонията. Дръжте в ума си следната мисъл: условията, които сега съществуват в света, не са създадени от Бога, те са създадени от нас. Но те са една необходимост, която ние не можем да пренебрегнем. Следователно те не представляват никаква спънка за нашето развитие, а са подтик за развитие. Тъй мислете! Да кажем, че сега някой от вас има мъж или жена, които са непоправими. Не се сърдете. Тази непоправимост е едно благо за вас. Имате един приятел, който е ексцентричен. Знайте, че приятелят ви не е спънка, а напротив, подпомага вашето въздигане. Или да кажем, че някоя ваша другарка е такава – тази ваша другарка ще ви даде много добри уроци. Същият закон важи и за вас, ако вие външно представлявате спънка за другите. Така ние сме нагласени да си помагаме взаимно, без да знаем това. Не се старайте да бъдете по-добри, отколкото сте сега. Аз не искам да бъдете по-добри, отколкото сте сега! Помнете това: всяко пресилване носи изтощаване. Задръжте туй състояние в ума си, бъдете такива, каквото сте сега, през цялата година. Аз съм

доволен от това разположение, което имате сега. Но знаете ли къде е вашата грешка? Вие често се излагате, казвате: „Ела да видиш какво имам!“ Не излагайте скъпоценностите си, не ги показвайте. Нека разположението, което имате в душата си, седи за вас. Не отваряйте целия ваш извор. Да видят другите водата през чучура. Нека в душата ви има нещо тайно, нека хората не знаят всичко за вас. Само Бог трябва да знае какви сме. Ако Господ ни знае, и ние Го познаваме. Това ни е достатъчно. А хората по-добре да не ни познават. Да те познава добрият човек, е благословение, а да те познава лошият човек – проклятие.

Аз виждам сега, че у вас има желание да ви познае светът какви сте. Няма нужда да ни познават. Този свят и да ни познава, и да не ни познава, пак ще му направим същото добро, без разлика.

И така, аз не искам да станете по-добри, а да останете толкова добри, колкото сте сега. Не искам да станете и по-силни. Нека Великият Божи Дух вложи нещо ново във вас, каквото Той намери за добре. Вложете във вас тази мисъл, та като дойдете догодина, да забележите, че във вас се е родило нещо ново. Ако забележите това по-рано, ще кажете: „Кудкудяк, кудкудяк“, както петелът и кокошката; ако някоя лисица чуе петела, като кудкудяка, веднага идва при него. Затуй в действията си трябва да мълчите като философи. А сега кокошката кудкудяка, кудкудяка и ще снесе яйцето. Хората ще излязат и ще кажат: „Нашата кокошка снесе едно яйце!“ Когато вършиш нещо, мълчи – иначе яйцето може да отиде. А в първоначалното си състояние яйцата не пропадаха тъй, както сега.

И ние ще напуснем туй състояние, ще напуснем двора на кудкудякането, ще оставим всяка лоша мисъл, чувство и желание в дълбочините на нашето сърце, на нашия ум и на нашата душа, за да

се преработят в Божествения закон и да станат част от нашия организъм.

Също така бих желал до идущата година лицата на всички ви да станат по-красиви. Какво разбирам под думата по-красиви? Това значи да си завършил някакъв предмет. Та казвам: когато дойдете догодина в училището, да свирите по-хубаво, защото красотата е изкуство за свирене.

Ние сме красиви, когато мислим, чувстваме и действаме. Когато нашият дух работи, ние сме красиви, а щом престанем да действаме, лицата ни стават грозни. Затова всеки от вас ще се стреми да контролира мислите си.

Бих желал през цялата година да не разваляте хармонията. А вие може да я развалите, и то знаете ли как? Можете несъзнателно да я развалите. Ако някоя мома влезе между десет момци, тя ще развали хармонията. И обратно – ако един момък влезе между десет моми, той ще развали хармонията. Аз зная такива случаи. Съберат се пет моми и обещаят да живеят чист, девствен живот. Обаче след време при тях идва един момък, подвизава се и той, но се влюбва в една от момите и с това разваля братството. Той трябва да бъде кавалер и да каже: „Аз идвам тук да взема една от вас.“ Тъй е – нищо повече!

Хората трябва да бъдат искрени във всичките си постъпки. Туй е Божествено. А туй, което е Божествено, то е право. Което не е Божествено, то не е право. Законът е такъв: когато една наша лоша мисъл влезе между добри мисли, тя може да ги развали; и когато една добра мисъл влезе между лоши мисли, тя може да ги поправи, да ги подобри. Колкото и слаба да е една лоша мисъл, тя може да развали хармонията на добрите мисли и може да отнеме ден, два, месец, година, докато хармонията се възстанови.

И тъй, обръщайте внимание на мозъка си. Като станете сутрин и имате в ума си тъмнина, ще проектирате у вас мисълта, че от Невидимия свят слиза към вас една светла струя. Възприемете я, за да влезе тя в дълбините на сърцето ви. След това я прекарайте през задната и предната част на мозъка. Направете мислено една манипулация и веднага туй тягостно състояние ще изчезне. Вие може да правите това упражнение в продължение на пет-десет минути и ще се домогнете до известни правила, на които вашият дух ще ви научи през тази година.

Между нас сприхави хора няма да има и лоши хора няма, а има хора, които още не знаят да свирят. Сприхавият човек има много излишна енергия, пък не знае къде да я употреби. Някой казва: „Неговата любов не е на мястото си." Той има много любов, но няма как да излезе и ще спука тръбите. Крива ли е любовта, че при излишък тя тъй се проявява? Ще поставим нови, по-широки тръби, ще направим нова канализация.

Ще кажете: „Може ли всички хора да се обичат?" Може. Но как? Вие ще схващате, че всички хора са части от едно и също Божествено същество, Което вие обичате. Обичате ли този-онзи, вие ще обичате всички. Как майката обича детето си? Тя го целува и отдолу, и отгоре, и отвсякъде, защото обича душата му. А когато детето умре и душата му я няма вече, тогава казват: „Хайде, Бог да го прости!" Докато ние схващаме, че Бог живее в нас, ние го ценим и в това дете, а в момента, в който почувстваме, че няма Бог, започваме да мразим човека и с това причиняваме зло. Затова винаги ще мислите, че във всеки от вас живее Божият Дух и че всички сте Божествени. Който от вас има по-голяма почит към другите, той има и по-голяма любов. Ако вие ме обичате, защото аз ви обичам, това не е никакво предимство; но ако вие обичате един човек, който не ви обича, това показва, че имате

характер. Ако вие давате нещо някому, който ви е давал, това е в реда на нещата. Понякога може да правите услуги на човек, който ви преследва. Това е изкуство, това е характер! И Господ гледа тъй на нас. Ако вие правите услуга някому, който десет пъти ви е излъгал, това вече е нещо особено. И Господ казва: „Станете особени в своите прояви!" Ние трябва да вършим необикновени неща. Този свят се нуждае от такива необикновени неща. И ние ще си подадем ръка.

Всички, които са останали днес, ще образуват стоте, които аз избирам.

(Обаждат се избраните.)

Дали ще бъдете избрани, още не се знае. Ако приложите казаното, ще бъдете избрани. Този, който приложи закона, е избран, а който не го приложи, ще седи в антрето. А вие, които сте останали тук, веднага ще пишете на другите: „Учителя каза, че за тези, които останат тук, ще има айрян, но ни излъга – тук има и масло, и каймак." Има, но дали ще го изядете – това е въпросът! За вас, които присъствате тук, ще има едно правило: като станете сутрин, ще изпратите някому една хармонична мисъл. Ако не знаете какво да кажете, ще кажете: „Да се прослави Господ тъй, както е писал в Своята Книга." На следващия ден ще кажете същото. Всяка сутрин през цялата година, щом ви дойде някоя красива мисъл за някой ваш брат, кажете я. Ако нямате такава мисъл в ума си, кажете: „Да се прослави Името Божие тъй, както е писал в Своята Книга." И всеки от вас ще изпрати през тази година 365 такива мисли, за да се прослави Живият Господ. След това ще изговорите втората мисъл: „И като се прослави Господ тъй, както е писал в Своята книга, да се прояви Неговата любов в моята душа и в душата на всички мои братя."

Тези добри мисли ще изпращате само сутрин. Ще започнете от днес и никакво отлагане! От сутрин до обед може да изпълнявате

закона. Като изпращаме така всяка сутрин по една мисъл, ние ще успеем да премахнем много болезнени състояния. И ако сега все още между нас има някои неврастеници, някои с главоболие, с болки в стомаха, с неразположение, с изпращането на такива мисли по този начин ще установим хармонията. Тогава ще ядем сладко, ще мислим хармонично, ще работим сладко. Навсякъде все сладко ще бъде.

Аз искам да ви изведа от затворите, разбирате ли, да ви изведа от онези кауши . Ще изпращате мисли на всички, чието съзнание е пробудено. Ще се стараете да влезете във връзка с всички ваши братя, на които съзнанието е пробудено. Законът е един и същ – щом съзнанието на човека, до когото се изпраща мисълта, е будно, той веднага влиза в контакт с вас. За пробудените души не съществува място и пространство – съобщението се установява моментално.

Ако ви дойдат мрачни мисли, изпитания, считайте това за велика привилегия. Ще се изправите пред Господа и ще кажете: „Господи, благодаря Ти за тази велика привилегия, с която ме удостои!“ Тъй ще кажете на туй съзнание. Може би ще срещнете малко съпротивление и трудности, но след това трудностите ще изчезнат, вие ще започнете да се топите, да се топите, и постепенно ще ви олекне. Законът е верен и тези цветенца ще започнат да израстват. Ще имате най-малко 65% печалба.

В света, в който живеете, пазете кесиите си. Когато се върнете у дома си, ще дойдат да ви търсят онези бедняци: „Не остана ли нещо и за нас?“ И ако го намерят, може да ви оберат. Вие ще държите кесията си затворена. Може да им давате, но ще им давате със сметка и ще им давате толкова, колкото вие намерите за добре, а не колкото те искат. Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната.“ Двете ризи ще дадете само ако е някой насилник. Ако е противник, дай му едната си риза, ако е от лукавия – дай и двете, та да си върви!

„Представете телата ваши в жертва жива, свята, благоугодна Богу.“ И тъй, нашата душа ще се научи как да се облича в астралния свят – с астралното си тяло, в умствения свят – с умственото си тяло, в духовния свят – с духовното си тяло, а като влезе в Рая – с Божественото си Тяло. Ако сте със сегашните си тела, в оня свят на хармонията няма да ви познаят. Тъй ще си мените костюмите и като ви срещне някой, ако той не разбира Законите на хармонията, даже няма да подозира, че това сте вие, няма да ви познае – за да се познаем в другия свят, трябва всички да бъдем в Закона на хармонията.

Така ще се стараете да държите вашите мозъци в изправно състояние и да използвате мислите, които ви безпокоят. Не спете, гледайте да не ви изненада неприятелят. Знаете ли кога неприятелят ни изненадва? – Когато започнем да се чувстваме най-радостни и весели, когато започнем да вдигаме много шум – тогава трябва непременно да знаем, че неприятелят ще дойде и трябва да бъдем на поста си. Това е едно правило. Голямата радост винаги показва, че ще ви дойде едно голямо изпитание, а голямата скръб показва, че скоро ще ви дойде голяма радост. И няма да се страхувате, а ще знаете само, че големите радости предсказват едно разваляне на времето.

И тъй, вие стоте ще се стараете да въдворите хармонията между вас. Да не остане у вас нито помен от мисълта, че еди-кой си бил такъв-онакъв и не можем да го търпим. За нас всичко е хармонично. Там, където е Господ, всичко е добро. И ако дойде някой при нас, ние ще го разтопим, ще го мачкаме, ще го прекараме през този кюнец, през онзи, през тази тръба, през онази, през тази реторта, през онази, ще го прекараме през 99 реторти, докато каже най-после: „С вас съм!“ Който влезе между 99 реторти – тъй е. Докато не каже „с вас съм“, няма отърване. Туй е Божественото в света. Същият закон и Господ

държи между нас – страдаме, падаме, това е една реторта, после друга, трета и т. н., докато кажеш: „Господи, аз Те познах!“ Тогава и Господ ще каже : „И аз те познах.“ Но да знаете: назад път няма – няма връщане. Този път, по който вървим, е най-хубавият.

Сега разбрахте, нали? Ясно ли е?

– Да

Колебания има ли още?

– Не.

Някой от вас да е останал при особено мнение?

– Няма.

Ама може да се случи нещо?

– Не.

Може да не сме предвидили нещо?

– Няма такова нещо.

Може да запитате какво ще стане с другите? Въпросът е решен – от Божествено Гледище въпросът е решен. Ще изпълним Волята Божия тъй, както Бог е писал в Своята Голяма Книга. И тогава Господ ще свърши за нас това, което е писал. И въпросът е уреден.

А сега ще подпишем – готови ли сте да подпишете?

– Готови сме.

Ще направим едно упражнение – ще го подпишем: Любовта на Христа в нас ще свърши всичко започнато. Тези думи ще произнесете мислено три пъти.

Упражненията ще правите рядко и само когато сте насаме или когато сте десет души, но в хармония.

Всичко, което ви е дадено, пазете като нещо свято и ценно.

Упражненията ще прилагате там, където Духът ви каже, ще слушате вашата интуиция. Тъй нямам нищо против. Но там, където

Духът не ви е говорил, не бързайте. Тъй че вашата задача много се улеснява – ще слушате Духа.

Съборно слово 1922 г.

БЕСЕДИ, ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ
ОТ УЧИТЕЛЯ

(*Дадени на учениците от Всемирното Бяло братство, при срещата им в гр. Търново, през лятото на 1922 година*)

19.08. (СЪБОТА), 5 ч. ПРЕОБРАЖЕНИЕ – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва.

2. Благословен Господ Бог наш (песен).

3. Любовта е свръзка на съвършенството.

Да ни привлече Господ с тази връзка.

Да Го познаем, както Той ни познава.

Да принесем всичко Нему в жертва жива, свята и благоугодна.

Да ни съблече Господ от стария живот, да ни облече в новия живот на Любовта, Мъдростта и Истината.

Да чуем Неговия сладък глас, Който носи мир и преизобилен живот на утрудените души.

Бог е Любов и нашата Любов да бъде като Божията Любов.

Ние ще направим един опит за цяла една година, доброволно и по Любов. Той ще бъде следующият: ще се задължите абсолютно да се подчините на всичко онова, което Господ ще каже през тази година. През една година доброволно, абсолютно ще се подчините на всичко, каквото ви се каже, без да се изменя Волята Божия в нещо. Който от вас е готов.

Искам един опит да направим, без лъжа. Опита всеки един от вас ще направи вътре в себе си, ще го направи и ще знае, че Бог е вътре в сърцето му, в душата му, в ума и в духа му и наблюдава, претегля всички наши помисли, желания и действия.

Нашият девиз е вече:

„Ние ще служим на Бога! Ние ще служим на този Господ, Който в началото ни е дал живота, в началото на Неговата Любов. Туй начало

е сега. То е вечно начало, което няма край, то е всякога начало. Единственото Начало, това е Любовта.“

Всички неща, които имат край, това са неща без Любов. Приятелство, което започва и свършва, е приятелство без Любов. Живот, който започва и свършва, е живот без Любов. Работа, която започва и свършва, е работа без Любов. Ние отричаме всички неща, които се свършват.

И тъй, ние ще мислим за Вечното начало. Това начало е Любовта, която никога не се мени: нито се променя, нито се изменя.

Бог е Любов и тази Любов носи светлина за душата, и в тази светлина зреят всичките плодове на живота.

Сега ние ще коленичим в размишление и всеки един от вас да обмисли готов ли е да направи малкия опит за една година, да извърши абсолютно всичко, каквото Господ изисква от него, и всеки един от вас ще даде обещание, не насила, а по Любов – за една година отсега. Тази година ще има задачи, които всеки един от вас трябва да разреши. Тия задачи ще бъдат дадени съобразно развитието на всеки едного. Няма да питате „мога ли“, или „не мога“. През цялата година няма да мислим, а само ще работим, само ще действаме. Ще действаме тъй, както по закона на яденето: когато човек е гладен, не говори, а яде. Ще говориш, когато се наядеш. „Ама кога?“ – Сега ще ядеш. „Кога ще говоря?“ – След като се наядеш. Това е мисълта.

Сега ще коленичим и ще отправим ума си към този Господ на Любовта и ще Му кажем:

„Господи, ние сме готови да изпълним Твоята свята воля абсолютно, без никакви изменения. И всичката ни радост ще бъде да Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух. Искаме да Те познаем като Любов вътре в нази и вънка

от нази. Да бъдеш Ти все и все[26] *във всичките ни начинания, във всичките ни мисли, желания и действия; да бъдеш Ти начало и край на нашия живот. Началото на всичката Твоя благост и край на всичките наши недоразумения; начало на Истината и край на лъжата; начало на Мъдростта и край на глупостта; начало на силата и край на насилието. Да бъдеш Ти Новото начало, което е без начало и без край! Началото на Новата светлина, на Новия живот, който сега внасяш в душите ни. Ние Те познаваме, както Ти ни познаваш, ние Те любим, както Ти ни любиш. Ние сме едно с Тебе, както Ти си един в изявената тази Светлина. Отсега нататък ще царува Твоята Любов в пълнотата на Твоята милост през всичките дни на живота ни. Ние начеваме новия живот. Слез при нас и ние ще дойдем при Тебе. Слез при душите ни, внеси Светлината Си на новия живот. Озари новите ни сърца, които си ни дал. Изпълни умовете ни със Светлината Си, която Си внесъл в духовете ни. Благослови ни и ние ще носим Твоето благословение.“*

Туй ще го вземат само онези, които ще дадат обещание. Няма да преписвате, докато не дадете обещание. Ще коленичим, ще се молим и ще решим безвъзвратно, за една година само, а не през целия си живот. Ще опитаме. Ще коленичим в размишление и онова обещание, което ще дадете в сърцето си, ще го направим гласно пред всички. Ще направим един опит тази година, но опит без двоумение. Ще опитаме Истината и тя ще ни опита. Един Божествен опит ще направим. Като казвам ще коленичим, разбирам, че ще коленичим не с тия колене, ще коленичим с душата си, ще вдигнем ръцете на своя дух и ще призовем Господа. Ще го призовем в Неговата милост и Той ще ни отговори.

---

[26] От рус. фразеологизъм „всё и вся“ – всичко без изключение.

Сега у всички, които ме слушате, да не дойде у вас мисълта: „Аз съм млад“, „Аз съм стар“. Не, млади, стари няма. Има само живи души. Тия души вечно са съществували и вечно ще съществуват, вечно са били и вечно ще бъдат, вечно са се проявявали и вечно ще се проявяват, вечно са се учили и вечно ще учат. Тия души са любени от Бога и сега те ще любят Бога.

Сега ние сме при онзи стих на Писанието, дето се казва:

„Ето, хлопам на сърцата ви и ако някой отвори, ще влезна.“[27] Сега Господ хлопа на вратата на тия души и която душа отвори, Господ ще влезе и ще започне Новото начало на Любовта. Тогава ще имате такъв изгрев като сегашния (*посочва назад и нагоре*): изгрева, който ангелите имат сега; изгрева, който праведните имат сега; изгрева, който Христос има сега. Този изгрев е толкова велик, толкова славен, че на човека наум не е идвало и в сърцето му не е влизало туй, което изгревът носи в себе си. Той е изгрев на вечното веселие и вечната радост. Тази радост и това веселие се носи като едно леко шумолене в Божествения свят. В това шумоление душите стават, оживяват и възкръсват – и запяват новата песен на живота.

Само едната проявена Божия Любов е Любов и няма друга Любов, проявена като Божията Любов. И тъй, нашият девиз е:

Страх отвънка, Любов отвътре; тъмнина отвънка, а светлина отвътре. С Любов и със светлина! Ние сме душите на Любовта и на Светлината.

Сега ще коленичим и ще дадем в себе си онова тържествено обещание за една година. Аз ще ви разправя какво подразбирам под една година. Една година, която няма да ви ограничи. Тази една година ще бъде година само на чистене: да смъкнете всички ваши

---

[27] Откр. 3:20: „Ето, стоя на вратата и хлопам: ако чуе някой гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с мене.“

недъзи от умовете си, от сърцата си, от душите си, от духовете си, от телата си, и след една година ще се намерите обновени.

Сега тайно ще призовем Господа като Любов, като проявена Любов, която няма начало, която няма и край.

(*Коленичихме на дясно коляно в размишление и в същото положение прочетохме*):

4. Отче наш.

На всички онези от вас, които дадохте това тържествено обещание, Христос, изявената Божия Любов, изпраща на всинца ви по един лъч от тази светлина – поздрав личен на всеки едного от вас, като души. Поздрав! Днес започваме с проявената Любов, а утре сутринта ще започнем с Любовта, която трябва да се осъществи.

ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ.

Сега ще започнем със своите упражнения. Ще започнем със старите упражнения и ще реализираме новите. Всички ще броите заедно, ще броите ритмично.

(Малка почивка)

1. Старите упражнения.

2. Новите упражнения (*шест*).

I. Първо упражнение.

а) Издигане на ръцете отстрани над главата с допрени пръсти.

б) Десният крак напред.

в) Приклякване и сваляне на ръцете покрай тялото надолу и допиране до пръстите на краката.

г) Изправяне на тялото и движение на ръцете напред в полукръг до над главата.

Левият крак напред.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак напред.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак назад.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Левият крак назад.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак назад.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак при левия.

Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

II. Второ упражнение.

а) Издигане на ръцете отстрани нагоре над главата с допрени пръсти.

б) Десният крак напред.

в) Навеждане на тялото с ръцете напред и приклякване до опиране на ръцете до пръстите на краката.

г) Изправяне и движение на ръцете покрай тялото до над главата.

Левият крак напред.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак напред.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак назад.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Левият крак назад.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак назад.

Точките „в“ и „г“ се повтарят.

Десният крак при левия.

Ръцете се свалят покрай тялото надолу.

III. Трето упражнение.

а) Дясната ръка описва полукръг, назад и нагоре до отвесно положение с дланта напред.

б) Десният крак напред.

в) Приклякване на лявото коляно и поставяне на дясната ръка върху дясното коляно.

г) Изправяне на тялото.

д) Лявата ръка описва полукръг назад, нагоре до отвесно положение с дланта напред.

е) Левият крак напред.

ж) Приклякване на дясното коляно и поставяне на лявата ръка на лявото коляно.

з) Изправяне на тялото.

Точките „а“, „б“, „в“, „г“ се повтарят.

Лявата ръка описва полукръг (виж точка „д“).

Десният крак назад. Точки „ж“ и „з“ се повтарят.

Точка „а“ се повтаря.

Левият крак назад.

Точки „в“ и „г“ се повтарят.

Точка „д“ се повтаря.

Десният крак назад.

Точки „ж“ и „з“ се повтарят.

Прибиране на десния крак при левия.

IV. Четвърто упражнение.

а) Двете ръце се изнасят надясно успоредно (*на височината на раменете*).

б) Десният крак напред.

в) Коситба наляво, приклякване на лявото коляно, изправяне на тялото, при което ръцете заемат успоредно положение наляво (*на височина на раменете*).

г) Левият крак напред.

д) Коситба надясно, приклякване на дясното коляно, изправяне на тялото, ръцете в положение на точка „а“.

Точка „б“ се повтаря.

Точка „в“ се повтаря.

е) Десният крак назад.

Точка „д“ се повтаря.

ж) Левият крак назад.

Точка „в“ се повтаря.

Точка „е“ се повтаря.

Точка „д“ се повтаря.

з) Прибиране на десния крак при левия.

и) Ръцете се изнасят напред хоризонтално.

к) Ръцете се разтварят хоризонтално на дължината на раменете. л) Сваляне на ръцете.

V. Пето упражнение.

а) Изнасяне на ръцете настрани, прегъване и слагане на пръстите върху раменете.

б) Десният крак напред, без да се слага на земята.

в) Движение на същия крак наляво.

г) Движение на същия крак надясно.

д) Движение наляво.

е) Движение надясно.

ж) Движение наляво.

з) Десният крак напред, допрян на земята.

и) Приклякване на лявото коляно.

к) Изправяне на тялото.

л) Левият крак напред, без да се слага на земята.

м) Движение на същия крак надясно, наляво, последователно по три пъти.

н) Левият крак напред, допрян до земята.

о) Приклякване на дясното коляно.

п) Изправяне на тялото.

Точки „б“, „в“, „г“, „д“, „е“, „ж“, „и“, „к“, „л“ се повтарят.

р) Десният крак назад, без допиране до земята.

Точки „в“, „г“, „д“, „е“, „ж“ се повтарят.

с) Десният крак назад, допрян до земята.

т) Приклякване на дясното коляно.

у) Изправяне на тялото.

ф) Левият крак назад, без допиране до земята.

Точки „г“, „д“, „е“, „ж“, „г“ се повтарят.

х) Левият крак назад, допрян до земята.

Точки „и“, „к“ се повтарят.

Точки „р“, „в“, „г“, „д“, „е“, „ж“, „с“, „т“, „у“ се повтарят.

ц) Прибиране на десния крак при левия.

ч) Поставяне на ръцете настрани (*на дължина на раменете*).

ш) Сваляне на ръцете надолу.

VI. Шесто упражнение.

а) Ръцете назад и нагоре в полукръг до отвесно положение.

б) Десният крак напред.

в) Приклякване на лявото коляно и снемане на ръцете напред в хоризонтално положение.

г) Прибиране на ръцете назад и поставяне на дланите отстрани на гърдите и едновременно с това вдишване.

д) Изнасяне на ръцете напред хоризонтално и издишване през устата (*във вид на струя*).

Точки „г“, „д“ се изпълняват по шест пъти.

е) Разтваряне на ръцете настрани хоризонтално.

ж) Поставяне на ръцете с дланите навътре пред устата с допрени пръсти и вдишване.

з) Обръщане на дланите навън, разтваряне на ръцете настрани и издишване леко, тихо.

Точки „ж“, „з“ се изпълняват по шест пъти.

и) Изправяне на тялото.

к) Прибиране на десния крак при левия.

л) Сваляне на ръцете надолу.

Забележка: При изпълнението на всяка точка от упражнението се брои до шест.

Благодарим Ти, Господи, за великото благо, което си ни дал.

Ти си нашата проявена Любов.

6. *(С ръце, вдигнати нагоре в полегато положение, изпяхме песента „Благославяй, душе моя, Господа“ (един път).*

С ръце, поставени на гърдите (втори път).

С ръце, изопнати напред (трети път).

С ръце, поставени на темето (четвърти път).

Коленичили на дясното коляно и с ръце, поставени на колените (пети път).

Изправени, с ръце, превити върху раменете (шести път).

С ръцете в хоризонтално положение с дланите нагоре (седми път).

В същото положение с дланите надолу (осми път).

Ръцете на тила (девети път).

Снемане на ръцете отпред надолу (десети път).)

Сега аз ви приветствам от името на всички наши братя, не на ония, които са сега на Земята, а които са в Невидимия свят. В тяхно име ви поздравявам като добре дошли! Те изпращат своите любовни поздрави на всинца ви. Като казвам за тия братя, да не мислите, че те са далече – те присъстват при нас. Само по отношение на нашето съзнание ние сме далече от тях.

Сега първото нещо, което ще почувствате от поздрава на Белите братя тази година, ще бъде, че онези, които вярно изпълнят обещанието, което са дали, ще почувстват в душата си небивал мир, мир, който ще бъде като творческа енергия вътре в душите им, мир на

ума, сила на сърцето и на волята. Воля в какво? Воля на Любов ще имате, воля да любите. Човек, който люби, той има воля. Който не люби, няма воля. Само чрез Любовта се проявява силата на човешката воля. И в този акт на волята вие ще почувствате две състояния, две противоположни течения: едното – от периферията към центъра, когато спуснем ръцете си надолу към земята, а другото – от центъра към периферията, когато се издигаме нагоре.

Най-първо ще напуснеш светлото си място при Бога, при ангелите, и ще отидеш припадналите, ще ги повдигнеш и пак ще се качиш при Бога. Това е един акт на Любов. Следователно в акта на Любовта има едно слизане и едно качване. Няма ли ги тези два акта, няма Любов. И онези от вас, които искат да бъдат само щастливи, не разбират закона. Щастлив е онзи, който слиза долу и се окалва. Като се окаляш, няма да гледаш на окаляните си гащи. Като излезеш навън, ще се преоблечеш. Това е вече акт на действие на Любовта.

Сега вие търсите само издигането нагоре. Първо е слизането надолу. И слабата ви страна, която аз забелязвам, е, че като накараш някого да слезе, казва: „Аз ще се окалям.“ Без окалване няма качване, работа не става. Сега като сте с вашите бели дрехи и ви накарам да измажете нещо, няма ли да падне нещо върху им, да се изцапат? – Ще падне. Тия братя с тия чисти дрехи, ако ги накарам да изметат двора, няма ли да се изпрашат?

– Ще се изпрашат.

Сега ние имаме една положителна философия, абсолютна философия, която ще приложим на опит. Тази философия е вярна и в най-малките неща. Истината седи в малките неща, не в големите. В тази философия, да кажем, че двама души слизат от горе на долу, за да спасят един паднал брат: слязат и двамата, но единият, вместо да хване падналия брат, хваща другаря си и казва: „Ти обичаш ли ме?“, и

започват и двамата да се дърпат. Окалват се и двамата и казват: „Господи, ние тази работа не я разбираме, и двамата се окаляхме.“ Няма какво да се обичат. Обичта не е за тях, а е за падналите. Пита: „Обичаш ли ме?“ Няма какво да се обичате: вие сте излезли от Любовта, имате достатъчно Любов – ще хванете падналия, ще издигнете ръцете си нагоре и като се качите при Бога, тогава ще разберете. В туй е недоразумението.

Вие сега казвате: „Този брат не ме обича, онзи не ме обича.“ Туй е положителна философия. При тия упражнения ще седиш долу, ще размислиш, ще кажеш: „Слязох да помогна, а извършената работа – плода, го вземам и го занасям горе.“ Направете този опит. Седиш, недоволен си: слез още по-надолу. Недоволен си, нали? Изгубил си хиляда лева. Аз ще ви дам един цяр: хиляда лева си изгубил и се тревожиш, но имаш хиляда лева в касата си – раздай ги на бедните, нищо да не ти остане, и ще изчезне всичката ти тревога. Докато човек не изгуби всичко, Бог нищо не му дава. Изгубиш хиляда лева, раздай и другите: и без пари може.

Този опит ще направи онзи, който е дал обещание. Онзи, който не е дал обещание, да не го прави. Като го направи, ще види верността на закона, защото ние мислим, че нещата, които притежаваме, са наши: не, нашите неща са скрити в Бога, нашето щастие лежи в Бога, нашето богатство е Той – Мъдростта, Истината, всичко е Той. В Него живеем и се движим. В какво? Движим се във всички тия добродетели, които сега бликат в цялото човечество по един или по друг начин.

И тъй, аз ви казвам сега: да бъде благословен нашият Господ, Той е бил и ще бъде през всичките векове. Нашият живот е Негов живот, нашите мисли са Негови мисли, нашата Любов е Негова Любов, нашата воля е Негова воля. Да бъде благословен Господ Бог сега и

всякога за през всичките векове. Да се слави Името на Сина Божий, Сина на Любовта, Който изявява нашия Баща, нашия Отец, Който е начало на всяко благо.

Моето благословение на всички ви.

Сега със закуска или без закуска? Какво ще решите? Туй, което решите, то е желанието на Духа.

(Всички решават: без закуска.)

Казано и свършено – без закуска. Ще се приготвим за една усилена работа. На обед няма да ядете много, ще останете малко гладни. Ще има упражнения и за децата, ще бъдем всинца заняти. Ще направим доста опити. Като започнете опитите отсега, през цялата година ще имате опити. И мисля, че до идущата година ще останете доволни.

Сега, братя и сестри, ще се приготвите за ходене. Е, как разбирате вие, сестри, с белите ли дрехи ще отидете? Питам всички братя: как ще кажете? Забелязвам един вътрешен страх, едно вътрешно обществено мнение.

(Отговарят: С белите дрехи.)

Това е пак обществено мнение.

Въпросът можем да приложим по принцип. Сега, ако ви е срам от общественото мнение, ще идете с белите дрехи. Пък ако имате Любов в душата си, ще съблечете белите дрехи и ще облечете обикновените. Ако имате страх – с белите си дрехи; ако имате Любов – с обикновените си дрехи. Ако имате страх, идете с белите дрехи и страхът ще изчезне. Ще постъпите по закона на свободата. Най-първо вие ще направите, каквото знаете, а после аз ще коригирам работата.

(Отговарят: Каквото Вие кажете.)

Е, тогава всички, които искат да имат Любов, нека останат с белите си дрехи; които не са готови за тази Любов, да си облекат обикновените дрехи.

Беседа, държана на 19 август, събота, Преображение Господне, 5 ч.с.

НОВИЯТ ЖИВОТ

Най-важното в този свят, това е животът. Имайте добрината да ме изслушате[28].

Моето Учение не е на теория и диспут, то е основано на строго научен опит. Аз съм подложил всички, и най-малките детайли на туй учение, на опит, на строг опит. Ние сме готови да изправим всичките му погрешки. Всяко учение, което се прилага в материалния живот, не може да се приложи тъй идеално, но има начини, има методи за туй прилагане. Там, дето методите се окажат погрешни, ще ги изменим, но принципите си остават винаги едни и същи.

Сега ще определя какво подразбирам под „нов живот“ и какво – под „стар живот“.

Нов живот разбирам съзнателния, разумния живот, дето законите се прилагат съзнателно, с еднаква справедливост спрямо всички, за да се добият отлични резултати; а под стар живот подразбирам живот, дето прилагането на законите не е дало добри резултати.

Питам ви сега: от осем хиляди години като живеем, сегашният живот какви резултати е дал? Цялата Земя е покрита с гробища, цялата Земя е покрита с развалени градове и всички народи днес боледуват. Туй е един факт. Защо? Ние трябва да знаем дълбоките

---

[28] Обстановката тогава в читалище „Надежда“ е била доста напрегната и недобронамерена, тъй като там са присъствали немалка част представители на църквата с намерение да осуетят публичната беседа на Учителя, като го апострофират, провокират и вдигат шум. Архимандрит Евтимий Сапунджиев – първият ректор на Пловдивската духовна семинария – е призовал Учителя на публичен диспут в същия ден на същото място от 14 часа. Вероятно затова в следващото изречение се споменава думата „диспут“. Въобще в цялата беседа по-нататък, отправена главно към учениците и обществеността на Търново, се усеща и един диалог с тези неканени гости от Православната църква.

причини – защото ние сме се отклонили от онзи естествен път на правилно разбиране. Следователно Новият живот встъпва не да борави със старите методи, със старите похвати – новият живот има нови методи.

Може някои да ни възразят, че принципите са същите. Да, Любовта на малкото дете се различава от Любовта на възрастния, от Любовта на майката. Тя по същество, по качество е една и съща, но по изражение, по интензивност не е една и съща. Малкото дете може да плаче за нищожни работи, когато възрастната жена може прекрасно да се усмихне. Сега ние, съвременните хора, имаме малки кукличи и мислим, че като се развалят те, светът ще пропадне. Онези, които са по-напреднали, се усмихват на това. Новият живот изисква нови форми. Този разумен живот трябва да се обуслови.

Аз направих следния опит на Мусала[29]: изведох на Мусала сто и четири души, като се започне от 18-годишни юноши до 70-годишни хора (имаше и една сестра на около 70-годишна възраст) на височина 3000 м, без да се разболее някой – всички се върнаха здрави и на другия ден усещаха енергия и подем в своята мисъл. Сега, като ви казвам това, как ви се вижда, 70-годишна жена може ли да се качи на такава височина? Сто и четири души се качиха горе, без да се разболее някой.

Ще кажете: „Тук някоя магия има." Няма никаква магия. Тук се спазва един естествен закон на туризма. Трябва да се вземат всички съображения, за да се избегнат заболяванията. Сега съвременният живот е едно движение. Ако вземем всички предохранителни мерки, много малко боледувания ще има.

---

[29] През целия месец юли на 1922 г. голяма група братя и сестри от София и провинцията летуват в Чамкория (Боровец), в т. нар. Горско училище. През време на летуването Учителя организира излети из околността, особено до красивата поляна Шумнатица, а също и до връх Мусала.

Сега аз говоря само за учениците на Бялото Братство, които подлагат всичко на строг научен опит. Ние не ще спорим. Ако иска някой да спори, нашият живот е, който дава отговора. Не е мястото тук, в това читалище, дето ще се реши въпросът кой е правият живот. Ако вие живеете по-добре от мене, вие сте решили въпроса, а ако аз живея по-добре от вас, аз съм решил въпроса. Честният търговец решава въпроса със своя честен живот, честният свещеник решава въпроса със своя честен живот, честният владика, честният съдия, честният учител решават въпроса със своя честен живот.

И обратното е вярно. Това е факт. Най-ученият учител да е, баща му и майка му може да са много благородни, но ако неговият живот не е честен, той ще реши въпроса. И в живота това е вярно: онзи човек, който се храни с най-добрата, с най-здравословната храна, той ще успее. Онзи, който пие само чиста, бистра вода, каквато Природата е създала, той ще успее. Онзи, който живее в здравословни жилища, с изобилна светлина, той ще успее.

Следователно и ние на нашите умове трябва да направим широки прозорци. Тази идея не излиза само от България – днес има сто хиляди души учени, които се занимават с разрешението на този въпрос. И какво е казал един английски държавник на духовенството сега? Той е казал: „Вие трябва да убедите света в бъдеще да не се бие, а ако това не направите, Европа е загубена.“

Какво е предназначението на духовенството в съвременния свят? Предназначението на цялото духовенство от всички религии, а не само на християнството, беше да спре войната. Тия духовници трябва да са справедливи и да знаят, че войната не е потребна. Те трябваше да вземат страната на Истината, а те се присъединиха към страната на обратния лагер.

Питам тогава: в какво се състои тяхната религия? Разбирам един военен да каже: „Аз съм военен, със силата на ножа, на оръжието решавам въпросите“, а един свещеник, който говори за Любов и препоръчва нож, това не разбирам. Ние трябва да се отличаваме. Следователно този държавник казва на духовенството така: „Вие трябва да убедите съвременното общество, да наложите вашето влияние, за да престанат войните. Не убедите ли обществото, Европа е изгубена.“ Туй го казва един практичен английски ум.

Туй не е упрек. Аз, когато говоря за духовенството, не разбирам нашето духовенство. Аз казвам: принципално трябва да разрешим въпроса – или със сила, или с Любов. Няма по-велика сила от Любовта. Най-великата сила, която действа, това е Любовта.

Това са опити, които сега прилагаме. И аз съм готов с всички ония, които не поддържат моето учение, на следния опит: за една, две, три или четири години да приложим принципите, които аз проповядвам. Ще създадем училища, ще вземем най-развалените типове от децата и аз ще ги възпитавам сам според тия принципи, които проповядвам. И от другата страна, другите приятели нека приложат идеите си, и онази система, която даде най-добрите резултати, нея ще приемем.

Като говоря така, аз не подразбирам другата крайност, в която отиват някои – че религията не е потребна. Религията, като един вътрешен принцип, е потребност за душата, но формално тя трябва да се измени. Онези, които не вярват в никаква религия, казват, че религията подразбира по-нисша култура. Аз давам следното свое възражение: ако действително религията говори за една по-нисша култура, тогава животните, у които няма религия, би трябвало да стоят по-високо от хората, когато[30] това не е така. Нашата съвременна

[30] Тук в см. на „докато“.

религия е изопачена. Нека признаем факта, че ако дойде един благочестив човек в някоя българска църква – това не е за упрек – ще намери ли той в нея ред и порядък? От небето ли ще капне този ред и порядък? Той ще излезе от нас. Свещеникът и всички богомолци трябва да подемат да служат от Любов на един велик принцип.

Сега за нашето учение някои казват: „Вие сте сектанти." Не, ние не сме сектанти, и ще кажа защо не сме. Ние отричаме съвършено целия съвременен живот и неговите методи и поддържаме новия. Следователно онези, които поддържат стария живот, те са сектанти. В нас всичко е ново: нашите разбирания, нашият морал е нов. Ние проповядваме учението, че човек, който има съзнание, като види една мравка, трябва да ѝ направи път. И ако един човек има такова съзнание, че може да направи път на една мравя, ако неговото съзнание е толкова будно, той може да направи велики работи в този свят.

А сега казваме: „Какво, не съм убил никого, аз съм честен и почтен човек." – Да, честни, почтени, но всички умираме. Я ми кажете: кой дом е този, в който днес царува Любовта? Тук духовниците искат да спорят с мене. Няма какво да спорят с мене. Били ли сте в София? Онези хиляди хора, които ходят там по кръчмите – какво ще правите с тях? Онова младо поколение, което бяга от църквите – какво ще правите с него? Ще кажете: „Те са безбожници." – Не са безбожници. В тях има един копнеж за нови идеи и аз споделям техните мисли. Може да има в тях някои крайности, които обаче не ги споделям. Копнеж има в младото поколение, то може да се учи, в него има самопожертване, то е подвижно, експедитивно, а старите седят, философстват. Една българска пословица казва: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват."

Този нов живот ще се изрази в нови форми: в този нов живот неврастения няма да има, ревматизъм няма да има, хора с болни стомаси няма да има, глухота, слепота няма да има, със счупени крака хора няма да има, а той ще бъде живот на пълна хармония. Туй може да го създадем на опит, да го приложим на опит. И трябва да чакате – тъй не може, за една година само. За да може да се изкара такова поколение, на мене ми трябват поне двадесет години още[31]. Ако опитите са прави и дадат резултати, тогава вие ще трябва да приемете този принцип на Природата. Това не са неща, които са създадени изкуствено.

Аз в София правих други опити. Извеждам повече от двеста души на Витоша, в най-големия сняг, и се качваме на 1500-1600 м височина. През целия ден прекарваме на снега и никой не се разболява. Направихме един, два, три опита: искам да покажа на тия ученици, че в Природата има известни закони, които трябва да се знаят. Мога да ви ги кажа и на вас, но ще ми дадете честна дума, че няма да злоупотребите. „Честен човек“, казват, бил клисарят, а парите от църквата липсвали! Честен човек ли? Парите трябва да бъдат на място.

Според мене касите ви трябва да бъдат отворени и като минава човек покрай тях, да се не съблазнява. И казваме, че нови хора сме. Като дойде някой да ви иска пари назаем, казвате: „Господине, аз те зная, ти си честен, но ще намериш двама гаранти.“ Да, честен човек си, и така всеки ти дава пари. Къде е тая честност, къде е честният човек? Казвам: приятелю, аз ти давам десет хиляди лева без всякаква гаранция и ти след един, два или три месеца, като дойдеш да ги донесеш, аз да съм ги забравил, а ти – не. Това е честен човек!

---

[31] Школата на Учителя е била точно 22 години – от 1922 до 1944 г.

Питам: вие сега тази култура ли защитавате? Всички съдилища са пълни с такива дела. Знаете ли къде отива съвременното общество? Знаете ли след една година какво ще се случи на Земята? Ще кажете: „Ние не знаем, но Господ знае; ако Господ е определил...“ Той, като е направил човека, е казал: „Слушай, на тази кола до хиляда килограма най-много можеш да туриш, а повече – не, защото ще се счупи.“ Когато Господ е направил нашия живот, Той е казал до колко килограма може да издържи. Ако ние натоварим този живот с излишни неща, няма ли да стане с тая кола някоя катастрофа? – Ще стане.

Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откак съм в България, няма друг човек, против когото да са се казали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти. Няма помия в този свят, която да може да ме опетни, защото зная начин как да се чистя. Да не мислите, че аз съм слаб, че не мога да се защитавам. Мога, но не с оръжие.

Аз казвам: имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат: не само в България, но и в целия свят. В целия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. И вие, българите, мислите сега, че като се опълчите, ще ги победите. Не, не, те ще ви пометат! Сега тия хора там, в Европа, ви налагат контрибуция. Чудите се как да изплащате данъците. Роби ще станете! Животът се влошава. Българският лев колко спада? Един американски долар струва 150-160 лева. Е, какво ви очаква сега?

Казвате, че моето учение разваляло България. Е, хубаво, аз ще ви приведа следното: от хиляда и петстотин години насам българите са направили сто и петдесет войни[32]. Питам: за тия падения и нещастия на България аз ли съм виноват?

„Едно време“, казвате, „дошли богомилите“. Но защо да не се признае факта, че богомилите бяха едни от най-благородните, най-добрите хора? Може да е имало и лоши хора между тях, но, както ги аз зная в онова време, както ги проверявам, между тях имаше добри хора. Не казвам, че и в съвременното духовенство няма добри хора. Има, но тия добри хора в духовенството са малцинство.

Ние сме готови да признаем този факт, тъй както си е. Нека се изнесат фактите. Ние не сме за онзи външен морал, ние сме за онова единство вътре в душата. Ние не сме за това да започнем добре, а да свършим зле, а сме от ония, които започват зле, а свършват добре. Ако някой човек си е счупил крака, ние можем да му направим най-добрата операция, да му намерим най-добрия хирург. Някой заболее от инфекциозна болест – ние желаем да дойде най-вещият лекар, който разбира законите, той да го лекува. А сега колкото лекари, толкова лекарства: все опити правят. Онзи, вещият адвокат, всичко е предвидил, добре разбира делото си, а който не го разбира, като го изгуби, извинява се и казва: „Аз предвидих всичко, употребих всички, всички усилия.“ Адвокатът знае ще спечели ли делото, или не.

В Америка имало един адвокат, който вземал да защитава само честни дела и всякога печелел. Когато дохождали с други дела при него, той казвал: „Извинете, аз такива дела не защитавам.“ Ако ние всички сме така честни и почтени, че да защитаваме само честните си дела!...

---

[32] Всъщност тук Учителя отговаря донякъде кога е възникнала българската държава, а именно – IV-V в.

Сега някои от вас искат да ме оборят.Че с какво ще ме оборите? Моето учение е тъй необходимо за вас, както светлината. Ако можете да живеете без нея, да, но не можете; вие ще умрете без моето учение, тъй както умират без светлина и без вода. Учението, което проповядвам, е учение на новия живот, в него няма смърт. В туй учение ние положително знаем има ли живот зад гроба, или не.

Ще каже някой: „Как?“ Елате при нас и ще видите, ще ви кажем всички методи. Изведнъж не може, но ще влезете да учите, както при един учител, който преподава математика, както при един художник, който преподава художество. Може ли някой, който не е рисувал, да вземе четката и да рисува нещо като Рафаел, или друг да напише нещо като Бетховен? Той трябва да носи в себе си една дарба, един заложен талант, който да може да се развие. Аз се занимавам и с млади, и със стари. Аз искам да ви дам само методите и начините как да се развие онова, което е заложено в българския народ. Тия методи ги показвам на младите и те учат.

Някои казват: „Хипнотизиране е това.“ Знаете ли какво състояние е това? Хипнотизмът приспива всички способности и остава само една способност да действа, като че ли се гледа само през един мазгал[33]. Туй е хипнотическо състояние, а нашето учение е Учение на Бялото Братство, според което всички способности и сили у човека трябва да се събудят във всичката своя интензивност. Човек трябва да бъде буден във всяко отношение, във всяко положение. Той трябва да бъде честен пред себе си, да констатира фактите, тъй както са, защото има факти, които са верни по форма, а не и по съдържание; има факти, които са верни по съдържание, а не и по смисъл. Но това са философски въпроси.

---

[33] Мазгал – тесен отвор в крепостна стена;

Сега този, новия живот, вие го търсите. Аз бих желал да намеря някой от вас щастлив, здрав човек. Но още не съм намерил такъв човек. Ако има такъв човек, нека се яви пред мене, аз ще запиша името му и ще отбележа, че той е един изключителен случай в света. Туй ще ми даде повод да проуча нещата, защо е здрав, да проуча резултатите във всяко отношение. Като видя здрав човек, ще кажа как е живял. Като видя болен – също. Аз уча сега тия неща. Ние проучваме нещата и в едно, и в друго отношение.

Сега този, новият живот, е вътрешен, той е индивидуален най-първо. Той е живот, който започва с най-малките величини. Най-малките величини в света господстват над другите величини. Какво може да извърши една такава величина, това само един математик може да ви го разправи. Вземете за пример, всички искате да бъдете богати, силни, да оправите света. Представете си, че ви срещне един човек и ви дава само едно житно зрънце, като ви казва: „Посейте туй зрънце!“ Ако сте човек, завършил висше образование, ще кажете: „Нима съм толкова глупав да се занимавам с туй житно зрънце?“ – Не, в него се крие такава енергия, каквато човек не подозира. Ако туй житно зрънце се посее, за една година ще даде десет, после сто зрънца, а за десет години ще посееш цялата Земя с него.

Сега ние, съвременните хора, избягваме малките неща, искаме изведнъж да оправим света. Светът ще се оправи само с житното зърно. Знаете ли какво значи житното зърно? То е онзи икономически въпрос, който поддържат всички хора, всички работници. На всички хора трябва да се даде здравословна храна, на всички хора трябва да се дадат здравословни жилища. Не казвам, че едни са прави, а други – не, но едните отлагат, а другите прилагат. А ние, хората на новия живот, бързаме сега да приложим доброто в

света, и след като го приложим, искаме да се даде на света по-широк простор.

Туй учение може да го опитате. Сега питам: вие сте българи, каква е задачата на българския народ? Онези, които сте националисти, какво искате за българите? Искате да имате голяма земя. Българите никога няма да имат такава широка земя както англичаните.

Знаете ли в какво положение ще се намерите? Едно време, когато Господ решил да даде всички благословения в света, пратил един ангел да занесе тия добрини с пакети в голяма торба. Този ангел не прегледал как били наредени тия пакети, замислил се нещо и пакетите един по един изпопадали по пътя. Той видял, че в торбата останал само един пакет: всички изпадали – направил една погрешка. Изпопадалите пакети били разграбени. Ангелът се замислил: „Какъв отговор ще дам сега пред Бога?“ В това време дохожда един поет и го запитва: „Няма ли нещо за мене?“ – „Има един пакет останал – отговорил ангелът, – но той е вярата: тя не е за Земята, а за Небето, затова ти Горе ще отидеш, да си почиваш.“

Питам тогава хората какво искат? Опитахте яденето, опитахте пиенето, спането, науката, но пак ви липсва нещо. Спорите, но за какво спорите: дали има Господ, или не; къде е Господ, как ще го намерим; що е Господ. Господ – това е Любовта. Този Господ, Любовта на Когото говори в сърцата на всичките хора – на този Господ трябва да знаем езика Му. Той говори и в брата, и в сестрата, Той говори и в майката, и в бащата. А когато говори Той, ние можем да се споразумеем. И ние Го търсим на Небето, но този Господ в своето проявление е Любов. Може ли да Го приемем? Но вие ще кажете: „Какво нещо е Любовта?“ Любовта ето какво дава, аз ще ви определя: Любовта внася истина в душата, светлина в ума и чистота в сърцето.

Тогава истината ражда свобода в душата, светлината – знание в ума, а чистотата внася сила в сърцето. Следователно, ако тази Любов дойде вътре в нас, трябва да роди тези три неща.

Аз съм готов на всеки един православен брат да му кажа: аз не спадам към никоя църква, към никакъв народ, защото не съм от Земята. „А от где си?“ – пита ме един. От Слънцето ида и отивам към него, отговорих му аз. Като казвам Слънцето, разбирам онзи разумен, възвишен живот. В мен е всяка мисъл, всяко желание е претеглено. Аз не искам да лъжа никого. За мене е най-голям позор това, да излъжа някого. В бъдеще не искам да страдат хората на моето учение заради мене. Искам тия хора, като приложат моите методи, да се ползват. Аз съм се ползвал, и вие да се ползвате. Двадесет години аз правя опити и още ги продължавам[34].

Някои казват: „Нека се изкажем.“ Искат като на един събор, догматически да решим въпроса[35]. Тия неща не стават изведнъж. Туй може да го направи някой друг, но аз не се занимавам с това, защото нашето учение почива на опит, като в една лаборатория: трябва да се работи, опити да се правят, да се коригира.

Сега аз се обръщам към учениците, обръщам се и към вас, братя ви наричам – но не за да ви привлека, не ми е целта това – и казвам: излезте от вашите дупки, изложете се на тази светлина, която иде от Природата – този Бог на Любовта, допуснете тази Светлина да проникне вътре във вас! Допуснете я да проникне, направете един малък опит. Ще кажете: „Какво може да направи светлината?“ Много работи може да направи.

---

[34] Тук Учителя вероятно има предвид обиколките на България и изучаването на френологическия профил на българите, които са започнали през 1901 г.

[35] Има се предвид църковните събори, които са наречени вселенски. Признават се 7 такива събора, на които епископите от поместните църкви се събират за да търсят и постигнат единство и съгласие по въпросите на вярата и християнското учение. Решенията им са абсолютни.

Ще ви приведа един факт между многото други факти и той е следният: имаше едно момиченце в Княжево, което във времето на сраженията, на недоразуменията, които имаха българите през 1918 г., пострада, като в ръката му беше попаднало едно парче от шрапнел. Лекарите му направиха пет-шест операции, но не можаха да извадят шрапнела и най-после решиха да му отрежат ръката. Идват домашните му при мене и ме питат: „Какво да правим?“ Понеже зная какъв е ефектът на слънчевите лъчи върху желязото, казвам: „Нека излага ръката си няколко месеца на слънце по три-четири часа на ден.“ И наистина, един ден, след три-четири месеца последователно излагане, желязното парче от шрапнела се показа навън, падна и детето се освободи.Туй дете оздравя, това може да го проверите.

Слънцето произвежда електричество и магнетизъм и с това постепенно прави най-добрата операция. Ако бяха казали това на лекарите, те нямаше да повярват. Защо да не се оставим на Слънцето да направи най-хубавата операция и да ни излекува; защо да не се оставим на Любовта да се прояви? А сега ще пишем закони: да не крадеш, да не лъжеш. С такъв отрицателен морал аз не се занимавам, а казвам: ще любиш, ще обичаш Истината, ще бъдеш мъдър, ще бъдеш добродетелен, справедлив, щедър, снизходителен. Ще се самопожертваш за другите. Туй препоръчваме ние: не какво не трябва да правим, а какво трябва да правим. И като казвам как да любиш, имаме начин за Любов.

Ще ви приведа един окултен разказ. Един вълк се явява при овцете и им казва: „Ние се реформирахме вече и можем да живеем с вас по братски. Ние с вас ще се примирим. В нашето съзнание туй се реши. Решихме и свършихме. И аз съм един делегат от вълците и отсега нататък заедно ще живеем.“ По едно време той се влюбил в една млада овца и ѝ казва: „Аз съм силен, имам опитности в живота, с

мене ще живееш добре, мога да се боря, ще те защитавам.“ И тръгва тази млада овца след него. Един ден добре живели, минали два, три дни – добре. На четвъртия ден той огладнял и казва: „Аз трябва да те изям, за да живея.“

И вашият морал сега издържа изпит само за три-четири дни. Дойде ли четвъртият ден, казвате: „Ние ще ви изядем.“ Е, какъв е този морал? Всички казват: „Ние не трябва да бъдем овце.“ Не, като овцете ще бъдем, защото всичко, което носим, все овцете са го дали. Благодарение на тях ние имаме и мляко, и сиренце, и вълна. Да, като овцете ще бъдем – разумни овце. И аз бих желал такива овце да бъдем – да служим на закона на самопожертването. Не мислете, че овцете не са умни. Колко са те по-умни от нас! А ние за много умни се мислим, за културни хора се мислим! Нека признаем този факт.

Аз уважавам ония волове, които орат на нивата. Те са свещени волове, те орат на нивата, а господарят им ги бие в дама[36]: те пъшкат, но се покоряват, седят покорно. Герои са те! А вие казвате: „Той е вол, може да издържа тия страдания.“ Но благодарение на тия волове ние живеем. Тогава де е нашата култура? Вие, които се мислите за културни хора, знаете ли колко милиона волове, овце, кокошки, патици са станали жертва за нас? Един богат търговец в София подарил за нещо десет хиляди лева и пишат името му във вестниците, а една овца, която дава живота си, стои много по-високо от тоя богат човек, разбирате ли? Това е морал, това е благородство! Онзи свещеник ще отиде да прочете една молитва на главата на някой болен и ще кажат: „Много хубаво направи.“ Нищо не си направил. Ти пожертва ли вълната си, живота си като онази овца?

Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството: да служат по Любов на Бога. Те

[36] Дам – обор за едър добитък.

трябва да бъдат образец на Любовта, на честния живот. Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка – от всички ще има: дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица, през Рилската пустиня, ще вземем южния край и като се качим горе на Мусала, там, на три хиляди метра височина, ще обмислим и ще решим въпроса какво да бъде православното духовенство. Този въпрос само на Мусала ще можем да го разрешим, а не тук долу, в Търново[37]. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще има кажа: „Братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще може да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога."

Ще кажете: „Той иска да излага владиците." Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако те не живеят добър, честен живот, те са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот, сам съм се изложил. Няма нищо скрито-покрито. Всяка болест в света ще се прояви по какъвто и да е начин. Всички болести в света не са ли израз на онази морална поквара, която съществува вътре в човешкия организъм? Лекарите не могат да насмогнат на тия болести, но не е там въпросът. Между нашите приятели има много, които са приели начина на лекуването на Природата. С топла вода и картошки се лекуват.

Един наш приятел беше болен, взел рициново масло, не му действа. Слушай, казвам му, за половин час ще изпиеш пет-шест чаши топла вода. И наистина, след няколко часа настъпи реакция. Тук

---

[37] Тук Учителя отговаря на провокациите на духовенството, които искат да го предизвикат на публичен диспут в гр. Търново.

е сега този приятел. Ще употребим тоя метод. Един лекар най-първо трябва да даде очистително на болния и после да му даде лекарство. Ако даде лекарството преди очистителното, туй лекарство не е ефикасно, не действа.

Аз правя аналогия. В съвременното общество има много недъзи. Как ще приложим туй лекарство на Любовта? И то с доза се дава. Да не мислите, че тази Любов всички хора еднакво могат да я разбират? Не, Любовта е една сила, тя се проявява във физическия свят по един начин, в умствения – по друг начин, в духовния – по трети начин. Има си закони. Някои казват: „Кажи ни как!“ Преди години, когато правих френологическите си изследвания – измервах черепите на българите – дойде един студент, каза ми: „Господин Дънов, искам да зная на какво се основават тия ваши наблюдения и изследвания?“ Казвам му: „Трябват най-малко единадесет години, за да научиш това.“ – „Е, не може ли сега? Искам да ги приложа в практическия си живот, да се ползвам.“ – „Не, сега не може, като изуча всички тия данни, тогава ще изнеса пред света нещо завършено.“ А сега това, което имам, то са откъслечни данни, има неща, които липсват.

Това обаче ни най-малко не показва, че учението не е вярно. Я вижте онези хора, които имат длъгнести лица, очи черни, живи, не са ли активни? Защо? Черният дроб у тях има преимущество. Той е развит, като динамическа сила. Вземете онези хора, които имат валчести лица, като Месечина – в тях стомахът е развит, те обичат да си похапнат, да си попийнат и като ядат, от тях по-добри хора няма, и казват: „Тъй разбираме света. Господ го е създал да ядем и да пием.“ Има други хора, които са интелектуални – те се занимават с отвлечени въпроси и затуй тяхното лице се различава.

Значи Природата си е турила отпечатък. Тя си има свой език, свои закони. Когато някой път аз загатвам, че човек може да чете по

канарите, както геолозите четат по клоните, по растенията, това значи, че има други начини за изучаване на Природата, само че трябват големи наблюдения. Ние можем да изучаваме кои са причините, които са тикнали българите в туй безизходно положение. Това е един резултат не от една-две години, а отпреди две хиляди години. Оттогава е станало това.

Следователно сега се завършва един цикъл и българите се намират в началото на пътя, отдето са направили отклонението, и пак ще дойдат да хванат правия път. Как да хванат тоя прав път? Тоя прав път е път на онази съзнателна Любов, в която Мъдростта трябва да владее законите. Майката трябва да знае как да отглежда своето дете; учителят трябва да знае как да възпитава своите ученици; свещеникът трябва да знае как да служи на своите пасоми; съдията трябва да знае как да решава своите дела. Трябват методи, за да се изправи животът. Преди всичко ние трябва да имаме един честен и почтен живот, защото, вън от това, никой не се е родил нито свещеник, нито учител, нито съдия. Ние се раждаме разумни същества, като хора, които трябва съзнателно да работят.

А при сегашната култура аз ви казвам: ако и занапред живеете според нея, добро бъдеще не ви очаква. Туй не казвам само аз, тъй се произнасят всички учени хора в Европа, няма да цитирам техните имена. Съвременната култура е осъдена на смърт, ако тя не се видоизмени в своя път. Ако духовенството не се пробуди, да съзнае своите грехове; ако учителите не се научат да прилагат правилно законите на възпитанието, ако управниците не изменят законите на управлението, да съзнаят, че са правили грехове– никакво бъдеще не ви очаква. Покаяние, покаяние трябва! Всички трябва да се покаят, но не с вретище[38] на главата, а да признаем, че фактите, които нашите

[38] Вретище – голяма торба, чувал.

деди са турили, не са в съгласие със законите на Природата, и да ги отменим.

Туй изисква Новият живот. Този нов живот – и той си има свои физиологически проявления. Има вече нови хора, типове от новото поколение, които са се родили в Америка. Хора на новото поколение има и във Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има в Америка. Физиологически тия хора се отличават от другите. Сега нямам време да ви обяснявам това. Има съчинения, в бъдеще може да се пише за новите типове.

Ние идем в Търново, за да създадем на търновци една благоприятна атмосфера. Защо съм избрал Търново?Аз съм го избрал като един център, дето земните влияния на България се срещат и може да се подобри здравословното състояние на българите. Целта ми не е да се увеличат моите съмишленици, а да могат мозъците на българите да станат нормални, да се образува една мека атмосфера и при това да се подобри положението на техните ниви, за да раждат повече жито. Това имам предвид. Казвам: аз ще направя един опит с българите, ако нашето духовенство не вярва, и той ще бъде следният – на духовниците казвам: „За опит една година ще ви оставя да въздействате вие на българите, а после ще действам аз една година, и ще видим кога ще има повече плодородие." Тъй е казал Господ: „Дето има Любов, и земята повече ражда; там, дето има Любов, и лозето повече ражда, и крушата, и всички плодове повече раждат." Любовта е дълбока сила, която може да действа в Природата и тази Природа отговаря на Любовта. Но Любов безкористна! Туй е опитът.

Сега ако дойда да изпъдя свещениците и да туря моите хора, моите съмишленици, да венчават и да кръщават, и те ще се оцапат като тях. Не искам да замествам никого. Нека свещениците вършат своето в църквата си: тя е техен дом и те носят всичката отговорност.

Даже ще им дам всички наставления; ние нямаме желание да заемаме чужди места, а искаме да изпълним своя дълг към човечеството, към младото поколение. Вие, като човек, идеализирате всичко: може да обичате народа си – уважавам ви, хубаво нещо е това, но вашата Любов трябва да бъде разумна. Казват някой път, че майките от любов удушват децата си. Русите пък със своя патриотизъм погубиха народа си. Разумен трябва да бъде човек. Разумният човек не трябва да бъде алчен. Силата на разумния човек седи в самия него. Щастието ни е скрито в туй, което носим в себе си, а не отвън.

Някой ще каже: „С туй знание, което имам, навсякъде в света мога да отида.“ И аз мога да кажа: с туй знание, което имам, навсякъде мога да отида – и в Англия, и в Америка мога да живея. Защо? Разбирам живота, разбирам Природата. Сега съм дошъл в България. Много пъти съм казвал: аз мога и на друго място да работя. Ако не ме искат българите, казвам, другаде ще отида. Ако българите мислят, че аз нося зло на България, че искам да я разруша, казвам: ако мислите тъй, че аз ви желая злото, не мисля за вашето щастие, аз съм готов да напусна дома ви и да отида другаде. Нямам нищо против. Но ако моето присъствие ви носи благословение: да ви направя свободни, да не пострадате като народ – не изпущайте случая. Аз ви казвам: зная, имам знания, опитност имам, но трябва време, имайте търпение, във вестниците не пишете, чакайте, опитайте.

„На лъжата краката са къси“, казва българската пословица. Един ден историята ще се произнесе. Какво ще се произнесе историята? Ако едно дело е Божествено, то ще успее. Това дело, което ние поддържаме, ако е вярно, Земята с главата надолу да се обърне, то ще успее. То е дело на Любовта.

И сега иде една възвишена култура на Любов. Любов, която ще свърже всички народи, Любов, която ще свърже всички индивиди,

всички майки, всички приятели, от най-малките до най-големите, и между хората ще настане братство и равенство, но не само между хората, а и между животните. Туй иде и ще се наложи. Ако е за теории, социалните науки съдържат такива теории за подобрението на обществото. Всяка партия в България си има своя програма. Те хубаво правят: правят опити и аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципиално те са донякъде прави, но методите им са криви.

Вземете комунистите: те искат братство и равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те: чрез насилие ли, или с Любов? Те мислят, че по мирен начин богатите не искат да си дадат парите. Не, всеки богат ще отвори касата си и ще каже: „Братко, тия пари са общи, ще си ги разделим." Иначе насилието ще дойде. За този глад, който настана сега в Русия, аз преди две години им казах, че ще им дойде. И сега седем милиона хора умират от глад. Знаете ли защо дойде този глад? Поради онази анархия в руския ум, който се раздвои и предизвика силите на Природата. Искаха да въведат ред с насилие и по такъв начин почнаха да се избиват взаимно. Биха се, изтезаваха се и досега дадоха седем милиона жертви, а може и десет милиона да измрат. Мислеха да възстановят с оръжие свободата си, но те трябваше не с оръжие, а както им казваше Толстой – с Любов. „Не противи се злому", казва Христос. Как ще тълкуват това свещениците? Болшевиките сега са турени да действат с оръжие.

Свещениците казват: „Всяка власт е от Бога." Ами болшевишката не е ли от Бога? Не, ние казваме: „Всяка праведна власт е от Бога дадена." Там, дето болшевиките са праведни и прилагат добри дела, те са прави, там, дето прилагат насилие – не са прави. И в България е същото: ония, които прилагат добри методи, прави са, а другите,

които не прилагат добри методи – не са прави. Тъй седи принципът. Утре може да се народят и анархисти.

Сега някои ще кажат: „А, той говори против държавата.“ – Не, вие сами говорите против държавата. С вашите криви методи вие сами ще станете причина да се народят тия анархисти. Знаете ли, ако в България настъпи неурожай, какво ще стане? Ще дойде глад. Знаете ли какви разбойници ще се появят? Този глад ще направи всички хора разбойници. А какво е гладът, знаете ли? Какви ужасни инстинкти за отмъщение се събуждат у човека!

С този, новия живот, ние искаме да спасим света от една катастрофа. Един американец предсказа, че в Европа ще избухнат седемдесет вулкана, и по-голямата част от Европа – Югославия, Австрия (към Будапеща), ще потъне. Това цитирам само за куриоз. Тъй казва американецът[39].

А пък аз казвам: в света иде една катастрофа поради безумието на съвременните хора, една социална катастрофа иде, която ще произведе сътресение в мозъците на хората и те ще полудяват. Мен болка изпълва сърцето ми, когато виждам хиляди моми и жени, които продават честта си за хляб! Те са наши сестри. Е, духовенството казва, че аз развращавам хората. Ами тези хора аз ли ги развратих? Аз идвам да им покажа правия път, да им покажа начин да се спасят. Те са ваши синове и дъщери. Туй не са хиляда и десет хиляди души, туй

[39] На 9 ноември 1919 г. едно гръмко заглавие във в-к „Вашингтон таймс“ – „Огромна световна катастрофа ще се случи на 17 декември“ – нарушава спокойствието на американското население, но и не само. Разбираме, че това „пророчество“ достига пределите на Европа и идва до България. Алберт Порта (Albert Porta) е професор по метеорология в Мичигънския университет. Именно той прогнозира, че позиционирането и взаимодействието на шест от планетите на слънчевата система – Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и Нептун – ще доведе до феноменът „гигантско слънце“, което ще активира вулканите на Земята, ще ни „разтърси“ от земетресения и ще ни „погребе“ с наводнения. Учителят доста подробно се спира на това предсказание в неделната беседа от 14 декември, 1919 г., където на практика и го опровергава.

е едно грамадно число момичета и момчета, които не вървят в правия път. И сега старите, вместо да им покажат пътя, постоянно реагират и спират колата. Но тая кола ще се счупи. Тогава какво да правим с младите? На тях трябва да препоръчвате Божествената Любов: да им покажете как да любят. Добър пример им покажете! Какво по-хубаво има от тази Любов?

Знаете ли какво ме заставя да остана в България? – Това е Любов. Ако нямах тая Любов, аз никога не бих седял в България. Преди години градоначалникът в София[40] ме вика и ми казва: „Научава се, че обичаш да попипваш, да постискаш ръцете на младите жени. Приятно ли е това?“ Че какво има от това, ако стисна ръката на едного? Ако ти влезеш в една чиста вода и си нечист, това ще те оскверни ли? Но ако ти влезеш в един нечист поток, ще се изцапаш.

---

[40] Вероятно става дума за Ради Радев, кмет на София за периода 1915-1918 г. В спомените си в Изгрева, том 5, Мария Тодорова казва: „През време на Европейската война мъжете бяха на фронта, а пък жените останаха да орат, да копаят, да сеят, да вършеят и с малки неврастни деца и със старците успяваха да подготвят зимнина за многолюдните семейства. В София Учителят държеше своите беседи на „Опълченска“ 66. Идваха много посетители от провинцията както и редовните софиянци, които всяка неделя от 10 часа пълнеха двора на „Опълченска“ 66. По това време под внушение на църквата и на други среди започна се една кампания срещу Учителя. Изпращаха се писма до войниците на фронта, че уж техните жени са били завербувани и подлъгани от някой си Петър Дънов, който ги събирал на едно специално място и правел не знам какво си с тях. От своя страна войниците препращаха протестни писма с военната поща до градоначалника на град София. Това даде повод на този градоначалник да извика Учителят и да го предупреди да не събира в двора на дома на Петко Гумнеров свои почитатели. Учителят му бе казал следното: „Ти не си страшен, защото ти си от нашите“, А преди това градоначалникът бе го заплашил, че може да го тури в затвора. Събитията в последствие се бяха развили така, че този градоначалник беше уличен, хванат в корупция и злоупотреби, беше уволнен, даден под съд и накрая след години го видяхме да бъде един от онези посетители, които стояха и слушаха Словото на Учителя.“
След войната, в разгара на преследванията срещу дейците на радослависткия режим, кметът Радев е осъден на няколко години затвор по обвинение, че като кмет е използвал положението си при раздаването на захар на населението, но е помилван е и освободен.

Ако съм чист, никакво престъпление не върша. Аз бих желал да дойде един, когото аз съм опетнил или опорочил; аз съм готов десет пъти да се разпъна заради него. Мъж или жена, ако някому съм направил най-малкото зло, ако кажат, че съм опорочил или ума, или сърцето, или волята му, аз съм готов да пожертвам всичко.

А във вестниците пишат: туй било, онуй било – но мене вестниците не ме смущават. Мене не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас. „Защо? Защо да се радваме? Защото има друго едно обществено мнение в света: то е общественото мнение на съзнателната Любов, на всички добри хора, които живеят на Земята. Аз наричам тия хора светии, а източните народи ги наричат адепти, наричат ги още Учители, ангели хранители. Аз ги наричам големите Бели братя на човечеството. Аз бих желал да имам тяхното добро мнение. И аз ги познавам, познавам ги като хора, и сега църквите трябва да знаят, че те им дължат. Те ще кажат, че на Христа дължат. Ще кажат: „Христос е глава на църквата.“ Христос е глава на туй, Бялото Братство.

Ще кажете: „Христос е горе на Небето.“ Христос не е на Небето. Ние виждаме работите другояче, в заблуждения не ходим. Христос какво е казал – не на мене, на много други? Среща един Христа и го пита: „Учителю, какво казваш?“ Ето какво казал Христос: „Моите служители в църквата, които Ми палят толкова свещи, които Ми изгарят толкова тамян, които Ми изчитат толкова молитви, не вършат Моята воля, не са приложили Моя закон, не са хора на Бога.“ И прибавя: „Аз трябва да дойда втори път на Земята, да коригирам.“ И сега иде Той да коригира, но няма вече да Го разпъвате! Няма да Го разпъвате вече. Защо? Защото държавните мъже са напреднали и са се заели да извършат туй, което духовенството трябваше да извърши;

държавните мъже в Англия, в Америка, в Германия и в България са напреднали повече от духовните хора, по-добре схващат нещата.

Сега аз се обръщам към вас. Топло е днес, нали? Какво нещо е топлината? Туй изпотяване, което имаме, то е хубаво: отварят се нашите пори, всички нечистотии трябва да изчезнат, дишането става по-добре. Вие страдате. Но какво нещо са страданията? Те са признак, който показва, че вие сте се отклонили от правия път. Като премахнем препятствията, страданията ще изчезнат. Новият живот трябва съвършено да скъса връзките със стария. За някои трябва съвършено да се скъсат. Аз обуславям този закон тъй: когато майката е заченала детето си и то скъса връзките на първия месец още, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на втория месец, опасно е, смърт има; ако скъса връзките на третия, четвъртия, петия, седмия месец, опасно е, но ако туй дете е стояло девет месеца, непременно трябва да му се отреже пъпа. Аз, със своя нож, искам да прекъсна тази нишка. Това не е ли право? Ако не скъсам нишката, и за майката, и за детето е лошо. Ако кажа жените да помятат, то е друг въпрос.

Следователно ние разумно искаме да скъсаме тази стара нишка. И сега казват: Христос тъй проповядва, иначе проповядва. Какво проповядва? И тогава не Му вярваха, и сега не Му вярват. Тогава Той казваше: „Иде час, когато истинските поклонници ще се покланят в Дух и Истина, а няма да се покланят нито в ѝерусалим, нито в Самария.“[41] Туй аз го тълкувам така: ѝерусалим – това са всичките съвременни религии; Самария – това е светът на науките и изкуствата; а само в Дух и Истина ще се молят навсякъде. Всеки човек

[41] Това е от 4 глава на Ев. на Йоан, където Исус разговаря със самарянката и казва: „Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина; защото Отец таквиз иска поклонниците си. Бог е дух, и които му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят.“ (Йн, 4:23 и 24)

ще бъде свободен да се покланя на Бога тъй, както намира за добре, и неговото поклонение трябва да бъде благословение за другите хора.

Не казвам, че трябва да излезете от църквите и те да се разрушат, а казвам: на онези, които са в деветия месец, непременно трябва да се отреже пъпа. За другите пък, които са на два, три, четири, пет, седем, осем месеца, т. е. които още не са се родили: те да си стоят в църквата.

Всичко трябва да бъде разумно. Аз не съм и против училищата. Този, новият живот, това са ред принципи, ред методи. Той е като една лаборатория, в която има научни методи и всяко нещо иде на своето време. Вие орете – навреме орете; жънете – навреме жънете; сеете – навреме сейте. Но не мислете, че по всяко време може да възпитавате. И за възпитанието има специално време, за прилагането на тия нови методи има специално време. Не се ли използва това време, никакви резултати няма да се добият. За тези нови методи ще се издадат нови книги. Нали има учение на Кнайп[42] за водолечението, а други лекари имат своите методи. Някои лекари и те се оплакват, възмущават се от едно, от друго. Не, и съвременната медицина трябва да прогресира, трябва да се приложат новите методи. Едно лекарство, един метод не трябва да дава само десет на сто резултати, а най-малко деветдесет на сто.

А сега вие казвате: „Вярвайте в Бога.“ Какво се разбира под думите „Вярвайте в Бога“? Аз казвам: само високо интелигентният

---

[42] Себастиан Кнайп (1821-1897) е известен немски природолечител, прославил се със своите методи на водолечение. Той завършва богословие и работи като католически свещеник, докато не се разболява от туберкулоза, която по онова време е нелечима болест. Тогава му попада книга от лекаря Йохан Хан за лечебната сила на водата. И през студеното утро на 16 ноември 1849 г. се потапя в ледените води на Дунава, брои до три и после бяга с всички сили до вкъщи. Процедурата го кара да се чувства така добре, че той я повтаря и повтаря, докато в края на краищата успява да се отскубне напълно от болестта. Това залягa в основата на неговата идея за лечение с вода – първо загряване на тялото чрез напрежение, после рязко и кратко потапяне в студена вода, после отново силно напрежение с цел затопляне.

човек може да вярва, а глупавият не може да вярва. Това е обосновано на математически закони. Само интелигентният човек може да разбере причините защо е създаден светът. Само на такъв човек може да казваш защо е създаден светът.

А ние казваме: „Защо е вярата?“ Вярата е само за умните хора, а понеже ние сме оставили вярата само за глупавите хора, затова нямаме резултати. На младите хора казват: „Не ви трябва вяра.“ Вярата е един принцип, необходим за човешкия интелект, тя трябва да бъде подкрепа в света и с нея младежта ще победи всички мъчнотии и препятствия, които ще срещне във физическия, умствения и духовния живот. Ако има силна, непоколебима вяра, със своята мисъл всичко ще може да постигне, да победи.

И тъй, новият живот сега хлопа при вас. Той иде отвънка, както слънчевите лъчи. Ако във вашето съзнание, за една година само, а не за цял живот, турите в ума си мисълта, че всички хора по естество са добри, че вие по естество сте добри, че майка ви е добра, баща ви и пр., не че сте родени добри, но че сте по естество добри, тогава ще се измени и вашето схващане за живота. Може материалът, от който сте създадени, да не е добър, то е друг въпрос, но онези сили, които функционират, които имате във вас, са добри, копнежите ви са добри.

Кой от вас не иска да бъде разумен, учен, почтен? Всички искате да бъдете такива. Следователно ние трябва да влезем в общение с този разумен свят и по разумен начин: социалистите по един начин, религиозните – по друг, търговците – по трети начин, но в края на краищата, когато съзнанието на всички хора се развие, всички ще имат едни и същи методи. Какъв ще бъде този метод? Той ще бъде законът на самопожертването. Никой няма да иска да експлоатира своя брат или сестра. Като дойде брат му вкъщи – да му даде първо място; като дойде майка му – да ѝ даде първо място; като дойде баща

му, да му даде първо място; като дойде приятелят му, да му даде първо място. Това е да покажеш всичката своя Любов. Еднакво безпристрастие. Това е то новият живот.

Вие ще кажете: „Това нещо приложимо ли е?“ – Приложимо е, но трябва да знае човек как. Онзи цигулар, който знае как да свири, ще може да свири, но ако не знае, не ще може. Онзи, който знае как да държи четката си, ще може да рисува, но ако не знае как да си служи с нея, не ще може да рисува. И сега ви казвам, че единственият Господ, който остава, това е Любовта, която иде сега в света. Една велика сила иде сега в света и вие несъзнателно ще се измените. И тази Любов ще дойде и ще смъкне всичко от вас – и вие ще се измените. Един ден вие ще се събудите и ще разберете, че умът ви се е изменил.

Сега някой път човека също го изменят. Ако е много упорит, набият го и упоритостта му изчезва. Имаш неверие, но ще дойде някоя велика сила и ще те измени. Единственото нещо е да възприемем Любовта. Само Божествената Любов е, която ще ни спаси. В тази Любов ще се облечем, тя ще ни даде простор и свобода.

А вие казвате: „Единственото нещо, което може да ни спаси, е: „Повярвай в Господа Иисуса Христа и ще бъдеш спасен – ти и дома ти.“ – Не, трябва да възприемем всички Любовта, която може да ни спаси. Само Божествената Любов може да ни спаси. Ако духовенството, т. е. владиците и свещениците, започнат да проповядват тази Любов, аз съм първият, който ще ги поздрави. Всеки духовник да ходи от дом в дом в България да проповядва не що е „дъновизъм“, какво може да донесе „дъновизмът“ и какви методи да употребят против нас, а какво може да донесе слънчевата енергия, светлината и топлината, какво може да донесе Любовта, как да възпитават майките и бащите.

„А, нали имаме Любов“, ще кажете. Нека свещениците викат народа и го питат: „Искате ли да стои Дънов в България, или не?“ Ако народът гласува, че не иска, аз съм готов да напусна България, нищо повече. Тогава ще кажа на всички мои ученици: „Върнете се в православната църква.“ Но докато народът не се произнесе, аз ще стоя тук. Какво говори духовенството, за мене туй не е меродавно, но каквото говори българският народ. Тоя народ създаде свещениците, а не свещениците създадоха българския народ. Следователно българският народ каквото говори, то е важно.

Тогава аз бих желал с тия свещеници да направим един опит: да тръгнем от село на село – аз само ще лекувам, няма да говоря, а те нека да проповядват, и да видим какви ще бъдат резултатите. Аз ще оставя българинът пак да си е българин, няма да го изменя.

Аз искам да събудя тази Божествена вяра в българите. Те религия имат, но вяра нямат, изгубили са я. Българинът е практичен. Той казва така: „Този човек защо работи, за пари или без пари? Ако работи за пари, тази работа лесно се разрешава, но ако работи без пари, тук има нещо.“ Щом работи нещо без пари, той започва да го изучава. Българинът е практичен. Туй е практическа философия вътре в живота.

Ние не искаме никакви спорове, но на опит можем да приложим това учение. Аз не съм се изказал по всички въпроси. Това не са твърдения, а приложение на ред принципи и закони. Аз съм опитал туй учение и то има резултати. Нека опитат тези закони и принципи и после ще видят. Ако не дадат добри резултати, нека ги оставят. Ако учението е фалшиво, то утре ще умре, но ако то е Учение на Живата Природа, на живия Господ на Любовта, на Божествения закон, туй учение е твърдо като диамант, а не като желязото и гранита. Ние носим в нашето учение една диамантена воля, а не желязна, не

гранитна. Туй е здраво учение. Диамантът надминава всички тела по твърдост. Аз туй учение го наричам диамантено, Учение на Божествената Любов: да съзнаеш в дадения момент,че имаш един противник, да го обичаш, а не да искаш да го унищожиш.

Ние трябва да бъдем толкова благородни, както във времето на Пруско– френската война[43]: един французин минава и вижда един германец, паднал в един трап. Французинът взема пушката му, подава я и му казва: „Отдалечи се на разстояние 200-300 метра, аз ще те чакам, иначе трябва да те застрелям." В един французин има толкова съзнание, че казва на неприятеля си: „Иди настрана." А ние, религиозните хора, които все за Бога говорим, за Божествената Любов, сме готови да си извадим очите един на друг.

Какви са тия религиозни хора? – евангелисти, православни! Много хубаво, но де ви е Любовта? Любов, Любов се иска! Изисква се тази Любов да не бъде само в църквата, а да прониква във всички домове, в майките и бащите, и да почувствате всички тази топла струя.

Казвате: „Елате в църквата!" В коя църква? Църквата – това сме ние, живите хора, нашите умове и сърца. Можеш ли да ме приемеш в твоето сърце – в твоя дом – аз ще дойда, но в твоята каменна църква не мога да дойда. Това казвам само за разумните от вас, които разбират. Тъй трябва да разбираме закона: трябва да се даде свобода на младото поколение, да му се каже, че само един Господ остава в света – Той е Господ на Любовта – за млади и за стари, за учени и за прости, за всички – и тази Любов умиротворява всичко в света, тя почва да действа. В нея всички хора стават, оживяват и възкръсват.

---

[43] Френско-пруската война от 1870-1871 г., която е последната от войните за обединение на Германия през 19 век.

И сега иде ден на възкресение. За кои? Аз поздравявам младото поколение – те ще възкръснат. Аз на младото поколение ще дам всичкото свое съдействие – с тях съм едно. Аз съм с младото поколение, с момичетата и момчетата, които имат стремеж към Бога, които имат Любов. И със старите, които имат същия стремеж и същата Любов – и с тях съм; но с онези, които нямат тази Любов – скъсвам. Аз поздравявам младите ученици, всички ги поздравявам с този Господ на Любовта. Идете и воювайте с оръжието на Любовта! Няма по-голяма сила от нея. Победата ще бъде ваша. Победата, която ще даде светлина, чистота, свобода, мир. И в бъдеще ще дойде едно ново поколение, нови типове – и домовете ни ще бъдат отворени за всеки брат или сестра. Няма да има: „Колко да се плати?“ – „По 150 лева за едно спане.“ Е, сега колко българи могат да дадат 150 лева? Всички домове трябва да бъдат отворени за бедните, т. е. не казвам само за бедните, но за онези, които имат съзнание в себе си – да помагат на тия наши братя и сестри.

Аз съм имал случай да идват при мене млади момичета, да плачат и да казват: „Какво да правим, погиваме!“ Отговарям им: „Идете в църквата, свещеници има там.“ – „Но те не помагат.“ За това младо поколение трябва да се загрижим, да се замислим. Ние трябва да очистим туй безчестие на България. Но ако не ми дадете възможност да сторя това, безчестието ще си остане. Ако ми дадете възможност, туй младо поколение ще го въздигна, ще му дам философия, знание и начин за работа – не калугери, монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети и работници – да служат на Бога. Във всичките области на науката ще бъдат посветени. И в екскурзии ще участват, а не да казвате, че съм се оградил с тия хора. Нека дойдат всички.

Ние и тук, в Търново, правим сега опит. Казват: „Молите се.“ И туй считат за чудно. Елате да видите! Ние правим най-малките, микроскопически опити. Засягаме опити от физически, от умствен и от духовен характер и ги превръщаме. Туй е една сложна задача. Ние знаем законите. Вие искате да нахвърляте лоши мисли върху нас, но ние сме тъй оградени – с една диамантена стена. В тези вълни, които ние произвеждаме, нищо не може да проникне. Една невидима стена имаме, която спира злото. Онези вълни, които ние произвеждаме, са толкова силни, че всичко могат да пометат.

Ние искаме да дадем подтик на ония паднали души, които са в отчаяние, които страдат и са готови да умрат, искаме да им кажем: „Братко, не бой се, има един Господ в света, ние сме готови да дойдем на помощ. Идем, дръжте крепостта, победата ще бъде ваша.“ Ние искаме на страдащите да помогнем, а след това на онези, които не страдат. На тях трябваме ние. Това сме ние.

Можете да кажете, че ние сме богомили. Ние сме служители на Бялото Братство, искаме да изпълним Христовия закон, който Той положи преди две хиляди години. И сега Той иде пак в света. Как ще Го посрещнем? Аз искам всички наши братя, свещеници, всички: облечете се в Любовта, махнете туй предубеждение, приемете Христа! Аз бих желал този Христос, на Когото вие служите, да Го приемете, да ви се усмихне и да бъде доволен от вас. Аз съм ясен, казвам: ако Христос сега дойде в България, ще бъде ли доволен Той от българите, ще бъде ли доволен от синодалните старци, от църквата? Ще бъде ли Той доволен от тях, които са решили, че „господин Дънов се е самоотлъчил от православната църква“?[44] Че и те самите не са още

[44] На 7 юли 1922 г. Архиерейският събор на Българската православна църква със специално становище обявява „Петър Дънов за лъжеучител и еретик“, а учението му – „за еретическо и опасно за вътрешния мир и обществения морал“.

православни, те са схизматици[45], а мене ще отлъчват! Католическата църква може да ме отлъчи, но православната църква?!

Ами ако аз съм една нишка, която носи туй Божествено учение – ако вие скъсате тази нишка, какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди две хиляди години евреите, които отхвърлиха Учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка и няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тази Истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това Учение, толкова по-добре ще бъде за вас.

Публична беседа, държана от Учителя на 19 август, събота, 10 ч., в читалище „Надежда“ – Велико Търново.

---

[45] Източно-западната схизма (разкол), позната и като Великата схизма, е институционно-политическо и духовно разделение на християнската църква на два основни дяла - Римокатолицизъм и Източно православие. Разколът между Рим и Константинопол бележи началото си от 1054, когато на практика Източната (Православната) се отделя от Католическата църква. Затова и Учителя по-нататък споменава, че схизматици не могат да отлъчват никой, поради това, че те самите са се самоотлъчили.

СЪВЪРШЕНИЯТ МЪЖ

Тайна молитва

Ще ви прочета четвъртата глава от Посланието към ефесяните.

След 3-ти стих Учителя каза[46]*:*

Разбира се, говори се за учениците вътре в църквата. Един Господ – значи една Любов.

Ние сме стигнали до една фаза в живота, в която трябва да се направи едно видоизменение на нашите схващания и разбирания. Всички красноречиви теории и проповеди, които можете да слушате, ако не се приложат принципиално и разумно, ще бъдат като описание на хубави обеди, как хората се хранят, без вие да участвате в тия обеди – описват хубавите пуйки, ябълки, круши, баници, и някой път лигите ви ще потекат, но само мислено ще се храните. Сега в пътя, по който вървим, сме дошли до едно място, дето вече Божествената Светлина и Божествената Любов могат да ни озарят и ние можем да имаме едно приложение на туй Учение – не в големи размери, но в малки.

За пример имате опитността, когато сте се разгневили на някой ваш стар, 20– годишен приятел, с когото сте живели много приятелски, и за една малка причина вие се скарвате, не искате да се срещнете. И вие сега трябва да кажете: „Заради Любовта на моя Господ, в която живея, аз ще премахна, ще се помъча да победя тия горчивини.“ Заради тази Любов ще се постараете да превърнете тази

[46] Еф, 4:1-3: „И тъй аз, узник (затворник) за Господа, моля ви да ходите достойно на званието в което бидохте призовани, с всяко смиреномъдрие и кротост, с дълготърпение да си претърпявате един друг с любов, като се старaете да увардите единството на Духа в свръзката на мира.“

обида, тия горчиви чувства в сладки. То е една наука. Вие ще кажете: „Аз не мога, той ме обиди кръвно.“ Ама че там е всичката мъчнотия, че той не разбираше; ако разбираше, не щеше да ви обиди. Ако разбирате законите, ще знаете как да превръщате тия енергии, пък ако не знаете, не ще можете да ги превръщате. А пък какво струва един закон с празни залъгвания?

Аз ще ви приведа един пример за тия празни залъгвания. В Ямбол има един дарак[47], който се кара с един кон. На дарака има подвижна площадка, върху която турят малко сено, поставено на разстояние половин до един метър от коня. В стремлението си да достигне сеното, той цял ден се движи и развлачва вълната. И надвечер му дават малко сено.

Така и ние: цял живот посвещаваме за постигане на известни идеали. Най-после получим малко сено. Тогава казваме: „Не можахме да ги реализираме, но втори път като дойдем, ще успеем.“ Втори път дойдеш, пак същото сено намериш. При сегашните условия пак ще ви кажа: на онези от вас, които са на девет месеца, пъпът им непременно трябва да се отреже. Аз съм решил на деветмесечните от вас да им се режат пъповете безпощадно. И да плачете, и да не плачете, ще ви режа пъповете, ще скъсам връзките с вашия стар живот: и да се сърдите, и да не се сърдите, трябва да се отрежат. И вие ще станете самостоятелни.

Вие си казвате: „Досега майка ми ме е гледала, но като ми се отреже пъпа, какво ще стане?“ – Какво ще правиш? Ще почнеш да дишаш и да живееш един самостоятелен живот.

И сега апостол Павел в 13-ия стих на тази глава казва: „Докле достигнем всинца в единството на вярата и на познанието на Сина

[47] Дарак - машина с валяци, снабдени със зъбци, която се използва за влачене на вълна, памук, лен и др.

Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта на Христовата пълнота." – вяра подразбира знанието, дълбокото познание на тази вяра. „Но аз вярвам в Господа!" Вярване подразбира да се качиш горе на Мусала и да се върнеш, без да се разболееш, и на втория ден да отидеш на нивата да работиш. Да отидеш на Мусала и цяла седмица да те болят краката, това не е знание. Има такива машинисти, които, като карат машините, задръстват ги, не могат да използват енергията им, уморяват ги; а онзи майстор разбира как да ги поправи и разбира как да подкара своята машина.

„В единството на вярата докле достигнем всинца, в единството на вярата и познанието на Сина Божий в съвършен мъж, в мярата на възрастта на Христовата пълнота, да не сме вече младенци, блъскани и завличани от всеки вятър на учението, с человеческото лъстене[48], с пронирство[49] по ухищрението[50] на измамата, но с истинствò[51] в Любовта да порастем по всичко в Него, който е главата – Христос."[52]

„Познание на Сина Божий" – познанието става всякога чрез Любовта. Никога не можете да познаете човек, когото не обичате. Може да познаете само този, когото обичате. Ако мислите, че чрез каква и да е философия ще познаете Бога, че ще можете да се домогнете до Мъдростта, лъжете се. И до Мъдростта е потребна Любов, и то много по-велика, отколкото сегашната обикновена любов, която имаме. Вие ще кажете – защо ви е знанието? Има мнозина помежду нас, както и в света ги има, които десетки години разправят за едно и също нещо.

---

[48] Лъстене – съблазън.
[49] Пронирство – коварство, подлост.
[50] Ухищрение – хитрост, ловкост.
[51] Истинство – истина, достоверност.
[52] Еф, 4: 13-15.

За пример те са отишли на гости някъде, не са ги нагостили, не са ги посрещнали добре, малко хладничко са се отнесли, и те идат на едно място – ще го разправят, на друго място същото ще разправят; мине година, две – разправят, разправят това сто и петдесет пъти. Какво спечелиха? Не ги посрещнали, не ги нагостили. Разправѝ веднъж и турѝ кръст, забравѝ го. Сега важна е причината на тези неща: защо ние обичаме да разправяме старите работи.

Аз мога да изтълкувам този факт малко другояче. Представете си, че се раждате в едно семейство с пълното съзнание на един възрастен човек, но сте в едно малко тяло и майка ви вижда, че вашият стомах може да яде само млечице, тя съзнава, че тялото ви е слабо. Тази майка ви храни само с млечице. А вие мислите, че с духа си много нещо можете да направите. Вие искате твърда храна. Вие постоянно се сърдите. Питам: кой разбира по-добре, вие или майка ви? Ако сте отишли някъде на гости и тия хора не са ви нахранили хубаво, то е, защото те разбират, че тази твърда храна не е за вас.

Казвате си: „Представете си, сложиха ни печен лук и варени картошки, това ядене ли е? После ни дадоха топла вода. Нито баница ни точиха, нито кокошка заклаха, нито винце наточиха.“

Сега всички вие, ученици на Бялото Братство, трябва да се различавате с нещо. Със своите вярвания – не, с вярвания светът се различава. Толкова вярвания има, че и суеверие има в света – и светът страда от много вяра, но от вяра не в Истината, а от вяра в лъжата. Има даже учени хора в България и другаде, които в Бога не вярват, но в магия вярват, във врачувания вярват, в кафе вярват. Има мнозина, на които, ако им проповядваш за онзи свят, ще кажат: „Остави ме, погледай ми на кафе, обърни чашата и виж дали ще сполуча.“ – Вярва!

Е, как ще определите тези два противоположни факта? Аз наричам това развращаване на човешките чувства. Като не познаха Бога, и Бог ги остави да се заблудят в тия суеверия. Че ако ти имаш Божията Любов, ще знаеш какво е писано в Неговото кафе. И на всеки едного аз мога да му кажа какво му е бъдещето. Какво ви е бъдещето? Ако мъжът стане сутринта и се скара с жена си, със сина си или с дъщеря си, може ли да мисли, че ще му върви работата? Не, каквото похване него ден, ще бъде катастрофално. Ако е работник, няма да му върви работата; ако е дърводелец, най-малко на две-три места ще се пореже; ако е писател, умът му ще бъде разсеян и нищо няма да може да напише.

Мислите ли, че ако ние не се примирим с Бога и нашите сърца не се изпълнят с онази Божествена Любов, че ние ще свършим нещо? – Нищо не можем да извършим. Постоянно в душата ни ще има едно противоречие, едно незадоволство. Ние сме недоволни, липсва ни нещо. Какво? Липсва ни Божествената Любов, и то същинската Любов, защото сегашната любов мяза на едно малко чучурче, при което се събират двадесет души – те ще се скарат и ще стане сбиване. На малко чучурче хората ще се скарват и сбиват, но ако този чучур е голям и могат сто-двеста души да си напълнят чобурите[53], ще ли има караница? Няма да има караница.

Следователно всички ние трябва да се приближим при този Божествен извор на Любовта. Сега във вашите умове израства идеята: как? Този въпрос сам по себе си ще се реши. Когато човек яде, как ще яде? Трябва да огладнее. Когато се зароди онзи вътрешен глад, тогава яденето е сладко и полезно.

---

[53] Чобур – скосен дървен съд с различни размери, наподобяващ огромна саксия. Използвал се е за различни цели – напр. мачкане на грозде.

Същият закон е и тук: ако ние оставим тази Божествена Любов да говори в душите ни – а тя идва периодически – ще можем да я възприемем. Тя еднакво действа, но понеже ние едновременно се движим и в света, и около Бога, то положението ни постоянно се мени. Всякога ние нямаме еднакво разположение за Любовта. Аз мога да туря на изпитание кой и да е проповедник, да изпитам силата му: ще го държа десет дена гладен и ще го пратя в една аудитория да проповядва – със същото усърдие той няма да проповядва. Той трябва най-първо да се нахрани. С това аз правя един паралел.

Често ние трябва да си помагаме взаимно. В Бялото Братство вие всинца трябва да имате едно сплотяване: не да живеете индивидуален живот, но взаимно да си помагате. Ако десет, двадесет, тридесет, сто души са съединени в един ум, в едно сърце, те могат да извършат успешно каквато и да е работа. А един човек или двадесет души разделени много по-мъчно може да я свършат. Следователно на физическото поле се изисква сплотяване, обединяване, образуване на тези братства. И всички трябва да употребим, да посветим известно време за физически труд. Трудът да бъде за ония братя, на които трябва да се помага. Всинца трябва да помагаме. У нас ще положим като принцип това, че всички трябва да работим, а не да ставаме роби на труда, и нашата работа трябва да бъде едно удоволствие.

После, ние няма да се занимаваме с вярвания, кое е право и кое криво. Често се раждат в градовете разделения между някои братя – не се обичат. Аз казвам, че това са хора, които няма какво да правят: без работа са, разделят се. Вземете някой фалирал търговец – като няма работа, отваря тефтера, гледа кой има да му дава, че да го даде под съд. А той е християнин, знае, че не трябва да го дава под съд. „Не съди брата си." – „Да, но трябва да се прехранвам, ще го съдя." Ние ще вземем да изгорим всички стари тефтери, ще забравим всичко

речено-казано. Стария живот нали го отказваме? Старият живот съвършено ще изчезне. Сега започва новият живот на Любовта. И Господ тъй казва: „Ще залича всичките ви грехове и ще ги хвърля зад гърба Си.“ Ние тъй ще заличим всичко – и ще започнем новия живот на Любовта. Туй, което хвърлим, него вечерно време ще го носим като тор, ще торим нивите си. И когато някой брат ти донесе малко тор, ти го занеси на нивата си и я натори.

Сега за всички ония братя, които са готови, ние мислим да основем Школа: да се занимавате, да работите и физически, и духовно, и умствено, да се развивате. В тази Школа ще се дават теми, които трябва да развивате, задачи, които трябва да решавате. Какви са тези задачи?

Аз преди година и по-рано на братята в София, на мъже и жени, казвах често: „Представете си, че някоя нощ отидете самички на Витоша!“ Те казаха: „Учителю, ти не знаеш ли общественото мнение, какво ще стане? Сама жена може ли да отиде на Витоша? Нашето дело може да се компрометира.“ – Няма нищо, аз тъй само казах, само тъй питам. Някой път пак ги запитвам. Една вечер, на едно събрание с повече от двеста-триста души, казвам: от тази вечер давам един изпит на всички ученици – посред нощ, в 12 ч. точно, ще тръгнете от дома си и всеки сам ще отиде на Витоша. Сами ще си намерите пътя и ще се върнете. Те ме гледат тъй – дали работата е сериозна. Сериозна е, ще се опитате. Казвам: за една година време ще изпълните тази задача. Който има Любов, решението на задачата ще бъде сполучливо. Започва едно разговаряне, едно оживление. И за три седмици изпълниха задачата. И най-страхливите софиянки отидоха на Витоша, изредиха се всички, двеста-двеста и петдесет души, и най-малките момичета дори.

Сега за през тази година ние имаме една задача – тя не е за всички, а само за някои. Някои искат да бъдат първи – ще им дадем първото място, ние имаме много столове, ще ви дадем първите, но ще направим следния опит: от всички градове в България, които искат, ще направим с тях една обща екскурзия от Чамкория[54] до Мусала, денем. Най-първо ще минем през долината на Марица, през Рилската пустиня, от южната страна на Мусала[55] ще се изкачим и ще слезем през северната страна, през Бистричката долина[56]. Това ще бъде денем, първия път.

Втория път ще минем по Месечина, третия път – в тъмна нощ, когато няма Месечина, и четвъртия път ще минем през една много бурна нощ. Тогава много ще бъдем, двеста-триста души. То е лесно. Но сега мъчното ще дойде. После ще ви пратим двама по двама, да минете денем, после по Месечина, през тъмна нощ, и най-после през бурна нощ. След това сами ще минете денем, във време на Месечина, през тъмна нощ и в бурна нощ. И тогава ще кажем: ти си ученик, ти всичко можеш да направиш. Ще пристъпим, това трябва да стане: да се калите, за да опитате вашата смелост и вашето юначество. Сега не знаете какво можете да извършите. Вие казвате, че имате воля. Да се качиш на Мусала, да минеш през Рилската пустиня и да се върнеш толкова пъти – в теб ще има пробудено съзнание, малко ще се пробуди съзнанието ти. Сега, разбира се, тези екскурзии ще ги

---

[54] Боровец.

[55] По онова време до Мусала са се качвали по долината на река Марица, по пътя, където сега се намира хижа Чакър войвода, хижа Марица и после се тръгва точно по притока на р. Марица, като се стига до циркяса на Маричените езера. Именно това е южната страна на Мусала, за която говори Учителя.

[56] Бистричката долина е по река Мусаленска или Боровецка Бистрица. Река Мусаленска Бистрица изтича от най-високото (Ледено езеро) от Мусаленските езера, на 2709 m н.в., северно от връх Мусала. До курорта „Боровец“ протича в дълбока залесена долина с много голям наклон.

направим съзнателно, с чисто научни цели, съобразно с природните закони ще изберем времето и начина.

Сега вие ще кажете: „Ами пари, средства?“ Всичко ще се нареди, не мислете за това. Когато дойде време да правим тези опити, част от нашите братя ще останат да уреждат работите на другите. Тъй ще уредим, че всинца ще направим опит, да видим кой колко може да издържи. Някои от вас може да се ухитрят и да кажат, че са ходили. Ние ще пратим отподире им двама-трима души, отдалече да ги съгледателстват. Те ще бъдат от Невидимия мир. Непременно ще минете. Някои от софиянци колективно минаха първия опит. Двама по двама не са минали. Денем минаха, и по Месечина минаха, а през тъмна и бурна нощ не са минали. Още три опита колективно има да минат, след туй по двама и после един по един. Дванадесет пъти е това! Като минете дванадесет пъти през Мусала, ще се събудят у вас всички клетки и вие ще се подмладите най-малко с четиридесет и пет години в бъдеще. Ще станете млади и като се върнете, ще припкате като някой телец, ще се чудите на онази промяна, която е станала във вас.

Сега ние ще се съединим. Земята е направена от много планини, реки, долини – и всичко туй е едно училище. То си има свое предназначение. Туй е едно обучение. В планините са складирани ония велики енергии, от които трябва да черпим. Така също и в долините, и в реките. Да, това е първият опит. Сега, като свършите това, ще владеете вече стихиите в Природата, няма да ви е страх от вятър, град и буря.

Сега ви е страх от мечки и вълци, но ще ви пратим в Родопите, там, дето има най-много мечки. И тоя опит ще дойде. Най-първо ще направим опита колективно. Ще ви кажем де има мечки. Ще срещнем някоя мечка и ще видим тя ли ще бяга, или ние ще бягаме. То сега

колективно лесно е, мечката ще бяга от нас. После ще правим опити двама по двама, после един по един и тогава, като срещнеш мечката, ще гледаш тя ли ще се отбие от пътя, или ти ще се отбиеш. Туй е второто каляване на човешката воля. Само при една мечка ти можеш да се калиш. Защото ако ти победиш и мечката познае, че ти си господар, ще приемеш един характер на издръжливост. В България, слава Богу, мечки има достатъчно. Ако някой се уплаши, ще го тресе най-малко три години. Тогава няма да го пращаме.

Нали искате да бъдете ученици? Аз ни най-малко няма да ви пращам в менажерия[57], а в гората ще ви пратя. И то е много хубаво – да срещнеш една мечка. Тя да те изненада и ти да я изненадаш. Колко интересно събитие – да можеш да обуздаеш този инстинктивен страх! Умът ти не може да работи и ти хукваш да бягаш. В това време ти трябва да му въздействаш, да спреш този страх и да кажеш, че в тази мечка живее Господ – и нищо повече. Тя ще те разбере. Направо ще вървиш и ще дойдеш до нея: ако тя не се отбие, ти ще се отбиеш. Ако тя те счита за много сръчен, смел, решителен, тя ще ти направи път, а ако си страхлив, ти ще се отбиеш. И като мине покрай тебе, ще те наплюе и ще каже: „Такъв юнак да не си."

Е, питам сега: с този страх, който имаме, какво можем да извършим? Смелост трябва. Тази сутрин се явиха мечки пред нас, създадоха тревога[58]. Изпъкна, че тези хора револвери са имали, ками. Същият закон е. Мечки има, трябва да се пазим. „Докле достигнем всинца единството на вярата." Единството седи в следното: когато

[57] Менажерия – сбирка от редки животни, показвани пред публика или дресирани за участие в представления.
[58] Става дума за случката в читалище „Надежда", където по време на публичната беседа на Учителя е имало провокатори и недобронамерени слушатели, от които някои са имали"револвери и ками".

някой тръгне да прави този опит, ние казваме: „Той няма да го направи.“ – Не, трябва да му кажем, че ще го направи.

На тези приятели, които отидоха, казаха им, че няма да направят опита. Казах: „Бъдете уверени, че ако спазите правилата, ще го направите.“ Като тръгнете, от никого не искайте съвет, не бойте се, нищо лошо няма да стане. Нека кажат всички ония, които изпълниха опита, как излезе. Много добре излезе. Ако се заблудите из пътя, вървете в коя и да е посока – ще го намерите, защото има един вътрешен закон, който ни ръководи, и ние трябва да пробудим туй велико Божествено чувство. Така ние сами ще се ориентираме в тоз живот, по-правилно ще се разберем.

Сега ние ще образуваме тази мистична Окултна школа. Има материал приготвен. Може би тези беседи ще се напишат, специално ще се проучват, ще се пише върху зададени теми. Това е вече упражнение и каквото вие направите, то ще бъде за вас. Ще започнат тогава да ви дават изпити. Които са в провинцията, ще дойдат в София, ще ви приемем за една вечер и ще отидете на Витоша, ще изпълните задачата. Ако нямате пари, ще дойдете на наши разноски. Пък ако имате средства, сами ще си платите.

Сега ние ще образуваме един фонд за подпомагане на учениците. Навсякъде в градовете ще се образуват тези школи. Селата ще гледат да се присъединят към градовете. Постепенно тази работа ще ви се разясни. Има известни правила, ще ги знаете. Но започва една сериозна работа.

После друго нещо. Ние ще образуваме един фонд от средствата, които са добити чисто от нашия труд. За пример всеки един от вас ще определи да работи един час през деня за Господа. Ще работи, ще вложи труда си, за да изкара нещо, а не да дава от платата си. Той ще държи своята плата. Той ще се моли да намери нещо и да вложи

личния си труд. И каквото спечели от личен труд, него ще влага. Туй ще се благослови, защото е излязло от нашия труд. Такива пари са вече благословени, с тях можем да работим. Сега от другаде можем да вземем пари, но те няма да ни помогнат. Само по един час на ден ще употребите за тази работа.

На по-младите, на класа от петдесет души млади ученици в София, дадох следната задача: за една седмица всеки един от тях да изкара прехраната си, хляба си от личен труд. Баща му изпраща пари, но той сам ще си изкара прехраната: хем ще учи, хем ще си изкара прехраната. Той ще търси случай два-три часа на ден да работи за Господа. Някои от тия ученици изкараха доста сполучливо, но на някои опитът не излезе сполучлив. Защо? Защото ти, като имаш пари, попипаш джоба си и казваш, че вярваш в Бога – но вярваш в парите, а не в Бога. Трябва да се учим да уповаваме на себе си, а не на парите. Да усетиш джоба си празен, но да уповаваш на ръцете си, на труда, на знанията си и да кажеш: „Аз ще намеря работа."

Един от младите ученици, който има достатъчно средства, казва: „Аз ще отида в друг град, далече, дето не ме познават, ще се преоблека и ще си изкарам прехраната за една седмица. Без пари ще си пробия път." И да имаш приятели – да си, като че не познаваш никого. Туй е изкуство. Тези са изпитите, които всички окултни ученици ще минат не теоретически, а на опит.

Ако искате, аз ще ви държа първия изпит. Ако някой се съмнява, може да го придружа, да види как лесно може да намери работа. Сега ще ви улесним. Най-първо ще ви прекараме през най-мъчните изпити, после ще ви улесним в пътя. Как? Аз ще ви улесня по следния начин. След като минете изпита, ще отидете някъде, ще ви дам начин как да лекувате. Останете гладен: ще идете да питате някъде, в някое село, има ли някой болен, ще го изцерите и те ще ви

нахранят. Ще ви дам малки пилюлчета[59], ще ги носите в джоба си и като дадете някому, той ще оздравее. Най-после, като не можете да намерите работа, ще питате има ли някой парализиран, за пример от две до пет години, или неврастеник, и ако се окаже такъв, ще отидете при него, ще се разговаряте с него и ще го излекувате. И бъдете уверени, че най-малкото един обед ще ви дадат. Тия пилюлчета ще ви се дадат, когато минете по-мъчните опити, защото първо ще трябва да се калите. На всинца ви трябва воля.

За пример между вас има много сръдня. Някои искат да направят много нещо, но сръднята между тях започва много бързо. Имат събрана енергия, скарват се. Един казва: „Аз искам туй да направя“, друг казва: „Аз искам туй да направя.“ Разбягват се един по един и най-после остава само един и той казва: „Няма какво да ги слушам, ще я свърша и при най-големите мъчнотии.“ Няма защо да се сърдите – това е Божия работа. При най-големите мъчнотии ще я свършите – това е характер. Ако не можем да победим най-големите мъчнотии, които се срещат в света, тогава за какво ще бъдем готови?

Сега в тази Школа няма да бъде погълнато всичкото ви време – аз искам от вас на ден само по един час за Школата. Значи в годината – триста и шестдесет часа за Школата, или за Божественото училище, както аз го наричам. Един час да работите е достатъчно засега. Мислите ли, че е много?

– Не е много.

Тогава, когато почне да се образува Школата, да не се роди състезание защо щял да се образува клас за младите. Ще има общ клас, в който ще влезнат и стари, и млади, а за младите от известна възраст ще има Специален клас. Това е в реда на нещата, туй да не ви

---

[59] Пилюла (лат. pilula) – лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане; хапче.

шокира. Синът отива на училище, а бащата се радва, казва: „Нека се учи.“ Бащата не може заедно със сина си да учи. Той казва: „Втори път като се преродя на Земята, тогава и аз ще уча. Сега аз ще работя, пък синът ми ще учи.“

Сега нещо за братските градини. За пример какво сте направили досега за братските градини? На колко места са направени братски градини? Само в Айтос, мисля, има. На друго място няма. Това е пак достатъчно. Сега добре е, ако впрегнем колективно нашия труд, и трябва да го впрегнем така, че да се комунизира не капиталът, но трудът, работата. И аз съм уверен, че във всинца вас има желание, сили, способности – вие всичко може да направите, само че още не познавате себе си.

Като ходихме на Мусала, аз се уверих, че мнозина могат да направят това. На опит им доказах, че може. Бяхме сто и шестнадесет души и стигнахме до най-мъчното място, до най-горното езеро. Пътят бе затворен с преспа сняг на дължина до 100 метра, и който речеше да мине по този път, би пожертвал живота си. Мотики нямаме, лопати нямаме да направим път. Сядат всички и гледат: да се върнем ли, или да продължим? Пред нас е една стръмнина с камъни, и ако се качиш и бутнеш някой камък, може да те завлече. Всички тия сто и шестнадесет души се спират и казват: „Учителю, какво трябва да направим, назад или нагоре?“ Казвам: „Нагоре.“ Всички ония жени, млади и стари, като попъплиха нагоре. Сестрите най-първо попъплиха, мъжете и те се насърчиха. Само покрай мене мина едно малко камъче. Казвам: задачата е много хубава. И всички излязоха благополучно на Мусала. Там седяхме пет-шест часа, когато[60] на Мусала не е бивало случай да се седи повече от петнадесет-двадесет минути.

[60] Докато.

Казвам: често могат да се явят големи мъчнотии, не бойте се! Като дойдете до най-голямата мъчнотия, ще опитате най-великия разумен закон, който работи в Природата. Не е въпросът да подобрим живота си, но да работим в туй Велико царство, което иде сега. Ние трябва да станем служители, трябва да се приготвим.

Ще наредим във всички градове, в които има Школа, да идват братята да ви посещават – ще има обмяна, ще бъдем всички праволинейни и искрени, за да може знанието, Истината, Любовта, Мъдростта да се вселят в нас, да се назидаваме и да даваме подтик за работа. Не да идем в някой град, да създадем малко разногласие, но да дадем подтик за работа. На ония, които са способни за учение, ще им се даде учение; на ония, които са способни за работа, работа ще им се даде. Кой за каквото е способен, трябва да му се даде поле да се прояви. Туй се изисква сега от вас и, както ви казах тази сутрин, всички ще минете по закона на Любовта и ще дадете обещание за една година: готови ли сте, каквото ви кажат, да го изпълните – без никакви уговорки? Да или не?

После няма да кажете: „Аз така не мислех." Вие ще си премерите силите и ще видите дали може да го направите съзнателно. Не искам да се разкайвате. Ако във вас работи законът на Любовта, опитът ще бъде много сполучлив, обаче дойде ли най-малкото съмнение, резултатите са лоши. Ако го направите със съзнание заради Бога, Бялото Братство ще ви съдейства. Ще ви се яви нов подтик за работа, ще ви покажат нови методи за работа. Другояче, колкото и да ви разправям, няма да го разберете. Достатъчно е два пъти да се качите на Мусала и много нещо ще научите: другояче ще разберете живота, други разбирания ще имате. Ако се качите вечерно време, съвсем друго нещо ще е, още по-добре ще разберете – просветление иде.

Сега със споровете ние нямаме намерение да се занимаваме. Споровете ще ги разглеждате по закона на Любовта. Ние знаем защо стават споровете. Ако някой има да дава някому, ако той сам не може да си плати, ние ще му платим дълговете и ще му кажем: „Братко, още един път да не правиш дългове." А на онзи, който е дал пари, ще кажем:

„Ти втори път не давай, или пък като дадеш, трябва да ги забравиш, не давай." Ако дойде някой да ти иска, ще му кажеш тъй: „Ти тези пари заради Господа ли ги искаш, или назаем от мене? Ако от мен искаш назаем, ще ги върнеш скоро; ако ги искаш заради Господа, работата е свършена – аз ще ти дам и ще ги забравя." Трябва да знаем заради Господа ли даваме, или назаем даваме. Казва: „Дадох ти пари назаем." – „Хубаво, ще ви ги върна." – „Аз му ги дадох заради Господа." Ще ги забравиш, нищо повече – туй е закон. Ако забравим, Господ ще ни благослови, Бог ще изправи нашата работа, ще Го опитаме. Нали ще Го опитаме?

Защото е писано в Евангелието, Господ казва: „Опитайте Ме и вижте, че съм благ."[61] Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас, и каквото попросите, ще ви бъде."[62] Но като изпълним всичките условия, които Великият Божествен закон изисква, всичко е възможно.

Сега ще гледаме да въдворим мир в себе си. Аз се радвам, че между вас се въдвори Божествена хармония на единство.

Утре ще говорим по-обстойно върху този фонд, за пример за методите за чисто материалната работа. Да кажем, че някои нямат

---

[61] Пс, 34: 8: „Вкусете и вижте, че Господ е благ".
[62] Йн, 15: 7 „Ако пребъдете в мене и думите ми пребъдат във вас, каквото искате ще просите, и ще ви бъде." и Йн, 14:23 „Ще дойдем при него, и ще направим жилище у него."

възможност да извършат нещо на физическото поле – тогава ще го извършат в Духовния свят, т. е. като служат на болни безвъзмездно, или може да го извършат и в Умствения свят, но без да им се плати.

Да кажем, че на някой окултен ученик се даде тази задача: ще ви пратим при някой паралитик, парализиран от десет години, за да го излекувате с вашите сили, да покажете знанието си. Ще определим да се молите за този човек по два часа на ден и туй може да продължи два месеца – сто и двадесет часа усърдна молитва; това е една работа.

И знаете ли как ще се кали вашата воля? Лекуването често се дължи на вашата воля. Аз съм загатвал, че има болести, като ставния ревматизъм, които се лекуват с вода – водно лекуване, но може да се излекуват и с човешката воля, само че трябва да се знаят вътрешните течения. Но трябва да се кали човешката воля. Значи това са система, начини, методи. Тази работа не е лесна. Всички няма да се занимавате с лекуване.

Но онези от вас – и най-страхливите, и най-безстрашните –

ще минете през Мусала поне най-малко един път. Тази година всички приятели, които са записани в Школата, ще минат един път през Мусала. Аз ще бъда с вас. Сами няма да ви пратя. В тия екскурзии, които ще направим, аз ще бъда с вас и ще ви покажа всичките правила. Когато минавате и по Месечина, и в тъмна нощ, и тогава ще бъда с вас, но като дойде в бурна нощ... И в бурно време ще бъда с вас. Ще изучим тия електрически и магнетически течения, ще изучим растенията, билките, водите, изворите, техните свойства и качества, тъй че, като ви види някой, да ви знае, да ви познава – да се отличавате поне като екскурзианти, ако не повече. Досега хората все по пещерите се криеха, а ние ще се изкачваме по високите места, по върховете. Всички светии са ставали светии по пещерите, а за нас – дошло е време да сме по високите върхове.

Ще се постараем през тази година, на първо място, да подобрим жилищата си – телата си – да ги подобрим заради Господа: да подобрим малко сърцата си и умовете си чрез екскурзии. Ще направим някоя екскурзия и във виелица, в сняг, най-малко до 30-40 сантиметра дълбочина, на някое планинско място, и то с тези, които са пó юнаци. То ще бъде за през зимата, като дойде другата година.

Нека от всичките градове ония, които са любители на Школата, да се самоопределят. Два класа ще се направят: един общ клас и един специален. Самата работа през цялата година ще се определи по-точно, но сега не може да се направи по-детайлно. От всичките големи градове сега ще се съберете да обмислите малко, да видите колко ще възлезете на брой. И които влезнат в класа, да учат поне един час през деня. Работата ще се оформи. Ще се образува връзка за изпращането на всички беседи, на лекциите, които са потребни.

После, от клас в клас постоянно ще се посещавате. Софиянци ще отиват в провинцията: всяко място ще се посети веднъж в месеца, най-малко дванадесет пъти в годината. Тъй щото всеки град ще има дванадесет посещения в годината. Ще се изберат приятели, братя делегати, и тогава ще се упълномощят. Ще искам да направим тази работа обстойно. Ще ви дадем работа, план, теми, ще съберем потребните необходими материали за Школата. Материалът съществува, но трябва да се подреди съобразно със сегашните нужди, които сега съществуват. И това ще бъде една сериозна работа. Като почнете да учите, ще се подмладите в християнски смисъл, аз разбирам: в закона на Любовта. Ще разберете, че има какво да работите за Бога. Не мислете вече, че остаряхте, че трябва да минете в другия свят.

Сега за утре, неделя, всички трябва да решите – да дадете обещание върху това, което днес ви говорих. Трябва да се решите, и

то само онези, които поемат задължението да се подчинят и да работят за една година. Никой от вас да не даде едно обещание и да не го изпълни. Аз го освобождавам, нека си седи свободен. Но който иска да даде обещание за една година, той трябва да седи на думата си, да го изпълни точ в точ. Да се знае, че когато иска да служи на Бога, трябва да има само една мисъл. И тогава туй мото, което се даде тази сутрин, всеки може да си го препише; но който не даде обещание, няма защо да го преписва, може да го прочете само.

Като казвам, че който го е страх, нека да си помисли – ние не бързаме. Да не би у вас да се роди друго мнение: „Нас искат да ни впримчат, да ни хванат." – Да не мислите така. Не, доброволно ще се подчините, за да направите опита. Ами как, вие като искате да търсите някое имане в някоя пещера, нали ще трябва да се подчините, да коленичите, да пъплите. Има ли нещо смешно? Защо? Ако в една пещера пъплите, то е, за да намерите имането. Стига да имате смелостта да влезете.

После, има доста способни братя, и чрез тях ще внесем от всички изкуства у нас. Каквото изкуство имате, трябва да го развиете, всичко да се употреби за работа. Да видим какво можем да направим за една година.

Като се работи по един час на ден, ще видим какво можем да съберем за една година отгоре. Като се образува този фонд, тогава от Общия клас ще изберете дванадесет души: съвет ще бъдат, те ще държат сметките. Те ще дават средствата за учениците, за братята, които ходят от едно място на друго. Този съвет ще се грижи за иждивяването на тези пари за всички благородни цели.

Ако някой от учениците напише нещо хубаво, трудът му ще се напечати. Ако някой иска да иде да изпълни задача, а няма средства, ще му се дадат средства. Тъй щото от същите средства, от този фонд

може да се отворят и братски гостилници, братски домове. Във всеки един град трябва да има братски дом, да има поне две легла, та като дойде един брат, да има къде да се спре. Като дойде един брат и остане в някой дом, той му оставя своето благословение; а ако дойде и не го приемат, той е недоволен, оставя една лоша мисъл и си отива. А защо да не оставим туй благословение в домовете?

Сега желателно е във всичките градове да се зароди тази инициатива – да има две-три легла, та като дойде един брат, да не става потриване: тук не може, там не може. Братски дом е: ще го поканим да си отпочине, ще го нагостим и ще го изпратим радостен и весел. Това е една отлична идея, която трябва да се приложи още тази година!

Сега аз искам най-първо: от старозагорци – две легла, от новозагорци – две, от бургазлии – две, от айтосчани – две, от казанлъчани – две, от ямболчани – две, от пловдивчани – две, от шуменци – две, от варненци – две, от панагюрци – две, от софиянци – пет. Може ли пет? Защото всички досега все тъй ми казват: „Дойдем в София, не ни приемат.“ И тъй, като дойде сега някой брат, ще му кажем: „Ето, имаме еди-къде си място.“ Сега в селата повече легла има. От Търново искаме две легла, от Русе – три, от Сливен – три, от Свищов – две, от Лом – две, от Видин – две, от Габрово – две, от Пазарджик – едно, от Севлиево – две, от Карнобат – едно, Трявна – едно, с. Кортен – две, с. Гърци – две, с. Лъджене, Бургаско – едно, Карлово – две, Петрич – едно, Рахово – едно, Елена – едно. Значи имаме успех в туй отношение.

Прочете се „Добрата молитва“

Беседа, държана на 19 август, събота, 16.30 ч.

20.08. (НЕДЕЛЯ), 5 ч. – ЧИСТОТА НА СЪРЦЕТО

1. Благославяй, душе моя, Господа (песен).

2. Любовта за работата на Духа Христов. (Това е мотото за работа днес през целия ден).

3. Любов за приложение, Любов за изпълнение.

4. Любов за възрастване на всичко добро в нашите сърца.

И тогава тази формула вие ще я превърнете така: „Любов за възрастване на всичко добро в моето сърце“.

Сега туй, което ще ви говоря, никой да не го пише, то да ви остане като откровение.

Най-силната крепост против болести е чистотата. И като ученици на Окултната школа, необходима ви е чистотата. Без чистота нищо не можете да извършите. Учениците на Окултната школа, мъже и жени, без чистотата нищо не могат да извършат. Абсолютна вътрешна чистота трябва. Аз говоря за вътрешна чистота – чистота на сърцето. За да може учителят да предаде право своето учение на своите ученици, той трябва да бъде абсолютно чист. Не е ли чист, той ще ги заведе в левия път. Чист ли е абсолютно, той ще ги води в правия път – надясно. Това е по отношение на учителя.

Също така и ученикът, ако не е абсолютно чист, не може да върви в правия път, няма да бъде способен да върви в този път и да възприеме Божествената Истина. Затуй в дадения момент едновременно и учителят, и ученикът – и двамата трябва да бъдат абсолютно чисти. И ако искате вие да предадете Божествената Истина комуто и да е, в дадения момент вие трябва да бъдете абсолютно

чисти – и този, който ви слуша, непременно ще възприеме тази Истина и сърцето му ще се обърне към Бога, ще познае Господа.

Сега аз говоря за Абсолютната чистота, а не говоря за обикновената. Абсолютната чистота ви е една необходимост за закона на Любовта; тя ви е потребна и при закона на свободата. И когато вие, двама братя или две сестри, се съберете и между вас има едно натегнато състояние, това показва, че сърцата ви са нечисти. Щом не можете да се търпите, това показва, че сърцата ви са нечисти, нищо повече. И веднага ще трябва да превърнете вашето състояние. Имайте предвид, че без чистота не можете да впрегнете никоя природна сила да работи за вас. Вие може да я впрегнете, но тази сила ще произведе обратни кармически резултати, които с векове трябва да изкупвате. И затуй от всички ученици на Бялото Братство се изисква абсолютна чистота, за да могат силите в Природата да работят за тяхното издигане. Това е абсолютно правило, то е необходимо при закона на свободата. Не спазите ли туй правило, ще останете в левия път; спазите ли го, ще бъдете надясно.

Сега Христос, Който е глава на това Велико училище, изисква тази чистота от вас.

Христос, Който е глава на Всемирното Бяло Братство, днес изисква тази Чистота от учениците на Бялото Братство в България.

5. Забележете[63] си следните стихове:

„Обичай, прочее, Господа Бога твоего.“ (Вт, 11:1)

„Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце.“ (1 Пет, 1: 22)

„Любовта не прави зло ближному.“ (Рим, 13:10)

„Любовта дълготърпи, благосклонна е.“ (Кор, 13: 4)

„Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да познаят всички тази Любов, която носи в себе си

[63] Отбележете.

Божия живот.“ (Йн, 3: 16) Там, в Писанието, е казано: „Да не погине.“ Аз превеждам: „За да познаят всички тази Любов.“

„Няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.“ (Йн, 15: 13)

6. Евангелие от Йоана, 14-а глава.

Аз искам да внеса един нов импулс във вашия ум – като на ученици. Този импулс вие не можете да го добиете от никоя книга – каквото и да правите, не можете да го добиете. Сега е един момент, който трябва да използвате: втори път този момент няма да го има. Всяко нещо в Природата, в Божествената книга, си има определено време, специално време, и ако се използва – добре, ако не се използва, изгубен е моментът, трябва да се чака. Един свещен импулс трябва да има в душата ви, в сърцето ви, в ума ви, за да можете да се домогнете до Божествената Истина.

И не мислете, че някои от вас може да ме изхитрят, да мислят, че ще бъдат по-умни, по-хитри от мене. Не, ако е за използване, и аз имам хитрост. Аз съм бил и в двете ложи: и в бялата, и в черната, мен никой не може да ме използва. Зная законите и правилата и на едните, и на другите, зная и последствията, зная го това от опит. И горе съм бил, и долу съм бил.

Когато аз говоря, че съм от Слънцето, подразбирам разумното, Божественото. Защо, ще кажете, от Слънцето? Божественото, това е Слънцето, защото само в Слънцето има мисъл. Дето има мисъл, там съм. Аз съм от Божествения свят. Ако мислите за това Слънце, което виждате, то като се качите на него, нищо няма да намерите. Някой път казваме:

„От Земята е този човек.“ Какво подразбираме? „Земен човек е той“ – значи има низки желания. Земята е символ.

Един свещен импулс трябва да имаме към тази Истина. Чудното е, че аз не съм намерил в дадения момент мъж или жена, които да имат туй будно съзнание за Истината – все ще изопачат нещо. За пример казвам ви: „Чисти ли ви са сърцата?“ Вие започвате да философствате. Никаква философия не се изисква! Чистотата – това е едно произведение, един продукт, или, мога да кажа, един атрибут на Любовта. Само Любовта носи Чистотата и затуй без Любов не можете да бъдете чисти. Туй трябва да го осъзнаете. Влезе ли вече Любовта, произведе ли Чистотата, вие ще имате най-великия импулс.

Някой казва: „Как?“ – Като видиш Божественото лице, твоята душа ще се събуди, у тебе ще се яви един импулс да живееш, да работиш, и за тебе в света няма да има нищо невъзможно, всичко ще бъде възможно. Псалмопевецът казва: „Когато видя Твоето лице, душата ми ще изпита едно задоволство.“[64] Туй задоволство значи, че нашата душа, нашето сърце ще бъдат събудени. Туй е Божественият импулс – да работим. Туй ще го схванете!

Онези, които нямат чистота, ще отиват в горите, въшките ще ги ядат, ще се молят, ще плачат, всичко могат да правят, но това са само приготовления. А онези, които разберат това нещо, след като са иждивили двадесет-тридесет години в пост и молитва, ще проблесне в ума им вътре този лъч и ще кажат: „Туй, което търсим, то е в нас.“ То ще дойде само чрез чистотата. Тя иде сега в света, и вие ще почнете да помагате на своите ближни, на братя и сестри.

Вие сега търсите това нещо – вземете една книга, обърнете я, казвате: „Тук ще го намеря.“ Авторът започва много добре, но като го прочетете, остава нещо недоизказано. Казвате: „Този автор ме приготовлява за друг.“ Вземете втори автор, обърнете книгата: той

---

[64]Пс, 17:15 „ А аз ще видя лицето Ти в правда; Когато се събудя ще се наситя от изгледа Ти“

започва с громки слова – и пак остава нещо недоизказано. Вземете трети автор – същото. Туй, което е недоизказано, то е вътре във вашата душа – там ще го намерите. Последното, което е недоизказано, то е във вашата душа. Всеки автор казва: „Аз ви показвам пътя, а туй, което търсите, ще го намерите в еди-коя си глава, в главата, която означава чистота – в главата на чистотата, вътре ще го намерите. В тази глава ще намерите всичко онова, което искате."

За да бъдете силни, непременно трябва да бъдете чисти! И за да бъде ученикът способен, непременно трябва да бъде чист. И белите, и черните братя знаят това правило и имат едно схващане за чистотата, само че те използват тази чистота в две противоположни направления. Черните братя добиват чистотата и после я опетняват. Те използват чистотата тъй, както ние използваме водата, за да измиваме тиганите. Те измиват тиганите си и нечистата вода после я изхвърлят. Те събират чистотата тъй, както някой проводник. Те казват: „Нас ни трябва вода, за да измием тиганите си."

Казвам: „Защо изкушавате хората? Вода им трябва на тях." Кажи: „Ти имаш чистота в твоето сърце, малко от твоето чисто сърце може ли да ни дадеш, за да изчистим къщата си?" И после, като изчистят къщата си, казват: „Благодаря ти, пак ще те посетя." И затова черните братя в туй отношение сега са затвърдели. По причина на тази леност те са забравили туй изкуство – да придобиват чистотата, и сега пречат на другите хора да я добиват. И сега вие тръгнете като тях да обещавате: „Ние пари ще ви дадем."

Една жена е чиста: дойдете да ѝ обещавате туй-онуй, пари, докато използвате чистотата ѝ. После, като използвате чистотата ѝ, оставяте я. Търговия е това! В Божествения свят чистотата не се продава! За нищо в света не продавайте вашата Чистота! През тази

чистота ще минава Любовта в другите и нека хората се ползват от вашата Любов. И Любовта в тях ще внесе чистота. Чистотата – това е резултат на Любовта. Ако Любовта мине през вас в другите хора, тази Любов ще внесе чистота и тази чистота ще произведе Любов. Ученикът трябва да бъде чист, за да може да се учи.

Сега аз пак чета във вашите очи мисълта, вие казвате: „Толкова години ние все за Бога говорим, това сме направили, онова сме направили, и да бъдем пак нечисти!“ Тази чистота, с която се занимавате, тя е обикновена чистота, аз за нея не говоря. Чистотата, за която ви говоря, тя е необикновена чистота, необикновена чистота на сърцето. Когато тази чистота влезе вътре в сърцето, лицето ви добива друг оттенък, други черти, които украсяват човешкото лице. И ако вие искате да бъдете красиви, външната ви форма да стане красива, непременно трябва да дойде чистотата във вашето сърце. Тази чистота ще се отрази във вашето лице и вие ще придобиете красота. Красотата е резултат на чистотата.

Ние трябва да бъдем красиви, непременно трябва да бъдем красиви. Можете ли вие да си представите един светия хилав, или един ангел хилав, блед? Можете ли да си представите, че ангелите на Небето са жълти, хилави, изпити? Не, всички ангели са красиви, с красота, която е желателна. А тази красота, която сегашните хора имат, това е резултат на Черната ложа. Всички в Черната ложа са хилави. Някои от тях са красиви, но повечето от тях са изродени, хилави.

Вие, сестри, готови ли сте вече да не огорчавате Господа в сърцето си?

Отговарят: Готови сме.

Готови сте, да. Е, тогава ще ви дам първия опит. Вие, братя, готови ли сте?

Отговарят: Готови сме, Учителю!

За какво сте готови?

Отговарят: Да не огорчаваме Господа в сърцето си.

И на вас, братя, ще дам първия опит. Запишете си го: ще ни се даде първия опит. Вие на себе си в кавички ще си го турите, да не го знае никой: „Да не огорчавам Господа в душата си.“ За какво е първият опит?

– Да не се огорчава Господ.

И когато човек огорчи Господа, знаете ли какво става с него? Вие, братя, знаете ли какво става? Остарява преждевременно. Когато човек огорчи Господа, остарява преждевременно, нищо повече, и става негоден за нищо. Туй в кавички ще си го турите за себе си, вие да си го знаете, за вас е то само. Става негоден за нищо, в кавички да си го турите.

Сега, понеже тази мисъл е отрицателна, ще си турите в кавички и следната мисъл: „А когато човек чрез своята Любов весели Господа, подмладява се.“

Тъй че сега ви давам начин за подмладяване. Като четете първата, отрицателната мисъл, ще заключите с другата, положителната, защото Господ се весели, когато ние правим усилия да живеем съобразно с Неговата Любов. В душата на Господа се заражда голяма радост и голямо веселие. Той се радва, когато види, че в нашата душа има един голям стремеж, един импулс да живеем заради Него. Весели се Господ, радва се и Той като нас. За да успява някой ученик в Школата, непременно Господ трябва да бъде радостен и весел в него; той, ученикът, не трябва да огорчава Божия Дух в себе си. Тогава той ще има светлина в ума си, за да възприема правилно знанията.

Направете един опит: огорчете един ваш приятел и идете след това да му говорите най-сладките думи – ще видите как ще ви разбере. Нищо няма да остане в сърцето му. Обаче обича ли ви, той във всяка ваша дума ще се вслушва. Сега, разбира се, туй показва отрицателната страна на характера му – че той е слаб, дете е. Онзи, който се обижда от най-малките работи, е дете. Има деца на греха. Хора, които се обиждат, аз ги наричам деца на греха. Щом се обиждат от най-малките работи, деца на греха са. А хора, които претърпяват всичко заради Любовта, наричам ги деца на Любовта. Разликата между тия деца е следната: първите деца умират, а вторите – вечно живеят.

И тъй, вие, сестри, като ученички на туй училище, ще гледате да не огорчите Господа нито в себе си, нито в другите. Всяка дума, всяко обещание, което сте дали, трябва да бъде изпълнено: то е свещено! Никакво изключение! Обещанието, което си дал, трябва да го изпълниш – никакво отлагане за утре или за други ден.

Аз сега имах един опит с една от ученичките, която снощи даде едно свещено обещание, но не го изпълни. Първия изпит, който ѝ дадох, не издържа. Обеща, че ще изпълни, а не издържа – дадох ѝ един изпит и пропадна. Затуй ви държах днес тази лекция. Дума, дадена в училището, трябва да се изпълни точно навреме – нито минута отлагане. Обещано – казано и свършено. В нас това трябва да бъде правило за всички. Не трябва да се въртим на колело. Кажа ли аз нещо – думата ми е дума. Навреме ще изпълним всичко. Аз и вие ще бъдем точни, на времето. Туй е велик Божествен закон и онзи, който не изпълни този закон, каквото ми донесе, ще го хвърля. Книга ли ми донесе, ще я хвърля. Щом дойде такъв ученик и донесе нещо на учителя си, предмет ли бъде, или друго нещо – праща го в обратна посока. Всичко трябва да става навреме. Майката трябва да роди

навреме. Навреме трябва да лягате, навреме да ставате, навреме да ядете: всичко трябва да става точно по определени закони.

Ще кажете: „Утре мога да го направя.“ – Не, доброто трябва да се направи навреме – може да го направите само днес. Туй, което обещавате днес, днес трябва да го направите, а не утре. За утрешния ден има друга работа, друго нещо е приготвено. Този съборен ден никога няма да се върне. И аз няма да имам туй разположение да ви говоря за тия неща – за други работи ще ви говоря.

Някои от вас, братя, ученици, имате голяма слабост: не си държите на думите. От всинца ви се изисква да стоите на думата си отгоре. Никаква разписка няма да вземате от брата си. Ако той ви иска пари и не искаш да му дадеш, ще му кажеш истината: „Братко, нямам вяра в тебе.“ Никакво подписване.

Готови ли сте тъй да постъпвате?

Отговарят: Готови сме.

Готови ли сте вие, сестри?

Отговарят: Готови сме.

Това е за онези, които са в Школата, това не е за света; това правило е за отношенията между вас, между братя и сестри. Туй Учение не е за света. Разбирате ли? Разберете ме! Туй не е Учение за света, за света ще ви дам друго. Това Учение е за братя и сестри. Никакво извинение няма за онзи, който не е устоял на думата си! Ще признае факта и ще се изправи. Всяко нещо трябва да се изпълни на времето си. Туй, което Христос дава, е един велик закон за тази Христова школа. Изисква се точност, точност в бъдеще – да сме по-точни от германците, по-точни от англичаните, които са за пример.

От полици ни помен, от записи ни помен, от лихви на пари ни помен между вас! Вътре в Бялото Братство такива работи не се позволяват. Като дойде при тебе брат ти и ти каже: „Имам нужда от

пари“, ще отидеш с него между четирите стени, ще извадиш и ще му дадеш. Ще кажеш: „Господи, това го правя заради Тебе“, и ще му дадеш, като забравиш, че си му дал. Разбрахте ли, сестри? Не, братя и сестри, тъй е – и ще се свърши въпросът, и тогава ще се избегнат тия недоразумения. А така, да дойде някой, да иска пари назаем, за да върти търговия – не.

Друг е въпросът, ако има някой насъщна нужда: гол е, гладен, бос, седял е без пет пари няколко дни. Той трябва да ти каже: „Братко, за насъщното, за необходимото ми трябват.“ Който даде, ще даде по закона на свободата. Сега може да изпъкне в ума ви една или друга мисъл – те са посторонни[65]. В Школата между вас искам да има абсолютна хармония.

Трябва да бъдеш щедър, толкова щедър, че десет лева да имаш, като дойде някой да ти ги поиска, веднага да му ги дадеш – нека остане кесията ти празна. Ти дай, не бой се – твоята празна кесия Господ ще я напълни. Ако ти нямаш, ще отидеш при друг брат да вземеш назаем, той от трети и т. н. Тъй ще се изредите и по такъв начин ще си кажете по една сладка дума. Вие ще кажете: „Как да отида да искам пари назаем?“ Не назаем – вие ще опитате Любовта на брата си. Нищо от това! Господ ще ви тури в тежко положение, за да изпитате нужди, ще ви тури в такова положение, че да си направите една услуга, и тогава, като постоиш 10-15-20 минути в разговор с брата си, и ти ще бъдеш радостен, и той ще бъде радостен.

Това е правило и за сестрите: то е за братството и за сестринството. Ще приложим този закон през тази година и идната година ще ми кажете може ли някои от правилата да се приложат, или не. Практически ще опитате това, за да видим какви резултати ще има. Това се отнася за крайно нуждаещите се, а не да се правят

[65] Посторонен – страничен, чужд, вънкашен.

заеми, за да се търгува. В Школата законът е такъв, а вън от Школата законът е друг.

7. Добрата молитва

Беседа, държана на 20 август, неделя, 5 ч.

МНОГО ПЛОД ПРИНАСЯ

Нека да произнесем нашата формула: *Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост!*

Ще прочета няколко стиха от 12-а глава от Евангелието на Йоана, до 37-и стих.

Ще взема 24-ти стих: „Истина, истина ви казвам: ако житното зърно не падне в земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася."

Смъртта е двояка: има смърт за злото, има смърт и за Доброто. Когато грешникът престане да греши, той умира за греха – смърт е това. И когато праведният престане да прави добро, и той умира за Правдата. Тъй щото, когато кажем, че човек трябва да умре, трябва да се попитаме: от каква смърт трябва да умре – за греха или за Добродетелта.

И Христос казва, че житното зърно трябва да падне, значи да умре – за греха трябва да умре. Законът е такъв. Казва Христос: „Ще последва законът на размножението."

Сега житното зърно, това сте вие – трябва да умрете! По кой начин именно, сега ще разберете. Че ще се мре, ще се мре.

Христос е казал: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася." Човек значи е като житното зърно. Ако не падне и не умре, няма да има плод.

Някой казва: „Ще се мре, но здраве да е." От коя смърт трябва да умрем, това е въпрос. Сега думата умиране значи ограничаване. Смъртта, това е най-голямото ограничение, което може да се наложи на човешката душа. Ако можеш да умреш за греха, значи за греха се налага най-голямото ограничение. Ако умреш за Правдата, за

Правдата се налага най-голямото ограничение. Ще различавате резултатите и в единия, и в другия случай. Сега ще се мре не само по един път на ден, а по много пъти на ден ще умирате, ще ставате и ще възкръсвате.

Да кажем, някой ден имаш такова велико въодушевление, че си готов така да започнеш онази велика идея, но дойде една малка причина, изкара те от релсите, изгубиш вярата си, Любовта си към Бога, и си готов да направиш най-голямото престъпление. Не се мине и половин час, пак измениш настроението си. Всеки ден кръстосваме правия път, по крива линия вървим.

Именно сега вие, като ученици, трябва да разберете как стават тия неща. Не мислете, че като влезете в Окултната школа, ще се подобри положението ви. Не, на първо време ще се влоши, а после ще се подобри. И ако вашето положение на първо време не се влоши, вие не сте на правия път – няма да бъдете ученици. Ако ви върви по мед и масло, няма да ви е добре, но ако стане някакво влошаване, на правия път сте. Такъв е законът.

Има една магнетическа школа, в която болните се лекуват с паси[66]. При туй магнетично лекуване, когато болният почне да се лекува, неговото положение първо се влошава, той претърпява една ужасна криза, и после дохожда едно подобрение; след това наново втора криза – пак подобрение; пак криза, подобрение, докато тези кризи се намаляват, намаляват и като дойде последната криза, болестта ще се върне назад, по обратен път. Та сега и вие, като влезете в Школата, ще започнат всеки ден кризи.

---

[66] Паси (фр. passes) – повтарящи се бавни движения с ръце над лицето или болното място на пациента, като се взема предвид, че от лечителя излиза магнетична сила (енергия). Понякога може да има леко съприкосновение с повърхността на кожата на болния.

Някои постоянно се оплакват, казват: „Откак влязох в тази Школа, станах по-лош.“ – Не, лекуваш се, сега познаваш лекуването. По-рано беше по-лош, сега положението ти се подобрява. Туй ще се намали. Не че си станал сега по-лош, но кризи има,подобрения и влошавания има, следователно трябва да мине известно време, за да познаеш, че има подобрение. И ако някой път вие не виждате туй подобрение на живота, не го съзнавате, туй се дължи на голямото заблуждение, което имате в ума си, тъй че по-малките погрешки стават по-големи.

После, с умирането на това житно зърно, във вас ще се развие една чрезмерна чувствителност. И онези от вас, които влязат като ученици, трябва най-първо да развият голяма чувствителност. А човек, който е много чувствителен, страда повече. С големите страдания се добива повече опитност и знания. Мнозина от учениците не искат да имат страдания.

На едно място в Откровението пише: „Йоане, Сине Человечески, знаеш ли откъде дойдоха тези хора с белите дрехи? Те дойдоха от голямата скръб, че избеляха дрехите им. Те минаха през огъня.“[67]

Сега някои от вас, като ученици, искате да минете през този свят, да ви посрещнат с палми, с цветя, да нямате абсолютно никакви страдания. Туй е невъзможно! При сегашните условия е невъзможно. Следователно на всеки едного от нас му е даден известен дял от страдания и блага: ще ги минем еднакво и едните, и другите – трябва да ги приемем на драго сърце. И този е най-щекотливият въпрос.

Сега между мнозина у вас се зараждат спорове, разделения, убеждения. Ако те спорят, казват: „Туй е нужно, ние кармически

[67] Отк, 7: 13 и 14 „И отговори един от старците та ми рече: Тези облечените с белите дрехи кои са? и откъде са дошли? И рекох му: Господине, ти знаеш. И рече ми: Те са които идат от голямата скръб; и опраха дрехите си, още избелиха дрехите си в кръвта на Агнето.“

имаме нещо.“ Един от двамата трябва да отстъпи. Ще каже: „Ама аз няма да отстъпя.“ – Ще отстъпите, кармически е това, няма да ви оставят – ще отстъпите.

Ще ви докажа защо трябва да отстъпите. Допуснете, че пътувате в един океански параход и носите сто милиона лева в злато – десет души сте. Започнете в парахода да ги делите, не можете да се примирите. Казвам: „Примирете се.“ – „Не можем.“ Казвам им веднага: „Слушайте, параходът потъва!“ Я ми кажете, какво ще делите сега? Всички, които са тук, ще потънат, и аз ви казвам сега: „Всички тези светски параходи, на които пътувате – потъват!“ След няколко часа всички трябва да се качите на спасителните лодки по морето и докато идете на новия параход, ще има треперене. Е, питам тогава: какво ще мислите за стоте милиона? Или ще кажете: „Слава Богу, че си спасихме живота.“

Нито един милион не ви трябва на вас. Тази идея трябва да залегне в умовете ви. Не казвам, че не трябва да се трудите. Някои казват: „Трябва да работим!“ Ами че на парахода какво ще работиш? Само при едно условие – дето има земя, ще работиш, ами дето няма земя, какво ще работиш?

Та именно ние най-първо трябва да създадем за себе си една благоприятна атмосфера. А сега тия неприятни мисли, които се изпращат от град в град, какво са? Няколко души в града се скарали, почват да се разправят, да препращат своите мисли – като адвокати всички защитават своята страна: кой е прав, кой е крив. Всички са прави, всички са криви. Сега не казвам, че ние трябва да се оставим да ни тъпчат. Не, но когато е въпросът да установим закона на Любовта, ние трябва да сме готови да отстъпим.

Казано е: „Не противи се на злото.“ (Мт, 5: 39) Защото, ако се противим на злото, ние тогава му даваме сила. В името на този закон

на Любовта злото не го признавам, и то, като дойде, ще вземе само туй, което е негово. Ще си вземе своите злини, Доброто не може да вземе.

Ще ви приведа един анекдот. Преподавах на един ученик по окултизма нещо и му казах: „Слушай, има опасност някой път да те глътнат духовете.“ – „Как може да ме глътнат?“ – „Ще видиш как, тъй както кит може да те глътне.“ И дойде време, та го глътнаха духовете, та трябваше 24 часа да губя с него, за да го изкарам от кита. „Ужасно е – казва – в кита. Намерих се в една пустиня – мрак, тъмнина, нищо не виждам.“ След като излезе от кита, веднага пак просия тази светлина.

Сега вие седите някой път и не знаете, че сте в някой кит. И тогава във вас настава мрак и тъмнина, та вашите братя трябва да се молят да ви пусне този кит, да ви избълва.

Сега първото нещо, което трябва да знаете като ученици на окултизма, е, като ви глътне някой кит, да кажете: „Стомахът на един кит нас не може да ни смели.“ Като престоите 24 часа, най-много 36 часа в кита, духовете ще ви избълват; китът ще бъде принуден да ви избълва, понеже вие сте толкова тежък, че ще каже: „Не ми трябва тази беля.“ Но щом се изплашите, този дух ще бъде толкова силен, че някой път с години не можете да дойдете в себе си. Туй става с хора, които полудяват, както аз ги наричам – обсебени. Аз пък казвам: това не е полудяване, а изсмукване на всичката тази енергия. След това ще те пуснат навън пак да почувстваш. И сега често духовете, за да забогатеят, правят тия операции.

За пример сливенци си живееха братски: пеят си по Бога, ядат си заедно, но духовете започват да ги разделят на два лагера – едните, че уж служат на Бога, а другите – на дявола. Разделиха ги на два лагера. Започват всеки със своите идеи и тогава духовете си турят пипалцата. Едни с едната партия, други с другата партия, докато изсмучат

всичко. Дойдеш в себе си – виждаш, че всичко е изчезнало. Та и едните, и другите ще се пазите от ония, които ви казват, че сте прави или криви – един чешит сте.

Като дойде един възвишен и благороден дух, който е на правата страна, ще каже: „Ще живееш сега според Любовта Божия, според Бога." Той няма да вземе твоята страна, а ще каже: „Живей по Любовта!" А като дойде един лош дух, ще каже: „Ти си благороден човек, ти имаш право, ти трябва да докажеш своето право, ти трябва да го дадеш под съд. – Не, ти трябва да имаш силата сам да респектираш този дух. Ти трябва да му кажеш, че трябва да мълчи – и ще затреперят гащите му. Само тъй може да се оправи светът. Само туй учение е право. И действително, от 8 хиляди години прилагаме старото учение – и на какво сме замязали?

Сега в нашата Школа ще приложим другото учение – Учението на абсолютната Любов, и всички заедно ще работим. За пример как? Да кажем, че сливенци се скарат: влизат духовете и не се споразумяват. Ще искат помощ. Ние ще им пратим. Ще кажат: „Ние сме в обсадно положение, нападнаха ни, елате ни на помощ!" Ще им изпратим от София, от Пловдив, от Варна, от всички градове ще им изпратим по една рота, ще им изпратим своята артилерия – воюване ще има.

Друг ден неприятелят нападнал ямболци, те пострадват: сливенци ще идат на помощ – воюване ще има. У всинца ви трябва да има едно общо съревнование за тази кауза, която поддържаме: да внесем единство в мисълта си. Защо да мисля, че си по-лош от мене? Може да бъдеш. Сега аз не препоръчвам този морал, а морала на абсолютната чистота – Чистотата на Любовта. Без Любов не може да има единство.

Не мислете, че без Любов може да има братство и равенство. Трябва да внесем Любовта и тогава да говорим за братство и равенство. Но ако няма между нас Любов, тоя въпрос е решен. Докато не внесем в нас Любовта, може да спорим с години, но въпросът ще си остане пак спорен. Всичките окултни сили имат приложение само в Божествената Любов. Единствената сила, която може да владее всички други сили и да ги регулира, това с Любовта. Тази сила има своето приложение във всички светове. Като физическа сила има приложение в чувствата. В астралния свят пак има приложение, и в умствения – също.

Да кажем, че на физическия свят вие прилагате Любовта. Нали сте виждали жени – като намерят някое дете, прегърнат го и го стискат, стискат. Аз съм виждал някой път, като дойдат някои от тия любовници, децата бягат от тях. Детето не обича да го стискат. Защо не обичат децата да ги стискат? Сега ние сме предмет на тази любов, която стиска. Е, стиснат те един, двама, трима, четирима, 50, 100, 500 души, най-после ще кажеш: „Прекалиха го.“

После, имаме другата любов – любовта на ограничението. Ти обичаш някого, но искаш той само с теб да дружи, само тебе да гледа целия ден, никого другиго да не поглежда. Има убеждения на верую, дето учителите казват на учениците си: „Само мене ще слушате, само моето учение е право, вън от това друго учение няма, всичко друго е лъжливо.“ – Не е тъй.

Аз много пъти съм казвал на моите ученици: ако намерите някого, който може да ви даде нещо по-хубаво от мене, приемете го, но ако той ви лиши от туй, което аз ви давам, ще го напуснете. Тъй и всеки учител трябва да каже на учениците си. Тъй и вие ще постъпвате. Всяко учение, което ние проповядваме, трябва да го подложим на строг опит и само онова, което може да се приложи в

практическия живот, него ще турим да действа. Всички тъй ще постъпваме. Разбира се, всички, които ме слушате, не сте на еднакво развитие. Ние не искаме всички да сте в пълната Любов. За пример не искаме всички да раздадете имането си.

Засега от всинца ви искам да спазвате едно правило: да работите на ден по един час за Господа! Значи от десетте часа през деня деветте часа ще бъдат за вас и един – за Господа. И тъй, тази година ще приложим десетия час за работа, за да научим как действа този велик закон. Ако го приложите, ще придобиете вътре в себе си много опитности.

За пример да не мислите, че ако има някой пари, той без друго трябва да дойде при нас. Не, това е от лошите духове. Нам целта ни не е за парите. Ако е за пари, при нас ще дойдат много от тези духове. Не ни е за парите. Целта ни е за онази вътрешна опитност, която учениците ще добият, като определят един час от труда си за работа за Господа. Ние трябва да вложим труда си. Трудът, който ще вложим – той е, който ще донесе туй вътрешно обединение.

За пример и Толстой в своето учение се е придържал към правилото никога да не дава пари. Ако някой му поисквал пари, той вземал инструментите си и отивал да работи в къщата му. Ако някой нямал пари да си купи обуща, той му ушивал обуща, но никога пари не давал. И тъй, ако някой ти иска пари, а ти имаш занаят, по-добре направи му нещо, което можеш: обущар си – обуща му уший.

Преди десетина години минавам покрай едно място, среща ме един просяк, иска ми пари – давам му. Хваща ме след два часа пак, не ме познава, че съм същият, иска пари, че е беден. Казвам му: „Преди два часа минах покрай тебе, дадох ти.“ – „Не, не си ми давал.“ – „Щом не съм ти давал, защо са ти пари?“ – „Гладен съм.“ – „Хайде в гостилницата! Колко пари искаш?“ – „Толкова.“ – „Дайте му ядене –

казвам на гостилничаря, – но пари не му трябват.“ Сега именно парите развращават.

Казвам: развратно действат парите, когато вложим в тях своята надежда. Те са едно средство, размяна в света, едно удобство, за да си служим с тях, тъй както минаваме пътищата с един параход, с една железница или с един велосипед. Те не са тъй необходими, както е необходим въздухът, както е необходима храната.

Някой път казват, че без пари не може. Да, без въздух не може, без светлина не може, без знание не може, но без пари може. Как да не може? Аз съм цигулар, гладен съм. Отида някъде, тегля лъка на цигулката, нагостят ме с малко хлебец – дойда на своето място. Пет пари не нося. Минава покрай мене един колар, искам да се повозя. Питам го: „Хайде да ме повозиш, може ли?“ – „Може, качи се на колата.“ Качвам се, тегля му лъка, той кара, а аз свиря. После ще ми каже: „Много ти благодаря, че ти ми посвири – аз карах по-лесно конете.“ Тъй няма да ти иска човекът пари. Следователно ние можем да турим в живота си един по-разумен начин за живеене, но трябва да сме по-умни.

Сега искаме да образуваме едно общество. Старият свят ще си остане, но ние трябва да приложим новите идеи в микроскопическа форма, тъй както правим опити да работим за Господа по един час на ден. Ще можем ли да изпълним Христовия закон на Любовта?

Аз наскоро говорих на някои от учениците си за превръщане на енергиите[68], за да познаят колко е силна волята им, понеже казват, че всичко в света чрез волята става. Сега вие имате най-добрите условия за превръщане на енергиите. Обиди ли ви някой кръвно, постарайте се да видите за колко минути, часове, дни или седмици ще можете да

---

[68] Вероятно става дума за лекцията клас „Положителни и отрицателни сили в ученика“, държана пред Специалния на 5 юли 1922 г.

превърнете тази обида в добро. Ако я обърнете за един час, за два, за един ден или повече, както и да е, но ако отидат повече от 30 дни, волята ви е слаба.

И за мене казват, че еди-кой си господин ви тормози в града. Че как? Вие сами се хипнотизирате. Дръпнат някому една черта отпред и му казват, че повече не може да върви. Той я вижда, а другите не я виждат. И после казват, че аз ви хипнотизирам. Не, вие сами си теглите една линия, а после казвате, че ви теглили такава линия. Това е само една хипнотическа линия и казват, че аз ви тормозя. Никого не съм тормозил. Турете една преграда на тормозенето.

Аз ще дам едно правило на учениците на Бялото Братство. Да допуснем, че имате един приятел, който от добри съвети не разбира и каквото и да му говориш, той си казва: „Аз съм си го намислил, ще го направя.“ При това той ви мрази, преследва ви. Какво трябва да правите? Обърнете се към Бога и се помолете Господ да му създаде работа. Каква работа? Най-първо Господ ще му тури идеята да стане голям търговец, да забогатее, и той ще започне най-големи предприятия. Така вече няма да мисли за тебе, ще мисли за полици. И тъй, помолете се да му се създаде работа с белѝ – полици да плаща. После кажете: „Слава Богу, че ме освободи Господ чрез тези полици.“ Ако дойде при вас да ви се помоли за подкрепа, стойте настрана, не отивайте да му изплащате. Ако ви се оплаква, кажете: „Много съм доволен, че започнахте тази търговия – откак я започнахте, станахте по-добър.“ – „Как?“ – „Не се занимавате вече с нас.“ И аз съм забелязал следното: някои се скарат, не могат да се търпят. Погледнеш – един от тях заболява от корем – готов е вече да се помири. Другия го заболял гръбнакът.

И тъй, ние със своите неприязнени мисли създаваме ред болести, с които Божественият закон иска да ни постави в ред и порядък. Често

приятелите ми казват, че този се разболял, онзи се разболял. Казвам: „Турете ред и порядък помежду си и ще има хармония, лесно ще можете да се лекувате.“ Ние ще образуваме една школа за лекуване, начини за лекуване ще имаме, че някои от вас, като ходят да работят между простия народ в селата, няма да ходят между тях като проповедници, а ще си вземат торбичките и ще ходят като прости работници, ще се облекат малко по-скъсаничко, и като видят болни хора, ще ги излекуват. А когато почувстват, че е дошъл моментът да разпространяват Учението, ще проповядват.

И тъй, ще добием методи да бъдем полезни на своите ближни, но първото нещо е да се създаде между вас абсолютна хармония. Искам от вас абсолютна хармония. Аз ви гледам – миналата година ви говорих за тези кръгове[69], но някои от вас сте тъй войнствени – турили сте ножа, наточили сте го, казвате: „Любов ли!“ Някой е турил кобура и казва: „А, Любов ли!“ – Е, хубаво, извадиш ножа и той се счупи, какво ще правиш? Ножът се е счупил и патроните са се свършили. Какво ще правиш? Ще си прибереш и ножа, и револвера.

Сега в Школата ще имаме един метод, ще правим опити за преобразования. Ще ви създадем един ден на всички нарочно белѝ. Ще ви туря в една такава голяма напаст, каквато никога не сте видели, и после ще ви кажа: „Според законите, които сте научили, разплатете се и ги приложете, превърнете тия енергии във ваша полза. Ще чакам 30 дни и после ще ви освободя.“

За пример двама души от вас ще ви скарам и ще ви кажа тогава: „Примирете се според окултните закони.“ Нарочно ще ви създам

[69] Вероятно става дума за идеята „Четири съвета“, която е акцент на съборната 1921 г.: „И тъй, ще си образувате три съвета от по 100 съветници – съвет на физическия труд, съвет на духовния живот и съвет на просветата. Така ще разграничите кои работи влизат в съвета на просветата, кои в съвета на духовния живот и кои в кръга на физическия труд. Последният е най-важният.“ (21 август, неделя, 9 ч.)

такива белѝ. Ами че това, което ми разправяте, че става по градовете, това аз го правя. Сега това аз направих със сливенци. Знаете ли как го правя? Някой път, като мина през някой град, виждам, че духовете са без работа. Аз си правя смешка с духовете, а пък като си правя смешка с тях, те си я правят с вас, тъй си отплащат.

Сега ще ме разберете криво, но да ви изясня своята мисъл: как създавам тия работи, как създавам белѝте. Минавам в града – вие сте беден човек, от дълги години сте се молили на Господа да ви даде пари, това-онова. Донеса ви една торба от 10 килограма злато и обявявам пред всички, казвам, че аз съм ви оставил пари. Почнат да ви обикалят апашите, да насочват револвери срещу вас. Казвате: „От где дойде тази беля? Щяха да ме изпобият!“ Пари искахте! Когато аз ви оставя торбата, казвам на апашите: „Идете при тия хора да видите могат ли да имат пари, могат ли да ги опазят?“ А тия апаши са пак мои хора. Оставям торбата и казвам на апашите: „Вижте можете ли да вземете торбата с насилие?“ Ами защо да не ми върнете вие торбата пак? Какво зло има от това? Дойде апашът – дай му парите! Сега, ако сте като свещениците, ще кажете: „Ама такава философия!“

Окултният ученик трябва разумно да мисли, всичко за него е разумно. Всичко, което става в живота ви, то е определено, то е наредено – създадено е за вас. Може да направите опит. Ще кажете: „Такава е Волята Божия, всичко мога да понеса.“ При това въпросът веднага се разрешава. Но кажеш ли: „Не е такава Волята Божия“, въпросът се усложнява, всичко пада. Болен си, кажи: „Такава е Волята Божия, добър е Господ“, не се лекувай и по-скоро ще оздравееш. Ако ние търсим причината на болестта, продължаваме я по-дълго време.

Следователно ние трябва да знаем, че сме житни зрънца, и ако сме паднали на земята и умираме, такава е била Волята Божия. Защо? Той иска, като ни посее, да умрем, та да може от туй умиране в света

да принесем много плод. И ако сега в света има известни страдания, то е все със същия смисъл, те не са случайни. Постарайте се да видите кои са причините. Постарайте се да видите откога датира туй неразположение – може да е от десет прераждания, а сега се довършват работите.

Сега някои са се скарали, а причината за това е от десет прераждания: сега се започва между вас известен спор за работи, които вие преди десет прераждания сте ги повдигнали, а сега идват условия за ликвидация. Ще кажете: „Онзи спор, който тогава сме повдигнали, ще го ликвидираме, ще го уредим." Дошли са апаши, нека вземат парите. Защо да не ликвидираме с добро?

„Не противи се злому" – казва Христос. И тъй, ще дойде законът на Любовта без противене на злото: ще се освободим от това зло и ще дойдем, както казва Христос, в благодатта, в закона на Любовта, а не без Любов и без Дух. Като дойдем в закона на Любовта, ще работим: тогава всичките ни работи ще вървят хармонично и ние ще можем да помагаме на всички наши братя.

И тъй, когато дойдат тия спорове, ние ще ангажираме цялата Школа. Ние казваме, че те кармично се създават. Лекарите често, за да освободят болния от някой абсцес, за пример от някой цирей, отварят рана около този цирей. Правят изкуствено пробиване, за да може да изтече гнойта. Значи, за да излезе нечистата материя, правят нови дупки. Има един брат, у когото на много места са отворени такива дупки, абсцеси е имал. Като действаме кармично, ще отворим една, две, три дупки и с това ще причиним страдания. Виновен ли съм за това? И като пробием три-четири дупки, ще кажем: „Туй ние го причиняваме." – Защо? За да ви излекуваме.

Като казвам, че причинявам тия белѝ из градовете, то е, за да ви излекувам. Сега ще ви обясня. Забелязвам, че някой от вас ще се

отклони от пътя си, ще го спъне нещо. Той ще направи един грях, който ще го отклони от пътя за няколко прераждания и чак тогава ще оправи живота си. Тогава ще му дам възможност да се скара с някого и да се предпази от по-голямо зло. По-добре е двама души да се скарат, отколкото да се убиват.

Та всички тия неща, които стават между нас, те от окултно гледище са методи за отвличане на нашето внимание, за избягване на много нещастия, а някой път действат за концентриране на ума. Когато дойде омразата, тя си има добрата страна – в омразата човек е по-концентриран, отколкото в Любовта. Когато дойде Любовта, човек е по-разсеян. В интензивната Любов умът е концентриран, но сега омразата е по-силна. Ще видите, че светските хора са много по-концентрирани и по-будни от нас. А ние, като станем духовни, казваме: „Е, Господ ще промисли.“ Оставяме всичката работа на Господа. Той казва: „Аз не мога да свърша всичката ви работа – вие ще орете и сеете, а Аз ще ви изпращам дъжд и светлина. Ако остане на Мене да ора и сея, гладни ще умрете.“

Да допуснем, че Господ ви е дал едно състояние – богати сте. Защо туй състояние да не го употребите за вашето повдигане? Всяко богатство, всяко благо, всяко знание, всяка сила, която имате, тя е дадена да се употреби за туй вътрешно повдигане на ученика. Но сега има други мъчнотии. Имате доброто решение, но се отвлече вниманието ви. Някои от вас се скарат, не могат да се примирят. Много мъчно е да знаеш как да се примириш. Как ще се примириш, когато душата на онзи, който те мрази, е пълна с омраза към тебе?

Как ще се примириш? На онзи, който те мрази, най-първо ще му пробиеш дупки. Знаеш ли каква е тази дупка? Ти ще насъскаш другиго в света да го мрази повече, отколкото той тебе. И тогава той

ще се примири. Онзи като го мрази и изтезава, той ще търси тебе и ще каже: „С този могло да се живее, но с онзи изедник...“

И светските хора в политиката си все туй търсят и прилагат. Такъв е законът. Ние някой път искаме да се молим за светските хора да се примирят. Не, не се старайте да примирявате сегашния свят. Всички тези вълци, ако ги примирите и се нахвърлят върху ви, от кожата, от вълната ви здраво място няма да остане. Тъй както Господ е създал света, много добре го е направил. Ние се радваме, че доброто живее братски със злото – другояче ни една овца не би останала в света. Не говорим за примирение, но трябва да се внесе един нов порядък. Но кога? След като влезе Любовта като закон, а не при сегашната еволюция на хората. „Да се примирим – казват, – да живеем братски.“ Как? Всичко ще турим в моя хамбар, и който има нужда, ще взема. А кооперации ще има, това ще има – сега в туй няма какво да се месим, тия неща са на мястото си. Нашето учение няма нищо общо с кооперациите.

В нашето учение влиза още един принцип: че ние можем да вложим труда си в земята, да работим всички физически по два-три часа на ден колективен труд. Да кажем, че са събрани хиляда души заедно, семейно дори да са – ако работят по три часа на ден колективно, могат да живеят царски. Този колективен труд ще дойде. Ще дойде вдъхновение в умовете и в сърцата на хората и тогава човек ще може да работи сръчно. Знаете ли как се работи с Любов? Когато работиш с Любов, запееш и всичко върви – и мазане, и миене. Ако е без Любов, копаеш и си казваш: „Защо ли копая, няма смисъл животът.“

И тъй, най-първо трябва да имаме Любов, за да знаем защо работим. Казвате: „Да обърнем някого към Господа“ – да си създаде беля на главата! Искате да привлечете някой учен в България да стане

наш съмишленик. Защо? Да обърнете света наопаки – той няма да дойде със смирение. Утре като дойде, ще ви каже: „Дайте ми някоя длъжност."

Преди десетина години един млад човек, 30-годишен, отиде при Кортеза[70] със страхопочитание и я запита как се моли, какви молитви чете, иконите ѝ какви са и как са наредени. Като научи всичко това от нея, после разказваше: „Ааа, тя, Кортеза, нищо не знае." И знаете ли какво правеше? – Наредил иконите Свети Дух от едната си страна, Отец и Син Божий от другата, той в средата застанал и всичко предсказва.

Друг един брат ми разказваше следното: книжката, една малка книжка аз бях издал[71], но без надпис, попада в ръцете на едного, който си позволил да изкара от нея 5000 екземпляра и да ходи да я продава. Запитват го: „Кой написа тази книжка?" – „Аз, духовете ми проговориха какво да напиша." – „Остави го – казвам, – нека я разпространява."

В нас не трябва да има такива работи. Има опасност, когато се злоупотребява с Духа. Когато Духът ти говори, то е друго, но да вземеш чуждото нещо и да кажеш, че Духът чрез тебе говори, това е плагиатство. Туй го казват съвременните писатели. Родила неговата глава! Събрал материал от 30 души и казва: „Вижте какво роди моята

---

[70] Константина Стефанова, позната като Кортеза, е ясновидка от Сливен, родена през 1865 год. Открита е от д-р Миркович на неговите спиритически сеанси в Сливен. Всички, присъстващи на тях, се убеждават, че нейните предсказания винаги се сбъдват. Но Кортеза се интересува повече от това, как може да помага на болните. Две години след обявяването на Независимостта на България (1908) сред народа тя е по-известна и почитана от цар Фердинанд. Кортеза живее бедно, но изчезва от публичното пространство след 1914 год. Учителя доста често я споменава в своите беседи и лекции: http://friendsoftherainbow.net/node/1675

[71] Става дума за брошурата „Хио Ели Мели Месаил", дадена чрез Учителя през 1897 г. и издадена в самото начало на XX в., която някакъв свещеник издава и разпространява от свое име.

глава!“ Това е компилация[72]. Нашите глави ще родят туй, което сами можем да напишем, което изучаваме.

Аз искам да ви запозная с Природата, и когато ви дойде някоя неприятност, болест или страдание, да се занимаете с дълбоките положителни причини защо страдате, защо сте неразположени. Ще ви покажем това френологически – накъде главата ви е хлътнала, накъде е изпъкнала. Толкова прераждания си работил!

Питате: „Какво да правя?“ Ще туриш в ума си мисълта, че главата ти ще се оправи, и след няколко години главата ти ще се изравни – ти ще станеш човек с по-големи дарби.

Аз сега не обичам, не искам да разкривам някои неща. Защо? Преди години имах една неприятност от учениците си. Бях образувал една школа и започнах да разкривам вътрешния език на Природата. Аз забелязах, като разправях на учениците си едно-друго, че те почнаха да се кискат един на друг, да си търсят кусурите, и тогава затворих школата. Въпросът се свърши. Те не взеха да учат, а си казваха: „Там главата ти е сплесната“, „Ти се прозяваш – дух е влязъл в тебе“, „Кихаш, знам причината“, „Косата ти е много твърда, като свинска четина е – лош си“, и т.н.

Казвам: туй ли ви е всичката философия? Спрях тогава. Казвате: „Толкова години вече Учителя не ни учи.“ Сега пак ще отворя школа, малко по-другояче започвам, но ако пак тъй направите, ще я затворя. Туй, което ви се довери, ще трябва да го пазите. Малки опити правих и тогава, но сега на вас ще ви дам малки, микроскопични опити, от които три пъти ще се изпотите, че ще забравите всички хлътнали места по главите си. И сега тия опити, които ще правим, те са мистически наредени, те са просто за уякване на вашите способности.

[72] Компилация (лат.) – съчинение, което е съставено от части, взети от други книги.

За пример ще излизате нощно време, през мрачни нощи – да се концентрира вниманието ви. Ако вие всяка нощ излизате през мрачни нощи и имате слаби очи, вашите очи ще се подобрят. Подобрение става! Та сега тия опити са просто за концентриране. Онези от вас, които имат туй концентриране, нямат нужда от тия опити. На всеки едного от вас ще се дадат такива опити, които му са необходими. Онези от вас, които са малограмотни, ще бъдат слушатели в Школата – няма да ви е мъчно. На способните ученици ще им се даде мегдан да учат, да вървят. Състезание да има, но не и спънки! Да не мислите, че има някаква привилегия. – Не, всеки от вас си разрешава задачата и според разрешението ѝ всеки ще върви мистически напред, понеже ще се събудят тия чувства, и вие ще ги проверявате.

В Школата ще има доста богата литература, ще преведем доста окултни книги. Но всичко това, което се говори, няма да стане за 2-3 години – трябват ни поне 20 години, за да организираме тази школа, както трябва. Не мислете, че само 2 години ни трябват.

Вие ще кажете: „Дотогава дали ще бъдем живи?“ Ще продължим живота ви, ако искате да живеете: можем да го продължим с 10, 20 години, стига да учите, а можем и да го съкратим. И едното, и другото можем да направим. Сега ще турите в ума си идеята да учите. Аз искам да се яви най-първо у вас една мисъл, едно силно желание да бъдете добри ученици на Бялото Братство. Тъй у вас да се вложи една амбиция, сърцето ви да гори за тази велика наука, в която можете да се инициирате, а когато имате тези малки опити, вие ще почувствате една вътрешна радост, една вътрешна самоувереност за истинността на законите, които действат вътре в живота.

Има да се изглаждат спорове между вас. Някои били по-стари братя и сестри, някои – по-млади. В Школата има само ученици –

братя и сестри са отвън. В Школата всички са ученици – млади и стари няма. Напредналия ученик всеки ще го признава. Напредналият ученик всякога ще може да помага на онези, които са по-назад от него. Не трябва да завиждат на онзи ученик, който е напреднал. Във вас ще има стремеж да го настигнете. Той ще ви помогне и ще ви бъде за пример. Взаимно почитание ще има навсякъде.

При това между вас, учениците, трябва да има скромност. Някой път този, който най-много знае, той ще чака всички да изкажат мнението си, и ако го поканят и той да даде мнението си, ще го даде. Сега първото нещо е, че учениците често нямат търпение, както в училищата: обичат да дигат ръката си 20-30 души изведнъж и всички искат да отговарят. Най-после учителят се спре на едного. Хубаво е, но трябва да имат търпение.

Сега житното зърно – вие – ще бъдете посети, ще растете. При туй растене вас ще ви бара една разумна ръка – Божествената ръка. Да не помислите така: „Е, той, нашият Учител, той нарежда тъй работите.“ Ако помислите тъй, нищо няма да успеете. Знайте, че във вашето съзнание действа Божественият принцип на Духа и Той ще събуди у вас онези скрити способности, които са лежали у вас с векове непробудени. Той ще събуди вашите способности, понеже разбира тайните, и ще ви даде начин, път как да работите. Може да дойде внушението отвън, а после може да дойде отвътре.

Една сестра ми казваше тези дни: „След като страдах, страдах, разбрах, че онова, което търсих вънка, ще го намеря вътре в себе си, зарадвах се и се успокоих.“ Знайте, че онова, което вие търсите вънка, то се намира вътре във вас. То е житното зърно – посято, и ние ще му дадем външните условия – светлина, топлина и влага, за да израсте.

Сега вие ще съдействате за хармонията. За всинца ви има място. Аз искам всинца да бъдете млади. Туй Учение е повече за младите, а не и за старите. И сега искам онези, които се мислят за стари, да се върнат най-малко 20 години назад! Вие казвате: „Остаряхме, но да са живи децата.“ – Не, ще кажете в себе си: „Аз съм млад, мога още 20 години да работя усърдно.“ Всички можем да учим и туй, което ще учим от Живата Природа, то е толкова интересно, че даже и на най-старите от вас ще може да се възобнови енергията: те ще се възродят или най-малко ще се подобрят условията за бъдещите им въплътявания, а това е от голяма полза.

Сега за утре ще искам от всичките градове, онези, които ще вземат участие в Школата, да си дадат имената. Да помислите малко! Някои ще бъдат слушатели. За да станете ученици на Школата, трябва да минете през ред изпити, и тогава ще се произнесат, че сте вече редовен ученик на тази школа.

Както ви говорих вчера, ще има общи класове и специални класове, за младите. И аз казвам: за специалните класове ще употребим най-малкото празно време, туй, което не можем да употребим за друго. Обаче време има. Туй време ще употребим за Окултната школа, за да не кажете един ден: „Отде се намери тази школа, тя ни спъва.“ С най-малките разноски искам да следваме тази школа и с най-малките опити, микроскопическите.

За пример качването на Мусала е един микроскопически опит. Виж, да срещнеш една мечка – май не е тъй просто! Ама ако вам ви дадат една задача да се провери туй учение по следния начин: да допуснем, че животните в някоя област не могат да живеят в мир и съгласие, тогава ще пратим един от вас да живее между тях, да ги примири и да тури ред и порядък помежду им. Ако можете да примирите животните, тогава ще научите законите. Ако не можете да

примирите животните, как ще примирите хората? За това се иска наука!

После, някои от вас изучават пчеларството, отглеждат пчелите, но отиват при тях с булà. Без булà! Това не е наука. Ще им свирнеш като Буда – има особено свирене – те ще те познават. Ние ще ви дадем туй свирене. Като отиваш да им вземеш меда, няма да ги кадиш с духалка, ами ще им свирнеш, ще им кажеш чрез внушение: „Тази пита ще я освободите." Няма нужда от духалка. Това е пчеларство, окултно пчеларство. Това ще бъде не занятие, а задача. Когато вие можете да направите това, ще знаем, че имате знания. Тогава вашите мисли могат да се предават и на хората. Можете ли да предадете мислите си на пчелите, на хората ни най-малко не може да не ги предадете.

После ще се занимаваме с градинарство. Ще ви изпитаме знаете ли по какъв начин да го прилагате? В туй градинарство ще изпитате дълбоките, скрити черти на вашия характер. За пример някому ще дам череши да развъжда, другиму – ябълки и круши, и ще гледам виреят ли ябълките и крушите му, какви гъсеници има по тях. Тия червеи са все ваши, от астралния свят. Те са окултни червеи. Зад тези видими червеи има други в астралния свят, които им съответстват. И ако ябълките ви не виреят, ако крушите ви не виреят, има нещо, което куца в живота ви.

Тогава ще изучаваме градинарството от окултно гледище, ще изучаваме дълбоките причини на градинарството. И аз бих желал да се занимавам с вашите духове, като задача, и да допринеса нещо за вашите души. Защото ако аз правя опити с ябълки и с круши и ако с това създам във вас един импулс, тогава има смисъл да се занимавам с вас; но ако моето желание е само да ви науча на един занаят, тогава

то ще бъде злоупотребление с това нещо. Този занаят се оправдава само тогава, когато допринесе нещо благородно във вашите души.

После, ще направите доста окултни опити, за да видите силата на вашата воля, да видите доколко е концентриран умът ви. Със силата на волята си ще опитате да спрете градушката, без особени оръдия, и да ѝ посочите пътя, по който да минава. Тогава, като ви научим как да спирате градушката и как да я докарвате, ще отидете в някое село, и ако ви приемат добре, ще спрете градушката; ако не ви приемат, няма да я спирате.

Ето где седи опасността от окултните знания: тези знания може да се използват за лични цели, затова трябва да имаме един висок морал, непоколебим морал на Любовта, Мъдростта и Истината, и тогава всичко ще тръгне по този начин, както очакваме. Това са задачи на Школата. Тогава някой ученик ще каже: „Аз зная много неща, опитал съм много неща, имам силна воля." Добре, ние ще създадем градушка – спри тази градушка!

Ако я спреш, добре, но да не стане като онзи адепт, който дошъл от Индия в Париж и успял да убеди аристократите, графовете, контовете[73], че притежава една особена, необикновена сила на волята, с която може да спре и най-бързия експрес, но за това му трябват огърлици, скъпоценни камъни, за да може да концентрира ума си в тях. Дали му те такива скъпоценности за няколко милиона лева и чакали да видят резултата. Действително, той не могъл да спре експреса, но скочил от него и избягал. Онези там го чакали – експресът не спрял, но адептът се спрял. Та на всинца ви трябва висок морал.

Видяхте, там, вчера на беседата, можеха да се разиграят бастуни, можеше да има счупени глави, крака и други, но всичко тъй хубаво

[73] Виконт.

стана, избегна се това[74]. Всички можаха да съсредоточат, да насочат мисълта си като в един фокус върху онзи, който искаше да наруши реда, и той клекна. Вътрешна артилерия е това, токове навсякъде – насочите ли я, всички ще мълчат. Никой нищо няма да говори. Тия са някои от задачите на Школата, които може да се реализират. А за това трябва един чист живот и това ще стане постепенно, не с голяма бързина, бързане няма да има. Тъй ще се създаде една хармония, едно приятно занимание, и във вашите умове ще се родят някои нови идеи. Онези сполучливи опити, които ще направите, наблюденията ви, преживяванията ви, изучаването на Природата и онези познания, до които вие може да се домогнете – всичко това може да се издаде. Върху това ще остане вие да пишете, аз няма да пиша, такива работи аз никога не пиша. Вие, като се научите, можете да пишете, колкото искате. Затуй искам да добиете малко знания и да ги излагате вярно.

Сега за пример казвате: „Аз мога да спра градушката." – Но като кажеш това, трябва да можеш действително да я спреш. Това е наука. Ако кажете: „Елате с мене да видите как ще мога да спра градушката", и като дойде градушката, виждаш, че не можеш да я спреш, това показва, че си пропуснал някой факт, сгрешил си нещо. Видим някоя мечка, не можем да я укротим – и наместо тя да отстъпи, ние отстъпваме.

Казвам: опитът е несполучлив, има нещо, което липсва. Е, допуснете, че за тази мечка опитът е тъй решен, че на 10 крачки пред вас тя трябва да спре, а вие още на 20 крачки бягате. Вие ще си кажете: „Като дойде тази мечка на 10 крачки от мене, не може да не отстъпи." И действително, тя като дойде към вас и вие се засилите, тя ще гледа, ще гледа, ще спре, ще отстъпи и ще каже: „Хайде, от мене да замине."

---

[74] От тези думи на Учителя разбираме колко е била нажежена и взривоопасна обстановката по време на публичната беседа в читалище „Надежда".

Че гневът е една такава мечка, астрална мечка. Ако го гледате в астралния свят, той е едно ужасно чудовище. Така и всичките тия – злоба, омраза, са големи животни, които ние трябва да контролираме.

Страхът, той е един голям изтърван заек: който му изтропа, и той – пфу – бяга. Та именно всичките тия недъзи, които имаме – и положителни, и отрицателни – няма да гледаме да ги отстраним съвършено, но ще гледаме да въздействаме върху себе си по един разумен начин, да ги използваме разумно. Страхът е потребен, но трябва да знаем как да използваме неговата енергия. Всички пороци, всички отрицателни качества си имат своите добри страни: тяхната енергия може да се използва. Тъй че за окултния ученик е една привилегия да може да се бори с известни мъчнотии. От астралния свят ви дойде някоя мъчнотия и когато вие се чудите как да се освободите от нея, отгоре тия ученици на Бялото Братство се радват и ми казват: „Иди там, между сливенци има голямо недоразумение, иди да ги успокоиш.“ Тук бутнеш, там бутнеш, казват: „Примирихме се.“ Разбира се, спрях градушката, спрях тази мечка, спрях заека.

Казвате: „Сега ние сме атакувани.“ Казвам: чакай, сега ще турим картечницата, че ще им кажем, ще ги нашарим хубаво.“ А сега религиозните седят, молят се, това-онова, пеят, казват: „Картечници има.“ – Не е така, туй показва, че вие сте далече още от разбирането на Христовото учение. Това не е Учението на Христа, на Бялото Братство – това е един изопачен окултизъм на миналото, примесен с християнството. Христовото учение е точно определено.

Та казвам: в Школата ще се занимаваме с практически методи. Хубаво е всички, които ме слушате, да си вземате бележки. Вие казвате: „Ще го запомним, после ще ги имаме.“ За да се напечатат тия протоколи, трябват 2-3 месеца, а то трябва, още докато сме тук, да си ги имате.

Запишете и тия изречения:

1. Всичко, което Любовта може да направи в света чрез нашата воля, ние можем да го сторим.

2. Бог е Любов и тази Любов може всичко да стори.

3. Няма Истина като Божията Истина, само Божията Истина е Истина.

Беседа, държана на 20 август, неделя,16:30 ч. сл. об.

21.08. (ПОНЕДЕЛНИК), 5 ч. – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва.

2. Няма Истина като Божията Истина, само Божията Истина е Истина.

3. Да възсияе лицето на Господа Бога Нашего в нашите души.

Да дойде светлината на Христа – проявената Божия Любов.

Начало на новия живот – живот, който носи вечната Светлина в себе си.

Светлина, която показва Пътя, Пътя за Едната Проявена Любов, която носи в себе си всичките блага на Битието.

Да бъдем като Бога.

Да бъдем като Любовта Му.

Да бъдем без страх и без тъмнина.

Да бъдем с обич и Светлина –

Светлина, която носи новия ден на живота.

Ден на вечната Божия радост.

Ден на вечното Божие веселие.

Ден на вечното Божие блаженство.

Ден, в който Слънцето никога не залязва.

Ден, който обгръща и запълня всичко в себе си.

Ден, който проявява в себе си Едната Проявена Истина –

Истина на Божия живот.

Тази Истина изгрява сега на нашия хоризонт, в безпределния чертог[75] на нашия дух, в безбрежното време и пространство на

[75] Чертог, чертози, (два) чертога, м. остар. – замък, дворец, палат.

нашата душа – времето и пространството, което носи своя надпис: *Бог е Дух, и които Му служат, трябва да Му служат в Дух и Истина*[76].

Духът и Истината са нашият девиз.

Ние сме проявената Истина – плод на Духа.

Благословен е Бог на Любовта!

Слава да бъде Нему сега и във всичките векове, които са били, и които ще бъдат, и които са. Амин.

4. Молитва на Духа:

Господи, Боже наш, да дойде Твоят благ Дух и да обгърне нашия дух в своите обятия.

Да изпълни сърцето ни с необятната Любов, която изявява Твоето присъствие навсъде.

Да укрепи ръцете ни във всяка Правда, нозете ни във всяка добрина.

Ние се покланяме пред Тебе, Вечния наш Баща, канара на нашия живот.

Благословен Си Ти, благословено е твоето име в нашите души.

Укрепи ни, въздигни ни, да започнем служенето за идването на Твоето царство с всяко веселие за изявената Любов към нас.

Само Ти си Един, Който ни познаваш. И ние Те познаваме, че Ти си светлина за душите ни, простор за умовете ни, разширение за силата ни, крепост за духовете ни, пълнота за сърцата ни.

Ти си венец и слава в живота ни!

Амин

Като четете тази молитва, ще бъдете много внимателни, не бързайте, за да дойде умът ви на мястото си. Вие започвате без сърце.

---

[76] Йн, 4: 24 „Бог е дух, и които му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят“.

Съберете умовете и сърцата си на мястото си. Съсредоточете ума и сърцето си към Бога и да произнесем тази молитва.

(*Прочетохме първи път Молитвата на Духа, като коленичихме с десния крак на земята и с дясната ръка, дигната нагоре.*)

Ще мислим върху всичко онова, което прочетохме в молитвата – да дойде да се реализира сега в душите ни.

(*Прочетохме още един път молитвата в същото положение, но с лявата ръка, дигната нагоре.*)

Не бързайте само.

5. Благославяй, душе моя, Господа. (*Изпя се няколко пъти с различни движения на ръцете.*)

Аз ви поздравявам, братя, с новия ден на Любовта!

Аз ви поздравявам, сестри, с новия ден на Любовта!

Ще започнем сега едни малки упражнения.

Новият Божествен ден изисква от нас диамантена воля. Отбележете си това!

Когато срещнете някоя мъчнотия, кажете си: „Моята воля е диамантена и пред тази воля всяка мъчнотия трябва да отстъпи.“ Няма да говорите вече за желязна воля и за гранитна воля! Това са воли на калта. Желязната воля е воля на сраженията и раздорите, а гранитната воля е воля на праха. Хора, които имат гранитна воля, вдигат само прах в света; хора, които имат желязна воля, създават всички спорове и недоразумения в света, а Царството Божие започва с диамантената воля, на която цветът е бял. И аз сега ви пожелавам да имате диамантена воля и лицата ви да бъдат украсени с белия цвят, т. е. цветът на вашите души да е бял, душите ви да бъдат бели, лицето на вашата душа да бъде бяло. Запишете си времето. Колко е часът сега?

(*– 6 часа без 20 минути. Слънцето изгря.)*

Аз пак ще ви попитам: знаете ли сега защо ви гледам? Прочетете моята мисъл сега! Хайде да видим колко сте ясновидци! Сега в ума ми има само две мисли. Дали може да ги прочетете, или не?

(Една от сестрите се обажда: „Питате ни дали имаме диамантена воля и цветът на душите ни бял ли е?“)

Да, така е, като ви гледам, казвам си: волята ви диамантена ли е и цветът на душите ви бял ли е? Сестрите вече успяват в туй схващане. Точно прочетоха. Тогава, братя, утре ще ви изненадам и вас, гответе се за вашия опит. Сестрите прочетоха, да видим вие дали ще прочетете.

Ние вече няма да ходим с пипане, мина вече пипането – с виждане ще ходим! Всичките религии на старата култура все с пипане ходят, ние с виждане ще ходим. Досега всички вие сте искали да виждате, сега вече ще виждате, ще започнете да виждате. И като почнете да виждате, не пипайте нещата, които виждате, защото всяко пипане е едно съмнение в това, че виждаш. Туй, което виждаш, не го пипай! Светлината, която виждате, може ли да я пипнете? Туй, което не се пипа, е реално, а туй, което се пипа, е временно и преходно. Туй, което се вижда, е реално, а туй, което се пипа, е временно и преходно. И тъй, вие виждате реалното, вечното, а пипате временното и преходното. А сега тъй, както вие се наблюдавате, пипате се един друг, живеете във временното и преходното.

Мисля, че Слънцето почна да изгрява. Виждате ли го?

(*Почна да изгрява.*)

Ще ви дам един опит да познавате дали е изгряло, или не. Обърнете гърба си към Слънцето, преди то да е изгряло, и ако усещате една малка топлинка, изгряло е. На хоризонта е вече изгряло,

аз тъй го усещам на гърба си. Моят гръб познава по-добре изгряло ли е, или не.

6. Гимнастически упражнения.

Най-напред ще направим старите упражнения, като броим всички заедно ритмично до шест.

Запитват: „Старите упражнения ще се правят ли през цялата година?“

Да, от време на време.

Сега да направим новите упражнения.

Утринна молитва и Слово, държани на 21 август, понеделник, 5 ч.

МУЗИКА, РАБОТА И ПОСТ

Да произнесем нашата трета формула:

„Няма Истина като Божията Истина. Само Божията Истина е Истина.“

Когато произнасяте тази формула, ще се стараете да я произнасяте колкото се може с по-мек глас, вибрациите да са по-меки.

На физическия свят човек най-първо трябва да яде, нали? След туй ще усети, че се е наял, и ще си почине; и третото положение – след като си почине, ще почне да мисли.

Та и ние така: най-първо се наядохме, след яденето направихме почивка и сега ще мислим. Нали?

В Школата имаме зададена тема: Кой е най-добрият метод за работа?

И през цялата година вие ще си правите лични наблюдения и опити: кой е най-добрият метод за вашата работа – за вас.

Сега вие, учениците, някой път, като сте неразположени, употребете музиката като едно средство да се тонирате. Нека вземем за пример първата буква „а“ с отворена уста. Сега ако тази буква вие я изкажете обикновено или я турите в музикален тон, ще имате две различни влияния на буквата. За пример в български език казват: „Ааа“ – значи: „А, ти ли си?“ Нещата, които започваме да познаваме за първи път, те ни учудват; това значи „а“ – първото пробуждане на съзнанието или първото пробуждане на разумния живот. Това е „а“. И тогава казваме: „ааа“.

(*Всички пеят: „ааа“ – постепенно се усилва, отслабва, замира.*)

Някой път не си тониран – вземи да произнасяш „ааа“. Сега сте като някои аристократи, които казват: „С малки работи не се

занимаваме, не с един наполеон[77], а с хиляди!“ А туй а много работи може да ти принесе. Не си разположен – почни да мислиш за „а“-то като за първо проявление на съзнанието. „Какво мислиш?“ – питат те. – „Моето съзнание се е пробудило и искам да зная туй а за какво може да се употреби.“

Хайде да вземем сега всички буквата „а“. Вие се разкашляхте сега. Я да видим доколко нашето съзнание се е пробудило. Едно отлично упражнение! Тия са общи упражнения, разбирате ли, трябва да ги отбележите.

(*Започнахме да произнасяме „а“ със следните движения: дясната ръка настрани, двете ръце настрани, ръцете на гърдите, отворени настрани, напред двете ръце, на главата, на гърдите, на главата, само дясната ръка настрани, двете ръце над главата. Много пъти се прави туй упражнение.*)

Запомнете упражненията, това са окултни упражнения, може да си ги правите често. Значи туй „а“ може да бъде полезно в много отношения; много работи може да се извършат сега в музикално отношение.

Ще направим пак едно музикално упражнение с буквите „а“, „о“, „у“. Когато се дойде до „о“-то, ще си турим ръцете на очите. Когато дойдем до „у“-то, ще си поставим ръцете на ушите и ще покажем на физическия човек, че той трябва да бъде справедлив, нищо друго. Когато дойдем до „о“-то, ще си хванем клепачите горе. Туй знаете ли какво значи? – Да вдигнем завесата, да няма нищо скрито-покрито пред Бога, Който знае всичко.

---

[77] Френска златна монета – франк, която е служила за разплащане. Наричана е „наполеон“, тъй като е изобразен Наполеон I.

Можем да изпеем по няколко начина „о“-то. Можем да турим двата си пръста на очите, значи да си затворим очите за външния свят, да влезем във вътрешния, в себе си.

(*Всички изпяхме „о“-то, но взехме друг тон – не върви.*)

Значи не сте готови всички да си затворите очите, не сте готови на самоотричане.

(*Изпяхме „о“ със следните движения: ръцете на очите, веждите, прищипнати горе.*)

Песен с буквата „у“. Горе на ушите двата пръста, долу единият. Сега едната половина от вас ще пеят с буквата „а“, другата половина – с „у“. Слушайте, аз ще ви изпея сега.

(*Учителя запя. Пяхме всички песента с „а“, „о“, „у“ при следните движения:*

„а“ – ръцете на гърдите,

„у“ – ръцете на ушите,

„о“ – ръцете на очите при веждите,

„а“ – ръцете на гърдите,

„у“ – ръцете на ушите,

„о“ – ръцете на очите.)

Песента, т.е. упражнението с буквата „а“, върви най-хубаво – значи началото, основата е най-хубава. Имам един метод, аз не съм го проверил още, той е музикален метод.

(*Учителя изпя следните думи: „Firfürfen tau bi aumen Фир-фюр-фен Тао Би Аумен*“)

Ще ви дам тази песенчица, за да се тонирате. Всякога ще можете с нея да се тонирате. Няма мъка на душата, при която тя да не може да се тонира. Последната част на песента е най-силна. Когато някому е тежко нещо, за пример тежко му е на корема и иска да се лекува, с тази песен ще може. Тия вибрации ще поправят теченията във вас.

Всяко лошо настроение, всяко лошо състояние се дължи на изгубена хармония в тялото ни, а музиката почва да тонира, да прави малки масажи.

(*Запитват: „На какъв език е това изречение?“*)

То е на стар език, буквално не може да се преведе. Аз съм го превел тъй: „Без страх и без тъмнина.“ Този превод не е абсолютно точен, оригиналът означава много повече. Това е само частичен превод, целият не може да се преведе и не е позволено да се преведе. Тази песен ще се нотира и ще се научи. Това е мелодия, която е приспособена за всички състояния на душата – да можеш да придобиеш такова състояние на ума, сърцето и душата, че да можеш да се хармонизираш.

Думата „Аумен“ означава всички качества, които се съдържат в Божественото. Всичко, което съдържа Божественото в себе си, да израсте, да се прояви в своята пълнота.

„Тао“ – значи туй – абсолютното, непроявеното, безграничното.

„Би“ – значи туй, което се проявява.

„Аумен“ съдържа всичко за живота. Но туй не е същински превод. Това са ритмични думи, едно ритмично изречение, на което вибрациите са силни. Само че тук трябва да имаш съзнание, да разбираш вибрациите. Щом ги схванеш, ще можеш да се ползваш. Всички окултни упражнения започват с музика. Тази песен няма да я пеете вънка, ще я пеете само като се събирате, за себе си, за вас, които разбирате; иначе, като се изнесе вънка, тя ще се профанира.

Сега искам да разбирате в Школата, да не би да схванете някои неща буквално. Всеки ще учи според своите способности. Там е спасението. Програмата е наредена така, че да задоволи нуждите на всички – според степента на развитието им е. Някой да не разбере другояче.

Да не мислите, че на всички ще се дадат еднакви задачи, че всеки ще отиде на Мусала. На Мусала ще отиде само онзи, който е готов. В Природата цъфти само оная пъпка, на която ѝ е времето, която е готова. Който е готов, ще цъфне. И вие ще цъфнете, когато ви дойде времето. Няма да бързате. В тази велика Божествена школа всяко нещо трябва да става точно навреме и никой няма да се старае да коригира това. Всяко нещо ще става точно навреме. И като направите опит, ще добиете чрез съзнанието една нова опитност, която ще усили ума ви, ще усили съзнанието ви и ще добиете в себе си една по-голяма увереност.

Най-първо у вас ще трябва не да изкараме, а да опитомим този страх, защото вие може да имате най-благородна идея, най-възвишена идея, но щом страхът потропа на вратата ви, туряте един кръст на тази идея и казвате: „Друга идея!“ Нахвърляте се на нова.

Има един окултен разказ: разказва се, че заекът се въоръжил с револвер, турил си нож и си казал: „Сега да ме срещне някой, аз ще му кажа нему!“ Обаче при първото потропване забравил за всичко, забравил за ножа. Той си казал: „Е, сега те ме изплашиха, но втория път ще им покажа.“ И втория път пак забравил. С хиляди години заекът все се плаши! Защо се плаши? Защото в душата му няма Любов – няма я силата вътре.

И сега ние решаваме: туй ще направим, онуй ще направим – турим ножа, но ни изтропат и казваме: „Ние пропаднахме, но втори път няма да пропаднем.“ – Защо пропадаме? Защото Любовта, великата сила, я няма. Тъй седи великата Истина. Следователно ще турим Любовта в сърцето си и тогава всичко ще можем да извършим.

Някой може да каже: „Той ме ограничава.“ – Не, в Любовта няма ограничения. Следователно всеки, който влезе в нея, ще я опита – тя е безгранична. Ти като влезеш в Свободата, в Любовта, ще намериш

такъв велик простор, че всинца ще живеем свободно. Единствената сила, която може да ни даде свобода, живот, това е Любовта. Искам тази мисъл, че с Любов всичко може, да се запечата в ума ви.

Ще правите опити и казвам: втори път като отидете на Мусала, ще ви пратя да срещнете мечки – и ще произнесете думата Любов. Ще кажете: „Страхът отвънка, Любовта отвътре“, и мечката ще клекне пред краката ви и ще каже: „Заповядай!“ Но ако страхът е отвътре, а Любовта – отвън, тя ще ви заплюе. Тъй е и в света. Кого не са плюли? И по този навик някой ви наплюва, казва: „Ти си безчестен човек.“ Защо? – Защото си безчестен, искаш да лъжеш хората. Ти Любов имаш отвън, страх отвътре: пфу – плюе те. Тъй трябва да тълкувате. Като се върнеш у дома си, кажи на Господа: „Господи, благодаря Ти, че този брат ми показа Истината.“ Ами ако като заека бягаш по 10 пъти на ден! Страхът – туй е нещо конкретно.

Страхът и той си има място, но само за физическия свят – за Духовния свят не е нужен. Той съществува като една необходимост, като едно ограничение за физическия свят, там той е потребен. Но в Духовния свят за страха няма място. Да премахнем страха от физическия свят, значи да създадем една анархия – да развалим Духовния свят. Ако го турим като един принцип в Духовния свят, значи да развалим света.

И тъй, ще турим страха във физическия свят, ще му кажем: „Тук ти е мястото.“ Любовта ще турим в Духовния свят. А сега сме турили страха в Духовния свят, Любовта във физическия – сега е с главата надолу. Ще опитаме туй учение не на теория, а на опит. И за тези опити ще имаме богат материал. Ще намерим някоя омраза у вас от 20 години, която е гангренясала, и като произнесем думата Любов, ще видим какви резултати ще произведе. Ще се радвам, че ще има такива случаи, за да видим силата на Любовта. Ще направим този

опит в Школата и ще се радвам, че има такава гангрена, та да видим резултатите. Ще кажа: „Я ми донесете тази 20-годишна гангрена, да видим как ще ѝ подейства. Като произнесем „Тао Би Аумен“, всичко се свършва. Този брат ще стане, ще каже: „Благодаря, сляп бях едно време, но сега виждам, зная, че може да се махне омразата.“

Сега туй е желанието на онези, които ръководят Школата. Аз ви казвам, че тази Школа е много икономична. Аз казвах в София, и тук казвам, че искам от вас да употребите празното си време, един час – времето, през което ще направите един скандал или някое престъпление. Туй време го искам аз, т.е. най-малкото, а ако дадете повече – добре. Но казвам на всинца ви – най-малките разходи искам.

Да не кажете: „Женен съм, жена имам, деца имам.“ Времето, през което ще обиждаш детето си, мъжа си – това време искам, него да запълните с работа. А такова време имате много! Аз съм много хитър, сега аз съм много искрен, хващам ви много умно. Туй време е един час, но по някой път се карате по 3 часа. Тъй щото по някой път аз мога да спечеля. Ако всинца станете добри, виж, аз ще изгубя.

Аз искам да бъда искрен пред вас, да не мислите, че ви давам туй, което може да предизвика във вас мисълта: „Ами, где да намерим време?“ Един час време! По някой път може да се карате 4-5 часа. Туй е много време. Казвам: е, то ще влезе в моята кесия. Да не би да кажете после, че не съм ви казал. Казах ви го, казвам ви всичко. Ако станете всинца добри, аз губя, вие печелите, ако не – вие губите, аз печеля. Сега или вие ще спечелите, или аз ще спечеля, или вие ще загубите, или аз ще загубя. Аз ще бъда противоположната партия и в печалба, и в загуба. В Школата сте вие – ще прилагате казаното. Щом се разсърдите, ще дойдете при мене, ще кажете: „Аз имам работа за вас, за живота в Школата.“

Има известни методи в Школата, те са толкова лесни. И тогава няма да има нито един от вас, който, като приложи тия методи, колкото и да е разсърден, да не може да измени състоянието си за една минута. Всяко сърдене ще изчезне и ще се чудите на вашата промяна. Чудни сте, като кажете „не мога“. „Мога“ и „не мога“ – туй зависи от съзнанието ви.

Ако забия в ръката ви един гвоздей, вие ще страдате, но ако го извадя и намажа ръката ви с някое лекарство, болката ще изчезне. Повидимому всяко ограничение ражда дисхармония, а всяка дисхармония ражда болести – от разни степени са те. Често, когато сме забравили живота, бутнем някой бутон, създадем някое нещастие, ограничение. На това Божият закон ще реагира. Ти, като знаеш закона, ще си кажеш: „Внимавай, ти ще бутнеш закона.“ Не трябва да се ограничавате.

Ами сега седя и казвам: „Днес няма хляб. Какво ще правим?“ Ами ако аз през целия ден се страхувам, какво трябва да правя? Ще постиш 1, 2, 3 дни – човек от глад не умира. Ние мислим, че като не яде човек, един ден ще умре. Тази илюзия за поста ще я премахнем. В старо време страха са премахвали с пост. Ще постиш 1, 2, 3 дни, ще видиш, че човек не умира от глад, и ще станеш самоуверен. Причините, които уморяват човека, са съвсем други. Гладът сам по себе си е една сила, която дава живот, обновява живота. Дето казват: „Гладен ще ходиш.“ Когато човек е гладен, това е едно естествено положение. Аз бих желал всякога да съм гладен, гладен в Умствения свят, гладен в Духовния свят, гладен във физическия свят – това ще ми даде подтик. А сега други казват: „От глад ще умреш.“ – Как ще умреш от глад? От глад хората не умират, от друго нещо умират. Най-първо ще лекувате страха на физическото поле с пост.

Първият начин за лекуване на страха е следният – ще постиш; и ако този пост не ти е дал урок, тогава пак ще постиш и ще повикаш един беден човек: от пътя ще го вземеш, ще седнеш с него на трапезата и ще му дадеш твоето ядене.

Вторият начин за пост е: той ще яде, а ти ще говориш.

Третият начин за пост: на този твой брат, когото си повикал от пътя да го нахраниш, ако знаеш нещо да свириш – ще му свириш, ще му дадеш от твоите знания и ще видиш как ще се почувстваш. Ще ви дам опити. И тъй, от първия ден, като си разтревожен, като си в най-разтревоженото си състояние, ще постиш, без да викаш някой да яде. Втория ден ще постиш и ще викаш някой: той да яде, а ти да говориш. Третия ден пак ще постиш, но ще повикаш някой да яде – ще му свириш и приятелски ще се разговаряте. Няма да извикаш когото и да е: ще извикаш един беден човек, една душа, която ти допадне. Него ще повикаш, с него ще направиш опита. Само Учителя или някой адепт е, който може да прави тези опити с когото и да е от вас. И най-после ще направите опита с хора, които съвършено не обичате, та да можете да се тонирате, да изпитвате разположение.

Така ще опитате силата на вашата воля.

Това е друг закон. Това е метод, туй е знание. Не е лесно да се възпита човек. Възпитанието на сегашните педагози не е възпитание, това е дресиране. Възпитанието лежи на съвсем други, естествени закони.

Пак ви казвам: опитността, която имате, ще си я носите. Но ще видите, че ако работите по Божествените закони, ще имате само един процент изключение. Ние ще приложим тия закони.

Е, добре, сега аз ще опитам вашата сила на гаданието. Кажете ми, като отворя Библията, какъв стих ще се отвори; дали този стих, на

който попадна, ще се отнася към Духовния, Умствения или физическия свят?

(*Едни отговарят – към Духовния; други – към Умствения; трети – към физическия.*)

Е, хубаво, сега имаме три мнения: едни казват към Духовния, други – към Умствения, трети – към физическия. Ще видим кои са прави.

(*Учителя отваря Библията, пада се Йезекиил, гл. 7-а, ст. 4-ти:*

И окото Ми не ще те пощади,

и няма да помилвам,

но ще ти въздам според пътищата ти.

И ще бъдат всред тебе твоите мерзости;

и ще познаете, че Аз съм Господ!)

Съзнанието в кой свят е? – В духовния, значи първото мнение е вярно.

Значи „право се въздава всекиму“.

Сега праведните слушайте! Туй е едно правило. „Окото Ми няма да те пощади.“ Защо няма да те пощади? Понеже не си спазил Божествените правила. Учителя няма да те пощади, но ще зачеркне всички твои задачи. Когато ученикът свири и не взема правилно тоновете, учителят не иска да го слуша, няма да го помилва, а ще го спре, ще каже, че е неспособен ученик, и ще му тури слаба бележка, единица. „И ще ти въздам“ – единица.

„И ще познаете, че Аз съм Господ“ – че Аз съм Учител, Който не се лъже, за Който кривото е криво, правото е право във всяко отношение. Ние сега говорим за Абсолютното право, което е право във всяко време. И туй е онзи Велик Учител, Който е в света, Духът, Който раздава всички неща. Той не се лъже и няма да говори лъжа.

Аз разбирам, че този стих засяга и трите свята. Засяга ги, да. „Да, ще познаете, че Аз съм Господ!“

Сега ще отворим втори път Библията.

Този стих дали ще бъде мек, за Любовта ли ще говори, или за наказанието?

(*И двете мнения.*)

(*Учителя отвори Библията. Второ послание Петрово, 3-та глава, 16-и стих: „Както и във всичките си послания, кога говори в тях за тези работи, в които има някои неща мъчноразумителни, които неучените и неутвърдените изкривяват, както и другите писания за своята си погибел.“*)

Значи в Школата не се търпят глупави ученици.

„Както във всичките си послания“ – някои, които не разбират законите, изкривяват ги.

Третият стих сега върху какво ще бъде: за Любовта, за Мъдростта или за Истината?

(*Учителя отвори Библията, падна се Второ послание Петрово, 1-ва глава, 6-и стих.*)

„На благоразумие – въздържание, на въздържание – търпение, на търпение – благочестие.“

Любовта – върху нея е стихът. Значи Любовта е сила, която туря всичко в равновесие.

Когато развивате вашата интуиция, не туряйте ума си да работи. Умът като работи, той спъва интуицията. Оставете ума си свободен, в едно чисто състояние, за да възприеме Божествените мисли, които се отправят към нас. В туй състояние на почивка забравяте всичко, вземате положението на едно дете, което очаква майка му да го вземе и да го нахрани – и няма да мине дълго време, ще получите отговора.

Но ако много мислите и се бъркате, може да се минат ден, седмица, месец и цяла година, а отговор няма да получите.

(*Запитват: „Ами когато умът се люшка от една страна на друга, какво да правим?“*)

– Ще му туриш гем[78] и ще му кажеш: „Ти само на мене ще служиш.“

Сега кои са преходните състояния. Ние преминаваме в едно преходно състояние – отричане на стария живот и възприемане на новия живот. Всичко туй трябва да се извърши в съзнанието. Да вярваме, че новият живот носи своите форми в себе си, че той няма нужда от друго. Той има нужда само от материал и трябва да остави животът да съгради сам своето жилище, защото Животът е произлязъл от Любовта, Любовта – от Духа, а Духът – от Бога. Следователно самият живот трябва да носи всичките условия, защото туй, Божественото, което е заложено в материята, в живота, то ще израсте.

И аз забелязвам, че мъчнотии се зараждат между вас както в София, тъй и в другите градове. Тия мъчнотии се зараждат от факта, че ние сами искаме да уредим живота си. Не можете да уредите вие сами живота си. Ние трябва да признаем, че тоя живот сам по себе си, вътре в своята същина, е уреден. Аз говоря за същината на живота – той е уреден вътре в нас. Има някои малки безпокойства, които могат да се отстранят. За пример кирта, която запушва порите, може да се отмахне. Чрез какво? Чрез чистата вода. Гладът може да се отстрани. Чрез какво? – Чрез хляба. Жаждата може да се отстрани. Чрез какво? – Чрез водата. Всичко туй не трябва да го отмахнем, а да го задоволим. Та ние имаме задачи.

---

[78] Гем (разг.) – юзда.

Някои казват, че сме несъвършени. Несъвършенството показва, че има много да се работи, да се оре, да се сее, да се жъне – много работа има. А под съвършен човек подразбирам онзи, които е изорал, посял, ожънал – в хамбара му всичко е готово, накривил е шапката си, свършил си е работата. Туй значи съвършен човек. А ние казваме: „Аз съм несъвършен човек." – Не съм свършил работата си, нищо повече. Ще се запретна да си свърша работата и като я свърша тъй, както е нужно, ще бъда съвършен; и като не я свърша, няма да бъда съвършен. „Ами че има много работа!" – Не, да си съвършен в своето сърце, съвършен в своя ум, съвършен в своята душа, съвършен в своята воля, в своето тяло. Съвършенство за ума, за сърцето. Та новият начин за възпитание е различен от сегашния начин.

Сега между нас се слага работата тъй, че един ден този свят ще се реформира, ще бъде съвършен.

(*Запитват: „Сега, като схванем новия живот, какви трябва да бъдат нашите отношения: трябва ли да го възприемем в душите си? Как трябва да постъпим на практическа база, за да не развалим работата?"*)

Аз ще ви отговоря. Има един окултен разказ, ще ви го представя в две форми сега. Една стара баба искала да се ожени, но била на 70 години, с бръчки на лицето. Но решила си, казала: „Аз ще се оженя за един млад момък, 30-годишен." Отива при един знаменит окултист да дегизира лицето ѝ, да попълни бръчките, да я украси. Направя я той като една млада мома, поправя лицето ѝ, зъби ѝ туря, слухът ѝ се усилва. Разхубавява се тя, влюбва се в нея един млад 30-годишен момък. Влюбва се и се венчава. Поканва тя гости на угощението си. Тя – млада мома, а гостите ѝ наоколо – все стари баби: „Те са моите роднини."

Мисли момъкът, че е намерил млада мома. Като се венчават, започва тя да изважда постепенно едно по едно изкуствените неща. Изважда зъбите – той вижда празна уста и че е оглушала; изважда воала – той вижда кожата събрана, бръчки по лицето. Оттук-оттам: той вече вижда чудовище пред себе си – стара баба!

Другият разказ е обратният. Една мома – млада, хубава, искала да се избави от женитба. Тя се явява при един окултист да я дегизира като стара баба.

Та сега новият живот иде като стара баба: страшен е той, всички се плашат от тази стара баба, но той е млад отвътре. А старият живот ни се представя като млада мома отвънка, но условия вече няма – стара баба е той. Та формите са скрити вътре – и който има интуиция, той ще разбере къде седи Истината. Този нов живот ще ни се открие, т. е. този живот съществува между напредналите хора, между напредналите същества. Има една йерархия между световете, в които те, напредналите същества, живеят: между тях съществува този, новият живот, и трябва да ви пратим да отидете при тях, за да видите как живеят. Ще кажете: „Е, имало хора!“

(*Запитват: „Как ще се реши този въпрос, с виждане или с пипане?“*)

С виждане ще се реши въпросът. Всички ще видите. Всеки един ученик, който влезе в Школата, ще види. Ще видите, давам ви следното правило: щом Любовта влезе във вашето сърце и страхът излезе вънка и щом Светлината влезе в ума, а тъмнината излезе вънка, всички ще прогледнете, без изключение. Но само тези са условията: Любовта в сърцето и Светлината в ума. Ще видите тези неща и ще ви ги разправят. Най-важното условие е да възприемете Любовта, да опитате Бога като Любов.

Ако ви говори един евангелски проповедник, ще ви каже, че сте грешни, това-онова. Аз ви казвам: приемете Бога на Любовта и всичко ще стане. Как? – Отворете сърцето си. Вие ще се спрете, ще казвате: „Дали ще дойде Той, аз съм много грешен.“ – Абсолютно вярвайте! Щом отворите сърцето си, Той ще дойде. Ще повикате Господа на Неговия език, няма да говорите на ваш език. На Негов език ще говорите!

Сега в Школата страхът съвършено трябва да изчезне, защото този страх много ми препятства. Като ви говоря в беседите, вашите мисли, вашият страх много ми пречат. Аз разправям принципиално за неща положителни, за които вие абсолютно не трябва да имате някакъв страх. А като говоря, някои се уплашват, казват: „Ами ако аз не мога да изпълня туй-онуй, ами ако не мога да излезна на Мусала, какво ще стане с мене?“ Друг: „Ами аз съм стар, женен съм, имам жена, деца.“ Всичко ще се уреди моментално. Ще идеш на Мусала, ще станеш млад. Че имаш жена, деца – това не са спънки, това е една привилегия. Че си женен, че си мъж или жена – това е една привилегия, Господ ти е създал една работа. Досега ти си се занимавал само със себе си, а това е една работа – да се занимаваш с други, с жена, с деца. Двама да живеят е по-добре. Най-мъчното е да живее сам човек. Ами с деца? – С деца още по-добре се живее. Че двама да са, е още по-голяма скука, а така, с децата, то е цяла музика.

За в бъдеще вие няма да се жените тъй, както сега се жените. На учениците от Окултната школа не се позволява да се женят по този начин. Беззаконие и престъпление е да се жениш без Любов! И когато се жениш, няма да викаш поп да те венчава. Туй е престъпление! Това значи, че не вярваш. Венчаване е, когато Любовта дойде. Любовта като дойде, тя е свършила всичката работа. Бог кога говори, това е Любов. А сега викат попове, владици, турят епитрахили, кадят тамян, туй-

онуй – ще развалят работата. Когато Господ направил първите хора, събрал ги и двамата, съчетал ги и им казал: „Никакви попове, нито владици и кръстници: давам ви този свят с всички блага – идете, работете, ползвайте се от тези блага!“ Бог въвел Адам в туй училище и му казал: „Слушай, това е велико училище, вие ще работите сериозно, дал съм ви условия да работите, да завладеете законите, въздуха, водата, огъня и всички същества. Всичко туй ще завладеете.“

Сега, като дойдете в Школата, ние ще ви кажем: първото нещо – ще завладеете вашия ум; второто нещо – ще завладеете вашето сърце; третото нещо – ще завладеете вашата воля; четвъртото нещо – ще завладеете вашите сили.

Туй е първото нещо в Школата. Сега ще ви питат някои: „Между вас женят ли се, венчават ли се, деца може ли да имат?“ Чудни са тия въпроси, смешни са! Животът ще върви тъй, както Господ го е направил. Ние именно искаме да върнем живота към неговата първоначална чистота, да възстановим онзи идеален ред на нещата, онзи живот тъй, както е нареден от Небето. Небето има свой план и този план искаме да докараме. Всички неща са предвидени. Мислите ли, че в този план не е всичко добре наредено? Като го приложим, ще имаме един идеален живот, ще имаме и деца, и бащи, и майки, но децата ще бъдат сто пъти по-добри, отколкото сегашните. А сега, като дойде време за женене, яви се един момък, дойде втори, трети, и момата не знае кого да избере. Това женитба ли е? Почнат да питат: „Богат ли е?“ – Не, не, не е този начинът.

Женитбата в света има съвсем друг смисъл. Туй подразбира само физическата страна на женитбата. Женитбата подразбира да дойде душата ти в съприкосновение с физическия, Духовния и Божествения свят, в трите свята:, да знаеш как да работиш в трите свята едновременно, да знаеш да трансформираш енергиите от един свят в

друг. А ние, като турим туй, че женитбата значи само растене – да знаеш как да растеш и нищо повече… Някой казва: „Да се женим!“ – Ще се жениш, ще растеш, разбира се. Но растенето не разрешава въпроса. След като израстеш и нищо не завържеш, нищо не си направил.

Ние се отклоняваме от въпроса. Вие, като женени, сте го разрешили; втори път няма да се жените. Вие казвате: „Ами за младите какво да правим?“ – Защо плачете на чужд гроб? Със старото, със стария живот, казвам, че ние сме ликвидирали, и внасяме нови форми. Тази Любов, която човек трябва да храни към някого, тя трябва да бъде свещена и Божествена! В дъното на душата си човек трябва да знае, че живее пред Бога, за Бога, и пред Него няма никаква измама и лъжа. Дълбоко във вашето съзнание, във всички мисли, трябва да бъдете тъй чистосърдечни, да съзнавате кое е право, кое не. Бъдете тъй смели, че като направите един грях, да го изповядате и пред Бога, и пред себе си, и пред хората. И за Любовта си трябва да бъдете тъй смели. Трябва да я изповядате. Щом криеш Любовта си, ти си страхливец, щом не я криеш, ти си герой. Няма да я криеш. Щом едно нещо е лошо, ще го оставиш да се прояви тъй, както си е.

Един ден ще дойде Господ в тебе, ще Го оставиш Той да се проявява, ще кажеш: „Господи, днес съм на Твое разположение, ще Те оставя да се проявяваш, както искаш, аз ще изпълня Твоята воля.“ Тъй ще кажем. Туй разбирам ученик. Като казвам ученик и Учител, разбирам, че като дойде Господ, каквото ни каже, ние ще Го оставим да ни каже и ще употребим всички сили да го изпълним точно. И няма да пожалим нито средства, нито нищо – ще изпълним всичко, и като се върнем, ще кажем: „Господи, изпълнихме, сторихме Волята Ти тъй, както Ти каза.“ Няма да кажеш, че времето било такова, че туй-

онуй. Не, ще го свършиш и нищо повече. Нали е право туй учение? Тъй трябва да имате дълбоки знания.

Вие казвате: „Кой ще ни помага?“ В тази Школа има милиони работници, които ще дойдат отвсякъде. Ще дойдат да ви помагат, но стига да започнете тъй. Ще започнем всички тъй, аз вярвам. Не казвам, че вярвам, но знам – тъй ще бъде!

В Школата най-първо ще влезете като слушатели. Ще влезете с абсолютно смирение. Няма да бъдете много смирени, ами съвършено смирени! В туй смирение вие ще се подмладите.

Аз желая в Школата, в която влизате, да се яви у вас желание, импулс да учите, у вас да гори онзи свещен огън за знание, онзи свещен огън за Мъдростта, за Истината, за Любовта. Този огън така да се разгори, че да няма в него нищо друго, което да взема надмощие, и в този огън да се запали, да изгори всичко, което дойде в контакт с вас. Такъв огън да бъде! И ние искаме ученици фитилджии, с разпалени свещи. Ученици, които не могат да изгарят, не ги искаме. Искаме ученици фитилджии: да запалват сламата, къщите – всичко да гори! Който може да устои на този огън, нека остане. Който не може да устои, нека си отиде.

Онези, които казват за комунистите, че теглят нож, прави са. Прави са те: обрязване, обрязване трябва на света. Но какво се казва? Лозето трябва да го реже само лозарят. Градинарят трябва да реже, да чисти сам дърветата в градината си, и то само градинарят, който разбира. Вашето сърце кой трябва да го пипа? – Само Господ може да го пипа. Давате ли го другиму да го пипа? Дадете ли го другиму, отиде, та се не видя. Никой не е в състояние да пипа сърцето ви. Само опитният градинар, като влезе във вашето сърце, той ще го пипа. И като влезе в лозето ви, той ще знае как да го обреже.

Затуй аз се поставям на правата база и казвам: непременно трябва да възприемете Любовта. Няма друг път. Всичко друго ще се уреди. Каква друга философия ? – Никаква друга философия, никакви други умувания. Вие сте умували, умували. Ще приложим това тази година и ще видим резултатите. Може ли Господ да оправи сърцата ни и да обреже лозето ни? – Може. Не е било време, когато Господ да не е могъл да оправи сърцата ни, да не може да обрязва лозето ни, и то толкова хубаво! Само Той трябва да ни изправя сърцата! Няма втори в света като Него. Той е Един! И аз искам сега да проверя сърцата и умовете на тези, които са най-способни да извършат тази работа. Ако по старому призовете Господа, Той никога няма да ви приеме.

Знаете ли какво направи Елисей, който взе кожуха на Илия? Какви думи произнесе? Може ли някой да ми цитира този стих? Той му взе кожуха, седна на него и каза: „В името на Илиевия Бог.“[79] Ама вие, ако аз ви дам този кожух, как трябва да произнесете тези думи, като дойдете при река Йордан, как ще кажете?

(*Отговарят: „В името на Бога на Любовта.“*)

Сега въпросът за Школата. Светът, който ние наричаме Христово училище, той е Школа, велика Школа. И във вас искам да се събуди туй съзнание, да се съзнавате като ученици на Школата. Тогава може да се образуват онези правилни връзки. Вие ще почнете да се безпокоите: „Дали ще можем да видим, дали нашият Учител ще ни открие нещо, дали ще можем да постигнем нещо?“, и т. н. Това са празни въпроси. Като ви вземем в Школата, вашето съзнание няма да се губи. Някоя вечер ще ви взема, ще изгубите съзнанието си за този свят и ще ви заведа в астралния свят. Там ще видите много неща.

---

[79] IV Цар 2: 14 „И взе кожуха, който падна от Илия, та удари водата и рече: „Къде е Господ Израилевия Бог?“ И като удари и той водата, тя се раздели на едната и на другата страна; и Елисей премина.“

Оттам ще живеете едновременно в двата свята. Вие казвате: „Ще умрем.“ – Няма нищо. Всичко ще се запази.

Някога мъж и жена се скарват. Тук не можем да ви примирим. Ще ви вземем и двамата в онзи свят и ще ви поговорим. После, като станете сутринта, мъжът ще каже: „Жено, аз сънувах такъв и такъв сън, прощавам ти.“ И жената казва: „И аз снощи сънувах един подобен сън, и аз ти прощавам.“ И ще се свърши работата.

Друг случай. От двама души единият дължи, не иска да плаща, не признава, другият настоява. Съдили се 10 години. Вземаме ги на онзи свят, разказваме им закона на кармата. Събуждат се, разказват: „Сънувах един сън, че ти си платец, а аз кредитор.“ Другият: „Че и аз бях там. Слушай, не искам да ми плащаш, прощавам ти. Да ги дадем на бедните!“ – Дават парите на бедните. Дават си ръка, свършва се въпросът, всичко става лесно, магически.

Само когато Любовта влезе във вас, няма да има мъчнотия, която да не може да се премахне. Следователно всички вие, ако приложите закона, след една година ще скачате като млади телци, като васански телци[80].

Та сега за Школата няма много да бързате, но няма и много да замедлявате[81] ще се запишете в общите класове, и кой колкото може, да направи, защото ще има теми зададени. И да не можете да ги изработите, само да слушате, все ще спечелите нещо. Привилегия е

---

[80] Васан (Басан; Башан) – от евр. הַבָּשָׁן, ha-Bashan; лат. Basan „мека и равна почва“. Като се каже „васански“ се подразбира – тлъст, плодоносен (Чис. 21:33). Васан е богато място от гори, което се намирало на изток от Йордан, между Ермон на север и планините Галаад и Амон на юг. Страната е получила името си от меката и песъчлива пръст. Тя се слави в Писанието с високите си дъбове, с добрите видове добитък и тучните си пасища: „овни от васански род“ – Вт. 32:14; „овни, телци, ярета, всичките хранени васански“ – Ез. 39:18. Дъбовете на Васан се споменават заедно с кедрите на Ливан – Ис. 2:13. Изследователи описват страната като изобилстваща и до днес със зелена трева, с прохладни потоци, с хълмове покрити с гори, и с добри пасища за стадата, които пасат по тях.

[81] Замедлявате (от медленно) (рус.) – бавно.

това! А напредналите ученици, има някои от вас напреднали, тях няма да ги спираме – напред ще вървят, авангард. Те са авангард, оправят пътя, чистят – след тях идат главните сили, после иде тилът отподир. Там, пред някой извор, всички спират на бивак – наядат се, всички се срещнат. После пак ще тръгнат. Тъй че при спирането ще бъдат заедно всички, а при ходенето – ще има напред и отподир. Да, хубаво!

Сега колко души има от всеки един град? Сега на приятелите, на учениците, понеже ще бъдете ученици на Школата, аз ще дам едно меню. То ще бъде много малко за Школата. Имам две шишета с около 10 килограма шестгодишно вино, донесено от Мусала – горе от езерата, от най-хубавото винце, което Природата е приготвила[82]. Не зная по колко ще се падне на всички. И после ще ви дадем по едно малко парченце хляб, като оглашени на Школата – по една малка закуска. И най-после другите братя ще дадат едно меню, малко наготвено, тъй, топличко.

А другите въпроси и недоразумения ще се разправят; благодарете се, че има недоразумения между вас. Аз се радвам.

Няма сила като Божията сила, само Божията сила е сила.
Благославяй, душе моя, Господа! (песен)

Сега ще слезем да се приготвим за този прием. Ще слезем долу, на трапезата. Всички ще се наредят. Всеки да си носи канчето!

(*Запитват: „Как да се обръщаме към малките деца и как те към нас?“*)

---

[82] Вода, напълнена от Маричините езера при летуването на Учителя там през месец юли същата година.

На тях ще казвате: „Братче, сестриче.“ А децата на възрастните ще казват: „Обични бате, обична како!“

Беседа, държана на 21 август, понеделник, 9 ч. с.

ИСТИНАТА

Тайна молитва

Няма Любов като Божията Любов, само Божията Любов е Любов. (3 пъти)

Ще прочета първите десет стиха от 15-а глава от Евангелието на Йоана.

Сега на вас, учениците, ще ви задам един въпрос: кога гладният може да знае, че се е наял? Кога жадният може да знае, че жаждата му е престанала? Питам и обратното: кога ситият може да знае, че е гладен? Кога можете да познаете, че свещта свети? Когато гори, когато губи нещо от себе си, нали? Ние идваме вече, ние се домогваме да обясним научно промените, които стават вътре в нашата душа, в нашето съзнание. Това са все формули за Духовния свят.

Следователно свещта като гори, дава своята светлина. Туй горене може да бъде правилно и неправилно, т.е. пълно или непълно. Ако горенето е пълно, и светлината е по-пълна, по-силна; ако горенето е непълно, и светлината е по-слаба. Значи, за да познаем дали е горяла една свещ, трябва да видим дали е изгубила нещо от себе си. Ами когато изгори цялата свещ, къде отива? Тя се е превърнала в светлина. Свещта, сама по себе си, представлява сгъстени вибрации на светлината. И светлината, като се превърне в своето първоначално състояние, отива в своя първоизточник.

Сега допуснете, че имаме 10 милиона шишета, пълни с вода, и всяко от тях да събира по 10 кг вода. Значи 10 кг по 10 милиона стават 100 милиона кг. Ако изливате тази вода постоянно в един улей, нали

ще може да завъртите една воденица? Докога ще се върти тази воденица? Докато има вода. След като се завърти колелото и водата се излее, где ще отиде тя? В морето. Ами смляното брашно останало ли е там? Где е отишло? Значи 10 милиона шишета останаха празни. Енергията е била в шишетата, но шишетата не са самата енергия. И самата вода не е същинската енергия, тя е предала своята енергия, т.е. същинската енергия е преминала в брашното.

Сега аз ще ви запитам: какви са симптомите на Любовта според вашето схващане? Ами че кажете ми, как тъй хора, които по 40 години са учили в туй училище на Любовта, да не знаят какво нещо е Любов? Вашите първи учители какво са ви казвали, как са ви учили? Вашите бащи, вашите майки какво са ви казвали за Любовта? Аз пак ще ви кажа, че Любовта в своите най-малки изявления – това е физическата Любов. Тя е микроскопическата Любов, която се проявява на физическото поле.

Какви са нейните форми, нейните признаци? Първо, Любовта създава живота, животът създава формите, а формите дават място да се яви топлината и светлината в този живот. Тя започва с ядене и пиене. Щом човекът яде и пие, той има Любов. Тъй че всеки, който яде и пие, има Любов. Влюбените най-много ядат, те са ужасни гастрономи. Влюбените често не ядат от страх. На момата, когато има рандеву[83] не ѝ се яде, сърцето ѝ се притеснява, страх я е да не я уловят. Когато ще обесиш един човек, дай му най-хубавото ядене, ще яде ли? Не може. Неяденето произтича от страх. Някои казват: „От Любов не яде.“ – Не, не, от страх не яде. От какво се страхува? Да не изгуби Любовта. Пък той никога не е имал Любов. Може да се случи нещо, да се развали туй рандеву – страхува се.

[83] Рандеву (фр.) – среща.

Понеже аз зачеквам Любовта в нейното първично проявление, в най-първото проявление, сега вие ще ме разберете криво. Във вас има стари форми, аз зная къде ви отиде умът, но туй, за което вие мислите, в него няма никаква Любов. Тъй за пример, дето някой се превива от любов, припада от любов, после не му се яде от любов и много други работи върши, това са особени психически, болезнени състояния на душата. Това са отклонения на душата, те нямат нищо общо с онова здравословно състояние на тази възвишена Божествена енергия.

Сега ние минаваме на друг въпрос: аз искам да дойдем до целта да мислим здраво и да започнете да се освобождавате от вашите стари схващания. Ето в какво са погрешни вашите схващания. Да кажем, някоя мома иска да се жени, търси своя възлюбен. Този въпрос съблазнява малко хората.

Аз ще приведа друга форма, която не е тъй съблазнителна. Кого търси ученикът? Учителя си, нали? Следователно целта на ученика каква е? – Да намери Учителя си. Резултатът какъв е? – Знание. Тогава целта на Учителя каква е? – Да намери своя ученик, казано в най-проста форма. Сега тия са вътрешни отношения. Защо търсим Бога? Ние Го търсим в Неговото първично проявление, за да ни даде Любов, а Любовта ще ни даде живота. Животът у нас липсва. Обект на Земята е Животът. Този живот ние търсим.

Следователно Любовта, като се яви в своите проявления, трябва да създаде най-малката форма на физическото поле. Щом дойде Любовта, тя ще създаде първата форма, после ще почнат да се явяват ред други форми: те се сгрупирват, дават живота, той строи и започва растенето в света. Сега по какво се отличава Любовта? Че тя внася Живота. А по какво се отличава животът? Има движение отвътре навънка – разширение. Първото нещо в живота е разширението: там

дето има живот, има топлина, има и светлина. Там дето няма живот, топлината и светлината липсват.

И сега можем да направим такова едно твърдение. Целият космически мир, материята, от която сегашният космос е създаден – това е изостанала енергия, неоползотворена енергия от хиляди и милиони космоси, които са съществували в миналото. Материята, която е изоставена, е от съществата, които са работили тогава, и вие сега влизате в тази материя, за да я използвате. Но понеже в тия хиляди и милиони космоси всичките същества, които са минали, са изоставили своите желания, мисли и действия вътре в тази материя, то затова, като строите вашите къщи, по някой път се появяват остатъците на хилядите и милиони векове. И право казват някои, че сегашната материя, това са заспали духове, които трябва да се събудят – спящи духове са те, които трябва да се пробудят. Сега разбирате ли тая работа? Тя е неразбираема работа.

(*Запитват: „Следва ли да заключим, че тия духове са били много идеални?“*)

Някои са били много идеални, а някои са били сто пъти по-долу от нашия свят. Този космос, сегашният, е един от най-добрите, които сега съществуват, а за в бъдеще може да има по-добри от него.

Сега ние ще проучваме Любовта като сила. По какво се отличава човек, когато тази Любов влезе в него? Най-първо Любовта прави човека млад. Имаш Любовта – подмладяваш се; губиш Любовта – остаряваш. Имаш Любовта – придобиваш знания; губиш Любовта – оглупяваш. Имаш Любовта – добър ставаш; губиш Любовта – лош ставаш. И ние обясняваме нещата тъй: щом си неразположен, щом си лош, изгубил си Любовта, значи липсва ти нещо. Кой се дразни? Я вижте онзи баща, който няма петаче в джоба си, колко се дразни, неразположен е, недоволен е. Но я му турете в джоба няколкостотин

наполеона, той за няколко часа ще измени разположението си, веднага ще се развесели и всички вкъщи ще бъдат весели, радостни, нали? Нали туй е факт? Да, сега някои казват, че животът бил много идеален. Как е идеален? На Великден, ако има козунаци, яйца, кокошки, пуйчици, ядене, пиене, всички са весели – „Христос возкресе“ има там; но ако няма яйца, козунаци, ядене, пиене, хлебец, агънце – „смертию смерт.“[84] Аз говоря за тия неща, за туй наше съзнание на Земята. Когато човек дойде да разбере по-дълбоко законите вътре в материята и неговото съзнание се повдигне и влезе в съзнанието на ангелите, въпросът е друг. Но ние влизаме в нашето съзнание: трябва да го изучаваме, него искаме да превъзпитаме.

Любовта, като всяка енергия, може на някои места да се натрупва повече, на някои места по-малко. Можеш да бъдеш преситен от Любов, тъй както можеш да бъдеш преситен от ядене. Да си преситен, значи че формата, в която тази енергия трябва да се вмести, не може да изяви по-интензивните трептения на Любовта. Има толкова силни трептения на Любовта, че ако ги прекарате през сегашната нервна система на някой човек, той ще се стопи. И този човек тъй ще се стопи, моментално.

Ако за пример прекарате този силен ток на Божествената Любов, която сегашните серафими и херувими имат, човек просто ще се превърне на светлина, но няма да разбере какво нещо е животът. Той ще изгрее и ще се стопи, но няма да знае защо е изгрял и защо се е стопил. Пък сега вие горите и се топите постепенно и знаете защо се топите. Майката казва: „Стопих се, изгорях.“ Бащата казва: „Стопих

[84] Израз на църковнославянски, който се произнася през Светлата седмица по време на Възкресение: „Христос воскресе из мертвых, смертию смерть поправ и сущим во гробех живот даровав.“, което се превежда така: „Христос възкръсна от мъртвите, като със смърт смъртта потъпка [унищожи, премахна] и на тия, които са в гробовете, живот дарува.“

се." И ние горим. Човек е една запалена свещ: горим 10-20-30-50-100-120 години най-много, все горим и нещо изгаря, а нещо остава от нас.

Сега най-първо вие, като ученици на Окултната школа, ще се старaете сърцата ви да бъдат топли, т.е. в съзнанието ви да няма никакви горчиви чувства. Когато някой човек ви е направил пакост, като го видите, да не се обръща сърцето ви, или като го видите, да не завъртите очите си. Да спазвате едно пълно съзнание на единство вътре в себе си, като че ли нищо не се е случило.

В българския език в думата „любовъ" липсва онази линия, която уравновесява силите. Българите за любовта си нямат линия на уравновесяване, равнодействаща сила[85] нямат, вследствие на това цялата страна е размирена – не че искат да бъдат непостоянни, но техните чувства се видоизменят. И тъй, окултният ученик, преди да стане ученик, преди да влезе в училището, трябва да намери своята равнодействаща сила и така може да стане ученик.

Това да се запише. Като се запишете в Школата, първото нещо е да намерите своята равнодействаща сила.

В българската дума „любовъ" буквата „л" представлява един ъгъл, стремеж има, но този ъгъл не е затворен като триъгълник. После, имате буквата „ю", образувана от една малка пръчица, и до нея е буквата „о". След туй имате буквата „б", която показва закона на растенето. Тя е формула. Думата „любовъ" в българския език показва, че има методи как да превърнете тази сила, да я направите един творчески елемент.

И тъй, българинът казва така: „В Любовта си най-първо ти ще се стремиш към Бога, но ти до Бога няма да отидеш." Че няма да отиде до Бога, това се вижда в буквата „л", дето си е оставил отворено място,

[85] Равнодействаща сила – сила, която оказва действие на едно тяло, равна на общото действие на няколко други сили.

за да се върне отгоре. Той отива до конуса, но после, като стигне до върха, седи, седи, казва: „Не може да се мине, много е тясно“ – пак се върне назад, излезе отдолу, мъчи се да направи тази права линия, на буквата „ю“, отива нагоре, пак се връща назад и казва: „Тази линия трябва да я пробия.“ Образува „о“-то и после казва: „И тук не е Господ“ – върне се, забие си главата в земята и после, като го погледнеш, минал през житния клас, казва: „Далече е Господ – и тук не е, дали ще Го намеря някъде?“ И след туй какво казва българинът? – „Минах в ъгъла, на върха на конуса ходих – няма Го Господ; в правата линия бях – няма Го, в земята ходих, ниви садих, не намерих Господа; в класовете ходих – няма Го. Има Го, няма Го... чакай да се оженя.“ Буквата „в“ показва, че той се оженва. Ер-голям („ъ“) е еврейският „йот“ – той показва, че е намерил принципа, който твори, става много силен и смел да руши, но още не е намерил равнодействащата сила. Българинът казва: „В конуса влизах, в правата линия бях, в земята се посаждах, в житния клас бях, ожених се – намерих силата.“ Къде? – „Имах поданици, но туй, което осмисля живота, не съм го намерил.“

И тъй, досега българите не са намерили туй, което осмисля живота. От колко букви е съставена думата „любовъ“ у българите? От шест букви. Значи българската любов е в полето на илюзиите – дотам е достигнал той.

Тогава коя е тази равнодействаща сила? Това е Истината. Туй, което спира сега славянските народи, българите, то е, че те не могат да казват Истината. Туй им липсва – Истината не могат да казват. Хората, които най-много обичат да послъгват, това са българите, славяните. Българинът, като дойде да те излъже, почва да се смее, мисли да те преметне. Той казва: „Преметнах го.“ Запитва го някой: „Този ли път води за еди-къде си?“ – „Този е пътят.“ И после, като те забърка, казва: „Ама че го затикнах, задъни се някъде. Аз направих

това, за да го изпитам има ли ум той.“ И никога няма да ти каже нещо точно. Ако го питаш от туй село до онуй колко има, ще ти каже: „Е, тук е, наблизо.“ Вървиш час, два, мислиш, че си пристигнал, и най-после чак ще дойдеш. Близо било. И после, ако нивите му родят много жито и го попитат как са, има ли много жито, той ще каже: „Е, няма много.“ За каквото и да е, никога няма да ти каже истината.

И тъй, в тази Школа, в която вие влизате, се изисква да се говори Абсолютната Истина, не абсолютната откровеност – аз не говоря за абсолютната откровеност, а за Абсолютната Истина. В дадения момент, когато дойде да кажеш Истината, да не се поколебаеш по никой начин да кажеш на света Истината, тъй както си е: нито преувеличена, нито намалена.

(*Да мълчим.*)

Мълчанието някой път говори и лъжата. Трябва да се говори Абсолютната Истина. За учениците казвам сега това: Абсолютната Истина трябва да се говори. Дойде някой и ви пита: „Ти какво мислиш за мене?“ Преди да е дошъл той при тебе, ти казваш в себе си: „Той е малко вагабонтин, обича да си подрънва.“ Не казвам, че вие го казвате, аз привеждам един факт, който е много верен. Това са проверени факти от мене. Ти мислиш в себе си за някого: „Той е малко вагабонтин, не е толкова честен“ – изреждаш в себе си упреци против него. Дойде, пита те: „Какво мислиш за мене?“ – „Отличен човек си!“ – Не, ти ще му кажеш: „Аз мисля, че ти си малко вагабонтин, обичаш да послъгваш. Тъй аз мисля. Истината искаш да знаеш, нали? Тъй аз мисля. Ти можеш да ми се сърдиш, но туй е истината, ни повече, ни по-малко.“ Ще му кажеш истината право в очите.

Той може да ти каже: „Ама ти за мене такова ли мнение имаш?“ – „Е, нали ме питаш за истината? Ако не ме питаше това, то е друго,

аз бих замълчал, но понеже ме питаш за истината, аз ти я казвам." Ако обаче мислиш, че той е добър, ще му кажеш: „Ти си добър." Кажи му Истината! Той може да ти каже, че лъжеш, но Истината ще кажеш. Няма да преувеличаваш, ще кажеш туй, което в дадения момент е вътре в твоето сърце. Само при такъв един начин на мислене ще имате един нов подтик в живота.

Колко уроци са ми давали, за да ме морализират: „Ти, Господин Дънов, не говори така, бъди малко по-предпазлив, внимателен, ще докачиш хората." Е, хубаво, аз трябва да кажа Истината; че те ще се докачат, това е друг въпрос. Законът е такъв, че аз трябва да кажа Истината. И знаете ли какво би станало, ако човек престанеше да говори Истината?

Представете си, че една чешма се задъни в своя кран, а напорът на водата ѝ е много голям – какво ще стане? Ще се разпука. Аз трябва да говоря Истината, за да не се разпукам, а когато нещо се разпука, то направя хиляди злини. Една необходимост е да говорим Истината. Горко ни, ако не я говорим. И в края на краищата всеки от вас в края на своята еволюция ще бъде заставен да изкаже Абсолютната Истина – тъй, както си е. И сегашната карма не е нищо друго, освен едно отклонение от Истината – тъй, както си е. Кармата се е зародила в момента, когато ние сами сме се отказали да говорим Истината. Първият момент, първото отклонение, когато човек се е отказал да говори Истината, е създал сегашната карма, която е родила хиляди злини – и за да се освободим от нея, ние трябва да говорим Истината и да започнем да я прилагаме в живота си.

От вас, като ученици, искам да прилагате Истината: абсолютно, без никаква лъжа. „Ама малко бяла лъжа?" – Не, никакви бели, нито черни лъжи. Ще говорите чистата, бялата, светлата Истина. За нас и бялата, и черната лъжа е все лъжа. Разбирате ли туй правило? Това е

моралът на новия живот, моралът на новия ден. Ще правите разлика. В нас абсолютно никаква лъжа не съществува, ни помен от нея: никакво извъртане на фактите, никакво извъртане на чувствата, никакво извъртане на помислите, никакво извъртане на действията, никакво извъртане в движенията на очите. Всеки един наш поглед, всяко движение на лицето, на ръцете, на устата, на тялото, на краката – всичко това трябва да изразява Божествената Истина. Защото и в ходенето има разврат. Аз мога да направя едно движение и да ви развратя. Мога да си мръдна устата по един начин и да ви дам по една лоша мисъл. Мога да изкривя тъй окото си, че и без да ви кажа нещо, да направя един иширет[86] и да посадя едно зло във вас. Тъй че ние със своите движения правим по-големи злини, отколкото като говорим с устата си.

Абсолютно никаква лъжа! Този, който е дошъл да се крие в твоята къща, за да не лъжеш заради него, ще го вземеш и двамата ще бягате. Ще бягате, за да не казвате лъжата. Няма да чакаш да дойдат онези в къщата, че да те питат где си го скрил. Не, ти с него ще офейкаш с време. Чудни са хората – и двама ще бягате! Никой няма да те застави да говориш лъжа. Щом бягате и двамата, като отидете в гората, там ще кажете Истината. Ще кажете: „Братко, и двамата сме в гората, сами сме тук.“ Абсолютно никаква лъжа в новия живот!

Туй да го запишете. Туй е в нашия морал. Без изключение, ние за изключения не говорим. Тъй е, казвам ви Истината. Туй е факт. В новия живот ще казваш Истината – без никакви изключения. Право на предмета – ще говориш Истината без никакви изключения. Може да те обесят, може да страдаш, може да изгубиш имането си, честта си, всичко, но ще кажеш Истината. Кажеш ли я, ти си ученик във Великата школа на Бялото Братство. И такъв един човек, след като

[86] Иширет (разг.) – знак, направен с ръка, с очи и др.

умре, Белите братя ще го възкресят и ще кажат: „Ние те похвалваме, че ти си пожертвал живота си за Истината, че ти си изпълнил великия морал на новия живот.“

И ако вие приложите този морал, както ви казвам, за една година, вашите лица другояче ще изглеждат. И аз ще туря всинца ви на един изпит, за да видя доколко говорите Истината. Туй да го знаете. Най-първо ще ви изпитам за Истината. И тогава знаете ли колко плач ще има между вас? Най-малко по един ден ще плачете през седмицата. За какво? Че не сте казали Истината. Истината, Истината, Истината, Истината, Истината!

Сега въпросът не е само да казвате Истината, но тази Истина трябва да я любите, защото след като я кажете, да не си納 речете: „Отгде се домъкна ти у дома, че за тебе толкова страдания понесох!“ Кажеш ли така, пак ще сгрешиш. Не, след като пострадаш за Истината, ще се порадваш и ще кажеш: „Сестро, аз се много радвам, благодаря ти за голямото щастие, че ти дойде у дома да ми създадеш толкова приятности, аз ти крайно благодаря.“ И всичко това не само да го кажеш, но да го почувстваш в душата си и да бъдеш радостен, че си пострадал за Истината. Това е идеалният стремеж.

Тогава ще имаме наука, ще ни се отвори Природата. Най-първо, след като влезете в Природата, ще намерите ключовете на всички прави и криви действия, които са съществували в миналото, на всички добрини и злини, ще видите страшни работи. И ако не сте смели да казвате Истината, вие ще се уплашите още първия ден, на първата стъпка. Ако ви въведа в този път на Истината, на колко души от вас пардесютата ще вземат хоризонтално положение? Ще бягате назад.

Сега представете си, че аз правя с вас следния изпит. Аз ви говоря като на ученици, със символи, но говоря неща, които са

проверени и верни. Представете си, че аз съм учител и ви уча за Любовта, но вие не разбирате, не знаете това изкуство. Аз ви говоря за Любовта и казвам, че тя е една нишка, която вие не виждате. Тя е тънка като паяжина, но е толкова силна, здрава, че може да ви удържи. През нея текат токове, които ви поляризират и можете да станете и тежък, и лек. Вие не виждате тази нишка, но аз съм ви свързал с нея и ви пазя от всички пакости.

Минеш пред една голяма пропаст, казвам: „Нали казваш, че съм ти Учител, ти ме обичаш, хвърли се долу." – Какво ще кажете? – "Учителю, сериозно ли говориш?" Той ще коленичи долу и ще каже: „Сериозно ли говориш, моля ти се, не ме карай да се хвърлям долу, пусни ме!" Колко от вас ще се хвърлят? Ако той е ученик, изведнъж ще се хвърли, ще увисне на нишката и аз ще го извадя. Аз ще добия вече вяра в него, той в моите очи ще порасте, ще порасте с един метър в моето съзнание и ще кажа: „Този е ученикът, на когото мога да разчитам." И онзи, който ще коленичи, и него ще зная. Друг пък ще каже: „Имай ме за отречен, още не съм готов – това е тежка работа, тежка наука, не е за мен."

Когато влизаме да служим на Бога, ще изпълним Неговите Слова абсолютно, без никакво колебание! Всяко колебание е разрушаване. Може да ни костваживота – това е безразлично, но ние ще кажем тази Абсолютна Истина и в положителна, и в отрицателна форма. А туй в църквата го наричат изповед. Пред себе си човек най-първо трябва да се изповяда. Ще съзнаеш пред себе си, ще направиш една изповед, ще се върнеш назад, ще си кажеш: „Не говоря Истината." Ще идеш втори път и като се върнеш, ще кажеш: „Не говоря Истината." Онзи, Великият закон на Духа, казва: „Не казваш Истината." Втори, трети, четвърти път, докато се задоволиш.

За пример има между вас мнозина, на които детето отиде някъде и открадне нещо. Вие сте едно семейство честно и почтено. Майката казва на детето си: „Ти сега ще вземеш това нещо скришом, ще го върнеш и няма да казваш нищо.“ Друга майка ще каже: „Ти ще го вземеш, ще го върнеш и ще кажеш истината, че си го откраднал.“ Коя майка говори Истината? Втората. Ще си изповядаш Истината. Тази майка дава едно правилно възпитание на детето, че Истината трябва да се казва. Взетата вещ трябва да се върне.

Ако ви задам някои упражнения и вие не ги направите, ще почнете да ми давате извинения и ще кажете: „Аз не можах да напиша нищо, много тежко ми беше, болен бях, децата, жената са неразположени, имах няколко полици, уморен бях.“ – Не, ще кажеш пълната Истина защо не написа упражнението си. Ще кажеш същинската Истина. Не давай такива извинения, които не са били причини за спирането на туй упражнение.

И тъй, сега разбрахте първото правило: равнодействащата сила в света, това е Истината. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, няма да говори от нахалство, но ще говори Истината заради самата Истина. У нас има един велик закон, който ни заставя да говорим всякога Истината. У вас има едно тънко чувство и ако развиете туй тънко чувство, когато извършите една постъпка, която не е права, то всякога ще почувствате една малка тъга, една вътрешна скръб.

Ще кажете: „Туй, което сторих, не е право.“ Дойде някой човек, бутне ме и аз го бутна. „Защо се буташ до мен?“ Причината, за да му отвърна, не е в това, че той е дошъл до мен и ме е бутнал. Казвам: „Защо се допря до мен? Не трябва да ме притесняваш.“ Причината не е в това, че се е допрял до мен, че ме е бутнал, не е и в притеснението. Ако някоя млада мома, която обичам, дойде до мене, може и да ме притеснява, ще я бутна ли настрана? Ако туй притеснение е причина

за моето негодувание, трябва да я отстраня, но аз казвам: „Може още да ме притесняваш."

Как е тогава? Значи ние имаме известно отвращение към този човек. Тъй седи въпросът. Ще му кажем: „Не те обичам, затуй не трябва да се допираш до мен." На всички хора, които ни са симпатични, всичко прощаваме, всичко им търпим, а които не са ни симпатични, и най-малкото не можем да понесем, към най-малката им грешка сме взискателни. Тъй седи Истината.

Туй е първото правило: ще се научим да бъдем искрени. Аз ви уча на един морал, който може да се приложи абсолютно, без никакво изключение! И най-хубавото правило в света е правилото, което няма изключение. Всички правила и закони, които имат изключения, не са наши. Законът е закон без изключение и правилото е правило без изключение. В нашите правила, в нашите закони, в нашите постъпки няма изключения. Разбрахте ли?

Запишете си това. Да не казвате: „Учителю, какво да мислим за нашия морал?" Нашият нов морал е: без изключение да говорим Абсолютната Истина, тъй както тя е в своята същина, тъй както е пред нас, пред нашето Божествено съзнание. Само при едно такова съзнание вие можете да станете пръчки, да пребъдвате на лозата. Само при едно такова съзнание може да пребъдваме в Христа. Защото Христос – това е една Абсолютна Истина в себе си. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът." Абсолютната Истина е Той. И ако искате всинца вие да пребъдвате в Него, Той подразбира да пребъдвате в тази Школа.

Първо, тази равнодействаща сила ще я спазвате. Само така може да имаме една положителна наука. Няма да има мъчнотия, която да не можем да понесем в живота. Изгубим ли Истината, всичко ще изгубим и ще имаме една връзка от страдания. Ще имаме друга една

светлина – лъжата: тя ще дойде на нейно място. И тогава се нанизват всички страдания и работите се усложняват, докато всичките наши лъжи се разпръснат и ние пак останем с Истината, че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде.

Сега вие ще ми кажете: „Тъй е, Учителю, хубаво е за онези, които имат малко грехове, ами онези, които имат много грехове, как ще започнат да говорят Истината?“ И с малко грехове, и с много грехове е едно и също. Единият грях е родил многото грехове и многото грехове са родили единия. Туй не е извинение. Щом си правил много грехове, ще правиш и много добрини. Туй е закон. Ако имаш хиляди грехове, ще кажеш: „Господи, аз ще направя за всички злини в света и толкова добрини. Всичко ще поправя, тъй както Ти искаш.“ Ще се върнем и ще поправим. Може тази погрешка да ни коства хиляди години, все едно: дойде ли да изпълним Волята Божия, дойде ли се до Истината, ние сме готови на всички жертви.

В нас волята е диамантена! Това разбирам аз под воля диамантена и под белия цвят. Когато казвам, че волята ни е диамантена, това значи: ние всякога сме готови да говорим тази Истина, която изразява Божията Любов и в която Бог се проявява. Престанем ли да говорим Истината, ние изгубваме всичко.

Най-голямата радост на човека е да говори Истината. Колко е приятно да бъде човек искрен! Не откровен. Кое е по-хубаво: човек да бъде откровен или искрен? Ако човек е откровен, а не искрен, това е едно зло. Откровен и искрен не е едно и също нещо.

Когато изучавате окултната наука и френологията, ще видите, че за искреността има един център, а за откровеността – друг център. Откровени хора са ония, които не са скрити, а искрени хора са ония, които са съвестни. Откровеният човек не е скрит, не е потаен, а искреният човек е съвестен. Някой човек обича да държи Истината –

той не е скрит. Тъй щото на откровеността произходът е един, а на искреността – друг. Искреността произтича от един морален закон, а откровеността произтича от един полуинтелектуален принцип.

За пример аз съм откровен, отивам да кажа някому, че съм беден, разкривам своите страдания: че жена ми, децата ми са болни и искам вие да ми помогнете. Но в тази откровеност има задна цел. Когато искреният човек разкрива всичките свои престъпления, в него няма две мисли, две желания.

Та аз желая вие да бъдете искрени и после откровени. Ами че сегашните страдания са създадени от Невидимия свят, за да научи хората да говорят Истината. И когато съвременните културни хора осъзнаят, че пътят, по който вървят, не е прав, че техните постъпки не са прави, че техните мисли не са прави, че техните желания не са прави, когато всички осъзнаят това, светът ще се оправи.

Но сега вземете всяка една форма, всеки един институт: той мисли, че туй, което държи, е право. И затуй Писанието казва, че Бог прави всичко ново, че всичко старо се заменя. Старото Небе, старата Земя си заминават. Старото Небе – това е старият порядък на нещата; Земята е старата основа, на която този порядък е бил положен. Всичко туй се оттегля. Идат Ново Небе и Нова Земя, в които царува Абсолютната Истина.

Тъй: сега не мислете, че да говорите Истината е тежко. Не е тежко – тежко е, докато човек не знае. Но аз ще ви приведа един факт. Когато кракът ви е нормален, на вас ви е приятно да ходите. Но представете си, че вашият крак се изкълчи и ви боли – тогава вие няма да ходите по права линия, а ще се кривите, ще се кълчите. И ако ви питат: „Защо се кълчите?“, ще кажете: „Такъв ми е навикът.“ – Не, не, липсва нещо на крака ви. Този крак трябва да се намести. Имаш

известна болка, затуй не можеш да вървиш по права линия. И ако ние не можем да говорим Истината, куца ни нещо.

Ще изправим всички наши хилави работи. Как? – Като влезе Любовта, тя ще намести всичко. Ще намести органите на техните места, ще ги направи естествени. И тогава, чрез тия естествени органи, сили, способности, ние ще можем да живеем един чист Божествен живот. И какъв ще бъде този Божествен живот? Аз ще ви кажа сега.

Вие имате красива дъщеря. Ще ви представя работата тъй: обичам дъщеря ви, нали? Но вие не ме обичате, имате съображение. Е, допуснете сега, че аз съм ученик на Окултната школа и направя вашата дъщеря да умре. Вие пазите дъщеря си затворена, тъй – прикрита за целувки. Казвате: „За всеки друг, но не и за този вагабонтин." Умре тя, привидно умре тя. Аз пращам отдалече едного, който ви казва: „Има един човек, който може да възкреси дъщеря ви, да я оживи." И ако аз дойда, целуна дъщеря ви и тя оживее, ще ми се сърдите ли? Не. Ще кажете: „Господ здраве да ти дава." Тъй щото в нашата наука ние всякога даваме от нещата, които носят живот в себе си. Разбирате ли? Сега всички неща от истинския живот са много извратени. Когато се говори за целувка, тя е просто един символ на живота. Символ е тя.

Та по правия път на Истината ще се задоволят всичките ваши копнежи; най-възвишените ваши копнежи ще бъдат задоволени по един правилен начин и за вашето добро и за доброто на вашите ближни. Нали сме удове[87] един на друг? Ако сме удове на това Христово тяло, това тяло трябва да функционира и всеки един уд в нас трябва да функционира правилно, да бъде израз на Божествената Истина, за да се всели Христовият Дух в нас. И когато действаш с

[87] Уд (ост.) – орган на тяло, крайник.

Истината, Духът на Христа ще се всели в тебе. И тогава Духът ще каже: „Не бой се, ние сме с тебе, говорѝ Истината.“ И тогава всеки уд ще бъде израз на Истината.

Защо трябва да говорим Истината? Защото Христос ще бъде с нас. Ние може да сме много малки, но когато говорим Истината, Той ще каже: „Моят Дух е във вас и Аз ще се застъпя заради тази Истина, която говорите!“ Не сме сами в света и вие не сте сами. Та сега не мислете за това. В тази Школа има възможност един ден, като говорите Истината, да постигнете онова, което желаете. Но се иска не желязна воля, нито гранитна, а диамантена воля. И бял цвят се изисква! Сега разбирате ли ме добре?

(*Разбираме.*)

Сега някои от вас ще кажат: „То е тъй, но ние не можем.“ – Не, Новият живот започва. Ученикът на Школата трябва да живее така. Не живее ли така, той не е ученик. Казвам ви правилото: само така трябва да живеете. Няма кой да ви контролира, няма да туряме детективи, стражари да ходят подир вас. Ние имаме стражари, които ходят вътре и всичко знаят. Отвън ние нямаме нужда от стражари – ние имаме такива отвътре, каквито светът не е виждал. И всичко се хармонира във всичките негови подробности. Не си правете илюзия, че всичките ваши постъпки, мисли, действия, желания в Школата ще се хармонират. И някой път вие ще ни създадете работа, след като изгубите живота, да изтриваме петната. Ще ни създадете работа, ще кажете: „Не искам да бъда ученик на Школата.“ – Не, не, няма нищо по-хубаво от това – да бъде човек ученик на тази велика Божествена школа! Човек ще израсте пред себе си, ще стане едно същество възвишено. Това е моралът на тази Школа и влезете ли вътре, каквито погрешки имате, ще се стараете да ги изправите, и то не наполовина, а абсолютно.

Сега от вас, учениците, искам през цялата година да изправите всичките погрешки, които познавате във вашия живот, а които не познавате, тях оставям настрана; но които са изникнали в светлината на съзнанието, трябва да ги изправите, и няма извинение вече – ще ги изправите! Как? С Любовта може моментално да ги изправите: в един ден, в един час, в една минута всичко може да изправите. И аз ще ви направя един опит, правил съм тези опити много пъти и сега мога да ви направя този опит, но първо вие ще се опитате, че като не можете, тогава аз ще го направя. Тъй както изкарах тия 104 души на Мусала, така по същия начин ще изкарам и вас, ще ви направя опита. И като го направя, ще го видите, тъй както видяхте опита на Мусала. Тук няма никаква човешка мисъл – опит е.

Истината ще говорим всички. Всички ще бъдем искрени! И светът ще почувства, че действително тия хора са ученици на Бялото Братство. Ние не се хвалим със своите начинания. В началото на живота може да има погрешки – те са привидни за нас. За нас е важна крайната цел – Истината. Да сме смели, да говорим Истината. Онзи, който говори Истината, той е човекът на Бялото Братство.

(*Ако някой не ни говори Истината, трябва ли да му кажем: „Ти не говориш Истината“?*)

Ако те пита, кажи му направо. Ако те пита: „Ти какво мислиш, аз говоря ли Истината?“, ще му кажеш: „Братко, не говориш вярно, ти не говориш Истината.“ Тъй ще му говорите: „Ще ме простите, ще ме извините, но аз ще кажа онова, което е в мене, да не го крия: чувствам, че ти не говориш Истината. Не че съм прав, тъй чувствам сега и изказвам своите чувства. Трябва да бъдем мълчаливи в работата. Щом се изменят моите чувства, тогава като ме питаш как мисля, ще ти кажа: „Сега чувствам, че говориш Истината.“ И той ще се зарадва. „Чувствам, че не говориш Истината.“ След една година

дойдеш: „Чувствам, че говориш Истината. Казвам ти, защото ме питаш, а ако не ме питаш, аз ще мълча, няма какво да нарушавам общите правила.“ Някой греши там – не се занимавай с неговите грехове: ти си върви по пътя, това не е твоя работа – ако ти се спираш, ти пречиш на своята еволюция. Ако там някой вол се разлага и мирише, ще се спреш ли да плачеш за вола, че мирише? Затвори си носа и върви, с вола да се разправят орлите и кучетата.

(*Ако ни питат за неща, които не трябва да разправяме, какво да кажем?*)

Щом питат за неща, които не засягат Истината, няма да говорим.

За нас важат само нещата, които са във връзка с Истината. Всички неща извън Истината не ни интересуват. Че някой обича да лъже – това е умрелият вол; че някой обича да насилва – това е умрелият вол; че някой обича да забогатява – това е умрелият вол, този, който се е вмирисал – той е извън тялото. Само здравите са в тялото. Който казва: „Аз ще работя за себе си“, той е в стария живот. Който казва: „Аз ще работя за Бога“, той е в Новия живот. В новия живот, като ти забележи някой нещо, няма да кажеш: „Аз ще живея за себе си“, а ще кажеш: „Братко, аз ще се саморазвивам, ще изразя Божествения живот, почакайте ме. В какво не съм ви послужил?“

Ще ми направите един упрек: „Господин Дънов, онзи ден, като дойдох в дома ти, бях гладен – ти си направи оглушки, яде, а мен не покани.“ Ще му кажа: „Братко, аз ще поправя погрешката си, ела утре.“ И като дойде, ще му сложа ядене, ще го питам: „Доволен ли си сега?“ Ако не е доволен, ще му кажа: „Ела и друг път при мен“, докато най-после остане доволен. Ела при мен – това е закон, ще ти направя услуга; понеже ти си от това Братство, аз ще изпълня правилото, тъй както Истината го изисква. Без никакво изключение. Всичко, каквото бих направил за теб, ще го направя тъй, както за себе си го правя, без

изключение. Ще те обичам, както себе си. Това е закон. Аз ще му кажа Истината – тогава и той ще ми каже Истината.

Като почнем да си казваме Истината, ще почнем да изправяме нещата. Ами че това е морал. За пример аз съм повишил тона си някъде малко. Казвам: „Не трябва такъв тон. И без да си повишавах тона, можехме да се разберем." Аз вземам съвременната механика: един гвоздей може да се закове с малък камък, но мога да взема един голям чук и да разбия и дъската. Ако този малък гвоздей мога да закова с малък чук, защо да го зачуквам с голям? Ще взема малък чук. Малък чук за малък гвоздей. Сега искам от вас за малки гвоздеи – малки чукове, а за големи гвоздеи – големи чукове.

Значи предстои ни една сериозна работа. Приятно е човек да оправя своите погрешки. Някой път е приятно човек да оправя погрешките и на други хора. Ама знаеш ли как се изправят погрешките на други хора? Има в света такива индивиди! Аз зная, има такъв случай: дойде някой и ми се оплаква, че бил беден, страдащ, бъдеще нямал – иска да му помогна да живее добре. Аз не му казвам, че ще му помогна, опитвам го. Не е хубаво да даваш всякога. Той не знае, аз ще си помисля и ще отида да разплатя всичките негови дългове и ще взема полиците. После скришом му изпратя няколко чувала брашно. Подобри ли се положението му? Такъв човек носи скърбите на други хора, изпразва своята каса.

Ще кажете: „Ама като правим така, какво ще стане с нас?" Като правим така, ще възкръснем, а понеже сега не правим така – умираме. Така, има души, има духове от Невидимия свят, които тайно, горе от Небето, напущат своето положение и помагат. И ти, като се оплачеш, те ти подобрят положението, а ти казваш: „Някой щастлив момент е дошъл." Този щастлив случай е, че някое разумно същество, като си му разправял, казва: „Господ няма да уреди работите, чакай аз да ги

уредя.“ Не че Господ няма да ги уреди, но Господ казва: „До Мене се изпраща една молитва, кой от вас ще изпълни Моята Воля?“ И Божествената мисъл се предава от най-висшите светове, докато дойде до Земята. И тази мисъл хлопа някому, но той не иска да изпълни Волята Божия. Друг пък казва: „Мен ме имайте отречен.“ Иде при друг, той казва: „Готов съм, Господи!“ – „Кой си ти?“ – „Иван Стоянов.“ Господ пише: „Иван Стоянов извърши Волята Ми. Турете името му на книга, запишете го за възпоменание, та като дойде при Мен, Аз ще имам един обяд с него.“ Тъй пише Господ в книгата си. Това е правило в Школата.

Това са морални правила, които дълбоко ще вложите. И само така ще дойдем до другата страна на Школата – за изучаване на природните сили и впрягането им в работа. Само когато образуваме във вас диамантена воля и белия цвят, тогава ще пристъпим към втората част на Школата, която се нарича бяла магия. Но там се иска диамантена воля, която пред нищо не се огъва. Само при такава воля ние може да правим велики опити в Природата. А при сегашната воля, желязна и гранитна, ще имаме само насилие и прах ще вдигаме.

Сега от всинца ви искам диамантена воля и като се срещнете, ще казвате: „Нашата воля е диамантена и нашият цвят е бял.“ Има ли сега нещо мъчно? Няма. За Любовта няма мъчни работи. Аз искам всички да станете млади: не да станете млади, ами ще бъдете млади. Искам сега, като се върнете по домовете си, да носите в себе си през тази година тази връзка на Любовта. Ще правим малки опити. Само микроскопически погрешки ще има – има погрешки, които ние не считаме за непоправими, стига волята да е диамантена.

Постоянно изправяне, изправяне! И като изправим всичко, ще внесем Новия Живот, ще внесем Новата Любов, ще внесем Новата Мъдрост, ще внесем Новата Истина. И ние туряме вече една велика

основа, върху която можем да градим Божествения закон. Любов, Мъдрост и Истина – това е великата основа, върху която ние ще градим своето бъдеще. И тогава Ново Небе и Нова Земя ще се създадат върху тия три велики принципа – те са правила на Школата. Тогава ще чуете гласа: „Аз съм Пътят, Истината и Животът." Пътят е Любовта. Който има Любов, само той пътува от място на място. Нали искате да любите? Пътят какво е? Любовта е Пътят. Истината е равнодействащата сила, която отмерва този Път, а Животът го осмисля. „Аз съм Пътят" – казва Христос – това е Любовта. Може да искате да любите – Пътят, това е Любовта.

И тъй, аз казвам: „Аз съм Пътят, Истината и Животът." Това значи: „Аз съм Любовта, от която изтича Истината и Животът, който изтича от тази Истина, който я осмисля. Имате ли Любов, Истината ще дойде; имате ли Истината, Животът ще дойде; имате ли Живота, започва растенето, развиването на сили, способности, щастие, блага. На това Божествено дърво всичко в света започва да расте без колебание, абсолютно без никакво колебание! Без никакво изключение, без страх и без тъмнина. Ще приложите Новото учение и ще кажете: „Казано и свършено! Ние ще изпълним волята на нашия Господ на Любовта, Мъдростта и Истината без страх и без тъмнина. И в нас ще живее и ще се проявява Духът Христов. Ние и Той ще бъдем едно. Той и Отец ще бъдат едно и всинца ще бъдем едно. Едно ще мислим, едно ще действаме, заедно ще се радваме и веселим.

Имаше зададени 10 теми[88]. Кои от вас се задължиха да пишат? Някои задачи ще приложим за идущата година. Колко е часът?

(*Шест часа.*)

Да свършим!

---

[88] На миналогодишния събор през 1921 г. Учителя дава „10 теми от различни отрасли" в беседата „Правилна употреба на ума, сърцето и волята в живота" на 20 август.

Няма Истина като Божията Истина, само Божията Истина е Истина.

Сега полека ще станем, за да идем на вечеря.

Беседа, държана на 21 август, понеделник, 16.30 ч.

22.08. (ВТОРНИК), 5 ч. – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва.

2. Благословен Господ Бог наш.

3. Няма Мъдрост като Божията Мъдрост. Само Божията Мъдрост е Мъдрост.

4. Начало на Мъдростта е Любовта. Тя носи веселие и радост за човешките сърца.

Възлюблени сме сега, чада Божии.

Пейте Богу, песнопейте на Името Му.

Всяко дихание да хвали Бога.

Да се веселят Небесата и да се радва Земята. Душата ни ще се весели в Неговото присъствие.

5. Благославяй, душе моя, Господа.

6. Аз съм истинската лоза, вие пръчките. Който пребъдва в Мен и Аз в него, той принася плод много. (Йн, 15:5)

(*Коленичихме на дясното коляно в размишление върху тия изречения.*)

(*В същото положение изговаряме и следните изречения*:)

7. Начало на нашата Любов е Божията Мъдрост. Начало на нашата Мъдрост е Божията Любов.

8. Отче наш.

9. Молитвата на Духа.

10. Запишете си следния стих:

Бог на Господа нашего Исуса Христа, Отец на славата, да даде вам Дух на премъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети сърдечните ваши очи, за да познаете каква е необятната надежда на призванието Му и какво е богатството на преславното

Негово в светиите наследие – „проявената Негова Мъдрост“, „изявеното Негово Слово“.

11. Гимнастически упражнения.

Утринна молитва, държани на 22 август, вторник, 5 ч.

РАБОТА ЗА НОВИЯ ЖИВОТ

Да започнем пак упражнението с буквата „а“, за да опитаме къде има пукнатини в съзнанието ви. Ще имаме окултното упражнение с буквата „а“.

(*Пяхме упражнението със следните движения: дясната ръка простряна под наклон и после я завъртаме напред, като образуваме над главата кръг.*)

Сега поемете въздух, че тогава ще пеем. Двете ръце прострени напред, после поставени горе над главата с допрени пръсти. Двете ръце настрани, после над главата и обливане.

Туй е един метод за възпитание на децата в бъдещата Школа. Когато се учи музика, учителите ще възпитават децата по този метод вай-малко половин час. Някои от учителите могат да употребят този метод с учениците си. Като влезеш при децата, не започвай изведнъж да ги учиш, но около 10-15 минути направи едно упражнение, за да се хармонира съзнанието им под влиянието на музиката. Упражненията с буквите „а“ и „о“ можем да заменим с думи – хармонично съчетани думи трябва да намерим. Трябва да приготвим такива окултни упражнения, такива няма още преведени; окултна музика няма още в Европа, сега се заражда тя. Единствените окултни песни, които имаме, това са сега нашите. Навсякъде имате съвременни песни с мажорни и минорни гласове. Минорната музика всякога изразява дълбочина на сърцето, а тази дълбочина е потребна; мажорните тонове дават сила, интензивност.

Е, днес ще слушате този брат, грузинеца, който прокарва тази идея[89]. Той със своята цигулка иска да покаже, че свиренето може да се употреби окултно. Това зависи от душата на музиканта. Ако неговата душа е окултна, той може да изрази идеите си окултно. Затуй аз бих желал всички мои ученици да знаят да пеят и да свирят. Ако не могат да свирят, поне да знаят да пеят. Онези, които не знаят да пеят, ще могат да бъдат само слушатели, оглашени, но ученици без музика не могат да бъдат. Всеки от вас трябва да знае да пее!

(*Запитват: „Няма ли изключение от това, защото има братя и сестри, духовно издигнати, които не знаят да пеят и да свирят?“*)

Все им липсва нещо, все им липсва едно благородно чувство. И тъй, ние ще употребим музиката като средство за възпитание. После има много светски песни, които всъщност не са песни. Защо? Защото те са тъй нагласени, че не упражняват изискващото влияние. Класическата музика е друго нещо – нея ще изучаваме, откъдето и да е.

Всеки от вас знае песента „Живот преизобилен“[90]. Който има хубав глас, нека изпее „Живот преизобилен“. Ако искате да заставите някого да пее, той трябва да има вдъхновение. Някой брат или някоя сестра, която има вдъхновение, да я изпее, ако дойде Духът; ако не – няма нужда.

(*Един брат изпя песента.*)

Хайде сега всички да я изпеем.

(*Изпяхме я.*)

(*Учителя изпя едно хубаво окултно упражнение.*)

---

[89] Засега не сме открили кой е този брат-грузинец по онова време, който „свири окултно на цигулка“ по думите на Учителя.

[90] Няма данни за тази песен в наши дни, вероятно е протестантска и по онова време – популярна и в нашите среди.

Гласът на туй упражнение е окултно нотиран. Като сте в неразположение, седнете да си изпеете едно хо-хо-хо, хо-хо-хо[91], и всичко ще ви мине. При тази окултна музика се случва, че между двете части има близост, тъй че като изпеете първата, втората част сама изпъква. А при последното упражнение изведнъж има едно повишение. Туй са две състояния на съзнанието. Между двете части няма връзка. Изисква се воля, да знаете законите на съединението, за да можете пак да се върнете. Често някоя мисъл у вас се скъса, вие изпуснете известна нишка, тя се загуби и не знаете какво сте мислили. Тогава прекарвате едни преходен период и затова не можете да знаете. Този преход е положението на човек, който е живял в най-ниско състояние и иска да се качи горе, но като се качи горе, не знае какво да прави. Съединителна нишка ще турим сега.

Всяко едно от тия окултни упражнения събужда вътре в човека един импулс. Това хо-хо-хо дава известно настроение. Измените ли го – ще дойде друго настроение. За пример о-о-о – това значи: „Е, ти ще направиш тази работа.“ А хо-хо-хо значи: „Хо-хо-хо – и оттатък ще мина.“ Туй е отговор, една положителна мисъл. На песен ще опитваме това.

Някой казва: „Ти ли си дошъл тук да оправяш света?“ Ние ще му кажем: „Хо-хо-хо, хо-хо-хо.“ И в училището идната година тъй ще им пеем и музика ще имаме. И когато те излезнат, ние ще им духаме и ще им свирим и ще пеем нова песен. Аз ще ви дам песни, но трябва да имате чутко[92] схващане. В пеенето влизат не само половинки, но и четвъртинки тонове.

(Изпяхме първата част на упражнението Фир-Фюр-Фен.)

[91] Не ни е известна музиката. Прилича на нещо, което предхожда „Песен на гласните букви“, дадено от Учителя като упражнение на 26 август по-късно на същия събор.
[92] Чутко (рус.) – чувствително, тънко.

Това е първият превод на физическото поле. Той е за мъжете. Това са чувства на мъжа. Туй упражнение е за човек, който е погълнат в материята – за да го събудиш. Той е потънал вътре в Земята. Един тежък човек, който е потънал в Земята с мисълта си, само тъй ще го събудиш.

След това идва втората част, по-високите вибрации, противоположните вибрации, вибрациите на Любовта. Ти си недоволен, твоето състояние е несносно, ти търсиш начин как да го задоволиш. Трябва да се роди у тебе едно желание да го преодолееш, по какъвто и да е начин да се повдигнеш, а това ще постигнеш, като пееш. Когато човек почне да пее, то е един признак, че в пеенето душата му търси метод, начин как да се повдигне. Днес е вторник, не можем да изпеем втората част на тази песен (*Фир-Фюр-Фен*), защото е войнствен ден, марсов ден, влиянията са войнствени. Ти във войната, между гръмотевици, топове, ножове, не можеш да пееш. Изпейте първата част на Фир-Фюр-Фен. Превод: „Всичко вече аз свършвам в света."

В окултното пеене се изисква абсолютна свобода на чувства, на мисли, и на всичко у нас трябва да дадем естествен израз, тъй, Божествено да бъде всичко. Ние се връщаме към Божествения живот – чистия, святия, неопетнения живот. И чрез тази окултна музика аз искам да върна красотата на вашите лица, на вашите очи, ръце, крака: да стане тялото ви Божествено. Разбирате ли? Туй е красота. Това ще възстановя. Чертите на лицето ви трябва да добият един реален израз. Това не е една философия за Небето. Небето е тук. Туй, което Бог е създал, трябва да го възстановим – да върнем тази първоначална Божествена чистота. Затуй Бог сега гради. Ако ние владеем тия природни сили, трябва да възстановим Божественото у нас и да

кажем: „Господи, туй, което развалихме, поправихме го и сега можеш да присъстваш в нас."

Да съградим този храм в нас, макар да струва милиарди, и да кажем: „Господи, сега ще Ти служим с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си воля." Туй е задачата ни. И когато съградим храмовете си, ще имаме в света една истинска религия – във всеки човек ще става богослужение.

Аз ще видя дали ще ми остане време да дойдем до окултно произнасяне на думите, да знаем как да произнесем една дума. Всяка една дума си има тон, по който тя трябва да се произнася, както в музиката. Всички думи в езика са нагласени по известни ключове, и когато ученикът влезе в Школата, трябва да намери тези ключове. И неговата реч ще бъде нагласена съобразно с тия окултни ключове. Нагласена ли е, ще забележите, че вашата реч има най-първо съдържание и смисъл. По формата си най– първо ще куца, но ще има съдържание и смисъл. Най-после ще дойде формата.

И в света е така. А хората искат за всичко форма. Бедният човек не може да направи един палат. Той трябва най-първо да събере парите, да стане силен, и след като забогатее, да прави къщата. Когато ти станеш богат, силен, учен, тогава ще бъдеш в състояние да предадеш своята форма.

Един религиозен човек започва да се подвизава и му казват: „Трябва да туриш най-красивата форма." – Не, най-после ще създадеш красивата форма. Някои казват: „Говорете ни една красива реч по форма." – Не, не може така, ние ще постъпим глупаво: най-първо ще турим съдържание и смисъл в нашата реч, и най-после форма. Може да живееш в палат и да се храниш с лук и чесън, а може да живееш в колиба и пак да си богат. Първо ще живееш в колиба, но ще се храниш добре, а после може да те турим и в дворец, защото и

княз може да живее в колиба. А може да те турим и в палат, защото палатът не показва богатство, както и колибата не показва сиромашия. Те са неща относителни.

Пазете законите, окултните закони!

В човека, при сегашното му състояние, има три течения. Аз ги определям тъй: животинско, човешко и ангелско течение, а Божественото течение идва сега. То засяга повърхността на човешкия живот. Когато в нас заговори Божественото, то трябва да бъде събудено от Божествения Дух. Никоя друга сила не може да събуди Божественото. Божественото само по себе си ще се прояви. Трябва да знаем под какви влияния са нашите мисли, защото те могат да дойдат под влиянието и на животински течения. И хората упражняват известно влияние, и ангелите упражняват известно влияние, както и светиите. Никой не може да ги избегне. Не мислете, че можете да избегнете влиянието на животните. Всеки момент трябва да знаете кои влияния преобладават във вашето съзнание.

За пример гневен си: блъскаш, удряш, чукаш. Под влиянието на кои течения си? – На животинските течения. Ако ритате, вие се намирате под влиянието на теченията на коня, ако бодете – на кравата, ако дращите, хапете – все сте под влиянието на животни със или без рога. Всички животни колективно влияят.

Като дойде влиянието на хората, то ще измени състоянието ви, ще почнете да мислите. Като дойде ангелското влияние, вие ще знаете да изправите поведението си и ще си кажете: „Не е този пътят.“ Веднага ще сте готови да изправите поведението си. Тогава чувстваме в себе си сила. Като дойде Божественото, тогава се чувстваме силни, мощни. И тогава знаете ли какво е правилото? Когато дойде Господ, т.е. когато повикаха Христа да излекува едного, Той затвори вратата, изпъди всички, а остана Той сам с болния. И

когато дойде Христос да ви лекува, Той ще изпъди всички. „Ама Господи, ние сме майка, баща.“ – Не, не, всички навън! Да остане само този, който е необходим за твоето лекуване. Останат ли други, те ще развалят работата. Сам ще останеш, за да разбереш онези велики тайни. Човек трябва да остане сам в душата си.

Сега на онези от вас, които са земеделци или градинари, ще им дам да направят следния малък окултен опит през тази година. Отделете си едно място от четвърт декар, 1 декар или 100 м, насейте го с жито и когато расте то, ходете често, обикаляйте туй място, четете си, молете се на Бога, и туй жито, което е расло под вашите молитви, съберете го, направете хляб, нахранете някои хора и вижте каква разлика има между този хляб и другия и какво влияние ще окаже той.

Друг опит: имате някоя слива, която ражда – ходете при нея всеки ден, пращайте ѝ хубави мисли, когато зреят плодовете ѝ. Когато узреят, дайте тези плодове на онзи, когото обичате, и ще видите какви резултати ще произведат. Своите мисли и желания ние можем да ги влагаме навсякъде. И който дойде в нашия двор, знаете ли какво влияние ще усети? Всеки ще се усеща добре разположен, цялата атмосфера ще се различава от външната – голяма разлика ще има във влиянията. Та вие ще се стараете да влагате тия влияния и всеки от вас ще бъде носител на тия сили, на тия закони, които трябва да прилагате. Всеки може да образува едно малко изворче. Почне ли да извира, то ще отвори път, ще се стичат други и после ще се разширят и цялата околност ще се покрие с растителност. Тук изпъкнал един човек в един град, там друг – и всички ще почнат да растат и да зреят на това Божествено Слънце.

Помнете закона: с Любов се действа по един начин, без Любов се действа по друг начин!

Туй е за учениците на Окултната школа. Тези правила, които ви давам, не ходете да ги опитвате в света. Приложете ги върху себе си, докато във вас не остане абсолютно никакво съмнение. Ще направите най-напред един опит – той излезе несполучлив; втори, трети са все несполучливи.

Казвате си: „Тази работа може да не е тъй, както се говори." – Не, тъй е, тъй е, абсолютно няма никакво изключение. Разбирате ли?

Някои ще кажат за мене: „Вчера там, в читалището, понеже бяха все негови хора, пазиха го."[93]

Аз да ви кажа: преди две години бях в Свищов[94], дето комунистите ме пазиха, понеже поповете пак бях нагласили нещо. И попове, и стражари имаше. Аз бях на сцената. Става един от публиката и ми казва: „Ти трябва да напуснеш туй място там, на сцената." Чувам по едно време: „Пиу-пиу" – идва един комунист, хваща за гушата този, който идваше да ме снеме от сцената, и му казва: „Ти ще мълчиш!" Другият казва: „Какво стои този там на сцената, сто души го вардят!" И после комунистите казват: „Благодарете, че ние ви помогнахме." Че вие сте хората, които трябва да помогнете. Защо така? – Защото Бог живее във всичките сърца и каквото каже, всичко става, няма изключение.

Винаги ще живееш по Божия закон – заради Бога. Разбирате ли? Бог живее в мечката и ѝ казва: „Ти няма да ги плашиш." – „Ще слушам." – „Ти няма да го плюеш." – „Добре, така ще направя." – „Ще

[93] Учителя говори за провокациите на православни тесвещеници по време на публичната му беседа в читалище „Надежда" на 19 август.

[94] През 1920 г. Учителя посещава Свищов като изнася публична сказка пред гражданството в салона на първото българско читалище „Еленка и Кирил Д. Аврамови". През същата година се образува и кръжок на братството. Седем човека от Свищов вземат участие на събора във Велико Търново: Анчо Анев, Гено Александров, Слави Гюдеров, Неша Анева, Невенка Богданова, Пенка Димитрова и Еленка Симеонова.

минеш мълком, няма да го плашиш, защото сърцето му е много страхливо.“ Мечката казва: „Слушам, Господи!“ – „Ще се отбиеш малко в гората, ще кажеш: „Мини.“ А ние казваме: „Мечката се уплашила.“ – Не, тя не се бои, но слуша какво ѝ казва Господ. Тя казва: „Понеже се плашиш, ще се поскрия малко в гората и после пак ще си продължа пътя.“ Хорските мечки са сто пъти по-опасни, отколкото горските мечки. Туй е без обида.

Изобщо вие не се интересувайте най-първо за общественото мнение, но се интересувайте за мнението, което Господ трябва да има за вас. Какво трябва да бъде мнението на Господа на живата Любов, какво мнение тя трябва да има за вас, туй е важно. И когато аз мина покрай вас, вие ми казвате: „Учителю, вие не ме обичате!“ Знаете ли какво ще ви кажа? Сърцето ви е толкова малко, какво да вложа в него? Направете си по-голямо, по-широко сърце, че да ви туря нещо в него. То едва съдържа 10 грама, какво ще туря в него? Ако река да го насиля, ще го пукна – и тогава вие ще свършите с живота си. Ако една муха кацне на пръста ми и каже: „Учителю, искам да ме обичаш!“, как ще изявя Любовта си към нея? Понеже крилцата ѝ са много мекички, ще я пипна така – лекичко, отгоре-отгоре, за да не ги смачкам. Туй е Любов.

Друго, което мога да направя, то е, че ще взема една клечица за чистене на зъби и с върха ѝ ще извадя малко от медеца, който имам, и ще ѝ дам. Тя ще каже: „Учителя ми даде отличен обяд.“ Но ако аз река да дам и на вас толкова, колкото на мухата, какво ще кажете? На мухата, като ѝ сипя толкова, това ще свърши работа, но ако на вас дам толкова, с такава микроскопическа част няма да се свърши работата. Е, при това питам сега: какво се казва на едно място в Писанието? – „Прави правете пътищата Господни!“

Та гледайте да имате мнението на Божествената Любов. Това е важно за всинца ви. Мнението на Божествената Любов! Всеки ден я питайте изменила ли си е мнението за вас. Щом Любовта си измени мнението за вас, в душата ви ще стане една коренна промяна. Сега малко неудобство имате, Слънцето малко ви препятства.

Изпейте песента „Фир-Фюр-Фен".

(*Изпяхме първата част на упражнението.*)

Ще знаете, че тя е за вторника.

Ако имаме една поляна и всинца се наредим в една верига и запеем заедно, в хор, тази песен, знаете ли какво може да стане за един час? Като направите опита, ще видите какво може да стане. Трябва една много голяма поляна, за да се направи опитът. Отличен опит ще бъде[95]. Над Батак отгоре, в Родопите, на един връх има една голяма поляна – Карлъка[96]. Тази поляна е отлична за този опит. Тя е като дъска, може да държи пространство около един и половина часа. Отлично място е там.

Сега някои се занимават с онази мисъл – да се освободим от общественото мнение. Знаете ли онзи анекдот, дето един искал да се освободи от общественото мнение. За тази цел той се съблякъл гол и така тръгнал. Наистина той се освободил от общественото мнение на хората, но дошъл, попаднал до общественото мнение на децата.

Сега туй го давам като възражение, казвам: не да се съблечем голи, но като хвърлим дрипите на съвременния свят, да облечем дрехите на Истината! Да не ходим голи, а да турим новата премяна,

---

[95] За първи път в Братството този опит се проведе групово през 2018 г. на 24 август, когато 19 човека от различни места на България се събраха и пяха песента „Фир-фюр-фен" в продължение на един час.

[96] Това е името на най-високия връх в тази местност познат днес като връх „Баташки снежник" с надморска височина 2082 м. През лятото на 1921 г. (юли месец) Учителя заедно с доста братя и сестри се качват на Родопите на палатков лагер, около Батак, и там те прекарват минимум 10 дни сред природата.

дрехите на Истината! Не голи, а облечени ще влезем. Гледайте, като се освободите от общественото мнение на възрастните, да не попаднете под общественото мнение на децата. То е по-опасно, отколкото мнението на възрастните. Сега общественото мнение на по-напредналите и общественото мнение на глупавите е все пак обществено мнение, но второто е по-опасно, отколкото първото. С учения човек е по-лесно да се разбереш, но с глупавия... Ще каже: „Уа-уа“ – и нищо повече.

И тъй, аз обуславям туй Учение не от това, че духът тъй казал или иначе казал. На тия духове, които ви говорят, аз им заповядвам – те са нисши. А Божественият Дух – Той е абсолютен, на Него аз се подчинявам. Той е Дух на Свобода, Дух на Истина, Дух на Любов, на Мъдрост, на Правда, на Добродетел, на Милосърдие. Той съдържа всичко в себе си.

И питам тогава: тия духове, които говорят във вас, какви са? Някому проговорил духът, но му казва: „Туй да не казваш на Учителя!“ Защо да не казваш това на Учителя? – Не, което е Божествено, то трябва да излезе навънка. Божественото трябва да излезе!

Аз искам всинца да бъдете свободни, а не роби. Когато ви говоря за женитбата, аз съм категоричен. Роб с роб да не се жени, защото жената робиня и мъжът роб ще народят робчета. Същите тия робчета утре ще народят други робчета. Какво ще спечелите? Утре ще дойде господарят, ще хване робчето, ще го заколи. Защо ще се женим в света за робчета? Само свободният да се жени, т.е. никакво женене, а служене на Бога трябва.

Сега ще ви питат: „Ще се жените ли вие?“ – „Няма да се женим.“ – „Защо?“ – „Ние отхвърляме робството.“ – „Че деца не искате ли да имате?“ – „Не искаме деца на робството, а искаме деца свободни.“ –

„Попове не искате ли да ви венчават?“ – „Не, не искаме, само робите се венчават.“ Нищо повече. Поп кого опява? Само умрелите ги опяват. Който живее, поп може да му чете, но не и да го опява. „После, ще се кръщавате ли?“ – „Не, с вода не искаме да се кръщаваме. Майка ми досега ме е кръщавала повече от сто пъти. Майка ми през първата година от рождението ме е кръщавала 365 пъти, втората година – 150 пъти, третата година – 50 пъти, а последната година – само един път.“ Колко пъти ще ви кръщават?

А сега ние искаме да бъдем кръстени с огън, с Дух. Кръщение с вода не чисти. Кръщение с огън искаме, което ще внесе чистота. Ако някой иска да се кръщава, то ще бъде с огън – това ще внесе чистотата. Ако тръгнем по учението на поповете, какво ще ни дадат те? Но ще кажат: „Кой ще венчава дъщеря ви, сина ви?“ Аз казвам: ако вашите дъщери и синове ги венчават поповете, те ще умрат, поповете ще ги опяват. Но ако вие приемете Новото учение, тогава Духът ще ви кръсти, ще ви благослови и ще имате всичко в себе си.

Тия възгледи трябва да ви бъдат ясни на вас, като на ученици. Като на ученици, казвам – а който не е ученик, може да разрешава тия въпроси, както иска. Но за ученика този въпрос е разрешен: той нито се жени, нито за мъж отива. Това значи: нито се жени, нито роб става, нито робчета ражда.

В Стария Завет се казва: „Родени в беззаконие.“ Туй значи: родени в робство. Щом служиш на греха, твоите деца се раждат като роби. Това значи родени в беззаконие: родени в робство. Евангелието пък казва: „Ние не сме родени в блуд[97].“

[97] Блуд – похот, разврат, грях.

Я ми цитирайте този стих, какво е казал Христос? Христос им казва: „Ако бихте били чада Авраамови, делата Авраамови бихте правили, но вие сте от баща дявола, родени в робство."[98]

Тъй мнозина от вас са идвали при мене да ме запитват да се женят ли, или не? Разбрахте ли, ученици, разбрахте ли сега как седи въпросът? Да не се жените! Този въпрос за учениците решен ли е, разбрахте ли го сега? Съвременните лекари не позволяват на болните хора да се женят. Съвременните лекари на идиотите не позволяват да се женят. На физическото поле го правят. А ние, духовните, позволяваме на душевноболните да се женят, позволяваме на идиотите да се женят. Кои са по-умни? Лекарите са по-умни.

Тогава ние казваме: на роби хора не позволяваме да се женят; който не е свободен, не му позволяваме да се жени! По същия закон ще бъдем последователни. Свободен ще бъдеш! Ще видиш: туй, което искаш да направиш, акт ли е на онази безгранична Божия Любов? Ако е акт, направи го, ако не – въздържи се!

Ясна ли е тази мисъл за учениците? Само свободният може да се жени. Всеки, на когото сърцето е изпълнено с Божествената Любов, е свободен, но не да се жени. Той няма право да се жени.

(*Запитват: „Практически казано, един момък и една мома от нашето Братство могат ли да се женят?"*)

Могат да се вземат, разбира се. Не, слушайте: нито поп, нито гражданство може да венчава окултния ученик – това не е позволено. Венчава ли те поп – фалирал си. Преходните работи вие сами ще си ги разрешавате. Ние разрешаваме въпроса принципиално. Досега вие сте се женили хиляди пъти, във всичките ваши състояния. И сега, ако се жените, какво ще направите?

---

[98] Йн, 12: 39 „Ако бяхте чада Авраамови, делата Авраамови, бихте правили." и Йн, 12: 44 „Вие сте от
баща дявола, и похотите бащини си искате да правите."

Според хиромантията на всеки човек е определено дали ще се жени фактически, по съдържание или по смисъл. Там математически точно е определено. Когато бъркат, може да е по форма, на физическото поле. Има линии, по които е определено кога ще се жени човек, колко години ще живее, колко деца ще има, с колко жени, т.е. колко пъти ще се жени, и т.н. Всичко е определено. Туй е физическата страна.

Да кажем, че един ученик мине този стадий: тогава той вижда, че по форма няма да се жени, а по съдържание. За пример той ще стане учител някъде – тогава пак ще народи деца. Учителят, като възпитава, ще внесе Божественото учение в душата на ученика, и като се събуди тази душа първоначално, детето ще се пreроди. Това е пак раждане. Този въпрос астролозите го решават.

Когато иска някой да знае дали да се жени, или не, нека отиде при някой астролог, да му плати и той ще му каже кога ще се жени, кой месец, за коя жена, или изобщо дали да се жени и т.н. Практически този въпрос е решен, само че трябва да намериш човек, който да ти каже по ръката дали да се жениш, или не.

Един ученик на Бялото Братство няма право да се жени, докато не навърши 33 или поне 30 години. Щом се ожени на 21 години, това не е в реда на нещата. Момата трябва да бъде 28-годишна, а момъкът – на 30 години. Сегашните икономически условия не са такива. Ние казваме: ако светът беше нареден нормално, то е друго нещо, но понеже сега е анормален, ще вървите постарому. Този е обаче посторонен[99] въпрос, той ни отдалечава. Той не ни засяга. Ако дойде някой при нас, ще му кажем: „Иди се ожени и като народиш деца, ела тогава да станеш ученик.“ Нищо повече. Този въпрос ни отвлича от главната цел. Той е най-лесният въпрос.

[99] Посторонен (от посторонний) (рус.) – страничен.

Сега утрешния ден ще го посветим изключително на Школата. Онези, които се запишат за ученици, ще знаят, че ще имаме две събрания – едно за Общия клас и друго за Специалния клас. Утре искам да зная школите от всичките градове. Нека си направят Общ клас и Специален клас.

В Специалния клас ще влизат при сегашните условия само онези, които не са женени. Това е едно от условията.

В Общия клас влизат и женени, и неженени. Защото ако в един Специален клас влезнат женени, женитбата им ще се развали. Ще се развали по много естествен начин. Нали знаете как ще се развали? Мъже и жени влизат и някой женен е внимателен към някоя мома, каже нещо за нея пред жена си и тя му казва: „Ти на еди-коя си тъй… Аз не ти позволявам.“ Тогава вън от класа! Ние нямаме работа с такива подозрения. Ние нямаме нищо общо с такива женени. Ако някой мъж и жена, които са женени, са свободни, то е друго, но ние ще ги изпитаме дали са свободни. Щом се ревнуват – вън от класа! Тъй ами, в нас няма церемонии. Ще ги изпитаме свободни ли са те, или не. Щом той ревнува жена си или щом тя го ревнува – вън, в Общия клас. Ако и там се ревнуват, в света да вървят.

(*Запитват: „Вдовици да влизат ли?“*)

Вдовицата като влезе, да не приказва за своя умрял мъж: „Аз имах един много хубав мъж.“ Тя така развращава. Щом тъй действа, тя не е вдовица и ще ѝ кажем: „Ние те освобождаваме.“ Като влезе в класа, тя ще мисли, че не е вдовица. В Специалния клас тъй ще мисли и нищо повече. Започне ли тя да разправя спомени: какъв хубав бил, как си гугукали добре, какви му били мустачките и брадичката… Че как тъй? – Образите развращават. Е, всичката добрина в неговите мустачки и брадичка ли седи? Ние пет пари не даваме за неговите мустаци и брада. Ако добрината беше в неговите мустаци и брада… А

то колко пъти хората хвърлят мустаците и брадите си и те отново изникват.

Има известни пороци, от които трябва да се освободим. Има една глупава ревност, подозрения, пороци, които не са основани на нищо добро, на никакви добродетели. Има подозрения и подозрения. Сега в Специалния клас няма да се занимаваме с подозрения. Един ден ще кажете: „Аз влязох тук, но развалих семейния си живот." – На вас не ви е мястото в класа.

И после, никой ученик от един Специален клас няма право да флиртува, да ходи да се занимава с момите. Право ли е това? Който иска да флиртува – навънка! Погледът ни трябва да бъде честен, мек. Честни, чисти, откровени! Митки[100] да няма.

Сега е вече ясно. Аз уважавам един ученик, който се застъпва за ученичката, който има най-високо почитание към нея и не си позволява даже лоша мисъл. Туй е свещено място! А като ги погледнеш: и двамата учат, учат – хайде, научат се... Няма какво да учат, не искам да се лъжат.

Който влезе в Специалния клас, той трябва да бъде образец на благородство. Ако направи една грешка, да дойде да се изповяда на Учителя. А не да гледа към земята. Аз зная какво значи да гледа към земята. Ще бъдете чисти и искрени, с поглед ясен и чист. Направите ли едно престъпление в астралния свят, ще го изповядате. Направите ли едно престъпление в Умствения свят, ще го изповядате. Направите ли едно престъпление във физическия свят, ще го изповядате. Направите ли така, ще ви считам за герои, не направите ли – плюя на гърба ви и казвам: „Вие не сте за класа – вън!" И като любите, ще се изповядвате, и като мразите, ще се изповядвате. Да бъдете за образец. Туй е правило за онези, които влизат в класа. А инак ще кажат: „Тя

[100] Митки са хора, които ходят без посока и без работа, шляят се; скитат се.

ми замота сърцето, той ми замота сърцето.“ Това не са никакви специални класове. Това са класове на света. Светът е пълен с такива класове. Ние ще дадем образец на света. Това е окултна наука.

Специалните класове аз ги наричам класове на чистотата. Всеки, който може да се подчини на правилата, може да влезе. Правила има там. А целта на Общите класове е друга. В Специалните класове аз искам от младите чистота. След като научат тази чистота, ние ще им покажем какво изисква Новият живот. Тогава ще им дадем нови правила, ще покажем какви трябва да бъдат отношенията им в света. Ние няма да бързаме. А не както в сегашния живот: майките искат още на 18 години да оженят дъщерите си. Защо? За да станат хилави. Не, трябва точно да изпълним туй, което Бог е написал. Ние ще извършим Неговата воля във всички подробности и в Причинния, и в Менталния, и в астралния, и във физическия свят и няма да я нарушим нито на една йота. Неговите закони! Това е нашата задача – да изпълним Волята Божия без никакво изключение.

Как ще стане това? Знаем как ще стане тази работа. Разбирате ли я? Аз зная как ще стане тази работа: ще я направя тъй, както Господ иска. Не може ли по друг начин? – Може по много други начини, но за мене има само един Божествен начин. Ученик, който влезе в Специалния клас, аз ще го прекарам през 25 корита. Ама няма да остане място в него да се не промени. Трябва да се поправи! Все насълзен ще го виждате. Умът и сърцето ти трябва да бъдат такива, че като се пробуди съзнанието ти, сам да си стража на себе си. Остане ли да те пазят – отиде, та се не видя.

Сам да си стража! Туй Божествено око на Любовта, като те види, да знаеш сам кое е право и кое не е. А сега ние сами не знаем кое е правото в света. За да намерим Правдата, трябва да бъдем чисти – затова трябва да дойде Божествената Любов. Тази Любов са я добили

светиите, но как? – Като са се молили, плакали са, чистили са се по 15-20 години – и след това са добили едно прозрение и са се върнали в света. Казват: „Какво са свършили?“ По същия закон ще го добием и ние. На нас ни трябва чистота.

Ще ви разправя какво стана снощи. Седя аз и се разговарям нещо с една млада ученичка, казвам ѝ: „Ако ни види някой, ще каже: „А, Учителя вечерно време ходи с млади момичета.“ Аз ви разправям един инцидент. Седя с нея и тъкмо говоря това – ето, задават се трима души. Тя трепна. – „Нека минат. Защо трепваш? Ако се уплашиш, грехът, престъплението е вече извършено. С мене си сега. Ако те е страх, страхът ще влезе във второто престъпление. Ти поне сега ще имаш смелостта да стоиш.“ Трябва да бъдем смели. Това е морал. Разбирате ли? Морал всякога трябва да има и в доброто, и в злото. Ако аз съм грешен, ще кажа: „Грешен съм“ – няма да крия. Ако е добро, ще го кажа, както си е. Така трябва да бъде между нас.

Сега аз ви изнасям това, понеже беше снощи. Ако никой не беше ме видял, щях да премълча, но понеже има трима души свидетели, на вас го изповядвам. Грях ли е това? Има ли право Учителя да се разхожда със своите ученици?

Аз ще ви питам: има ли право майката да носи своите деца? Има ли право господарят да води своите слуги? Та като казвам Учител, аз разбирам Учител, на когото душата е пълна с Любов. Нищо повече. Не разбирам посредствен учител – принципиално разбирам въпроса. Всеки може да бъде учител: светът е пълен с учители – той от учители страда.

Казвам: онзи Божествен Учител има ли право? – Има, туй за Него не е нищо. За Божественото око не е нищо. Ами че когато аз стоя в тъмната нощ, нали Бог гледа? Пред Бога всичко се отпечатва. За мене вечерното време, нощта, е тъй, както е денят. Аз в тъмната

нощ се разхождам. Хората може да не виждат нищо, но Божественото око всякога ви гледа. Ще знаем, че онзи Бог всякога ни гледа. Ако ние не зачитаме туй око, всичко друго е празна работа. Никой от вас не може да ме съди! Кой от вас е по-чист? Следователно вие не можете да ме съдите. Ако в моята вода влезе някой, той ще се очисти 10 пъти, но ако във вашата вода влезе някой, той ще се окаля. Туй е една обида сега. – Не, туй е една истина. Тогава, ако вие оспорвате това, аз ще ви го докажа.

Ще направим един опит. Как ще направим опита? – Ще налея моята вода в едно корито и после вашата. Ако моята вода действително изпере, ако и вашата изпере, значи еднакви са. Опитът всичко решава. Ние няма да си правим някакви илюзии. Искам за всички млади да турим новия морал. Старото ще държим, а новият морал иде като някое новородено дете: трябва да го отглеждаме да израсте.

Аз не съм за погрешките ви, аз казвам за този вътрешен морал. В съзнанието си трябва да турим единство, в дълбочината на душата ни трябва да има стремеж, в чувствата ни – дълбок копнеж да изпълним Волята Божия с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си воля и сила. Може да направим много погрешки, може да падаме, да ставаме много пъти, но да имаме този стремеж да реализираме този копнеж на душата и на сърцето. Съвременното общество хвърля върху ви най-лоши мисли и вие, ако не сте чисти, има опасност да се заразите. Ние трябва да турим една диамантена ограда, която да ни предпазва от тях, иначе те може да ни заразят. Ние ще отхвърлим всичко това.

Сега аз засягам щекотливи въпроси и като ви говоря по тези работи, аз ви оцапвам по някой път. Някои казват: „Защо Учителя засяга тия въпроси, които са тъй болни?“ Само аз зная защо ги

засягам. Аз ви оцапвам, но аз ще ви дам от своята вода да се измиете. Знам защо говоря. Аз зная закона, че като повдигам този въпрос, ще се оцапате – но по-добре аз да ви оцапам и да ви очистя, отколкото другите. Има опасност! Ние искаме да турим всичките благородни чувства в нас. Дето се казва в Писанието: „Молете се един за друг за изцеление."

Бих желал всички братя и сестри да отправят особени молитви вечер към Бога, за да изпрати Божественият Дух по-възвишени духове, които да регулират тия отношения, защото ние сме изложени на тия отливи и приливи. За пример вчера имахте едно настроение, днес – друго. Не зависи от вас – вие не познавате законите. Някой ден не сте разположени, вечерта настроението ви стане по-хубаво. Днес настроението не е тъй добро. Днес е борба.

(*Обръщат внимание, че някои минувачи се спират по пътя.*)

Те обикалят, но ние ще прекъсваме тази верига. Ще турим психически една ограда, за да не ни влияят. Те нека си минават отвънка, нека гледат – на нас нищо не ни вреди, че те гледат. Те щом се занимават с нас, ще дойдат да работят с нас.

Сега трябва да се обяснят ред други въпроси, понеже в Школата ще възникнат за в бъдеще много въпроси и след туй ще питате: „Няма ли някакъв отговор на този въпрос, някое мнение не е ли дадено?" Отчасти искам тия въпроси принципиално да се разрешат, а за в бъдеще, при по-голямата светлина, която ще дойде, ще се дадат и по-големи разяснения.

В Специалните класове могат да влезнат такива лица, които да бъдат образец, да се познават. Вдовици да влезнат, но да са девствени. Женени също може, но които живеят чист живот. Онези, които са в чистота – те са свободни. Мома, която иска да се жени, не е свободна, тя не може да влезе. Годеници не могат да влизат.

Сега никому не трябва да му става мъчно. Всички трябва да бъдете тъй разумни – да знаете, че всичко у нас трябва да става разумно. Всичко е обусловено и ние не можем да престъпим великия закон на Бога, понеже това има ужасни последствия. Ние седим пред тази велика интелигентност и не искаме по никой начин, даже и най-малко, да размътим Божественото съзнание. И на Господ, макар че е дълготърпелив, не искам да злоупотребим с Неговото дълготърпение. Ние искаме Господ да се весели в нас и ние да се радваме в Него.

Всички тези работи ще се уредят в Специалните класове. В Общите класове всички ще присъствате: там ще има теми, задачи и онези, които могат да пишат, ще пишат, а онези пък, които могат да изпълняват задачите, ще ги изпълняват. Всички ще придобият нов смисъл в живота. После вие от провинцията ще минете курса, който са минали в София. На всяка лекция има зададени теми. Ако не пишете, ако не се упражнявате, тези лекции са безполезни. Това е една работилница, в която има специални задачи – трябва да се работи. Онези, които са в Специалния клас, ще бъдат и в Общия клас. Специалният клас ще води свой живот.

Апостол Павел, като го питали за брака, какво казал? „Който има дъщеря, може да я жени, но по-добре да се не жени." Значи този въпрос е засегнат в Евангелието. Ние сега ще му дадем по-широко разяснение. Сега, разбира се, нямам време. И тъй, от думата „ученик" не се плашете. Тя за вас почва да става нещо страшно. Не е лесно, но не е и страшно. Трудно е, прави сте. Но всички трябва да имате стремеж да станете ученици. Туй е смисълът. Оглашени ще бъдете, слушатели ще бъдете, но трябва да се стремите да станете ученици. А после за всинца ви ще създадем работа. Ти си човек: ще се приготвяш за бъдещето, ще използваш времето във всяко направление.

Ако изпълним всичко туй в Школата, ще постигнем онова, което е изразено с думите на апостол Павел, че „Око не е видяло и ухо не е чуло, и на сърцето на човека не е дохождало онова, което е приготвил Бог за онези, които Го любят.“[101] На друго място Павел казва още: „Като излязох от тази школа, в тялото си ли бях, или вън от тялото, не зная, но чух нещо, което не може да се изкаже на обикновен език.“ За да ви въведа в Школата, непременно трябва да ви извадя от тялото вънка. Най-първо трябва да се очисти вашето сърце, после да се очисти вашият ум и най-после да се приготви волята ви, че като ви изведа от тялото ви, да видите Школата и като се върнете, да кажете: „Сега съм решил на всяка цена да изпълнявам Волята Божия.“ Ще имате един жив опит, но време се изисква. Време се изисква – целия ви живот. А сега ще благодарите и за туй, което имате. Не бързайте, защото за онези, които са подир вас, долу, вашето състояние е идеал. Има души, които считат вашето състояние за рай. Идеал е за тях да се намерят във вашето състояние само за един час и те посвещават целия си живот, за да постигнат туй състояние, в което сте вие. А за нас има други състояния, които са идеал. Ще се помолите дано времето бъде утре по-хубаво, та да мога да говоря.

Тази година аз съм приготвил за учениците нещо, което не са виждали, специално е. То е за пръв път правено. За учениците съм го приготвил, защото все-таки трябва да се даде идея на ученика. Учителя нали трябва да даде модел на ученика? Аз имам вече един модел, който трябва да имате предвид, за да знаете какво трябва да правите. Пипнешком няма да ходите: модел има и според този модел трябва да ходите.

---

[101] I Кор, 2:9 Но според както е писано: „Око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човек на сърцето не е
дохождало, това което е приготвил Бог на тези които го любят.“

Сега не знаете какво е това нещо. Аз ще ви въведа и ще ви го покажа. Като го видите, ще го познаете. Сега не искам да се зарежда у вас неразположение. Това е специално за учениците приготвено, само учениците ще го видят. Пък имам и за оглашените, и за тях имам нещо, и те ще видят. Но тези две неща се различават.

И пак ще ви кажа: когато въвеждаме ученика в Природата, ако неговото обоняние не е развито, какво ще разбере от цветята? Ами ако той влезе и зрението му не е развито, какво ще разбере от красотата? Ами ако той влезе и слухът му не е развит, какво ще разбере от звука на цветята? Ами ако той влезе и вкусът му не е развит, какво ще разбере от сладостта им? Ами ако той влезе и чувстването му не е развито, какво ще разбере той от нежността на цветето? Всичко туй трябва да е развито, че като влезе ученикът в Природата, да разбере защо тя е създала нещата по този начин.

За да имате стремеж, трябва да ви се даде един модел. Без модел не може. И това е най-мъчното нещо. Аз се радвам сега, че условията ни помогнаха, Белите братя, Невидимият мир ни помогнаха, за да се създаде един модел. В България да се създаде един модел – това е рядко изключение. Този модел не е измислен. Разбирате ли? Трябва да работим, да работим, искам всинца да работим, за да превъзмогнем някои мъчнотии. Или по-добре да ви кажа: ще ги превъзмогнем.

(*Запитват: „С новия живот ще станат ли промени в управлението?“*)

Ще станат, ще станат, ще станат, имайте търпение! Онези от Бялото Братство, които са поели сега отговорността да ръководят съдбините на света, са предвидили всичко. Разберете ме хубаво! Ако вие възприемете тяхната програма, работите ви ще вървят, ще се улеснят – тия въпроси, за които казвате: „Ами ако ме срещне някой

разбойник?“ – Ами че как ще те срещне, щом Господ е с тебе? –“Ами ако жена ми умре?“ – Щом Господ е с тебе, ще се случи точно тъй, че да издържиш хубаво изпитите си. Жена ти ако умре, децата ти ако се разболеят, всичко туй пак ще се поправи. А пък ако Господ не е с нас, нищо не може да се възвърне.

Сега най-важният въпрос е: Господ ще остане ли с нас, или не; Любовта ще ни бъде ли един закон, или не; Мъдростта ще бъде ли с нас, или не; Истината ще бъде ли с нас, или не? Туй е важният въпрос, а всички други въпроси: женитба, класове, ученици – всичко туй ще се уреди като по мед и масло. Но сега ще турим основата. Основата я нямат, а питат ще се оженят ли! Ако твоята дъщеря е робиня и аз съм роб, аз ви казвам: ние ще чакаме да ни освободят от затвора. Че не е ли робство да имаш едно хилаво тяло? Искаш да служиш на Бога, а си сакат, хром си, нещо постоянно те измъчва, на онази вътрешна инквизиция си – че няма ли да чакаш някой да те освободи? И Писанието казва: „Цял свят е в робство, въздиша и очаква нещо.“ Не само на земята, но и под земята въздишат и очакват. Сега и ние очакваме да дойде нещо.

Иде Новият ден, който ще ни освободи и всички ще бъдем освободени, ще живеем съобразно със законите на Любовта, съобразно с програмата на това Царство. Всички ще се молим на Господа да се отворят вратите на затворите, да рухне всичко и всички въжета, бесилки да си вървят, отгдето са дошли – никакви разбойници няма да има. Искам нови дрехи на пролетта, чисти дрехи! И когато влизаме и излизаме, да не ходи стражар подире ни. А сега затворникът го пущат навреме, затварят го навреме, следят го.

Питам: защо ти е такъв живот? Ще благодарим на Господа, задето сме дошли до тия разбирания, а за останалите неща ще има време – трябва да правим нещо. Ако свършим всички въпроси, тогава

другите дни какво ще правим? Ще трябва да вземем мотиката и да копаем.

Ще свършим събранието с Молитвата на Духа.

Няма Любов като Божията Любав, само Божията Любов е Любов!

Беседа, държана на 22 август, вторник, 10 ч. с., 1922 г., Търново

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

„Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мене.“ (Йоан, 5:39)

Ще взема 39-и стих от 5-а глава от Евангелието на Йоана: „Изпитвайте писанията; защото вие мислите, че в тях имате живот вечен; и те са, които свидетелстват за Мене.“

Този стих може да се вземе и в тесен, и в широк смисъл. В тесен смисъл може да се вземе, каквото са писали еврейските пророци, апостолите, и каквото е казал Христос. Но когато Христос е цитирал този стих, в Неговия ум е имало широка идея: „Изпитвайте писанията“ – всичко онова, което Бог е написал в Разумния свят, свидетелства за Мене. Изпитвайте това, което е написано.

В света има едно изпитване, което се налага. За пример готвачката трябва да изпита храната – дали е сготвена добре. Жената, която е месила хляб и го е турила във фурната, трябва да опита дали се е опекъл. Когато една работа се свърши, опитва се дали е свършена. И когато казваме, че ние трябва да изпитваме, значи трябва да изпитваме дали нещата са верни, дали са такива, за каквито ни ги представят.

Изпитвайте писанията! Даже и тази написана книга, Библията, трябва да се изпитва. Ако вие имате тънки чувства, сензитивност, може да се пренесете във времето на Христа, във времето на пророците, и понеже те сега живеят, да влезете в общение с тях и да се научите какво са искали да кажат. Сега те са по-напреднали, тяхното съзнание се е разширило и те ще ви осветлят.

А ние се спираме и казваме: „Преди 2000 години тъй рекъл пророкът." Но оттогава досега колко води са изтекли! Ако дойде Христос, ще каже: „Изпитвайте писанията – какво е писано не само тогава, но и от 2000 години насам, защото се пише не само тук, на Земята, но и горе, на Небето: и ангелите, и светиите, всички пишат." Затуй се препоръчва на всинца ви да имате един буден ум, за да изпитвате писанията.

За пример ако бихте посветили живота си да изпитвате Любовта: да я проучвате като сила във всичките нейни форми, в каквито се проявява в животинското царство, между хората, между ангелите, знаете ли до какви резултати щяхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Мъдростта в нейните проявления, както се проявява тя в растенията, в животните, в човека и в ангелите, знаете ли до какви резултати щяхте да дойдете? Ако бихте се заели да изпитате Истината, също велики резултати щяхте да добиете. Това са велики области, от които може да се почерпят грамадни знания.

Христос казва: „Изпитвайте писанията, те са, които свидетелстват за Мене."

За кого свидетелстват? Всичко туй свидетелства за тази необятна и безгранична Любов, която иска да ни привлече и да ни изпита, да ни подложи на всички изпитания, за да станем здрави. Само тогава можем да станем ученици. Представете си един болен ученик: боли го крак, зъб, стомах – как ще учи той? Следователно ученикът трябва да бъде здрав, у него умът и сърцето трябва да работят добре, без да има някакви болки, без да го смущава нещо. Като пренеса тази аналогия вътре в Школата, следва, че всички трябва да бъдете здрави. Всеки ученик трябва да бъде здрав.

Сега за пример нашите противници, или по-право вашите противници, без да знаят този окултен закон, често внасят у вас

раздори. Казват: „Тия хора не живеят добре – и те са като нас, карат се.“ Насочват мисълта си и гледаш – един ден вие се скарвате. Казват: „И те спорят помежду си, и те не знаят Истината.“ И вие започвате да спорите кой от вас знае Истината?

Най-първо ние трябва да се освободим от хорските мисли отвънка. Всички трябва да се освободите от тия посторонни мисли. Именно туй е едно от качествата на ученика. Затова всеки ученик трябва да се постарае да го добие. Това е само едно твърдение. И ние в Школата ще ви дадем методи. Тия методи са тъй прости, че като ви се дадат, вие се усъмнявате и казвате: „Дали ще може да се постигне нещо, или само си губим времето?“

Казвам: ще опитате методите и ако нямате резултати, тогава ще говорите.

Сега, понеже утре ще бъде ден за Школата, аз бих желал всички онези от вас, които имат някакви съмнения, да си изповядат съмненията, да не влизат като клинове да разрушават хармонията. Защото знаете ли какво ще направим ние? Средата, в която живеем сега, е гъста и те се държат с нас заедно, но утре ще разредим средата и понеже са тежки, ще паднат на дъното. Ние ще им кажем начин как да се поразредят малко, понеже ние искаме да работим практически, на опит, а не само теоретически. Знаете ли каква среда представлява България? Знаете ли каква среда представлява българското духовенство?

Сега за пример вие мислите, че ние ще ги набрулим във вестниците, ще си измъкнем ножа. То е лесно да измъкнеш ножа, но дали ще може да го употребиш право? Има начин за употреблението на този нож. Сега за пример аз ще ви въоръжа. Ние имаме мечове, изковани в огъня на Любовта, после полирани в огнището на Мъдростта, намазани с отрова в огнището на Истината, и като бутнем

някого с тях, той ще се пукне като мехур. Този меч има туй свойство, че само като го посочиш, той почва да църка. Казва се в Словото Божие: „Турете меча на Духа!“ Той е ужасен. Знаете ли какъв меч е той? Той е такъв силен меч, че не само укротява, но който веднъж е прободен с него, не чака – или се предава, или както казват турците: „Табанà кувет“[102] – бяга. Но тази е вътрешната страна.

На мене ще ми бъде приятно да установим вътре в Школата един ред, за да представлявате един образец, та който дойде при нас, да знае, че имаме знания, че владеем силите на Природата и можем да турим в света ред и порядък. Аз ще позная моите честни ученици и ще им дам един голям изпит. Ще ви изпитам. Знаете ли как?

Първо ще видя дали сте честни – с пари ще ви изпитам. Ще дам на някой ученик една вечер една голяма торба със злато и ще му кажа: „Ще занесеш тази торба в еди-кой си град.“ Ако той офейка с торбата, въпросът е решен вече.

Другиму ще дадем някоя къща, ще я припишем на негово име, и ако след 5 години той я направи свое имущество и я остави на децата си да преживяват, ние ще знаем какъв е този ученик.

И ако на някого от учениците поверим един дял да го ръководи и той го направи своя мушия[103], и него ще разберем.

Ще ви поставим такива капани, такива клопки, каквито не сте виждали. Като дойдат тези ученици втори път, ще ги питаме: „Ти не си ли този, който взе торбата?“ – „Да.“ – „Със здраве си върви.“ На другия: „Ти ли беше този, който усвои къщата?“ Имайте предвид, че у нас важат фактите. Щом торбата не е на мястото, нищо друго не важи. Туй е важно, а не това, че си честен. Нищо повече. Вие казвате, че сте

[102] Tabanà küvet – плюй си на петите.
[103] Мушия (рум.) – голямо земеделско стопанство, чифлик; (прен.) собствен имот, бащиния.

честен, почтен. Вярвам във всичко това, но торбата къде остана? Че баща ти е честен, че ти си честен, вярвам, но къде е Любовта?

След туй ще дойдат други изпити. Тези са на физическото поле. На торбата, на къщата устоява ли, честен е. Ще поверим някому окултни сили, да може да влияе на хората. Ще видим за какво ще ги употреби. Ако ги употреби за Добро – добре; но ако ги употреби за свое лично благо, пак ще пишем в книгата. „Аз знам“ – ще кажа.

Всички тия неща ще дойдат за изпит на учениците.

После ще изпитваме някои от учениците на Специалния клас. За пример ще му дадем някаква работа, някакъв труд за цял месец и ще му кажем: „Ще знаеш, че ако работиш добре, ще ядеш; ако не работиш, нищо няма да ядеш.“ После ще му кажем да направи същото за една година: „Ще работиш, макар и да си богат, и никому нищо няма да казваш. Ако работиш всеки ден и си намериш работа за една цяла година, за 365 дни, ние ще те считаме за един много способен ученик и ще ти турим шест. Ако за половин година си намерил работа, ще ти турим четири; ако една четвърт от годината си работил, ще ти турим три; ако си работил само един-два дни, ще ти турим единица.“ Но за работата е лесно. Ще направим после друг опит: някой ученик от вас ще направим пръв министър в България, после ще го смъкнем от горе и ще накараме целия български народ да го оплюе. Като е на власт, ще гледаме какво прави – и ако си издържи изпита, шест ще му турим; ако не го издържи, ще накараме българския народ да го оплюе.

Ще ви прекараме през тия изпити. Всички тия неща ще дойдат за тия, които следват Специалния клас в продължение на 20 години. Толкова ми трябват. И на тия, които издържат добре изпита си, тогава ще им се повери... Знаете ли какво ще ви се повери? – Ще имате доверието на вашия Учител, за да може Той да ви остави на своето

място. Такова доверие да има Той във вас, че каквото ви каже, няма да развалите Славата Божия; каквото ви каже, няма да изопачите Истината, няма да изопачите Мъдростта, нито Правдата, нито Добродетелта, ами право ще изпълните всичко тъй, и то абсолютно тъй, че всичко да бъде за Слава Божия. Това е цел на всички ученици в Школата.

Слави ли се Името Божие, славим се и ние. Не се ли слави Името Божие, не се славим и ние. Две мнения по това няма. Това е правило на Бялото Братство. Тия морални правила трябва да легнат още отсега в умовете ви, във волята ви – и тогава всичко ще дойде, всичко е възможно. Всички ученици ще си кажете: „Ние искаме всички – млади и стари, да калим нашата воля, да стане тя диамантена и пред никакви мъчнотии, пред никакви изпитания да не се поколебаем." Младото като не се помръдне, старото няма да стане, и старото като не се помръдне, младото няма да стане.

Някои казват: „Нашият Учител още нищо не ни е казал." Ами че това са най-великите Истини, които съм казвал. На тия мои думи лежи цялото ваше знание, което вие можете да имате. Ако вие влезете в Невидимия свят между ангелите, те няма да ви питат колко знаете, а ще гледат колко е вашата Любов, каква е вашата Мъдрост, Истина, Правда, Добродетел. Ако ги имате, ще имате тяхното доверие. Значи ще гледате дали във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце царуват тия велики Божествени Добродетели. Това е силата; а знания, растене, съвършенство – то е въпрос на времето. Всичко може да се добие, всичко е възможно.

Та сега за през цялата година ще турим една формула: да си помагате. Които са слаби, ще ги направим герои. Казвате: „Слаб човек герой може ли да стане?" Много лесно може да стане. Вземете един съвременен неврастеник – страх го е от студено. Хвърлете го в

студена вода и след като се накваси, няма да има страх вече. След като се накваси, не само че не му е страшно, но почва да му става и приятно. На всеки един от вас, когато се страхува – един котел студена вода отгоре му! Нищо повече. След като се накваси хубаво, няма да го е страх.

Аз ще ви кажа за пример, че някои от вас много тачите общественото мнение. Някой като мине покрай вас, ще ви оцапа хубаво и тогава, като минете тъй оцапан, казвате: „Нищо не искам да знам вече, не ме е страх от общественото мнение." След като ви бият, не ви е страх. След като изгубите нещо, вие ще добиете доблестта да не се плашите никак от общественото мнение.

Обществено мнение има само у добрите хора, у лошите хора няма обществено мнение. Обществено мнение има само у високоблагородните, у интелигентните хора, а там, дето няма добродетели, има само лично мнение. А такова лично мнение имаме всинца. Следователно, за да имаме обществено мнение, трябва да бъдем всички високоинтелигентни и да се стремим към съвършенство. Всеки ученик от класа, който се стреми към съвършенство и е интелигентен, който е способен, ще му дадем всичкото наше съдействие.

В Школата вие ще се научите на различни методи. Не само ще се учите, но едновременно ще бъде и теорията, и опитът – всичко ще върви паралелно. За пример искате да премахнете някой ваш недъг, нали? Да допуснем, че сте страхливи. Е, кои са причините за страха? Може би, когато вие сте били заченати, майка ви да се е уплашила от някоя котка и тя да е станала причина да се яви у вас страх. Следователно вие постоянно ще се плашите от котка. Ще се плашите не само от котка, но и от всички други животни, които се плашат от котка.

За пример има хора, които много се плашат от мишки. Някои пък се плашат от паяк, пиявица и други. От тия малки работи се плашат. Ние трябва да знаем закона: да се върнем назад, да изправим погрешките си, за да не се плашим от котка. И действително, уплашването от котка има значение: котката упражнява лошо влияние. Сега с това не казвам, като се върнете вкъщи, да изпъдите всички котки. При известни случаи котките са ужасни. В даден момент, когато тя изплаши една бременна жена, влиянията ѝ са лоши. И всякога, когато една бременна жена се уплаши или от котка, или от змия, или от паяк, от пиявица или от друго, у децата се явява страх според животното, от което се е уплашила майката.

И тъй, гледайте как да изкорените този страх, който се увеличава у човека. Ще се стараете тогава да се приближавате до котка или до всичко онова, от което се боите. Ще се доближите да го пипнете. Ако е змия за пример, най-първо ще се старaете да я гладите отдалече, после ще я пипнете по-спокойно. Ако е умряла, ще я вземете, ще прекарате ръцете си през цялото ѝ тяло и ще се ободрите. След туй зимно време, като намерите някоя змия, ще я прекарате през ръцете си и после, като вземе да мърда, ще я хвърлите – тъй ще правите, докато страхът изчезне. Щом излезе страхът от вас, вие наполовина сте решили тази задача.

Та сега казвам методите. Туй е само един метод, а не че всинца ще ходите да гоните змии и да ги хващате. Това ще бъде задача може би за едни от учениците – да ловят змии. На други може да се падне случай да имат работа с мечки, с малки мечки и т.н.

Христос казва: „Изпитвайте писанията.“ Тази велика книга в Природата трябва да се изпита. Написаните формули – както растенията, камъните, животните – това е една написана книга и ние трябва да проучваме великите сили, които са скрити, заложени в

Природата, и да знаем за какво можем да употребим в даден случай тия сили. Ще разберете един велик закон: че всякога, щом изгубиш най-малкото равновесие на духа си, не можеш да работиш. За пример имаш неразположение към свой приятел – ти вече си наполовина парализиран. И щом се скарат тия двама души, не им върви, никому не върви. Ако двама ученици се скарат, трябва да знаят, че в Школата не се позволява абсолютно никакво скарване. Щом влезете в Школата, никакви недоразумения! Излезете ли вънка – можете, позволявам това: колкото искате можете да се налагате. И ако някой иска да се бие, казвам: можем да ви освободим за няколко месеца да се биете и като се върнете със счупени глави и носове, ще ви кажем, че всичко това абсолютно го забраняваме. Ще забравите абсолютно всичко, без никакви караници. Сега туй ще го знаете. Туй значи да имате характер, да имате воля.

Като влезете в тази Окултна школа, ще развиете характер. Като дойдат всички тия малки изпитания, и след като се калите, тогава с някои от по-напредналите ученици ще правя други опити. Те често казват: „Учителю, я ни изведи от телата, че ни заведи в тия възвишени светове и ни покажи какво има скрито там.“ – Може!

Е, после за страхливите има и друг начин за лекуване. Ще турим страхливия в един аероплан, ще го издигнем горе на височина 3-4 км. Ти може да изпитваш удоволствие, но на страхливия ще треперят и гащите. След като слезе и ни опише какво е преживял, ще го питаме иска ли втори път да се качи. Ако иска, значи станал е много сръчен, смел. Това е достатъчно изпитание – на аероплан отгоре. Но да не мислите, че това е за старите – не, това е за Специалната школа, то е за младите юнаци, то е за най-младите ученици, които са силни и крепки. За по-напредналите други изпити ще има.

Но за да се образува едно общество, кое е най-необходимото? Ние трябва да бъдем способни да знаем как да послужим на хората. Ние трябва да бъдем сръчни и способни за всичко. В нашата Школа ще застъпим всички занаяти. Няма да има занаят, който да не познаваме. Всички изкуства ще застъпим и от нас по-добри специалисти няма да има. И писатели, и инженери, и поети, и дърводелци ще имаме, тъй че ще знаем да правим туй-онуй, нищо няма да ни се опре. Никого няма да викаме отвън да ни работи. Някой брат няма къща: хайде, няколко други братя ще се заемат, за 2-3 недели ще му направят къща с 2-3 стаи. Ще строим.

Ще кажете: „Отде ще вземаме пари?“ Всички камъни, тухли, пясък – всичко ще доставяме чрез нашия труд, ще покажем на хората, че всичко можем да работим. Ако искате, аз пръв ще ви дам пример. Ще ви покажа как се строи къща, как се работи дърводелство – всичко можем да работим. Няма да има занаят между нас, за който да кажем, че не е хубав занаят. Не, всички занаяти ще можем да работим. Ние трябва да имаме смирение, всеки да върши работата си.

За пример следя учениците: като кажат да се вземат стомните, някой си мисли: „Дали ще мога да изклинча, или не?“ Всеки трябва, като дойде тук, да гледа сам да си донесе вода. И ако има някоя слаба черта, като дойде тук, да гледа да се поправи. Ако някому не се иска да услужва, а иска другите да му услужват, тъкмо той трябва да работи, да слугува на другите и да си каже: „Днес ще слугувам.“ – Защо? – „Защото не ми се искаше да работя.“ И по такъв начин ние ще съкратим труда на 3-4 часа дневно. Ако всички работим по 3-4 часа физически труд на ден, нашият труд много нещо ще ни даде.

При такъв случай само можем да образуваме едно Братство, една примерна комуна.

Сега за пример няколко комуни между нас пропаднаха. Два от опитите в Стара Загора пропаднаха, един от опитите в Русе малко го понараниха. Навсякъде пропадат, защото трябва да знаете, че когато се създава една комуна, трябва да се комунизира трудът, а не капиталът. Туй, което излиза от русенци, то е комунизиране на капитала. Има ли труд комунизиран, всичко става, няма ли труд комунизиран – готовото лесно се изяжда.

Тук миналата година аз заедно с още трима души свършихме един канал, копахме. Остана след това един ученик да работи сам по 2-3 часа на ден. Той едва след 3-4 месеца изчистил 5 метра. Гледах го как работи. Той като вземе мотиката, изведнъж забърза, забърза, и не се минава половин час – гледаш го, оставил мотиката настрани, почива. После пак я вземе: бърза, бърза. Не бързай, най-накрая бързай! Ще прахосаш енергията си.

В нашето училище не се позволява бързане, полека ще започнеш. Затуй казвам: с микроскопически опити започнете! Най-първо образувайте един комитет от 10 души. Лицата, които ще влизат, вие сами си ги изберете, после ще ги представите на мене и аз ще видя дали „торбата“ ще може да остане. Сега те не могат да се докачат, ще ги опитаме. На тях ще им поверим много нещо. Доста пари може да капнат.

Сестрите пък ще шият, торбички ще правят, чорапи ще плетат, занаят ще имат, градини ще правят. Всички по един час ще работят. Тъй ще направим, че от нас да излезе нещо. Велики мисли и желания ще дойдат. Тъй, като вложим този труд, ще има благословение. Благославя се само онова, в което се влага човешки труд.

Сега туй е само един опит: не за да събираме пари, но да се научим на един честен труд, на труд с Любов. Не с насилие да се работи, но да знае човек, че е работил от Любов – и от първия ден още

да се радва, че е работил за Господа, и да усеща тази радост в себе си. Ако работите в годината 365 часа, те ще ви донесат 365 добрини, а 365 добрини – това е една велика сила. И тъй, ние сега ще опитаме разни положения, защото все за Любов говорим. Ако искаме да направим опит, трябва да работим от Любов и за Любов. Разбирате ли всички?

Аз искам всички братя и сестри да оправят своите недоразумения по закона на Любовта. Ако някой не иска да оправи работите си, ние ще платим неговия дълг. Ще го питаме: „Ти заплати ли дълга си?“ – „Не.“ – „Нищо, ние знаем, че ти си задигнал торбата“ – и нищо повече. Ако някоя ученичка се ангажира с някоя работа, а не я свърши, ние ще свършим работата ѝ и ще напишем в книгата, че е дала обещание и не го е издържала. За през цялата година ще направим един списък и ще бележим кой не си плаща дълга, не си свършва работата. Обещал някъде, а не свършил работата. Аз ще я свърша заради него, но ще пишем в книгата. И този ученик или ученичка, като дойде още един път, ще му кажем да чака. Ще му кажа: „Аз не разполагам с време, за да ти свърша работата.“

Сега във всинца ви ще има туй добро желание да работите. Ще турим като идея в ума си да работим и ще работим разумно. В тази Школа всекиму е определена работата от Невидимия свят. И тъй, ясно е: за всинца ви, които сте тук, е определено какво има да работите. Няма да ви кажа каква ви е работата. Искам да опитате великия закон, който настанява всички неща. Вие ще забележите, че има един разумен закон в света, който настанява нещата. Онази птичка, която храни децата си, кой я учи да ги храни? – Този вътрешен закон. Онази кокошка, която и от сянката си бяга, след като има пиленца, става смела и решителна. Кой я прави смела? – Този вътрешен закон, който, като се пробуди, прави я смела и решителна. Тя има една идея вътре в себе си, че има пилци.

Следователно какво ни дава идеята на човек, който се страхува? – Той е кокошка без пилци. Имаш ли идея, ти си без страх. Следователно законът е верен. За да изчезне страхът, трябва да туриш в ума си една идея, която да го привлече, за да станеш смел и решителен. Тогава ставаме смели и решителни за идеята. Ако в нас влезе Божият Дух, идеята за Любовта, най-великата сила в света, тогава ние ставаме смели и решителни и ще намерим, че туй благо, което търсим, то е вътре в нас.

Сега аз трябва да ви убедя вече, макар че от толкова години говоря все за едно и също нещо, трябва да ви убедя, че няма по-велика сила от Любовта. И едва сега вие казвате, че тъй, както казва Учителя, тъй е. Казвате: „Ние още от Любовта не сме видели нищо." Но най-великата сила в света – това е съзнателната Любов, и когато тя влезе в човека, в него се развиват потайни сили, за които човешката душа копнее. Не любов, която смущава, но Любов, която разширява. Когато тази Любов влезе в сърцето на поета, как гладко върви перото му; когато тази Любов влезе в писателя, как лесно, за един час, си развива темите; когато тази Любов влезе в свещеника, в учителя, в майката, всичко върви тъй експедитивно. Но когато тази Любов изчезне, всичко върви тъй хлабаво. Любовта има своя идея.

Трябва да сме експедитивни. Когато Любовта влезе у някого, искаш нещо – веднага става. Бързо: кажеш и става. Вземеш пари назаем – виж, веднага ги връщаш. Нямаш Любов, казваш: „Туй стана, онуй стана, децата, майката виновни" – няма я Любовта. Взел някой пари назаем – за една минута ги намира, а за връщане го няма. Не, не, Любов нямаш! И който взема, и който дава, са изгубили Любовта си.

Та първото нещо, което искам от вас, учениците на тази Окултна школа, е всички да се сдобиете с тази Любов. Тя е във вас, но трябва да

я добиете с тази интензивност, че да я почувстватe тъй, идейно, и вашият ум да почне да ражда. Не само умът ви, но и сърцето ви да почне да ражда. И всичко туй, което добием, ние ще го дадем на този външен свят, който чака. Ние ще проповядваме на тия хора. Че тук работници трябват! Кой ще проповядва на тях? Само вие сте останали. Я ми кажете, ако аз пратя свещениците, те ще изопачат всичко. Какво ще кажат? Аз ги зная. Понеже мисля вас да ви пратя, аз казвам: ако усвоите или ако не усвоите тези принципи, аз зная какво ще направя.

Сега като казвам, че зная, добре да ме разберете. Аз говоря в името на този велик жив принцип, а не лично. Безлично – значи без ограничение.

В нашето Бяло Братство принципът е: само за Бога можем да работим и само Него можем да любим безгранично, и само Нему можем да се доверяваме. Важен е този принцип и той трябва да легне вътре в нас. Само Бог е съвършен, само Той е безграничен – нито се изменя, нито се променя, и само в Неговия силен Дух, само в Неговия ум, само в Неговата душа, само в Неговото сърце, само в Него можем да намерим всичко онуй, за което нашата душа копнее и се стреми тук, на Земята. И само Него можем да намерим тук, на Земята, и горе, на Небето.

Следователно само Нему можем да въздадем и чест, и поклонение, и хваление – и никому другиму. Само този принцип – Бог на Любовта – трябва да легне като основа, като правило в душата ви. Него ще намерите и на Земята, и на Небето, и Той като ви проговори, адът веднага става рай. Ако не ви проговори, раят става ад. Такъв е дълбокият закон. Вие, когато имате най-доброто разположение, като се махне Любовта, изпитвали сте какъв ад настава, каква тежест, какво безсмислие. Дойде ли Любовта, светне

лицето ти, казваш: „Колко съм радостен!“ Готов си да служиш. Махне ли се Любовта, всичко изчезва. Като имаме тази опитност, първо ще се стараем да не огорчаваме този Бог на Любовта, Който живее в нас, да не нарушаваме този мир, който Бог носи в нас, или както казва Писанието, да не се нарушава този печат, с който е запечатана тази книга.

После ще се стараете вие, учениците, да имате взаимно уважение и почитание. Като се срещнете сега, как ще се поздравявате? – „Няма Любов като Божията Любов.“ Като ти каже брат ти: „Няма Любов като Божията Любов“, ти ще му кажеш: „Моята Любов за тебе ще бъде като Божията Любов.“ Тогава брат ти ще ти каже: „Само Божията Любов е Любов.“ Ти ще му кажеш: „Само в моята Любов ти ще ме познаеш.“

Понеже виждам, че туй е малко дисхармонично за вас, ще го изменя, ще направя друг превод. Казват ти: „Няма Любов като Божията Любов.“ Отговарят: „Само в проявената Божия Любов ти ще ме познаеш.“ Туй ще бъде за една година. Учениците тъй ще се поздравяват. Първата формула може да употребите, като влезете в дома на приятеля си, а втората – като си излизате от дома му.

Аз бих желал да зная по колко екземпляра от лекциите ще ви трябват за всеки един град, за да могат веднага всички да ги изпълняват. Да кажем, пратим първата лекция – трябва да знаем колко екземпляра ще ви са нужни. Ако могат да се напечатат, тогава ще изпратим за всички ученици. Когато са напечатани всички беседи изведнъж, това е опасно, защото се явява една съблазън: искат да ги прочетат всички изведнъж и после не искат да ги учат.

(*Запитват: „На улицата като се срещнем, как да се поздравяваме?“*)

Единият ще каже: „Без страх!“ Другият ще отговори: „Без тъмнина!“ Или може да му каже тихичко на ухото: „Няма Любов като

Божията Любов.“ Той ще отговори: „Моята Любов за тебе ще бъде като Божията Любов.“ Щом има между тебе и приятеля ти чужд човек, не се поздравявайте. Поздравления ще си давате, само когато няма никой помежду ви. Иначе това е буквата на нещата, не е Духът. Може да си дадете един сигнал, един символ за поздравление.

Аз бих ви дал един символ, но вие може да злоупотребите с него. Поздравлението ще бъде тъй естествено, че в туй движение, което ще направите, да не се забелязва нещо извънредно, естествено да става. Тогава ще си носите една специална бяла кърпа, и като срещнете някого, ще я извадите, уж си триете носа, мустаците. Чиста кърпа ще носите, кърпа само за поздравления. Трябва да пазите това в абсолютна тайна. И другият ще извади своята кърпа. Но ще извадите кърпата си отдалече и няма да я туряте на устата си, а ще я хванете и леко ще я прекарате покрай носа и устата си. Другият ще види, че имаш бяла кърпа, и и той ще те поздрави.

Всички от Бялото Братство трябва да носите бели връзки. В бъдеще няма да носите яки, а една бяла кърпичка, хубаво забодена със златна игла с Пентограм. Селяните ще имат бели ризи, яки на ризата чисто бели, с нищо шарено по тях. Яките ще се заместят с нещо по-хубаво, по-приветливо. Яките могат да бъдат меки, обърнати. Но това – Пентограмите, поздравленията, това са най-простите неща.

Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.

Няма Любов като проявената Божия Любов. Само проявената Божия Любов е Любов.

Беседа, държана на 22 август, вторник, 16:30 ч., 1922 г., Търново

23.08. (СРЯДА), 5 ч. – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва.

Като четете тази молитва, не бързайте. Аз ще ви науча как трябва да я четете. Съсредоточете се, за да може смисълът на тези думи да се разкрие в сърцето ви. Всяка дума и изречение трябва да се изкажат бавно, за да се уясни техният вътрешен смисъл.

2. Да прочетем следното изречение три пъти: *Духът Божий, Духът на вечността, Духът Пресвятий, Който пълни сърцата ни с Любовта.*

При изговарянето на това изречение се поставят ръцете в следните положение: двете ръце наклонено са вдигнати нагоре, после са в хоризонтално положение с дланите нагоре, и най-после са на гърдите.

3. Да изпеем три пъти Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.

4. Благославяй, душе моя, Господа.

(*При пеенето ръцете се поставяха в следните положения: нагоре (отвесно), после на челото, на гърдите, на устата, нагоре, на гърдите, нагоре, на устата, нагоре, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, нагоре, хоризонтално, на устата, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на гърдите, хоризонтално, на брадата, хоризонтално.*)

5. Да произнесем следните думи гласно:

Да дойде (3 пъти) – ръцете нагоре.

*Духът (*3 пъти*)* – ръцете нагоре.

Божий (1 път) – ръцете нагоре.

Да очисти, (1 път) – ръцете хоризонтално.

Да очисти, (1 път) – ръцете върху лицето.

Да очисти (1 път) – ръцете хоризонтално.

Пътя ни, (3 пъти) – ръцете успоредно напред.

Пътя на Духа на Истината. (1 път) – ръцете хоризонтално.

Да отстрани (3 пъти) – ръцете са, като че отстранявате нещо отпред настрани.

Всичките ни недоразумения. (3 пъти) – спущане на ръцете отгоре и настрани с широк замах.

Да се всели, (3 пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

Да живее (3 пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

В нас. (3 пъти) – ръцете отстрани към гърдите, като че нещо се влага.

Да сме благи, (3 пъти) – движение отпред към гърдите.

Както е Той благ. (3 пъти) – движение отпред към гърдите.

Да просветнат лицата ни с Божията светлина. (3 пъти) – ръцете нагоре, върху очите, хоризонтално, на челото, до устата, хоризонтално.

Да сме носители (3 пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.

На Неговата (3 пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.

Съвършена Любов, (3 пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре.

Любовта, дето Бог живее, (3 пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.

Дето мир царува (3 пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.

И радост пълни сърцата ни. (3 пъти) – ръцете отпред, във вид на кръг надолу, като че се взема нещо, и нагоре и ръцете спират горе.

Да дойде Духът Божий
да очисти пътя ни,
пътя на Духа на Истината.
Да отстрани всичките ни недоразумения,
да се всели да живее в нас.
Да сме благи, както е Той благ.
Да просветнат лицата ни с Божията светлина.
Да сме носители на Неговата съвършена Любов,
Любовта, дето Бог живее,
дето мир царува
и радост пълни сърцата ни.

Духът Божий (с пеене)
Духът на вечността,
Духът пресвяти (ръцете нагоре),
Който пълни (ръцете на гърдите)
Сърцата ни с Любов (ръцете на гърдите).
Духът пресвяти (ръцете хоризонтално),
Който пълни (ръцете на гърдите)
Сърцата ни с Любов (ръцете на гърдите).
Духът благи ((3 пъти) ръцете на гърдите).

(*Седнали са всички, Учителя започна да ни учи на мелодията на „Духът Божий.“*)

В произнасянето на думата се вижда где е вашето сърце и какво ви липсва. Когато дойдете до туй учение, то ви показва недостатъците на хората. Не се произнася лесно една дума!

Тия са все окултни упражнения, които ще правите, за да се тонирате вътре; това са символи, магически формули, за да се повдигате. Сега нали някой път имате някое хубаво настроение и някой ви кресне изведнъж. С туй крясване се разваля вашата хармония. Значи нещо силно е развалило хармонията ви и сега не знаете закона как да я нагласите. Трябва да знаете закона как да се нагласявате. Силно казаното нещо разваля настроението и трябва да се мине час, два, докато се тонирате, а вие трябва да знаете веднага как да се тонирате.

В Школата вие трябва да се научите, каквото говорите, всичко да е под вашия контрол. Никога няма да изказвате една мисъл тъй, че да се подхлъзне езикът ви. Ще се спреш, ще повикаш ума си да следи какво ще говориш и съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Там, дето Писанието казва: „Никакви гнили думи да не излизат от устата ви, никакви гнили мисли – от ума ви, никакви гнили чувства – от сърцето ви." Сега, ако ние не знаем да контролираме ума си, ако не знаем да контролираме сърцето си, где е нашата воля? За какво ще ни послужи учението ми?

Ако безразборно всичко може да мине през ума ни, ако безразборно всичко може да мине през сърцето ни, знаете ли на какво ще мязаме? Ще употребя една формула, която не е хубаво сега да кажа: ще замязаме на ония лакоми животни, които всичко ядат. Не, не, ще ядем само онова, което е здравословно, нищо повече. В стомаха само ябълчици, крушици, сливици, череши и всички тем подобни плодове трябва да влизат. Същият закон е и по отношение на мислите. Такива подобни мисли трябва и в ума ни да минават.

Пак ви говоря: туй е за Школата вътре. Когато сте един срещу друг, спрете се – ще се поздравите и ще кажете: „Духът Божий, Духът на вечността, Който пълни сърцата ни с Любовта – подвижи сега моя ум, за да каже Твоята Светлина.“ Светлината, това е емблема, носителка на всички блага. Там, дето има светлина, има благо. Там, дето отсъства светлина, има горчивини: всички неща са кисели, горчиви, стипчиви, носителки на горчивини. Благостта е емблема, тя показва присъствието на Божията светлина.

И тъй, между външното проявление на Природата – светлината, щом изговорите думата светлина, чувствате, че тя е носителка на благото. Нали при светлината плодовете зреят? Сега ние говорим за светлината, за тази вътрешна светлина, която носи туй благо. Ние сега трябва да сме готови за какво? За този Дух, Който идва. За Духа Божий, за Духа на Вечността, Духа пресвяти, Който пълни сърцата ни с Любов. Всички да изговорим: „Подвижи сега нашия ум да кажем Твоята светлина.“

Върху вас има много да се работи – върху всинца. Някои от вас сте целини, тъй че трябва да впрегнем 5-6 чифта волове, докато почвата отдолу се разработи, и богато жито ще стане. А някои сте келемета[104] – хубаво място, изложено на слънце – то иска торене, и хубаво грозде може да стане.

Тъй щото, ще работим разумно. Трябва да разбираме дълбоко своето вътрешно естество: какво е вложено вътре във вас и какво може да стане от вас.

Сега аз искам да внеса във вас тази нова мисъл на Новия живот: като видите небето, да виждате лицето на Бога, както е днес, и когато го погледате, да се радвате – то е лицето на нашия Баща. Радостен е днес. И Той се весели. Защо? Защото във вашето съзнание има

[104] Келеме (тур.) – нива, която е оставена неорана.

желание, вие сте готови да приемете Любовта. И Той казва: „Децата са днес добре“ – и като са добре, Той се весели.

Сега у вас може да има философия, да кажете: „Какво съотношение може да има туй небе с нас, с настроението ни?“ – Има. Ако моето лице е засмяно, никога няма да видите ръката ми, свита на юмрук, но ако лицето ми е намръщено, ръката ми ще бъде свита на юмрук. Да кажем, че аз имам едно перде пред лицето си и ви покажа само юмрука си през него. От юмрука вие може да знаете какво е моето лице, моето състояние. Туй е закон на съотношение. Тогава ще имаме едно изкривяване на челюстите, на очите, мускулите ще бъдат свити и юмрукът – насочен.

Всички ще се стараете да възприемете тази вътрешна красота. В ходенето ще бъдете спретнати, няма да ходите тъй, като някоя гемия, няма и като някоя селска кола, тъй: трак-трак, че като скача, от 2 километра се чува как скача, та онзи, който слиза от нея, казва: „На такава кола не се возя повече.“ Колата трябва да има пружини или най-малко пътят трябва да е гладък. Това друсане се дължи на този негладък път: има камъчета, трапчинки. Щом сме навъсени, това показва, че пътят ни не е гладък и колата ни е без пружини, вследствие но това има дисхармония. Как ще го поправим? Ще отмахнем всички камъни, пътят трябва да бъде гладък като стъкло и колата да има пружини – движението ще става правилно.

Сега за пример личните чувства са една голяма пружина за човека. Честолюбието на човека е една пружина и когато тази пружина не е развалена, работите вървят много добре. Но щом се развали пружината на честолюбието, работите се развалят. Ще поправите пружината на честолюбието! Ако то върви в една крива линия, ще имате най-голямата хосканица[105]. Пружината трябва да се

[105] Хосканица (ост.) – умалително и иронично от ходя – ходене, тропане.

поправи. Тогава честолюбието ще се превърне в самоуважение – тогава човек върви с достойнство, той се обръща с уважение към хората, внимателен е към себе си, към хората, слуша какво ще кажат за него. Туй е, което се забелязва у човека, който има честолюбие. Това е характерна черта.

Който няма честолюбие, той говори, каквото му попадне, той е, както казват българите, цапнат[106]. Той казва: „Аз пет пари не давам за хората.“ Ами те за тебе колко ще дадат? И те толкова ще дадат за тебе. Това не е философия. „За кривите убеждения на хората аз пет пари не давам“ – но за правите ще дадеш. С такава дисхармония нищо няма да направиш.

Та учениците, които влизат в Школата, аз бих желал първите от тях, които узреят, тъй да започнат, че да бъдат образец, да бъдат за пример. И този пример да бъде тъй естествен, че да няма вмъкнато нищо изкуствено. В съвременната музика всеки инструмент: пиано, цигулка, китара, си има начин, форма, чрез които може да се свири. Свирецът на пиано ще се съобрази според методите, по които се свири на пиано; свирецът на китара ще сври според методите на китарата, свирецът на цигулка – също, свирецът на кавал – също. Всеки инструмент си има свой начин.

Сега при говоренето и чувстването в духовния и в чувствения свят си има начини и методи как да се говори и постъпва. Всичко туй съществува, но понеже сме изгубили това Божествено изкуство, казваме: „Може и по друг начин.“ – Ааа, не може по друг начин. Отсега нататък нещата могат да стават само по Божественому. Ние ще ходим само по Божественому. Казват: „По човешки.“ – Не, това мина вече. По Божественому ще ходим, по Божественому ще говорим, по Божественому ще се поздравяваме, по Божественому ще се

---

[106] Цапнат (жарг.) – който говори нецензурни думи; циничен.

обичаме. По човешки ние го знаем – ние го направихме вече. Сега по Божественому! Божествено ще любиш, Божествено ще говориш, Божествено ще мислиш и т.н. Туй е за учениците.

Сега, разбрахме се вече. Ще кажете вие: „Дали съм аз ученик?“ – Това е старата школа, това е стар метод. Дали съм ученик?! Това значи: събудиш се и не знаеш дали си ти, или не. Който е ученик, е ученик, нали? Ако някой пита: „Аз ученик ли съм?“, трябва да знае по какво се отличава ученикът. Той иска да се учи – желание, непреодолимо желание има да се учи. Туй е едно от качествата на ученика. Искаш ли да се учиш, ученик си. Имаш ли желание – ученик си и можеш да станеш; ако го нямаш – не си. Непреодолимо вътрешно желание и копнеж! Знаете ли какво значи копнеж? Това е значи онзи човек, който преброжда 99 извора – търси, за да намери онзи, хубавия извор: той е жаден човек и не си щади труда.

Сега във вашия ум е залегнала една идея. Тя е следната: „Аз не мога това.“ – Защо? – „Моето обществено положение, което имам, не ми позволява това. Знанията, които съм придобил – аз съм завършил науки – не ми позволяват.“ – Туй не ми позволява, онуй не ми позволява. Ние мислим, че сме големи хора. Ааа, че Невидимият свят не дава пет пари за нашето положение! И цар да е, и учен да е, и богат да е, и който и да е от висше положение – сваля го, простира го на земята и го усмърдява. Дава ли нещо за него? Казва: „Елате да видите този цар как се е усмърдял!“ Цар ли е? Туй не е цар.

И нашите философи, които ще реформират света, и тях ще ги прострат, и те ще се усмърдят. Учители, свещеници, майки, бащи – всички ги простират на земята – смърдят. Тия майки не са майки. Всичко туй, което смърди, е една квадратна лъжа. Туй, което смърди, то е само приготовление за хубавото, за бъдещето, което иде. Сегашните майки показват, че те отварят пътя на бъдещите майки.

Сега на Земята няма майки, т.е. има ги, но те все смърдят. Ако има майки, те трябва да бъдат от Новата епоха. Майка, в сърцето на която е запален свещеният огън! И тази майка тогава каква ще бъде?

Сега вие ще кажете: „Ние вече се стараем да не смърдим." Когото и да е от вас сега аз за пет минути мога да го накарам да смърди. И смърди той. Ние трябва да се засрамим от себе си, че туй трябва да дойде в съзнанието ни: да почувстваме какви скверни мисли и желания ни минават! Знаете ли какви скверни мисли и желания минават във вас? И от Невидимия свят напредналите братя се интересуват от нас, понеже нашият живот е свързан с техния. И техният живот се гради върху нашия живот. Хората за Невидимия свят, за напредналите духове, са като една нива. Те някой път ще дойдат със своите рала и, искате не искате, ще ви изорат. Вие сте една необходимост за тях, но не подозирате това. Така и вие: имате една нива и, иска не иска, вземате ралото и – хайде, разоравате я. „Какво става – ще рекат тези буболечици и тревички, – какво е това земетресение, какви преобразования стават?" А ние нищо не искаме да знаем.

Вие казвате: „Тази земя е за нас, вдигайте се!" Така и ние представляваме за Невидимия свят една целина. Като погледнат, казват: „Еди-коя си нива трябва да се разоре, хайде след това да я посеем." И вие ще се подчините на тези нареждания. Блажени сте, ако дадете нещо. Ще дадете – ще родите хубаво жито. Ако родите, ще се благословите, ако не родите, лошо е за вас. Тогава ние създаваме условия за по-напреднали духове, които ще работят.

Сега аз искам да внеса във вас мисълта да не се боите, че като се изхвърли туй-онуй, няма какво да ви остане. Онези, които не са запознати с тия неща, ще кажат: „Какво ще стане с нас, като изхвърлим всичко?" – Е, добре, ако тебе са те хранили с мухлясал хляб

с години и стомахът ти е отслабнал, ако са те хранили години с вмирисани патици и устата ти е почнала да мирише, казвам: „Ще напуснеш мухлясалия хляб.“ – „Но с какво ще се храним?“ – Ако този, мухлясалият хляб, се замени с най-хубавия топъл хляб, сега излязъл от пещта, ако вмирисаните патици се заменят с хубави плодове, питам: кое е по-хубаво, какво ще предпочетете? Ние казваме: „Остави това тук!“

Сега и в духовно отношение вие искате да разрешите въпроса, вие искате да комунизирате капиталите. Капиталът, това е трудът на хиляди поколения, събран труд! Сегашната почва, която хората орат – това са милиони капитали на много същества, които са оставили този чернозем: храна, която сега хората използват. Ние можем да използваме само нашия труд. Божественият морал е такъв: ние можем да използваме само нашия труд. Затуй Писанието казва: „Блажени, които се трудят, обременените, отрудените, понеже работят.“

И съвременните хора, които се занимават с динамическите сили, могат всякога една сила да я превръщат. Горенето за пример може да е слабо, а може и да е силно. Вземете обикновения газ, когато става непълно горене – усеща се миризма, отделят се сажди, кадеж. Този газ може да се превърне и горенето да бъде по-силно. Та сега и ние у нас ще усилим горенето. Според силата на Любовта – такъв е и животът. Каквато е Любовта, такъв е и животът на човека.

Сега да допуснем, че сте в едно общество, гдето всички хора са неврастеници – хора, които имат идеи, планове, но капитали нямат – липсва им нещо. На нервния човек му липсва нещо, на гладния човек му липсва нещо, на жадния – също. Да кажем, че се намирате между тия неврастеници – трябва да се пазите от тях, защото всяка дума ги предизвиква. На тия неврастеници слухът им е толкова чувствителен,

тяхното астрално тяло е толкова чувствително развито, че ако кажете някоя дума, те изведнъж могат да реагират. Ами ако и вие сте неврастеници, как ще се лекувате между тях? Ще ви кажа.

Ще намерите един много тлъст вол, ще си турите ръката върху него и като си държите ръката тъй 4-5-10 минути, веднага вашето неразположение, вашето възбудено състояние ще изчезне. Този вол ще каже: „Бъди, братко, по-търпелив. Няма какво да се смущаваш, бъди малко по-разположен. Не се смущавай – аз не се смущавам, за нищо не мисля, затуй съм спокоен." Но да не отидете при вол, който едва се държи на краката си, сух, а при вол, който е орал на нивата, изхранен; и като си туриш ръката на гърба му, той си вдига опашката, казва: „Добре дошъл, приятно ми е, може да си държиш тъй ръката." А онзи вол, който бяга – не стой при него! При изхранения вол си тури ръката, помилвай го, поглади го – той ще се обърне, ще те погледне и след това ще му кажеш: „Много ти благодаря, ти ми даде един много добър урок, благодаря ти."

Може някой от учениците, когато е разтревожен, да направи този първи опит. Когато е много неразположен и не може лесно да му мине, нека отиде при такъв един вол. Туй е за лекуване. Като направите този опит три-четири пъти, ще ви мине. Тъй че, като излезете някъде на разходка, ще намерите един такъв вол, но не от тези, които бягат. Това е лекуване.

После, ако искате да добиете хладнокръвие, да бъдете хладнокръвни, ще хванете някоя жива змия и ще прокарате ръката си по тялото ѝ – ще хванете змията за главата и ще прекарате ръката си по дължината на тялото ѝ до опашката. Туй е въпрос на хладнокръвие. Ето сега сърцето ви трепери вече. Змията е много хладнокръвна. Тя като хване жабата, вземе си я и от нищо не се смущава. В змията има всичкото спокойствие и хладнокръвие.

(*Питат: „Как да я хванем?“*)

Аз ще ви кажа: „Ще вземете един чатал, ще натиснете главата ѝ, тя ще изпусне отровата си и ще я хванете. Много пъти змиите си страдат заради онези интелектуални змии: тях знаят. Щом видим днес змия, казваме: „А, змия!“ Това ни най-малко не показва, че тя е лоша.

6. *Гимнастически упражнения.*

Задачата на упражненията е умът да присъства. Там е силата.

Утринна молитва, държани на 23 август, сряда, 5 ч., 1922 г., Търново

В ГОРНИЦАТА

(*От 8.30 часа сутринта братята и сестрите поотделно, на групи от по 60 души във всяка група, влизаха в горницата, гдето престояваха по 10 минути. Учителя говори на всички.*)

Мотото за през цялата година и на учениците, и на оглашените, и на слушателите в Школата: ще се стремите да придобиете Истината в душите си, светлина в умовете си, чистота в сърцата си, свобода в душите си, знание в умовете си, сила в сърцата си.

Гледайте да съграждате върху трите основи: Любовта да вземе надмощие в сърцата ви, Мъдростта – в умовете ви и в духовете ви, и Истината – в душите ви.

Тази картина (Пентограмата) показва вашето сегашно състояние. Вие сте всички в тъмнина. Целият фон е тъмнина. Вие излизате от тъмнината, не сте още в Светлината. Туй е тъмнината, в която всички се движат. Това са двата пътя, през които хората влизат. Този е третият път (надясно) – пътят към съвършенството: той е Новата епоха, Новият живот. А тази глава показва сегашното състояние на хората; на учениците, които следват. Туй е Пътят.

Ние означаваме Добродетелта с белия цвят; Правдата – със зеления цвят – това е материалният свят; Любовта – с розовия цвят – това е астралният свят; а в по-висшите му проявления той се губи, душата се губи в полето на Нирвана. Истината означаваме със синия цвят – или висшето ментално поле; а Мъдростта – с жълтия цвят. Добродетелта – с белия цвят, Правдата – със зеления, Любовта – с розовия, Мъдростта – с жълтия, и Истината – със синия. Тия цветове, тия добродетели ще ги носите в умовете си, ще ги опитвате и ще се ползвате.

Сега мислете, че като влезете в Школата, през годината ще дойдат големи бури, облаци, гръмотевици. Да знаете, че тия неща са необходими за проветряване на умовете и за закрепване, и като дойдат тия бури, да знаете, че вие сте много по-близо до Царството Божие, отколкото сега, защото само когато дойдат бури, ветрове, тогава започват да цъфтят цветовете. Когато всичко повидимому е в ред, не се радвайте на това състояние. Ще бъдете духом бодри, весели и свободни и ще се старaете да работите с Любов. Това ще учите през цялата година. Ние ще се стараем да дадем всички упътвания; и които са способни – на всеки според способността му. На всички ще дадем еднакви условия, и който може, да ги използва. Ще учите!

Сега ще се обърнете в една тайна молитва – жежка молитва към Невидимия свят, към Бога на Любовта, за да помолите да дойде Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Любовта Му – в сърцата, Мъдростта – в умовете, и Истината – в душите. Сега пожелавам на всинца ви Любовта да бъде в сърцата ви! Моето благословение да бъде на всички ви. Идете си сега с мир!

Беседа, държана на 23 август, сряда, 8:30-12:30 ч., 1922 г., Търново

МИЛОСЪРДИЕТО

Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите си. (Мт, 18:23)

(*Започнахме с окултното упражнение на буквата „а“, придружено с движение на ръцете над главата. Изпяхме песента „Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен“. Половината от събранието изпя първата част от песента, а другата половина – втората част.*)

Ще прочета няколко стиха от 18-а глава от Евангелието на Матея, от 18-и стих.

Ще говоря върху 23-ти стих: „Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите си.“

Схванете добре думите Христови: „Затова царството небесно е уподобено на човек цар, който иска да прегледа сметката със слугите.“

Сега този цар разглежда счета[107] със слугите си. Учителят ще разгледа счета с учениците си, майката – с дъщеря си, бащата – със синовете си, и т.н. Този велик закон ще се приложи. Счет! Защо именно този цар искал да прегледа счета си? Понеже на този слуга е дал 10 хиляди таланта[108], а той ял, пил, изпил всичко и не върнал нищо на господаря си. И най-после, господарят искал да знае: ще

[107] Счет (от счёт) (рус.) – сметка.
[108] Талант (на латински: talentum, от ст.гр.: τάλαντον „меря, баланс“) е всяка от няколко антични мерни единици: за маса, за тегло в търговията, както и за съответната им стойност в благороден метал (парична единица). В Римската империя 1 талант съответства на масата на водата, която се съдържа в една стандартна амфора (1 куб. римски фут, или 26,027 литра). В Талмуда и Библията единицата талант, използвана по времето на Новия завет, е равна на 58,9 килограма.

плати ли, или няма да плати. Хваща го и казва да го продадат – него, жена му, децата му: да се продаде, за да плати дълга си. Туй е първото решение на господаря. Тогава слугата припада на колене пред господаря си, кланя му се и казва: „Господарю, имай малко търпение, аз ще ти платя, покажи милост." Казва господарят: „Е, е, щом е за милост..." – пуща го и му прощава всичкия дълг.

Но в същата притча се разправя, че щом излязъл този слуга, намерил едного от съслужителите си, който имал да му дава 100 пеняза[109], улавя го, довежда го и му казва: „Плати ми онова, що си ми длъжен." Падна, прочее, служителят пред нозете му, молеше му се и казваше: „Имай търпение към мене и всичко ще ти платя." Но той не щеше, отиде и затвори го в тъмница, докле изплати дълга си. И като видяха съслужителите това, що стана, твърде се наскърбиха, дойдоха и казаха на господаря си всичко, що стана. „Викайте го!" – казал царя. Причината, загдето този човек си иска парите, коя е? Това е, че в душата на този човек няма милосърдие, милост няма. На всеки един от нас, който не може да прощава, значи, липсва му какво? – Милосърдие. Тогава господарят казва: „Доведете го, хвърлете го в затвора, докато не изплати всичкия си дълг." Защо го е турил в затвора господарят му?

Сега ще бъдете, като ученици, много сериозни. Искам всеки един от вас да се попита има ли я милостта вътре в сърцето си. Не навън, но вътре имате ли вие туй милосърдие? Без милосърдието законът показва, че лошите последствия непременно ще се върнат назад.

[109] Динар или пеняз, една римска монета с образа на Императора - Лк. 20:24. Тежестта му била колкото тежестта на 3 и 1/7 турски сребърни гроша, но понеже тогава среброто повече се е ценяло, в сравнение с други неща отколкото се цени сега, то един динарий е бил достатъчен за заплата за еднодневна работа на лозе - Мт. 20:2

Законът е верен. Туй, което наричаме „Орисница“[110], всякога ще се върне. Престанеш ли да се ръководиш от милосърдието, непременно тази лоша Орисница, съдбата, ще се върне. Тя е жива и щом се върне тази Орисница, тогава ученикът не може да бъде вече ученик. Сърцето на ученика трябва да бъде непременно обсебено от милосърдие. Той трябва да бъде милостив. Можете да го направите, или не. Трябва да бъдете.

И тъй, милосърдието, когато е развито, френологически се изразява на предната част на главата – на челото. Ако нямате милосърдие, предната част на главата е сплесната. Всеки от вас може да придобие милосърдието. Туй милосърдие може в човешката душа да расте и да се развива, както всяка друга добродетел. И ученикът е длъжен да култивира милосърдието. Туй милосърдие като премахне тази лоша Орисница, ще премахне лошите условия и ще му създаде благоприятни, при които той ще бъде един отличен ученик.

Ако вие сте неразположени духом, може ли да учите? За да учиш, трябва да имаш най-доброто разположение на духа. Само при добро разположение може да се учиш; само при едно добро духовно настроение може да мислиш за най-великите въпроси, да възприемаш най-великите мисли, желания, които съществуват в Природата, да разглеждаш великия Космос, който Господ е създал. Изгубиш ли това разположение, тогава Божествените лъчи не могат да проникнат в съзнанието и всичко се затваря. И когато човек остава в тъмнина, съзнанието и всичко остава в бездействие, нищо не ни интересува и най-после и ние заспиваме.

Сега аз искам да турите като добра основа милосърдието – няма да се връщам да говоря пак за него. Други ще говорят за

[110] Орисница – митическо същество, което може да предопределя съдбата на хората. Когато бебето се роди, орисниците се събрат край леглото му, за да го орисат.

милосърдието: скърбите, страданията, нещастията, неволите – всичко туй ще ви говори все за милосърдието. И всичко, което сега съществува в света, тази дисхармония – то показва, че милосърдието не е обсебило човешкото сърце. Туй милосърдие е потребно и необходимо за правилния вървеж на Школата. То е необходимо.

За пример ако дъщерята постоянно нервира майка си, мислите ли, че тя има милосърдие? Ако постоянно иска да се облича, да си купува нови шапки, чепичета, иска само на нея да ѝ е приятно, да я уважават в обществото, да бъде свободна, но за майка си и за баща си не иска пет пари да даде – това милосърдие ли е? „Аз искам да съм свободна." – Да, тя е свободна, но без милосърдие.

И обратното е вярно. Ако един ученик, след като влезе в Школата, почне да иска само нему да е приятно, нему да е добре – той няма милосърдие. Взаимност трябва да има. И аз съм забелязал: някои ученици са способни, но те са като шила – като ги пуснеш, с шилото си ще създадат хиляди нещастия. Но знайте, че ние в Окултната школа имаме ножици за шилата. Най-острите шила можем в скоро време да ги притъпим. И аз казвам: или престанете с шилата си, или от шилата в ръцете ви ще останат само дръжките.

Сега да се разберем добре: всички, които влизате в Школата и имате шила, ще оставите шилата си. Ние имаме торба, гдето събираме шилата. Ще дойдете и ще кажете искрено: „Учителю, имам едно шило." – „Ние имаме торба – ще оставиш туй шило навънка. Ние ще го турим в склада." И след като свършите, ако туй шило ви е потребно, ще ви го дадем, но сега ще оставите всичките шила навънка. Разбирате ли? И ако хванем в Школата някого да е влязъл с шило, той ще намери затвора. Положението на този с шилото е като положението на оня длъжник в затвора. И няма да излезе от този затвор, докато не плати всичкия си дълг. Такъв е законът. Ще влезете

в затвора, неизбежно е. Но вие ще кажете: „Сега да не влизаме.“ – Не, не е там въпросът. Ще влезете и оттатък ще минете. Ще влезете, вие сте поканени вътре като ученици, неизбежно е това сега.

Трябва да стане Волята Божия: всички трябва да се учите. На този, царския длъжник, не се разправя причината. За да му даде господарят 10 хиляди таланта, за да му има доверие за толкоз пари, той е имал вземане-даване, той е стоял на почетно място при господаря си. Това е високо положение. Десет хиляди таланта – това е голямо нещо, грамадна сума е тя.

Значи казва Христос: „Комуто е много дадено, много ще се иска; комуто малко е дадено, малко ще се иска.“ (Лк, 12:48) Колкото нашите способности са по-големи, толкова и отговорността ни е по-голяма. Сега вие искате много, но трябва да знаете, че и отговорности имате съобразно онова, което ще ви се даде. Вие мислите, като влезете в Школата, да имате всички привилегии, да се разхождате като царски синове, а при това да нямате никакви отговорности, никой да не ви държи сметка за вашите дела. Не е така. Ще имате отговорност: за онова, което са ви дали, ще ви искат счет как сте го употребили. Ще ви повика този цар.

Сега някои от вас може да си зададат въпроса: „Дали сме милосърдни, или не.“ – Лесно може да се провери дали сте милосърдни, или не. Най-лесна проверка се прави. Всеки ден се прави тази проверка. Всеки един от вас трябва да прави тази проверка – трябва да знае милосърден ли е, или не. Ако милосърдието му е слабо, трябва да се стреми да го развие за себе си конкретно. За самия него е потребно това милосърдие. Аз го наричам едно от най-великите качества на човека. То дава най-благородния оттенък на човешката душа.

Да бъдем в себе си милосърдни! Да го чувстваме в себе си и да се радваме на своето милосърдие. То дава особени черти, една мекота за човешката душа, едно снизхождение: да знаеш, че всички хора имат слабости. Ако вие имате това милосърдие, ще бъдете снизходителни, и тогава вашата критика няма да бъде тъй остра, но ще бъде мека, снизходителна спрямо вашите съкласници. Ако един ученик няма това милосърдие, той ще бъде горд и надменен; а пък онзи, който е неспособен, който няма това знание, като усеща своята слабост и липса на знание, тогава отсъствието на милосърдие ще го направи подъл, долен и лицемерен. Той ще пъпли и ще се слага.

И така, имате два вида ученици: ученици, които мислят, че много знаят – те са горди; и други, които пъплят и казват: „Ние сме смирени." – Никакво смирение нямат! Една жестокост се крие у тях – на вид е едно хладнокръвие, както у жабите, у студенокръвните. Седи онази жаба, философства, поглежда някоя муха, кацнала наблизо и: хоп-хоп – изяде я. Пак седи – друга муха. Моментално мухата изчезва. Пак седи: хоп-хоп – и като че ли ни лук яла, ни лук мирисала. Това са състояния на душата и вие трябва да изпитвате себе си. Има състояния, които стават, без да ги схващате във вашето съзнание. Много пъти човек може да се намери в едно хипнотическо състояние, да е под влиянието на други духове, да върши волята им, без да може да си даде отчет, а може би след години ще различи туй състояние.

Вземете за пример пиянството. У някой човек се заражда желание да пие, той мисли, че в чашката се състои всичко. Някой път пие една чашка, после още една, после още една, и по такъв начин у него се заражда една вътрешна жажда. И той мисли, че като се напие, всичко ще се разреши, но хиляди и милиони чаши пие и въпросът остава неразрешен.

У вас има желание да се повдигнете в света, да ви знаят всички. Вие мислите, че като станете виден човек – някой писател, проповедник, художник, адвокат някой, ще бъдете задоволен. Не, няма да бъдете задоволен, защото тези хора, които ще ви похвалят, няма да ви похвалят искрено. Те ще ви дадат само угризките на похвалите, обаче ви похвалват и вие се радвате. Но като заминете, ако видят, че вие се нуждаете от похвали, ще започнат да ви се смеят.

Ако аз обработвам една градина и моите плодове са отлични, от какви похвали се нуждаят моите плодове? Онзи, който яде, ще каже в себе си: „Отлични плодове са.“ Чувства ги в себе си. Туй качество е вътрешно. Пък и аз сам, като опитам тия плодове, ще кажа: „Отлични са.“ Похвалата е нещо вътрешно. Там, дето казва Христос: „Не търси слава от човеци, но търси слава от Бога“[111], това значи, че ученикът трябва да търси тази слава вътре в себе си, от Бога. Ученикът трябва да търси слава в необятната Любов, в която няма нито промяна, нито измяна, нито отслабване.

Следователно, като вложите Любовта във великия закон, като вложите милосърдието, в душата ви ще се появи едно желание да бъдете снизходителни към всеки, който има някаква слабост. И като видите такава черта у когото и да е, има два начина, по които ще можете да му послужите. Ако видите, че някой е жесток, идете и кажете на този цар какво е направил той. Нищо повече.

Сега този цар в света, при сегашното състояние, кой е? Светските хора казват, че той е разумът. Царят, разумът е, който вика всички свои мисли, желания и действия да дадат отчет: коя мисъл, кое

[111] Йн, 5:41-44, където Исус казва: „41. От человеци слава неприемам; 42. но познах ви че Нямате в себе си любов Божия. 43. Аз дойдох в името на Отца моего, и не ме приемате: ако дойде друг в свое си име, него ще приемете. 44. Как можете да повярвате вие които приемате слава един от друг, и не търсите славата която е само от Бога?“

желание и кое действие какво е извършило в света, и да дадат една преценка на техните постъпки.

Сега вие, като ученици, ще си дадете отчет за досегашния ваш живот. Аз искам да направите един преглед: доволни ли сте вие от вашия живот? Но само за себе си ще дадете този отчет. И ако не сте доволни, какво трябва да правите? И Писанието казва: „Като дойде Христос, ще отдели едните отляво, а другите отдясно."(Мт, 25: 31-46) Отчет ще иска. Защо ще ги дели? Това има дълбок окултен смисъл. Като дойде Христос, онези, които с хиляди години са работили добре, като ученици, ще ги въведе в новите условия на тази Школа. Едни ще въведе отдясно, други ще въведе отляво; на едните ще покаже пътя, по който трябва да се върнат, а на другите – пътя, по който трябва да отидат напред. Казано е в една притча защо именно едни праща напред, а други назад, надясно и наляво – вие знаете тази притча.

Сега всеки един от вас ще си даде отчет! Няма да чакате последния ден да ви турят отляво или отдясно. Този въпрос е свършен, малко от по-напред трябва да започнете. На учениците, на вас ви трябва туй милосърдие – едно от най-необходимите качества: качество, потребно и за Учителя, потребно и за ученика, защото един ден този ученик ще заеме мястото на учител. Самият учител пък ще заеме мястото на ученик, защото има Учители на Учителите и ученици на учениците, но те са Учители. Има йерархии по-горни. В тази йерархия можеш да бъдеш едновременно и Учител, и ученик. В едно положение може да си учител, в друго положение – да си ученик. Не мислете, че вие, като дойдете в света, няма да имате нужда от нищо. Само Бог, само Абсолютното, неограниченото, само Той няма нужда от нищо. Но всички ония същества като нас, които са ограничени, те имат всякога нужда.

Сега повече няма да говоря за милосърдието. То е потребно за всинца ви. Когато някой спор между учениците не може да се разреши, то се дължи на това, че имат малко милосърдие. Има въпроси, които принципиално могат да се разрешат. Има известни въпроси или задачи, които по Божественому трябва да се разрешат. Има известна работа, която трябва да се направи. Тази работа ще я направи най-способният. Има задачи, които трябва да се разрешат. Тези задачи ще ги разрешат най-способните ученици.

Сега, като влезете вътре в Школата, казвам ви, че трябва да живеете съзнателно, защото човек може да живее в една школа съзнателно, а може да живее и несъзнателно. Досега вие сте живели несъзнателно. Съзнателно ще живеете в Школата. Ако не разберете законите на Школата, има опасност да се яви у вас страхът, – постоянно да сте в страх от господаря си. Защо? – Когато си злоупотребил, излъгал, това-онова, постоянно си в страх.

Ако човек е чист, няма защо да се бои. Някои хора постоянно ги е страх от господаря. Защо ви е страх? – Защото имате много да дължите на Господа. Всеки, който има да дължи, казва: „Дано да Го няма този Господ." – Има го, има Го, защо да Го няма? Защото много има да Му дължат. А онези, които са извършили Неговата воля, които нямат да Му дължат, казват: „Има, има Господ." Те са вярващи, защото са оправени работите им.

И тъй, безверници наричам хората, на които са объркани сметките, а вярващи – хората, на които сметките са оправени. Да не мислите, че в ума си онзи безверник не съзнава това? Той сам съзнава. Сега ние ще оставим този посторонен въпрос. Той се разисква в света.

Но вие влизате в Школата. В тази школа се влиза да се учи. И тогава през годината ще ви се дадат големи задачи и малки задачи,

големи изпити и малки изпити. Не такива изпити, каквито сте имали досега. Аз съжалявам по някой път, че като дам изпит на някои, те не се радват. Тъй щото аз съм решил: на всички ония, които не се радват, да не давам изпит, нито задача – ще бъда много внимателен, защото това е най-икономичното. Ще давам изпит, задача само на онзи, който ще се радва.

А с някои съм решил да нямам абсолютно вземане-даване по простата причина, че щом им дадем задача, в тях се ражда недоволство и неблагодарност. Аз ги наричам разгалените ученици. А разгалените ученици ние ще ги оставим сами да се галят. В разгаления ученик милосърдие няма в душата му. Онзи човек, който се разгалва, той няма милосърдие в душата си. Онези хора, които нямат милосърдие в душата си, аз за тях имам особено мнение. И като намеря ученик в Школата без милосърдие, аз зная какъв ученик е той.

В Школата има начини за развиване на милосърдието. Това мнение не можем да го пристъпим. Затуй искам, като влезете в Школата, да си носите милосърдието. Шилата, които имате – отвънка, а милосърдието – отвътре. И тогава вие ще бъдете най-почтените ученици, най-любимите, на които ще се окажат всички услуги в Школата – навсякъде пътят ви ще бъде отворен.

После, пазете се от друго. Вие, като влезете в Школата, може да си мислите, че имате някои познания по окултизма. Малко учени хора има в Европа, които имат окултни познания, много малко са те. Бялото Братство сега отваря тази Школа, а досега то е държало своята Школа затворена. И малцина са влезли в нея. Христос казва: „Малцина са влезли през тесните врата.“[112]

[112] Лк, 13:24 „Подвизавайте се да влезете през тесните врата; защото мнозина, казвам ви, ще искат да влезат, и не ще да могат.“

Сега се отваря този широк път – да влезете и да учите тази велика наука на Бялото Братство. Туй, което се говори и пише за окултната наука – то е още далече. То е от Черното братство, от черната магия: то не е наука, то е помия, ако искате да знаете. И ако вие не вярвате в най-благородната философия, в най-благородните вярвания на хората, приложете ги на опит. В продължение на 20 години от живота си ще видите какви ще бъдат техните резултати. В дъното на всяка една философска система в сегашния свят се крие един червей. Те са неща хубави, но в дъното им се крие един червей, който е развалил плода и ще го изяде. Ти ще работиш 20, 30, 40 години, и когато плодът узрее, мислиш, че е хубав, но ще видиш, че червей е изял семката и плодът е опорочен. Е, питам: защо ти са плодовете, изядени от червеи, или плодове, в които червеите са оставили своите извержения?

Следователно Бялото Братство сега отваря своята Школа, и като влезете в нея и се запознаете с методите, прийомите и законите, които управляват Природата, както те ги употребяват, тогава ще имате ясна представа какво нещо е Великата Природа, в която сега живеем. Сега имате една ясна представа. Когато детето се роди и майка му го взема на ръце, мислите ли, че то знае нещо? То е на майчините си ръце. Но един ден ще слезе от ръцете на майка си.

Сега някои от вас искате да ви носят на ръце. Една година ще ви нося, но после, по тоя закон, ще ви турят на земята. Тогава ще застанете на своите крака и ще ходите. Тия два крака ще бъдат Божествените добродетели. После ще ви кажат, че трябва да работите. Работата става с ръцете – да проверяват закона на справедливостта, на Правдата. Значи работата подразбира Правдата. Затова са създадени ръцете, за да проверят тази Правда. Работете, за да видите колко сте справедливи.

Сега някои от вас сте носени вече на ръце известно време и сте оставени на земята. Вие казвате: „Да сме пак на ония ръце, колко хубаво беше, като ни носеха!“ – Нани, нани, мама!

Питам: бихте ли желали, като сте сега на 20-30 години, майка ви да ви носи на ръцете си, да ви казва: „Нани, нани, мама.“ Да ви носи майка ви на ръцете си, когато вашите другари са израснали и влезли в училище? Мислите ли, че имате милосърдие в душата си? Не, вие сте най-големият егоист! Майка ви ще въздъхне дълбоко и ще каже: „Защо родих това дете?“

Питам ви тогава: трябва ли да бъдат в Божието училище такива деца, та да връзваме Божиите ръце? Трябва ли по този начин да шиканираме[113] Божественото милосърдие? И понеже Бог е милостив, с всеобемяюща Любов, трябва ли да злоупотребим с Него? Какво ще добием от всичко това? Ние вредим сами на себе си. Тогава, като приложите тази Истина, понеже тази Велика Истина е строга – то онзи господар, който е приложил Истината и Правдата... Само милосърдието е в състояние да смекчи Истината. Една сила има в света, която смекчава Истината – да бъде Той малко снизходителен и да ти даде време.

Сега вие ще ми кажете: „Защо ни е нужно да влезем и да учим в Школата, в училището на Бялото Братство?“ – За да научите законите на щастието, на блаженството, законите на живота, за да знаете как да живеете. Няма друг път! Новият живот е път към Бялото Братство. То ще ви даде истинските методи и закони. Бъдещият ви живот ще се обуславя от Школата, затуй трябва да влезете в нея – няма как другояче, защото ако не влезете да научите новите методи и начини как да живеете, вие ще фалирате тъй, както досега сте фалирали.

[113] Шиканирам (фр.) – умишлено създавам пречки и мъчнотии в някоя работа, извъртам.

Понеже всякога искате да живеете добре, имате желание да бъдете при Бога, начините за това ще намерите само в училището на Бялото Братство. Кой от вас няма стремеж да влезе в Царството Божие, да е близо до Бога, да го обичат? Но това са само копнежи.

Само в тази Велика школа на Христа ще намерите ония, истинските методи на Новия живот, в които душата ви да се задоволи. Събират се двама младежи, но и двамата фалират, не могат да се разбират.

Аз имам в Школата двама ученици – ще приведа този пример – двама млади ученици, които живяха много добре, ученици бяха те. Те към мен имаха такова благоговение – с почитание и уважение се приближаваха. Те показаха, че имат голяма обич помежду си. Един приятел ми казваше: „Те имат голяма обич един към друг." – „Аз ще ги опитам и ще видите, че туй нещо е привидно." В душата на тия младежи, които така се обичаха и задружно живееха, имаше желание за влияние един на друг. Всичките братя ги считаха за светии и ги кръстиха *светиите Кирил и Методий*[114]. Казваха: „Спасението на България иде вече: имаме св. св. Кирил и Методий." Но като ги поставихме на изпит, дойде един свети Наум между тях, па дойде между тях и една света Евгения[115].

Аз боравя с факти, слушайте, това са факти, които изнасям. И вие ще се намерите на тяхното място. Мислеха те за себе си. Казвам: много добре са започнали. Но имаше нещо у тия двама ученици, което им липсваше.

---

[114] Става дума за Михаил Иванов и Кръстьо Христов.

[115] Тук явно Учителя използва ирония. Според спомените на Мария Тодорова двамата: „започнаха да „кръщават" членовете от групата и да ги обявяват за преродени светци от историята на християнството. Така бр. Константин Иларионов го обявиха за преродени свети Наум, а една сестра – за света Евгения (Римска). Обявиха се и се раздадоха титли на много още светци. („Изгревът" на Бялото Братство", т. I, София, 1993, стр.196, 294-300)

Казвам им: „На вас ви липсва милосърдие.“ – „Как – казват, – Учителю, имаме това милосърдие.“ Този, другият приятел, свети Наум, отива у тях и с благоговение ги гледа. Казвам: дълбоко вътре милосърдие им липсва, аз не се лъжа в тия работи. Не е въпросът за мен, въпросът е за тях. И когато ги поставихме на един вътрешен изпит, стана разрив между тия „св. св. Кирил и Методий“. На тия „св. св. Кирил и Методий“ аз им казвам: „Въпросът за женитбата не сте го разрешили още.“

Сега аз ще ви кажа символически какво подразбирам под думата *женитба*. Светът и Бог – това са двамата кандидати, които постоянно избираме – дали за Бога, или за света да се оженим. Гледаш, гледаш този свят: имаш всички условия, ожениш се и светът ти стане мъж. Той това дава, онова дава – и един ден светът ти вземе всичката сила и казва: „Аз с тебе не мога да живея, дайте ми развод писмено.“ – Хайде навънка!

Кое е това разводно писмо? – Смъртта. Идеш при Бога, коленичиш, плачеш и казваш: „Съгреших, Господи, аз не Те познах, моля Ти се, прости!“ Пуснат те навън, пак дойдеш на Земята, пак се ожениш за света. И когато става въпрос трябва ли да се жени човек, или не, да знаете: за света никога не се женете, абсолютно никога! Ако се жени някой, за Бога да се жени! Отворете Стария Завет и ще намерите методите за женитбата – онази форма, онзи начин, по който трябва да се жени човек. Той разправя какви трябва да бъдат учениците.

Сега ще вземете не тази, профанната женитба, а вътрешната – онази свещена връзка, която свързва човешкия ум, сърце и душа. Защото щом приближим към Бога, и слънцето на вашия живот ще се измени. Ние разбираме тия свещени връзки: да имаш вътре в душата си едно чувство, една мисъл, да знаеш, че си свързан с Господа Бога

Твоего със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. По този начин ще постигнете всичко онова, което желаете.

И аз желая вашето сърце, вашият ум, вашата душа, вашата сила да бъдат свързани. За тия двама ученици, за които ви говорих, аз съжалявам. Те бяха една сила. Те идваха при мен и аз им казвах: „Слушайте, вас аз ви познавам преди осем хиляди години – оттогава датира тази история, в еди-коя си култура вие държахте изпит и пропаднахте. В еди-коя си – и описвам историята им. – Сега идете в света и аз искам да си издържите изпита." Изпити – толкоз пъти!

Казвам: „Сега у вас има един начин – искате да ме излъжете, но аз не се лъжа. Отсега нататък не искам това. Аз ще ви поставя на един изпит – и ако издържите изпита, ще минете в класа." Те още държат изпита и едва наполовината са го издържали. И аз ги следя: те мислят, че са го издържали. Аз следя – окото ми е толкоз зорко. Те мислят да минат тъй.

Аз казвам: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, отколкото вие да влезете в Школата, докато не издържите изпита си." Тази любов, чувам аз, между тях почва малко... Пред мене когато са, като хора, братски си гугукат, но щом влезнат в работилницата, почнат спорове, спорове, пререкания. Започват един наляво, друг надясно, и после пак се примиряват, пак влезнат, пак се примиряват. Най-после почнаха да не се разбират, да се отделят. Какво дойде след това? – Двамата почнаха да въздишат. И единият почна да търси света, и другият почна да търси света.

Сега и вие ще кажете: „Гледайте тия ученици – каква привилегия са имали!" – Вие сте същите ученици. Вие сте на същото място. Няма по-хубаво нещо от това – в света да намериш един твой другар, който в ума си да има същото мнение за тебе, каквото ти имаш за себе си. Другар, на когото можеш да разчиташ при всички условия. Двамата

да се държите като една светиня. Този твой другар всякога да бъде готов да жертва живота си за тебе и ти да си готов да жертваш живота си за него. Няма нещо по-благородно от това.

И Христос казва: „Вие сте Ми приятели“, т.е. приятели, които могат да жертват живота си за своя приятел. Това е приятел. И ако вие не сте готови да жертвате вашия живот заради мене, и ако аз не съм готов да жертвам живота си заради вас, въпросът е свършен. Разбирате ли? Такъв е Божественият закон.

Като казвам *заради мене*, разбирам принципа. Ако вие заради вашия Учител, заради този Велик Учител сте готови да жертвате живота си, под това разбирам Бога в Неговото проявление. Тази необятна Любов, непроявеното – то е Учителя, а проявеното е ученикът. Когато туй проявено идва във връзка с тази необятна Божия Любов, трябва да се спазят всички велики закони на този Божествен живот, за да можем да познаем Бога – т.е. ще дойдем в съприкосновение с Него, за да познаем Бога, и Бог да те познае, че и ти си като Него.

Сега аз не съм оставил този въпрос с тия двама ученици. Мисля да направя един опит и идната година ще ви кажа какъв е резултатът. Как мислите, мога ли да ги съединя?

(*Отговарят: „Можете.“*)

Мога ли да ги разединя?

(*Отговарят: „Можете.“*)

И едното, и другото мога да направя. Когато има егоизъм в сърцата на хората, аз ги разединявам; когато има Любов в сърцата на хората, аз ги съединявам. Разбирате ли? Казвате: „Ти разединяваш.“ – Светлината съединява и разединява. Кои разединява? Мъртвите тела светлината и топлината ги разединяват, а живите ги съединяват. Мъртвите тела се разкапват, а живите възрастват. Разберете, че това е

закон. В Природата нищо не е произволно. Това е закон вътре в Природата. Сега, като ви говоря символично, ще кажете: „Тия неща стават механически. Живи сме, будно е нашето съзнание, великата Божествена Любов действа, този Велик Учител действа и ще ни съедини. От нас ще станат едни отлични ученици."

Сега днес вие сте пред лицето на този Велик Учител, вие още не сте Го виждали; вие още не сте виждали каква трябва да бъде формата на бъдещия човек. Тази сутрин ви показах какви са сегашните ученици, видяхте формата на главата. Тя е доста хубава глава, знание има, но на тази глава липсва нещо. Знание има, но Любов няма, тъмнина има наоколо. Сега обаче има една друга картина, която, ако вие станете добри ученици, за идната година ще можете да видите какъв трябва да бъде истинският ученик. „Ела и виж." И трябва да видите.

Та вие сега сте пред лицето на този Учител. Искам да пробудя вашето съзнание. И казва псалмопевецът: „Когато ще се пробудя и видя Лицето Ти, ще бъда задоволен."[116] Били ли сте вие в аудиторията на Христа? Чували ли сте Го? Вие още не сте слушали първата лекция. Сега аз като говоря, казвате: „Я говори Христос, я не." Тъй седи сега въпросът: „Я е Той, я не е." Вие сте като онзи циганин, който казва: „В онзи дол я има вода, я няма." Но като влезете в тази свещена аудитория, схващайте добре – в моя ум има съвсем друга мисъл. Аз ви казвам, че вие никога не сте били в такава аудитория, но като влезете, тогава ще разберете каква е тя. Аз ви казвам: вие никога не сте били в такава аудитория. Сега, ако можеха вашите очи да се отворят и да минете в астралния свят, вие щяхте да видите такава славна аудитория, че ще се чудите, че сте били тъй слепи в душите

---

[116] Псалм 17: 15 „А аз ще видя лицето Ти в правда; Когато се събудя ще се наситя от изгледа Ти."

си. Стига душите ви от туй говорене да се изменят, да влязат в по-висшите светове, да се повдигнете, вие ще видите, че тази обстановка ще се видоизмени. Сега сте като корените, долу сте криви, но ако корените излязат на листенца, ще видите, че обстановката ще се измени. В горното и долното положение има подобие. Между клоните и корените има известно подобие. Но турците казват: „Нерде Шам, нерде Багдат."*[*Нерде (тур.) – къде;]

Казвам: струва си човек да влезе в тази вътрешна аудитория, да слуша Христа. Аз разбирам туй абсолютно. Когато вие чуете гласа на тази Светлина, необятното съзнание да говори на вашето съзнание, на вашия ум, душа, сърце и дух, вие като Павел, ще кажете: „Чух неща, които не може да се изкажат с човешки език." Павел, като бил на Третото небе, казва: „Зная, че видях един човек, с който мога да се похваля, но в тялото ли бях, вън от тялото ли, не зная." Павел иска да се покаже скромен: с такъв един човек ще се похвали, че бил пренесен на Третото небе. Третото небе – това е Школата на Бялото Братство. И той влезе в нея, слуша тази велика философия, тази велика Божествена Мъдрост, и се въодушеви – и като слезе, каза: „Това е велико знание!" И като слуша Горе това, каза: „Всичко в този свят аз считам за измет, за да позная Христа." Но като е слушал Горе, каза: „Това, което видях там, е толкова велико, че всичко в този свят аз считам за измет." Затуй жертвите, които вие ще дадете в този свят – този измет като дадете, като познаете Христа, ще кажете: „Ние благодарим на Бога, че пожертвахме това, за да познаем Бога, Христа – този Велик Христов Дух, тази велика изявена Любов, тази велика изявена Мъдрост, тази велика изявена Божия Истина, която сега обхваща духовете и душите на всички ученици и буди всичко онова, което е заспало у вас!"

Пробужда ви Той от хиляди векове и казва: „Настана час, настана ден, настана ден тържествен!“ И ще разберете деня тържествен – да влезете в Школата, за да чуете като Павел онова, което вашата душа с хиляди векове е чакала – да чуете гласа на Великия Учител във Вселената. Един е Той във Вселената, няма втори като Него. Между Бога и човечеството Той е само един Учител, който свързва цялото човечество. Като за Учител вие ще имате понятие за Него само когато влезете в Неговата аудитория. Слушайте, и тогава ще кажете: „Слава Богу, бяхме в аудиторията на Христа, ние вече Го знаем.“ Сега вие сте при тази врата, за да я чуете да се отвори, но вън вдигате голяма гюрултия, голям шум.

Кой вдига този голям шум? Децата ви вдигат голям шум, приятелите ви, мъжът ви. Онези, които имат да вземат от вас, казват: „Чакай, къде отиваш, плати, имаш да плащаш.“ Всички вдигат шум. Вие се разплащате, развързвате се и казвате: „Не можем вече, ще влизаме.“ Жена ти вика: „Чакай!“ – „Жено, с тебе е свършен въпросът, с тебе всичко свърших. Аз отивам, ела и ти, ако искаш.“ Дъщерята вика: „Къде отиваш, татко?“ – „Ела с мене!“ – „Не мога.“ – „Като не можеш, аз отивам, имайте ме отречен.“ – Тъй, тъй, свършва се: наляво или надясно. – „Ама какво да правим?“ – Ще оставиш мъжа, жената, децата, приятеля си, синовете, и ще кажеш: „Оставям ви.“ – „Защо ни оставяш?“ – „Не ви оставям, елате с мене!“

Сега и аз казвам на вас: аз съм при вратата и влизам вътре, оставям ви. Много пъти казвам: оставям ви! – „Как?“ – Елате с мене. Оставям ви вече, не мога да живея във вашите глупости. Повече не мога да живея! Досега аз ви обичах, аз живях с вас. Сега вие, ако ме обичате, елате при мене – вратата е отворена. Ще решите този въпрос! Тази година ще го решите основно, без никакво изключение, без никакво недоразумение.

Всичко туй ще се реши, знаете ли как? Ще се образуват едни посвяти и идеални връзки. Не мислете, че вие ще изгубите нещо. Няма нито една аспра[117] да изгубите.

Христос казва: „Няма никой, който, като остави баща си, майка си, брата си или сестра си, да не придобие други братя и сестри и да не придобие стократно онова, което е изгубил.“ Нищо няма да изгубите.

Някои казват да подпиша сега една полица. Действително, вие държите старото и искате да хванете новото, че тогаз да оставите старото. Не, не, ще имате доверието ми. Оставете старото, без да можете да видите новото. Сега вие с едната ръка държите света, а с другата се държите за Бога, та като оставите света, да се захванете за Бога. Не, не, ще отпуснете ръката, с която държите света. Ще се хванете само за Бога. Туй е потребно за самите вас.

И тъй, във вашето съзнание трябва да израсте тази велика мисъл: да бъдете смирени и решителни, да няма абсолютно никакво лицемерие, никаква лъжа, никаква измама, никакъв гняв, никаква омраза. Тия неща може да дойдат. Всичко старо ще заличите – нека седи в архивата на вашето минало. Тогава ще се въоръжите само с великата Божествена Любов, с великата Мъдрост, с великата Правда, Истина, Милосърдие, с Добродетелта, с великото дълготърпение и въздържание и тогава ще бъдете действително св. св. Кирил и Методий, св. Наум и св. Евгения. Сега св. Евгения, св. Наум, св. св. Кирил и Методий служат на хората само за пангаря[118]

Между учениците на Бялото Братство не се позволяват похвали с цел да придобием тези хора на своя страна: „Ти си способен, ти си

---

[117] Аспра (гр.) – византийска дребна монета, която била равна на една трета от пара́та; (прен.) нищо, нула.
[118] Пангар (гр., църк.) – място в храм, където се продават свещи; блюдо за събиране на помощи.

отличен, ти си добър!“ – Не, не, всяко едно желание, което ние изказваме, туй желание трябва да изразява една дълбока мисъл. Аз съм слушал, да кажем, един съкласник да свири, оставам доволен и казвам: „Действително, изслушах твоето свирене, останах доволен, ти ми достави едно удоволствие, хубаво свириш.“ Това е достатъчно. Художник е, нарисувал е една картина, която прави добро впечатление, видоизменя моето съзнание. Кажете му: „Приятелю, оставам доволен от твоята картина, хубаво впечатление ми прави.“ „Кажи ми една дума, която да даде подтик на моя живот.“ Казвам: „Оставам доволен.“

Думите и градят, и събарят. Всяка една дума, която изказваме, може да направи нещо. Ако аз кажа: „От вас нищо не става“, какво ще почувствате? Или ако аз кажа: „Не, от вас ще излезе един отличен човек в Доброто.“ Имате един ум, заложени са много дарби в него, способности – обработвайте го. Имате добро сърце – обработвайте го. Та всички трябва да се поощрявате. Това подразбира: „Молете се един за друг.“ Това подразбирам, че Доброто, което е заложено в нас, този Велик Учител ще го разработва, за да можем да се избавим от майя[119], както казват източните народи – да се освободим от измамата и заблужденията на Черното братство.

Питам ви сега: тия двамата – св. св. Кирил и Методий защо дойдоха в България? Те свързаха българския народ с Небето. Нали те възкръснаха? Хубаво, за тия ученици казват, че са св. св. Кирил и Методий. Ако ги пратим в православната църква, ще ги приемат ли? Не, външната страна на въпроса е – св. св. Кирил и Методий ще ги приемат ли там? Ако Христос днес дойде в света, ще Го приемат ли?

[119] Майя (на санскрит означава илюзия) – принцип на формата, или ограничението, резултат от проявлението.

Ако Божественото знание дойде днес в света, вие може ли да го приемете? Това е въпросът.

Ако Любовта дойде в своята пълнота, вие готови ли сте да я приемете? И понеже тази Любов иде в света, тя иде, изгрява, но още не е изгряла. Вие смятате, че тя ще дойде. И аз искам отсега да ви събудя. Защото този ден като дойде, може да не ви събудя и ще изгубите най-тържественото. Аз искам да ви събудя, остава още половин час до изгрева. Сега блъскам, дрънкам звънеца: ставайте всички! Някои се потриват: „Не може ли още половин час да поспим, Учителю?“ Побутна някой – обърне се наляво, побутна други – надясно; казвам му: „Ставай, ще закъснееш.“

Аз имам два метода: някои от вас просто ще ги хвана за краката и от леглото – навън. Вие не сте опитали как Учителя знае да изважда учениците си из леглото навън. Който ученик остане вътре, като вляза, ще кажа: „Всички на крака, ще идем да посрещнем Слънцето!“ Затуй през цялата година ще казвате на своя брат: „Да станем: наближава време за пробуждане, за приготвяне, за обличане – и ние ще идем да посрещнем този изгрев на Любовта.“ И когато го приемем, знаете ли какво ще стане? Вие ще бъдете зрители, когато Божествената Любов дойде. Тогава знаете ли какво ще стане в света? – „Всички няма да умрем – казва апостол Павел, – но всички ще се изменим.“

Да оставим нещо и за утре, нали? Не можем да желаем по-хубаво време. Сега Белите братя се радват отгоре: те тържествуват, те се радват, поздравяват ви. С тях сме и те са с нас.

Аз, когато дойдох в Търново за поправка на някои работи и трябваше внезапно да се върна в София, изненадах приятелите си как така изведнъж тръгвам. Вземам шапката си, срещам шестима души

войници, въоръжени с пушки на раменете си. Тримата държат пушките на рамо, боево, а тримата така, надолу.

Някой ще каже: „Войници срещнах“, и ще си отмине. Тримата, с пушките в боево положение, ме изглеждат и ми казват: „Ние отиваме да се бием“, т.е. от Бялото Братство имаше духове и те казваха: „Ние от Бялото Братство отиваме да се бием с черните братя. Победата ще бъде наша.“ Те отиваха от изток към запад. Това е символ. Казвам: „На добър час, на добър път.“ Казват: „Вие ще имате едно малко сражение в Търново, но ние навреме ще бъдем там, ще видите какво можем да направим.“ Сега те приготовляват друго сражение, пак ще видите какво ще направят – те са в сила да сторят всичко[120].

(*Запитват: „Какво ще направят?“*)

Това е множество, ще го видите през годината. Ще видите, трябва да се отворят очите ви, но като се отворят, тогава. А сега трябва да бъдете смели и решителни, без страх и без тъмнина, абсолютно без никакво изкривено разбиране. Искам от всички от вас да имате крепост на душата ви, да обичате Истината, да не се стъписвате. Дойдете ли до Истината, да сте готови на всички жертви. Истината – не обикновената истина, аз не говоря за обикновени работи – а за тази Истина, която носи свобода на човешкия ум и на човешкото сърце във всяко направление. Искам всичко между нас да става по закона на Любовта.

Тази година можем да направим много неща заради вас. Ако вие ме слушате, мога да уредя всички ваши недоразумения, всички ваши работи може да се изгладят по най-естествен начин. Ако ме слушате, в името на Божествената Мъдрост, в името на Божествената Истина всичко мога да уредя – но само да ме слушате.

---

[120] Учителя тук пророчески ги предупреждава за събитията, които ще настъпят на 17 септември в Търново.

Тази сутрин аз ви пожелах тази Любов да се всели в сърцата ви, Божествената Мъдрост – в умовете ви, Божествената Истина – в душите ви, но тази Истина не само да се всели в душите ви, а да ви направи свободни. Не само да ви направи свободни, но да внесе светлина и знание в умовете ви. Любовта не само да се всели в сърцата ви, но да внесе чистота и сила в сърцата ви.

Туй пожелавам на всинца ви. Още ви пожелах моето благословение и Божият Мир да бъдат с вас. Да отидем да работим всички заедно за успеха на Царството Божие на Земята и да видим последното сражение и разгрома на цялата Черна ложа, да видим пардесютата хоризонтално обърнати. Всичко туй да изчезне в един ден и цялото бойно сражение да остане наше.

Тогава да изпеем новата песен: *Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.*

Всички произнесохме три пъти формулите:

Няма Любов като проявената Божия Любов,само проявената Божия Любов е Любов!

Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост.

Няма Истина като проявената Божия Истина, само проявената Божия Истина е Истина.

Отче наш.

Беседа, държана на 23 август, сряда, 16:30 ч., 1922 г., Търново

24.08. (ЧЕТВЪРТЪК), 5 ч. – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва (*С вдигнати ръце.*)

2. Благославяй, душе моя, Господа. (*С движения. Виж наряда от сряда.*)

3. Господ постави престола Си на Небето и царството Му владее над всичко.“

Царството Божие не е в обикновеното слово, а в разумната сила.

Царството Божие не е вътре в обикновеното, а в безпределната ширина на душата и духа: в душата, която обича, и в Духа, който люби.

Не презирай деня на Любовта, в който Тя е почнала да се проявява. Отвори сърцето си и чакай я. Приготви нозете си и посрещни я. Отвори обятията си и целуни я.

Приложи Живото Слово на твоя Небесен Баща, Който те е привлякъл с нишките на Своята Любов. Тия нишки са в ръцете на Христа, изявеният Бог на Любовта.

„Идете – казва Той, – известете на братята Ми да идат в Галилея, и там ще Ме видят.“ (Мт, 28:10) Галилея – това е човешкият разум, планината, на която душата може да слуша Неговия глас.

„Чрез съветите си ще ме водиш и след това ще ме приемаш в слава.“ (Псалм 73: 24)

„Тогава ще преговарям славното Твое великолепие и величието на всичките Твои чудни дела.“ (Псалм 145: 5)

„Най-после, братя мои, укрепете се в Господа, в силата на Неговото могъщество (Еф, 6: 10), на Неговата безгранична Любов, неизказана Мъдрост и в светлината на Неговата Истина.“

Призовете Го и Той ще дойде.

Посейте Доброто и Той ще го възрасти.

Приложете милосърдието и Той ще го благослови.

Ще бъдете тогава всички народ избран, синове и сънаследници с Христа на Бога Живаго.

4. Да произнесем думата „Благост."

Ще опитаме какъв ефект може да произведе тази дума в нас, само като я произнесем.

(*Произнесохме думата 5 пъти в песен със следните положения на ръцете: настрани с малък наклон, хоризонтално, напред, малко раздалечени, хоризонтално, пред устата, хоризонтално, пред устатата и т.н. При това положение на ръцете се изпя с постепенно усилване, а после – с отслабване: Бла-а-а-гост.)*

Две ритмични движения има в думата *Благост.*

(*Направихме едно кръгообразно движение с ръцете (3 пъти): отпред, надолу, с полуклякане и с широк кръг обикаляхме назад около тялото, нагоре и ръцете пак се спущаха напред, надолу, без свиване на лактите.*)

(*Изпяхме пак Благост. Ръцете в хоризонтално положение, надолу, отпред, нагоре, до брадата.*)

5. Да произнесем думите „В Дух и сила" – ръцете хоризонтално. (*Повторихме ги 7 пъти.*)

(*При същото движение на ръцете се изговаря: В Дух и сила, която носи победа (5 пъти). При разтваряне на ръцете и при изговаряне на думите след всяка дума движението на ръцете се спира във вид на хвърчене. Със същото движение на ръцете – като хвърчене, се изговарят следните думи: „В Дух и сила, която носи победа и дава свобода.")*

(*Пак се изпя Благост (3 пъти) и при разтваряне на ръцете с движение на хвърчене изговорихме следните думи: Свобода на изявената Божия Истина в нашите души.)*

(*С ръце, напред простряни, изпя се Благост. Изговори се Благост и изречението: В Дух и сила, която носи победа и дава свобода, свобода на изявената Божия Истина в нашите души.*)

6. Отче наш. (*Ръцете нагоре.*)

7. Гимнастическите упражнения (*новите*).

Това са първите уроци на закона на ритъма. Виждам, че мнозина от вас, като не сте си доспали, не сте в туй нормално състояние. Понеже не сте свикнали на ранно ставане, то мнозина от вас сте в положение на махмурлии и затова, като пяхте *Благославяй, душе моя, Господа*, гласът ви не вървеше. Сутрин, като не си доспал, ще вземеш думата *Благост*, ще я изпееш няколко пъти, докато се тонираш, и после ще отидеш на работа.

Това е то, Новото учение – туй е предговорът на Новото учение, предисловие.

Как разбирате думите на пророка, казани още преди 2000 години: „И ще бъдат научени от Господа.“ (Ис, 54: 13) Той е говорил за тези времена, когато хората ще бъдат научени чрез Божията Любов.

„И ще им дам нови сърца, и ще вложа Духа Си.“[121]

Щом вложи Духа Си, чрез тази Любов Бог ще ни научи на Своите закони: как да живеем, как да Му служим, как да обичаме. Да обичаме – това е едно изкуство. Да обичаш – това е най-великото изкуство, а да любиш е още по-голямо изкуство. Не мислете, че е лесно. Да обичаш, то е изкуство, наука – Божия наука. Тъй ще го

[121] Йез, 36:26 „И ще ви дам ново сърце и нов дух ще вложа вътре във вас, и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът.“

схванете. Туй схващане на тази наука е нещо безпределно, обширно вътре в себе си. Изисква се време и пространство.

Е, какво схващате вие от днешния ден? Вижте, туй хубавото лице, какво означава? – Благост. На кого е това лице? – То е лицето на Нашия Баща. Той ни се усмихва отгоре.

(Обаждат се: „Отзарана имаше малко вятър.“)

Вятърът – това е емблема на нашите души. В умствения живот трябва да стане едно малко проветряване. Питам сега: светът разбира ли туй нещо? Онези, които са в църквата, разбират ли и те? В затвор са те! Ето защо трябва да излезем под отворено небе, да видим Божията благост. В нашите затворени сърца какво ще видим? В умовете им има само тези човешки художества – икони, кандила, туй-онуй, и мислят, че като излезеш от църквата, ще станеш добър. Как ще станеш? Та ние сега сме в Божията църква и кандилото се запали, излезе вече.

(*Подразбира се Слънцето.*)

Ние сега виждаме: излизат първосвещеник и свещеник от тази църква, и ние почваме да Го чувстваме, и Той почва да благославя. Този свещеник – Той е Христос на Любовта, и като дойде тя, Той дигне ръцете си. Тогава се запалва кандилото на нашето сърце и почваме да разбираме какво нещо е да се служи на Бога в Дух и Истина.

И когато ви питат: „Вие на църква ходите ли?“, ще им отговорите: „Еее, каква църква имаме ние, какво кубе има само? А пък едно кандило има – като се запали туй кандило, навсякъде светва.“ Туй е Църквата – това е Великата Божия църква. И днес църквата и всичко, което имаме, го устройват заради нас.

Сега аз желая днес да разберете Христа. Какво ви казва Христос тази сутрин?

(*Благост.*)

Прочетете отначало какво ви е казал Христос тази сутрин. Искам един от вас да го прочете музикално. Кой може да чете музикално?

(*Брат Зурков прочете стиховете.*)

Утринна молитва, държани на 24 август, четвъртък, 5 ч., 1922 г., Търново

НА ПРАГА ПРЕД ВЪТРЕШНАТА СТАЯ

(*Групи от по 72 души се изреждаха в Горницата и престояваха по 10 минути.*

Учителя ни показа най-голямата и единствена по рода си Пентограма, която принадлежи на Братството, рисувана с бледи цветни бои, и с всичките ѝ символи, релефно изрисувани. На горния връх образът на Учителя.)

Няма болест, която да не може да се излекува пред тази картина. Това е оригиналът. Този образ да бъде постоянно в ума ви.

Сега ще бъдете без страх и без тъмнина! Служете на Господа на Любовта и всичко ще се свърши. Като казвам, че ще се свърши, това значи: започва Новото.

Слово, държано на 24 август, 9-12 ч.сутринта, 1922 г., Търново

ПРЕДВАРИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

Хайде, постарайте се сега да измените вашето състояние и вашите обикновени мисли. Сега, както ви виждам, всинца се занимавате с много обикновени мисли. Да видим кой от вас е достатъчно смел да каже с какви мисли се занимава в този момент.

(*Един брат се обади: „Ето, аз се занимавам с мисълта за кърската работа.“*)

Сега този брат взема лаврите: той си каза, той е пръв. Вие докато се понаумувате, той си казва направо, затова спечели. Той постъпи по Божественому, а вие – по човешки. Вие мислите, а той: „Занимавам се с кърска работа.“ Вие сте от тия стари философи. Мнозина от вас сте играли важна роля на писатели, давали сте тон на света.

Знаете ли с колко години е ритнат светът назад от вашето учение? Затуй сте изпратени в тази Школа – да ви изправим. И то видни философи сте били! Всяка система е видна, но когато се събори тази система, всичко рухва. Тя сама се събаря, унищожава се. Това е било не защото сте имали лоши намерения, но вашите схващания са били такива, а опитът е показал обратното. Сегашната философия е да се занимаваме с микроскопическите неща – не с големи, но с най-обикновени, с малки, посредствени работи. Тази е най-великата философия! С великите работи всеки може да се занимава, но за малките, за микроскопическите работи много малко кандидати има, а всъщност тия малки работи са важни.

Сега, преди да пристъпя към беседата си, важно е да имате добра почва под себе си. Ще си изберете почва. И всички растения, като вземете за пример дъба, бука, бора, ябълката, крушата, черешата – всички си избират своя подходяща почва; и когато едно дърво

попадне на хубава почва, която съответства на неговото естество, то расте и се развива правилно.

Е, да допуснем, че вие сега сте ученици на Бялото Братство, пращат ви да извършите следната задача: една 72-годишна баба – вземам туй число – 72, като известно число, което има смисъл – имала 10 деца: 7 сина и 3 дъщери. Тя е вложила в тях всичкия си капитал, възложила е всичката си надежда на тия свои деца, обаче те измират всички до едно и тя остава неутешима. Сега изпращат ви вас да я утешите. Как ще я утешите?

Тя ще ви каже: „Синко, аз не съм млада да се оженя втори път и да родя деца. Изгубих! Стара съм, на 72 години – всичко изгубих, всичко отиде!" Как ще я утешите, я ми кажете? Може ли да разрешите задачата? Ние вземаме един тип събуден.

Сега аз ще ви преведа, ще превърна тази формула в друга: искам да ви науча на новия начин на разсъждение. С вас бих разсъждавал по вашия начин, но аз ще се спра, защото по този начин сме разсъждавали и пак ще дойдем до известни резултати, но ще превърна тази задача в друга форма.

Представете си, че тази баба е едно старо дърво, покрай което е минавала една рекичка и е поила корените на туй дърво. То е расло и се е веселило. Някой воденичар отбива тази рекичка и пуща водата ѝ другаде, а дървото остава без вода. Как ще утешите туй дърво?

(Отговарят: „Ще го поливаме.")

Да, но най-после ще се уморите. Не, трябва да идем да убедим този воденичар да пусне пак водата. Това е – нищо повече.Тази баба плаче, понеже вода няма. Нищо повече – вода иска.

(*Запитват: „Ами ако не се съгласи той да ѝ пусне водата?"*)

Тогава ще убедим всички онези, които мелят у него брашно, да не отиват на неговата воденица, и ще го заставим да слезе под дървото долу. Тъй ще бъде.

Сега, доколкото ние знаем, бащата и майката между 10-те си деца имат едно дете, което най-много обичат, и то съставлява ядката на всички тия деца. Всички могат да умрат, а то да остане. Всички ако умрат, освен него, майката се утешава, но ако това дете умре, майката остава неутешима. Значи то е детето, което е разбирало майката и я е обичало. И поради любовта на туй дете тя обича и всичките други деца. Тя казва: „Изгубих туй дете, което ме обичаше, което ме любеше."

И действително, един тежък изпит е да изгубиш онзи, който те обича. Това съставлява една задача за ученика, доста сериозна задача, която ученикът трябва да реши. По какъв метод? Защото ние имаме един такъв случай с една наша сестра, която и сега още не може да се утеши за своя син. Тя още не може да се утеши за тази загуба, скърби още, макар че е в Братството.

Ще дойдем до практически задачи за разрешение. Има практически задачи, които трябва да се разрешат в сегашния ви живот – належащи задачи са. Те са най-важни. Трябва да се разрешат: всеки един от вас ще разреши една от тия задачи.

Беседа, държана на 24 август, четвъртък, 16:30 ч., 1922 г., Търново

ЖИВОТ ВЕЧЕН

И някой си големец Го попита и рече: Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? (Лк, 18: 18)

Може ли да се досетите, да се догадите защо именно този големец е питал Христа как може да наследи вечния живот? Той е задал един от съществените въпроси. След като изпитаме всичко, което този свят може да ни даде за тялото, след като изпитаме всичко, което този свят може да ни даде за сърцето, за ума, за душата, за духа ни – всичко, каквото повидомому може да ни даде, у нас все ще остане една празнина, която ще ни направи да сме недоволни от земния живот.

Този големец питал Христа какво да направи, за да наследи вечния живот. А Иисус му рече: „Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. Заповедите знаеш.“ (Лк, 18: 19-20) Значи този големец е учил, той е бил ученик на Окултната школа, но е служил и на двете школи. Онзи големец е изучавал системите, като теоретик, и на двете братства – и на Бялото, и на Черното, служил си е и с двете. Христос му казва: „Заповедите знаеш – да не правиш прелюбодеяние, да не убиваш, да не крадеш и да не лъжесвидетелстваш. (Лк, 18: 20) Туй са методи на Черното братство, от тези методи да се откажеш.“

Като му казва: „Да не прелюбодействаш“ – това е метод на Черната ложа. „Да не убиваш“ – пак техен метод. – „Да не крадеш и да не лъжесвидетелстваш.“ И после двете правила: „Почитай баща си и майка си, както себе си.“ Това е едното от най-висшите правила на Бялата ложа.

А той рече: „Всичко туй съм опазил от младостта си.“ (Лк, 18: 21) Той не е казал цялата Истина. И Христос, за да го опита, не му каза: „Ти не говориш Истината“, но му каза: „Понеже казваш, че всичко си направил, то едно ти не стига – всичко, що имаш, продай го, раздай го на сиромаси и дойди да Ме последваш.“ (Лк, 18: 22) А той, като чу това, наскърби се, защото беше много богат, а за да стане богат, лъгал е, крал е, всичко е правил.

И като го видя Иисус, че се наскърби, рече: „Колко мъчно ще влязат в Царството Божие тези, които имат богатство! Защото по-лесно е да мине камила през иглени уши, а не богат да влезе в Царството Божие.“ (Лк, 18: 24-25)

Сега аз питам: ако се зададе и на вас този въпрос, ще кажете, че и вие сте готови, ще кажете, че сте изпълнили закона, но ако ви кажа: „Продайте всичкото си имане“, мнозина от вас ще се наскърбят вътрешно. Не казвам всички, но мнозина от вас ще се наскърбят. Най-малко ще кажете: „Сега ли намери Учителя, сега сме още млади, нека минат поне още 10-15-20 години, но сега, при тия условия, да продадем всичко, да го раздадем на сиромасите, да тръгнем като него – да ни гонят, да ни хулят и да нямаме подслон за главата си!“ Тази перспектива ще изпъкне в ума ви.

Е, моля ви се сега! Един човек, който обича света, чист ли е? – Не е чист. И аз ще ви докажа това ето как. Аз няма как да се аргументирам. Ако една река чиста и една мътна река се съединят, чисти ли ще бъдат? – И двете ще се оцапат. Ако два извора, единият мътен, другият чист, се съединят, чисти ли ще бъдат? – Не, и двата ще се съединят. Много пъти някои казват, че може един праведник с един грешник да се съединят. Може, но и двамата ще се опетнят. За да се очисти първият извор, трябва да мине през някой по-дълбок

филтър, през някои по-дълбоки пластове. Единият трябва да мине през процеса на чистенето.

И сега много ученици идват и ми казват: „Учителю, да живеем с тебе." – Не, не можете да живеете с мене. За да живеете с мене, трябва да минете през един много голям филтър, или най-малкото да ви прекарам през седем огъня. Може да живеете, но първо ще минете или през филтър, или през огън. Тогава можете да живеете. Туй трябва да го знаете. Това е правило. Нито пък двама ученици могат да дружат, ако единият има порочни наклонности. Дръж ума си и сърцето си чисти! Говори с него, но не дружи с него. Между тебе и него да има една диамантена преграда. Разбирате ли това?

Ще кажете: „Много строго говори Учителя." – Не, влагам един принцип. – Нечист е, ще го избягвате. Аз не говоря против вашето желание. Вие работете, желанието ви да помогнете е много благородно, но трябва да знаете какъв е начинът. Този ваш другар трябва да го прекарате или през филтъра долу, или през огъня, и тогава може да се съедините.

И сега туй ще го имате предвид в Школата. Досега аз съм имал ред такива опити. Някой от вас доведе някой такъв мазен ученик и казва: „Учителю, намерихме един много способен ученик, той ще бъде много полезен." – Не съм седнал да му разправям колко е способен! Много добре, щом е способен – къде, в какво са неговите способности? Той е способен, но е ка̀лен, и тъй ка̀лен, че като влезе вътре, ще накаля всички. Не го пущайте! В Бялото Братство ще пазите едно правило: който дойде, трябва да си събуе обущата, да е с нови дрехи, с нови обуща: през банята ще мине да се окъпе, а после през седем огъня – и след като мине през всичко това, тогава ще го въведете вътре в Братството. Тъй е било в старо време, тъй ще бъде и

сега. Не си правете илюзии, не мислете, че човешкото естество може да се измени. Не може да се измени човешкото естество.

Не се мамете от сладките думи. Аз с един от учениците употребих един метод и той се намери в едно противоречие. Аз направих езика си тъй остър, с такъв остър език му говорих, какъвто той никога не е слушал. Като му говорих тъй, той каза: „Учителю, дай ми малко почивка, че не мога да издържа." – В делата си аз бях много добър. Той ми каза: „В езика си си много строг, а делата ти са тъй изправни. Аз не мога да разбера как е възможно това: да постъпваш тъй добре, а да говориш по такъв начин. Ти ще ми направиш една голяма операция, ще ми разрежеш корема, после ще ми зашиеш корема, ще духнеш и раната ще изчезне. Никога не мога да разбера защо го вършиш туй." Казвам му: „Искам да бъдеш чист: ще разтворя и корема ти, и ума ти, и сърцето ти, – няма да оставя място в тебе, което да не разтворя. Всичко ще очистя. Щом си изчистен, няма да ти правя никаква операция." На мене ми е приятно ученикът да бъде чист. Тъй прави и Небето.

Я ми кажете: кой е оня пророк, кой е онзи светия или Син Божий, които, като са дошли на Земята, да не са били бити? Христос, който е бил толкова свят и чист, знаете ли колко удара Му нанесоха, колко плюнки на лицето Му туриха? И Той научи нещо. Защо, каква нужда имаше да Го бият? Писанието казва, че Той е бил наранен и бит заради нас, заради нашите беззакония.

Сега аз искам всички вие, които ме слушате, да разсъждавате, но не разсъждавайте като обикновени вярващи. Нямам предвид вашите личности. Вие сте ученици. Аз имам в Школата предвид великите принципи и ние върху тях ще градим. Да не мислите, че вашите личности имам предвид. Както сте пред мен, като към души, аз имам всичката своя Любов и уважение към вас, но като към личности на

Земята, като ваш приятел – спрямо всичките ваши дела, спрямо вашите погрешки, аз не мога да бъда сляп. Ще ви обичам: това е закон, подтик на моята душа – но спрямо вашите погрешки не мога да бъда сляп. Тези погрешки са вредни и за вас, и за вашите ближни. Каквато и да е слабостта, тя е вредна за самия човек.

Тия принципи вие ще ги приложите в живота си, ще ги опитате през тази година, но в тяхната пълнота. Това е трудно: да туриш един принцип в неговата пълнота – за пример да говориш Абсолютната Истина. Няма по-тежък принцип от този, да говориш Абсолютната Истина. Ако бихте говорили един ден поне Абсолютната Истина, биха ви направили луди, но ще направите поне микроскопически опити да говорите Истината.

Сега по този въпрос: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?" (Лк, 18: 18) Христос знаеше, че този големец не е изпълнил закона, и когато му казваше: „Иди, продай имането си и го раздай на сиромасите", той се наскърби и каза: „Туй не мога да направя."

Сега аз вземам тия думи в съотношение, но нека да говорим Истината в обикновен смисъл. Срещна ви аз: да допуснем, че съм нещо недоволен от вас, нали? Погледна ви, отдръпна си погледа и се правя, че не ви виждам, но в моя поглед има някакво неразположение, а аз искам да скрия туй неразположение, че уж като че ли нищо няма. Не, в моя поглед има нещо лъжливо. В законите на Бялото Братство няма такова поведение, те не го позволяват. Ти ще оставиш туй неразположение вънка, а вътре душата ти няма да бъде размътена, но целокупна. После, някой път ще ти кажат да кажеш Истината, но ти само ще си постиснеш устата и тъй ще минеш за един благочестив човек. Не, не трябва стискане на устата. Ти устата си трябва да стискаш, когато говориш зло, а за Доброто устата ти ще бъде

отворена. Ти си стискаш устата, когато говориш Истината, а когато дойде да лъжеш, ти си отваряш устата. Това на един ученик от Бялото Братство не се позволява.

Сега аз не засягам простото любопитство. Аз оставям тия посторонни въпроси. Аз засягам Истината принципиално. Заставен си да кажеш Истината – ще я кажеш.

Ще ви приведа един пример. Представете си, че сте двама приятели. Ти обичаш приятеля си от сърце и душа. Сега можете ли да се досетите какъв ще бъде примерът ми, какво искам да кажа? Не знаете още, но ще ви стане ясно. Вашият приятел се влюбва в една красива, но бедна мома, и те започват любовта си идеално. Идеално започват. Обаче след няколко години става един разрив и този приятел си вдига ръцете. Тази мома става бременна и този твой приятел се отказва от нея, вдига ръцете си. Дават го под съд, а тебе те викат за свидетел – да кажеш истината. Как ще постъпиш между твоя приятел и тази мома? От една страна ще имаш приятеля си, от друга – Истината. Сега Истината разрешавате, но тогава, заради любовта към приятеля си, ще вземете неговата страна и ще кажете: „Той е чист" – и ще се закълнете. А щом дойде да кажем Истината, приятелство няма. По-голям приятел от Истината няма в света. Най-големият приятел на човека в света – това е Истината.

Следователно, ако имаме приятел, който ще ни лиши от нашия приятел – Истината – той не ни е приятел. И тъй, приятелството е обосновано на Любовта, защото между приятелството и тази Любов трябва да има единство. Аз желая, като влизате като ученици в Школата, да имате единство във вашата Любов, а за да има Любов, трябва да обичате Истината.

Сега всичката грешка на този големец била там, че той не бил в състояние да каже онази, скритата Истина. И на всинца ви казвам, че

като влезете в Школата, ще се научите как да обичате и как да любите.

Сега за пример вие нали говорите за Любов? Аз ще ви приведа сега пример от съвременната любов, която може да действа иначе. Ще я поставим на опит. Опитът решава въпроса. Сега ние вземаме проявленията на сегашната любов и ги сравняваме с онази Любов, която иде сега в света – Любовта с новата запалка.

Сега ще вземем първото проявление на Любовта в живота – обикновената любов, която има форма. Онази млада мома обича едного, казва му: „Аз те обичам, всичко давам за тебе, за тебе умирам, за тебе се жертвам.“ Е, представете си сега, че този момък заведе момата пред някоя скала и ѝ казва: „Хвърли се оттука.“ – „Защо да се хвърля?“ – Въпросът с Любовта е свършен. Казва ѝ да се хвърли. Момата го обича, но той е богат. Тя му казва: „Като ме обичаш, раздай всичкото си богатство, да живеем като бедните.“ – „Но как, защо, как ще живеем после?“ – Въпросът с Любовта е свършен. Той казва, че за нея е готов да умре, а като го постави на изпит да раздаде всичкото си богатство, той се огорчава. Значи той не е изпълнил закона и тази мома не може да живее с него. И аз казвам на моите ученици: ще приложа закона, моя закон, закона на Бялото Братство – запишете го!

Сега за младите, които искат да се женят. За пример някоя моя ученичка, като се влюби в някой момък и му каже:“Аз без тебе не мога да живея“, той да ѝ каже: „Хвърли се долу!“ Ако тя се хвърли, тогава тя има право да се ожени за него, аз ѝ позволявам. Ако тя откаже да се хвърли, той ще каже: „Аз съм свободен.“ Също и за момъка. Ако момата каже на момъка: „Хвърли се долу“, и той се хвърли, той има право да се ожени за нея. Ако му каже: „Раздай имането си“, и той го раздаде, тя ще се ожени за него. Каквото му

заповядa да стори, ако той го стори, има право на нея, но ако не го стори, тя ще му каже: „Върви си в пътя!“

Сега този въпрос в една своя минала беседа аз го разреших. Но нека направим опит. Защо ти е един другар, който не може да се хвърли, да умре заради тебе, който не може да раздаде имането си, не може да се жертва. Нека си върви в света той. Тя ще живее сама. На момъка защо му е такава другарка, която не може се хвърли заради него, не може да се жертва? На момъка защо му е такава жена и на момата защо ѝ е един такъв мъж? Тъй говори Новото учение, в новия живот така седи въпросът. Разбирате ли?

Правилото в Бялото Братство е: ако ти се ожениш за една жена и ѝ се начумериш един път само и я изгълчиш, бракът е опорочен, опозорен. Това не е брак, свършва се вече. Тогава, като се жениш, ще знаеш: по отношение към жена си в твоята душа, в твоя ум и в твоето сърце няма да влезе нито една горчива мисъл, нито едно горчиво чувство, нито една горчива дума. Ти в своя ум ще имаш мисли за нея като за едно божество. Не можеш ли така, ще седиш далече от нея, за да не я опорочаваш. Тогава ще кажете: „Труден е този закон.“

(*Обаждат се: „Никой не може да го изпълни.“*)

Не е труден. Който може. Чакайте да ви кажа: тогава ще имаме само неженени ученици. Учението на Бялото Братство е това.

Сега ако няма такива ученици, за в бъдеще ще има. Ще се положат правила – който може; а който не може, това е друг въпрос. Най-високият идеал ще бъде такъв: който може; а който не може... Нали се приготовлявате за съвършенство – поне отсега ще знаете правилата. Ще ви питат: „Какъв е бракът в Бялото Братство?“ – „Такъв е бракът.“ – „Ами прилагате ли го?“ – „Правим го.“ – „Ама аз не съм го направил още.“ – „Ще го направиш за в бъдеще.“ На другите всякога ще казвате: „Аз досега не съм бил женен, но съм робувал.“ Че

никой от вас не е бил женен. От 8000 години никой от вас не е бил женен: вие сте роби на женитбата и нищо повече. Женили сте се в робство, раждали сте се в робство! И мъжете сте роби на женитбата, и жените сте роби на женитбата. Вас ви женят духовете, вие сами не се жените. И българите казват, че идвало „сляпа събота“. Е, там, дето има сляпа събота, женитба ли е това?

Сега туй е едната страна. При това вие сами знаете вашите заблуждения. Винаги, след като се ожените, казвате: „Излъгах се.“ – И мъже, и жени. Вие сами си знаете Истината. Аз ви говоря за Истината вътре във вас. Ако има някой, който е доволен, той е постъпил съобразно законите на Бялото Братство.

Казвам тогава: вие сте в законите на Бялото Братство. Не казвам че няма, има: но в този смисъл тия бракове са почти изключения, а другите бракове са общи. Аз засягам този въпрос, понеже в обществото ще ви запитат: „Как ще се жените вие, как ще се венчавате, какви ще бъдат вашите обществени и социални наредби, какъв е вашият морал, в какво се различавате? И ако вас поповете ви венчават като нас, ако ви женят като нас, вие сте подобни на нас.“ Ще им кажем, че нас попове не ни венчават – нас Господ ни венчава, Той ни свързва – нищо повече.

Сега тия работи, като ученици, няма какво да ви смущават. Ще изнесем Истината без страх и без тъмнина, ще изнесем фактите тъй, както са. Ние минаваме от един стар живот в нов. За в бъдеще всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Като се изменим, как трябва да живеем? Въпросът е като души как ще живеем? – Ще живеете тъй, както живеят ангелите.

Аз засягам този въпрос, за да ви покажа, че трябва абсолютна чистота. Ние трябва да се стремим да направим живота си чист, чист: във всяко отношение чист трябва да бъде той. Този живот можем да го

направим чист моментално. Опорочените жена и мъж моментално могат да станат чиста девица и чист мъж, но и девствената мома моментално може да се опорочи.

Не мислете, че опорочаването изисква време и пространство. Не, тия неща стават моментално. Щом ти помислиш да се ожениш за някоя мома, която може да те направи щастлив, ти си се опорочил. Щом една мома се ожени за някого, за да я направи щастлива, тя се е опорочила. Нейният Господ, Който я е създал, не я е направил щастлива, че този трябва да я направи щастлива! Туй – Безпределното, Вечното, Щастливото, от което тя е излязла, не я е направило щастлива, та от туй, ограниченото, тя ще очаква своето спасение, то ще ѝ даде щастие! Когато търсиш своя възлюбен, ще видиш дали той е вътре в тази мома – или го няма там възлюбения ти. Източната философия го нарича Единия навсякъде: Единия е в множеството и туй множество е в Единия.

И какво се казва там, в притчата: „Който Ме намери...?“[122] Може ли някой да цитира тази глава? Има ли някой от вас Библия? Обаче този не е най-важният въпрос, който трябва да ни занимава. Най-важният въпрос е, че трябва да се учите – учението е най-важното. И вие съжалявате, че няма да имам нито един ученик – тъй мислите. Много се лъжете. Аз ви казвам, че имам достатъчно ученици, и ако искате, мога да ви ги доведа. Имам ученици! Имам още една Школа, специална Школа, която вие не сте виждали още. На тях когато говоря, другояче говоря – вие сте от общата Школа. Между вас няма ученици, а между тях всички са ученици.

Сега онези от вас, които се готвят за Специалния клас, трябва да знаят правилата на Специалния клас; или аз казвам: „Който иска да

---

[122] Пр, 8: 35 „Защото който ме намери намира живот, И придобива благоволение от Господа.“

влезе в Специалния клас, трябва да изучава Истината.“ Такъв е великият закон там.

(*Запитват: „Нали не се допущат всички там?“*)

– Ако можете да се отречете от себе си, от богатството, от имането си, ако можете да се хвърлите от канарата – може. Който е готов да продаде всичко, може. Този въпрос ще го оставим сега.

Знаете ли, когато гониха Илия, какво каза той на Господа?

– „Господи, само аз оставам, и моя живот искат!“ (III Цар, 19:14)

Господ му каза: „В Израил има още 7000, които не са преклонили коляното си пред Ваала, поклонници на Истината, на чистотата.“ (III Цар, 19:18) – Има!

Сега вие сте Илия, когото гонят, защото извади ножове и изби толкова пророци. Но като се яви онази царкиня[123], която му каза: „Ти ще отговаряш“ – той избяга. Уплаши се от една жена, че трябваше да избяга в Таркии[124] (в планината Кармил[125]), за да възстанови своята сила, да пости 40 дни. И трябваше Бялото Братство да му покаже, че ще дойде ден, когато светът ще се оправи не чрез убийства, а чрез Любов. Тогава той каза: „Аз се отричам от своя кожух – ще го дам на

---

[123] Става дума за Езавел или Изабел/а, както я нарича Учителя – нечестива жена от Финикия, която била омъжена за Ахаав (3 Цар. 16:30–31), цар на Израил, който властвал, когато Илия бил пророк. Бракът на Езавел с Ахаав бил една от най-важните причини за падането на северното царство Израил; Езавел пренесла най-лошите форми на идолопоклоничество от своята страна (3 Цар. 18:13, 19), заменяйки с тях вярата в Иехова. Езавел убила много от Божиите пророци, 3 Цар. 18:4. Езавел се опитала да убие Илия, 3 Цар. 19:1–3. Злините на Езавел свършили с нейната ужасна смърт, 4 Цар. 9:30–37.

[124] Не е известен такъв топоним. Пророк Илия отива във Вирсавее Юдово – град на 28 мили югозападно от Хеврон, на южния край на Палестина.

[125] Кармил е едно планинско бърдо, което се простира на северозапад от Израеловото поле, и се свършва с носът който образува залива на Акхо (Акр). Най-високият връх на това бърдо е около 1500 крака висок. Тук вероятно има някаква неточност, тъй като пророк Илия отива в Хорив или Синай – планина в Камениста Арабия, на полуострова образуван от двата притока на Червено море, достопаметна като мястото, където законът бе даден на Израил чрез Мойсей.

моя ученик и ще се кача на огнената колесница – и ще дойда в края на века, ще туря единия си крак и ще кажа: прави правете Божиите пътища!“ И дойде отново, и му снеха главата, както той сне главите на другите[126].

Първото нещо: от всинца ви искам да бъдете искрени, абсолютно искрени! Искам учениците помежду си да са вътрешно искрени, защото, като се намерите двама, усеща се има ли искреност, или не. Като се приближиш при някой човек, който не е искрен, усеща се едно натегнато състояние. Вложете искреността и тази натегнатост ще изчезне. Искрени ще бъдете: не откровени, а искрени, искрени вътре в душата си. Искреността е морално качество.

Второто нещо: ще бъдете истинолюбиви. Не се срамувайте да кажете Истината в очите на някого, макар той да ви е приятел. Ще бъдете смели и решителни да казвате Истината, макар и да се обиди някой. Кажете му Истината, макар и сълзи да излезнат от очите му – нека си поплаче. А пък и той, ако е смел, нека ти каже Истината, но Истината, тази абсолютна Истина – да няма никаква друга мисъл. Нищо повече! Аз ще ви кажа сега, ще ви определя, като говорите Истината, как да я казвате.

За да кажете Истината, най-първо сърцето ви трябва да е пълно с Любов, с тази безгранична Любов – то да има тази запалка.

Второ: умът ви трябва да е пълен с Мъдростта, която ще внесе светлината и знанието. Тогава кажи Истината и не бой се, не мисли за

---

[126] Тук Учителя говори за следващото превъплъщение на пророк Илия, а именно като Йоан Кръстител. Ето какво още казва за тази връзка7 „Илия беше смел човек, но се уплаши от една жена. Когато се прероди като Йоан Кръстител. Бог му каза: „Ти изби толкова пророци, но ще снемат главата ти.“ Ирод сне главата му, по желанието на Иродиада. Като му снеха главата, той разбра, може ли пак да стане пророк. Смел беше Илия. Той си каза: „Един път бягам само от жена – никога повече.“ Илия се върна на земята, като Йоан Кръстител, да изкупи грешката си по отношение на пророците.“

резултатите – кажи Истината! Вие ще мислите за вашето положение. Кажете Истината, каквото и да ви костваǃ Тя ще ви повдигне. Но спрете се първо да се попитате: Любовта в сърцето ви ли е, Мъдростта в ума ви ли е – кажете Истината и не се бойте!

Сега за пример вчера аз изнесох един факт, нали, според вашата философия, за моите светии – за Кирил и Методий, за св. Наум и св. Евгения. Дали са те, или аз, това е безразлично сега. Ние никога не трябва да играем лъжливи положения, фалшиви роли. Ако аз съм св. св. Кирил и Методий, трябва да съм – и никой друг. Ако съм Христос – трябва да съм.

Някои искат да знаят дали съм Христос. Чудна работа! Ако на моята свещ може да се чете всяка книга в света и ако всяка книга може да се разкрие при моята светлина, аз съм. Ако на тази свещ не можете да четете всяка книга и ако при моята светлина не може да се разкрие всяка книга, тогава не съм.

Е, как е тогава, как го разбирате сега? Неразбрано остана. Не е разбрано, защото не сте чели още всички книги. Прибързано е. Аз не искам да правите прибързано това нещо. Аз искам да направите опит, и който го направи, нека си чете, каквото желае неговата душа, а не да си каже своето мнение на мене, защото нищо няма да ми предаде. Аз разбирам закона и искам да ви обясня въпроса.

Сега аз не разрешавам въпроса за себе си, аз разрешавам въпроса за Христа: как да Го познаете, когато дойде. Вие не Го знаете още, та като дойде, трябва да Го познаете. Ако при Неговата светлина можете да четете всички книги, ако при Неговата Любов можете да разрешите всичките недоразумения – Той е. Разбирате ли? Ако при Него вие можете да станете, да оживеете, да възкръснете – Той е. Ако нито станете, нито оживеете, нито възкръснете – не е Той; и каквото и да казват, не се лъжете.

Това е Истината и аз ви говоря Истината. Това са математически правила, вложени в туй Бяло Братство, та като дойде този Велик Учител – Христос е. Този Велик Учител е Христос – да знаете как да Го познавате. Сега преди 2000 години дойде Христос между евреите. Колко души Го познаха? Имаше 12 души, които Го познаваха, 72-ма Го налучкваха и после се отдръпнаха, и 500 братя имаше след възкресението, оглашени, които мислеха, че Го познават. След Неговото възкресение се събраха, но даже и след възкресението някои се усъмниха. Такова е състоянието на човешкия ум.

Сега този е посторонен въпрос – за познаването на Христа, понеже Той е закон за Любовта. Има един специален отдел, който трябва да изучавате. Апостол Павел казва: „Всичко считам за измет да позная Христа." Туй е нещо велико! И сега Христос казва на този, който пита за вечния живот: „Иди и раздай всичко, ела и Ме последвай!" Не казва: „Иди, раздай и ходи по света", но „Ела и Ме последвай, Аз ще те науча тогава." Значи след туй ще бъдеш способен да се учиш, Той ще те научи как да живееш. Но засега ще оставя този въпрос.

Някои от вас още не сте достатъчно възрастни, понеже, както ние ви знаем годините, те на всинца[127] ви не са еднакви. Тъй щото от всинца ви не се изисква едно и също нещо, но от всеки – според пробуждането на неговата душа, според развитието му. Туй се говори общо. Най-първото нещо: между нас трябва да има единство на физическото поле, взаимно помагане, и никой никого да не използва! Целта на всички ученици, които служат, трябва да бъде взаимно да си помагат, но един друг да не се използват. Това е едно от първите правила на учениците. Второ: един другиму да си правят бележки, да си говорят Истината, но да не се сърдят!

---

[127] Всинца (рус.) – всички.

Сега вие сте много заняти[128] с буквата, с формата на нещата. Като говоря за някои неща, вие се хващате за буквата, за формите. Не, тълкувайте смисъла, духа на нещата. Като говоря за жененето, не мислете, че е само тъй. Има хора, които поп не ги е венчавал, но 10 пъти са се венчавали и женили. Поп не го е венчавал! Не можете да ме излъжете. Поп не го е венчавал, а има не само една жена, но 10 жени има той! Казва: „Да се женим или да не се женим?“ С тази жена не може да живее и понеже е турил око на друга жена, иска нея.

И тъй, сега хората по 10 пъти на ден се женят и разженват, и при това минават официално, че живеят един чист живот. Някои казват: „Да се женим ли?“ Че с кой мъж не можеш да живееш? Седем мъжа имаш! И мъжът казва: „Не мога да живея с жена си.“ Че с коя жена? Ти имаш седем жени. И това било еднобрачие! Не е вярно! Няма нищо скрито-покрито там. В Бялото Братство няма нищо скрито-покрито. Светлината там е толкова ярка, че като влезете, ще снемете всички маски, ще се поставите в тази Божествена светлина и ще кажете: „Ликвидирам със старото, нямам нищо там!“

Ученички и ученици има в училището. Един ученик пише на няколко момичета писма. За тази умира, за онази умира – и всяка си мисли, че той за нея умира. И те тъй пишат. Е, кой за кого умира тогава? Аз бих отишъл малко по-далече, но хайде сега да скрия ножа си. Не мислете, че аз съм решил да ви направя една такава операция. Аз се смея, но като дойде да ви правя операция, ще бъда много сериозен. Сега, понеже няма да правя операция, аз се смея.

(*Един от братята казва: „Един брат днес казваше, че Учителя е решил да ни направи светии.*“)

Не, не, искам да ви направя честни граждани, то за светия много се изисква. Добре, ако ви кажа: този няма да гледаш, онзи няма да

[128] Занят (рус.) – зает.

гледаш, това няма да правиш, онова няма да правиш – ами какво ще правиш? Не е въпросът само в отрицателната страна на живота. Има едно състояние, може би всеки един от вас го е изпитал. Едно такова състояние: когато обичаме някого, под лъжичката усещаме едно разширение; и той, като ни говори, приятно ни е да го слушаме – неговият глас е музикален, та и ние се въодушевяваме. Като се изгуби туй състояние, усещаме една натегнатост. Аз ви опитвам. Ако сега изкарам някой от учениците да ви говори, веднага ще ви се свие сърцето. Защо?

(*Отговарят: „Предпочитаме вие да ни говорите.“*)

Не, не, вие сте прави, той ще влезе в положението на учител, ще почне да ви морализира, а той сам не е приложил тия свои правила. Някой ще ви говори за Юпитер, за Марс, нещо от астрологията, от астрономията, но той не е приложил тия знания. Той не е имал някаква опитност по астрология, той я е учил по книги. Има една опитна страна на астрологията. Сега тия положения ние ще ги изгладим.

Някой път ще извадим да ви говори някой ученик, когото не можете да търпите, и ще се постараете не само да го изслушате, но и да го обикнете. На опит ще бъде туй.

И тези 10 души, които сега държим с темите, мисля – сега ли да направим опита, или да го оставим за следващата година? Това е опит. Като го слушате, ще кажете: „Тези глупости защо ли ги говори?“ Или: „Като не знае да пише, защо ли пише?“ – Не, някои от тези ученици могат да говорят. Като им се даде преднина, като им се даде вдъхновение, много нещо могат да кажат. Някои от тия ученици отлични работи могат да кажат. Някои ученици от София отлични работи можаха да напишат. Значи почнахте да се опасявате, че светии ще станете!

Казвам: като ви срещна, как да почувствам, че като говорите за Любовта, говорите за Истината; че като говорите за Мъдростта, говорите за Истината; и че като говорите за Истината, говорите за самата Истина?

Да кажем, че вие ще влезете в обществото. Там трябва да бъдете смели, да говорите Истината. Ти си министър на просвещението. Дойде някой да иска назначение за учител. Да му кажете: „Ти си неспособен, не мога да те поставя учител." – Ама той ще измени мнението си за тебе! Ще му кажеш Истината. Дойде някой при тебе и ти казва: „Господин министре, аз предлагам своите услуги, 50 хиляди от тези, златничките, ти давам, можеш ли да ме назначиш?" Ще кажете: „И 100 хиляди да ми дадете, не мога да ви назнача." С пари Истината не се подкупва.

Имате да давате някому: дойде той, ще му кажете Истината. Ще му кажете: „Ще ме извините, ще платя." Като му кажете: „Ще платя" – платете! И тогава Бялото Братство ще ви благослови. Вие ще се застъпите за принципите на Бялото Братство и ще видите как Бялото Братство ще ви благослови.

Това, което виждате в православните църкви, това още не са светии. Това са последните ученици на Бялото Братство, които му носят вода. Тъй ги зная аз. Вода носят те на Бялото Братство, а тук, на Земята, в църквата на формите, минават за светии. И за голяма привилегия се счита туй – да носиш вода на Бялото Братство.

Някои казват: „А, вода!" – Ех, всеки би предпочел да носи вода там, отколкото да бъде тук цар, на Земята! Защото ще знае, че като даде вода на един бял брат, той ще му даде един такъв любовен поглед, една такава мисъл ще му каже, че ще заиграе сърцето му.

И тъй, да станеш цар, значи да ограничиш живота си: ще стоиш на страх, да не би твоят служител да те убие. Е, кое е по-добре: пред

Любовта ли да стоиш, или пред страха? – Пред Любовта, разбира се. Та сега ние познаваме канонизираните светии на православната църква.

Ще говорим Истината – и вие ще говорите Истината. Първото нещо: аз искам идущата година, като дойдете, да ви опитам колко сте говорили Истината. Ще ви дам един прием и ще ви опитам колко говорят Истината и колко сте я говорили през цялата година. Аз разбирам това: да говориш Истината в името на Любовта.

Сега вие ме разбирате в отрицателен смисъл: да отидете да кажете някому погрешките. – Не, ето какво аз подразбирам. Някой брат се е поотчаял, казва: „Тази Школа няма да я завърша аз, що ми трябваше да влезна? Това не е за мене – жена имам, деца имам.“ Ти ще му кажеш Истината: „Братко, ти ще завършиш, ти си силен, не бой се!“ После при тебе ще дойде мисълта: „Ами ако аз кажа и не се сбъдне?“ – Повярваш ли в това, ти сам себе си ще излъжеш. Онуй, което Бог е вложил в тебе, кажи го и не се съмнявай! Не е било време, когато човек да е казал Истината, която Бог е вложил, и да се е излъгал! Не е било време, когато човек да е бил верен на една Божия мисъл и да се е излъгал! Изневериш ли един път, после и да кажеш Истината, това не важи вече: тя вече дикиш[129] не хваща. Има някои случаи, дето трябва непременно да кажеш Истината, тя е толкова набъбнала. Ще му кажеш: „Братко, ти си се поставил на една опасна, хлъзгава почва, и ако направиш една крачка, ти ще се пукнеш като мехур. Моля ти се, слез!“ Той ще ти каже: „Ама ти ме обезсърчаваш!“ Не е обезсърчаване казването на една Истина от Любов.

Сега при това състояние, ако ние добием този вътрешен мир, в нас ще може да се развие всякакво художество, музика, ще станем

[129] Дикиш не хвана (тур., прен.) – не хвана място, несполучливо излезе.

способни за всички изкуства, и каквато работа започнем, ще я извършим с въодушевление и всичко ще може да се гради.

Сега, щом влезете в Школата, макар че някои още не са станали ученици, казват: „Ами като ученици ние ще се женим ли?“ – Ти най-първо стани ученик на Бялото Братство, че според тези негови закони белите братя ще те упътят. Какви ще бъдат формите на Бялото Братство? Те са хиляди пъти по-хубави, отколкото сегашните. Тогава как ще си обясните мисълта в думите на апостол Павел: „Родих ви.“ (I Кор, 4:15) Сега казвате: „Ще има ли раждане?“ Павел, един мъж, казва: „Родих ви в Христа.“

Както виждате, в Новия живот и мъжете раждат. Павел беше мъж и раждаше. Вие се смеете сега – ами че то трябва вътрешно, духовно разбиране. Що значи раждане? „Родих ви, на мъки съм, докато във вас се изобрази Христос.“ Ще има зачатие, ще има раждане, но туй, роденото, ще бъде по Дух. „Роденото по плът – плът е.“ Този въпрос е от старата култура. В новата култура ще има зачатие и раждане по Дух. „Роденото от Духа – Дух е, роденото от плътта – плът е“ (Йн, 3:6) – тъй казва Христос. Такова раждане ще има в Новия живот.

Какво значи чист, свят живот? В Бялото Братство светията жертва своето благо за своите ближни, а в Черното братство светията жертва своите ближни за своето благо. Ти имаш овци: ако ти ги жертваш, колиш ги, ти си един светия от Черното братство за тях. Аз говоря за светиите, които живеят чист, свят живот.

Сега, най-първо, какво разбирате вие под светия? – Обикновен човек, който е живял 20 години чист, свят живот, принесъл е добро и хората са го направили светия. Свят човек е този, който разпръсва светлина и знание, защото всеки един светия носи светлина и знание. За светиите апостол Павел казва: „Идете да помогнете на светиите!“

Светии и сега има. Тази дума може да се вземе в прав и в отрицателен смисъл.

Светии и сега има в селата. Те живеят чист, свят живот. Заемат незавидно положение. Светиите никога не са живели в пустините. Отшелници са тези, които живеят в пустините. Щом научат законите, те се връщат при своите близки и стават пророци. Почват да пророкуват, да тълкуват, дават наставления на хората как да живеят, как да се лекуват, имат знания и мъдрост. Светия е той, свят човек – безкористно работи. И не само туй, но като се погледне цялата аура на такъв човек, той е облечен в една бяла дреха, със светлина. По това се отличава – с грамадна светлина е той. Вечерно време той свети и денем свети. Черното братство не може да търпи такива хора. Черното братство няма светии.

(*Запитват: „Ани Безант светица ли е?“*)

Не е още. И свети Иван Рилски още не е станал светия. Още се разхожда из своя манастир. Един ден той се разправял с едного, който му взел някакво имущество. Той отишъл да му каже да го върне. Светия, но още не се е освободил от този национален дух! Може да го наричат светия, но той още не се е освободил от своя народ. Свети Иван Рилски още се намира при своя народ, който го държи вързан. Той е пред големи изпитания.

Сега ще разберете, че тези светии ни най-малко не са били хора с чист, свят живот. Ни най-малко не искам да говоря против тях, но искам да кажа, че има степени на развитие: има големи пророци и малки пророци, има големи светии и малки светии, има големи свещи и малки свещи. Като казваме *светия*, какъв светия е той, на колко души може да свети? Свети Иван Рилски е познат само на българите. Във всички православни църкви не го познават. Св. св. Кирил и Методий нали минават за светии? Св. Йоан Кръстител поне

цялата православна църква го признава. Но когато някои светии от католическата църква не са признати от православната църква, празни светии са те.

Сега ние говорим за учениците на Бялото Братство в съвсем друг смисъл. То е онова велико общество на Божествения свят, което е в прямо общение с Бога, в прямо общение с Христа. Тези са наречени светии, които не са вързани – те имат прямо общение с Бога, с Него са свързани. А тези светии, които са тук, на Земята, те се приготовляват, те са с бели дрехи облечени, но имат да се самоусъвършенстват. Иван Рилски пак ще дойде, пак ще се въплъти.

Сега това е окултна история. Какво мислят православните, то е друг въпрос. Те мислят, че св. Иван Рилски е един светия, завършил с всичко. Те са прави в това, както разбират. В църквата много от светиите са свързани с Бялото Братство и работят за повдигането на църквата, но имат големи препятствия, големи мъчнотии, понеже народът не слуша тия светии. Доколкото може да ги използва за свои лични блага, слуша ги, но повече не ги слуша. Както и църквата: дето е да използва Христовото учение за лични блага, използва Го, но повече – не. „Да любите Бога с всичкото си сърце, ум, душа и сила“ – това остава на заден план. „Любете Бога и ближния си, както себе си“ – то остава на заден план, а „Око за око, зъб за зъб“ – туй се прилага. Тези второстепенни правила те ги прилагат.

Сега върху този въпрос аз някой път специално ще се спра – върху въпроса за светиите. Когато дойда до него, аз ще трябва да донеса своята стевасарница[130], та тази вълна ще я раздрънкаме тъй, че ще направим опит с който и да е светия, за да видим доколко е свят или не, тъй както можем да направим опит с каквато и да е вода, за да

[130] Стевасарница (ост.) – работилница за развлачване, за разчепкване на памук и вълна; дарак.

видим колко е чиста и какво влияние има. Можем да направим опит с който и да е хляб; така и с всеки светия можем да направим опит, но още времето не е дошло. Като дойде този въпрос, ще го разгледаме принципиално и ще премахнем всички заблуждения, които са свързани с него, но сега да го повдигам, ще се отдалечим от главната цел, която имаме.

Ами ако сега някои от тия светии, които признава православната църква, са между вас? Ако те са тук, а православната църква ги признава и им служи, каква връзка има между тях? Ако св. Иван Рилски е тук, ако Климент Охридски е тук, и ако всички светии са тук, между вас, а православната църква не признава това – мисли, че са Горе, а те са долу, тогава какво е туй положение? „И в края на века всичките светии ще бъдат на Земята“, казано е. Те са тук вече, на Земята: Христос, апостолите, всички праведници – те са всички на Земята. Търсят ги Горе, при тях да идат, а те са тук. Не казвам, че те са тук, на Земята, в плът, а в една или в друга форма са тук – по цял свят обикалят и работят.

Бъдете уверени: ние този въпрос постепенно ще го обясним. Този въпрос ще стане ясен. Светлината като дойде, ще го уясни. Желая до 10 години да се развие вашето съзнание, че след 10 години да работите преспокойно, да влизате от този свят в другия свят, да ходите и да се връщате. Ако вие имахте тази способност, сега този въпрос щяхме да го решим на опит моментално. Щяхме да съберем едно събрание: хайде сега! Ще се съберем на планината: съсредоточете ума си, затворете очите си, ушите си, турете вашата воля и хайде – веднага с нашите астрални тела излизаме, полетим и се пренесем в другия свят и започнем да го изучаваме. Ще ви кажа: „Гледайте сега физическия свят, гледайте духовния, правете сега

сравнение!“ След туй, след като походим цял ден, ще се върнем пак и ще запеем *Фир-Фюр-Фен Тао Би Аумен.*

Веднага пак ще се пробудите и ще си кажете: „Нещо ново влезе в тази светлина, аз видях нещо ново.“ И като видите с очите си, кой ще ви разубеди? „Видях туй с очите си, изследвах го.“ Кой може да ви разубеди? Каква философия има в това? Вие ще бъдете твърди като диамант в убежденията си. И това ще бъде! Нали там е казано: „Ела и виж! И туй ще бъде.“ Там Христовите думи: „Аз ще ви се изявя“, аз така ги разбирам.

Сега това са далечни перспективи. Има неща, които могат да ви дадат импулс, но има преходни стадии. Трябват ви знания, упражнения за вашия ум, за вашата воля, за вашето сърце. Има много неща, с които трябва да се занимаваме, да се упражняваме. За пример някои искат, като остареят, да умрат, да отидат в другия свят, да видят нещо. Какво ще видите там? Какво ще търсите? Ако отидете Горе и не намерите там Христа, няма ли да се връщате да Го търсите? Защо искате да умрете преждевременно, когато, ако чакате, ще се измените? Ще чакате и ще продължите вашия живот.

Павел казва: „Ние всички няма да умрем, но ще се изменим.“ (I Кор, 15:51) Сега трябва да използвате вашите тела. Защо искате да умрете, когато можете да използвате този живот? „Ама моето тяло е хилаво!“ По-добре с това тяло да влезеш в Царството Божие, отколкото да влезеш със здраво тяло в пъкъла. Сегашните си тела ще ги пазите, разбирате ли? Не е време сега да се умира. Не е нужно да ви опява поп. Не е нужно и лекар да ви лекува. Ами да мислиш, че си болен, това е първата лъжа! Ами от какво ще сте болни? Я ми кажете, от какво ще сте болни?

Някой казва, че стомахът му бил слаб, че гръбнакът му бил слаб. А, стомахът ти е слаб, гръбнакът ти е слаб! Турил си голяма раница.

Хвърли раницата, ще ти олекне! „Ама разранил се е кракът ми!“ – Хвърли тези обуща, обуй широки обуща, направи си такива от плъстина[131], и раните ще заздравеят. „Ама главата ми оголя!“ – Хвърли кожения калпак, ходи гологлав, ще израснат космите ти. Не е време за умиране сега! Някои ме питат: „Гробища няма ли да имаме?“ – Не са нужни гробища сега. Няма нужда. Ние за смъртта не трябва да мислим. Всичко е на наша страна. Всичко имаме ние сега. В туй може да вярвате. Всичко имаме, а вие ще кажете: „Как имаме всичко, а пък сме бедни?“ – В туй е работата! Нищо да нямаш, а за богат да се мислиш. А то, много да имаш и за беден да се мислиш... Ние сме богати бедни, доброволно бедни, а хората са бедни богати. Тази е разликата между тях и нас.

Сега аз искам, като напуснете това място тази година, между всинца ви да се въдвори искреност. Ще турим туй желание – тази искреност да се възцари. Да кажем: заради великата Любов, която сега ни посещава, ние ще сторим всичко, без колебание. И после, абсолютно да не кажете: „Ама дали ще го сторим?“ Без колебание – ще го сторим! Но може да се случи нещо! Не мислете за това – ще го сторим. Ама може да съгрешим! Ти кажи: „Ще го сторя“, и не мисли за греховете си. Нищо повече. Положително турете мисълта: „Ще го направим.“

Тази Любов ще ни бъде през цялата година правило. Истината ще ни бъде през цялата година правило, но не обикновената истина и любов, а тази, Великата Любов, новата запалка, Великата Мъдрост, и тази Велика Истина, която ще внесе мекотата не на онези овци, от които светът се храни, но мекотата на онези овци, от вълната и козината на които се обличаме. Но всички ще знаят, че от нашата вълна Белите братя ще оплетат въжета за черните братя, и като

---

[131] Плъстина (от плъст)(ост.) – вид плътна материя от сбити къси косми.

изплетат въжета, всички ще бъдат вързани с тях. От нашата козина те ще бъдат вързани! Ще има юлар за всеки черен брат!

Досега ние сме носили черни юлари, а на тях ще турим бели юлари и ще им покажем как са постъпвали те с нас и как ние ще постъпваме с тях. Те ще орат на нивите ни, само че няма да ги дупчим. След като братът е изорал, няма да го бодем с остен, а ще го помилваме, ще го потупаме, ще го целунем и ще му кажем: „Ето тъй трябваше едно време да се отнасяш, туй е добро. Тъй ли беше?“ – „Да, тъй беше.“ – „Едно време, когато орах на нивата ти, ти ме мушкаше с остен. Нали тъй беше?“ – „Да, тъй беше.“ – „Нали едно време ти ни хранеше със слама в дама?“ – „Да, тъй беше.“ Но той ще живее не в дама, а в подобни такива къщи, в каквито вие сега живеете, във вашите къщи. Това е култура! Това са формули, символи, които може да разберете, както искате, но тъй ще бъде.

Онези от вас, които са ученици, да знаете, че туй изисква сега Великият Учител на Бялото Братство. Той, на когото Духът раздава всички дарби, всякога изисква от вас абсолютна чистота, Той изисква и абсолютна светлина, и абсолютна свобода в душите ви! Той иска да царува Неговата Истина, Неговата Мъдрост, Неговата Любов! И ако търгувате, ще търгувате заради Него, заради Неговата Любов; ако орете земята, ще я орете заради Него; ако си учител, ще бъдеш учител заради Него. Каквото и да вършите, мъж или жена сте, в каквото положение и да си, ще кажеш: „Заради Него!“

Туй е правило. Сега ще турите туй правило практически, докато сте още в стария живот. Само в Неговото име ще работите и ще излезете от сегашното си положение много по-лесно, отколкото по всеки друг начин.

Сега на старите, за да ги насърча, казвам следното: който е женен, женен да си остане и добре да живее с жена си; който не се е

женил, да не се жени. Не му е времето за женитба сега. Не са дни и години за женитба сега. Нека се жени светът, но вие няма защо да се жените. Знаете ли защо казва Христос: „Горко на женения!“ Ако стане една обсада в Йерусалим, защо трябва да раждате деца, които ще станат жертва, защо жена ви да не е свободна? Ако нямате где гнездо да свиете, защо да се жените? Ако утре някоя сврака изяде вашите яйца, защо ще ги снасяте без полочки[132]? Разбирате ли ме? Ще чакате Новия закон! В онези времена, когато Господ създаде тия условия в света, каза: „Женете се и плодете се!“ Сега Той, като е създал Новата Земя, новия свят, създава нов човек, нова раса, и като дойде, Той ще каже и ще напише: „По този, новия закон, ще ходите.“ И по този, новия закон, каквото трябва, ще се напише в сърцата на онези, които Го любят, или в сърцата на учениците. „По този закон ще ходите.“

Сега нали е ясно туй? Тъй ще бъде въпросът. Следователно ние чакаме. Туй положение ще запазите, докато дойде Новото. Вие сте в едно спящо състояние. С години Адам е спал в райската градина. Той играл, спал, живял с животните и един ден Господ му вдъхнал дихание – тогава се съзнал. Но като се отделил, видял, че сам не се живее. „Хубаво, аз с животните можах да живея, докато бях с тях, но сега какво да правя?“ Съзнал се, съзнание ново му дошло – тъй казва легендата. И тогава Господ решава да му създаде другар. Сега това тъй се тълкува.

Ако един ден се намеря при по-добро настроение, ще ви разправя тази велика история, тя е тъй интересна! Но само трябва да намеря този бутон: и тогава да видите в картини тази велика история, а не да мислите дали е тъй. В картини да видите тази велика Истина и да кажете: „Разбирам, разбирам как стои смисълът на тази велика Истина.“ Тъй засега с този въпрос – и ще го направя ясен, но в

---

[132] Полочка (ост.) – умал. от полог.

Школата сега не мога да го бутна. Ако го бутна, ще стане цяла суматоха в умовете ви.

Ще кажете: „Как да го разберем." Ще дойде един ден ред и за него. Ще дойде време и за него, както за много неща ред ще дойде.

За през тази година вие ще говорите ли Истината? И ръцете ви да говорят Истината, и краката, и очите, и носа, и ушите – всичко да говори Истината. И като слушате, Истината да говорите, и като виждате, и като гледате, и като миришете – навсякъде Истината да виждате; и като вкусвате, Истината да виждате. Турете Истината като идеал и като дойдете идната година, ще ви попитам: вкусихте ли Истината, чухте ли я, при нея ходихте ли?

Хайде да попеем малко, само с говорене не става.

(*Изпяхме песента Фир-Фюр-Фен. Едната половина от събранието пя първата част, а другата – втората част.*)

Нали у вас се създаде едно ново настроение? Това е вече окултна наука, нещо ново се събужда вътре в душата ви, което не може да се предаде с музиката. Тук душата намира почивка. Тази песен е създадена от далечното минало. Така наредена е по-хубаво, отколкото на четири гласа. Тя е окултна музика. Тя е музика, песен на бъдещето. Ще се радвате тази година, че една песен се роди пред всинца ви – отчасти само, всичката не се е родила още.

Утрешният ден е ден на Любовта, дано се роди и другата част на песента!

Няма Любов като проявената Божия Любов! Само проявената Божия Любов е Любов!

Беседа, държана на 24 август, четвъртък, 16:30 ч., 1922 г., Търново

25.08. (ПЕТЪК), 5 ч. – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва (*с вдигнати ръце*).

2. Вие, които желаете да се приближите при този камък на Любовта, отхвърлете всяка злоба, всяка лъст, лицемерие и завист, и всяко одумване.

Пожелайте, като новородени младенци, чистото словесно мляко, с Него да порастете.

Понеже вкусихте, че Господ е благ, при Него идвайте като при камък жив, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен.

И вие, като живи камъни, зидате се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрез Иисуса Христа на Любовта.

3. Благославяй, душе моя, Господа (*5 пъти*).

(*Първия път ръцете нагоре свободно; втория и третия път – хоризонтално; четвъртия път – ръцете на гърдите, пред устата, с дланите навън и хоризонтално; петия път – хоризонтално, на гърдите, пред устата и пак хоризонтално.*)

4. Тайна молитва (*коленичили на дясното коляно*).

5. *Благословен е Той, Който ни благославя, Бог на Любовта.*

Благословен е Той (изпя се с положение на ръцете настрани),

Който ни благославя (изпя се, като ръцете са настрани).

Бог на Любовта (бавно пеене с бавно спущане на ръцете отстрани до долу).

Бла-го-сло-вен (пеене с бавно издигане на ръцете настрани),

Бла-го-сло-вен е Той (пеене с бавно спущане на ръцете надолу),

Кой-то ни (пеене с бавно издигане на ръцете горе)

Бла-го-сла-вя (пеене, като ръцете са разтворени напред).

Бог на Любовта (пеене с бавно сваляне на ръцете надолу),

Бог на Любовта (ръцете са хоризонтално),

Бог на Любовта (ръцете се свалят надолу бавно),

Бог на Любовта (ръцете са настрани),

Любовта (ръцете са надолу),

Бог на (ръцете настрани) *Любовта* (ръцете надолу),

Бог на (ръцете настрани) *Любовта* (ръцете напред).

Благословен е Той (4 пъти – с движение на ръцете настрани и напред),

Благословен е Той (3 пъти – ръцете отпред са малко прибрани, с движение на хвъркане),

Който ни благославя (бавно спущане на ръцете, с хвъркане не съвсем до долу – 1 път),

Който ни благославя (ръцете са в последното положение, с хвъркане – 2 пъти),

Който ни благославя (ръцете настрани, с хвъркане – 3 пъти),

Благославя (няколко пъти кръгообразно движение на ръцете, със слабо приклякване),

Благославя (няколко пъти – ръцете в движение напред, нагоре, напред, нагоре и т.н.).

Да сме благи (същите движения – 3 пъти).

Благи (същите движения, само че по-бързи – 3 пъти),

Благи (ръцете се движат от горе на долу, до пръстите на краката),

Благи (ръцете се вдигат нагоре),

Благи (много пъти ръцете се движат кръгообразно около тялото и остават хоризонтално).

Да сме силни (ръцете напред).

Да сме крепки (ръцете настрани).

Да сме твърди (същото положение),

Твърди като диамант (също положение).

Да сме чисти (ръцете напред)

Като живата вода (същото положение).

Да сме чисти като живата Светлина (същото положение).

Да сме чисти като Любовта (същото положение).

Нашият закон е чистата Любов (ръцете настрани).

Нашият път е чистата Светлина (ръцете настрани).

Нашето слово е Мъдростта (ръцете настрани).

Ние сме всички крепки в Бога на Любовта (ръцете напред).

В Него ние победихме света (ръцете настрани).

В Неговата Любов ние добихме своята свобода (ръцете напред).

Ние сме вече свободни от закона на смъртта (ръцете настрани).

Необятната Любов ни въздигна (ръцете напред).

Безпределната Мъдрост ни оживи (ръцете настрани).

И едната неизказана Истина ни възкреси (ръцете напред).

Святи Отче на Небето, ние осветихме Името Ти (ръцете настрани).

Ние свършихме делото Ти (настрани).

И въдворихме Твоето царство (настрани).

Благословен си Ти отсега за през всичките векове. Амин! (ръцете настрани и долу).

(*Изпяхме Амин 7 пъти с движение на ръцете настрани и с кръгообразно движение на ръцете със слабо приклякане.*)

Забележка: При тези движения на ръцете хвъркането – това е раздрусване на вашето съзнание, раздрусване, събуждане.

6. Гимнастически упражнения.

Утринна молитва, държани на 25 август, четвъртък, 5 ч., 1922 г., Търново

БЕСЕДА ЗА МЛАДИТЕ

Първото нещо, което ви е необходимо, е дисциплина. Дисциплината е потребна, за да спестяваме време и да бъдем експедитивни при приложение на светите мисли и светите желания в Божествения свят. Защото за Божествените работи се изисква бързина: речено и свършено! В Божествения свят няма протакане и умуване: речено – свършено. И ние сега няма да протакаме момента, имаме време и ще свършим. Няма да отложим добрата следа: имаме половин час и ще го оползотворим веднага по Божествен начин.

Сега вие, младите, не сте се проявили още. Старите вече се проявиха. Те са цъфнали, завързали и имат плод, а вие сега ще изникнете, ще цъфнете и ще завържете. Вие може да вземете образец от зрелостта на техния плод само ако е идеален. Но ако той е хилав и очукан, от такъв стар плод по-добре стойте надалече. Няма да им обръщате внимание – такива стари не трябва да бъдете.

Сега въпросът е за любовта между младите от двата пола. Човешката душа е разделена на два пола – мъжки и женски. Жената е носителка на живота, на чувствата, а мъжът е носител на човешката мисъл, която е в основата на Божествения свят. Душата е една издънка, обърната надолу и разклонена, а половете са два клона от един общ корен. Така че вие, младите, ще се стараете да бъдете проявление на Божествената Любов – никакво лицемерие, никакво флиртуване! Вашите чувства в сърцата ви трябва да бъдат благородни. Разбирате ли?

Когато имате една сестра или ученичка край себе си, вие трябва да я пазите като зеницата на окото си, разбирате ли! Това го изисквам от младежите. Ще бъдете така деликатни спрямо вашите сестри,

толкова нежни в обръщенията си, в мислите си, в желанията си, че да бъдете един образец. Да знаете, че сте носители на човешката интелигентност. А от страна на младите сестри и ученички искам да бъдат към младите братя ученици също така нежни и деликатни. Да имат такова уважение и почитание, че да придават импулс и благороден стремеж в техните души. Погледът ви не трябва да е неестествен и не трябва да го снемате бързо – това е прийом на Черното братство. Ще погледнеш брата си и ще му кажеш: „Изпращам ти моята Любов, изпращам ти моята Светлина, давам ти моята Свобода." Така и всички вие в мое присъствие искам да се ползвате от моята Светлина и да бъдете свободни.

Очите ви не трябва да играят. Знайте, че когато ви гледам, ни най-малко имам намерение да ви обискирам. Когато погледна очите ви, ще мисля за вашата Мъдрост; когато погледна ушите ви, ще мисля за вашата Истина; когато погледна устата ви, ще мисля за вашата Любов; когато погледна ръцете ви, ще мисля за вашата Правда, с която работите; когато погледна нозете ви, ще мисля за вашата Добродетел. Ще си създадете един идеал. Никаква нечиста мисъл не трябва да имате. И само когато заличите вашите форми, у вас ще се зароди онази идеална Любов, която ще даде образците на новата Любов и на новия Живот.

Сега се повдигна въпрос дали трябва да се жените, или не. Душата в Невидимия свят сама не може да живее – там двама по двама живеят. Разбирате ли? Ще имате сродни души. Сродност ще има – по двама ще живеете. Сам човек не може да живее. Така е направил Господ света: тук, на Земята, живеят две тела на едно място, в Астралния свят живеят две сърца заедно, в Умствения свят живеят два ума на едно място, в Духовния свят живеят две души на едно

място, а в Божествения свят живеят два духа в едно. И когато влезете в Бога, ставате Единство.

Сега, когато питате за себе си дали да се жените, вие имате предвид тялото. Телата женят хората днес. Съедини се едно тяло с друго и това го наричат женитба. Съединяват две стаи с една врата, за да можел господарят да влиза от едната в другата, и казват: „Между тези две стаи трябва да има врата." Трябва врата, разбира се, но тези две стаи пред Господа не са нищо сами по себе си. Стаите без господар са несъществени.

Следователно понятията *женен* и *неженен* не означават, че ако не сте женени, неженени ще бъдете, или ако сте женени, ще бъдете женени. Ако сте като онзи, който се е оженил само за да яде и пие, вие сте нечисти. И ако друг не се жени от страх, и той е нечист. Въпросът за женитбата зависи единствено от условието дали е решено за двама души да се съединят и да изпълнят Волята Божия на Земята. Не е ли решено, тези души трябва да продължат да се учат сами.

Вашите отношения трябва да бъдат чисти. Искам, когато влезете в Школата, да бъдете за образец. Да бъдете сериозни, свободни, скромни по сърце. Да бъдете светли по ум, свободни във всичките си чувства и да бъдете деца на тази свобода. Всичко във вас да бъде непрекъснато. Искам всички да бъдете свободни и когато аз вляза при вас, и когато вие влезете при мен, да не усещате никакво стеснение. Защото ако вие идвате при мен и сте нечисти, само тогава ще усещате стеснение, понеже ще криете своите грехове, а това усилие на волята ви ще образува дисхармония. Тези дисхармонични вибрации се фотографират от моя апарат.

За пример вие като ученик целунете някоя сестра и идвате при мен с желанието да го скриете, обаче в моя апарат е фотографирана

картината на това събитие. Вие искате да ме лъжете. Не може да ме излъжете, всичко е фотографирано. Или на някой свой брат ти си обрал кесията – и това също е фотографирано. Ти искаш да го скриеш и мълчиш, но аз ще кажа: „Тук е отпечатано, че си взел една кесия.“ Трябва да върнеш кесията назад, нищо повече! Всичките ваши мисли, желания, действия – каквито и да са, се отпечатват. Скрито-покрито няма, това да го знаете! Следователно, ако искате да бъдете благородни, трябва да сте много открити. Трябва да имате най-възвишени мисли, най-възвишени чувства, за да могат да се отпечатат върху моя апарат най-красивите форми.

Ние трябва да живеем в света така, както Бог ни е създал. Разбирате ли? Сега не искам да изпадате в заблуждение и да тълкувате явленията по буквата на нещата. Кой човек е сериозен и кой е весел? Аз искам да бъдете весели. Кога? Когато завършите работата си. Искам да бъдете сериозни. Кога? Когато вършите работа. Когато вършите някоя сериозна работа, може ли да се смеете? Не може. Докато вършиш работата, ще концентрираш ума си върху нея. Трябва ли да бъдем весели? Щом завършиш работата си, можеш да се веселиш, всичко можеш да правиш. Трябва ли да вършиш работа, ще бъдеш сериозен.

Някои питат дали трябва да бъдат весели. Когато свършите работата, ще бъдете весели. Щом учениците завършат упражненията, ще се разговарят, ще пеят. Дойде ли се до упражненията, всякакъв шум престава. Трябва да има абсолютно мълчание. Мълчанието показва работа, активна деятелност. И когато изискваме мълчание, ние подразбираме работа. Свърши ли работата, удари ли звънецът, идва пеенето. Удари ли отново звънецът, всички отново стават сериозни, всеки ум се концентрира и се стреми да свърши работата, която му е дадена.

Да вземем за пример въпроса за Истината. Сега вие разглеждате Чистотата като едно специално качество. Чистотата у вас трябва да бъде атмосфера, в която да живеете. Чистият въздух, чистата вода, чистата светлина – това подразбирам аз като Чистота. Чистотата да стане условие, при което да можем да живеем! Можем да бъдем всички чисти, можем да живеем в чисти условия. С някои от вас ще направим тези малки опити. Някои от вас са по-близко до планината, по-лесно могат да се качат. А други ще трябва дълго да се упражняват, защото са толкова далече от планината, че трябва с дни да пътуват; такива по-трудно ще станат чисти – по-далече са от планината.

Но Чистотата е една необходимост за сърцата ви. С тази Чистота ще започне Любовта. Любов не може да има без Чистота. Затова искам очите ви да бъдат прозрачно чисти, ясни и меки, а не мътни. Мътните очи показват развален стомах. Неспокойните очи показват, че нервната система и умът не са чисти.

На всинца ви погледът трябва да бъде чист, ясен, мек, изразителен, интелигентен. Който ви погледне, да каже, че в този младеж има благородни чувства, благородни мисли и възпитателна воля. Това да се чете във вашия поглед. Когато ви погледне човек, да каже: „Три неща виждам в твоя поглед: чувства, мисли и волеви действия." И в младите братя, и в младите сестри искам винаги това да се чете в погледа им. Когато ви погледна, всякога ще ви питам: „Мисълта ви как е, светла ли е? Чувствата ви благородни и чисти ли са? Действията ви свободни ли са?"

Сега не искам да се създава антагонизъм между млади и стари. Вие от ваша страна ще отдадете цялото си уважение и почитание на старите. Ще го направите заради Великата Любов, която се изявява. А на старите също ще кажа да изразят цялата своя Любов. Старият трябва да има Любов към младия. Сега, когато ви говоря по този

начин, не искам да се смущавате. Вие не можете да вникнете дълбоко в предмета, защото не сте готови още, но духом не се смущавайте за това как ще се развие животът ви. Вашият живот ще се развие много естествено в Школата, в която влизате. Не му мислете много. Ако спазвате принципите, вашето развитие ще се осъществи по един много естествен начин. Аз бих желал в Единия Господ да вярвате!

Аз искам във всинца ви, във всичките ви движения да се развие тази Свобода. Искам да изправите вървежа си. Някой тръгне: туп-туп, после се спре. Някои пък се кривят като змия. На всички млади ученици искам походката да е за пример. Младите трябва да ходят спретнато. Няма да ходите наведени като старците, а главата ви ще бъде изправена. Ходенето трябва да бъде отмерено. Дори земята да се клати отдолу, трябва да поставяте краката си върху почвата така, че да покажете, че имате стабилност. Да покажете, че мислите ви са отмерени, строго определени, и че сте човек, готов да влезе във всяко сражение.

При това младите имат и друга една черта: готови са да се жертват, не му мислят много. Следователно в ръцете, в походката, в движенията вие трябва да показвате, че сте смели и решителни за атака срещу вашия неприятел. Ако вървиш и се спираш, това показва, че имаш страх. Безстрашни трябва да бъдете! Страхът ви трябва да бъде само едно качество на благоразумие. Страх трябва да имате само когато сте пристъпили някой закон на Любовта. Когато се яви във вас мисъл да престъпите великия закон на Божествената Любов, тогава трябва да дойде страхът и да кажете: „Не, няма да го направя!" Но тези неща са редки.

Някои от вас много движат ръцете си. Движението на ръцете не трябва да става много бързо. Ще се упражнявате в движението на ръцете и краката ви да има ритъм. На младите ще дам едно ритмично

движение. И на старите ще го покажа. Ще създадем едно ритмическо ходене, което ще бъде пример за това как трябва да се ходи. От друга страна, трябва да обърнете внимание на това как сядате. Всички ходите, сядате, тичате, вдигате прах. Но и за сядането си има изкуство, което изключва всякакво бързане.

Всяко нещо, което правим, трябва да е строго осмислено, трябва да бъде музикално, художествено, поетическо. За всяко нещо – ходим ли, сядаме ли да ядем и да пием, лягаме ли – за всичките ни действия трябва да казват: „В тези хора има музика.“

Искам всичките ви гърбици да се изправят. Всички трябва да бъдете стройни и като ви погледне човек, всички да сте прави като свещ. За една година срок на всички гърбовете да са изправени! Също така не трябва едното ви рамо да е приведено. Равномерно ще вървите и кривото рамо трябва да се изправи. Ще впрегнете волята си и няма да има ученици с криви рамена.

И така, в сядането няма да бързате, няма да се надпреварвате. Всеки ще се старае да дава предимство, уважение и почитание на другите. Разбирате ли? Щом се надпреварвате кой да седне пръв, вие ученици не можете да бъдете. Уважение трябва да има. Отсега трябва да се научите. Не се ли научите отсега, ще бъдете като старите – само прах ще вдигате. Имам желанието у младите да не се вдига никакъв прах, а сега и стари, и млади все прах вдигат. И вие днес, когато се събрахте, вдигнахте прах, следователно постъпвате по същия начин. Не, младите – без прах! Тези са нещата, които трябва да се постараете да уредите.

Съществува и друго **едно правило**: когато двама приятели вървят един до друг, никога няма да се втиквате между тях като клин. Ще застанете или отляво, или отдясно, или отпред, или отзад. Ако имаш приятел или приятелка, никому не позволявай да се вмъкне

помежду ви като клин. Спазвайте това правило! Ако все пак някой се вмъкне, не му забелязвайте и не правете скандал: минете от другата страна, а него оставете открая. Природата не търпи дисхармония и всеки, който пристъпи нейните закони, тя го наказва. Тя е много взискателна и никога не позволява да се престъпват нейните свещени правила за Живота. Тези неща трябва да имате предвид. Те могат да ви се видят много малки, но Природата е толкова строга в тези малки работи!

Второто правило е всякога, когато отивате на закуска или на обяд, да си измивате ръцете. През цялата година, най-малко три пъти на ден, ще измивате много добре ръцете си и ще ги очиствате, защото с пипане на това и онова или при здрависване по тях се полепват нечистотии и те дават много лоши резултати. Ще си измиете ръцете много добре и ще седнете на трапезата. След като станете от трапезата, може да не се миете, но когато сядате, ще се миете: три пъти на ден – сутрин, на обед и вечер.

Също така през цялата година всяка вечер ще си измивате краката с малко топличка вода. Това ще го вложите като свое правило. И ще се миете по правилата на окултизма. Когато си измивате ръцете, в ума си ще държите възвишената мисъл всичко да се измие и да се махне навън. И ще си кажете: „Тъй както ръцете са измити, искам моето сърце да се очисти, моят ум да просветне, волята ми да стане диамантена!“, след което ще духнете в ръцете си, със събрани пръсти.

Ако някой пътува и не може да си измие краката, допуска се изключение. Може да си носите кърпа и когато сте в някое село, ще се извините и ако наблизо има чешма, ще отидете и ще си измиете краката. Кой ще ви спре? Няма да обяснявате, че имате нареждане от Учителя, а ще кажете: „Една малка важна работа имам.“ Пък ако някой

попита защо си миете краката, ще отговорите: „За да се разхладят, за да ги поддържам хигиенични.“ Попитат ли ви защо си миете ръцете, отговорът е: „Нечистотии има полепнали по тях.“

Третото правило е, когато сте извън града, да си сваляте шапките. Гологлави ще ходите, а шапката ще си държите в ръката. Ако грее силно слънце, може да си сложите шапката. Сестрите също ще си снемат шапките. Ще излагате главите си на слънчевите лъчи. Няма да вършите това по буквата, през целия ден, че да слънчасате. През зимата също може да си снемате шапката, когато времето не е много студено. Ще гледате да не привличате вниманието на хората, защото ако привлечете вниманието им, мислите, които те ще ви изпращат, ще ви пречат.

(*Един брат каза: „Сега ходенето без шапка е модерно.“)*

Щом като е модерно, тогава задачата ви се улеснява. Сестрите от селата също ще си снемат за малко кърпите.

(*Към една селска мома.*)

Начинът, по който се забраждате, е хубав – с тънка кърпа, и то само върху половината глава. Въпросът е да проникне в главата ви светлината. Аз бих предпочел една нова мода от съвсем тънки шапки. Ние ще си направим хубави шапки от толкова фина и рядка материя, че да прониква светлината. Ще бъдат бели на цвят и от ленена тъкан, така че всичко да бъде естествено и да няма нищо пресилено.

Сега, свободни сте…

Беседа, държана от 09.20 часа на 25 август 1922 година, петък, Търново, само пред неженените младежи.

КАКЪВ ТРЯБВА ДА БЪДЕ УЧЕНИКЪТ

(*Изпяхме песента „ Фир-Фюр-Фен“.*)

(*След това изпяхме упражнението с буквата „а“ със следните движения на ръцете: дясната ръка настрани, после – лявата, а след това и двете.*)

Имате едно упражнение за развиване, едно явление, което е много естествено подражание на пчели, които се роят. Всички пчели са заети с една такава велика мисъл – да излязат. Значи у нас туй съзнание е назряло, че сега и ние искаме да се роим.

(*Пак изпяхме упражнението с буквата „а“.*)

Сега много плавно да се изпее.

(*Изпяхме го.*)

Ще ви прочета Псалом 148.

Забележете – този е един окултен псалом. След гадовете и птиците крилати идат земни царе и всички люде: князе и всички земни съдии, юноши и деви, старци и млади. Най-после старци и млади да хвалят Името Господне, защото само Неговото Име е превъзнесено и Славата Му е над Земята и над Небето.

Туй е целият вътрешен човек, туй е вашето естество.

Ще ви прочета три стиха от 12-а глава от Евангелието на Йоана. Стихове 12-и, 13-и, 14-и:

> *„На утрешния ден народ много, който беше дошъл на праздника, като чуха, че иде Иисус в йерусалим, взеха вейки финикови, та излязоха да Го посрещнат, и викаха: Осанна, благословен, който иде в Името Господне, Цар Израилев. И*

Иисус намери осле и възседна на него, според както е писано.“

Аз ще ви задам един въпрос – най-първо на старите: вие любили ли сте някога, имате ли опитността на Любовта, имали ли сте опита да сте преживели поне един ден на Любовта? Хубаво, аз се радвам. Онези, които имат тази опитност, те може да разбират по-добре, а онези, които не са преживели, нека се постараят да придобият тази опитност – едно преживяване на Любовта.

Аз мога да уподобя туй преживяване като това на едно цвете, което е стояло в една изба, дето слънчевите лъчи не са го достигали, затуй е бледо и хилаво. Цветовете му са недоразвити и са почнали да окапват от нямане на светлина. А онова цвете, което се намира под естествената светлина, расте и се развива и цъфти под нейното влияние. Когато човешката душа дойде под туй съчетание, под Божествените лъчи на Любовта, разтваря се този цвят на душата, този лотос, както го наричат, и тогава човек има най-великите преживявания. В една минута той може да преживее велики неща в този свят.

Сега мъчно може да се опише туй състояние, но когато то дойде, набира се онази енергия, която подмладява, пречиства душата от всичките ѝ грехове. Когато човек преживее един такъв момент, един ден на Любовта, туй в православната църква го наричат *спасение от греховете.* Тази Любов спасява, заличава всичко в неговото съзнание и човек се обновява, подмладява, а някои добиват още по-възвишено състояние и достигат до Нирвана. За тях Писанието казва, че те са родени от Дух и вода.

Сега аз желая вие, като ученици, да имате поне едно преживяване през тази година. Между 365-те дни да имате един ден, в който да преживеете туй състояние. Нали? И като го преживеете, да

стане у вас една коренна промяна, която само вие да знаете. Да стане у вас една коренна промяна, едно видоизменение, което да даде разширение на вашия ум, разширение на вашето сърце и разширение на вашата воля.

Сега във всинца ви има такова желание: всеки от вас желае най-първо да го любят и след туй се заражда второто желание – той да люби. Когато говоря за тия състояния, аз разбирам проявлението на висшия Божествен живот. Тази Любов не е като обикновената любов, при която умът на човека се затъпява. Не, той става по-просветлен и с такава висота, че в една минута той вижда създаването и проявлението на целия Космос. Той схваща как е създаден светът, защо е създаден и кои са крайните цели на тази безпределност. Виждането на крайната цел на тази безпределност дава на човека една неописуема радост на Божественото, което е скрито в него.

Мене ме радва обстоятелството, че някои от вас стават доста усърдни, искат да влезнат в Школата като ученици. Аз ви предупреждавам: гледайте туй усърдие да се увеличава – и в края да сте усърдни, а не само в началото. Ние, всички съвременни хора, започваме добре с Любовта, започваме жежко, започваме с 400-500 градуса, а свършваме с 30-50 градуса, а някой път и с 10 градуса под нулата. Павел, като окултист, който е разбирал нещата добре, казва: „Любовта зло не мисли, на неправдата се не радва, а радва се на Истината. Всичко дълготърпи, на всичко хваща вяра.“ (I Кор, 13-5,6 и 7) И после, едно от качествата ѝ е, че тя никога не отпада. Знаете ли при какви условия може да се прояви Любовта? Аз питам, но този въпрос е малко тъмен и трудно може да му се отговори.

Христос на едно място казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди.“ (Йн, 14: 15) А какви са тия заповеди? Какво е искал да каже Христос? Нали казваме, че Любовта работи без закон? Казва: „Ако Ме

любите, ще опазите Моите заповеди. Само по това ще се познае вашата Любов, ако опазите Моите заповеди и ги изпълните. Ако не изпълните заповедите Ми...“

Сега, ако ние не изпълним всичко туй, което изисква нашият Небесен Баща, ще имаме ли Неговата Любов? Ако ученикът не изпълни всичко туй, което учителят дава, ще има ли любовта му? А какво иска учителят? – Ученикът да научи всичко онуй, което той му е преподал. Ако учителят е художник, той ще изисква от ученика да нарисува този образ, който му е предал. Ако учителят е някой музикант, ще изисква от ученика туй, което му е предал. Учителя на Любовта, и той, като ни предаде урок, ще изисква добре да изпълним първия урок на Любовта. А кой е първият урок на Любовта? Вас как ви запознаха най-първо с Любовта? Как се запознахте вие? Знаете ли кога се запознахте вие с Любовта? Любовта започва с пробуждане на съзнанието. Другояче тя действа безсъзнателно. Нали поне сте имали отрицателната страна на Любовта?

Когато обичате някого, за пример имате някой приятел или някоя приятелка, които обичате, и по едно време те ви кажат: „Аз не ви обичам“ – веднага като че ли падне някоя топка на сърцето ви. Защо? Онзи, когото не обичате, и да ви каже, че не ви обича, малко ви струва, но когато онзи, когото обичате, ви каже, че не ви обича, като че ли някое голямо събитие, някоя голяма катастрофа е станала в света. Защо? Вие сте пуснали този ваш приятел да върти ключовете на Божествената светлина, и той, като завърти ключовете, вие оставате без светлина, на тъмно.

Вие му казвате така: „Аз слизам на физическия свят да работя, законът е такъв. Ти сега ще бъдеш тъй добър да останеш там, горе, дръж ключовете на Любовта и когато ми трябва, отвори ключовете да ми пращаш светлина.“ Обаче този приятел, като стои горе, казва:

„Няма да ти пусна светлина, да знаеш, че аз заповядвам.“ Защо страдате? Защото нямате светлина, нямате Любов – туй е един закон. Че кой от вас може да работи без Любов? Когато сърцето ни е пълно с Любов, много сме експедитивни. Като влезеш в някоя къща, където домакинята пее, умиването на паниците и всичко друго като че с магическа бързина става. Всичко става много лесно с Любовта. Но изчезне ли Любовта, изчезва песента, хората стават дряхли[133], казват: „Не ми се пее, животът няма смисъл, защо сме дошли тук, и т.н.?“

Това е вярно и в религиозния живот. Когато човек изгуби своята Любов, казва: „Нищо не искам: нито Господ ми трябва, нито ангелите, нито хората, нито вяра, нито религия, нито кандила, нито тамян, нито свещи – нищо не ми трябва.“ Когато мома изгуби Любовта си, разочарова се, хвърля дрехите си, събува чехлите си, хвърля чумбера[134] си, ходи боса, ходи неглиже[135] и казва: „Нищо не искам, не ми трябва нищо.“ И религиозният човек, ако е поп, най-първо си хвърля евангелието, епитрахила[136] молитвите. Щом изгубим Любовта си, ние изгубваме своите мисли, желания, действия и оставаме като сухи, мъртви кости. Туй е психологически вярно.

И тъй, потребно ни е да обичаме някого. Себе си не можем да обичаме. Любовта сама себе си не може да обича, защото ако рече тя сама себе си да обича, значи че ѝ липсва нещо. И тъй, обектът на Любовта е извън нея. А какво люби Любовта? Тя люби Мъдростта. Обектът на Любовта – това е Мъдростта. И защо за пример една жена се възхищава от един силен мъж? Защото само умният човек е силен. Тя му се възхищава и казва: „Мога да го любя, мога да разчитам на

[133] Дряхъл (рус.) – престарял, изнемощял, грохнал.
[134] Чумбер (ост.) – забрадка.
[135] Неглиже (фр.) – който не обръща много внимание на облеклото; небрежен.
[136] Епитрахил (гр.,черк.) – вид богослужебна одежда, която има форма на тясна престилка и се надява на шията.

него.“ И Мъдростта всякога се възхищава от Любовта. Затова първото нещо е: жената трябва да бъде умна, за да може да люби Мъдростта. И мъжът трябва да бъде умен, за да люби Любовта. Сега този закон е верен и в Духовния свят.

Сега за пример аз правя този опит – изпитвам вашата любов по слънчевите лъчи и виждам, че вибрациите на слънчевите лъчи са по-силни от Любовта ви и вследствие на това се образува едно омаломощаване. Вибрациите на вашата Любов не са тъй силни, че да асимилират вибрациите на Слънцето. Ако човек може да люби, и то тъй силно, че неговото сърце да вибрира като слънчевите лъчи, то неговият ум може да бъде тъй концентриран в Любовта, щото той може да излезе зимно време на студ, когато дърво и камък се пукат, и нищо няма да му стане. Ако с тази Любов той излезе денем, в най-голямата горещина, и умът му е съсредоточен в Любовта, нищо няма да му стане. Слънчевите лъчи няма да го засегнат и няма да слънчаса. Ако в нашето сърце има Любов, то скърбите, недоразуменията – всичко туй ще бяга пред светлината на Любовта. Нищо няма да му стане на такъв човек. Пред този свещен огън на Любовта няма преграда в света, която да не се топи. Защото всички онези недоразумения, които сега съществуват, са все огради. Всеки се огражда. Този свещен огън трябва да разтопява тия огради: щом го изпратим, той разрушава всички прегради.

Човешката любов се намира отпред на главата, дето е милосърдието. Той има долу при ушите си любов – туй, което наричат Купидон[137]. Едни го наричат малкото ангелче на Любовта.

[137] В римската митология Купидон (на латински: cupido) е богът на еротичната любов, която той разпалвал не само у хората, но и у другите богове. Той често е изобразяван като син на богинята Венера, с баща – богът на войната Марс, който рядко се споменава. В гръцката митология негов двойник е Ерос. Друго негово латинско име е Амур, което означава Любов. Амурите или амурините в по-късната терминология от историята на изкуството са еквивалент на гръцките ероси.

Този ангел някога си, преди грехопадението, бил отличен, много благороден, възвишен, но с грехопадението той се извратил. Под тази зона на главата има и специална Любов към Бога, към другите. Има едно чувство насред главата. Когато туй чувство е развито, тази Божествена Любов се проявява. После тази Любов минава отзад, специална Любов е – само за приятели, приятелска Любов. Има друго чувство отзад на главата – Любов само за малките деца.

Следователно за Любовта има много чувства и способности, които се занимават специално с нейните проявления. И забелязали ли сте, че онзи, който иска да го любят, най-първо иска да обърне вниманието на някого. Той дава всички аванси, но щом усети, че го обикнат, направя една психическа гримаса, затваря очите си, вратата си – показва, че той е индиферентен. Питам: защо се ражда тази индиферентност? – Той почва да се страхува, в очите му се явява един страх и казва: „Много далече съм отишъл." Затваря вратата си и казва: „Ни чул[138], ни юлар[139]."

Сега знаете ли защо става тъй? Понеже този субект, който търсеше идеала, като се отвори тоя идеал, той вижда, че не е този идеалът, и казва: „А, този аз го виках, но той ще ме обере, той ще задържи всичката ми Любов" – и затваря вратата си. А онзи, у когото Любовта е събудена, казва: „Защо събуди Любовта у мене, щом затваряш вратата си и не ме пущаш вътре?" И започват тогава спорове между младите, те не могат да се примирят: „Ти не ме обичаш." – „И ти не ме обичаш." Карат се, докато най-после свършат.

Туй чувство го има и между религиозните. Същият закон действа. Какво трябва да се прави? Там започва флиртът у хората. Флиртът започва с това, че като си предизвикал един, предизвикваш

[138] Чул – завивка, покривка за добитък.
[139] Юлар – оглавник.

втори и трети и те се наредят, като търговци. Флиртът – това е търговец на любовта, а флиртаджиите са купувачи на стоки. Онзи казва: „Имах стока, нямам вече, продадох я." Търговецът чака. Като дойде вторият търговец, на него казва: „И твоята стока се продаде." – „Кога ще има?" – „След две седмици. Ами защо не дойде по-рано?" Все идват за стока: купуват, купуват, и най-после какво ще стане? – Фалира цялата банка и после всичко се свършва.

Така стана с един европейски княз. Той имал 10 любовници и на всяка една казвал, че ще умира. Обаче те разбрали, че той ги лъже. Един ден всички му дават рандеву[140] и той мисли, че с всяка една поотделно ще се срещне. По едно време дохожда той и всички го заобикалят на стола в градината и му дръпват такъв един пердах, какъвто жените знаят. Казват му: „Да се научиш още един път как се лъжат жени."

Сега приятно е това: една шега я наричат те, шега на любовта, но опасна шега. Не, не, нека с тази шега си играе светът. Вие сте играли тези шеги. Няма ни един от вас, който да не е играл тази шега. И питам ви: какво сте добили? Всичките недъзи, които сега имате, се дължат все на такива флиртувания. Ужасни изопачения! Флиртът на Любовта предизвиква ужасна омраза. Любовта ще вземе обратен процес – на омразата и отмъщението. Следователно свързваме се със закона на кармата за неестествените постъпки в живота си. В сегашния нов живот не се позволява абсолютно никакво флиртуване!

Аз сега на младите говорих, и на вас, сестрите, ще говоря. Българинът казва: „Играе му окото." Защо му играе окото? Когато играе окото на един човек, не е на хубаво. Погледът не трябва да бъде фиксиран като на някоя статуя, но трябва да бъде ритмически. Туй, рязкото, вреди, нервната система съсипва. Ще правите едно

[140] Рандеву (фр.) – среща.

кръгообразно движение, т.е. най-първо ще повдигнете ума си нагоре, после ще повдигнете очите си мислено, после ще гледате – гледецът да вземе ъгъл 45-60 градуса над хоризонталната линия нагоре. Само тогава ще имате друг поглед. И след това имате право да снемете погледа си надолу.

И тъй, най-първо ще обърнете погледа си към Бога на Любовта, и когато стане съединението, ще обърнете погледа си към страдащите, към вашите братя на Земята. И ще знаете как да погледнете. Ако ти обърнеш първо погледа си към света, а после към Бога, въпросът е свършен. Затуй всички светски хора, всички хора, които не са искрени, като им говориш, гледат към земята. Гледа ли към земята, ти да знаеш, че нищо няма да излезе – всичко е свършено. Вашият поглед не трябва да бъде настрани, но да е прям, в права посока, и ще кажеш на брата си: „Твоята Любов като моята ли е, твоята светлина като моята ли е, и твоята Истина, която живее в душата ти, като моята Истина ли е? Ако е така, дай ми ръката си, можем да живеем заедно, да се разговаряме, да се разбираме."

Сега първото нещо при една неестествена любов е следното: когато любовта е неестествена, всеки един от вас се намира в едно стеснено състояние в душата си, като че ли нещо го притиска. Мъчите се да водите разговор – не върви. Сами се лъжете. Не, всички състояния, които предизвикват лъжа, ще ги махате! Ще бъдете естествени. Всички мисли, желания, действия, които произвеждат едно неестествено, стеснително състояние на духа, ще ги отмахнете! Всички да се усещате свободни! Поне в туй общо събрание да се създаде една такава атмосфера, че да се усещате свободни. Аз искам в тия наши събрания всички да сте свободни. Трябва ли онази благодат, която сега иде, онази сила, която сега вземате, да я задържате за себе си? Вие даром вземате, даром трябва да дадете. От изблика на тази

Божия благодат, която идва във вашето сърце, във вашия ум, във вашата душа и във вашия дух, вие трябва да давате изобилно и на другите. Като ви погледне човек, от всяка една пора от вас трябва да излизат струи от светлината на тази Божествена Любов. И тогава лицата ви ще почнат да се изменят и ще придобият една мекота. Туй е едно естествено средство за разхубавяване и тогава не ще има нужда да туряте върху лицата си някакви козметични средства: ще имате един нектар от Природата, който ще ви предаде естествена белина на лицето.

Но аз искам очите ви да бъдат ясни – на млади или стари очите ви трябва да бъдат ясни, прозрачни. На млади или стари, очите ви трябва да бъдат ясни, прозрачни, както водата в някой чист извор е бистра като сълза, та като погледнеш надолу, всичките камъчета да се забелязват. Такива трябва да бъдат очите ви! При това очите ви трябва да имат мекота. Второто качество: очите ви трябва да изразяват интелигентност, да бъдат извор на вашите мисли. Да се вижда, че в този извор има Любов, стремеж и цел и че той изтича, не мяза на кладенец, а има стремеж да се влива в далечното море. Който ви погледне, да знае, че у вас тече Любов, благословение за хората, което трябва да се дава на всички ваши братя и сестри, които живеят покрай реката. Като ви видят, да познаят, че вие сте един интелигентен човек. При това в очите ви трябва да се забелязва решителност и сила, че можете да изпълните всичко. И като кажете нещо, никой да не се усъмни във вас, никой да не се поколебае във вас, но като кажете *да* или *не*, да се знае, че въпросът е свършен. Никакво извинение! Ще мислите. Дадете ли веднъж дума – речено, казано, свършено. Ама сега да не употребите тази философия, за да казвате: „Ами нали ти го каза?“ – Не, ще ме оставите свободен, аз да го извърша. Щом кажете: „Нали ти каза“, вие ме изнасилвате. Аз ще кажа: „Аз го казах пред

себе си, но щом вие искате да го изпълня, вие нарушавате един естествен Божествен закон.“ Аз обещах пред Бога на Любовта и ще го изпълня, ще го изпълня не заради вас, но заради Онзи, Който живее в сърцето, ума, душата и духа ми, заради Него, заради Неговото лице, Което е свещено.

И сега искам от вас да се отличавате като ученици. Вие се поставяте като учители. Всинца вие сте учители. Само учителят има право да се отнесе грубо, ученикът няма това право. Учителят може да ви постави на разни изпити, той знае, като счупи, че може да поправи. От учениците се изисква да имат взаимно почитание. И даже ако имате някой съученик, сестра или брат, когото не можете да търпите, ще се постараете да развиете в себе си такава воля, че да кажете: „Заради моя Учител аз ще го търпя.“ Аз бих желал, като се срещнете, най-първо да се зарадвате! Аз зная, че вие се обичате. Ако ви затворят в някой затвор и после, след като ви бият, ви пуснат, вие, щом се срещнете, ще се целунете, ще кажете: „Ах, братко!“, „Ах, сестричке!“ Но понеже сега не са ви били, като ви пуснат и се срещнете, не се разбирате. Защо? Защото всички едновременно живеете на физическото поле. Аз ще ви обясня това. Ако аз дойда в дома ви и видя, че имате една отлично мебелирана къща, и ако искам да живея като вас на физическото поле, но нямам средства, ще хвърля око на къщата ви. Щом забележите туй, че аз хвърлям око на къщата ви, веднага ще се стисне сърцето ви, ще стегнете окото си и ще кажете: „Хайде, този приятел да го няма тук!“ Обаче ако аз съм съсредоточен в Духовния свят, сърцето у вас ще се отвори и аз ще кажа: „Колко съм доволен, че имате такава къща!“ И вие ще бъдете доволни. Защо? Защото няма да ви задигна къщата. Та искам от вас, поне повечето от половината, да напуснете физическия свят, но да не умирате, защото онзи, който умре, не отива в другия свят.

Първото нещо, което изисква Любовта, то е, като срещнеш един твой събрат, един твой съученик или съкласник, да се постараеш да намериш поне една възвишена, благородна черта в характера му, за да го обикнеш. Едно добро, от което ти можеш да се ползваш. И аз бих желал вие да си намерите поне по една добра черта, която можете да обичате.

Да допуснем, че аз съм един неспособен ученик: ходя тук, ходя там, нищо не излиза. Допуснете, че имам един учител, който с магически сеанси може да развие в мене художество или музика. И за една година той събужда в мене чувството на художник и аз ставам един отличен художник. Вие ще имате нужда от мене да ви рисувам. Понеже аз схващам вашите черти, вие ще бъдете много внимателни към мене, ще се отнасяте към мене любовно. Ще ме нахраните, ще говорите с мене, туй ще направите, онуй ще направите. Значи щом у мене се събуди едно благородно чувство, вие ще ме обичате. Ще кажете: „Туй мога да направя за вас.“ Туй е Любов! Така е и с музиката. Следователно Любовта трябва да даде един израз, чрез който тя да може да се приложи в практическия живот.

Сега аз желая учениченките и учениците, които имат Любов, когато дойде един техен съкласник, събрат, ученик, който ви обича, ако не сте си знаели урока, щом дойде той, да си научите урока. Ако не те обича, ти и да знаеш урока си, ще го забравиш. И много учители има, които, като не обичат учениците си, скъсват ги. Учителят само като погледне ученика, и той се парализира, и като стане, разтреперва се. Там, дето няма Любов, човешките способности се парализират, а там, където има истинска Любов, всички човешки чувства растат и се развиват правилно.

Следователно пригответе се в бъдеще да създадем новата култура! Изисква се Любов, която да направи всички чувства

възвишени и благородни. Ето защо ние тази година ще направим един опит. Ще вземем един наш приятел, който е неспособен, и ще насочим всичките си сили към него – да видим може ли да стане с него малко подобрение. Ще събудим в него някои чувства и способности.

Ще кажете: „Аз предлагам услугите си за такъв опит“ – всички ще искате да се подложите на такъв опит. Не, аз искам с едного да направим опита. Щом излезе с едного верен, и с останалите 99 ще бъде верен. Вие ще направите други опити. Ако 100 души ученици направите по един опит, те са 100 опита. Аз ще направя един, а вие – останалите.

Сега в прилагането на Любовта има една голяма мъчнотия. Знаете ли в какво именно седи тя? Ако един яде много, а друг малко, те не могат да се обичат. Ако и двамата ядат много, пак не могат да се обичат. Ако и двамата никак не ядат, пак не могат да се обичат. За да се обичат двама души, единият трябва да даде половината от своето ядене на брата си. Така могат да се обичат хората. Туй е закон в Природата. Майката, като яде, употребява част от яденето за себе си, а половината дава на детето си – дои го. Онази птичка, като хване зрънце, глътне го сама, но ако е майка, първо го дава на децата си и после търси за себе си. Следователно Любовта най-първо услужва на другите, а после на себе си. Услужвате ли на другите, имате Любов. Такава е Любовта в Природата. Аз констатирам един факт. Така е и в хората, и в животните, и в птиците, и в растенията. Така е и в училищата, и в обществото. Вие този закон не можете да го измените. Ще започнем със себе си. Най-първо ще работим за Бога. Ще дадем половината от това, което имаме. Тогава ще имаме Любов и ще дойде благословението върху нас. Такъв е законът. Ако имаме един приятел, най-първо ще дадем нему, а после ще мислим за себе си.

Вие ще кажете: „Ами ако според Новото учение почна да давам на този половината, на онзи половината, какво ще остане за мене?“ – Вие разсъждавате много плитко. Ако всички се надпреварват да дават, тогава ще има ли недоимък? Аз проверявам този закон и виждам, че няма никакъв недоимък в Природата. Не, тогава ще има една правилна обмяна и ние ще бъдем доволни. Аз ще взема моето, ти твоето – и ще стане правилна обмяна. Всеки ще вземе своето.

Следователно, ако не си в състояние да дадеш на своя приятел половината от своето ядене, което имаш, в твоето сърце Любов няма. Ако си ученик и не си готов всякога да разкажеш урока си, туй, което знаеш, на своя съкласник – Любов нямаш. Има някои способни ученици, които не обичат да разказват, задържат знанията за себе си, за да получат само те шесторка. А други, като седнат: на този разказват, на онзи разказват – всички си научават урока. Други пък не обичат това и казват: „Аз нямам време.“ Аз бих желал вие да бъдете от тия ученици, които разправят всичко на другите. Такъв ученик, докато дойде учителят в клас, всичко разправя на другарите си.

И тъй, Любовта всякога трябва да внесе нещо ново. Не употребявайте една и съща дума: „Аз те обичам.“ Казах ви един път, че Любовта има 35 милиона видове форми, чрез които може да се изрази. Знаете ли по колко начина можете да кажете: „Аз ви обичам“? Знаете ли колко значения може да дадете на думите „Обичам ви“? Всякога внасяйте разнообразие. Тогава душата ви ще бъде една богата градина, в която има много цветя, много богатства, и като дойде да давате, с душата си давайте. И като дойде Господ, употребете тази Любов, както Бог се проявява. Не бъдете скържливи[141]. Когато Любовта дава, тогава има изобилие, трапезата ѝ е богата. Тя не е тъй

[141] Скържливи (ост.) – скъперници.

скържлива. Тя не туря само боб със солчица, а туря всичко изобилно. Като даде банкет, онези ми ти прасенца, патици, кокошки, баници с яйца, масълце, супица – всичко е направено първокласно. Няма по-богат банкет от нейния, затуй всички я търсят. Който е ял един път на нейната трапеза, никога не може да я забрави. Главоболие няма да имаш и след като излезеш от нейната трапеза, всякога ще я помниш и ще казваш: „Аз бях на едно място, ах, колко сладко беше онуй ядене, няма да го забравя!“

Срещнеш един дядо 70-75-годишен, казва: „Е, едно време беше така.“ Срещнеш друг – същото: „Какво беше едно време!“ Все едно време е било. Ами сега? Значи било е едно време, преди хората да съгрешат, но сега, като съгрешили, не е тъй. Ами сега как са? Казвам: не е важно какво е било едно време, ами в сегашно време как е. Виждате ли, ние имаме един добър пример сега. Тук 5-6-7 дни ние сме на банкет. Вас ви угощават! Аз ви прислужвам – с престилка на всички прислужвам. Аз сервирам: на тогоз паница, на оногоз паница, и на всички казвам: „Има ли нещо да ви липсва? Яжте и да помните!“

(*Учителя сочи нагоре към Слънцето.*)

Видите ли го? Виждате го. Колко ясна е тази светлина, колко хубаво е времето сега! Те знаят, че аз ще говоря – отвориха. Колко хубава е тази светлина, която слиза отгоре сега! Виждате ли ги тия наши приятели, които сега са тук, между вас? Е, колко е хубаво! Ами че вие ги виждате, но не ги познавате. Вчера един брат казваше: „Ами че аз в Рая бях!“ – Е, ами ти си присъствал там! Тъй, както е гледал, той е поставил в ума си една мисъл: „Как ще бъде в Рая?“ Ще бъде тъй, както е тука. В ума му, в неговото съзнание е проникнало нещо. Ами иначе как ще бъде в Рая? Тъй ще бъде, както е тук. Той е прозрял вече това. Раят е място на живи, разумни същества, които се обичат с

беззаветна Любов. Те се обичат с една интелигентност, която озарява целия свят, целия Космос.

Сега вие седите и казвате: „Ние през годината ще направим туй." – Не, каквото сега ще направите, през събора, туй ще стане и през годината. Ако сега виждате, и през годината ще виждате. Ако сега не виждате, и през годината няма да виждате. Тук имате най-хубавите условия да виждате. Ако той сега не може да прогледа, че през годината ли ще прогледа! Тия влияния, които имате, като влизате тук, ако бихте концентрирали умовете си, щяхте да видите и светлинки, и ангели, и ангелчета, и светии, и вашите заминали приятели да ходят тук, а по някой път ще чуете да ви приказват. Приказват ви.

Преди няколко дни дойде една сестра да ми каже за друга, че духовете са я обзели. Оставете я, не се безпокойте, няма нищо, нека се занимават с нея. Един брат довел тук сестра си, обсебена, и влязла тя в една палатка, набила две големи сестри. Аз я слушам: минава, говори. Казват, че била умопобъркана. Седя, гледам я – тия духове се разправят тук. Отивам при нея, казвам ѝ: „Слушайте, на вас кой ви дава право в този дом да биете?" И аз, както никога, дадох ѝ два магнетически тока. Тя: „Олеле..." – и всички тия духове изчезнаха.

Казвам: в тази свещена ограда сте дошли и ще любите, няма да се биете. Никому не се позволява в тази ограда да бие. Сега и на вас казвам какво е моето правило. То е: който от вас бие другите в тази ограда, по същия закон и на него ще ударя два. Ще ви питам: „Кой ви позволява в тази свещена ограда да биете другите?" – „Око за око, зъб за зъб." Сега ние се намираме в тази свещена ограда: и ръце, и очи, и крака – всичко ще употребим за Любовта.

Всички недоразумения в света стават извън райската градина. Докато човек живее в райската градина, зло не може да стане. Всичкото зло живее извън райската градина. Пред лицето на Господа

зло не може да стане. Като си обърнем погледа на другаде, само тогава грешим.

И тъй, вие имате сега най-добрите условия. Вие ще ми кажете: „Учителю, да почувстваме Любовта!“ Знаете ли колко Любов има на Земята? В този дом има толкова Любов, че тя може да оживи и възкреси всички хора. Вие дойдете, погледнете, но не виждате, защото за нещо мечтаете – за някакво бъдеще. Знаете ли на какво мязате?

Аз ще уподобя какво представлява вашият бъдещ свят. Дойде някой благороден момък, с голяма самоотверженост, яви се при момата, иска да я направи щастлива. Тя, като го види, че е в дрипи, отказва му. Тя си мечтае за някой княз с очилата му, с еполетите му, но този княз е развален, той не е човек. Сега една проста форма, в която Бог ви се изявява, вие я изоставяте и си въобразявате за далечното бъдеще – някакви си ангели, светии, което няма да го бъде: „Нерде Шам, нерде Багдат.“[142] Бог е туй, в което сега Той се проявява. Ако Го разберем, ние ще разберем и великото бъдеще, което иде. В него Бог ще дойде. Ако малкото разберем, и голямото ще разберем, ако малкото не разберем, и голямото няма да разберем.

Аз съм уверен вече в едно, че 50% от опитите, които ще направим тази година за Любовта, ще излезнат сполучливи – най-малко 50%. Уверен съм, че всички градове ще се постараят да внесат хармония.

---

[142] При сравнение между два обекта: „Къде е единият, къде - другият!”, т.е. и дума не може да става за сравнение (единият е много повече от другия). Пословицата е от времето на Османската империя и в нея се споменават два града, които в миналото са се намирали в границите ѝ: Шем (или Шам) е друго име на град Дамаск (както и древно название на земите, на които се намира днешна Сирия), а Багдад е, разбира се, столицата на Ирак (но е бил по-рано и столица на Халифата на Абасидите - когато е бил един от най-големите и процъфтяващи градове в арабския свят). Пословицата е преминала през турски език в български, като у нас тя е била видоизменена за местна употреба и е по-позната във варианта „Нѐрде Ямбол, нѐрде Стамбул”

Щом Господ е с вас, 100% ще бъдат сполучливи опитите, но да не бъде това изкуствено. Ще се постараем поне за една година да приложим този закон и всеки един от вас да добие знания, опитности. Ако някому е слаба паметта, да си подобри паметта; ако някому е слабо здравето, да засили здравето си – във всяко направление да добие нещо, и да докажем, че нашето учение е учение, което засяга живота целокупно.

Най-после можем да направим и туй дори, че мъртвите да възкръснат от гробовете си. Може лесно да направим този опит. Ще тръгнем из града, ще видим, че опяват някого. Тогава ще му кажем: „Стани!“ Искат да ме спрат, а пък аз ще изляза в някой град и ще възкреся 10 мъртви. Тогава какво ще кажат поповете? Това не съм го направил още. Ами ако във всяко село, във всеки град възкреся по един мъртъв, какво ще кажат? Щом дойде за Славата Божия, ще го направя. Това засега не ми е работа. Това е работа на лекарите. Аз ги очаквам те да направят туй, обаче щом те свършат работата си, като дойде за Славата Божия, за Любовта на Бога, не само че ще го направя, но ще го направя в името на Небето – когато цялото Небе присъства, когато Белите братя присъстват, когато Нашият Баща присъства – тогава ще го направя. И тогава ще кажа: ето, Те всички са свидетели, Те го направиха, а аз го изявих. Разбирате ли? Аз искам на вас да изявя това, което Те правят.

Та казвам ви: бъдете смели и решителни, не се колебайте от никаква философия! Ние приближаваме към опити, към велики опити в живота. Ще кажете: „Дали е време?“ – Време е сега! Туй, което ще видите, око не е видяло и ухо не е чуло. Туй, което сега ще видите, този Нов свят, който ще се разкрие пред света, ще бъде велик, чуден – и вие ще забравите всичкото ваше минало. Старият свят си заминава, новият ще се разкрие и всички ще кажете: „Едно време бяхме слепи,

но сега виждаме. Тук знания имаме, сърцето ни е пълно с Любов, душата ни е пълна с Истина – всичко можем да направим, няма нищо невъзможно.“ Тогава ще ви видя всички сплотени, съединени ръка за ръка: всички да воювате в тази бойна линия. И друга песен ще се пее в света!

Хайде сега да изпеем песента *Фир-Фюр-Фен*.

Да произнесем нашите три формули:

Няма Любов като проявената Божия Любов, само проявената Божия Любов е Любов!

Няма Мъдрост като проявената Божия Мъдрост, само проявената Божия Мъдрост е Мъдрост!

Няма Истина като проявената Божия Истина, само проявената Божия Истина е Истина!

Беседа, държана на 25 август, петък, 10:00 ч., 1922 г., Търново

ВЪРХУ ЗАДАЧИТЕ НА ШКОЛАТА

Учениците от Окултната школа от всеки град в провинцията трябва да си имат в София по един представител, който да ги държи в течение на всички разпореждания. Да кажем Стара Загора, Сливен, Ямбол, Бургас, Айтос – всички градове да си имат по един представител от София, до когото направо ще пишат, а той ще им изпраща лекциите за класа. Но всеки един клас трябва да си има свой човек, специален кореспондент. За всеки град може да бъде един, могат да бъдат двама, могат да бъдат и трима кореспонденти, за да върви работата бързо, експедитивно, и да не се занимава само един човек с всичките тия неща. Ако остане един човек да извършва тази работа, има да чакате много.

Тази вечер ще се определи за кои градове от провинцията кои лица от София ще се ангажират за кореспонденти. Ангажирването ще бъде доброволно:

За Айтос се ангажира Иван Толев;

За Варна – Елена Иванова;

За Свищов – Белева и Николов;

За Русе – Симеонов;

За Стара Загора – Начо Петров;

За Сливен – Тереза Керемидчиева;

За Пловдив – Ив. Дойнов и Фархи;

За Нова Загора – Димитър Стоянов;

За Бургас – Николина Балтова;

За Трявна – Начо Кючуков;

За Севлиево – Богдан Икономов;

За Пазарджик – Мария Недялкова;

За Търново – Здравка Попова и Гарвалов;

За Ямбол – Тодор Попов и Савов;

За Панагюрище – Михаил Влаевски;

За Казанлък – Пенка Влаевска;

За Шумен – Д. Толева;

За Видин – Младен Попов;

За Оряхово – Георги Марков;

За Лом – Георги Марков;

За Габрово – Борис Николов;

За Елена – Петър Попов;

За Петрич – Влаевски;

За Карлово – Александър Балтов;

За Карнобат – Иван Толев;

За Попово – Щилияна Русева;

За Белоградчик – Георги Марков;

За Плевен – Гинева;

За Каменлар – Толева;

За Станимака – Фархи;

За Г.Оряховица – Георги Радев;

За Хебибчево /Любимец/ – Начо Петров;

За Орхане – Начо Петров;

Онези, които се ангажират, трябва да бъдат изправни и експедитивни – да няма отлагане. Сега всички тия кореспонденти ще съставляват един съвет и ще се събират най-малко един път в месеца в София, за да обменят някои мисли върху работата си.

Образувахте ли във всеки град Общия клас?

(*Образувахме.*)

Знаете ли горе-долу общите правила и задължения, които ви трябват?

И тъй, чрез тия ваши кореспонденти ще ви се изпращат лекциите. Всяка тема, която ще се зададе в Общия клас върху известен предмет, ще я вземете всички и ще мислите върху нея най-малко ден или два, независимо от това дали ще пишете върху нея, или не. Всяка тема, която е зададена в Общия клас, има връзка и значение за вашето общо развитие. Тази тема, ако я развиете или помислите върху нея, ще ви наведе на една нова мисъл. Всички тия 52 теми през годината ще бъдат тъй свързани една с друга, че може да пишете или не, но ако помислите върху тях, ще добиете нещо ново. Все-таки може да напишете нещо малко, кратко и ясно. За написани един или два реда може да мислите, че е нищо, но това има голямо значение за самите вас.

После всяко едно упражнение, което ще се даде в Общия клас, не трябва да го отлагате, защото отложите ли едно упражнение, откажете ли се да мислите върху него или да изпълните едно упражнение, или да решите една задача, не само вие се спъвате, но до известна степен спъвате и целия клас.

За пример на вас в провинцията ви се даде да изпълните следната задача: вечерно време да отидете на гробищата и да се върнете в 12 ч. през нощта. За някои е лесно да отидат до гробищата и да се върнат назад. Задачите изобщо ще бъдат от следния характер: качване по високи планински места, ходене в опасни местности, дето живеят караконджовци[143], и др.

Сега помнете закона: няма да имате абсолютно никакво съмнение. Не прониква ли съмнението, смели ли сте, решителни ли

[143] Караконджовци – в народните вярвания – зъл дух, който плаши хората нощем и вилнее главно от Коледа до Богоявление

сте, ще имате всичкото съдействие на Бялото Братство. И всяка задача трябва да извършите навреме – не я отлагайте. Изгубите ли времето, и условията се изгубват.

Имайте предвид, че всяко нещо си има специално време. Дойде ли то, не отлагайте. Не бързайте, но не отлагайте. Всяко нещо да стане навреме. Който от моите ученици не е изпълнил една задача и я изпусне, трябва явно да се изповяда, да не крие.

Да кажем, че някой се ангажира като кореспондент на някой град, а после си прави оглушки, че туй било, онуй било. Не, не, ако той не може да изпълни ангажимента си, да намери свой заместник. Работата да върви експедитивно. Тази работа с един човек не може да стане, тя става с много хора. Тия хора, като имат един и същ стремеж, всичко се извършва с голяма бързина и приятност.

Имате ли някой специален въпрос, който можете да повдигнете тази вечер? За пример по организиране на работата на едночасовия труд. Как ще почнем? Какво ще правим? Най-първо в един от градовете трябва да се направи опит и той да даде образец на другите.

Ние в София правим опит. Общите черти знаем. Тази е една обща задача – 365 часа да работим за Господа. Това е една задача, която трябва да се разреши. Не мислете, че от първо време ще бъде много добре – все ще има куцане. Как ще се разреши, идната година ще се види. Тя ще има най-малко хиляда вида решения. Всеки един от вас ще я разреши по особен начин. Ще видим кой е най-практичният начин: на ден ли ще работим по един час, в неделята ли един път, но повече часове; на месеца ли по три пъти – както и да е, но 365 часа работа за Господа ги турям като една задача.

Всеки един от вас ще избере най-добрия метод, ще опита един начин, два или три, но ще избере най-добрия метод, обаче трябва да бъде съвестен. Ако е писател за пример, може да пише три пъти в

месеца нещо, някаква статия, и да каже: „Днес за Господа ще пиша тази статия.“

(*Запитват: „В работните дни ще работим ли? Неделята счита ли се за работен ден за Господа?“*)

Сега не вземайте в буквален смисъл това *един час*. Един час – това е според разположението ти. Ти щом се ангажираш да работиш, може да свършиш в твоя час работа за един ден и обратно – за цял ден можеш да свършиш работа, колкото за един час. Под този *един час* подразбирам времето, в което твоето съзнание се пробужда да работиш за Господа – и за един час да усетиш една радост. Ти трябва да почувстваш тази радост, че работиш за Господа. Дали ще спечелиш, или не, то е друг въпрос. Може да не спечелиш нищо.

За пример може да няма къде да отидеш да работиш. Най-малкото в това време иди да нагледаш някой беден. То е пак работа, то е пак за Господа. Ако си зает, вечерно време ще отидеш. Всяка една задача си има своите мъчнотии. Ако всичко е лесно – добре, но лесните работи всеки ги върши, а нали искаме да свършим една мъчна работа?

(*Запитват: „Трябва ли непременно да се определя точен час, за пример 3 часа?“*)

Нали ви казах? В тази работа ще срещнете мъчнотии, хиляди разрешения ще има тя, но всеки ще си я разреши, както намира за добре. Сега в тази задача няма да се уловите за буквата, да ви бъде тя една уловка, та после да кажете: „Защо се хванах?“ Вие свободно, сами ще се ангажирате. Туй ще бъде една свободна работа. Това ще бъде едно благословение за вас. Туй не е едно обещание, но просто разрешаваме една задача, която вземаме, за да видим какво можем да направим. Ще видим колко от тия 365 часа можем да използваме,

колко от тия часове ще бъдат ползотворна сила. Ти работи един час, а пък ако можеш да работиш повече, добре ще бъде.

Законът е: този час да го турите най-първо за Господа, за Братството. Като турите тази идея в ума си, тя ще работи, защото всеки ден ще си спомняте, ще казвате: „Аз ще работя за Господа." Сутрин или вечер, като внасяш тази идея, че ще работиш за Господа, всеки ден ще се свързваш с Невидимия мир, с Господа. Всеки ден да имаш връзка, да се свързваш с Господа, да бъдеш свързан духовно. Всеки ден, като помислиш, че трябва да работиш за Господа, ти вече си свързан с Небето. Всякога, когато отправим духа си към Невидимия свят, по какъвто и да е начин, туй вече е едно благо за нас. Човек трябва да бъде продуктивен. Ако той е продуктивен, ще бъде едновременно продуктивен и на физическия, и в Умствения, и в Божествения свят, но най-малкото трябва да бъде продуктивен в Божествения свят. Не трябва да има изключения. Ти за този час ще мислиш – как да го прекараш в работа.

Сега вие ще схванете само физическата страна, ще кажете: „Не, не, аз не мога да направя нищо." – Не, за един час вие може да направите много нещо. Разрешението на тази задача да не ви спъва. Ние ще искаме да я разрешим, пък каквито мъчнотии ще се срещнат, те ще се изгладят. Не се спъвайте от буквата, защото откак светът е светувал, и по-възвишените духове, и ангелите – и те правят опити. И ангелите, които са направили света, и те са направили много опущения[144]. Във всяка работа има опущения, и в тази ще има, но тук е важна идеята, която трябва де се реализира в умовете и в сърцата ни най-първо във физическия свят. От 365 часа да излезнат 150 часа продуктивни, това е пак подготвяне. Най-много могат да излезнат 360

[144] Опущение (ост.) – пропуск.

часа продуктивни – това е идеално: идеята е завършена и времето е използвано най-разумно.

(*Запитват: „Във всеки град не са всички записани в Школата. Тия задължения важат ли и за тях?“*)

Те ще бъдат свободни, като слушатели. Тук, в нас, няма закон да заставяме някого: всеки трябва да слуша сам себе си, в него трябва да се роди едно желание. Нали всички сме без закон – без закон да работим, а при това да изпълняваме Божествения закон. Сега за пример в България наложиха трудовата повинност със закон[145]. Е, не върви! Може да има трудова повинност, но тя първо трябва да се подхване идейно. Съзнателно може да се приложи. На физическото поле всеки трябва да знае, че той работи идейно, от Любов. Любов като имаш, като обичаш някого, приятно ти е да работиш. Тогава ще намериш не само един час време, а и 10 часа ще намериш. А като не обичаш някого, и празен да си, пак няма да намериш един час време – туй е вярно. Ние сега задача сами си налагаме за една година. Необходимо е всеки ден да работим за Господа по един час. През другите часове ще мислим как да работим, а през този час ще работим.

(*Запитват: „Ученикът, като дава парите, ще дава ли обяснение как ги е изработил?“*)

Не, ученикът ще дава обяснение пред себе си как е работил. Идущата година ще имаме приблизително една представа как ще се разреши тази задача. След една година ще имаме по-ясна представа за тази задача. Тя е за една година, не е правило за цял живот, после

---

[145] Трудовата повинност в България е въведена на 14 юни 1920 г. от правителството на Александър Стамболийски, след като Ньойският договор значително ограничава числеността на Българската армия. Всички мъже и жени в дадена възраст са задължени да работят определен период от време в полза на правителството, главно по строителни проекти.

пак ще го изменим. Ще направим един опит, два, три, четири, пет, шест, докато успеем. Някои питат как могат да изпълнят този час, нали? Аз ще ви дам един начин как да го изпълните.

Да кажем, че някоя от сестрите иска да ѝ перат, трябва ѝ перачка, а десет сестри са решили този ден да работят по един час за Господа, но не могат да си намерят работа. Те ще си наредят работата така, че всяка една от тях ще отиде по един час да пере и ще изперат прането. Така ще свършат работата като една жена.

Сега слушайте! Ние този ден ще го отпразнуваме тържествено, ще го направим специален. Ще определим ден, в който ще започнем работата, ще го направим Празник на труда. Ще го отпразнуваме. Ще го знаем всички. Девети септември, т.е. 22 септември по нов стил, ще определим като ден, когато ще започне трудът – „Празник на труда."

Слушайте да ви кажа: сутринта на 22 септември всички ще станем рано. В колко изгрява Слънцето тогава? – В 6 часа. Ще станем рано и този час ще го прекараме всички заедно. Ще работим най-първо в Духовния свят. Него ден ще работим един час – този час ще го прекараме в размишление и ще се помолим да ни благослови Господ този труд да бъде продуктивен. Тези 365 часа да бъдат благословени заради нас тази година. Щом този час от деня се благослови, ще се благослови и целият ден. Значи ако се благословят 365 часа, ще се благословят и дните. Ако се благословят дните, ще се благослови и животът ни. Часът, който ще се прекара в размишление, ще бъде от 5 до 6 часа сутринта. От 5 до 6 часа сутринта ще прекараме в молитва, ще се молим по всеки един начин да ни упътят тъй, че тези 365 часа да можем да ги употребим за най-добрата работа.

(Зададоха въпроси на Учителя:

1. *Защо жената е по-некултурна, щом се ражда ту мъж, ту жена?*

2. *Каква е връзката и разликата между наследствеността и специфичните качества на човека във връзка с прераждането?*

3. *Какво е значението и появата на сектите според Божия план на новото време?*

4. *Всичко, което можем да си представим, може ли да бъде абсолютно, или е такова според днешната ни еволюция?)*

Това са философски въпроси, затова трябва специално време.

Най-първо трябва да се определи какво нещо е мъж и какво – жена. Аз съм казвал, че сегашните жени са развалени мъже. Досега Природата е работила върху жената. За жената има един модел, а за мъжа още няма. Жените са без мъже. Няма го още мъжа. Не е дошла още Мъдростта. Вследствие на това в този живот има голямо куцане, липсва нещо. Съществено нещо липсва. Ами и жената я няма. Любовта не е дошла още в света. Аз за тази жена приказвам от толкова време, все за жената приказвам, за Любовта.

Вие казвате: „Какво ще бъде, като дойде жената?“ Като я няма жената вкъщи, какво е? – Разхвърляно е, децата въшки са ги налегнали, мъжът е с окъсани дрехи, а щом дойде жената, веднага се изчиства, огънят гори, сготвено е, дрехите са закърпени, всичко е в ред и порядък. Туй става, като влезе жената вкъщи. И Любовта като дойде в нас, ще се изчистим, всичко ще бъде – тя знае как. Стига да дойде жената вкъщи, върти се къщата.

Аз съм уверен,че вие ще разрешите задачата за труда много добре. Дръжте се в духа на нещата, а не в буквата. Един час сутрин или на обед, или вечер може да работите за Господа. Вечер до 12 часа може да изпълните задачата; от 12 часа до изгрева на Слънцето, докато започнете вашата работа, също можете да работите за Господа, и от 12 часа на обед до 2 часа пак да имате един час на разположение. Тъй щото на ден имате три условия, три възможности да посветите

един час време за Господа. Да, ще се калите и невъзможните неща ще ги направите възможни. Ние можем да създадем времето, да го продължим и да го скъсим.

Сега някои искате работа. Ще се молите за всеки един час да ви се създаде работа. Ще се молите и ще ви се отговори на молитвата. Всеки ден ще се молите, за да ви се създаде работа за този час, условия за този закон, и ще видите как ще ви се отговори на молитвата. А пък ако можете сами да си създадете работа, още по-добре.

Да живее трудът, нали? Тъй. Ще имате толкова разнообразни случаи, 365 случаи – да видим как ще разрешим тази трудова повинност. По един час всеки ден! Ще мислите сега как да групирате тези часове на едно място. Ако работите всеки ден по един час, това значи, че сте хора, които умеете. Ако пък ги сгрупирате един път в месеца, или 2-3 пъти в седмицата, не е тъй практично. Ако работите всеки ден по един час, искат се по-големи знания. В градовете за пример един брат предложи тъй: нямаш работа, ще отидеш да предложиш на фурнаджията да му носиш вода един час – трудова повинност. Слушайте, то много куриози може да има в градовете. Ще отидеш на пазара, ще видиш някой богаташ да купува едно-друго, ще му носиш нещата. Ще чакаш там.

(*Общ смях.*)

Ако те е срам, ще си създадеш друга работа.

Сега слушайте: за онези от вас, които нямат работа, ние имаме книги за продан – ще отидат да ги продават един час и процентите ще им се дават. Онези, които работят за Господа, ще получават възнаграждение 50 %, а другите – 25 %. Така ще се създаде работа на онези, които нямат такава. Труд, труд! Ако пък сами могат да си създадат работа, още по-добре. Само оня, който няма работа, нему ще

дадем да продава книги. Който може да си създаде свой час, той ще бъде свободен.

Сега туй не го налагам, а искам да проявите всинца инициатива, да работят умовете ви върху този въпрос. Ще мислите как да си създадете работа за този един час. Всеки ден може да си изберете, който час искате – или сутрин, или на обед, или вечер – и каквато работа искате.

(*Запитват по въпроса за яденето: „Сега вече денят става малък, Слънцето залязва към 16-16:30 часа. Да се вечеря по това време е много рано. Как да решим този въпрос?“*)

То и за яденето има много мъчнотии. Тази вечер да вечеряме по-рано. Готово ли е за вечеря?

Другите въпроси ще ги разискваме утре – утре и в неделя ще бъдем по-свободни.

Помнете, че Любовта е с нас и ние с Любовта всичко можем да свършим.

Няма Любов като Божията Любов, само Божията Любов е Любов.

Няма Любов като проявената Божия Любов, само проявената Божия Любов, която дава плод, е Божия Любов.

Само Любовта на плода е Любов Божия!

(*Изпяхме песента „Фир-Фюр-Фен.“*)

Беседа, държана на 25 август, петък, 16:30 ч., 1922 г., Търново

НОВИЯТ И СТАРИЯТ ЖИВОТ

Аз приветствам всички братя гости с добре дошли! Желая едно нещо от вас: всяко предубеждение и всяка измама да изчезнат. Хиляди години хората са живели в един лъжлив живот. Този живот никому нищо добро не е допринесъл – нито на държавите, нито на църквите, нито на домовете, нито на братята и сестрите, нито на майките. Това няма смисъл да ви го доказвам. Колко религии в света са дошли и са изчезнали! И сегашните религии ще изчезнат – те са като листата на дърветата. Всички тези форми ще изчезнат. Изисква се една религия, която да внесе единство. Тя е религията на Любовта, Мъдростта и Истината. Те са три велики принципа, които не можем да разделим. Дотогава, докато правите разлика между един и друг човек, между едно животно и друго, вие не можете да живеете по Бога. Всичко това Бог го е създал и в него съществува единство. Бог не може да се разделя. Не могат да се приравняват нашите мисли и желания с Неговите и нашите действия с Неговите действия.

Ако вие мислите, че когато дойде някой в България, трябва да говори Истината по български, че ако дойде някой в Англия, трябва да говори Истината по английски, че ако дойде някой в Германия, трябва да говори Истината по германски, вие няма да имате една Истина, а ще имате изопачена истина. Който и да дойде от Невидимия свят, ще говори тази Истина по един и същи начин. Няма да говори българска истина. На български език ще я изнесе, но ще говори тази Истина така, както Горе се говори. Когато дойде, тази Истина ще ви даде една Светлина, ще ви донесе Правда, ще ви отвори очите и ушите, ще ви развърже краката и ще ви направи здрави във всяко отношение. Някои питат какво нещо е Истината.

Нека ми кажат свещениците и учителите къде живее Истината. Ами че тя живее навсякъде! Трябва да знаем къде живее тя. Когато кажем, че еди-кой си професор в София еди-къде си живее, на еди-кое си място, на еди-коя си улица, или когато кажем, че еди-кой си учител еди-къде си проповядва, или че еди-кой си музикант еди-къде си свири и еди-как си свири, ние трябва точно да изразим самата Истина. Нашите принципи трябва да бъдат строго математически определени.

Истината живее само в човешката душа. Душата е толкова чиста и свята, че само тя е готова за Истината. Следователно, когато Истината слезе от Божествения свят, тя влиза в човешката душа – там е нейното място. С нея заедно слиза и Божествената Мъдрост. Това са три неразделни принципа.

Питам къде живее тогава Мъдростта. Мъдростта на Земята може да живее само в човешкия ум. Светлината носи знания, а знанията носят всички методи, чрез които можем да се освободим от своите страдания и недоразумения. Само който знае, той може да се освободи от страданията и недоразуменията. Невежият всякога ще страда. Страдаме, защото сме невежи. Светът е пълен с невежи, които са дошли да го поучават за Бога. Къде е този Бог?

Вие сте дошли да говорите за Бога, а заедно с това убивате, крадете, мразите. Ако аз крада, ако окачвам на въже хората, на какъв Бог служа, в какъв Бог вярвам? На този Господ всички сега се кланят. Ние проповядваме не такъв Господ, какъвто хората желаят. Ние проповядваме такъв Господ, който е в състояние за един миг да очисти всичките ни грехове и недоразумения и да внесе братство и единство между хората – да могат всички да се разберат и веднага да се преобразят. Той може за един миг да стори това и ако не го прави, то е, защото ни чака да свършим с нашите глупости. Той е толкова

великодушен към хората, че им дава време да вършат своите глупости и да се наситят. Той ни пита: „Свършихте ли с вашите глупости?“ – „Не, чакай още малко, да направим опит.“ Той пита всички християнски народи, всички европейски държави: „Вие свършихте ли с вашите догми, с вашите учения?“ – „Не.“ – Много добре! Ние трябва да свършим вече!

Това, което съвременните религиозни хора проповядват, не е Истина. Ако беше Истина, те трябваше да внесат Свобода. Къде е Свободата, кой е свободният? Жената свободна ли е при мъжа си? Той се венчава в името на Любовта и казва: „Ти при мене ще живееш като в рая, като ангел.“ Докато я вземе, така говори, а после ѝ изменя. Господарят казва на слугата си: „При мене ще живееш като цар, ще ти плащам добре!“ Слугата влиза, а господарят му поставя юлар, боде го с остен и го принуждава да пъшка. Виждам, че всички хора пъшкат. Така и свещениците, когато влязат при владиците, последните им казват: „Ще живеем по Бога!“, но и те страдат и пъшкат. Намерете един свещеник, който да не пъшка. Защо да се лъжем?

Аз не обичам да лъжа. Единственото нещо, от което се отвращавам, което не обичам, това е лъжата. И няма да се поколебая да кажа на когото и да е в очите му, че не говори Истината. Пъшкаш ли – не говориш Истината, няма Истина у тебе. Сляп ли си – няма Истина в тебе; глух ли си – не говориш Истината; не живееш ли добре с жена си – не говориш Истината; не можеш ли да се споразумееш с брата си – не говориш Истината.

А сега всички ние минаваме за патриоти и твърдим, че обичаме отечеството си. Ние обичаме отечеството си, но защо? Ако аз обичам моята крава, защо я обичам? Аз искам да я излъжа, да ѝ взема млякото и един ден да я заколя. Казвам ѝ: „Не бой се, не бой се, аз те обичам!“, а накрая я заколвам. Нея заколя, теленцето ѝ заколя, а един-

други се убеждаваме, че Господ така е наредил. Млякото ѝ вземаме, а после и месцето ѝ. В кой кодекс на Божествената книга е писано, че трябва да пиеш млякото и да ядеш месото ѝ? Че колим кравата, това е факт, но че някой законодател е писал такова нещо, това е съвсем друг въпрос. А хората одобряват това пред Народното събрание и заявяват: „Така казва Господ.“ – Не, така казахте вие.

Още преди повече от три хиляди години Господ чрез устата на един от еврейските пророци[146] е казал: „Онзи, който заколи вол, е като онзи, който коли човек.“[147] И казва още Господ: „Аз не благоволявам във вашите жертви. Не създадох тези животни, за да ги колите; Аз ги създадох да бъдат ваши помощници, да бъдат ваши по-малки братя. Аз ги пратих да ги учите.“

Сега аз не говоря за езическия свят, но за християнския свят говоря, за тези, които проповядват Христовата Любов. В Америка изколват за година около тридесет и пет милиона свини. И това е християнски свят! А колко милиона овце и говеда се изколват! При това колко милиона хора стават жертва! И най-после какъв е резултатът от всичко това? Цялата Земя с тази нейна култура е пълна с гробове и кости, а ние чакаме света да се оправи. Светът по този начин няма да се оправи. Той ще се оправи по друг начин. Господ му е сложил един голям кръст и ще го прекара през такъв силен огън, че всичко ще изгори, и което остане чисто, то ще живее на Земята. Ако лошите хора – хората, които обичат да лъжат, мислят, че имат култура в света, лъжат се. Не лъжете света! Доброто за вас се свършва, в това трябва да се убедите!

Отсега нататък който мисли да живее без Истината, той няма бъдеще, свършено е с него. Той ще бъде последният човек в този свят

---

[146] Пророк Исая е роден около 760 г. п.н.е.
[147] Исая, 66:3 „Който коли вол е като оня, който убива човек“.

и го очакват най-големите страдания. Всяко общество, всеки човек, който обича своето отечество, който търси култура, трябва да говори Великата Истина, в която няма никакво изключение. Такъв човек го очаква бъдеще.

Ние не позволяваме никаква лъжа – нито повече, нито по-малко! Няма за нищо да изкривяваш душата си, защото вътре в Истината Бог живее. Да се изопачи Божията Истина и да се оскверни Божието Име – няма нищо по-лошо от този грях. Вие мислите, че ако не говорите Истината, ще спасите семейството си, ще подобрите положението му. Не, вие носите проклятие за вашето семейство. Ако спестявате Истината заради вашата жена, вие я погубвате. Ако жената спестява Истината заради своя мъж, тя го погубва. Ако братът спестява Истината заради своята сестра, той я погубва. Истината трябва да се каже така, както си е. Тя ще донесе Свобода.

Сега аз зная какво мислят търновци за нас. Те си казват: „Тези хора искат да съсипят България.“ Досега България толкова пъти е била съсипвана, че аз ли ще я съсипвам! Не, те искат да струпат греховете си върху мене, но аз ще им докажа, че техните грехове са си техни. Вашите грехове са си ваши. Аз не ги признавам за мои. И вие трябва да се изповядате! Всеки българин трябва да си каже Истината и да заяви: „Аз съм причината, а не друг.“ Това е достойнство. Аз считам за достойни хора и герои онези, които могат да кажат Истината, които могат да изповядат греховете си. А онзи, който крие греховете си, според мен е последен човек.

Сега българското учителство и българското духовенство трябва да имат доблестта да си кажат греховете, да се изповядат. Нищо повече. Това не го искам аз, това го изисква онзи Велик и Единствен принцип. Ако те доброволно не изповядат греховете си, насила ще ги принудят. Идват разбойници в къщата ти, искат пари: ако им ги

дадеш всичките, нищо няма да ти направят, няма да те бият. Ако ги скриеш, разбойниците са ясновидци – ще те повалят на земята, ще те налагат, ще те налагат и ще им издадеш едното гърне с жълтици. После отново ще те налагат, докато посочиш и второто гърне. Не, не, дай им и двете, дай им всичко и ще се освободиш. Христос казва: „Ако ти искат връхната дреха, дай и долната, за да се освободиш.“[148] Това е великият закон – така ще се спасиш. Единственото спасение сега за света и за вас е това.

Вие имате душа. За къде се готвите? Колкото и да ядете и да пиете, сегашният ви живот няма никакъв смисъл. Той има смисъл само по отношение на един бъдещ живот, който идва. Един велик Живот идва! За какво се готвите? Вие се заблуждавате с една лъжлива идея. Аз често уподобявам вашето състояние на следното: в Ямбол има една ахчийница[149], където е направена подвижна, лъжлива площадка, намираща се на известно разстояние от коня, който върти даракчийница[150]. Върху тази площадка има сено и конят цял ден ходи в кръг с надежда да го стигне. Всичката вълна се извлачва, но той не докосва сеното. Вечерта му дават храна и той мисли, че е успял.

Така и всички хора днес въртят все подобни дараци – цял живот обикалят само за да хванат сеното. Това не е печалба. Ние не искаме само да влачим вълна. Във всички народи, във всички семейства, във всички домове – навсякъде има нещастия. Ние питаме как ще се уреди този въпрос. – Като внесем Любовта, Мъдростта и Истината! Като внесем Любовта в сърцата си, Мъдростта в умовете си и Истината в душата си светът ще бъде оправен. Истината ще донесе

---

[148] Мт, 5: 40 „И на тогози който би поискал да се съди с тебе и да ти вземе ризата, остави му и връхната си дреха“.
[149] Ахчийница (тур.) – гостилница.
[150] Даракчийница (тур.) – работилница за влачене на вълна, памук и др.

Свобода, Мъдростта в умовете ще донесе Светлина и знания, а Любовта в сърцата ще донесе Чистота и Сила.

Свободен ли е човек, той има Сила; има ли знание и Светлина, има Мъдрост; има ли Чистота и Сила в живота, има и Любов, защото силата на физическия живот зависи от Чистотата. Колкото храната е по-свежа и по-чиста, толкова животът е по-здравословен. Колкото въздухът е по-чист, толкова повече сила и енергия може да внесе в нас.

И така, аз ви приветствам! Вие, търновци, едно време гонихте богомилите и оставихте предание за тях, че са били много лоши хора. Не е вярно. Аз сега чета техните анали[151] и виждам, че са били много добри хора.

Казвам ви, че ако българите не възприемат това Учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това Божествено учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички – запишете си го!

Аз в 1913 година казвах на свещениците да не ни гонят, но те се вдигнаха и предизвикаха един малък скандал. После дойде разривът и всички духовници ги изгониха от Македония[152]. В 1915 година ме арестуваха. Казах им: „Много скъпо ще платите!“ В 1918 година ме взеха и ме изпратиха във Варна[153]. Казах им: „Ще претърпите един

[151] Анали (лат.) – летописи.

[152] След сръбската окупация на Вардарска Македония след края на Втората балканска война през 1913 г. и края на Първата световна война /1914-1918 г./ сръбската църква с помощта на кралската армия и жандармерия насилствено въвежда юрисдикцията си върху новозавладените територии. По този начин тя унищожава родната екзархийска църковна йерархия.

[153] Учителя е интерниран във Варна през лятото на 1917 г., като са му забранени публични беседи за една година.

голям крах, какъвто никога не сте виждали!“ Не стана ли така? Стана[154].

Аз им казвам, че това Учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това Учение, добро не е видял. Евреите, които престъпиха това Учение, вече две хиляди години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой[155], не послушаха Йоан Кронщадски[156] и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките – това са Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохождат глад, мор, раздори[157].

Православната църква в Русия трябваше да приложи Христовото Учение: „Не противи се злому.“ Нали Христос е казал: „Любете враговете си!“ Болшевиките са тези врагове. „Не противи се злому“ – така е казал нашият Учител. Не го казвам аз, това е казал Христос.

---

[154] България в периода 1912-1918 претърпява две тежки национални катастрофи. Много хора загиват през войните,страната ни губи редица територии и е осъдена да заплаща големи суми.

[155] Лев Толстой (1828-1910) – Руски писател и мислител, родоначалник на движението толстоизъм, в основата на което е залегнала идеята за несъпротивление на злото. Автор на романите „Война и мир“, „Анна Каренина“, „Възкресение“ и др.

[156] Св. Йоан Кронщадски (1829-1908) – Един от най-известните свещеници в Руската православна църква, канонизиран през 1990 год. Извършва всекидневно в различни храмове Божествената литургия, като смята, че по този начин се осъществява Великото тайнство на идването на Божията Любов в човека. Неговите молитви за болни предизвикват чудодейни изцеления. По негово време възниква секта, наречена йоанити, в която са събрани хора, които събират чрез измама дарения в името на отец Йоан и срещу които той се противопоставя.

[157] Големият глад в Русия достига своя пик през есента на 1921 г. – пролетта на 1922 г, Според официалната съветска статистика, гладът засяга териториите на общо 35 бивши руски губернии в Поволжието, Южна Украйна, Крим, Башкирия, частично Казахстан, Урал и Западен Сибир, като обхванатото от глада общо население е 90 милиона души, от които пряко засегнати са най-малко 40 милиона (а според официалните съветски статистики от това време – 28 милиона). Броят на жертвите на глада възлиза на около 5 милиона души. Гладът се превръща за новата съветска власт в удобно извинение за масирана пропагандна атака срещу православната църква, под прикритието на която са секвестирани многобройни църковни имоти и е нанесен фатален удар срещу духовните устои и опора на руския народ.

Молете се за тези, които ви гонят, които ви правят пакост – молете се за тях. Да бъдем последователни в своите убеждения!

Питам сега: на Земята православната църква ли ще проповядваме, или Църквата Божия? Защо дойде Христос? Да учи света. Христос не дойде да създава нито православна църква, нито протестантска. Христос дойде да донесе Истина, да донесе Свобода, да донесе Любов и Мъдрост, да каже на хората как да живеят и да разберат, че всички са братя. Всички сте братя, чада сте на Един Баща и можете да живеете братски, без да се изтезавате един друг. Ще считате и всички по-долни животни за ваши близки, никога няма да ги изнасилвате.

Това е учил Христос, но хората не можеха да търпят Неговото Учение и Го разпнаха на кръст. И тогава си написаха едно Евангелие, едно учение, каквото на Христа не Му е дохождало и наум. Мислите ли, че ако дойде днес Христос в църквата, ще го пуснат? Ще Му кажат, че Неговото Учение не е в съгласие с това на светите събори, не е съобразено със светиите. А Глава на Църквата е Христос, Глава на Христа е Бог.

Е, питам ви: ако сега в България дойде Христос, какво ще проповядва? Дали ще проповядва, че трябва да се произвеждат много топове и най-модерни пушки, че ако някой ви удари по едната страна, и вие трябва да го ударите? Така ли ще ви учи? Не е учил такова учение Христос.

Ако Христос сега дойде на Земята, Той ще запита всекиго от вас: „Ти намери ли майка си? Коя е твоята майка?“ После Той ще поясни: „Твоята майка е Любовта. Кой е баща ти? Твоят баща е Мъдростта. Кой е твоят пръв брат? Това е Истината. Коя е твоята сестра? Тя е Милосърдието. Ето твоята фамилия.“ И тогава Христос ще те попита: „Кой беше Първият, който ги венча? Кой създаде този дом?“ –

Великият, Безпределен Божи Дух, който е слязъл – Той е Първият, който създаде тази фамилия и показа начина, по който да се живее в нея!

Казано е, че Любовта е плод на Духа, а Духът е, който създава. И този Велик Дух, който създава, сега идва в света. Той слиза периодически. И това слизане на Духа ще се прояви така, че ще се разбъркат умовете на хората и няма да се познават един с друг. Той ще ги разбърка, за да стане една каша, от която ще пресява, ще пресява и всичко онова, което е чисто, ще го извади, а останалото ще потъне долу. Точно това сега идва в света – Духът е започнал да пресява нещата.

Някои казват, че времето още не е дошло. Кое време още не е дошло? Времето за Любовта е дошло. Сега именно, в тези велики страдания, се нуждаем от Любов! Кога се нуждаем от Милосърдие? Нали когато кракът ми е счупен, нали когато съм гладен и бос! Когато съм богат, нямам нужда от Милосърдие. Сега именно, във времето на тези големи нещастия, трябва да покажем Милосърдие. Кога имаме нужда от Любов? – Сега. Кога имаме нужда от Мъдрост? – Сега. Кога имаме нужда от Истина? –Сега. Тази Истина трябва да ни покаже великия Път – този Път, за който се казва в Писанието: „Онзи, Който ни е привлякъл с нишките на Любовта Си."

Сега вие всички искате живот в бъдеще, всички желаете доброто на вашите деца. Аз ви казвам, че вашите деца могат да живеят само ако дойдат Любовта, Мъдростта и Истината. Ако Любовта, Мъдростта и Истината дойдат и се заселят във вашия дом, вие сте осигурени. Само една осигуровка има в този свят! Не се ли осигурите при нашите банки, животът ви е свършен. Ние призоваваме сега целия свят да се осигури само в банката на Любовта, Мъдростта и Истината, да си принесе всичкия капитал там. Ще извадите капиталите си от

другите банки! Не ги ли внесете в тази банка, всичко е свършено! Всички останали банки до една ще фалират. Няма да остане система, която да не фалира. Няма да остане църква, на която външната форма да не фалира.

Ще остане само Един Велик принцип, само един Божествен Дух. Ще остане само Любовта, Мъдростта и Истината. Те са толкова красиви! Ще имаме един кристален свят и в него ще слизат други хора, каквито вие не сте виждали. И когато те дойдат на Земята, знаете ли какво ще стане с вас? Ще ви обхване такъв ужасен страх, че онези, които нямат Любовта в себе си, ще дирят дупки да се скрият, а онези, които търсят Любовта, ще кажат: „Ние сме ваши братя и много ви благодарим, че дойдохте да ни спасите!“

Онези, които ще спасят света, идват сега. Те не са един-двама: те са милиони, милиони, въоръжени с оръжие, срещу които никой не може да излезе, против които нищо в света не може да противостои. Те са в състояние да съсипят света за една минута и нищо да не остане от него. Те са в състояние да превърнат цялата Земя на прах и пепел. Толкова голяма е тяхната сила, че който им се противопостави, само за една минута от него нищо не остава. Това го усещате не само вие, но и всички лоши духове. Питам ви: ще се подчините ли, или не? Който каже *да*, прощават му се греховете; който каже *не*, свършена е работата му. Вие ще проверите това.

Когато дойде свещеникът, слагат те в ковчег и той започва с кандилницата си да ти тананика песента: „Аааа.“ Един православен гръцки свещеник носел един умрял и си пеел: „Мър-мър-мър-мър.“ Песен е това. На турски език *мър-мър* какво означава? Означава *добре*. Следователно свещеникът казвал: „За мене е много добре, мър-мър!“ Но за умрелия дали е добре? Попът може да каже *мър-мър*, защото ще

му платят сто-двеста лева, но за умрелия как е? Аз бих желал тези свещеници, когато заровят някого, да казват какво е състоянието му.

В една английска църква се случило следното: на един богат англичанин умира дъщеря му. След време той слуша речта на един английски проповедник, който говори в църквата, че на Небето хората живеят добре. Бащата се обръща към него и му казва: „Дъщеря ми умря преди две седмици: моля, кажете ми какво е положението ѝ там?“ Проповедникът отговаря: „Не зная, само Господ знае какво е положението ѝ там.“ Тогава става един от слушателите, ясновидец, и обяснява: „Дъщеря ти не е на Небето, а е тук.“ После подробно описва каква е тя...

Питам: кой казва истината – проповедникът или другият? Няма умрели хора. Според мен има два вида хора: едни, които са живи умрели, и други, които са умрели живи. Абсолютна смърт в света няма и ако мислите, че когато някой умре, отива горе на Небето, лъжете се. Тук са всички хора – на Земята. Това, че са тук, се познава по факта, че когато някой умре, не излиза от ума ти. Ти стоиш, постоянно плачеш, а Иван, заминалият, стои край тебе, и за да не го забравиш, оплаква ти се и казва: „Изгубих всички условия, не мога да работя, греховете ми ме мъчат – да мога да се върна назад!“ А ти плачеш, плачеш. Защо? За неговите грехове.

Някоя жена казва: „Не мога да се утеша за мъжа си, много ми е тежко.“ Защо? Защото и той плаче. Той плаче и жена му плаче. „Лошо е – казва той, – лошо е положението ми: лъгал съм Бога, лъгал съм своите ближни – лошо е положението ми, молете се за мен!“ И тогава вие решавате да повикате свещеник, за да му прочете молитва. Каква молитва? – За успокоение, да го успокои Господ. Как, по какъв начин да го успокои?

Ето как може да го успокоят и как може да му се помогне: ако е бил милионер и е оставил десет милиона лева, нека неговите наследници да вземат всичкото това имане, да го раздадат на бедните и да започнат да се молят за него. Ето как Господ ще му прости всичките грехове. Но понеже той завещава всичко на своите, Господ го пита: „Кой ти дава право да завещаваш това, което не е твое?“ Съвременният свят, съвременната култура са една лъжа, но ти казваш, че ще завещаеш нивите си и къщите си на еди-кого си. Нямаш право да ги завещаваш! Имаш право да работиш, а когато умреш, ще кажеш на синовете си: „Това е мое имущество, правете с него, каквото искате.“

В света има само владение, няма собственост. Собственик е само Бог – земята е негова, а не е наше достояние. А ние се делим взаимно, караме се за нея. Ние нямаме собственост, защото само Бог е собственик. Така стои Великата Истина: ние сме работници; дава ни се земя под наем, за да я работим за десет-двадесет години, след което ще я напуснем и ще отидем при Бога, за да дадем отчет. След това ще ни се даде друго владение, на друго място, в друг свят.

Казват ни, че сме сектанти. Не, ние не сме сектанти, а сме хора, които носят Новия Живот, новите принципи. Ние отричаме стария живот. Какъвто и да е той, ние го отричаме. Защо? Нямаме нужда от него. Желая това и за всички вас! Желая го, защото и вие сте наши братя. На първо място аз ви считам за наши братя, а това, че сте българи, е съвсем друго нещо. Първото нещо е, че всички сме братя и имаме един ум, който еднакво мисли. Вашият ум и моят еднакво мислят. Вашето сърце и моето еднакво чувстват. Ако сте болни, ще почувствате болката така, както и аз. Ако ви дам една задача, ще я решите така, както и аз. Светлината приемаме еднакво.

Следователно ние мислим, чувстваме и действаме по еднакъв начин, а когато дойдем до нуждата от разбирателство, казвате, че мислим различно. Как така? – Искаме да се осигурим, повечко пари да имаме. В какво се състои сигурността? Сигурността в живота се заключава в това – да бъдем свързани с Бога. Това е сигурността – да бъдем свързани с Бога!

Сега ние всички трябва да проповядваме смело и решително това Учение. То е Божествено. Навсякъде да го разпръснем! Някои искат да го разпространяват чрез вестниците сред българския народ. Но аз ще направя опит и ще видя дали онези, които го слушат, ще успеят за десет години да изопачат Божията Истина, или ще съумеят да я внесат между българския народ.

Гърците казват, че българите били много дебелоглави. Че то и гърците не бяха с много тънки глави: когато Сократ[158] им проповядваше своето учение, и техните глави бяха тогава много дебели и те го отровиха.

Аз бих желал главата на българина да бъде дебела за злото, а тънка за Истината. Аз мисля, че когато на българина му говорят за зло, той трябва да има дебела глава. И аз го похвалвам за това, че когато попът му говори, той си прави оглушки и казва: „Не слушай попа какво говори, гледай го какво върши." Това е философията на българския народ. Той си има една много здрава философия. Ако гърбът на българина е останал още здрав, то е благодарение на това, че не слуша своето духовенство. Ако българският народ беше слушал

---

[158] Сократ (470-399 г. пр. Хр.) – Древногръцки философ, създал нов клон във философията, отнасящ се до морала, наречен етика (на гръцки етика означава характерното за отделния човек, това, което го отличава от другите и му придава индивидуални черти). Противопоставя се на софистите, които, противно на него, смятат, че няма Абсолютна Истина, и според които всяка теза може да се докаже чрез логически съждения. Затова срещу Сократ е образуван процес и той е осъден на смърт чрез отравяне. Философът сам изпива чашата с отровата.]

своето духовенство, сега най-малко на четири-пет места в България щеше да има огнища на неприязън към „новата ерес“.

Французите, след като избиха хугенотите[159] какво получиха? Оттогава насам тяхната държава не се повдига. Рим, който изби християните, къде е сега? Евреите, които умъртвиха Христа, къде са сега, къде е тяхната държава? Няма народ, който да е извършил престъпление с Божиите избраници, и да е спечелил нещо.

Аз похвалвам българския народ, че не слуша духовенството. Той си има една здрава философия, понеже се държи за земята, а тази земя може да ражда само, когато дойде Божественото благословение. Българинът се държи за Бога, а това негово духовенство трябва да бъде изразител на Мъдростта, Любовта и Истината.

Да не мислите, че аз искам да осъждам духовенството? Не, аз съм против онова духовенство, което не изпълнява Волята Божия; аз съм против всички онези лъжи, които се говорят в църквата. Аз съм за Царството Божие и за Неговата Правда. Аз казвам: „Търсете първом Царството Божие и Любовта, Мъдростта и Истината, които са дошли в Царството Божие, и всичко ще ви се приложи.“

Сега ние ви поканваме с добре дошли, за да ви угостим по братски! Искам на търновци да им се поразширят малко сърцата. Ако искат Търново да остане като град, на който името да се запише в историята, нека приемат Учението ни. Ако искат името му да се заличи от историята, нека правят, каквото си знаят.

Сега ние ви говорим много ясно. Няма град в света, който да е прокопсал, след като е съгрешил против Истината. Аз бих желал не

---

[159] Хугеноти – така са наричани в годините на Реформацията (16-17 век) френските протестанти, чиято вяра е била силно повлияна от идеите на Жан Калвин. В католическа Франция те са преследвани, най-вече по времето на Луи XIV, което е станало причина за изселването на над 250 хиляди хугеноти в съседни на Франция протестантски държави. С избиването на над 3000 души от тях в Париж през 1572 год. се свързва т.нар. Вартоломеева нощ.]

само търновци, но и духовенството им, и тукашният владика да се свестят.

Миналата година един виден писател, минавайки през Търново, казал за нас: „Ще ги разпръсна аз тях!“ След това много писа против нас, но го повикаха горе, на онзи свят[160].

Казвам, че няма да се мине година-две, и всички попове ще бъдат повикани да дадат отговор. Те ще заминат, това да го знаят! Няма нищо, което да съм казал и да не се е сбъднало. Кажете на българските владици и свещеници, че ако не се поправят, всички тези синодални старци ще бъдат повикани и ще ги питат: „Вие ли се намерихте да пишете против Божията Истина?“ Ще докажем, че това е така.

Ние никому зло не мислим, но не искаме да се препятства на този народ. Те държат ключовете, но ние ще ги вземем. Ние не искаме българският народ да се спъне в своето развитие. Ние искаме Свобода за вашите души, Свобода за вашите сърца и за вашите умове. Ние искаме Светлина и знания да ви се дадат, ние искаме Светлина и Сила да ви се дадат! Зло ли е това?

Няма да вземем и пет пари, ние искаме всичко това даром да направим. Даром ще ви го дадем и ще кажем: „Както даром го приехте от нас, така идете и даром го приложете за вашите братя!“ Между нас трябва да изчезнат вече недоразуменията. Те могат да изчезнат, защото нямаме какво да делим – земята е наша, светлината е наша, въздухът, водата също са наши и братски ще ги делим.

[160] Вероятно става дума за Данаил Т. Ласков, който за около две години (1920-1921) е главен редактор на „Църковен вестник“ – седмичник, орган на БПЦ. Ласков има редица критични статии, насочени персонално срещу Учителя или срещу Учението, които са смесица от полуистини, неверни факти и твърдения, водещи до напълно грешни изводи и интерпретации.

Аз ви се радвам, че имате къщи, че имате жени, деца, братя, сестри – радвам се на това. И бих желал да бъдете още десет пъти по-щастливи, но за да бъдете такива, трябва да възприемете сегашното Учение. Тогава всички болести ще изчезнат в света и други ще бъдат отношенията между хората и условията на живота.

Ние проповядваме едно Учение не на теория, а на опит. Нека дойдат онези, които приемат нашите принципи, и ще ги подложим на опит. Вие говорите за онзи свят. Може да ви се отвори пътят за онзи свят – да отидете и да видите какъв е той.

Питате дали може да се отиде на онзи свят. Да, много лесно: ще снемеш всичкия си багаж, ще се откажеш от баща си, от жена си, от децата си и когато станеш лек само тридесет и три грама, тогава ще те допуснат да се качиш на влака. После ще минаваш и през други станции, на всяка от които ще олекваш, и когато станеш един грам, ще стигнеш до вратата на Царството Божие. А когато останеш без всякакво тегло, тогава ще влезеш при Бога.

Ще запитате как е възможно да си без тегло. Именно тогава ще съзнаваш, че без да имаш тежест, си човек; ще почувстваш, че целият свят е твой. Какво означава *тежък човек*? Тежък човек е само онзи, който няма Истината в себе си. Ще кажете, че още не е дошло време. – Дошло е времето! За умния човек има всякога определено време. Следователно това, за което говорим, ние го схващаме като едно положително Учение.

Питат ме познавам ли онзи свят, виждал ли съм го. Зная го, аз живея едновременно и в този, и в онзи свят. Няма защо да ви разправям това-онова, аз говоря Истината. Питате има ли *онзи свят*. Има! Думата *няма* ние другояче я разбираме. Ако затвориш прозореца си и кажеш, че няма светлина, ти си прав. Да, в твоята къща няма, но в другите има. Аз ще ти докажа, че има светлина,

когато отворя прозорците ти. Ти имаш един метод за доказване – като затваряш прозорците, а аз имам друг – като отварям прозорците. Казваш, че няма Господ – следователно ти си човекът, който се е научил да затваря прозорците. Аз казвам, че има Господ – следователно съм човекът, който се е научил да отваря прозорците.

Така разликата между нас я поставям на философска основа: твърдението *няма Господ* означава, че ти имаш специалност само прозорци да затваряш. Тогава ще трябва да викаме друг, който има специалност да отваря прозорци. Когато твърдим, че има или няма Господ, не мислете, че Той само заради нас съществува или не съществува. Това е само игра на нашите мисли. Дали съществува, или не съществува Господ, това не зависи от нашите философски възгледи. Всичко, което съществува в света, е най-силното доказателство, че Той е. В това Бог най-ясно се проявява и няма защо ние да доказваме дали Той съществува, или не.

Сега нашето желание е, когато питате има ли Господ, или не, аз да дойда и да отворя кепенците на вашите прозорци. Сега има ли Господ? – „Има.“ Ще отворя резетата на вашите очи: има ли Господ? – „Има.“ – Добре, радвайте се на този Господ, когото виждате!

Също така, ако вашето сърце е студено, ще отворя и неговите кепенци. Какво чувствате? – „Топлина.“ Добре, можете ли да сготвите яденето си? – „Можем.“ Сгответе, яжте и благодарете на този Господ, който ви е пратил тази топлина! Това е приложението на Новото Учение, на Божественото Учение. Ще живеем в Мъдростта, ще живеем в Истината, ще се разбираме, ще слизаме и ще се качваме на онзи свят, ще пеем и ще изучаваме това, което Бог е създал. Всички ще славим и ще пеем Богу! Ще Му пеем, въпреки че българинът много мъчно можеш да го накараш да пее. За да се научи да пее, трябва да му тегли половин килце вино, иначе той не може.

Хората се чудят как ние без вино пеем. И ние с вино пеем. „Виждате ли ги – те пеят с шестгодишно вино!“ – Шестгодишно вино наричаме топлата вода. Когато пият топла вода, те са предпазени от всичко. Някои от тях не са пили топла вода, малко са пристъпили: пили са едногодишно вино – студена вода, затова някои са трескави. Шестгодишно вино трябва! Където сме ходили с него, никой не се е разболявал; където сме бивали без него, разболявали са се мнозина.

Сега ще ви приведа едно сравнение: където влезе Любовта, там тя се превръща в най-хубавото вино. Това е вярно и буквално, и преносно: най-старото вино е тя! В което сърце влезе тази Любов, то заиграва и запява.

Аз желая всички ние да пеем и да славим Бога и да благодарим за Живота, който ни е дал! Сега аз ви приветствам като добре дошли! Идете и опитайте това Учение. Не казвам сега да го приемете. Подложете го на опит. Направете един, два и повече опита. Ако след деветдесет и девет опита пак не вярвате и се съмнявате, ние ще ви покажем Пътя. Един човек, който направи деветдесет и девет сполучливи опита и не вярва, с него е свършено. На стотния път трябва да влезеш и да служиш на Господа. Ще кажеш: „Има Един Господ, на Когото трябва да служа!“ Кой е този Господ? Той е Господ на Духа. Духът е свръзка с Любовта. Любовта създава Мъдростта и Истината. Това са велики принципи. Ние ще живеем съобразно тях и ще имаме Мир и Радост.

Сега аз бих желал днес, когато сложим нашата скромна трапеза, да ви приветствам в името на своята Любов – да си похапнете сладичко, та това ядене, с което ви нахраним, да ви държи топличко цяла година. В умовете ви да блика Светлина, в сърцата ви – Любов, а душите ви така да се разтворят, че да кажете: „Много сме доволни, че ни дадохте този обед!“

Беседа, държана на 26 август, събота, 11:30 часа, 1922 г., Търново

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

В началото ще имаме едно упражнение по пеене.

(*Учителя пее сам. Благославяй, душе моя, Господа! Благославяй и не забравяй!*

Всички не могат да схванат мелодията, но това да не ви плаши. Това е новото пеене – ние съчетаваме, композираме. Музиката идва отгоре, но докато се схване... (*Песента се изпълнява с движение на ръцете около главата.*)

Има малко дисхармония, но ние ще я изправим.

(*Ръцете се движат, символизирайки летене.*)

Когато движението дойде в хармония с музиката и движението продължи един час, всички вие ще хвръкнете, няма да остане нито един нетониран. За пример идва някой неразположен и ние веднага започваме с тези движения: тогава всички ще се настроят добре. Това са окултни упражнения за тониране.

Сега изпейте *Фир-Фюр-Фен* на две половини. Тези думи упражняват отлично влияние. Сега изпейте *Благославяй* съвсем леко с движения. Това значи човек да знае силата на движението, да отмерва всеки жест. Ние ще направим опит с тези песни и някой път ще влезем във връзка с разумните, живи Сили на Природата. Има песни, чрез които може да се укроти една тълпа и не само че хората в нея ще се укротят, но и ще започнат да движат ръцете си и да пеят. Движенията увличат, но за това се изисква калена, диамантена воля. Ако човек се уплаши, не може да пее. Само смелият, решителният може да пее, а на страхливия му се затъква гърлото.

Ето, една пчела кацна на ръката ми, а после на окото ми. Тази пчела казва: „Ако твоята воля е диамантена и окото ти е чисто, всичко

може да стане. Но ако волята ти не е диамантена и окото ти не е чисто, нищо не става.“

Сега изпейте *Песента на гласните букви.*

Какво липсва на тази песен? Ритъмът ѝ не е правилен. Изпейте сега *Благословен Господ Бог наш.*

Сега ще взема 15-и стих от 15-а глава от Евангелието на Матея: *„Отговори Петър и рече Му: Изтълкувай ни тази притча.“*

Музиката, това е неразбрана притча, която трябва да се изтълкува. И само онзи, който добре знае да пее, може да я изтълкува. И ще забележите, че всички нещастия в сегашния обществен живот произтичат все от нашите думи, от нашия глас.

Ако за пример произнесем някоя дума малко натъртено, малко остро, ако гласът ни е малко дисхармоничен, веднага неговият тон ще произведе съответстваща вибрация. Затова първото изискване към един окултен ученик е да знае да пее. Не може ли да пее, той не може да говори правилно, защото красноречивият говор е музика.

Има някои хора, които четат, както свещениците в църквата. Това е гръцко четене, при което всичко е на една линия: няма слизане и качване, всичко върви в една плоскост. На такива казват: „Какво четеш като отчаян поп?“ Българинът разбира, когато се движиш в една плоскост, в която няма никаква музика. Всяка дума има особена интонация.

Всяка дума трябва да се произнася по този музикален закон. За пример, когато произнасяте думата *обичам*, къде трябва да се постави ударението – в началото ли, в края ли, или в средата? Колко слога[161] има думата? – Три. Къде трябва да поставим ударението? *Обѝчам* или *ȍбичам*? В триъгълник ли, или по една крива линия? По една крива

[161] Слог (ост.) – сричка.

линия. Обичам, обичам, чиу, чиу, чиу, чиу. Когато птиченцето чурулика *чиу-чиу*, то казва: „Обичам, обичам.“

За да произнесеш една дума, която представлява сила, за да я изкажеш, твоят ум трябва да вземе участие при създаване на нейната форма. Твоята воля трябва да вземе участие при впрягането на ума да мисли, а твоето сърце трябва да вземе участие в съдържанието на тази дума. Следователно, трябва да се извърши тройно движение в противоположни посоки – движения в тези три свята. Ако ти пееш една любовна песен в мажорен или в минорен тон, какъв ще бъде ефектът на пеенето? Минорният тон ще показва, че си изгубил любовта, която си имал.

Казваш: „Изгубих те, не знаех как да те ценя.“ Това означава, че постигаш дълбочина, когато търсиш любовта долу. Когато я намериш, влизаш в мажорна гама и веднага възлизаш нагоре. И тъй, всички минорни гами показват, че сме изгубили нещо, и посочват начина, по който трябва да го намерим. А мажорните гами показват, че сме намерили това, което сме изгубили.

В днешната музика много елементи липсват, за пример в нея постоянно се сменят гамите. Във всички оперетки аз виждам постоянни рушения и творения: в даден момент композиторът съгражда, а в друг – разрушава. Това явление навежда на мисълта, че каквато е културата, такава е и музиката. Музикантът в даден момент бива обхванат от силна страст, написва нещо, след което стига до едно отчаяние и разрушава написаното, после пак го съгражда. И така няма завършена цел в музиката – от единия ѝ край са налице разрушения и съграждания, а в другия се завършва с разрушение. Такава е съвременната музика – новата музика, не класическата.

Обаче окултната музика и окултното пеене се различават от нея. И те започват с един момент на разрушение и чистене, но след това

съграждат и никога не рушат. Първоначално рушат, после съграждат, а съградят ли веднъж, те остават цялостни, за да цъфнат. В музиката има живот. Окултната музика чрез една песен може да трансформира най-лошите настроения: в отчаяния човек тя може да възбуди едно прекрасно чувство и да му даде импулс за възвишен и благороден живот.

Трябва не само да имаш стремеж, но да прилагаш и да работиш. Най-възвишеното чувство, най-възвишеното състояние на музиката – това е Любовта. Да любиш означава да пееш. И всички, които залюбват, започват да пеят. Даже и волът, когато започне да люби, той мучи. Няма животно, което да не изразява някакъв глас. Жабите, които са толкова студенокръвни, когато дойде пролет, започват да крякат, не млъкват. Това е тяхната песен и щом премине любовта, те пак замлъкват.

Жабата е емблема на крайния материализъм. Следователно, щом започнеш да мислиш за къщи, щом започнеш да се осигуряваш, ти забравяш пеенето и казваш: „Музиката е последна работа." Започваш да чуваш дрънкането на парите, а тази музика е еднообразна. В сегашните банкноти дори и музика няма, а само шумолене. Това материалистическо настроение измъчва мозъка. Щом се убие музиката, изгубва се смисълът на живота. И първото условие, за да придадем смисъл на живота, е да възстановим музиката.

Единственото изкуство, което спасява хората, е музиката, но не площадното пеене. В старите песни има мотив, но пеенето не идва, а в новите песни мелодията не всякога съответства на текста. За пример в песента *Цвете мило, цвете красно* или в евангелските песни мелодията не съответства на съдържанието. На всяка една песен според съдържанието трябва да ѝ се даде съответстваща мелодия – в

това е силата на пеенето. Великите творци на музиката, класическите творци са разбирали това изкуство по-отблизо.

Сега всеки един от вас може да пее и вие трябва да се стремите да пеете. У българите има обичай, докато момата е млада, всички да я подканят да пее, но щом се ожени, ѝ казват: „Не ти трябва пеене." Дори когато някоя стара жена започне да пее, я питат: „Какво си се разпяла, да не мислиш да се жениш?" Българинът свързва пеенето с женитбата и затова в трезво състояние не пее, срам го е. Той трябва да си сръбне половин килце ракийка – тогава се отваря и започва да пее. Ако пееш, без да пиеш, българинът се чуди как можеш за нищо и никакво да вършиш това.

Такова разбиране е извращение. Именно в трезво състояние трябва човек да пее! В това отношение пеенето и свиренето могат да се употребят като един вид облагородяване.

Майката е тази, която може да създаде музиката у детето. Когато е бременна, тя постоянно трябва да пее; а майка, която е мълчалива по време на бременността, прави голяма пакост на своето дете. И духовете, които населяват нисшите нива на астралния свят, създават пречки срещу музиката, защото знаят, че тя поражда нещо хубаво. Свири ли и пее ли човек, той в лош път не е тръгнал. Но ако затворите пътя на музиката, ако отстраните музикалния център на човека, той може да направи всякакво престъпление. И обратното е вярно: статистиката показва, че между певците и музикантите убийци няма. Те може да пиянстват, но убийци между тях няма.

И така, всички от вас, които имат хубави гласове, млади и стари, ще пеете! Музиката може да се употреби дори против болестите. Ако един болен може да пее, лесно ще се излекува; ако има треска и може да пее, лесно се лекува, а ако не може да пее, мъчно се лекува. Накарайте болния да пее, нищо повече! Новата музика дава едно

настроение, един подем, болният се намагнетизирва. Без пеене хората се демагнетизират. Когато една армия отива на бойното поле, всички пеят, но когато отстъпва, войниците ѝ не пеят, а казват: „Бягайте!“ Щом хората престанат да пеят, те правят отстъпление. Спрете тези хора, накарайте ги да пеят и те веднага ще се окуражат.

И така, не забравяйте да пеете! Знайте, че за да тонирате душата си, трябва да пеете. Най-първо започни мислено, т.е. мисли за музиката! Днес пей малко, утре пей, а вечер, като седнеш, кажи: „Моят глас ще бъде добър.“ – Пей, пей, пей, докато тази музика събуди душата ти! Събуди ли се душата ти, ще дойде мисълта. Ако пък можеш да си направиш своя песен, направи я! Един от най-добрите методи за премахване на скуката е музиката. Имаш скука, мъчи те нещо – пей, не бой се! И когато четете псалмите, ще намерите пеене: в тях има хваление на Бога, всички те стават на песни. И всички религиозни обреди в старо време са се извършвали все с песни.

Да предположим, че имате едно неразположение на духа: вземете първата буква *а* и пейте. После изпейте *о, у, ху, ху, хуу.* Когато пеете по този начин, някои ще кажат: „На този човек му е мръднала дъската.“ – Не, преди ви е била мръднала дъската, а сега ще се намести! *А* означава съзнание на интелекта, *О* показва, че животът трябва да се движи в кръг. *У* е обърнатият с главата надолу човек – когато се обърне в музикално отношение надолу, човек започва да мисли. Когато пееш, добиваш едно приятно настроение. Вземи една дума, която обичаш, но дума, която да има два или три слога гласни. За пример не започвайте с думата *милосърдие*, а с такава, която започва с буквите *а, б, в, г, д, е, и.* За пример вземете думата *дом.* Можете ли да изпълните една песен с думата *дом*? „Дом, дом, дом“, т.е. ще бъдете весели, защото домът е място на веселие.

(*Учителя пее „В зорите на живота“ няколко пъти.*)

Това е окултно упражнение.

Сега, колкото схванахте от мелодията, печалбата е ваша.

Беседа, държана на 26 август,събота 16.30 часа, 1922 г., Търново

ПРАВИЛА И МЕРКИ ЗА ИЗБЯГВАНЕ НА ВСИЧКИ ПОГРЕШКИ

Ще ви прочета 14-а глава от Йоана. Тази глава ще я приложите към днешния наряд. Да се прочете цялата глава.

Ще ви дам някои пояснения за живота на ученика. Ученикът, който и да е той, в каквото и положение да е, от каквото и да е поле, каквито и знания да има, прост ли да е, или учен, щом като влезе в Пътя на ученичеството в окултната наука, в него всякога се повдига една вътрешна борба. А борбата е едно вътрешно съпротивление, което е напълно естествено. Тренът[162], който се движи, среща съпротива. Колкото по-бързо се движи той, толкова по-голямо е съпротивлението. Също и параходът, който се движи, среща съпротивление, но и той трябва да го преодолее. Законът е такъв. Съпротивлението именно показва, че вие сте в Пътя, т.е. движите се. Ако няма съпротивление, това означава, че стоите на едно място. Следователно всички изпитания, които могат да дойдат в живота ви, показват, че вие се движите.

Сега тези съпротивления са от различен характер. Най-първо в ума ви ще се роди едно съмнение дали сте на правия Път, дали е този Пътят, по който сте тръгнали, или има някой друг. Дотогава може да не сте мислили по този въпрос, но щом влезете в този Път, ще започнете да мислите дали този е Пътят, или не е. След това, щом като решите, че този е Пътят, ще се роди една друга мисъл: дали този е най-краткият Път, или не. Когато разрешите този въпрос, ще се роди друг: дали ще можете да извървите този Път, или ще се спрете.

[162] Трен (фр.) – влак.

След като решите, че сте намерили Пътя, че той е най-добрият, ще ви дойде желанието да се спрете, да се разположите и да си похапнете малко. И така може да заспите.

Това са ред изкушения. Който е тръгнал по Пътя, не му се позволява да заспи. На ученика не се позволява да заспи на Пътя! Добре ще схванете това, а не буквално. Ще запитате без спане може ли? Може, разбира се. *Без спане* означава съзнанието ви да е будно. Мислите ли, че животът на спането е необятен? Не, при тези условия, при които живеем, спане има на Земята, но в Пътя, по който вървим, не трябва да се спи. Там за пример спане се нарича състоянието, когато твоят ум се отвлече назад. Спомниш си своето минало, благата, които си преживял, и у теб се поражда едно желание пак да заспиш. Когато преживявате вашето минало, това е едно заспиване.

Ще ми кажете: „Какво лошо има в това човек да преживее своето минало?“ – Няма лошо, но нищо няма да научите. Представете си, че след като сте завършили университет, пожелаете да преживеете един ден от вашето детинство. Вземате буквара и го четете отначало, четете го един, два пъти. Какво разбрахте от всичко, щом като през това време можехте да прочетете някоя съдържателна книга, а вие четете буквара.

Ще кажете: „Едно време по този начин четох от буквара.“ Оставете вашия буквар в наследство на други да го четат и когато те го четат, вие се радвайте. Стар буквар не ви трябва. Когато човек преживява своето минало, това е приготовление за съвършения Живот.

Има и друга една опасност. Когато един ученик влезе в този път, у него се заражда желание където кого види и срещне от своите другари ученици да ги пита какво са разбрали от Учението. Той не се заема

сам да чете, а започва да пита другарите си. Това е едно изкушение. На такъв ще кажеш: „Върви си по пътя, не ме смущавай!“

Ще дойде четвъртото изкушение и ще си кажеш: „Ето хора, които не ме разбират, които не ми помагат.“ В Пътя сам ще си помагаш, няма да търсиш помощ от никого. Ако ти не си здрав, ако твоят гръб не е здрав, няма да тръгваш на път. Здрав трябва да бъдеш. Ако си ученик, ще вземеш най-трудните задачи. Може да минат една, две, десет години, докато ги решиш. Единственото нещо, което се позволява, е да повикаш от дълбочината своя Учител и Бог да ти помогнат. А вие започвате един друг да се учите. Така ще изкривите Божието Слово. Кой кого учи? – Никой никого няма да учи. Тук се изисква търпение, мълчание и разсъждение.

Имате някакъв недъг – в Пътя, в който влизате, не се позволява на никого никакъв недъг. Не се позволява! Без недъзи ще се влиза в Пътя. Щом имаш една слабост, тя ще те спъне. Отмахни тази слабост! После, не считайте тези недъзи за ваши.

Когато ученикът влезе в училището, ще му припомнят неговото минало, ще го убеждават, че това е негово. И много пъти в него ще се явява едно противоречие. Не, вие ще отказвате! Може някой път да ви дойде мисълта, че сега не е време, или да си кажете, че сте имали някаква слабост някога. Това е едно внушение и щом го приемеш, ти ще се спънеш. Трябва да кажеш: „Едно време беше така, но сега не е така.“ Аз поддържам сегашното време.

Ако вашата дреха е чиста и дойде някой и ви оцапа, тази нечистотия ваша ли е? Или дойде друг и ви каже: „Защо се оцапа, не знаеш ли, че тук не се позволява да има оцапани хора? Излез вън от Пътя и се очисти!“ Излезеш ли, ти ще се спънеш, а това им е целта. Такова очистване е фиктивно. Ще вървиш по Пътя напред! Няма да се спираш да чистиш петната на другите. Ще кажеш: „Който ме е

оцапал, той да ме очисти.“ Това е правило за учениците. А вие ще се спирате на Пътя да се чистите: тук ще се спрете, там ще се спрете и Пътят ще остане неизходен. Право към целта – нищо повече! Ще вложите Любовта като закон и ще ходите по всичките нейни правила! Ясно е това, нали?

После, в Пътя не се позволява да се говорят отрицателни неща. Ако си в приятно настроение, мисли за Бога, за вечния Живот! Ще дойде някой да ви разправя небивалици: „Знаеш ли какво нещо се случи в нашето братство – опекли са едно яйце и са го изяли, а в нашето братство е забранено да се ядат печени яйца.“ За никакви печени яйца няма да говорите. Кой е опекъл яйцето и кой го е изял, това не е ваша работа. Това са изкушения за учениците. Може през тази година някои да ви говорят за печено яйце, внимавайте! Вие ще се молите за Любовта, за нейното приложение.

През тази година вие ще имате и други някои изкушения. Ще започнеш да се питаш, след като си тръгнал по този Път, осмислил ли си тази работа: ти имаш мъж, жена, деца, обществено положение – първо си уреди живота, още не му е времето – почакай още една година, а на следващата ще се приготвиш по-добре... А следващата година никога няма да настъпи.

После ще ти дойде и изкушението, че си млад. Млад ли си, стар ли си – ти ще тръгнеш и ще вървиш по Пътя: ще вървиш, ако не искаш да се спъваш!

Душата ви ще бъде обгърната с Божията Любов! И тогава може на физическия свят да вършите, каквото искате, без да се спъвате. Мислиш ли за пример, че ако хванеш някого и го затвориш в затвор, си затворил и душата му? Не!

За пример някой има желание еди-кой си брат да върви с нас в Пътя. В Пътя си тръгнал ти и не мисли за никой друг! Ти върви в Пътя

и не мисли за другия дали е в Пътя, или не. Не се спирай да каниш и не се спирай да казваш: „Мъжът и децата ми останаха вкъщи, да се върна да ги поканя.“ – Не се връщай назад! Защото ако мислите, че имате деца вкъщи, вие имате едно от големите заблуждения в света. Никоя душа не може да бъде твое дете, тя си е душа.

Някоя майка ще каже: „Аз имам едно дете.“ – Като имаш дете, какво си спечелила? – „Аз имам син.“ – Какво си спечелила от твоя син? – „Той ще ме гледа на стари години.“ – Друго заблуждение! Ако тебе Господ не те гледа, че синът ти ли ще те гледа? Може най-после да се опиташ да разрешиш въпроса за своята същност, като кажеш в душата си: „Аз съм му майка.“ – Друго заблуждение! Никаква майка не си ти, нито пък той ти е син, а просто вие на Земята си припомняте отношенията, които имате към Бога.

Следователно, когато кажеш, че някой ти е син, това означава, че твоите отношения към Бога са синовни. А когато кажеш: „Аз съм майка“, се подразбира Божественият Дух, който те е родил. Това са отношения към Бога, а не към хората. Така трябва да мисли ученикът, ако иска да върви.

Някой казва: „Аз оставих баща си.“ Къде е баща ти? Ти още не си Го намерил. Баща ти не е на Земята и братята ти не са на Земята. Ако твоят брат след десет години умре, ще питаш тогава къде е отишъл.

Няма да се спъвате, смело и решително ще вървите по Пътя! Аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е пробудено. Няма да се спъвате! Ще дойдат спънки, но те няма да ви попречат, ако вие сами не се спънете.

Сега мнозина представят този Път на ученичеството за много труден. Той не е лесен, но не е и толкова труден, колкото някои го представят. Христос казва: „Вземете Моето иго, защото е леко.“ А игото на света е много тежко. Пътят на света е много тежък. Там

хората какви ли не страдания преживяват, за да подобрят своето положение, и пак го изгубват. Ако е за страдание, светът познава по-големи страдания. Има хора, които страдат повече. Някой влезе да краде, теглят му един куршум – свършва се с него, счупят му крака, осакати се. А тези, които са в Истината, се страхуват и казват: „Ако ми стане нещо?“ Ако си в Пътя, мислиш ли, че няма да ти стане нищо? Пак ще ти стане. Въпреки всичко това този Път е лек и приятен.

Сега в четиринадесета глава от Йоана са представени мъчнотиите, които ще се родят: този ли е Христос, друг ли е; вън ли е Той, или вътре? Никъде няма да Го търсите. Любовта – това е Христос. Имате ли Любовта – това е Христос. Нямате ли Любовта – нямате Христос. Кардинално така е решен въпросът. Къде е Той: в България ли, в Германия ли? Христос е Любовта – имате ли тази Любов, въпросът е решен. Но търсите ли Любовта от другите хора, Христос не е там. И от вас търсят ли Любовта, и там не е Христос.

Любовта не се търси. Когато изгрее Слънцето, ние търсим ли го? Щом изгрее, то ще ви обгърне със своята светлина и топлина и няма защо да го търсим. Сега вие по буква ще ме разберете да не търсите никого. Ще кажете: „И аз няма да търся никого.“ У българите думата *търся* има две значения: търсиш някого в някаква посока или изтърсваш някаква дреха, с което вдигаш само прах. Вие, когато търсите, само прах вдигате.

Това казвам за онзи, който е ученик, за да разбере какви трябва да бъдат неговите отношения. Павел дава един стих: „Който стои, да гледа да не падне.“ (I Кор, 10: 12)

У вас може да се роди мисълта: „Дали аз не съм паднал?“ В какво седи падането на човека? Ти си тръгнал в Божия Път на Любовта да живееш с Господа, а идва някой и ти казва: „Слушай, ти нали знаеш, че съботата трябва да се празнува.“ Друг ти казва: „В този Път, докато

не се кръстиш с вода, не можеш да ходиш.“ Това са въпроси, които нямат нищо общо с ученичеството. На ученика не му трябва никаква събота, никакво кръщение! Кръщението е за некръстените. Като ученик той ще върви право към целта. Бог е Любов, а Любовта включва всички. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на целия закон. Срещнете ли Любовта, вие няма да се спъвате, защото имате целия закон.

На ученика не се позволява да се обръща назад. Знаете ли какво стана с Лотовата жена? Когато бягаха, беше им казано да не се обръщат назад, а тя се обърна и стана на сол[163]. Така някой от учениците се спира, въздъхва и казва: „Оставих баща си и майка си, горките, починаха.“ Но щом се обърне този ученик, на сол ще стане. Баща ти, майка ти, братята ти – щом се запали градът, щом се опарят, и те ще дойдат след тебе, ако имат съзнание. Никакво обръщане назад! Абсолютно никакво обръщане назад! Право към целта!

Тогава пък може да дойде друг, за да ви говори друго някое изкушение: „Ти такъв егоист не трябва да бъдеш, толкова хора са изостанали, помогни им малко.“ – На Пътя никому не се помага! Ето къде е мъчнотията. Ще бъде смешно в един оркестър, където са се събрали най-добрите музиканти, да започнат да си поправят погрешките един на друг. При най-малкото спиране ще се развали цялото свирене. При тези музиканти не се допускат никакви погрешки. Щом като си в Пътя, няма какво да помагаш. Започне ли да се помага, свиренето спира. Щом се спреш да помагаш в грешките на другите, ти си извън Пътя.

Неизбежно у вас ще се роди въпросът как така не трябва да помагате. Ще ви дам едно пояснение на тази мисъл, защото е малко

---

[163] Според книгата „Битие“, Лотовата жена се превръща на сол, обръщайки се назад към нечестивите градове Содом и Гомор, които са унищожени от небесния огън (Битие 19: 15-30)

противоречива: вие сте на Пътя, дадено ви е едно въже – вие го държите, намотано на колелце, и от движението на това колелце зависи животът на хиляди хора. Тогава идва някой ученик, на когото ремъкът на обущата му е скъсан, и ви казва: „Моля ти се, помогни ми, направи ми една услуга – да ми закопчаеш ремъка." Вие оставяте въжето и всички онези хора загиват заради ремъка на този ученик. Не, ще му кажете: „Закопчай си ремъка сам, аз не мога, защото държа въжето!"

И сега често ме питат: „Учителю, трябва ли да закопчая ремъка?" – Щом държиш въжето, никакъв ремък няма да закопчаваш. Даже ако и твоите обуща са развързани, ще предпочетеш бос да ходиш, отколкото да пуснеш въжето.

Следователно, когато човек тръгне по Пътя, той има важна работа, има свое предназначение, програма, която трябва да изпълни. Нито вляво, нито вдясно трябва да се спира. Някой ще му каже: „Чакай малко!" – „Бързам, нямам време да се спирам." Тогава друг някой ще ти каже да чакаш. Не, ти ще вървиш, няма дори да поздравяваш никого. Напред! Ще ти кажат: „Ти не си учтив." – Напред! – „У тебе човещина няма ли?" – Напред! – „Защо не ни разправиш нещо?" – Напред! – „Какво мислиш?" – Напред! – „Ама и ние ще тръгнем!" – Напред! Не се спирай – нищо повече!

Тези хора, които те спират на Пътя, са все духове, които приемат благовидна форма и ти казват: „Чакай, и ние ще дойдем." – Те само си играят, те никога няма да тръгнат. Те са хора, които ви забавляват, за да ви спънат и спрат. Вие трябва да вървите, като че ли те не съществуват... Това се извършва вътре във вашето съзнание. Това е Пътят на ученика.

Аз изпитвам онези, които постъпват като ученици: за пример дали ще изпълнят една заповед относно някаква тайна. В

действителност няма никаква тайна, а само гледам как ще изпълнят заповедта.

Казвам на някои ученици: „Каквото видяхте, няма да го казвате!“ После наблюдавам дали ще изпълнят това, което заповядах. Те отиват при една сестра и разправят какво са видели. Бяха обещали едно, а направиха обратното – и какво стана? Роди се една малка дисхармония: какво видял този, какво видял онзи... Нищо не са видели. Аз искам да видите Любовта и да я възприемете. И ви казвам, че у вас има една слабост – на самохвалство. Ученикът няма какво сам да се хвали: „Аз това видях, онова видях.“

Ще помните, че щом ви се каже за нещо, не трябва да го разправяте. Не говорете, мълчете! Аз много съжалявам за този голям недостатък у вас, специално у софиянци. Те са готови да окрякат орталъка[164] като кокошка за едно яйце. И най-малкото яйце така ще го разправят! А когато го одумат, ще се съберат и ще кажат: „Да мълчим вече, да не го казваме.“ – Не, не бива така. Не говор, това е изпит! Ако има нещо за казване, това е моя привилегия. Вие нямате право да казвате, защото разваляте всички работи. Работата, която трябваше аз да свърша, вие искате да я правите. Само моята четка ще я направи! Вие се месите за работи, които нито в клин влизат, нито в ръкав[165]. Когато трябва, аз ще ви повикам и ще ви кажа. Аз всичко съм взел предвид.

Вчера някои се разгневиха и един ми каза, че видял духом какво има в стаичката. Нищо не е видял! На мене ще казва, че духом го е видял! Ако той духом е видял нещо, най-първо нямаше да се сърди.

---

[164] Окряквам орталъка (фраз., прен.) – оплаквам се или разказвам нещо на всички.
[165] Според Найден Геров в началото са казвали „Не влиза ни за в клин, ни за в ръкав”. Вероятно именно това се е имало предвид: парче плат, което е малко, не става ни за крачол, ни за ръкав. Този фразиологизъм се разбира като „не е на мястото му“

Когато ви въведат в тази скришна стаичка, трябва да разберете нещо, разбиране трябва там. Ако е нужно да се залъгваме, това е друг въпрос.

Пък ако е за картини, аз съм първият, който съм ви научил да гледате хубави картини всяка сутрин. Един ден някои от вас ще отидат в Европа. Там някой известен художник е нарисувал хубава картина, хубав пейзаж, поставил го е в рамка и хората с години гледат тази картина. Казвам: „Елате, аз ще ви покажа оригинала, няма да ви коства много!“ Ако вие излезете половин час преди изгрев, ще видите оригинала на тази картина, който е хиляди пъти по-хубав, по-красив.

Вие трябва да бъдете послушни, това ви липсва сега. Първото нещо, което ви спъва, е непослушанието: вие не изпълнявате моите думи. Второто нещо е, че постоянно коригирате моите думи: „Господин Учителю, това граматически не е вярно, не е правилно, така не може.“ – Не знаете ли, че вашата граматика на Земята е безграматичие на Небето? Мислите ли, че българската граматика е най-съвършена? Съществителното трябвало да се постави след глагола. Има езици, където съществителното стои пред глагола. Някой път съществителното се поставя накрая, на опашката, а някой път в средата, друг път – в началото; зависи от езика. Ако българският език е толкова съвършен, произнесете ми думата *любов*, но така, че хората да разберат какво нещо е Любовта. Сега, като кажеш *любов*, трябва да говориш един час. Такъв език много развит ли е?...

И така, трябва послушание! Казвате: „Духът ми каза днес да постя.“ Онзи, комуто е казал Духът да пости, разбира поста в първа степен, на физическото поле – седне и не яде цял ден. Защо не яде? Духът му казал. Той пости, но работата е, че цял ден гледа, наблюдава другите и им казва: „Ти защо не постиш, не знаеш ли, че е голям грях? Аз от тази сутрин съм запостил.“ Започва да наобикаля и

заприличва на турците-рамазанлии[166]. Един рамазанлия турчин от Варна минава покрай един извор, сяда, измива си краката, за да вземе абдест[167]. Идва един българин, отваря си торбата с баница и започва да яде. Изведнъж турчинът скача: „А бе, гяур, не знаеш ли, че аз съм рамазанлия?“ Че бой!...

Ако ти постиш, не ядеш, това още не е събитие. Никой не трябва да знае, че постиш. Ще постиш във всяко едно отношение. И по време на поста ще бъдеш толкова благ, толкова снизходителен, ще извиняваш погрешките на другите хора и ще се радваш, че другите ядат. Ще кажеш: „Братко, аз много се радвам, че ядеш. Моят стомах е развален и съм на диета, но се радвам, че ти ядеш сладко.“ Измий си лицето, за да не те познаят, че постиш, и бъди радостен и весел!

Сега всички слабости се дължат все на такива „прави пътища.“ Има мнозина, които са се спрели, отбили са се от Пътя и казват: „Слушай, не ходи по този Път, спри се при нас, ние ходихме по този Път, в него нищо няма.“ При никого няма да се спирате, в никого няма да се вслушвате. Ще вървите, няма да давате ухо на чуждите думи. Ще кажете: „Този Път аз го зная, по него ще вървя.“

И пак ще ви дам един пример, който съм разказвал и друг път: когато предадох първия урок на софиянци – да ходят вечерно време на Витоша, им казах: „Когато тръгнете из пътя, с никого няма да се разговаряте, от кучета няма да ви е страх, няма да се спирате да им хвърляте камъни, в краен случай ще бръкнете в джоба си, за да им хвърлите малко хляб, и не се бойте. Ако се изгубите из пътя, няма да питате никого, няма да търсите чужда помощ. Сами ще намерите пътя си.“ Онези, които постъпиха така, добре завършиха, а които се

[166] Рамазан (тур.) – деветият месец на мюсюлманския лунен календар (от края на февруари докъм края на март), през който вярващите мюсюлмани постят – не ядат от изгрева до залеза на Слънцето; (прен.) пост, глад.
[167] Абдѐст (тур.) – обредно умиване на ръцете и краката у мюсюлманите.

отбиха от пътя си и потърсиха чужда помощ, имаха малко неприятности.

Мълчание трябва! Когато вървите в Пътя, ще мълчите. Ще вървите само с мисълта си. Спреш ли се на Пътя в какъвто и да е смисъл, неприятностите ще дойдат. Когато тръгнеш в Пътя, ще дойде някой и ще те обиди, но ти ще мълчиш и ще вървиш. Не се разправяй, разправии не се позволяват! Ти бързаш да вземеш последния трен, някой те среща и ти казва, че си последен вагабонтин. Ти се спираш и се възмущаваш: „Как, аз вагабонтин?!“ Изгубваш минутата и изпускаш трена. Не, няма да се спираш!

И учениците, когато тръгнат по Пътя, не трябва да се спират. Всички окултисти проповядват да се слага восък в ушите, за да не се слуша. Когато се качиш на трена, тогава може онзи, който седи в него, да говори, колкото иска. Никакви спорове няма да разрешавате! Какво ще спориш с мене в Пътя? Казваш, че ти дължа двеста лева. Бъркам в джоба си, който е пълен, давам ти и минавам към друг. „Хиляда лева имаш да ми даваш.“ – Давам ти и тази сума и продължавам напред, нищо повече. Щом имаш в джоба си нещо, следователно имаш да даваш. Щом бръкнеш в джоба си и нямаш нищо, ще мълчиш. Ученикът не може да бъде беден. Ще отхвърляте мисълта, че сте бедни, защото бедните, когато мислят, че са бедни, беднотията привличат. Всякога ще мислите, че сте богати.

Ученикът трябва всякога да бъде положителен; той не трябва да мисли, че е грешен, че нещо не му достига. Той трябва да мисли, че всичко има и че трябва да го обичат. Положителен трябва да бъде. Това е първото правило – положителен трябва да бъде! В този Път са тръгнали хиляда ученици. Да речем, че някой от тях е беден, а другите са богати. Нима тези хиляда души, които са решили да вървят в Пътя и да изпълнят Волята на Бога, няма да си услужат един

на друг? Ще си услужат. Ще кажат: „Братко, вземи каквото ти трябва, всичко е на твое разположение." Нима сто души, които носят своите торби, няма да ти услужат? Това е закон. В Пътя всичко е предвидено и то трябва да се реализира абсолютно точно, както е предопределено по Божия закон.

Често, когато говоря, някои си мислят: „Дали Учителя говори за мене?" – Не се спъвайте. Щом мислите, че когато говоря, имам някого предвид, вие се спъвате. По Пътя се говорят само положителни работи. Щом аз говоря за отрицателни работи, разбирам, че някой от учениците се е спрял някъде, и казвам: никой ученик не трябва да се спира, той трябва да върви. Учителят никога не може да говори отрицателни неща, не може да седне на Пътя и да морализира своите ученици. Той ще им каже: „Напред ще вървите, с Любовта ще се занимавате, Божията Мъдрост ще имате, Истината ще поддържате!" Така е. Ученикът, който е тръгнал в този Път, трябва да се прости с всички свои недъзи. В своя ум, в своята душа той трябва да се е простил с тях.

Сега някои от вас могат да кажат, че са малко нервни и сприхави. Това са хипнотически състояния. Само ако влезе един трън в крака ви, можете да станете нервни. Тази нервност се дължи единствено на трънa: извадете го и това състояние ще мине. За пример стоите и се молите, искате да знаете дали сте концентрирани, но някой идва и ви прошепва: „Днес имате да плащате полица от сто хиляди лева. Ако не я платите, отивате на смърт!" Вие веднага се спирате, разтрепервате се и казвате: „Как ще я изплатя?" Ами че вие сте на аудиенция с Бога, а мислите как ще плащате. Ушите ви трябва да бъдат запушени, макар да имате сто такива полици. Това е едно изпитание за вас.

Ще ви кажа защо не трябва да се занимавате с тази полица: допуснете, че вашият крак е счупен и е дошъл лекар да го намести.

Тъкмо той ви намества крака, пристига някой и ви казва: „Знаеш ли, че имаш да ми изплащаш полица от двадесет хиляди лева? Ела на банката, нали си честен човек." И ти понечваш да станеш. Трябва ли да ставаш? Не, ти ще мълчиш. Този, който е дошъл, трябва да види, че кракът ти е счупен, трябва да изчака да оздравееш. Не изчака ли, неговата цел е задна. Ти ще стоиш и ще внимаваш какво ти е казал този човек, няма да мърдаш. Това е послушание! А всичките полици ще платиш, когато оздравееш.

Някой ще попита: „Не трябва ли да отида?" Преди да си тръгнал в Пътя, изчисти всичките си сметки вътрешно в душата си и ще приключиш с въпроса. Ако някои сметки останат неочистени, те не са твои, а чужди: не ги разчиствай. Нека всеки изчисти своите сметки.

Сега тези са мъчнотиите, които ще срещнете през годината. Вие сте ги срещали преди и тази година отново ще ги срещнете. Не се спъвайте. Важното за вас е знанието, не се спъвайте! Ние ще вървим и ще изпълним Волята Божия така, както е писано. Когато вървим из Пътя, може да се разговаряме за важни работи, а маловажните ще оставим за другите. „Сега ли му е времето, или идущата година – да не сме закъснели?" – Да, сега му е времето! – „Дали е този правият Път; дали всички, които са тръгнали, са готови?" – Всички са готови! – „Този брат не ми се харесва." – Не е ваша работа! – „Защо са го допуснали в този клас?" – Не е ваша работа, абсолютно нямате право да питате защо е влязъл. Вие сте влезли, занимавайте се със себе си. Ще питаме ли Бога защо е допуснал тези бръмбари? Допуснал ги е – това е Негова работа. Ние ще благодарим, че сме в това Божествено училище, а че е допуснал бръмбари, мушички – това е Негова работа. Ние само ще констатираме всичко това.

Не се занимавайте с Божествените работи и не ги коригирайте. Не коригирайте Бога в Неговите действия! Нито съвет Му давайте!

Защото някои съвет Му дават, че трябвало да бъдат малко по-богати или по-умни. По-голямата ученост е богатство. Не можеш ли да го употребиш, какво ще правиш с него? Друг иска да бъде малко по-силен. Ти малките сили не можеш да употребиш, а как ще употребиш големите? Има друго едно състояние, което учениците могат да усетят.

Може да се намерите в положението на Диоген[168], при когото към края на живота му идвали мнозина да го питат по различни въпроси. Един ден той казал: „Днес искам да си почина, не желая да имам с никого вземане-даване." Отдалечил се извън града под една круша да размишлява. До обед вървяло добре, но по обед, тъкмо в най-спокойното време, един човек идва да го пита за нещо. Диоген се усмихнал иронично и нищо не му отговорил... Ами че този човек откъде да знае, че днес не си разположен или че не искаш да приемаш никого? Нима искаш с тази си постъпка в края на живота си да фалираш? По някой път вие казвате: „Днес не искам никой да ме безпокои", но този ден идва някой. Не трябва да ви спъва въпросът защо е дошъл. Дошъл е: ще свършиш работата си с него и ще вървиш напред.

Не искам да останете с погрешно впечатление и да кажете: „Пак ни наряза Учителя." Никого не съм нарязвал, но вие не сте на Пътя. Когато вървите в Пътя, с греха няма да се занимавате. Правилото е ученикът да не се занимава с живота на другите. Целта трябва да бъде Божията Любов, изпълнението – Божията Мъдрост, а приложението –

[168] Диоген Синопски (412-323 год. пр. Хр.) – Древногръцки философ, наричан Циника заради дръзкото си и предизвикателно поведение по отношение на установените обществени порядки. Живеел като аскет в делва близо до един храм.Известен бил с честността и свободолюбието си. В основата на философските му възгледи стои идеята за завръщането към природната простота; той е създател на понятието космополитизъм.

Божията Истина. С тях ще се занимавате! Ако на теб ти е добре, ще бъде добре и на всички около тебе.

Има и друго положение, при което някои казват, че не се обичаме, че Учителя обича някого по-малко. Това е илюзия на вашия ум. Ако в Търново днес грее Слънце, а във Варна има облаци, варненци могат да кажат: „Днес Слънцето не ни обича, има малко облаци, Слънцето е неразположено.“ – Не че Слънцето е неразположено, а вие образувате облаци и предавате вашия недостатък на Слънцето. Други казват: „При нас е много хубаво времето, отличен ден е.“ А трети уточняват: „У нас каква буря, гръмотевици, какъв град имаше!“ – Не, не е криво Слънцето. Ако у вас има град, този град е ваш. Ако се бият хората, ако има недоразумения, това не е недостатък на Бога, а е ваш недостатък. Ако ние се караме, това са наши, а не Божии работи. В Бога съществува една абсолютна позитивност във всички неща, Той е всякога благ. И тогава вие – учениците, се намирате в положението на циганката, която се оженила за царския син, но хлябът не ѝ бил сладък, та взела скришно брашно в една паница и го изсипала на купчинка, за да си омеси пита. Това е навик от миналото.

Така и вие сега ще тръгнете от стая на стая да просите брашно. Защо го правите? Защото сме бедни? – Не, вие сте в миналото си състояние – преди да се ожените за царския син. В Пътя на ученика няма никаква беднотия! Ученикът не може да бъде беден, дисаги не му трябват и просене на брашно не му трябва. Той трябва да напусне този навик. Хлябът и всичко друго му е предоставено. Той трябва да напусне тези дисаги и това брашно.

Понеже сте тръгнали, аз ви казвам какво може да се случи на Пътя и да ви спъне. Някои ще се запитат дали не са се спрели. Не сте спрели, тръгнали сте, но ви казвам какво може да стане. То може да

стане, може и да не стане, но съществува като възможност. И когато стане, никакво ухо не му давайте и не се спирайте. Света няма да оправяте. Комуто и да дължите нещо, няма да се спирате, защото една минута остава до трена. Даже и утеха няма да давате: някой ще вика, но ти ще вървиш. Оглушки ще си правите, съвършени оглушки ще си правите, който и да е подире ви. Нищо повече!

Забелязал съм, че има два вида деца: лошите деца, когато хванат майка си, плачат, задържат я, теглят я да се върне вкъщи. А добрите деца, когато видят майка си, тичат с нея и не плачат, а казват: „Аз ще дойда с тебе.“ Вървете си напред; ако вашето детенце иска да върви, вземете го. Ако отивате на гости и то не плаче – вземете го: иска ли да върви с вас, не го връщайте назад. А тегли ли ви назад, плаче ли – оставете го. Нищо повече! Рязко и положително! Не се спирайте да му разправяте това-онова. На никого не обяснявай нищо по Пътя – право към целта! Пътят, който ще изходите, е приятен. Някъде има много неприятни места, но това е в реда на нещата; има и много приятни места.

Учениците могат да направят една друга погрешка – и за нея искам да ви предупредя. Да допуснем, че сте ученик в училището, и главното нещо за вас е да си знаете уроците, и то хубаво да ги знаете, да разбирате предмета. Обаче вие не учите, а започвате да се обличате много хубаво. Отивате на училище, но урокът ви не е научен. Искате да привлечете вниманието на учителя с дрехите си и казвате: „Учителю, ние извършихме едно нещо!“ – Нищо не сте извършили: важен е урокът, а не дрехата.

Вие казвате, че трябва да бъдете морални и добри. Това са вашите връзки и вашите чепичета. Нам морал не ни трябва. Обикновени, прости дрехите ни трябва да бъдат – може да са и малко скъсани, но ако знаеш урока си добре, учителят ще бъде доволен. Той

ще те извини за дрехите, че са малко скъсани. А може да имате и най-красивите дрехи, часовник и прочее, но да казват за вас: „Хубаво е облечен, но не учи.“

Любовта трябва да влезе в сърцето ви! За нас е важно какво е сърцето, а не какви дрехи има отвънка! Ние не сме за външния морал: него ние наричаме прическа, обличане. И той е хубав, но е за свободното време. А щом си на Пътя – върви: главното там е учението! Трябва да знаеш закъде отиваш. – „Отивам в училището.“ – Знаеш ли уроците? – „Зная ги.“ – Щом дойдеш, ще те изслушаме. Христос ще ти зададе първия въпрос: „Разреши задачата за милосърдието! Излез на дъската, сам разрешавай! Много добре, седни; върви сега и прилагай тази задача!“ На другиго учителят казва: „Разреши задачата на търпението!“ И всеки ученик разрешава експедитивно и всичко върви. Учителят оценява: „Много добре, върви и започни с втория урок!“

През тази година ще решавате задачата на милосърдието – първата задача, която дават на всички.

(*Запитват: „Може ли да се каже някому: „Ти не можеш да си ми приятел, защото си приятел на неприятеля ми?“*)

Ако някой отговаря по този начин, той не е ученик. Вие решавате каква е задачата на ученичеството – да различавате приятелството. Всеки ученик, който добре се учи, е ваш приятел. А всеки ученик-ленивец е ваш неприятел. Защото онзи ученик, който не се учи, има един недъг: неговият ум е зает с други работи. Ако някой ученик каже, че не може да живее добър живот, това означава, че умът му е зает с други неща. И така, на ученика казвам: всеки, който добре се учи, ми е приятел. Тези неща са казани преди хиляди

години. Това е метод. Мисля, че и в Писанието е казано: „Враговете наши са и ваши врагове."[169]

Няколко въпроса ще решавате тази година.

Първо: *Истината в душата.*

Мъдростта в ума.

Любовта в сърцето.

Това са важните въпроси, които всеки един ще реши по всички правила.

Второто нещо, което ще решавате, е:

Свобода в душата.

Светлина в ума.

Чистота в сърцето.

Третото нещо е:

Плодът в душата.

Знанието в ума.

Силата в сърцето.

Това е важното, което трябва да ви занимава, а всичко друго е престъпление.

Какво беше времето миналата неделя?

(*Много облачно*)

И днес е облачно, следователно има подобие. Сега да направим упражненията.

Беседа, държана на 27 август, неделя, 6 часа, 1922 г., Търново

---

[169] Мт, 12: 30 „Който не е с мен, е против мен и който не събира заедно с мен, разпилява"

АЗ СЪМ ИСТИНСКАТА ЛОЗА

Да направим една тайна молитва.

Ще ви прочета 15-а глава от Евангелието на Йоана. Тази глава е за учениците, а не за обикновените хора. Първата фаза в нея се съдържа в стиха за пръчките. Чрез тях е изразено Царството Божие, което се развива сега на Земята. Втората фаза е показана в стиха: *„Вие сте чисти заради Словото, което ви говорих.“* (Йн, 15: 3) Това е сравнение между лозовата пръчка и отношенията, които ученикът проявява. Както пръчката черпи сокове от лозата, така и ученикът в своето развитие черпи сокове от Учителя си. В това негово развитие земеделецът е Бог-Отец. Трябва да знаете, че именно в закона на прераждането семката на плода се присажда. Не мислете, че като се отделите от правия път, ще можете да бъдете посадени, където и да е. Не, съществува подобие в присаждането, поради което сте длъжни да спазвате този закон.

„Ако пребъдвате в Мене и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще попросите, и ще ви бъде.“ (Йн, 15: 7) В този и в следващите два стиха вече се засяга мисловният свят: *„Който пребъдва в Мене и Аз в него, той принася плод много. В това се прославя Отец Ми, да принасяте плод много. И така ще бъдете Мои ученици.“* (Йн, 15: 8) Тези думи на Христа посочват условията, необходими, за да бъдете ученици.

Някой казва: „Да бъда ученик!“ Прочетете петнадесета глава и ще видите какви са условията. Само по този начин можете да бъдете ученици.

Сега настъпва втората фаза на ученика. Какво ще се случи с него, след като стане ученик? Втората фаза, това, което сега търсите, е Любовта – тя е второто посвещение. На тези, които трябва да влязат, казвам: *„Както Отец възлюби Мене и Аз възлюбих вас; пребъдете в Моята Любов!“* (Йн, 15: 9) Състоянието, което отличава ученика, се съдържа в думите „Пребъдете в Моята Любов!“ Христос казва: *„Ако държите Моите заповеди, ще пребъдете в Любовта Ми, както съм Аз държал заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата Любов.“* (Йн, 15: 10)

Сега вие искате да ви обичат, но не пребъдвате в Любовта. Кой от вас пребъдва в Любовта, я ми кажете? Къде е вашата Любов? Христос доказа, че пребъдва в Любовта: когато Го поставиха на кръста, Той плака, моли се и най-после пренесе всичко доброволно. Това е пребъдване в Любов! Ученик ли е, или Учител – трябва да докаже Любовта си. Аз искам тази година да докажете Любовта си.

В какво ще се докаже Любовта? За мен празните думи нищо не значат и обещанията нищо не важат. Съществен е само този живот и от вас се иска да дадете плод. Желаете да се отвори Небето, да ви се дадат всички Сили, Бог да направи много за вас, но вие самите не давате нищо. Учениците в България, както ги гледам, много нещо искат. Не може така! За учениците от всички народи, от всички племена, от всички векове и времена правилата не са се изменили и няма да се изменят никога.

Сега вие именно Христа търсите, за Него говорите, Неговата Любов желаете, искате да Го познаете и мислите, че Го познавате. Възможно ли е да Го познавате и да не пребъдвате в Любовта Му? Христос пояснява: *„Това ви говорих, за да пребъде Моята радост във вас и вашата радост да бъде изпълнена. Тая е Моята заповед: да имате Любов помежду си, както ви Аз възлюбих.“* (Йн, 15: 11-12)

Третото положение, което посочва Христос, е че между всички ученици трябва да има такава Любов, каквато съществува между ученика и Учителя: „*Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си. Вие сте Ми приятели, ако правите това, което ви Аз заповядвам. Не ви наричам вече раби, защото всичко, що чух от Отца Си, явих ви го. Не избрахте вие Мене, но Аз ви избрах, и поставих ви да идете вие и да принесете плод, и плодът ви да пребъде; щото, каквото поискате от Отца в Мое име, да ви даде. Това ви заповядвам: да имате Любов един към друг. Светът ако ви ненавиди, знайте, че Мене по-напред от вас възненавиди. Ако бяхте от света, светът би любил своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви ненавиди.*“ (Йн, 15: 13-19)

На това място под *свят* Христос подразбира Черното братство, Черната ложа. Тя не може да ви обича. Сегашният свят се управлява от Черната ложа – всичките му закони, наредби, форми в църквата се отличават с показност и подражателство.

По-нататък Христос пояснява: „*Помнете Словото, което ви Аз рекох: Не е рабът по-горен от господаря си. Мене ако изгониха, и вас ще изгонят: ако са държали Словото Ми, и вашето ще държат. Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега обаче за греховете си извинение нямат. Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали; но сега видяха и възненавидяха и Мене, и Отца Ми. Но и вие свидетелствате, понеже от началото сте с Мене.*“ (Йн, 15: 20-27)

Тази глава от Евангелието може да я четете много пъти и да размишлявате. В нея има ценни указания и упражнения за ученика. Сега у всинца ви е проникнала идеята да напуснете Пътя за Духовния свят, в който сте влезли. Това е погрешно схващане. Когато Духът и плътта заедно живеят и работят, те спорят помежду си, но при това са

необходими един за друг. Така и вие, когато влезете вътре в света, трябва да си свършите работата и да го победите. Ако вие не победите света, не можете да бъдете добри ученици. Ще го победите и ще разполагате с онова, което е в него. И Христос казва „*Аз победих света.*“ (Йн, 16: 33) Ако Христос-Учителя победи света, то и ученикът трябва да го победи.

Сега у вас съществува желание да отидете в света, за да го победите, но и да се подчините на неговите закони и ред, на неговите мисли, желания и действия. Вие мислите, че всичко, каквото става в този свят, е нещо идеално. Кой от вас няма желание да отиде и да види как играят някои идеални актьори. Ами че има ли по-голямо представление от действителния живот! От един актьор, който се гърчи на сцената, и от един болен, който се гърчи на леглото, кой е по-добър актьор, кой по-добре играе ролята си? От един актьор, когото убиват на сцената, и от един човек, когото убиват в живота, кой по-добре изпълнява ролята си? Разбира се, че последният. Наблюдавайте живота и ще имате най-добри представления от различен характер – и комедия, и трагедия, и драма.

Казвате: „Да идем на театър, дават еди-коя си драма.“ Аз ви казвам, че и по-хубава драма съм виждал. Наистина, чрез своето произведение драматургът е направил един хубав превод, но питам ви: вие виждали ли сте оригинала на тази драма? Той е десет пъти по-хубав. Има художници и музиканти, които копират от Живата Природа, и ако стигнем до способността да разбираме нейния език, тогава ние ще се ползваме от същността на нещата и ще имаме едни по-хубави, по-верни схващания. Понеже сегашният слух не е така добре развит, ние мислим, че Природата не говори. Но тя говори отлично, много хубаво и красноречиво говори.

В известни времена, в известни дни през годината Учителя на Бялото Братство космически слиза вътре в Природата. Това са моменти, за които казват, че Небето се отваря и се явяват различни видения. Във всяка една епоха има времена, когато Учителя слиза, и ако вие ги знаете, ще видите Великото в Природата. Бог по някой път мълчи, по някой път говори. Той мълчи, когато е зает с някоя велика Своя мисъл за сътворяване на нов свят. Именно в тези творчески актове на Бога на Земята стават най-големите престъпления, защото Той не може да се занимава с глупостите на хората.

Вие казвате: „Докато Господ мълчи, да свършим тази работа, сега му е времето!“ Но след като свърши работата си, Господ се обръща и разчита всичко. Той за всичко държи сметка, нищо и никого не забравя, нищо не пропуска, никога не заспива. Той само привидно никога не те забелязва и дори когато те гледа, показва, че не те вижда. Той запазва абсолютно мълчание; мълчи и когато те наблюдава, а ти мислиш, че не те е видял, и се успокояваш. Не, видял те е Той.

За да се домогнете до Любовта, непременно трябва да бъдете ученици. Детето, за да го обикне майка му, трябва да стане дете. Ако не стане такова, то не може да се ползва от нейната Любов. И ученикът, за да бъде обичан, трябва да се постави в положението на ученик. Ако искате да опитате Любовта, трябва да се поставите в положението на дете, на ученик. Ако искате да опитате Любовта, трябва да слезете на Земята, да се ограничите, да проявите отношенията си към Бога. Щом се смирите, щом се почувствате вечни като Бога, тогава ще заживеете в Него и няма нищо друго да търсите. Щом се ограничите и дойдете да работите, тогава Бог ще ви се изяви в Своята Любов.

За проявлението на тази Любов ни е потребно тяло, и то най-хармонично съградено тяло. В това тяло ни е потребно едно отлично

сърце, направено от най-фината материя, която съществува в Божия свят. После, трябва ни един отличен ум, създаден от най-фините сили, които съществуват вътре в Природата. След това ни трябва душа, произлязла от субстанцията на Бога, от Неговата същност – душа, която проявява целия Космос в себе си. Трябва ни и Дух – този Божествен лъч, който излиза и оживява всичко. Това е вътрешният човек. И когато всички тези елементи се съчетаят в едно, човек добива съзнание, че съществува едновременно на Земята, в астралния свят, в менталното поле, в Причинния и в Божествения свят.

Сега, като казвам да бъдете ученици, не означава, че не сте такива, но желателно е да бъдете от тези трудолюбиви и способни ученици, които, щом като срещнат мъчнотии, знаят добре да ги разрешават. Ако вие имате дъщеря и я държите затворена в един замък, тя ще бъде чиста. Ако имате друга дъщеря, която, след като я пуснете в света, всред всички изпитания и изкушения, остане чиста, питам: коя от тях двете стои по-високо? Втората.

Ако имате благоприятни условия и сте чисти, това е отлично, но трябва да знаете дали можете в изпитанията да запазите чистотата си. Онзи, който е минал през всичките нечистотии на живота, през всичките съблазни, и е успял да запази своята чистота, той е ученик. Вие искате да сте ученици и да се затворите в един стъклен звънец, където да няма изкушения, за да се запазите чисти. Това е най-лесното нещо, но тогава няма смисъл да бъдете ученици. Не, ученикът ще мине през света, ще бъде поставен на всички съблазни и щом издържи, ще познаете, че е ученик.

А вие, когато влезете в Пътя, казвате: „Дано мъчнотиите и изкушенията да са по-малко.“ Чудни схващания са това! Ще имате точно толкова изпитания, колкото са необходими за вашето развитие. Вземете едно светско училище и вижте как е съставена програмата

там. В първи клас тя съответства на разбиранията на учениците; във втори, трети, четвърти, пети, шести клас – също. Ако хората знаят толкова умно да си нареждат работите в живота, колко повече умее това Бог! Дано Господ предвиди всичко! Ние сме влезли в Пътя и казваме: „Господи, гледай да ни дадеш нещо такова, което да не ни сломи!" Даваме съвети на Господа, което означава, че не вярваме в Него. Това е изпитание, изкушение. Ще кажем: „Господи, ние ще изпълним програмата Ти така, както Ти си я наредил. Нека бъде Твоята Воля!"

Сега аз говоря на онези, които се подготвят вече, които са пред прага на ученичеството. Ще кажете, че вече сте ученици. Да, разбира се, но има ученици от първи, от втори, от трети, четвърти и така нататък класове: от ученик до ученик има разлика. После, има ученици от гимназията, от университета, най-после има и окултни ученици. Думата *ученик* може да се разбира в много форми. И когато някой път ви казвам, че още не сте ученици, вие възразявате: „Как да не сме?!" Вие сте ученици в прогимназията, но не и на висшата гимназия. После ви казвам, че сте ученици на висшата гимназия, но не и ученици в университета. Не е ли вярно? Вярно е.

Е, добре, ще ви попитам сега какви трябва да бъдат качествата на ученика, който е влязъл в Окултната школа? Всичко, което е необходимо за ученика, трябва да бъде за вас точно определено и трябва да го притежавате. Целта на търговеца е да стане богат – и права е целта му. Целта на юнака е да стане як и корав. Целта на онзи, който се сражава на бойното поле, е да спечели сражението. Целта на гладния е да се нахрани, на жадния – да се напои. Целта на ученика е да се учи.

И така, нашата цел през годината ще бъде да се учим. На какво? Да любим. Първото нещо е да се научим да любим, да се обичаме!

Второто нещо е да научим начините и методите, чрез които се изявява тази Любов. Третото нещо е да познаваме условията, при които ще проявим своята Любов. За да те любят, трябва да има нещо в тебе.

За пример обичаш музиката: ако знаеш да свириш, аз ще те обичам. Обичаш изкуството, художеството: ако си отличен, първокласен художник и нарисуваш една картина, аз ще те обикна. Обичаш милосърдието: виждам един акт на милосърдие в тебе, чрез който помагаш някому и го повдигаш – аз ще те обикна.

Следователно, за да ви обикнат хората, вие винаги трябва да проявявате своята Любов, да проявявате акт на Любов към по-слабите. За да бъде обикната от своето дете, майката трябва да умее да възпитава. Тогава всички ще казват: „Отлична майка, дава добър пример.“ Но ако тази майка захвърли детето си и престане да го възпитава, ако започне да ходи по журфикси[170] и по събрания, където няма обществен въпрос, който да ѝ се опира, а собствените си рожби оставя сиротни, тогава всеки ще каже: „Тази майка много знае, но поне да се научи как да възпитава децата си.“

Сега вие всичко може да знаете в света, но не знаете как да служите на Христа, на вашия Учител, не знаете как да приложите Неговото Учение. Щом стигнете до приложение, не знаете как да го сторите. Ако попитам когото и да е приложимо ли е Христовото Учение, всички ще отвърнат, че е неприложимо и несъвместимо. А стане ли въпрос за Чистотата, казвате: „Не може да бъдем чисти, аз съм женен и не мога да бъда чист.“ Ти и да не си женен, пак ще бъдеш нечист. Жената за тебе е една стъкленица, в която си затворен, за да не се окаляш.

---

[170] Журфикс (фр.) – определен ден през седмицата за посрещане на гости.

Знаете ли кога се оцапват мъжете и жените? Те така са се съединили, че окото им е все в просото: мъжът ходи навън и гледа, жената ходи навън и гледа... Външното гледане опетнява човека. Когато човек престане да гледа Бога в себе си и да се възхищава от Неговата Любов, а започне да се възхищава от външния свят, той е върху пътя на престъпленията, извършил е всичките престъпления. И всеки може да те подкупи тогава: ще се подкупиш от очите на една жена – че били черни, че била пълничка, че носът ѝ бил гръцки, че бузите ѝ били пълнички, че това-онова. После ще се подкупиш от това, че еди-кой си имал къщи, ниви, парици. Всичко ще те подкупи.

Това вече не е Любов: това в Писанието го наричат място на престъпление. Ако вие или който и да е се подкупвате от знанията на вашия учител и го обичате само заради тях, вие вършите престъпление. Знанието не е цел, защото Любовта е, която носи знание в себе си. Вие не можете да носите знание, докато не придобиете Любов. Вие се лъжете и мислите, че преди да придобиете Любов, може да придобиете знание. Само онзи, който е придобил Любовта във всичката нейна пълнота, може да добие знания. Не мислете, че без Любов може да имате някаква Сила. Всички подобни сили са лъжливи и фиктивни. Казвате, че без Любов можете да направите нещо.

Прегледайте цялата история – няма нито един реформатор, нито един Велик Учител, който да е тръгнал в света без Любов и да е имал успех. Може да е имал временен успех, но всичко е рухвало и се е разсипвало след него. Затова казвам, че цялата ваша сила, ако се проявява без Любов, ще рухне, ще се разсипе. И тогава вие ще кажете: „Защо ни трябваше да ходим!“ – Да, без Любов не може да се ходи. Само с Любов! Аз ви говоря Истината така, както никой не ви я е говорил: без Любов никой нищо не може да направи. Някой ще каже:

„Като добия знанието, после всичко останало е лесно.“ – Не, най-първо ще добиеш Любовта, а после ще добиеш истинското знание. В това отношение няма да откриете никакво изключение. Ще кажете, че сърцето ви е студено. Защо? Защото нямате Любов. – „Ама откъде да я взема?“ – Че вие откъде търсите Любовта?...

Аз ще ви оставя този въпрос неразрешен, но ще помните, че всичко в света се открива само чрез тази Любов, която носи скрити в себе си Божествената Мъдрост и Божествената Истина. Когато схванете тази моя мисъл, у вас ще дойде едно прозрение, един подтик, и ще видите всички човешки души в една нова светлина. Тогава ще ви стане всичко мило и драго; даже и за най-отвратителните същества, за каквито считате влечугите и жабите, след като ги погледнете през тази Любов, ще кажете за тях: „Горките същества, колко ги съжалявам! Коя ли е причината за това тяхно положение?“ Когато срещнете някоя костенурка, ще се спрете и ще кажете: „Колко те съжалявам! Разбирам защо носиш тази дрешка.“ Когато пък срещнете змия, няма да ви е страх, но ще кажете: „Горката, сега те разбирам, зная коя е причината, за да се гърчиш и пълзиш.“ В душата ви ще се яви едно вътрешно умиление.

А сега, когато срещнете някого, казвате: „Какъв си лицемер! Познавам всичко в тебе – искаш да ме излъжеш, да излъжеш Бога, и мислиш, че аз не зная. Не се лъжа аз!“ Щом като разсъждаваш по този начин, ти отдавна си се излъгал. Ако знаеш Истината, ти ще кажеш в себе си: „Разбирам къде се спъва този брат и виждам къде се намира той.“ Ти ще разбереш в себе си причините, поради които той е в такова положение – той решава трудна задача.

Искам да взема подобни реални примери от учениците, които образуваха комуни – необходими са ми примери и мисля, че те няма да се докачат. Идва при мене един ученик и ми разказва: „Ние

намерихме истинския път, направихме една комуна и понеже сме осигурени, мисля да напусна своята служба. Ние в този град ще образуваме една комуна-светило и ще дадем пример на всички старозагорци.“ Казвам му: „Докато не съборите вашата къща и докато не съградите нова, не напускайте старата, т.е. не напускайте старата служба.“

Друг брат от София идва да държи лекция за комуните. Една сестра, която го слуша, казва: „Този брат комунар е намерил разковничето и знае колко декара земя да обработва, за да изхрани четиридесет-петдесет души.“ Обаче не се минават четири-пет месеца и братът се отказва да храни тези хора. Защо? Работата не е обмислена – не се хранят така лесно толкова души. Любов трябва, Любов! Така се стигна до някои недоразумения, комунарите се скараха помежду си и се разделиха. А след това питат не може ли Учителя да оправи работата. Казвам: тази работа ще я оправя тогава, когато вие не можете да я оправите. По-късно същите братя създадоха втора комуна, но и тя не върви. Идеята е отлична, но и на тези братя им липсва Любов – искат да се осигурят, всеки гледа да вземе повечко.

Сега много от вас искат да ми бъдат ученици, за да се осигурят. У мен осигуряване няма. Ще работите така, както аз работя. Аз никъде не съм се осигурил.

Някои ме питат: „Когато остарееш, какво ще правиш, кой ще те гледа?“ Когато остарея, мога да постоя четиридесет-петдесет дена гладен – ще се помъча малко, ще поритам. – „Но така може да умреш.“ – И като ядем, умираме; и като не ядем, пак умираме – каква разлика има? Ако така ми е определено, за мен е безразлично дали в изобилие, или в недоимък ще умра. Това е посторонен въпрос, който не ме занимава.

Следователно, първото условие за образуване на комуните е наличието на високо съзнание. Учениците се събират, за да могат взаимно да си помагат. А в тези комуни, в които влизате, вие не позволявате да се проявят всички, а само някои по-стари вземат инициативата в ръцете си и искат да заповядват в Името Божие.

Често забелязвам, че повечето хора искат да прокарват своите възгледи. За пример в провинцията някои вървят след мене и говорят, че така им казал Духът. Други пък, за да улеснят моята работа, убеждават, че трябвало да се пости и че така е заповядал Учителя. Тези хора ходят и разказват това-онова все от името на Учителя. А онези, които ги слушат, се питат как така Учителя на нас говори едно, а на тези говори друго.

Защо сте толкова глупави и не проверите чрез мене всичко? Аз съм тук, на Земята, затова елате и проверете какво е казал Учителя ви направо чрез мене. Та и аз се разговарям с духовете. Ако съм на мястото на Павел, ще река: „Ако някой каже, че съм евреин, ще кажа, че аз съм два пъти повече евреин.“ По подобен начин, ако някой каже, че съм правел сеанси и с духове съм приказвал, аз ви заявявам, че два пъти повече говоря с духовете. И когато се разговарям, не ми трябват медиуми, а общувам с тях директно.

Някои приемат всичко, което им каже духът, за чиста монета. Не, в другия свят има толкова нечистотии и лъжи, колкото и тук. И там има зло, и там има ферментация, дори повече, отколкото тук, но всичко е толкова фино, че не можеш да го разбереш. За да се схванат далечните измами и примки, в които можеш да се оплетеш, се изисква един прозорлив и схватлив ум.

Когато влезеш в Духовния свят, ще те посрещнат духовете, ще ти дадат дреха да се облечеш, ще те нагостят и ще те заведат в техните гори и ливади. Но там има цветя, които упояват и приспиват. Така че,

когато се събудиш, няма да разбереш къде си се озовал. В този свят започват добре, но свършват зле. Затова, когато отидеш между тези цветя, няма да заспиваш, а ще държиш ума си много буден.

Някои ще кажат: „Щом като има лъжа, да не се занимаваме с Духовния свят.“ – Не, ще се занимаваш, но умно ще се държиш: ще знаеш, че духовете са като нас, но с по-фини тела. И те понякога скучаят, и те обичат да се занимават със Земята, и те обичат да съчиняват небивали истории.

Разправяха ми случай как един дух в град Плевен повиква едного и му казва: „Ти ще направиш един опит: ще вземеш свещ, ще гледаш в огледалото и точно в дванадесет часа ще ме видиш така, както не си ме виждал никога.“ Човекът взема свещта и в дванадесет часа гледа, гледа, но нищо не вижда. Най-после чува глас: „Ами това магаре в огледалото не го ли виждаш?“ Тогава разбира, че става дума за самия него и че това е една подигравка...

Сега това ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. Ако познавате закона, няма да ходите да гледате духовете в отражението на огледалото, а ще събудите у вас тези духовни чувства. Дух не може да се види с физически очи, нито може да се разбере с физически чувства. Ще събудиш духовните чувства в себе си и с тях ще познаеш Духовния свят!

Сега ученикът трябва да се запознае със своя Учител. Учителят не е на Земята. Той може да има физическо тяло, но всякога живее на Небето, горе. Със своето тяло по форма е долу на Земята, но по същество е горе. Така че, където и да сте, каквото и да правите, през тази година ще гледате да добиете Любовта на вашия Учител!

Преди години една млада госпожица, една от най-интелигентните моми, които съм срещал, ми каза: „Аз имам едно правило: с всички хора се обхождам много добре, но когато срещна

един човек, гледам да намеря у него една от най-хубавите му черти и когато фиксирам ума си върху нея, предизвиквам го, и в него, колкото и да е лош и груб, става една реакция.“ Една светска мома в своето духовно прозрение е дошла до тези резултати и аз ви препоръчвам нейния пример, който е добър за вас. Когато се срещнете един с друг, постарайте се да откриете някоя добра черта в себе си. Не се спирайте върху маловажните слабости у другите – те са посторонни неща, които ви отдалечават от Истината. Само по този практически начин ще успявате. Не го вършете насила, а се старайте да правите опити. Както младата госпожица е придобила това изкуство, така и вие може да го придобиете.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза.“ Представете си мислено, че вие сте на тази лоза отгоре, че сте една пръчка, присадена в Христа. Не Го търсете никъде, но вярвайте, че вие сте една пръчка, и се старайте да разберете езика на лозата. Ще научите Христовия език! Не е Христос, който трябва да научи езика на своя ученик, но вие трябва да научите езика на Христа. И когато го научите и проговорите на него, тогава нищо, което поискате, няма да ви се откаже. Ако искате да научите уроците Му, ще научите езика на Христа и ще отидете да го говорите. Ако не говорите на Неговия език, ще видите, че Той е вдълбочен в нещо и може да Му приказвате цели дни, без да повдигне главата Си. Но ако Му кажете само една дума на Неговия език, Той ще обърне Своя поглед.

През тази година искам да научите Христовия език, а началото на този език е Любовта. Ще започнете с първата дума: започнете с думата *обичам.* Тя не е първата дума, но ще започнете с нея. На български език думата *обичам* е по-морална, отколкото думата *любя. Обичам* съдържа в себе си по-силно чувство. Така и вие ще се запитате обичате ли Христа. Но няма да отговорите: „Обичам

Христа“, а „Възлюбих Христа.“ Когато поставите частичката *въз* пред думата *любя*, става *възлюбих.* Така се изменя значението на тази дума. Думата *възлюбих* е много силна. Затова вложете в себе си думата *възлюбих, възлюбих, възлюбих.*

Изпейте тази дума! Ако имахте Любов, сега можехте да съчините една песен от думата *възлюбих.* Тя ще бъде най-хубавата песен от всички, които някога сте слушали. Ще ми кажете: „Учителю, изпей ни мелодията на тази песен!“ Аз ще ви отговоря искрено: възлюбеният пее на възлюбената си само. Но ако тя не Го е възлюбила, Той мълчи. Така и Христос мълчи още за вас и не може да ви пее. Сега, ако е за песен, аз ви пях, вчера ви пях *Благославяй и не забравяй*, пях ви *Фир-фюр-фен.* Неща незнайни могат да се пеят, но знайното не може.

Вашите сърца в бъдеще трябва да станат толкова деликатни, че да схващате всички оттенъци. Има духовни скърби, които се крият в душата. Знаете ли колко големи и дълбоки са те! Има скърби, които не могат да се изкажат с въздишка – толкова дълбоки са тези чувства, че само душата, която ги преживява, знае какво е скръб. Който премине през дълбоката и голяма скръб в Природата, дрехите му избеляват и той става бял. Но не мислете, че белотата съдържа всичко в себе си: тя трябва да се превърне в Светлина, отново трябва да премине през Живота и в Божествения свят да даде плодове, които да повдигнат Живота и по този начин да се реализират. Следователно този бял цвят трябва да се превърне в Светлина, последната трябва да се превърне в движение, да влезе в съзнателния Живот и от него да узреят новите плодове върху Дървото на Живота. И когато хапнем от тях, когато душата ни почувства присъствието на Бога във всичката Му пълнота, когато вкусим от великата красота в Словото на Великия Учител на света, тогава ще разберем дълбокия смисъл на това Слово. През тази година всички ще имате условия и възможност да се

запознаете с езика на вашия Учител и да го научите. Мнозина ми разказват, че са видели насън Христа. Питам ги говорил ли им е нещо Той. – „Не, само мина и замина.“ – Че как ще разговаря с теб Христос, когато не разбираш езика Му? Знаеш ли езика Му, Христос ще ти проговори и ще ти каже: „*Ако имате Любов един към друг...*“

Сега мнозина от вас ще отидат в света. Там ще срещнете мъчнотии, недоразумения, спънки, съмнения, но всичко може да се победи с тази вътрешна пълнота, която е знанието и употребата на Христовия език. С тази цел ще ви се дадат упътвания и само по този начин ще се разбираме. Какво би станало, ако аз не мога да вляза в положението ви? Защо лекарят влиза в положението на болния? Последният се хваща за лекаря и казва: „Господин докторе, ти си единственият, който може да ме излекува: ти си за мене Господ, майка, баща – никого другиго си нямам – ти можеш да ме избавиш, друг не може!“ Тогава душата на лекаря се пробужда и той казва: „На този болен ще помогна.“ Но ако пациентът му каже: „Ти си лекар и си длъжен да ме излекуваш, нали затова ти плащам!“, тогава той ще си премълчи и въобще няма да го погледне. Ако искаш и ако се молиш, у този лекар ще се пробуди Божественото и той ще каже: „На този болен ще помогна.“ Сега мнозина казват: „Ако иска, Господ ще ме излекува.“ Няма какво Бог да иска – ти ще искаш! Ще се заловиш, по всички правила ще се молиш, ще плачеш и ще казваш: „Бий ме, смачкай ме, но Ти ще ми помогнеш!“ Тогава Господ ще рече: „Този болен заслужава, но искам да се обърне към Мен.“

Някои от вас казват: „Да не ходим при Учителя, да не му се натрапваме, да не го смущаваме.“ Други ми говорят: „Учителю, аз исках да те питам нещо важно, но съм благороден и не желая като другите да те смущавам.“ Казвам: ти ме смути повече, отколкото другите. Ти, който трябваше в определен момент да разрешиш този

въпрос, не успя, а сега искаш да ме излъжеш. В душата ти е влязла лъжата. Аз бих желал всеки един да ме смути, но да разреши своя въпрос по всички правила на Божественото изкуство, да го разреши по закона на Любовта. Има един въпрос, за който аз никому не съм отказвал. Никому, комуто сърцето е в крайно утеснение, не съм отказвал да го приема и да му помогна. Не е било време, когато някому да е била скършена волята. Но ако дойде при мен някой с много силна воля, казвам му: „Ти имаш гранитна, желязна воля, няма какво да ти помагам."

Сега аз ви говоря в името на Христа, в името на Бога: не е било време, откакто светът е създаден, да не помогна на страдащите. Ще преведа тези думи на по-разбран език – така, както са написани в Божията книга: не е било време, откакто светът съществува, или откакто Космосът е създаден, една душа, намираща се в крайно утеснение, да е похлопала на вратата на Господа и Той да не се спре и да не ѝ помогне, при всичката си заетост със Своите работи. Не е било време някой ум, бивайки нещо смутен, да похлопа на Божията врата и да не му е изпратен един малък лъч. В това отношение никога не е правено изключение. Така че, когато се приближаваме към Бога с всичкия си ум и сърце и когато душата ни е в утеснение, Той ще проговори на ума ни, Той ще проговори на сърцето ни.

Сега вие искате да бъдете ученици и това е едно отлично желание. Няма по-красиво желание от това да бъдеш ученик! Всеки, който е бил ученик, си спомня с възхищение дните на своето ученичество. Така е и в една Окултна школа. Няма по-красиво желание от това да бъдеш неин ученик. Сега на всички ви като на ученици пожелавам добър път към Истината. Пожелавам ви да се запознаете с езика на Любовта, с неговата граматика – да знаете къде да поставите съществителното – отпред или отзад; къде – глагола,

прилагателното, съюза или междуметието. Пожелавам ви да научите езика на Мъдростта, пожелавам ви да научите езика на Истината. И идната година, когато ви кажа: „Кажи ми Истината“, да започнете да ми говорите с нейния език.

Колко красив е езикът на Истината, колко отличен е той! Снощи дойде при мене една ученичка, която аз похвалявам, и ми каза: „Учителю, ще ви кажа една горчива истина за себе си: не можах да устоя на любовта така, както трябваше, не можах да опазя своята чистота.“ Казвам ѝ: „Аз те похвалвам за твоята смелост!“ Тя е започнала да говори с езика на Истината. Сестрата продължи: „Аз трябваше по-рано да направя това нещо, но имах слаба воля: отсега нататък искам да говоря Истината така, както никога. Аз искам да бъда чиста – чиста така, както никога не съм била.“

Един идеален пример е случаят с тази сестра и аз похвалвам тази ученичка и бих желал всички да са като нея. Има много ученички, които не са по-добри от нея, но минават за такива.

Трябва да бъдем смели и решителни пред Бога, да изповядваме всеки грях, всяка нечистота. Трябва да отворим сърцата си и да изхвърлим всички тези нечистотии. Изповед на всички трябва! Каква изповед? Съвършена изповед: ще застанете пред вашия Учител и ще кажете на Христа в душата си: „Учителю, не съм спазил досега Твоята Любов, не съм пребъдвал в Твоята Чистота, но отсега нататък ще приложа Любовта Ти във всичката нейна пълнота!“ Тогава ще дойде дяволът и ще ти рече: „Чакай, не давай обещание, сигурен ли си, че ще го изпълниш?“ Ти ще си кажеш: „Ще го изпълня! Ще ходя с всичката Чистота!“ Тогава ще дойде ново изкушение и ще се запиташ дали можеш да ходиш в тази Чистота. Там, където има Любов, има Чистота.

Накрая остава още едно изкушение: ще си помислите: „Този наш Учител иска да ни направи светии, да ни лиши от всички блага на света.“ Ако аз любя света, какво от това, че се отказвам от него? Вие мислите, че ако се откажете от света, от това-онова, от вас нищо няма да остане. С тези разсъждения знаете ли на какво приличате? На жабата, която казва: „Ако изляза вън от блатото, какъв ще бъде моят живот?“

Има по-хубав живот. Животът на един музикант не е ли по-хубав от крякането на жабата? Художникът, който рисува с четка, не стои ли по-високо от тази жаба, която кряка? Онзи, който чете псалмите на Давид и свещените книги, не стои ли по-високо от жабата, която кряка и вдига шум? Казвам ви, че когато напуснете този живот, пред вас ще се разкрият перспективи, хиляди пъти по-велики и по-славни, отколкото сегашния ви живот. При днешното ви положение, когато майка и дъщеря се срещнат и целунат, първата се поотърсва малко и казва: „Студени са устните ти.“ Защо не е доволна? Защото в тази целувка трябва да има трептения – душата ви трябва така да трепти, че цяла да се излее в тази целувка. Майката счита това изискване за напълно естествено. Дъщерята я целува, но майката не е доволна, защото чувства, че дъщерята обича някого повече от нея и му е дала по-силна целувка. Майката въздъхва и казва: „Затова ли я родих? Тя е дала другиму по-силна целувка, а на мене – триците.“

По същия начин и вие не мислете, че може да ме излъжете с някакви последни целувки. Аз на хората последни целувки не давам: нито приемам последни целувки, нито давам последни целувки. В Името на Господа говоря. Той нито последни целувки дава, нито последни целувки приема. Когато Господ те целуне, ти ще се изправиш, ще оживееш, ще възкръснеш, девствен ще станеш и чист като ангел. Девствен – това означава целувката на Бога, целувката на

Христа. Аз бих желал един ден да получите всички тази целувка, да станете, да оживеете, да възкръснете и да кажете: „Сега познавам тази необятна Любов на Бога, на Христа, на нашия Учител, за когото толкова години се е говорило.“ Вие сте Го търсили, търсили и още Го търсите.

Този е Пътят, друг път няма! Ходете в света, работете, но всичкият ваш ум да бъде зает с три неща: първо, всичко в света се осмисля само в Любовта; второ, всичко в света се огражда само с Мъдростта; и трето, всичко в света се опазва само чрез Истината. Каквато и работа да започнете, вложете в нея Любов, Мъдрост и Истина. Нека във всички да има съзнание и ще видите как всяка работа ще върви. В това Учение, където и да се приложи то, няма изключение. В закона на Любовта изключение няма. Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Така че, ако образувате една комуна, повикайте Христа и кажете: „Господи, искаме да вземеш дял в тази комуна, да бъдеш с нас: ще започнем с Твоята Мъдрост, ще започнем с Твоята Любов, ще започнем с Твоята Истина.“ Не мислете да образувате комуна само за десет души, а я отворете за целия Божествен свят – дайте образец на света, израз на Истината!

Сега ние създаваме Школа. Някои мислят, че в нея ще влязат само които са звани. Тя е за всички – без разлика! Всеки, който може да люби, всеки, който може да мисли, всеки, който може да говори Истината, е добре дошъл като ученик. Безразлично дали е малък, или голям.

Идущата година пак ще се срещнем и ще говорим. Тогава ще донесете онези десет теми. Най-способният ученик да напише нещо върху Любовта в проза или в поезия – както намира за добре. Но да изложи идеята така, че всяка една дума да има значение и да бъде естествена – да изложи Любовта така, както я разбира. По втората

тема най-способният ученик да напише нещо върху Мъдростта – какво нещо е тя. По третата тема най-способният ученик да напише нещо върху Истината. Всяка тема да бъде не повече от десет листа, и то четвъртинки листове от големите коли. Не бива да ги изписвате много ситно, за да ме изиграете. Ще пишете само по редовете, а не и между тях, само върху лицевата страна на листа, а обратната страна ще оставите празна. Само десет страници и нито една повече! По-малко може, но повече не може. Може с десет думи да изкажете нещо за Любовта, после може с десет реда и най-много до десет страници – повече не може.

Сега малко да се поосвободим. Знаете ли в какво положение се намирате? Вие сте като обръчите на една каца, които кацарят пристяга. Той стяга всички обръчи и гледа дали няма аралъци[171]. После налива вода и отново гледа да не изтича отнякъде. Накрая обръща кацата, изважда обръчите, взема едно голямо ерендe[172], слага го от едната страна, слага го от другата страна... Кацата пита докога ще продължава това. Докато водата престане да изтича. Сега вече кацата е готова, папурът[173] е поставен, но ако някой обръч излезе, на следващата година пак ще има работа.

Сега ще се освободите и ще кажете: „Свободни сме вече от закона!“ Но след като ви освободихме, да не решите да си ходите. Не, можете и утре, и вдругиден да останете – всеки според работата и обстоятелствата. Да не мислите, че ви подписвам паспорта: ден, два, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет дена можете да останете. До десет дни аз разрешавам, а от десет дни нататък разрешават търновци. Защото те могат да кажат: „Тия от провинцията

---

[171] Аралък (тур.) – цепнатина, промеждутък, пукнатина.
[172] Ерендe (ост.) – ренде.
[173] Папур (гр.) – вид блатно растение с тънки и дълги листа, което се употребява за плетене на рогозки, торби и пр.; царевица.

докога ще стоят тука, все с тях ли ще се занимава Учителя?“ Но аз не вярвам да кажат такова нещо, защото имат опитност от миналата година.

По Любов може да останете колкото искате, добре сте дошли. Колкото искате яжте и пийте, сметка не ви искам, но когато излезете вън, идете и си платете дълга. Излезте вън и дайте такъв прием, какъвто ние ви дадохме!

Беседа, държана на 27 август, неделя, 11 часа, 1922 г., Търново

ВЪТРЕШНОТО РАЗБИРАНЕ НА ДУХОВНИЯ ЖИВОТ НА УЧЕНИКА

За да се изпълни и осмисли нарядът, аз ще направя едно кратко пояснение. Вие всички встъпвате в областта на външното изпълнение, която обхваща видимия свят. Но днешният наряд се отнася до пробуждане на съзнанието. Във всичко, което ще произнесете, трябва да се обърне внимание на три неща: влияние на Божествената Любов в сърцето ни, влияние на Божествената Мъдрост в умовете ни и влияние на Божествената Истина в душите ни.

Сега ще запитате как се усеща това влияние. Ако почувствате Чистота в сърцето си, Божията Любов се е проявила. Ако умът ви добие Светлина, Божествената Мъдрост е упражнила влияние. И ако усетите духа си свободен, Божията Истина се е вселила в душата ви. В противен случай само външното изпълнение на наряда няма да бъде нищо друго освен един обичай или религиозна форма.

Когато се проучват нещата по буквата, всякога се поражда едно отвращение, съмнение, недоволство. Вашето съзнание трябва да схване, да се отвори за Божествената Светлина, след което ще се яви това хубаво ухание, както се явява у цветята. Всички възвишени души ще дойдат да вземат от този нектар, който се крие у човека.

Съществува обмяна между човешката душа и тези възвишени духове. Ако душата не се е разтворила като цвят, те идват и след като не намерят нищо, отиват си; а ако дойдат и намерят нещо, те оставят своето благословение. Затова ви казвам, че трябва да пазите онези, които са поели задължението да живеят абсолютно без никаква лъжа. Всяка ваша лъжа ще пожелаете да се изкорени! Никаква лъжа, никакво самооправдание, никакво самоосъждане! Защото

самооправданието и самоосъждането са грях пред Бога. Ти ще признаеш самата Истина така, както е – нито повече, нито по-малко. И никога не прави опит да излъжеш себе си или окръжаващите. А когато направиш една погрешка, ще влезеш дълбоко в душата си и ще я изправиш чисто и искрено. И когато осъзнаеш грешката си, ще я изкорениш с дълбок плач – не такъв обикновен плач, но дълбок, искрен. Само тогава ще има растене, това ще бъде едно благословение.

Божият Дух вече работи. Само едно се изисква от вас: всяко нещо да го правите умно. След това идва абсолютната Божествена Мъдрост. Ще вложите най-доброто усилие на вашия ум. Ще изпълнявате тази служба с всички най-добри и най-разумни сили, с които умът разполага. След това ще дойдете до Любовта. Ще гледате да я възприемете с всичката ѝ пълнота. Така че, няма да разсъждавате, а ще прилагате три неща: съвършена пълна Любов, съвършена пълна Мъдрост, съвършена пълна Истина! Тези неща ще ги помните – едно е правилото за всинца ви! По такъв начин този наряд ще има сила за вас. Ако пък отсъстват тези принципи във вас, вие само ще гледате тези думи, но те ще бъдат мъртви. И хората четат с години Библията, но един ден, когато проработи Духът, виждат, че има нещо скрито в нея. Сега ние сме дошли до Духа и този Дух, за да проработи, три неща са необходими: Истина, Мъдрост и Любов.

Сега у вас отново могат да се появят старите възгледи, че сега не му е времето, че умът ви не е достатъчно порасна̀л. Това са заблуждения на Черната ложа. Ако мислите, че времето не е дошло, лъжете се – някои дори сте го пресрочили. Времето е сега! И ако някой дойде и ви каже, че умът ви не е още узрял, знайте, че вашият ум е точно на място. Той е в състояние да разбере Божията Мъдрост и да я възприеме право. Така че първото условие е да кажете в себе си

Абсолютната Истина. Нито бели, нито черни лъжи! Сега аз говоря не за вашите отношения към света, а за отношенията ви към Белите братя, към Бога, към самите вас. Ще бъдете абсолютно верни на себе си! Никакво съмнение няма да допускате! В Любовта няма какво да се съмнявате! Няма да повдигате въпрос дали еди-кой си ви обича, или не. Ако аз имам Божествената Любов в себе си, как могат да ме смущават работите на хората? Ако аз имам Божествената Мъдрост в себе си, какво ще ме смущава това, че някой бил глупав? Ако аз имам в себе си пълната Божествена Истина, какво ще ме смущава човешката лъжа? Сега ние се спираме върху качествата на хората и питаме защо по такъв начин разсъждават те. Нещата са вътре в нас. Разглеждате ли по този вътрешен начин въпроса, вие ще го разрешите кардинално.

Разговарях с един брат, чиято жена постоянно го подозирала, че крие нещо. Според нея мъжът всичко трябвало да казва на жената. Но мъжът не може всичко да каже на жена си, понеже той пред себе си още не е казал всичко, а как ще го каже на жена си, която е отвънка. Знайте, че на Земята женитбата не е морален акт. Женените имат отношение и задължение един към друг само докато са живи, след което са свободни. Това, което смъртта може да раздели и разедини, не съдържа в себе си Божественото.

И Павел казва, че ако връзката им е духовна, когато замине мъжът за другия свят, жената няма право да се ожени; но ако бракът е държавен, това е друго нещо. Жената иска да влезе между Бога и Божествения Дух, да влезе между душата на своя мъж и Бога – в такъв случай тя дава място на злото. Между Бога, Божествения Дух и душата никой не може да влезе – това трябва да го знаете! Нито мъж, нито жена могат да влязат. Те тук, на Земята, са мъж и жена, но на Небето мъж и жена няма. И когато някой пожелае да му кажеш

тайните на сърцето си, той много иска. Тайните на сърцето само Бог може да ги знае. Може ли някой да замени мястото на Бога в мен?

Затова сега ще спазвате следното правило: когато пристъпвате да служите на Бога, мъж и жена да няма! Жената трябва да остави мъжа и да му каже: „Върви по Пътя!“ Ако е жена, която обича своя мъж, трябва да му каже да върви в този Път и да не го спъва. А мъжът трябва да каже на жена си: „Върви в този Път, търси Бога и ще имаш цялото мое съдействие! Ти може да се заблуждаваш, но една душа, ако пожелае да търси Бога, тя върви напред.“ Сега и ние сме дошли до това положение – всеки един от нас ще върви. Самото желание да намерим Бога показва, че Божественото се е пробудило у нас. Това – Божественото, трябва да го оставим самостоятелно да разработи начините и методите. Оставете Божественото вътре във вас и то ще си намери пътя. То е като птица – пусни я и не се бой!...

Думите и движенията на наряда, който тази сутрин ви дадох, имат значение само за онези, на които съзнанието се е пробудило. А онези, на които съзнанието не е пробудено, нищо няма да разберат. Докато сме на физическото поле, ние сме в движение. Някой път, извършвайки тези движения, ще достигнете до онзи повратен момент, в който ще ги изоставите и ще излезете от физическото в астралното си тяло – и с него ще служите на Бога в Дух и Истина. Докато човек е във физическия свят, ще извършва движения, но щом дойде до областта, където съзнанието му се повдига, движението на Земята престава.

Някой ще запита може ли без движение. Може, но когато излезеш от тялото си, защото тук животът по друг начин не може да се изрази. Сега ще постъпвате съзнателно и всеки според степента на съзнанието си ще изпълнява. Тази година мнозина ще срещнат много мъчнотии. Някои от нарядите са лесни, но някои – не.

Днешният ден е ден на ума. Умът ви трябва да вземе участие и сърцето ви трябва да вземе участие. Ако умът ви не вземе участие, много мъчно може да разберете задачата. Забележете сега едно съвпадение: миналата сряда времето беше отлично – и днес е отлично.

Бог се весели, ние се радваме, а светът се смее.

Ако правите гимнастическите упражнения с присъствие на ума, много нещо ще постигнете. Последното упражнение ще наречем очистително упражнение.

Отличен светъл ден!

Беседа, държана на 30 август, сряда, 5 часа, 1922 г., Търново

СЪВЕТИ И НАСТАВЛЕНИЯ ЗА УЧЕНИЦИТЕ

Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. (Лука 18:17)

Христос тук употребява израза *малките деца*, за да обозначи плода на Любовта. Малките деца се раждат само от Любовта. Любовта и Мъдростта ги раждат. Знайте, че ако вие не се родите от Любов и Мъдрост, по никакъв начин не можете да влезете в Царството Божие. Това е вътрешният смисъл на този стих. Сега всички, които идвате тук, имате едно заблуждение – мислите, че като се приближите до мен или че като чуете нещо, то ще ви ползва. Може да ви ползва, но още пророкът е казал: „Тия хора се приближават само с устата си, а не със сърцето си." Вашето сърце далече отстои от Господа. Половината от вас сте само съгледвачи, дошли сте да шпионирате, а другата половина не сте решили да служите на Господа. Казвам ви Истината.

Днес Господ ви пита чрез мене готови ли сте да пожертвате живота си за Него. Ще кажете, че вярвате. Важно е не в какво вярвате, а какво можете да направите. Това, което можете да направите днес – то е, което трябва, което Господ иска. Вътрешното състояние е важно. Където се увеличава благодатта, увеличават се едновременно и грехът, и благодатта.

Сега вие ще се върнете по домовете си, но как мислите да слугувате на Господа. Тази година може да измените и да кажете: „Ще отложа за следващата." Следващата година ще отложите за по-следващата. И така година след година прекарваме живота си в една вътрешна самоизмама и в края на краищата се разочароваме от него. Трябва да знаете, че в собственото си съзнание Бог е толкова чист,

толкова свят, че всички ония грехове, които правим, са крайно отвратителни пред душата. Следователно, когато човек съгреши, той затваря своя път. Вас може да ви съблазнява нещо, но вие трябва да знаете, че в една Окултна школа ние искаме Божествени, а не обикновени деца. Не искаме обикновени хора, които да се съблазняват.

(*Една птичка долетя и кацна на носа на една сестра.*)

Изпраща я Господ, тя е емблема. Кацна на носа, за да мислите. Това птиченце – вярата, трябва да слезе при Духа, при Божия Дух: при вас трябва да слезе, ако сте готови, а вие се плашите. Когато ви докосна птиченцето, вие се изплашихте.

Сега разтворете хубаво вашето съзнание. Вие сами от себе си доволни ли сте? Знаете ли колко грехове имате пред себе си, колко грехове имате, затворени пред Господа, колко скрити стаички имате непречистени? Отворете си една чиста стая и когато ви дойдат гости, приемете ги в нея. Отворете я, не може така! Вие минавате за чисти, за благочестиви хора, а благочестив човек е този, който от нищо не се съблазнява. Благочестивият човек всичко отхвърля от себе си и няма от какво да се съблазнява.

Казва се в Писанието: „*Да възлюбиш Господа Бога Твоего.*“ И после се казва: „*Възлюбете се*!“ Е, как ще възлюби човек Господа, ако не отиде при Него? На Земята онези, които отиват при земните царе, изпращат много пъти прошения, за да им се даде аудиенция и да изложат едно свое желание. Това, което земните царе изискват като един прерогатив[174] като един атрибут, е атрибут само на Бога, но понякога и хората си позволяват да го изискват.

Тази година, каквото и да започнете, ако мислите да го правите без Любов, нищо няма да направите, нищо няма да излезе. Вие трябва

---

[174] Прерогатив (лат.) – преимущество, предимство, изключително право.

да се самоопределите в себе си. Ако някой отиде на нивата и вместо да оре цял ден, плаче, нищо няма да свърши. Може да си закъснял за нивата, но тя плач не иска, а иска оран. Ще впрегнеш воловете и ще ореш. Когато дойде време да жънете, плач също не е нужен. Когато стигнат до ядене, хората пак плачат. Плач им трябва само когато перат, когато се мият, когато са жални, когато се разкайват. Но когато човек дойде да работи за Бога, тези сълзи трябва да се сложат на друго място.

И така, вложете в себе си онова дълбоко убеждение и желание да имате една голяма опитност през тази година – най-малко Духът Божий да ви посети, да почувствате Неговото присъствие, да срещнете Христа, тъй както никога досега не сте го срещали. И ако Христос ви срещне тази година, душата ви ще се отвори, вие ще възлюбите всички хора и нито помен не ще остане от вашето злорадство и злонамереност. Всички лошавини ще изчезнат и в душата ви ще остане само нещо свещено и благородно. Така ще бъде, ако ви срещне Христос! Ако ви срещне Христос, ще ви се отворят умовете и ще придобиете знание, каквото не сте имали досега, откакто е създаден светът. Ако ви срещне Христос, ще придобиете такова здраве, каквото не сте имали досега. Досега сте били само с болести. Здраве може да имате и днес, но тогава ще имате едно здраве с разширение.

Да, на всинца ни трябва вяра, детинска вяра ни трябва! Сега знаете ли вярата какво е? Щом ви се каже нещо, у вас да няма никакво съмнение! Ако имате вяра, съмнението веднага ще изчезне. Тази вяра превръща нещата: когато ви кажа, че ще станете добри – да станете такива. Като ви кажа, че ще имате знания, че ще станете богати – моментално да станете такива и да повярвате. Но кажете ли в душата си: „Първо трябва да го видим“, вие ще измените условията.

Божествените неща стават веднага. Когато дойда при вас, аз няма да ви изкушавам и да ви питам готови ли сте да служите на Христа. Малкото пиле, когато се роди, никога не пита квачката как трябва да рови и да търси храната си. То веднага добива знание и започва да си намира храна – никакви уроци не му се дават. И когато ние станем такива Божествени деца, у нас ще се събуди Божественото и ние ще знаем как да направим нещата веднага.

Аз бих желал да се върнете две хиляди години назад и в ума ви да застане Христос, който се ражда, и да кажете: „Ако аз съм на мястото на Христа, какво трябва да направя?“ Изпречи се една мъчнотия – какво трябва да правите? Имате да плащате: ако Христос е между нас, какво ще направи? Ще си плати. Така направи и Петър – поискаха му данък и той си плати. Христос хляб и хамбари с жито нямаше, но когато дойде време да нагости гостите, Той благослови и оттук-оттам всичко намери. Идва някой гладен при вас: вие трябва да се запитате, ако Христос е на ваше място, как ще постъпи.

(*В това време птичката мило-мило обикаляше край нас*)

Не се бойте, това е една малка душа, която за в бъдеще…

Сега поощрение трябва! Един друг трябва да се поощрявате, така както Божественият Дух постоянно ни поощрява. Когато човек е малко отпаднал, Божественият Дух постоянно ще идва да го насърчава. Същият закон ще спазваме и ние: постоянно да има поощрение! Отвън светът ще внася съблазни чрез търговията, чрез знанието, което имаме. Отвсякъде ще се внасят съблазни и у нас може да се зароди един възглед, че за да живеем по Бога, търговия не трябва да има, търговци не бива да бъдем. Но търговията на какво е обоснована? Съвременната медицина може да има положителна и отрицателна страна. Лекарят може да лекува болните хора и същевременно да дава на здравите правила как да живеят.

И така, ще вложите сега в ума си мисълта и ще се запитате: „Аз възлюбих ли Господа?“ Всички казват: „Когато дойде Христос.“ Е, кога ще дойде Христос? Преди две хиляди години Христос дойде, но не го познаха, а когато си замина, тогава Го познаха. Християнският свят Го позна, но изгуби Образа Му. Днес всички Му придават една женска физиономия: една мекота на жена, която стои, върти палците си и чака да дойде мъжът ѝ, за да ѝ донесе това-онова, да я обича и всички да я хвалят. И който види това лице, всеки го харесва.

Не е такова Господнето лице! Лицето на Христа е една Светлина. Когато Го видиш, у тебе ще се събуди една строгост към себе си, ще бъдеш пръв на нивата за работа, а последен ще бъдеш за ядене и пиене. После – сложили на Христа една корона. Той няма нужда от корона. Този Христос, който идва, трябва да бъде Светлина за света. И когато ви срещне, всички трябва да имате вече проявление на тази Светлина. От вашите лица трябва да блика Светлина. Вие се оглеждате сега дали имате червени лица. Червеното лице, червеният нос са много лош признак. И жълтото лице е лош признак. Ако вие разбирате човешкото лице, ще знаете, че дори и най-хубавите му краски не изразяват онова вътрешно състояние.

Сега, да кажем, вие виждате моето лице и заключавате, че имам отличен вид. Казвате: „Много хубаво, красиво лице, мустаци, вежди, нос, ръце.“ Но щом изгладнеете, питате нямам ли нещо за ядене. Нямам. – „Ами в гостилницата не може ли да ме заведеш?“ – Нямам нищо, върви да работиш! След такъв отговор моята красота няма да ви трогне. Това е едно заблуждение. Красотата е присъща само на сърцето и на душата.

Сега, като ви гледам всички, зная какво си мислите. Някои от вас от пет години, други от десет години чакате Христа и се питате дали Бог е доволен от вас. Учителят ще бъде доволен от ученика си, когато

той е научил целия си урок. Не половината, не четвъртината, не третината: той трябва да научи целия си урок. Преподадения урок трябва да го знаем. Този урок на Любовта две хиляди години вече се преподава и хората още не са го научили. Христос вече две хиляди години проповядва този урок. А сега, когато попитат учениците какво нещо е Любовта, те само се почесват – не могат да дадат един положителен отговор.

Питат някой учен професор или владика какво нещо е Любовта, а те само се почесват и цитират някой автор: не могат да ми кажат нещо съществено. Е, питам: ученикът, който от две хиляди години учи този урок и не може да даде отговор, много трудолюбив ли е, много прилежен ли е? Не казвам, че всички не са го научили, но някои от тези, които са на Земята, са научили половин урок, други – четвърт, а някои, които приближават към края на този курс, ще го научат целия. А следващият урок ще бъде за Мъдростта. Любовта е проучена до основа и затова следващият урок ще бъде за Мъдростта. Щастие, знание, здраве без Любов не може да се постигне и понеже Любовта на Земята не царува, затова имаме сега такова велико нещастие в света. Това е велико нещастие! Ако вие погледнете към сегашния свят, ще видите, че той е цяла анархия. И сега Духът Божий ще слезе да оправи света. Друг не може! Господ се е убедил, че друг не може. Едно време Той попитал има ли кой да оправи тази Земя. Като видял, че друг не може, Той се заел сам да оправи и да уреди света, да изработи начини и методи.

Сега в църквата казват, че Христос е горе на Небето – от дясната страна на Отца. Теософите казват, че Христос ще дойде пак да се прероди. Други вярващи говорят, че Христос в нас ще се яви, че Бог е вътре в нас. Е добре, ако е в нас, защо не можем да Го намерим? Вие трябва да обръщате внимание върху най-малките си опитности.

Спрете се в най-малките си дела и ще откриете едно особено състояние: преди да сте станали възбудени, съществува един нежен, приятен глас, едно малко побутване под лъжичката и сърцето и една деликатна мисъл ви нашепва: „Направи това нещо.“ Но това, което тя нашепва, е толкова деликатно, меко, че ти започваш да го коригираш. Коригираш го, коригираш го – и накрая разваляш Божественото.

Дойде някой беден човек и Духът ти казва: „Дай му малко хлебец!“ А ти казваш: „Защо му е хляб на този човек – ще му направя едни хубави дрехи, обуща и шапка ще му купя.“ Щом направиш това, всичко е развалено. Опитайте тези две състояния и проверете моите думи. Вземете за пример две майки: едната облича детето си с най-хубавите му дрешки, шапка, чепичета и му разказва най-хубавите работи. А другата майка – обратно: облича детето си най-скромно и бедно, но чистичко, и му разказва хубави, благородни неща. След десет години ще забележите какъв е резултатът от тези две деца, каква е разликата. Първото дете ще стане щастливо, ще си гледа роклята, шапката, чепичетата.

Питам сега: тези черни чепичета какво могат да донесат? Когато погледна моите сандали, радват ли ме много? Напротив, много ми е тъжно и казвам: „Тази кожа е снета от гърба на едно животно, което е плакало, молило се е, а сега аз се радвам.“ Второто дете ще се развие естествено. Много благородни мисли могат да се внесат в него, а една черна или пъстра шапка какво благородство може да внесе? Едни ръкавици, направени от кожа, какво благородство могат да донесат?

Ние, съвременните културни хора, се радваме на нещастието на другите. При това положение не може да има култура. Сега две течения преминават и работят заедно в света: два духа, две интелигентни страни работят в човека, в неговата душа. Три съзнания има в човека: съзнание за самия себе си, съзнание, което го води към

Доброто; и трето съзнание, което го тласка към злото. Тези съзнания, заедно със самия човек и душата му, аз уподобявам на една мома, която ще се жени, а злото и доброто – на двама момци кандидати. Отношението е много вярно: и единият предлага, и другият предлага.

Единият казва: „Ела при мене, аз къща ще ти направя, всички удобства ще ти дам, добре облечена ще бъдеш, на ръце ще те нося." Така казва злото на душата. Доброто е много скромно, то казва: „Дойди при мен, моята колибка не е много голяма, обилна храна няма да имаме, понякога гладни ще ходим, ще трябва да работим. Ще имаме студено жилище, понякога нивите няма да раждат, понякога боси ще ходим, пък и водата ни е малко далечко и ще трябва да ходиш пеша до този извор." Този момък представя работата, както си е. Душата, подобно на дете, се заблуждава от външното и казва: „Този не е за мене" – и предпочита злото. Но когато го вземе, когато поживее с него, настрадва се и казва: „Не е той." Това са две съзнания, които вие всеки ден проверявате. Те са от мъжки принцип. Едното от тях казва: „Слушай, ти не бъди като някоя овца – всеки да те стриже! Самият ти си силен!" А другото съзнание казва: „Отстъпи, бъди мек." Ние постоянно избираме между тези две съзнания.

Има и друго – четвърто съзнание, което аз наричам Божествено съзнание. Когато дойде отгоре, то казва: „Ти защо не се вслуша в мен?" Сега Христос представлява това четвърто съзнание. Когато дойде, Той ще бъде нито добър, нито лош. Такова е четвъртото Божествено съзнание, което обединява всичко в себе си, защото Доброто и злото – и двете разполагат с Божествените сили, които са вътре в тях. Злото е зло, защото тази сила не е употребена за целта си.

Сега ние ще се стремим тази година да изпълним Волята Божия. Не за спасение, но от Любов трябва да служим на Господа – и Той само тогава ще ни се изяви.

Колкото до мене, аз въпроса съм си разрешил. Реших да се уединя за малко време, да се оттегля, разбирате ли? Може би скоро ще бъде това. Ще се оттегля и няма да ме виждате. Ще се оттегля, за да вляза да живея в Любовта. Хората ми дотегнаха вече. Зная къде ще се оттегля – в Любовта ще живея. Няма защо да живея между вас. Други хора като вас не съм срещал и това не ме радва. От стари и млади нищо не съм чул и мисля скоро да се оттегля, за да живея така, както трябва да се живее. Когато останете сами, вие ще разберете как да живеете. Ако живеете по Бога, тогава аз ще ви се обадя, но ако не живеете, ще ви оставя.

Аз съм сит на лъжи, сит съм на измами, на всичко това съм сит. И на попски, и на братски, и на учителски лъжи съм сит. Всичко съм опитал, до гуша ми е дошло и сега правя последни усилия. Каквото кажа, един ден ще го направя. В тази мътна вода не се живее, в този нечист въздух не се диша. И ви казвам единственото нещо: Бог е Любов! Аз ще се върна при моя Баща, Който е Любов; ще се върна при моите братя и сестри, които са Любов. Ако искате, и вие можете да дойдете. В мене две мнения няма. Аз съм намислил да си вървя: да не мислите, че тази къща и всичко това ще ме задържи. Не, ще оставя света!

Този свят ще си замине, поставен му е надгробен камък и надгробен надпис. Всичко ще бъде пометено. Този свят през огън ще мине, нищо няма да остане, а след този огън идва една Нова култура. Може да разбирате думата *огън* по различен начин. Този огън ще прояде всичко и след него ще дойде Новият свят, Новият Живот. Този огън сега руши хората: всички тези болести, неврастении са все негово дело. Сега може да се уплашите – няма от какво да се плашите. От вас се иска да оползотворите последните дни: докато работите, ще

чакате, както онзи, който чакал господаря си. До последния час ще чакате Господаря си!

Ще работите, докато свършите работата си, и тогава ще кажете: „Заминаваме си и ние – трябва да заминем и да си вдигнем багажа.“ Ще се подготвите и пак след време ще се върнете да работите. Всеки трябва да е готов: да не мисли, че ще умре, но да се приготви да замине и пак да работи. Когато дойде последният ден, ще кажете на света: „Сбогом вече!“ Така, както затворникът казва на останалите сбогом, така ще излезем и ние от тези затвори и ще влезем в Божествената Свобода.

Казва Христос: „*Отивам при Отца Си, отивам да ви приготвя място. И когато ви го приготвя, ще дойда да ви взема. Който е готов, ще го взема, а някои ще оставя. Където съм Аз, там сте и вие.*“

Сега въпросът е, когато дойде Христос, за пример довечера или още сега, Той ще ви вземе ли, или ще ви остави? Ще влезете ли вътре, или ще останете вън? От кои девици сте вие[175]? Казвам ви, че всеки от вас ще опита себе си, съзнанието си, душата си. Опитайте се, проверете маслениците ви имат ли масло. Не се самоизмамвайте: масло трябва, масленицитe ви трябва да бъдат пълни! Пък на света няма какво да му говорим, той и така ще си отиде. Когато дойде огънят, хората ще разберат. Ако им кажем сега, че идва огън, те ще си помислят: „Извеяни са тези хора, ние ще си ядем и ще си пием.“ Нищо не говорете на света. Разумните ще разберат, а неразумните ще ядат и пият до насита. А когато влезете в Новата култура, ще дойдат и Любовта, и Мъдростта.

Сега някои от вас схващат буквално, когато говоря за онзи свят, и казват: „Душата ще се мъчи и има да пъшка, докато излезе от тялото.“ Много лесно може да излезе тя от тялото: само горната

[175] Притчата за десетте девици (Мт, 25:1–13).

черупка ще падне и тя ще излезе – млада, весела, бодра. Ще бъде като пеперуда и ще се освободи от това тежко тяло. Сега тялото ни е тежко, подобно на окови и букаи[176]. Душата е в затвор със стражари и раирани халати: когато влезете вътре, няма да ви оставят с вашите дрехи, а затворнически ще ви дадат[177]. Не, собствените наши дрехи трябва да останат за в бъдеще!

Сега, когато попитат свещениците, те казват, че Христос няма още да дойде. Според тях още триста години остават, а след тях още триста години ще измислят, защото който има да плаща, просрочва постоянно падежите.

Възлюбете Господа! Възлюбете се усърдно един друг от чисто сърце! Не се поддавайте, регулирайте двете течения на своето съзнание! Аз ги наричам черния и белия младоженец. Не слушайте черния младоженец – белия слушайте!

Черният има черни мустачки, черни вежди, носи бели елегантни ръкавици, лицето му е много разумно, но отвън той има маска. Свалите ли я, лицето му е черно. Той е облечен по най-новата мода, думите му са претеглени, без дефект, но са като ножа на гилотината – влезеш ли под него, главата ти отива. Като върви, хората казват: „Колко е спретнат, красив, но ноктите му...“ Каква е душата на този младоженец се познава по ноктите му.

---

[176] Букаи (ост.) – окови.

[177] Тялото като затвор за душата е позната алегория още от древността. Платон в диалога „Федон“ споменава, че още от времето на Питагор (Тайното учение) има подобно разбиране. В **82/е** Сократ казва: „Устремените към знание, чиято душа е завладяна от философията, разбират, /е/ че душата им е напълно прилепена о тялото и окована от него, че принудена да гледа към съществуващото не със собствените си очи, а през него също като от затвор, тя е заставена да кръжи в пълно невежество. Благодарение на философията те съзират силата на този затвор, че тя се поражда от страстите и че затворникът е главният причинител на затварянето.“

Аз следя и млади, и стари: и в тази Окултна школа трябва да ви се покаже как двамата младоженци раздвояват погледа у човека, за да се научите какво нещо е раздвояването. Те двамата идват и се борят в очите на човека: единият и другият се раздвояват в погледа му и се явяват два вида светлинни лъча. Аз ги наричам черен и бял лъч. Черният лъч пада надолу и тогава човекът, който разговаря с теб, все надолу гледа – раздвоен е. Погледът на очите трябва да се бори, докато светлината му стане еднаква, без никакво раздвояване. Аз наричам това раздвояване на съзнанието. Какво трябва да разбираме под това – тук пак работи същият полярен принцип.

За в бъдеще Господ ще ви се изяви. От това гледище на съзнанието Бог и сега ви се изявява. Ние всички можем да имаме такова съзнание. В този момент, ако имаме воля, всички можем да се трансформираме, да влезем в това ново положение. Може да чакате още две хиляди години, а може да ги съкратите и на един месец. Може да се върнете у дома си възродени, да снемете всичкия си товар.

Аз вчера направих опит с една сестра, която сега е между нас. Тя лежи и пъшка на леглото, болна е. Казвам ѝ: „Нали вярваш в Бога, кажи на тази болест, че си мобилизирана, и трябва да те остави. В Природата няма болести. Понеже отиваш да служиш на Бога, а в Бога има пълна хармония и в Него всичко изведнъж става, отречи болестта и направи един опит. Постави волята си в действие!“ От тази болест сестрата беше отпаднала духом, но когато ѝ казах тези думи (казах ѝ и други думи, които пред вас премълчавам) и излязох, тя се изправи вече на краката си и болестта отстъпи.

И на вас казвам, че сега всичко можем! Бог, който живее в нас, всичко може. Понеже ние живеем в Него, всичко можем чрез Него. Можем не за в бъдеще, сега всичко можем да направим! И все още

някой си казва: „Чакай, чакай, недей, още си млад!“ – Не, речено и сторено, никакво чакане!

Аз бих желал сега с вас да направя един опит, но трябва всички да се освободите: един вярва в баща си, друг – в България, трети – в държавата, в поповете и т.н. На всички вярата трябва да е в Бога на Любовта, който е Светлина. И не само Той може всичко да направи, но и ние можем всичко на направим. Сега вече във вас се поражда мисълта: „Можем, можем!“

Можем ли? Можем! Някои от вас са имали опитности, преживявали са подобно състояние, при което впрягат волята си, но после се разколебават. Често за пет-десет минути запазват това състояние, но после пак го изгубват. Речено-сторено: това състояние да бъде постоянно! Разбира се, когато дойде това състояние, няма да излезем извън себе си, а то ще бъде едно вътрешно интензивно преобразование и самопознание. Ще бъдете смели и решителни! Без решителност не може.

Сега вие, последните, защо останахте след всички на събора? Какво очаквате – последно благословение ли? Какво е това последно благословение? Аз последно благословение не давам, но ви питам: сега вие готови ли сте да възприемете цялата Божия Любов? Някои ще кажат: „Можем малко, Господи.“ – Не, всичко или нищо! Цялата Божия Любов ще възприемем в себе си и ще разберем Господа така, както Той ни разбира.

Когато Христос изведе своите ученици на гората и се възнесе, те се зарадваха, но пак се яви у тях съмнение. Той им показа начин да се трансформират, а те със своята нова философия започнаха да разискват дали нагоре е отишъл, как е отишъл – и накрая Го изгубиха. Христос им показа начин да се трансформират от едно състояние в друго, но учениците в своите разсъждения изгубиха

ключа. И сега говорят, че нагоре е отишъл, но това *нагоре* не е във вашите измерения. Казва Писанието, че като се издигал, издигал, дошъл до едно място, където облаците Го взели и се изгубил отпред лицето им. Това изгубване показва съмнението. Когато се изгуби, учениците Христови не можаха да проследят Неговото отиване зад облаците, Неговото отиване до Царството Божие.

И действително – сегашният християнски свят само до облаците Го вижда, а зад облаците нищо не може да види. Сега от това, за което ви говоря, вашето сърце още не е засегнато, умът ви е в едно напрегнато състояние, намирате се в недоразумение. Това е настроението на вашето съзнание, което още не е засегнато. Съжденията, които приемем от вас, са дисхармонични, тъй както и пеенето ви. Жените пяха половин тон по-ниско, а мъжете – половин тон по-високо. Дисонанс имаше в днешното изпълнение на песента *Благославяй, душе моя, Господа.* Не трябва да се слива това *Благославяй...*

Трябва Чистота, Чистота, абсолютна Чистота!

Това е първото нещо:

Абсолютна вътрешна Чистота!

Абсолютна вътрешна Светлина!

Абсолютна вътрешна Свобода!

Бъдете свободни от всякакви подозрения, от съмнения и кажете: „Заради Господа съм свободен, заради Господа за мен всички въпроси са решени.“ Най-трудното положение е това.

Нали Христос едно време тук е говорил? Думите Му са тук затворени – в Евангелието. Ако сега го отворя, знаете ли какво ще ви се падне? Сега ще го оставя само да се отвори, няма да го отварям аз.

(*Учителя държи леко-леко Евангелието и то се отваря на страница, от която Той чете*: *„Истина, истина ви казвам, че вие ще*

възплачете и възридаете, а светът ще се зарадва. Но скръбта ви ще се замени с радост.“ Йн, 16:20)

Амин! Един пример има, подходящ за вас: отшелникът светия, когато ходил на Небето, видял, че само един камък не стига на зданието...

(*Учителя повторно отваря леко Евангелието и отново се пада горният стих. Един брат пожелава сам да направи същото и отваря на Откровението, 14 глава, 1-ви стих: „И видях: ето Агнецът стоеше на планината Сион и с Него 144 000, които имаха името на Неговия Отец, написано на челата си.“ Братът повторно отваря на Послание до римляните, 13 глава, а след това – за трети път – на Евангелие от Йоана: „Вярвайте Ми, че Аз съм в Отца и Отец Ми е в Мене.“ Йн, 14:11*)

Беседа, държана на 3 септември, неделя, 1922 г., Търново

АЗ СЪМ ВРАТАТА НА ОВЦИТЕ

Тогаз пак им рече Иисус: Истина, истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците. Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха. (Йоан 10 : 7-8)

Ще ви прочета 10-а глава от Йоана. Ще взема седми и осми стих: „*Тогаз пак им рече Иисус: Истина, истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците. Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници; но овците ги не послушаха.*“

Върху тези стихове мнозина са се спирали и са давали разни тълкувания. „Всички, които са дошли преди Мене“ – казва Христос. Кои са тези *всички*? Каквото и да е – било то човек, философия или учение – всичко в света, което иска да ви отнеме Истината, не носи Любов. Всички те са крадци и разбойници.

Първият акт, първото нещо – това е Любовта. Следователно, ако дойде някой и ви каже, че преди Любовта има нещо друго, което да я предшества, той е крадец и разбойник. С такива крадци са пълни светът и църквата. Всеки, който ви каже, че и без Любов може да се спасите, лъже ви. Могат да ви кажат, че ако подложите тялото си на изгаряне, спасението ще дойде: лъжат ви. Спасението е акт само на Любовта. А какво означава вярата? Вярата служи като условие на човека да победи, защото само интелигентният, разумният човек може да се спаси. Затова се казва: „Повярвай!“ Кой да повярва? – Само интелигентният. Кой още? – Болният. Онзи, който има вяра, може да

се излекува, но който няма вяра, не може. Там, където няма интелигентност, Любовта не може да се прояви в своята форма.

Сега всички църковници без разлика учат, че спасението е в църквата. Това е квадратна лъжа. Спасението е в Любовта, а Любовта е Бог. Спасението е в Бога – това е най-вярното.

Ако аз мога да ви избавя от някоя болест само за два-три дни или за един месец, или за една година, това не е спасение – това е залъгване: болестта пак се явява. Спасението е онзи велик акт, когато човек се освобождава от смъртта. Всички онези хора, които проповядват спасение, имат ли Любов? Бих ги попитал проповядват ли безкористие. Искам проповедниците, които проповядват Любов, първи да дадат пример и да работят без пари, защото това е свещен труд.

Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници." Това означава, че всички онези, които проповядват, че е възможно спасение без Любов, че спасението е само в църквата, че спасението е в дома, че спасението е в жената или в децата, крадци са и разбойници. Днес все така се проповядва. Мома ще се жени за някой момък, съберат се старите и говорят: „Ти си млада още и не разбираш – може да не обичаш сега момъка, но после любовта сама по себе си ще дойде." – Лъжат я. След това попът в името на Любовта и в името на Господа ги венчава. Лъжа е това! Любовта по този начин не идва.

Всяко нещо в света, което се извършва без Любов, е престъпление. Съвременните бракове са място на блудодеяние. Какъв живот искате, когато двама души се събират там, където Господ отсъства? Какъв брак ще излезе от това? В света все престъпници ще се народят, защото без Любов се раждат. Посейте едно цвете на сенчесто място и ще видите какво ще стане с него. Няма ли да израсте

много хилаво? Мислите ли, че някое дете може да израсне без Любов? В душата на майката трябва да гори онази Божествена Любов, която да се предаде към душата на детето. Тогава тя ще е сигурна, че от него ще излезе истинско дете. Тази Божествена Любов трябва да гори в душата на всички проповедници и свещеници.

От тези думи някои могат да се докачат. Казвам: вие докачихте Любовта и ние ще ви докачим. Вие говорите на света големи лъжи, че без Любов можело. Светът може да се възроди само чрез Любовта. Няма ли Любов, страданията ще се увеличават, болестите ще дойдат. Защо? Защото Господ Го няма.

Сега, когато някой православен говори върху същността на истинската вяра, той твърди, че тя е в православието. Евангелистите настояват, че те били най-правоверните. Моето учение е Учение на Любовта. Не защото аз го проповядвам, а защото Бог е в Любовта и защото от опит го зная. Опитайте и ще видите.

А сега какво ни проповядват? Слагат ни юлар. Селянинът казва на вола си: „Хайде, дий, дий – като изореш, ще има много ечемик, довечера ще има добра храна.“ Но накрая, след като изоре, затварят вола в дама, а селянинът разговаря сладко с жена си и децата си и казва: „Дадох на вола малко храна, нахраних го.“ Не, ние – пасомите на тази църква, не искаме да бъдем волове и да ни връзват с въжета. И аз казвам, че воловете трябва да се засрамят. Овца, която не захвърли собствения си юлар, аз ще я порицая. Така е заповядал Господ – овцете и говедата да не стоят в домовете, а да отидат в гората. Каквато и вода и сено да ви дават, идете в гората – там е добрият Пастир – Той ще ви води. И знаете ли какво ще стане с вас? Оковите, които имате сега, ще паднат. Сърцата ви ще станат свежи и топли, умовете ви – светли и ясни. И ще кажете в душите си: „Слепи бяхме, но сега виждаме.“

Аз ви призовавам: опитайте Любовта – сега е благоприятното време! Христос посочва качествата на крадеца и казва, че той не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. С други думи, след като те ограби, той ще те заколи и погуби, т.е. ще те изяде.

Следователно какво е предназначението на съвременната религия? Тя е един метод, една форма, чрез която се проявява Божията Любов. След като роди детето си, майката трябва да го окъпе и нахрани. От качеството на майчиното мляко зависи бъдещият живот на детето. А млякото на майката се определя от мислите, които са минали през нея. Не е достатъчно само кърмачката да има мляко, но тя трябва да вложи в него най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства, най-хубавите си действия. Тогава нейното дете ще бъде най-хубавото.

Питам сега свещениците, които са присвоили това Слово, ще кажат ли на хората най-великата Истина? Аз заявявам: абсолютно никаква лъжа, в Бялото Братство не се позволява нито бяла, нито черна лъжа!

Без лъжа може ли? Може. Кажете ми кой досега е прокопсал с лъжа. Оставете в една бетонирана стена малка дупчица, през която да минава вода, и ще видите, че тази вода за една година много нещо ще направи. Тогава мислите ли, че една малка лъжа, оставена във вашия характер, няма след години да съсипе живота ви? Ще запитате може ли светът да съществува без лъжа. Може. Бог създаде света без лъжа, а ние създадохме гражданството на лъжата и твърдим, че тя е почтена.

Никакво извинение няма за лъжата. Човек, който лъже, е страхлив, а страхливият човек няма Любов. Казва се в Писанието, че Любовта изпъжда всеки страх навън. Следователно страхливият човек е човек с лъжа. Мястото на лъжата е място на всички престъпления. А сега, въпреки че искат да се изправят, всички казват, че светът може и

с лъжа. Кога в съвременното общество говорим Истината? Аз ще ви кажа кога да говорите Истината.

За пример ти си кравар, издоил си преди пет-шест дни десет килограма мляко, приготвил си от него масло и отиваш в града да го продаваш. Питат те днес ли си приготвил маслото и ти отговаряш, че днес. Не, кажи си истината, че е отпреди пет-шест дни... При друг случай носиш на пазара брашно, което си смлял преди три-четири месеца. Питат те скоро ли си го млял и ти твърдиш, че тези дни си бил на воденицата. Кажи си истината. Защо не признаеш, че преди четири месеца си го смлял? Ученик си, учителят ти задава урок и те пита дали си го научил. Ако си го научил, кажи си истината: ако разбираш задачата, е добре, ако ли не – кажи си истината.

Следователно във всички наши отношения трябва да говорим Истината. Тогава каква е мисията на един свещеник? – Да свети. Питам сега: това, което е заложено в съвременната църква и се проповядва от свещениците, в кой кодекс на Божествената книга е записано?

Често ме питат, когато влизам в църква, паля ли свещи. Отговарям, че не паля. Кандило гори ли в къщата ми? – Не, моето кандило всякога гори. Имам една свещ и всеки може да чете на нея. Не е ли по-добре нашите умове да са свещи и всякога да горят? Не е ли по-добре сърцата ни да са кандила? А тези външни кандила и свещи, които палите, не са истински: аз ги наричам волски опашки. Мислите ли, че като запалите на Господа волска опашка, ще се спасите? – Не. Мислите ли, че като запалите на Господа кандило, ще се спасите? – Не. Ако запалите вашата свещ с Любов, ако запалите вашето кандило с Любов, каквото попросите от Господа, Той ще ви даде. Такава е великата Истина и нека се опита някой да я оспори.

Всичко това ние го прилагаме и призоваваме и вас да го приложите и да го опитате.

Съвременното християнство трябва да излезе от своето езичество. Ако православното духовенство иска да води българския народ, трябва да го поведе към Бога. Само тогава ще се въдвори дух на единство. Но то иска да го води в името на патриотизма, който се нуждае от пълни хамбари и масълце, нуждае се от майки, които да народят деца, за да се бият за отечеството. Това е добре, но къде са сега тези българи, които ще се жертват? Само Любовта може да ги роди.

Следователно трябва да се върнем към онова основно Учение, което Христос е проповядвал на евреите. Те обаче не го приеха и две хиляди години има вече, откакто се разпръснаха по лицето на Земята. И българите мислят, че като не приемат Новото учение, ще прокопсат. Евреите постоянно избиваха пророците и не харесаха Христа. Няма народ, който де е злоупотребил с Любовта и да не е приел своето възмездие. Затова Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене без Любов, крадци са и разбойници."

Сега хората питат защо съвременното младо поколение бяга от църквата. Бяга, защото няма Любов. От друга страна старите, каквито и убеждения да изповядват, казват на младите: „Макар да нямате Любов, влезте в църквата, ожените се!" – Не, нека да имат пълната Любов, преди да се женят. Придобиването на Любовта е женитба. Такава е Великата Истина.

„Всички – казва Христос, – които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници." Днес съвременното християнство казва, че Христос е с него. Добре, след като Христос е с него, защо Българският синод не попита Господа, на Когото уж служи, преди да благослови тази война? И вие, християните, които отивахте на война, попитахте ли

Христа дали да се сражавате? Ще кажете, че сте го вършили за отечеството. Кой от вас отиде да пита? А всички твърдите, че сте християни. Издаде се един указ и отидохте да служите не на това, което казва Господ, а на онова, което казваха хората. Искат да ни убедят, че първо трябва да се подчиним на държавата, а после на Бога. Нашето първо задължение е да имаме абсолютна Любов към Бога, а после към държавата. Така е учил Христос. И всички държави и народи, които влагат този принцип в законите си, могат да просъществуват, могат да имат законност и верую.

Второто нещо, което казват за Христовото учение е, че то не би могло да се приложи, защото Господ е говорил само на еврейския народ. Господ е говорил и на други народи и това аз мога да го докажа. Ако евреите бяха действително избран народ, защо не приеха Христа? Ако някоя мома избере момък, който ѝ е прилика, но не го вземе, коя е причината за това? Или момъкът е серсемин, или момата е такава. По същия начин или Христос не беше Христос, та евреите не го приеха, или Учението на Христа не беше Христовото учение, или пък евреите не бяха избраният народ. И Христос им рече: „Не казвайте, че сте само вие чада Авраамови, защото казвам ви, че от тия камъни мога да издигна народ.“

Следователно избран народ е само този, на когото умът е пълен с Божията Мъдрост, сърцето е изпълнено с Божията Любов, а душата – с Божията Истина. Такъв народ е велик, избран народ. В света има само една власт и тя е властта на Любовта! Няма същество, няма дори и неодушевен предмет, който да не служи на Любовта. Никаква друга власт аз не признавам. Няма власт, по-голяма от Любовта! Всяка друга власт се прекланя пред Любовта! Искат да ни убедят, че има и друга власт. Всяка власт е дадена само от Любовта. Където има Любов, там има и власт; където няма Любов, няма и власт. За това не се искат

много доказателства: влезте в един дом и вижте как вървят работите му. Влезте в една държава и вижте дали не куцат работите ѝ. Куцат, разбира се. И дори при наличието на тази Велика Истина искат да ни убедят, че без Любов може. Не, ние всички страдаме от безлюбие.

Сега Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби.“ Следователно Животът произтича от Любовта и само там, където има Любов, има Живот. Какво очакваме ние? Убеждават ни, че щяло да има второ пришествие и дяволът щял да ходи с голяма празна стомна, която отвън щяла да бъде влажна, а отвътре – суха; щом като се приближи някой до нея, дяволът щял да му постави печат.

Подобна празна стомна не се ли разнася и сега по света? Когато дойде някой свещеник, който няма Любов, и започне да ти чете молитва, а ти му целуваш ръка, той не ти ли поставя печат? Римляните узакониха кръста и заповядаха да го целуваме. Не, ние не целуваме този кръст на престъплението. Целуваме кръст, в който има жива душа, жив дух. Така аз тълкувам Учението. Питат ме дали вярвам в кръста. Аз в живите кръстове вярвам, но в сребърни, златни и други не вярвам. Прав ли съм? Някой ще каже, че със своето Учение господин Дънов разрушава държавата. Не, с лъжи се разрушава държавата. Казвам: изхвърлете мъртвите кръстове и поставете живите.

Някои художници рисуват Христос. Те никога не са Го виждали, защото Христос е живял преди две хиляди години, а се опитват да Го рисуват. И после казват: „Този образ е свещен, целуни го!“ И това го твърдят хора интелигентни, завършили богословие или университет. Елате с мене и аз ще ви покажа къде е този Христос! Той е жив, в мнозина бедни хора живее. Някои обичат да залепват пари върху иконите. На тези казвам: „Ела, братко, аз ще ти покажа къде да

залепиш парите си. Залепи ги на някоя бедна вдовица, която ще ти благодари, защото има в момента много голяма нужда. Друг път можеш да залепиш не само пари, а цял чувал брашно или други необходими неща.“

Сега някои се хвалят, че залепили върху иконата на свети Йоан двадесет стотинки. Ако днес дойде Христос, какво ще каже за това? „Тогава пак им рече Иисус: Истина, истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците.“ Когато дойде Христос, всички, които се учат сега, ще бъдат отговорни за делата си. Сега, когато говорим Истината, някои могат да се обидят. Нека се обиждат: ние ще им покажем, че пътят, по който вървят, не е Пътят на Любовта.

Единственото нещо, с което може да спасите този народ, е Истината. Говорете Истината в Любовта Божия, не се страхувайте! Говорете и за тези кръстове като за живи образи. Когато нямаме живи образи, започваме да почитаме разни идоли наместо тях. Ако имаме живия образ на Христа, ще има ли нужда да почитаме всички тези икони? Да не се заблуждавате: трябва да знаете, че самият Христос е проявление на Любовта и вие може да имате този жив опит. Христос днес ви призовава и в това е вашето спасение, вашето бъдеще. Ако искате домовете ви да бъдат съградени върху канара, съградете ги върху основите на Любовта. Ако мислите да ги съградите по друг начин, ще дойдат всички нещастия. Бог да поругаем не бива: онова, което Той е поставил, ние не можем да го изопачим. И всеки свещеник, всеки пророк или пък самият аз, ако изопачим една Истина, ще бъдем приковани на кръста.

Бих желал всички живи кръстове, върху които са запалени тези кандила и свещи, да се приближат към Господа на Любовта. В Писанието се казва: „Земята и небето ще приидат, но докато хората не приемат Любовта, нищо няма да се измени.“ Когато човек се спре

пред вратата си, трябва да каже: „Любовта на Бога, Който живее в мен, ме заставя да говоря Истината.“ Вие сте православни, но ако искате да бъдете истински православни, приложете Любовта. Ако не приложите Любовта, не сте православни. И свещениците, ако искат да бъдат истински свещеници, трябва да приложат Любовта. Когато Христос дойде и намери свещениците и членовете на църквата, лишени от Любов, ще ги уволни. А тези, които намери, изпълнени с Любов, ще бъдат почетени и ще вземат участие в Неговото Царство. На тях ще каже: „Елате вие, от Отца благословени, и приемете това, което е за вас!“

Сега и аз ви призовавам като мои братя: приложете Любовта, опитайте я като един жив опит и от това, което научите, не се бойте! Само така вашият живот ще се осмисли. След петдесет-шестдесет години ще ви повикат на онзи свят, а там български закон не съществува. Там няма да се интересуват българин ли си, или не, а първото нещо, което ще те питат, е дали си бил член на Божията Мъдрост, Любовта посещавала ли е сърцето ти, Истината живяла ли е в Твоята душа. Ако всичко това е било в тебе, душата ти ще се отвори пред свети Петър и ще кажеш: „Ето, отварям ума, сърцето и душата си.“ А той ще те покани: „Влез вътре, ти си член на Царството Божие.“ Но ако не отвориш ума, сърцето и душата си, не си член на Царството Божие.

Когато дойде Христос, ще попита: „Ти приложи ли Божията Любов?“ – Тази Любов ме застави да сляза на Земята и да покажа на хората, че единствено с Любов може да се живее. Това е Учението: всички народи могат да живеят само по Любов и само така могат да се споразумеят. Дойде ли Любовта, работите ще се уредят напълно, защото във всинца ни ще има надпреварване. Може ли да се промъкне крадец в едно общество, където всички се надпреварват да

се жертват? – Никога. Това общество ще бъде общество на Любов, Мир и Радост. Това е Любовта, която е започнала да действа.

Христос казва, че Той е вратата, през която ние трябва да влезем. Това са думите, които Христос говори днес. Ако съвременните общества и народи чуят и приложат това Учение, Европа ще бъде спасена. Ако не го приложат, Европа е загубена. Това го съзнаваме всички. Затова всички съвременни духовници са поканени да се сплотят, да проповядват Любовта, да проповядват, че и без войни може да се живее. Ако свещениците направят това, съвременната култура може да се спаси и по един мирен начин да премине от едно състояние в друго. Но ако не проповядват по този начин, те трябва да осъзнаят, че при една втора война Европа и нашето бъдеще са изгубени.

Христос казва: „Всички, които са дошли преди Мене, крадци са и разбойници." Ние желаем всички да станат врата на Царството Божие – така, както е Христос. С всеки православен, с всеки евангелист можем да се споразумеем, като проповядваме Божията Любов. Не искаме да ги правим наши съмишленици – нека си стоят настрана, но им казваме: „Стойте в Любовта!" За Любовта се изисква дълго време за приготовление.

Този Христос, за когото ви проповядвам, е на Земята – ходи и посещава църквите, но още не Го познават. В една известна църква в Америка държал проповеди доктор Гордон[178]. По повод на едно свое видение той написал знаменита книга за Христа. Сънува една вечер,

---

[178] Джеймс Логан Гордън е роден във Филаделфия, Пенсилвания, на 28 март 1858 г. Той е доктор по богословие, утвърден пастор в Първа конгрешанска църква. Дванадесет години работи в ИМКА (Young Men's Christian Association) като секретар в Бруклин и Бостън и като държавен секретар в Кънектикът. За него Учителя говори и в други беседи и много вероятно да се познавали лично, тъй като са почти връстници. Голдън е работил точно на тези две места, където е учил и Учителя по онова време в Америка.

че църквата му е пълна със слушатели, приковали вниманието си в проповедта. Изведнъж гледа, че в средата на църквата стои един човек, за когото няма място. Когато слиза от амвона, запитва съмишлениците си: „Кой беше този, който стоеше прав сред църквата?“ – Че Той беше Христос! Христос веднъж идва в неговата църква и за Него не се намира място.

Колко пъти Христос е посещавал църквите – и за Него не е имало място! За Христа още няма място и в сърцата на хората. Дори и вие, когато ви говоря за Любовта, се питате дали е вярно това учение. Ние познаваме Христовото Учение! Ако приложим Любовта, ще придобием една магическа сила, която ще ни донесе всичкото благословение. Не тази любов, която имате, а Живата Любов, която слиза от Небето, приемете! Тази Любов и държавници, и социалисти искат да я приложат като принцип на братство и равенство. Всички те искат Любовта Христова. А там, където хората се отклоняват от това учение, идват всички насилия. Христос казва: „Аз съм вратата.“ Където е вратата, там е Любовта. Приемете ли я, ще имате бъдеще и вие, и вашите деца.

Желая Господ на Любовта да ви посети, желая тази Любов да запали вашите сърца, да просвети вашите умове; желая тази Любов да изпълни вашите души, за да разберете Великата Истина, която се крие във вас.

Беседа, държана на 10 септември, неделя, 10 часа, 1922 г., Търново

ПРАЗНИКЪТ НА ТРУДА[179]

Тази година всеки наряд изисква по-голямо съзнание. Както преди, така и сега вие се спъвате в буквата на нещата и затова не можете да се ползвате. Всички тези думи, които ви са дадени, трябва да ги посадите, за да станат живи дървета. На изречението от наряда: „*Да сме чисти като живата вода и като Светлината*“[180], трябва да се постараете да разберете смисъла, който Духът крие в него. Също така се изисква малко повече труд, за да научите движенията и да ги усвоите.

Сега всички вие сте заети със свои и чужди работи, които в бъдеще няма да ви ползват. Когато едно малко момиченце се занимава седем-осем години със своите кукли: повива ги, развива ги – какво се ползва? Куклите няма нито да пораснат, нито да оживеят. Питам ви: каква е задачата на куклите? Всичките ви работи на Земята са само едно упражнение, т. е. те не съставляват нещо съществено.

---

[179] В САЩ и Канада отбелязват Ден на труда (Labor Day) в първия понеделник от септември. Празнуването започва през 1882 г. и възниква в резултат на желанието на профсъюза да осигури свободен ден за „трудещия се човек“. Днес Денят на труда продължава да се празнува предимно с почивен ден и за мнозина бележи символично края на лятото. Празникът става официален през 1894 г, последната година, в която Учителя пребивава в САЩ. В съборната беседа „Върху задачите на Школата“ от 25 август1922 г., държана от 16:30 ч. той обяснява по-подробно защо избира този ден и защо го нарича именно така: „Ще определим ден, в който ще започнем работата [в новооткритата вече Школа], ще го направим Празник на труда. Ще го отпразнуваме. Ще го знаем всички. Девети септември, т. е. 22 септември по нов стил, ще определим като ден, когато ще започне трудът – Празник на труда.“

[180] Това е утринният наряд, даден от Учителя на 25 август 1922 г. в 5 ч. Упражнението представлява изпяване на определени думи, придружени с движения на ръцете. Конкретните думи, споменати тук, са следните:*Да сме чисти* (ръцете напред); *Като живата вода* (същото положение); *Да сме чисти като живата Светлина* (същото положение). За същото упражнение от наряда става дума и в следващото изречение. Всички следващи цитати в курсив до края на беседата са все оттам.

Животът идва от друго място – от Бога. Вие мислите, че в храната е Животът, но храната е само проводник. Ще дойде време, когато Господ ще ви дава тази жизнена сила и по друг начин. Следователно, вие сте свикнали да мислите, че същественото се съдържа в страничните неща. Искате да се осигурите на Земята, но единственото осигуряване се намира само в Божията Любов. Ако имате Любовта, всички други работи могат да се извършат отлично. Но досега вие още не разбирате Любовта: виждате погрешките на хората, лесно се съблазнявате във всичко – това не е Любов. Гневите се, злопаметни сте, не можете да си простите, не можете да забравите старите си дертове, и въпреки това идвате на събор. Дори този наряд не можете да изпълните.

Любовта премахва всички недоразумения. Вие не служите на хората – вие служите на Бога. Щом дойдем до Бога, няма какво да се плашим: Нему дължим всичко! Трябва да бъдем съзнателни и доволни, когато изпълняваме един наряд. Когато изпълнявате днешния, какво ще се ползвате? Разбирате ли думите: „Вие, които желаете да се приближите при този камък на Любовта, отхвърлете всяка злоба и всяка лъст, и лицемерие, и завист, и всяко одумване." Направили ли сте го? Вярвам, че не сте го направили, но ако не сте, Господ ще го направи заради вас. Ако мислите да служите на вашето тяло, Той знае какво да направи. Когато заровят някой човек, който служи на тялото си, след една година само голи кости остават от него. Мислите ли, че за вас Господ ще направи изключение?

„Отхвърлете всяка злоба и всяка лъст[181]*, и лицемерие, и завист, и всяко одумване. Пожелайте като новородени младенци чистото словесно мляко, с него да порастете."*[182] (I Пет, 2:1,2)

[181] Съблазън.
[182] С този цитат от Евангелието започва същият утринен наряд от 25 август 1922.

От днес трябва да сложите точка на старото. Досега можеше, но сега вече, като на ученици на Окултната школа, не се позволява абсолютно никакво одумване. Един човек, който е живял и грухтял като прасе в кочината, невъзможно е да припка като теле край чистите извори: по-далече от кочината не може да отиде.

Питам: защо да не може да заживеете един чист и свят живот? Заблуждение е, ако мислите, че щом заживеете по Бога, вашите работи за в бъдеще ще се развалят. Не, именно с вашето неживеене по Бога работите ви се развалят: ставате неразположени, обезсърчавате се, твърдите, че не ви обичат. Не е въпросът тебе да обичат, а ти да обичаш. Когато си болен, какво те ползва това, че другите хора са здрави, че ходят и работят? Чуждите добрини не могат да ви ползват. Това, което ще ви ползва, е вие да се учите, вие да бъдете добри. За вашето бъдеще е необходимо единствено да се учите, нищо повече? Ние не ви учим на калугерски живот, а това Учение е като един занаят. Целта е това, което знаете, да го владеете така добре, както един колар, абаджия, гайдар или цигулар.

„Понеже вкусихте, че Господ е благ; при Когото идвайте като при камък жив, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен.“ (I Пет, 2:3,4)

Следователно хората отхвърлят това Учение. Те вече са го отхвърлили и видяхте на седемнадесети септември по какъв начин си уреждаха работите[183]. Ако не приемете Любовта, същото ще стане и с

[183] На 17 септември 1922 г. България е на ръба на гражданска война. Новосформираната опозиционна коалиция на Конституционният блок организира голям събор в Търново на тази дата, в който трябва да участват повечето негови лидери. Под предлог, че провежда конгрес на производители на захарно цвекло, правителството събира в града на същия ден тълпи от земеделци, които се саморазправят физически с водачите на опозицията. Много от последните са арестувани, а други напускат страната. Има кръвопролития и жертви главно от страна на опозицията.

вас, защото една горчива дума, която се изрича, може да разбие сърцето или да пукне главата.И в Духовния свят има счупване на глави.

„И вие като живи камъни зидайте се на дом духовен, на свещенство свято, да принесете жертви духовни, благоприятни Богу чрез Иисуса Христа на Любовта."

Мислете как ще дойде тази Любов във вас. Младата мома как ще привлече своя възлюблен? – Най-първо нейното сърце се запалва и разгорещява. Как очаква майката своя син, който е излязъл вън да работи? – Тя запалва огън и с туптящо сърце го очаква.

Духовните хора сега седят със скръстени ръце в непометените си къщи, гледат и чакат възлюбленият да дойде и да уреди всичко. Те приличат на онази българка, която не отишла за вода, защото валяло дъжд, а чакала мъжът ѝ да си дойде, та него да изпрати, понеже бил вече мокър. Това е учението на евангелистите, които казват: „Когато баща ми умре, ще ме остави наследник: неговата крава всичко ще оправи." Такъв волски живот ние не искаме. В Божествената книга е писано, че всички Божии синове ще работят на общо основание, и то без пари. Който иска да бъде Божий син, ще работи, пет пари няма да взема и ще благодари на Бога, че му е дал живот и здраве, за да пребивава в Неговото Царство.

Да допуснем, че вие виждате погрешките на другите. Какво ще ви ползва това? Гледайте своите си погрешки! Сега аз символично ще изясня този проблем, понеже в окултната наука не се позволява да се говори за отрицателни работи.

Да допуснем, че някой ваш другар има въшки на главата си; вие започвате да го подигравате, всички наоколо се научават и казват: „Той има въшки, пазете се да не прихванете!" А вие как изчиствате вашите въшки? Ще му кажеш: „Братко, едно време и аз имах въшки –

ела, вземи този гребен, вчеши се и кажи: „Моята глава не е място за въшки." После ще събереш животинките в шишенце, ще ги пренесеш на тревата и ще им заповядаш: „Тук ще пасете!"

Сега всички ваши погрешки са все такива паразити. Наместо въшки и гниди в главата ти, не е ли по-добре овца да блее в двора ти, или пчели да жужат в кошера ти? Всички лоши мисли са живи същества. Защо идва една лоша мисъл? Защото нещо я привлича. Трябва да отбираме само полезните животни.

При изпълнението на тазгодишния наряд вие ще проверите колко воля имате. И преди ви казах: всички ще имате диамантена воля!

Първите думи от наряда[184]:"*Благословен е Той*", означават, че вие започвате днешния ден.

Думите „*Който ни благославя*" подразбират, че само Онзи може да благославя, Който е Любов.

По-нататък следват изразите: „*Бог на Любовта*" и „*Благословен е Той*".

Защо вдигате вашите ръце? Защото не се позволява произнасяне на молитва със спуснати ръце. Във вашите молитви вие само клякате, ставате и говорите: „Господи, ние сме големи грешници; Господи, Господи, молим Ти се!" Това не е никакво клякане. Когато твоят брат страда, иди и клекни при него, събуй обущата му, измети му. А другото е попско, византийско клякане. Господ не се нуждае от вашето клякане и ставане.

Когато вдигнем ръцете си, които Господ ни е дал, ще кажем: „*Благословен е Той.*" Както птицата хвръква, за да си намери храна, така и вашите ръце да са готови за работа. Като на ученици ви казвам: може да задържите вашите стари възгледи, но нищо няма да

[184] Същият утринен наряд, за който стана дума и по-рано.

придобиете от тях. Ще напуснете старото, така както събличате стара дреха. Една булчинска дреха може да е много хубава, може с нея да са се венчавали баба ти, майка ти и ти самата, но ако се е окъсала на деветдесет и девет места, мислите ли, че вашата дъщеря ще се ожени с нея? Не, на дъщеря си ще скроите рокля от нов плат, разбирате ли!

Така и за живота, който искаме да посветим на Бога, няма да се обличаме с тези скъсани дрехи и вярвания. Не, ще се върнем при Него и ще Му кажем: „Татко!“ Как ще се явим пред Лицето Му? Когато влезеш при Учителя си в клас, какво ще му кажеш? Някой благочестив ще седне, ще сложи ръце на гърдите си и ще въздиша: „Господи, Господи, помилуй!“ Но в училището не минава „Господи, помилуй“. Учителят ще каже: „Иване, стани и кажи урока си!“ Ако отговориш, той изважда тефтерчето си и записва, ако не – поставя ти единица и ти казва да седнеш. Господ няма да те помилва, а ти сам ще станеш, ще си кажеш урока и няма да се извиняваш. А ако не си знаеш урока, ще признаеш точно причините, поради които не си го научил. Ходил си, забавлявал си се някъде, а искаш да излъжеш Учителя и казваш: „Господи, ние сме грешни.“

Господ ни е дал Живот, за да се учим. За да живее, човек цял Живот трябва да се учи и само този, който се учи, може да живее. За пример ние приемаме храна, в която се съдържа Живот. Ако имаме Любов, тази храна ще привлече всички Божествени елементи, необходими за съграждане на Новия Живот. Хората не могат да разберат защо трябва да любят. Без Любов идва смъртта, само с Любовта идва Животът – това трябва да го знаете! На онзи, който твърди, че не може да люби, ще му кажа, че постепенно ще започне да умира и ще го сполетят всички неописуеми страдания. Защо? Защото не приема Любовта. Ако баща ти ти е възложил да пренесеш товар от сто килограма за един час или за сто минути, какво трудно има във

всичко това? Трудно е, ако трябва да пренесеш стоте килограма наведнъж. Но ти започни, пренеси първо десет килограма, след това – други десет и т. н., докато пренесеш всичките сто кила, така, както баща ти е поръчал. По този начин вие ще се обновите, а инак ще си въобразите, че сте стари. Небето стари хора не приема – Небето винаги иска млади. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да наследите Царството Божие." Стар човек не може да влезе в Царството Божие. И вие с вашите стари възгледи – така, както сега разсъждавате, не можете да влезете. Законът си е закон! А млад е само онзи, който люби. Това правило ще го знаете – в него няма изключение! Любиш ли, ще придобиеш вечния Живот; не любиш ли, смъртта и болестите ще дойдат в къщата ти.

След като вече сте ученици, трябва да изчезнат от вас всички недоразумения. Аз ще нарека моите ученици „ученици на Любовта", на тях ще възложа тези работи. Така ще се оформят няколко групи:

- едни, които прилагат Любовта – те са ученици;
- други, които се стремят към Любовта – оглашени;
- трети, които мислят за Любовта;
- и четвърти, които в бъдеще могат да приложат Любовта.

Аз бих желал да сте ученици на Любовта. Да имате стремеж към Любовта, да мислите за Любовта или да очаквате бъдещото ѝ приложение, е добре, но вие и досега сте проявявали всичко това. Сега ви остава да бъдете всички ученици на Любовта. Но тази Любов няма да дойде изведнъж. Когато човек изяде първата хапка, тя му причинява известна радост, но не утолява глада му. Тогава той сдъвква втора хапка и отново му е приятно, докато стигне до известна граница, когато спира и оставя за следващия ден. Този човек не казва: „Дай да ям, да ям, че да се свърши тази работа веднъж завинаги през целия ми живот." Питам ви: защо са тези хапки? Един ден, когато

навлезете по-дълбоко в същността на яденето, когато започнете в Школата да изучавате лекциите, които съм говорил, тогава ще се хвърли светлина върху предназначението на яденето и пиенето. Това са вътрешни процеси.

Онези от вас, които желаете да бъдете ученици, ще се учите. Искам само един час работа за Бога, а не целия ви живот. През този един час ще бъдете като честен търговец, който е взел пари назаем и мисли как да ги изплати. А вие, когато влезете в Пътя, казвате: „Я учим, я не учим; може да завършим добре, може и да не завършим." По този начин вие сами себе си лъжете. Аз искам, когато влезете, да кажете: „Ние ще завършим!"

Нарядът започва така: *„Благословен е Той."* Човек трябва да благославя.

По-нататък в наряда се произнася: *„Да сме благи."* Първото изискване е да сме благи. Нали вие все благите неща ядете – плодове, грозде. А което не е благо, го хвърляте настрани. В света съществува същият закон: когато някой се приближава към вас, той ви е дотолкова приятен, доколкото е благ. И към Бога когато се приближаваме, дотолкова сме Му благоприятни, доколкото сме благи. Ако имаме благост, ние сме добре дошли; ако нямаме – идват страдания. Страданията са процес, чрез който се внася тази благост. „Благи, благи."

След това в наряда се казва: *„Да сме силни."* Второто условие след благостта е човек да бъде силен, да издържа. Когато работиш, ръцете ти трябва да бъдат крепки; когато отидеш на лозето, трябва да бъдеш силен, за да вдигнеш мотиката. И животът е една Божествена градина, където трябва да копаеш.

После се произнася: *„Да сме крепки"*, т. е. не само да сме силни, но да има у нас и издръжливост.

По-нататък в наряда се казва: „*Да сме твърди*“, т. е. като те забият на едно място, да бъдеш като кол – нищо да не те разклати. Дървото е твърдо, но измести ли се веднъж, смъртта го очаква. И вие в убежденията си гледайте да бъдете твърди, корените ви да бъдат дълбоко. Разклатят ли се вашите корени, въпросът ви е приключен.

„*Твърди като диамант*“ – това означава нищо да не може да ви надраска: вие ще се врязвате, без да могат нещата да се врязват във вас.

„*Да сме чисти.*“ Три неща изисква тази Чистота: чисти като водата, като Светлината и като Любовта.

После в наряда се казва: „*Нашият закон е чистата Любов.*“ Този е великият закон на Любовта, този е Пътят, който регулира всичко.

„*Нашият път е чистата Светлина. Нашето Слово е Мъдростта.*“ Това означава, че само Божественото Слово говори правото.

„Ние сме всички крепки в Бога на Любовта. В Него ние победихме света. В Неговата Любов ние добихме своята свобода.“ Свободата ще се придобие накрая.

„*Ние сме свободни от закона на смъртта. Необятната Любов ни въздигна. Безпределната Мъдрост ни оживи. И едната неизказана Истина ни възкреси.*“

И накрая, след като една душа е работила, тя въздига очите си и казва: „*Свети Отче на Небето, ние осветихме Името Ти, ние свършихме Делото Ти и въдворихме Твоето Царство. Благословен си Ти отсега за през всичките векове. Амин!*“ *Тези думи показват, че всяка душа, която е завършила живота си, напускайки Земята, произнася тази последна молитва: „Отче, аз свърших работата си, сега се връщам при Тебе да ми дадеш това, което Ти благоволяваш. Амин!*“

Сега, като ученици, ще бъдете добри и весели. Ученикът взема торбичката си, слага в нея книжките си, учи и знае, че баща му е осигурил и храна, и дрехи, а той трябва само да учи. Това, което ще ви спаси и ще ви въздигне, е само учението. Трябва да имате търпение – не мислете, че знаете. Знанието идва постепенно и тази Божествена Любов ще се прояви постепенно. Ако тя се прояви при сегашното ви състояние, вашият организъм ще се разтопи. Телата и умовете ви постепенно ще се приспособяват към Любовта. Вие не можете да издържите дори един миг на интензивна Любов, защото заедно с доброто тя носи и огън със себе си. Може да имате и други някои мисли, които да ви спъват. Тези въпроси ще се разрешат по време на работата ви през цялата година. Догодина ще ви дам нещо по-хубаво. Ще работите, ще проучвате целия наряд, ще следите и ще размишлявате върху това, което е казано. Ще проучвате всичко, което ви се случва в живота.

Вие искате да се осигурите на Земята, но Господ може да похлопа и да каже: „Повикайте едно от Моите деца да се върне от пансиона." Но ако не сте завършили учението си, Баща ви ще заповядa да не ви пускат вкъщи, а да ви изпратят в друг пансион, защото Господ има много училища. Ако се учите, Господ ще ви изпрати в ново училище, ако не се учите, ще ви върне в по-долен клас.

По време на събора забелязах, че когато някой ученик не може да отговори, другите започват да се присмиват. Тогава учителят вика този, който се смее, на урок, но и той не може да отговори. На свой ред другарите му се присмиват. Всички се смеят и всички не си знаят уроците. Подобно е положението, когато някой говори за друг, че имал погрешки. Ако учителят зададе една по-трудна задача, дори и най-способните ученици от класа няма да могат да я разрешат. Те

решават бързо лесните задачи, но в математиката има такива, с които и те не могат да се справят. Има много неща, които не знаете, но това не бива да ви смущава. Когато урокът е зададен правилно и навреме, всеки ученик може да го усвои.

Сега този наряд ви е даден като упътване. Ако работите съзнателно през цялата година, ще дойде Светлина във вас. Аз искам да имате едно вътрешно преживяване. Някой казва, че му е хрумнала някаква мисъл, че някакъв дух му е говорил. Нямам нищо против, светът е пълен с духове. Ако дойдат духове от Бялата школа и ви дадат нещо, това е добре, но има духове вън от Школата, които ви занимават с празни работи. Чета във вестниците как еди-кои си се оплакват, че били бити от привърженици на Блока, но когато дойдат на власт, и те ще постъпят по същия начин[185]. И едните бият, и другите бият.

Вие, които сте в Школата, мислите ли, че и ние трябва така да постъпваме? В Училището на Бялото Братство абсолютно са изключени всички погрешки. Не се позволява на ученик да влезе в клас с ненаучен урок. Ще възразиш, че си женен, че имаш мъж и деца... Женени хора в клас не се приемат. Ще възразиш, че имаш друга работа. Една от най-важните работи е да бъдеш ученик. Най-важната работа е да се учиш – тя е, която ще те ползва, а не другите работи. След като си научил уроците, можеш да излезеш да си поиграеш, но удари ли звънецът, ще оставиш всичко: мъж, жена и деца. Те са само едно забавление. Когато удари за тебе Божият звънец, ще влезеш в клас и ще учиш.

---

[185] „Привържениците на Блока“ са коалиция от опозиционни демократически партии, обединени под името „Конституционен блок“, образуван на 6 юли 1922 г. по инициатива на Андрей Ляпчев и Атанас Буров. Думите на Учителя се оказват пророчески, тъй като съвсем скоро след държавния преврат на 9 юни 1923 г. същите тези сили се саморазправят със земеделците много по-жестоко.

Казвам на един мой приятел от София да дойде вечерта на събрание. – „Ще видя, имам работа.“ Ако тази вечер Господ те повика, няма ли да оставиш наполовина работите си? Щом стане въпрос за Училището, всичко ще напуснеш! Не сториш ли това, ще дойдат и ще те вземат по същия начин. Ще знаете, че законите в Бялото Братство действат без изключение. Когато влезете вътре, ще кажете: „Ако е толкова строго, да не влизаме в Училището.“ Ако останете вън от Школата, ще бъде десет пъти по-зле за вас. Ако влезете в нея, е добре, но ако не влезете, десетократно ще ви побелеят главите и ще кажете: „Де да бяхме влезли!“

Сега искам вие да влезете! Христос е казал: „Моето иго е леко и Моето Учение е приятно.“ Глава на това Учение е Христос, глава на това Учение е Истината. И всеки, който се е учил на него, е придобил знания. Който е последвал Христа, е придобил Живот вечен, придобил е Любовта, придобил е всички Божии добродетели.

Сега по какво ще се отличавате вие в Новото учение? Имам един клас в София и правя опит върху смяната на енергиите. За пример срещна един ученик и му казвам: „Ти си най-големият вагабонтин и негодяй!“ Той ме погледне и се обиди. Казвам му: „Превърни тази енергия! Да видим за колко минути можеш да превърнеш това чувство на обида и да го забравиш.“ Сега аз го обиждам, а утре друг ще дойде да му каже същото. Може да минат ден, два, три, докато той успее да превърне всичко това. Има хора, които десет години не могат да превърнат подобна дума. От вас искам да можете да превръщате такива думи. Когато ти кажа, че си вагабонтин, ще седнеш и ще кажеш: „Господи, аз ще превърна всичко!“ Как ще го превърнеш?

За пример някой те е нарекъл мерзавец[186] – аз ще ви изтълкувам тази дума. Тя означава, че първо трябва да слезеш в долината, да ореш и да сееш – там има условия. После главата ти трябва да се свърже с Небето, а краката ти – със Земята: с главата да си при Бога, а с краката – на Земята. След това трябва да свиеш ръката си и докато не завършиш работата, да не я отпускаш. Най-после, не трябва на хората зло да правиш, а да се качваш и да слизаш от Небето. Това означава да си мерзавец. А който не разбира, се възмущава: „Как така аз да съм мерзавец!"

За ученика всяка дума има особено значение. Кажат ти за пример, че си лъжец. Когато изтълкуваш тази дума, ти ще получиш нейната стойност и ще я превърнеш. Ако някой те нарече лъжец, ти лъжец може ли да станеш? – Не може. Ако някой ти каже, че си много добър, може ли добър да станеш? – Може. Следователно ти трябва да възприемеш и едната, и другата дума, защото това са енергии в света. И Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато кажат върху вас всяка зла реч."[187] Не казва да се радвате, когато ви говорят много хубави неща, когато ви хвалят или посрещат добре, а „когато върху вас рекат всяка зла реч, защото е голяма заплатата ваша на небето". Това е един велик вътрешен окултен закон.

Следователно, не се плашете, когато ви кажат, че сте вагабонтин. Какъвто и да ви нарекат, ще имате Бога пред себе си и ще кажете: „Аз живея в Любовта!" Живеете ли в Любовта, никой не може да ви оцапа. Кажете: „Аз живея в Светлината!" Живеете ли в Светлината, никой не

[186] Подъл, долен човек, негодник. Етимология от стб. мързѣти – да предизвикаш отвращение. Значението на тази дума произлиза от праславянския корен morzъ (мраз), откъдето идва глагола „мръзна" и всичките му производни.
[187] Мт, 5:11, 12: „Блажени сте когато ви похулят и ви изгонят, и връх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради Мене. Радвайте се и веселете се, защото е голяма на небесата вашата заплата: понеже така изгониха пророците, които бяха преди вас."

може да ви заблуди. Кажете: Аз живея в Истината!“ Живеете ли в Истината, никой не може да ви направи зло.

„Да сме чисти като живата вода“ – ако някой неприятел те гони и ти навлезеш стотина метра навътре във водата, той ще се спре, ще те погледа и ще се върне назад.

„Да сме чисти като Светлината“ – неприятелят, който те гони в тъмнината, когато изгрее Слънцето, се уплашва, че ще го видят, и се връща назад. За него светлината е огън и той ще каже: „Аз на скара не се пека“ – и ще те остави.

„Чисти като водата, като Светлината и като Любовта“ – това са три велики сили, начини и методи, чрез които учениците на Бялото Братство се пазят от своите грехове.

Вие трябва не само да идвате тук, но и да учите. Някои идват при мен само да се афектират[188]. Това, което чувстваме, и това, в което вярваме, трябва да го знаем съвършено точно, както един търговец знае точно кой плат е ленен и кой е памучен. Така по време на своето учение всеки един от вас трябва да знае в кой клас е сега. Ако през тази година пожелаете да предадете наряда някому, ще го преподавате седем дни наред. Усвояването не става за един час, а са необходими седем дни. На събора едва го научихте, а искате да го предадете за един ден. Седем дни ще повтаряш, докато приятелят ти научи наряда като теб.

Както виждам, вие сте заспали, а заспали ученици не искам. Всеки, който идва в нашия клас, искам да бъде спретнат и буден. Някой ще каже, че е на петдесет години вече. Ами ако те сравня с Матусал[189], който е живял деветстотин и двадесет години? Спрямо

---

[188] Краткотрайно възбудено състояние.
[189] Матусал е библейски персонаж, син на Енох. Споменат е в Битие, глава 5, 21-27. Според Библията той умира на 969 години и е даван като пример за дълголетие.

него ти си едно бебенце на десет години и едва сега започваш своя живот.

„Главата ти била побеляла.“ Това означава, че си опитен: хубаво е, когато главата ти е побеляла.

„Главата ти била оголяла.“ След като е оголяла, значи е готова за оран: ще впрегнеш воловете и ще ореш. Главата е място за оране. Щом като е побеляла, дошла е Светлината: това показва, че трябва да се учиш. По този начин Господ ти казва: „Ще учиш и на училище ще ходиш!“ А голата глава означава, че трябва да отидеш да работиш.

Казваш: „От мене нищо няма да стане, остарях, не мога да изпълнявам; какво ще се прави, когато се отиде на онзи свят?“ В онзи свят стари хора не искат. Казано е: „Ако не станете като малките деца, няма да видите Бога.“[190] Това означава, че ще се върнеш назад. Няма да мислиш, че си стар, а ще кажеш: „Тази глава не е гола, а в нея има ниви за оране.“ Ако имаш побеляла глава, ще вземеш книгата и ще кажеш: „Време е да се уча.“ Така се тълкуват тези неща. Като ви гледам сега някои с побелели глави, ви казвам: вземете торбите си и право на училище!

Сега ще бъдете бодри и свежи! Когато излезете навън, няма защо да умувате много – ученикът трябва да е добре облечен, изчистен, да започва работата си с пеене, а когато си поплаче малко, да казва, че полива градината си, за да се изчисти. Всеки, който няма Любов, скърби. Който не приеме Любовта, Господ му праща скръб, а който не приеме скръбта, Господ му праща злото. Който и злото не признава, Господ му праща разрушението. За вас, като ученици, това е една дълбока философия, с която ще се освободите от злото. Дойде ли

Според една от версиите името му означава „когато той умре, то ще дойде“, като се има предвид всемирния потоп. Матусал умира в годината на потопа, но не от него.

[190] Мт, 18:3: „Истина ви казвам, ако се не обърнете, и бъдете както децата, няма да влезете в царството небесно.“

скръбта, ще кажеш: „Аз ще повикам Любовта!“ Скръбта е прекрасен дух, който има една много добра сестра на Небето. Кажете ѝ: „Моля ти се, скръб, повикай сестра си!“ И тя ще призове сестра си – Любовта. А когато дойде Любовта във вас, тя ви казва: „Аз имам една сестра – скръбта: тя е много добра, тя облагородява и където влезе, хората се смекчават.“ Злото е закон.

В окултизма ще учите законите. Досега сте учили много работи, но те са вече остарели. Аз искам всички да се подмладите, а вие стоите и казвате: „Остаряхме, за десет години какво сме научили?“ Идвате тук, изправяте се, бързате да се прочете нарядът, а после бягате да отворите дюкяните си. Нарядът бил много дълъг – като че ли той е за мен, а не за вас. След като си изпълнил правилно наряда, работата ти ще върви много по-добре. Ако дойде Любовта в тебе, това е благословение. Знаете ли какво нещо е Любовта? Когато някой търговец влезе в дюкяна ти да купува платове, тази Любов ще отвори сърцето му и вместо да вземе само един метър, той ще напазарува за десет хиляди лева. Това Любовта го прави, с Любовта всичко върви. Няма ли Любов, ще имате загуба.

Тези са моите думи за днес. Сега да слезем и да направим упражненията[191].

Казвам сега: като ученици на Школата трябва да се стараете! Не искам да станете изведнъж съвършени, но ще си поставите за цел да станете такива. Всяко препятствие на

Пътят е едно велико условие, за да се прояви характерът ви и да се усили волята ви. Във всичките мъчнотии аз искам да видя колко воля имате. Диамантена воля се иска от вас! Ето за пример, вече

[191] Вероятно са били на някакво възвишение (хълм), където се е посрещал изгревът на слънцето, а под „долу“ се подразбира самото лозе и вилата, използвани за събора в Търново. Упражненията са новите шест, които са дадени по-рано събора и същите, които и до днес играем.

толкова години поповете вдигат шум. Ако бях като тях, щях да се уплаша, но аз им дадох тук първия урок. Предупредих ги какво мога да направя, а те не го приеха. Но дойде дървото на седемнадесети септември. Аз им казах кое учение е хубаво. А какво представлява старото учение те разбраха – набиха ги и целият град можеше да хвръкне във въздуха. Ако бяха приели Любовта, на седемнадесети нямаше да се случат такива работи. Сега, ако и вие не приемете Учението на Любовта, дърво ще има и пукнати глави ще има. И за вас е в сила същият закон. Ако приемете Любовта, цялото благословение Божие ще дойде, защото всичко в света е само Бог. Когато говоря за Любовта, разбирам, че Бог ще дойде и ще оправи живота. Но когато Бог дойде, ние трябва да бъдем готови да Го приемем.

Когато дойде Любовта, не трябва да се съмняваме. Аз вярвам, че вие всички постъпвате като ученици и не се съмнявате. Абсолютно се изключва всяко съмнение в Школата! Съмнението ще дойде, но вие не го приемайте, а изпитвайте нещата по деветдесет и девет пъти, защото законът гласи, че който се съмнява, прави пакост на себе си. Ако Господ е допуснал греха, това си има причини. Злото не е зло, а е една необходимост за Живота. Греховете на хората са едно благословение за тях. Така разсъждаваме ние.

Нима онзи ученик, който е направил погрешка, трябва да остави цигулката си и да каже: „Учителю, прости ми!“ Учителят ще му рече: „Не изпускай цигулката си и слушай аз как свиря.“ Той изсвирва с лъка си музикалния тон чисто и ясно и подканя ученика да стори същото веднъж, два, три пъти. А вие оставяте цигулката, клекнете и речете: „Господи, помилуй!“ Не, ще изправиш погрешката си, ще учиш! Ако не учиш, ти се заблуждаваш. В Окултната школа такова заблуждение не се допуска.

Не мислете постоянно, че имате погрешки, защото това е естествено. Ще си признаете погрешката и нито ще я преувеличавате,

нито ще я омаловажавате. В Школата несе допуска лъжа. Преувеличаваш ли – лъжа е, омаловажаваш ли – пак е лъжа. Ще кажеш:"Не взех този тон вярно, но ще се опитам втори, трети, четвърти път, докато се науча да го свиря правилно." По този начин вие като ученици ще можете да изправите живота си, за да ходите свежо и бодро, да имате правилен възглед за нещата, защото няма по-лошо нещо от самоосъждането.

Сега всички можете да бъдете млади, да бъдете добри ученици. Питам: кои могат да влязат в Школата? Които се учат, които успяват. Към кои Учителя ще благоволява? Пак към тези, които се учат. Учителя никога не се заблуждава. В света ще срещнете напарфюмирани, богати ученици, които обаче не си знаят урока. Тук дрехи и украшения не минават – учение трябва. А на този, който се учи, дрехите му са скромни, но е любим на Учителя си. Ние можем по сто пъти на ден да изричаме най-хубавите думи, но когато Учителя каже: „Стани, знаеш ли урока си?", и десет хиляди молитви „Господи, помилуй" няма да минат.

Сега, Търново е един стар град, който мисли, че не му трябва много знание. Той живее със своето минало. Търновци мислят, че са осигурени, защото от едно време още са останали все богаташи. Ние сме осигурени само когато учим. Някои ще кажат, че няма кой да работи. Има Един, с Когото трябва да работите. Господ е дошъл! Можете ли да работите с Него? През тази година нека Господ да ви помогне и да ви даде наставления.

Ще учите, ще учите, рано ще ставате! Ще учите и Господ ще ви научи. Но ако не учите, няма да научите нищо. А търновци трябва да се подмладят.

Хайде да слезем сега долу.

Беседа, държана на 22 септември, петък, 6 ч., 1922 г., Търново

ДУХ СВЕТИ ЩЕ ВИ НАУЧИ

„Защото Дух Светии ще ви научи в истия час що трябва да речете.“ (Лк, 12;12)

Ще ви прочета дванадесета глава от Лука до тридесет и седми стих.

„Защото Дух Светии ще ви научи в истия час що трябва да речете.“

Понякога е трудно да обясним на хората от света някои духовни истини. Търговецът разбира от своите работи, земеделецът – от своето земеделие, лозарят – от своето лозарство, ученият – от учението си; всеки разбира от своята специалност. Но стигнем ли до една Божествена Истина, става много трудно тя да се изясни и да се предаде.

Духът е нещо невидимо. Аз казвам, че Духът е видим. Някои твърдят, че е видим, други – че е невидим. Дрехата на Духа е Светлината. Следователно, ние виждаме дрехата. Там, където Духът действа, има Светлина; където Духът не действа, няма Светлина. Когато говорят за Божественото, хората питат: „Можем ли да го уловим?“ Те мислят, че само това, което могат да уловят, е реално. Разбира се, че това, което можеш да уловиш с ръцете си, е реално, но можеш да уловиш нещо и с духа си. Ти можещ да уловиш нещо и с железарски клещи; фотографията пък може да улови образа и сянката на даден предмет. Някой пита какво нещо е реалното в света. Улавяш с ръка един предмет и казваш, че си го хванал. Ти си докоснал този предмет и осезанието, което имаш, се предава чрез твоите нерви и ти

придобиваш впечатление, възприемаш образ. Уловил си един предмет, но не знаеш какво е той, не можеш да го обясниш.

Казваш, че си хванал кокошка, но какво нещо е тя? Кокошката е животно с два крака, с крилца и перца, от която, след като ѝ се отреже главицата, може да приготвиш супица или друго вкусно нещо. И след като пийнеш отгоре на всичко едно-две килца винце, казваш: „Това е кокошка!“ Това е определение на понятието „кокошка“. Да, трудно е да се определи какво нещо е кокошка, овца или вълк. Ако някой би възложил да се опише психологически какво нещо е овцата или кокошката, ще ви запитам дали сте влизали вътре в тях, за да видите какви преживявания имат.

Аз бих ви запитал какво нещо е Иван Стоянов. За да можеш да опишеш какво нещо е той, ти трябва да знаеш вътрешното му състояние, да разкриеш в даден момент какви мисли, какви чувства го вълнуват. Иван Стоянов е това, което той мисли и чувства. Влизали ли сте в положението на една овца или кокошка, за да знаете какво мислят и какво преживяват те?

Казвате, че те са без душа. Как така нещо, което е без душа, може да дава живот на другите? Капнал си от умора, умираш от глад, но хапнеш ли си кокошчица, след един-два часа се възстановяваш, а след двадесет и четири часа отново решаваш важни въпроси. Питам кокошката глупава ли беше; могат ли глупавите неща умни неща да произвеждат? Животът живот ражда, умното умни неща ражда, Любовта Любов ражда, глупостта глупост ражда, Мъдростта Мъдрост ражда. Чудни са хората като мислят, че овцата е глупаво нещо, а самите те поддържат всякакви глупави идеи.

Сега Христос казва: „Този Дух, Светият Дух, Духът на Светлината – Той определя“. Не казва „Духът, Който вече дойде“, а „Духът на Светлината като дойде, Той ще ви научи в дадения момент

какво да кажете". Христос има предвид Духа на Мъдростта. Следователно, всичко се заключава в казването. Докато не те уловят и не те принудят да си кажеш името, ти нищо не казваш. Хванат те, набият те и след като кажеш името си, се спасяваш. Това означават думите, че Духът ще те спаси. Ти си царски човек; хванат те, упорстваш, не казваш името си – ще те набият; кажеш ли името си, спасен си.

Преди повече от двадесет години английският престолонаследник[192] тръгва една вечер да гуляе, да пие и да се весели. Стражарите го хващат, набиват го и го изправят пред английския клиров[193] съд, който е много строг. Питат го за името му. Престолонаследникът се възмущава как така да не знаят кой е той и удря една плесница на съдията. Последният веднага го осъжда на три дни затвор. Когато научава за това, бащата казва: „Чудесно е, че има в Англия съдия, който да отсъжда така право". Всички очаквали, когато стане крал, престолонаследникът да отмъсти на съдията, но той му благодарил за това, че го е научил да казва името си.

Христос казва, че когато разумното, Божественото дойде, Господ ще ни хване и ще ни пита: „Кой си ти?" Тогава няма да мълчиш, но ще кажеш Истината. Духът ще ни научи във всеки момент какво да правим. Няма като кралския син да мълчим или да раздаваме плесници, защото после ще прекараме три дни в затвора. Питам какво ще спечелите от това. Духът ще ви научи какво да кажете. Ще кажеш: „Аз съм кралският син, направих една малка погрешка, ходих с другари да гуляя". Тогава съдията ще ти каже: „Друг път не ходи!"

---

[192] Вероятно става дума за престолонаследникът Джордж V (1865-1936), който е вторият син на крал Едуард VII. Той се възкачва на престола след смъртта на баща си през 1910 г.

[193] Клир (гр.) – духовенство, съсловие на духовенството.

Сега, този Дух липсва у съвременните хора, които мислят, че са много умни. Аз често оспорвам това, че хората са умни и ги питам коя от техните фирми е оцеляла през последните две хиляди години. Покажете ми един дом, който да не се е разрушил и в който децата да не умират. Всичките ви начинания дори двадесет и пет години не издържат и фалират.

Питам ви тогава умни хора ли сте; не сте ли от ония деца, които си правят къщички по пътя и кой дето мине им ги разваля? Вашата майка ви пита какво правите. „Къщички правим, но вятърът ги разваля." И сега всички хора правят къщички. Не са лоши вашите стремежи, но лошото е, че правите къщичките си от пясък. Малките деца често правят малки стомнички от кал и ги пекат на слънцето. Те бързо изсъхват, но и бързо се пукат, без да задържат вода.

Сега, Христос посочва един метод: „Като дойде Духът, Той ще ви научи как съвременният живот да се съгради разумно". Бог ни е дал Живот и ние трябва да знаем как да го запазим. Вашият живот е налят в един пръстен съд и ако го докоснат само, вие започвате да се чувствате празни. Казвате, че сърцето и умът ви са празни. Защо? Защото Божественият Дух не работи във вас. Други казват, че сърцето и умът им са пълни. Божественият Дух работи в тях. Божественият Дух носи Светлина.

Сега, има и друг дух, който като дойде, казва кое е право, кое е криво и ти изпадаш в положението на пророкуващ циганин. Циганите идват и започват да пророкуват: „Половината от живота си ще прекараш добре, а другата половина – зле. През първата половина ще имаш девет оки[194] късмет, а когато станеш на четиридесет години, ще изгубиш късмета си". Късмет може ли с оки да се мери?

---

[194] Ока (тур.) – мярка за тегло, равна на 1.282 килограма.

Идва някоя циганка и казва, че ще ти врачува, ако ѝ дадеш един чувал с брашно. Ти се съгласяваш и ѝ даваш, но тя те натиква в чувала и чак когато дойде мъжът ти, те изваждат от брашното.

Всички съвременни хора се намират в подобен брашнян чувал и трупайки богатства, все в този чувал остават. Сега всички са обрашнени – едни са влезли с главата, други – с краката, едни – с двадесет и пет хиляди лева; други – с петдесет хиляди лева, трети – със сто хиляди лева и продължават да пипат чувала. Питам, след като този чувал е допринесъл толкова злини, има ли смисъл да се пипа?

„Духът като дойде, Той ще ви научи какво трябва да речете"... Съвременният човек се чуди каква работа, какъв занаят да започне. Ако започне търговия, в нея има лъжа; ако стане свещеник, има лъжа; учител ако стане, пак има лъжа. Навсякъде има лъжа. Най-почтените служби, които са останали, са тези на свещениците, учителите и лекарите, но ако я нямаше лъжата в тях. Аз мисля, че когато попът лъже, една негова лъжа струва колкото сто обикновени лъжи. Следователно, ако един търговец излъже сто пъти, всичките му лъжи се равняват на една попска.

Например, търговецът предлага плат, в който има десет процента вълна, а останалото е памук, но лъже и го продава като чист вълнен плат. Но казвам ви, че сто подобни лъжи се равняват на една попска, т.е. попът трябва да чака търговецът да излъже сто пъти, та чак тогава да има право на една лъжа. А ако търговецът излъже петдесет пъти, попът няма право да излъже дори веднъж.

„Но като дойде този Дух на Истината в нас, Той ще ни научи"...Всеки трябва да работи в света. Каквото и да работи човек в живота си, навсякъде може да бъде честен, защото всички занятия, които съществуват в света, са връзки. Някои физиолози уподобяват търговците на онези клетки в организма, които съхраняват

мазнините,за гладни години, за да има какво да се продава. Всеки събира богатства, за да може някой ден по-скъпо да продава. Когато настана глад в Египет, трябваше да дойде някой, който да събере всичкото богатство на египтяните, за да може да се изхрани и еврейският народ[195]. Злото не е в събирането на това богатство, а в неговото разпределение. Всичко трябва да се разпределя разумно.

Сега онези, които влизат в Божествения свят, казват, че Господ ще уреди работите. Не, човек ще ги уреди със своя дух. Той ще покаже начина и пътя. Когато дойде Духът, ще ти прошепне: „Сухо е времето, върви и посей нивата!“ Вие питате дали ще вали дъжд, а Той ти казва: „Върви да посееш!“ Някои чакат да завали, а разумният селянин отива да разоре и посее. Тогава не минават дори пет-шест дни и пада дъжд, Господ те благославя. Разумният човек ще разбере това, което му се нашепва, и някой ден може да е облачно, но Духът му казва: „Иди на работа, времето ще се оправи!“ Друг път времето може да е добро и ясно, но Духът му казва: „Днес стой вкъщи!“ Защо?

Защото приличате на онзи турски кадия[196], който отива по Коледа при един руски православен поп на гости. След като го нагостил добре, попът му казва: „Кади ефенди, утре ще има голяма буря, ще падне дълбок сняг, затова като съмне, трябва да си вървиш. Показва го моята свиня – взема пръчици и ги разнася из двора“. Кадията послушал и си заминал. И наистина, на другия ден завалял сняг и цяла седмица трупало. Освен че попът бил много учен, но и свинята му била много умна и предсказвала. По-късно кадията запитва местния ходжа какво ще бъде утре времето, а той му отговаря, че само Господ знае. Учудва се кадията: „Как така само Господ; и попската свиня знае, а ти не знаеш!“

---

[195] Тук става дума за съня на Фараона от Битие, 41 глава и за тълкуваните на Йосиф, чрез което египтяните се спасяват от глада.
[196] Кадия (тур.) – съдия.

По същия начин и ние казваме „Господ знае“. Но който проникновено наблюдава външния свят – пчелите, птиците и другите неща, вижда, че има един Дух вътре в тях, който показва, че условията ще се изменят. Когато предстои да падне сняг, дълбок един-два метра, у птиците се явява едно предчувствие и ще ги видите да се събират по много и да пълнят в гушата си храна в двоен и троен размер, за да могат да преживеят. Когато ще се разваля времето, пет-шест часа преди бурята, ще видите, че пчелите бързат натук-натам, връщат се, отиват, а паякът двойни нишки тъче и казва: „Буря ще има, трябва да взема мерки, за да не се развали къщата ми“. Ако един човек разбира, че когато пчелите се прибират, ще има буря, че когато свинята носи пръчки, ще вали сняг, такъв човек няма да остане насред път.

Често не вярваме в Бога, не разчитаме на този Божествен Дух, а както сегашните богати хора разчитаме на парите. Може да се разчита на тях, ако ни осигуряваха един устойчив живот. Но в сегашните времена хората влагат един, два, три или до петдесет милиона лева в някоя банка, която впоследствие фалира и те изгубват всичко. В Русия има хора, които са притежавали двеста милиона капитал, а днес са последни бедняци.

Питам тогава как ще се осигуриш. На този, който слуша, Духът казва: „Не уповавай на тези пари, изтегли ги от банката и ги раздай на бедните, а утре те ще ти помогнат!“ Ще попиташ по какъв начин да ги раздадеш. Ако сам не ги раздадеш, насила ще ти ги вземат. Смъртта е един голям разбойник; тъкмо решиш да си похапнеш и да си попийнеш, идват при тебе духовете на смъртта и казват: „Ти си забогатял, дай парите!“ Оберат те, ти изхъркваш и хората казват „Бог да го прости“. Защо да го прощава Господ, след като духовете са го обрали?

Духовете кои хора обират? Те търсят да открият някой дебел и него обират. Като видя такъв човек, си казвам, че скоро ще го надушат духовете. Какво трябва да прави той? Ако разбира закона, трябва да пости, защото ако не раздаде още сега тези мазнини, утре кожата му ще одерат. Трябва да постиш четири, пет, до десет дни, та когато дойдат духовете-разбойници да кажат: „Този не ни трябва, да го оставим". А когато те видят такъв мазен, ще кажат: „Хайде да го оберем!" Те хващат някого като кокошка, опичат тялото му, изсмукват душата му, а вие казвате „Господ да го прости". Душата му обикаля около своята къща, плаче и пита как да я съгради отново. Ако питаш свещениците, ще кажат, че е умрял. Не, само къщата са му обрали. Затова умрелият се утешава, когато му донесат малко житце. Умрелите много малко ядат. Казват, че мъртвият тежал тридесет и три грама, затова се задоволявал с много малко и само от миризмата на житото можел да се нахрани.

Христос казва: „Когато разумният Дух дойде, ще ти разкрие онзи закон, върху който животът ти е съграден". Няма защо да се страхуваш, че Господ е вложил в тебе чувства, ум и воля. Ти имаш богатства и дори на гол камък да живееш, пак ще можеш да си поправиш живота. Питате какво да правите. Чудни са хората! Цигулар си; ще вземеш цигулката, ще застанеш край пътя, ще свириш, един ще ти даде нещо, друг ще ти даде. Някому се повредила колата; ти ще я поправиш, след което ще седнеш в нея и той ще те закара където искаш. Срещнеш друг, на когото също се е счупила колата и той ще те пита можеш ли да я поправиш. На втори, на трети поправяш колата и така се прочуваш като майстор. А сега ние стоим и се молим да се уреди животът ни.

Приличаме на английския проповедник Спърджън[197], член на една богата църква в Лондон, която искала да събере един-два милиона лева за някакви свои нужди и предложила да молят Бога, за да им се предоставят по някакъв начин тези пари. Проповедникът научава за това и казва: „Няма какво да се молим; аз ще дам петдесет хиляди, а вие останалите ще дадете по колкото искате“. Само за един час събрали сумата, а знаете ли колко време трябва да се чака, докато мине този въпрос през Божествената камара?

За такава молба Господ кара хората да чакат десет години, а за това време колко пъти ще паднеш духом и ще се обезсърчиш. Когато Господ ти каже да изпълниш Волята Му, няма да питаш какво да правиш. Ако имаш пари в касата си, няма да питаш какво да ги правиш, а ще кажеш: „Господи, искам да правя добро!“

Инак ще заприличате на едного, който дойде при мене и ми каза: „Господин Дънов, от тебе искам една услуга; желая да помогна на Братството, купил съм един лотариен билет и искам да спечеля двеста хиляди лева, та половината да дам на Братството“. Той иска да прави добро с чужди пари. Ако можеше така, то този печеливш билет аз щях да го взема и щях да му дам сто хиляди лева.

Сега всички съвременни хора са все от този род – първо искат да спечелят, че после да правят добро. Те са подобни на циганина, който се качил на една топола да лови косерчета[198]; дошла буря и той започва да се моли на Свети Никола да го запази като му обещава: „На тебе, Свети Никола, едно косерче и на мене едно“. Бурята продължава и циганинът казва: „Давам всичките косерчета на тебе“. Най-после престава бурята и тогава той казва: „Не на друг, а на мене

[197] Чарлз Спърджън (1834–1892) – английски проповедник, принадлежащ към т.нар. „частни баптисти“, който оказва силно влияние върху християните от различните деноминации. Известен е като „Принцът на проповедниците“.
[198] Косер (диал.) - птица кос.

се скъсаха гащите, пък и в края на краищата ти си светия и не ти трябва косерчета“...

Целият християнски свят е като циганина на тополата – докато трае бурята, всичко обещават, но премине ли – всичко остава в техните джобове. Но Божественият закон е такъв, че Господ ще вземе всичко, което е Негово. В Бялото Братство се държи строга статистика. Ти си търговец, лекар или учител; Господ изпраща при тебе някой, за да му услужиш в Негово име.

Например, лекар си, идва при тебе болен, който не може да си плати, и ти отказваш да го лекуваш. Тогава ще дойде една криза, в която ще изгубиш десет пъти повече, отколкото в друго време. Ако си лекар и откажеш, ще изгубиш клиентелата си; ако си учител и откажеш да помогнеш някому, ще изгубиш положението си; ако си търговец и откажеш да помогнеш някому, ще фалираш. Няма човек, който е отказал да изпълни Волята Божия и да не е изгубил десетократно. Изпълни Волята Божия!

Тогава как ще се оправи светът? Светът няма да се оправи, докато не дойде Духът на Светлината. Щом дойде Той, ще бъдем смели, решителни и всичко ще бъде възможно. Щом има човек Божествения Дух в себе си, щом изпълнява Неговата Воля, думата му всякога ще минава. Тогава няма да има в света невъзможни работи. Сега мога да ви кажа: бъдете смели в Духа на Светлината! Понякога искаш да направиш нещо, но се раздвоиш. Не, в Божествените работи няма раздвояване; Господ никога няма да те кара да направиш нещо, а после да ти каже да го оставиш. Господ всякога изисква от човека това, което може и което има; Господ не изисква от човека това, което не може и което няма.

„Този Дух, казва Христос, като дойде, Той ще ви научи какво да кажете.“ Знаете ли какво трябва да кажете? Това означава да знаеш да кажеш една дума на място. Сега ще ви поясня тази дума.

Ще дам един пример, който и друг път съм разказвал в София: млад поет се влюбил в една графиня, но тя в никакъв случай не можела да се ожени за него, поради високопоставеното си положение. След като излива сърцето си пред него, тя признава, че не може да му бъде жена. Поетът се отчайва и тръгва да се самоубива, но тя разбира мислите му, слага си набързо маска, настига го, прошепва му една дума на ухото и той се връща. Питам какво му е казала. Само една дума! Когато дойде Духът, само една дума ще ви каже и в цялото ви лице ще настъпи промяна. Често една дума в живота ни може да бъде от значение за нашето спасение и една дума може да ни обезсърчи. „Не бой се, бъди смел!“ или „От тебе нищо няма да стане“.

Божественото Учение притежава положителен смисъл. Всякога мислете положително! Когато дойде Духът, ти питаш защо са всички тези страдания. Той ти отговаря, че страданията са най-великите благословения, които Господ изпраща на грешните хора, за да се свестят. Така по време на войната много българи платиха с живота си. Често англичаните и французите поставяха взривни устройства във форма на часовник или джобно ножче; когато някой българин ги улавяше, те експлоадирваха в ръцете му. По-късно вече се научиха, когато видят часовник или ножче, да не го вземат. И сега в света дяволът е поставил много такива ножчета и часовници. Знаеш ли с какво са свързани и какво има в тях? Духът казва: „Не пипай този часовник, не ти трябва!“

Сега ние тръгваме в един разумен Живот. Някои проповядват да живеем за църквата. Няма какво да живееш за църквата. Ще живееш за Бога, за да изпълниш Неговата Воля, за да изпълниш обещанието,

което си дал, когато си тръгнал от Небето. Това е първото условие: да изпълниш обещанието, нищо повече! Първото нещо в ума ти е скритата идея да служиш на Бога, след това – да служиш на себе си и най-после – да служиш на ближните си. Така започваме ние: първо на Бога, после на нашата душа и най-после на нашите ближни.

Това е законът и ние го прилагаме по три начина: първо на Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила; после на ближния си като на себе си и най-после на враговете си като ги любим. Когато приложим тези три метода в Школата, ще получим разрешение на всички обществени проблеми. Някой стои и не знае как да разреши дадена задача. Защо не знае? Не е дошъл Божественият Дух. Някои искат като се помолят на Бога, да им се прости всичко. За да ти се простят греховете, постил ли си пет-шест дена, молил ли си се? Не си постил дори тридесет и четири часа, а искаш Господ да ти прости. И когато не ти се чуе молитвата, казваш, че Господ не те е послушал. Не, пет-шест дни ще постиш, ще се молиш, ще контролираш мислите си, чувствата си, действията си и тогава ще кажеш „Господи, прости ме“.

Постът е само един метод, с който разрешаваме най-великите задачи в света. Така постъпи и Христос – след четиридесет дни пост в пустинята Той най-после огладня. Тогава се яви Духът и Той тръгна да проповядва. Следователно, всяка една работа в света започва с пост. Не трябва по буква да постиш четиридесет дена. Постът означава да очистиш ума, сърцето и волята си. Няма да оставиш нищо неочистено – умът ти ще бъде светъл, сърцето ти – чисто, волята ти – силна. По този начин всичко ще можеш да направиш. А сега някой десет дни не яде и това било пост. Какво не яде? Не яде печена кокошка и не пие винце. Това не е пост. Когато постиш, ще започнеш да прощаваш на всички и да заличаваш всичко от тефтера си.

Ще кажеш на Господа: „Господи, каквото правя аз, така прави и Ти с мене“. Господ ще каже: „Дайте сега и моя тефтер“. Ти ще зачеркваш и Той ще зачеркva, ти ще казваш „Това давам аз“ и Господ ще казва „И Аз това давам“. Ако ти спреш, и Господ спира. Ако кажеш „Аз давам толкова“, а после се поколебаеш, Господ също казва „И Аз давам толкова“ и спира на това място.

В Училището, в което сте сега, значение има само това, което правите. Ще го правите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, за да бъдете благоприятни на Бога и да изпълните Неговата Воля. Тогава каквато и да е вашата молба, дори и най-долната да е, тя се благославя. По този начин вие ще бъдете последователи на едно Учение, според което винаги ще казвате: „Аз ще му простя“. Само силният духом може да прости, това не е за малодушните. Някой лесно обещава, че ще прости. Идва някой болен и казва, че ще работи за тебе, а не може дори да стане от леглото си. Но той обещава за някой ден. Не, аз доказвам, че настоящето е най-важното.

Понякога стоиш и казваш: „Днес имах един голям самун[199] хляб, че ядох, ядох – чудесен беше“. Друг казва: „След един месец ще бъда поканен на обед, отлично гощаване ще бъде“. Едното е минало, другото е бъдеще, а ти си гладен и чакаш; идва някой и ти дава четвърт хляб и малко боб. Питам това малкото не струва ли повече от твоя самун и твоя бъдещ обяд. Бъдещето е на ангелите, миналото е ваше. Настоящето е на Бога – това е Реалността. Дайте ми настоящия хляб, а аз ще ви дам бъдещия обяд и миналия самун, за мене нека да е настоящето! Това е смисълът, това е философията. А ние, когато имаме парче хляб, казваме: „Хубаво е това парче, но ще ми дадат голям самун“. Я ти дадат, я не. Това, което сега имаш, е Реалното.

[199] Самун (тур.) – кръгъл хляб.

Благото, колкото и малко да е, е Божествено. В Божественото няма никакво изключение.

Идва някой и ти казва: „Аз не съм богат човек, ще ти дам хиляда лева". – Не, мене ми обещаха десет хиляди, няма да взема твоите хиляда лева. Минават се ден, два, три, ти си променяш мнението и казваш: „Да, обещаха ми, но банката фалирала". Ако беше взел хилядата лева, щеше да си помогнеш. Настоящето е Божествено, уловете го! Оставяме миналото за света, бъдещето за религиозните, а ние се ползваме от Божественото настояще.

Някои ще ни убеждават сега да се мъчим, та в бъдеще, на онзи свят, да имаме блаженство. Аз предпочитам сега да блаженствам, настоящето искам аз, сега ми дайте малко хлебец, а после ще видим. Ако сега имам малко хлебец, ще бъда като в рая. В какво се състои голямото благо, може ли да ми опишете в какво се състои бъдещото благо, благото на онзи свят? На бедния му дават парче хляб и той се радва, весели се, а на богатия се падат десет хиляди лева и пак казва, че не му стигат тези пари. За дъщерята и за сина му трябвали и затова е недоволен.

Един английски богаташ, който имал триста шестдесет и пет милиона лири, по време на коронясването на краля[200] се хвърлил в морето от страх, че няма да му стигнат тези пари. Бил умопобъркан. Че кой не е умопобъркан, има ли някой, който мисли по-трезво? Ти имаш сто хиляди лева в банката, но се боиш, че няма да ти стигнат, понеже има криза. Беднякът, който няма нито стотинка в банката, когато спечели сто лева, казва „Слава Богу, утре пак ще заработя".

Питам тогава кой е щастлив, не сме ли като оня англичанин? Но когато дойде Духът, Той ще бъде настоящето, Той ще ни даде

[200] Вероятно за крал Джордж V, който се възкачва на престола през 1910 г., когато Великобритания преживява конституционна криза – спор за бюджета.

Реалното в света. Реалното е настоящето. Малките благословения, които Бог ни изпраща в света, трябва да приемем. Върху малките добрини почива цялото щастие. Това щастие Божественият Дух го носи. Той всеки ден ти похлопва, а ти Му казваш: „Не ме закачай, толкова важен въпрос имам, с жена си не сме се примирили". Повикай Духа да ви примири! Ти ще се примиряваш с жена си, а после ще викаш Духа да дойде. Не, повикай Духа и Му кажи: „Господи, Ти си дошъл навреме, ела, помогни ми и каквото кажеш, аз ще го направя!" По този начин въпросът веднага ще се разреши.

Христос казва: „Светият Дух ще дойде и Той ще ви научи какво да кажете". Този Дух ще ни научи да говорим с езика на Любовта. Започнем ли да говорим с този любовен език, всичко е възможно. Виждали ли сте в какво се състои силата на децата? Те знаят този език. Дойде си някой път бащата от работа и жената започва да му иска пари за дрехи, за това-онова. „Нямам пари, отговаря мъжът, голяма криза има." Идва голямата дъщеря и надменно иска пари от баща си. И на нея той отговаря, че няма. Идва малкото детенце, казва някаква сладка дума и току-виж намерили се пари. Малкото детенце е казало една сладка дума на ухото на баща си. Майката е недоволна: „За мене няма, а за малкото дете има". Да, защото това дете знае как да говори, езика на баща си разбира.

Когато и ние започнем да говорим на Господа с Неговия език, с езика на Любовта, сърцето Му започва да се отваря и ние всичко придобиваме. А сега Му говорим: „Татко, ти трябва да ни дадеш!" Тогава Той казва: „Нямам нищо за вас".

По този начин ние приличаме на оня син, който следва в странство, в Германия, и пише писмо на баща си: „Татко, прати ми пари, в противен случай няма да мога да завърша". Бащата не знае да чете, среща един касапин и му дава писмото. Верен на природата си,

касапинът прочита грубо писмото и бащата, недоволен от сина си, казва: „Нищо няма да му пратя на това магаре, пет пари дори няма да му пратя“. След това среща на пътя един абаджия и му казва: „Я ми прочети това писмо; чете го един касапин, но прочети го и ти“. Абаджията започва кротко: „Татко, моля ти се, имам нужда от пари, прати ми, за да завърша“. – Щом като е така, ще му пратя пари...

По този начин абаджията спасява положението. Това е син, който разбира баща си; това е цялата философия на Живота. Езикът ни трябва да бъде мек по съдържание, по форма и по смисъл. Това е Божественото в света. И когато всинца се научим на този език, светът ще се оправи. Това изкуство ще научите в Училището – да говорите меко. И тогава Духът ще ви научи какво да кажете. Тогава Любовта ще ви научи какво да кажете.

Беседа, държана на 24 септември 1922 година, неделя, Търново

РАЗГОВОР С УЧИТЕЛЯ ОТ СЪБОРА ПРЕЗ 1922 Г., ЗАПИСАН ОТ ГЕОРГИ РАДЕВ ДЮЛГЕРОВ

(*Съборните дни бяха в Търново. Всички се стремяха да спазват ред и чистота. Намерените чужди вещи се окачваха на определено място. Всички се стараеха да помагат в работата, но най-най-важната работа беше духовната. Учителят нареди да се съберем на групи, по симпатия – кой където обича – със задача, да се коментират въпроси, които вълнуват някои от групата; да се изучават песни, братски песни, или ако някой може да изнесе сказка върху науката, философията, окултизма. Аз се приобщих към една група млади братя. Групата се оформи и Учителят дойде при нас. Ние му отворихме път и го наобиколихме.*)

Той каза:

– Аз мога мъртви да възкресявам в моя власт е това. Мога да лекувам всички неизлечими болести, но каква полза? Представете си едно прасенце, така оваляно в калта, само очичките му блестят и го издават, че е животинче и го отделят от околната среда. Аз вземам едно корито, топла вода, сапун. Вземам това прасенце и го измивам така, че кожата му да побелее и козината му да стане сребристо бяла, и то стане чудно хубаво, красиво, мило. Но като го пусна, къде мислите, ще иде? – Ще отиде в най-нечистата локва и там ще се оваля, ще стане неузнаваемо. Питам, има ли смисъл този труд, който съм положил?

– Представете си, че застана над София, там, където се пресичат пътищата за Лондон, Париж, Цариград, Берлин, Петроград, Москва, Рим. На този кръстопът започна да лекувам. Моята слава ще се пренесе по етера по всички краища на света. Тези пътища ще се задръстят от коли, превозващи болни. От всяка държава ще изпратят

лекарски групи, които ще преглеждат болните, ще установяват диагнозата – на каква степен на развитие е болестта, от кога боледува, при какви условия е живял, какво е работил, на каква възраст е, името и где е живял, с какво се е хранил – всичко това се протоколира. Тогава ще го излекувам. Наново ще дойдат да го прегледат и да установят, какви органически повреди са настъпили и това ще запишат. Ще дойдат журналисти от всяка държава, ще опишат всичко това, което става, и ще информират своя народ: болни, придружаващи болните, водачи на колите, лекари, журналисти, любители, любопитни, любознателни. Ще идат и тези, които съм излекувал, да носят подаръци от благодарност.

Тук ще се събере многохиляден народ. Милинкаджии ще носят закуски, бозаджии, ще се построят палатки за скара, за кебапи и пържоли, закусвални, пивници; ще има музиканти, циркове, борци, търговци и всевъзможни зрелища. Това ще бъде един истински ориенталски панаир. И аз ще продължавам да лекувам. Излекуваните ще бъдат на възраст 35 – 40 – 45 години. Като ги излекувам, ще кажат: „Ние живяхме 50 години, но животът измина много бързо; колко ни остава да живеем още? Да живеем още 10 – 20 – 30 години, но те ще изминат като утре. Колко е кратък животът." И ще кажат: „Дайте сега да ядем, да пием, да се веселим, да се удоволстваме, да се наситим, защото утре ще умрем. Трябва да се наживеем." И ще се впуснат наново настървени страстно в разни оргии. А неизлечимите болести са именно от такъв разпуснат живот. Като ги излекувам, те наново с по-голяма стръв и сила ще се впуснат в такъв живот и наново от този разгулен живот тези болести ще се явят и ще ги завлекат в гроба.Тогава питам, има ли смисъл от жертвата, която бих дал?"

– В миналото Архимед е казал: „Дайте ми опорна точка и с лост ще изместя орбитата на земята." Аз пък казвам като Архимед: „Дайте

ми опорна точка и аз ще изместя с моя лост орбитата на живота. Опорната точка, това сте вие, учениците, а лостът е моето учение. Когато приемете това учение, ще приемете и силите, които носи то и ще го понесете в света. Хиляди ще тръгнат след вас. И така светът ще тръгне в нов, светъл път.

(*Някои от младежите казаха: Учителю, Вашите коси са прошарени, на възраст сте, а ние сме млади, неуки, невежи. Кога ще усвоим Вашето учение, за да приемем силата, която то носи? Кога ще станем силни, влиятелни, за да тръгне народът след нас?*)

Учителят каза:

– Дайте ми прилежни ученици, които да учат, да прилагат. Ако трябва време, и 100, и 120 години, и повече ще остана на земята, в моя власт е да продължа живота си. Дайте ми ученици!

Август, 1922 г., В. Търново

(*Тази опитност описва брат Георги Радев Дюлгеров (Овчаров) от Ямбол, сега живущ във Варна.)*

Съборно слово 1924 г.
(11-14 август, Рила, Мусала)

НОВАТА АЗБУКА

Ще ви задам следния въпрос: По-добър ли става човек, като плюва на земята? За себе си той се освобождава от събралата се плюнка в устата, но не подозира, че с това обижда земята. Колкото за това, че става по-добър, не е право. Вие плювате навсякъде и все за Господа мислите, или за Христа, или за Любовта. Ако искаш да плюваш, изкопай си една малка дупка в земята, там да плюеш. После зарови плюнката с пръст, да не се вижда. Когато размишляваш за Господа, не трябва да плюваш. – Защо? В това време те придружават добри духове – отпред, отзад, отляво, отдясно. На която страна и да плюваш, все ще плюваш на някой дух и ще го изпъдиш. В края на краищата ти оставаш сам. После питате: Защо Учителят не ни говори? Много просто, аз виждам всички духове оплюти. Това не е алегория, но действителност. Ето защо, като речеш да плюваш, спри се пред себе си и помисли. Пред тебе стои едно висше същество, помисли за него, не бързай да плюваш. Това знаят и светските, и духовните хора, но понеже духовните имат по-голяма свобода, мислят, че са свободни да плюват навсякъде.

Сега, като говоря за плюването, ще кажете, че изнасям факти, които отговарят на известна алегория. Не, това е факт, който има значение както за физическия, така и за духовния свят, но вие не искате да знаете за това. Важно е на вас да е добре. За другите не искате знаете. Че плювате върху някой ангел, това не ви интересува. Казвате: „Ангелът е горе, в духовния свят, моята плюнка не го засяга“.

Ще ви задам още един въпрос: Какво става с вас, като пиете вода? Ставате ли по-добри? Отговаряте: „Като пия една чаша студена вода, става ми добре, уталожвам жаждата си“. Обаче на водата не е

добре. Ти пиеш чиста, планинска вода, като кристал, а тя излиза от тебе нечиста. Водата казва: „Ако човек става по-добър, не съжалявам, че правя жертва. Не става ли по-добър, жертвата ми отива напразно". Когато водата влиза и излиза от човека, а той отправя погледа си към Бога, тя се радва и казва: „Радвам се, че жертвата, която направих, не отиде напразно".

Питам: Когато децата се събират около баща си, стават ли по-добри? – Не стават. Напротив, те стават по-лоши. – Защо? Защото тогава се проявяват затаените им желания. Всички се трупат около него, скачат, радват се, изказват любовта си. Обаче това е користолюбие. Всички гледат към джоба му, дано отвори кесията си и им даде нещо. Бащата показва разположението си към тях – вади кесията си и дава. Мислите ли, че бащата не вижда тяхното користолюбие? Всичко вижда той, но мълчи. Децата казват: „Щом ни е родил, баща ни е длъжен да дава". Значи децата се налагат на баща си и го задължават да дава. Бащата се страхува, че един ден децата ще пораснат и ще го съдят. Той дава, за да има мир вкъщи; мир, който се изкупва насилствено. Децата са като разбойници, които хващат сина на някой богаташ и пишат на бащата: „Синът ти е при нас. Ние го пазим, той няма да умре". – Защо не искат да умре? Защото в противен случай няма да вземат десетте хиляди лева, които искат от бащата. Той праща сумата, срещу която пущат сина на свобода. Синът пита баща си: „Радваш ли се, татко, че си дойдох?" – „Радвам се. Ти видя едни разбойници, а аз виждам своя разбойник. И ти дойде при мене по същия начин." Питам: Като взеха парите, разбойниците станаха ли по-добри? Не станаха. – Като се върна при баща си, синът стана ли по-добър? Защо Провидението даде този изпит на сина? Хванаха го разбойниците и го върнаха. После го питаха: „Добре ли ти беше при разбойниците?" – „Как можеше да ми бъде добре?

Благодарение на баща ми те ме освободиха.“ Сега как се отнасяш към него? Ти го връзваш и измъчваш. Като беше при разбойниците, ти молеше: „Татко, дай 10 хиляди лева, да ме освободят“. Сега вие може да изтълкувате този пример духовно. Бог, след като ни е освободил от материята, от страданията на ада, ние слизаме на земята и казваме: „Защо да не си поживеем малко?“ – Поживееш си, но после разбойници те хванат, и ти казваш: „Татко, искат 10 хиляди лева да ме освободят“. Ти се молиш, плачеш, но Господ не ти отговаря. Обаче, щом дойдат парите, разбойниците те пущат. Вие сте ученици и посещавате редовно училището. Защо отивате на училище? За да вземете нещо от учителите. После напълвате торбите си, пръсвате се по домовете си и казвате: „Не искаме вече да ходим на училище“. Защо? Не постъпвате ли и вие като децата, които се качват на ябълката, докато има плодове. Щом я оберат, те я напущат. Докога престават да посещават ябълката? До следната година, докато ябълката роди отново. Следователно, ако по този начин отивате на училище и учителите ви са умни, те ще ви дават толкова, колкото и вие давате. Ако храниш една патица с царевица, като я заколиш, тя ще ти даде царевично месо. Ако я храниш с жито и я заколиш, тя ще ти даде житено месо. Храниш ли я с червейчета, тя ще ти даде месо, съответно храната, която е приемала. Може ли господарят да изисква от слугата си погача от житено брашно, щом му е дал царевично? Както и да постъпва с него, както и да го бие, царевичното брашно не може да се превърне в житено и обратно: житеното брашно не може да се превърне в царевично. Щом е така, защо господарят бие слугата си?

Синът отива при баща си сърдит, недоволен, а очаква баща му да го посрещне с любов. Това е все едно господарят да изисква от слугата си да му направи погача от житено брашно, след като му е дал

царевично. Възможно ли е да дадеш едно нещо, а да изискваш от него да излезе друго? Права е пословицата: „Каквото посееш, това ще пожънеш“. Има и друга пословица: „Каквото правиш, това намираш“. Тя е вярна в известни случаи, а не абсолютно. Например господарят, като по-силен, бие слугата си, кара го да меси хляб, да носи вода, да чисти къщата. Слугата върши всичко това, а в замяна получава бой от господаря си. Значи господарят постъпва зле, а получава добри работи. Ябълката дава безкористно своите плодове и ако останат една–две ябълки на нея, децата идат с пръти и очупват клонете ѝ. И тук пословицата не е вярна. Тя дава с любов плодовете си, а децата чупят клонете ѝ. Богат човек си, носиш в джоба си златни пари. Среща те един беден. Ти му дадеш една златна монета. Той казва: „Не знаеш ли, че имам жена и деца? Защо ми даваш само една монета? Дай ми още!“ Даваш още една, но той не се задоволява. – „Дай още!“ Ти даваш, той още иска и започва да ти се заканва. Най-после си казваш: „Благодаря, че не ми взе живота“. Има случаи в живота, когато даваш всичкото си богатство на човека и в замяна на това той казва: „Много ти благодаря“. Питам: Това достатъчно ли е? Какво означават думите „много ти благодаря“? Казваш: „Аз съм доволен от този човек – благодарих му“. Много скъпо продаваш думите си. Колко струва думата „благодаря“? Лесно се освободи с думата „благодаря“. На когото да дадеш хиляда наполеона, и той ще ти благодари. Какво ще стане с този, на когото си взел парите? Той ги е спечелил с труд и като ти ги даде, започва да страда. Иде зима, той няма въглища и дърва, няма зимовище, няма дрехи. Без да иска, този човек ще каже за тебе: „Дойде един и ме обра, и то в името Божие. Сега моите деца гладуват, ходят боси и голи. В замяна на това той ми каза само една дума и си отиде“. – „Каква беше тази дума?“ – „Благодаря.“ – „Скъпо ти коства тя.“

Това, което ви говоря, са случаи, които стават всеки ден в живота. Не ви говоря нещо отдалечено от вас. Аз съм близо до вас, а не някъде в духовния свят. Дойдат, оберат те деликатно, а после благодарят на думи. Друг иде и казва: „Хайде, Господ дава на тебе, а ти на мене". Защо да не каже обратното: „Господ дава на мене, пък аз на тебе". Дойде някой при тебе и ти казва: „Слушай, аз се молих на Господа за тебе, сега ти ще ми дадеш от своето благо". Това не е разрешение на задачата. Ще излезе, че ти правиш Господа слуга. Взимаш заеми оттук-оттам и заставяш Господа да плаща твоите дългове. Аз бих постъпил другояче. Като получа известно благо, ще кажа: Братко, ела да си разделим благото. Казвам: Откажете се от господарството, от заповядването. Чудя се на хората, които се опитват да заповядват на Господа. Казваш: „Аз се помолих на Господа да помогне на еди-кого си. На мене се дължи неговото благословение". Според мене Бог едва ли е чул тази молитва, но сам пожелал да помогне на този човек, да не вдига толкова шум. Казваш, че Бог чул молитвата ти, че Той ти е проговорил отвътре. – На кого Бог не е проговорил? Той говори и на птичката. Като възприеме този говор, тя бяга далеч от ловеца, който е насочил пушката си към нея. Божественият глас пази всички живи същества от зло. Нещо отвътре ти нашепва: „Ще ме слушаш". Ако не обърнеш внимание, зло те очаква.

Сега и аз ви обръщам внимание да се вслушвате във вътрешния глас. Не мислете, че както вървите, ще излезете на прав път. Вие сте се качили високо, на едно кубе, направено от лед. Слънцето ви огрява и ледът постепенно се топи. И храмът е от лед. Като се топи храмът, и кубето се топи. С него заедно вие се смъквате все по-надолу. Защо ви е този леден храм? Докога ще седите на леденото кубе? Кажете си: „Ние не се молим в ледени храмове и не седим на ледени кубета".

Когато Бог ви проговори отвътре, ледовете ще се стопят и цветята ще поникнат.

Повтарям: Няма живо същество в света, на което Бог да не е проговорил. Важно е за вас да различавате кога Господ говори, кога духовете ви говорят. Много пъти ви е говорил Бог, но вие сте давали ухо повече на другите гласове – объркали сте гласовете в себе си. – „Защо сме се объркали?“ – Защото ухото ви е притъпено, не можете да чуете тихия глас на Бога. Духовете са гърлести, те говорят високо, за да ги чуете. Не е лошо, че чувате гласовете на духовете. И те излизат от Бога. Казваш: „Бог ми проговори“. – Какво ти каза? – „Да взема торбата на приятеля си, да взема хляба и храната му за себе си.“ – Тогава и разбойникът, който убива хората, ще каже, че Бог му е проговорил. Който отива на църква, и той казва, че Бог му е проговорил. И майката, като отглежда децата си, казва, че Бог ѝ е проговорил. И бащата, като носи хляб, месо, сирене у дома си, и на него Бог проговорил. Значи, на всички говори Бог, но в този говор има нещо особено, а не както в говора на обикновените хора. Бог говори на човека при специални случаи и навреме. Когато никой не може да му помогне, Бог тихо му проговаря и му помага. Соломон казва: „Има време за всяко нещо“. Христос казва: „Открил си истината на младенците, а скрил си я от мъдреците“. Младенците са смирените. Някой ще каже за себе си, че е от младенците. – Дайте му власт, дайте му пари и слуги на разположение, да видите какво ще направи той. Казват: Дайте власт на човека, да видите какъв е.

Казано е в Евангелието: „За всичко благодарете!“ Може ли да благодари онзи, когото пекат на ръжен? Аз съм наблюдавал как българите пекат на ръжен прасе или агне. Като въртят прасето в огъня на една и на друга страна, от време на време го намазват с масло, да се зачерви добре. Ще кажете, че така се прави с прасето, с агнето – те

са животни. Не е така. Като влезете в живота, ще видите, че Бог постъпва еднакво с всички. И кокошката, и агнето, и прасето чувстват. И те страдат. Наистина страданието на човека се различава от това на животните, но всички живи същества страдат. Ще кажете, че и човек трябва да мине през огън. – Не е така: Човек може да се учи и без печене.

Какво придобива човек, когато отиде с празна стомна при извора или при чешмата? В случая стомната придобива, а не той. Тя е била празна и се напълва. Като я занесеш вкъщи и започнеш да пиеш от нея, и ти придобиваш нещо. Интересно е, бил си на извора, но не пиеш направо от него, а от стомната. Коя вода е по-хубава: тази от извора, или от стомната? Мислите ли, че вашите стомни са по-хубави от Божествените стомни? Изворът представлява Божествена стомна, която постоянно изтича. Човешката стомна се пази да не изтече изведнъж. Оттук вадя следното заключение: всички непрекъснати неща са Божествени, а всички прекъснати – човешки. Обичаш някого, но един ден той те обиди. Веднага любовта ти се прекъсва. Казваш: „Едно време имах любов, обичах всички хора, но сега никого не обичам“. За да разбереш каква е твоята любов, иди при извора, да видиш как постъпва той. Колкото и да го ругаеш, както и да постъпваш с него, той си тече и непрекъснато дава. Той носи любовта и казва: „На никого не се сърдя, от никого нищо не искам“. Колкото и да го калят, той сам се чисти. Направете същото на един човек и вижте как ще постъпи. Ако днес ви дава вода, на другия ден ще спре даването. Човешкият извор ту тече, ту пресъхва. Ти плачеш пред пресъхналия извор и казваш: „Пресъхна Божественият извор!“ Не, щом пресъхва, той е човешки извор. Божественият извор никога не пресъхва. Казваш: „Изпразни се сърцето ми. Изпразниха ме хората!“ Не се изпразни сърцето ти, но стомната ти се изпразни. Хората взеха от

тебе това, което ти си взел от тях. Лесно се празни човешката стомна. Като налееш няколко чаши от нея, естествено е да се изпразни. Кой те изпразни? – Ти сам. Ти даде това, което си взел някога. Кой от вас е дал нещо от себе си? Ти взимаш от хората това-онова и лесно се изплащаш. Думата „благодаря“ те спасява. Ти си взел тази дума назаем от баща си. Баща ти казваше „благодаря“ и ти казваш същото. Баща ти се мъчи, труди се, поти се, а ти взимаш наготово от него и даваш. После казваш: „Татко, направих едно добро. Доволен ли си от мене?“ Така се хвалят всички деца. Не, ти трябва да направиш добро от своето. Кой досега е дал нещо от себе си? Желая всички, които ме слушат днес, да помислите върху това и да си отговорите.

Слушам някой да казва: „Аз много обичам Учителя, но той не е познал още моята любов“. Чудни сте вие! Аз проповядвам следното: Само Бог е Любов. Вие ми носите вода в стомната и аз поглеждам към нея да позная, Божествена ли е водата или човешка. Ти носиш стомната с вода и си мислиш: „Учителят все ще ми плати нещо“. Значи ти продаваш Божията Любов. Пред мене се изпречват двама души: един с голяма чаша, а друг – с малка, и двете пълни с вода. Първият казва: „Ето, Учителю, моята чаша е по-голяма от неговата. Обърни внимание какво ти носи“. Иде трети, носи пълна стомна с вода и казва: „Ето, аз нося цяла стомна“. Първият и вторият са недоволни от третия, с пълната стомна, и казват: „По-добре малко, но хубава вода“. Според мене дали водата е в чаша или в стомна е все едно. Водата не е ваша. Щом е така, не изнудвайте хората, не се налагайте със своята любов. Човешката любов е привидна. Казано е в Писанието: „Който даде една чаша вода в името на Бога, той няма да остане без заплата“. Къде става това? На небето, в Божествения свят. Във великия Божествен свят тази чаша не е обикновена, а жива, която постоянно се пълни и изпразва. Сега, като говоря така, ще си кажете:

„Колко лоши хора сме ние!“ Не е въпрос колко сте добри или лоши. Важно е, че вие сте длъжни да си направите една къща от тухли. Всяка тухла да бъде номерирана и като строите, да поставите всяка част на мястото ѝ. Днес вие градите, но не обръщате внимание на номерацията. Като направите къщата си, виждате, че нещо не си съвпада. Събаряте къщата и започвате отново да градите. Частите пак не се съвпадат – отново градите. После пак събаряте. Така градите и събаряте и в края на краищата нищо не излиза. Казвате: „Тухлите и гредите не са хубави“. Хубави са те, но вие не обръщате внимание на номерацията им и обърквате техните места. Това се отнася както до физическия, така и до Божествения свят. И там човек гради, като спазва правилата на Божествения свят. Човек има три вида отношения към Бога: първото му отношение е във физическия свят – с тялото си. Второто му отношение е със сърцето си, т.е. с чувствата – в астралния свят. Третото отношение е в умствения свят, с мислите си. Значи човек има отношение към Бога със своето тяло, със своето сърце, със своя ум.

Често питате какво представлява Божията Любов, как се изявява тя на земята. – Много просто. Божията Любов се предава чрез тръби, както се предава водата от едно място на друго. Ето водата на Рилските езера може да се прекара чак до София с помощта на здрави, хубави тръби. Те ще се радват, че хубавата рилска вода минава през тях. Всъщност, водата е определена за разумните същества, те да пият, а тръбите служат само за проводници. Такова нещо представляват хората по отношение на Божията Любов. Те са проводници на Любовта, а самата Любов е определена за други. Тя отива на друго място. Ако канализацията е негодна, ще ви изхвърлят навън и ще ви заместят с нови тръби, по-хубави и по-здрави. Децата ще дойдат с чукчетата си и ще започнат да удрят върху вас, докато

един ден съвсем изчезнете. Всеки човек е важен и необходим дотолкова, доколкото минава през него Любовта, както водата през тръбите. Щом го заместят с нова тръба, той е вече негоден за живота. Божията Любов слиза от Божествения свят в ангелския, но първо слиза в човешкия свят и оттам се качва в ангелския. Такъв е пътят за проява на Божията Любов. В човешкия свят любовта е неустойчива и преходна, а в ангелския – тя е постоянна и устойчива. Това, което наричате на земята любов, не е никаква Любов. То е проява на две усещания: светлина и топлина, придружена с влага. Топлината е признак на Любовта, но не е Любов. Дето има топлина, има и влага. Дето има влага, там се проявява животът. Значи признаци на Любовта са топлината, влагата и животът. Дето има тези прояви, там има и движение.

Сега, ако искате да знаете, доде сте дошли, ще ви кажа следното: Всеки от вас има по една стомна, но напусната, в смисъл пълна с утайки. Стомната на едного е от желязо – ръждясала е; на друг – от мед – позеленяла; на трети – от калай – окислена, а на четвърти – от глина – наслоена е с нечистотии. Ето защо стомните на всички хора са стеснени, не събират много течност. Те трябва да се очистят. Казвам: Сега има вече нови стомни, направени от чиста, прозрачна материя. Старите стомни ще дадете на децата да си играят с тях – те са замърсени, не могат да се употребяват повече. – „Тогава да продадем старите си стомни." Можете да ги продадете, можете да правите каквото искате, но те не влизат вече в употреба, животът ги е бракувал. Ще приведа този образ на съвременен език. Новата стомна подразбира нов възглед. Той трябва да бъде такъв, че да разшири живота във всяко отношение. Новата канализация не търпи стари тръби. Нова църква не се прави с крадени камъни и с пукнати камбани. Младата булка не се венчава със скъсани дрехи. По остри

камъни бос не се ходи. – Кои са острите камъни? Това са острите, силните думи. „Ей ти, мари, слушай!“ – Това е остър камък. „Ами ти, мари!“ – Друг остър камък. Кой не е „мари“? „Мари“ значи да мараш, да цапаш. Кой не мара, т.е. кой не цапа, не петни?

Една жаба си подала главата над блатото и почнала да кряка. В това време се показала друга, по-голяма и по-гърлеста жаба и казала: „Ти не можеш да пееш. Не знаеш ли как ни учи нашият професор?“ И почнала тя да се надува повече и да кряка. Покрай блатото минавал един певец. Чул той силното крякане на жабите и си казал: „Само един камък да хвърля във водата и ще разваля концерта им“. Често и вие се събирате, молите се, пеете и мислите, че като вас певци няма. Мине край вас един дявол, хвърли камък, вие затихнете и хайде във водата! Какво страшно има в камъка? Някой хвърли камък върху вас и вие се спуснете на дъното. Казвате: „Като се скриеш във водата, така ще се спасиш“. Не е вярно това. Ако една птица, кацнала на клона, се намира пред опасност, къде ще се скрие? Ако ѝ кажа да се скрие във водата, прав ли съм? Птицата знае как да се спаси. Тя хвръква нагоре, камъкът не може да я настигне. Значи жабите имат един метод за спасяване – водата, а птиците имат друг метод – въздуха. Как се спасяват хората? Когато дяволът хвърли камък върху тях, те го взимат, турят го настрана и продължават да си пеят. Дяволът хвърля друг камък, те турят и него настрана и пак си пеят. Най-после дяволът казва: „Заболя ме ръката да хвърлям камъни. Тези не са нито като жабите, нито като птиците“.

Да, това са разумните певци – хората. Те не могат да се спасят във водата, нито във въздуха. Човек си служи с разумната воля. Той не вярва в злото, но като дойде при него, колкото и да е голямо, ще го посрещне и ще го тури настрана. Четох в едно спиритическо списание следното: Събрали се няколко спиритисти на сеанс, да викат

духове. Те искали да видят нещо необикновено – някакво чудо. Стаята била пълна с гости, интересуващи се. По едно време се явил един слон. Това бил дух, материализиран във формата на слон. Присъстващите, като видели това необикновено явление, изплашили се и избягали от стаята. – „Защо бягате?“ – „В стаята има слон, не влизайте.“ По-смелите се решават да влязат и не виждат никакъв слон. Казвам: Човек не може да разреши мъчнотиите си като жабата; не може да ги разреши и като птицата. Той ще ги разреши по пътя на разумността и Любовта. Следователно, ако отида при един извор с Любов, и той ще ми даде с Любов да пия от него. Дето и да съм на планината, ако имам Любов в себе си, веднага ще намеря извор на пътя си и ще уталожа жаждата си. Божията Любов върши чудеса. Дето е Любовта, там жадни няма. Нейната вода тече изобилно навсякъде. На всеки ше се даде толкова вода, колкото му е нужно.

Сега, като сме дошли на Рила, при тази хубава обстановка, пак можете да се оплачете от нещо. От какво ще се оплачете? Че не сте спали. – Защо не спахте? – „Студено беше.“ – Как е възможно при толкова ясна, светла нощ, при толкова свеж въздух и силен огън да не спите? Кога можете да спите? Ако е облачно, ще кажете, че има голяма влага, не може да се спи. Ако нощта е ясна, светла, пак не може да спите – студено било.

Значи все ще се намери някаква причина, която да попречи на желанието ви да си поспите. Ако една семка падне на пътя, ще израсте ли? Няма да израсте. Друг е въпросът, ако някой я вземе и я посади в градината си. Семка, посадена на пътя, никога не израства. Следователно, всяко желание, което не може да се реализира, е посято на пътя. Щом е така, защо не си признаете истината? Ако не можете да реализирате мисълта си, и тя е посята на пътя. Ако правите 99 безрезултатни опита, трябва ли да разоравате пътя?

Тук, на Рила, ще изучавате закона за смяна на енергиите. Той гласи: След всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото – студено. Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества – растения и животни. Достатъчно е да се смени настроението на човека, за да се смени състоянието и на клетките. Този закон е общ както за частите, така и за цялото. Когато става известна промяна в природата, едновременно става промяна и във всички живи същества. Тази част на Земята, която се огрява от Слънцето, е топла; която не се огрява, е студена. От това зависи да бъдат и телата топли и студени. От студа материята се сгъстява, сцеплението между частиците се увеличава, а енергията се намалява. Когато материята се разредява, сцеплението се намалява, а енергията се увеличава, казваме, че тялото е нагорещено. Може ли при сгъстяване на материята да очакваш разширяване на тялото? Не може. Следователно, при сгъстяване на материята резултатите са едни, при разредяване – други. Това са два противоположни процеса, еднакво важни и необходими.

Казвам, че силната любов произвежда силна омраза. В случая омразата е временен, частичен процес. Човек мрази някого, защото той му е причинил известно страдание. И обратно, той обича даден човек, защото му е причинил радост. Питам: Когато човек страда или се радва, става ли по-добър? Когато страда, човек не става нито по-добър, нито по-лош. И като се радва, пак е същият закон. Важно е, като страда, да престане да страда. И като се радва, да престане да се радва. Ще кажете, че тази мисъл е трудна за разбиране. Трябва да ви оставя сами да мислите върху нея, но ще ви помогна малко. Искам да кажа, че и страданието, и радостта са временни процеси. От гледището на Божествения свят те са залъгалки. Например искате да

назначите някого владика. Събират се хората от неговата енория, отиват в дома му и го канят да заеме поста си. Обаче виждат, че той си играе с дървени кончета, като малките момченца. Какво очаквате от този човек? Може ли той да стане владика? Докато се забавлява с кончета, нищо не може да се очаква от него. Какво ще кажете за момата, която се цанила за слугиня в един богат дом, а още продължава да играе на кукли? Господарката ѝ я вика, иска от нея да свърши една работа, а тя шие роклички на куклата си. Каква работя ще свърши тя? Господарката е недоволна от нея, не иска да ѝ плаща. Слугинята се оплаква от господарката си, че била жестока, не обичала да плаща. Коя от двете има повече право: господарката или слугинята?

Всички хора са дошли на земята да служат на Бога и да се учат. Въпреки това те си играят с кончета и кукли и ако господарят им ги бие, те викат, оплакват се, че са нещастни. Ще кажете, че и Христа биха. Да, биха Христа и Го разпнаха, защото си позволи да счупи куклите и кончетата на някои видни евреи. Те Го запитаха: „Как смееш да чупиш куклите и кончетата ни?“ Той им каза: „Вие сте дошли на земята да служите на Бога в Дух и истина, а не да си играете с кукли“. – „Как смееш да нарушаваш стария ред на живота ни? Как смееш да въставаш против Моисея? Кой те е пратил на земята? Не знаеш ли, че нашите кукли са свещени?“

Като ме слушат да говоря, някои казват: днес Учителят разви такава теория, че колкото свещени идеи имахме, всичките изчезнаха. Това са свещените теории на куклите. Ако Учителят ви може да разруши една Божествена идея, сама по себе си тя не е Божествена. През колкото по-големи изпитания минава една Божествена идея, толкова повече тя расте и се укрепва. Божественото никога не умира. Мислиш ли, че ако напишат името ти на една църковна камбана, това

ще ти помогне да свършиш училището с успех? Ред години камбаната ще бие, богомолците ще се молят, но нито биенето на камбаната, нито молитвите на богомолците ще ти помогнат. Камбаната ще си бие „дин-дан“, добрите хора ще се молят, но ти няма да придобиеш знание. Те могат да ти дадат хляб, да не гладуваш, но ще останеш невежа. Името ти не трябва да бъде написано на камбана и от добрите хора не очаквай да се молят за тебе, но сам учи. Добрият човек се моли първо за себе си. Работливият работи пак за себе си. Не мисли, че като работи, тебе има предвид. Всеки човек работи за себе си. Ще бъде смешно да дойдеш при мене и да ми кажеш: „Учителю, ти знаеш законите, виждаш надалеч. Кажи ми, като съм написал името си на камбаната, след колко години ще стана учен?“ Аз мога да видя само едно: колко прашинки се движат и падат при биенето на камбаната. Мога да изчисля точно техния брой. Нищо друго не мога да видя. Ако някой се опита да ти каже колко знание ще придобиеш при удряне на камбаната, той не говори истината.

Питаш: „Какво да правя, за да стана учен?“ Ела при мене, аз ще ти отговоря на въпроса. Изваждам един лист и написвам чисто, отчетливо буквата „А“. Изговарям буквата, написвам я няколко пъти. След това ти я произнасяш и написваш. Като видя, че си я научил добре, пращам те вкъщи да се упражниш още малко и на другия ден да дойдеш пак да продължим уроците. Баща ти те пита: „Какво учи днес?“ – „Учителят ме запозна с буквата „А“.“ – „Чудно нещо, какъв е този нов учител, да те занимава с елементарни работи?“ Ти продължаваш да учиш буквите, гласни и съгласни, докато един ден започнеш да ги съчетаваш в срички, сричките в думи, а думите – в изречения. Най-после съединяваш по няколко изречения заедно и образуваш цяло описание на нещо. Така ти се запознаваш с новата азбука и новата мисъл. Баща ти разбира, че учителят ти има знание,

има и метод за предаване на своето знание. Божествените работи са създадени именно от новата азбука.

Да оставим настрана метода за предаване на новата азбука. Да отидем заедно в природата. Показвам ви едно малко камъче и обяснявам смисъла, скрит в него. Камъчето е буквата „А“. Какво означава буквата „А“? Че вниманието ви е трябва да бъде насочено към Бога, от него да се учите. Като научите буквата „А“, ще ви запозная с „Б“. Мъчно се изговаря този звук, той среща спънки, мъчнотии. За да се изговори, трябва да прибавите някоя гласна. Значи звукът „Б“ показва мъчнотиите, спънките или препятствията, които човек среща на пътя си. За да ги преодолее, той трябва да се вдълбочи, т.е. да отправи погледа и вниманието си вътре в себе си.

Днес ви запознах с буквите „А“ и „Б“. Повече букви няма да ви открия. С останалите ще се занимавам в други лекции. Направете изчисление след колко беседи или лекции ще ви открия всичките букви. – След 16 беседи. Ако ви пита някой какво ви говори Учителят днес, кажете: „Запозна ни с две букви „А“ и „Б“, или „Б“ и „А“. Буквата „Б“ означава известна мъчнотия. – Как ще я разрешим? Първо ще поставите „А“ пред „Б“, ще образувате сричката „АБ“. Като видите, че не можете да я разрешите, ще смените местата на буквите и ще образувате „БА“, т.е. след мъчнотията ще отправите вниманието си към Бога. Това значи „БА“. Така именно ще разрешите мъчнотията си правилно. Следователно, като се натъкнете на някаква мъчнотия, от какъвто характер и да е, кажете „БА“ и започнете да мислите. Няма да мине много време и мъчнотията ще се разреши. Това значи да се отвори пътят ви. За да разрешиш мъчнотията си, ти трябва да се свържеш с Бога. – „Не може ли без мъчнотии?“ – Не може. Разрешаването на мъчнотията е чистене. Ще изчистиш пътя си към Бога, т.е. ще премахнеш греховете си от своя път. Ако пътят на човека

не е чист, Божията мисъл не се предава правилно. Чрез мъчнотиите се пречиства нервната система. Когато всеки нерв се пречисти, тогава човек приема правилно Божествената светлина и мисъл. – Защо идат страданията? – За да премахнат нечистотиите от човешкия ум. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите как от главата на страдащия излизат особен род вълни, които миришат неприятно. Те са резултат обаче на човек, който има низши страдания. Не говоря за висшите, морални страдания, при които човек излъчва нещо приятно от себе си. Някои хора постят с цел да се пречистят. В този случай те миришат неприятно. От стомаха им се отделя лоша миризма. Значи, човек ще пости, докато престане да мирише лошо.

И тъй, докато е жив, човек трябва да се чисти. Ще изчистиш първо устата и стомаха си, отдето иде миризмата. Същевременно ще развиваш обонянието си, сам да разбереш, доколко си се изчистил. Ако дъхът ти мирише, а ти говориш на хората за Бога, мислиш ли, че ще те слушат? Щом си отвориш устата, те ще избягат, да бъдат далеч от тебе. Ще се молите, ще работите върху себе си, да се пречистите. Каквато и да е миризмата, тя може да се махне. Още в миналото дяволът е станал причина за тази миризма. Има случаи, когато децата не обичат майка си. – Защо? – Заради миризмата, която се отделя от нея. Човек трябва да се чисти. – Как? – Чрез пост. Ще пости, докато дъхът му се очисти. Ако пости и дъхът му продължава да мирише, това не е никакъв пост. Ще постиш не да отслабнеш, да станеш жълт като светия и да изчезнеш от земята, но да се пречистиш, да не мирише дъхът ти.

Като ви наблюдавам, забелязвам, че понякога погледът ви е възбуден, очите светнали. Това не е естествено състояние. Друг път очите ви са мътни, неясни, погледът изгаснал – имате някаква мъка, страдание или скръб. И това не е естествено състояние. Казвате: „Бог

ни забрави“. – Бог забравя нечистотиите на човека, тях туря настрана, а като душа никога не го забравя. Има неща, които никога не нося в своя ум. Цялата Вселена да ми дадат, всичкото богатство на света да ми обещават, аз няма да допусна в ума си мисъл, противна на Божественото в себе си. Същото е и за вас. Има неща, които трябва да знаем; има неща, които не е нужно да знаем. Това, което ви говорих досега, не беше нищо друго, освен чистене. Вие се измихте от известни нечистотии. Мийте се, но всякога сами, без теляк.

Ще ви дам следното правило: отсега нататък не позволявайте теляк да ви мие. – Буквално ли се разбира това? И буквално, и преносно. Всеки ще се мие сам, без теляк. Даже ако е възможно, не ходете на баня. Лятно време топлете вода на слънцето и се измивайте със слънчева вода. При това всеки да се мие отделно, не с други. Ще кажете, че Учителят ни забранява да ходим на баня. – Не, аз не ви забранявам, но ви съветвам всеки да се мие вкъщи. Не търсете лесния път. Да оставиш теляк да те търка, това са буквите „БА“. Сам да се миеш, това е „АБ“. Второ правило. Като се качвате на планината, случва се някой да падне между камъните. Не бързайте да го вдигнете. Ако той пожелае да му помогнете, това е друго нещо. Обаче не иска ли помощта ви, оставете го сам да стане. Някога аз си правя опити, нарочно се спъна, правя специално упражнение. Вие бързате, искате да ми помогнете. Почакайте малко и вие да видите упражнението, което правя. Като бързате, вие приличате на онези ученици, които едва чакат да изтрият написаното на черната дъска. Учителят знае кое да изтрие и кое да остане. Той сам ще изтрие написаното на дъската. Дръжте тези правила за себе си. Като ги приложите и видите резултат, тогава може да ги предадете на другите. Обикновено ученикът прави това, което му се забранява, а си забранява това, което му е позволено.

Следната година, на същия ден, 13 юли, пак ще дойдем тук и всеки за себе си ще провери какъв резултат има от спазване на правилата. Те са дадени само за една година, защото нищо не е постоянно в живота. Ще бъдете особено внимателни да спазвате първото правило. На баня няма да ходите, ще се миете вкъщи. Ще правите най-много по две–три бани в седмица. Частично можете да се миете всеки ден, а именно лицето, врата, ръцете и краката. Като се изпотявате, веднага ще се преоблечете. Никога не оставайте с потна риза на тялото си. Когато миете главата си, ще я миете със сапун само веднъж в месеца, и то само с хубав, чист сапун. Иначе може да миете често главата си, но без сапун, или само с вода, или с чиста хума. Ще опечете добре хумата, ще я залеете с малко оцет и ще я размиете с много вода. С тази каша ще намажеш няколко пъти главата си и след това ще я измиеш с чиста вода. Така косата става мека и запазва магнетизма си. Ще кажете, че косата не трябва да бъде мазна. Не, мазнината е нужна. Ако я измивате, тя става суха, електрична. Ако главата е добре измита, кожата ще диша добре, но ще се лишите от топлината и активността на мозъка. Знаете ли защо българинът не мисли много? Понеже носи калпак, главата му се поти много и заедно с потта излизат нечистотиите и мазнините. Мазнините имат отношение към магнетизма. С изгубване на магнетизма се намалява и мислителната способност на човека. Следователно не носете шапка, през която не става проветряване на главата. Като станеш сутрин от сън, намокри малко главата си с топла вода, според температурата на тялото си. След това вчеши косата си с гребен. Ако правилото за миене на главата не ви се харесва, мийте главата си както знаете, по старите правила. Ако можете сами да си направите сапун, специално за косата, да бъде от най-хубаво масло, може по-често да си миете главата със сапун. Сегашните модерни сапуни не са чисти; те са

направени от умрели животни. Хумата е за предпочитане пред сапуна. Не трябва да миете главата си нито с много гореща, нито със студена вода. Тя трябва да бъде толкова топла, че като турите в нея пръста си, да издържа. Сега аз не искам да спазвате нещата буквално, но да гледате на тях разумно. Дето е разумността, там е изключено всякакво раздвояване. Че си миеш главата често, това не е грях, но не е здравословно. Ако не знаете тези правила, оправдани сте, но като ги знаете и не ги спазвате, няма оправдание. Ще страдате, без да знаете причината за това. – „Как да махнем пърхута от косата?“ Като живеете редовно. Нередовният живот е причина за пърхута. Кожата обеднява поради нередовния живот. Като живеете редовно, ще влезете в Царството Божие. Казано е: „Царството Божие се взима със сила“. Същевременно е казано: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, ум, душа и дух“. Що е духът? – Разумната сила в света. Значи ще влезеш в Царството Божие не с груба сила, но с разумното, възвишеното, Божественото, в което няма никакво противоречие. Който иска да влезе в Царството Божие, не трябва да има абсолютно никакво противоречие в себе си.

Помнете: Ако не изпълните правилата, които ви давам, аз няма да обеднея, и вие няма да нарушите моралния закон, но ще страдате и боледувате. Каквото изпълните, то е за вас, вие се ползвате. Ще бъдете здрави и бодри. Като служа на Бога, аз искам тялото ми да бъде здраво, защото то принадлежи на Него. Моето тяло е клетка от великия космос и трябва да бъде здраво. Мнозина дохождат при мене и казват, че са служители на Бога, изпратени от Него. – Какво искате от мене? Да ни приемеш добре, да задоволиш нуждите ни.

Гледам, някой от тях носи полица да му я изплатя. Казвам: Добре, готов съм да направя всичко за Господа, но ще чакам известно време и аз да получа нареждане от Него – да зная как да те приема и

какво да ти платя. Щом получа наставления отгоре, ще те приема с всичката любов и почитание. Той веднага кипва и започва да вика, да се сърди. Аз зная вече от кого е изпратен този човек. Той иде от свое име. Той е готов всеки момент да вади нож и да реже глави, както постъпва с кокошките. Изпратеният от Бога е готов да чака. Той ще влезе в стаята ми, ще чака или ще отиде в градината да се разходи. Аз имам работа. Ще свърша работата си и ще го приема да си поговорим. Така ще се разберем като разумни хора. Така постъпва разумният човек. С бързане работа не става. Новото учение изключва бързането.

Като говоря за Любовта, ще кажете, че не обичам всички еднакво. – Как познавате това? – „Вътрешно." Мислите ли, че Любовта на Бога към вълка и към овцата е еднаква? Ами към камъка и човека еднаква ли е? Под „еднаква Любов" разбираме едно и също отношение към всички. Прави ли сте в разсъжденията си? Не сте прави. Ето, взимам чук и отчупвам няколко парченца от един голям камък. Турям парченцата в джоба си за спомен. Камъкът се радва, че съм го уважил, че го обичам. Ако със същия чук ударя ръката на човека, той ще се радва ли? Ще бъде ли доволен от моята любов? Значи отношението към камъка е едно, а към човека – друго. Дървото и растението поливаш, разкопаваш, а човека не можеш да поливаш по същия начин. На човека купуваш дрехи и обувки, а на вола даваш ечемик да се нахрани. Ако и на него дадеш дрехи и обувки, той ще те погледне и ще си обърне главата настрана. Той няма нужда от тези неща. Значи към камъка ще се отнасяш по един начин, към растенията – по друг начин, към животните – по трети начин, а към хората – по съвършено различен начин.

Ще ви кажа една велика истина: Бог обича всички души. – Как? По начин, който отговаря на всяка душа. Към всяка душа Бог проявява

Любовта си по специален начин. Следователно Любовта на Бог към едного не отговаря на Любовта Му към другиго. Ако мислите, че Любовта на Бога към едного е по-голяма, а към другиго – по-малка, вие се лъжете. Какво ще каже растението, ако пред него сложите една печена кокошка? То ще си мълчи, няма да разбере какво правите. – „Ама аз му давам кокошката с голяма любов." Възможно е, но то не разбира тази любов. Вие сте сбъркали, мястото на вашата любов не е там. Така са постъпвали идолопоклонниците. Какви ли глупости не са правели хората при изявяване на разбиранията си за живота. Ето защо вземете кокошката и я занесете там, дето ще преценят вашата любов. Още във времето на Христа дойде майката на Заведеевите синове да иска единият син да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. И до днес хората се борят кой да седне отдясно и кой – отляво. Нека всеки сам избере от коя страна да седи. Добре е да става смяна на местата. Ако днес си отдясно на своя приятел, утре седни отляво. – Ами ако двама приятели се борят за една и съща страна? Тогава нека единият отиде при своя приятел в понеделник, а другият – във вторник. Така всеки ще си избере която страна иска. Колкото и да обичаш приятеля си, не можеш едновременно да седиш от двете му страни – ще се местиш ту от едната, ту от другата му страна. Това е неправилно и се отразява неприятно и за двамата.

В заключение на горното казвам: съществува закон за смяна на енергията. На този закон се подчинява и Слънцето. Знаете ли през колко среди и пречупвания е минала слънчевата енергия, докато дойде до Земята? Благодарение на това хората се нагодили към слънчевата енергия и правилно я използват. И Любовта като сила излиза от своя първоизточник и минава през различни среди, докато се хармонизира с всички същества. Който може да я използва правилно, той се свързва с Бога. За да се ползваш правилно от

Любовта, застани на мястото, определено за тебе от природата и чакай. Всеки сам ще намери мястото си. Не заемете ли мястото си, Любовта ще мине и замине, без да я възприемете. – „Как ще позная кое е моето място?“ – Като застанеш на своето място, ти ще почувстваш, че си примирен с целия свят. Готов си да простиш на всички. Казваш: „Простих на своите длъжници, но виждам, че не заслужават“. Кажеш ли така, ти си променил мястото си. Всяка дисхармония в тебе показва, че не си на мястото си. Щом се хармонизираш, ти отново заемаш мястото си, свързваш се с Бога и се радваш на живота. Това е диагноза. Защо е така, не питайте. Понеже светът още не е организиран, вие постоянно ще се местите, докато станете господари на себе си.

Днес философи, учени, писатели пишат за мястото на човека в природата. Всеки го разглежда по своему. Това е въпрос, който и досега не е разрешен. Всеки индивид има определено място. Шом попадне на мястото си, той е доволен, той расте и се развива правилно. Щом напусне мястото си, той става нещастен. Това се отнася не само до хората, но до всички същества без изключение. Следователно стой на своето място. Ако изместиш някого, ще пострадаш. Дето е щастието на едного, там е нещастието на другиго. Такъв е животът. Дадено ти е място, пази го!

Сега ще ви дам една важна формула. Кажете: „Господи, желая с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила да изпълня твоята блага воля, без никакво изключение“. Ще си служиш с тази формула всеки момент: като си буден и като спиш; като ядеш и като работиш. Щом изговориш тази формула, ти си вече на своето място. Ако я забравиш, ти отиваш на чуждо място. Тази формула е за всекиго от вас.

Правилата, които ви дадох днес, както и формулата, ще задържите в себе си, докато Любовта се прояви във вас. Под „мълчание“ разбирам вътрешно говорене. Нека външните хора видят, че във вас се внася нещо ново. Обходата, отношенията ви към тях стават по-добри. Нека всеки види благородството, деликатността на вашия характер. Щом имате резултат, тогава можете да говорите на хората всичко, каквото съм ви казал.

Вижте облаците на небето. – Как са образувани големите облаци? От малките облаци. Когато малки облаци се съберат на едно място, те образуват голям облак, който закрива слънцето. Така и вашите малки погрешки, мъчнотии и страдания образуват голяма завеса, която закрива Божественото. Ето защо, като направите една малка погрешка, обърнете се към Божественото в себе си, то да я изправи. Кажи си: „Господи, сгреших. Сам не мога да изправя грешката си; научи ме как да постъпя“. Щом се помолиш искрено, Божественото ще дойде да ти помогне. Като ви гледам как седите, намирам, че позата ви не е правилна. Много естествено, Любовта не е дошла още във вас. Тя се изразява в правилни форми и положения. Не можеш да имаш цигулка, докато вътрешно не си я пожелал. Не можеш да намериш Учителя си, докато вътрешно не си го потърсил. Когато Любовта дойде в света, тя ще създаде красиви, правилни форми, от които вие ще се учите. Значи Любовта ще се изучава по нейните форми, а не направо, както излиза от Бога. Това се отнася до Божията Любов, а не до човешката. Ние говорим за възвишената, чиста Божествена Любов. Тя се проявява само чрез чистите, красиви форми. Значи Любовта се изучава по вътрешен път, а не отвън. Четеш една книга, но знанието не е в книгата. Ти мислиш, но мисълта не е в мозъка. Значи нещата трябва да се превърнат, за да се възприемат правилно.

В тази беседа има общи и специални неща за всекиго от вас. Всеки ще си намери своето. Едни неща са положителни, други – отрицателни. Но и едните, и другите имат нещо хубаво в себе и си по форма, и по съдържание. Беседата е проста, но снемете черупките ѝ и ще откриете в нея това, което досега не сте виждали. Аз не смея да я разкрия, защото веднага ще се изпари и друг ще я вземе. Вие ще останете като пред празни ясли. Нека всеки сам да си препише беседата, да не чака наготово. Днес научихме две букви от новата азбука: „АБ“ и „БА“. Какво означав „АБ“? – Това значи да бръкнеш в коша и да извадиш един грозд. Какво значи „БА“? – То значи: Заповядай, изяж този грозд. Това са формули, които трябва да спазвате, иначе ще имате противоречия в живота си. Който дава, казва „БА“; който взима, казва „АБ“. Не мислете, че е безразлично дали давате или вземате. Когато даваш и взимаш навреме, то е благословение. Бог работи и в даването, и във вземането. Работи и с двете формули, т.е. с инициалите „АБ“ и „БА“. Ако имаш нужда от някого, ще кажеш „АБ“; ако той може да ти даде нещо, ще каже „БА“. Но ако не може да ти даде, ще ти отговори „АБ“.

И тъй, изчистете сърцето си. – С какво? С вода – носител на Божествения живот. Нека тече Божественият живот във вас; той ще изчисти сърцата ви. Нека тече Божествената светлина във вас; тя ще изпълни умовете ви. Нека тече Божествената Любов във вас; тя ще изпълни душите ви. Нека тече Божествената Мъдрост във вас; тя ще укрепи духа ви. Нека тече повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина във вас. Нека тече повече живот, повече светлина, повече знание във вас. Великата, безпредельна, тайна Любов на Бога се изявява по различни пътища в света. Като приемаш Божията Любов, тя се проявява по един начин. Като я предаваш, тя се проявява по друг начин; като изявяваш Божията Любов, ти виждаш пътищата, по които

Бог работи; виждаш величието на Бога. Ходи по Божиите пътища, да видиш великата Божия добродетел, която носи всички блага.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на Мусала, 13 юли 1924 г.

УСЛОВИЯ ЗА ВЗАИМНА РАБОТА

Сега се обърнете от вашия личен живот към Природата. Виждате ли тези камъни тук, защо ли са турени? Те представляват разрушение. Някога това място е било величествено. Тук боговете са живели, а сега то е пустиня. Днес хората идват само за екскурзия и бързат да се върнат назад.

Сега най-първо ще ви попитам нещо и вие ще ми отговорите. Трябва ли овцата да изневери на своя принцип, да вземе метода на вълка – да яде месо? – „Не трябва." Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Трябва ли тогава той да вземе Божественото и да Го цапа? – „Не трябва." Тогава вие ще разрешавате въпросите принципно, а не според вашия личен живот. Някой търговец гледа днес да спечели хиляда лева, а утре може да изгуби и един милион лева. Не трябва да бъде така. Такова е и вашето положение. Защо се опитвате да прокарвате една бяла лъжа? Вие сте се събрали петте и без да имате Божията Любов, мислите, че ще разрешите една задача. Никаква задача не можете да разрешите. Ще ми кажете, че имате Божията Любов? – Нямате я. Като не можете да я приложите, ще дойде второто положение – да изгубите един милион лева.

Всяка една от вас иска да я обичат. Че кой не желае това нещо в света? Който иска да го обичат, и той трябва да обича. Законът е такъв, не може другояче. Който иска хората да имат добро мнение за него, той трябва да бъде разумен във висша степен.

След като направите една грешка и аз ви забележа, вие се обезсърчавате. Като ви казах, че не ви приемам за окултни ученици, всичко като че се събори. Защо ми трябваше да ви правя тази забележка? Аз ви предпазвам да не се провалите. Ако оставиш един

човек да си счупи краката, ще бъде много лошо за него, затова аз го спирам, казвам му: „Чакай!“ – Щом се спре у човека едно желание, веднага настава една реакция. Дойде на ума на някое дете да отиде в градината и да си набере ябълки, круши, и не му идва наум, че ще го сполети някоя опасност. То е свикнало да си къса. Кога се предпазва един човек? – Когато не е един от най-лошите. Вие не сте от най-лошите, но не сте и от най-добрите. Какво значи, че някой човек не е нито от най-лошите, нито от най-добрите? Това значи, че много зло в света не е направил, но и много добро не е направил. За в бъдеще от тези най-малки грешки може да произлезе най-голямото зло.

Сега аз ще ви кажа една максима, която съм намислил да кажа на всички ученици. Тя е следната. Ако имате една чешма, която е направена много хубаво, с хубави камъни и плочи, която тече изобилно, и ако всеки, който дойде при нея, гледа да се задоволи с нейните камъни, ще може ли? – „Не може.“ – Ами с какво ще може? – Със своята вода тя ще може да задоволи всички. Човек със своите постъпки не може да задоволи другите – това са камъните, но със своя живот ще може да задоволи всички. Камъните никой не може да ги бута. Често вие бутате камъните и коритото на една чешма. От водата всеки може да си вземе и да полива цветята на своята градина.

И така, животът – това е човекът, така, както тече Божественото в него; от този живот всеки може да се ползва. Плочата на чешмата – това е човешкият ум, а кранът, през който изтича водата – това е човешкото сърце. Трябва ли този кран, през който изтича водата, да го дадем на някого, да си услужва? – Не трябва! Нито ума си, нито сърцето си не давайте на някого в услуга. Така, както вървите, вие клоните да изопачите вашия живот. Щом изопачите вашия живот, вие изопачавате вашия ум и вашето сърце. Две ограничения Бог е поставил в живота на човека: от една страна – човешкото сърце и човешкия ум, а от друга страна – човешката душа и човешкия дух.

Вие започвате с любов и почитание, но като не спазвате тези Божествени правила, свършвате с безлюбие и незачитане.

Сега забележете: ако не бях ви казал тези горчиви думи, никога не бих ви казал и тези думи, които сега чухте и си отбелязахте.

(*Горе на Мусала беше студено, облачно и атмосферата бе пълна с електричество, което предизвикваше треперене.*)

Забележете, тук направихме цяла трансформация на електричеството. Горе влагата пъплеше по земята. Там и двете електричества, това в облаците и това на земята, бяха положителни. Като дойдохме тук, близо до езерото, едното електричество направихме положително, другото – отрицателно, и веднага влагата се вдигна нагоре и Слънцето изгря. Всеки ден ти носи урок. Като научиш урока си, и денят си отива, като ти оставя един лист, написан вътре в тебе.

Едно трябва да знаете: съвременната жена трябва да надрасне себе си, защото тя е много голяма материалистка. Всички градове, къщи, железници, все жените са ги съградили. Така че истинският материалист всъщност е жената. Тя е увлякла мъжа и той е започнал да слиза след нея.

За да се съгради една взаимна работа, изисква се Любов, почитание, изслушване и помощ. В обикновения живот това е необходимо, без даже и да го изисква другият. Добрият, разумният човек ще види един ден своите добри резултати.

Ден първи!

Беседа, държана от Учителя на 11 август 1924 г., понеделник, 8.00 ч., Рила, при първото езеро до в. Мусала

Беседата е държана от Учителя през тридневната ни екскурзия до Мусала – 11-13 август,

ОБЩИ ВЪПРОСИ

Всички тези камъни, които виждате по височините, това са все развалини, останки. Това приятно настроение, което изпитвате, като се качвате нагоре, се дължи на това, че вие изживявате останките от миналото величие, което е царяло тук. И днес тези разрушения са дадени на децата за радост. Вие можете да изследвате тези неща, но трябва да знаете, че всеки, който иска да изследва Божиите работи, трябва да бъде абсолютно чист, абсолютно безкористен. Щом у тебе се зароди най-малкото желание да вземеш нещо от мястото, което изследваш, ти ще причиниш вреда на себе си и на другите. Нищо не трябва да пожелаваш. Това е чистота! От всичко можеш да се ползваш, но само след като се обърнеш към Бог и поискаш разрешение за това. Някои мислят, че като са наследници на известен имот, всичко могат да бутат. Не е така – наследникът ще бута нещата разумно, а не неразумно. Когато ви казвам, че не трябва да късате цветята, това не значи, че е грях да откъснеш един цвят, но създаваш в себе си една лоша привичка.

Беседа от Учителя, държана на 12 август, вторник, 7 ч., Рила, при Сухото езеро до в. Мусала

КАЛЯВАНЕ НА МАТЕРИЯТА

Всички пеят. Учителя обърна внимание на вибрациите на разните тонове от гамата.

В тона до има слизане надолу – Божественият Дух слиза. В тона ре има качване, в тона ми – равнина; във фа – слизане надолу; в сол – равнина, в ла – качване; в си – равнина, в до – слизане. Графически това може да се представи по следния начин:

Често съм ви казвал, че и боговете воюват, но като се казва „война между боговете", то не се разбира онази глупава война, която ние знаем. Това е война за идеи, в която боговете творят. В тази война става поляризиране и в това поляризиране се образува материята. Едните са поляризирали материята в едно направление, другите – в друго направление, и веднага се започва разделянето. Така са се образували тези развалини. Значи, за да станат тези развалини, част от енергията е била извадена нагоре, а част от енергията – надолу. Тази част, която е взета нагоре, е образувала върховете, а тази част, която е взета надолу, е образувала долините. Има една материя, която постоянно слиза, а друга остава като върхове. Един ден Земята ще претърпи голямо изменение. Ниските места ще се повдигнат, ще образуват върхове, високи до 10 000 м, но все пак някои от тези върхове ще си останат, няма съвсем да се обезличат. Като се образуват тези върхове, какво ще стане с хората по тези места? – Ще пропаднат. Когато боговете строят великите неща, ние, малките хора, трябва да бъдем надалече от тях, та като си свършат работата, ние ще дойдем да видим какво са направили.

Има истина в света, която не може да се каже, защото всички ще се скарат помежду си и ще се разделят. Помнете две неща: не казвай

кой е най-добрият и кой е най-лошият! Ще си мълчиш. Това ще запазиш за себе си. Защо? – Защото най-добрият човек не е на Земята и най-лошият човек пак не е на Земята. Това са две свещени идеи, не ги говорете на Земята. Ние казваме за някого: „Той е най-лош." – Да, така е, но най-лошият за един е най-добрият за друг, и най-добрият за един е най-лошият за друг. Абсолютно вие не знаете кой е най-добрият и кой е най-лошият. Нещата са най-добри и най-лоши само по време и пространство. Истината не може да се каже, защото във вашия език няма дума, с която може да се изрази. Изковете си една дума и аз ще ви я кажа. Тази енергия на Истината е толкова силна, че каквато жица да турите, тя ще я изгори и пак няма да остане проявена. Ето защо аз не искам да засягам някои неща, защото ако ги изнеса, ще стане нещо много лошо, ще изгори мозъкът. Нервната енергия в човека не е в състояние да изнесе Истината. Дойде някой, казва: „Е, аз съм глупав." – Не, нямаш гръбнак, за да изнесеш Истината.

Страданието е един метод да се кали материята в тебе, за да се приспособи за Божествените енергии. Тези енергии, които идват от долу на горе, произвеждат страданията, в които трябва да се каляваш. Тези енергии, които идват от горе на долу, това са радостите, в които също трябва да се каляваш. Значи ти ще се каляваш едновременно за енергиите, които идват от горе на долу и от долу на горе. Някой ден много страдаш, ще кажеш: „Каляват ме сега, Божия работа е това!" Това каляване ще трае един-два часа. След това Бог те извади из пещта, изглади те. После пак те тури, докато хубаво се опечеш. Извади те – ти си радостен, ухилиш се. Пак се окаляш – тури те в друго корито. И така, радостите и скърбите се сменяват в живота ти. След като научиш процеса на радостите и на скърбите, само тогава ще се приближиш при Бог, защото животът не е в радостите и в

скърбите. Това са два метода, но има и трети един метод, с който ще се приближим към Бог. Този трети метод още е непонятен за хората.

У хората има друг един метод за каляване – той е индиферентността, дето нищо не интересува човека, но този метод е вреден за някои натури. Има и метод на отчаянието, в който всичко се разрушава. Отчаеш се, но не можеш да се самоубиеш, не можеш да си направиш някоя пакост. В отчаянието нищо не се ражда. То е само за тебе. Отчаяният човек не иска никой да го бутне. Той казва: „Моли се само на Господ, да не ти дойде това нещо до главата!“ Като дойде надеждата у човека, той казва: „Знаете ли, тъй ми иде целия свят да обгърна.“ – Да, но и това нищо не ни дава. При този процес човек няма място откъде да ти даде нещо. Той няма пътища и съобщения. А ние, като видим всяко нещо, казваме: „Дай го!“ Да се говори за тези работи, това е много нещо.

В индуската литература има един такъв пример: един ученик искал учителят му да му каже нещо, което не се отнасяло до него, което не трябвало да знае, и учителят му ударил един такъв юмрук, който той завинаги запомнил. А новото не седи там. Учителят трябва да седне и да каже на ученика си: „Слушай, когато се говори Истината, на дървен чук не се седи. Ще седиш горе, но щом чуеш това дрън-н-н, ще слезеш долу.“

Когато кажа на някого: „Слез долу!“ – долу трябва да слезе. Смирение трябва. Гледай камбаната, тя удря: не стой горд, влез в църквата да се молиш. Глашатай е тя! Така че според закона на смирението човек трябва да слезе в такова положение, че да може правилно да наблюдава как стават нещата.

Беседа от Учителя, държана на 12 август, вторник, 10 ч., Рила, при Сухото езеро до в. Мусала

ХУБАВИ ЧУВСТВА

В света много мъчно се учи урокът на търпението. Досега е работила неволята, но отсега нататък ще работи търпението. При големия страх малкият страх става герой и като мине опасността, и той се насърчи и казва: „Не съм бил толкова страхлив, колкото съм мислил.“

В развиването на човека има известни блага, които едновременно може да му създадат и приятно, и неприятно разположение, зависи от времето. Това съществува в реалния живот. На млади години да ти опекат една кокошка, ти ще се радваш, но на стари години, когато си останал без зъби, и да ти опекат една кокошка, ти ще кажеш: „Защо не беше на млади години?“ Добре, изгубил си е някой зрението, а някой негов приятел го вземе да го развежда из цяла Европа. Той казва: „Защо ми е това сега, а не на млади години, когато виждах? Аз сега ще ходя натук-натам да разглеждам неща, които не виждам.“ Философия е това. Неизповедими са Божиите тайни! Те са толкова страшни, че и ангелите, които говорят за Божията Любов, когато дойде въпрос за Божиите тайни, и на тях им трепва сърцето. Има страшни неща в света, но ще ги минеш в тъмнина, за да не виждаш нищо. Вие сега казвате: „Да видим какво има, да знаем всичко“, но щом ви се отвори картината и я видите, ще кажете: „Е, по-хубаво да не бяхме видели тази картина.“ Именно сега вие трябва да се борите в себе си. Като влезе в този път, човек трябва да бъде разумен, да разбира нещата. Голяма разумност се изисква! Например някой човек може да почувства тъй обезсмислен живота си. Психология е това! Защо до

едно време човек мисли, че животът има смисъл, а после мисли, че няма смисъл?

Представете си един прост пример. Вземете един ученик, който учи в училището – има една книга, от която учи. Той носи тази книга, отваря я, чете – радва го всичко. Не мине много време, изгуби книгата. Той обезсмисли живота си, обезсърчи се. Тази книжка му е внасяла известна радост, давала му е нещо, но сега си е изгубил книжката, няма откъде да учи. Той мисли, говори все за тази си книжка. Нищо друго не го интересува. Но един ден, току-виж, един негов приятел му каже: „Намерих книжката ти." Веднага той се зарадва. И така, някой от вас е изгубил своята радост. Тя е в книжката. Един ваш приятел един ден ще намери книжката, ще ви донесе радостта – и вие ще се зарадвате.

Тази книжка (Учителя показва една своя малка книжка) я носих на Черни връх и я турих в един от джобовете си на палтото. Дойде един ученик, каза ми: „Учителю, дайте да Ви нося палтото!" Дадох му го, без да си взема книжката. У мене има една черта – да окажа на човека повече доверие. Той, както носил палтото, обърнал го и книжката паднала някъде по пътя, без да забележи той това нещо. Донесе ми после палтото: гледам, книгата я няма. Ще кажете: „Нали си ясновидец, намери я!" Аз не искам да си служа с ясновидството в тези случаи. Това е егоизъм. Казвам си: „Ако ме обича тази книжка, тя ще си дойде сама." Някой от компанията се забатачил из пътя и както вървял из снега, вижда нещо пред себе си. Навежда се, намира книжката. Донесе ми той книжката и аз му казвам: „Та ти си бил ясновидец, намери книжката!" Другото, което се загуби, то не струваше толкова, но книжката се намери. Е, сега мислите ли, че вашето щастие, което сте загубили някъде, няма да го намери някой и

да ви го донесе? То е някъде из планината, ще се намери. – „Ама аз не бях умен, изгубих го.“ – Е, станало е сега!

Ще ви приведа едно противоречие. Как ще си обясните вие това нещо: ангелите, които са толкова щастливи при Бог, един ден Бог ги катурва от тази височина и ги сваля долу да създават светове. Не е ли изгубено щастието за тях? – Изгубено е. Вземете примера с Адам. Туря го Господ в Рая, при това хубаво място, но отиват те да човъркат онова дърво. Какво показва това нещо? – Непослушание. Това показва, че тези хора нямат вяра в Бог. Те пожелаха да опитат това дърво. – Е, опитайте го! Извиква ги Господ, но те се скриват. Тогава праща Господ един ангел да ги изпъди навън. Те плачат, молят се. Това тяхно щастие изгубено ли е? – Не е изгубено. Но колко хиляди години трябваше да го търсят? Те изгубиха Божията Любов, връзката с Бог. И дойде Христос да търси това щастие. Не че Бог няма връзка с нас. Има връзка Той, но ние трябва да я намерим. Тази връзка с Бог търсим ние сега.

Сега по някой път вие се обезсърчавате. Щастието, което сте изгубили, ще ви го донесе някой ваш приятел някой ден и вие ще се зарадвате. Вие тъжите за нещо. То е малко нещо. Тази книжка, която бях изгубил, аз можех и от другаде да си я доставя. От петото издание са излезли 10 000 екземпляра, аз можех да си я набавя, но не трябваше да се изгубва. Та казвам: когато дойде до Божествените работи, у тях загуба няма. Божественото никога не се губи. У Божественото стават промени, но То ще регулира човешкото. Всичките хора ще претърпят промени.

Някой път имаш желание да се молиш – молиш се. Някой път нямаш желание да се молиш и казваш: „Е, защо ще се моля? Ако иска Бог да ме благослови, да ме благослови и без да се моля. Няма какво да се моля!“ – Че кой те кара? Някога ти сам чувстваш известно

разположение, молиш се; някога нямаш разположение, не се молиш. Това показва, че в тебе има два източника. Единият източник ти казва: „Ти трябва да мислиш!“ Другият ти казва: „Защо да мислиш? Безсмислено е това нещо.“ Два източника има у човека. Тези два източника се различават и ти ще слушаш единия от тях. Единият казва: „Мисли!“ Другият казва: „Не мисли!“ Единият казва: „Вярвай!“ Другият казва: „Не вярвай!“ Единият казва: „Със знание можеш да добиеш Царството Божие.“ Другият казва: „И без знание може да се влезе в Царството Божие.“ Единият казва: „Любовта е Живата църква.“ Другият казва: „Без църква не може да се живее.“ Е, виж тогава мравките как живеят, те имат ли църква? Мравките се движат към човека, идеал имат те! У мравките културата е преходна, у пчелите – също, у човека – също. Значи има стремеж у всички към идеалното. Представете си, имате каква и да е рана, и да можете изведнъж да я заздравите. Да кажеш: „Такава е Волята Божия!“ – и раната да оздравее.

Мислите ли, че Господ, Който ви е изпратил на Земята, иска да страдате? Не, чрез страданието Той иска да ви предаде един урок. Чрез радостта ви предава друг урок. Днес Господ ти казва: „Ще учиш един урок на страданието.“ Ще направиш един опит, но ще изгубиш нещо и ще затъжиш. На другия ден ще добиеш нещо и ще се зарадваш. Един ден губиш, друг ден печелиш. Някой казва: „Скръбен съм.“ – Защо си скръбен? – „Ще ви кажа.“ Някой ме пита: „Учителю, ти скърбиш ли? Как носиш скръбта?“ Дойде някой при мене, скръбен е. Гледам го, скърби. Туря скърбите му на гърба си. Среща ме някой в това време, пита ме: „Защо си замислен?“ – „Нося един чувал. Като го занеса до някоя къща, ще го сваля и тогава няма да съм замислен.“ Като му занеса чувала, той кисне да се смее и аз се смея. Когато носиш някой тежък чувал, тук се изгубва благоприличието, и това е

много естествено. Сега, в дадения случай, аз няма да седна да му казвам: „Ти няма защо да скърбиш, ще занесеш този чувал, където трябва.“ – Не, Божествено е в този момент да помогна за чувала му. Ако се откажа, това не е Божествено. Той върви по същия път, по който и аз вървя. Ще туря чувала в каруцата си. Малко ще се постесня, но ще му помогна. Ще стигна до някое място, ще спра каруцата си, ще сваля чувала и ще му кажа: „След мене идват добри хора. И те ще ти помогнат, не се бой!“

Не мислете обаче, че ще минете без страдания. Като дойде страданието, ще опитате и ще видите, че то има една вътрешна страна. Ако сте умни, то ще ви покаже, че и в него вътре има нещо хубаво скрито. Страданието си разказва защо човек не го обича. То е било една от обичните дъщери на Бог, която един път сгрешила и Господ я наказал. Отива тя тук-там, но никой не я приема. Приемат я само за един ден и после казват:“ Моля ти се, излез си оттук!“ Вие не знаете какво нещо е скръбта! Скръбта е едно много разумно същество, което тъжи, скърби, че е изгубило нещо, и търси пътя си. По прав път върви тя. Тя не е ваша. А вие, като си замине от вас скръбта, казвате: „Господи, благодаря Ти, че ни отне тази скръб!“ След скръбта идва нейната сестра – радостта, и ви пита: „Сестра ми беше ли тук?“ – „Да, беше.“ Тогава вие приемате радостта, радвате се. Някой път скръбта идва след радостта. Така вървят двете сестри. Това е една велика Истина!

Та ще знаете: не сте вие, които всявате скръбта. Има скърбящи същества, които я предизвикват. Те ще минат през вас и така ще се повдигнат. Ще знаете тези неща. Вземете, как ще си обясните от ваше гледище това противоречие? Имате дъщеря, която считате за ангелче, и ако някой се осмели да каже, че не е такава, вие ще се обидите. Но след време тя влезе с тебе в едно противоречие, ти видиш, че тя не е

ангелче, въздъхнеш си и кажеш: „Защо е така, откъде дойде този дух?“ Как мислите, защо стават тези неща така? Вие ще кажете: „Така е, защото някоя дъщеря повече обича майка си, друга не я обича – кармически е това.“ Хубаво, съгласен съм с вас, но как се създаде това нещо така разумно? Как е станало в самото начало това? Философия се изисква, за да си обясните тези неща. Колко философи и учители са си обяснявали тези неща?

Та сега вие ще бъдете като малките деца: ще се радвате на един орех, ще се радвате на един лешник, ще се радвате на едно бонбонче. Ще се радвате като децата, ако искате да бъдете ученици. Не се ли радвате, нищо няма да излезе от вас. Ще ти се даде по едно бонбонче на ден и ще кажеш: „Благодаря, че има бонбончета.“ Ти си вървял цял ден, уморил си се, ще кажеш : „Благодаря, че има и едно бонбонче.“ То все ще допринесе нещо, макар и микроскопическо.

Божествената Любов ще ви опита. Утре ще ви дадат по малко хлебец и най-после ще ви дадат и обяд. Трябва да благодарите, но ако не се случи и обяд, ще кажете: „Слава Богу, че другите хора ядат. Аз ще си почина и ще се порадвам, че другите ядат. Благодаря Ти, Господи, че ми се отдаде случай да погладувам малко! Аз благодаря, че сега мога да оценя хляба.“

Сега вие седите тук, но бързате. Мислите си: „Какво ли става в София?“ Вие днес сте тук, утре другаде, не мислете за София. София е едно училище, тук е друго училище. Всеки ден няма да седите в София! Ще я напуснете.

Та реалното сега е да се посветите на Божественото учение, да всявате в живота примери, които може да издържат. Това не е толкова лесно, но ще направите 1-2-3 и повече опита, докато успеете. Всички ще се стремите към една духовна работа. Аз ви казвам: това е най-лесната работа. Тя няма да ви спъне, в каквото положение и да сте, на

каквато работа и да сте. Всяко положение ви определя какво трябва да правите. Дошъл си тук, нямаш работа: ще помолиш Бог да ти посочи къде да отидеш. Здрав и читав си, весел си, краката ти са здрави: ще хванеш правия път, ще походиш дълго време из София, докато намериш случай да помогнеш на някого. Ще се обърнеш към Бог, ще кажеш: „Господи, аз много Ти благодаря, че ми се отдаде случай да помогна на няколко бедни." Срещнеш друг някой – ще му кажеш една сладка дума. Благодари, че си беден, че разчиташ на здравите си крака, иначе, ако беше с автомобил, нямаше да имаш възможност да направиш това добро. Онези, които са в автомобил, те остават все на особено мнение.

Та, разбира се, изисква се от вас! Аз желая да се обединявате, да се стремите да се образува една обща база, върху която да работите. Трябва да зачитате Божественото в себе си! И Писанието казва: „Надпреварвайте се да си отдавате почит един към друг!" Ако е като при хората: ще мина и ще замина – не ви познавам. Човешкото е хубаво, но то е приготовление, а Божественото е неизменно. Господ сам ме поставя в нужда, за да видя Божията Любов. Понякога някой човек нищо не дава за другите, пет пари не дава, нищо не струват те за него, но случи се, че кракът му се счупи и никой не му обръща внимание. Току-виж, дошъл един от тези, за които той пет пари не дава – поправи му крака, помогне му. Тогава той казва: „Ааа, струвал този човек нещо!" Значи този, който ти е направил едно зло, то може да е добро в негативен смисъл, затова ти не трябва да се разочароваш. Всички трябва да се стремите към това – да има единство помежду ви.

Някой път аз ви проповядвам начин как да се вглъбявате, как да търсите Бог, и вие ме разберете по човешки. Дойде някой при вас, казвате му: „Махни се, аз търся Бог!" – Ти търсиш Бог, но по човешки. Търсиш Го, търсиш Го, но като онзи иманяр, който търси, търси

имането, и като не го намери, най-после казва: „Не струва да се копае.“ Питам го защо не копае вече? – „Аз намерих друго богатство, което ми трябваше повече.“ Действително, някой път човек е така поставен, че не се побира в кожата. Аз зная, има такива моменти. Неразположен е, не иска да го пипне някой. Който го срещне, все го пита: „Ти какво имаш?“ – „Остави ме, не ме пипай!“ Срещне го друг: „Какво имаш?“ – „Остави ме!“ Онзи, който разбира, като го срещне, не го пита какво има, но му казва: „Чакай, аз имам лекарство, дай тук раната си!“

Та сега ще гледаме да се тренирате, да придобиете онова, Божественото. Трябва ви вяра в Божествения Промисъл! Ние ходим из тези места и много същества идват с нас, водят ни, помагат ни. Но като ви говоря тези неща, може да ви се виждат фантастични. Тези същества ни водят навсякъде, упътват ни, пазят ни и ние се връщаме здрави и читави. Толкова мерки се вземат от тяхна страна! Толкова внимателни са те! После, в тези местности има отровни насекоми – ще отровят живота ви. Но тези същества отиват при тях, внушават им да не дохождат при вас – образуват вятър и ги разгонват. Чрез вятъра те се отстраняват. Снощи беше студеничко, но тези комари и мухи се разгониха. Ако нямаше вятър, комарите щяха да ни нахапят много. Студът по-умно хапе. Той казва: „Вие мене ще търпите, защото иначе комарите ще хапят.“

Така че да благодарим на Бог! Сега всички сме на курорт, платили са други заради нас. Иначе всички вие не можете да излезете на курорт, скъпо струва. Ще си свършите работата, ще се върнете обогатени, а от излишъка ще занесете и на другите. Няма по-хубаво нещо в света от това – човек да храни хубави чувства към душите на всички хора изобщо! Това е най-хубавото: към всички без изключение да храните хубави чувства. Това ще произведе в твоята

душа нещо хубаво. Ако отношението ни към хората е външно, тогава ти ще постъпваш по различни начини. Към едни ще постъпваш по един начин, към други ще постъпваш по друг начин; към растенията, към пчелите, към животните – по друг начин. Затова сме дошли на Мусала – да се учим от нея. Тя ви казва така: „Ако вие не слушате Бог и не изпълнявате Волята Божия, ще бъдете като мен. Едно време и аз бях много велика, и в мене живяха богове, но понеже не послушах Бог, ето какво станах; и ако вие не послушате Бог, ето какво ще станете“ (посочва грамадите камъни наоколо).

Като дойдем при тези клекове, те какво говорят? Те казват: „Едно време ние бяхме големи великани, но понеже дойдоха големите ветрове и не можахме да устоим, то се смалихме, смирихме се, за да можем да израснем по-яки, да оправим живота си.“ Клекът се е смирил. Ти ще се обърнеш към клека и ще му кажеш: „Много Ти благодаря, че ми даде един такъв хубав урок на смирение. И аз ще бъда като тебе така смирен.“ Вижте тези клекове как се простират по земята. Корените им извличат всичката влага от земята. Ако не бяха те, всичката вода щеше да потъне надолу в земята и земята щеше да бъде суха, пуста. А така тези клекове извличат водата и я задържат на повърхността . Тези местности, у които дърветата са изкоренени, съдържат всичките нещастия. Те са безводни, сухи. Там, където има силно електричество, от силните изменения стават и силни изстудявания.

Мусала е едно духало, хем тъй, на общо основание духало. Човек като дойде тук, трябва да се издуха хубаво. Това място, на което сме сега, е хубаво, теченията вървят правилно, надолу. Тук едната страна е магнетична, другата – електрична. Като дойдат тук светските хора, по някой път те имат по-добро разположение, отколкото онези, които тръгват в духовния път. Тези, които тръгват в духовния път, аз ги

уподобявам на един търговец, на когото работата в първо време вървяла добре: те са си посрещали разноските, но по едно време искали да разбогатеят, затова тук подписали една полица, там подписали друга полица, но стоката им не се продава. Та някои хора, като започнат с духовни работи, подписват големи полици, но не им върви. Никакви полици няма да подписвате. Без полици, а само звонкови трябват. Вижте у англичаните – те стоката си не изпращат, докато не получат парите. У тях кредит няма. Аз изписвам книги, изпратя им парите, но като вземат предвид колко е цената им и остане случайно един шилинг, те пишат: „Имате да вземате един шилинг, какво да ви изпратим за него на ваша сметка?“ Те не считат това за докачение. Характер е това у тях. И Природата работи така. Те казват: „Законът на Природата е закон на Англия.“ Значи в това отношение те постъпват така, както Природата работи: дават-вземат. А това: „Дай на вересия, че после ще видим“, у тях това го няма. Не, сега ще платите! Разбира се, има някои англичани, които дават пари назаем, и те се обвързват, че не могат да се освободят с години.

Та първото нещо в Божественото училище: трябва да храните към всички хубави чувства и да се стремите да избягвате некрасивите чувства. Некрасивите чувства – това е човешко нещо. Кажеш си: „Моят живот е много нещастен.“ Остави, нека мине тази мисъл през тебе, не я възпирай. – „Ама тежко ми е днес.“ Ще кажеш: „Е, не съм само аз, много същества има, на които днес е тежко.“ Този ден, през който ти е тежко, помисли за всички волове, за всички агънца, които колят, помисли за всички нещастни хора. Ние не мислим за тях, а трябва да мислим. На тези от вас, които са весели, няма защо да говоря това, а на тези, които не са весели, им казвам това, за да знаят как да посрещнат скръбта. Но като дойде радостта, и с нея трябва да знаете как да постъпите. Затова трябва да се молим, а молитвата

трябва да бъде тайна. Защото, ако речеш да коленичиш и да направиш това-онова, като те види някой, ще каже: „Какво ли прави този?“ Ако седиш сериозен, ще си каже: „Защо ли е толкова сериозен?“ Ако си прав, защо си прав. Ако си легнал, защо си легнал. А тук всички са свободни. Като ви видят, казват: „Тези хора са екскурзианти, ходят си по планините, правят своите екскурзии“.

Учителя посочи един трън.

Така, вие като гледате този трън, вижда ви се, като че от него няма смисъл, като че никой не му обръща внимание. Е, вие не му обръщате внимание, но как искате тогава Бог, Който седи толкова високо, да ви обръща внимание? Ти като искаш да ти обърне Господ внимание, значи много голяма важност си даваш. Е, то е много хубаво, с това ти искаш да кажеш: „Господи, аз съм тъй малък. Да се обърна към малките – те са по-лоши от мене, но Ти си велик – към Тебе ще се обърна. Не съм учен, не говоря добре.“ Кажеш ли така, смириш ли се, и Господ ще ти обърне внимание. И няма да се мине една минута, и Господ ще ти каже една дума. Когато Господ каже една дума, всички йерархии ще кажат също по няколко думи – всичко това ще се увеличи и докато дойде до нас, това ще стане много голямо. Господ е изказал само една дума. И само възвишените същества виждат колко е малко това, което Бог дава, но като дават и другите йерархии по малко, то като дойде то до долу, всички казват тогава: „Колко е много, колко е голямо това нещо.“ Но докато не даде Бог нещо, всички мълчат, нищо не дават, нищо не казват. У човека съзнанието е дошло дотам, че съзнаваме как Господ се грижи за нас, а у малките, несъзнателните същества съзнанието не е дошло дотам, да съзнаят тази грижа. Но да оставим тази дума – грижа. Бог промисля за нас. Но за този Промисъл какво ще трябва да дадем?

Какво беше днешното правило? – Човек да престане да се радва, като се радва, и да престане да скърби, като скърби. Едно малко обяснение. Ти се радваш, че на Гергьовден, защото баща ти те обича, той ще заколи агнето за тебе. От тебе зависи дали той да заколи агнето, или не. Кажи: „Аз се лишавам от тази радост. Не искам агнето да стане жертва за мене.“

Сега един пример за разяснение на това, какво значи да престанеш да скърбиш, когато скърбиш. Ти си скръбен, но веднага си представи, че има по-скърбящи от тебе, обърни внимание на тях и ти ще престанеш да скърбиш. Като видиш, че има хора, които страдат повече от тебе, тогава ще видиш, че и те са по-големи герои от тебе. Докато научите уроците си, представяйте си, че всичко, което сега съществува в света, това е временно, това са само отношения. Като замине това нещо, ще видите, че сте научили един урок. Вие сега сте слуга, но вечно няма да бъдете слуга. Вие сега сте учител, но вечно няма да бъдете учител. Това са временни служби, необходими, за да научите един урок, но в тях не е онзи, великият смисъл на живота. Вие още не сте дошли до положение да любите Бог. Трябва да почувствате тази Любов и тогава ще я разберете вътре в себе си. Веднага вашето мировъзрение ще се измени и веднага ще влезете между хората, за да им помагате. Това се отнася до тези, които са готови да работят.

Не мислете, че вие ще се избавите от това, което аз ви уча. Аз ще изгладя всичко у вас, няма да оставя да изопачавате моите думи. Аз говоря така, но ще ви накарам: и търпението ще научите, и милосърдието, и добрите обноски, и надеждата ще влезе във вас, и волята, и всичко ще дойде. Този, който е взел от мене пари, той няма да мине така.

Сега ще гледате да изгладите всички неща, които създават съблазън. Ще гледате да изправите всичките си грешки, а грешките се изправят само по един начин. Сега имайте предвид следното нещо: онези волове, които орат на нивата, дали са като онези волове, които не са орали? – Не са. Тяхната кожа не е ли така понадраскана с остена? Онези коне, които са впрягани, дали са като онези коне, които седят в дворците? – Не са. Сега мнозина от вас са впрегнати в работа: знаят – не знаят, но все пак допринасят нещо.

И така, сега ще гледате да създадете нещо помежду си: не за хората, но заради ангелите на хората. Оттам ще започнете. Ще си кажете: „Този човек има един ангел и заради него ще създам това единство, защото този човек страда, а неговият ангел иска да го направи добър човек." Той казва: „Аз зная този човек не от един живот. Колко много е живял той на Земята!"

Един брат, който заеква, ми разказваше един ден, че пред външни хора изобщо се стеснявал и заеквал много, а когато е вкъщи, с децата си, не заеква, свободно говори. Та и вие сега пред хората заеквате, а пред децата си не заеквате. Как може да се излекува този, който заеква? Един господин, който заеквал, ходил при много професори из Европа да се лекува и най-после попаднал при един опитен лекар, който го посъветвал следното: „Ще ти дам един от моите методи, но ще се съгласиш ли да го изпълниш?" – „Съгласен съм." – „Добре, ще станеш просяк, ще изкарваш прехраната си с просия, но като се спираш пред хората да просиш, ще си изискваш свободно, правилно." Спира се той пред един и започва: „М-м-м..." – не го разбрал този човек и си отминава. Спира се пред втори: „М-м-м..." – и той не го разбрал. Най-после, като огладнял много, спира се пред един, направя голямо усилие и проговаря свободно: „Гладен съм

много!“ Този господин му дава хляб. Взема той хляба и отива при професора си: „Спечелих един хляб!“

И вие сега, за да проговорите свободно, трябва да се научите да просите. И този, заекващият, след като се мъчил цяла година да проси и огладнял много, научил се да говори много свободно. Професорът му казва така: „Ти няма да казваш никакви излишни думи, ще говориш само същественото.“ Това е много правилен метод. Някои казват: „Смирение е нужно.“ Да, за да придобиеш смирението, трябва да заемеш положението на един просяк, без да те знаят другите. Ти на никого няма да казваш, че си гъгнив. Този те бутне, онзи те бутне – ти трябва да настояваш и да си кажеш: „Не, аз ще изпълня метода на своя професор!“ След една година този човек проговаря. Всеки човек, като те тласне един път, той ще ти даде едно благословение, а някой път, като те нахрани вкъщи, може да ти допринесе едно голямо нещастие. Някога го бутнеш и Господ ти казва: „Ти направи на този човек едно голямо добро.“ – „Какво добро? Бутнах го.“ – „Да, но с това му направи едно добро.“ А като го нахраниш, можеш да му дадеш сила да направи някое зло. Така че не знаем кое е добро. Има хора, чрез които Господ не може да изпрати Своето благословение.

Сега това, което имате, то е една школа и вие трябва да се учите. Всички казвате, че не трябва да се живее за пари, че ще служите на Бог даром. Да, но като ги видиш, всеки си носи най-малко по едно кайме, всеки си носи най-малко по една икона. Да служим на Бог, но трябва да бъдем последователни. Ако искам да служа на Бог, ако искам да приложа Божественото учение, ще взема сам лопатата, ще изкопая един декар земя, ще посея жито, царевица, картофи, ще ги обера сам, ще начукам житото, ще го сваря, ще те поканя на гости и ще кажа: „Радвам се, че мога да ти предложа нещо от своя труд.“ А сега, купя нещо оттук-оттам и ви поканвам. Засега нашият живот е

неестествен, но ще се примирим. Като дойде Божественият живот, тогава ще дойде и естественият живот. При този живот достатъчно ми е да иждивя 2-3 часа за копане, 2-3 часа за учене, 2-3 часа за музика, 2-3 часа за благотворителност. За мене, за вас е достатъчно да си разработим по половин декар земя за прехраната. Като си изкараме прехраната, за другите работи е лесно.

Сега на кого е земята, на кого трябва да благодарим? – На Бог. Някои философи ще дойдат да ни възразяват: „Вие виждали ли сте Бог?“ – Ние ще им кажем: „Господ живее в нас.“ – „Покажете ни Господ!“ – „Ние не можем да Го покажем, но имаме опитности за това.“

Сега, в съвременната педагогика и в Стария Завет има едно правило, според което, ако някой човек направи някоя грешка, трябва да му я кажеш насаме, за да не уронваш неговия престиж. Да, от човешко гледище това е умно, но от Божествено гледище насаме да не му казваш. Кажеш ли му, трябва да вземеш поука от тази негова грешка. А как ще му говориш, Бог ще те научи за това нещо. Трябва да му говориш искрено, прямо, чистосърдечно. Ако той не е чист, аз трябва да му кажа: „Тази душа, която Бог ти е дал, не трябва да я каляш. Ако я каляш, ще дойдат големи страдания. Ще ме извиниш за всичко това, но ти имаш душа и мене ми е скръбно за нея.“ Друг може да ти каже същото нещо, но малко грубичко, с остър език. Един разбира от мекия метод, друг – от острия. За единия ще кажат: „Колко мекичко говори!“ За другия: „Какъв е грубиянин!“ – Не, и на единия, и на другия ще благодариш. На този, който говори мекичко, ще кажеш: „Благодаря ти за любезния начин, по който ми каза истината.“ На другия ще кажеш: „Братко, аз много ти благодаря, че беше толкова доблестен да ми дадеш един добър пример. Бъди уверен, че аз ще съхраня в душата си за тебе едно отлично чувство. Ти ми каза

истината така рязко, прямо." И единият, и другият ви дават един добър урок. Няма да бъдете недоволни нито от единия, нито от другия. От човека на Божествената наука се изисква голямо търпение, голямо умение.

Та казвам: някои от вас са много честолюбиви, някои са много користолюбиви, някои от вас имат затаени интрижки – вътре във вас е цял битпазар. Във вас има и много хубави работи, но има и много крадени работи – чудите се как да се освободите от тях. Ще се помъчите да се освободите от тях! Само една непреодолима Любов към Бог може да създаде у нас една мекота, единство, но тази Любов трябва да бъде тъй висока, че да бъде един извор, който постоянно да ви вдъхновява. Това трябва да го спазите. Като слезете сега от Мусала, забравете всичко старо и кажете: „Господи, днес аз изваждам един нов лист и забравям всичко!" Отидеш на училище, не си знаеш урока – ще кажеш на учителя си: „Учителю, днес не си зная урока!" – „Е, хубаво, няма да те изпитвам." Утре става пак същото. Цял месец продължаваш така. Аз мога да не те изпитвам, но ще дойде комисия, която ще те изпита, и няма да минеш класа. Някой път виждаш, че в някой ученик има силно желание да се учи, прилежен е, но е беден. Към такива ученици, към хора, които се стремят да живеят добре, Господ е снизходителен. Вие сте по-строги съдии, отколкото Господ. Господ е строг, но справедлив.

И така, сега започнете работа! Тези от вас, които искат да бъдат образци, образувайте едно ядро от три сестри или трима братя и покажете как трябва да се живее. Направете опит не да оправите света, но да живеете добре по трима заедно. Така може да работят и възрастните, и младите, и децата. Всички могат да работят така.

Сега да ви задам един въпрос. Имате пред вас една чешма, на която хората идват да си наливат вода, и по някой път става спор за

водата. Кое е по-хубаво: да има спор и чешмата да си седи, или да няма спор, да няма и чешма? Поставям въпроса ребром: да остане ли изворът и да има караница, или да няма извор, да няма и караница? Някои казват:"Нямаме нужда от Учителя." – Това значи да се вкара водата в къщата ви, за да няма караница. Да, но по някой път инсталацията се разваля и пак имаме нужда от извора. Ако вие мислите за нещата така, както аз мисля, няма да има никакъв спор, но вие идвате при мен, учите моята философия, но сте като евреите – учите и двата метода: и на Черната, и на Бялата школа. Където ви уйдисва, казвате: „Така казва Учителя", а някой път прилагате нещата миш-маш. Не може така.

Често у вас се явява недоволство. Това е един подтик на душата. И доволство може да се яви. И двете са неизбежни. При сегашните условия ще се яви недоволство, но ще гледате как да се справите с него и как да го употребите. От човешко гледище има неща непоправими, но не и от Божествено. Когато престанем да работим ние, тогава Бог ще дойде да работи в нас и ще научим начини и пътища как да се работи.

Беседа от Учителя, държана на 12 август, вторник, Рила, Незнайният връх АБ-БА[201]

[201] Незнайният връх АБ-БА – име, дадено от Учителя, на Безименния връх, северно от в. Мусала; според собствените му думи, в духовно отношение той е по-висок от Мусала.

ЧАДА БОЖИИ

Три хиляди години преди вас пророкът е казал на хората, които са служили на Бог, следната опитност: „Изведе ги през правия път.“ Значи Господ винаги ходи в правия път, а той е много тесен. През него едва може да мине една слънчева прашинка. Само слънчевите прашинки на светлината могат да минат през този път. Мислите ли, че като ви прекарва Господ през този път, та няма да усетите страдания, докато се освободите от всичкия излишен баласт, който е непотребен? Какво ще правиш с този багаж на Земята? Това, което е твое, никой не може да ти го вземе, да те обере. Има пазители на Божествените съкровища и кой каквото открадне, те го следят. Те вървят подире му. Има духове на златото, които го пазят и вървят подире му. Златото, това е като плодове на живота.

Някой казва: „Нали вървя в този път?“ Вървите, но колко чист трябва да бъде човек, за да мине през този път! Като някоя камила трябва да ви освободят. В старо време, разправя се в библейския живот, когато пристигали пътници търговци със своите камили, натоварени със стока, трябвало да бързат рано да влязат в града, защото иначе щели да заварят затворени градските врати и трябвало да завържат камилите си отвън града, но там били изложени на разбойници и стоките с камилите им били отнасяни. За да се избегне това, за тези, които закъснявали, имало някакви проходи „иглени уши“, през които едва разтоварена камила можела да мине. Та сега, като дойдем до иглените уши, все ще ни разтоварят. Ако не дойдат разбойници, ще си вземеш на сутринта камилите и ще си заминеш, но през цялата нощ ще се безпокоиш.

И тогава твоят свят ще изгрее като зората. Кога? – Когато минеш през този прав път.

Виделината на праведния е веселие.

Винаги се радвайте! Кои? – Които ходят в правия път.

Турил си в сърцето им радостта. Значи Бог е турил в сърцата ни радост и веселие. Така че, ако идва скръб и страдание, това не е от Бог, това е от друг.

Често съм наблюдавал, като минавам покрай някое село: майката избие млякото, извади прясно масло, и както е опекла топла пита, вземе, та намаже на едно парченце от нея от прясното масло и даде на детето. То се радва, вземе го. Но някое кученце му задигне хляба от ръцете и то плаче, скърби. Дойде майката, види го, че плаче – тя пак му намаже питка с прясно масло. Така е и с вас. На всички хора им е взето нещо.

Радост и веселие ще придобият.

Весели се, земя, радвайте се, небеса! Земята ще се весели в Господ. Думата Господ е емблема на Любовта. Той е мекото начало на Любовта. Ще се радваме на Господ. Ние се радваме на кого? – Когато видим някой, който ни обича, и когато ние го обичаме. Казваш: „Радвам се." – Защо? – Защото си видял някой, който те обича и който обичаш. Ти се радваш на една ябълка. Защо? – Защото тя те обича и ти я обичаш. Тя толкова те обича, че като те види, казва: „Искам да дойда у теб на гости." И ти започнеш с твоята арфа, с 32-та си зъба, да свириш, а тя се радва. Действително се радва. Това дърво се радва, защото много от неговите семена се посаждат вътре в мозъка и там растат. Да се посади една ябълка в мозъка на човека, това е голяма привилегия. Ако на съвременните хора им кажа, че една ябълка се посажда в мозъка им, ще кажат, че това е от 1001 нощ. А че те проповядват разни теории, че разстоянието от Земята до Слънцето

било 92 или 93 милиона километра, това не е ли от 1001 нощ? Изчисления, в които има разлика до 1 милион, изчисления ли са? Ами ако някой тръгне, приготвен с припаси за разстояние до 92 милиона, а то е 93, и остане на тази станция, какво ще прави? Разбирам разликата им в изчисленията да е такава, че като стигнеш на последната станция, да можеш да прекрачиш до Слънцето, но такава голяма разлика, каквато те определят... Всички казват: „Вашите работи са глупави." Казвам: не са по-глупави от вашите изчисления за разстоянието от Земята до Слънцето.

Да престанем да говорим със славословие. След като Господ ни дава всичките Свои благости, какво трябва да правим? С какво богатство можем да откупим днешния ден? Това е несметното богатство! Представете си колко милиона лева ще ми коства, ако искам да доставя тази обстановка? Трябва да кажем: „Господи, благодарим Ти, че имаме тази привилегия." Детето казва: „Взеха ми хляба с маслото" – и плаче. Нищо, пак ще ти се даде. Радвай се сега на Слънцето, а че ще се върнеш у дома си да поплачеш, това нищо не значи.

За да бъде радостта ви пълна. Кога ще бъде радостта пълна? – Когато Го славим. – А кога ще Го славим? – Когато Го обичаме. Ние сме в Неговия дом и ще Му благодарим. Даром ходим. Няма баждарници – тук да платим, там да платим. А в града, на влак ли се качиш, на трамвай ли се качиш, или другаде някъде, все ще платиш.

И вечно веселие ще бъде на главата им. На кои? – На онези, които любят Бог.

Блажени людете, които познават гласа на тръбата Му.

Ние сме чада на Бог. Този е най-важният пасаж. Възлюблени, ние сме чада на Бог. Кога? – Когато ходим в правия път, когато Му

благодарим и когато Го славословим. Ако изгубим маслото, пак ще ни даде.

Пейте Богу и песнопейте на името Му! Всяко дихание да хвали Господа!

И така, запомнете този стих, който казвам лично за всеки един от вас. Така казвам: Възлюблени, сега сме чада Божии. Като обичаме Господ и ходим в Любовта Му, ние сме чада Божии. Сега ще кажете: „Защо трябва да се обичаме?“ Някои хора питат: „Защо трябва да бъда добър, защо трябва да бъда умен?“ – За да можеш разумно да изпълниш Волята Божия. Това е смисълът. Само като си добър и като си умен, ще можеш да изпълниш Волята Божия. Щом си умен и добър, ти ще имаш радост, за да изпълниш Волята Божия. И така, ще се молим, за да бъдем умни и добри. – „Защо?“ – За да изпълним Волята Божия. – „Ама защо трябва да бъда умен?“ – За да зная как да изпълня Волята Божия. Някой казва: „А, много искаш.“ – Не е много, това е Божествена мярка. Някой пита: „Защо трябва да бъда добър?“ – „Не зная.“ Трябва да знаеш, трябва да кажеш: „Аз трябва да бъда умен и добър, за да изпълня Волята Божия.“ Някои запитват: „Ама без Любов не може ли?“ – Не може. Който иска да разбере Божествения живот и да възприеме Божието благо, непременно трябва да люби. Само Любовта е, която отваря чашките на цветята. Тя е ключът. С този ключ може да се разтварят Божиите съкровища. Запитват: „Е, защо трябва да любя?“ – За да възприема всички Божии блага. – „Защо ми са тези блага?“ – За да имам Божия живот в себе си. – „А защо ми е този живот?“ – За да имам радостта в себе си. – „А не може ли без радостта?“ – Не може. Ако не дойде радостта, ще дойде скръбта, а аз предпочитам радостта пред скръбта.

Сега вие седите и си казвате: „Аз днес съм чадо Божие.“ Утре кажете: „Днес не съм чадо Божие.“ – Не, това е едно криво схващане.

Онзи царски син, който е роден от баща си, той винаги е негов син. Двама братя са синове на царя, но единият е царският син, който изпълнява волята на баща си, а другият е царският син, който не изпълнява волята на баща си. Първият царски син всички го почитат, а за другия казват, че е нехранимайко. И тогава някой казва: „Аз не съм ли чадо Божие?“ – Изпълняваш ли Божията воля? – „Изпълнявам.“ – Значи ти си чадо Божие, което изпълнява волята на Баща си. А ти изпълняваш ли волята на Баща си? – „Не изпълнявам.“ – Значи ти си едно от глупавите чада Божии, което не изпълнява волята на Баща си. Всеки може да бъде добър и всеки може да бъде разумен. Кога? – Когато изпълнява Волята Божия. Сега някои казват: „Аз не съм чадо Божие.“ – Не, не, ще те повика Баща ти и ще ти каже: „Синко, ти не знаеш ли, че Аз имам един закон, който ще те съди, загдето си ходил да крадеш ябълки и круши от чуждите градини? Ти нямаше ли градини с плодове на разположение, та трябваше из чуждите градини да крадеш?“ – „Е, с другари се увлякох.“ – „Ами не трябваше ли да отиваме в нашите градини винаги, а в чуждите – само когато ни повикат?“

Та сега, като правило, разбрахте ли всички следното? Всички сте чада Божии: едните са чада добри и разумни, които изпълняват волята на Баща си, а другите са тези, на които кучето е взело хляба. Кога кучето взема хляба? Някои говорят със символи, но не разбират смисъла им. Да ви обясня какво означава тази поговорка, че кучето е взело хляба на детето. Влезе то в една чужда градина, набере си ябълки, но го уловят, нашарят го добре, пък и ябълките му вземат. То плаче. Защо? – „Ами кучето ми взе хляба.“ – И това било морал. Няма да влизаш в чуждата градина, да късаш от чуждите плодове.

Някой казва: „Мога ли да бъда чадо Божие?“ Нека остане у вас тази мисъл: „Можем да бъдем чада Божии.“ – Дали сме чада Божии? –

Ние сме вече чада Божии, но въпросът е от кои чада Божии сме. – „Е, от кои трябва да бъдем?“ – От тези, които изпълняват Волята Божия, които са добри и разумни. Това е – нищо повече. Това е тъй просто и ясно – никаква философия. И на Небето да отидете, Истината е тъй проста и ясна. Цената на тези думи винаги е една и съща. Където и да отидете, и на Небето да отидете, вземете ли тези думи, колкото и да искате, ще ви кредитират за тях. Тези ваши думи може да ги заложите винаги. Като отидете при един ангел и му кажете: „Аз съм чадо Божие“, той ще ви повика в градината и ще ви нагости. Ако отидеш при някоя крава и кажеш: „Аз съм чадо Божие“, тя ще ти каже: „Смукни си малко от моето млекце.“ Отидеш ли при една ябълка и кажеш: „Аз съм чадо Божие“, тя ще ти каже: „Добре, аз, както виждаш, нямам ръце, но бъди така добър, ако си висок, откъсни си няколко ябълки; ако не си висок, наведи едно клонче и си откъсни.“ Ябълката ще те пита още: „Ама изпълняваш ли Волята Божия?“ – „Изпълнявам.“ – „Тогава откъсни си.“

И така, ние сме от тези чада Божии, които изпълняват Волята Божия с разумност и доброта. Не само че можем да бъдем, но сме чада Божии. Откъде знаем? – Сега бием това масло. Елате да го видите в котела вътре и да ви намажем от него върху хляба. Ти казваш: „Приятелю, аз съм чадо Божие.“ – „Как ще позная?“ – „Добре, ти си гладен, ти си без подслон. Ела у дома.“ – Той дойде. Аз го нахраня, дам му вечеря, подслон. – „Ти вярваш ли сега, че съм чадо Божие?“ – „Да, днес си чадо Божие, но за утре не зная.“ – „Е, ще видим за утре.“ Днес те нахранвам, приемам те в дома си – и всичко това върша заради Волята Божия. Ако не вършех това заради Волята Божия, можех да те изпъдя навън и да затворя подире ти вратата. Чадо Божие съм! Ела в нашата градина да те заведа, за да вкусиш от нейните плодове. Които от вас са скръбни, които от вас са тъжни, трябва да

знаете, че ние сме чада Божии – от разумните и добрите, които изпълняват Волята Божия.

Денят днес е толкова хубав, което показва, че Господ ни се радва. Ако не беше така, нямаше да имаме този ден.

Небето е чисто, светлосиньо, безоблачно, а Слънцето тихо, меко грее, като че милва и се смее.

Бог днес ни се радва и казва: „Заслужиха чадата този ден.“ На тези осем сестри, които отиват в града, Бог казва да бъдат добри и разумни, разумно да изпълняват Волята Божия. Те сега отиват – така ги изпращат. И другите като заминават, и тях ще изпратим по същия начин.

Беседа от Учителя, държана на 14 август, четвъртък, 7 ч.

Съборно слово 1924 г. (22 август – 7 септември, София)

НАРЯД ЗА 1924–1925 г.

• **Размишления:**

Само разумният и добър ученик напълно изпълнява Волята Божия

Първа седмица

• Размишления върху Любовта

• Добрата молитва

Втора седмица

• Размишления върху Мъдростта

• Отче наш

Трета седмица

• Размишления върху Истината.

• Добрата молитва

• Отче наш

Четвърта седмица

• Размишления върху Правдата и Божия Промисъл

• Молитва на Триединния Бог

Пета седмица

• Размишления върху Добродетелта и Божията Благост

• Молитва на Царството

Шеста седмица

• Размишления върху жертвата на Любовта и Божията Милост

• Молитва Пътят на живота

Седма седмица

• Размишления върху силата на Духа Божий, Божията Святост и Чистота

• Молитва за плодовете на Духа

• Вечният и необятен Бог е Пътят, Истината и Животът.

• Мир на всички, които ходят в пътя Христов!

• Бог е Любов и Той е единствената връзка на живота.

• Благословени са всички, които следват Неговия път.

Даден на 22 август 1924 г.

КАЧЕСТВА НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТ

По какво се отличава Разумният живот, или какви са качествата на Разумния живот? По какво се отличават една пълна и една празна стомна, или по какво се отличават една здрава и една счупена стомна? Разумният човек в своите разсъждения, в своите заключения, в своите аналогии и подобия съпоставя нещата разумно, т. е. така ги съпоставя, че между тях да има известни съотношения.

Значи здравата стомна задържа водата, счупената я пропуща. Казвам тогава: счупената стомна в едно отношение за ленивия човек е за предпочитане. Защо? – По-леко ще я носи. И за глупавия човек една счупена стомна е за предпочитане. Той казва: „Защо ми е здрава пълна стомна? Тя е тежка.“ За Разумния живот обаче пълната стомна е за предпочитане. Питам ви сега: можете ли вие да носите една пълна стомна и вашата ръка да не почувства нейната пълнота, нейната тежест? Сега някои от вас, като имат една добродетел, почват да се разкайват. Защо? Защото, като носят една добродетел, чувстват нейната тежест. Вие искате да бъдете добродетелни хора, без да почувствате тежестта на добродетелите. Като говоря за тежест на добродетелите, подразбирам, че всяка добродетел си има своята ценност и затуй в живота добродетелта ще ни причини една болка. От какво ще бъде тази болка? – Колкото и да е хубава една пълна стомна, като я носиш, ще ти дотежи, ще я пренасяш от ръка в ръка и най-после ще кажеш: „Откъснаха ми се ръцете!“ Но после, след като си достигнал някъде и си ожаднял, ще дигнеш стомната, ще глътнеш няколко капки и ще кажеш: „Е, хубава е тя!“ Следователно неприятността, която изпитваш от тежестта на стомната, ще се сравни с ползата, която ще ти допринесе водата в нея.

Сега мнозина от вас разбират добродетелта като нещо външно. Вие казвате: „Да бъде човек добър!“ Добродетелта никога не може да се прояви отвън. Тя е чисто духовно нещо. Тя не може да се обсеби, тя не може да се завладява – Добродетелта е свободна в своите проявления и който има Добродетелта, в неговия живот има мир. Първото нещо: Добродетелта носи мир, а мирът показва равновесието на духовния живот.

Ние трябва да схванем съотношенията на Доброто и Добродетелта към сегашния живот. Всинца искате да живеете. Добре, но животът не може да се изрази по един начин. Всеки един живот си има особена форма, в която в дадения случай може да се прояви. Онзи охлюв, който виждате да пъпли, и той би желал да живее разумен живот, но Природата му е турила рога, турила му е един малък товар,турила му е и едно лигаво вещество. Питам сега: завидно ли е положението на охлюва? И той иска да живее, но утре го хванете, турите го във врялата вода, извадите го от неговата черупка, приемете го в стомаха си и казвате: „Тук ще живееш, а не там.“ Неговият живот минава във вашия. Вземете вола или кое и да е млекопитаещо. И те искат да живеят разумно, но може ли един вол да се освободи от своите рога, от своите копита? Всеки вол иска да живее културен живот, както и ние искаме, обаче човекът го хваща, туря му юлар на главата, туря му хомот, взема остена и цял ден го кара на нивата. Питам: туй положение на вола приятно ли е? – Не е приятно.

Казвате: „Такава е Волята Божия.“ – Не е такава Волята Божия, такава е волята на човека. Волът казва: „Не е казано по цял ден да ора.“ Вие казвате: „Така е писал Господ.“ Никой не е чел някъде да е писано от Господа, че този вол трябва да оре на нивата. Никой не е чул гласа на Господа тъй да каже. Добре, ние, разумните хора, които ходим на два крака и отправяме очите си към Бога, и ние искаме да

живеем свободно, но и ние сме ограничени. В този живот има известни закони, които ни ограничават. Ти си млад, хванат те като войник във войската, дадат ти пушка и ти казват: „Ще отидеш да се биеш за отечеството си!“ Ще има музика, ще има барабан и ти ще тръгнеш под такт, не както си искаш, но както ти заповядват: раз-два, раз-два. Ти ще кажеш: „Аз съм свободен, аз мога да правя, каквото искам.“ – Не, извадете от ума си това велико заблуждение! Аз някой път ще ви определя какво нещо е свободата. Дотогава, докато човек има известни задължения в света, той не е свободен. Има три вида задължения в света: първото положение е да ходиш с две вериги на краката си и с товар на гърба си. Това аз наричам мъчение. Второто положение е да си без вериги на краката си, но с товар на гърба си. Това наричам задължение. Третото положение е да си без вериги на краката си и без товар на гърба си. Това наричам свобода на движението.

Сега ще ви запитам: Добродетелта сама по себе си туря ли вериги? – Не туря. Тогава, ако искате да наложите едно верую на ума на някой човек, не му ли туряте вериги? Ако чрез Любовта, която проповядвате, искате да турите известни ограничения, известни връзки на някое сърце, на някоя душа, не туряте ли вериги? Где е разумността на вашия живот в такъв случай? С две вериги може ли да се ходи? Казвате: „Разбира се, че ще ходя.“ – Да, тъй ще кажете, но като видите един човек с две вериги на краката си, ще кажете: „Този човек много медлено прогресира, той е много кекав.“ Че как ще прогресирам? Две вериги имам на краката си! Моята разумност в дадения случай ми показва, че трябва да правя много малки стъпки. Старият дядо как ходи? – Бавно върви, той има две вериги на краката си. Ние му се смеем защо ходи така. Такова положение има в човешкото сърце и в човешкия ум.

Аз искам да ви доведа до една вътрешна връзка с ония велики, живи закони, чрез които Бог управлява света. В тия закони човек е абсолютно свободен, той може да прави, каквото иска, но в тях той е отговорен за делата си. Да бъде човек отговорен, това е приятно нещо в света! За какво можеш да бъдеш отговорен? – Можеш да бъдеш отговорен за това, което Бог ти е дал, за доброто, което е вложил вътре в тебе. То е една велика ценност! И един ден, когато достигнете до положение да видите какво нещо е Божията Добродетел, вие ще разберете в какво седи доброто на живота.

Ако ви задам един въпрос: по кой начин може да се направи вашият живот щастлив, какво бихте отговорили? Всички искате да бъдете щастливи, но кой е истинският начин, по който животът ви може да бъде щастлив, задоволителен, такъв, какъвто го искате? В света няма нито една философска система, която да е разрешила този въпрос. И може да се минат още много години, докато хората правилно разрешат кой е истинският начин или истинският път за щастие. Вие някой път може да слушате някоя моя проповед и да мислите, че днес може да се разреши въпросът как можем да бъдем щастливи. И вие казвате: „Учителя казва така, еди-кой си проповедник каза така, еди-кой си учен философ казва така, Христос казва така.“ Казано, казано, но във всичко това трябва приложение.

Да кажем, че имате предложението „Аз ходя.“ Тия две думи според правилата на граматиката нали трябва да се съпоставят правилно? Можем да кажем „аз ходя“ или „ходя аз“. Можем да кажем „нося аз“ или „аз нося“. Граматически кое е по-право? – Аз нося, аз ходя. Защо? Как може да докажете, че „аз нося“, „аз ходя“ е по-право от „нося аз“, „ходя аз“? Трябва да знаете отношенията на нещата в Живата Природа. Например какво ще кажете: отде идва светлината – от долу на горе или от горе на долу? Светлината идва от горе на долу,

т. е. от главата, и слиза към краката. Значи в Природата има един естествен начин, по който стават нещата. Светлината винаги идва от главата към краката. Ние наричаме това нещо разумното начало, с което се държим за Бога. То е най-близкото начало, което е вложено в Божественото естество на човека. Главата е, която най-първо възприема Божиите мисли. Тя ги възприема по-скоро, отколкото краката.

И тъй, като казвам „аз ходя", то значи: аз, разумното, ходя, т. е. това е движение, което аз мога да направя. Значи „ходя", това е резултат на „аз", затова правилно е „аз ходя", а не „ходя аз". Сянката изобщо не може да ходи отпред. Някои ще кажат: „Да, при сегашните условия на Земята сянката някой път може да върви отзад напред, но напролет, когато Слънцето се движи, сянката не е всякога отзад." Следователно, когато ние се движим към Бога, сянката е отзад, а когато се отдалечаваме от Бога, сянката е отпред. Аз съм казвал и друг път: щом човек се приближава към Бога, сянката е отзад, а щом се отдалечава от Бога, сянката е отпред. Ако страданията в живота са отзад, човек се приближава към Бога, а щом страданията в живота са отпред, той се отдалечава от Бога. Например направиш едно добро и след това те сполети някое нещастие. Това показва, че ти се приближаваш към Бога. Щом намислиш да направиш едно добро и, без да си го извършил още, те сполети някое нещастие, ти се отдалечаваш от Бога. Кое е по-добро от двете положения? – Първото. Да допуснем, че ти занесеш някому храна и след това те набият, или намислиш да занесеш някому храна и, преди да си я занесъл, те набият. Кое положение е по-добро? – Да те набият, след като занесеш храната. Да, така е. И Писанието казва: „Ако страдам, да страдам, след като съм направил доброто, а не преди това." Този е правилният процес.

Сега да се върна към мисълта си. И тъй, празната стомна добродетел ли е? – Не е. Безсмисленият живот, който можем да водим, добродетел ли е? – Не е. Едно разтревожено състояние, което имате, добродетел ли е? – Не е. Вие имате следната опитност. Вярвате в Бога, седите и си казвате: „Колко съм радостен днес! Аз съм свързан с Бога. Какъв мир имам в душата си! Моята вяра, моя мир никой не може да го отнеме." Тъй разправяте на един ваш приятел, но до тебе седи друг един твой приятел, който те мушне малко. И ти го мушнеш. Ти го питаш: „Защо ме мушкаш?" И той те пита: „Защо ме мушкаш?" Защо се мушкате и двамата? Ако си впрегнал един вол и го мушкаш, той ще те пита: „Защо ме мушкаш?" –„Да вървиш напред, да ореш." Ако някой върви напред и ти го мушкаш, и той ще те пита защо го мушкаш. Ти ще му отговориш: „Мушкам те, защото не вървиш в правия път." Туй мушкане разумно ли е? Значи в този свят има задължения, юлар има, товар има на гърба ви. Това не е свобода, това не са убеждения. В такова положение не можем да бъдем свободни и в такова положение не може да се прогресира. Волът, за да прогресира, трябва да го пуснете свободно в гората, да си пие на свобода водицата, да си пасе тревицата. Само така той ще бъде поправен.

Следователно всеки човек трябва да се остави свободен в своите убеждения, за да се прояви неговата вътрешна инициатива към живота. Питам: ако вашият мир може да се отнеме тъй лесно, мир ли е това? Аз съм забелязал – у всинца ви става една рязка промяна. Например най-малките неща могат да ви смутят. Отвън може да стане едно смущение, но отвътре човек не трябва да се смущава. Да кажем, че човек изгуби всичкото си материално състояние. Това трябва ли да го смути? Това не е признак, че Бог не благоволява към него. Ще бъде смешно, ако ми снемат всичкия товар от гърба, и аз да считам, че това е нещастие. Не, някой друг го е взел на гърба си. Ако

някой освободи вола от неговия товар, по отношение на вола това е една привилегия. Богатството и сиромашията – това не са привилегии, това са само условия за учене. В богатството се уча да раздавам, а в сиромашията се уча да придобивам. А ние всинца изменяме на това положение и казваме: „Всички искаме да бъдем богати." Богат може да бъде само добрият и разумният човек, който служи на Бога и Бог има доверие в него, всичко му дава на разположение. Е, питам: ако Бог не ни даде един отличен ум, ако Бог не ни даде едно отлично сърце, ако Бог не ни даде една силна воля, какво можем да направим? Ако аз съм слаб, хилав като един глист, ако Бог ме тури в една такава форма, какво мога да направя? Или ако аз имам изкуството на един паяк, какво мога да направя? Една мрежа мога да направя, но никога не мога да съградя един салон като този. Колко милиона паяци трябва да се съединят, за да съградят един такъв салон? Мислите ли, че ако се съединят един милион паяци, те щяха да съградят един такъв салон? И десет милиона, и десет милиарда паяци да се съединят, пак не щяха да съградят един такъв салон. Следователно работата не е в количеството на нещата.

Сега някои се намирате в положението на един охлюв, други сте в положението на едно млекопитаещо, трети сте в положението на един човек. Много такива положения има в живота, в опитността на духовния живот, така че не мислете, че сте свободни. Аз бих желал някой от вас, който се счита свободен, да дойде при мене и да му дам една задача, от която да видите, че не сте свободни. Свободата подразбира абсолютна сила. Свободен е само онзи, който има абсолютна сила, и затуй ние казваме, че при сегашните условия само Бог е свободен, понеже Той е абсолютно силен. А понеже ние сме ограничени, щастието ни всякога може да се вземе и правата ни всякога могат да се ограничат. Ако ние сме при един силен господар,

нашето положение абсолютно зависи от неговата добра воля, от неговия ум, от неговото сърце. Ще кажете: „Е, в сегашния живот така се изразява свободата.“ Вашите кокошки свободни ли са? Положението на вашите кокошки напълно зависи от вас. Ако една от вашите кокошки влезе в курника, от кого зависи тя да излезе на другия ден от курника? – От вас зависи. Ако вие през вечерта сте се обърнали към Бога и сте научили един велик закон – да не ядете кокошки, вашата кокошка на другия ден ще бъде жива. Тя ще каже: „Моят господар се е разкаял и аз мога да живея свободно.“ Следователно и ние можем да живеем свободно. Но кога? Питам ви: господарят, който живее вътре във вас, разкаял ли се е? Ами когато този ваш господар каже: „Аз ще му счупя главата, да ме познае кой съм“, какъв е този господар? Значи вие имате господар на главата си, той ви заповядва и вие сте негов слуга. Ще кажете: „Аз живея по Бога, аз мога да бъда свободен.“ – Не, при такъв господар вие сте толкова свободен, колкото са свободни и вашите кокошки в курника. Този господар ще ти каже: „Смажи му главата!“ Ти ще я смажеш и после ще кажеш: „Такива са условията на Земята.“ – Да, при такъв господар такива са и условията. Питам тогава: колко господари имате вие? – Двама господари. Единият живее в главата ви, а другият – в стомаха. Главата и стомахът са седалища на тия господари. Това са техните дворци, както ги наричат тук, на Земята. Дворецът на земния човек е стомахът и по някой път той става големичък, разширява се. Щом този господар почне да управлява някъде, познава се. Кокошките крякат, агънцата блеят, жената плаче, децата – също: всички се разбягват. Гозбата е много хубаво направена, всичко е в ред и порядък, но всеки е турен на парила. И онзи мъж, като си дойде, погледне отвисоко, пита жена си: „Как е ястието днес?“ – Много е хубаво. И гледаш, тази жрица по цял ден седи в кухнята. Някой път

ние обвиняваме жените, че говорят. Не са виновни жените. И мъжете говорят. Всинца и готвят. Въпросът трябва да се слага принципно: на какво готвят? – На огън. Културата в света ще дойде, когато почнем да готвим без огън, когато почнем да готвим без тенджери. Има ли тенджери, има ли паници, вилици, ножове, въглища, огнища, това-онова, ще имаме култура като днешната.

Аз искам да ме разберете чисто духовно. Тези неща са символи само. Вие може да нямате тенджери в къщата си, нито вилици и паници, нито огнище, да сте като някои цигани, и пак тенджерите да са в ума ви. Аз съм гледал някоя млада мома, която мечтае да се задоми – тя въздъхне и си каже: „Е, нямам си нито тенджера, нито огнище!“ Но като се ожени, набави си тенджери, паници, вилици, лъжици и в продължение на двадесет години толкова много неща си набавя, че едва с няколко коли може да ги пренесе. По този начин хората прогресират, прогресират и най-после казват: „Наредихме се вече.“ Да, къщата си наредиха, но ума си разредиха, сърцето си разредиха. Едно време се обичаха, а сега всичко имат вкъщи, мир обаче нямат.

Някои хора вярват, че като се помолят на Бога, Господ изведнъж ще им даде мир. Не е ли смешно положението да затворя някой път кепенците на прозорците си и да се моля да дойде светлината? Не, светлината всякога е текла. Тя не идва, не се вика, не се купува. Има едно нещо в света, което не се вика, не се купува. То е Светлината. Има едно нещо в света, което не се придобива. То е Любовта. Тя тече. Не се стремете да придобиете Любовта! Който се стреми да я придобие, тя се изгубва. Любовта е в основата на живота. И малката Любов, и голямата Любов, която влиза в сърцето, еднакво действат. Вие сега чакате да дойде голямата Любов, да дойде Христос, че със Своята слава да обгърне света. Никога! Питам: туй положение вярно

ли е? То е вярно само по отношение на онази пъпка, която се развива вътре в дървото. Когато пъпката е готова да цъфне, светлината ще се прояви, но това е един процес на растене. Ако тази пъпка е готова да израсне, тя ще израсне, но дали ще цъфне, или не, светлината и в двата случая е една и съща. Значи Бог в Своето проявление, в Своята Любов и сега, и в миналото, и в бъдещето е един и същ. В Него няма еднообразие. И стремежът на този Господ, на Когото служим, е да ни направи всички щастливи. Защо? – Защото Той сам по себе си е щастлив. За този си стремеж Той някой път ни причинява най-големите нещастия, за да ни причини щастие. Например някой път ние сме щастливи, че носим една счупена стомна, но не е право това. Казвате: „Аз не съм толкова будала да нося онази стомна, пълна с вода, да нося такъв голям товар!“ Но като навлезете в онази пустиня, като нагазите в онази горещина, онзи, който носи пълната стомна, пийне си малко вода, накваси си гърлото, а онзи, който носи празната стомна, казва: „Мене ми беше леко на ръката, а сега ми е тежко на гърлото.“ Другият казва: „Мене ми беше тежко на ръката, но сега ми е леко на гърлото.“ Тъй че ние не можем да избегнем известни опитности, известни порядки в света: ще носим и празна, и пълна стомна. Човек, който носи Добродетелта, е като една бременна жена, той трябва да страда за тази добродтел. Не страдаш ли за Добродетелта, която имаш, ти си безплоден човек. Ако вие искате да минете живота си без страдания, вие ще бъдете безплодни хора. Досега аз не съм срещнал някой човек да каже: „Аз много се радвам, че пострадах.“ Всички казват: „Все на мене ли се дадоха тези страдания, кога ще се махнат?“ – Е, много лесно.

Вие като ученици трябва да разглеждате нещата разумно. Казвате: „Вижте онзи човек там как си е поправил положението!“ – Кой си е поправил положението? Това е една самоизмама. Какви

съотношения има между онзи, който е поставен за пръв министър на България, и онзи, който оре на нивата? По отношение на Бога онзи, който оре на нивата, заема първо място, а онзи, който е пръв минстър на България, заема последно място. По отношение на хората пък това е обратно. Питам сега: кое мнение е меродавно, нашето или Божието? – Божието. Туй е теоретически, но щом се дойде до практическия живот, вие не вярвате в това учение. Я ми кажете коя жена от вас е благодарна за лошия мъж, който е даден? Или кой мъж е благодарен за лошата жена, която му е дадена? Че са лоши, това е нещо относително. Лошата жена за едного е добра, за другиго – не. Аз зная жени, които всяка вечер се карат с мъжете си, но такава жена, като отиде при своя любовник, да ги видите как си гугукат. Аз зная мъже, които, като се върнат при жените си, постоянно се карат с тях, но като отидат при любовниците си, да ги видите как си гугукат! Защо стават тия неща? Този мъж не беше за тази жена и тази жена не е за този мъж, обаче майката и бащата накараха този мъж да вземе тяхната дъщеря или техния син да вземе тази дъщеря. Следователно те съпоставят нещата тъй, както Бог не ги е съпоставил. Имаме две разумни същества, които не са съпоставени правилно.„Ходя аз“ – значи следствието върви след причината.

Сега за мене не е важно да изнасям вашите недъзи. Целият свят, целият наш духовен живот е потопен в тия недъзи. Аз ви наблюдавам и гледам, че по някой път, като направя едно предложение, вие казвате: „Е, това нещо само тъй се говори. Учителя иска само тъй да ни занимава, но Той не може да го приложи.“ – Не, Божественият живот трябва да се приложи абсолютно – няма никакво извинение нито за мене, нито за вас. Който го приложи, Любовта може да дойде у него, а който не го приложи, Любовта не може да дойде у него и няма да му се даде никаква сила. Има едно същество в света, което не

може да се подкупи с нищо. Това същество е Бог. Него можем да го подкупим само по един начин – когато сме разумни и добри. Когато можем абсолютно да изпълним Неговата воля, Той е готов да направи всичко заради нас, но изгубим ли това, ние изгубваме всичкото Негово благоволение. Не сме тъй силни да обърнем Волята Божия в обратна посока.

Всички вие сте ученици, подвизавате се, всички сте кандидати за Небето. Но ако ви попитат какъв е смисълът на живота, ще кажете: „Да станем безсмъртни, да бъдем граждани на Царството Божие." Е, питам: какво изисква сега Бог от нас? Ще кажете: „Не знаем." Приложили ли сте туй, което Бог изисква от нас? Някой ще каже: „Аз зная." Можеш ли да знаеш туй, което никога не си опитал? Ако аз нося в джоба си захар, но никога не съм я опитал, ще зная ли какво нещо е захарта? Е, какво нещо е захарта? Бръкна в джоба си, кажа: „Ето на!" – „Ами ти опитал ли си я?" – „Не ми трябва да я опитвам, аз я имам в джоба си." – „Е, какво нещо е Добродетелта?" – „Бръкни в джоба ми." Джобовете на сегашния свят са пълни с добродетели и като ги бутнеш, изваждат ги. Не, не, в моя джоб вие не може да намерите нито една бучка захар, но като дойдете в моя дом, ако сте жадни, като ви дам една чашка вода, ще пиете и ще опитате нейната сладчина. Иначе няма да видите захарта. Всичката моя захар е потопена във водата. Ние не можем да турим Добродетелта в джоба си. Не, не можете да я турите в джоба си, нито можете да я отделите от живота си. Добродетелта е непреривно свързана със самия живот, не може да се отдели от него. Ако някой иска да отдели Добродетелта от живота, той ще си причини най-голямото нещастие. Някой иска да направи Добро и да го види. Не се стремете да видите доброто, което сте направили. Ако искате да знаете дали това, което сте направили, е Добро, повикайте един ваш приятел, дайте му да пие малко от вашата

вода, да опита тази сладчина. Ако той е доволен, радвайте се на това, че вашата добродетел е вътре във вашия живот.

Да определя мисълта си по-конкретно. Питам сега: кое положение е по-добро? Дойдеш у дома, нагостя те и след като те нагостя, да кажа в себе си: „Е, да си отиде този човек, не го искам повече.“ Или като ми дойдеш на гости и те нагостя добре, да ти кажа: „Радвам се, че дойде. Как са децата, жената?“ А не, след като разбогатееете, да ви кажа: „Радвам се, че дойдохте, приятно ми е.“ Защо? Защото като сте разбогатели, има какво да взема от вас. Не, в истинската добродетел и Божия Любов, като дойдеш при мене, аз трябва да почувствам една радост и да си кажа: „Благодаря, че този приятел ми дойде днес на гости.“ Да чувствам, че посещението на един мой приятел е посещение от Бога. Това е истинското пожелание, което трябва да храня към всеки едного от вас. Не да ви казвам в очите, че много се радвам, задето дойдохте в къщата ми, но като излезете от моя дом, да се обърна към Бога и да благодаря за това. А вие трябва да почувствате един вътрешен мир, една дълбока радост. Тъй да почувствате това посещение, като че Бог ви е посетил. Защо? – Защото моите отношения към Бога са правилни и отношенията на Бога между нас са правилни. Аз съм забелязал: дойде някой да ме посети, но някога нямам физическа възможност да го приема, на Земята сме, и той като си излезе, остава недоволен, махне така с ръка. Той трябва да си каже: „Аз съм много доволен. Благодаря на Господа, че Учителя днес не ме прие.“ Ами защо сте недоволни? Мислите ли, че ако аз изляза при вас, мога да ви дам това, което искате? И без да изляза при вас, пак мога да ви дам това, което искате. Ами че аз имам копчета. Бутна едно копче и почва да тече от него. Трябва ли да ви дам чашка? Сега вие ще кажете: „Моля, питайте Учителя, благоволява ли да пия от тази вода?“ Не само една чаша, но и хиляди чаши

можете да пиете. Щом сте дошли до тази чешма, може да пиете, колкото чашки искате. Щом пиете, аз ще кажа: тия ученици са много умни и Господ благоволи към тях.

Това е външната страна на живота. И задачата в живота ни е да бъдем доволни в дадения момент, и като се обърнем към Господа, да кажем: „Господи, ние сме благодарни за всичко.“ Това е целта ми, към която искам да насоча ума ви. Това е правилната философия, която разрешава всички въпроси. Ти си търговец, изгубил си нещо. Благодари за това. Туй, което си загубил, то не е загубено, то е една печалба. Да кажем, че ти си жена. Мъжът ти не те приема добре, нагрубява те. Че това е едно добро положение. Ами че как! Той ти казва: „Ти целия ден ходиш, където трябва и не трябва, обикаляш тук-там. Защо не се връщаш у дома си? Защо хойкаш толкова?“ Ти ще му кажеш: „Как смееш да ми казваш така?“ Ами че нека си казва, каквото иска! Ти се спри и си кажи: „Чакай да видя какво иска да ми каже Господ днес чрез устата на моя възлюбен.“ Аз казвам така: има възлюбени, които вършат Волята Божия. Има възлюбени, които не вършат Волята Божия. Има възлюбени, които са добри и разумни. Има възлюбени, които не са добри и разумни. Ако твоят възлюбен е разумен, той няма да ти каже: „Защо ходиш да хойкаш?“, но ще ти каже: „Аз се безпокоях за тебе, обаче като те видях, успокоих се и се радвам много, че се върна вкъщи.“ Жената – също. Докато мъжът го няма, тя дига шум, но като си дойде, казва: „Много се радвам, че дойде, бях започнала да се тревожа за тебе, но всичко ми мина вече.“

Гледам – някои критикуват, казват: „Тия ученици не живеят по Бога.“ Я ми кажете, какъв е вашият идеал? Аз ви казвам: има само един начин за живеене по Бога. Като видя един ученик, да ми стане тъй приятно! Не са погрешките, които трябва да видя в него. Няма какво да го подозирам. Всеки ученик си има една слаба страна. Някой

върви бавно като охлюв. Трябва ли да го осъждам? Ще го погаля, ще му кажа: няма нищо. Той ще ми каже: „Сега аз съм като охлюв, имам препятствия, ръце нямам, крака нямам, но очите ми са високо. Един ден, когато ми израснат ръцете и краката, ти ще видиш какъв ученик може да стане от мене!“ Сега да преведа този символ. Когато един ученик разбере Правдата в абсолютния смисъл, неговите ръце са израснали вече. Когато един ученик разбере Добродетелта в абсолютния смисъл, неговите крака са израснали вече и той може да ходи. Това значи да имаш ръце и крака и с тях да разрешаваш въпросите. Сега ти си тъжен, животът ти се е обезсмислил. Ами защо? Бог е Любов! Светът е пълен с благородни сърца. Не мислете, че само грешници има в света! Добрите хора в света преобладават, те господарстват, но не се проявяват. Сега някои казват: „Светът е станал лош.“ – Не, лошите хора в сравнение с добрите са по-малко, но понеже те се проявяват, то се виждат навсякъде и тяхната миризма се разнася навсякъде. Добрите хора господстват в света. Знаете ли това? Сега на вас трябва да ви държа цяла проповед, да ви доказвам, че сте добри. Някой казва: „Аз съм толкова добър!“ – Не, не казвай тъй, но кажи: „Бог, който живее в мене, е добър и добродетелен.“ Един плод, който е почнал да зрее на слънчевата свтлина, не може да бъде лош. Една душа, в която Бог изпраща своята светлина, не може да бъде лоша.

Сега ние се намираме в съборните дни. Всяка година имаме събор. Какво нещо е съборът? Съборът може да го правят добрите и разумните души. Когато се съберат лоши хора, събор има ли? – Няма събор. Онези, които живеят в Любовта, може да направят събор. Онези, които живеят в Мъдростта, може да направят събор. Онези, които живеят в Истината, може да направят събор. Онези, които живеят в Правдата, може да направят събор. Онези, които живеят в

Добродетелта, може да направят събор. А онези, които не живеят в тия добродетели, за тях никакъв събор не съществува. Следователно щом живеем в закона на Любовта, ние сме на събор.

Един ден Бог ще ви изведе от този свят и ще ви запознае с онези братя, които вие не знаете. Някой път искате да знаете какво нещо е Небето. Туй считате за идеал. Постарали ли сте се да видите какво нещо е Небето – дали е място, или състояние? Небето е общение на разумни същества, които живеят в единение, които се радват един на друг и които не могат един без друг. Всички живеят за едного и един живее за всички. Понеже те са толкова разумни, то и тяхната външна обстановка на Небето е най-красивата и тяхното състояние е по възможност най-идеалното, което може да съществува. Общение на разумни души! Няма да правя някакви изводи да ви доказвам, че сте добри. Аз зная, че всинца сте добри, но не сте проявили своята Добродетел. Всинца сте разумни, но не сте проявили своята разумност. Вие чакате като онези деца настроение и казвате: „Ако имам настроение, ще го направя.“ Волът казва: „Аз ще ора на господаря си, когато ме бодне с остен.“ Това значи настроение, но то не е закон на свободата. Ние трябва да правим Доброто без настроение.

Та днес сме събрани за какво? Аз днес ви събрах само за едно правило. То е първото и най-важното правило. Когато ви дойде един брат или една сестра вкъщи, които и да са те, като си излязат, да обърнете очите си нагоре към Бога и да кажете: „Господи, много ти благодаря, че ми изпрати този брат или тази сестра.“ Този ден, неделния, ви събрах само за това правило. Няма по-красиво правило от него! У вас има особена философия. Като ви дойде някой брат, вие казвате: „Този брат е дошъл за пари при мене.“ Вие сте чудни! За пари дошъл! Ами ако онзи апаш дойде в къщата ти със своя револвер

и ти каже: „Хайде, скоро отваряй! Скоро давай това-онова!“ И вие изваждате сандъка си, давате, каквото ви иска, и казвате: „Слава Богу, че с малко се разправих.“ Е, този брат дошъл без револвер и ти казва: „Моля ти се, братко, дай ми нещо!“ Кое е по-хубаво, да дойде с револвер или без такъв? Не, в закона на посещението най-първо има следното нещо: ако един брат е дошъл по Волята Божия, той няма да вземе нищо, той ще даде нещо. Който посещава, той трябва да внесе нещо. Това е истинското посещение. Щом посетя един дом, трябва да внеса нещо. Отивам ли да взема нещо, това не е посещение. Щом Слънцето изгрява и ни посещава, какво дава то? Дава ни своята светлина и не взема нищо.

Днес искам да направите едно посещение по новото правило, без никакво изключение. Обезателно ще го направите, но не ви заповядвам. Аз ви казвам сега как да направите посещението – с две вериги и с товар или без вериги, но с товар, или без вериги и без товар. Може да изберете едно от трите положения. Аз всякога предпочитам без вериги и без товар. Та казвам: от Невидимия свят, от Божествения свят днес има издадена една заповед до учениците – да направите едно посещение без вериги и без товар. Този ден ще отидете само на едно място, а не на две. На едного от вас ще направите едно посещение. Сега може да кажете: „Какво иска да каже Учителя? Символически ли говори, как да Го разберем?“ И буквално, и символически, и по смисъл.

Ще посетите днес някого – нищо повече. Е, представете си сега, че ще направите едно посещение или пък на вас ви направят едно посещение. Като дойде този приятел при тебе, ти ще излезш и ще си кажеш: „Защо е дошъл?“ – Не, той ще остави нещо у вас, и при това най-хубавото. Ще направите туй, което не сте правили досега. Ще

занесете най-хубавото нещо, което имате. Ако имаш само една ябълка, нея можеш да занесеш, но най-хубавата.

И тъй, днес ще направите най-малкия опит. Ще направите едно посещение – дето обичате, дето се разбирате. Идващата седмица ще ви събера и ще ви попитам за посещението, което сте направили. Където искате може да отидете, било при чужди приятели или външни, но посещение ще направите. Това е една задача. Да не направите така обаче, че една сестра например да я посетят десет други сестри. Където отидете, за този ден вие ще бъдете пръв и последен в този дом. Ще гледате след вас да не дойде някой друг да развали работата. Не, вие ще бъдете пръв и последен. Като си отидете, ще гледате работата ви да е завършена и за вас, и за вашия брат или вашата сестра, които сте посетили. Тази задача е трудна действително, но може да се разреши. Трудните задачи са приятните задачи в света. Тия трудности са отзад, не са отпред. Те ще ви тласкат. Това е едно налягане. Ще имате налягане отзад и колкото налягането е по-голямо, толкова и движението е по-голямо, и обратно. Разбрахте ли правилото? Туй е свещено правило.

Ние сме вече във втората половина на годината. Правилата, които ще ви се дават за в бъдеще, ще бъдат от друг характер. И тъй, ще започнем от туй свещено правило, с туй посещение. Но вие ще кажете: „Дали мога да го направя?“ Като го направите пък, ще си кажете: „Как го направих?“ Не се смущавайте! Като излезете от един дом, дето сте направили посещението, не мислете как сте го направили. След залез слънце, когато блеснат всички наши лампи по градовете, ще могат ли да се сравнят със слънчевата светлина? Не, това са само залъгалки. Ако тази ваша сестра, която посетите, е била тъжна, скръбна, ако животът се е обезсмислил, и след като направите посещението, тя се зарадва, и като дойде друга някоя, тя все се радва,

значи вие сте била първата. Този, който носи радост, мир – той е първият. А този, който отнема радостта, мира, той е последният, който е дошъл. Първият трябва да донесе радост, мир от Божествения свят. И тъй, тези посещения стават. Ако днес се отворят така сърцата ви, вие ще направите сполучливо посещението си.

Сега коя е моята скрита мисъл, защо ви карам да направите това посещение? Аз ви карам да направите този опит, защото днес отгоре ще ви посетят. Тия, които дойдат отгоре да ви посетят, ще ви кажат: „Моля, искаме да ни придружите да посетим поне един дом, да видим как живеят хората тук, на Земята!“ Ако направите това посещение, то ще бъде Божествено, защото само когато Бог присъства, може да направите посещението. Човек не може да върши някое добро дело, ако Бог не присъства в него. Проявата на всяка Добродетел, проявата на всяка Мъдрост, Правда и Истина – всичко туй се дължи на Бога, който действа в нас. И когато Той действа, ние трябва да се радваме, че Той е започнал Своето велико дело. Започне ли го, Неговото дело е завършено, защото няма по-голяма сила от Него.

И тъй, сега да ви кажа: тия приятели екскурзианти от Невидимия свят ще дойдат, ще направят едно посещение и като се върнат назад, нека имат едно добро възпоменание за вас. Те помнят, и много неща помнят. Като дойдат един път, те ще дойдат и втори, и трети път. Като дойдат, те носят много хубави неща със себе си. Писанието казва: „Дето е Духът, там е и свободата.“

И тъй, за вас е потребна една вътрешна обнова. Тъй, както досега сте вярвали, то е било хубаво, но това е едно шатkаво положение, това е положение на двоумение: дали съм в правия път, или не, дали ще бъда спасен, или не. Всичко това е падане-ставане, падане-ставане. Такъв е животът, но има нещо по-хубаво и по-красиво в света. Един ден ще видите какво нещо е Божието лице, към което ангелите

отправят погледите си. Виждали ли сте онова Лице, на което са написани всички велики добродетели? Виждали ли сте онази велика Душа, от която изтича всичкото щастие, всичкото блаженство в света? Ако един ден бихте погледнали на това лице, вие бихте паднали с лице към земята и бихте казали: „Господи, ние не извършихме Твоята воля.“ Като погледнете на това лице, у вас ще се създаде един вътрешен импулс и ще кажете: „Господи, ние сега разбрахме какво нещо е да се живее по закона на Любовта!“ Има едно лице скрито в света! То е Лицето Божие. Казва псалмопевецът: „Гледай Господа пред себе си!“

И тъй, ще обърнете душата си, ще повдигнете ума си, ще повдигнете сърцето си към това Свещено лице! Има свещени неща в света. Всичките тия сегашни форми на живота, всичкият сегашен ред на нещата ще изчезне и в ума ви ще дойдат хубави и красиви неща, каквито досега не са дохождали. Целият сегашен ред ще се измени. И вашите братя и сестри ще се явят с такива сърца, каквито не сте виждали, нито очаквали. Те ще имат благородни и възвишени сърца. Иде това време, то не е далече. Тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога? Днес, днес е Божественият ден. Ама утре може ли да бъде това? Да, щом е днес, може да бъде и утре. Днес, утре, през всичките векове, през хилядите години, Бог ще се прояви. Това ще бъде едно благо за вашата душа, защото още нито един от вас не е имал условия да живее тъй, както трябва. Ще дойде ден, когато вие ще седите под вашата смокиня, без да се плашите. Няма да има страх в света. Ще се ползвате от плодовете на вашия живот. Всеки ще мисли, ще разсъждава, ще се радва, ще живее, ще работи за Бога, ще има всички условия, всичко онова, което неговата душа пожелае. Той ще бъде радостен и весел и животът му ще има смисъл. Този ден е сега. Тогава няма да има стари, всички ще бъдат млади. И 120-годишният

старец ще бъде млад, ще припка като млад момък, няма да има това набръчкано лице.

Разбрахте ли ме сега? Аз не искам много да ме разберете. Като ме разберете малко, достатъчно е. В Божествения закон човек, като се хване за нокътя, върви. Божественото в човека е в състояние да промени целия ход на нещата.

Беседа от Учителя, държана на 24 август 1924 г., неделя, 6.30 ч.

ПРАВИЛА НА РАЗУМНИЯ ЖИВОТ

Тайна молитва

Ще ви прочета от 18-а глава на Матея, от 18-и стих надолу.

„Истина ви казвам – каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“

Връзване и развързване може да прави само разумният човек. Само вещият лекар може да лекува.

Пак ви казвам, че двама от вас, ако се съгласят на земята, за всяко нещо, което би да попросят, ще им бъде от Отца Моего, Който е на небеса; защото дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм Аз посред тях.

Значи, за да се даде прошение и да се отговори на това прошение, трябва да има най-малко двама души. Събирания между хората може да стават само чрез закона на Любовта. По друг начин събирания между хората не могат да стават. Думата събиране в българския език не е толкова изразителна, но понеже няма друга по-добра дума, и с тази минава.

Тогаз пристъпи Петър при Него и рече: Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли? Казва му Иисус: Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.

И прощаването става пак по закона на Любовта. Не можеш да простиш някому, докато не го обичаш и докато не те обича. Ако някой мисли, че може да прощава без Любов, лъже се. И онзи, който иска да го простят, трябва да иска да го простят по закона на Любовта.

Вън от закона на Любовта прощение не може да има. Това категорично трябва да го знаете! По кармическия закон, кой каквото върши, ще го намери, а Божественият път е законът на Любовта, чрез който кармата се смекчава. Значи за хората на греха има само един начин – той е мелницата; а за хората на Божията благодат – това е растенето. Това са два процеса. Ако си грешен, в мелницата ще те турят, това е в реда на нещата. Ако си праведен, в земята ще те хвърлят.

Затова Царството небесно е уподобено на човек цар, който поиска да прегледа сметката със слугите си. И когато начна да пресмята, докараха му един длъжник от десет хиляди таланта.

Числото 10 в този смисъл, както Христос говори, не показва само колко е голям дългът, но то показва и един завършен цикъл. Един човек не може да продължава своите грехове зад 10. Повече от десет пъти не можеш да грешиш. Като направиш едно престъпление десет пъти, след десетия път вече ще те хванат.

И понеже нямаше да ги плати, повели господарят му да продадат него и жена му, и децата му, и всичко, що имаше, и дългът да се плати. Падна, прочее, слугата, кланяше му се и думаше: Господи, имай търпение към мене и ще ти платя всичко. И смили се господарят на тогози слуга, пусна го и прости му заема.

Това е отношението на Бога към хората. Оттук се вижда как Бог прощава. Какви са отношенията на хората помежду им, ще видите от това какво прави този слуга, на когото господарят прости дълга.

Но щом излезе този слуга, намери едного от съслужителите си, който му беше длъжен сто пенязи, улови го, та го давеше и казваше: Плати ми това, що ми си длъжен! Падна, прочее, съслужителят му на нозете му, молеше му се и казваше: Имай търпение към мене и

всичко ще ти платя. Но той не щеше, но отиде, затвори го в тъмница, докле да плати дълга.

Често вие си задавате въпроса: „Защо между нас стават такива работи, защо Господ не ни благослови?“ Как ще ни благослови? Ако вътре в сърцето ти има една дисхармония, ако вътре в ума ти има една дисхармония, ако вътре във волята ти има една дисхармония, благословението не може да дойде. Ти може сто пъти да посаждаш на пътя плодни дървета, но те няма да изникнат.

И като видяха съслужителите му това, що стана, твърде се наскърбиха; и дойдоха, та казаха на господаря си всичко, що стана. Тогаз го повика господарят му и каза му: Рабе лукави, всичкия онзи дълг ти простих, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да помилваш съслужителя си, както помилвах и аз тебе? И разгневи се господарят му, и предаде го на мъчителите, докле да заплати всичко, що му бе длъжен. Така и Отец Мой небесни ще стори с вас, ако не простите от сърце на брата си прегрешенията му.

В този стих всички се спират само върху физическата страна на онези постъпки, които стават в живота. Физическите престъпления не са толкова важни. Когато се говори за престъпления, подразбират се такива престъпления, които човек извършва едновременно и в трите свята.

Аз следя от ред години какви са вярванията на някои от учениците. Техните вярвания не почиват на една здрава основа. Здрава основа наричам, когато един човек при всичките условия на живота не изменя вярванията си, не изменя поведението си. Може да дойдат мъчнотии, може да дойдат изкушения в живота и клончетата на едно дърво може да се превиват, може да опират чак до земята, но ако това дърво, т. е. този човек не се пречупи, той има почва, има основа.

Сега аз ще ви попитам: мислите ли вие, че сте най-важните личности в света, на които цялото Небе и Господ трябва да обръщат внимание? Някой път вие си давате такава важност, че като се молите Богу и не ви се отговори, казвате: „Как тъй!“ – Не, молитвата е само подтик на Любовта, а ти чрез насилие изискваш да ти се даде нещо. Това не е Любов. Сега в съвременните християни има два вида молитви. Едните са молитви на голяма смелост. Воля трябва да има човек, да изисква, да настоява – тъй казва Писанието. А другите молитви са молитви на страх. Ние се молим за другите, а те се молят за нас. Като че Господ няма да слуша всеки едного от нас, като се помоли, ами ще трябва другите да се молят за него. Това са извратени понятия, които вярващите имат.

Аз говоря само за ученика. Той трябва да се подчинява само на закона на разумната Любов. В тази разумна Любов влиза едно от следните качества: ученикът жертва всичко за Бога. Щом жертва всичко за Бога, това не значи, че се отрича от живота. Той се отрича от своя живот, а приема Божествения живот. Сега някой ще каже: „Как да се отрека от своя живот?“ Нима мислите, че ако един вълк се откаже от своя живот и възприеме живота на човека, той изгубва своя живот? Ами че ако този вълк всеки ден хойка по горите и го преследват с пушка, та може ли да се сравни животът му с живота на един човек? Вие не искате да се откажете от вашия живот, но кажете ми в какво седи хубостта на вашия живот? Хубавото в живота си ние ще го намерим в някоя наша добра постъпка или в някое наше добро дело, което е произлязло от Любовта. Там като дойдем, това е един оазис в живота ни. Вие може да дадете някому 10 000 или 20 000 лв., може да му направите една къща, но това още не е добро. Тези пари, които давате, те са останали от баща ви, вие още не сте работили за тях.

За учениците има едно правило: когато дойде някой да ти иска пари назаем, ти трябва да му дадеш тия пари, които си изработил сам. Някой ти иска 150 лв. Ти трябва да работиш най-малко десет дни за тях, за да му ги дадеш. Аз мога да бръкна в касата и да му дам и 100 000 лв., но ще си създам карма. Следователно добро е само това, което е излязло от нашите ръце. Затова, докато не се научите да работите и от труда си да давате, всичко друго, което е направено, не е добро.

Днес се проповядва едно учение на леност. Майката проповядва едно учение на дъщеря си, казва : „Ти гледай да се ожениш за някой богат човек.“ Защо? – За да стане ленива. Бащата проповядва на сина си едно учение, казва му: „Ти гледай да се ожениш за някоя богата мома.“ Защо? – За да стане ленив. Те ще се оженят и ще научат децата си на същото. Това е учение на паразитството. То е произлязло от паразитите. Ще каже някой: „Аз съм завършил своето развитие.“ Щом си завършил своето развитие, ти трябва да бъдеш на Небето, а не на Земята. Щом си на Земята, ще работиш, а щом не искаш да работиш, ще отидеш на Небето. Работа наричам това, когато човек е свободен, няма букаи, работи с ума си, работи със сърцето си, работи и с волята си. Волята, това е най-разумното нещо в човка. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Сега вие по някой път се съединявате, за да вършите търговия. Някой ще дойде да те убеждава да се съюзите: „Хайде да се сдружим, ние ще имаме голяма печалба.“ Вие се съгласите, но видите, не мине много време, и изгубите 100-200 000 лв. Кой е виновен? – Лакомията. И онзи, който лъже, е виновен, както и онзи, който вярва. И единият, и другият са лакоми. Единият казва: „Слушай, аз зная, ще спечелим толкова хиляди.“ Другият му повярва. Като сбъркат, казват: „Ти ме вкара в тази работа.“ –„Не, ти ме вкара в тази каша!“ Едно нещо искам от вас: няма да работите за пари. Ще работите честно! Когато дойде

някой и ви каже: „Вземете тази работа, тя ще ви даде печалба сто на сто“, не я приемайте! Дойде ли някой и ви предложи някоя работа, като ви каже, че тя ще ви даде десет на сто печалба, приемете я! Търсиш ли много, ще изгубиш. Аз следя и в търговията. Всички лакоми търговци все са изгубили. Достатъчно е да имаш десет на сто печалба. Искаш ли повече, във всичките си работи ще се забатачиш. Ако си музикант, но искаш много да ти платят, ти ще се забатачиш, музикант не можеш да станеш. Ако си проповедник, но искаш да ти се плати, ти ще се забатачиш, проповедник не можеш да станеш. Има никои жени, които искат много от мъжете си. Такава жена не може да стане жена. Някой мъж също иска много от жена си. Не, малко ще искаш от жена си. Ако всяка сутрин тя взема легена и ти полива да се измиеш, ти благодари на Бога, че и това е направила. Считай това нещо за привилегия и повече от нея през деня не искай. Ако тя има готовността това да стори, ти благодари: повече тя не може да направи. Защото някои жени могат да кажат на мъжете си: „Я слушай, вземи си легена там и се измий!“ Сега някоя сестра казва: „Е, аз нищо не искам от мъжа си, аз съм свободна, независима, нищо не му дължа.“ – Не, аз считам, че най-хубавото, което тя може да направи, е да вземе легена и да полее на мъжа си. Красиво е това! Ще кажеш: „Затова ли се ожених, да му поливам?“ Е, хубаво, той затова ли се ожени, да те облича? Не си говедо, но си вол. Само тях така гледат. Турят им юлар и хайде на нивата! Върнат се от нивата, свалят им юлара, вкарат ги в дама и там ги нахранват. Само говедата се гледат, а жена или мъж не се гледа. Ще изхвърлите тези купешки форми от главата си – жена да гледа мъжа си или мъж да гледа жена си. Една жена, като дойде в дома на мъжа си, да му каже: „Аз мога само да ти полея да измиеш ръцете и лицето си, нищо повече!“ Това е десет на сто, което тя може да направи. Тъй трябва да се препоръча тя. Когато

дойде някой момък да иска дъщеря ви, майката трябва да каже: „Моята дъщеря не може много нещо да направи, тя може само да ти полее. Ако си съгласен на това, вземи я, ако не си съгласен, остави я, тя си е за нас.“ А сега, като дойде младият зет, майката казва: „Нашата дъщеря знае много нещо, тя знае къща да върти, знае туй-онуй.“ –„Е, празна Мара тъпан била!“ Младите моми все къщи уреждат, но досега не съм видял нито една жена, която да знае къща да урежда.

И тъй, в Братството ще приложите този закон. Аз искам от вас да вземете легена, малко водица и да полеете на мъжете си. За един ученик туй е най-малкото, което трябва да направи.

Откъде произтичат у нас всичките погрешки? – От многото изисквания. Ние изискваме много. Например ние изискваме всичките хора да бъдат много добри. Но какво нещо е човек да бъде много добър? Ние изискваме всичките хора да бъдат много любезни. Но какво нещо е човекът да бъде много любезен? Аз мога да накарам всеки едного от вас да бъде много любезен. Я вижте онзи, бедният човек, колко е любезен пред богатия банкер! Любезен е той, но тази любезност е актьорство: иска да вземе пари от него. Я вижте онзи, когото бият, как се моли, вика: „Баща да ми си, майка да ми си, пусни ме. Аз няма да забравя това!“ Да, но това не е убеждение. И с вас е така. Като поставят някого натясно, казва: „Аз ще посветя живота си в служене на Бога“, но като минат мъчнотиите, казва: „Е, то са глупави работи!“ И след туй вие ще си кажете, че някои неща сте ги надрасли, че те не са за вас. Не, аз ви казвам, че поливането на ръцете никога няма да отживее времето си, никога няма да го надраснете. И яденето на този свят никога няма да го надраснете. Ако някой дойде и проповядва, че в този свят може без ядене и без пиене, това не е право. Докато хората са живи, ще ядат и ще пият. Какво ще ядат? – Хляб. Какво ще пият? – Вода. Ще питат някои: „Какво трябва да ядем?“

– Само хляб ще ядете, понеже само хлябът се жертва. Единственото растение, което напълно, съзнателно се жертва, това е само житото. Също така се жертват ечемикът, царевицата. Крушите, ябълките и другите плодни дървета само наполовина се жертват. Те казват: „Ще изядеш само външното, а другото ще посадиш." Следователно ученикът трябва да яде само онези растения, които от любов са пожертвали своя живот. Може да проследите това и да видите резултатите. Ако ядете месо, ще видите резултатите от него. То не е пожертвало своя живот. Ако ядете сирене и други някои храни, те също ще окажат известно влияние. И те не са пожертвали своя живот. Може да ядете тези храни, но те не могат да създадат у вас едно чисто тяло, не могат да създадат у вас един благороден ум.

Сега, разбира се, като се повдига въпросът за вегетарианството, повдига се и въпросът каква храна трябва да ядете. Аз съм ви казал, че в Школата основният закон на яденето е Любовта. Според туй правило никой ученик няма право да седне да яде без Любов. Ако нямаш Любов в сърцето си, не яж! Нямаш ли Любов в душата си, гневен ли си малко, не яж! Стой и не яж дотогава, докато туй лошо разположение изчезне и придобиеш разположение и благодарност към Бога. Ако турите туй правило в приложение, ще видите как законът работи и ще видите дали ще има болести. Ние имаме право да ядем само в закона на Любовта. Дойде ли Любовта, цялото Небе отваря сърцето си, и докато то се радва, ти можеш да ядеш. Както една майка се радва, когато види, че детето яде, така и всички ангели, всички други същества на Небето се радват. Но когато седнем да ядем без Любов, Небето затваря всичките си врати и ние сме в положение на престъпници.

Същия закон ще приложите и по отношение на Доброто. Искаш да направиш Добро – не го прави без Любов! За учениците давам

следното правило: дойде някой да ти иска нещо. Не бързай да му дадеш изведнъж! Не изхвърляйте още вашите стари правила, дръжте си ги, но приложете новите, за да видите какво ще ви дадат. Докато не дойде у вас онзи вътрешен любовен подтик да дадеш, не давай! Ама той може да ти каже: „Аз искам, не мога да чакам!“ Който дойде с насилие, той не е нито брат, нито ученик. Когато дойдем до положение да дадем, всякога вътре в себе си трябва да изпитваме радост, че сме изпълнили Волята Божия, защото ние не сме господари на нищо в света. Ти си овчар. Дойде някой, каже ти: „Дай ми една овца!“ Ще си кажеш: „Чакай, аз ще се помоля, докато дойде Божественото в мене, и като дойде то, тогава ще разбера да дам или да не дам.“ Защо? – Защото този живот на овцата не е мой. Ако дам тази овца с Любов, тя ще отиде на мястото си. И този, комуто я дам, няма да я заколи.

От какво произтича тази вътрешна натегнатост у вас? Аз я наричам преструвка. Забелязвам, че у всинца ви има една преструвка. Някой се мъчи да се покаже за това, което не е. Ученикът трябва да бъде крайно естествен! Никаква преструвка. Преструвката иде много естествено. Даже и най-малките буболечки се преструват. В тях има и преструвки, и лицемерие. Положението на един ученик обаче трябва да бъде много естествено, да няма никакви преструвки. Например запитват някого: „Как си?“ Казва: „Аз съм много добре днес.“ – Не си много добре. Най-първо, ти като син излезе тази сутрин от дома си и не даде целувка на баща си, на майка си, и казваш след това, че си много добре. Да, защото надигна толкова пари. Жената излезе, напусне мъжа си, казва: „Много добре съм.“ Мъжът излезе, напусне жена си, казва: „Много добре съм.“ Това са празни думи. Христос казва:”За всяка празна дума ще се даде ответ.“ На ученика не се позволява да говори празни думи! Като кажеш, че си много добре, то

значи, че си по-долу от добре. Как си? Ще кажеш: „Добре съм.“ Като кажеш, че си добре, туй трябва да го почувстваш вътре в себе си. Ако аз съм добре, ще ти предам от моето добро, ще ти предам този Божествен импулс. Ако вие, след като дойдете в едно събрание, сте добре, ще придадете туй Добро като една струя на всинца. Тази сутрин например вие не сте много добре. Питам сега: какво можете да извършите, като не сте добре? Ама ще кажат някои: „Ние имаме желанието.“ Добре, разберете закона! Ако имате една верига, направена от такива малки звена, малки халчици, и да кажем, че три четвърти от халките са много здрави, а една четвърт не са здрави, питам тогава: здравината на здравите халки може ли да се тури в действие? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другите не може да се тури в действие. И когато дойдем в едно общество, същият закон работи и в него. Дисхармонията на едно същество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега целият невидим свят е зает да ремонтира всички тези халки, които не влизат в работа. И на Земята тогава ще останат само тези хора, които може да образуват една здрава верига и да бъдат изпълнители на Волята Божия. А сега например някои от вас се съберат с един православен и не могат да се разберат. Но аз виждам, че и много братя от туй Братство нямат допирни точки.

Сега мислите ли, че Бог е човек? Вие казвате: „Каквото Учителя каже.“ Добре. Учителят казва: „Я стани ти, Иване, и си кажи урока!“ Стане Иван, не го знае.„Я ти стани, Драганчо!“ Става той, не го знае. Е, дигне този-онзи, никой не си знае урока. Казват: „Втория път ще го научим“ – повтарят го. Да допуснем, че втория път три четвърти от учениците го знаят, а една четвърт не го знаят. Мислите ли, че вие, които не знаете урока си, може да го вземете от другите? Има нещо, което не може да се вземе назаем. То е знанието. Знанието сам трябва

да го придобиеш. То е такова нещо. И Любовта също назаем не се взема, назаем не се дава. Някой казва: „Аз искам да ме любиш.“ – Да те любя ли? На какво основание? Любовта не признава никакъв закон. Онзи, който иска да го любят, е лош човек – нищо повече. И всичките престъпления произтичат оттам. Любовта съществува като един фактор, като една среда, в която ние живеем. Тя се проявява целокупно. И ние казваме, че Бог е Любов. За Божията Любов няма никакви граници, но както на светлината можем да турим граници, така и на Любовта можем да турим граници, да не се проявява. Следователно, няма да изискваш да те обичат, но ще премахнеш всички препятствия, за да се прояви Божията Любов в тебе. И когато ти проявиш своята любов към другите, тогава и тяхната любов ще се прояви към теб. Бог очаква нашата любов. Защо? – Защото Той първо ни е възлюбил. Бог е изпратил Своята Любов към нас и всеки може да я прояви. Любовта Любов ражда! Често вие казвате: „Учителя не ме обича.“ Вие говорите една лъжа. Така казват много сестри, много братя, много от учениците. Това е една квадратна лъжа. Аз съм я слушал много пъти и казвам: от такива ученици нищо не може да стане. Чудно! – не ви обича Учителя. Някой учител казва: „Учениците ми не ме обичат.“ Това е другата лъжа. Учител, който очаква да го обичат учениците му, не е на прав път. Той трябва да изпълни закона на Любовта, т. е. да изпълни Волята Божия. За мене най-важно е Волята Божия. Волята Божия – това е най-красивото! Няма по-красиво нещо от красивия свят. Няма по-красиво нещо от Божествената Любов!

Сега вие мислите все дребнави работи, все сте неразположени духом. Аз зная, че всяко неразположение крие едно престъпление в сърцето. Всички неразположения на хората днес произтичат от престъпления, които са извършили спрямо душите си. Някой казва:

„Ужасно съм неразположен.“ Защо си неразположен? – Престъпление си извършил. Мъчиш се. – Престъпление си извършил. Туй престъпление може да е съзнателно, може да е и несъзнателно, но то е престъпление. Зад всяко едно престъпление седи едно мъчение. Тъй седят истинските факти в света. Когато дойде страданието в умния ученик, той знае защо идва и ще се стреми да отмахне причините на това страдание. Защо страдаме? – Защото туряме препятствия на Божествения Дух, Който живее в нас, ограничаваме Бога в себе си. И Той, за да ни накара да бъдем последователни в живота си, ни причинява страдания – иска да ни застави да вървим в правия път. Ето защо страданията идват отвътре.

Сега някои говорят за Любовта. Любов, която може да произведе омраза, любов ли е? Храна, която може да произведе болест, храна ли е? Вода, която, като пиеш, увеличава жаждата ти, вода ли е? – Не е. Пари, които се дават и не могат да ти услужат, пари ли са? – Не са. Аз бих желал между вас да има образци на искреност, чистосърдечие. Знаеш ли какво значи една такава душа! Искрена, чистосърдечна душа! Гледам, някой от вас ме погледне, но погледът му не устоява, веднага сваля очите си. Погледне ме някой, скрие се. Ако аз съм една хубава, красива картина, ще оставя да ме гледат хората, турен съм на показ. Ако аз съм един престъпник и хората ме гледат, казвам: такава е Волята Божия, нека ме гледат! Ама престъпник съм бил! Нищо, гледайте ме, вземете образец от мен. Ако пък аз съм един образец на Любовта, ще кажа: гледайте ме, вземете пример от мене!

Ние сега искаме да вървим по стъпките на Бога, на тази велика Любов. Няма по-красиво нещо от това! И туй, красивото в нас, то е изражението на Бога. Обаче всичко това ние го забравяме – забравяме, че сме излезли от Бога, и си казваме: „Само Бог ли може да се прояви? И аз мога да се проявя.“ И тогава ние минаваме за много

красиви, за много гениални, за много умни хора, и каквото искаме, го направяме.

Сега вие ще кажете: „Всички тия неща ние сме ги слушали, но кажете един лесен път за Любовта!“ – Е, щом искате лесния път, ще дойдете при мене, аз имам една оканица, ще ви налея от нея тъй, както виното се налива, и ще се свърши работата. Но туй, което се налива, то се и изпразва. Виждали ли сте онези магнетически стрелки, като се прекарва през тях ток, как се намагнетизирват? Да, намагнетизирват се, но след време изгубват това свойство. Туй магнитно свойство не е като у един извор, да изтича постоянно.

Сега аз ви говоря върху този въпрос, за да ви избавя от външни влияния. Вие всички се влияете от света. Дойде при мене една сестра, която ходила в странство, и ми казва: „Е, това чужденците са идеални хора, любезни.“ Идеални хора били! Не е така. Германците били идеални хора. Англичаните, американците били идеални хора. Зная ги аз, те и за нас като пишат, казват, че сме били идеални хора. Да, идеални сме. Идеалните хора в Англия, това са боб на зърно! Идеалните хора в Америка, това са боб на зърно! Идеалните хора в Германия, това са боб на зърно! Идеалните хора са малцина. Не е достатъчно само да са по форма добри, но по постъпки да са тъй, както Бог иска. И тогава във вашия ум се заражда мисълта: „Е, ако са малцина идеалните хора, те трябва да живеят само на небето.“ Небето е създадено и за много хора, и за малко хора. Добрите хора, макар и на Земята да живеят, трябва да търпят, те знаят, че всичките хора един ден ще станат идеални, то е въпрос само на времето. В дадения случай за нас важи всеки един да стане идеален. Това е смисълът на живота. Щом станете идеални, във вашия ум и във вашето сърце ще бъде поставен онзи велик закон на Любовта, чрез който може да работите. Трябва да бъдете разумни, да работите за вашите ближни.

Мислите ли, че онази майка, която трябва да роди едно дете, не трябва да има знания? Ами че за да можеш да преобразиш естеството на своята дъщеря, трябва да знаеш как да преобразиш това естество.

Сега мнозина са ми давали съвети какво трябва да правя, как трябва да постъпвам. Аз имам цяла книга, в която съм записвал съветите, които са ми давали. Казват: „Тъй трябва да направи Учителя, този трябва да изпъди, онзи да изпъди, че да пречисти Братството." Че това не е леща да го пречистиш! Чистенето, това е едно велико изкуство! Само Любовта може да те очисти. Само Мъдростта може да те очисти.

Учениците на Новото учение мислят, че това учение няма приложение в живота. В Новото учение ще държите онези методи, които Природата има. Когато Природата иска да изкара старото месо, тя не го изхвърля изведнъж, а работи отдолу, отвътре. Тя държи старото месо отгоре, а отдолу туря ново, и когато новото един ден може да издържи, изхвърля вече старото. Вие може да имате стари навици, които нищо не струват, но гледайте да създадете нови навици, които да изместят старите. Но ако нямате нито един нов навик, по-добре си дръжте старите, макар и лоши навици. Лошият навик е за предпочитане, отколкото никакъв. Тия неща, които сега говоря, са повтаряни, но те не са влезли в съзнанието ви. Някой път Божествените думи ви засягат механически, а някой път ви засягат органически. Всяка една Божествена дума трябва да влезе в съзнанието ви.

Да допуснем сега, че вие сте болни, имате някаква болка в краката си, имате ревматизъм. Вървите из пътя и куцате. По едно време виждате, че две мрави се давят. Защо сте видели тези две мрави? Ако вие се спрете да разтървете тия две мрави и след това станете, ще видите, че болестта от крака ви е изчезнала, няма я.

Господ ти казва: „Причината на твоята болка е в тези мрави. Видиш ли ги? Не бъди лаком като тях.“ Защо този ден куцаш? – Ти мислиш да направиш едно престъпление, но Господ ти казва: „Виж тези мрави, те са вътре в тебе. Разтърви ги и болката ще ти мине.“ Някой път отиваш някъде, коремът те боли, но виждаш, че две сестри са се скарали, дърпат се помежду си. Ако ти вземеш участие в техния спор, коремът ти няма да те отболи, но ако влезеш между тях и ги примириш, коремът ще те отболи: затова те пратиха между тях. И Писанието казва: „Гледайте, като се хапете един друг, да не заболеете.“ Защо мнозина от вас заболяват? – По тази причина именно – скарват се. Ние трябва да гледаме в нашето общество да няма никакви болести. Болестите, нещастията идват все от неспазване на Божия закон. Тези неща са проверени от хиляди години. Вие казвате: „Туй е казано много пъти, но тази работа тъй ще си върви.“ Няма да върви тази работа тъй.

Сега 1923 г. и част от 1924 г. ние ги свършихме. Кажете ми как мислите да прекарате 1924 г. и част от 1925 г., пак постарому ли? Не бързайте да ми отговорите! Попитайте се вътре в себе си! Някои ще ми кажат, че ние искаме да се изправим. Това не зависи от вас. Единственият отговор аз мога да дам за себе си. Ако ме попитат, аз ще кажа: напълно ще изпълня Волята Божия, ще се съединя с Него, ще бъда послушен и каквото Бог е вложил вътре в мене, това ще направя. Ще постъпя според своята разумност.

После, аз искам да извадя от вас друго едно заблуждение. Има неща, които даром не се дават. Човек по благодат се спасява, но по благодат не се усъвършенства. Има неща, които назаем не може да ги дадете. Ти не можеш да дадеш назаем твоя ум. Ти не можеш да дадеш назаем твоето сърце. Ти не можеш да дадеш назаем твоята воля. Ти не можеш да дадеш назаем твоята душа и твоя дух. По никой начин не

можеш да ги дадеш назаем. Ако би дал назаем своя ум някому, ти би извършил най-голямото безумие. От силата на своето знание, което си придобил, ти можеш да покажеш начин как си го придобил, как е станало твоето растене, но няма да го извадиш и да го дадеш другиму. Някой казва: „Нали трябва да се пожертваме?“ Кое се жертва в този свят? – Само физическото може да се жертва. Аз мога да дам една къща, една дреха, но същественото в мене, моята добродетел, не мога да я дам назаем. Схващате ли дълбоката мисъл? Има неща, които не могат да се дадат назаем.

Друго заблуждение, в което изпадате, е следното. Дойде някоя сестра или брат при вас и ти почваш да се сравняваш: той ли е по-добър, или ти, той ли е по-умен, или ти. Това е най-глупавото! Ако искаш да се сравняваш с някого, сравнявай се с един ангел или с един адепт, но какво можеш да се сравняваш с твоя съученик? Например той може да знае по-добре математиката, но ти ще знаеш историята повече. Той знае да свири на цигулка, но ти можеш да дигаш един чувал от 100 кг на гърба си. Следователно в какво е преимуществото му? Той ще свири на цигулка, но чувала не може да вдига. Щом дойде до чувала, той казва: „Моля ти се, помогни ми да го дигна!“ Дойде ли до цигулката, той я взема и започва да свири. За друг някой казвате: „Той е ясновидец.“ Е, хубаво, какво има в ясновидството, което може да го повдигне? – Ясновидството е само въведение. Този, който е ясновидец, трябва да бъде мъдрец, да употреби на място своето ясновидство. Ако той може да употреби туй ясновидство само за зло, какво преимущество има в него? Следователно дарбите имат смисъл само в една душа, която е съвършена. Душата трябва да бъде съвършена всеки момент в своите действия. Има съвършенство в действия, има съвършенство и по естество. В стремежите си, във

всички свои постъпки, аз трябва да бъда съвършен, всичките си енергии аз трябва да насоча към една и съща посока.

Учителя се обръща към стенографите.

Тези сестри и този брат, които пишат тук, какво придобиват? Те на книга са го нашарили, но вътре не са го нашарили. На книгата става много лесно. „Виж, написахме го – казват, – каквото каза Учителя, всичко е схванато." Не е схванато – в ума вътре не е написано, в сърцето не е написано. Казвате: „Аз разбрах Учителя." – Да, разбрали сте ме толкова, колкото те. На книгата е написано, много добре е разбрано там, но важно е дали е разбрано в ума, в сърцето. Тези слова са Божествени и Господ изисква от вас да ги имате не на книга, но да са написани в сърцата и в умовете ви. Някой от вас казва: „Чакай да ти кажа аз какво казва Йоан в 4-та глава, 6-и стих: „И там имаше кладенец Яковов. Иисус, прочее, отруден от път, седеше така на кладенеца; а часът беше около шест. Идва някоя си жена от Самария да начерпи вода. Казва Иисус: дай Ми да пия! Казва Му жената самарянка: „Как, Ти, Който си юдеин, искаш за пиене от мене, която съм жена самарянка?"

Е, знаеш ли защо Христос седеше на кладенеца? – Трябваше да дойде тази жена там, да каже Христос няколко думи, защото, ако не беше тя, нямаше да ги чуем. Мислите ли сега, че това е право тълкуване? Христос е дошъл при този кладенец да си поразсъждава, а тази жена идва случайно и завързва с Христа един много обикновен разговор. Не е много важен този разговор, а че Христос е седнал до кладенеца. Какво представлява кладенецът? – Кладенецът е човешкото сърце. Ти можеш да дойдеш до кладенеца и да го видиш. Христос каза: „Моля ти се, понеже Аз съм пътник, а ти имаш въже, дай Ми малко от твоята водица!" Защо иска Христос от нашата водица? – За да види какъв е нашият живот. И тази жена казваше на

Христа: „Как смееш да говориш с мене, не знаеш ли, че не е позволено на юдеин да говори със самарянка?" Туй не е разбиране на въпроса. Христос взема повод от тия нейни думи, за да обясни дълбоката Истина. Като ви тълкувам тази Истина, за мене е важно дали, като дойде Христос, ще Му дам от моята вода, доколко съм приложил туй Учение в живота си, т. е. доколко моето и Божието съзнание са в съприкосновение. Доколкото съм приложил туй Учение, дотолкова моето съзнание може да бъде в съприкосновение с Божието съзнание.

Аз ви гледам по някой път: вие сте само в съмнения свързани. Какво е съмнението? – То е признак на невежество. Някой път вие казвате: „Учителя направи една погрешка." – Не, не знаеш дали съм направил погрешка. Аз съм учител, хвана един ученик, кажа му: „Ти си взел парите на еди-кого си. Дай му ги!" – „Не, не съм ги взел." Хващам ръката му, извивам я и казвам на другия ученик: „Вземи си парите!" Казваш: „Ами защо с насилие, а не с любов?" – Действам с любов, той не взема от дума, а парите трябва да излязат от джоба му. По който начин са влезли, по този начин трябва да излязат. Питам сега: тази постъпка права ли е, или не е права?

Сега другото положение. Да допуснем, че този ученик няма ръце, няма крака и седи. Аз бъркна в джоба му, за да извадя парите. Има ли в това нещо противоречие? – Няма. Как влязоха тия пари в джоба му, като няма ръце и крака? Значи друг ги е турил в джоба му. Ако един ги туря, друг има право да ги извади. Един параход, който се товари в България и отива за Англия, кой ще го разтоварва там? – Английските хамали. Питам: где е тук престъплението, че не го разтоварват български хамали, а английски? Между тия параходи има договор. Българските хамали ще го натоварят, а английските ще го разтоварят. Всяка добра постъпка се познава по своите крайни

резултати. Ако има зло в света, то се дължи на незавършени работи. Има зло в света, което само по себе си не е зло. Представете си, че аз съм слуга при един господар, който има много хубави чинии от най-чист, най-фин фарфор. Аз един ден нося тия чинии и изпусна една от тях, счупя я. Има ли някакво морално престъпление в това? – Няма. Чиниите са човешки изобретения. Но ето отгде ще дойде грехът. Ако аз се уплаша, ще прибягна до лъжата и ще кажа: „Аз не счупих чинията.“ Грехът идва с лъжата. Аз трябва да кажа: „Счупих една чиния и ще я купя.“ Следователно, в света има постъпки, които не носят никакви морални последствия.

Там, в края на 18-а глава, се казва: „Ако не изпълним волята на нашия Отец според закона на Любовта, Той ще постъпи с нас тъй, както ние постъпваме със своите ближни.“ Мислите ли, че ако ви убие един обикновен човек или един царски син, че ще има някаква разлика? За убития е едно и също дали царският син го убива, или някой прост селянин. Някой казва: „Аз направих едно престъпление, но за да изкупя някого.“ – Не, не, светът с престъпления не се изкупва! Казвате: „Може някой път престъплението да служи като едно изкупление.“ – Не, в Божия закон не е така. Бог не иска дела на престъпления. Друго положение. Вие не можете да надмогнете злото в света. Няма никаква сила, която може да го надмогне, освен Доброто. Единствената жива сила, която може да тури граница на злото, това е Доброто, понеже Доброто е по-силно от злото. Не положите ли Доброто като основа, всичките ви усилия ще отидат напразно.

Сега, през тази година, която още не е довършена, трябва да работите съзнателно. От толкова години вие търсите Господа. Нали? Някои от вас сте приемали Неговата светлина, но тази Светлина се явява и изчезва. Божествената светлина у вас не е още непреривна.

Някой казва: „Аз намерих Господа“, но след няколко дни го гледам, той е духом неразположен. Отпадате ли духом, не сте намерили още Господа – Божествената светлина е непрекъсната. Явяването на тази светлина у вас е само един проблясък от Божествената светлина, която прониква в сърцето и ума ви. Вие още не сте добили онези методи, чрез които Божествената светлина да е постоянна. Божествената светлина трябва да бъде постоянна. Това е стремежът ви. Щом Божественият Дух е у вас, тогава много лесно ще се сменят всички неразположения, които имате, и лесно ще оправяте вашите работи.

Сега хармонията в тази Школа не може да се създаде по закона на насилието. Хармонията всякога произтича само от закона на Любовта. И аз от толкова години проповядвам не обикновената любов, а Абсолютната Божия Любов. В Школата аз имам някои ученици, които ме надминават в нещо. Те са два вида, две категории ученици. Първата категория ученици са тия, които, като отидат някъде на гости, искат да им постелят чисти чаршафи, казват: „Ние спим на легла с чисти чаршафи, дето никой не е спал на тях. Освен това вие трябва да знаете, че ние сме вегетарианци, мазнини не ядем, ние сме особени хора.“ Заповядват тия ученици, дават разпореждания. В туй отношение тия ученици ме надминават. Втората категория ученици са тия, които, като отидат някъде на гости, казват: „Ние постим днес, не искаме нищо да ядем, да пием, не искаме да ви правим никакво главоболие. Такова разпореждане имаме.“ Този човек си казва: „Блазе на тия хора!“ Но той си мисли, казва си: „Учителя им яде, учениците не ядат.“ В туй отношение тия ученици ме надминават.

Хубаво, щом някой иска да спи на чисто легло, той трябва да си носи чаршафите. Иска да яде чиста храна. Той трябва да си носи ориза и житцето и сам да си ги вари. Това значи, че по-чист човек от него няма. Щом позволявам друг да ми вари храната, тя е опетнена

вече. Аз сам трябва да си варя ориза, житото, сам трябва да си постилам леглото, сам трябва да си изпирам чаршафите. Постилат ли го другите, отиде, та се не видя. Не, слушайте, аз съм по-умен от вас. И аз спя на чисто легло, но спя само на леглото на Любовта. Като вляза в някоя къща, аз питам: „Вашето легло изтъкано ли е от Любовта?“ – „Не е изтъкано.“ – „Тогава, извинете ме, моят гръб е толкова деликатен, че ако лежа на вашето легло, ще се стопя.“ В туй отношение аз бих желал всинца да спите само на леглото на Любовта! Ами че когато ти постелят чисто легло, седнал ли си да благодариш на Бога за това чисто легло? Усещаш ли в този момент, че си примирен с Бога, че си примирен с целия свят? Имаш ли туй съзнание, че си изпълнил Волята Божия! Можеш ли да кажеш: „Господи, дай ми такова съзнание, че утре, като стана, да мога пак със същия устрем да изпълня Твоята воля?“ Можеш ли да се радваш, че си изпратен на Земята, за да изпълниш Волята Божия?

В живота ви има много мъчни въпроси, които трябва да се разрешат тук, в Школата. Тия въпроси са между жени и мъже, между майки и дъщери, между бащи и синове, между братя и сестри и между учениците. Тия въпроси могат да се разрешат само по един начин, а именно: да престанете с вашите съмнения! Истината, която аз ви проповядвам, пред мене е ясна като Слънцето. Сега аз няма да ви казвам, че говоря с Господа. Това е физическо. Но ви казвам, че тия принципи, които ви давам, са опитани, в тях няма абсолютно никакво изключение. Правилата, които ви давам, може да ги приложите без никакво изключение. Те са опитани не само от мене, но те са опитани още в миналото от всички напреднали същества, които днес ги прилагат. Те са Божествени начала, които ще се опитат и от ония, които ще дойдат за в бъдеще. Като приложите тия правила, те ще ви дадат резултати. Може да кажеш тъй: „Аз днес съм по-добре.“ Кажеш

ли така, ще ти дойде някое нещастие. Тъкмо се повдигнеш от леглото и кажеш: „Аз съм вече здрав.“ Кажеш ли така, ще се разболееш. Ами че ти си здрав! Няма защо да казваш така. Щом си в Бога, ще кажеш: „Аз живея в Бога и в Бога има пълна хармония.“ Щом живееш в Бога, няма да казваш, че си сиромах. Живееш ли в Бога, имаш богатство. Някой ще каже: „Защо Бог не ми изпрати пари?“ Ами че Бог не е касиер, та да ти изпраща пари! – „Как? Нашите пари са боклук!“ – Когато ти потрябват пари, ще поискаш разрешение от Невидимия свят да вземеш кола, на която да натовариш парите, и след това Невидимият свят ще ти покаже пътя, по който ще минеш, за да не се разнася тяхната миризма. Като дойде въпрос до Божията църква, тя от никакви пари не се нуждае! Божественото учение не се нуждае от никакви пари! Това трябва да го знаете. Ако отидеш някъде да проповядваш и вземеш пари, ще си затвориш носа и ще кажеш: „По необходимост вземам тези пари, за нивата ми трябва тор, но за Делото Божие няма нужда от никакъв тор.“ Христос казва: „Не вземайте нито кесия, нито тържик!“ Кесията – това е сърцето ти. Значи Христос с тия думи подразбира следното: като отидеш да проповядваш, вземи само сърцето си, не ти трябва друг тържик. Ако твоето сърце е сърце на Любовта, дето и да отидеш, пътят ти ще бъде отворен. Ако онзи цигулар свири от сърце, пътят му навсякъде ще бъде отворен. Ако онзи оратор говори от сърце, пътят му ще бъде отворен. Всяка работа, която вършиш от сърце, тя принася своите плодове, тя принася своето благословение.

Сега, питам ви: съзнанието, което сте имали досега, какво ви е донесло? Вземете, и в църквата поддържат, че в последните дни ще дойдат много лъжепророци, лъжеучители, и се съмняват. Какво са допринесли тия съмнения? Писанието казва: „Изпитвайте духовете, да разберете от Бога ли са.“ – Много добре. Вие чакате да дойде

Христос, но аз бих желал да зная кои са признаците, по които ще познаете Христа? Когато дойде светлината, всичко почва да расте. Когато падне влагата, всичко почва да никне, да расте. Когато Слънцето грее, това показва, че светлината е дошла. Ако дойде Христос, ще има повече Живот. Как мислите, че ще дойде Христос – във видима форма ли? Видимото, което имате, е ограничение. Ако аз ви покажа през едно перде пръста си, вие виждате моя пръст. Е, сега Христос показва на света само пръста си, а хората казват: „Този пръст дали е Христов, или не?" – Всичките пръсти са Христови. Само Христос има пръсти, само разумното има пръсти. Разбирате ли? Палецът показва Божията воля, показалецът – благородството, възвишеното, средният – справедливостта, безименният – мъдростта, а малкият пръст – разумните човешки обходи. И тъй, само Божествените неща в света имат пръсти, а онези неща, които не са Божествени, нямат пръсти. Като казваме, че имаме ръка и пръсти, подразбираме нещо Божествено в нас. Ако някой погледне палеца си и съзнава, че той е израз на Волята Божия, той е нещо Божествено! Като дойде някой да ми поиска нещо, аз ще погледна палеца си, ще повдигна ръката си и ще кажа: тук живее Волята Божия, аз ще я изпълня с благоговение. И с вас трябва да бъде същото.

Вие сте хора на настроенията. Има някои сестри и братя, които ми се сърдят по някой път. Аз имам един маркуч за онези, които ми се сърдят. И бъдете уверени, че аз ще употребя своя маркуч на общо основание и като излязат, те ще бъдат като мокри кокошки. Туй е наказанието, което мога да дам на онези ученици, които се сърдят – маркуч от едната и от другата страна. И Духовният свят всеки ден напълно употребява този маркуч. Днес си весел, разположен – какво богатство искаш повече? Но като направиш една погрешка, изгубваш веселостта си за цяла седмица. Защо? – Маркучът е играл отгоре ти.

Престанете със съмненията! Ако е до мене, аз не искам да имате съмнения. Аз ви държа демократически, свободно, но трябва да изхвърлите съмненията навън. Някой път учениците ми казват: „Учителю, не искаме да те гледаме тъй долу, много слизаш до нас.“ – Ще имате търпение, всички сте на Земята. Вие всички искате от мене един особен живот. Аз мога да живея един такъв живот, но трябва да нямам никакво съприкосновение с вас. Щом обаче съм между вас, щом ме пипате тук-там, ще ме видите един ден, че си събличам дрехите. Защо? – За да се чистя – цапате ме. Ако съм далече от вас, тази дреха никой няма да я цапа. Тези ваши мисли, тези съмнения, които ми нахвърляте, аз трябва да ги трансформирам. Питам ви: кому от вас съм взел пет пари? Някой път дойде някой и ми донесе туй-онуй като подарък. Казвам: ако си го донесъл от Любов, не го споменавай даже. И аз, когато направя нещо за вас, няма да кажа, че съм го направил. Ако направя нещо за вас, мен ми е приятно, радвам се, че ще се ползвате. Иначе вие излагате Божественото. Ако съм един извор и вие се ползвате от него, радвайте се на извора, че е Божествен. И аз се радвам, че съм ви говорил Божествени Истини. Един ден вие ще ме срещнете и аз ще ви срещна, но ще ме видите не тъй, както днес. Какво ви казах? Словото, което ви говоря, ще ви съди, но и ще ви благослови, ще ви повдигне един ден. От туй Слово няма да се избавите нито вие, нито аз. Каквото ви кажа, няма да се избавите от него. Такова е Божественото нещо. Ние не можем да правим, каквото искаме. Не, аз правя това, което Бог иска. Ако аз правя това, което искам, ще бъда един престъпник, нищо повече! Искам и всички вие да вършите Волята Божия и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бъде.

По някой път аз ви гледам: вие сте уморени, неразположени сте духом, спи ви се. Защо? – Липсва ви нещо. Някои братя и сестри

заспиват и казват: „Не можем да слушаме.“ Защо? – Липсва ви нещо. Пазете се, когато ви се говори или когато се греете на слънце, да не заспивате! Когато се греете на слънце, никога не се спи. Когато Господ говори, никой не трябва да спи! Когато Учителя говори, ученикът не трябва да спи! Заспи ли, ще му дойде някое зло. Ами че усилия трябва да правите над себе си! Тези причини, които ви заставят да заспивате, са вън от вас. Те идват да калят волята ви. Има около вас ред същества, които нарочно отвличат вниманието ви, за да вземат нещо. Гневът, омразата, неверието, съмнението – това са все отклонения от правия път, за да ви оберат. Сега дойде някой ученик при мене, иска да ме излъже. Какво ще ме излъже един ученик? Може да задигне някоя книга, може да не си устои на обещанието, но нищо не може да вземе, а ученикът може да спъне сам себе си.

Вие вече сте дошли до това положение, до този предел, дето вече не трябва да се смущавате, да казвате: „Нима досега не сме живели разумно?“ – Живели сте, но ако този ви живот не се свърже с един по-висш живот, той изгубва смисъла си. Едно езеро, в което не приижда вода, се разваля. Вие трябва постоянно да се опреснявате. Тази доброта, която имате, е малка; правдата, която имате, е малка. Всички качества, които имате, са малки в сравнение с това, което ви е нужно.

Първото, най-съществено нещо през тази година, е да имате Разумната любов. Тази година ще работим изключително върху себе си. Яков работи 14 години за две жени и най-после каза на Лаван: „Достатъчно вече съм работил за тебе, сега ще работя за себе си.“ Така и ние доста вече сме работили за света. Ще кажем на Лаван: „Сега вече ще работим за себе си, за своето повдигане, за своето самоусъвършенстване, за да добием онова истинско знание.“ Всеки един от вас трябва да прави опити върху знанието, да провери доколко има знания. Всички вие имате достатъчно мъчнотии, за да

познаете дали сте на правия път, или не. Тези мъчнотии са турени, за да се опитате. Всяка една мъчнотия в света може да я премахнете, щом се помолите. Тогава ще видите дали вашата молитва е послушана, или не. Молитвата ви не трябва да бъде чута само веднъж. Ако един път ви се чуе молитвата, не трябва да се хвалите с това. В молитвата не трябва да има изключение – тя всякога трябва да бъде чута.

Сега вие сте дошли до едно място, дето има опасност от спиране в живота ви. Тази опасност зависи от това, че у вас се явява една духовна гордост. Аз забелязвам вече у учениците нещо такова. У тях има една особена идея, някои от тях даже искат да станат учители. На крива посока сте. Да станеш Учител – това не е произведение на един живот. За да станеш Учител, се изискват ред процедури. Вие ще видите как се става Учител. За онзи, който ще стане Учител, на Небето предвиждат за това цяла процедура. И онзи, който ще стане ученик, също ще мине през ред задължения. Вие още не сте разбрали какви са задълженията на ученика и на Учителя.

Аз казвам на един ученик: „Слушай, ти няма да одумваш никого." Той вижда едного и му казва: „Учителя ми каза да не одумвам никого. Но как мога да бъда сляп, като виждам погрешките?" За мене е безразлично, че се одумвате. Какво от това, че си острите езиците? За мене е важно, като седите в училището, да не се одумвате. Ако се одумвате във времето, когато преподавам лекциите си, ще има прах. И тогава и в моите, и във вашите очи ще има сълзи, кихавици. Питам: такова едно положение разумно ли е? – Не е разумно. По някой път, като преподавам, гледам – някой от учениците седи и си мисли: „Учителя говори много хубаво, но защо не накара онзи там да си измени живота?" Седнал да ме критикува! Казвам: ами ти защо не измениш живота си? Защо Учителя да го

накара? Нека той сам измени живота си! За себе си аз съм направил много работи, но и всеки от вас трябва да направи нещо за себе си.

И тъй, сега аз искам ученици образци! Искам вече между вас да се проявят образци! Някои могат да бъдат образци, но пазете се от духовната гордост! Тя унижава живота. Бъдете безпощадни към всяка една ваша погрешка! Не задържайте в себе си нито една ваша погрешка, изнесете я навън! Чистете се! Ако искате да ви обичат, от вас се иска абсолютна Чистота, защото Невидимият свят е много взискателен. Ти искаш да се ожениш и жена ти да те обича, но трябва да знаеш, че нейната любов зависи от Духовния свят. Имаш деца, но те не те обичат. Какво ти струват тия деца, щом не те обичат? Искаш да имаш слуга. Какво ти струва той, ако не те обича и не изпълнява волята ти? Следователно във всяко нещо трябва да имаме благоволението на Бога, та каквато работа и да почнем, да имаме Неговото благословение. Семейният живот има смисъл само при Любовта. Децата имат смисъл само при Любовта. Слугата има смисъл само при Любовта. Това трябва да поставите като основен закон в живота си и от туй трябва да излиза всичко. Ами че по какво ще се познаем, ако и ние живеем като всички хора в света? Ще кажете: „Е, то не може, еволюцията в света е такава.“ – Не, може, може! Аз поне зная, има между вас вече такива, които са назрели. Можем да направим това нещо. Искам да бъдете сериозни, но без да бъдат лицата ви продълговати. Лицата ви не трябва да бъдат много дълги, трябва да има съразмерност в телата ви. Стане ли лицето по-дълго, човек харчи повече енергия и фалира. Стане ли лицето по-широко, човек натрупва толкова много богатство, че гръбнакът му може да се строши, и той пак фалира. Тъй че много дългото лице и много широкото лице са вредни. Лицето трябва да бъде толкова голямо, колкото е определено в Божествения план, съотношения има за това.

И тъй, казва Христос: „Така и Отец Мой небесни ще стори с вас, ако не простите от сърце всеки на брата си прегрешенията му.“

Най-първо човек трябва да си прости своите грехове. На себе си ще простиш! – туй наричам аз прощение. Ще кажеш: „Господи, всичко туй аз го направих, но обещавам, че всичко ще поправя. Отсега нататък аз ще живея тъй, както Бог изисква от мене. Бог ще живее в мене, и аз в Него.“ Като кажеш тъй, ще ти олекне. Тъй е в закона на Любовта. Като казвам, че ще живея в Бога, разбирам, че ще живея в проявленията на Неговата Любов, в лъчите на Неговата Мъдрост.

После, научете се, като говорите, да говорите отривисто. Оставете вашите предисловия в разговора. Като говорите, най-първо направете една скица и после, като станете по-учени, може да турите сенките. Най-първо направете контурите, а после сенките. За сенките се изисква майстор, който да знае как се турят. Засега ви трябват основните неща. Например един брат или една сестра, които имат едно хубаво сформирано чело, имат предимство пред един брат или една сестра, на които челото не е сформирано. Сега да ви изясня мисълта си, да не се заблуждавате. Онзи, който има пълна каса, нали има предимства пред онзи, на когото касата е празна? Един има ниви, и друг има ниви, но на първия нивите са посети, а на другия не са посети. Кой от двамата има предимство? – Първият. Сега някой казва: „Мене не ми трябва мисъл, не ми трябват разсъждения.“ – Не, разсъждавайте или с ума, или със сърцето си, но трябва да разсъждавате. А сега някои седят и спорят за какви ли не работи. Аз един ден наблюдавам две кучета. Седи една кост между тях. Едното си отворило устата, и другото си отворило устата – гледат се, хъркат едно срещу друго. Едното казва на другото: „Знаеш ли какви зъби имам?“ И другото казва: „Ами ти знаеш ли аз какви зъби имам?“ И

двете се зъбят, а костта седи помежду им. Гледам: по някой път две сестри турили Новото учение в средата – костта е то, и едната казва: „Знаеш ли какво е Новото учение?“ Другата казва: „Да, но то трябва да се приложи.“ –„Е, ти го приложи, та да видим.“ Другата казва: „Ти го приложи!“ – Не, и аз ще го приложа, и вие, и всички ще го приложим. Аз не искам от вас да приложите туй, което аз прилагам. Вие ще приложите туй, което вие можете и сте длъжни да го приложите.

Ние в Школата имаме доста важни въпроси за разрешаване. Например не е лесно да се образува едно братство. На Небето е лесно да се образува братство, но тук, на Земята, дето сте събрани хора с различни енергии, с различни характери, хора с голямо мнение за себе си, големи величия, това не е лесен въпрос. Ами аз не виждам ли в какво положение изпадат някои от вас. Например някой е завършил университет, а пред него се е изправил друг, който не е завършил даже гимназия, и му проповядва нещо. Този, завършилият университета, казва: „Ами аз толкова будала ли съм, и аз мога да мисля!“ – Не е така. Ти може да си завършил университет, а другият да не е завършил нищо, но в дадения сучай той стои по-високо. Е, моят крак е счупен и дойде онзи, който не е завършил никакъв университет, но има опитността да прави крака, разбира от това изкуство и ми казва: „Обърни се оттук, обърни се оттам, легни на корема, легни на гърба си.“ И какво ще правя? Ще го слушам. Един човек, който има добро сърце, той има опитност в живота – ще слушам, каквото ми каже.

И тъй, днес Божият Дух ще дойде в ума ви и ще ви донесе една хубава идея. Той хлопа вече. Сега вие ще кажете: „Туй за кого ли се отнася? Какво иска да каже Учителя с това?“ За никого не се отнася. Давам ви житно зърно да го посеете, а вие казвате: „Аз ли съм

определен да сея туй житно зърно? Аз не съм готов, не умея.“ – Нищо от това, ти можеш да дадеш туй житно зърно друг някой да го посее, безразлично е. В Божественото учение всеки може да изпълни Волята Божия. Не струва много една жена да вземе легена и водата и да полее на мъжа си. На какво ще уподобите туй поливане с вода? Туй поливане с вода е един красив обичай у българите. Метне жената кърпата на рамо, вземе каната с вода и полива.

Вие сега, като не разбирате законите, изпитвате един страх и си казвате: „Да не би аз да изгубя в този път?“ – Не, туй не е учение. В Бога има методи да прогресират всички, въпросът е само в изпълнението. Вие тук именно куцате. Ако се спъваме, причината не е в Бога, ние сме причината. Тези причини може да се отмахнат. Ако се съединим всички в едно, ние бихме били една мощна сила.

Тази година искам тия от учениците, които са слаби по някой предмет, да се занимават усилено. Например някой е слаб по математика. Ще му дадем специален учител по математика. Друг е слаб по естествените науки. Ще му дадем учител по този предмет. Някой е слаб в паметта си – ще работи за засилването . Всеки си има по една слабост, но тази слабост може да се преодолее. Паметта ви може да се засили, способността ви по математика, по история може да се развие. Изобщо, всичко можете да постигнете.

Първото нещо, което искам от вас през тази година, то е въздържанието, да може да трансформирате енергиите. Имаш едно възбудено състояние, ще кажеш: „Заради Божията любов аз мога да се въздържа.“ Обърни ума си към Господа и се спри. Това е един опит. Този опит може да се случи вкъщи с мъжа ви или с жена ви, може да се случи и с някой ваш приятел. Не трябва да бъдем слаби, да казваме: „Не искаме да си нарушаваме мира.“ Кое е по-право в дадения случай – да се карам с този човек, или като съзнавам, да се въздържа, да

изпълня Волята Божия. Ще изпълня Волята Божия – и нищо повече! Той може да върви подире ми и да се кара. Ще се обърна към него и ще му кажа:"Братко, много сладко говориш." – „Ама ти си нехранимайко!" – „Е, отличен човек си ти." – „Ама ти се подиграваш!" – „Не, много добър човек си. Ти си поговори, аз ще те послушам. Ти си добър човек, но не си се проявил още, криеш се." Защо да не можем да направим това нещо? Можем да го направим. И той, като чуе, че е добър, почва да се съмнява, казва: „Така ли?" И действително, той усеща, че е добър. Дълбоко в сърцето си той иска да ти направи добро, но иска да ти покаже, че не е от слабите натури. Той може да ти направи добро, може да употреби своята сила, но само ако го обичаш. Всички хора искат да бъдат обичани, но това е най-голямото заблуждение. Когато този брат ме люби, аз ще се радвам, че той е дал ход на Господа да се прояви в него, и ще му кажа: „Аз се радвам не затова, че ме любиш, но затова, че Господ се проявява в тебе, и днес вътре в тебе е така хубаво, както е хубаво и горе на Небето. Днес умът и сърцето ти работят, и каквато работа започнеш, ще даде резултат."

Тия от вас, които са по-силни, ще приложат този метод по един начин, а тия, които са по-слаби, ще го приложат по друг начин, но всеки един от вас трябва да направи едно малко усилие Ще изхвърлите от себе си духовната гордост! Ще се освободите от всякакви неразположения! Аз зная: всяко неразположение е един лош признак. Защо си неразположен? Някой казва: „Сестрите ми нахвърлиха лоши мисли." Тия сестри дойдат при мене, гледам ги – имат добро разположение. Как така могат да ти хвърлят лоши мисли? Ами че ако те можеха да ти нахвърлят лоши мисли, те щяха и при мене да бъдат такива. Не мога да мисля зло, без да не се прояви това зло! Значи твоите предположения са били заблуждения.

Схванахте ли какво трябва да бъде поведението ви през тази година? Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на Слънцето. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един извор, каквото е поведението на една плодоносна ябълка. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един отличен кон, който върши работата си. Поведението ви през тази година трябва да бъде такова, каквото е поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.

Да преведа сега тия символи, за да не се заблуждавате. Слънцето подразбира, че вашата мисъл трябва да бъде тъй светла! Изворът означава вашите чувства. Те трябва да бъдат тъй чисти, тъй естествено да избликват, както водата на един извор. Плодоносната ябълка означава слизане към материалния свят. Когато градите нещо в материалния свят, то трябва да бъде тъй хубаво, както ябълката го прави. Конят – това е вашето тяло, което трябва да бъде подвижно, годно за работа. Ангелът – това сте вече същинският вие, който като дух има същото положение на ангел, който е завършил своето развитие и отива да служи на Бога. С такива идеали, като у ангела, трябва да се служи на Бога! Всичко туй може да го направите. Няма нищо невъзможно. Ще ви помогнат от Невидимия свят, без никакво изключение. За всеки едного от вас ще изпратят по един посланик. Ще кажете: „Как, при мене?“ – Да, при вас. При вас ще дойде един посланик от Небето да ви посети, и тогава вие ще бъдете пръв, но като си отиде той, вие ще бъдете последен, на опашката. Всеки един ще има по едно посещение. Най-първо ще ви посети вашият дух, а после и други духове. Туй посещение ще внесе във вас толкова благост, толкова изобилие, каквото никога друг път не сте

получавали. То ще ви държи топло най-малко за сто години – на човешки език ви говоря.

Искам обаче да сте без съмнения! Ще бъдете готови. Ще кажете: „Няма какво да се съмняваме.“ Ако вие бяхте готови, аз бих ви говорил за красотата на Божествения свят, за Неговата вътрешна страна, за това как живеят там съществата и т. н. Бих ви изнесъл тези хубави картини от този свят. Но сега, както и да ви го описвам, вие ще го разберете по земному. Истината вие може да я научите само при един велик Учител или при едно вътрешно вдъхновение, на което източникът е един и същ. Само при един извор, на който дъното е чисто, може да видите красотата на този извор. И тъй, Истината ще научите от Христа. И днес всички казват: „Няма по-велик Учител от Христа.“ – Да, така е, но много от служителите на църквата, като говорят за Христа, не подразбират Него, а себе си. Всякога, когато говорим, ние трябва да имаме предвид да изнасяме самата Истина, а не своята личност.

Сега сравнявайте и опитвайте методите и принципите, които ви давам, за да видите, че всичко това е Божествено и за да не правите погрешки. Пророкът е казал за Господа: „Опитайте Ме, че съм благ!“ На Господа гласа никой досега не е чул, той е свещен глас. Ние казваме, че Господ ни говори. Да, Господ ни говори, но между нас и Бога има толкова напреднали души, та като проговори Господ, гласът Му минава през всички тия по-висши от нас същества и докато дойде до нас, той се е изменил вече. Ние още не знаем Божия глас. Та като казваме, че Господ ни говори, то значи, че Божественият Дух ни е проговорил. Знаете ли през колко среди е минал този Дух? Какво ви е казал Духът? – „Ще любиш Господа с всичкото си сърце. Ще любиш ближния си като себе си.“ Този закон научили ли сте го? От хиляди години хората все го учат, учат, но Любовта още не е дошла, още не е

научена. Колко мъчно е човек да прояви Любовта при сегашните условия! Не че не е възможно, но други неща ви отвличат вниманието. Например онази жена, която иска да бъде обичана от мъжа си, тя се облича хубаво. Но въпросът не е в обличането – всичко е в нейното сърце. Дрехите не трябва да представляват важността на нещата. Някой път мъжът казва: „Ти трябва да разчиташ на ръцете ми.“ – Да, ако разчиташ на Божествените ръце, разбирам, но ако разчиташ на физическите, те още утре могат да отслабнат. Някой казва: „Аз разчитам на себе си.“ – Не, кажи: „Господи, аз разчитам на Тебе, Ти си силният в мене.“ А ти казваш: „Аз съм силен.“ – Не, това е игра на думи. Вие мязате на онзи турчин, който ходил в Цариград, и като се връща, ходжата го пита: „Е, какво има в Цариград?“ – „Решили са да те направят шахюлислям.“ Среща го ходжата друг път и пак го пита: „Какво има в Цариград? – „Ще те направят шахюлислям.“ – „Е, добре ми е на ухото, като ми говориш така.“ Изобщо, у всинца ви има обичай, приятно ви е да чуете нещо хубаво за себе си. Казва някой: „Ти си много добър човек.“ – „Я пак кажи какво мнение имаш за мене!“ – Не, шахюлислям ти не можеш да бъдеш, но ако си един скромен работник в Царството Божие, това е велико нещо! Най-скромният работник да си в Царството Божие струва десет пъти, сто пъти, сто хиляди пъти повече, отколкото да си цар в царството на Земята. Аз предпочитам първото положение пред второто. Тъй щото положението, което вие заемате като скромни работници, е най-хубавото – известен на Небето, неизвестен на Земята. Там горе има ангели, които те знаят, Господ те знае, всички треперят за тебе. Душата ти ходи навсякъде радостна, свободна. Смисъл има в това! Да се прояви Божията Любов в света – в туй е смисълът на живота. Казваш: „Какво ще излезе от мене?“ – Един скромен Божий работник, на когото ангелите обръщат внимание. Тези ангели обръщат

внимание на всеки едного от вас. Щом ти обръщат внимание, ти ще кажеш: „Аз ще бъда един скромен работник, но ще работя.“ Работете всички с радост и веселие!

Сега в света ще се сблъскате с ред заблуждения. Например в Америка има хора, които почват да вярват, че апостол Петър се е преродил, че пророк Илия се е преродил. Е, хубаво, в Америка апостол Петър се е преродил, във Франция се е преродил, в България се е преродил, на около двадесет места се е преродил. Питам: кой е същинският апостол Петър? Най-после, защо искате непременно да бъдете апостол Петър? Някои пък искат да бъдат апостол Павел. Щом искате да бъдете апостол Петър и апостол Павел, следете техния пример! Те бяха едни скромни работници – и вие бъдете едни скромни работници и мястото ви ще бъде завидно. Ние сега мислим само за човешкото, като считаме, че ще имаме по-голяма привилегия. По-голяма привилегия има онзи, който проявява Божията Любов по-интензивно. Любовта повдига хората. Това трябва да знаете като закон. Имаш ли Любов, ти си работник. Нямаш ли Любов, ти не можеш да бъдеш туй, което искаш. За в бъдеще ще сте скромни работници – нищо повече!

И тъй, помнете сега мисълта ми: поведението ви тази година ще бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия. Като се срещнат двама братя или две сестри, които се карат, ще им кажете тъй:”Поведението ви трябва да бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.“ Ето една хубава философия: нежна, деликатна, осмислена. Като срещнете една сестра, която е много загрижена, какво трябва да кажете? – „Твоето поведение трябва да бъде като поведението на един ангел, който изпълнява Волята Божия.“ Като срещнете онзи ангел, който е разперил онези ми ти шест милиона крила и ги е турил в действие, че навсякъде се

разхожда, знаете ли колко е красиво това? Като придобиете поведението на един ангел, у вас ще израсне Новото, вие ще се newродите и ще кажете: „Роденият от Бога грях не трябва да прави.“ И тъй, щом станеш сутрин, ще си кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел.“ Малко се разтревожиш, ще кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел.“ Ще си казвате тези думи всеки ден: и като спите, и като ядете, и като работите. Ще си казвате: „Моята мисъл трябва да бъде като поведението на Слънцето, моите чувства трябва да бъдат като поведението на един извор.“ Ако изпълнявате това правило, за всинца ви имам приготвено нещо много хубаво. Ще ви дам един специален подарък. Няма да се мине много време и всеки ще си получи този специален подарък.

И тъй, сега ще започнете новата работа! Тази година Господ ще помогне, ще ни благослови повече. Божието благословение ще дойде върху всички ви и гледайте да го използвате. Но да няма колебания! Господ е решил да ни благослови и ще ни благослови – и благословението ни никой не може да отнеме. Затуй всички ще работим – във всички направления. Всички ще турим нещо в действие, за да се прояви Божественото.

Добрата молитва

Отче наш

Беседа от Учителя, държана на 31 август1924 г., неделя, 6. 30 ч.

СЪЗНАТЕЛНИЯТ ЖИВОТ КАТО ЗАБАВА

Тази вечер ви повиках на една забава – тъй я наричам аз.

Животът има своите сериозни страни само когато е грешен. Човекът е сериозен, когато животът му е грешен, когато има да дава, когато има несъгласие в убежденията му, когато живее в раздори. Когато хората са праведни, животът е наслаждение. Следователно ние трябва да превърнем сериозния живот в една забава. От това гледище всичкият материален свят е една забава за висшите духове. Те по някой път гледат как живеят хората на Земята, защото туй, което хората правят на Земята – това е едно забавление, за Невидимия свят то не е толкова сериозно. От наше гледище, от гледището на нашия грешен живот, на живота на несгодите, ние живеем един сериозен живот, но от гледището на онези напреднали същества животът е една забава. Следователно не всякога трябва да бъдете сериозни. Сериозни трябва да бъдете, когато изправяте вашите погрешки, но щом изправите погрешките си, превърнете живота си в забава! Сериозния живот аз уподобявам на живота, който човек прекарва нощно време: седи сам в тъмнината, няма с кого да приказва, размишлява какво да прави. А животът на забавата е сбор на души, които се събират в общение и живеят в Божествената Любов, Мъдрост, Истина, Правда и в онази висша Доброта. И всички се радват, че има забава. Когато настане периодът на забавата, Господ прощава греховете на всички хора.

Разбира се, аз употребявам думата забава в нейния най-чист смисъл. Под забава не разбирам да ви забавлявам като някой шут, не разбирам да ви забавлявам и като някой актьор, но подразбирам една приятна музикална забава, на която някой поет, музикант или

художник може да изнесе онези хубави песни и картини от Природата. Ние, съвременните хора, сме свикнали да изнасяме само лошите работи от живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото в хората. Какво нещо бихте видели в съвременния човек, във всички съвременни животински царства, във всички растения и камъни, ако бихте знаели как да гледате на тях! Природата има две лица. Едното лице на Природата е толкова страшно, че човек за него трябва да бъде сляп. Ако бихте видели това лице, бихте се уплашили. Един български свещеник ми разправяше, че в младините си един път сънувал следния сън: срещнало го едно голямо куче и го нагълтало, но после го извадило от устата си. Събудил се на сутринта и заболял. Цели три месеца лежал болен. Сега често с погрешките, които правим в живота си, даваме повод на такива кучета да ни поглъщат и, като излезем от устата им, три месеца боледуваме и казваме: „Животът няма смисъл." Това е само привидно така. Това безсмислие не е от Бога. Ние сами правим живота си неприятен, безсмислен.

И тъй, едното лице на Природата е много неприятно, много страшно, а другото лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. В Природата има живи работници, които изработват едно живо лице за човешката душа. Те го ваят сега, та като влезе човекът в новата фаза на своето развитие, в новата форма, която никой не познава, то да бъде готово. Това са най-красивите тела, които човек може да си представи. Ще видите, че у животните космите са едно средство за забулване на онези художници, които са работили в тях сегашното човешко лице. У сегашния човек тия висши художници са също тъй добре маскирани и работят новото лице. Така постъпва всеки художник. Рисува той своята картина и я забулва с платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Някой път се

вдигне за малко време завесата от нашето лице, открие се туй умно лице и вие казвате: „Е, какво ангелско лице!“ Открие се за малко и бързо пак се закрие. Затуй по някой път се виждате толкова красиви! Тогава казвате: „Аз не съм знаел, че съм толкова красив!“ Това не е една илюзия, това е една действителна картина, към която постоянно ни подканват. Подканват ни към тази велика забава, която Бог приготовлява. Понеже тези велики художници постоянно работят у нас, то от наша страна се изисква поне да им съдействаме, да не разваляме тяхното изкуство. Ако не можем да направим друго, то поне да не разхвърляме боите, четките им, да не цапаме платното им, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за нас се приготовлява нещо велико. И като се вдигне един ден туй платно и се открие картината, ще видите, че се е работило нещо велико, нещо живо, което осмисля живота.

Много често аз ви забавлявам с известни символи, показвам ви известни грешки и вие казвате: „Е, все погрешки, погрешки, все за тях чуваме!“ Кой е крив за това? Когато дойде в гимназията един учител да преподава български език и почне да шари тетрадките ви, той крив ли е? Има известни правила, известни закони в българския език, които му диктуват: „Ще спазваш тия правила и всяка буква ще бъде на мястото си.“ Някой ученик понякога не спазва тези правила, тури една буква вместо друга. Какво ще прави учителят? – Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тетрадката. Този ученик не е доволен, че учителят му е нашарил толкова много тетрадката. Туй не е добро за личните чувства на ученика. Някой другар му казва: „Дай да видим тетрадката ти!“ – „Няма защо.“ И набързо я затваря.

Та някои от вас са с нашарени тетрадки. Няма нищо: професорът ви учи и трябва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: „Слушай, ще пишеш според

правилата. Тук се пише ъ, тук се пише ь, а тук се пише э. Ако учиш английски, съвсем други правила ще знаеш; ако учиш еврейски език, там от дясно на ляво ще пишеш; като дойдеш до китайския език, там пък нито от ляво към дясно, нито от дясно към ляво, ами от горе на долу ще пишеш. Всеки език има свой начин на писане. Това е забавление. Най-голямото забавление имат китайците – те имат четиридесет хиляди знаци за писане. Ако някой китаец научи тия четиридесет хиляди знака в китайската азбука, той минава за учен човек.

Следователно в Природата великите същества са създали своя азбука, която ние трябва да изучаваме. Например вземете следния символ. Ако отидете сутрин на изгрев Слънце, най-първо ще забележите една малка светлинка, която постепенно се усилва, усилва, докато изгрее Слънцето. Щом изгрее, туй, хубавото нещо, изчезва, картината се изменя. Питам: какво иска да ни каже Природата с пукването на зората до изгряването на Слънцето? Какво иска да ни каже от изгряването на Слънцето до залязването? В тия моменти на Природата има два символа. В първия момент, от пукването на зората до изгряването на Слънцето, Природата ни учи върху двата велики закона – на Мъдростта и Истината. Този момент отнема два часа. В него промените са резки. След като изгрее Слънцето обаче Природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. В този момент няма толкова резки промени в картините, но има промени в температурата. Най-напред не е толкова топло, но после става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и в живота е същото нещо. Човек в утробата на майка си, в утробата на Природата двата часа учи Мъдростта и Истината, а през останалото време от деня учи Любовта.

Тъй че по-голямата част от нашия живот е употребена за изучване на топлината и на промените, които стават с нея.

И тъй, когато вашият живот е на изгрев, ще вземете първия символ. Като отивате всяка сутрин на изгрев, ще имате в ума си картината, идеята за изгряващото Слънце. И когато погледна пукването на зората, аз ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни с онези принципи на Мъдрост и Истина, а след като изгрее Слънцето, ще кажа: настана часът на Божествената Любов! И тогава цял ден ще трябва да изучавам промените, които стават в Любовта. Това е хубавото в Природата!

Някой път твоята любов се усилва повече, а някой път отслабва и ти казваш: „Любовта се усилва и отслабва." – Не, ти още не любиш. Ние само се учим на изкуството да любим. Засега само Бог люби. Казва се в Писанието: „Бог е Любов." Значи нам не са дали още това изкуство – да любим. Следователно, когато дойдем в Бога, тогава ще знаем какво нещо е Любов! Когато Бог ви учи на туй изкуство, всички ангели следят с любопитство, със страхопочитание какво върши Той с тия малки същества. Те се чудят, като виждат, че Бог слиза от трона си, за да ги учи на Любов. Само Бог знае изкуството на Любовта и само Той може да ни го предаде, но за да възприемем туй изкуство, трябва да бъдем готови. В какво седи готовността? Ами че малко нещо ли е този, великият Бог на Любовта, да обърне погледа си към тебе и ти да можеш да го възприемеш? Ако вашето сърце може да трепне от погледа на един ваш приятел, когото обичате, то не трябва ли сърцето ви да трепне от погледа на Този, който ви е дал живота и всички блага в него? А туй, че имате страдания – това са само промени на хоризонта ви. Когато изгрее Слънцето, колкото и да е ясно на хоризонта, все стават промени: дойде прах, заоблачава се, явяват се

дъжд, сняг, бури, и после отново изгрява Слънцето. Тези промени стават постоянно в Природата, но същият закон е и в живота.

Следователно от това гледище животът е забавление, но за кои? – За праведните. Аз говоря за тях, не говоря за грешниците. Тях ги няма тук. Ние изпратихме всички грешници на хаджилък. Дадохме им по един билет и им казахме: „Хайде сега на път! Тази вечер няма да смущавате учениците, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни – не можем да се разправяме, не можем да се разбираме с вас." Тогава защо да не благодарите на Бога за тази забава, за всички промени, които стават в живота ви? Какво лошо има в това, че вашият хоризонт се е заоблачил, че има прах, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбират и ценят тия промени много повече от вас! Като се заоблачи, те се отварят, шушнат си, радват се. Вие, разумните деца, избягвате от това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия език на Бога. Ние, съвременните хора, така сме изопачили своя ум, че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само в онези неща, които всъщност нямат красота. Дойде например някой при мене, иска да го обичам. За да го обичам, за да се прояви Любовта ми към него, трябва да намеря онова, красивото в него. Не мога да го обичам заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаят. Не, принципът, или онова начало, което сближава хората, не е нито техният ум, нито тяхното сърце, нито тяхната воля, а е тяхната душа. Това е хубавото, това е красивото в Природата и в живота, понеже всеки един човек, всяка една душа е една необходимост за тебе в твоето проявление. Какъв е законът? – Ако всички души не се съберат на едно място, нито една душа не може да се прояви. Значи ако животът е забавление, за всички трябва да е забавление. Ако е радост, за всички трябва да е радост.

Сега от туй гледище, когато Небето се забавлява, забавлява се и адът. И в ада има музика, развлечения – не мислете, че е толкова страшно. Там има страшни неща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? – Когато горе има забавления, и в ада има забавления. Когато горе работят сериозно, и в ада работят сериозно. Едните работят по един начин, другите работят по друг начин. Например една сестра художничка ми разправяше следния случай. Нарисувала един ден една картина, погледнала я – доволна била от нея. По едно време отишла да си гледа работата из къщи и в този момент нейната малка дъщеря взема четката и боите и, както наблюдавала друг път майка си, взема да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питам: направила ли е нещо лошо дъщерята? Не, тя преподава на майка си следния урок: „Мамо, ти, след като нарисуваш хубавата картина, ще я дигнеш по-високо, за да не мога да я достигна. Щом не си я дигнала по-високо, и аз ще рисувам, и аз ще покажа своето изкуство." И Господ е направил така. Той е вдигнал хубавите неща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: „Е, да съм там сега!" Когато не ни се дават някои неща, то не е, защото не искат да ни ги дадат, но други актьори играят на сцената, други се забавляват – нашият ред още не е дошъл. Докато дойде нашият ред, ние трябва да седим като публика и да гледаме.

По някой път вие казвате: „Защо хората страдат толкова много?" Какво нещо е страданието? – Страданието е едно от най-приятните чувствания. Когато човек страда, идват му най-хубавите мисли. Може да кажем, че страданията са създали у хората най-хубавите идеи, най-приятните импулси, най-приятните стремежи. И ако ви попитат искате ли страдания, ще кажете: „А, да не ни дава Господ страдания!" Ами какво да ви даде? Че страданието е най-великото благо за човека! Страданията всякога предшестват забавата. Ами че когато правите

едно угощение тук, на Земята, създавате си едно забавление, но и вашите кокошки също имат забавление. Вие ги изваждате от курника и им казвате: „Виждаме, че вашето жилище не е толкова хигиенично, съжаляваме ви, че сте живели толкова време в него, но ние ще ви извадим оттук и ще ви приемем на гости в нашите къщи, ще ви покажем как се забавляваме.“ Кокошките започват да крякат, да кукуригат, да кудкудякат. Вие ги сготвяте на едно хубаво ядене, започвате да им пеете, а те мълчат. Питам: когато душата на една кокошка или на един петел излезе, какво мислят те? Те влизат в забавлението, т. е. те влизат във връзка с човешките души. Тази кокошка нищо не е изгубила. За една кокошка е привилегия да я изяде един човек. Аз не казвам, че човек я изяжда, но той я приема на гости, макар че тя минава през огън. По същия начин и вие ще минете през огън, щом искате да влезете в Духовния свят. И като ви извадят от вашия курник, пак ще има кудкудякане.

Павел, като разбрал този, великия закон на Живота, казва: „Где ти е сега, смърте, жилото?“ Защото, когато Божествената Любов слезе, за да даде живот, смъртта и всички нещастия и страдания се поглъщат. Един ден всички тия ваши страдания, които сте минали, ще бъдат перли, украшения върху вашите дрехи, и ще кажете: „Много се радваме, че минахме през този път и научихме такива ценни уроци.“ И действително, забавата е необходима. Едно нещо е необходимо в забавата: ти трябва да забравиш себе си, да забравиш животинското, нисшето аз. Например, като седна някъде, аз не трябва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трябва да бъда съвършено тих и спокоен и да си мисля съвсем друго нещо. Така трябва да е и с всеки един от вас: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е в ред и порядък. Туй е едно от качествата на забавата. Щом има наблюдение, знаете ли на какво мяза това? – То е,

като че си в някой затвор. Дойде стражарят и ти преглежда всичко. Той гледа дали букаите са на място, бърка в джобовете ти, търси това-онова и т. н. После дойде друг някой, прегледа ти дрехите, яката. Казвам: това е в затвора, но ти в забавлението ще бъдеш естествен. Във всяка забава човек е красив. Сам по себе си той ще си тури онова облекло, в което той импонира на другите. И тогава, като погледнем този човек в цялото му лице, ще видим онова, другото лице, в което Бог се проявява. И тогава трябва да бъдем като децата: съвършено естествени и свободни, да забравим неволи и страдания. Всички ще имаме свободен билет да отидем до Слънцето и ще бъдем радостни. Някои ще кажат: „Тези деца са нетрезви." Питам: кое е трезвеното положение? (Учителя прави сериозни, строги изражения на лицето си.) Питам: тази сериозност какво означава? Каква идея се крие зад нея? (Учителя прави по-весело изражение на лицето си.) Зад тази идея сега какво се крие? От тия две пози коя е по-хубава? – Ако искаш да сплашиш някой престъпник, ще заемеш първата поза, ако пък искаш да развеселиш приятеля си, ще заемеш втората поза. Казвам: всички войници, всички стражари са все сериозни – вдигнат пушката и вървят. Защо? – Има опасност.

Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че във всяко едно свое движение човек трябва да издава онова, великото, приятното в живота. Той трябва да бъде като един извор. Представете си, че един извор мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? Като извира, този извор трябва да има къде да протича. Това е най-приятното за извора. Следователно, ако ми дадат условия в живота, моят живот трябва да има място къде да протича, да минава през всички растения и да им оставя своето благо. Дето минавам, аз ще се запознавам с всички цветя, треви, с всички растения, мушички, комарчета – ще скачам, а те ще приемат моята радост. Това не е ли

забавление? Едного ще блъсна, другиго ще закача, трети ща напръскам, с четвърти ще се посмея. Какво по-хубаво от това? Всеки извор не прави ли тъй? Ами представете си, че тази вода не вдига шум, тече тихо и спокойно, и видиш, не мине много време, отгоре се покрие с жабуняк, развие се неприятна миризма – това хубаво ли е? Питам: кое е по-хубаво – този извор с течаща вода или този ограничен басейн със застоялата вода? Сега нашето тяло в единия случай може да мяза на един течащ извор, а в другия случай може да мяза на един басейн със застояла вода – и ние ставаме кисели, недоволни.

И тъй, коя е идеята в забавлението? Ще станеш сутрин, ще кажеш: „Господ е дошъл в закона на забавлението, аз трябва да науча онзи велик закон на смирението." В забавлението всички са пъргави, подвижни. Там не се позволява никаква леност. Според него трябва да схванеш какво трябва да направиш в дадения момент.

Представете си сега, че вие сте в туй общество на забавата. Какви щяхте да бъдете? Ако ви кажа сега да се смеете, ще ме питате: „Защо трябва да се смеем?" Питам: ами защо трябва да бъдем сериозни? Казвате: „Е, животът е сериозен." – Не, животът е Любов, а сериозността е нещо случайно вътре в живота. Любовният, осмисленият, поетическият живот е красивият живот. Това е хубавото. И когато срещнеш един човек, на когото душата е отворена, ти не можеш до го забравиш никога. Ще кажеш: „Отличен човек е този!" Този човек е един чист извор. Каква погрешка можеш да му намериш? Не е ли хубаво да бъде човек един такъв извор, та който дойде при него, да се почувства успокоен, да забрави скръбта си?

Друго едно правило за ученика е следното: на забавление не се позволява да отиваш със скъсани дрехи! Ще се измиеш чисто, ще се облечеш с най-хубавите си дрехи, които имаш, и така ще отидеш.

Като се приближаваш при този велик извор на живота, трябва да си пременен и да се радваш на туй велико благо, което той ти дава. И Писанието, като предвижда този закон на забавата, казва: „Ще дойде време, когато хората няма да се страхуват един от друг, но всеки ще седи на забавата под своята смоковница.“

И тъй, на мнозина от вас е потребна забавата. Забавата е закон на подмладяване. Човек, който не се забавлява, не може да се подмлади. Например ти седиш, гледаш как се забавляват децата, казваш: „Детински работи!“ – Не, забавляват се децата. Даже и Господ има известни часове, през които се забавлява с хората, и след това пак се заеме за своята работа. Не можем ли и ние по същия закон да направим това нещо? – Можем. Гледаш, някой твой приятел рисува нещо. Ти се поусмихнеш, кажеш, че е отлично, но вземеш четката и цапаш по платното: „Чакай, не се рисува така!“ – коригираш го. Ако искаш да го поправиш, може, но не го коригирай на платното, а вземи една жива гарга и му кажи: „Хайде, аз ще я държа, а ти ще рисуваш.“ Ще я обръщаш на една, на друга страна, и като я нарисува приятелят ти, ще му кажеш: „Както виждаш – и ти рисува, и аз рисувах. Аз държах гаргата, а ти я рисува.“

Сега вас може да ви шокира думата гарга. Тя е турска дума. Какво значи на български език думата гарга, врана? Откъде произлиза тя? – От думата черна. Значи тази е погрешката на враната, че е черна. Защо е черна? – Едно време сестрата на тази врана умряла. Тя тъжела за сестра си и си турила черна дреха. След време, когато сестра възкръсне, и враната ще стане бяла, ще си тури бели дрехи. Тъй щото, ако човек се почерни – умрял е някой; ако е с бели дрехи, значи сестра му е възкръснала. Следователно за душата са потребни вътрешни промени. Сериозността вкоравява живота. В сериозния живот преобладават тези сили, които изчерпват соковете,

влагата от живота, и затова у човека започват да се втвърдяват нервите, мускулите, костта става по-твърда и в него се заражда един вътрешен мързел. В младия човек, който слуша Божия глас и се забавлява, има едно вътрешно разширение и обмяната става правилно. Затова всеки един от вас трябва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовта.

Без Любов забавление не може да има. Когато направим туй забавление, всички се усещаме свободни. В забавата всеки трябва да е доволен от своето поведение, а не да усеща вътрешно една натегната атмосфера. Едно от качествата на забавата е, че в нея винаги има разширение. Ние в забавата не мислим за формата на нещата, а оценяваме настоящия момент. Ние не критикуваме защо Господ е слязъл, но се радваме на онзи момент, в който Господ е слязъл. Това е Любов. Единственото същество, което може да ни даде радост, да ни осмисли живота, това е Бог. И действително, вски ден, колкото и да сте заети с работата, все ще дойде известен момент – сутрин, на обяд или вечер, когато ще почувствате много голяма радост. Но понеже нашият ум е зает с толкова велики работи, то тези красиви неща, които Бог ни дава, остават незабелязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия неща са минали. Ние се занимаваме с това, какво ще стане с Европа, какво ще стане с България, какво ще стане с дъщерите ни, със синовете ни, а изгубваме тези красиви моменти, които Бог ни дава. В туй тяло, което имаме, Бог е вложил всичко най-красиво. В туй, малкото тяло, виждаме всичките блага на миналото и бъдещето, а за по-далечното бъдеще Бог ще ни даде ново тяло, в което ще влее туй, новото благо. Това тяло сега се формира. За всеки едного се приготовлява едно ново, красиво тяло, в което той ще се забавлява.

Та нужно е вече да напуснем онази мрачна философия на живота. Аз ще ви приведа един пример, ако искате да си служите с

добрата страна на Евангелието. Той се отнася до един човек, голям пияница, който цели двадесет години пил, водил разпуснат живот. Разпръснал децата си, уморил жена си, изгубил всичкото си състояние и останал съвсем сам в най-голямо отчаяние, при което решил да се самоубие. Имал само един лев в джоба си и решил да купи с него едно Евангелие. Купил си и прочел: „Бог е Любов!“ „Е – казва си той, – всичко раздадох и изгубих за любовта. Намерих най-после Този, когото обичах, и затова мога да направя нещо хубаво за Него.“ Отива в кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: „Дай ми една чаша вино!“ Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другар вътре: „Слушай, цели двадесет години те черпих, но сега ще те науча на един нов закон“ – и отстранява чашата, не пие. Обръща се към кръчмаря: „Я дай една чаша най-бистра, чиста вода.“ Слага чашата пред себе си. Онзи отвътре казва: „Винце!“ Човекът вдига чашата с водата и пие. Онзи пак казва: „Винце!“ –„Е, сега моята воля ще бъде. Аз намерих Бога, когото обичах. Той ме научи на това.“ Отива на другия ден, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия ден в кръчмата и си заръчва чаша вино и чаша вода, но водата пие. Най-после казва: „А, имам воля!“

Така и вие можете да победите един свой лош навик. Как не! Ами че то е едно забавление. Ако имате един такъв навик, седнете в кръчмата, вземете чаша с винце и чаша с вода. Това е воля! Казвам: добър е онзи човек, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятните условия в живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, това е много естествено. Следователно, макар и при неблагоприятни условия, ще кажеш: „Господи, аз мога да направя нещо заради Тебе!“ И от това гледище тази Любов трябва да се разшири, да бъде Любов към всички, да блика навсякъде: да бъдем еднакво разположени към всички, без

пристрастие. И като погледнем някого, да му пожелаем всичкото добро тъй, както Бог желае това. Да забравим всичките му погрешки тъй, както Бог забравя, защото Любовта като дойде, никога не вижда погрешките. Пред Божията Любов греховете и недъзите на хората изчезват като прах и дим и от този Божествен огън остава само онова – чистото, възвишеното и благородното у човека.

Сега дойде някой дух, внуши ти някоя мисъл, каже ти: „От тебе човек не може да стане." Ами че как няма да стане от мене човек? Аз вече съм станал човек. Тури една запетая след частичката не. Кажи така: „От тебе човек не, може да стане?" Отдели противоположното, понеже във всяка една отрицателна мисъл има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че от тебе човек не може да стане, той има положителна мисъл, че от тебе лош човек може да стане. Щом може да стане от тебе лош човек, и добър човек може да стане. Употреби деятелността си – добър човек да станеш. Който може да бъде сериозен, може да бъде и весел, да се смее. Самият живот на Земята обаче, от единия край до другия, е само забавление. За в бъдеще това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрешната страна на живота. Ще бъде смешно например, ако аз туря на лицето си една страшна маска и вие се плашите от тази маска, а под маската се смея. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има под нея! Или може да туря на лицето си една много весела маска, а под нея да има нещо много сериозно. Не е маската, която дава смисъл на нещата, а какво се крие зад маската. Това, което се крие зад маската, то е човешката душа.

И тъй, тази вечер искам да ви оставя следната мисъл: най-великото нещо в света е, че Бог всякога слиза, за да ни предаде правилото на Любовта, т. е. не на самата Любов, но на промените на Любовта. Както измерваме с термометър температурата на времето,

така измерваме с термометър и температурата на Любовта. Да изучава човек температурата на Любовта, това е отлично нещо! Под температурата на Любовта растат всички растения. Запитвам ви следното: има ли растение в света, което може да расте без светлина и без топлина? – Няма. Има ли извор в света, който да извира и да се втича в реките без светлина и топлина? – Няма. Ставали ли са в света бури и гръмотевици без светлина и без топлина? – Не. За всички тия неща са потребни светлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоценни камъни, всички диаманти са станали под силата на светлината и топлината. Всички животни са станали под силата на светлината и топлината. И ние, хората – също. Следователно по същия този закон нашите души са се сформирали: под влиянието на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Божията Истина. Това са три Велики Духове, които работят за създаването на човека. Те наричат човека възлюбления син на Бога. В тия Велики Духове има необикновена хубост и красота! Вие ще кажете: „Ами ангелите какви са?“ Когато човек придобие тази хубава, красива форма, душите на хората и на ангелите ще се съединят и ще образуват едно цяло. Когато се съединят душите им, Бог ще влезе да живее в тях и те ще се радват на безсмъртие.

За това нещо ние се приготовляваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, с която се занимавате. Пред нас седи една велика задача на безсмъртието: да наследим Небето, да се срещнем с онези велики души, за които се приготовляваме – но за това всеки един човек трябва да даде нещо от себе си и нещо да приеме. Някой път казвате: „Човек трябва да работи за себе си.“ Да, но като работи за себе си, като се съсредоточава в себе си, човек трябва да се разширява, да включва в себе си туй широко Себе, и понеже ние живеем в Бога, и в нас да живеят всички. Като включим Бога, да

включим и всички други същества в нас. Това значи да обичаме някого, да му желаем доброто. Това значи да желаем доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичките мъчнотии, всички недъзи, които имате, за които става въпрос: че някому обущата са скъсани, някому – шапката, че някой ял само хлебец – всичко туй за една седмица ще се разреши. Когато изгрее Божествената Любов и дойде тази топлина, ние сме готови да разделим своя залък с онзи, когото обичаме. Щом нямаме любов, скриваме залъка в джоба си. Дойде ли Любовта, усмихваме се и казваме: „Братко, хайде и двамата да се забавляваме."

На изкуството да обичаме сам Бог ни учи и в този смисъл само децата могат да направят това. В туй отношение искам да бъдете като децата, защото само децата се забавляват. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тези бради! Дяволът, като завидял на хората, турил им бради, за да ги маскира, но и зад тях те пак се виждат. Аз искам да бъдете в душите си като децата: млади, бодри и весели. Забравете вашите тъги! Като си лягате, кажете: „Утре, като изгрее Слънцето, Господ ще дойде, ще Го посрещна." И като си лягаш, пак да бъдеш радостен, но не само външно, а да усещаш, че от тебе излиза топлина и всички да кажат за тебе: „Бих желал този човек да дойде още един път." Всички трябва да бъдете като един извор, който извира, като един цветец, от който лъха приятен мирис. Такъв трябва да бъде нашият живот. Туй е забавлението, за което говори Христос: „И пак ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да отнеме." Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечер аз ви говоря за много прости неща. Няма да туряте никаква философия в тях. Ама как да ги разбираме? Човек трябва да се усеща весел, радостен, готов да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждам вече начумерени, сериозни. Онези, които

ви пречеха, сега ги няма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнат, аз ще ви кажа. Тази вечер, утре, другиден, до една седмица няма да ги има, не се бойте, затова до една неделя може да се забавлявате, колкото искате. След това те пак ще се върнат, не може без тях. Ще ги посрещнете добре, ще им се поусмихнете – и те не могат без вас.

Сега става една промяна в ума ви и силите в Природата действат благоприятно. Затуй в нашите събрания трябва да има резки промени от едно състояние в друго. Ние ще минем през всичките положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега, е първо по рода си. В тази забава се научихме на следното нещо: всяка сутрин Бог слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всекиго и казва: „Искам да слушате.“ И си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме – и най-после ще станем гладки като някой бисер и ще кажем: „Много хубаво нещо сме сега.“ Нали сте виждали как някое камъче се търкаля, търкаля, докато най-после съвършено се оглади. Всичките неприятни неща ще изчезнат и ще остане онова – хубавото, красивото от живота.

Онзи ден ви казах, че най-важното нещо за човека е да люби, а не да бъде любим. В ученика също най-важното нещо е това. Любовта може да дойде чрез туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, в него има дадени много правила, но простата човешка душа трябва да бъде свободна, трябва да имаме за морал туй, което ще даде възможност да се прояви Любовта. Както живеят в Невидимия свят, тъй ще живеем и ние.

Беседа от Учителя, държана на 1 септември 1924 г., понеделник, 19.30 ч.

ЦАРЕ – СЛУГИ НА ГОСПОДА

Размишление

В живота има един закон, според който, когато се говори на хората много, те изгубват способността да разбират нещата. Така е и в яденето, така е и в пиенето на вода, така е и в четенето на книги. Този закон всякога може да го проверите. Във всяко нещо началото ни се вижда много хубаво, а краят – почти безсмислен. Всички вие сте били млади и познавате отношенията към нещата в ранната си детска възраст и отношенията ви към същите неща в по-напредналата ви възраст. Вземете малкото дете и вижте с какво въодушевление посреща празничните дни, с какво въодушевление посреща Слънцето! Вземете 100-120-годишния старец и вижте с каква индиферентност, с какво безразличие се отнася към всички тия неща! Така става и с някои хора, които тръгват в духовния път. Най-първо те са жежки, въодушевени като децата, но след години стават като онзи 100-120-годишен старец – всичко им е безразлично. Започват да си клатят главата и казват: „Ние го знаем това, то беше едно време, но се свърши вече.”Право ли е всичко това? – Не, това не трябва да бъде така.

Има една страна на живота, която вие още не сте опитали, т. е. същинския живот още не сте го опитали. Туй може да ви се вижда противоречие, но то е факт. Може да сте опитали хиляди положения от вашия сегашен живот, но той още не е същинският. Например една мравя може да е опитала всички възможности и благости на мравешкия живот, но ако тази мравя застане в положението на един философ и каже, че е опитала всички положения на живота, че го

познава, тя е в заблуждение. Тя може би е опитала хиляди и милиони положения на мравешкия живот, но целият живот е извън възможностите на тази мравя. Тя например не е опитала живота на човека и за него даже няма никакво понятие. Нейният живот има допирни точки с човешкия живот, а именно, както мравята яде, така и човекът яде, но да има повече допирни точки, не зная. Дали те имат тенджери, вилушки и лъжици, не зная. Дали имат градини, лозя, дето садят ябълки, круши, грозде, не зная. Дали имат разни карфички, чепички и други подобни, не зная.

Сега по някой път вие си казвате: „Какъв ли е ангелският свят, как ли живеят ангелите?“ Действително, между ангелския и човешкия живот има допирни точки, но такива, каквито между мравешкия и човешкия. Туй не трябва да ви обезсърчава, но трябва да ви покаже каква широчина и каква дълбочина се крие в истинския живот. Туй, което живеете, то е само начало на Живота. Нашият живот в сравнение с живота на мравите е ангелски живот. Ние за мравите и за всички същества под нас сме богове. Ако попитат една мравя нещо за хората, тя ще каже: „Е, да отидете при хората да ги видите, туй е култура!“ На всички мравки сърцата туптят от желание да станат като хората. И действително, едно преимущество, едно благо е това – мравката да стане човек.

Сега да видим какви са мислите и думите, които хората изказват. Няма да се спирам да обяснявам тия неща, но казвам, че в живота има известни възможности, които са скрити във формите на нещата. Вземете например семките на няколко плодни дървета и ги разгледайте. Вземете семката на една ябълка, костилката на една слива и плода на един жълъд и ги сравнете да видите какво е отношението между големината им и какво е отношението по големина на всички тия растения, които лежат скрити в техните

семки. Как ще определите това? За да определите големината им, вие трябва да имате известни познания по законите на тяхното растене.

Често ние произнасяме думата любов. Тази дума, произнесена от разни хора, произвежда различен ефект, разни действия. Например вземете думата Александър. Ако този Александър е един обикновен слуга, или ако този Александър е един управител на някоя област, или ако този Александър е един княз, или ако най-после този Александър е един цар, питам сега: ако Александър слугата еди-кой си издаде заповед до Българската народна банка да изплати на Стоян Стойчев 100 000 лв., заповедта му ще бъде ли валидна? Ако Александър управителят издаде същата заповед, ще бъде ли валидна? Ако Александър князът, или Александър царят издадат същата заповед, чия заповед, чии думи изобщо ще бъдат най-ефикасни? – Разбира се, че думите на Александър царя. Той щом каже думата си, и парите са веднага готови. Защо? И единият е Александър, и другият е Александър, и третият е Александър. Не, има степени, по които се различават Александър слугата, Александър управителят, Александър князът и Александър царят. Тези различия съществуват и вътре в Природата. Казвате: „Да, според обществения строй е така." Общественият строй е такъв, но и в Природата е така. Я вижте, всичките семки не се ли различават? И в тях има степени. Има вложено нещо особено в семката на ябълката, че тя слива не става. Има вложено нещо особено в костилката на сливата, че тя жълъд не става. Има вложено нещо особено в жълъда, че той бук не става. Значи всяка семка си има свои специални възможности. Следователно, когато се произнася една дума, най-първо ние трябва да изменим своето положение. Ако ти си слуга при греха, думата любов в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Ако ти си управител при алчността, думата любов в твоята уста няма да има никакъв

смисъл. Ако ти си княз на омразата, думата любов в твоята уста няма да има никакъв смисъл. Да оставим царя, защото думата цар в Невидимия свят изключва греха, изключва кражбата. Царят не може да краде. Слугата може да краде, управителят може да краде, князът – също, но царят не може да краде, няма възможност да краде. Може ли царят да краде от себе си? Ако имам сто хамбара, ще има ли нужда да пренасям съдържанието им от един в друг? Това само лудите могат да го правят. Човек себе си не може да краде. Следователно има едно положение, при което грехът е изключен.

И тъй, според мене най-хубавото име, което можем да носим, казва там Писанието, е да бъдем царе. Всички трябва да станем царе! Ще кажеш: „Как, аз да стана цар!“ – Да, да, в този специален смисъл всички трябва да станем царе, за да изключим греха от нашия живот. Да станеш цар в света, да управляваш хората – това значи да се натрупаш с грехове, а да станеш цар, за да изключиш греха от себе си – това трябва да бъде един от най-силните подтици на твоята душа. Ще кажеш: „Аз искам да стана цар, за да изключа всички грехове от душата си.“

Сега вие искате да бъдете слуги на Господа, но Господ не иска прости слуги. Той иска слугите му да бъдат царе. И най-простият слуга на Господа трябва да бъде цар. Ако не станете царе, вие не можете да бъдете слуги на Господа. Тъй че, ако някой иска да бъде слуга на Господа, той трябва да стане цар, и като стане цар, като изключи греха от себе си, тогава ще заеме най-скромната служба. Някой ще каже: „Защо да стана цар?“ – За да станеш слуга на Господа. А какво означава царят? Изключване на греха. Някои хора казват: „Е, грехът!“ Какво хубаво е допринесъл грехът на хората? Я ми кажете какво е допринесла лъжата на хората? Какво са допринесли злобата, омразата, завистта, всички тия грехове на хората? Нека се намери

един човек, който да каже, че от всички тези пороци е донесено едно благо за хората. Всички тия пороци са внесли само разрушения, страдания, и при всичко това ние още се лъжем. Ние мислим, че като направим туй-онуй, имаме право да се разгневим и казваме: „Трябва да се разгневи човек, ето и в Писанието се казва, че Господ се гневи." – Не, това е игра на думи. Някой писал, че Господ се гневи. То е писано по нямане какво друго да се пише. Аз казвам, че когато Божията Любов стане много интензивна, Той се гневи. Значи когато Господ се разгневи, Неговата Любов е станала хиляди пъти по-силна, отколкото обикновеното проявление на Любовта Му, и тогава тя всичко отмахва от пътя, тя всичко влече. И често ние приписваме на Бога същите слабости, каквито и ние имаме. Казваме, че и Той се гневи, че и Той прави разлика в Любовта Си: едного обича повече, другиго по-малко. Не е лошо да мислим така, но мисълта, която искам да остане у вас, е всички да станете царе, за да бъдете слуги на Господа.

Значи идеалът ви трябва да бъде висок. В такъв случай какво се изразява с мисълта на онази египтянка, която искала да се ожени за царския син? Тя се домогвала до царския син, за да стане царица. Цар или царица – това е все законът, който изключва греха. Сега например вие казвате, че познавате Господа, нали? Но правили ли сте наблюдение върху себе си да видите, че като се разгневите, вие забравяте Господа. Казвате, че познавате Господа, едно от най-великите същества на света, единственото Същество на Любовта, а се гневите. Как е възможно това? Представете си, че туй Същество е близо до вас и дойде една ваша приятелка или един ваш приятел и ви обиди нещо. Вие веднага вдигате скандал. Питам: какво показва това? Познавате ли Господа? Представете си, че вие сте една млада мома, на която е дошъл нейният кандидат, за да се оженят. Тя го е очаквала

цели десет години, като през това време все са си писали писма. Като дойде някоя приятелка в това време вкъщи и я обиди нещо, тя ще се скара ли с нея? – Не. Даже и да има много поводи да се кара, ще избегне това и ще си каже: „Ние да си наредим първо нашата работа, че после ще се караме.“ Ами вие какво правите сега? Някой път аз казвам някому: „Трябва да търпиш.“ –„Ами как мога да търпя? Търпи ли се това нещо? Аз ще му кажа, ще му дам да се разбере!“ Казвам: ами твоят възлюбен е дошъл, вътре е той. Въздържай се, защото ти ще изгубиш един от великите случаи в света! Колко ти струва това, че еди-кой си е взел 10 000 лв. Туй са фиктивни неща. Онзи, който е взел тези пари, той не е взел всичко със себе си, същественото не ти е взел. Като дойде Господ, като отвориш своите торби, чувалчета, Той ще туря такива подаръци, с които ще платиш всичките си дългове и сиромашия няма да има вече. Когато Господ дойде между хората, противоречията между тях ще изчезнат. Когато дойде Господ на Земята, ще имате най-хубавата библиотека, най-хубавите дрехи, най-хубавите къщи, най-хубавите градини, най-добрите приятели и братя, най-добрите деца, бащи и майки. Тогава няма да имате никакви лишения. Писанието казва: „Ще отрия сълзите им, ще премахна скърбите им.“ Няма да има нито плач, нито скърби, нито недоразумения.

И тъй, обръщам ви внимание върху тия мисли, които ви навеждам, за да ги имате в ума си, да мислите върху някои велики въпроси. Някой път казвате: „Е, ние знаем какво нещо е Любовта!“ Вие всички сте влюбени, кажете ми тогава, какво нещо е Любовта, колко пъти в секундата бие сърцето на влюбения. Ще кажете: „72 пъти.“ – Не, сърцето на влюбения бие 35 милиарда пъти в секундата. В Любовта сърцето трябва да бие 35 милиарда пъти в секундата. Такъв е законът. Щом не бие толкова пъти, Любовта я няма. Е, вие усещали ли

сте туй 35 милиарда пъти биене на сърцето. Туй може да бъде, може да го издържите. При сегашното си състояние такава опитност може да имате само веднъж, дваж или три пъти, и то само за 5-10 секунди. Сега най-големият светия на Земята може да издържи едва 10 секунди туй биене. И тъй, степента на Любовта ни се определя по броя на биенето на сърцето. При нашата любов, тук, на Земята, сърцето бие най-много сто-сто и петдесет пъти. Даже като дойде до сто и петдесет пъти, всички казват: „Отива си човекът, сърцето не може вече да издържа." И действително този човек си отива. Дойде ли до положението да бие двеста пъти, той умира вече. Казвам: биенето на сърцето – това са трептения вътре в човешката душа. При това състояние вие ще имате такова едно чувство, което може да обгърне целия свят в себе си. И тогава всички въпроси падат, разрешават се. Когато дойде туй биене на сърцето, всичко е разрешено. Когато се махне туй биене на сърцето, вие ставате пак обикновен човек и се чудите:"Где бях и где съм дошъл." Много пъти вие сте близо до великата Любов и затова всички се стремите към нея. Ще дойде тази Любов! Няма ли да бъде красив светът, когато имаме пълна вяра един в друг? Какво ще бъде тогава?

Вадя от джоба си хиляда наполеона, давам ви ги, като казвам:"Дайте ги на Драган!" Аз имам във вас пълна вяра, нищо не ме смущава. Давам ви парите и вие изпълнявате всичко точ в точ. А сега, като дам някому хиляда наполеона, едва ли ще отидат до мястото си. Някой път се явяват такива развалени пътища, че парите не могат да отидат на своето предназначение. И после, ние трябва да умеем да предадем своите чувства комуто и да е, обаче имаме ли право да ограничаваме другите хора? Божественият закон казва: „Каквото правиш, това ще ти правят." Ако любиш, ще те любят – нищо повече!

Та отсега нататък няма да бъдете носители на чужди мисли, защото сегашните хора са играчка на извънземни същества. С някои от вас духовете си играят тъй, както децата си играят със своите колички. Някой път дойде някой дух и ви надъха да се карате, да изгубите разположението си. На другия ден, като ви мине неразположението, вие се чудите на себе си как сте направили туй нещо! Не си ти, който си направил това нещо. Не мислете тъй! Вие може да играете роля на една гайда. Гайдарджията като надуе гайдата, тя стане голяма, надуе се и засвири, а всички хора играят наоколо. Тя ще каже: „Аз съм всичко!“ Свърши ли гайдарджията, свие гайдата и тя казва: „Какво стана с мене?“ Гайдата не е нищо друго освен кожата на едно животно, което е изгубило живота си. Ако човек може да стане една гайда и да свири само, и това е хубаво, но смисълът на живота не е в гайдата. Ако една гайда може да вдъхновява, то и аз мога да вдъхновя всекиго. Например някой държи някаква беседа, а друг седи там, но не слуша, не се интересува, замислен е нещо. Защо е замислен? – Има да плаща 20 000 лева. Аз мога да го накарам да се заинтересува. Как? – Приближавам се при него, давам му 50 000 лв. Той веднага си отвори очите, заинтересува се. Гайдата се надуе, свири вече, 50 000 лв. са това! Като пошепнеш на един човек: „50 000 лв.“ – всичко става. Пък и най-жежкия от вас мога да го попаря. Как? – Проповедник си, имаш да ми даваш 50 000 лв. Приближавам се при теб и казвам: „Или 50-те хиляди лева ще платиш, или при съдебния пристав ще отидеш!“ Казваш: „Какво му стана на този брат?“ Ами че тия са думите, които постоянно развалят нещата в живота! Една дума, казана ненамясто, веднага ни попарва. Колко внимателни трябва да бъдем за своите думи! Трябва да бъдем като царете. Една дума, казана от един цар, веднага се изпълнява. Александър слугата, Александър

управителят, Александър князът – всички имат възможности, но най-хубавото положение е това на царя.

Аз желая през тази година всички да станете царе! Понеже искам да станете царе, то нарядът, който бе предвиден да започнете от 21 септември, ще го започнете от 14 септември, за да станете царе. Това се отнася до софиянци. Аз ще ви диктувам, а вие ще пишете, за да станете царе. Всички ще изпълнявате размишленията от наряда, след като изгрее Слънцето. Слънцето изгрява всякога в 6 часа. Като изгрее Слънцето, всички трябва да сте на крака и да четете; като четете, трябва да бъдете като светлината. Слънцето трябва да е изгряло и да имате високия идеал!

Вашият идеал не трябва да бъде като идеала на онзи осиромашал княз, пример из европейската история, княз Х, който, като изпаднал в голяма беднотия и се намерил между много кредитори, решил някак да си поправи положението. Но как? – Влюбва се в дъщерята на един богат търговец милионер и един ден определя рандеву, като казва да дойде облечена с най-хубавите си дрехи, накитена с най-скъпоценните си огърлици и украшения. На своите кредитори пък казва: „Вие ще дойдете във вид на разбойници, уж искате да ме убивате, а аз ще се помоля на своята възлюбена да плати откуп за мен.“ Идва тя облечена, нагиздена при него, радва се на своите украшения, но идват и кредиторите с маски, улавят княза да го убиват. Тя, за да избави своя възлюбен, дава дрехите си, дава всичките си украшения и се връща у дома си без тях. Питам: как гледате на този възлюбен, осиромашал княз? Той минава за някакъв си княз, а тя минава за негова спасителка. Аз не искам вашата любов да бъде като любовта на този княз, нито пък моето положение или положението на когото и да е да бъде като положението на тази мома, която дава всичко в жертва. Той трябва да каже: „Аз те обикнах, но имам да

давам, помогни ми!“ Не трябва да я лъже. Абсолютно никаква лъжа! Той се бои да не урони своя престиж пред нея – и този човек няма понятие даже за един обикновен морал, за един идеал в душата си. Той е последен вагабонт!

В математиката има положителни и отрицателни величини. Пред положителните величини винаги се туря знакът плюс, а пред отрицателните – минус. В духовния живот отрицателна величина е всяка величина, в която енергията е изразходвана безразборно, неразумно. Положителна величина наричат всяка величина, в която енергията е изразходвана разумно. Тогава Природата определя отрицателната величина със скръбта, а положителната величина – с радостта. Радостта е плюс, скръбта е минус. Понеже в Духовния свят време и пространство не съществуват, то радостта и скръбта може да се сменяват моментално. Например може да си най-големият грешник, говоря по човешки, оцапан с най-черните грехове, но ако в твоята мощна душа се зароди онова свещено чувство на 35 милиарда Любов, веднага всичките ти грехове се заличават. И обратното е вярно. Може да си един ангел, но ако в душата ти някъде се зароди най-малкото користолюбиво чувство, моментално може да те смъкнат вътре в ада. Тъй щото вдигането и падането е постоянно и всеки стои или пада според закона на Любовта, според своето поведение, което има към Бога. Този закон е закон на Божествената Правда. Там Правдата се прилага еднакво. Всеки пада или става според онова, което мисли, чувства и действа. Затуй всякога, когато имате един плик пред вас, ще гледате дали вашите величини, с които разполагате, са положителни или отрицателни. Ами ако аз бих донесъл една полица, волски език ги наричат, и ви кажа: „Моля, бих желал да имам вашето лице, вашето име за спомен, аз тъй много ви обичам, подпишете се!“ И вие, без да мислите много, вземете перото

и се подпишете. Този, който много ви обича, може да напише на полицата: „Да се броят 200 000 лева!“ Е, как ще докажете, че не сте се подписали на този волски език? Подписали сте се. На волски езици няма да се подписвате, а на чисти книги само, и ще пишете тъй: „Този подпис има сила само за Духовния свят, а не и за материалния.“ Ако дадете една полица с такава уговорка, мислите ли, че на Земята ще я вземат предвид? – Няма да я вземат. Тя за тук не е валидна.

И тъй, ще носите в себе си високия идеал! Всички ще станете царе, за да бъдете слуги на Господа!

Беседа от Учителя, държана на 7 септември 1924 г., 6. 30 ч.

Съборно слово 1925 г.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(*Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1925 година*)

23 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва

2. Бог е Любов

3. Пътят на живота

4. Духът Божий

5. Благословен Господ Бог наш

6. Отче наш

Лозинка за през деня:

Бог е Любов. Бог е Живот. Бог е Светлина.

Господи, дарувай ни Твоя Дух.

Днес за четиво ще имате 5-а глава от Послание до ефесяните, 6-а глава от Евангелието на Йоана, 5-а глава от Евангелието на Матея и цялата 20-а беседа: Сега скръб ще имате.

Ще се учите да размишлявате. Едно от качествата на ученика е да има дисциплиниран ум. Всички съвременни хора страдат от силата на своя ум. Техният ум мяза на един неопитомен кон. В ума има много разнообразни сили, които трябва да се възпитат, да се турят на работа. Това е една от великите задачи на всеки ученик. Цялата съвременна култура е култура за упражнение, за възпитание на човешкия ум. При туй възпитание, ако човек няма знания, никакъв успех не може да се постигне, тъй както ако дърводелецът не знае как да владее своето сечиво, невъзможно му е да направи някакво изделие — той всичко ще осакати. Така е и с човешкия ум. В това отношение всяка дума е само един удар върху човешкия ум. Когато един майстор знае как да удря, всеки удар отива на мястото си, а когато не знае как

да удря, той всичко руши. Това не произтича от зла воля, но от незнание.

7. Гимнастически упражнения (миналогодишните)

Дадено от Учителя на 23 август, 1925 г., неделя, 5 ч. с., В. Търново

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Ще ви прочета няколко извадки от книжката ***„Завета на цветните лъчи“*** от Духа на Любовта, стр. 10.

„Виж, Господи, защото съм в утеснение.“ Сега всички вие сте в утеснение. Не само вие, но и целият свят е в утеснение.

„Скърбите на сърцето ми се умножиха.

Веселието ми се обърна на скръб: сърцето ми е изнемощяло в мен.“

Това го казва не един светски човек, но един много високо духовно повдигнат човек, който разбира Божия закон. Тъй е усещал той. Сега иде отговорът на това нещо.

„Ако премина всред утеснение, Ти ще ме оживиш.“

И наистина, при туй утеснение, в което се намирате, само Господ може да ви утеши. Тази идея трябва да проникне дълбоко в душата ви. Ако търсите утешение от другите, никога не може да го намерите. Това е заблуждение. Понеже ние живеем в Бога, само Бог ще ни утеши, само Бог ще ни оживи. Кога? – Когато Бог се всели в нас. Друг един процес се зарежда в света. Аз ще говоря върху него.

„Той наистина взе на Себе Си болестите ни и със скърбите ни се натовари.“

Защо? – Любовта Го е заставила. За да вземе Господ нашите скърби, значи те не са за друго, освен за да познаем Любовта Му. Скърбите и страданията са начини, чрез които се изпитва доколко един човек е силен в света. Юнаците се познават доколко са юнаци по тежестта, която вдигат; ученият – чрез силата на своето знание; силният – чрез своята сила. Големият юнак се познава по тежестта, която носи на гърба си. От Невидимия свят, за да изпитат един човек доколко е силен, турят му скръб, равносилна на едно кило, на две, три

. . . на 40,50, 100, 500,1000 кг. Колкото повече носи, толкова по-силен е той, по-голям герой е; колкото по-малко носи, толкова е по-слаб. Като се питате сега защо ви са скърбите, ще знаете, че ви са дадени, за да изпитат доколко е духовната и физическата ви сила. Тъй седи въпросът. Сега Бог се обръща към онези, които са оскърбени в света и мислят, че са изоставени.

„О, оскърбени, смутени, неутешени“ – към човешките души се обръща.

„Ето, Аз ще постеля камъните ти стивиевидни., Ще туря основанията ти от сапфир.“ Значи Той ще тури такива основи на душата. Във всички тия недоразумения пророкът или псалмопевецът изказва следното: *„Млъкнете и разумейте, че Аз съм Бог.“* Значи човек, за да разбира работите в света, трябва да мълчи. Когато говори Учителя, ученикът трябва да мълчи. Ако той говори и се разправя, нищо няма да разбере. Някой път казваме: „Защо трябва да мълчим?“ – За да научиш нещо, ще мълчиш в себе си. Докато ти се смущаваш и мислиш, че светът не е уреден, нищо няма да научиш. Бог казва: „Аз съм Любов.“ Млъкнете и ще разберете, че Бог е Любов. Като млъкнем ние, Бог, Любовта ще уреди всичките работи. Затова трябва да мълчим, защото Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, щяхме да говорим постоянно, но щом Бог е Любов – ще мълчим.

„Бог на всяко утешение.“ Значи Любовта е, която утешава. Всяко утешение иде само от Любовта. Само онзи, който ни люби, може да ни утеши. Никой никого не може да утеши, ако не го обича.

„Аз съм с тебе да те утешавам.“ Значи Бог е всякога с нас.

„Дух на утешение.“ Духът е онзи Учител, Който ръководи човешката душа и я утешава.

„Аз съм, Който ви утешавам.

За да утеша всички сетующи, да им дам музика вместо пепел, елей на веселие вместо плач; облекло на хваление вместо дрехи на униние.“ Значи човек трябва постоянно да хвали Господа. Туй са облеклата на човека.

„Да се не смущава сърцето ви“ – това са думите на Христа.

„Ето, Аз съм с вас.“ Кой? – Бог на Любовта.

„И дните на сетованието ти ще се свършат.

И ще избърше Бог всяка сълза от очите им.

Кога се унижи някой, тогава ще речеш: Има възвишение.“

„Скръбта ви ще се промени в радост.“

Казва се по-нататък:

„Утешавайте, утешавайте людете Ми.

За да научат всички и всички да се утешават.

И ще го водя и ще въздам пак утешение нему и на оскърбените му.“

„И ще ви даде друг Утешител да пребъде с вас во веки.“ – Духът на Любовта.

„Който ни утешава във всяка наша скръб. За да може и ние да утешаваме тези, които се намират във всяка скръб, с утешението, с което и ние сме утешавани от Бога.“

Разумна и свята обхода – това ще ви бъде една задача за през цялата година. Аз искам да изнеса няколко мисли тъй ясно, че да ви бъдат понятни, т. е. да ги направя достъпни за вашия ум. Има една голяма мъчнотия, която срещаме в материалния свят, а тя е тази, че духовните идеи не могат да се представят ясно, не могат да изпъкнат лесно в ума. Сега аз ви питам: когато онази млада мома на 20 или 21-годишна възраст се облече много хубаво, за кого се облича? Три положения има: тя се облича или за себе си, или за обкръжаващите, или за своя възлюблен. Едно от тия три положения е вярно. Друго

положение има ли? Ако ние живеем в разумна и свята обхода, за кого ще бъде това? Или за себе си, или за обкръжаващите ни, или за Бога. И трите тия положения са важни. Отде трябва да започне разумният ученик? Когато хващате една кокошка, де я хващате – за краката или за главата? Някои я хващат за краката, други за главата, а трети – за опашката. Като влезете в курника, тя е на ваше разположение и вие я хващате, както ви дойде. Но аз казвам: да хванеш кокошката за краката, да хванеш кокошката за главата или за опашката – това не е разрешение на въпроса. Е, как трябва да я хванете, я ми кажете? Ще вземеш малко житце за тази кокошка и ще ѝ кажеш: „Кът-кът." Тя ще излезе от курника, ще дойде при тебе и ти ще я помилваш малко по гърба – това е правилното разрешение на въпроса. И вие сега хващате всеки въпрос или за краката, или за главата, или за опашката. Досега хората все така са хващали въпросите: кой за главата, кой за опашката, но туй не е правилното разрешение. Питам: какви са резултатите от вашия семеен живот? Много от въпросите там са разрешени по същия начин: за главата, за краката, за опашката. Вие опитвате тия три метода. Те обаче нямат добри резултати. Как ще постъпите тогава? – Ще вземете крината с жито, ще извикате кокошката, ще ѝ кажете: „Кът-кът." Като излезе, ще я потупате малко и тя ще тръгне подире ви. Тогава вие ще можете да се разговаряте с тая кокошка. Казвате: „Това е кокошка, какво ще разговаряме с нея? Тя живее в курник. Може ли тя да мисли тъй, както аз мисля?" Питам ви тогава: вие можете ли да мислите тъй, както Господ мисли? Че вашето положение пред Бога е такова, каквото е положението на кокошката в курника. С туй знание, с тия способности, които имате, можете ли да се равните със знанието, с туй дълбоко разбиране, което Бог има. Ще кажете: „Ама за в бъдеще и ние ще се развием." Че и кокошката ще се развие за в бъдеще. Когато вие станете ангел, тази

кокошка ще стане човек. Все-таки вие не унижавайте кокошката! Не мислете, че кокошката не разбира. Е, каква интуиция има тя! Туриш ѝ житце, викаш я, но тя те погледне и си казва: „Не ти искам житцето, не ти искам житцето“ – и седи надалече. Защо? – Тя схваща, че имаш лоши намерения. Интуиция има тази кокошка!

Второто положение, което трябва да имате в ума си, е следното. Вие, като сте дошли на този свят, очаквате да ви посрещнат с плетени венци, с угощения, като някои царски синове. Това е идеалното положение, то е същото, като да извадиш кокошката от курника, да я погалиш малко и да я пуснеш на свобода. Но хората в света не посрещат така. Когато пуснат онзи, големия съвременен параход в морето, как го посреща то? Мислите ли, че морето ще утихне заради него? Мислите ли също така, че навсякъде по света ще се издаде заповед да утихне морето, никой да не побутне даже с перце този царски син? – Не. Щом влезе в морето, всичко ще се повдигне срещу него. Даже нарочно се издава заповед: всички против него! Повдигнат се бури, ветрове, хали... Най-първо този великан, докато стои на пристанището, мисли, че е много силен, че никой не може да го разклати. Хиляди килограми тежи, но като влезе в морето или в океана, тия вълни го люлеят наляво-надясно, отзад-отпред, и всички ония хора вътре, които имаха упованието си на него, почват да се страхуват. Но той не се спира да се разправя с тия вълни, той не се страхува, той ги руши. Една отляво го удари, друга отдясно, но той си държи своя път.

Питам сега: ако вие сте в това море или този океан и ако срещнете всички тия противодействащи вълни, какво има да се разправяте с тях? Вие ще помните вашата цел. Каква е целта ви? – Пристанището на живота. Това е Божията Любов, към която трябва да се стремим. И този океан трябва да го минем! Тия вълни не са

никакво нещастие. Те са овации, с които ви посрещат. Ние виждаме другояче работите. Всички вълни се повдигат, подскачат наляво-надясно от парахода, ей – морето се вълнува. То казва: „Една овация ще ви дадем!“ – поздравява парахода. Ако тези хора разбираха закона, нямаше да се плашат. Но понеже не го разбират, плашат се. Стегне се умът и сърцето им, казват: „Този параход може да потъне.“ Питам ви: мислите ли, че извън Бога, Който така разумно е устроил нашето тяло, Който е вложил в нас Духа Си, има някоя сила, която може да потопи нашата душа в океана, да ни лиши от живота? – Няма такава сила. И никой не може да ни лиши от Божията Любов. Кой е в състояние да вдигне Любовта и да я скрие някъде? – Крият се малките капчици вода. Кой от вас може да скрие големия извор? Следователно в умовете на някои ученици седи идеята, че благото, което Бог им е дал, може някой да им го вземе. Те мислят, че параходът, с който са тръгнали по този път, може да загине някъде в морето. Това са възможности, това са вероятности, но те са само разсъждения в живота. Всеки от вас, който е влязъл в този път, трябва да знае, че няма сила в света, която може да го отдели от пътя, който Бог му е определил! Така седи въпросът положително.

Третото положение е мисълта за Слънцето. Когато Слънцето изгрява, то носи своето благословение. Слънцето извършва два процеса на Земята: сухите дървета прави по-сухи, изсушава ги, а онези дървета, които растат, уголемява и им дава по-голяма сочност и мекота. Кои дървета изсушава Слънцето? – Тия, които не искат да растат, които се отказват да работят. Има и хора като тия дървета. Те се наричат хора с установени характери. И аз ги наричам установени характери. Те всякога са изправени нагоре, като празни класове. Такива хора казват: „Прав трябва да бъде човек!“ – Не, от такава правота в света вие трябва да се откажете. „Ама аз не искам да се

огъвам.“ Ще се огъваш, защото иначе ще бъдеш едно сухо дърво. Животът се отличава по това, че в него има огъване. Ще заемеш хиляди различни положения: и прав, и крив ще бъдеш, но трябва да си господар на всяко положение. Туй, което хората в света разбират под *огъване*, то е клонът да не се отделя от дървото – това е важното. Всяка твоя мисъл трябва да бъде свързана с общия Божествен живот. Туй, което аз мисля, трябва да бъде в съгласие с Божия ум, с Божиите мисли, с Неговите закони. Не само това, което аз мисля, но и вашите мисли трябва да бъдат в съгласие с Божиите мисли и закони. Щом ние сме в съгласие с великия Божи закон, с Неговия Дух, ние ще бъдем клон, свързан с Божественото дърво. В такъв смисъл именно трябва да бъдем в съгласие с всичко в Бога.

Ще ви запитам: кога сте излезли от Небето? Вие не помните от колко хиляди години сте излезли от Небето. Вие даже не помните ония хиляди блага, които са ви дадени оттам. Вие сте забравили, когато ангелите са ви изпращали с венци. Това е толкова далечно време, че почти никакво възпоменание нямате от него. Тържествено ви изпратиха оттам. Тогава бяхте облечени великолепно: с красиви дрехи, с гирлянди и със светли лица. А сега сте се сгушили като някоя разбита армия. Някой от вас облякъл офицерски мундир, но еполетите му ги няма; шинелът му е промушен оттук-оттам и той си казва: „Как стана тази работа?“ След такова едно разнебитване на армията военните казват: „Ще има нова обмундировка.“ Сега светът претърпява едно вътрешно преобразование, едно коренно преустройване. Бог прави нов свят сега и ние сме свидетели на този свят. По нов начин Той устройва този свят – чрез закона на Любовта. И всички ние, които се намираме в този момент, помагаме на тази нова зидария. Всеки от вас може да тури на това ново здание поне по един камък от Любов! Един ден ще кажете: „И ние сме турили един

камък в туй велико ново здание.“ И като турим един камък, ние вече имаме дял във великото, което Бог приготовлява. Вие ще кажете: „Да видим дали ще бъде така.“ Виждате го отчасти и ще го видите напълно. Отчасти виждаме, отчасти знаем, отчасти разбираме, отчасти чувстваме.

Има някои неща, мъчни за разбиране. За пример аз няма да се спра да ви разправям за степените на Любовта, но ще ви дам обяснение какво нещо е радостта. Или ще ви покажа степените на радостта. Има една радост в света, тя е следната. Представете си, че вие имате да плащате някому 200 000 лева златни, но кредиторът ви е такъв кожодер, не чака да се улесните и тогава да му ги платите, но ви осъжда. И съдията е съгласен с него, осъжда ви: ако не изплатите навреме дълга си, ще ви затворят 20 години в затвор. Един ваш приятел ви обещава до това време да ви даде парите. Обаче времето наближава, остава още един час. Вашият приятел го няма. Само една минута остава още. Но законът е толкова строг, че ако тия пари не дойдат навреме, вие сте изгубен. Сърцето ви тупа, смутен сте, но в последния момент парите пристигат. Какво ще почувствате? – Една радост, че сте свободни от затвора. Туй е едното понятие за радостта. Вие спечелихте ли нещо? Тия пари влязоха ли в джоба ви? – Не. Те отидоха в чужд джоб. Защо се радвате тогава? – Радвате се, че не сте влезли в затвора, че имате свобода да работите.

Второто положение на радостта. Представете си, че вие сте пътник и от дългия път сте оголели, обосели, нямате хляб. Зимно време е: вън е виелица, студ. Вие сте се приютили в една малка колибка и ви казват, че един ваш приятел ще ви донесе топла храница и дрехи. Вие чакате. Първият ден минава, няма го. Бурята бучи отвън. Казват ви: „Скоро ще дойде приятелят ви.“ Още пет минути, още една минута, и най-после ви казват: „Ето, иде приятелят

ви с топлата храница!“ Той дойде, запали огън, стопли стаята, даде ви дрехи. Вие се умиете, обличате се и вкусвате от топлата чорбица. И в този случай пак имате радост в душата си. Питам ви: спечелихте ли нещо? – Спечелихте. Хлебецът влезе в стомаха ви. И дрехи ви дадоха. Тази радост и първата мязат ли си? При едната радост вие чувствате, че сте придобили свобода и един товар се е смъкнал от гърба ви: усещате една лекота в душата си. Във второто положение, освен първата радост, усещате, че сте придобили нещо, което е влязло в стомаха ви. Една топлинка, една мекота ви е обгърнала. Тази радост се отличава по нещо от първата.

Третото положение на радостта. Вие имате вече свободата: 200 000 лева са платени за вас, имате и хубави дрешки, и хлебец, и чорбица – осигурени сте. Но иде едно трето положение: там, дето живеете, има един велик университет, в който трябва да постъпите. Ако не постъпите там, изгубвате всичко в този свят. Вие давате своето заявление пред една специална за това комисия и чакате резултата. Чакате ден, два... последният ден иде. Остават още пет минути, една минута само остава и вие треперите как ще се произнесе комисията за вас. Тупа ви сърцето! Има опасност и да не ви приемат. Най-после комисията се произнася и вие получавате отговор, че ви приемат в университета. Пак имате радост. Питам: по какво се отличава тази радост сега? Пред вас се отваря един широк свят: ще влезете вътре, ще се обогатите със знание, с мъдрост и после ще имате къде да работите. Някои от вас сега придобиват първата опитност на радостта. Остава ви още една минута и 200 000 лева ще дойдат. Вие очаквате. Сърцето ви тупа. Други от вас сте в положението на онзи, на когото остава една минута само да дойдат хубавата супа и дрехите. Вие пак чакате. Трети от вас сте пред вратата на университета, при туй велико училище. Една минута остава още комисията да разреши

ще влезете ли вътре, или не. Аз ви казвам, че тази комисия е много справедлива. Тя няма да ви лиши от благата, които ви се падат. И вашият приятел, кайто ви е обещал дрехите и топлата храна, ще дойде навреме, няма да закъснее. И онзи, който ви е обещал парите, и той ще дойде. Аз ви говоря за нещата тъй, както стават. Ако приятелите ви в света са толкова точни, то ония от другия свят, или Белите братя, за които ние говорим, са още по-постоянни, още по-точни.

Ако вие искате да си съставите понятие за Белите братя, всякога трябва да изпъкне във вашия ум образът на Христа. Христос обаче ни е показал само едната страна на своя образ. Ние виждаме Христа в унижението, в носенето на скръбта и страданието, в изкуплението на човечеството. Ние не сме видели Христа в Неговата Любов. Ние не сме видели още Господа в Неговата Любов. В какво седи тази Любов? Първото положение, с което можем да познаем Бога, е следното: ще ви приведа две свещени положения. Искам вашите сърца да са готови да чуете тия свещени неща. Това, което ще кажа, е свещено за мен. По-свещени работи на Земята от тия няма да намерите. Едното свещено положение е: да дойде Бог чрез Духа Си да живее в нас! Няма по-свещена идея от тази – да дойде Бог чрез Духа Си да живее у нас. И когато Бог дойде в нас, Той ще произведе това разширение, това освобождение в нашата душа, което чакаме. Бог е, Който ще ни освободи. Само когато Бог дойде да живее в нашата душа, ще дойде и тази свобода. Няма друг изходен път. Само така ще познаем Божията Любов. Сега може да имате разни понятия за Бога, но когато Бог дойде да живее във вас, вие ще усетите пълнота в себе си, ще бъдете примирени с Небето. Вие ще бъдете толкова горещи, че всичките скърби и страдания на Земята ще се стопяват във вас. Вие ще бъдете толкова богати, че ще можете да изплащате всичките

дългове на света. Вие ще бъдете толкова силни, че ще можете да вдигнете цялата Земя на ръцете си. Това ще бъде само тогава, когато Бог дойде да живее във вас. Това не е само тъй, символически, но е факт. Вие ще чувствате такъв мир, такава радост, такова веселие, каквото никога не сте чувствали. Да дойде Бог чрез Духа Си да живее във вас – това е първото свещено положение. Но туй положение от страна на Бога е само наполовина. Бог ще ни се изяви тъй, както Той обича.

Второто положение, което за мен е свято, е следното: ние да влезем да живеем в Бога. Засега ние сме още отвън. Ще кажете: защо е така? Христос казва: „Отец живее в Мен, и Аз живея в Отца." Това са две положения, коренно различни помежду си. И тъй: „Отец живее в Мен" – първото положение. Това е силата, която аз имам, а тази сила е от Бога. „Аз живея в Отца Си" – това е второто положение. Като влезем да живеем в Бога, тогава ще се изпълним с Божията Любов.

Сега вие сте длъжни като ученици да добиете второто положение – да живеете в Бога. Тогава вие ще се изпълните с Неговата Мъдрост, с Неговото знание, с Неговата сила и с пълнотата Му. Имате ли тия две положения, т.е. живее ли Бог чрез Духа Си във вас, и живеете ли вие в Бога, между Бога и човешката душа вече настава единство. Павел казва: „Няма сила в света, която може да ни отдели от Любовта на Бога, от Любовта Христова." А това е целта – да се образува тази връзка. Аз нямам време да ви обяснявам какво нещо е тази връзка. Днес ще размишлявате върху тези две идеи: първото положение – да живее Бог във вас – да придобиете необходимата за вашето развитие свобода; второто положение – да живеете вие в Бога – само тогава ще придобиете онази вътрешна интуиция, чрез която ще разбирате същината на нещата. Защо сега не се познавате? Вие не сте възприели, не сте научили тези закони. Ще се опитате най-първо

да живеете в Бога. Вие сега започвате да опитвате тази Любов. Правили ли сте опит да живеете в Бога? Правили сте, но не зная доколко опитът ви е излязъл сполучлив. Във всяка работа има само един сполучлив момент, при който изпълнението ѝ бива съвършено. Когато живеем в Бога, всичките ни работи на Земята, в каквото положение и да сме, ще бъдат съвършени. Тогава вие няма да бъдете в нужда. Ако тръгнете на път, аз няма да ви дам цял самун, но ще ви дам едно малко парченце хлебец, не повече от 100 грама. Този хляб ще има това свойство, че и цяла година да пътувате, все 100 грама ще си носите, все ще имате хляб. Хлябът ви няма да се намали. Ако ви дам една круша, през цялата година ще ядете тази круша, и все цяла ще бъде. Постоянно ще ядете от нея, без да можете да я изядете. Ако пък ви дам една златна монета, по този закон тя все ще си остане цяла. Ще я давате навсякъде, но в джоба ви все ще има една монета. Целия свят ще пропътувате с нея, и тя пак ще остане в джоба ви. Как ще си обясните този закон? Това показва, че Божественото постоянно се увеличава, увеличава до безкрайност. Това е красивото в живота! И когато ние приемаме този Божествен живот в нас по този начин именно – Бог да живее в нас и ние в Бога –този наш малък живот ще бъде сила. Малките неща – това са силните неща. Вие не очаквайте големи радости. Малките радости – това са силните положения в света. Да знаеш да се радваш на малките блага както малките деца – туй е истинската радост. Някои учени мислят върху някой въпрос цели 20 години и нищо не успяват. Най-после една малка идея проблесне в ума им и те се зарадват. Тази малка идея разрешава въпроса.

И тъй, имайте предвид тези свещени идеи. Като живеете по този начин, само така ще може между всички ви да се въдвори тази вътрешна връзка на Любовта. Без нея вие няма да се разбирате. Вие

ще имате за мен едно понятие, ще кажете: „Учителя прави, каквото си иска.“ И аз за вас ще кажа: тия мои ученици си правят, каквото искат. Не е така, аз не правя, каквото си искам. Аз започвам с първото положение. Аз правя това, което Бог изисква. Като стана сутрин, казвам: Господи, какво искаш да направя сега? Където ме прати Господ, там отивам. Аз съм готов да направя всичко, което ми каже Господ. Вие трябва да знаете и второто положение, че и Господ прави за мен всичко, което аз искам.Защо? – Понеже и аз живея в Него. Няма нищо, което аз да поискам, и Бог да не го направи. Когато Бог обърне Лицето си към мене, Той мисли какво да направи за мене. Следователно Той и аз сме в съгласие. Аз мисля за Него, питам Го: „Какво да направя, Господи?“ Той ми каже да поправя някои малки работи: да посетя някого – направям го веднага. Ето, аз съм ви събрал тук. За кого? – За Господа. Господ е казал да се съберат тия ученици. И ето, аз ви събирам, разправям ви това, което Бог ми казва. Той ми казва: „Това ще им разправиш!“ Вие казвате: „Тъй си е помислил Учителя – да ни говори това-онова.“ – Не, аз не говоря, каквото ми дойде на ума, но каквото Господ ми каже. Вие казвате: „Е, какво ще каже Господ утре?“ – То е в мен и каквото ми каже Господ, ще ви го кажа и аз. Вие ще възразите: „Наистина, дали е така?“ Това, дали вие ще вярвате, или не, то е друг въпрос. Може да мислите, както искате, но за мен това е един факт, абсолютно верен. Аз ви казвам, че ако Господ живееше във вас, щеше да бъде нещо красиво, нещо величествено.

Какво ще каже Господ сега на вас? Ако Господ живее в нас и ни говори всяка сутрин, какво трябва да направим за Него? Ще дадем 200 000 лева, които сме обещали на онзи, когото ще затворят. Ще занесем дрешките и топлата чорбица, която сме обещали на онзи, който зъзне на студа и ни чака! Ако Господ живее в нас и го слушаме, ще решим

да приемем този, който трепери пред вратата на училището и очаква да влезе там да се учи. Тази комисия сме ние. Тази комисия е все от хора съставена, а не от ангели. Тази комисия трябва да реши да пусне в училището всеки, който иска да се учи, за да може да работи, за да се зарадва. Вчера дойде при мен един млад брат, трепери горкият и ми казва: „Учителю, досега не съм бил в Школата, не съм следвал това Учение, но от Вас зависи всичко. Ако ме приемете в Школата, моята душа ще се повдигне.“ По човешки, по вашему, вие ще кажете: „Този брат не е посещавал Школата, да не се приеме!“ Казвам му аз: „Чакай да видя какво ще каже Господ.“ Как мислите, какво ще каже Господ? Щом Господ го праща при мен, Той го е приел вече. Казвам му: „Не бой се, Господ те е приел!“ Ти като обичаш Господ, дай му възможност да живее в тебе! А тази външна работа, да влезеш в Школата, е уредена вече. Не бой се! Ти ще слушаш Бога, защото, който влиза в училището, трябва да слуша. Като влезе учителят в клас, нали трябва да го слушаш? Ако нямаш туй разположение на ума да слушаш, не ще може да разбираш и да възприемаш тези велики работи, тези велики задачи, които се преподават. Те са толкова тънки и деликатни! В туй училище се изисква един светъл ум и разположение на духа, за да се разберат нещата, да стане нашата душа благородна. По някой път в обходата си ние не сме толкова деликатни по причина на материята, която е много груба и не е още добре устроена. Някой път искаме да кажем нещо хубаво, но езикът ни не е тъй мекичък, не може да се огъва, та току виж, кажеш някои думи, за които после се разкайваш. Казваш си: „Не трябваше тъй да кажа, не биваше тъй да кажа“, и т. н. Значи, като се всели Господ в нас, ние ще придобием такава мекота, която ще ни отличава. Вие различавате всички ония, в които Господ живее. Чували ли сте колко е

мекичък гласът на един такъв човек? Нещо особено има в Божественото, в Любовта.

Та през тази година вие ще живеете в Бога и Той във вас. Вие сте живели в Бога тъй, както детето е живяло в утробата на майка си. Вие сте живели в Бога тъй, както скъпоценните камъни са живели с хиляди години заровени в недрата на Земята. Несъзнателен живот е бил тогава. И в този културен век ги изкопават от земята, за да ги турят на пръстена на някоя млада невеста или на някоя царска корона. Мислите ли, че този камък, когато е бил заровен на дъното на Земята, не е усещал скръб? – Усещал е. Но мислите ли, че и сега, когато е турен на царската корона или на някой пръстен, не усеща радост? – Усеща. В този скъпоценен камък е затворена една душа, която чака своето освобождение. И като излезе от земята, тя се радва, че е излязла на белия свят. Радва се, че е на пръстена или на царската корона. Така и ние казваме за вас: ангелите влизат в тази гъста материя и ви изкопават. Това наричам аз *пробуждане на съзнанието.* И вие сте били затрупани тъй, както скъпоценните камъни. Тия, у които съзнанието се е пробудило, ангелите ги намират тъй, както днес намират заровените скъпоценни камъни, и ги изкопават. Какво значи пробуждане на съзнанието? – Да се пробуди съзнанието, значи да почувствате Божествената Любов. Турят ви на пръстена на някой Дух. Той ви поглади и вие почувствате неговата Любов – сърцето ви затупа. Значи почувствали сте Любовта му, почувствали сте Бога.

Сега през целия ден желая да останат две важни неща в ума ви. Ще размишлявате върху следните положения: Бог да живее във вас и вие да живеете в Бога. Само по този начин ние ще разрешим великите задачи, които ни предстоят: да станем зидари, да служим на Бога, да вземем участие в съграждането на този Разумен живот, който Бог сега строи! Аз ви казвам, че Господ в мене ми казва: „Вие ще

имате всичкото Негово благословение!“ Не мислете, че това е една химера. Вие ще опитате думите ми във всяко отношение. В тях няма никакво изключение. Ще имате Божието благословение! Всичко, което е необходимо за живота ви, ще го имате. Ще имате и средства, и здраве, и знание. Всичко ще имате, но не се стремете да задържате физическото. Не се старайте да запазите тия съдрани дрехи, които носите. Всички трябва да се съблечете от тях. Ново се гради сега у човека. Да съградим Новия живот, да почувстваме, че ние сме братя – това е, което трябва да желае всяка душа. Братя ще бъдем само когато Духът на Бога живее в нас. Този Дух ще ни разкрие великата тайна на Живота. По-велика тайна от тази няма. Ами какво щеше да бъде вашето положение, ако ви се отвореха очите и видите и другите ваши братя, които присъстват тук? Какво ще стане с вас тогава? – Всички ще излезете из кожата си навън. Вие сте чудни, когато запитвате защо ще излезете от кожата си навън. Ами когато дойде майка ти, която си очаквал с нетърпение цели 20 години, ще седиш ли вкъщи, докато пристигне тя? – Не, ще излезеш вън да посрещнеш майка си. Няма да я чакаш вкъщи. Такова е и състоянието на човешката душа, когато очаква да види тия свои братя. Ще излезем от телата си! Ще останат само слугите ни и като дойдат нашите братя, ще ни намерят полегнали, ще кажат: „Тия хора са измрели.“ Тъй ще бъде! И Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Но има и друго нещо: къщите ни тогава ще бъдат много лекичко направени, като колибки, та лесно ще ги събираме в едно малко денкче, което няма да тежи повече от един грам. И ние, и колибката ни ще идем да посрещнем майка си.

И тъй, ще се въоръжите с вяра, с Новата вяра, която излиза из дълбокото съзнание, че Бог живее с нас. За тази вяра Христос казва: „Ако имате вяра, голяма колкото синапово зърно…“ Това е вярата,

която Бог разработва. Христовите ученици разбираха много добре закона. Те казваха: „Господи, придай ми вяра!“ Христос им казва: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Туй е законът на Вярата. У всеки един от вас, който иска вяра, Бог трябва да се всели чрез Духа Си да живее в него, и той да живее в Бога. Само тогава ще имате тази Вяра, която премества планини и гори – Вяра, чрез която всичко може да стане. Не е мъчно да се достигне тази вяра. Някои хора искат чудеса.

Ще ви приведа един пример, за да видите какво прави вярата. В София имаше една болна сестра. Един ден тази сестра отива на Витоша, но се връща оттам болна. Сираче е тя, сама вкъщи. Цяла година боледува. Пращам сестри да я нагледват, казвам им:“Идете при нея, подкрепете я.“ Те чакат Учителя да отиде при нея, да я вдигне веднага, но той не отива, особен Учител е той. Пращам една сестра, пращам друга сестра да я видят, да я понасърчат, но тази сестра става все по-зле. Работата се влошава. Някои ѝ казват: „Нали вашият Учител всичко може, защо не те вдигне тогава?“ Най-после тя поиска да влезе в болницата, понеже здравословните условия вкъщи не били благоприятни за нея, трябвало ѝ млечице, по-силна храна изобщо. Казвам: ако тя влезе в болницата, повече няма да излезе и въпросът не е решен. Иде една сестра, казва ми: „Тая сестра няма да я бъде, не може да стане от леглото си.“ Казвам й: „Ще кажете на тази сестра да дойде при мене!“ – „Учителю, защо си тъй жесток? Ти трябва да отидеш и да я насърчиш, да ѝ кажеш, че я обичаш.“ Казвам: „Тая сестричка ще дойде при мене!“ – „Как ще дойде?“– „Ще пълзи и ще дойде.“ Един ден тя дойде. Казвам ѝ тъй: „Слушай, Господ ти е дал едно малко изпитание.“ – „Ама Учителю, краката ми…“ Гледам, зъбите ѝ са здрави, казвам: „Нищо, ще се оправи тази работа.“ Тя

очаква да туря ръцете си отгоре й, пък аз ги турих отдавна... Тя казва:"Не мога да ходя, слаба съм." Казвам й:"За една седмица ти ще можеш да ходиш до Борисовата градина. Няма да викаш сестри да те водят. И с файтон няма да ходиш, ще пъплиш, ако не можеш да ходиш на два крака, но сама ще отидеш." Тя ме гледа.Казвам й: „Ще ме слушаш, моята дума е свещена." И наистина, след една седмица тя беше на Борисовата градина. На втората седмица ѝ казах: „Ще идеш на Изгрева и ще почнеш да работиш там, ще копаеш. Най-после ще идеш и на Витоша. Тя отиде и на Витоша. Сега тази сестра е здрава и е тук, между нас. Казвам на тия сестри: човек не се утешава тъй, както вие мислите.Аз казвам на болната сестра: „Господ в мен ми казва, че ще направи всичко за тебе, ще влезе да живее в теб и ще те повдигне, но и ти трябва да научиш урока си – да имаш вътрешна вяра."Аз ѝ казах да дойде при мен, защото Господ ми каза това. Това значи, че тя трябва да дойде при Вярата на душата, при Господа.

Някой път вие трябва да отидете при Господа, при Вярата на душата. Аз ви давам този пример, но той не се отнася само за тази сестра – за всинца ви се отнася. Всички ще пъплите като тази сестра: първата седмица ще отидете до Борисовата градина; втората – до Изгрева, третата – до Витоша, а четвъртата ще бъдете вече здрави, навсякъде ще можете да отивате. Защо? Защото такава е Волята Божия. Ние сме дошли на Земята да изпълним Волята Му. Най-доброто, най-хубавото нещо, което можем да направим, е да изпълним Волята Божия. И за нас няма по-свещено нещо, няма по-свещена идея от тази, да изпълним Волята Божия, да изкажем нашата благодарност, нашата признателност, че Бог към нас е бил толкова благ и че от хиляди години Той се е грижил и се грижи за нас. И днес Бог е толкова благ към нас, че ни е събрал тук, че е накарал Слънцето да грее за нас, че ни е дал онези самунчета там, наредени в кухнята,

ония домати, круши, грозде, дини и т. н. Пък както виждам, и вие сте бодри, весели. Всички ние сега ще пеем на Господа, ще кажем:"Господи, много Ти благодарим за всичко това. Ние сме много доволни, много благодарни. Ще Ти служим, Господи, ще изпълним Твоята Воля!" И тогава Господ ще каже на своите слуги – ангелчетата:„Я разведете тия мои ученици из хубавата градина, която съм направил заради тях!" И те ще изпълнят своя дял в тази работа. Всеки ангел ще почне да ви разхожда, където искате, но трябва Бог да влезе да живее във вас, съзнателно да чувствате това. Всяка сутрин, като станете, трябва да кажете: „Господи, какво мога да направя днес заради Тебе?" През целия ден ще мислиш какво можеш да направиш за Господа. Само така ще бъдете свободни.

Бог да живее в нас и ние да живеем в Бога! И Любовта да бъде една силна връзка помежду ни – не само между нас, но между всички на Земята; не само между всички на Земята, но и между всички на Небето. И всички, които живеят на Земята и на Небето, да бъдат всички едно. – Амин! Тъй да бъде!

Сега ще дадете простор на вашия ум. Главата ви да се освободи от всички спънки и ограничения на ума. Ще дадете простор на вашето сърце. Сърцето ви трябва да обича нещо, да върши Волята Божия. Както сърцето постоянно тупа и изпраща кръв по цялото тяло, а кръвта е символ на живота, така и Божественото сърце трябва да изпраща Новия живот навсякъде. Туй сърце може да бъде движено само чрез Божия Дух. Кръвта ще бъде Духът и чрез всяко пулсиране на това сърце Той ще изпраща Живот към ума ни, към душата ни, към сърцето ни – навсякъде, и ние ще бъдем живи. Второто положение е, че онова живо огнище, на което всички неща се коват, се приготовлява. Всичко трябва да бъде свещено! Това да бъде живият огън, който постоянно трябва да гори в душата ни.

И тъй, светлина в ума ни, живот в сърцето ни и Любов в душата ни! Това е мястото, дето Бог живее. Бог се проявява в ума ни като Светлина, в сърцето ни като Живот, а в душата ни като Любов. Туй е великото! Ако ние не можем да разберем Светлината, която се разкрива в живота ни – а това е физическата страна на работата, не можем да разберем и живота. Ако не разберем живота, не можем да разберем и Любовта. Процесът е верен. Ако разберем светлината и тази светлина внесе всичко хубаво в душата ни, ние ще разберем този живот. Този живот ще разшири вашето сърце. Щом разбираме живота, ще разберем Любовта, която живее в душата ни. Живеем ли в Бога, тогава целият свят ще се отвори пред нас като един цвят и ние ще почувстваме този вътрешен смисъл на нашата душа. Ние ще разберем Бога като Светлина, тъй както ангелите Го разбират. Ще разберем Бога като Живот, ще Го разберем и като Любов. Разберем ли тия неща, ние ще имаме една основа, от която никой не може да ни поклати. Ще имаме една мярка, с която ще можем да разрешаваме всички трудни въпроси. Ще имаме една велика наука на ангелите и ще се радваме. Тогава и ние ще бъдем ангели. Ангел значи служител. Всинца вие ще бъдете служители. Сега нямате криле, но един ден те ще ви израснат. Щом Светлината влезе в ума ви, Животът – в сърцето ви, и Любовта – в душите ви, вие ще бъдете ангели. Това са качествата на един ангел. Така се проявява Бог.

И тъй, като ви питат какви сте, ще кажете: „Ние сме носители на Светлината, ние сме носители на Живота, ние сме носители на Любовта.“ Защо? Защото Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Това е разрешението на великата задача. Само този, който може да каже така, за него вече и Светлината има смисъл, и Животът има смисъл, и Любовта може да се прояви. И аз вярвам в това, тъй ми каза Господ сега. Като казвам: „Тъй ми каза Господ“, аз чувствам една малка

скръб. В думата *казва* има нещо, което спира, думата не е силна. Буквата *з* дразни езика. Ако знаехте езика на ангелите, бих ви казал *Вехади. Вехади* – това е свойство на Духа. Тази дума произтича от дълбочината на душата, отвътре произлиза тя. Съзнанието трябва да се пробуди. Как? Ще имате вяра. При думата *казва* буквата *з* показва, че искаш нещо, но вътре се спъваш, а при *Вехади* виждате как се отваря духът ви. За в бъдеще и вие ще знаете този закон.Като станете духовни хора, това *з* ще се смекчи. Българският език ще се смекчи, защото ще се смекчи и съдържанието му. Когато някой инструмент не върви, то е, защото не е нагласен. Нали и той така шуми, не издава приятен звук, но като се образуват бързите течения, движения, шуменето изчезва. Като се завърти силно колелото на някоя воденица, тя се движи по-сигурно и по-устойчиво.

И тъй, Любовта е най-силната връзка, която ние можем да направим в този свят. И като направим този възел, никой не може да го развърже. Това е великата връзка, която съществува между Бога и нас. Винаги да сме съединени с Бога – това е смисълът на нашия живот. Ще изучавате този закон! Той е една разумна сила, която трябва да прилагате в живота си. Духът Божий отвътре ще ви научи какво трябва да правите. И вие сами ще се учите от своята опитност. Ние ще ви учим, Господ ще ви учи и вие сами ще се учите. Трима души като се съберат да ви учат, ще научите туй, което е най-същественото за живота.

Сега аз ви поздравявам с радостта на онзи, който има да дава на кредитора; поздравявам ви с радостта на онзи, който очаква дрехите и топлата чорбица; поздравявам ви с радостта на онзи, който очаква да го приемат в училището. Господ да бъде с вас и вие да бъдете с Господа!

Беседа, държана от Учителя на 23 август 1925 год., неделя, 5 ч. 40 мин., В. Търново

НА ОТВОРЕНО И НА ЗАТВОРЕНО

18:00 ч. следобед

Аз вземам като предмет на тази си беседа думите: „На затворено и на отворено." Казват за някого:„Той е отворен човек." За другиго казват:„Той е затворен човек." На отворено живеят свободните хора, а на затворено живеят затворниците. Обаче думата *затворено* има и друг смисъл. Ако думата *затворено* подразбира ред и порядък, тогава ние живеем в Бога, ние сме на затворено. Следователно, като живеем в Божията Любов, в Божията Мъдрост, в Божията Истина, в Божията Правда и в Божията Добродетел, ние сме затворени, ограничени сме. От това гледище думата *отворено* означава, че живеем извън Любовта.

Следователно човек трябва да разбира живота дълбоко, трябва да разбира вътрешния смисъл на нещата. Той не се е явил тук като случайно същество: той има смисъл, цел в живота. Човек може да се е родил българин, може да се е родил французин, може да се е родил англичанин, американец или какъвто и да е – това не е смисълът на живота, защото първите хора не бяха нито българи, нито англичани, нито американци. Ами какви бяха тогава? Бог създаде двама души – и нищо повече. Тъй че отделните индивиди, общества и народи играят съвсем друга роля в икономията на Природата, а не както хората разбират. И всеки индивид на Земята от това гледище играе известна роля вътре в Природата. Всеки човек е на своето място. Всеки индивид, който е дошъл на Земята и у когото има съзнание, трябва да схване своето предназначение в живота и да го изпълни. Най-първо той трябва да знае отношенията си към Бога. Да определим

отношенията си към Бога – този е важният въпрос, който ни предстои. Нашата Земя най-първо е разрешила отношенията си към Слънцето и чрез това се е самоопределила. Тя е определила своята орбита и с това ни е дала възможност да се явим. Ако Земята промени отношенията си към Слънцето, целият органически свят в нея ще се измени. Следователно от нейното самоопределение зависи какво ще бъде и нашето определение. Някой ще каже, че може да живее и без да се самоопределя.Не, докато не се самоопределиш, не можеш да живееш. Съзнателно или несъзнателно, ние ще се самоопределим. Рибите живеят във водата, но рибата се е самоопределила безсъзнателно. Същевременно окултната наука гласи, че душата на рибата не живее във водата, а живее извън водата. Значи горе колективно рибата се е определила в каква среда да се движи. Дърветата по същия закон са се самоопределили. Половината от техния живот е в почвата, половината – във въздуха. Хората са се самоопределили да живеят по Бога и всички трябва да живеем по Бога. На нас не ни трябва само едно голо верую за Бога: на нас не ни трябва само едно формално спазване на Божия закон от страх, но всеки човек трябва да бъде закон за себе си! Този закон в него трябва да бъде свещен както когато е сам, така и когато е вън. Не трябва човек в дома си да има един закон, а вън в света – друг закон.

Един закон трябва да има навсякъде! Този закон трябва да бъде свещен, той трябва да бъде закон на Любовта. Любовта – това е най-великият закон в света, от който произтичат всички закони. Защо? – Понеже Любовта определя Живота. Пък самият живот определя условията. Искаш да се храниш: животът те заставя да работиш, животът те заставя да дишаш, животът те заставя да мислиш – животът те заставя да вършиш всичко това. Животът не е едно просто

движение. Движението е резултат на самия живот, а животът произтича от Любовта. Тя е нещо разумно, велико!

Ето защо в живота ние трябва да виждаме онова свещено проявление на Бога. Кое се проявява във всяко живо същество? – Разумното. Всяко същество, колкото малко и да е, когато го настъпиш, чувства известна болка. За пример настъпиш една малка мравя, една малка пеперудка. Тя те погледне и казва: „Недей, и аз искам да живея, колкото и да съм малка!"

И тъй, от вашето самоопределение зависи бъдещето на цялото човечество. Човечеството – това са разумни души, въплътени на Земята. За в бъдеще вашите тела ще се изменят. Някои от вас сте сега жени, други сте мъже. Това е само една форма на живота. Целокупността на Живота още не се е проявила. Каква форма може да имате след хиляда години? – Не знаете. Някои казват: „То се свърши вече с живота!" Това свършване, което вие подразбирате, е много повърхностно. Въпросът с това не се разрешава. Някой ученик от първо отделение казва: „Свърши се вече!" – Какво се е свършило? – „Свърши се първо отделение." После ще започне второ. Като свърши второ отделение, казва: „Свърши се!" Какво се свърши? – Второ отделение. Но след това ще завърши трето, четвърто отделение и т. н. След като завърши всичките отделения, всичките класове, свършва ли се въпросът? Не, това, което вие считате за свършване, представлява един непрекъснат процес.

Учението е един вечен процес на онази Божествена Мъдрост, която душата очаква, за което се радва и в която постоянно се разкрива. В човека има нещо, което постоянно трепти. В човека има много желания, които не могат да се реализират на Земята. Много от тия желания в продължение на хиляди години не могат да се осъществят. Човек има желание да стане цар на цялата Земя и да

заповядва на всичко: като каже на плодовете да зреят, да зреят; като каже на ветровете да спрат, да спрат; като им каже да духат, да духат; като каже на небето да има дъжд, да има; да стане буря или да се роди жито и т. н. – изобщо, каквото каже, да стане. Всеки от вас има скрито в себе си това желание. Борбата днес в света е за осъществяване на това желание. Хората днес искат да бъдат големи. Добре, да допуснем, че ви дадат цялата Земя. Тогава пък във вас ще се яви друго желание – да заповядвате на Слънцето да грее. Ако и цялото Слънце ви дадат, ще се роди друго желание – да владеете и цялата Вселена. Питам: вие можете ли да се задоволите с тия неща? Ако човек има днес 1 000 лева, после 2 000 лева, 3 000, 10 000 лева, милион, пак не ще е доволен. В Америка имало един богаташ, който имал хиляда милиарди. Можете ли да си представите колко злато са хиляда милиарди? Този човек усеща ли благото на това богатство? – Не. Един от американските милиардери казва така: „Трите лева, които спечелих първия път със своя труд, ми причиниха много по-голяма радост в душата, отколкото милионите, които се втичат в моята каса, без да ги усетя, без да вземе моето съзнание участие в припечелването им.“ Следователно този ден, в който сме се събрали да подишаме чист въздух, тези, малките блага, които имаме, струват повече, отколкото хилядите блага на цялата Земя.

Представете си, че вие сте господар на цялата Земя и тия един милиард и половина хора ви гракат всеки ден, искат това-онова от вас. Какво ще бъде положението ви? Вие не ще можете да спите, ще станете неврастеник. Наистина, да бъде човек цар, това е нещо велико! Знаете ли какво нещо е да бъде човек цар? За да бъде човек цар, трябва да бъде най-разумен, трябва да бъде изпълнен с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина. Царят трябва да бъде като един океан, като един извор, който постоянно да излива, да

изпраща своето благословение тъй, както Слънцето изпраща своята топлина и светлина. Слънцето, като мине от изток към запад, и ни оставя хилядите си блага. Какво иска от нас? – Нищо. Представете си обаче, че след като залязва Слънцето всяка вечер, дойдат ония негови агенти, както има такива в обществената безопасност, и ви кажат: „Ще платите толкова хиляди лева за изразходваните от вас калории светлина и топлина!“ Какъв ще бъде вашият хал? Но Слънцето си минава и заминава и неговите агенти не идват. Ако пък дойдат агентите му, казват:„Имахте ли достатъчно светлина?“ – „Нямахме.“ – „Е, нищо, утре ще ви дадем повече.“ Вие ги запитате: „Ами колко да ви заплатим?“ – „Даром даваме.“ – „Какво искате от нас тогава?“ – „Да служите на Бога и да Го обичате.“

И тъй, Бог иска от нас да Му служим доброволно и съзнателно. Туй съзнателно служене на Бога подразбира всички по-дребни същества от нас да познаят, че ние действително служим на Бога. И мравките, и птичките, и дърветата, и изворите – всички да знаят, че служим на Бога. Дето и да минем, да оправим пътя, да служим съзнателно на Бога. Да служим тъй, както Бог служи, както Слънцето служи, както звездите служат, както Земята служи. Ние сме призовани на Земята само за това – да служим. Един ден, когато съзнанието на хората се пробуди, когато умовете им се просветят – те и сега са просветени, но не са проявени – така ще служат на Бога: от Любов и съзнателно. Има някои хора – богати, но скъперници. Трябва да ги натиснеш, за да излезе нещо от тях. Има големи извори с вода, някъде дълбоко скрити в земята, и някой път трябва да стане катаклизъм, земетресение, да се пукне канарата над тях, за да вземат да бликат. С хиляди години се е събирала тази вода. Казват хората:„Какъв хубав извор.“ Казвам: да, от колко хиляди години тази вода се е събирала там! Тия скъперници на Земята са също такива

големи извори, които трябва да разпукнеш, за да излезе нещо от тях. Ще ги пропука Господ: ще видите, че и в техните сърца се крие нещо хубаво. Един ден от сърцата на хората според Божието благоволение ще се разкрие нещо хубаво. Таи се нещо хубаво и в тях, но хубавото още не се проявява. Дълбоко в душата на всеки човек има скрито нещо ценно, но непроявено. Когато се прояви, тогава ще дойде Царството Божие на Земята между нас и ние ще се разберем. В това отношение именно знанието, което имаме, опитността, която носим със себе си, ще ни помагат.

Сега между хората има спор дали за първи път се явяват на Земята. Човек е излязъл някога от Бога. Кога? – В далечното минало той е излязъл от Бога и в далечното бъдеще пак ще се върне при Бога. Знаете ли как ще се върне при Бога? Когато се върне, велико посрещане ще бъде! Ще го посрещнат там с песни и свирни. Такова посрещане ще бъде, каквото в света никога не може да стане! В сърцата на всички, които го посрещат, ще блика Божествената Любов. Бог ще се прояви като Светлина. Тогава ще се оправдаят сегашните ни страдания. Ще разберем, че днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава, която ще се открие за нашите души. Следователно ние живеем за Бога. Като живеем за Бога, то и Бог като живее във всички хора, всичко, което Той създава, е красиво. Като служим на Бога, ние косвено изпълняваме Волята Му. Всички растения и животни и всички народи изпълняват Божията воля според великия Божествен план. Казвам: първото нещо за всинца ви е да се яви във вас онова велико съзнание за онази вътрешна благодарност: да се радвате, че сте дошли на Земята. Този момент е най-важен. Слушам, някой казва: „Защо ли съм се родил на Земята? По-добре да не бях се раждал!“ – Хубаво, да допуснем, че е така, но родил си се веднъж. Какво трябва да правиш? Казва някой: „Сиромах

съм се родил.“ – Не е вярно, ти мислиш само, че си сиромах. – „Нито пет пари нямам!“ – Не, имаш две очи, които струват най-малко 10 милиона лева. Ако ти дадат 10 милиона лева за очите, ще ги дадеш ли? Хем 10 милиона златни, звонкови монети. Пък самият живот – то е нещо неоценимо! Онова, което трепти в нас, тази радост, която усещаме, с пари не може да се купи. Тя е изблик на Божествената Любов. Това е Бог, Който живее в нас и се проявява. Следователно ние не можем да спрем този велик изблик на Бога. Ако ние не искаме да проявим Бога доброволно, Той най-после сам ще се прояви. Такъв е законът. Когато един клон се откаже от дървото и не иска да работи, какво става с него? – Изсъхва. Когато цялото дърво се откаже да работи, и то изсъхва. На мястото на това дърво ще дойде друго и тогава, в края на краищата, Бог ще се прояви. Тъй че ако някой каже, че не иска да живее, ще изсъхне като това дърво. Ако пък каже, че иска да живее, туй дърво ще расте, ще придобие интелигентност, сила.

Всичко онова, което искате, ще ви се даде. Това е Божественото учение за всички. Така трябва да схващат всички хора положението. Вземете за пример войниците. От тях може да научите един добър урок. Кой човек, като стане войник, иска да забогатява? У нас, българите, дават на войниците по 6 лева месечно – даром служат. И наистина, те искат само да служат. Богатството, което ние търсим, се придобива отвътре. Богатството на човека е неговото сърце, неговата душа, неговият дух. Богатството на човека седи в знанието, което той може да придобие и с което може да си служи. Всичко, каквото искате на Земята, принадлежи на Бога. Щом ние обичаме Бога, можем да разполагаме с всичко Негово. Ако ние имахме Божията Любов в себе си, оскъдност в този свят нямаше да има. Съвременните хора могат да проверят този закон. Ако те биха живели по Бога, любовно, гладни

години за тях нямаше да има, болести нямаше да има, земетресения, катаклизми нямаше да има. Забележете, гладните години, морът – всичко това са резултати от нарушението на онзи велик Божествен закон на Любовта, която ражда хармонията. Някои от вас може да кажат, че ние не сме умни хора. Погрешката е ваша. Умен може да бъде всеки, който живее по Бога. И всеки, който наруши Божия закон, може да оглупее.

И тъй, първото нещо, което трябва да почувства всеки от вас, като си ляга вечер, е да бъде в съгласие с общия пулс на Живата Природа. Има едно ритмическо движение на живота – вдигане и слагане, прилив и отлив, с което движение човек трябва да бъде в съгласие. Сутрин, като станеш, туй движение ще те подеме нагоре-надолу така, както майката люлее детето си. Ето защо всяка вечер всеки от вас трябва да знае в съгласие ли е неговият живот с това общо разумно движение, което Бог е вложил в него. И сутрин, като стане, трябва да почне пак същия живот. Направете опит и ще видите каква голяма разлика ще има тогава в живота ви в сравнение с днешния. Мъчнотиите няма да изчезнат, но тогава лесно ще разрешавате въпросите. Всичките ви спънки ще бъдат благословение. Те ще ви донесат радост и веселие. Тия неща са се проповядвали от хиляди години насам и днес пак се проповядват.

Един велик проповедник в Америка запитва един артист от театъра:"Защо вие, когато представяте всякакви небивалици, карате хората да плачат в театъра, а когато ние проповядваме велики Истини, никой не плаче?" Казва му артистът: „Вие проповядвате Истината като лъжа, а ние проповядваме лъжата като истина." Така и вие сега проповядвате Господа. Казвате: „Я има Господ, я няма." Ти ще проповядваш тази Истина смело, без колебание, ще бъдеш верен на себе си. Ще проповядваш туй, което си опитал; ще проповядваш туй,

което е открито в душата ти като Истина.Ще проповядваш като този артист. Този артист представя за пример, че някой умира. Той преживява това като истина и така го представя. Този артист, който представя сцени на умиране, по-скоро умира. Като представяш, че някой умира, все ще преживееш нещо от неговото състояние. Не е лесна работа това!

Някои хора търсят лесния път. В света лесен път няма. Казвал съм и друг път: ако изберете най-мъчния път, той е най-лесният път, а най-лесният път е най-мъчният път. Да кажеш, че лесният път е най-мъчният път, това е едно противоречие повидимому. Всички съвременни хора страдат все от лесния път. Аз ще ви приведа едно малко сравнение. Допуснете, че в съвременните училища, тъй както са наредени у нас и на Запад, някой българин отива в странство и без да е следвал, купува си един диплом за инженер или за архитект. Не, знания с пари не се купуват. Човек трябва да работи, за да придобие знания. Не работи ли, получава ли знанието без усилие, ще го познаят. Ще му дадат да построи някоя линия. Първия път, преди да се е проявил, ще му повярват, че знае, но след като построи една-две линии, никой няма да му вярва. Ще му кажат: „Ти нищо не знаеш! Диплом имаш, но дипломът не съответства на знанието, което имаш.“ Друг някой може да е следвал медицина, но след като измори няколко хиляди души, знаете ли на какво ще замяза неговата медицина? Тя ще мяза на медицината на онзи средновековен лекар, който лекувал болните си по особен метод. Той ги лекувал, като им пущал кръв и отгоре им давал да пият топла вода. Всеки ден, за да изтече лошата им кръв, пущал по малко кръв. Цели 23 години наред лекувал само по този начин, но нито един от пациентите си не могъл да излекува. Запитва се най-после сам: „Как така моето лекарство не

спаси нито един болен?“ Отговаря си:„Е, нима другите лекари ги спасяват?“

Не, туй е залъгване, туй е заблуждение. Ние не лекуваме хората с пущане на кръв. В човека трябва да се внесе нещо ново. Храната е, която лекува. Храната, светлината, въздухът, обмяната с добрите хора – това ще бъде лекарството ви за в бъдеще. Срещнеш един добър човек – той е цяр. Добрият човек, святият човек ще те лекува, без да знаеш, че се лекуваш при него. Лекарите трябва да бъдат най-добрите хора. Свещениците трябва да бъдат най-добрите хора. Съдиите трябва да бъдат най-добрите хора. Офицерите трябва да бъдат най-добрите хора. Войниците трябва да бъдат най-добрите хора. Навсякъде, във всички съсловия се изискват най-добрите, най-умните хора. Казвам: като турим всички тия хора на тяхното място, ще имаме ред и порядък, какъвто светът изисква. Най-добри, най-умни, най-благородни хора се искат! Добре, но отде ще дойдат тия добри хора? – От Небето. Та и вие от Небето дойдохте. И вие ще бъдете от най-добрите. Трябва да дойдат сега други някои и да ви напомнят, че сте дошли от Небето. Вие сте забравили това. На какво мяза вашата работа? Една много красива слугиня от някое село се пазарила в града, при една много взискателна господарка. Тя била много угледно момиче. Накичила се един ден, излиза на пазара, намира своя възлюбен и забравя, че я чакат за хляб, че гювеч има на фурната. Господарката я чака, но няма я още. Иде господарят, чака и той, няма я още. Лягат си вече, но слугинята все я няма. Едва след полунощ се връща тя. И хората мязат на тази слугиня. Някой стане търговец, казва: „Искам да се осигуря!“ Господ го пратил на Земята, чака го, а той търговец станал, за осигуряване мисли. Търговията не е твоя работа. Теб Господ не те е пратил търговец да ставаш. Ти си пратен тук, на Земята, да служиш на Бога, Волята Му да

извършиш.Търговията е нещо последно, нещо вметнато в живота ти. Най-първото нещо като съзнателен човек е, че трябва да служиш на една велика идея. Тогава Господ не живее в теб. Ще Му служиш, ще се вдъхновяваш и всеки ден ще слушаш Гласа Му. Този глас е толкова хубав, толкова красив, толкова благ,толкова тих, че като го възприемеш и разбереш, умът ти се разширява, просветлява, сърцето ти се облагородява и от тебе изчезва оня дух на униние.Ти се повдигнеш, казваш си: „Има за какво да се живее!“ Не е ли този Господ в тебе, ще дойде смъртта и ще кажат хората: „Млад и зелен умря!“ – Да, без Бога зелен умира, а с Бога вечно живее.

Та сега искам всички да сте на закрито. Аз вярвам, че тази вечер ние сме на закрито. Отгоре ни има поставена една завеса. Казват: „Вие сте били на открито.“ – Не, нашият покрив беше от стъкло, а отдолу сме на зелената трева. Много хубав салон имаме тука. Ние трябва да благодарим на Бога, че Той ни е дал осветление без пари. За такова осветление в София за една вечер, само за два часа, вземат 4-5 хиляди лева. И при това даже и не е такова осветление. Ние тук ще благодарим на служителите на този салон, които са били толкоз добри, че ни го предлагат даром. Както виждате, днес салонът е много добре отоплен и осветен, пречистен е добре. Аз вярвам, че вие ще благодарите на тези, които са помислили за вас. Тъй също ние трябва да благодарим на Бога за живота, който ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за ума, който ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за доброто сърце, което ни е дал.Трябва да благодарим на Бога и за това, че ни е събрал тука. Трябва да благодарим на Бога, че е изпратил Своите светли духове да ни ръководят в пътя на живота ни. Да благодарим, че Той ни окриля със Своята Любов да живеем в Него, да Го познаваме и да Му служим.

Сега коя е основната мисъл, която трябва да носите със себе си ? – На закрито и на открито. Когато правиш Добро – крий го, а когато правиш зло – открий го, нека знаят всички! Това е закон. Сегашните хора, когато правят Добро, откриват го. Обратното трябва да бъде! Когато правиш Добро, скрий го, никой да не го знае – туй е велик закон в света. Нека само Бог те знае. Когато правиш зло, нека те знаят всички хора, за да се изправиш. Следователно лошото в живота да бъде открито за хората, а добрият живот да бъде открит за Бога.

И тъй, ние седим на открито пред хората. Хората могат да кажат много лоши работи за нас. Прави са. На открито да ни ги кажат! На закрито пък Бог ще ни каже много хубави неща. Хората ще кажат едно, Господ ще каже друго. Когато хората говорят нещо лошо за вас, вие ще кажете: „Това е на открито!“ Когато Бог вътре във вас ви каже хубавото, великото, ще кажете: „Това е на закрито!“ Тази е мисълта, която искам тази вечер да остане в ума ви.

Беседа, държана от Учителя на 23 август 1925 год., неделя, 18:00 ч., В. Търново

24 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

1. Отче наш

2. Благославяй, душе моя, Господа!

3. Молитва за плодовете на Духа

4. Молитва на Духа – на Царството

5. Добрата молитва

Лозинка за през деня:

Само Истината води към живота.

Днес за четиво ще имате: 12-а глава от Матея, 14-а глава от Лука, 10-а глава от Йоана, 5-а глава от Посланието към галатяните и 21-а беседа: Моето Царство.

Ще ви дам едно малко разяснение за Истината.

Само с нагласена цигулка и с нагласена китара може да се свири. Всеки инструмент трябва да е нагласен, за да свири. Само нагласената цигулка и нагласената китара водят към музиката. Това значи Истина. Тъй както е поставена Истината, животът – това е най-приятната песен, която можем да слушаме. Следователно при всяко нагласяване човек придобива Истината. Всяко нагласяване е Истина. Не че самото нагласяване е Истина, но само по закона на Истината се нагласяват нещата, т.е. Истината ги нагласява. Нагласяването дава условия да се прояви музиката.

И тъй, ще знаете: без сърце няма живот, без ум няма мисъл. Животът извиква сърцето, мисълта извиква ума, Любовта събужда душата от дълбокия сън, а Духът възкресява силата на живота.

Едно обяснение върху Духа: Духът – това е най-възвишеното, най-разумното у човека. То съединява нишките на живота, а тия нишки, сами по себе си, носят сила. По този закон само еднородните нишки дават сила. Силата, това е пътят на Живата Природа, чрез който път идват всичките Божии блага.

6. Гимнастически упражнения

Дадено от Учителя на 24 август, понеделник, 5:00 ч., В. Търново

ТЪРПЕНИЕ И ВЯРА

В съзнателния живот има три положения, които трябва да се поставят в ума на всеки, който иска да се развива правилно. Разбира се, тук не е въпросът за обикновените схващания, за обикновените разбирания на живота. Обикновените разбирания няма какво да се повтарят, те сами по себе си се налагат от външния, от физическия живот. Човек прекарва едновременно два диаметрално противоположни живота. От това се раждат противоречията, но в края на краищата тия противоречия пак се хармонизират. За нас са важни резултатите, а те са различни. За оня, който отива към Небето, материята се разредява, условията на живота се подобряват, там има повече светлина; за оня пък, който отива към ада, материята се сгъстява, той отива надолу, дето има тъмнина и пътят му е труден. И на едното, и на другото място обаче живеят разумни същества. На Небето живеят светлите духове, а в ада – тъмните духове. Според това, движите ли се от Небето към ада и обратно, във вас се създава известно раздвояване. Туй раздвояване се отразява в ума и сърцето ви. Когато сте свързани с Небето, вие сте под влиянието на светлите духове, преживявате техния живот, т. е. живота на Светлината; когато сте свързани с ада, вие се намирате под влиянието на тъмните духове, т. е. преживявате живота на тъмнината. Но и в двата случая този живот не е ваш. Някой ден вие сте радостни, настроението ви е повдигнато, вие преживявате живота на ангелите. На другия ден вие сте тъжни, настроението ви е понижено, вие преживявате живота на тъмните духове. Това са две различни състояния.

Ще взема един пример за пояснение на мисълта си. Да допуснем, че вие имате в кесията си 200 000 лева, с които можете да

разполагате, както и когато поискате. Вие може да бъркате в кесията си и да си служите с тия пари даже и когато не са ваши. Другото положение: да допуснем, че вие ставате гарант някому. Ако той не плати дълга си, вие трябва да платите един ден вместо него. Каква полза, че имате тия 200 000 лева в кесията си? В този случай те не са ваши. Аз казвам: гаранти не ставайте! – Нищо повече. Но трябва да знаете, че това, което оставите в касата на Бялото Братство, е една гаранция. Законът, който може да се извлече от този пример, е следният: в моята кесия, с моите пари мога да разполагам само аз. Не бъркайте в чуждите кесии, не разполагайте с чужди пари! Сега вие казвате: „Не искаме да имаме скърби." Тогава откажете се и от радостите. Щом искате радости, ще имате и скърби.

Ще ви дам друг пример. Влизате вие в един магазин с бижутерии, с много скъпоценни камъни. У вас ще изпъкне желанието да имате един от тия скъпоценни камъни. Това желание може да реализирате по два начина: или да си купите този скъпоценен камък, или да го откраднете. Но вие можете да реализирате и двете желания и да се считате истински притежател на този камък само тогава, когато сте работили за този бижутер. Тогава у вас се заражда желание да се учите, да работите, за да го спечелите. Целта на живота е именно тази – да предизвика това желание у вас. Първото положение е, че този бижутер занимава вашия ум. След това идва друго едно положение в живота: вие сте гладен, влизате в една гостилница, в която има много гозби. Гостилничарят ви показва тенджерите с всичките ястия и най-сетне той ви сипва малко от едната гозба, но само за реклама. Вие излизате от гостилницата и почвате да хвалите гозбите му. Втори път, като отидете при същия гостилничар, той ви казва: „Сега ще си платите за яденето."

И тъй, в света вие се намирате в двете положения. Най-напред у вас се заражда желание да се учите и учите много, но когато дойдете във второто положение, ще видите, че сте придобили малко. Каква ще бъде вашата изненада, като видите, че не сте забогатели от бижутера и не сте се наяли при гостилничаря? Питам: защо става така? Отговарям: ти си бедняк, ти си сирак, не можеш да платиш за този скъпоценен камък, който ти се иска, не можеш да платиш и за много гозби. Ако си бил син на някой богат баща, щеше да купиш скъпоценния камък. Следователно изводът от тия два примера е следният: ти ще тръгнеш да търсиш Баща си. Като Го потърсиш, ще Го намериш. Ако пък не си се възползвал от гостилничаря, това значи, че ти си на кривия път. Ако този гостилничар, ако този бижутер е Баща ти, тогава ти ще се опретнеш да Му работиш: или ще продаваш тия камъни в магазина на Баща си, или ще служиш в гостилницата Му. И тъй, сега вие сте или в дюкяна на бижутера, или в гостилницата. Вие можете да ми кажете: „Гостилничарят не разбира моите нужди.“ – Не, аз казвам: ти не разбираш отношенията си към този гостилничар и към този бижутер. Тогава какво трябва да направите?

Сега вие сте тук 62-ма души. Ако ви кажат да влезете в гостилницата, ще може ли всички да влезете изведнъж в една гостилница? Ще има ли тя нужда от 62-ма слуги? Ами ще има ли 62 гостилници за всеки едного отделно? Какво подразбирам под *гостилница*? – Всяко място, дето може да се служи на Бога.

Сега да дойдем до същинската задача. Вие искате да бъдете носители на Божественото учение. Можете ли да постъпите по един от тия два метода – на бижутера или на гостилничаря? Първият метод, на бижутера, е да събуди у вас желание да учите, да знаете. Вторият метод, на гостилничаря, е да възбуди вкуса на гладния. В

първия случай у нас се явява нужда да вкусим от благата, които Бог ни е дал в тоя свят. Но как да удовлетворим тая нужда? Ако не я удовлетворим, ще се чувстваме недоволни, ще има нещо, което ще смущава сърцето ни. Тогава трябва да разрешите кой е този бижутер, от който можете да вземете скъпоценния камък, и кой е този гостилничар, който ви е дал малко от гозбата си? Вие ще ги намерите. В лицето и на единия, и на другия ще видите вашия Баща. Тогава само вие ще разрешите въпроса по същество. Това значи, че трябва да се намерят същинските отношения между Бога и нас.

И тъй, първият въпрос, който трябва да разрешите, е да определите отношенията си към бижутера, т. е. към Живата Природа, от която ще черпите знания и мъдрост. Вторият въпрос е да придобиете Любовта, която трябва да носите в света. Тя е Любовта на гостилничаря. Всеки човек, който иска да проповядва Божественото учение, трябва да бъде богат. В ума ви трябва да бъде складирано най-голямото богатство. Също и в сърцето ви трябва да бъде вложено най-доброто ядене. Всеки от вас трябва да стане богат.

Вие всички минавате за ръководители – ръководители в най-широк смисъл на думата – на себе си и на другите. Ако придобиете знание, знанието ви трябва да има поне отчасти малко приложение. Във всички хора има един вътрешен егоизъм, но вие трябва да обръщате и на другите толкова внимание, колкото и на себе си. Вие трябва да знаете, че хората, които идват при нас, са от разни категории. Те са като животни: един е като вълка, друг е като лисицата, трети е като змията, четвърти – като гълъба, и пр. За да ги задоволите, вие трябва да им дадете онова, от което имат нужда. На вълка трябва да дадете една овца. Вие ще възразите: „Имам ли право да давам овца на вълка?“ Вие как постъпвате в такъв случай? Казвате: „Ние нямаме право да даваме на вълка да яде овци.“ Теоретически е

право, но фактически вършите тъкмо обратното: давате овцата в устата на вълка.

Сега ще ви дам друг пример. Аз искам да възпроизведа една ябълка и за тази цел посаждам няколко семена от нея. Вие казвате:„Защо посадихте тези семенца да изгният в земята?“ Аз ви отговарям: ако едно семе от посетите в земята изникне, то компенсира жертвата на ябълката. С този пример аз изнасям само значението на мъчнотиите, на страданията в света. Вълкът, това са мъчнотиите в света. Всъщност вълкът не може да изяде овцата, защото в Природата съществува един закон, че туй, което се изяжда, повече се размножава. Ако вълците се бяха отказали да ядат овцете, овцете щяха да намаляват. Значи докато съществуват мъчнотиите и страданията в света, знанието на Земята ще се увеличава. Вземете за пример последната война, която стана. Тя причини много вреди, но и ползите от нея са грамадни. Страданията в този живот ви причиняват много болки, но те са необходими за бъдещия ви живот. Те ни донасят много блага. Павел казва: „Днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещите ни блага.“

Всеки от вас трябва да има правилни отношения към Живата Природа, т. е. към Бога. Те трябва да бъдат напълно естествени, а не пресилени. Само тогава ще имате вътрешна свобода, вътрешен мир. Ако още не сте придобили тази вътрешна свобода и този вътрешен мир, това да не ви обезсърчава. Защо? Защото и мирът, и свободата са на степени.

И тъй, благото, което искате от Бога, ще ви се даде. Но кога? – Само когато имате вяра и търпение. Вярата може да се придобие отвън, тя отвън се дава, но вие трябва сами да придобиете търпението. Тогава от вас търпението, от мен вярата. Аз не мога да ви дам търпение, но вяра мога да ви дам. Ако питате за нещо: „Ама кога ще

бъде това?“, вие сте нетърпелив човек. Ти няма да туряш в ума си мисълта, дали това нещо ще бъде сега, или след един милион години, защото един милион години може да се съберат в една минута и една минута може да се разтегли в един милион години. Да допуснем, че имам желание да ви дам една круша, но вие ме нахуквате и аз я скривам. Повторно ви я давам, но вие пак ме нахуквате и аз пак я скривам. Значи, за да получите крушата, не хукайте[202]. Вие сте причината, задето не ви давам крушата. Благост и търпение трябва да имате! Не трябва да ми напомняте постоянно за крушата. Ако ми напомняте за нея, аз ще я туря в торбата си. Всяко благо носи първият ден. Кой е този първи ден? – Дните на Небето не се броят тъй, както на Земята. Всеки ден носи едно велико благо. Аз бих желал всеки от вас да има в ума си мисълта: „Днес Слънцето изгря заради мен! Днес почувствах какво значи човек да бъде роден от Божествения Дух!“

На този събор аз бих желал да изгрее Слънцето на вашия ден. Това е първото нещо. Второ: да ви се даде крушата. Но за тази цел трябва да имате търпение. Вярата ще дойде, а пък и най-малкото нетърпение, което човек проявява, може да стане причина да не му се даде определеното за него благо. Нетърпеливият човек е човек със слаба вяра и със слаба любов. Търпението показва степента на нашата любов. Това е един ключ и ето, аз ви го давам. Вие ще го турите на 100 ключалки, но трябва да знаете, че този ключ може да отвори само една ключалка. Може да опитате всички ключалки, за да намерите съответната за този ключ ключалка.

Сега аз забелязвам, че вие сте направили известен напредък. Ония стъпала, които сте направили там, долу, показват вашия растеж. Вие ги направихте, без да ви се каже колко трябва да направите, а това

[202] Хукам (ост.) – викам ху подир някого, обикновено подир животно, за да го изплаша или изпъдя.

изразява напредъка във вас. След това ги боядисахте с бяла боя, а белият цвят е хубав, той е символ на чистотата.

Аз препоръчвам на всички ръководители да проучват добре Библията. Ще я прочетете един, два, до три пъти през годината. Ще прочетете и всичките ми беседи и ще си извадите от тях бележки на по-главните мисли и закони. Важно е да се види какво приложение може да имат тия закони за всеки едного от вас. Когато вършите тази работа, ще ви посетят отгоре по-напреднали ученици, а може да ви посетят и по-напреднали братя. И аз ще присъствам при вас с една лампа. Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божественият огън, който постоянно се сгъстява и усилва. Вие ще скачате от този огън, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от тоя огън. Туй не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда. Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да бъдете носители на великото, благородното и мощното в света. Наистина, има противоречия в живота, но те не са само за вас; такива има и за най-напредналите братя. Противоречия имаше и за Христа. Е, добре, ако за главния Учител имаше такива противоречия, та за вас ли, малките ученици, няма да има? Божията Правда е абсолютна! И вашите противоречия са на степени. Бог не раздава благата сам, а ги дава на други да ги раздават и те ги раздават в изобилие. Когато се дойде до страданията, Бог сам ги раздава и тогава е много внимателен. Той дава от тях на всеки едного само толкова, колкото може да носи. Да, Бог е много внимателен спрямо нашите страдания! Щом знаете, че това е тъй, и вашите отношения към другите хора трябва да се изяснят, да бъдат правилни. Когато видите, че някой страда, вие обикновено казвате: „Кармата му е такава.“ – Да, може кармата му да е такава, но ние трябва да му помогнем, за да се освободи от тази карма.

И тъй, ако искате да бъдете работници, от тук трябва да започнете – с търпение и вяра. Засега достатъчно е това, което ви говорих. Идущия събор ще продължим оттук нататък. Вие живеете в един свят с нов ред и порядък, но още не сте ликвидирали със стария си живот. Затова именно ние още не можем да отрежем пъпа ви. Разбрахте ли? Туй, което не сте разбрали, ще дойде Духът на Истината и Той ще ви научи.

Сега, като излезете вън, разпределете всички братя и сестри на групи и им предайте това, което ви говорих. Направете един малък опит. Кажете им: „Учителя ни каза нещо, което ще предадем и на вас." Давам ви тази работа да я свършите до обяд.

Беседа, държана от Учителя на 24 август 1925 год., понеделник, 9 ч. сутринта, В. Търново

ОСНОВНИ ЗАКОНИ

Има три положения на съзнателния живот, които трябва да се държат в ума на всекиго, който иска да се развива правилно. Разбира се, не е въпрос тук за обикновените схващания на живота Обикновените разбирания няма какво да се повтарят, те се налагат от външния физически живот. Човек прекарва едновременно два диаметрално противоположни живота. В тях има противоречие, но в края на краищата тия противоречия пак ще се хармонизират. Важни са резултатите, а те са различни. За оня, който отива към небето, материята се разредява, условията се подобряват, там има светлина; а пък за оня, който отива към ада, материята се сгъстява, той отива надолу, дето има тъмнина и пътят му е труден. И в едното, и в другото място живеят същества разумни. Обаче в първото място, на небето, живеят светли духове, а в другото място живеят тъмните духове. Туй раздвояване се отразява във вашия ум и във вашите настроения. В първия случай вие сте свързани с небето, а във втория – с ада. Под влиянието на светлите духове вие преживявате техния живот – живота на светлината, а под влиянието на тъмните духове вие преживявате живота на тъмнината. Но и в двата случая животът е вън. Великден вие сте радостни, настроението ви е повдигнато, вие преживявате живота на ангелите, а в друг ден вие сте тъжни, настроението ви е понижено: вие преживявате живота на тъмните духове. Това са две състояния. Да вземем друг пример за пояснение: ако вие имате в кесията си 200 хиляди лева, които са ваши, може да разполагате с тях, както искате Може да си служите с тях, даже и да не са ваши. Другото положение е, когато ставате гарант на някого, вие трябва да платите един ден за него, ако той не ги изплати. Аз казвам:

Гаранти не ставайте, нищо повече! Но трябва да знаете, че и обогатяването, което имате, от Бялото Братство е една гаранция. Законът е: в моята кесия мога да бъркам само аз, и тогава не бъркайте в чуждите кесии. Сега вие казвате: „Не искаме да имаме скърби.“ Ако не искате да имате скърби, тогава откажете се от радостите. Щом искате радости, ще имате и скърби.

Друг пример ще ви дам. Вие влизате в един магазин за бижутерия. Там има много скъпоценни камъни. У вас ще изпъкнат две желания. За да имате един от тези скъпоценни камъни, трябва или да го вземете, или да го откраднете. Но и двете тези желания можете да ги реализирате, след като сте работили за този бижутер. Само тогава вие ще спечелите. Тогава се заражда във вас желание да се учите. И целта на живота е да ви предизвика това желание. Първото положение е, че този бижутер занимава вашия ум Сега идва второто положение, вие сте гладен, влизате в една гостилница, дето има много гозби. Гостилничарят ви показва своите тенджери и най-после той ви сипва малко само за реклама. Вие излизате от гостилницата му и почвате да хвалите неговите гозби. Така той постига целта си. Втори път като отидете при него, той ще ви каже: „Ще си платите за яденето.“ Сега в света вие сте в първото положение, защото у вас се заражда желание да се учите. А когато бъдете във второто положение, вие ще придобиете малко. Но какво ще бъде вашето положение, ако не сте забогатели от бижутерия и не сте се наяли при гостилничаря? Аз питам: Защо е станало това? И отговарям: Защото ти си бедняк, ти си сирак, не можеш да платиш за този скъпоценен камък, който се иска. Ако си бил син на някой богат баща, щеше да купиш скъпоценния камък. Следователно изводът е: ти ще тръгнеш да търсиш баща си. И като го потърсиш, ще го намериш. А пък ако не си се възползувал от гостилничаря, това

значи, че ти си на крив път. Но ако този гостилничар е баща ти, тогава ти ще се опретнеш да работиш на баща си; или ще продаваш тия камъни в магазина на баща си, или ще служиш в гостилницата му. И тъй, сега сте или в дюкяна на бижутера, или в гостилницата. Но ти може да ми кажеш:“ Гостилничарят не разбира моите нужди.“ Но аз казвам: И ти не разбираш своите отношения към този гостилничар и към този бижутер. Тогава какво трябва да правиш?

Вие сте сега 62 души. Аз ви казвам: Влезте в гостилницата.

– Може би да няма толкова гостилници.

Ще има, ако всеки влезе в специална гостилница.

Сега да дойдем до съществената задача. Вие искате да бъдете носители на Божественото учение. Можете ли да постъпите както бижутера? Има два метода. Първият е – кажи на този бижутер: „Събуди се у вас желание да знаете.“ Вторият метод е метод на гладния. Възбудите неговия вкус. В първия случай се явява нужда в тоя свят да вкусите от благата, които Бог е дал. Но как да удовлетворите тая нужда? Ако нея удовлетворите, вие ще се чувствате недоволен, или ще има нещо да смущава сърцето ви. Тогава трябва да разрешите кой е този гостилничар, който ви е дал малко от гозбата си. Вие ще намерите, че той е вашият баща. Тогава вие ще разрешите въпроса по същество. Това значи, че трябва да се намерят същинските отношения между Бога и вас. И тъй, първият въпрос е отношението ви към бижутера, а вторият въпрос – любовта, която трябва да носите в света. Тя е любовта на гостилничаря. Всеки човек, който иска да проповядва Божественото учение, трябва да бъде богат. В ума ви трябва да бъде складирано най-голямото богатство, също и в сърцето ви трябва да бъде вложено най-доброто ядене. Всеки от вас трябва да стане богат.

Вие всички минавате за ръководители, трябва да придобивате знание, а знанието трябва да има поне отчасти, поне малко приложение. У всички хора има един вътрешен егоизъм, но вие трябва да обръщате и на другите толкова внимание, колкото и на себе си. Трябва да знаете, че хората, които идат при вас, са от разни категории. Те са като животни: един е като вълка, друг като лисица, трети като змията, четвърти като гълъба и пр. За да ги задоволите, вие трябва да им дадете от онова, от което имат нужда. На вълка трябва да дадете една овца. Но ще кажете: „Имам ли право аз да давам овца на вълка?" Вие как постъпвате в такъв случай? Ще кажете: „Нямам право." Теоретически казвате, че нямате право, но фактически го вършите – давате овцата.

Сега ще ви дам друг пример. Аз искам да възпроизведа една ябълка и посаждам няколко семки от нея. Вие ще кажете: „Защо да загинат тия семки в земята?" А пък аз казвам: Ако една семка от посетите в земята поникне, тя компенсира жертвата на ябълката. В този пример аз изнасям само мъчнотиите. Вълкът, това са мъчнотиите в света. Всъщност вълкът не може да изяде овцата в природата, защото в природата съществува един закон, че туй, което се яде, то повече се размножава. Ако вълците се бяха отказали да ядат овцете, овцете щяха да намаляват. Значи, докато съществуват мъчнотиите и страданията, знанието се увеличава на земята. Вземете за пример и тази война, която стана. Тя причини много вреди, но ползата от нея е грамадна. Страданията в този живот ви причиняват много болки, но те са необходими за бъдещия ви живот – те ще ви донесат блага. Павел казва: „Днешните страдания не могат да се сравнят с бъдещите блага."

Всеки от вас трябва да има правилни отношения към живата природа, те. към Бога. Те трябва да бъдат напълно естествени, а не

пресилени. И тогава ще имате вътрешна свобода и вътрешен мир. Но ако не сте добили тази вътрешна свобода и този вътрешен мир, това да не ви обезсърчава. Защото и мирът е на степени.

И тъй, благото, което искате от Бога, ще ви се даде, но кога? – Само когато имате вяра и търпение. Вярата може да се придобие отвън, но вие имате нужда от търпение. Тогаз от вас търпение, а от мене вярата. Аз търпение не мога да ви дам, но вяра мога да ви дам. Питате ме: „Кога ще бъде това?“ Вие сте нетърпеливи. Трябва да турите в умовете си тази мисъл: Дали сега ще бъде, или след един милион години, не е важно, защото един милион години може да се съберат в една минута.

Да допуснем, че аз имам желание да ви дам една круша, но вие ме нахоквате и аз скривам крушата. Втори път искам да ви я дам, но вие пак ме нахоквате и аз пак я скривам... Значи, за да получите крушата, не хокайте. Вие сте причината, дето не ви давам крушата. Благост и търпение трябва да имате. Не трябва да ми напомняте постоянно за крушата, защото, ако ми напомняте за нея, аз ще я туря в торбата.

Всяко благо носи първият ден. Но дните в небето не се броят както на земята. Всеки ден носи едно велико благо. Аз бих желал да ви кажа една мисъл: Днешният ден изгря заради мен, днес почувствувах какво значи човек да бъде роден от Божествения Дух. В този събор аз бих желал да изгрее вашият ден. Това е първото нещо. Второто е да ви се даде крушата. Но за тая цел трябва да имате търпение. Вярата може да дойде, а пък малкото нетърпение, което може да проявите, може да стане причина това благо да не ви се даде. Нетърпеливият човек е човек със слаба вяра, със слаба любов. Търпението показва любов.

Ето ви един ключ. Това е ключът – търпението. Вие ще го турите в сто ключалки, но трябва да знаете, че този ключ може да отвори само една ключалка. Може да опитате всички ключалки и да намерите тази ключалка. И тъй, първото нещо – търпение! Второто нещо – да изградите днешния ден.

Сега аз забелязвам, че вие сте направили известен напредък. Ония цапала, които сте направили долу, показват вашия [...] напредък. Вие ги направихте, без да ви се каже, и ги намазахте с бяла боя, а белият цвят е хубав цвят.

Сега ще ви препоръчам: Всичките ръководители да научите добре Библията. Ще я прочетете един-два-три пъти. Ще прочетете и всичките ми беседи и ще си извадите от тях бележки за главните мисли и законите. Важно е да се види какво приложение на тия закони може да направи всеки от вас. Когато вършите тази работа, ще ви посетят по-напреднали от вас ученици от горе, а може да ви посетят и по-напреднали братя. И аз ще присъствам при вас с една лампа. Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божественият огън, който постепенно се сгъстява, и вие ще скачате, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от този огън. Туй не е за наказание, а да се възстанови Божествената Правда. Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да носите Великото на вашите по-малки братя. Наистина има противоречия в живота, но те не са само за вас, има такива и за по-напредналите братя. Противоречия имаше и за Христа. Е, добре, ако главният Учител имаше такива противоречия, та вие, малките ученици, няма да имате! Божията Правда е абсолютна. И вашите противоречия са на степени. Бог раздава благата не сам, а ги дава на другиго, да ги раздаде в изобилие. А когато дойде за страданията, Бог ходи сам да ги раздава и тогава е много внимателен. Той дава от тях

само толкова, колкото всеки от вас може да носи. Да, Бог е много внимателен спрямо нашите страдания.

И вашите отношения към другите трябва да се изяснят. Когато видите, че някой страда, вие обикновено казвате: „Кармата му е такава.“ Да, може кармата му да е такава, но вие трябва да му помогнете, за да се освободи от тази карма.

Сега, ако искате да бъдете работници, оттук трябва да започнете Засега достатъчно е това, което ви казах. В идущия събор ще продължим оттук нататък. Вие живеете в един свят с нов ред и порядък, но вие още не сте ликвидирали със стария живот. И затова ние не можем още да отрежем пъпа ви. Разбрахте ли?

(*Отговор: Разбрахме.*)

А туй, което не сте разбрали, ще дойде Духът на Истината и Той ще ви научи.

Сега разделете се всички братя и сестри на групи и им предайте това, което ви говорих. Направете един малък опит. Кажете им: „Учителят ни каза нещо, ще ви го предадем на вас.“

Тази работа ви давам да се свърши до обед.

Беседа, държана от Учителя на 24 август 1925 г., преди пладне, в горницата по време на събора във В. Търново пред ръководителите и други братя

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

Ще ви прочета 18-а глава от Евангелието на Матея.

„Ако се не обърнете и не бъдете като децата, няма да влезете в Царството небесно.“

Това е едно много ясно положение за вас, но не е приложено. Вие казвате:„Ние го разбираме.“ Да, разбирате го, но опитайте се да го приложите! За пример сега аз гледах от прозорците: като се вдигнахте да дойдете тук, дигнахте прах до 20 м височина, който после сами ще гълтате. Вие не стъпвате на пръсти, не вървите полекичка, а бързате, всеки тича да заеме първото място. Като се яви малко вятър, този прах ще навлезе в устата, в дробовете ви, ще се яви кашлица, неразположение. И след всичко това ще кажете: „Неразположен съм нещо.“ Този прах е на мястото си, но след дъжд, обаче сега не е време за дъжд, защото, щом дойде дъждът, ще развали нашето събрание и тук не ще можете да седите. Та първото нещо: като идвате тук, ще стъпвате на пръстите си полекичка, внимателно, да не вдигате прах – нищо повече. На какво мязате вие? Ще ви дам един пример. Аз съм виждал някой учен, завършил два факултета: върви по прашния път, бърза, разисква философски въпроси, но вдига прах наоколо си, гълта го, а после кашля, киха. Той трябва да върви съобразно мисълта си: каквато е мисълта му, такова трябва да бъде и движението на краката му. Вие трябва да обръщате внимание на това как ходите, защото според вървежа си вие издавате скритото във вас, вашия недъг.Вие вървите тъй, малко изкривени, ребром, но с това се издавате. Човек трябва да върви прав. Като направи едно движение, в него да се забелязва пластичност. Той трябва да бъде като кораб, който като се издига и слага по повърхнината на водата, да образува

онези, кривите линии, да прави движения ту на една, ту на друга страна, но тия движения да бъдат гъвкави, пластични. Каквито са движенията на вашето тяло, такава ще бъде и мисълта ви. Ако движенията ви са гъвкави, пластични, и мисълта ви ще бъде гъвкава, пластична. Казвате: „Е, това е физическо.“ Да, но физическото е резултат на духовното. Забелязвам, някой писал едно писмо. Започнал най-първо много внимателно, отчетливо, но после е станал по-невнимателен, започва да зацапва, да прави грешки и се извинява: „Ще ме извините, направих много грешки, зацапах, защото снощи свещта ми догаряше, та не се виждаше добре.“ Казвам: това не е извинение, ти не трябва да пишеш никакво писмо вечерно време. Като изгрее Слънцето, тогава ще напишеш писмото си. На когото и да пишеш, ще знаеш, че пишеш като за Господа, като за ангелите – ще се научиш на чистота.Ангелите са същества на абсолютната чистота, на ред и порядък. Сега за пример вие искате да живеете като тях, но щом влезете в това училище, много пъти ще плачете, много пъти упражненията ви ще бъдат задрасквани, ще ги връщат и един, и два пъти. Това трябва да знаете! Всеки живот е един Божествен ден и когато не напишете упражнението си добре, постоянно ще повтаряте програмата си.

Сега въпросът е да станете като малките деца. Като кои деца? Като глупавите деца ли? – Не, като разумните деца. Майката за пример казва на своето разумно дете: „Хайде, мама, вземи тази стомничка!“ – „Сега, мамо.“ – скача, взема стомничката и отива за вода. „Друго нещо мога ли, мамо, да направя?“ – „Хайде сега донеси малко дръвца!“ То веднага отива, донася дръвца. Разумното дете никога не пита защо все него пращат. Напротив, то казва на майка си: „Мамо, прати мене да услужа.“ И наистина, то всякога услужва. Вас, като ви пратят един-два пъти да услужите нещо, на третия път

казвате: „Само аз ли ще ходя за вода?“ Сега за пример кой ходи тук за вода? Вие казвате: „По-културните братя не бива да ходят за вода.“ Тъй е, по-учените братя не бива да ходят за вода, но по-простите – могат. Щом мислите тъй, това е в реда на нещата и в света. Тогава и вие мислите като хората от света. В такъв случай какво ново има във вас, което да ви отличава от светските хора? Като казвам, че всички трябва да ходите за вода, не значи, че ако отида аз да донеса една стомна вода, ще стана по-добър, но аз, който съм завършил два факултета, ако отида за вода с онова дълбоко убеждение, с онова смирение като у малките деца, то като донеса стомната с вода, в мене ще дойде една нова свещена идея, която ще влезе във водата. Че как мислите? Тия свещени идеи могат да влизат в стомните! И който пие от тази стомна, ще възприеме една от тия свещени идеи. Аз ще отида някой ден да донеса една стомна вода и вие, като пиете от нея, ще видите какви нови идеи ще влязат във вас. Ако вие ме заставите да сторя това, аз няма да отида, но ако направя това нещо с дълбокото убеждение, че трябва да донеса вода, като пиете от тази вода, ще видите какви нови идеи, какви нови убеждения ще почерпите от нея. Трябва да направя това нещо и аз, но как? – С онова дълбоко вътрешно убеждение, че като носят всички вода, и аз да донеса. У мене трябва да дойде онова непринудено желание, онзи дълбок свещен подтик – да донеса една стомна вода.

Това значи да бъдем като онези малки, разумни деца. Не казвам, че у вас няма доброто желание да направите това или онова, но вие считате, че известни идеи са за предпочитане пред други. Като дойде да служим на Бога, всички идеи имат еднаква тежест. Защо? Защото в една машина и малката вида, и голямата вида*[*Вида (от *видиа) (нем.) – режещ и пробиващ инструмент – стругарски нож или свредел.*] могат да причинят еднаква вреда. Някой път малката вида може да

причини по-голяма опасност, по-голяма вреда, отколкото голямата, но има и обратни процеси. Някой път малката вида струва повече, отколкото голямата. Като дадеш на някой майстор да поправи тази малка вида, той казва: „С такива малки работи не се занимавам, трябва да платите повече.“ Мъчно се правят малките работи! За тях се изисква по-голям майстор. Големите работи и циганин може да направи, но за малката вида, за онази малка, деликатна част, всеки не може да се заеме, нея само големият майстор може да хване и поправи. Някой път една малка, микроскопическа постъпка ни струва по-скъпо, причинява по-голяма пакост,отколкото голямата. За големите неща ние сме съвършени, с чукове можем да ги поправим, лесно ги дяламе, но за малките неща се изисква голям майстор.

„И който приеме едно таквоз дете в Мое име, Мене приема.“

Какво разбирате от този стих? Как трябва да се приеме такова едно дете – вътрешно или външно? – Вътрешно. Такива деца някой път се изпращат от Небето да посетят Земята и като дойдат, запитват: „Мога ли да дойда у вас, да ви погостувам една седмица?“ Туй дете е много разумно. Като ви дойде на гости, ще ви свърши много работа: каквото поискате, ще направи. Ти го погледнеш и си кажеш: „Не е това дете, което очаквам, не мога да го приема.“ Ти не приемаш това свещено дете, но с това изгубваш много. Като си замине то, ти почувстваш една болка и си казваш: „Не направих добре.“

„Който съблазни едного от тези, малките, които вярват в Мене, за него по-добре би било да се окачеше на врата му камък воденичен и да потънеше в дълбините на морето.“

Една от големите погрешки се крие тук именно, че някой път ние можем да съблазним и другите. Тогава? Именно от това трябва всички да се пазите.

Аз мисля тази вечер да ви говоря върху християнската етика, как трябва да постъпва човек в живота си.

„Горко на света от съблазните!“

„По-добре е ти да влезеш в живота хром[203] *или клосен,*[204] *а не с две ръце и с две нозе да влезеш във вечния огън.“*

„И ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли от себе си; по-добре е ти с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен.“

Христос под думата *око* е подразбирал всички навици, създадени в нас от миналото. Ако аз кажа на един вол, че докато не отреже своята опашка и не я хвърли, никога няма да стане човек, какво ще ми каже той? Ще каже: „Тази опашка ми трябва, аз с нея се браня от мухите. Тази опашка ми е нужна, дадена ми е от Бога.“ Питам: като човек той ще има ли нужда от тази опашка? – Няма. Е, да допуснем сега, че ти имаш това завистливо око, с което виждаш навсякъде кому какво е дадено – какво ще те ползва то? Добре, ти си християнин, влезеш някъде, но с това око виждаш само лошите работи: кой къде седнал, кой взел първото място, кой седнал на плюшен стол, с какви дрехи бил облечен и т. н. – какво те ползва всичко това? Човек възприема с такова око всички тия работи, напълва ума си само с такива мисли и почва да критикува всичко, което вижда. Той не вижда хубавите работи. Какво добро ще допринесе с всичко това за себе си? В дадения случай за себе си той е точило, нищо повече. Ако аз стана едно точило и изтривам ръждата на хората, това в дадения случай е добро за тях, но за мене, като човек, не е добро – аз имам друго предназначение, ще загубя правата си посока. За точила има хиляди други хора, по-способни, нека те извършат тази работа!

[203] Хром (ост.) – куц.
[204] Клосен (арх.) – недъгав.

Господ не ме е пратил да бъда точило в този свят, нито пък вас е пратил да бъдете точила. Та в този смисъл всички онези непотребни навици трябва да се отрежат и да се изхвърлят навън. Те са като онези дяволски нокти, тъй наречените мазоли, брадавици, които, за да ги отрежеш, трябва да ги изтръгнеш от корен, иначе не можеш да ходиш.

„Гледайте да не презрете едного от тези, малките!“

„Ако един човек има сто овци и се изгуби една от тях, не оставя ли той деветдесет и деветте в гората и отхожда да търси едната?“ Христос цитира този стих като факт от живота. Така правят и овчарите.

„И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече, нежели за деветдесет и деветте неизгубени. Това не е волята на Отца вашего, Който е на небеса, да погине един от тези, малките.“ Под *малките* подразбирам въплътените души, които са дошли на Земята да се спасят. Хубаво, дойде някой тук и вие му казвате: „Не можеш да се спасиш, върви си!“ Вие много бързо решавате въпросите. Добре е човек да решава бързо, но само в някои случаи; а някога не е добре. Защо? Защото щом решаваш бързо, и за тебе ще решат бързо. Щом решаваш медлено,[205] и за тебе ще решат медлено.

„Ако ти съгреши брат ти, иди и изобличи го между тебе и него самичък!“ Знаете ли защо трябва да отидеш самичък? Онзи ученик, който се заема да скрибучи на своята цигулка, трябва да се отдели някъде самичък да свири, никой да не го чува. Чували ли сте такова скрибучене на цигулка? Този ученик си свири, а тебе ти дотяга да го слушаш. Ето защо, понеже ти ще споделиш с този твой брат горчиви думи, а може и да се поскарате, идете надалече, двама само да сте, никой да не ви чува. Ако има трети, и той ще се намеси, а това ще

[205] Медлено (рус.) – бавно.

обърка работата. Иди при брата си и насаме го изобличи! Той ще те изобличи, ти ще го изобличиш и тъй ще се свърши въпросът. Така е по-хубаво. Онези, които имат право да правят бележки, това са пророците, изпратени от Бога. Само те имат право да изобличават, да правят общи бележки. Знаете ли колко пророци са бити за това? Трябва да знаете, че за всеки човек, който не знае да изобличава, Господ казва: „Я му дайте един хубав урок!“ Трябва да знаеш как да изобличаваш. Ако направиш една малка погрешка в изобличаването, ще ти дадат един добър урок, за да знаеш как да изобличаваш.

„Ако те послуша, спечелил си брата си.“ – Значи при брата си ще отидеш сам.

„Но ако те не послуша, вземи със себе си още едного или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели.“ – Значи при първия опит сам ще отидеш, при втория опит – с един или двама братя, тъй че двама или трима ще бъдете.

„Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата; че ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник или митар.[206] – Значи има три фази: най-първо ще отидеш сам, после ще отидете двама или трима, след това ще отидете при църквата и така те ще решат въпроса.

„Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ – Тъй ще бъде за всеки едного, който постъпва съобразно Божия закон.

„Тогаз пристъпи Петър при Него и рече: „Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми, да му прощавам, до седем пъти ли?“ Петър излиза измежду дванадесетте ученици като старши брат и запитва Христа до колко пъти да прощава на брата си. Умно постъпва той. Умен човек е, осигурява се.

---

[206] Митар (църк.) – лице, което е събирало данъците в Юдея.

„Казва му Иисус: „Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.“ Петър, като пресметна, казва: „Много е това, на седемдесет места по седем!“

„И смили се господарят над тогози слуга, пусна го и прости му заема.“ Христос привежда един пример от древността за един древен цар, който е постъпил така. Тоя пример не е измислен. Съществувал е този разумен цар. Понеже този слуга нямаше да си плати дълга, позволи господарят му да продадат него, жена му и децата му и всичко, що имаше, и дългът да се плати. Падна прочее слугата пред него, кланяше му се и думаше: „Имай търпение към мене, и ще ти платя всичко!“

„Така и Отец Мой Небесни ще стори с вас, ако не простите от сърцата ваши всеки на брата си прегрешенията.“ – Тук Христос засяга един кармически закон. Между хората съществуват не само обикновени отношения, но и кармически отношения, кармически връзки.

Аз ще приведа само някои извадки от прочетената 18-а глава. Казва се, че Бог е Светлина. Бог не само че е Светлина, но Той произвежда светлината, проявява се в светлината. Всеки човек, който иска да борави със светлината, трябва да разбира законите ѝ. Светлината си има свои начини, методи, по които действа. Тази светлина, която действа във физическия свят, тази светлина, която действа в Духовния свят, и тази светлина, която действа в Умствения свят, се различават по своята сила, по своята интензивност. Светлината, както и всички други сили, може да се подпуши, да стане натрупване. Това става и в хората и тогава се образува туй вътрешно горене, което ги изсушава. Някои хора са нервни по причина, че светлината в тях е подпушена. В тях се образува вътрешно електричество. Тези хора стават сухи, слаби като куки, много нервни,

много нетърпеливи – подпушили са светлината. Ти не можеш да търпиш някого – това е подпушване. Ти не можеш да изслушаш някого – това е подпушване. Изслушвай го, изтърпи го, ще има време и ти да говориш. Ако разбираш законите, ти всякога можеш да говориш. Кои закони? – Законите на говора. Силният извор всякога може да се прояви повече, отколкото слабият. На силния извор всеки може да отвори път, а онзи, слабия извор, от който водата едва цицирика, и децата могат да го подпушат. Той се оплаква на хората и казва: „Кажете на тези деца да не ме подпушват, да ме оставят свободно да си върша работата!“ А този, големият извор, казва: „Аз и тези деца мога да нося.“ Големият извор задига всички прегради. Той казва: „Всеки, който се опита да ме спре, ще бяга далече от мене.“ Това е силният човек. Силният човек е като големия извор. Ученият човек е силен човек, ти ще бягаш от него. Ти не можеш да го подпушиш. Той всичко може да аргументира. Всеки може да подпуши малкия извор. Следователно при големия извор ти ще бъдеш разумен – да не го подпушваш, защото сам ще си причиниш вреда. Но и малкия извор не подпушвай, защото той може да образува локва и пак ще причини вреда. С това ти нищо не печелиш, но само правиш пакости. Бъди благоразумен, пусни извора в себе си!

Законът, който може да извадите от този пример и да го приложите в живота си, е следният: силните желания, силните мисли, силните чувства, които излизат от дълбочината на вашата душа, това са силни извори, Божествени извори. Не туряй никаква преграда на тези Божествени подтици. Дай им ход да се проявят! За тях няма да даваш никакъв отговор. Дойдат някои при тебе, питат те: „Защо си допуснал този извор да тече в тебе?“ Ти ще им кажеш: „Това е изворът, който извира от мене. Той кара воденици, аз не трябва да го спирам. Той ще си тече, а аз спокойно ще си продължавам пътя.“ –

„Ама винтове трябва да му се турят!“ – „Елате вие да турите тези винтове.“ Тук, преди години, имахме един много религиозен брат, който казваше: „В името на Иисуса Христа аз мога да направя всичко.“ Той имаше много планове. За пример имаше един план да вземе една кандилница, да ходи из Търново и да кади. Обаче това не направи. Един ден му идва друга една идея – да опита силата си. Как? Един ден, при обиколката си из Търновско, като минава през село Беброво, излиза срещу него един голям бик. Този брат хваща бика за рогата и казва: „В името на Иисуса Христа аз ти заповядвам да се махнеш!“ Този бик не познава думите „в името на Иисуса Христа“, поваля светията на земята и го рови в праха. Идват други двама души и едва го спасяват. Какво трябваше да направи той? – Той трябваше най-първо да опита силата си на един малък бик, че после на по-голям, на по-силен. А той изведнъж отиде срещу големия бик. Обаче бикът излезе по-силен. Всяка ваша силна мисъл е един голям бик, който излиза насреща ви. Не я бутайте, оставете я настрана! Нека си ходи из горите, нека си върви из своя път. Остави силната мисъл сама да се реализира. Слабите изворчета са най-добри за вас, използвайте ги разумно! И в тях има сила.

И тъй, при реализиране на вашите мисли, чувства и желания, пазете следния закон: не подпушвайте светлината на вашия ум! Щом я подпушите, ще се яви съмнение в душата ви. Аз гледам: мнозина са повярвали в Бога, но срещне ги някой и, от своя страна, иска да ги наставлява да вярват. Онзи, който наставлява хората във вярата, трябва да разбира степените на вярата като разумни сили. Той сам трябва да разбира в какво седи степента на вярата. И тогава, като обяснява на другите хора или на някой брат, да може да им я предаде. Първо, ти трябва да си способен да предадеш вяра на някой човек. Ти не можеш да предадеш вяра на когото и да е, който няма търпение.

Щом не търпи, не се опитвай да му говориш за вяра, говори му други работи. Щом придобие търпение, тогава можеш да му говориш за вяра. Имайте предвид едно правило за себе си: без търпение не можете да приложите нищо. Вие искате да приложите някои неща, но не успявате. Защо? Защото нямате търпение. В окултната наука има методи, ред правила за придобиване на търпение. За пример да вземе човек едно огледало и да се гледа в него 5-10-15 минути, до половин час. Седели ли сте вие толкова време пред някое огледало? Ако се гледате толкова време в едно огледало, ще се хипнотизирате. Щом се самохипнотизирате, никой не ще може да ви събуди. Какво трябва да направите? Като започнете опита, ще си кажете: „Като направя опита, след два часа ще се събудя." Само така ще пристъпите към опита. Постъпите ли така, разумният закон вече действа. Като паднеш в този летаргически сън, ще дойдат разумните същества да пазят тялото ти и след два часа ще те събудят. Ако не ги предупредиш, те ще мислят, че ти си силен човек, някой Велик Учител, и ще те оставят сам да се събудиш. В това време ще дойдат други същества, ще те оберат и след няколко часа може да се събудиш, но ще бъдеш вече един хилав човек.

Значи вие няма да се подпушвате! Всякога ще се стараете да имате едно добро разположение на духа и една непоколебима вяра. Вяра в какво? – Вяра във великия закон, че ако ние имаме търпение, Бог ще ни даде разумна вяра. Той ще я внесе в нас. Туй, хубавото, което имаме досега, това Бог е внесъл в нас. Всеки има начатък от вяра в себе си, но туй, малкото, Бог ще го благослови. Христос обяснява този велик закон на своите ученици със стиха, в който уподобява вярата на синапово зърно. И казва: „Ако бихте имали вяра, колкото едно синапово зърно, бихте могли да пренасяте планини и гори от едно място на друго." Защо се уподобява вярата на синапово

зърно? Защото в него има условия да расте. Като му давате светлина и топлина, един ден то ще стане голямо дърво. Стига да разкопавате това дърво наоколо, след няколко години то ще израсте голямо и силно. Вярата не е механически процес. Тя е нещо разумно, което можете да положите като основен камък в живота си. Тя е една велика разумна сила, която постоянно се развива във вашия дух. Вярата може да се развива само на Земята. И ангелите имат вяра, само че тяхната вяра се различава от нашата.Аз говоря за вярата, която е свързана с физическия свят.

И тъй, няма да подпушвате светлината във вашия ум. Никаква алчна мисъл, никакво алчно желание няма да допущате в себе си.Те ще дойдат отвън, но вие не трябва да им се поддавате. Като казвам, че не трябва да имате никакви алчни желания, трябва да имате предвид следното обяснение. Като се качите на парахода в океана, ще дойдат срещу него големи вълни, ще блъскат парахода ви отпред-отзад, отляво-отдясно, но параходът не трябва да допуща тия вълни вътре. Тия вълни – това са човешките желания. Нека тия вълни отвън си бушуват, колкото искат, нека вдигат шум, но параходът не трябва да ги допуща вътре. Душата ти трябва да бъде тиха и спокойна. И при най-големите бури ти трябва да имаш самообладание и вяра, че Бог няма да те остави и твоят параход няма да потъне. Всички вие трябва да минете през известни опитности. В тази Божествена наука млади и стари трябва да минете през известни опитности, но не е необходимо всички да минете през един и същи път. Всеки от вас минава през особена планинска пътека. Всеки човек има в живота си особени пътеки, през които минава и които го водят към главния Божествен път.

Значи тази светлина, която е определена за вас, е специална. За очите на всеки едного е изпратена от Невидимия свят специална

Светлина, специален лъч. Специална светлинна енергия е изпратена само за вашите очи. И някой път, когато правим екскурзиите си по Витоша, аз избирам времето, за да може да се придобие тази именно светлина. В даден случай ти не можеш да добиеш тази светлина в София, а трябва да се качиш или на Витоша, или на Мусала, или да отидеш в някой друг град. И какво трябва да направиш? – Ще напуснеш работата си и ще отидеш на това определено за тебе място. Не напуснеш ли работата си, няма да добиеш тази светлина. Някой път ще те накарат да пътуваш далече някъде, да отидеш в Америка за пример, за да добиеш тази светлина. Като се върнеш, ще кажеш:„Аз съм много доволен, че ходих в Америка." Защо? Защото добих тази светлина. Някой ще каже: „Ами защо трябва чак в Америка да се ходи? Не може ли и тук да се добие тази светлина?" – Не, в Америка ще отидеш, за да добиеш тази светлина. Някой американец, за да добие тази светлина, ще го изпратят в България. Ще кажат: „Чудно нещо, този американец не може ли другаде да се просвещава, ами дошъл в тази страна, която европейците считат за некултурна?" Той не се просвещава тук, но от Небето, от Невидимия свят са изпратили за него тази светлина именно в България. И той, като се върне, казва:„Чудна работа, каква светлина добих в България!" Той трябва да се подчини на Божия закон, на Божия Дух, на това вътрешно ръководство. Той трябва да дойде тук и като търговец ли ще работи, като проповедник ли, или на някаква друга работа ще се залови, но непременно ще дойде тук.

Сега вие се събирате тук, в Търново, и казвате: „Не може ли другаде да се съберем?" Може навсякъде: и на Мусала може, и на Витоша може, и във Варна може, и в Русе може: навсякъде може да се направи съборът, но навсякъде не може да приемем тази Светлина, която ни е определена за тази година. Там е въпросът! Туй е закон.

Ако е само до физическата страна на въпроса, той лесно се разрешава, но онова, духовното, от което ние се нуждаем, него именно трябва да спазваме. Някой казва: „Защо дойдох тук?“ – За да добиеш тази Светлина. Само тук като дойдеш, ще добиеш тази светлина. Вие по някой път тичате да седнете напред, на първите места, обаче не знаете на кое място е вашият лъч. Всеки от вас по интуиция трябва да избира това място, отдето ще дойде неговият лъч. Ако се подчинявате на този закон, той ще ви посочи точно на кое място трябва да седнете, до кой брат или до коя сестра. И ако седнете там, в този момент вие ще получите тази светлина. Туй течение е точно определено за вас. Ако направите този опит, вие ще възприемете навреме тази светлина, която иде отгоре, и ще проверите закона. Разумните същества са определили точно геометрически мястото ви и ако не седнете на своето място, а на друго място, казвате:„Усещам се нещо много неразположен.“ Защо? Понеже тази Светлина, като стане физическа, вие я приемате от всички страни като вълни и се образува това вътрешно неразположение, вътрешно бълникане, и казвате: „Днес не съм разположен.“ Станеш сутрин, искаш да се молиш, но почувстваш, че не можеш да се молиш къде и да е. Някой път ти се молиш в кухнята и пак приемаш тази светлина. Казваш си: „Чудно нещо, и в кухнята може да се моли човек!“ За този ден това е твоето геометрически определено място. Там ти е определено да приемеш тази светлина. Някой път излезеш на двора да се помолиш. Там ще те намери тази светлина, този лъч. Вие не знаете де ще намерите Божественото. Може би, като стигнеш до вратата, там ще дойде тази светлина. Ама какво ще кажат хората, като те видят, че се молиш на двора или пред вратата? Не се безпокой за това! Втори път обаче няма да се спреш там. Спреш ли се, нищо няма да получиш. Ще се спреш

там, дето ти е определено да получиш светлината. Всеки ден е определено да получиш по едно Божествено благо.

Та хубавите дни в живота, Божествените дни всякога се отбелязват. Те започват с едно Божествено благо. Всяко благо се определя с нещо много хубаво, което трябва да дойде на деня си. За да стане знаменит този ден, за да се отбележи в живота ти, трябва да се определи с едно благо, което да помниш завинаги. То ще се отбележи тъй, както в албумите се пишат някои изречения и ценни мисли за спомен. Тъй е и в Божествения свят, като дойдат тия два лъча. Има лъчи, които идат всеки ден. Има лъчи, които идат един път през седмицата. Има лъчи, които идат един път през годината, а има и такива лъчи, които идат само един път в живота ви. И колко буден трябва да бъде човек! Тия лъчи може да дойдат в твоите младини, може да дойдат в средата на живота ти, а може да дойдат и в края на живота ти. Ти не знаеш кога ще дойде тази Светлина. Някой път идва към тридесетата година, някой път към средата на живота, а някой път накрая. Някой казва:„Защо трябва да дочаквам края на живота си?“ Защото не си получил тези лъчи, които ознаменуват живота ти. Ти не си приел още тия два лъча. Като ги получиш, ще кажеш: „Сега съм доволен, приел съм тези лъчи в живота и мога спокойно да замина за другия свят.“ Докато не си ги приел, не ти се иска да умираш. Тази е причината, задето човек не иска да умира.

Та в обходата си трябва да бъдете внимателни. За пример вие не можете да обмените никакви идеи помежду си. Някой път казвате, че човек трябва да се самовъзпита, да се самообразова и вдълбочава в себе си, затова прекарвате в мълчание и не разменяте никакви мисли помежду си. Пък и да разменяте някои идеи, не можете да образувате тази връзка на свобода. За пример, като слушаш някой брат да ти говори, изслушай го с такова внимание, да чувстваш, като че себе си

слушаш. Сега някой брат седи там недоволен. Защо? – Не е намерил човек, който да го разбере. Казва: „Аз дойдох при тези хора, но те са студени, нищо не разбрах!“ И така, вие чакате да ви запознаят, че тогава да се приближите един към друг, тогава да се поразговорите. Ами знаете ли, че като изслушате този брат, като видите на какво стъпало на развитие се намира, ще имате Божието благословение? Може би Господ е определил да получиш тия два Божествени лъча чрез този брат. Гледам, някой брат седи, всички се разговарят помежду си, а той, горкият, седи сам: никой не се занимава с него, никой не му проговаря. Иди при него, седни, почни да се разговаряш, вникни в душата му! Не казвам да го прегръщаш, но влез в положението му! Изпълниш ли великия закон, и за тебе, и за него ще дойде това благословение. Този е пътят! Всички трябва да бъдете внимателни. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдете внимателни. Опитайте това. Онзи, който е майстор да се кара, нека бъде майстор и да се примирява. Аз обичам тия две качества в човека. Дойде някой и те нахука. Нека дойде след това и ти каже: „Братко, ще ме простиш, аз съм малко сприхав човек, такъв ми е характерът, но ще ме извиниш. Хайде малко да се поразговорим! Слава Богу, научих един добър урок.“ Че някой се проявява грубо, това не показва, че той е най-грубият, но тъй се изявява. Защото някои хора лесно се изявяват, а други не се изявяват. Казват за някой брат: „Ето, този брат е много нетърпелив.“ – Не, има други, които са по-нетърпеливи, но се въздържат пред хората. Знаете ли на какво мязат тия хора? – На онази млада невяста, която пред своя възлюбен показвала, че се самообладава, не се дразни, не се сърди, а после, като отишла в кухнята, от голяма нервност направила дупка на масата.

В прочетената глава се засяга този кармически закон. Всички, като ученици на това Велико училище, трябва да се стремите да

имате израз, да изслушвате душите, да знаете, че когато ти страдаш, има още много души, които страдат в друга посока, и както ти искаш да бъдеш утешен, така и те искат да бъдат утешени. Ти искаш да намериш някоя душа, която да има пълна вяра в тебе. Затова, като изслушваш някого, изслушвай го с пълна вяра и не казвай: „Гледай какви малки, какви детински работи го занимават!“ Малките работи в живота ни причиняват големи терзания.

Друго положение ще засегна. На тия, които обичате, вие давате повече, отколкото трябва. Това е една слаба черта, която съществува във всички хора, даже и в много религиозните, в много напредналите. Когато имаме много знания, даваме много, говорим много, но като се почувстваме изчерпани, отпаднали, изтощени, съжаляваме, че сме дали повече, отколкото трябва. Тези пък, които ни слушат, казват: „Ама че дърдорко – държа ни цели 2-3 часа.“ Казвам: ти можеш да говориш 3 часа само на някоя душа, която се е отворила, която е голям джобур,*[*Джобур (ост.) – дървено ведро, в което се събира вино, изтичащо от винарските кораби, или се пресипват джибри.] та тъкмо за 3 часа да се напълни. Когато говориш на този човек, той ще каже:“Сега съм доволен, напълниха ме.“ Ако този човек е някой малък джобур, ти като си му говорил 3 часа, той е преливал, преливал, че е окалял всичко наоколо. Не е лошо и това, на тази тиня ще изникне тревата. В дадения случай е важна етиката в обходата. Етика, етика ви е необходима! Трябва да бъдете разумни, да знаете тази нова обхода – не принудената, а естествената обхода. Вие, като срещнете някой брат, казвате: „Аз познавам този брат.“ – Не го познаваш. Тъй, както вчера го познаваше, днес той не е такъв. Пазете се да не правите тези грешни, прибързани заключения. Всеки ден човек се разтваря, всеки ден разгръща по един нов лист от своята душа. Всяка душа е отлична книга, но за външния, физическия свят човек е нещо друго. Когато

дойдем до душата, тя е една велика Божествена книга, която постоянно се разкрива. Пристъпите ли към някоя човешка душа, вие ще считате тая душа за свещена. Вие с благоговение ще пристъпвате към нея, за да пристъпят с благоговение и към вас. Когато се отнася до тялото, това е друг въпрос, но пристъпите ли към душата, най-първо, преди да я пипнеш, ще измиеш ръцете си 3-4 пъти със сапун, та като дойде да обърнеш някой лист, да не остане никакво петно върху нея. Внимателно ще пипате! Физическият човек може да го гледаш, както искаш, но онази душа, която е пробудена, виж, тя е проникната от свещеното съзнание и трябва да се пипа внимателно. Тя те погледне, иска да те проникне, да обмени своите хубави мисли и чувства с тебе, но започнеш ли да се предпазваш от нея или да я човъркаш, ще ѝ оставиш много лоши впечатления. Ако не си готов да говориш на тази душа, ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, днес не мога да говоря с тебе, имам всичкото добро желание, но не съм разположен духом. Имам нещо, което ми тежи на душата, ще ме извиниш.“ Кажеш ли така, и той ще ти отговори:„Разбирам те, братко!“

Ако хората бяха тъй внимателни един към друг, щеше да се образува една вътрешна хармония. Необходимо е да се образува тази вътрешна хармония, защото тя ще привлече съответни сили. Защото сродните сили винаги се привличат и вследствие на това човек всякога търси противоположното. Противоположното у човека е хубавото в живота. Като видите у човека една хубава черта, тя ви привлича. Та у всеки човек трябва да има необикновени проявления на ума, необикновени проявления на сърцето. Вие ще кажете:„Нека бъдем всички еднакви.“ Ами ако бъдем всички еднакви – гладки, валчести като билярдни топки, всички направени все от слонова кост, как бихме се познали? На какво ще замязаме тогава? Не, ние не сме топки, нито сме гумени кукли. Душата не може да бъде гумена кукла.

Душата действително може да я ограничим по някой път, но тя е свободна. Тя не може да бъде робиня. Тя може да се зароби, но най-после тя е силна да се избави от това робство. Този закон ще го знаете: никой не може да зароби вашата душа.

Сега някои от вас се опасяват дали са спасени или дали им е простен дългът. Дългът ви всякога може да се прости. Някой ден вие мислите, че сте най-големият грешник, че греховете ви не са простени, окайвате се. Какво трябва да направите? Намерете някой голям грешник и му кажете:„Братко, и тъй аз не съм спасен, поне тебе да спася." Платите ли дълговете му, ще се простят и вашите. Знаете ли какво е направил един голям скъперник, който никога в живота си не е правил добро? След като изгубил всичкото си богатство, започнал да се измъчва и да си казва: „Голям глупак, голям серсемин*[*Серсемин (перс.) – глупак, тъпак, смахнат човек.] бях! Досега нито на един човек не помогнах, никому добро не направих. Не стига това, ами опълчих всички хора против себе си, опропастих много нещастни. Сега имам всичко сто лева в джоба си, тях ще дам." Отива, намира един беден човек, купува му едни дрехи и казва: „Носи тези дрехи за мое здраве! Аз нищо не мога да направя, поне тебе да благослови Господ." Друг един господин го проследява и като вижда туй проявление на скъперника, отпуща му един аванс от 100 000 лева. Значи Господ, като вижда, че той признава грешката си, че скъперничеството не е хубаво нещо, и пожелава в себе си да стане щедър, казва: „Ето една хубава черта в този човек!" И тъй, щом дадеш всичко, Божието благословение ще дойде върху теб. Сега вие трябва да търсите по-добри хора от вас, но някой път трябва да търсите и по-лоши хора от вас. Защо? Някой път лъчите на Божествената светлина ще намерите при добрите хора, при светиите, тях ще търсите. Накрай

света ще отидете, но ще ги намерите. Някой път ще отидете при най-лошите хора – там ще намерите тия Божествени лъчи.

И тъй, няма да се подпушвате! Срещал съм някои сестри, казват:„Какво да правим, ние не сме учени хора.“ Ами учените какво са направили? Действително, ученият човек, като намисли нещо добро, хубаво ще го направи, но като намисли нещо глупаво, и него майсторски ще направи. А простият, като направи някоя беля, и най-голямата да е, няма да е толкова лошо направена. Не е въпросът в това, да бъдем всички учени. Кой може да бъде учен? – Който се учи. В дадения случай в живота вие трябва да имате тази вътрешна благодарност, да съзнавате, че във вас има сили, още непроявени, неразкрити, и ако вие дружите с някои по-високоиздигнати от вас братя, вие трябва да дойдете в такова съприкосновение с тях, че да се събудят във вас тия скрити сили. Затова, като идваме в съобщение един с друг, трябва да спазваме закона на хармонията, за да можем да придобием нещо; или по-право, да получим нещо по-добро. Не мислете, че ще имате загуба. Всеки, който върви по този закон, нищо не е загубил, а всеки, който върви против този закон, всичко загубва. Следователно, ако не спазвате закона на Светлината, в главата ви ще стане едно подпушване, ще се яви едно забъркване на идеите. Ако подпушите вашето сърце, ако задържате топлината на вашите чувства, ще забележите едно вътрешно недоволство, едно неразположение, една вътрешна нервност. Ако подпушите правилните функции на тялото си, или светлината на физическото тяло, ще дойдат болестите.

Следователно, ще започнете вече с отпушването. Няма да казвате:„Днес много пече.“ – Не говорите право. Няма да противодействате на проявлението на Природата. Ти казваш, че пече, а друг казва, че не пече. Не, ти ще кажеш: „Приятна е топлината,

която иде, отлична е светлината!“ Ако времето е дъждовно, няма да казвате: „Колко е неприятно това облачно време!“ – Не, отлично е времето. Това време е точно за тебе. Ами ако ти отиваш на разораната си вече нива да садиш царевица, жито, и по пътя удари един проливен дъжд и те накваси хубаво, но същевременно полее и нивата, създаде хубави условия за житото и царевицата, лошо ли е времето? Питам: царевицата и житото изгубиха ли нещо? – Не, царевицата и житото ще платят дрехите ти. Да допуснем сега, че не вали дъжд, прашно, сухо е времето и дрехите ти не се мокрят. Искаш да копаеш, но земята е суха, корава – не можеш да копаеш. Какво ще правиш тогава? Хубаво ли е сега? Кое положение е по-хубаво: с дъжд или без дъжд?

Друга аналогия.Ти отидеш при някой брат, който говори много ласкаво за Христа, за Бога. Казваш му: „Дай ми 100 лева.“ – „Нямам.“ Отиваш при друг брат, той ти говори за морал, за това-онова, и най-после те нахука. Ти му поискаш пари назаем и той веднага ти дава. Нахука те, но ти дава пари. Нахукването не е ли този дъжд? – Дъжд е. Ти ще благодариш на Бога и ще кажеш: „Благодаря, Боже, че заваля дъжд. Наистина, той накваси дрехите ми, но и царевицата се поля.“ Така и този брат – нахука те, но ти даде пари. Това положение е по-хубаво от първото. Трябва да бъдете внимателни, да прилагате тази философия в живота. Приложението ѝ е мъчно. Аз съм виждал много развити, учени хора, които са срещали много трудности, големи спънки в приложението на тази философия. За пример обиди те някой. Знаеш ли колко мъчно можеш да глътнеш този хап на обидата? Лекували ли сте вие тази обида? Знаете ли как се лекува тя? – Със сурова сланина. Вие сте чудни, не вярвате в това! Ще ви кажа каква е тази сланина. Да кажем, че ти си обидил някой брат много и той не иска да ти прости. Какво трябва да правиш? Ако направиш

една хубава къща на този брат, ако издържаш децата му в странство, това не е ли намазване на обидата, която си му причинил? Това не е ли сланината, която си употребил? Този е един от ефикасните методи. Този метод наистина е много труден, но е възможен. Първото положение: ние трябва да бъдем като разумните деца. Второто положение: ние трябва да имаме този всеопростителен дух. Третото положение: ние трябва да бъдем търпеливи. Четвъртото положение: всичко това трябва да правим от Любов към Бога. Когато правим нещата от Любов към Бога, Той ще ни даде това, което обичаме. Ами кой образува връзката между хората? – Бог я образува. Много пъти аз гледам: някои братя измежду вас са поети, пишат, искат да ви прочетат нещо, но вие нямате желание да ги изслушвате, нямате търпение. Външните хора ги изслушват, вие не ги изслушвате. Този брат, като отиде между външните хора, те харесват това, което пише, изслушват го. Вие казвате: „Знаем го ние!“ Някой писател от светските хора външните не искат да го изслушват, но като дойде тук, между вас, вие го изслушвате, разбирате го и той казва: „Много добре ме приеха тези хора.“ Същото нещо се забелязва и в семействата. Майката, като набие хубаво дъщеря си, при кого отива тя? – При баща си. Като дойде при него, той взема страната ѝ. Тя върви зад него. Ако пък бащата набие сина си, той при кого отива – При майка си. Добре, но ако и майката, и бащата набият детето си, то при кого отива? – При дядо си, при баба си.Това ви се вижда смешно, но това са закони. Всеки човек усеща, че трябва да има някого, на когото да се осланя. Все търсиш някого, с когото да споделиш скръбта си – искаш да имаш тил.

Сега Христос се обръща към своите ученици и в тази дълга беседа разправя за законите, които ще преобразуват техния живот, които ще създадат онези хармонични отношения помежду им.

Защото отсега нататък ние ще създадем образци. Божественото у вас още спи. То ту се пробужда, ту пак заспива. Казвам: ти не си юнак. Онзи юнак, който спи, не е силен. Малкото дете може да върже и най-силния юнак. Кога? – Когато спи. Виждали ли сте какво правят децата с някой юнак? – Завържат го хубаво и после между пръстите му вплетат книжки и след това ги запалят. Търкаля се той, горкият, а те си правят смешки с него! Само онзи човек, който е пробуден, той е силен; а онзи, който спи, всякога е слаб.И слабият, който е буден, и силният, който е буден, всякога са силни. И обратното е вярно: и слабият, който спи, и силният, който спи, всякога са слаби. Онзи заек, у който се събужда съзнанието, щом дойде хрътката, и той избягва. А онзи, който спи, той попада в устата ѝ. Мечката, когато е будна и дойде човекът, тя избягва. Казвам тогава: и заекът бяга, и мечката бяга. Заекът бяга от кучето, а мечката бяга от хората. Питам: страхът на заека не му ли помогна? Пък и страхът на мечката не ѝ ли помогна? Заекът става силен, като се събуди; и мечката става силна, като се събуди. Ако и двамата спяха, и двамата щяха да платят с живота си. Следователно от всички се изисква будност. И всичките нещастия в живота ни идват всякога, когато ние спим. Затова Писанието казва: „Будни бъдете, защото не знаете кога ще дойде Син Человечески.“ Будни бъдете!

Та казвам сега: вие се събирате тук за 5-6 дни да прекарате заедно, да се образуват между вас приятелски връзки, че след заминаването да си пишете, да се разговаряте мислено, да се образува тази вътрешна връзка на единодушие. Като се образува тази връзка, тогава ще проверите този велик закон, според който „дето са двама или трима души, събрани в Мое име, там съм и Аз.“ Това събрание трябва да става според законите на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. В дадения случай аз мога да постъпя

според един от тия закони, не мога едновременно да постъпя и според трите закона. Аз мога да постъпя за пример според закона на Любовта, друг може да постъпи според закона на Мъдростта, а трети може да постъпи според закона на Истината. Така ще се допълваме. Ако постъпя по закона на Любовта, ще ви дам Живот. Ако постъпя съобразно закона на Мъдростта, ще ви дам Знание. Ако постъпя съобразно закона на Истината, ще ви дам Свобода, ширина, възможности да работите в света. Значи ще работите по тези три закона в света. Някоя сутрин, като станете, ще работите с Любовта. Втория ден ще работите с Мъдростта. Третия ден ще работите с Истината. При каквото състояние и да се намирате, приятно или неприятно, при раздразнено състояние, обезсърчение – при всички случаи работете съзнателно, бъдете будни, използвайте всички условия в живота! Някой бил нервен. Хубаво е това. Аз плащам за нервни хора. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всички хора бяха така широко разположени. Пък щеше да бъде голямо нещастие, ако всички хора бяха от нервните. Сприхавите хора с разположените добре се допълнят. Като се съединят, те се обикват, но никога не впрягай двамата заедно в една каруца. Ако искаш да впрегнеш една каруца, впрегни в нея или двама разположени, или двама бързи. Вижте как впрягат парата в машината. Впрегнете два бързи коня заедно и вижте как тичат!

И тъй, първият важен закон е: не подпушвайте Светлината! Щом се подпуши Светлината, като срещнете и най-малкото препятствие, ще почувствате вътрешна тъмнина. Туй трябва да го знаете! Стане ли някакво подпушване във вас, срещнали сте някакво препятствие. Как да се отпушите? – Махнете туй препятствие. Да допуснем сега следния пример. Някой брат ви е обидил – съзнателно или несъзнателно, това не е важно, важното е, че ви е обидил. По

кармическия закон и вие трябва да го обидите. Да допуснем, че обидата седи в това: срещне ви този брат, вземе от ръцете ви стомната, която носите, удря я в земята и я строшава. По кармическия закон и вие вземате неговата стомна, удряте я в земята и тя се строшава. После и двамата се хващате за косите. Питам: въпросът свършен ли е? – Не е свършен. Този брат, на когото вие счупихте стомната, и тоя, който счупи вашата, какво трябва да направите? Ще му купите най-хубавата стомна и ще кажете:„Братко, аз бях неразположен духом, друг път няма да правя така. Ще ме извиниш." Щом му дадеш тази хубава стомна, въпросът е ликвидиран. Колко струва една стомна? Може да струва и 100 лева. Ще извадиш тия 100 лева и ще я купиш, макар да са и последните ти пари. По-хубаво е да отпушиш ума си, ако ще би да похарчиш и последните си 100 лева. Като направиш това, ти премахваш враждебното чувство, което стяга сърцето ти, и ще почувстваш, че в ума ти влиза светлина. Тогава Господ ще ти каже: „Добре направи, че купи стомната на брата си." По този закон именно, когато хората на Земята се обичат, трябва да се молят един за друг да не умре някой от тях. Защо? – Когато ти обичаш някого, който също те обича, той всякога внася в тебе своите светли мисли, внася нещо ново в живота ти. Ти чувстваш това нещо, но когато той умре, в тебе настава тъмнина и ти чувстваш вече, че нещо ти липсва. Като умре, той не може вече да внася тази светлина в тебе. Някой път казваш: „Аз мога и без него." – Не, не можеш. Като го изгубиш, в твоето съзнание се образува едно тъмно петно.

Разправяше ми един анархист за един свой приятел, когото много обичал, но често си казвал, че може и без него. Обаче един ден неговият приятел се самоубива. „И оттогава –казваше той – аз почувствах такива тъмни, черни петна в съзнанието си, че не можах никъде да си намеря мир." Тези черни петна в него показват, че след

като е изгубил приятеля си, изчезнала е и онази светлина, която той му е изпращал. И знаете ли сега колко е мъчно да се възстанови старото положение? Трябва да се извика тази душа от онзи свят, да се предизвикат тези светли мисли, за да може да дойде отново светлина в съзнанието му. Колко мъчно може да се примири тази душа! Само така могат да се махнат тия тъмни петна. Затова, като обичаш някоя душа, трябва да се молиш за нея да я пази Господ от всяко зло. Писанието казва: „Молете се един за друг, за да изцелеете." И вие трябва да се молите един за друг. Знаете ли колко блага изпраща Господ за вас? Всеки от вас е един велик фактор в икономията на Живата Природа. Това е един велик закон. Вие казвате: „Да си върви този брат, и без него можем." Знаете ли колко добрини приемате всички чрез тази душа? Не само вие приемате тези добрини, но и целият свят ги приема. Казвате: „И без тази смахната сестра може." – Не, колкото и да е смахната тази сестра, колкото и да е смахнат този брат, те заслужават да живеят между нас. Защо? Защото света няма да го оправят умните хора, но смахнатите хора ще го оправят. Ами че и в Писанието се казва: „Избрал си, Господи, само безумните хора." Щом в тези хора именно има доброто желание да бъдат носители на Божията Любов, да отворят душите си за Бога, добре са дошли! Казвам: ето къде е хубавото в живота. Всички трябва от сърце и душа да се молим усърдно на Бога да даде светлина на еди-кой си брат, та работите му да се оправят, но не тъй, както той иска, а както Бог иска. За пример някой брат няма пари да се върне в София. Другите казват: „Господ да промисли за това!" Хубаво, Господ е промислил. Как? – В моя джоб Той е турил няколко лева и за този брат. Трябва да ги извадя и да му ги дам. Днес ми дойде този метод на ума и го казвам на вас. Някоя сестра няма пари да дойде тук и си казва: „Господ ще промисли за мен." Качва се на трена,*[*Трен (фр.) – влак.] влиза в първа класа

купе – пътува. Казвам: добре е постъпила, но тя не разбира законите. Аз, който разбирам законите, ето какво ще направя. Като разбера, че тази сестра няма билет за пътуване, ще взема един билет от първа класа, ще го дам на кондуктора и ще му кажа: „Този билет е за тази сестра там.“ Така тя няма да знае, че пътува с билет, ще мисли, че Бог е промислил за нея и вярата ѝ ще се утвърди. Господ ми казва: „Тази сестра се качва без пари на трена в Мое име. Аз не искам да се петни името Ми, затова ти ще ѝ купиш билета.“ Тази сестра ще каже: „Аз се радвам, че Господ ми помогна.“ И аз ще се радвам, че Господ ѝ е помогнал.

Аз бих желал всички братя, които са без пари, да се качат на трена, а другите, които имат пари, да отидат след тях, да им купят билети и да се радват, че са изпълнили Божия закон. Нека те отидат след тях като ангели хранители. Направете този опит! Колкото души тръгнат, вие идете след тях и проверете дали ще бъдат от тия, които ще пътуват със специален билет. Този план ми дойде на ума днес и аз пръв ще го приложа, като разбера, че някой брат няма билет. Не е ли хубав този план?

Та казвам: много братя и сестри нямат пари за билет, т. е изпратен им е чекът, но не са го получили още. Ти, като разбереш това нещо, иди след тях и им купи билета, защото днес те нямат нито пет пари в джоба си. Той, като забогатее, ще ги плати. Няма да събирате пари по милост, а по любов. Този брат иска да дойде тук, а няма,горкият, билет. Не, за тия братя има приготвени специални билети. Ако на един кореспондент се дава специален билет за пътуване, защо на един наш брат да не се даде специален билет. Разбира се, това се отнася за онези по-напреднали духове от вас, за онези, които с тази си постъпка искат да добият Божествената светлина, да приемат Божия лъч. Един брат казва: „Тази година аз не

мога да дойда на събора, парите ми не дойдоха навреме.“ Ти, който искаш да получиш Божията светлина, побързай да купиш на брата си билет, за да не съжаляваш после. Ще кажеш: „Братко, тази година аз ще ти купя билет, а догодина ти ще ми купиш.“ Тъй трябва да си услужвате. Във вас трябва да се роди това братско чувство. Каквото вършим, да го вършим за Бога, да чувстваме, че това, което правим, е една привилегия за нас.Тъй да направим тази услуга, че този брат да не знае нищо. Ако пък узнае, тъй да я направим, че да не се обижда. Ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз ще ти услужа сега, но не се обиждай, не се огорчавай от постъпката ми. Един ден, когато имаш възможност, и аз изпадна в нужда, ти ще ми купиш билет.“ Още по-добре би било, ако този брат свободно можеше да ти каже: „Братко, можеш ли да ми купиш един билет?“ Искрени трябва да бъдем! Сега между вас трябва да се образува такава обхода, че да не накърнявате чувствата си един на друг. В отношенията си вие отивате в другата крайност.

И тъй, вие ще проверите сега на опит закона за подпушване на светлината. Този въпрос още не е изчерпан, ще се продължи и по-нататък.

Беседа, държана в Горницата пред ръководителите на 24 август, 17 ч. 30 мин. следобед, В. Търново

25 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

Ще ви направя една бележка. Когато четете Добрата молитва, най-първо ще поемете дълбоко въздух така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могат – поне на две-три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха силата на молитвата се губи. Когато се молим, трябва да имаме присъствие на духа, да бъдем много тихи, да владеем ума си. Ние трябва да бъдем тихи и разположени, за да бъде умът ни съсредоточен: във всяка дума да се влага смисъл. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращат навън, за да се привлече Божията сила, та Духът да работи повече. Тогава всички ще приемат тази мекота, тази радост, която търсят. Да прочетем една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега всички ще поемете дълбоко въздух и ще се концентрирате, като че нямате никакви връзки със земния живот. Земният живот е една раница, която не е толкова важна. В дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бъдете като новородени. След молитва може да турите по една, две, три, по десет раници на гърба си, това вече зависи от вас, но във време на молитвата – никакви раници. Ще бъдете тъй будни, тъй свободни, като че живеете на Небето. Какво ще стане утре, това не е важно, то не ни интересува. Днешният ден е Божий ден. Този ден именно ни интересува, за да можем да добием едно Божие благо. Днешният ден трябва да се отличава с едно благо, което Бог ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всеки за себе си. Като прочетете първото изречение:“Господи, Боже наш“, ще се спрете, ще поемете

дълбоко въздух и ще продължите молитвата. Дето се спрете, отново ще поемете дълбоко въздух и пак ще продължите нататък.

И тъй, по новия начин, чрез дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Няма да бързате.

1. Добрата молитва

2. Благославяй, душе моя, Господа!

3. Благословен Господ Бог наш

4. Отче наш

Лозинка за през деня:

Най-после, братя мои, укрепявайте се в Господа и в силата на Неговото могъщество. (Послание към ефесяните, 6-а глава, 10-и стих)

Днес за четиво ще имате: 14-а глава от Матея, 9-а глава от Марка, 15-а глава от Лука, 14-а глава от Йоана. Да се прочете и 22-ра беседа: И заповяда на Слънцето да грее.

Любовта е най- високият връх в света.

Мъдростта е най-великата сила в живота.

Истината съдържа най-красивия живот в себе си.

Който не е възприел Истината в себе си, може ли да опита красивия живот? Задайте си въпроса, без да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, ще трябва да кажете:“Ще се кача на върха!“ Туй обаче не е отговор, защото качването подразбира един вътрешен процес.

Как ще отговорите на втория въпрос? Ще кажете: „Започвам да изпитвам вече тази сила.“ Ще отговаряте в положителен смисъл. Отговорът на първия въпрос: „Ще се кача на върха“, нека ви бъде като модел. По този образец ще отговорите на третия и на други въпроси.

Тогава аз ви задавам въпроса: „Мога ли да бъда добър?“ Как ще отговорите? Вие ще кажете: „Мога.“ Този отговор не е правилен. Ще отговорите: „Корените на моя живот са добри – и аз съм добър.“ Под корените подразбирам Божественото. Само от Божественото излиза добрината. На въпроса: „Мога ли да бъда богат?“, отговорът е: „Като събера всичките пари от Земята, мога да бъда богат.“ Или: „Като събера всичкото злато, ще бъда богат.“ Питам тогава: може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по един начин. Всичкото злато е разпръснато в човешката кръв. Всичкото злато пък, което се намира заровено в земята, е съединено с човешката кръв. Там то е в разтвор. Като обикнеш всичките хора, ти ще имаш всичкото злато, ти ще бъдеш богат.

На въпроса: „Мога ли аз да бъда силен?“, отговарям: всичката сила е в Бога. Аз и Бог едно сме. На въпроса: „Мога ли да имам най-красивия живот?“, отговарям: живият всякога има Истината в себе си. Всички хора, които нямат Истината, са мъртви – мъртви в греховете си. Живи хора са само тия, които имат Истината. Животът значи носи Истината в себе си. Без Истината няма живот.

5. Гимнастически упражнения

Дадено от Учителя на 25 август, вторник, 5:00 ч., В. Търново

ВИСОКИЯТ ВРЪХ

Ще прочета 18-а глава от Евангелието на Йоана. Йоан е ученик на Любовта, затова Евангелието на Йоана ще наречем „Евангелие на най-високия връх.“ Този ученик, който беше познат на първосвещеника, излезе вън и каза на вратарката да пуснат Петър. Значи Йоан въведе Петър. Йоан е емблема на Любовта, а Петър е емблема на старото учение. Той е камъкът. Щом дойде Любовта, веднага ще те поставят на изпит, за да видят дали можеш да поддържаш нейните принципи. Момата, която се влюбва, тъкмо се разговаря със своя възлюбен, ето, идват баща ѝ и майка ѝ и я питат що търси тоя момък тук? И той започва да се отрича.

И слугинята вратарка казва на Петър: „И ти ли си от учениците на тоя човек?“ Той казва: „Не съм!“Петър казва рязко и отривисто: „Не съм!“ Да се отрича един човек от Истината, то е все едно онзи човек, който има черно лице, да се отказва от него. Истината, като тури печата си, с нищо не може да се изтрие.

Външният живот е отражение на вътрешния. Туй, което е станало преди 2000 години с Иисуса, с Петър, с тия първосвещеници, е това, което става и в самия човек. Не е въпросът какво става отвън, а какво става отвътре. Много пъти вие имате свещени идеи, които ви причиняват голяма радост, но един ден вие се отричате от всички тия свещени идеи. Казвате: „Това е празна работа!“ Вие ги предавате на Пилат и Кайафа. После казвате: „Аз бях щур едно време, че се водих по такива глупави учения. Сега станах умен човек!“ В този случай вие играете ролята на Петър. Но когато пропее този петел, той ще напомни на човека за неговите погрешки. Този петел пее винаги, когато дойдат страданията. Преди да дойдат страданията, човек

мисли, че всичко ще му върви добре, лесно, но дойдат ли страданията, тези неизбежни спътници в живота, този петел много пее, той кукурига всяка минута, проглушава ушите ви. Той пее много, понеже страданията му дават хубава храна. Вие знаете, че петелът пее, щом си похапне, и след това започва да вика кокошките наоколо си. Хубавите идеи, това са кокошките, които се подхранват с житцето – условията на живота. Те казват: „Да помогнем, да освободим нашия господар.“ Вие мислите, че петелът не може да освободи господаря си. – Може.

Знаете ли онази басня за един знаменит маг, който разбирал езика на животните и могъл да се разговаря с тях? Тази тайна, да се разговаря с животните, му била поверена, но с условие да не я съобщава никому. В момента, в който разправи някому за своята тайна, ще умре, ще изгуби своята сила. Обаче един ден жена му заподозряла, че той крие нещо. Тя видяла, че като влязъл в яхъра, позасмял се малко. Учен, сериозен човек бил той, тя никога не го виждала да се усмихва. Чуди се и си казва: „Как тъй, толкова сериозен човек, влиза в яхъра и се засмива!“ Той се усмихнал, защото, като влязъл в яхъра, чул, че конят и магарето се разговарят, и разбрал разговора им. Жена му казва: „Кажи ми защо се засмя, като отиде при коня и магарето!“ – „Остави тия неща, те са обикновени работи.“ – „Ти ще ми кажеш защо се засмя!“ Той се замислил: ходи из двора, не може да разреши въпроса какво да ѝ отговори. Пече го тази жена, иска да узнае тайната. Той трябва да се отрече. Един ден той чува, че петелът, по обикновеному, си изкукуригал, но кучето веднага излиза срещу него и му казва: „Не те ли е срам! Огън гори на главата на господаря ни, той рискува да изгуби главата си, а ти с всичкия си ум си събрал кокошките и кукуригаш.“ Петелът му отговорил: „Кой му е крив, когато не постъпва умно! Аз имам 100 кокошки, 100 другарки, и

всички ми се подчиняват, всички ме слушат, а той има една другарка и тя не го разбира." Този знаменит маг, като чул отговора на петела, разрешил въпроса, като си казал: „Няма защо да се безпокоя от това, че жена ми се интересува. Истината, която ми е поверена, никога няма да я съобщя, защото хората не са готови за нея."

Аз вземам думата *жена* не в обикновения смисъл. Какво означава жената в обикновен смисъл на думата? Жената – това е животът. Всички идеи, които влизат в нас и ни занимават, имат това характерно свойство, че ни излагат някой път. Защо? – Всяка идея иска да се прояви. Казвам: тази драма се разиграва вътре в нас. Това е ужасното в живота! И всеки от вас ще се опита доколко е силен да устои. Всеки от вас ще види дали може да устои за своята свещена идея. Какво представляват свещените идеи? – Те са облеклото на Господа. Щом дойдат тия свещени идеи в нас, това показва, че Господ ще дойде. Това са Неговите дрехи. И ако ние възприемем тях, ще възприемем и Господа. Вечерно време, когато се задава в морето някой параход, най-първо парахода ли виждате, или неговата светлина? Когато отдалече се задава някой параход, той ли се вижда най-първо, или неговото знаме?

Та тия идеи – това са Светлината, която Господ носи със Себе Си, великата Светлина, която Господ ни изпраща. Това са живите дрехи, които Той носи. Когато Господ дойде в света, разпръсква тази Светлина навсякъде. Когато Господ дойде в нас като Светлина, тия идеи възникват като мощни сили и движат нас, движат и света. Сега някой ще каже: „Има ли смисъл да умра за своите идеи?" Аз питам: има ли смисъл човек да живее за своите идеи? Защото ако ние тълкуваме думата *смърт*, тази дума за нас има съвсем друго значение. Ако преведем думата *смърт* с посаждане, а *живота* с растене, тогава можем да примирим смъртта с живота. Следователно

между смъртта и живота има тясна връзка. Ние трябва да направим тази тясна връзка. Ако човек умира и не расте, това смърт ли е? – Това е недоумиране, този човек не е умрял. И ако човек расте, без да израства, това растене ли е? – Не е. Значи човек трябва напълно да умре, за да може напълно да израсте. Такъв е законът. Не умреш ли напълно, не можеш да растеш напълно. То е преобразуване на енергията от едно по-гъсто състояние в едно по-рядко, от едно спящо състояние в едно будно. Ето защо в смъртта всякога има страдание. И Христос казва на едно място: „Скръбна е душата ми до смърт." Значи в смъртта са най-големите страдания, които човек може в даден случай да опита. Същевременно след най-голямата скръб иде най-голямата радост, която човек може да добие в своя растеж.

Сега от какво зависи колебанието на Петър? – От неразбирането на закона на Любовта. Той се подвоуми и каза: „Този човек говореше, че цар ще стане, а днес е изложен на такова гонение! Възможно ли е това Учение, което Той проповядваше? Не си струва да умира човек за него!" Петър беше практичен, умен човек. Той се поколеба в себе си по отношение на Христа и каза: ,,Ако Христос беше силен човек, не щеше да се предаде в ръцете на римската власт. Аз не съм вече от Неговите ученици." Питам сега: този, който се отказа, Петър ли беше? Същият Петър ли е, който казваше:,,Всички да се отрекат от Тебе, аз обаче, никога!" Как ще примирите тия две състояния? Христос му каза: ,,Сатана поиска да те пресее." Но знаете ли какво значи пресяване? Представете си, че един по-силен човек вземе ръката ти и с нея те подпише някъде. Питат те после: „Ти ли се подписа?" – ,,Да, аз се подписах." Как ще се оправдаеш, че не си се подписал? – Не можеш да се оправдаеш. Христос познаваше характера на Петър и му каза: „Моли се, и Аз се моля заради тебе, да не оскудее вярата ти, докато преминеш своята голяма опитност. И когато се обърнеш към

Бога, ще обърнеш и своите братя.“ Петър беше малко по-смел от другите ученици. Друг един от учениците беше по-слаб и от Петър. Него, като го хванаха за дрехата, той я остави и избяга. Йоан беше този ученик. Петър се отрече, а Йоан каза: „По-добре да оставя дрехата си, отколкото да се отрека.“ – И избяга. Кое е по-хубаво: да избягаш и да оставиш дрехата си, или да останеш и да се отречеш? Кое е по-хубаво: да се отречеш, да излезеш вън и да се разкаеш, или да избягаш и никога повече да не се върнеш? Следователно по-добре е в първия случай да оставиш дрехата си и да избягаш, без да се отречеш. Но когато дойдем до разкаянието, по-добре е да се отречеш и после, като пропее петелът, да се разкаеш, отколкото да избягаш и никога да не се връщаш.

Нека разгледаме сега това трояко проявление на човешкия живот като физически, духовен и Божествен. Първото проявление на живота е като физическо движение. Той е временният живот, с тези временни блага за нас, които упражняват най-силно влияние върху организма ни. От тези временни блага на първо място са тия, които се доставят за поддръжка на нашето тяло: хлебецът, водицата, въздухът – без тях не може. Питам сега: ако ние грешим, ще подобрим ли своя живот? – Няма да го подобрим. Струва ли си тогава човек да жертва своя духовен живот за физическия? По кой начин именно ние ще можем да запазим своя духовен живот, без да накърним и физическия си живот? – Физическият живот се запазва, когато бъдем разумни, когато живеем духовен живот, защото духовният живот е основа на физическия. Духовното в нас е най-деликатното нещо, което трябва да знаем как да запазим.

Ето защо ние трябва основно да изучаваме законите за физическия свят и после да прилагаме тия закони по отношение на нашата духовна природа. Нашето тяло ще се трансформира, ще мине

в един по-висок стадий на своето развитие. Туй тяло е живо, направено от живи клетки, с които ние сме тясно свързани. Обаче човек с неразумния си живот може да разврати своите клетки, а това ще се отрази и на духовния му живот. За пример ако някой човек разврати клетките на стомаха си, той постоянно го възбужда и в неговата камара се издават укази, че трябва да се яде, трябва да се готви. Такива хора ще ги видиш, че постоянно мляскат. Виждаш го: вади от джоба си семки, яде, плюе – цял ден намира какво да яде. Такова дете цял ден иска да бозае. То едва заплаче и майката го туря да бозае. Ще кажете: „Е, дете е.“ – Не, това е глупаво разбиране на живота. Когато Бог изпраща това дете в света, Той е дал програма за неговото хранене: колко пъти на ден трябва да яде и каква храна да употребява. То трябва да се подчинява на тази програма. Щом дойде това дете на Земята, вие ще му кажете: „Ти ще се подчиняваш на разумните закони, които Бог е положил във физическия свят. Само три пъти ще ядеш на ден: сутрин в толкова часа, на обяд в толкова и вечер в толкова часа – оттам насетне няма да ядеш. Никакъв плач да няма!“ По възможност всички своенравности, всички детски прищевки и капризи да се избягват! Колко майки има в света, които схващат въпроса тъй идейно? Децата трябва да се възпитават, преди да са дошли на Земята, още докато живеят като идеи в Невидимия свят. Там е погрешката. Синът и дъщерята, които се раждат, носят идеите на баща си и майка си в техния живот. Туй дете е живяло като едно свещено чувство в майката или бащата и сега се проявява навън. Детето, което за пръв път се ражда в един дом, изразява най-свещеното чувство, което родителите му са имали в себе си. Ако бащата и майката не изпълняват Волята Божия, когато се роди детето им, те ще усетят някаква празнина, като че нещо са изгубили, но ако изпълняват Волята Божия, детето им ще бъде радост за тях, то ще

запълня живота им, ще ги въодушевява, ще усетят, че е станало едно преливане от тях към детето им. Когато майката и бащата не устоят на своето свещено чувство или свещена идея в живота си, тогава и двамата се хващат за туй дете, дано не избяга. Майката го държи и бащата го държи. Питам: защо не задържаха туй чувство в себе си? Туй дете живееше като една свещена идея в тях, като един велик идеал, защо не го запазиха? Някои хора живеят с възвишени идеи, но като се роди синът им, казват: „Нека сега синът ни да се занимава с тази работа!“ Значи синът е бил свещената идея в тях. След като се роди синът, бащата остава празен. Хубаво, ако този син, който се ражда по такъв начин, възприеме тази свещена идея, която баща му е носил в себе си, и успее да я прокара, неговото идване на този свят е оправдателно. Бащата казва: „Аз не можах, но синът ми ще продължи.“ Право е това. Но когато синът или дъщерята не изпълнят свещената идея на родителите, тогава бащата и майката казват:„Изгубихме, не си струва този труд, тези усилия, които направихме за това дете. То не е от тези, които очаквахме.“

Сега у всинца ви има тези свещени идеи, но вие трябва да ги родите, да ги облечете във форма. Как? – Има един нов начин на въплътяване. Не материализирайте вашите идеи, а ги оставете да живеят духовно във вас. Друг път ще ви обясня закона. Турите ли в едно ваше свещено чувство или в една ваша свещена идея желанието да я въплътите в животинска плът и кръв, вие развращавате тази свещена идея или това свещено чувство. Вие ги погубвате. Следователно, ако искате да облечете туй ваше чувство или тази ваша идея във форма, има и друг начин. Кой е този начин? Христос казва: „Трябва да се родите от Дух и вода.“ Духът – това е най-мощното, това е Великата майка на нещата, която е вложена в тази твоя свещена идея, в това твое свещено чувство. Първото качество на Духа е

Любовта. Тя внася живот, затова, живее ли Духът в тебе, и туй дете ще остане в тебе. Не очаквай нищо от това дете, което не иска да живее в твоята къща! Христос казва: „Аз излизам от Отца, дойдох в света и пак се връщам при Отца." Същото трябва да бъде и с нас. Ние сме тук, на Земята, и пак трябва да се върнем на Небето. При кого? – При Отца. Онзи, който се стреми към една свещена идея, но същевременно иска да остане на Земята да благува, не може да носи тази свещена идея.

Искате ли да благувате на Земята, ще опитате големи горчивини, каквито и сега опитвате, т. е. Бог ще ви прекара през страданията. Щом постъпваш невярно спрямо общия живот, спрямо онзи велик принцип на Любовта, ти ще имаш приятел, който ще те разлюби; ще имаш слуга, който ще те разлюби; ще имаш син, който ще те разлюби; ще имаш жена, която ще те разлюби; ще имаш дъщеря, която ще те разлюби. Където и да идеш в света, всички ще те разлюбват. Питам тогава: какъв смисъл ще има за тебе животът? Като минеш покрай някой кошер – всички пчели ще те жилят. Ще минеш през някое село – кучетата ще те залаят. Отдето и да минеш, ще бъдеш немил-недраг на всички. Ще кажеш: „Господи, дотегна ми този живот!" Какво ще ти отговори Той? – „Ти страдаш, защото се отрече от своя Господ." Казваш: „Не Го познавам, аз не дойдох на Земята за Него, дойдох на Земята да се проявя." Някой казва: „Аз трябва да се проявя!" – Ами че как ще се проявиш? Аз ви давам тази свобода – да се проявите. Как се проявявате сега? На един българин дали 20 000 лева, за да се прояви. И той се проявил. Как? – Направил си нов костюм, хубав пъстър пояс, купил си една салтамарка,[207] един хубав

[207] Салтамарка (тур.) – къса до кръста дреха, обикновено подплатена или обшита по краищата с кожа.

самурен[208] калпак и го накривил, купил си една бъклица и я напълнил с най-хубавата ракия, че най-после си купил и един кон, качил се отгоре му и като минавал през селото, викал: „Ха бре, де-е-е-е!“ Обаче като станал на 60-годишна възраст, конят му умрял, бъклицата му се счупила, той ходи недоволен с тояжката си. Казват му: „Дядо Милене, каква е работата?“– „Е, отиде конят, отиде бъклицата, отидоха и 20-те хиляди лева, нищо не разбрах от живота. То не било, както аз си мислех. Нека втори път Господ да ми даде пари, другояче ще живея.“ – „Как ще живееш?“ – „Тогава ще си помисля.“

Та и вие сега как ще се проявите? Като този българин ли? Не, има друг начин, по който човек може да се прояви. Ще ви дам друг пример, пак за един българин. Българите не са толкоз лоши хора, добри сърца имат те. Този българин се казвал дядо Генчо. Добър и умен бил той. Нему Господ помагал и той забогатял. Още първия път, като спечелил 10 000 лева, съумял как да ги използва. Имало една бедна вдовица, за която той знаел, че живеела в един коптор[209]. Той ѝ направя една малка къща, купува ѝ покъщнина, един чифт волове, праща слугите си да ѝ изорат нивата, да ѝ насадят лозе, градина, и най-после праща децата ѝ да се учат на училище. И като уредил всички тия работи, зарадвал се и казал: „Хубаво е!“ Кой живот е по-красив? – Вторият живот е по-красив. Ако и ние постъпваме на Земята по същия начин, Бог ще ни помага. В тази бедна слаба вдовица живее Бог, затова дядо Генчо ѝ помагал.

Защо Бог се проявява на Земята в най-слабата форма? Една от великите тайни е тази именно, че Бог се проявява в една от най-

[208] Самурен (от самур) (перс.) – сибирско животно от рода на белките, което има скъпа кожа.
[209] Коптор – малка схлупена къща, направена от различни, обикновено нестроителни материали.

слабите форми. Самите ангели, като видят Бога в такава форма, учудват се. И най-великите Духове се учудват. Защо Този, Който създаде всичко, взема такава форма? Всички се чудят защо Господ се е намалил до такава малка форма и очакват какво ще излезе от тази работа. В това именно е величието на Бога, че невъзможните неща за човека са възможни за Него. Господ ни изпитва как ще постъпим спрямо Него. Господ ще се прояви като една свещена идея в тебе. Ти можеш да Го изхукаш, но Той, тих и спокоен, с голямо смирение, отново ще се обърне към тебе. Виждали ли сте Бога в смирение и унижение? Ти може да Го нахукаш, но Той няма да каже: „Знаеш ли кой съм? Аз създадох света!“ Когато ти постъпиш с Бога така, Той, макар че не плаче, ти ще видиш в този случай да капне една сълза от очите Му. Когато изпъдиш Господа навън, една сълза ще капне от очите Му. Той ще каже: „Това дете не е разбрало смисъла на живота.“ Защо капва тази сълза? – Това е Неговата Любов, която казва: „Трябва да се моля още много за това дете.“ Господ те посещава, докато най-после в тебе проработи законът на Любовта: ти се събуждаш от дълбокия сън и започваш да плачеш. И толкова пъти ще плачеш, колкото пъти Господ е проливал по една сълза за тебе. Най-после Господ събира тия сълзи, праща ги на други и казва: „Свърши се с тебе, ти разбра великия закон на Живота, ела сега да работиш.“ Така и всички ние сме повикани от този велик закон, за да участваме в тази велика драма на живота. Животът е драма, не трагедия – драма на страдания, драма на противоречия. Един ден, когато тази драма се завърши, когато се изиграе, ще настане нещо много тържествено и ние ще разберем дълбокия смисъл на този велик вътрешен живот. Затова трябва да минат всички страдания, за да дойдат радостите.

Христос дойде на Земята и също така очакваше Любов? Но Любов не Му се даде? Какво Му се даде? – Страдание. Отказа ли се

Той? – Не. Питат го: „Ти цар ли си?“ Той казва: „Ти казваш, че съм цар.“ Защо именно Христос отговори по този начин? Христос с тия думи обърна вниманието на Пилат, каза му: „Вие имате извратени понятия за царете. Аз не съм от тези царе, чието царство е на Земята. Ако бях от тези царе, Моите слуги щяха по същия начин, както и вашите, да се бият за Мене, но Моето Царство не е от този свят.“ Те Го питат: „Какво нещо е Истината?“ Как ви определих аз вчера Истината, какво нещо е тя? – Истината води към Живота.

Второто положение е животът на чувствата, животът на душата. С чувствата ние опитваме вътрешното съдържание на живота.Във физическия живот човек иска да има къщи, ниви, да бъде богат външно. И това е право, защото човек трябва да има нещо, което да владее, с което да покаже, че е физическо същество. Той все трябва да има някъде нещо материално, на което да разчита. Щом е на Земята, той не може да бъде един съвършен дух, каквито са ангелите, които живеят в Бога.

Друго важно положение в живота е, че трябва да имаме нещо живо, което да обичаме и което да ни обича. В първия случай ти искаш да владееш неодушевени неща. Във втория случай ти искаш да обичаш живи същества, които да отговарят на твоите чувства. Ти искаш да имаш деца, искаш да имаш жена, искаш да имаш приятели. Дойде ли в тебе този живот на чувствата, ти непременно ще искаш да се жениш, да имаш деца. Туй е естествено нещо в живота. Законите на този живот трябва да се разбират. Той не е така прост. В сегашната форма на живота тъй, както хората се женят, това е предисловие на един велик закон. Жененето, както сега хората го правят, не е нещо идеално. Ако някой пита коя ще бъде идеалната форма на женитбата, казвам: хората на бъдещата култура нито ще се женят, нито за мъж ще отиват. Кога ще бъде това? – При сегашните условия това не може

да бъде, пазете това в ума си. Кога ще бъде? Когато този ум, това сърце се изменят. Това може и при този живот да бъде, но при условие, ако придобиете Христа в себе си, ако придобиете Възкресението. Следователно този човек няма да бъде вече ограничен.

В сегашния живот, тъй както хората се проявяват в своите постъпки, те извращават чувствата си. Това се дължи на обстоятелството, че хората не разбират правилно закона на Любовта и не могат да го приложат правилно в живота. Между чувствата на хората не става правилна обмяна. Когато един човек те обича и ти не отговаряш на тази обич, ражда се една вътрешна реакция, която образува язва. Ако той те обича, а ти си индиферентен, в него се раждат чувства на омраза. Значи тази обич ще се изрази по друг начин. Вие ще кажете: „Аз не искам да зная нищо за него.“ – Да, но ако той пусне в твоята градина вадичката си, не го подпушвай. Позволи на тази вадичка да полее твоите растения и да мине по-нататък, в другите градини. Той, като види това, ще се зарадва. Пусни го, Господ го е допуснал! Дай възможност на този човек да се прояви, не го връщай, пусни го да мине. А ти започваш да му четеш морал, да казваш: „Кой дявол те е накарал да дойдеш тук, да ме безпокоиш?“ Той ще каже: „Ами тебе кой дявол те е накарал да стоиш на пътя ми и аз да мина покрай тебе?“ – Това не е разрешение на въпроса. Или ти ще му кажеш: „Защо ме обичаш? Какво хубаво видя в мене?“ Пък той ще каже: „Защо да не те обичам, какво лошо има в това?“ – Не е въпросът и там. Ако този човек те е обикнал, ето една задача, която трябва да разрешиш. Ако свещта свети, признай, че има защо да свети. Ако някой те обича, признай, че той има право да изяви чувствата си. Ако чувствата са проводници на Божията Любов, ти имаш право да ги проявиш. Искаш ли да проявиш чувствата си, ще

извикаш Божественото в себе си и ще кажеш: „Господи, как да постъпя?“ – Има начини, по които може да се постъпи. Вие често избягвате да проявявате чувствата си. Не трябва да избягвате тия неща, но трябва да изявявате чувствата си правилно. Някой казва: „Аз с детински работи не се занимавам!“ – Най-хубавите работи са детинските. Животът без Любов няма смисъл. Който казва, че не иска да знае нищо за Любовта, той всъщност най-много се интересува от нея, само че се крие. Ами ти като мислиш за общественото мнение, не е ли същото, че искаш обичта на хората? Като пишеш нещо, не е ли пак за хората? Искаш да имаш власт. Не е ли пак за хората – да дойдат при тебе? Искаш да станеш виден човек. Не е ли пак за хората? Навсякъде и във всичко действа Любовта, скрита дълбоко, като един вътрешен импулс.

Ще ви представя някои примери из живота, но да не ви съблазняват. Представете си за пример, че вие сте една сестра красива, имате мъж, който много ви обича. Един млад момък се влюбва във вас и ви пише идеални писма, обяснява се, че ви обича. Той ви пише: „Без теб не мога, без теб животът ми няма смисъл, само теб като видя, мога да живея, да се приближа към Бога.“ Питам: как ще разрешиш въпроса? – Ще криеш писмата от мъжа си, няма да му казваш нищо. Това не е разрешение на една задача. Аз засягам въпроса чистосърдечно, искрено. Разберете ме право и разсъждавайте тъй, както Господ иска. Аз вземам такъв случай, дето младият момък не може да живее без вас. Вярно ли е, че не може да живее без вас? Да, в дадения случай е така, но че може да живее без вас, и туй е вярно. Той си мисли, той си е внушил, че без вас не може да живее. Най-после вие се убеждавате, че ако му откажете, наистина може да се самоубие. Тогава какво трябва да правите? Ще започнете да се плашите от мъжа си, ще си кажете: „Ако научи той, ще се създаде голяма

неприятност!“ Да, но и мъжът ви е красив. Там е работата сега, че друга някоя сестра, също красива, се влюбва в мъжа ви. Пише му едно писмо: „Аз не мога да живея без тебе! Откак те видях, ти стана моят идеал“, и т. н. Той крие писмото, става сериозен, мисли какво да направи. И двамата стават много сериозни вкъщи. Въпросът е сериозен, и двамата са свързани. Питам: как ще разрешат въпроса? Как го разрешават хората в света? Хората в света ще го разрешат по следния начин. И двамата един ден ще си кажат, че забелязват, че чувствата им вече са доста охладнели, затова искат да направят един опит – за малко време да се поразделят. Съгласяват се. Мъжът отива в еди-кой си град по работа, по търговия, а жената отива някъде си на курорт. Между тях се промъква една малка лъжа. И двамата не са искрени вече. Те търсят един начин за разрешение на въпроса, но ако се опитат да скъсат връзките, отношенията си по този начин, правилно ли е решена тази задача? – Не е правилно решена. Защо? Защото този млад брат, който се е влюбил в сестрата, и тази сестра, която се е влюбила в брата, създават нови връзки, нова верига, която усложнява положението, и те се намират в един замотан лабиринт. Турците казват: „чакмак сокак“ – задънена улица. Такова е тяхното състояние. Но има един велик закон в света, според който тази, женената сестра, в която се е влюбил младият момък, може да трансформира неговите чувства от едно по-нисше в едно по-висше състояние. Тя трябва да му покаже закона на великата жертва, да му каже, че ако той действително я обича, трябва да пожертва всичко за нея:“Аз искам ти да ми покажеш идеалната Любов. Моят мъж е користолюбив, но искам да видя, че ти, като ме обичаш, жертваш всичко за мене. Постъпиш ли така, ти ще живееш в душата ми като една свещена идея, като едно свещено чувство, което ще нося в сърцето си за в бъдеще. Защото, ако се самоубиеш, ще ми създадеш

най-голямото нещастие. Ако произведеш скандал с мъжа ми, ще нараниш сърцето ми. Пък ако с твоето поведение ме компрометираш пред другите хора, ще ми създадеш кръст, който трябва да нося. Това не е Любов. Аз искам твоята любов да бъде благословение за теб, за мен и за мъжа ми. Нека и другите знаят, че имаш свещено чувство в себе си.“ Тъй трябва да му говори тя. Ребром трябва да постави въпроса и с това да трансформира чувствата му. Той ѝ казва: „Да, аз ще направя всичко това.“ И действително, направя го. Как? Мъжът на тази сестра е търговец.Този млад момък се спазарява слуга при него, става му най-добрият слуга и мъжът забогатява. Той обиква този млад човек и всяка вечер го хвали на жена си: „Много добър, отличен човек е този млад момък, с богато сърце!“ Тя си мълчи, нищо не казва. След време им се ражда дъщеря. Расте тя, развива се и когато стане на 21 години, този млад човек е вече 40-годишен. Оженват го за дъщеря си. Въпросът се разрешава правилно.

Това става в света. Ще кажете:„Ожениха го!“ Аз вземам любовта във втора степен, дето няма съблазни. Туй е разрешение на въпроса по Божествен начин. Това е по закона на жертвата. Тук дъщерята е жертвата. Това е вътрешно съединение на две близки души. Туй разбирам под женитба! Ако вие ожените дъщеря си по материален начин, те ще имат същата спънка, каквато имате и вие. Женитбата не трябва да включва материални сделки. Чувствата трябва да се трансформират всякога във втора степен. Онзи, който ви обича, трябва да жертва всичко заради вас. И онази сестра така трябва да трансформира неговите чувства, че да няма никакви користолюбиви цели за свое удоволствие. Същото се отнася и за този брат, в когото се е влюбила някоя млада сестра. Той трябва да трансформира нейните чувства и да ѝ каже: „Ако ти ме обичаш, трябва да жертваш всичко заради мене.“ Тогава ще имаме една млада и красива сестра и един

млад брат, които идеално жертват всичко. И двамата живеят в тази свещена идея. И двамата жертват. Какво прави тази млада сестра, която се е влюбила в този мъж? – Става слугиня на жената на този, когото обича. Тя започва да хвали слугинята пред мъжа си: „Толкоз внимателна, толкова добра слугиня никога не съм имала!" Той мълчи и си казва: „Така е, и аз зная същото." Тъй трябва: той да хвали слугата, а тя – слугинята.

Ето как се разрешават великите въпроси в живота! Когато обичаме някого, ще идем да му слугуваме. Момата, която обича своя възлюбен, ще отиде да слугува на жена му. И момъкът, който обича своята възлюбена, ще отиде да служи на мъжа ѝ. Само така може да се разреши този въпрос правилно. Не постъпвате ли по този начин, всякога в живота си ще имате спор. Не се ли разреши въпросът правилно, ще дойдат всички нещастия, ще се наложат, не могат да се избегнат. Защо стават тия неща? Защото не живеем правилно. Ние трябва да възприемем живота тъй, както днес се проявява – по Бога. Ние трябва да възприемем живота тъй, както е вложен във великата книга на Живата Природа и да бъдем чистосърдечни и искрени. Не живеем ли така, ще се роди подозрението. Като дойде подозрението, нищо не се печели. Подозрението може да бъде вярно, може да бъде и невярно, но даже и когато е вярно, пак нищо не печелим. Добре е да имаме в душата си нещо хубаво, красиво – за когото и да е. Защото, при сегашните условия на живота, ние сме склонни, без да искаме, да вярваме повече на отрицателните прояви на живота, отколкото на положителните. А туй спъва нашите души, спира нашето развитие, спира светлината на нашите мисли и чувства.

И тъй, който люби някого, аз му препоръчвам горния метод за разрешение на въпроса. Любовта е неизбежна за всички същества. Всички, стари и млади, все ще чувствате Любовта, в една или в друга

форма. Все ще имате по един любимец или по една любимка! Много баби са се влюбвали. Тупка сърцето на бабата, внимателна става тя! Свещени са нейните чувства! Колко е хубаво това нещо! Ще уважавате тия чувства. Няма да казваш: „Туй старо бабище." – Не, това е голяма обида. Сърцето ти трябва да тупти с едно детинско чувство, като погледнеш старата баба, която се е влюбила. В душата на старата баба се развива една велика драма. Погледнете я с онова велико уважение и почитание, че в тази ѝ възраст, на тия стари години, Господ се проявява в нея. Ще гледате да закрепите туй чувство в нея, да се зарадва и тя.

В страданията на Христа се крие нещо велико! Той дава велик пример на самоотричане. Той имаше сила да стори всичко. Казва се в Евангелието, че войниците, които дойдоха да Го уловят, паднаха на лицето си. Той можеше да ги парализира, но ги запита: „Кого търсите? Ако търсите Мене, ето Ме, Аз съм готов." Той беше готов да пожертва своя живот, да понесе всичките тягости, всичките страдания, но само да не накърни онези страдащи души: да вложи своя живот в тях, за да бъдат спасени. „Аз приемам страданията, дано след Мене тия хиляди, милиони души да могат да се зарадват, да заживеят в тази Любов, която им оставям." Това е великата Любов, това е великият закон на самопожертване.

Аз засягам един от жизнените въпроси. На това огнище на Любовта се раждат най-големите противоречия, спорове и нещастия в живота. Разрешите ли ги, тогава идва третото положение на живота – идейният живот, животът на Духа, или животът на мисълта, както го наричат съвременните културни хора. Тук по-лесно се разрешават въпросите.

Сега всички ще се стремите да разрешите по любовен начин вашите отношения към обкръжаващите ви. Не мислете, че Любовта

няма да дойде. Ако Любовта не се прояви в положителен смисъл, ще се прояви в отрицателен смисъл: в омраза, отмъщение, негодувание и т. н. Затуй съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Когато дойдем в противоречие с Любовта в живота, ние трябва да обърнем мисълта си към Бога – изворът на живота. Всяко противоречие насочва мисълта ни към Бога и казваме:"Господи, Ти, Който си Любов, най-високият връх, помогни ми да се изкача на този връх, оттам да погледна!" И започваш да се качваш на този връх. Защото със седенето си на ниските места, без да се качваме на този връх, няма да можем да обичаме и да ни обичат. Започват ли да те обичат хората, качи се на този връх. Обичаш ли хората, пак се качи на този връх. И в двата случая – когато обичаш и когато те обичат, трябва да са качиш на високия връх. Не се ли качиш, ти ще изживееш най-големите противоречия, които животът може да ти донесе. Някой казва: „Аз намерих една душа, с която можем да се разбираме." Намерил си една душа, но след две години намериш друга душа, а първата изоставяш. След други две години намираш трета душа и т. н. Най-после виждаш, че тази душа, която си обичал, умира.,,Отиде – казваш – моят приятел, умря." Може ли да умират онези, с които се обичаме? Може ли да умре една душа, която обичаш? Аз не вярвам в любов, която умира.Аз не вярвам в смъртта на душата, която те обича. Онзи, който те обича свещено, след като замине в другия свят, пак е около тебе. Той мисли постоянно за тебе, всичко прави за твое добро. Той е силен човек, силен дух. Като умре, може да ти помага десет пъти повече, отколкото приживе. Тогава той е повече жив, отколкото когато беше на Земята. Като умре, ти мисли само за него, без да плачеш. Като мислиш за него, ще ти олекне нещо на душата, понеже чрез него се проявява Бог. Бог ще ти покаже своя образ.

И тъй, всички ние сме образ на Бога, на Неговата Любов. Нашият живот на Земята ще придобие смисъл само тогава, когато изразим Божията Любов, когато се качим на най-високия връх. Само тогава вашият живот ще се осмисли и само тогава ще може да придобиете тази красота, която търсите. Нали сестрите искат да бъдат красиви? Пък и братята искат да бъдат красиви. Не е лошо това. Аз ви казвам какво значи красота. Красотата – това е Истината.Човек трябва да бъде красив, да има Истината в себе си. После, човек трябва да има живот в себе си, но трябва да се качи на най-високия връх. Най-после човек трябва да бъде силен, но трябва да бъде и мъдър.

С тази си беседа искам да ви накарам да се качите на най-високия връх, да се свържете с най-великата сила в света, да дойдете в съприкосновение с Истината, която ще ви даде тази възвишена красота на живота. Това ще бъде встъпление към онзи велик Божествен живот, който може да се изрази на Земята. Ние ще можем да живеем в този Божествен живот само когато излезем извън земните условия и минем в по-висши условия на живота си. Ние, които се срещаме тук, ще се срещнем и при тия по-висши условия. Къде са те? – При Господа. Де е Господ? – Господ е навсякъде. Ще се срещнем при по-красиви условия на живота. Сега ще ви дам една картина каква ще бъде тази среща. Представете си, че имате един млад момък, 21-годишен, завършил гимназия, много интелигентен, образован, среща се с едно малко момиченце, 4-годишно, и започва разговор с него. Между този млад момък и малкото детенце се образува една връзка, едно съприкосновение в чувствата им. Тази връзка не е умствена, защото това дете не може да разсъждава като момъка. След години туй момиченце пораства, става 21-годишна мома, завършва гимназия, а младият момък е вече 40-годишен. Какви ще бъдат отношенията им при тази среща? Тази мома е придобила

известни знания.Те сега могат да се разговарят, могат да се разбират и по ум. Любовта на тази мома сега ще бъде по-силна, по-идеална, отколкото по-рано, защото децата са материалисти.Тяхната любов е неустойчива. Те се привързват към всички хора. Децата са идеалисти в друго отношение – по своята чистота. Ние не можем да вземем децата като идеал за Любовта, те са много неустойчиви. Аз вземам две фази в живота като идеални образи на Любовта: младата мома на 21 години и стария дядо на 100 години. Любовта и на двамата е идеална. Ако момата до 21-годишна възраст не се е покварила в Любовта си, тази любов ще има идеален характер. Хората отпосле се покваряват, като влизат в живота, тогава се явяват примеси в Любовта им. Тия примеси развалят красивата любов. Всички сте минали през тази възраст. Някои от вас още живеете в 21-та си година; други вече мислят да я напуснат, казват: „Тук, на Земята, с идеали не става, ами чакай да се вдълбоча в себе си, да поразгледам какво имам." И като се затворите, какво става? – Въздухът става несносен за живота ви. Човек не трябва да се затваря, но трябва да се отвори като цвете за тази Божествена светлина и да придобие тази мощна форма. Вие още не сте любили. По кой начин не сте любили? Вие още слуга и слугиня не сте ставали, нито при тебе слуги са идвали.

Слуга да станеш – туй е разрешението на задачата на Любовта. Вие тепърва ще почнете да разрешавате този въпрос. Тепърва ще започнете да проявявате Любовта си! За вас сега се създават условия. Вие сте повикани да разрешите този специален въпрос, специален в неговия пръв етап. Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си. Отрече ли се от себе си, според онова дълбоко разбиране на смисъла на тия думи, той е завършил целокупния си живот. Разреши ли въпроса в тази форма, той ще добие пълно разрешение да помага и на другите. Само така ще се образува между вас тази хармония,

тази мека атмосфера – без подозрения, без съмнения и без страх. Аз трябва да имам в съзнанието си само един идеал: да зная, че в душата ми царува безкористна Любов и да кажа: „Аз съм готов да жертвам живота си за доброто на всяка душа!“ Всяка сестра и всеки брат трябва да са готови да жертват всичко за онзи, когото обичат. Ако ние сме готови така да се жертваме един за друг, ние ще се жертваме и за Бога. Вие не трябва да вземате всичко това в буквален смисъл. Ще дойдат изпитанията и ще ви заставят да проявите Любовта.

Някой път ангелите слизат от Небето с цел да разрешат известна задача на Любовта. За пример на някой ангел се дава задача да прояви Любовта чрез някоя сестра с кораво сърце, която никога не се е влюбвала. Той трябва да влезе в нейното сърце и да изяви Любовта навън. Тази мома, като се влюби, ще се намери в небрано лозе. Какво ще прави? Ще се влюби! Тази мома ще се влюби, защото ангелът разрешава своята задача. Ако тя върви по неговите съвети, ще дойде до най-красиво разрешение на Любовта. Обаче ако не послуша този свещен глас, ще падне в изкушение.

И тъй, когато казвам, че Бог е Любов, подразбирам, че някой ангел разрешава във вас задачата на Любовта. Когато Бог дойде във вас да се прояви, по никой начин няма да Го подпушвате. Подпушите ли Го, вие ще си създадете най-голямото нещастие. Ще съзнавате, че Господ е във вас, ще слушате Неговия свещен глас: ще бъдете верни, няма нито на йота да отстъпвате от това, което ви говори. Вървете по този прав път и не се бойте! Вървите ли по този път, ще се яви разширение в сърцето и душата ви. Умът ви ще се освободи от всички спънки и ограничения. Тогава вие ще почувствате вътрешния смисъл на живота, ще оздравеете от всички недъзи и обкръжаващите ви ще познаят, че вашият живот е чист. Тази е великата задача, която ви предстои да разрешите. Ако не разрешите въпроса по този начин,

тогава ще имате един живот на изсъхване. Да скъсате известни връзки и да считате, че сте ги разрешили, това е глупаво. Религиозните хора в това отношение са егоисти. Божественото учение, което иде в света да повдигне човечеството, няма такъв характер, какъвто вие се стремите да му дадете. Та всички ще се молим!

И тъй, молете се един за друг не за опрощение на греховете си, но Бог да оправи пътищата на Любовта, която действа във вашите сърца. Бог да оправи пътищата на Светлината, която се отправя към вашия ум. Бог да оправи пътищата на Знанието, което иде да се всели във вашите души, да ви покаже свещения път на Живота. Казвате: „Ние можем да направим всичко.“ Ако Бог живее в нас като Любов и ние като живеем в Него, щом прояви Любовта Си, ние ще се качим на най-високия връх, ще дойдем в съприкосновение с най-високата сила – Любовта, ще бъдем при Истината, която ще даде красота на живота ни, и тогава ще се създаде Новото човечество. То е създадено вече, но ще се даде израз на новия човек. Ние ще почувстваме тази вътрешна връзка, ще минем от спящо състояние в будно или от смърт, от ограничено състояние, в безгранично, от временния живот към вечния, дето няма изтощаване – с една дума, ще намерим туй, което алхимиците са търсили – вечното подмладяване. Това е смисълът на живота – човек постоянно да усеща в себе си как се подмладява, как се видоизменя от красота в красота, от сила в сила. Затова Христос пострада. Той казваше: „Много работи има да ви кажа, но сега още не е време. За в бъдеще, когато Духът дойде, Той ще ви научи. Тогава Аз пак ще бъда на Земята.“

Сега Бог иде в света да се изяви по един нов начин. Той се изявява във всички ни, преустройва всичко наново. Ние ще бъдем строители на туй ново, строители на Новото човечество. Вие ще

кажете: „Какво можем да правим ние тук?“ – Бог, Който живее в нас, и ние, които изявяваме Неговата сила, всичко можем да направим. Тези *ние* вече живеят по цялата Земя. Един ден тия Братя ще започнат да ви посещават и тогава няма да се плашите. Някой от тия Братя ще дойде и тогава мъжът няма да пита: „Кой беше онзи, който влезе вкъщи?“ И ти няма да питаш мъжа си: „Коя беше онази, която влезе в стаята?“ Ще имаме свещена вяра един в друг и никой абсолютно няма да се съмнява в нещо нечисто. Всичко ще бъде свещено! Любовта ще се проявява и по друг начин, без каквото и да е опетняване, което грехът е внесъл. Навсякъде ще има голямо изобилие.

Коя мисъл остана в ума ви като най-важна? – Мисълта за Божественото. Вие не се безпокойте как ще се разреши въпросът. Той ще се разреши по един естествен път, но всички трябва да бъдете готови, когато Божественото говори във вас, да Го слушате. Всички трябва да бъдете готови за това, да не жертвате Божественото, да не се отказвате от Него, но да Го познаете. Този въпрос е за сега, не е за в бъдеще. Днешния ден ще отбележим с това – да се качим на високия връх! Туй ще бъде задачата ни. Сега ни предстои една материална работа – да се качим на високия връх. Той е много висок, но все-таки приятно е да се качим горе! Само там ще разберете какъв е този връх. Той не е много остър, той е най-красивият връх, който някога сте виждали в света. Той е толкоз красив, че като се качи човек горе, каквато скръб и да има, всичко това моментално изчезва, сърцето започва да тупти усилено и той забравя всичко. Като се качи на високия връх, човек е готов всичко да направи. Няма нещо невъзможно за него! Той казва: „Не струва човек да скърби!“ Музикант може да стане, поет може да стане, господар може да стане – каквато работа и да започне, всичко разрешава. Като погледне отгоре, той поклати глава и казва: „Сега разбирам Божиите пътища!

Господи, прати ме пак долу.“ И като слезе долу, той вече е пълен с онази велика сила на Любовта. Отдето мине, носи благословение. Такива са великите Братя! Все от този връх слизат: те там живеят. Като слязат, после отново се качват, защото все оттам черпят. Дойдат на Земята, пак се върнат. Слязат, пак се качат. Постоянно има слизане от върха и качване към върха.

Сега, по същия закон, и вие ще започнете да се качвате и да слизате – това е великото разрешение на въпроса!

Беседа, държана от Учителя на 25 август 1925 год., вторник, 8 ч. с., В. Търново

УЧИТЕЛЯТ КАЗА НА УЧЕНИКА

Първото нещо: на вас ви трябва дисциплина. Разбирате ли? Дисциплина е потребна, за да спестяваме време и да бъдем експедитивни в своите мисли, в своите желания, когато ги прилагаме в Божествения свят, защото за Божествените работи се изисква бързина. Казано и свършено, да няма мислене и протакане. Няма протакане, на момента, имаме време, ще свършим работата... Няма да отложим работата след половин час, а по Божествен начин ще го изпълним веднага.

Сега вие, младите, не сте се проявили още, старите вече се проявиха. Те са цъфнали, завързали и имат плод. Сега вие ще изникнете, ще цъфнете и ще завържете. Добре ще бъде, ако вие вземете само образец, като гледате техният плод как е узрял. Хубаво е, ако плодът на старите е идеален. Тогава може да вървите по образа на старите, но ако този плод е хилав, очукан – по-добре е от такъв плод да стоите далеч. Няма да обръщате внимание на тях. Не трябва да бъдете такива стари.

Сега въпросът е за любовта между младите от двата пола, човешката душа е разделена на два пола – мъже и жени. Жената е носителка на живот, на чувствата, а мъжът е носител на човешката мисъл. В основата на Божествения свят това е една издънка, обърната надолу, разклонена. Това са два клона от един общ корен.

Вие, младите, ще се стараете да бъдете израз на Божествената Любов – никакво лицемерие, никакво флиртуване Нашите чувства в сърцата трябва да бъдат благородни. Разбирате ли? Когато при вас има една сестра, една сестра ученичка, вие трябва да я пазите тъй, както пазите своето око. Туй го изисквам от младежите. Ще бъдете

тъй великодушни спрямо вашите сестри, толкова нежни в обръщенията си, в мислите си, в желанията си, че да бъдете образец; да знаете, че сте носители на човешката интелигентност. От страна на младите сестри ученички искам да бъдете към младите братя толкова нежни, толкова деликатни. Да имате туй уважение и почитание, да бъдете деликатни, щото да дадете импулс и благороден стремеж в техните души. Очите си няма да сваляте бързо – то е на черното братство. Погледнеш брата си и ще му кажеш: „Изпращам ти моята любов, изпращам ти моята светлина, давам ти моята свобода."

В моето присъствие искам да бъдете свободни. В моето присъствие искам да се ползвате от моята светлина. Очите ви няма да играят, ще знаете, че когато аз ви гледам, ни най-малко нямам намерение да ви обискирам. Като погледна очите ви, аз мисля за вашата истина; като погледна ушите, аз мисля за вашата мъдрост; като погледна устата ви, аз мисля за вашата любов; като погледна ръцете, мисля за вашата правда, с която работите; когато погледна вашите нозе, аз мисля за вашата добродетел. Ще създадете един идеал, никакви нечисти мисли няма да имате. Това трябва да разберете. Само по такъв начин като заличите вашите стари форми, у вас ще се зароди новата любов, която ще даде новите форми на новата любов, на новия живот.

Сега се повдигнаха въпроси за женитба. Ще се жените ли или не? Душата сама в невидимия свят не може да живее, там по двама, по двама живеят. Вие ще имате сродни души – сродност ще има, по двама ще живеят. Сам човек не може да живее. Следователно, ако е въпрос сам ли ще живееш, или по двама, казано е, по двама ще живеете. Тъй е направил Господ света. Тук на земята хората живеят две тела на едно място, в астралния свят живеят две сърца наедно, в умствения свят живеят два ума на едно място, в духовния свят живеят

две души на едно място, в Божествения свят живеят два духа в едно място. А като влезете в Бога, съставяте едно единство за себе си. Вие казвате сега: „Ще се жените ли?“ Ако е по отношение на тялото, днес хората женят телата. Съединят едно тяло с друго и това наричат женитба, както две стаи ги съединявате с една врата, през която господарят влиза от едната стая в другата. Казвам: Между тези две стаи трябва да има врата. Ще има врата, разбира се. Но тия две стаи без господар нищо не са сами по себе си. Стаите без господар не са нещо много естествено. Следователно, като казвам женени и неженени, да не мислите, че ако не сте женени, ще бъдете чисти и ако сте женени, ще бъдете нечисти? Ако онзи, който се е оженил като онзи пияница, който само яде и пие, тъй както разбира живота, вие сте нечисти. И ако онзи, който не се жени от страх, и той е нечист. За женитбата другояче стои въпросът. Въпросът е решен, или двама души да се съединят и да изпълнят волята Божия на земята. Тъй стои въпросът. Не е ли решено, то тия души трябва да се учат. Та сега вашите отношения трябва да бъдат чисти. Искам, като влезете в школата, да бъдете образец – да бъдете свободни, сериозни, скромни по сърце, да бъдете светли по ум, свободни във всичките чувства, деца на тази свобода, всичко да бъде непресилено. Всички искам да бъдете свободни.

Когато аз вляза при вас и когато вие влезете при мене, искам да не усещате никакво стеснение. Защото, ако вие идвате при мене и сте нечисти, ще усещате стеснение и ще криете греховете си. Туй усилие на волята образува дисхармония. Тия дисхармонични вибрации се фотографират в моя апарат. Вие като ученици целунете някоя сестра, идвате при мене и искате да скриете това, обаче в моя апарат е фотографирана тази картина, както е станала. Вие искате да ме лъжете, но то е вече фотографирано. Или на някой твой брат ти си

пипнал кесията му, и това е фотографирано. Искаш да скриеш, мълчиш, но аз ще кажа: Тук е отпечатано, че си взел една кесия. Ще върнеш кесията, нищо повече. Та всички ваши мисли, желания, действия, каквито и да са, се отпечатват. Няма скрито-покрито, туй да знаете. Затова, ако искате да бъдете благородни, трябва да бъдете много открити, трябва да имате най-съвършени мисли, най-съвършени чувства, за да може да се отпечатват на този апарат най-хубави форми.

Ние трябва да живеем и ще живеем в света тъй, както Бог е създал този живот, разбирате ли? Не можете да изпаднете в една грешка, да тълкувате нещата по буквата. Кой човек е сериозен и кой е весел? Аз искам да бъдете весели. Кога? Когато завършите работата. Искам да бъдете сериозни. Кога? Когато вършите работата. Когато вършите някоя сериозна работа, можете ли да се смеете? Не може. Докато вършиш работата, умът ти ще бъде концентриран върху работата. Трябва ли да бъдем весели? Щом завършите работата си, можете да се веселите, всичко може да правите. Дойде ли до работата, ще бъдете сериозни. Някой казва: „Трябва ли да бъдем весели?“ Като свършите работата си, ще бъдете весели. Щом учениците завършат упражненията, ще се разговарят, ще пеят. Дойде ли до упражненията, всички престават да приказват, ще има абсолютно мълчание. Мълчанието показва работа – голяма деятелност. И когато ние казваме: „Да мълчим“, подразбираме работа. Свършим ли работата, удари ли звънецът, ще дойде веселие и пеене. Удари ли наново звънецът, пак сериозни, пак работа, всеки ум да е концентриран, за да свърши работата, която му е дадена.

Да вземем за пример въпроса за чистотата. Вие имате чистотата като едно специално качество. Чистотата във вас трябва да бъде атмосфера, в която трябва да живеете. Чистия въздух, чистата вода,

чистата светлина, това подразбирам аз чистотата. Чистотата да стане у вас условие, при което може да се живее. Всички можем да бъдем чисти, можем да живеем при чисти условия. Ние правим малки опити. Някои от вас по-дълго време ще трябва да се упражняват. То е, когато някой е по-близо до планината, по-лесно могат да се качат, а някои са толкова далеч, че дълго трябва да пътуват. Та някои по-мъчно ще станат чисти, по-далеч са от планината. Чистотата е една необходимост за сърцата ви. С тази чистота ще започне любовта. Любов не може да има без чистота. Затуй искам вашите очи да бъдат прозрачни, ясни и меки, а не мътни. Мътните очи показват един развален стомах; неспокойните очи, не остри, показват, че нервната система, умът не са чисти. На всинца ви погледът трябва да бъде чист, ясен, мек, изразителен. Очите ви да бъдат интелигентни, който ви погледне, да каже: „В този младеж има благородни чувства, благородни мисли, възпитана воля.“ Туй да се чете във вашия поглед. Като ви погледне човек, да каже: „Три неща виждам в твоя поглед: чувства, мисли и волеви действия.“ И в младите братя, и в младите сестри всякога туй да се чете, в погледа ви да има смисъл. Когато аз ви погледна, всякога аз ви питам: Мисълта ви светла ли е? Чувствата ви благородни, чисти ли са? Действията свободни ли са? Сега не искам да си създавате антагонизъм между млади и стари. От ваша страна вие ще дадете всичкото уважение и почитание на старите. Туй ще го направите заради великата любов, която се изразява. На старите ще кажа да изкажат всичката своя любов към вас. Старият трябва да има любов към младия. Като ви говоря по този начин, не искам да ви смущавам. Мислете дълбоко върху предмета, защото не сте готови още, но не се смущавайте духом как ще се развие животът ви. Вашият живот ще се развие много естествено. В школата, в която влизате, няма място за смущения. Ако спазвате принципите, вашето развитие

ще стане по един много естествен начин. Бих желал да вярвате в един Господ. Аз искам във всинца ви да се развие тази свобода във всичките ви движения. Искам да оправите ходенето. Някой тръгне, направи крачка-две, после спре, някои се кривят като гемия. Ходът ви трябва да бъде отмерен. Младите трябва да ходят спретнато, няма да ходите наведени като старите. Като ходите, главата ви да бъде изправена, а не като старите – наведена. Ходенето ще бъде отмерено. Като вървите, да не се клати земята отдолу, но като турите крака си на почвата, да покажете, че имате стабилност, да покажете, че мислите са отмерени, строго определени. Такъв човек е готов да влезе във всяко сражение. При това младите имат друга една черта – те са готови да се жертват, много не му мислят. Следователно в ръцете, в хода, в движенията вие показвате, че сте смели, решителни да атакувате вашия неприятел. Щом вървиш и се спираш, това показва, че има страх. Безстрашни трябва да бъдете. Страхът ви трябва само като едно качество на благоразумие. Страхът трябва да го имате само когато дойде да престъпите един закон на любовта. Когато се яви някоя мисъл да престъпите великия закон на Божията Любов, тогава трябва да дойде страхът и да кажете: „Не, няма да го направя!“ Но тия неща са много редки.

За движенията на ръцете ви – някои от вас много си движат ръцете. Туй движение на ръцете няма да става много бързо. Ще се учите. В движението на ръцете и краката да има ритъм. Аз ще ви дам едно ритмично движение на младите, и на старите ще го покажа. Ще направим едно ритмично ходене, как трябва да се ходи ритмично. След туй ще ви кажем как да идвате, когато бързате да сядате. Вие тичате, вдигате прах. Има изкуство как да седнеш, не е в бързането. Всяко нещо, което ние правим, трябва да бъде строго обмислено. Всичко, което правите, трябва да бъде музикално, художествено,

поетически. Във всичко, което правим – ходим ли, сядаме ли, ядем ли, пием, лягаме, да има красота, и който види, да каже:“ В тия хора има музика, музика във всичките действия.“ После искам всичките гърбици да се изправят. Всички трябва да бъдете прави като свещи. Като ви погледне човек, всички да бъдете стройни. В една година отгоре на всички гърбовете да са изправени! Между вас да няма нито един с едното рамо по-наведено. Не, раменете да бъдат еднакви. Равномерно да вървите, а кривото рамо да се изправи. Това е външната страна. Ще турите на работа волята си. Няма да има с криви рамена.

И тъй, в сядането няма да бързате, няма да се надпреварвате. Всеки ще се старае да даде предимство на другите. Взаимно уважение и почитание да има. Разбирате ли? Щом вие се изпреварвате един други кой да седне пръв, ученици не можете да бъдете. Уважение трябва да има. Отсега трябва да се научите, не се ли научите отсега, ще бъдете като старите – прах ще вдигате. А у вас имам желанието да не се вдига никакъв прах. Сега и млади, и стари все вдигат прах. И сега, като се събрахте, вдигнахте прах. Значи вървите по същия начин. Не. Младите без прах! Това са неща, които трябва да се постараете да уредите. Друго едно правило ще спазвате: когато двама приятели вървят един до друг, никога няма да се втикате между тях като клин. Ще застанете или отляво, или отдясно. Може да застанете отпред или отзад. Имаш приятел или приятелка. На никого не позволявай да се вмъкне помежду ви като клин. Пазете туй правило. Ако той влезе, не му забелязвай, може да се вдигне скандал, минете вие от другата страна, а него оставете накрая. Природата не търпи дисхармония. Всеки, който престъпи нейните закони, тя го наказва. Много е взискателна. Тя никога не позволява да се престъпят нейните свещени правила за живот. Тия неща трябва да имате предвид. Тия

неща може да ви се видят много малки, но те са толкова строги в тия, малките работи.

Второ правило: всякога, когато отивате на закуска или на обяд, ще си измивате ръцете. За през цялата година най-малко три пъти на ден ще си измивате много хубаво ръцете си и ще ги очистите, защото с пипане на това и онова, със здрависването се налепват по ръцете много нечистотии, които дават много лоши резултати. Ще си измивате ръцете си много хубаво и ще седнете на трапезата. Щом станете от трапезата, може да не се миете, но като седнете, пак ще се измиете. Три пъти на ден – сутрин, на обяд и вечер. През цялата година всяка вечер ще си измивате краката, с топла вода ще се измиете хубаво. Туй ще го турите като правило. Когато се миете, ще се миете по правилата на окултизма – като се измивате, в ума ви да има една възвишена мисъл: всичко нечисто да се измие, да се махне навън. Ще си кажете: „Тъй както ръцете се измиват, искам моето сърце да се очисти, моят ум да просветне, волята ми да стане диамантена." И след като се измиете, духнете с ръцете си (пръстите сключени). Ако някой пътува и не може да измие краката, то е изключение. Такива изключения ще ги имате, или ако сте на гости. Вие можете да си носите една кърпа и ако сте в някое село, ще кажете: „Извинявайте", на 5-10 метра има чешма, ще отидеш, ще измиеш краката си. Кой ще те спре? Няма да кажеш: „Имам нареждане от Учителя", а ще кажеш: „Една малка важна работа имам." Пък ако пита някой защо си миеш краката, ще кажеш: „За да се разхладят", хигиена е това. Защо си миете ръцете? – Нечистота има по тях.

Трето правило: когато сте вън от града – шапките долу. Гологлави ще ходите, а шапката ще държите в ръката си. Ако пекне слънце, ще си турите шапката. И сестрите ще си снемете шапките и ще си излагате главите на слънчевите лъчи. Не по буквата да

слънчасате, не целия ден. И зимно време пак можете за малко време да си снемате шапката, когато времето) не е много студено. В града можете да го правите по следния начин, да не обърнете вниманието на хората; мислите, които ви изпращат, ще ви пречат. Сега ходенето без шапка е мода. Щом е мода, задачата ви се улеснява. Сестрите от селата, и те да си снемат за малко кърпите. Но вие (към една селянка мома), както си забраждате кърпата, то е хубаво, тънка кърпа, и то само половината глава. Въпросът е да проникне светлината в главата. Ако ние имахме съвсем тънки шапки … Аз бих предпочел една нова мода шапки. Ние ще си направим хубави шапки от материя толкова ефирна и рядка, че да проникне светлината, да бъдат бели на цвят и от ленена материя.

Всичко да бъде естествено, да няма нищо пресилено.

Сега свободни сте.

Беседа, държана само за младите на 25 август 1925 г., 9 ч. и 20 мин., на събора във В. Търново

26 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва

2. Духът Божий

3. Пътят на живота

4. Благославяй, душе моя, Господа!

5. Молитва на Духа – на Царството

6. Бог е Любов

7. Молитва за плодовете на Духа

8. В начало бе Словото

9. Отче наш

Лозинка за през деня:

Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш.

Съвършенството на Любовта ще бъде смисълът на моя живот. Съвършената Любов изпъжда всеки страх от душата и внася мир и веселие в Духа. „Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.“ Когато Любовта прониква в сърцето ви, скръбта се превръща на радост. Който побеждава, ще наследи всичко. Победа, добита чрез Истината, е придобивка велика.

Днес за четиво ще имате: 16-а глава от Матея, 3-та глава от Марка, 20-а глава от Лука, 7-а глава от Йоана; 12-а глава от Послание към римляните; 5-а глава от Първо послание към коринтяните, 4-та глава от Второ послание към коринтяните; 2-ра глава от Първо съборно послание на апостол Петър, Псалом 75.

Сега ще ви дам едно важно правило: като се събудите сутрин, преди да се измиете, направете едно добро дело. Извикай най-доброто чувство от сърцето си и кажи му първата дума на Любовта!

Извикай най-красивата мисъл от ума си и покажи ѝ най-хубавата светлина!

Това като сторите, ще произнесете следната свещена формула:

Милостиви, Святи и Благи Господи, изяви ми Светлината на Твоето лице, да сторя Твоята воля.

Едно от правилата при изговарянето на тази формула е да бъдете много положителни и да имате детински дух. Някой може да каже многомилостиви вместо милостиви. Не, няма по-силни думи от Милостиви, Святи и Благи Господи. Когато произнасяте тия думи, Господ ще ви слуша. Милостта е качество на Бога. Всеки, който призовава Бога в Неговата Милост, Той му се изявява. И всеки, който Го призовава в Неговата Светлина, Той пак му се изявява. Светлината е Неговата святост. Светостта Божия носи светлина. Само святият човек може да има знание. Чистият човек може да има знание. Само чистият човек може да бъде свят. Чистота и святост вървят заедно. Чистотата – това е най-красивото чувство. Вие някой път се плашите от чистотата и светостта, но те са най-красивата дреха, с която душата може да се облече. Като се произнесат думите чистота и святост, някой път ви е страх, вие почвате да треперите. Че кой от вас би се отказал от тази хубава дреха? Кой от вас може да се облече с по-хубава дреха от тази? Чистота и святост – това е най-красивата дреха, с която човек може някога да се облече. И всеки от вас трябва да я желае. У някои от вас се е вмъкнала мисълта, че като станат чисти и святи, хората ще ги избягват. Това не е вярно. Тогава именно ще се привличат хората от вас. Чистотата и светостта – това са качества, които привличат, те са качества, които дават благородство на душата. Душата се разширява и става привлекателна, нежна, блага, разумна. И онзи човек, който носи чистотата и светостта, той е велик човек във

всяко отношение. Той и в малките неща е велик, и в големите неща е велик.

Та ще се стараете, когато ви говоря за чистота и святост, сърцето ви да трепне, да се зарадвате, а не да се стеснявате. Да добиете чистотата – това е най-лесното нещо. Най-естественото нещо е да бъде човек чист! Че това е тъй, ще ви го представя картинно. Ако ви сложат ястие, не искате ли хлябът ви да е чист? Не искате ли паницата ви да е чиста? Не искате ли кърпата ви да е чиста? Ако ви дадат една кърпичка за нос, не искате ли и тя да бъде чиста? Ако тръгнете вечерно време на път, не искате ли най-силната светлина да ви показва пътя? Следователно колкото светлината е по-ярка, толкова по-голяма радост ще ви допринесе тя.

Сега знаете ли защо по някой път вие изгубвате любов¬та си? Наблюдавайте цветята и ще намерите отговор на това нещо. Когато някой цвят цъфне, случва се отгоре му да има няколко листа, които го засенчват, тъй че слънчевата светлина не може да го огрява. Когато цъфваш, гледай да няма листа отгоре ти, за да можеш направо да възприемаш светлината. Цъфни над листата отгоре! Листата нека останат настрани. Не ви трябват никакви листа отгоре. Ще гледате да цъфнете над листата. И там, като цвят, разтворете душата си. Това е едно състояние, което всеки човек трябва да има. Сега кои са тези листа? Ти цъфнеш, но имаш някакъв спор с някой твой брат или с някоя сестра. Те са листата, които са се качили отгоре ти. Над тях цъфни, за да приемеш Любовта, която ще ти даде смисъл в живота. Тези листа са хубави, но отдолу да бъдат, а не отгоре ти. Че имаш спор с тях, това нищо не значи, но всичко да е на място. Не спирай Любов¬та, която трябва да влезе в душата ти! Листата нека стоят отстрани само за сянка, там те са на мястото си.

Какво ще кажеш на тия двамата – брат и сестра, с които имаш спор? Ще им се молиш ли да ти отворят малко път? Какво ще им кажеш? Няма да им се молиш, няма да им казваш нищо, а ще продължиш дръжката, стъблото си нагоре. Ще се промъкнеш през някоя дупка, ще се издигнеш нагоре и там, под преките слънчеви лъчи, ще се разцъфтиш. Вие често казвате: „Какво ще стане със света?“ Всичко, което става в света, да не ви смущава. Дошъл някой брат и ви казал някоя горчива дума – и това да не ви смущава. Вие сте чудни! Какво лошо има в това, че някой ви казал някоя горчива дума? Когато страдате от треска и лекарят дойде, сладки хапове ли ви дава, или горчиви? Хинин ви дава, горчив хап. Вие му благодарите за този горчив хап, защото той ви лекува с него. Същото нещо е и по отношение на обидата от този ваш брат. Вие имате духовна треска, този брат ви е дал един горчив хап – хапнете го и треската ви ще премине. Пък ако нямате треска, турете този хап в джоба си и намерете друг някой ваш брат, който има треска, и му го дайте. Да си давате един на друг горчиви хапове – на това поне сте майстори. Аз ви похвалвам, вие имате доброто желание да се поправяте, само че хаповете ви са много големи, та не можете лесно да ги преглъщате. Рициновите хапове, които вземате, трябва да са малки, за да преминат лесно през гърлото ви. Така също трябва да са малки и горчивите хапове, които взаимно си разменяте. Ако са големи, не можете да ги преглъщате. Както и да е, но този хап все трябва да се даде. Питам ви: ако имате кир, можете ли да не вземете вода и да не се изтъркате? Кал, кир имате отгоре – затвърдила се е тази кир, трябва да я изтъркате. Ще сипете вода, ще изтъркате кирта и работата ще се свърши. Ще има стържене, разбира се, но това е масажиране. Умният човек на всичките неща трябва да гледа разумно. Има неща, за които няма защо да се тревожиш. Разтревожиш ли се, спри се за малко,

размисли как да използваш тази тревога. Тревоженето не е лошо нещо. Детето ти се е разплакало, ти се тревожиш. Ами че кое е по-хубаво: да умре детето ти или да плаче, а ти да се разтревожиш малко? Ако Господ те попита: „Какво искаш – детето ти да подскача малко вкъщи, да поплаче и ти да се разтревожиш, или тъй да го умиря, че никога повече да не плаче?“ Кое от двете ще изберете? Първото положение е по-хубаво, нали?

Добре, ще ви дам друг пример. Вие пътувате с един брат, който е много сприхав: говори, плещи навсякъде и за всичко, но като му турите на гърба нещо – носи. Имате и друг брат, който е сдържан, не плещи, привидно е като светия, но дадете ли му нещо на гърба – нищо не носи. Да, но по пътя все ще трябва да се носи нещо! Кого ще изберете: светията ли, който нищо не носи, или онзи, който плещи, но всичко може да носи? Това са крайности, разбира се, но крайности, които се срещат в живота. Какво ще правиш? Господ ти е определил да вървиш с този, който плещи, но и който може да носи. Ти ще държиш в ума си товара, който човекът носи, а на другото не обръщай никакво внимание. Ще си кажеш: „Този брат е много добър. Той говори, но и товар носи на гърба си.“ Това е истинската философия на живота. Само по този практически начин вие ще можете да трансформирате енергиите от едно състояние в друго. Има и други, по-скъпи начини за разглеждане на нещата, но този начин е най-добър. Вие сега ще седнете, ще се молите: „Господи, моля Ти се, снеми тоя товар от сърцето ми.“ Че се молиш на Бога, това е много добре, но Господ ти казва: „Слушай, твоята каса е много пълна, пораздай малко от парите си!“ Ти казваш: „Господи, не зная кой е беден. Проводи Ти някой при мене!“ Господ ти изпрати някой беден, но ти го погледнеш, казваш: „Ти не си от тях.“ Какво прави най-после Господ? Изпраща ти няколко души разбойници, оберат ти цялата

каса, ти избягаш и казваш: „Обраха ме!“ По-преди казваше: „Аз не мога да дам.“ – Не можеш да дадеш, но когато дойде неприятелят, оставяш касата и бягаш. Питам: ако можеш на неприятелите да дадеш всичко, защо на приятелите си да не можеш да дадеш нищо? Туй е до разбирането на нещата. Щом дойде Божественото във вас, всички вие, които искате да имате Божието благословение, трябва да дадете всичко доброволно. Ще кажете: „Отде да зная дали Господ ми казва да дам, или някой дявол.“ Дяволът винаги казва: „Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко е само за теб.“ Щом дойде Господ, Той казва: „Отвори кесията си и каквото имаш вътре, давай!“

Божественото не може да се свърши. То е като някой извор – постоянно извира, извира и не се свършва. Ти даваш и То никога не се свършва, все тече. Ти давай и То ще си тече. Е, ще те е страх ли, като даваш от Божията вода, че ще се свърши? Няма да се страхуваш, защото тази вода никога няма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиите блага са велики и неизчерпаеми. Казвате: „Ако давам тъй много, все ще дойде ден, когато водата ще се свърши.“ – Ти не разбираш Божиите закони. Щом се страхуваш, това показва, че дяволът е влязъл вътре и е турил печата си, затворил е крана. Дяволът е седнал отгоре на крана, а ти казваш: „Нищо не давам!“ Но си недоволен. Отвори сърцето си! Отвори чучура си, развърти крана – давай, давай, всеки ден давай! Пък като се умориш, повикай един брат и той да дава. Кажи му: „Братко, давай сега ти.“ После повикай втори, трети, четвърти, пети, десети – като се наредят стотина души и все дават, другите ще кажат: „Този човек е много богат, всякога дава.“ Давайте, не се страхувайте! Защо ще се смущавате?

Въпрос: *Когато някой ти каже да пазиш нещо в тайна, Господ ли ти казва, или дяволът?*

Кога се пази тайна? – Когато искаш да кажеш нещо лошо, пази тайна! Божиите работи са всякога явни. Когато Бог направи небето, скри ли Той работите си? – Не, изяви ги. Светлината всичко изявява, а тъмнината всичко пази в тайна. Тъмнината е за онези, които не са готови. Когато някой човек преследва някого, ти имаш право да затвориш светлината си, за да не могат да го преследват. Пък като отива някой човек да прави добро, дай му най-голямата светлина. Това е практическо правило.

През тази година ще приложите и още едно правило. Щом станеш сутрин и се лениш да направиш едно добро, ще си наложиш глоба, ще платиш 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземеш тези пари, ще ги туриш в специална за тази цел каса и ще си запишеш: „За неизпълнение на еди-какво си аз се глобявам.“ Всеки от вас ще си има една такава каса за глоба и ще видите колко дни през годината ще се глобите. Може да кажете: „За какво ще се употребят тия пари?“ – Ще им намерите място. Хайде да видим колко лева ще донесете идущата година. Когато почнеш да глобяваш дявола, той става умен. Като станеш сутрин и не направиш туй добро дело, веднага ще си наложиш глобата, няма да седнеш да мислиш колко да туриш. Колкото ти дойде на ума: 20 лева имаш – 20 лева ще туриш; 100 лева имаш – 100 лева ще туриш. И няма да мислиш отде ще ги намериш. Като се глобиш 4-5 дена и платиш стотина лева, ще почнеш да се замисляш. Така правят и най-възвишените духове. Когато един възвишен дух направи една погрешка, знаете ли какво прави? – Той решава да слезе на Земята, да се въплъти и цял живот да прекара на Земята, за да поправи грешката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрешка, която не е в съгласие с Божия закон, за да въдвори тази нарушена хармония, той се лишава от благата, които има горе. Та виждате ли какъв пример на доброволно самопожертване

има в тия духове? Ако у всинца ви има тия благородни пориви на човешката душа, ако всинца се стремите към онзи велик съзнателен живот, тогава животът ви щеше да бъде красив.

Сега, при изпълнение на дадената задача, ще спазвате един закон. Той е следният: прави Добро най-първо на този, когото обичаш. Сутрин, като станеш, направи добро на този, когото обичаш, защото към него ти имаш естествено разположение. Направиш ли на него доброто, ти ще можеш да го направиш и на този, когото не обичаш.

Тази каса ние ще я наречем каса на Доброто. Всички пари, които ще се съберат от глобата за добрите дела, от тях ще се плащат билетите на бедните братя, които искат да дойдат тук, а нямат пари. Ние ще кажем: „Нека дойдат и те, ние ще им платим билетите от касата на добродетелите.“ Щом не знаете как да правите добро, ще внасяте глобите си в тази каса на добродетелите. Тези пари ще се използват за такива случаи. Аз бих желал да правите повече погрешки. Тъй, поне по две-три погрешки в седмицата. И когато направите някоя погрешка, да ви е приятно, да се зарадвате, че туряте нещо в касата на добродетелите, а не да се тюхкате през целия ден: „Отидоха 20-те лева!“

10. Гимнастически упражнения

Дадено на 26 август, сряда, 5:00 ч., В. Търново

ЖИВИТЕ ОБРАЗИ

Можете ли да ми кажете защо ви пече днес Слънцето? Слънцето може ли да пече някого? Кого е изпекло досега? Пече ли, или грее Слънцето?

(*Грее и топли.)*

Ако ви пече, то е от вас, ако ви грее и топли, то е от него. Когато някой човек те пече, то е от вас, а пък когато той ви грее и топли, то е от него. Защо ви пече? Когато дойде някой разбойник, защо ви пече? Защото не му давате пари.Дай му парите си, няма да те пече. В печенето той влага нещо, все иска нещо. Онзи, който иска да вземе нещо, той те пече. Той иска да вземе най-доброто. И като те напече, като си вземе, каквото му трябва, не иска нищо повече

Сега, като чета Евангелието на Йоана, спирам се на различни глави от него. Мислех да ви чета 8-а глава, но тя е много корава за вас. Дойдох до 14-а, казвам: много е костелива; 15-а – много е тежка. Избрах най-после 3-та глава от Йоана, 1-ви и 2-ри стих:

„Имаше някой си человек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски. Той дойде през нощта при Иисуса и рече Му: „Равви, знаем, че от Бога си дошъл Учител, защото никой не може да прави тези знамения, които Ти правиш, ако не е Бог с него.“

Вторият стих, това е встъпление в речта му. Той започва внимателно, похвалява Го, понамазва малко колата, много отдалече пипа. На туй приветствие, на тази реч на Никодим, Христос отговаря: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ – „Че Аз съм дошъл от Бога, то е тъй – казва му Христос, – и че съм Учител, и то е право, но важното за тебе е ти да влезеш в Царството Божие.“

Казва Му Никодим:„Как може стар човек да се роди?“ Това е важният въпрос. Вие казвате:„Грешен човек може ли да се изправи?“ И си отговаряте: „Не може.“ Това значи: „Стар човек може ли да се роди?“ И пак си отговаряте: „Не може.“ Не е така. – Може. Ами когато те вкарат в някой затвор и те облекат с халата на някой престъпник, ти престъпник ли си? Правото е, че не си престъпник, но носиш халат № 35. Значи мязаш на престъпник. Дойда аз, хвърля ти халата, хвърля № 35 и на мястото му напиша: „Този е царски син, пратете го при баща му.“ Питам: като видят хората това, как ще те посрещнат тогава? Значи всичкото ти нещастие е било в халата. Дотогава, докато ти носиш в себе си една отрицателна мисъл, че не можеш да бъдеш човек, ти носиш дяволски халат. Казваш: „Номерът ми е 35, от мен човек не може да стане.“ След като отворят вратата на затвора и ти кажат да излезеш навън, ти казваш: „Не, аз не излизам, може да ме убие някой.“ Излез навън, плюй на петите си и да те няма: „Ама честно ли е да направя това?“ Питам: честно ли беше да влезеш в затвора? Ти си направил вече едно безчестие, направи тогава второ безчестие и излез от затвора навън! Като се извършат две безчестия в противоположна посока, ражда се една правда. Ако влезеш да крадеш в една къща или да направиш едно престъпление, но усетиш, че хазяинът иде, какво правиш? – Плюеш на петите си и бягаш навън. Какво става тогава? – Себе си избавяш от страдания, а тях – от престъпления. След като си влязъл в чуждата къща, ти не си мислил нищо, но после се питаш: „Господи, право ли е да бягам сега?“ Ами защо ти е дал Господ крака? – Да бягаш – нищо повече. Бягането всякога подразбира интелигентност. Само разумният човек бяга. Заекът е много умен, когато бяга. Когато пасе, той е много будала. Някой път, като те види, той се слегне и те гледа. Ти вървиш към него, той мисли, че не си го видял. Туй е тактика от негова страна. Но

като простреш ръката си да го хванеш, той изведнъж се извива и избягва. Питам: защо не бяга по-рано, ами тъй се е слегнал само? Защо не плюе на краката си по-рано и да бяга? – Понеже и той поддържа вашия морал, мисли си: „Дали ще мога да бягам, или не?“ Подгони ли го обаче някой хрът или някой копой, той веднага се сляга и притайва, после подскача в обратната страна и изведнъж избягва. Значи той мисли. Най-напред прави стратегия, по геометрически начин си прави измерванията. Той още като върви, крои си план, размишлява как да избяга. Заекът бяга всякога точно в обратната посока. Така и човек, когато се уплаши, мисли много хубаво. Аз трябва да ви уплаша, за да мислите.

„Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?“

Отговори Иисус: *„Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.“* Тук Христос определя елементите, необходими за новораждане – „вода и Дух“. Христос иска да каже, че да се ражда човек при обикновените условия не струва вече, но трябва да се роди от вода и Дух. Той не подразбира обикновеното раждане.

„Роденото от плът, плът е, а роденото от Дух, Дух е.“

„Вятърът вее, дето ще“ – както и днес вее.

„Гласът му чуеш, но не знаеш отде иде и къде отива.“

Тия въпроси, за „раждане и новораждане“, са още земни работи. Те се отнасят до Земята, до този живот. За да се пренесе животът от едно състояние в друго, ти трябва да се родиш от вода и Дух, да туриш водата в себе си, да станеш толкова пластичен, че на колкото парчета да те режат, да не могат да те прережат – отново да се събереш на едно място, както се събират водните капки. Водата можеш да я биеш, да я режеш, да я цапаш, но оставиш ли я да мине

през почвата, тя пак се пречиства. Временно можеш да ѝ направиш всякаква пакост, но тя не се цапа, отново се възстановява в първия си вид. Така и вие – като вода ще бъдете. Вие ще кажете: „Какъв живот може да има във водата?“ – Във водата именно е животът. Ако ти нямаше плюнчица да си сдъвчеш хлебеца, какво щеше да стане с него? Водата, като влезе в стомаха, тя прави всичко. И храната, ако не се превърне в жидкост,*[*Жидкост (рус.) – течност.] нищо не може да стане. Следователно твърдата материя трябва да стане пластична, да мине в жидка, да стане по-ефирна, по-нежна.

„И никой не е възлязъл на небето, тъкмо Този, Който е слязъл от небето, Син Человечески, Който е на небето.“

Думите *Син Человечески* ще заместите с думите *най-възвишеното, най-разумното, Божественото*, което трябва да бъде въздигнато у човека, а не разпнато. То трябва да управлява човека.

„Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има живот вечен.“

Значи Бог толкова възлюби света, че даде на хората разумност, внесе разум в тях, за да ги спаси от всичките им страдания.

„Понеже Бог не е проводил Сина Си в света да съди света, но да бъде спасен светът чрез Него.“

Нашият разум не е даден, за да съдим хората, а да ги спасим, да ги упътим, да ги научим, да им покажем пътя към Спасението.

„Който вярва в Него, не ще бъде осъден, а който не вярва, той е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единороднаго Сина Божия.“

Тия думи ще изтълкувам така: всеки, който не възприеме законите на Разумния живот и не го използва за доброто на неговия разум, той е осъден вече. Той е един първокласен будала и всеки ще

му се смее. Този будала казва: „Господ не можа ли да направи Земята така, че един ден да се върти от ляво към дясно, а втория ден – от дясно към ляво? Господ не можа ли да устрои човека така, че храната да влиза в стомаха, без да я дъвчем?“ Или: „Господ не можа ли да тури очите на човека на гърба?“ Или: „Господ не можа ли да ни тури по 100 очи, а ни е турил само по две? Господ не можа ли да постави по едно око на всеки пръст, та човек, като ходи, да не си удря краката?“ Будала! Око на пръст туря ли се? И този човек мисли, че е някакъв велик философ! Защо Господ допусна греха в света? – За будалите.,*Буд–аллах* значи: „Събуди Господа в себе си!“ Будала е този, който не е събудил Божественото в себе си. Понеже будалата не събужда Господа в себе си, ще му дойдат мъчнотиите. Щом го събуди, той става *ил-аллах*.

И вие сега седите и казвате: „Тази моя съседка или тази моя сестра е будала. Защо я прати Господ при мен да ме пече всеки ден на шиш?“ – Ами ти, която си разумна, обърни тази будала. Будалата сам не може да се обърне. Законът е такъв. Вие отидете в някоя къща, при някоя ваша сестра, която има много вълна, но не знае да преде и е съвсем оголяла. Вие ѝ се смеете. Не се смейте, но покажете ѝ как се преде, научете я. Знаете ли на какво мяза тя? Един млад човек се оженил за една мома, която била много хубава, но много мързелива, не знаела да преде. Той ѝ казал: „Жена, с хубост само не става, ти трябва да знаеш да предеш, защото ще оголеем.“ Тя взела от майка си две вретена с прежда, турила ги в една каца и от време на време показвала на мъжа си ту бялото, ту черното вретено, като му казвала:„Ето, и аз преда.“ Обаче само с показване на вретената въпросът не се разрешавал, те си оставали на същия ред. Дошло време да се жени брат й. Повикали я на сватба. Как ще отиде, няма дрехи! Окъсала се, няма с какво да се облече. Тя казва на мъжа си: „Какво да

правя?“– „Нали ти казах, че трябва да работиш! Мен ме е срам да те водя такава окъсана!“ Но тя била хитра, казала му: ,,Слушай, ние имаме един голям кюп[210], ти ще ме туриш в кюпа и ще ме заведеш с колата при майка ми. Тя ще ми даде дрехи, за да се облека за сватбата.“ Впряга мъжът колата, повежда я, но и той хитър, намислил друго нещо. Оставя колата вън от селото и отива сам при майка й. Тя го пита: „Защо идеш сам, де е дъщеря ми?“ – ,,А, твоята дъщеря, като някоя царкиня, иска да излязат всички девери, сватове, цялото село, да я посрещнат с музики и гайди, не иска да дойде тук сама.“ – „Тъй ли?“ Тръгват, но дъщерята, като усетила, че идват всички сватове да я посрещат, изскочила от кюпа и се върнала вкъщи. Те дошли, намерили кюпа празен.“Къде е дъщерята?“ – ,,А,тя е особена, върнала се е вкъщи, види се иска от село да я вземете.“ Свършили те сватбата и без нея. Връща се той вкъщи и какво намира?Тя взела хурката и вретеното, преде ли, преде. Той направил качамак, вика я да ядат, но тя казва: „Не искам да дойда, тури качамака на рамото ми, та и да преда, и да ям.“ Пробудила се тя вече – преде. Казва си: ,,Втори път сватба няма да пропущам.“ На рамото каша – и преде! Та сега и вие: ще държите хурката в ръка, а кашата – на рамо. Това не се отнася до всички, но само до някои от вас, на които работата не е изправна. За тия, на които работата е изправна, този пример не се отнася за тях. На всички трябва една свещена работа, но да не ви е срам от нищо. Дойде ли се до работата, трябва да бъдем готови за всичко! Човек, който не се срамува от работа, той е на правия път.

„Понеже всеки, който прави зло, мрази виделината, да не би да се докажат неговите дела, че са зли.“

[210] Кюп (тур.) – голям глинен съд, делва.

Значи всеки, който не възприема разумния живот, живее по старому. И всеки, който не живее във виделината, мрази разумния живот.

„Но който прави Истината, иде към виделината, за да се явят делата му, че са по Бога направени.“ До 22-ри стих ви е достатъчно.

Има трудни въпроси в света, които трябва да се разрешат, и трудни задачи, които трябва да се изпълнят. Ще започна с един пример, но преди това ще ви кажа няколко обяснителни думи. Представете си следното положение. Ако спасението на човечеството зависеше от някое външно условие, за пример ако трябваше да имате 100 милиона лева злато, колцина от вас биха се спасили по този начин? Добре, представете си, че въпросът беше турен другояче. Ако вие, за да се спасите, трябваше да бъдете най-умният, най-ученият, най-мъдрият човек, колцина от вас биха се спасили при това условие?" Или ако спасението зависеше от това, че трябваше да бъдете един от най-силните хора, да можете да се борите едновременно със 100 души, колцина от вас биха се спасили по този начин? Значи има още по-трудни задачи за спасението. Но аз ви казвам: спасението се дава даром, а от вас се изисква само вяра.

Знаменитият адепт Саваат-Бен-Абу трябвало да прекара своето последно посвещение, за да бъде приет като член на Бялото Братство. Някога, в миналото си, той направил една малка погрешка, която трябвало да изкупи с едно голямо изпитание. За това изпитание го пратили в царството на Елмур. Цар Елмур бил много знаменит човек, много умен, но и много строг: най- строгият цар, който някога съществувал на Земята. Той имал само една дъщеря, Елмира-Мелбур, най-красивата мома, която обаче била толкова взискателна, толкова претенциозна, че всички се плашели от нея. Дето минавала, ако намери някоя погрешка някъде, да си мисли този, който я е

направил.На този адепт дали задачата да изкупи своето прегрешение на миналото, но само в такъв случай, ако може да накара царската дъщеря да се влюби в него. Обаче изпращат го на Земята като най-последен бедняк, дрипав, окъсан, и той трябвало в този си вид да накара царската дъщеря да се влюби в него. Само по този начин ще може да изкупи своята погрешка. Той се намерил в чудо. Употребил всичкото си знание, което придобил от миналото, но не хващало: по никой начин не можел да ѝ обърне вниманието. Дошъл до отчаяние, казал си: „Изглежда, че тази моя погрешка ще си остане и занапред и аз не ще мога да вляза като член на Бялото Братство." Питам ви: как бихте разрешили този въпрос? Отчаял се той. И наистина, може ли последен бедняк да се ожени за царската дъщеря? И вие по някой път искате някой възвишен ангел, някой възвишен Дух, който има такава история, такива познания в себе си, такава красота, да ви обърне внимание.Питам: не искате ли невъзможното? И някой път казвате: „Господи, защо не изпратиш Духа Си?" За да изпрати Господ Духа Си, знаете ли какво се иска от вас? Отчаял се този адепт, но знаел, че по какъвто и да е начин ще трябва да разреши тази задача, и почнал да се моли на Бога да му помогне, да му даде един метод за изправление, защото той съвсем объркал работите. Всичките методи, които той знаел, ги приложил, но задачата не се разрешила. Сърцето на тази царска дъщеря не се отваряло. Молил се той, цели 20 години се молил да му се помогне да разреши задачата си и да влезе като член в Бялото Братство. Той не искал да се ожени за царската дъщеря, но само да я накара да го обикне. Обикне ли го тя, Любовта ѝ ще го спаси. Ако тя не го обикне, той не може по никой друг начин да се спаси. Добре, можеш ли да заставиш Любовта със закон да те обикне? – Не можеш. Двадесет години се молил той! И знаете ли какъв бил резултатът от тази молитва? Ще ви кажа резултата. Царската дъщеря

заболяла от проказа. Лицето й, тялото ѝ тъй се обезобразили, че изгубила всичката си красота. Сърцето на бащата се стягало от мъка и затова изпратил хора по цялото царство да доведат всички най-умни и знатни лекари да помогнат, да спасят дъщеря му. Бащата обичал дъщеря си много, всичко жертвал заради нея, само да се спаси, обаче никой не могъл да ѝ помогне. Най-после тя казала на баща си: „Татко, ако дойде някой, който ще може да ми възвърне красотата, аз съм готова да го обикна." Тогава изпращат този адепт при нея. Той дохожда, полага си двете ръце отгоре ѝ и проказата изчезва; предишната ѝ красота се възвръща и тя го обиква. Тогава го направили член на Бялото Братство. Но знаете ли колко е коствало на Саваат-Бен-Абу туй лекуване на царската дъщеря? Той трябвало да вложи цялата си душа вътре в нея – да се пожертва.

Следователно, ако ние в даден случай не сме готови да пожертваме за Бога всичко, Бог не може да влезе в нас. Не казвам, че ние не правим жертви, всички правим жертви, но когато искаме да придобием онова благо – да станем свободни – царската дъщеря непременно трябва да заболее от проказа и ние трябва да бъдем готови да я излекуваме, като вложим всичката си душа. Само по този начин ще дойде Божествената Любов в нас като един ключ. Само така ще се прояви Бог в нас! В Любовта има един велик закон. Той е следният: ако ти си позволиш само да споменеш на някоя жива душа, че я обичаш, и с това я ограничиш, ти си изгубил вече всичката Любов. Бог, Който е направил света, напълно спазва този закон. Кой е чул досега Господ да каже някому: „Аз те обичам"? Другите говорят за Него, че Той е Любов, но Бог никога не споменава това. Защо? – Той спазва този велик, свещен закон, за да не се ограничи Любовта. Затуй Бог е неизменен, свят, чист. Любовта трябва да бъде чиста във всички свои проявления. И само така тя е в сила да повдигне човека. Туй ни

най-малко не трябва да ви обезсърчава, но да ви насърчава. И сега да знаете: ще дойде ден, когато и да е, когато на един от вашите изпити вие ще трябва да положите цялата си душа, за да излекувате царската дъщеря.Ще дойде този изпит, а може би да е и сега. Вие и сега имате изпити, но тия изпити не могат да се сравнят с този, който ви предстои за в бъдеще. Когато вложите цялата си душа, само тогава ще разберете какво нещо е Любовта. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, да я дам; имам власт и да я взема." Казах ви онзи ден в беседата си, че човешката душа никой не може да я зароби. Ако аз влагам някъде моята душа, за да бъде тя проводник на Божията Любов, това е именно, което тя изисква. Душата всякога иска да бъде проводник на Божията Любов.

Този пример е толкова велик по своето схващане, че вие в обикновения си живот може да се обезсърчите, да кажете: „Е, каква е нашата работа! Де да сме и ние в своето последно посвещение!"Обаче това не трябва да ви обезсърчава. Ако при един 200-годишен дъб или при един 200-годишен орех посадите един малък орех, който едва сега се показва над почвата, питам: каква разлика има между големия и малкия орех? Този малък орех след 230 години ще бъде като големия. Вие ще се радвате на възможността, която е скрита в душата ви – да растете. Вие ще се радвате на възможността да разбирате, което разбиране е вложено във вас и което можете още повече да придобиете за в бъдеще. Трябва да се радвате! Не трябва да отпадате духом, не трябва да се смущавате, че някой е израсъл голям. Вие ще се радвате, че той се е проявил, но ще знаете, че и във вашата душа има същите възможности да израстете като него. Този голям орех нека ви бъде един подтик, че и във вас има такава възможност да израстете. Когато видите един добър, един умен или един красив човек, нека туй бъде във вас един импулс, че Бог е верен и истинен. Всички тия хора

ще бъдат свидетели, че и ние можем да бъдем добри, умни, красиви, учени и т. н. Когато говорим за ангелите, туй да ви причинява радост, да знаете, че и вие един ден ще бъдете ангели. Да станете ангели, то не подразбира само да ви израснат крила – тогава ще бъдете птици – но ако станете ангели, трябва да имате една възвишена интелигентност в себе си, една светла ангелска мисъл, с която ще може свободно да посещавате слънчевите системи и да ги изучавате. Тогава няма да питате: „Трябва ли да дойда от София на събора, или не." Със своята крилата мисъл вие ще бъдете навсякъде. Въпросът е, че вие сега сте на Земята, а аз ви говоря за ангелите. Независимо от това, тук ме разбирате добре, но когато се върнете в София и в другите градове из България, вие ще влезете пак във вашите кухни, а ангелите ще останат на Небето. Вие ще останете около тенджерите, а всички тия възвишени работи ще останат горе. Вие ще търкате в коритото кирливите си дрехи, а всички възвишени работи ще ви се видят отдалечени и ще кажете: „Тази работа няма да я бъде" – ще се обезсърчите. Питам: кой ви тури на коритото да перете? Защо перете, я ми кажете? Кой е виновен за това положение? Не сте ли вие самите? Преди да перете на вашия възлюбен дрехите, колко сте му мърморили, че го обичате, че ако не го вземете, не ще можете да живеете без него, и т. н.. А сега, като сте на коритото, казвате:„Защо да му пера дрехите!" Като дойдете при тенджерата, пак казвате: „Защо да му готвя?"Преди да се съчетаете, и той ви е казвал: „Аз те обичам, без теб не мога да живея, без тебе ще умра." А сега, като седне в канцеларията при масата, целия ден дращи с перото или пък целия ден оре земята с ралото и казва: „Не може ли да се намери някой по-лесен път?" Добре, кой го накара да оре земята? Питам тогава: какво е вашето разбиране за живота? Когато изпъдиха Адам от рая, Бог му каза: „Ще отидеш да ореш земята!" И когато жената съгреши, Бог ѝ

каза: „Цял ден ще бъркаш в тенджерата и ще переш.“ Има обаче един лесен начин за пране. Знаете ли кой е той? – Ще вземеш дрехата на своя възлюбен и само като я изтърсиш, тя ще стане чиста и бяла. И аз имам един метод, чрез който изпитвам хората дали ме обичат, или не. Ще им дам ризата си, и ако тя светне само като я тръснат, ще зная, че ме обичат. Като дойде някой при мен, ще му дам кърпичката си, ще кажа: „Изтърси я само, за да видя какъв си.“ Нали ще учите сега Новото?

Ние пренасяме нещата от обикновеното към необикновеното, от временното към вечното. Щом влезете в Небето, вие и там ще живеете. Животът на Земята е само едно приготовление за един по-възвишен живот. Птиците перат ли дрехите си?

Казвам: важният въпрос за вас е, че при всяко едно посвещение вие трябва да имате по едно ново проявление на Любовта. Трябва да знаете това! Животът седи във всестранното проявление на Любовта. Засега вие имате само първото проявление на Любовта, т. е. вие знаете само една от формите на Любовта. Колко форми, колко проявления има Христовата Любов! Нали всички проповядват, нали всички търсят Любовта на Христа? Как ще я придобиете? – Ще изучавате Писанието основно, ще изучавате опитността на всички ваши братя, които са живели преди вас. В обикновения си живот, между обикновените си работи, ще изучавате и съществените. Някой път вие сте недоволни от сегашния си живот, но тъй, както сте поставени в живота си, той е едно училище за вас, в което постепенно трябва да разрешите всичките задачи. Всички вие имате различно мнение и разположение към хората. Някои хора ви са антипатични, други – симпатични, за някоя сестра казвате: „Тази сестра ни е антипатична.“ Хубаво, но вие трябва да разрешите правилно този въпрос. Ами че един ден, когато заминеш за другия свят и видиш в

рая тази сестра при тебе, тогава? Един американски професор казал, че не иска да види някои хора за 10 000 години. Не е така. Всички ще се измените и трябва да знаете, че когато не обичате някого, той ще дойде в рая при вас. Тогава какво ще правите? Той ще наруши мира ви и там. Не е въпросът да изменим естеството на другите хора, но ние трябва да изменим себе си. Аз трябва да изменя себе си, да зная, че обичам хората, а не да ги карам да вярват, че ги обичам. Те трябва да знаят, че туй, което проявявам в даден случай към хората, е от любов към тях, и да се радвам на най-малкото проявление на Любовта. За мен е важно това, че проявявам Божията Любов. И нека това да е свършен факт за мене, а не да се спирам върху туй какво мислят другите хора. Само така могат да се спасят хората.

Питам: когато Христос дойде и пострада за човечеството, колко души повярваха в Неговата Любов? – Само 12 души повярваха, и то донякъде, не напълно. Най-после и те се разбягаха. Един се отрече, друг си остави дрехата и избяга, за да не се съблазни, но след възкресението почнаха един по един да се събират. Питаха: „Как стана тази работа?“ Христос знаеше в себе си, че е извършил Волята Божия, че е изпълнил закона на Любовта, и това му причиняваше голяма радост. Христос дойде в света не само да спаси човечеството, но и Той сам да добие една велика опитност. Някои казват: „Учителю, ти знаеш.“ Не ми казвайте, че аз зная. Какво зная аз – известно ми е; не е въпросът в това какво аз зная, но какво вие знаете. Какво знаете вие, и това не е важно, но какви отношения имате – ето въпросът, който трябва да ви занимава. Отношения трябва да имате! Кажи ми ти какви отношения имаш към хората, какви отношения имаш към Бога; кажи ми какво знаеш по този или онзи въпрос – това ме интересува, нищо повече. Някъде се били двама души, казват ми: „Знаеш ли какво стана?“ – Какво? – „Биха се двама.“ Когато се бият

хората, аз не се интересувам. Тогава аз съм сляп, нищо не виждам. „Ама той ми открадна парите!“ – Аз и това даже не зная. Когато някой краде, аз се занимавам с нещо друго. Ще бъда много прост, ако наблюдавам кой краде, кой лъже и т.н. Даже когато някой бие жена си, аз нищо не зная. Някоя жена ми казва: „Ти знаеш ли, че мъжът ми ме би?“ Казвам: „Така ли? Аз не мисля, че той може да направи това нещо, да бие, да не е някой друг? Аз се чудя дали е той!“ Тя казва: „А, моят възлюбен беше!“ Казвам: „Доколкото го познавам, не ще да е той.“

И тъй, вие ще прилагате Любовта като сила, която ще трансформира вашия характер, за да можете да се справяте с големите мъчнотии, които имате в живота си. За пример една съвременна жена, християнка, трябва да се справи със следните мъчнотии. Нека си представи, че един ден мъжът ѝ може да замине, децата ѝ също могат да заминат, и тогава да си каже: „Какво мога да направя сега сама?“ Положението й, че мъжът ѝ е здрав и принася всичко вкъщи, е по благодат дадено, хубаво е, но тя трябва да разреши въпроса сама! Този въпрос трябва да изпъкне и у вас: „Ако мъжът замине или ако жената замине, ако децата заминат, ако изгубя всичко, какво ще правя сам, какво ще правя сама?“ Някой път е по-добре мъжът да замине, някой път е по-добре жената да замине. За къде? – За другия свят. И аз ще ви кажа защо е по-добре да замине жената, или някой път мъжът, в Невидимия свят. След като замине за онзи свят, у мъжа се събужда силното желание да помогне на жена си. Как? Тя има много богат съсед. Мъжът влиза в кесията на съседа си и го праща при жена си. Казва му: „Вземи кормилото!“ И гледаш, този, богатият, се смилил за вдовицата, започва да ѝ изпраща брашно, това-онова, и тя казва: „Какъв благодетел! Много добър човек е нашият съсед.“ Но това не е съседът й, това е мъжът й. Той е станал слуга на съседа си. Съседът му

е поверил всичкото си богатство и току само изпраща помощи на бедната си съседка. Казват: „Този богат човек е отличен, много е добър, как щедро помага на еди-коя си вдовица."

Да, но за да се създаде този закон, християнството трябваше да роди много мъченици, които, като умряха, влязоха в лошите хора на Земята и по такъв начин ги направиха съмишленици на християнството. Тези възвишени души обърнаха по такъв начин много езичници към християнството. Те използваха в Духовния свят всичко за добро. И във всяка една постъпка вие трябва да виждате проявлението на Божествената Мъдрост. Затуй казвам, че на всинца ви трябва търпение. Казах ви: ако вие имате търпение, ние ще ви дадем вяра.Търпението от вас, вярата от нас; или вярата от нас, търпението от вас, защото ние сме от нетърпеливите хора. Ние имаме вяра, но сме много нетърпеливи, а вие нямате вяра, но сте много търпеливи.И знаете ли защо ние сме нетърпеливи? – Няма защо да носим търпението! Представете си, че аз нямам да давам никому нищо, няма кой да ме безпокои, живея в един свят на Божествена хармония – кому и какво търпение ще показвам? Там никакво търпение не е необходимо. Значи като казвам, че аз съм от нетърпеливите хора и нямам нужда от търпение, подразбирам, че живея в един свят на Божествена хармония, а вие живеете в един свят, дето няма вяра, а търпението се създава сега.

В нашия свят има вяра, няма търпение; във вашия свят има търпение, няма вяра. Затова сега искаме да съединим тия два свята. От вас търпението, от нас вярата. Така ще започне една правилна обмяна на нещата. Ние вземаме от вашето търпение, а ви даваме от нашата вяра, която вие трябва да обърнете в разумно търпение. Това значи обмяна на Божествената енергия от един свят в друг. Това е само едно външно обяснение на въпроса, но на Земята всеки един от

вас трябва да има тия два процеса: да бъде търпелив и да има вяра, за да може да черпи едновременно и от двата свята. Щом си търпелив, ти имаш корените си в земята, на физическото поле си, можеш да черпиш от соковете на земята. Пък колкото по-силна вяра имаш, толкова повече са израснали твоите клони и можеш да черпиш от топлината и светлината на Слънцето. Като съберем енергиите на Земята през тия корени и тези от Слънцето през клоните и ги съединим в едно, самото растение придобива ценност за господаря си, защото се образуват в него сладките плодове.

Аз ви желая през този събор да придобиете две практически неща: търпение и вяра. Аз няма да казвам никому, че трябва да ме търпи, аз не употребявам в такъв смисъл думата *търпение*, но разбирам търпението като закон: да спуснеш дълбоко в земята корените си и да работиш. Да ми бръкне някой в очите и аз да търпя, да не казвам нищо – това не е търпение. Защото аз мога и да си затворя очите. Търпението – това е проникване дълбоко в живота. Изкуството е, като дойдат мъчнотиите за мен, да мога да ги разграничавам дали са външни, или вътрешни. Има външни мъчнотии, има и вътрешни мъчнотии. Че Петко или Драган казали нещо за мене, това е външно нещо; има вътрешни и съществени мъчнотии. Там трябва да се спуснат корените – дълбоко в моя разумен живот. И след това, с помощта на вярата, да се повдигнат клоните нагоре, над земята. Често вие се спъвате, казвате: „Аз бях успяла малко, но една сестра постоянно ме спъва, постоянно ми пречи. Тъкмо ще придобия нещо, тя ми бутне чашата и млякото се разлее.“ – И ти буташ нейната чаша. После и двете оставате гладни. Казвам: този въпрос и за двете ви има едно разрешение. Какво е то? – Не стойте наблизо, стойте далече една от друга, за да не си бутате

чашите. Стойте на 2-3 метра една от друга и няма да се бутате вече. Ето разрешението!

Аз искам да изхвърлите всичките стари образи, всички стари идоли от вас и да ги замените с нови! Защото недъзите на хората – това са старите идоли. Някои хора от цели 20 години носят един свой недъг и не могат да се освободят от него. За пример не могат лесно да прощават. Те казват: „Знаеш ли как ме обиди този човек?“ – „Как?“ – „Преди 20 години ме изпъди от къщата си. Аз няма да забравя това никога!“ И наистина, цели 20 години той носи тази обида в ума си. Не, извади този стар образ, този идол от себе си, той не ти трябва – нищо повече. А той извади образа, погледне го, скрие го, пак го извади, пак го скрие, като светия го носи в себе си. Извади този светия – не ти трябва. Аз виждам много такива образи, много такива идоли във вас. Слушайте какво ще ви кажа: аз ще купя тия образи от вас, продайте ми ги! Хем скъпо ще ви заплатя за тях. Колко години трябва да се молите на тия образи? – Двадесет години. Добре, но като съкратим нулата, остават две години. Виждам, вие казвате: „Не си даваме златните идолчета, ще си изгубим вярата.“ Пък тия идоли за нас имат и магическа сила, ще си загубим и силата. Щом си загубим вярата, щом си загубим силата, няма какво да ни стимулира.“ Прави сте, аз съм искрен да ви призная правото: разбирам, че един такъв идол има сила. Защо? Някой няма пари. Отиде вкъщи, извади стария си тефтер и вижда, че еди-кой си има да му дава пари – насърчава се. Отива при този човек и му казва: „Дай ми парите!“ – Ще почакаш малко. Върне се вкъщи, пак отвори тефтера, намери друг, който има да му дължи 2 000 лева – пак се насърчава. Отива при него, казва му: „Дай ми парите!“ – „Нямам сега, почакай малко, след три месеца.“ Връща се вкъщи при своя тефтер, отвори го, намери трети, четвърти, които имат да му дават, обиколи ги, но те все казват: „Почакай

малко!“ Знаете ли аз какво ще направя? Тъкмо отворите тефтера и намерите, че някой ви дължи, аз ще се приближа при вас и ще ви кажа: „Колко има да ви дава този човек?“ – „Толкова.“ – „Продайте ми полицата му! Аз ще я купя без лихвите.“ Вие се колебаете, не искате да я дадете. Казвам ви: „Половината от тази полица е достатъчна за вас, вземете парите, защото иначе другият няма да ви даде нищо.“ Вие пак се колебаете. На някого ще дам само четвърт от стойността на полицата, но все ще дам нещо. Продадете ли ми я, вие все пак ще спечелите нещо, иначе 20 пъти ще вадите тефтера и нищо няма да получите. Аз зная какво ще кажете за мене тогава. Ще кажете: „Той ни плати само наполовина полиците.“ – Да, но все пак спечелихте, иначе щяхте да задържите полиците в себе си и никакви пари нямаше да получите. Знаете ли какво ще направя аз от тия полици? – Ще направя цяр. Аз имам един голям казан и след като ги събера, турям ги вътре и ги варя. Като ги варя дълго време, изцеждам хубаво сока им, турям го в едно шишенце и с него лекувам болните даром. Тъй е, това е един велик закон. Може да ви се види смешно, но и Бог взема така греховете ви и ги заличава, употребява ги за едно велико благо на света. Та казвам: всички онези стари традиции, които спъват растенето в живота ви, ще се постараете през този събор да ги премахнете.

Сега, тъй както ви гледам, виждам, че има един малък прогрес у вас – качили сте се през този събор 4-5 стъпала нагоре. Туй е факт вече. Днес е дошъл и вятърът. Знаете ли защо е дошъл вятърът? Понеже той се е научил, че ще ви говоря някои неща, та да ги разнесе, да ги телеграфира навсякъде, затова духа той сега. Той взема думите ми и ги разнася. Вие сега не дочувате малко, а той взема думите и ги разнася из въздуха, за да ги съобщи и на другите.

Вчера казах, че този ден ще употребим за молитва. Ще се молим за всички братя: да се отворят сърцата им, та кой каквато тежест има и на кой каквото му не достига, да му се даде. Някой има рана на сърцето – да я излекуваме. Някой има материални циреи – да му помогнем. Има материални рани, има и рани на сърцето. Последните не се виждат. След като им излекуваме тия рани, да помогнем на техния живот, та всеки, като си отиде у дома, да бъде радостен, да каже: „Аз съм благодарен, че получих нещо много хубаво и ценно." Тъй че всеки, като се върне вкъщи, да носи поне един скъпоценен камък със себе си. Аз не искам да бъда този бижутер: само да ви покажа камъните и после да ги скрия, нито искам да бъда този гостилничар, който да ви нахрани само един път. Аз искам вие да сте в гостилницата, да шетате и всякога да имате преизобилно да ядете. Аз искам вие да сте при бижутера и всеки да има по един скъпоценен камък в себе си.

Аз желая всички да сте бодри и весели, а тази бодрост и веселост ще се добият само когато работим заедно. Да направим един договор между вас и мене: от вас търпението, от мен вярата. Тъй ще бъде много добре, ще впрегнем на работа вярата и търпението. След туй знаете ли кой ще дойде? – Господ ще дойде. Като дойде Господ, с Него заедно ще дойдат всичките ангели. А те са толкова богати, че всеки от тях ще остави много подаръци – ред години ще ядем и пием. Няма само да ядем и пием, но и ще работим. Казвам: всички онези от вас, които са в напреднала възраст, и всички, които са млади, ще погледнете на света с очите на търпението и с очите на вярата.

Аз бих желал сега да се поопознаете малко. Всички сестри и братя от селата и от градовете, посъберете се малко, нека има една по-интимна обмяна между вас. Може да направите тъй, че когато се храните на масите, да сядат братя и сестри от всички градове и села,

да бъдете размесени, но да сте наредени хармонично. Този въпрос обаче е най-лесният. Туй се отнася още до външната страна. Човешката душа желае нещо по-дълбоко, но когато човек не може да добие същественото в дълбочината на душата си, той търси и се забавлява с малките работи. Душите трябва да бъдат отворени. За какво? – Всяка душа трябва да се отвори за Божествената светлина. Това е потребно за вас и аз искам вие да се разтворите по правилността на този Божествен закон – точно навреме да се разтворите, а не преждевременно. Тогава всеки ще приеме толкова, че сърцето му ще бъде доволно. Някои остават недоволни. Защо? Защото не са се отворили навреме – нищо повече.

Сега ние говорим върху закона на искреността. Туй, което желаем за себе си, ще пожелаем и за другите. Днес ще се молите в себе си като децата, ще пожелаете, щото всички да приемат по едно Божествено благо, че като се върнат вкъщи, този ден да съставлява една епоха в техния живот – не само тук, на Земята, но и в другия свят. Днешният ден все трябва да има нещо, с което да го помните. И действително, има неща, които, като приемете, помните ги за вечни времена, не можете да ги забравите. Има нещо, което всеки от вас желае. Вие желаете много силно някои неща и като ги приемете, помните ги, но си казвате: „Аз ще задържа това нещо само за себе си." – Не, има неща, които не можете да задържите само за себе си. Представете си, че ви дам 10 милиона злато. Можете ли да ги носите със себе си? – Не можете да ги носите. Ако имате само един милион, можете ли да го носите? – И него не можете да носите. Злато е това, звонково злато, тежи! Единственото нещо, което можете да носите, това е чека за тези пари, който ще турите в себе си, една книжка, на която можете да вярвате, и като идете на банката, от там ще можете да извадите стойността ѝ. Има неща, които не можете да имате

дефактум. За тях ще имате само една малка книжка и като отидете в банката, туй нещо ще го имате в действителност. В банката само ще го реализирате. Тази банка представлява Невидимият свят, дето можете да получите стойността на тази книжка. Но за хубавите работи в света се изисква време! За всичките блага, които може да приемете, за развиването на всички ваши способности, сили, има точно определено време. Не можете всякога да добиете тия неща, но на тяхното определено време. Туй трябва да знаете. И за спасението на човека има точно определено време. Човек не може всякога да се спасява – има определено време за това. Следователно ние всички трябва да бъдем толкова разумни, че да търсим нещата точно на времето, в което Бог ги е поставил. Всичко е постижимо, но на времето си. Защото в Божествения план туй, за което душата ни копнее, туй, за което всяко сърце, всеки ум копнеят, още не е реализирано. И туй, което ти реализираш, важи само за тебе. Всеки си има свой план.

Сега, като ме слушате, вие като че се губите, като че се обезличавате, тъй се усещате по някой път. Вие се намирате в положението на човек, когото давят във водата. Не се ли обезличавате тогава? Да, но като ви извадят из водата, вие пак изпъквате. Та някой път така ви натиснат чуждите мисли, мислите на обкръжаващите ви хора, че вие съвсем се загубвате. То е, защото обкръжаващите ви хора са толкова егоисти, че вие в гъстотата на техните мисли се загубвате. После, вие трябва да намерите по-добри хора, за да излезете от това положение. Вие трябва да живеете между благородни хора. Един егоист човек е като октопод. Той само тегли, тегли, изсмуква другите. Окултната наука в такъв случай препоръчва да се пазите от този, от онзи, да се ограждате. Какво става в края на краищата? Ти почваш да се пазиш от всекиго. Това не е живот! Ще се доближиш до брата си,

ще му дадеш от себе си, каквото можеш, но и ще вземеш нещо от него. Трябва да си между хора, дето всеки дава. Ако Божественото е събудено във всеки едного от вас, тогава може да има правилна обмяна помежду ви. Всяка душа се отличава с нещо специално, нещо особено за нея, а общото за всички души е това, че представляват среда на Божествената Любов, на Божествената светлина. Особеното пък за всяка душа се състои в това, че като минава през нея Божествената светлина, тя я пречупва по свой специален начин. Ще знаете, че всеки от вас пречупва Божествената светлина по особен начин. Затова всички хора носят нещо хубаво и красиво в себе си. Ето защо, като се приближавате при някого, трябва да очаквате да възприемете Божественото от него. Всеки човек носи Божественото в себе си. Събудете Божественото в него и ще видите красотата на този човек. Как ще го събудите? Ако не можете да събудите Божественото в него, извадете една поука за себе си. Използвайте всичко за поука!

Като се върнете по домовете си, вие ще мислите как да уредите работите си. Толкова време сте ги уреждали и не сте ги уредили. Защо? – По стария начин не се уреждат работите. Те се уреждат по съвсем друг начин – чрез вяра и търпение. Опасността за хората на Новото учение при сегашния преходен период е, че те могат да станат немарливи. Кога човек става немарлив? – Когато започне да забогатява. Богатството се придружава всякога с немарливост, с небрежност. За пример една сестра казва: „Като дойдох първата година, сърцето ми трептеше да чуя нещо, но сега почнах да разбирам работите.“ – Нищо не е разбрала тя. Ако тя разбираше работите, тъкмо сега сърцето ѝ трябваше да трепти повече. Какво е разбрала тя? – „Ама аз видях толкова неща!“ – Нищо не е видяла. Ако тя е влязла в стаята и е видяла нарисувани коне, кокошки, тя нищо не е разбрала. Ако е въпрос да види нещо, аз ще я заведа в курника си, в

дома си, да види там какво има – поне живи образи. Но и там не е смисълът. След това ще я заведа в училището да види къде се занимават децата. После ще я заведа при онези богомолци – да види как се молят и как певците пеят. Като види и чуе всичко това, тя ще бъде по-близо до самата Истина. Та когато се занимавате с дребнави работи, това са курници, това са домове – нищо повече. При това положение вие нищо не сте разрешили. Хора, които се занимават с такива дребнави работи, не са лоши, но смисълът на живота, който търсим, е в училището и в църквата, при онези, които се учат, и при онези певци, които пеят. Там има смисъл!

Ние трябва да се стремим към това Божествено училище, за да научим великия урок на живота. За пример някоя стара сестра срещне един млад, красив брат – знаете ли какво ще ѝ дойде на ума? Аз ще бъда много искрен, ще преведа вашия език. Тя ще го погледне и ще си каже: „Ех, да бях и аз млада!“ Тази мисъл минава бързо през ума й. Аз казвам: това е само една вероятност в мисълта й. Ако беше млада, този момък можеше да я погледне, можеше и да не я погледне. И този млад момък, като погледне старата сестра, и той ще си помисли нещо. Ще я погледне и ще си каже: „Колко е набръчкано лицето на таза стара сестра! Дали и моето лице ще се набръчка тъй на старини?“ – Не, не трябва да мислят така. Старата сестра трябва да каже: „Господи, колко красив е този брат! Работи чрез него!“ Нека тази сестра му се зарадва, нека Бог работи чрез него! Нека и тя да му изпрати най-хубавото от своята Любов! Пък и този, младият брат, нека каже: „Господи, благодаря Ти, че ми даде възможност да срещна тази сестра и да се поразговоря с нея. Лицето ѝ е сбръчкано, но сърцето ѝ е красиво.“ В тази среща няма изкушение, няма и съблазън. Красивите хора не са лоши. Красивият брат и красивата сестра са добри, те не са виновни, че някой се е влюбил в тях. Красотата винаги

служи за съблазън. Случва се, че някой се влюбва в една красива сестра, после и друг се влюбва в нея. А пък за тази сестра казват: „Тя върти двама.“ – Не, тя никого не върти. В нея се влюбва и трети, и четвърти, но тя никого не върти. Тя си върви по пътя, мисли си за съвсем други неща, а те ѝ предават качества, които няма. Казват й: „Какво си завъртяла тия хора?“ Тя повдига раменете и казва: „Никого не въртя!“ – „Ах, колко си умница, правиш се, че нищо не разбираш!“ – Не е тъй, не са прави хората. И за брата казват същото. Не, ще бъдем искрени. Ние ще приемаме нещата по Бога, по Божествено, тъй както Бог ги е създал. Когото и да видим, трябва да обърнем мисълта си към Бога, като че Бога срещаме, и да му изпратим една добра мисъл.

Тия отрицателни мисли ще дойдат във вас, но не считайте, че са лоши. Турете ги настрана! Срещнете някой брат, паднал духом, с наранено сърце – какво ще правите? Седнете при него, поговорете му малко, дайте му нещо от себе си. Направете му едно най-малко добро, което ръката ви дава. Аз ще ви дам една формулка за този случай. Като минете покрай някой брат, който е много наскърбен, а не знаете какво му е, кажете: „Братко, твоята скръб скоро ще се махне!“ Като чуе това, той ще се зарадва. Щом му кажете това, заминете си! Произнесете тази формула с вяра! Като минете втори път покрай него, пак му кажете: „Твоята скръб ще се махне.“ Той пак ще се зарадва. Срещнете някоя сестра, която е нещо тъжна, кажете и на нея същото. Говорете си всякога положително. Като видите някого тъжен, вие гадаете какво става в неговото сърце. Не разгадавайте, но кажете:„Твоята скръб скоро ще се махне, аз виждам това.“ Ето лекът на скръбта! Всеки човек желае да му се каже нещо хубаво. Всеки човек иска нещо хубаво. Ще му кажеш: „Братко, това, което мислиш, ще се сбъдне.“ Някой иска да следва в училище, но няма нито пет пари,

четири години е чакал, отчаял се е вече. Като го срещнеш, ти му кажи: „Братко, не се отчайвай, ти си млад. Туй, което мислиш, ще се сбъдне още тази година!“ Той ще се зарадва. Може би той обмисля някак да изправи живота си. Кажи му: „Туй, което мислиш, ще се сбъдне!“ Не го питай какво му е. Това гадателите нека говорят, а ние ще казваме: „Ще се сбъдне, ще стане, защото в Бога всичко хубаво и красиво се сбъдва.“

Различните състояния у хората – това са възможности, които съществуват. Като изживяваме различни състояния, ние постоянно се свързваме с тях. Изживяваме едно отрицателно състояние – свързваме се с една отрицателна мисъл, изживяваме положително състояние – свързваме се с една положителна мисъл. При всички състояния обаче, когато сме свързани с Бога, ние се свързваме със силата Му, възприемаме Неговите светли мисли. В една Божествена работа трябва всички да вземат участие: кой с каквото може и каквото знае. После, спазвайте закона: даром сте взели, даром ще давате. Но вие не давате даром.

Сега ще се молите Господ да изпрати на всички едно благословение. Ще се молите да благослови Бог делото си, да може да успява. Ще се молите да се възстанови Царството Божие на Земята. Царството Божие е дошло, но трябва да се усили още повече. Та сега ще отворим път за работа. Този ден всички ще се молите! Ще имате предвид всички ония братя и сестри, които са останали както в София, така и във всички градове и села. Ще се молите още и за всички хора по целия свят. Нека Бог свърже, нека Бог благослови всички добри хора, у които съзнанието е пробудено. Тогава онези, които носят отгоре вярата, и вие, които носите отдолу търпението – нека всички възприемат от Бога великото благо, което ги очаква. Ще се молите по свобода, сами или по групи. Нека животът ви бъде през целия ден

като едно излияние, като едно цвете, което мирише и разлива своето благоухание, като Слънцето, което постоянно разлива своята светлина! Нека тъй излива човек душата си към Бога! Да се радваме ние, да се радват и всички хора!

И тъй, ще отворите душата си, ще се молите и лицата ви ще станат малко по-красиви, ще светнете, ще се запалите, а сега сте малко стеснени. Широко си отворете душата! Който няма знания, ще ги придобие. Всеки ще успее. Смирение ви трябва! Дойде ли смирението, и знанието ще се добие. Ще учите, ще дращите, погрешки ще правите, ще се молите и най-после ще научите нещата. Когато се научите, тогава ще учите и другите да ходят по нашия път.

Сега ще се отделите на размишление при масите, под сенките, на слънце из двора, из шатрите – навсякъде.

26 август 1925 год., сряда, 8:00 ч. сутринта

27 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва (тайно, с вдишване)

2. Пътят на живота

3. Благословен Господ Бог наш

4. Молитва на избраните

5. Молитва на Духа – на Царството

6. Отче наш

Лозинка за през деня:

Царството Божие не е в слово, но в сила. (Първо послание към коринтяните, 4-та глава, 20-и стих.)

Чрез Неговия Дух да се утвърдите крепко във вътрешния човек.

Днес за четиво ще имате: 4-та глава от Матея, 1-ва глава от Лука, 7-а глава от Марка, 2-ра глава от Йоана. Да се прочете 23-та беседа: Да се не смущава сърцето ви!

Ще ви дам едно правило:

Пази ума си чрез светлината, душата си – чрез топлината, а тялото си – чрез чистотата!

Когато светлината почне да се обръща в тъмнина, топлината – в студенина, и чистотата – в нечистота, страданията идват. Има един закон, едно съответствие между светлината и топлината. Щом светлината се намали, топлината се увеличава. Щом топлината се намалява, чистотата се увеличава. В живота изобщо, когато човек прилага на сърцето си по-голяма топлина, отколкото му трябва, умът всякога се спъва. Или, с други думи, казвам: когато чувствата стават по-горещи, отколкото трябва, умът винаги се спъва. Сърцето ти

трябва да бъде топло, но не горещо. Закон е, че чистотата е израз на съвършения живот. Само съвършеният живот може да бъде чист. Чистотата е външната страна в изявленията на живота. Само съвършеният живот дава чистотата. Само съвършената Любов дава топлината. Само Духът носи пълната Светлина.

И тъй, там, дето се забелязва известна нечистота, значи животът не е съвършен. Следователно този живот трябва да прогресира, да се развива. Това е диагнозата. И там, дето има повече горещина, отколкото топлина, там Любовта не е съвършена – нищо повече. Аз ще ви задам един въпрос: кого човек обича в света най-много? – Себе си. По-възлюбен от себе си няма. Оттук произтичат всички спорове. Щом някой обиди нашето себе, всичката любов се разваля. И право е. Не е лошо човек да обича себе си, но не разбирайте туй, обикновеното себе, което се проявява във вас. В човека има едно възвишено Себе. То е Божественото в него. Защо Господ даде на човека само един ум? Защо не му даде два, три ума, за да работи повече? – Като турят два ума у човека, те развалят работите. Законът е, че едното е най-силно в света.

Сега ще ви задам друг въпрос. Когато вие искате да ви обича някой, той ли трябва да дойде при вас, или вие трябва да отидете при него? Как мислите? Защо този, който ви обича, не може да дойде при вас? – Този, който обича, е толкова голям, че никъде не може да се събере. Той е най-големият, затова ти ще идеш при него. Вие не си съставяйте криви понятия за нещата. Човек, за да люби, трябва да бъде най-голям, най-силен от всички. Само големият може да люби. Малкият може само да ходи с шишенцето си и да взема оттук-оттам назаем. Ето защо големият не може да дойде при тебе. Има нещо обаче, което може да излезе от големия и да дойде при теб. То е неговата светлина и топлина. Е, сега вие можете ли да любите? Не

можете, защото не сте големи. Когато ние казваме, че трябва да обичаме, подразбирам, че трябва да отидем при Голямото и от Него да си напълним шишенцата. Голямото е, което ще даде нещо в шишенцата на по-малките. Ние, по-малките, ще отидем с нашите ши¬шенца при Голямото и То ще ни сипне. Това, което сме взели в шишенцата, ние наричаме нашата любов. Всъщност това е Любовта на Голямото. Че това е така, ние го виждаме от следния факт. Някой казва: „Като бях млад, сърцето ми беше топло, но сега, като остарях, нямам вече тази топлина." Какво означава това? – Отишъл е на млади години с шишенцето си при Голямото, напълнил го е, а сега на стари години го е изпразнил. „Е, какво да правя?" – Ще напълниш отново шишенцето си. Тъй щото човек по този начин може да се подмладява, да става млад, колкото пъти иска. Туй са учили старите алхимици – подмладяването на човека. Но понеже мързелът в човека днес е толкова голям, нещо характерно за него, той казва: „Аз ходих с шишенцето си веднъж, повече няма какво да ходя по този каменист път, не ми се върви вече. Аз остарях, не ми се ходи повече, не е за мене този връх. На млади години играх на хорото, тропах, но сега вече не ми се иска." Какво означава тропането? – Тропането е ходене, отиване към извора. Това е същият закон.

И тъй, помнете правилото: светлина за ума, топлина за душата, а чистота за тялото. Спазвате ли това правило, няма да грешите. Тялото си дръжте винаги чисто! Не нарушавайте топлината на душата си! Не барайте фитила на вашия ум, тъй както не трябва да бутате ключа на електрическите лампи: оставете го да свети, не го бутайте! Почнете ли да го бутате, светлината ще се изгуби. Почнете ли да пипате фитила, светлината ще изчезне. После, не човъркайте постоянно душата си, за да става по-топла! Не, като запалиш този огън, не го бутай повече. Пък и тялото си не търкайте много, понеже ще се ожулите: оставете

го да се очисти само. Сипи на тялото си една кана вода и не го пипай с ръката си. Една кофа на главата си, една кофа на тялото си – и всичко това е достатъчно. Това нещо може да се види противоречиво за вашия ум, но то е много вярно – тъй е в живота. В здравия човек постоянно става изтичане на електричество и магнетизъм, става едно трептение. Когато туй трептение е нормално, от порите на тялото излизат струи, които изхвърлят всичката кир навън. Такъв човек е праведен, затова на праведните хора тялото е чисто, у тях става постоянно изчистване, постоянно изхвърляне от вътре на вън. Не е водата, която ги чисти. Трептението в тях ги чисти и по този начин не става никакво задръстване в порите на тялото им. Само така хората могат да бъдат здрави. Водата, която употребяваме за миене, е само едно разхлаждане. Тя ни разхлажда тъй, както шофьорите, които карат автомобилите, сипват на мотора отгоре по малко вода, за да не става сгорещяване. Затова именно трябва да пазим тялото, ума и сърцето си.

Когато умът и сърцето работят нормално, тялото всякога е чисто. Щом се наруши равновесието между ума и сърцето, тялото става нечисто. Тогава идват въшките, бълхите, дървениците и т.н. Когато човек е чист и здрав, никакви дървеници не може да има. Защо? Защото, като дойдат дървениците, тия течения ги изгонват. Хапят ли те дървеници, не си чист; хапят ли те бълхи, не си чист; хапят ли те въшки, не си чист. Значи намериш ли си въшки, ще знаеш, че не си чист, не си здрав. Намериш ли си въшки, ще знаеш, че топлината ти не е такава, каквато трябва. Хапят ли те въшки, ще знаеш, че светлината ти не е такава, каквато трябва. Това е една вярна диагноза. Какво трябва да направиш? Ще туриш в себе си мисълта да се очистиш. Избягат ли въшките от тебе, ще се зарадваш, че имаш чистота. Може да направиш един опит. Отидеш някъде, където има

много бълхи, и те нападнат. Не ги търси из дрехите си, но концентрирай мисълта си към тях и ги изгони. Кажи им: „Я си излезте навън!“ Когато те излязат, вие сте чисти. Човек усилва своя ум в тия малки неща. Дървениците, това са форми, в които живеят нечисти, долни духове. Със силна мисъл, с молитви те могат да се изгонят. Нали казват, че дяволът бягал от тамян. Туй е вярно. За пример, когато някой момък залюби някоя мома и я преследва, едно правило ще пазите: тя да започне да се моли на Бога да стане чиста, и като стане чиста, момъкът ще офейка. Само така ще познае тя доколко е силна любовта му. Той ще си каже: „Тя е много набожна, няма да я закачам.“ Докато не е набожна, обича я; щом стане набожна, не я обича. Какво означава това? Той казва: „Тя е светица вече, не ми трябва.“ Значи от това може да познаете, че тази любов е временна. Това аз наричам хранене, което може да задоволи човека само за известно време. Така се хранят онези, които посещават кръчмата. Вземат малко закуска от краставици, пиперец, глътнат му една ракия отгоре, после пак една краставица, и т.н. Не, това не е храна. Човек с кисели краставици не се храни. С това животът не може да се поддържа, това е само една залъгалка. Значи ако вашите чувства са от такъв характер, да се задоволяват с една чашка ракиица, с една-две краставици, това само кръчмарите могат да го измислят. С такава храна животът не може да се поддържа. За същинския живот се изисква малко хлебец, хубава гозбица, че като си хапнеш, да си доволен. От такава храна човек придобива сила. Туй са нормалните чувства на човека.

Та когато говоря за чувствата, у вас трябва да изпъкват хубави образи. Едно чувство, което не се храни с добра, с чиста храна, не може и да се проявява напълно. Ти ще си кажеш: „Аз няма да слушам кръчмаря, да се храня с малко краставички и малко ракийка.“ И ние

имаме същите правила като на кръчмаря. Дойде ни някой на гости, даваме му малко сладко, после една чашка кафе, залъгваме го. Това е малко нещо по-благородно от постъпката на кръчмаря. Дойде ли ти гост, сложи му богата трапеза. Аз съм си турил за в бъдеще следното правило: който ми дойде на гости – няма сладко, няма кафе, но ще туря на една табличка малко хляб, сол и малко чубрица. Пък ако му поднеса сладко, ще му предложа цялата купа и ще му кажа: „Хапни си хляб със сладко, тури си колкото лъжици искаш!“ Тъй мисля да направя за в бъдеще. Мнозина ще кажат: „Де ще му отиде краят?“ – Краят му ще бъде много добър. Краят му е добър, но ние сме дребнави, та всичко излиза с лош край. Колкото повече даваме, толкова по-добър е краят. Сега всичкото зло е в страха. Ние се страхуваме и казваме: „Колкото по-малко ядем, толкова по-добре.“ – Не, не е работата в многото ядене, не е и в малкото ядене. Някои казват: „Да не ядем много.“ – Защо да не ядем много? Други казват: „Да не ядем малко.“ – Защо да не ядем малко? Всяко нещо трябва да се обуславя разумно. Ще ядеш толкова, колкото светлината, топлината и чистотата позволяват. Това е правило. Ще ядеш така, че да не препятстваш на ума си. Ще ядеш така, че да не препятстваш на сърцето си. Ще ядеш така, че да не препятстваш на тялото си. Това са правила, които можете да приложите в ежедневния си живот. Някой казва: „Че то е така и с нас.“ – Да, така е, но вие прилагате все старите правила. Вие отправяте все мил поглед на очите. Знаете ли кой е милият поглед? Ако аз дам мил поглед на тлъстата кокошчица, той не е много мил. Но като попипам малко някоя кокошчица и я намеря малко слабичка, ще ѝ кажа: „На тебе мил поглед!“ Милият поглед е за слабата кокошчица, за онзи кон, на който краката се преплитат. А защо му е мил поглед на онзи кон, който е силен, който рита, който

скача? Той сам носи мил поглед за себе си. Ами благата дума за кого е? – Същото нещо – за слабите.

Тогава ще спазвате правилото: щом някой път се спънете, ще си кажете: „Светлина ми трябва!“ Щом сърцето ви не може да обича, ще си кажете: „Топлина ми трябва!“ Щом почнете да боледувате, ще си кажете: „Чистота ми трябва!“ Дойде ли чистотата, човек ще има всякога здраве. Дойде ли умът, човек всякога ще има светлина. Дойде ли Любовта, топлина човек всякога ще има. Дойде ли чистотата, здраве човек всякога ще има. И тъй, търсете Светлина, търсете Топлина, търсете Чистота, понеже те са понятни за вас – ще вървите от видимото към невидимото. Знание без светлина остава неразбрано. Чувства без топлина остават неразбрани. И здраве без чистота е непостижимо. Дойде ли до тялото, турете чистота. Чисти, чисти трябва да бъдете! После, искате да знаете дали сте чисти. Повикайте един ваш приятел и му кажете: „Я ме помириши, мириша ли на лошо?“ Щом миришеш, ще отидеш пак да се молиш. Ще се молиш, ще се молиш на Бога и след това пак ще попиташ: „Сега мириша ли хубаво?“ Докато не замиришеш хубаво, не си чист. Това е правило. Телата на някои хора миришат на лошо. Чистота трябва! Под чистота аз не разбирам тази физическа, външна чистота, но всяка една клетка у вас да бъде чиста и външно, и вътрешно. Тази обща чистота на клетките е чистота и на цялото тяло. Затова, като се обърнем към Бога, ще се помолим, ще пожелаем, щото всички тези живи душички у нас да бъдат чисти, да се радват. Щом те са чисти и се радват, и ние ще се радваме. Щом те скърбят, и ние ще скърбим. Затова към всички трябва да бъдем внимателни.

Сега, като отидете вкъщи, напишете си следното нещо:

Светлина за ума, топлина за сърцето и душата, чистота за тялото и клетките.

Гледайте да прилагате тия правила. Тези работи се забравят, защото вие не ги повтаряте, а се занимавате с обикновени работи. Обикновените работи пък ни се налагат всеки ден.

Най-първо хората са идеалисти, но после, като станат на 30-40-50-годишна възраст, започват да стават материалисти, започват да събират пари за стари години и казват: „Как ще прекараме старите години?“ Казвам: не се знае колко години ще изкарате. Не се знае, като събереш тия пари, дали ще ги употребиш за тия години. Въпрос е това. Не е въпросът обаче да бъдеш немарлив. Питам ви: ако вашето сърце е богато с топлина, няма ли да имате средства? Щом имате топлина, вие сте богат. Щом имате светлина, вие сте богат. Щом имате чистота, вие пак сте богат. Но какво бихте казали, ако ви кажа, че мога, след като си концентрирам ума към някое място на Земята, от това място да изкопая златни монети? Ще кажете: „Възможно ли е да излязат от земята тия монети?“ – Ще излязат и оттатък ще мине. Това зависи от закона на ума. Хората слизат долу в земята и оттам копаят пари. Някой казва: „Дали е възможно това?“ – Възможно е. Някой може да се съмнява дали може да изкопае пари с мисълта си, или не. Аз мога да мисля за това, но дали ще стане, то е друг въпрос. Зная, че туй, за което мисля, може да стане, има възможности. Сега за пример аз казвам, че тук, долу в земята, има една жилка злато. Казвате: „Възможно ли е?“ – Възможно е. „Е, как ще проверим?“ – Ще разкопаем. Това са възможности, вероятности в живота. Затова, според закона на вероятностите, не подпушвайте ума си. Според закона на ума си ще кажете: „Аз ще бъда чист. Чист мога да бъда – нищо повече.“ Някой казва: „Човек не може да бъде чист, условията на физическия живот не позволяват“ – и ми доказва това. Не, не ми доказвай, аз зная, че мога да бъда чист. Пък можем да бъдем и разумни. Ама ти не можеш да бъдеш като еди-кой си писател! Ами че

този еди-кой си писател не беше от много умните. Чудна работа! Този писател е един абаджия, направил е едни много хубави гащи. Че какво от това? Той е майстор само в своя занаят. Под думите разумен човек ние разбираме друго нещо – не разбираме да напише някоя книга, не разбираме да изсвири някое парче – друго нещо се изисква от разумния човек. Това, да напишеш една книга, да изсвириш едно парче – това е изкуство.

Двама пътници пътуват. Идва първият до една малка речица и казва: „Защо на тази малка река не са направили един мост?“ Но се отдалечава, затичва се и прескача реката. Казва си: „Е, така е, като няма мост, трябва да прескоча“ – и си заминава. Идва вторият, вижда, че няма мост, но намира наблизо една греда, туря я през реката и минава по нея. Кой от двамата е по-умен: който прескача реката или който минава през гредата? Добре, вие дойдете при някоя река, т.е. при някой човек. Този човек е реката сега – и си вървите. Какво трябва да направите? Може да го прескочите. И това е хубаво, но може да турите греда и да минете по нея. Значи да намериш гредата – това вече е качество на ума. Онзи, който туря гредата вместо мост, той не пита защо не турят мост, ами поставя гредата и минава по нея. Той казва: „Аз, който разбирам законите, ще туря гредата и ще мина по нея.“ Това е разумният човек.

Други двама пътници пътуват. По пътя срещат едного, на когото колата се е счупила. Единият казва: „Ела у дома, аз имам син, който е завършил дърводелство, той ще ти я направи.“ Дава си адреса и заминава. Вторият, като минава, вижда счупената кола на селянина, доближава се и му я направя. Питам сега: кой от двамата е по-умен? – Вторият.

Трети пример. Вие срещате един беден, нещастен човек и му казвате: „В Америка, в една от библиотеките на Вашингтон, има една

много хубава книга. Като я прочетете, ще научите много хубави работи. Давате му адреса на книгата и си заминавате. Друг пътник среща същия човек и му казва: „Ти, като умреш, ще отидеш на Небето и там, от ангелите, ще научиш много неща.“ Третият пътник обаче сам намира този човек и не го праща в Америка, във Вашингтон, както първия, нито на Небето, както втория, а понеже го вижда,че е гладен, бос, няма къде да спи, казва му: „Ела с мен!“ Завежда го у дома си, нахранва го, дава му здрави обуща, чисто легло, и след това го изпраща да си отиде. Питам: кой е най-умният? – Третият. Постъпката на другите двама не е лоша, но не е и от най-разумните. В дадения случай, като говорим за разумни неща в приложението, ние разбираме тия, които задоволяват необходимите нужди в живота ни. Този е умен човек, който задоволява необходимите, съществените нужди на нашия живот.

Сега да ви представя друго противоречие: двама пътници туристи пътуват. И двамата решили да правят добро. Единият минава покрай кръчма, вижда един човек да седи пред кръчмата и му казва: „Ела вътре!“ Влиза с него заедно и казва на кръчмаря: „Дай половин килце вино!“ Почерпва го, запознават се и си заминава. Идва вторият пътник. Минава покрай кръчмата, вижда също така един човек да седи пред кръчмата и му казва: „Приятелю, ела с мене!“ Завежда го на гостилницата и го нахранва. Питам: кой е по-умен? – Вторият. Защо? Защото благото на храната трае по-дълго време. Туй благо, което трае, което продължава у човека по-дълго време, е добро. Туй благо, което е кратковременно, не е добро, не носи сила на човека.

7. Гимнастически упражнения

Дадено от Учителя на 27 август, четвъртък, 5 ч., В. Търново

28 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

1. В начало бе Словото

2. Отче наш

3. Псалом 91

4. Благославяй, душе моя, Господа!

5. Добрата молитва

Лозинка за деня:

И проводи ги да проповядват Царството Божие и да изцеляват болни.

Днес ще се стремите да реализирате две думи: Съгласие и Правда.

Четиво за през деня: 17-а глава от Евангелието на Матея, 1-ва глава от Евангелието на Марка, 11-а глава от Евангелието на Лука, 21-ва глава от Евангелието на Йоана, Псалом 56. Да се прочете и 24-та беседа: В който град влезете.

Запишете си следния стих:

Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.

Този стих може да се запише на три места: на книга, в ума и в сърцето. Сега всеки от вас да затвори тетрадката си и да повтори стиха. Да преведем този стих в първа степен. Как ще го преведете към себе си? В Божествения закон всяко нещо, което не вземете присърце, считате го за общо и казвате: „Мъдростта, която е отгоре ...“ – мислите, че тази Мъдрост няма нищо общо с вас, че тя е нещо

далечно, че е само един написан стих, и затова само го цитирате. В такъв случай вие се намирате в следното положение. Минавате покрай някоя ваша сестра, с която не сте запознати, и не я поздравявате, а само я погледнете, за да видите какъв е изразът ѝ, и си заминавате. Когато минете покрай някоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ръце, разговаряте се, казвате: „Ела с мене у дома! От дълго време те очаквах!“ Така е и с братята. Когато човек изказва този стих и го почувства близък в душата си, той ще го покани у дома си. Този стих е жив, ще ви дойде на гости.

Често запитвате как можете да бъдете чисти. Вие търсите един начин да бъдете чисти. Значи ще намериш Мъдростта, която е отгоре, и Тя ще внесе чистота. После, искаш да бъдеш мирен човек. Мъдростта също ще внесе това качество в теб, да бъдеш мирен. Тя ще внесе мира. После, ти си неприветлив. Някоя сестра си вдига ръката насам-натам, не е приветлива. Като дойде Мъдростта, тя ще внесе приветливост. Не си благопокорен. Мъдростта ще внесе тази благопокорност. Милосърдието ти е слабо. Мъдростта, като дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове. На всички ви липсва безпристрастие. Всички сте със страсти. Мъдростта ще внесе безпристрастие и нелицемерие. Защото в Любовта, тъй както се изразява на физическия свят, съществува най-голямото лицемерие. Онези, които се обичат, са много лицемерни. Това е качество на любовта в първа степен. Любовта на Земята е пълна с нечистота и лицемерие. Първото нещо: ти, като обичаш, започваш да си представяш, че обичаш повече от другите. Като не те обича някой, той ще излезе пред тебе неглиже, почти разпасан, гологлав, с разчорлена глава, неумит. Щом те обикне, той ще се спретне, ще е добре вчесан, умит. Нали е така? Това е едно хубаво качество. И така

трябва да бъде! Щом ви разлюбят, вие вече нито се вчесвате, нито се обличате, отчайвате се – ставате монаси. Защо? Право ли е това? Ами че ако един човек ви е разлюбил, и Господ ли ви е разлюбил? Чудна работа! Ако в една къща имате хиляда свещи и една от тях угасне, ще плачете ли за нея? Ако всичките изгаснат и остане само една, законът е следният: всичката енергия на хилядата свещи ще отиде в едната свещ. Щом остане една свещ, значи имаме хилядата свещи, събрани в една. Хиляда души, на които любовта е равна на една свещ, представляват голяма свещ. Някой казва: „Аз те обичам." – Колко? С една хилядна от голямата свещ ли? Не, по-добре всеки един от вас да има хиляда свещи от Любовта. Сега ако някой ви попита как познавате кога обичате някого, какво ще кажете? Коя е отличителната черта на Любовта? Можете ли да ми кажете една отличителна черта?

Отговор: *Жертвата.*

Жертвата после дохожда. С какво се отличава първото проявление на Любовта? Като обикнеш някого, по какво познаваш, че го обичаш?

Отговор: *Внимателни сме, ставаме добри, любезни.*

Вие отивате изведнъж в Духовния свят. Как се проявява Любовта тук, на Земята? Всичко, което казвате, е вярно. И добри ставаме, и внимателни ставаме, но кое е първото проявление, с което ние съзнаваме, че в ума ни се събужда нещо? Това, че този предмет привлича нашето внимание, и то е вярно. Така е, но кое е първото проявление на Любовта? То е толкова малко, всички го правите. Забележете, когато едно дете мине край една градина, какво прави най-първо? Погледне плода, наведе си главата, после пак погледне нагоре. Детето обръща внимание на предмета, изследва го, гледа го, наведе глава надолу и после пак гледа нагоре. Същият закон е и когато обичаш някого. Ти го поглеждаш, все го поглеждаш.

Ще ви приведа един малък пример, за да видите какво нещо е Любовта, какъв образ имат човешките чувства, човешките прояви. Вие не вземайте това обяснение в отрицателен смисъл – да мислите, че всичко онова, което човек проявява, е глупаво. Не, то е проявление на Любовта. Как се проявява човек в Любовта? Един млад момък, млекар, вика из улиците: „Мляко, мляко!“ Върви той из пътя си. Обаче един ден вижда, че една млада мома излиза от една врата. Той я поглежда, наведе надолу глава, пак я поглежда, пак наведе глава – силно впечатление му прави. На другата сутрин, като донася млякото, минава през същата улица, спира се пред вратата на момата, застоява се там и извиква: „Мляко!“, но гласът му става мекичък – озърта се, дано се отвори вратата. Отваря се вратата и момата излиза. Той е много внимателен и като налива млякото, то прелее. На другите оставя един пръст празно, а като налива на нея, прелива. Тя казва: „Много е, много.“ — „А, не е, не е много.“ Всяка сутрин, като наближи вратата, вика: „Мляко, мляко!“ Приятно му става. Като отива при тая врата, вдъхновява се. И като отмине, обръща се назад, усмихва се. Тъй млякото лесно върви. Че туй е хубавото в живота!

Да извадим сега закона. Същото нещо е и когато обичаш Бога. Като отиваш при Господа, трябва да ти е радостно. Цял ден ще викаш. Отиваш ли при Господа, млякото лесно се продава. Вие някой път осакатявате най-благородните си чувства. Дошла е Любовта, но вие казвате: „Аз съм човек на 40-45 години и да се влюбвам! Това е глупава работа!“ Ами кое е умното? – „Аз имам да се занимавам с философски работи. С тази работа не се занимавам.“ Любовта – това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можем да свършим; тя е едно чувство, което прониква дълбоко в душата и се проявява навън. То струва милиони. След като заминеш за другия свят, това чувство и там ще те последва. Тя съществува с хиляди години.

Другите работи са временни, преходни. Един скъпоценен камък, колкото и да го обичаш, няма да дойде в другия свят с тебе. Парите няма да дойдат с тебе, дрехите няма да дойдат с тебе. Но едно хубаво, едно нежно чувство, като го повикаш, ще дойде с тебе. В това отношение именно вие трябва да бъдете като децата, да не се срамувате. Някой път се срамувате от вашите чувства, криете се да не ви познаят хората, че Любовта е почнала да се проявява у вас. Щом Любовта те напусне, ти вече мязаш на един варосан гроб, мъртъв човек си. Такъв човек изглежда като дърво. Всички ще се стремите да имате за Любовта най-възвишеното чувство. Когато дойде Любовта, в нас започват да се проявяват ред чувства от положителен и отрицателен характер. Ние ставаме настойчиви, взискателни, но всичко това се дължи на неправилното проявление на чувствата в нас. Най-първо чувствата трябва да ви радват. Щом проникне това Божествено чувство във вас, вие с радост ще го подхранвате в себе си. И тъй, първото нещо, което детето проявява при Любовта, е, че като минава по пътя, дето е плодът, изпраща мил поглед към него. Второто нещо, което детето проявява в любовта си: то иска да работи – крои си един план по кой начин да снеме този плод отгоре, как да го достигне. То може да го снеме по правилен или по неправилен начин. Представете си, че господарят на това дърво всяка сутрин седи там и пази. Детето погледне към плода нагоре, погледне към господаря и си заминава. Втория ден пак същото. Казва: „Този господар няма ли да се махне?“ Едно препятствие е той. У детето има едно желание: всички мъчнотии, които му препятстват, да се махнат. То гледа как да се махне този господар. Този господар трябва да бъде много внимателен. Той, като види, че това дете гледа към дървото, нека го повика, нека му се усмихне малко и да му даде плода. Тогава

детето няма да иска господарят да се махне, но ще каже: „И плодът е хубав, и господарят е добър.“

Не се стремете да достигнете вашите желания изведнъж. Когато едно желание е силно у вас, дайте му място, понеже силните желания, неизпълнените желания дават подтик, енергия за работа. Щом се постигне едно желание, деятелността се спира. Гладен си – не бързай да се наядеш изведнъж. Защо? Защото гладът продължава живота. Оставай всякога гладен! Каквито желания и да имаш, не ги реализирай изведнъж, нека мине малко време. Тъй че не спирайте желанията си, но нека тия желания да се разширяват, разширяват, докато се развият. Да допуснем, че у вас се развива гневът. Гневът не е лошо нещо, но не го оставяйте изведнъж да се прояви. И тук действа същият закон. Нека те разширява гневът, нека те напряга, но ти го дръж ден, два, три. Той не трябва да се махне изведнъж. Пък вие изведнъж искате да го изхвърлите някъде и нему става жалко. Дръжте го ден, два, три, пет, десет – да работи във вас. Не е разумно да го изхвърлите изведнъж навън. Изхвърлите ли го, той като замине, казва: „Много скоро ми дадоха пътя.“ И знаете ли колко е отмъстителен гневът? Ти се разгневиш, набиеш някого, изпратиш го навън, но дойде дяволът, даде заявление против тебе и веднага те турят в затвора. Защо? Защото си изпратил гнева преждевременно. Казват: „Недей се гневи!“ – Гневи се, но не изпращай гнева си навън. Как ви се вижда тази философия? После дойде съмнението, съмняваш се в нещо. Не изпращай съмнението навън. Дръж го, нека те човърка. А ти ще почнеш да мислиш как да се освободиш от съмнението. Нека седи съмнението в тебе месец, два, три – накарай го да работи.

Това са отрицателните страни на живота. Вие, като ученици, разумно трябва да разглеждате всички прояви на живота. За пример някой път вие плачете. Какво трябва да правите тогава? Аз бих желал

всички да имате по едно малко шишенце и да събирате в него сълзите си. Вие казвате, че вашите сълзи били много свещени, а ги оставяте да падат на земята, да се цапат. Колцина от вас имате такива шишенца за сълзи? Ако те са най-свещените неща, как оставяте тия свещени неща да падат по земята? Имате ли поне малко памучец за тия сълзи? По-практично е да си служите с памук, но той ще бъде особен памук. Ще го напоиш със сълзите си и ще го дигнеш някъде. Пък когато заплаче някой ваш приятел, когото обичате, съберете сълзите му в едно шишенце! Вижте колко е неделикатно човешкото сърце! Вие говорите за Любов, но вашето сърце не е тъй нежно. Вие не сте още нежни. За пример аз ви чувствам: седите тук, но вие сте чужди един за друг, не можете да видите нещо красиво помежду си. За да видите красивото в човека, Бог трябва да влезе в него. Как ще видиш красотата? Божията светлина трябва да освети душата на този човек, та да видиш, че и у него има хубави работи. Щом дойде Божественото в него, тогава и ти ще видиш Доброто. Щом го обикнеш, и Божествената светлина ще дойде в него, той ще стане умен. Не го ли обикнеш, не е умен, няма красота в този човек.

Сега аз ви давам един метод, по който да работите тази година. След като сте се молили, не бързайте да отидете на работа, но седнете малко, както аз сега седя, размишлявайте върху практическото приложение на молитвата. Може да сте адвокат, търговец, доктор или какъвто и да е – помислете какво може да направите този ден. Ако бързаш, може да спечелиш 1000 лева повече, но това не е толкова важно. Направиш ли едно добро, това добро е повече от хиляда лева. След молитвата си ще се спрете да поразмишлявате малко, ще разгледате сърцето си, ще разгледате ума си и ще видите какво не ви достига. Много работи не ви достигат, но ще се обърнете към Бога, към Любовта. Едно от качествата на Любовта е следното: когото

погледне Любовта, възкресява го. Любовта, като погледне мъртвия, оживява го. И тъй, първото нещо е това: Любов, която не възкресява, не е любов. Възкресението е най-силното качество на Любовта. Искате ли да знаете какво нещо е Любовта, следете дали тя възкресява. Мъртъв си, но погледне ли те Любовта, ти възкръсваш. Като дойде светлината на Любовта, всичко се осмисля.

Допуснете сега, че вие обиквате някого. Ще ви представя от мое гледище каква е тази обич. Представете си, че аз живея в един палат с хиляда прозорци, през които мога да виждам Слънцето. Тия прозорци имат всевъзможни цветове: бели, синички, червени, зелени, какви ли не цветове. Някой път аз поглеждам Слънцето през един от тия прозорци и му се радвам. Ако се затвори този прозорец, ще ми стане мъчно, но имам още толкова много прозорци, през които мога да гледам Слънцето. Ако се затворят всичките прозорци, ще ми стане ли мъчно? Това нещо ще бъде ли нещастие за мене? – Нещастие е. Ще ми стане малко мъчно. Ами ако изляза из палата навън, ще ми пречи ли нещо да гледам Слънцето? Като изляза вън, трябват ли ми прозорци? Докато сме на Земята, ние имаме нужда от прозорци – ще гледаме Бога все през хората. Но като излезем извън физическия свят, нямаме нужда от прозорци. Докато си в този палат, ще пазиш прозорците си – прах да не пада по тях, чисти да са. Ако се набере много прах, нищо няма да виждаш. Представете си сега другояче работата. Допуснете, че тия прозорци са живи. По какво се познава, че са живи? Като погледнеш Слънцето през един от тези прозорци, ако обичаш този прозорец, той става прозрачен, ясен и ти всичко можеш да видиш през него. Пък щом му се разгневиш, той става мрачен, материята му се сгъстява, затваря се той и нищо не можеш да виждаш. Затуй, като гледате Слънцето, трябва да обичате прозореца, през който гледате, за да позволява той на Светлината да влиза вътре.

И тъй, качество на Любовта е, че тя възкресява.

6. Гимнастически упражнения

Дадено от Учителя на 28 август, петък, 5 ч., В. Търново

ИСТИННАТА ВРАТА

Забелязвам, че много от вас кашляте. Защо? – Пили сте студена вода. Когато човек ожаднее, трябва да се въздържа, да не бърза да пие студена вода. Нека постои пред чешмата 5-10-15 минути и да не пие вода. Това е начин за възпитаване на волята. Вие, щом дойдете до чешмата, напиете се веднага със студена вода, простудявате гърлото си и започвате да кашляте. Ще имате предвид като свещено правило следното положение: като отидеш при някоя чешма, колкото и да ти се пие вода, постой най-малко 10 минути пред нея, погледай как тече водата и след това пий! При това, като си налееш вода в чашата, вкуси само няколко глътки и отстрани чашата. После пий още няколко глътки, докато изпиеш всичката вода. Постъпи тъй, както онзи, който пие вино. Нека изпиването на една чаша вода ви отнеме най-малко 15 минути и вижте тогава ще кашляте ли. Мнозина от вас ще кажат: „Лесно се дават правила, но мъчно се изпълняват." Онези, които мъчно или никак не изпълняват законите, в гробищата ги изпращат. Онези, които изпълняват законите, тях поп не опява.

Когато си лягате вечерно време, също така трябва да спазвате един закон. Не бързайте да си легнете, докато не вземете всички предохранителни мерки. Легнете си по всички правила! Вие как лягате? Като си легнете, ще турите в съзнанието си мисълта да не се откривате, за да не се простудите, да не хъркате, много шум да не вдигате, спокойно да спите. Ще кажете на тялото си: „Сега като замина, ти ще наредиш къщата, добре ще я изчистиш и след като се върна, ще бъдем и ти, и аз весели." Дадеш ли всички тия разпореждания, веднага да излезеш. Да не отидеш до вратата, че пак да се връщаш да даваш разпореждания чак до сутринта. Не, излезеш

ли веднъж назад, няма да се връщаш. Голяма дисциплина се изисква от вас! Докато не се научите да контролирате тялото си, добри ученици не можете да бъдете. Тялото ще ви спъва много. То казва: „Или ме учи добре, или аз ще те науча."

След като изучите тялото си, ще пристъпите да учите сърцето си, после ума си, и като ги научите, трима заедно ще отидете да се учите. Някои от вас не дочуват какво се говори, но това усилва вниманието им, усилва мисълта им. Тия пък, които са наблизо, те са малко глухички. Това е в преносен смисъл. По естество вие не сте глухи, но във вас има едно желание, което е глухо, не ви слуша.Тия забележки, които ви направих, са встъпителни, както има встъпителна част, наречена въведение, във всяко литературно или музикално произведение.

Ще се спра върху един стих, в който Христос казва: „Истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците." За да може животът ви да се прояви правилно, все-таки трябва да имате известни условия – най-малко едно условие, чрез което човек може да се прояви. За пример в къщата, която построяваме, оставяме една врата, през която да влизаме и излизаме. Ние сме дошли на Земята, за да намерим онези условия, при които да придобием истинските качества, които могат да придружат нашия живот извън Земята. Душата е дошла на Земята да придобие повече живот, отколкото е имала в себе си. И животът се придобива, и знанието се придобива, и Любовта се придобива. Човек богатее чрез Любовта. Когато говорим, че човек може да разбогатее, подразбираме богатства, които носи Любовта. Тия богатства са златото, което се съдържа в човешката кръв. Когато човек натрупа достатъчно злато в кръвта си, трябва да знае онзи закон, по който може да го използва. Ако не знае да впрегне това злато на работа, защо му е то?

Според вас, кое е най-същественото нещо в живота? Вие ще кажете, че най-същественото нещо е Любовта. Не, кажете ми, като станете сутрин, кое е най-същественото за вас? – Храната. Вие не мислите за никаква любов тогава, мислите само за храната, защото тази храна ще ви даде условия, при които Любовта ще се прояви. Ако дойде Любовта на физическото поле, преди да сте яли, какво ще ви даде? – Нищо. Първо ще дойде яденето, а после – Любовта. Изобщо, всички хора, които говорят за Любовта, искат да са облечени хубаво, ръцете, лицето им да са хубави, да са разположени добре, да имат външен израз и т. н. Хората разбират Любовта много материално. Те казват: „Любовта е нещо духовно." Така е, но щом дойде Любовта, искат да имат бели чепички, шапка, хубави дрехи – все любовта ги подтиква към това. Това е физическа любов. Почнеш ли да ходиш бос, изгубил си своята физическа любов. Почнеш ли да ходиш гологлав, да ставаш немарлив, изгубил си своята физическа любов. Ти се напущаш, дрехите ти почват да се късат и ти казваш: „Все ми е едно!" Питат те някои: „Защо ходиш гологлав? Защо ходиш бос?" Ако е светски човек, той ще има едно разрешение на въпроса; ако е духовен човек, ще има друго разрешение на въпроса. Същественото, което може да ни направи силни на физическото поле, т. е. да разберем смисъла на физическия живот, не в неговите ограничени рамки, но в неговото истинско проявление, това е Любовта към Бога. Най-първо вие трябва да разберете физическия живот и ако него не разберете, духовният няма да ви бъде понятен. Ако не разберете видимото, близкото до вас, далечното няма да разберете никога. Ето защо най-напред трябва да започнете да проучвате близките неща.

Питам ви сега: опитвали ли сте някой път да мислите какво ще правите, като отидете на Небето? Казвате: „Ще служа на Господа." Във вашия ум седи идеята, че ангелите са облечени с хубави бели дрехи,

свирят с китари и като отидете при тях, веднага ще ви посрещнат. Да, ако знаеш езика на ангелите и те срещне някой от тях, ще ти проговори; не знаеш ли езика им, той няма да те погледне, ще си замине. Ако носиш една обида от Земята и почнеш да му разказваш, че си обиден, ще се спре ли той да слуша твоята обида? – Не, този ангел не се интересува от вашите обиди. Вие ще му разправяте, че са ви взели нивите, че не са ви оставили да орете, но той не се интересува от това. Вие ще му разправяте, че сте били министър, че сте били професор и са ви отнели тия постове, но той не се интересува и от това. С какво ще заинтересувате един ангел? Този ангел ще ви запита: „Бихте ли могли да ме обичате?“ Не го ли обичате, той ви погледне, минава си и заминава. Ангелът иска вашата Любов: ако можеш да го любиш, той ще се спре да се поразговори с тебе, ако не го любиш, заминава си, не иска да те знае. Ама вие ще му говорите за душата, за Бога. Той казва: „Празни работи са тия! Ние не се занимаваме с празни работи. Покажи сега Любовта си!“

Нека изявим обичта във всички нейни проявления! Допуснете, че вие обичате някого, но кракът му е изкълчен, превива се от болки. Две чувства се състезават в него. Той има чувства към вас, но същевременно има болки в крака. Как ще проявите сега Любовта си към него? Най-първо ще се занимавате с неговия болен крак и след като оздравее, тогава ще му говорите за вашата любов. Казвате някому: „Аз ви обичам.“ И като го обичате, искате той винаги да е близо при вас, постоянно да го гледате. Майката, като обича детето си, все го гледа. Като падне някъде, тя извиква заедно с него: „Ох!“ Каквото стане с него, любовта взема участие. И после, като се върне детето от училището с хубаво свидетелство и скача, и майката скача. Когото обичаме, неговите придобивки са и наши придобивки. И право е. Туй показва, че между всички хора има вътрешна връзка и

когато тази връзка е съзнателна, ако те се радват, и ние се радваме. Щом чувстваме тяхната радост, чувстваме и тяхната скръб. Не е лошо, че чувстваме радостта и скръбта на всички хора, но трябва да се стремим да живеем според Любовта. Тя е един велик закон, който туря всички живи същества в Божествения организъм на тяхното място. Понеже светът сега се преустройва, всеки от вас трябва да отиде на своето място. Любовта ще тури всеки на неговото място, за да може да се прояви правилно. Затова съзнанието ви трябва да бъде много будно.

Вие трябва да имате една основна идея в живота си, около която всички други ваши идеи да се концентрират. Тогава вашият живот ще се освети. Земеделец си, ореш земята. За кого? Това оране трябва да бъде свързано с твоята идея. Ако кажеш, че ореш за себе си, не си прав. Тогава за кого ореш? – За жена си, за децата си, за приятелите си, за своя народ, за Бога. Някой казва, че оре за жена си, но щом овършее житото, туря го в хамбара за себе си, а на жена си казва:„Аз орах за теб, а житото прибрах за себе си." Значи житото не е заради жената, а заради него. Тя ще му готви, той ще яде. Направете превод: защо трябва жената да му готви? Ами че с това ще изрази Любовта! Тя трябва да му подслади яденето. Той казва на жена си: „Наготви ми едно ядене, да видя каква е любовта ти." Като сготвиш ядене, като омесиш хляб на мъжа си, на децата си, на приятелите си, чрез всичко това те ще опитат твоята любов. И колкото яденето е по-сладко, толкова и любовта ти е по-силна. И колкото яденето е по-невкусно, толкова и любовта е по-слаба. Пишеш някому писмо, и друг някой му пише. Той чете първото писмо – приятно му е, чете второто писмо – не му е приятно. Защо? Първият е знаел как да нареди писмото си. Той е вложил в него Любов. Същото нещо е и в говора. Ние трябва да знаем как да нареждаме говора си.

Сега, като ви гледам тази година на събора, намирам, че сте доста изправни, повдигнали сте се 4-5 степени нагоре, но има да се повдигате още много степени. Представете си, че тъй, както седите на някое място на трапезата, пред чиния с доматена супица, изобилно полята със зехтин, в това време ви повикат за нещо и някоя сестра вземе вашата паница с ядене и тури своята – постна, без зехтин. Какво ще кажете? –„ Кой ми взе паницата, аз едва мръднах оттук и някой я взе!“ Какво ново се зароди в ума ви? – Съмнение. Вие казвате:„Тия са малки, дребни работи!“ – Да, вижте от какви малки работи се влошава вашият живот! Добре, допуснете сега обратния случай. Вие седнете на трапезата последен и ви сипят от едно казанче, в което няма никакво масло. Погледнеш наоколо си: в чиниите на другите има масло, а в твоята няма. Казваш си: „Тъй е то, нали идвам за пръв път, никой не иска да ме знае!“ Едва що си помислил това, обърнеш се някъде, гледаш: някоя сестра туря пред теб своята паница с много зехтин и ти се зарадваш. Защо сега се радваш, а по-рано скърбеше? Мислиш ли, че тази сестра, която ти туря паницата с мазното ядене, те обича? Не, тя разменя паниците, защото стомахът ѝ е развален. Тя обича постно ядене. Вие сте готови да мислите, че тази постъпка е продиктувана от любов. Подбудителните причини ни най-малко не са любовни.

За всинца ви се изисква дисциплина на ума! Когато се нареждате на една трапеза, всички трябва да сте наредени идеално, т. е. всеки да седне точно на своето място. Ще кажете: „Ами как ще знаем кое е нашето място?“ Американските праскови знаят коя де да влезе, та вие ли не знаете? Аз съм гледал в Америка как подбират прасковите. И колко са умни тези праскови! Изкопават дълги, големи канали и в тях поставят няколко реда дъски с дупчици от различна големина. Единият ред дъски отделят от другия чрез специални прегради.

Изсипват прасковите от кошниците върху тия дъски и като минават най-малките праскови, казват:„Туй място е за нас!“ Най-долу са най-големите дупки. Най-големите праскови, като дойдат до своето място, казват: „Туй място е за нас!“ А сега най-големите от вас дойдат до най-малката дупка, мъчат се да минат през нея, казват:„Не зная защо не мога да мина през тази дупка!“ Казвам: има големи дупки за вас, те са там долу. И гледаш, кошниците се пълнят от другата страна, сортират се прасковите. Казвам: колко са възпитани тия праскови! Като намериш малката дупка, ще минеш през нея и ще кажеш: „Тази е моята дупка!“ Тъй ще намериш своето място. Вие казвате:„Колко долу ме туриха, на последното място чак!“ – Не, последната дупка е най-голямата, тя е за големите юнаци!

Христос казва:„Аз съм Истинната врата, която дава знания.“ Знанието е необходимо за всички. То е нещо съществено за нас, храна, която трябва да възприемем и опитаме. Докато не асимилираме и опитаме знанието, то не може да бъде за нас нещо реално, нещо съществено. Аз наричам истинско знание това, с което можеш да трансформираш и най-тежкото си състояние в приятно, радостно, и то в продължение само на половин час. За пример някой от вас е кръвно обиден. Нека се опита с това знание да превърне обидата в добро разположение. Да кажем, че някое от малките братчета тук задига ножчето на един от по-големите братя и го продава, за да си купи малко сливи. Да, стават тия работи, но не по зла воля, разбира се. Това дете продава ножчето. Вие казвате: „Изядоха ножчето ми!“ Как, ножче яде ли се? Сега ти, за да покажеш, че имаш знания, ще трансформираш това недоволство, този гняв. Вие какво правите? – Разгневите се, очите ви светнат, лицето потъмнява, недоволни сте, че са ви отнели нещо. Не, ще трансформирате състоянието си, ще минете от единия полюс в другия. Има един велик

закон в света, според който всяка постъпка, всяко действие в живота има два полюса. Всички постъпки, добри и лоши, имат обратни действия.

Животът на Земята ще се подобри, ще се осмисли, когато мине от единия полюс в другия. Тогава се образува един кръг. В добрите постъпки силата на вашите действия ще мине от положителния полюс към отрицателния и истинският живот ще се прояви. В лошите постъпки ударът идва отзад. Всички удари, които идват от гърба, сломяват човека. Ако извършите една лоша постъпка, ударът ще дойде отзад. Кажете ли една лоша дума някому, няма да се минат 5-10-15 минути, и тази дума от противоположния полюс ще се върне към вас. Като разбирате този закон, преди да заговорите, спрете се, помислете какво ще кажете. Не бързайте да говорите! Туй, което ще кажете, първо го обмислете. Ако говорите по Божествен начин, ще чувствате разширение в себе си.Не постъпвате ли по този закон, всичкото богатство, спечелено от вашите действия, ще дойде с голяма тежест върху вас и ще ви сломи. Ако направите една малка топка от сняг и я пуснете да се търкаля от някое високо планинско място, докато слезе в подножието на планината, тя ще представлява голяма снежна лавина, която може да ви смаже. Колкото и да са малки лошите думи, изказани ли са веднъж, колкото по-дълго време минава, толкова повече се увеличава тяхната разрушителна сила. Задръжте за себе си всяка лоша дума, която искате да кажете някому. Колкото повече я задържате, толкова по-силен вътрешен импулс ще придобиете. Докато задържате тази дума за себе си, вие сте силни. Кажете: „Тази дума е толкова красива, че аз ще я задържа за себе си.“ Искате да кажете някому нещо, да го ухапете, че да подскочи. Не, задръжте тази мисъл за себе си! Кажете си: „Тази мисъл е толкова

хубава, че ще я оставя за себе си.“ Колцина от вас са задържали такива думи за себе си? Покажете ми една от тях!

Писанието казва: „Възлюбете се един друг!“ Как? – С чисто сърце. „Аз съм вратата на овците.“ Вратата подразбира онези разумни Божествени условия, които са дадени за нашето растене и развиване. Ние сме събрани тук от всички краища на България и всичко това, което ни е дадено, може да се реализира само при Божията Любов, само при Божията Мъдрост и Светлина. Когато Божията мисъл е насочена към вас, всичко, каквото желаете, ще се реализира. И за да бъде Божията мисъл насочена към вас, вие трябва да бъдете като малките деца, да имате желание да изпълните Волята Божия тъй, както никой в България не я е изпълнил. Не казвайте: „Ще видим, ще помислим!“– туй са празни думи, залъгалки. Ще турите в ума си следното желание: ще изпьлня Волята Божия, както я изпълняват малките деца. Всички ще изпълним Волята Божия. Днес ни проповядват, че който рече да изпълни Волята Божия, ще изгуби всичко. Не, щом почнеш да изпълняваш Волята Божия, Бог ще почне да замества книжните пари със звонкови. Той казва: „Дай си кайметата!“ Да кажем, че имаш 3 000 лева книжни, които струват 100 лева швейцарски. Като отидеш при Господа, Той ще ти даде за тия 3 000 лева книжни 3 000 лева златни. Същото нещо се отнася и до греховете на хората. Когато човек напълно се обезцени от грехове и така отиде при Бога, Той му взема греховете и му дава в замяна на това вътрешна радост. Той е посребрил и позлатил греховете му. Този човек излиза, радва се, че Бог е позлатил греховете му и ги е превърнал в добродетели.

И Писанието казва: „Всичко, каквото се случи на онези, които любят Бога, ще им съдейства за добро.“ За пример ти си крал, убивал си в живота си, срещал си големи противоречия, но най-после

разбереш вътрешния смисъл на живота, възлюбиш Господа и казваш: „Отсега нататък ще служа на Господа!“ Убил си, да кажем, 10 души. Всички тия хора отиват при Господа, оплакват се от тебе и казват: „Искаме този човек да ни върне живота!“ – Отде ще го вземе, няма никаква възможност. Турят те в затвора. Господ казва: „Какво ви дължи?“ Един казва:„Взе ми живота.“ Друг казва: „И на мен ми взе живота.“ Трети, четвърти казват същото. Господ се поусмихне, извиква обвиняемия и му казва: „Понеже ти обеща да Ми служиш, ето, вземи тия пари да си платиш дълговете“! Господ ти дава с лихвите и ти се разплащаш. Казва ти: „Питай ги сега доволни ли са?“ – „Много сме доволни.“ Като имате Божията Любов, вие ще ликвидирате най-първо със своята стара карма и няма да се боите от нищо. Ама вие ще дойдете пак до вашата философия кой как разбира Любовта. Любовта може да се разбира само по един начин! Ти си гладен и срещнеш един човек, който носи хляб в торбата си. Ако извади хляба си и ти го даде, бъди уверен, че той те обича. Може да го познаваш, може и да не го познаваш, но този човек има в душата си Любов. Тази Любов може да е микроскопическа, но тя е истинският зародиш, от който може да се роди и великата Любов. Голямото дърво израства от малката семка, не от нещо голямо. Ако ти си богат и даваш, това не е любов. И този човек, като дава от малкото, което има, приятно му е. Туй е едно от проявленията на Любовта. Ти питаш Господа: „Как да постъпвам, Господи?“ – Постъпвай, както този човек е направил с тебе. Най-красивите неща в живота ни са малките добрини, които можем да направим. Някой човек е изпаднал в света, самотен е, никой не му е казал една сладка дума, никой не му е дал мил поглед. Ти минаваш покрай него, кажи му една сладка дума! Това ще се запечати в неговия ум.

Христос дойде на Земята, когато хората бяха изоставени. Даже и ангелите не са знаели как да постъпят с хората. И те се учат сега. Първият завет биде даден чрез ангелите. Те приложиха закона на Правдата, но той не можа да спаси хората. Чрез Христа дойде Любовта на Земята – един нов метод. Божествен метод е методът на Любовта.

Сега вие сте пред прага на Новата епоха, когато Синовете Божии идват да изявят Божията Любов, да покажат на хората в какво седи тя. Всеки Син Божий идва с пълна торба – да дава и да храни хората. Синовете Божии няма да говорят за нещастията на хората. Те искат да направят всички хора на Земята щастливи. Туй е тяхното желание! За да станат хората щастливи, трябва да забравят своя стар живот, всякакъв спомен от миналото трябва да изчезне съвършено от тяхното съзнание, а да останат само опитностите, придобити от редицата животи на миналото.

Беседа, държана от Учителя на 28 август 1925 год., петък, 7:00 ч. с., В. Търново

29 АВГУСТ – УТРИННА МОЛИТВА

1. Добрата молитва

2. Благословен Господ Бог наш

3. Отче наш

Лозинка за през деня:

Блажени миротворците, защото синове Божии ще се нарекат.

Днес ще имате за четиво: 22-ра глава от Матея, 7-а глава от Марка, 17-а глава от Лука, 1-ва глава от Йоана и 25-а беседа: Ръката съблазнява.

Сега у всички хора има склонност да обезличават смисленото в Природата. Туй обезличаване произтича от стремежа да съкратят времето, защото всички бързат. Изобщо всички имате желание да съкратите онзи интервал, който Природата е определила. За пример вземете дишането – то е бавен процес, който става ритмично. Колко вдишвания прави човек в една минута? От толкова време вие дишате, не знаете ли колко вдишвания правите в минутата? – Средно около 20 вдишвания. Понякога могат да се правят по-малко, а понякога повече вдишвания. Щом човек започне да диша по-бързо, в белите му дробове има вече някаква анормалност. Бързото дишане показва анормалност. То не позволява да става правилна обмяна на въздуха в организма, не става пълно окисляване и вследствие на това въздухът не може да свърши работата си. Всички охтичави хора дишат бързо. Значи дишането трябва да бъде ритмично. Човек може да мисли бързо, да прави много бързи заключения за нещата, без да ги изследва правилно. В нормално развития човек мисълта е трезва, той

не бърза. Всяка мисъл, която е права, е съгласна със законите на правилното дишане.

Според правилата на Разумната Природа нещата не могат да бъдат едновременно прави и криви. Една линия може да бъде права или крива. От правите и кривите линии се образуват счупените линии.

Сега за пример, когато се движите, как си махате краката? Вие не можете да вървите по една крива линия. Вие трябва да движите краката си право напред. Започнете ли да образувате с краката си крива линия, вие сте анормални. Такъв човек има нещо анормално в устройството на мозъка си, което нарушава равновесието му. Когато започнете да ставате нетърпеливи, когато започнете да бързате във вашите заключения, когато започнете да ставате подозрителни и тем подобни, на всички тия състояния съответстват известни външни движения. Когато човек става нетърпелив, започва да се чеше, да си чопли ноктите, да си рови косата, да си вдига и слага ръцете и т.н. Ако иска да си въздейства, трябва да си концентрира всичките удове чрез силата на волята. Ето защо е нужно самовъзпитанието. Ако човек не може да концентрира удовете си, външната Природа не го познава. Той не може да бъде в съгласие с нея. Защо? Защото всеки твой уд е във връзка с нейните удове. Щом твоите крака не се движат в хармония с нейните, веднага ще се роди дисхармония. Сега ще кажете: „Господ ще оправи всичките работи.“ Но имайте предвид, че на Господ, Който е създал физическия свят, всичките Му действия, всичките Му движения са хармонични. Няма никаква дисхармония в каквото и да е Божие действие – нито в Неговите думи, нито в Неговите мисли, нито в Неговите чувства. Питам тогава: ако всички Божии движения и в трите свята на Природата са ритмични, отде произтича дисхармонията във вашите движения? Я ми кажете, коя е

причината? Причината не е в Бога. Причината е, че вие искате да станете божества – нищо повече. Вие сте се откъснали от Бога, вие искате да Го заместите, вие искате да управлявате целия свят – той да ходи по вашата мярка. Това е вашето безумие, това е безумието и на всички духове. Всички имате тази мечта – да станете божества, да действате, както Бог действа. Хубаво, щом искате да станете някакво божество, действайте хармонично, както Бог действа, а щом не действате както Бога, Той ще ви препятства. Защо? – Природата няма да спре пътя си пред тебе. Ако ти искаш да извадиш релсите, да развалиш пътищата, няма да успееш, защото тя си има свои агенти.

Сега вие ме слушате, аз толкова пъти съм ви говорил това, но когато дойде да изразите вашия живот, аз ви виждам, вие сте пак старите български глави. По-упорит и по-своенравен човек от българина няма! Затова Господ му е дал такава малка държава, която мяза на одрана, разпъната волска кожа, без никаква форма. Ако вземете Гърция, тя мяза на сърце. Земята им има сърцевидна форма. Тя е оформена. А земята на българина на какво мяза? Сега вие имате голямо мнение за себе си. Не, така не може, не си правете илюзии. Една от чертите на българина е, че той започва много добре, но най-после сборът се свършва с бой. Туй съм го наблюдавал. Българите, като се съберат, ще се напият, ще се набият и ще се разпръснат. Вие ще кажете, че нямате нищо общо с това. Добре, нека е така, но това, което съм забелязал, то е, че във всички духовни движения в България все имаританици за първенство. Някои хора имат особено духовно схващане върху нещата. Че в какво седи особеното духовно схващане? Нека има съревнование, но в какво? – В Любовта. Покажи, че седиш по-горе от другите в Любовта, в Мъдростта, в Истината, в Правдата, в Добродетелта, в Милосърдието и т.н. В хубавите, във великите работи трябва да се различаваме! Някой казва: „Аз се различавам от другите."

Добре, аз бих желал в това именно да се различава той. Кога се различават хората? Ако хората се различават по нехармоничните си прояви, това не е съществено различие. За пример някой се гневи, казва: „Ти трябва да знаеш, че аз се гневя много." Че това не е голямо изкуство! Животните се гневят много повече, отколкото хората. Хвани едно куче за опашката, всякога можеш да го разгневиш. Хвани една пчела, една оса – и те се гневят. И най-малките животни, и най-малките буболечки се гневят. Навсякъде има гняв. Що е гневът? – Неурегулирана енергия. Когато желанията у човека са неурегулирани, ражда се гневът. Отнемете хляба на някое дете, и то ще се разгневи. Отнемете костта от устата на едно куче, и то ще се разгневи. Идете при кошера на някои пчели и се постарайте да им вземете меда, и те ще се разгневят. Значи, когато искаш да отнемеш нещо от някого, той се гневи. Някой казва: „Аз се гневя." Значи ти си от тези, които защитават своето право – нищо повече! Тогава казвам: турете около себе си една диамантна стена, та онези, които искат да вземат вашето благо, да не успеят. Христос казва: „Нищо не трябва да имате; или ако имате, така трябва да го оградите, че никой да не може да го вземе." Сега не е въпросът да се гневим или да не се гневим. Гневът не е нищо друго освен неправилно употребена енергия. Като знаете това, ще трябва правилно да я урегулирвате. Тази енергия нека си съществува.

Днес ще ви държа последната беседа от събора. Тия неща ви говоря във връзка с вашия живот, с вашите вътрешни изживявания. Вие трябва да бъдете вътрешно хармонично развити, ако искате да се развивате съобразно природните правила и закони: да се развивате правилно умствено, духовно и физически. Тия неща ви са необходими за придобиване на сила. Ако умът в човека не се развива правилно, ако сърцето в човека не се развива правилно, ако неговата

воля не се развива правилно, той не ще бъде нормален човек в пълния смисъл на думата, той ще бъде анормален човек. Тия три неща са необходими.

Сега какво беше предназначението на петото гимнастическо упражнение? – За придобиване на търпение. Ами четвъртото упражнение, коситбата, за какво беше? Тъй както го правите, вие изведнъж отсичате. Тъй бързо отсича българинът. Това е характерно за него. Вие сте така бързи и в песните. Никога не бързайте! С бързане работа не става. В песните бързате, в упражненията бързате, в духовния живот бързате и в умирането бързате. Тъй като бързате, всичко лесно ще се свърши. Знайте, че в живота не трябва да се бърза. Всичките неща трябва да се направят хубаво и на точно определеното за тях време. За пример дойдат ви някой път страдания. Не бързайте да се освободите от страданията! Научете урока си от тях. Често вие бързате, защото имате излишък от енергия. Направете някакво ритмично движение, което да трансформира тази енергия.

За какво бяха първото и второто гимнастически упражнения? Имаше дадени бележки по тях. Прегледайте тия бележки. Сега мнозина казват: „Без това може, без онова може.“ – Да, човек може без всичко, но като може без всичко, най-после умира. Упражнения не ни трябват, ядене не ни трябва, дишане не ни трябва, чувстване не ни трябва, това не ни трябва, онова не ни трябва – и най-после какво ще остане от нас? Не, ще започнем с всичко разумно: разумни движения трябват, разумна мисъл трябва, разумни чувствания трябват – всичките неща трябва да бъдат такива, каквито са в Разумната Природа. Ще я слушаме! Ние не сме дошли да даваме съвети на Бога. Вие искате да му давате съвети. Не може! Някой път може да си дадем мнението: Бог ще ни изслуша, ще ни обясни дали сме прави, или не, но да даваме съвет на Бога не е позволено!

Сега моята цел не е да ви правя забележки, но ви обръщам внимание на факта, че между нас и Живата Природа всякога трябва да има съгласие. Станете ли сутрин, между вас и Живата Природа трябва да има съгласие. Туй трябва да бъде за вас един основен закон. За пример, като станете сутрин и не ви върви в работата, не сте разположени духом, какво трябва да направите? – Първата работа, която ви предстои, е да възстановите съгласието между вас и Живата Природа. Да бъдете свързани с Живата Природа – това е идеята, която трябва да възкръсне в ума ви.

Първо упражнение: изнесете ръцете настрани и десния крак надясно. Съберете ръцете си и поставете десния крак при левия! Като правите това упражнение, изговорете следната формула: „Аз мога и с ума си да върша моите работи в съгласие с Живата Природа."

После изнесете ръцете настрани и левия крак наляво. Приберете ръцете си и поставете левия крак при десния. Като правите това упражнение, изговорете следната формула: „Аз мога и със сърцето си да върша моите работи в съгласие с Живата Природа. Значи аз мога и със сърцето си, и с ума си да върша разумна работа." Ще направите тия упражнения три пъти с левия крак и три пъти с десния. Ако имаш някаква дисхармония в себе си, ще направиш упражнението ту с левия, ту с десния си крак, и при движението ще произнесеш формулата: „Светлина в ума (с десния крак); топлина в сърцето (с левия крак)." Когато произнесете думата светлина, подразбирайте хармония, за да може да се тонирате.

Второ упражнение: поставете ръцете си напред, с дланите нагоре. Започнете да концентрирате ума си и свивайте пръстите на ръцете си, като свивате и ръцете си до раменете, като че дигате някаква тежест. После става бавно протя- гане на ръцете напред и

отваряне на пръстите. Когато свивате ръцете си, ще вдишвате дълбоко въздух; като протягате ръцете си напред, ще издишвате.

Тези упражнения са прости, но са много ефикасни. Те са за тониране. Аз зная как ще правите упражненията сутрин – ще бързате. Не, като правите упражненията, ще си представяте, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа – приемате енергия от Природата. Ръцете са силови линии, по които протича живата енергия. Щом вярваш, ти свързваш ръката си с Живата Природа и по всеки пръст протича тази жива енергия. Ако не вярваш, нищо няма да дойде. Щом туриш волята си в действие, веднага тия токове ще потекат, ще потече тази енергия. Като се свържеш с Бога, Бог ще подейства да потече тази енергия. Кажеш ли: „Няма какво да си махам ръцете" – нищо няма да получиш. Как ще се съобщаваш с Бога, с Живата Природа, щом не вярваш? Защо ти е дал Бог ръце на физическото поле? Какво означават ръцете в Духовния свят? – В духовно отношение лявата ръка означава страданията; дясната ръка – радостите. Следователно ръцете – това са скърбите и радостите, това са двете ръце на сърцето. Вие казвате: „Без скръб не може ли?" – Може, както може и без лявата ръка, а само с дясната. Щом имате неразположение на духа си, направете опита, приложете упражнението! То е за тониране. Направете упражнението и произнесете формулата: „Светлина за ума, топлина за сърцето и душата и чистота за тялото и клетките." Чистота се изисква от всинца ви? Това е цяла наука! Трябва да има тук една дъска, за да ви покажа как се събира енергията в човешката глава, но то ще остане за в бъдеще, когато бъдете по-готови. Тогава ще се заемем с изучаване на набирането на енергията в човешкия мозък. Човешкият мозък е един акумулатор, който постоянно е свързан с Живата Природа. Ето защо вие трябва да държите ума и сърцето си в съгласие с Живата Природа,

за да бъде обмяната между вас и нея правилна. Тогава външните ви работи, както и умствените и сърдечните ви работи, няма да се заплитат.

Сега ние сме дошли на Земята да изпълним не волята на хората, а Волята на Бога. Туй имайте като правило! Кой каквото върши, то се отнася лично до него, но всички хора трябва да вършат Волята Божия. В извършването на Волята Божия е силата на всинца ви. Доколкото вие извършвате Волята Божия, дотолкова аз определям вашата сила. Доколкото вие сте съгласни с Божия ум, дотолкова ще бъдете просветени. Доколкото сте в съгласие с Божието сърце, дотолкова ще бъдете благородни. Това е същественото вътре в живота. Най-хубавите мисли са Божиите мисли. Най-хубавите чувства са Божиите чувства. Най-хубавите постъпки са Божиите постъпки. Тази постъпка, която считате за най-хубава, знайте, че не е ваша – тя е Божия. Ако аз извадя един наполеон от джоба си, мой ли е този наполеон? Не, той е французки. Той има цена, понеже Франция седи зад него. Ако аз извадя една английска лира, моя ли е тя? – Не е моя. Тази лира има цена, понеже зад нея седи Англия. Значи там е силата. Изваждате една книжна банкнота, едно малко парче хартия, което е равносилно на 25 лева. Какво представлява то? Тази хартия има сила, защото зад нея седи Англия. Ако един ден Англия изчезне, тя няма да има цена. Та зад всяка мисъл седи Господ. Всяка добра мисъл има сила дотогава, докато Бог е зад нея. Не е ли Бог зад нея, тя не струва нищо.

Вие може да си кажете: „Туй, което Учителя сега ни казва, вярно ли е?“ Хубаво, Слънцето аз ли го карам да изгрява, или то само по себе си изгрява? Изгряло ли е Слънцето, или не? – Изгряло е. Добре, ако аз в този момент ви кажа, че Слънцето не е изгряло, не е ли изгряло действително? Философите могат да кажат, че не е изгряло, но това вярно ли е? Въздухът, който е разстлан по небето и който се

движи из цялото пространство, ние ли го движим? Ние казваме, че въздействаме на Природата, но истинското положение е, че Природата въздейства върху нас. Като виждаш отгоре небето, да виждаш лицето Божие. Като виждаш, че Слънцето е изгряло, да знаеш, че Господ е запалил Своя светилник и той свети. Тогава излез, посрещни го, благодари, че Господ е изнесъл светилника Си. Пък като излязат звездите вечерно време, като израснат тия дървета, да знаеш, че Бог ги е направил само заради тебе. Зарадвай се, че Бог е направил тия работи. И ако Бог не беше посадил тия дървета да растат, нямаше да растат. Във всичко човек трябва да вижда проявлението на Божия пръст. Говори ти някой благо, разумно – считай, че Господ ти говори. Дойде някой, нахука те. Считай, че дявол ти говори. Под дявол се разбира всеки изопачен човек. Под дявол се разбира още и всеки дух, който се е оплел в материята и не знае какво говори, забъркал е работите, плещи наляво-надясно. Значи всякога, когато се отнасят с вас добре, кажете: „Господ ми говори.“ Когато не се отнасят с вас добре, кажете: „Човекът ми говори.“ – Нищо повече. На човека кусур няма да хващате. Човек не е като Бога. Бог е съвършен, човек сега се усъвършенства. Та рязко ще отличавате тия положения и във вас. Недоволен си, искаш да се проявиш, ще кажеш: „Човекът говори в мен!“ Започваш да мислиш, добре си разположен, ще кажеш: „Господ говори в мен!“

Така, в човека има две състояния, които трябва да съзнаваме и да ги различаваме. Като започнеш да се сърдиш, ще кажеш: „Човекът е дошъл в мене!“ Някой казва: „Кое е онова в човека, което разпознава, че едно негово желание е право? Кое е онова в човека, което разпознава, че едно негово желание не е право?“ Значи има нещо в нас, което определя нашите хармонични и нехармонични постъпки. Кое е туй, което познава кога една моя постъпка е права или кога не е? – Това е разумният Божествен Дух, Който живее в нас и ни учи.

Божественият Дух казва: „Това, което правиш, не е право.“ Ти като дете упорстваш, но Той казва: „Не е право това, не го прави!“ Когато не Го слушаш, Той те хваща така, както майката, която някой път хваща детето си за ухото и го стиска. То вика, хапе я, но тя продължава да го стиска. То чувства болка, вика, но майката е по-силна. Тя казва: „Не хапи, ще слушаш туй, което ти кажа!“ Ако не слушаш, ако упорстваш, Божият Дух няма да отстъпи. Той е толкова силен, че хиляди години ще минат, ще те потапя долу, ще те изважда, ще те потапя, ще те изважда и ще каже: „Ще слушаш ли?“ – „Ще слушам.“ – „Добре, ще слушаш хубаво туй, което Аз ти казвам. Тъй ще бъде тази работа!“

И тъй, щом се убедите в този път, ще го проверите на опит. Щом постъпите в съгласие с Духа, Който ви учи отвътре, ще дойде мир, ще дойде Светлина, ще бъдете свежи, бодри и весели и каквато работа започнете, все на добре ще излезе. Дойде ти наум да пишеш или да ореш, или да копаеш – навсякъде ще успееш.

4. Гимнастически упражнения

Забележка:

При изпълнението на наряда ще имате предвид, че на всеки е дадена възможността в продължение на 52-те недели през годината да изпълни наряда така, че цялата работа, дадена за през всеки един ден от седмицата, да бъде изпълнена до завършване на годината. Значи поради невъзможността в един ден да се изпълни целият наряд, четивата от Евангелието и беседата, определени за този ден, ще се четат в различни понеделници, вторници, среди и т.н., когато разполагате с време и с разположение по дух. Оттук да подразбирате, че работата, предвидена за единия понеделник, включва 52-та понеделника, единият вторник – 52-та вторника и т.н.

Дадено от Учителя на 29 август, събота, 5:00 ч., В. Търново

ДЕТО И ДА ИДЕШ!

Трябва ли рибата да изважда главата си извън водата?

(*Колкото да лапне някоя муха.*)

Право е. Трябва ли човек да изважда главата си извън Любовта? Значи и той като рибата – колкото да глътне някоя муха. Ще пазите в ума си мисълта, че човек живее в средата на Любовта, следователно Любовта не му позволява да си показва главата извън нея. Щом излезете, ще умрете, ще си изгубите силата. Извън Любовта човек е както рибата извън водата. Турете една риба на сухо, ще видите какво ще прави: ще подскача, ще подскача, ще се изопне и ще умре. Някои хора мислят, че може да живеят извън Любовта. Немислимо е! Излязат ли извън Любовта, ще се задушат. Когато майката иска да иде на пазар, детето става много сериозно, замислено, започва да плаче. Колко далече ще иде майката? – Ще иде на половин километър разстояние и ще се върне, но тази работа за детето е много сериозна. Когато мъжът заминава някъде, жената също се замисля, и тя е едно голямо дете. Когато някой ваш близък човек умира, той отива на онзи свят, на бахчеванджилък[211], вие пак сте натъжени, сериозни. Казвам: не се тревожете, той ще се върне след 45 години. Сега е на гурбетчилък, ще се върне богат, с пълен джоб.

Ще взема 57-и стих от 9-а глава на Евангелието от Лука: „И като вървяха, рече Му някой си в пътя: Господи, ще дойда с Тебе, дето и да идеш.“

При сегашното съзнание на човека извън Божията Любов човек не може да живее. Всички анормалности, несъобразности и страдания в живота произтичат от факта, че човек излиза из средата на Божията

---

[211] Бахчеванджилък (ост.) – градинарство.

Любов. Щом излезе из тази среда, започват страданията. В туй отношение трябва да имате предвид следното сравнение. Пределите на Любовта понякога тъй се сгъстяват, че стават нечисти, както водата в големите реки. Водата в центъра винаги е по-чиста, отколкото към бреговете. Та крайните предели, додето достига Любовта, често са блокирани с нечисти желания и мисли, които трябва да се пречистят. Затуй всякога трябва да избирате на кое място да се установите. Рибите избират дълбоката вода, тя всякога е безопасна. Когато кажем, че ние не разчитаме на човешката душа, то е защото гледаме на въпроса от чисто реално гледище. На какво разчитаме тогава? – На висшата Божествена душа в човека. Малките рибки, които живеят в локвите, могат ли да разчитат на тях? – Не могат, защото при суша са обречени на явна смърт. Следователно можем да кажем на малките рибки: „От тази локва, от тия по-малки вадички ще отидете в голямото езеро или в морето.“ Истинският живот е вложен само в Божията Любов. Туй е един велик закон. Трябва да знаете, че Божията Любов е средата, в която можете да живеете. И дължината на вашия живот, вашето щастие и култура, в каквото и да е отношение, зависят от тази среда на Любовта. Понякога вие се уморявате да живеете и казвате: „Мен не ми трябва Любовта.“ Ами че вие влизате в разрез със същността на вашето естество! „Мен не ми трябва Любовта, мен не ми трябват хората“ – това са разсъждения на една риба.Мен не ми трябват другите риби. Една риба сама по себе си може ли да живее? – Може. Орехът може да живее като неразвит орех, може да живее и като развит орех. Това са две различни състояния. Веднъж ти си посят в почвата, други закони действат върху тебе. Ти не можеш да спреш този процес на растене. Щом спреш растенето, очаква те явна смърт.

Следователно, веднъж влезли в Любовта и започнали вашето растене, не можете да спрете този Божествен процес. Вие не може да

спрете Любовта да действа във вас. Всяко спиране ще причини смърт. Допуснете, че вие сте търговец. В дома ви между всички членове има пълно съгласие и хармония, но един ден имате малка загуба от 20-30 000 лева. Веднага във вас прониква мисълта, че няма Господ, и казвате: „Дотегна ми да живея в тази Любов, ще изляза навън!“ Мислите ли, че рибата, ако излезе извън водата, ще живее? – Не може. Ние вземаме водата като емблема на живота. Душата сега е потопена в Живота, който излиза из Любовта. Ще турите в ума си мисълта, че живеете в Любовта и трябва да изпълните нейните велики закони. Това е спасението за всички хора. Ще се учите да живеете в съгласие с този велик закон, в съгласие с тази среда, в която сте потопени. Ще мислите, ще чувствате, ще действате съобразно средата, в която живеете – Божествената среда на Любовта.

Другото положение, което трябва да държите в ума си, е следното. Ако Любовта е среда, в която ние живеем, питам: рибите пият ли вода? – Пият. Рибите пият най-много вода. Водата в тях постоянно минава през хрилете им. Такова е положението на онези, които живеят в Любовта. Да кажем, че синът ви е напълнил устата си с вода, разумно ли е да пиете вода от неговата уста? – Не е разумно. Не пийте вода от устата на другите хора! Този е първият закон, с който можете да урегулирате живота си. Защо? Защото вие сами можете да бъдете в тази среда на Любовта, сами може да я проявите и да не чакате други да ви потапят в тази среда, нито да ви дават да пиете вода от устата си. С Бога всякога може да живеете и с Него всякога може да се разбирате напълно. Вие живеете в Любовта! Нищо в света не е в състояние да ви раздели от тази Любов. Кой може да ви извади от нея? – Някой рибар. Кой е този рибар? – Дяволът. Значи някой умен човек може да изопачи ума ви, сърцето ви и ще ви извади из средата на Божията Любов. Как? Ще ви каже: „Ти гледай да ядеш и

да пиеш, това е смисълът на живота!“ Послушаш ли го, той те е извадил с мрежа от водата и от този момент ти си мъртъв. Ти си в неговата мрежа и той ще направи от тебе каквато чорба иска.И когато Христос казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон“, Той подразбира да живеем в Любовта. Любовта не е едно положение само на допирни точки. За да живееш в Любовта, твоята душа трябва да бъде изцяло потопена в нея. Цялата ти душа трябва да чувства тази сила, която прониква и мисълта ти, и чувствата ти, и всичките ти действия – да чувстваш, че Любовта е велик импулс в живота, както и в цялата Жива Природа.

Тъй трябва да чувствате Любовта – като една велика сила. Само по този начин вие ще разбирате вашата душа и душите на другите хора. Любовта, която излиза от всички души, свързва всички хора в едно цяло, тя е звеното на живота. Ако нямаше въздух, можеше ли да се говори? Звукът се предава на вашите уши чрез въздуха, а светлината се предава чрез своя среда, по-тънка от тази, чрез която се предават звуковите вълни. За да разберем Божията Мъдрост, за да разберем Божията Истина, е необходима среда – тази среда е Любовта. Туй трябва да знаете! Без Любов вие нищо не можете да разберете на света. Единствената среда, чрез която се предават знанията, Мъдростта и действията на Истината – това е Любовта. И тъй, ще знаете, че вие сте потопени в Божията Любов. Питам: ако сте потопени в Божията Любов, от какво има да се измъчвате? Защо сте неспокойни? Значи Любовта не е проникнала още навсякъде във вас. Има място, дето Любовта не е проникнала, и туй място се мъчи. Великият закон казва: отвори душата си, да проникне Любовта навсякъде, да внесе живот в тебе, защото всички ние изискваме именно това. Ако тази Божествена сила не прониква в нашето сърце и в нашия ум, ние не можем да живеем. Вие сега казвате: „Този човек

няма любов, онзи човек няма любов." – Не, всички хора живеят в Любовта, но има нещо в тях, което им пречи да я проявят правилно. По какво можете да познаете дали проявявате Любовта правилно, или не? Щом имате светлина в ума си, щом имате топлина в сърцето си, щом имате чистота в тялото си, вие живеете нормално и правилно в Любовта, следователно и правилно ще я проявите.

Това е един велик закон, една вярна диагноза. Имате ли всичко това в себе си, вие ще живеете напълно в Любовта и ще се ползвате от всичките нейни блага. Едно положение е необходимо за вашето нормално разбиране на нещата. Да кажем, някой път не сте разположени да се молите и казвате: „И без молитва може!" Друг път казвате: „Не ми трябва да мисля, и без мисъл може!" Някога пък казвате: „Дотегна ми да чувствам, и без чувства може!" – Да, и без всичко това може, но знаете ли какви са резултатите тогава? Резултатът на безсмислието е безумието. Резултатът на безчувствието е отсъствието на чистота, а когато човек изгуби своята чистота, очите му пожълтяват. Това е разстройство на черния дроб. Ще лекувате черния си дроб, постоянно ще го разтривате. Който почва да отслабва физически, да прави разтривки на стомаха си. Затова Луи Куне[212] препоръчва лекуване с вода. Ще седите във водата около 5-10 минути и ще си правите разтривки, докато се произведе реакция. По този начин вие ще можете да се лекувате. Пък когато изгубите своя живот в духовно отношение, ще регулирате чувствата си. Когато се изгубят добрите чувства по отношение на някого и се роди омраза, знаете ли какво става? Тази омраза е проказа за душата. Ти си настроен против някого, казваш: „Аз не мога да обичам този

---

[212] Луи Куне – немски лекар, практикувал в края на XIX век, открил метода на новата лечебна наука с водолечение. Според него всички болести се дължат на отлагане в нашите тела на отпадъчни отровни вещества, които могат да се премахнат с гореща вода и топли бани. (бел. ред.)

човек! Аз съм неразположен, не мога да го гледам!“ Ако искаш да бъдеш духовен човек, постарай се да обикнеш това, което мразиш. За пример мразиш змията, страх те е от нея – купи си едно шише, тури я в него и я храни, докато я пообикнеш малко. Или страх те е от мишка. Хвани я, тури я в един капан, похрани я няколко дни и всяка сутрин я поглеждай, докато свикнеш с нея и я обикнеш. И в змията, и в мишката има нещо Божествено. Някой човек се страхува от пиявици.Нека вземе една пиявица в едно шише с вода и да я поглежда от време на време – ще привикне с нея. Във всичко това, което не обичаш, привикни да виждаш проява на Божествения живот, да виждаш как се хармонизира разумното с неразумното в живота.

Най-после някой не може да търпи жена си.Оженил се е вече, какво ще прави? Нека този мъж намери сега нещо хубаво в жена си, нека се върне назад, в младите години. Защо се е оженил за нея? За нейните черни очи ли? За руменото ѝ лице ли? Зад туй румено лице седеше нейното сърце. Зад черните ѝ очи седеше нейният ум. Нека намери една добра черта в жена си! Ако някой млад момък почне да обикаля тази жена, която мъжът ѝ не може да търпи, той веднага ще се замисли. Аз мога да накарам когото и да е от вас да заревнува жена си. За пример някой мъж не обича жена си, но почне ли да я обикаля друг, той вече ревнува. Господ казва: „Тази жена е Моя дъщеря, ти няма да я малтретираш! Аз я пратих при теб на училище, ще ѝ бъдеш професор. Ще я учиш хубаво!“ Ако някой човек бие жена си, трябва да ѝ каже: „Днес те бих за туй и туй.“ А той не дава на жена си да гъкне. Тя трябва да знае защо я бие, каква е погрешката ѝ. Ако я нахука за нещо, тя трябва да знае защо. И обратното е вярно. Някоя жена не може да търпи мъжа си. Господ ѝ казва: „Аз не ти дадох този Мой син да го малтретираш.“ – „Мъж ми е“, казва тя. – „Да, но той е Мой син. Аз го изпратих да школува при тебе. И ако го нахукаш или набиеш

някой път, ще му кажеш: „За туй и туй те бих!“ Нещата трябва да стават разумно! Аз ви казах: искрени трябва да бъдете в отношенията си. Недоволен си от някой човек за нещо и го обидиш. Той трябва да знае защо си недоволен. Имаш приятел, приятелка – сърдиш им се нещо. Те трябва да знаят защо им се сърдиш. Господ пак ще ти каже: „Тази твоя приятелка е Моя дъщеря. Този твой приятел е Мой син. Ти нямаш право да се отнасяш с тях, както искаш!“ Ако постъпваш справедливо с хората, осветяваш Божия закон. Ако постъпваш несправедливо, нарушаваш закона на Любовта. Много от вас не се обичат. Защо не се обичат? Можете ли ми каза защо по някой път хората не се обичат?

(*Защото погрешките на хората се виждат по-лесно, отколкото собствените.*)

Всичко туй, което говорите, е много учено. То е само за много големите философи. Само учените хора го разбират. Даже и за мен е трудно да го разбера. Аз ще засегна въпроса по детински, като за деца от първо отделение. Някой мъж не обича жена си, понеже не знае да му готви, не знае да меси хляб. Щом знае да готви, от нея по-добра няма. Представете си, че вашият мъж иде от нивата и вие го посрещате със стомната, събувате му цървулите, измивате му краката – няма ли да се разположи този мъж? А той, горкият, като влезе, вие си седите при топлото огнище и му казвате: „Я иди на чешмата да донесеш малко вода!“ Вие опитвате онази малка любов, която е останала у него. И той ще си каже: „Напразно аз работя за тази жена. Тя за нищо не ме зачита!“ И мъжът може да направи да го обича жена му. Как? Отива на лозето и като се върне, нека ѝ донесе хубави плодове, хубаво грозде, та като почне да яде, тя се разполага, става приветлива, любезна с мъжа си.

Всички трябва да бъдем внимателни към нуждите на хората. Това е всичката философия на Любовта! Но в нея има и вътрешно съдържание. Същественото в Любовта не е онова – привидното, външното, което вършим. И когато ние задоволяваме нуждите на хората, те се предразполагат към нас. Каквото и да е Божествено благо всякога се предава чрез нас. Бог, Който живее далече от нас, някой път споделя Своята Любов с нас, за да можем и ние да споделим тази Любов с обкръжаващите ни. Тогава и ние ще се ползваме от любовта на обкръжаващите. Ако Господ върши всичко сам, тогава ние сме безпредметни. Ако приемаме всичко от Господа, каква нужда щеше да има да ви събираме тук? Безпредметни щяхме да бъдем един за друг, но така ние се изпитваме. Това е Волята Божия. Затова сме се събрали тук. Бог се проявява по този начин. Днес аз ви говоря, вие ме слушате. Утре вие ще ми говорите, аз ще ви слушам. Днес вие ме слушате, утре пък аз ще ви слушам. Така и вие ще си говорите и ще се слушате едни други. Ние сме служители на Бога: да изявим Неговата мисъл, да предадем Неговата Любов. Ако аз ви говоря, длъжен съм да предам Любовта, която Бог изпраща чрез мен. Ако аз я спра в себе си и не я изявя навън, знаете ли какво би станало с мен? Който се опита да задържи Божията Любов за себе си, тя го изхвърля навън. Щом Любовта го изхвърли навън, той влиза в една нова среда, с която не може да се справи. Щом приемеш нещо от Любовта, ще излезеш вън да дадеш от него и на другите хора.

Ще ви представя една картина, с която ще илюстрирам отношенията ви към Любовта. Допуснете, че вие сте малки деца, изпратени при мен да се учите. Най-първо вие имате обич и уважение към мен, пристъпвате със страхопочитание. В първо време вие сте босички, голички, треперите от студ. Аз имам за всеки едного от вас дрешки, обуща, шапчици и ви ги давам. Вие се обличате с тях и

веднага изскачате навън, за мен вече не мислите. Ако не разбирам закона, аз ще кажа: що ми трябваше да давам тези дрехи, обуща, шапки на тия деца? Ето ги, избягаха на пътя, няма ги около мен! Сега иде другото положение. Тия деца поиграят, поскачат вън, но почувстват глад, имат нужда от храна. Аз имам гостилница. Вие пак идвате при мен. Облечени сте, но сте гладнички. Вземам ви аз, нахранвам ви. Щом ви нахраня, ставате индиферентни, започвате да заспивате. Казвам: особени са тези деца! Що ми трябваше да ги нахранвам? Облякох ги и отидоха да играят навън. Повиках ги да ядат – дойдоха; бяха свежи, бодри, но като се наядоха, сега ги гледам, всичките изпозаспаха. Ако аз не разбирам закона, ще се приближа при тях, ще ритна това-онова дете. Мислите ли, че по този начин аз ще разреша въпроса? Не, това е глупаво разрешение. Аз трябва да зная, че след всяко ядене иде почивка. Тези деца трябва да спят. Те ще идат в другия свят и след туй ще дойдат.

Най-после тия деца се събуждат и в тях се явява друга нужда – да се учат. И тук действа пак същият закон. Вие идвате при мене със страхопочитание, с уважение, искате да се учите. Щом придобиете знанието, с мен вече не се разговаряте, един с друг се разговаряте. Ако не разбирам закона, ще кажа: защо трябваше да давам знания на тия деца? Те взеха знанието и си отидоха. Не, аз трябва да се радвам, че тия деца ще разпространяват навън това, което взеха от мен. Туй знание трябва да се разпространи! Този хляб трябва да се яде! Тези дрехи, обуща и шапки трябва да се обличат! Първото сравнение – дрехите, обущата, шапките, представляват физическия живот. Трябва да бъдете облечени с физическо тяло! Щом сте облечени с физическо тяло, ще имате нужди, които ще ви отдалечават от духовния живот. Физическият живот има своите нужди, които трябва да се задоволят.

Ние трябва да знаем обаче, че физическият живот е свързан с духовния.

Като разглеждаме физическия живот на хората, забелязваме, че в него има едно привидно еднообразие: всички се нуждаят от храна, облекло и жилище. Дойдем ли обаче до духовния живот на хората, между духовните хора се явява едно по-голямо различие. Дойдем ли до умствения им живот – същото нещо. Тези различия са в реда на нещата. В това седи красотата на живота. Да не ви смущава туй различие! Един предмет не може да се гледа само от една страна, не може да се проявява по един и същ начин. Това значи: чувствата на хората не могат да се проявяват по един и същ начин. Ако мислите, че трябва да има еднообразие в живота, вие ще се спънете. Ще кажеш: „Този брат не е като мене." Ти най-първо гледай живее ли този брат в Любовта. Ако е като тебе риба и живее в Любовта, може да се разбирате. Ако не живее в Любовта, вие не можете да се разбирате с него. Хората могат да се разбират само тогава, когато живеят в една и съща среда. Между умрелите и живите хора не може да има връзка. Умрелите хора не могат да се разбират напълно с нас. Те не се интересуват от нашия живот. Понеже им липсва физическо тяло, нямат такива нужди, каквито имаме ние, затова не ги интересуват въпроси, които се отнасят до физическото тяло. Ние се грижим за нещата, докато имаме нужда от тях. Може ли някой ваш ближен, който е заминал за другия свят, да се грижи за вас тъй, както когато е бил на Земята? – Не може. Вижте 100-годишния дядо, интересува ли се от хорото на младите? – Не се интересува. Тези чувства са замрели в него. Какво го интересува на тази възраст? Той се интересува от духовни работи, от неща, които засягат неговото сърце. Или този дядо обича да има около него деца, да му прислужват, да му носят чорбицата, яденето. Старите хора много обичат да ядат. Като останат

без работа, все искат да им се направи баница или нещо печенко. И всеки, който изпълнява техните прищевки, той е много добър човек. Не ги ли изпълнява, те казват, че обкръжаващите са много лоши.

Във всяко религиозно движение, във всяко духовно учение има една голяма опасност – критическият ум се развива много. Човек, у когото критическият ум е силно развит, той търси само погрешките на другите и казва: „Този човек не е толкова чист, онзи пък не живее според Христа, не живее морално.“ Кое е правилото за чистия, за моралния живот? Това правило е: да се живее според закона на Любовта. Докато човек живее в Любовта, той е чист, има и светлина, има и топлина. Почне ли да мисли за човешката любов, той е вече извън Божията Любов и не може да бъде здрав, не може да бъде умен, не може да бъде и добър, чист човек. Да бъдеш добър, умен и чист човек, това значи да живееш в Божията Любов.

Ще ви приведа няколко примера, за да обясня по-добре мисълта си. Да кажем, че в касата си имам няколко милиона лева. Дошъл някой, задигнал всичките пари и ми казват, че са ме обрали. Ако живея в Божията Любов, няма да трепна, като че нищо не съм загубил. Имам жена, която ме обича. Дойдат един ден и ми кажат, че тя ме е напуснала и е отишла при някой друг мъж. – „Нищо, Господ дал, Господ взел.“ Заемам някое високо обществено положение, но ме уволнят без причина. Казвам: „Нищо, гладен няма да умра.“ Напечатил съм някаква книга, с която искам да преобразя умовете на хората, но критиката я отхвърля. – „Нищо, доброто желание живее в мен.“ Когато аз живея в Божията Любов, каквото и да стане в света, това не ме смущава. Защо? Защото само аз съм господар на своето сърце – никой друг! Аз мога да любя Бога, мога да любя и всички хора. Туй е Любов. Докато хората не знаят, че аз ги любя, това е Любов. Щом узнаят, че аз ги любя, това не е израз на Божията Любов.

Апостол Павел казва за пример, че най-напред трябва да обичаме онези, които вярват като нас. Това е вече малко материално. Тъй говорят всички обикновени хора. Бащата казва на сина си: „На първо място ще обичаш мене!“ Той не започва според правилото. Той трябва да каже: „Синко, най-първо ще обичаш Бога, а после, каквото остане от Любовта ти, ще обичаш и мене.“ Тъй трябва да започне учението!

За през тази година ще ви дам едно правило, с което, ако го прилагате, ще изправите много ваши недоизгладени работи в живота си. Между вас има много спорни въпроси, много неправилни отношения, които в продължение и на 10, и на 20, и на 100 години не могат да се изгладят. Щом има такива въпроси, съберете се тия братя или сестри, които не могат да се обичат, и си кажете: „Хайде сега да видим какво можем да направим за Господа!“ Приложете правилото – да живеете в Божията Лю6ов! Щом влезете да живеете в тази Любов, и Господ ще влезе да живее във вас: отношенията ви веднага ще се изменят, във вас ще проблесне нова светлина и туй различие между вас, което до този момент е съществувало, ще изчезне – нови отношения ще се появят. Туй, което ни разделя, е нещо скрито, живее вътре в душите ни.Ти казваш за някого: „Този брат не е чист.“ Ти носиш тази отрицателна мисъл за него, която тебе спъва, а него отблъсква. И той седи и си казва:„Този брат не е толкова добър.“ Премахне ли човек отрицателните мисли от ума си, веднага ще се възстановят правилните, Божествените отношения между хората. Отрицателните мисли са прегради между хората.

Аз не съм за външните отношения, но за ония вътрешни, чисти отношения, с които не можем да огорчаваме Духа. Те носят вечния живот. Ние можем да огорчим Духа. Духът – това е Божественото, което всеки човек има в себе си. Всеки от вас е ръководен от един възвишен Дух. По няколко пъти през деня Той влиза вътре във вас да

наблюдава душата ви. Внимавайте да не Го огорчите! Напусне ли ви този Дух, ще ви сполети най-голямото нещастие. Когато е с вас, Той ще ви урежда пътя, ще ви прекара благополучно през всичките пътеки, каквито нужди и да ви се явят. Той лесно ще ги премахне – каквато болест да ви дойде, Той знае как да я лекува. Пък и вас ще научи да лекувате всички болести. За този Дух говори Бог: „Ще изпратя Духа Си да ви ръководи и крепи в пътя на живота.“ И Давид казва: „Не отнемай от мен Святия Си Дух!“ Този Дух е носител на Божията Любов. Без Него не можете да направите нито крачка напред. Когато тези Божествени Духове живеят в хората и ги управляват, в живота им ще царува хармония. Когато вие сте в дисхармония, това показва, че тия възвишени Духове не са във вас, а са горе на Небето и чакат там, докато се споразумеете. Затова, за да разберете душата на някой човек, трябва да бъдете много учен.

Според вас кой човек е учен? Ще каже някой: „Учен е този човек, който мълчи като някой философ.“ Тогава рибите са най-умните същества. Действително, мълчанието е сила, но само когато имаш желание да говориш: когато нямаш желание да говориш и мълчиш, това е безсилие. Защо идва злото в света? – Злото е пробният камък, по който се познава до каква степен на развитие сме дошли, дали сме добри, или не. Човек, който не може да задържи злото в себе си, той е безсилен, слабохарактерен. Дошъл е гневът, иска да се прояви. Спрете го, хванете го за юздите като кон и му кажете: „Не, аз съм човекът, който заповядвам, и в дадения случай ще видя какво мога да направя с теб.“ Не казвам да изхвърлите гнева, но да го впрегнете на работа. Аз ви говоря от една дълбока опитност. Правил съм много наблюдения върху българите, върху техните отношения, и извлякох два метода, но и двата метода са с отрицателни резултати. Единият е външен, другият е вътрешен метод на действия. Ако вие хукате, биете

някого, движението ще дойде отвътре, от другия полюс – вътре ще стане реакция и резултатът ще бъде лош. Тъй че, говорите ли зле за някого, и за вас ще говорят зле. Туй да го знаете! Другият метод: ти не хукаш никого, не го биеш, стараеш се да не говориш лошо, но имаш скрито подозрение в ума си. Значи ти действаш от вътре на вън. Законът и тук действа, ще настане реакция навън. Ще дойдат хора, които ще те подозират, ще говорят лошо за теб, ще те хукат. Значи ще се въздържате от подозрения! Човек трябва да стане господар на всички положения, които го изненадват отвън и отвътре. Той трябва да си каже: „Аз ще живея добре заради Бога. Моят ум трябва да бъде светъл, защото Бог иска тъй!“ Щом моят ум е светъл, ще бъда полезен на всички обкръжаващи ме. Първият, Когото виждаме сутрин, това е Бог.

(*Не можем ли да кажем: „Аз съм любов, изпълнявам волята на Бога?*“)

Не може. Щом кажеш: „Аз съм Любов“, ще се опровергаеш. С това ти ще предизвикаш известен род сили в Природата да дойдат да те изпитат.Те ще ти кажат:„Щом си Любов, давай сега!“ След тях ще дойдат други, ще ти кажат:„Щом си Любов, давай!“ През целия ден ти трябва да устояваш, за да не опровергаеш Името Божие.

Основната мисъл, която трябва да вложите в ума си и върху която трябва да работите, е да считате Любовта за среда, в която живеете. Ако някой път си извадите главата из тази среда, да е само колкото за да глътнете една муха – и скоро вътре! Доставянето на хляб, вода, въздух представлява излизане от средата на Любовта, но това се позволява само временно. В Любовта се позволява и да спиш. И това е излизане от Любовта. Когато живееш изцяло в Любовта, съзнанието трябва да е много будно. Там човек не трябва да спи. Любовта изисква будна, трезва мисъл. Онзи, който те обича и когото

обичаш, иска да говориш за него. Щом се влюбиш, и писма ще пишеш, и ниви ще ореш. Любовта иска много работи.

Сега някой казва:"Аз нищо не искам." – Не говорите вярно. От една страна, вие искате много, но не получавате и затова страдате. От друга страна, вие получавате, но не давате. Ще се учите да бъдете щедри! Кога? – Когато Бог дойде във вас. Тогава вие ще отворите широко сърцата, умовете и душите си, за да може през тях да минава Божественото. Само така ще може да се очистите. Нека у вас се яви желание да предадете на някой брат от света вашето знание, вашата топлина и добрина на сърцето, вашата чистота – всичко това да му послужи като импулс в живота.

Има много неща, които аз бих ви изнесъл, а именно: как трябва да пазите чистотата си, как да уравновесявате вашия духовен живот, за да не губите равновесие, как да се подмладявате и т. н., но всички тия въпроси са свързани с някои деликатни неща и ако ги изнеса, ще разберете туй, което съвсем не съм мислел да кажа. Пригответе се за идната година, та като ви кажа тия неща, да можете да ги разберете и приложите, да станат те във вас плът и кръв. Като ви говоря за подмладяването, ще ви покажа един процес на подмладяване в Природата, за да видите нагледно как става. Щом стане подмладяване, същевременно духовният живот се обновява, умственият и сърдечният живот правилно се развиват. Почне ли човек да чувства, че умът, сърцето и тялото му отслабват, той изгубва всичко човешко, а с това и условията за растене. Човек, докато е на Земята, през всичкото време трябва да чувства, че постоянно се разширява, разширява, става му тясно тук и преминава в друг свят. Той извиква приятелите си и им казва: „Хората вече не ме разбират, тясно ми е тук, на Земята, затова отивам в друг свят, при по-културни същества – при ангелите."

През тази година ще имате три вида мъчнотии: от материален, умствен и духовен характер. Как ще ги разрешите? Направете следния опит.

Първо упражнение: Хванете с дясната ръка левия палец, концентрирайте мисълта си тъй, като че нищо не ви става, като че нямате никаква мъчнотия, и се запитайте защо си държите палеца? Дръжте си главата право! После хванете с лявата ръка десния палец. Вижте как ще се почувствате след това упражнение.

Второ упражнение: Подпрете лактите на колените си. Поставете дланите на ръцете си една срещу друга, допрени с върховете на пръстите. Представете си, че средният ви пръст е дълъг, достига до Слънцето. Вижте какво ще почувствате? Мислете си защо пръстът ви е станал дълъг. Ние проточваме средния пръст до Слънцето, за да можем да гледаме на нещата от високо, безпристрастно. Човек гледа на нещата безпристрастно само когато е далече от тях.

Опит: Във връзка с мъчнотиите, които ще имате, ще ви дам едно правило, което ще приложите 10 пъти през годината, значи всеки месец по един път. Допуснете, че имате някоя мъчнотия, някое голямо неразположение. Какво ще правите? – Ще намерите някой малък извор, ще го изчистите добре и ще следите дали ще се премахне вашето състояние. Ако се премахне, значи вие можете да лекувате недъзите си чрез водата. Ако вашето състояние не се премахне, след като изчистите извора, тогава_ ще отидете в гората, ще намерите някое дърво, ще поразровите почвата около него и ще го полеете. Ако състоянието ви се измени, значи вие имате нужда от жизнените сокове на тези растения. Те ви лекуват. Ако и туй не може да ви помогне, ще намерите някое малко животно, ще го нахраните и напоите. Ако този опит измени вашето състояние, значи вие се нуждаете от едно малко разнообразие в живота. Ако не се измени, ще

намерите някой беден, нуждаещ се човек и ще му направите една малка услуга. Ако вашето състояние се измени, значи вие трябва да правите добрини на хората. Ще започнете да трансформирате състоянията си чрез изворите, чрез растенията, чрез животните и най-после – чрез хората. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, ще направи тия 10 опита. Ако се усъмните, ако се подвоумите, стойте отвън, като оглашен, не се занимавайте с тия опити и методи. Ние ще помагаме на всеки, който изпълнява тези опити. Ние нямаме никаква връзка с ония, които не изпълняват опитите.

И тъй, през годината ще изчистите най-малко 10 извора, ще полеете най-малко 10 дървета, ще нахраните най-малко 10 животни и ще помогнете най-малко на 10 души бедни хора. Колко станаха? – Всичко 40. Вие ще ме запитате: „Дали ще имаме време?“ Дали ще имате време, аз не се интересувам от това. Ще правите научни изследвания. Ако някой ден сте много неразположени, готови да направите някой скандал, идете в гората да изчистите някой извор. Там направете скандала! Ще кажеш на извора: „Слушай, ти защо си толкова мътен?“ Вземаш мотиката, лопатата и го изчистваш. Когато нещата са трудни, в това седи тяхната красота. Не мислете, че при тия опити ще изгубите нещо. Не, ще придобиете една приятна опитност. Онези от вас, които направят опита по добра воля, ще имат едно благословение. Това благословение не може да придобиете по никой друг начин, ако ще би да пребродите и цял свят.Човек, който изпълнява Волята Божия, нито вълци Го ядат, нито разбойници го крадат. Ако състоянието ви се измени от лошо на добро още при извора, значи ще ходите само при изворите.

Имайте Любов към Бога. Божията Любов да бъде у вас като стимул към живота. Онзи, на когото съзнанието е будно винаги, Духът Божий живее в него. Гледайте на Господа!

Първо Петрово послание, 3-та, глава, 8-и стих:„А най-после бъдете всинца единомислени, състрадателни, братолюбиви, милостиви, дружелюбиви…Защото очите на Господа са върху праведните и ушите Му са към тяхната молитва…“ Значи Господ ни гледа с много очи, всеки ден ни слуша. Обича ви някой – радвайте се, че Господ се е проявил чрез него. Мрази ви някой – пак се радвайте – човекът се е проявил. Говори някой добре за вас – радвайте се, че Господ се е проявил. Някой говори лошо за вас, казва туй, което е в сърцето му – значи човешкото се е проявило. Да пазим в себе си нечистото, това не е хигиенично. Да пазим злото в себе си, това не е добродетел. Ако можете да бъдете носители на Божието благословение – бъдете!

Често, като не можете да постигнете някое ваше желание, вие плачете. Няма нищо лошо в това. Все трябва човек да плаче. Плачът е благословение. И учените хора са плакали, и апостолите са плакали, и светиите са плакали, и Христос е плакал. Надали има човек в света, който да не е плакал. Аз прониквам малко в сърцата ви и от мое гледище намирам, че те са тесни и Божията Лобов не може да се побере в тях. И който говори за Господа, и който не говори за Господа, все имат малки сърца. Аз опитвам някой път човешкото в хората и забелязвам следното нещо: когато някой говори добро за вас, приятно ви е, а когато говори нещо лошо за вас, и право да е, не ви е приятно, смущавате се. Кога се смущавате? Ако имате в себе си един разгорещен въглен до 10 000 градуса и някой се приближи при вас и иска да ви удря с камъни, ще може ли? Той още като се приближи при вас, от температурата на този въглен ще се разтопи. Ако този човек може да ви обиди, ако може да разруши вашия мир, какъв е този въглен? Аз наблюдавам някои от вас, виждам как им трепери сърцето. Тръгна с някой брат: върви с мене, но си мисли какво ли ще

кажат хората за него. Казвам:"Не се смущавай! Ако си добър, такъв ще си останеш. Ако си хубава пита, всеки ще те яде; ако си мухлясала пита, всеки ще те подхвърля." Когато нещата са ценни и съдържателни отвътре, външната обстановка не може да ги измени.

На този събор имахте много благоприятни условия, но вие не можете да използвате всички Божии блага. Защо? Понеже всички искате да се проявите. И наистина, разнообразие трябва да има! Проявявайте се, но стремете се към Доброто. „Всичко опитвайте, доброто дръжте" – казва се в Писанието.

Нека сега благодарим на Бога, че ни се даде случай да се съберем да си поговорим, да си похапнем, да се помолим на Бога!

Аз сега ви пожелавам да се върнете у дома си богати, с придобитото богатство от тук. Нека кесиите ви да са отворени! Раздавайте, щедри бъдете! Даром сте взели, даром давайте!

Бъдете чисти извори и поливайте с тях дърветата на вашата душа! Нахранете животните, с които се занимава вашият ум! Най-после, служете на вашия разум! Той е човекът, който се нуждае от вашите услуги. Постъпвате ли така, всички наши приятели ще ви изпратят своите добри мисли, а когато ви посетят, ще ви оставят своето благословение.

На всички ви желая, като се върнете у дома си, да бъдете радостни и весели през цялата година. Пишете си един на друг и се приготовлявайте, като ви събере Господ идната година, пак да си похапнете, да се помолите на Бога, да си разправите своята опитност и да се поопознаете. Онези от вас, които заминат за онзи свят, да не забравят да пишат писма.

Беседа, държана от Учителя на 29 август 1925 год., събота,7:00 ч.с., В. Търново

КЪСИЯТ ПЪТ!

Първо послание към коринтяните, 12-а глава.

Днес имаме за лозинка *„Бог е Любов, Бог е Живот, Бог е Светлина."* Това са три думи, които съдържат сила в себе си. Любовта всякога се изявява чрез Живота. Любовта може да се прояви само там, дето има живот. Извън живота тя не се проявява. Ако се прояви извън живота, тя остава непозната, никой не знае какво е това проявление. Ние познаваме Любовта само в живота. Как се проявява Любовта в живота? – Това същество, което те обича, не те стеснява, грижи се за тебе, желае ти доброто. Това са качествата на Любовта. Всеки от вас знае туй добре. Самият живот пък се проявява в това, че той носи светлина и топлина. Значи светлината и топлината не могат да се проявят извън живота. Или, казано другояче, животът не може да се прояви извън светлината и топлината. Ако се прояви извън светлината и топлината, ние не го познаваме.

Та всеки от вас, който иска да знае какво нещо е Любовта, трябва да има изобилен живот, не трябва да бъде хилав. За пример често във вас се заражда недоволство. Недоволството у човека показва липса на Любов. Някой казва:„Ама аз съм недоволен от живота." Защо? – Липсва ти нещо. Някой гладен човек е недоволен. Защо? – Гладен е, липсва му нещо. Има липса или от храна, или от вода, или от въздух. Тогава, за да бъде човек доволен, какво му трябва? – Вода да пие, хлебец да си хапне и чист въздух да подиша. Като вземе тези три елемента, той ще бъде доволен. Това, което е вярно по отношение на физическия живот, е вярно и по отношение на Любовта. Защото чрез възприемането на храна в живота винаги се ражда топлината. Без храна не може да се яви топлина. Тогава, от чисто духовно гледище,

ние трябва да се храним, да ядем. Защо? – За да се образува топлина. Топлината сама по себе си е носителка на живота. И затова казвам: човек трябва да има топло сърце. Почне ли сърцето му да изстива, животът се губи. Тия думи имат смисъл. Онзи ден ви говорих за продължението на живота. Продължението на живота зависи от топлината на човека. Всички хора, които изгубват своята топлина, преждевременно остаряват и умират.

Сега всички вие имате криво понятие за рибите, мислите, че те се движат в морето по права линия и плуват отгоре. Това не е вярно. Рибите никога не се движат в морето по права линия. Те плуват винаги там, дето има топли течения. Вие ще кажете, че те са студенокръвни. Студенокръвни са, но и те търсят топлинка. Затова рибарите, които ходят да ловят риби в северните морета или другаде, изучават тия качества на рибите, знаят де да ги търсят.

Следователно, като станеш сутрин, най-първото нещо е: възстанови топлината си. Вие ще кажете: „Как да се възстанови топлината?“ За пример имаш някакво неразположение в чувствата си, някакво недоволство – отстрани това недоволство! Търговец си, изгубил си 1000 лева – недоволен си. Тия 1000 лева стоят в ума ти, ти си недоволен и се стесняваш. Скараш се с някого, ти си пак недоволен. Тъй че, като се събудиш, ти не мислиш за Господа, но мислиш, че този човек ти е казал някои горчиви думи. На служба си някъде, но те уволнят оттам. Като станеш сутрин, първо службата изпъква в ума ти. И хиляди други работи изпъкват в ума ти, все безполезни, но мисълта за Бога остава на заден план. Питам: ако мисълта за службата постоянно изпъква в ума ти, какво печелиш? Или ако мисълта за изгубените 1000 лева постоянно възкръсва в ума ти, какво печелиш? Или ако мисълта за обидата от някого постоянно изпъква в ума ти, какво печелиш? Да допуснем, че имате къща, добре

мебелирана, с ново дюшеме, но дойде някой селянин и накаля дюшемето със своите цървули: не му идва наум, че ти си турил ново дюшеме, че трябва да се пази. След като си отиде той, какво ще кажете по негов адрес? Вие знаете какво ще кажете. На другата сутрин, като станете, пак ще предизвикате в ума си мисълта за този цървуланко, за калта. Питам: какво има да се разправяш с този цървуланко? Вземи четката и парцала, изчисти всичко туй и забрави! Считай, че този селянин никога не е дохождал и не е окалял къщата ти. Когато някой човек ти каже една горчива дума, не е ли той този селянин с калните цървули, който е влязъл в къщата ти и е изкалял дюшемето? Какво трябва да направиш? Вземи четка и парцал и изчисти всичко! Ще ви приведа един закон. Ако вие подпушите един извор, който тече из камениста почва, като поставите тиня по пътя на тази вода, тинята ще може ли да устои на бистрите води? Коритата на бистрите балкански потоци винаги се изчистват. Питам: ако Божията Любов минава като извор през нашата душа, може ли някога да остави в нас някаква утайка? – Никога! Тя ще изчисти утайките и всякаква грапавина съвсем ще се изглади. Затова именно най-първо Любовта трябва да мине през душите ни, за да изчисти всичко. Животът е потребен за измиване на утайките.

Та първото нещо: като станем сутрин, ще помислим, че Бог е Любов. От тази Любов излиза извор, който протича към нас. Знаем ли, че Бог е Любов, ние ще възприемем туй течение. Ще отворим душата си чрез вярата и туй течение, като мине през нас, ще възстанови нарушеното равновесие. Ако Бог е с нас и ако ние имаме Божията Любов, от какво трябва да се плашим? За пример аз ще пътувам за София, но нямам пет пари в джоба си. Трябва ли да мисля, да се безпокоя, че нямам пари за билет? Нали Бог ми е дал здрави крака? Аз ще тръгна пеш, ще се радвам, че имам здрави крака.

Пътуването пеш има някаква привилегия. Ще се спра в няколко села, ще се поразговоря с този-онзи и за седем дни все ще стигна. При пътуването по трена може да се яви друго нещо. За пример мога да си изгубя билета и ще имам спречквания, разправии с кондуктора. Ние, съвременните хора, сме изложени на големи опасности, а именно в това отношение,че нещата не стават тъй, както ние искаме. В живота има големи лишения! Трябва да се лишаваме. Представете си, че някой земеделец натрупа цели купища тор, който разнася миризмата си надалече. Това безпокои ли земеделеца? – Не, това за него е богатство. Питам: защо му е този тор? Нивите без тор не могат ли? – Могат. Че нивите не могат да виреят без тор, това е едно заблуждение? Ако хората бяха праведни, нямаше да има нужда от тор, но понеже са грешници, трябва им тор, и то от човешки и животински извержения. Този тор турят върху ябълките, крушите и всички останали плодове. Това е най-голямото безобразие! В съвременната наука, в химията, трябва да има изкуствен тор, а не животински, от земята трябва да се взема. Сега ще направя едно сравнение. Под *тор* ние разбираме старите вярвания на хората, останали от техните деди и прадеди, които вземаме и туряме в двора си, държим ги като светиня, гордеем се с тях, с този тор.

Питам: мислите ли, че след като наторите нивите с този тор, ще получите нещо ново? Затова аз наричам Божественото *девственият живот*, нещо, което за първи път се проявява. Всяко нещо, което се проявява за първи път, е Божествено, а всяко нещо, което се преповтаря много пъти, е човешко.Туй запомнете! Като станеш сутрин, ако ти дойде някоя нова мисъл, в нова форма, в нова фаза – това е Божественото. Мисли за Него. Ако мислиш за ядене, за пиене, за обличане, това са човешки, обикновени работи. Ако през деня ти дойде някоя нова мисъл, тя е Божествена мисъл, тя осмисля нещата.

Благодарение на тази нова мисъл, на Божественото, което се проявява, Животът се съгражда. Моментът, в който човек се обърне към Бога, се отличава по това, че тия малки поточета на новите мисли протичат в новия му живот. Този закон е верен, когато ние служим на Бога, когато Го обичаме. Най-първо Бог проявява Своята Любов към нас, дава ни живот, и ако у нас се пробуди съзнанието и разберем, че тази Любов е ценна и трябва да я пазим, тогава у Бога се заражда желанието никога да не допуща да ни се случи туй, което не желаем. Той ще ни даде най-хубавото. Божественият живот всякога се предшества от страдания. За да се прояви Божественият живот индивидуално за всеки човек, за всяко общество или за всеки народ, непременно ще дойдат страданията.

Важната мисъл, която трябва да остане в ума ви от това, което ви казвам сега, е следната: сутрин, като станете, ще внимавате дохожда ли в ума ви някоя нова, Божествена мисъл. Дойде ли в ума ви една нова мисъл, колкото и да е малка тя, вие ще се държите за нея. Приятно е, когато човек става рано сутрин и Господ му заговори, а той се вслушва с притаено внимание в тази нова мисъл! Дойде ли тази мисъл във вас, животът ви се осмисля. От тази мисъл зависи работата, която ще свършите през деня. Колкото повече Любов има човек, толкова по-голям успех ще има в живота си. Колкото по-голяма Любов има, толкова повече знания ще придобие в живота си. Всичко зависи от Любовта! Новата мисъл е импулс през деня. Когато човек намери тази Божествена мисъл, нещата за него се извършват лесно, планомерно.

Съвременните вярващи са изгубили тази вътрешна опитност. Те очакват всичко на това механическо християнство. За пример те очакват да дойде Христос днес от Небето и да спаси света по един механически начин. Всъщност спасението е един вътрешен процес.

Най-първо между всички хора, между вас трябва да се възстанови Божествената Любов. Дойде ли въпрос за Бога, всеки човек трябва да бъде готов да жертва всичко. Вие ще кажете: „Бог може да изисква от нас такава жертва, която не е по силите ни.“ Вие имате криво понятие за Бога. Туй, което Бог изисква, направете го и не мислете! Той знае какво може да изисква от вас. Той знае какво е най-добро за вас и какво вие можете да направите. Каквото Бог поиска, никога не отказвайте. За пример вземете примера с Йон, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората да се разкаят и да се обърнат към Бога. Той казва на Бога: „Как, Ти ме изпращаш между тези хора да ме бият с камъни, да ми се смеят, да ме вземат за лъжец. Нищо няма да стане от тази работа! Тази работа не е за мене, друг изпрати!“ Купува си той билет за Испания, качва се на кораба и отпътува. Но морето се развълнува, той пада от кораба и един кашалот го поглъща. Той остава цели три дни в утробата на този кашалот. Като престоява толкова време в утробата на кашалота, моли се усърдно на Господа и казва: „Господи, ако ме извадиш от това място, ще отида да проповядвам не само в Ниневия, но дето ме изпратиш.“ И Господ го извади от утробата на тази риба. Тя го изхвърли на брега и той отиде да проповядва. Ще кажете:„Всички все риби няма да ни гълтат.“ Ами смъртта постоянно ви гълта!

Пак да дойдем до основната мисъл. Тя е следната: всичко онова, което е ново, което носи живот в себе си, е Божествено! Всеки от вас, като стане сутрин, нека се спре за 5-10 минути и да помисли върху тази мисъл.

Тъй както ви се даде тази година наряда, с четивата и упражненията, вие си казвате: „Дали ще можем да изпълним днес наряда тъй, както трябва? Това е външната страна. Истинското изпълнение е вътрешно. За пример през цялата година вие ще

прочетете Добрата молитва много пъти. При всяко прочитане обаче вие ще имате много аспекти за нея, много схващания за нейния вътрешен смисъл. Ако вие изпълнявате наряда само за да се освободите от него, трябва да знаете, че това вече не е наредба, но то е само един път. Ако човек се стреми само да мине този път, туй няма да го ползва нищо. Вземете случая с двама ученици, от които единият се учи добре, а другият посещава редовно лекциите, но нищо не чете, не пише и не се готви за изпит. Питам: в края на годината еднакво ли ще знаят и двамата? Ако ви запитам защо се молите сутрин, какво ще ми отговорите? – Молитвата е връзка, тя е пропуск. Аз наричам молитвата пропуск, понеже, ако след като станеш сутрин, не се помолиш на Бога, всички ангели, които служат ревностно на Бога, няма да те пропуснат да влезеш в Живота. Затова трябва да имаш пропуск. Като се молиш, ще ти отворят, ще те пуснат да влезеш в живота. Без молитва никъде няма да отидеш. Без молитва животът е затворен за тебе. Почнеш ли да се молиш, всяка врата ще се отвори пред тебе и ти ще излезеш на широко. Щом се намерим в стеснено положение, ние се молим. Какво става, като се молим? Веднага вратата на живота се отваря широко и всички стеснителни за нас условия, всички стеснителни положения се изменят.

Та молитвата е пропуск! Тъй ще бъде, тъй е за ученика! Като стане сутрин, той ще се моли, за да знае, че вратите му са отворени през деня, да влезе в широкия свят да живее, да използва условията. Много християни ученици чакат 10-15-20-60 години да им се отворят вратите на Живота, остаряват, старци стават и най-после казват: „Като влезем в Духовния свят, тогава ще ни се отворят вратите!“ Те всичко отлагат. Духовният свят – това е физическият свят. Първото нещо, като дойде ученикът пред царските врати, ще го питат: „Знаеш ли да се молиш? Я прочети някоя молитва! Коя молитва ще прочетеш?“

Като прочетеш Добрата молитва, с нея можеш да минеш навсякъде. Тя е един пропуск. Като кажеш: „Господи, Боже наш“, ще минеш през първата врата. Колкото предложения*[*Предложение (рус.) – изречение.] има в нея, през толкова врати ще минеш. Някой казва: „С всяка молитва може да минеш.“ – Не, не е така. Аз съм виждал мнозина, които пишат молитви – те си мислят, че лесно може да се състави една молитва. Не, хубавите молитви в света са дадени от Бога, от Духа Божий. Те са свещени молитви и никога не остаряват. Има някои молитви, които са дадени от хората, но те остаряват. Молитви, които са като пропуск, те са свещените молитви. Една молитва, каквато е Добрата молитва, тъй, както е дадена, Духът всеки ден я оживява. Тя се мени всеки ден. Добрата молитва не е една и съща. За пример в първото предложение: „Господи, Боже наш, Благи ни Небесен Баща, Който Си ни подарил живот и здраве, за да Ти се радваме“ – ако може да схванете Бога като свой Баща и да сте готови да се жертвате заради Него, като съзнавате, че Той ви е дал живот и здраве да Му се радвате, знаете ли какво нещо е това? Широк свят ви се открива! И това е само в първия пасаж. Тия думи всеки ден все повече и повече ще оживяват за вас.

Допуснете сега, че един ангел дойде от Небето и ви задигне. Какво ще направите? Два ангела има в света, от които единият е във възходяща степен, другият е в низходяща степен. Единият те носи към Небето, а другият иде отдолу. В живота ти все ще дойде някой ангел да те задигне или нагоре, или надолу. Важното за вас е кой ангел ще дойде. Като дойде ангелът, какво ще му кажете? Всички сегашни хора се боят от ангелите. Какво представляват ангелите? – Носители на Любовта. Когато дойде някой ангел при тебе, ще имаш хубаво разположение, няма да те е страх от него. Знаете ли от какви ангели да се страхувате? – От тези, които ви носят към чистилището.

Кога ви е страх? Чудни са хората, когато ги е страх от ангелите, да не им вземат живота! Когато някой приятел ви носи живот и здраве, храна и дрехи, защо ви е страх от него? Когато дойде някой разбойник да ви обере, разбирам да ви е страх. Тия ангели, от които хората се страхуват, аз наричам ангели на мъчението.

В прочетената 12-а глава от Посланието първото най-важно нещо за вас е да образувате това вътрешно общение, тази вътрешна връзка с Духа. Мнозина от вас казват, че не признават какво Духът говори. Това е човешката гордост, която казва:„Аз говоря!“ – Не, трябва да знаете, че без Духа Божий не може да се образува никаква мисъл. Човешкият ум се събужда само чрез Духа Божий. Щом станеш сутрин, все ще те посети някой дух. И най-голямото неверие, което съществува в нас, се проявява по причина на това, че живеем в много гъста материя, вследствие на което постоянно изпъждаме тези Духове, които ни посещават с цел да ни помагат, и с това се спъваме. Вие казвате: „С мене ли ще се занимава Духът?“ Ами с кого? Че аз не съм най-святият човек. Ами кой човек е свят? Че най-святите хора са като децата. Те са толкова скромни, толкова смирени! Някои хора мислят, че адептите, светиите са най-силните, най-големите, най-високите хора, че импонират на всички. Не, те имат знание, имат грамадна сила, правят чудеса: когото пипнат – оздравява, но като те погледнат, в погледа им се чете кротост, смирение. Те са като малките разумни деца. Такова дете за пример даже и не подозира, че може да излекува някого. Майка му го води тук-там по гости, а то, като види някой стар или някой болен човек, доближава се до него и го помилва. Този стар човек веднага се повдига. Детето му се радва, без да подозира, че то е излекувало този стар болен човек. Дядото казва: „Туй дете е много щастливо, лека ръка има.“ Така и вие мислите, че светиите са хора стари, с бели бради. Аз оспорвам това.

Важното за вас е да имате детинско състояние на духа. То именно е състояние на Божия Дух. Туй е новото положение, новото схващане, което трябва да имате! Тъй както сега хората схващат живота, тъй както сега живеят, те са в една твърда, гъста материя. Вода в камък може ли да живее? Не, тя не може дори и да проникне в него. И светлината, и топлината, които се удрят в камъните, не са онези светлина и топлина, които носят живот, които помагат на растителността да се развива.

Това състояние на камъните се отнася до човешкото сърце. Когато човешкото сърце се ожесточава, става недоволно, то има състоянието на камъните. Първото нещо: като станете сутрин, сърцето ви да е благодарно, че сте станали, че съзнателно сте направили първото вдишване, и да благодарите на Бога. Първият ден съдържа първото вдишване, първото благо.

Сега какво липсва на Търново? – Липсва му малко топлина, понеже зоната, която обхваща, е студена, не е тропическо място. Търново е северният полюс. Всичката философия на търновци седи в това, че им трябва повече топлина. Те ще кажат: „Да вземем тогава малко топлина от София или от другаде.“ – Не, и софиянци едва имат за себе си.

Всички вие казвате, ча сте готови да служите на Бога, но представете си, че Бог днес ви каже да направите нещо. Ще го направите ли? Ще започнете да философствате, ще кажете:„Не съм готов още.“ Друг някой ще каже: „Дано ме почака Господ поне още няколко дни!“ Мнозина са ме запитвали: „Кажи ни, каква е Волята Божия!“ Аз им казвам, но те отговарят: „Не, не сме готови още, ще почакаме малко да се поизчистим, да попостим, да се помолим, че тогава ще отидем да вършим Волята Божия.“ Ще ви приведа едно сравнение. Виждам един тъпан, цял потънал в прах. Ако той има

съзнание, колко време ще му трябва, докато се изчисти? Ако трябва да се чисти прашинка по прашинка, колко време ще му е нужно, докато премахне всичкия прах от повърхността си? Обаче като дойде барабанчикът и удари с пръчицата си по него, всичкият прах се изчиства изведнъж. Следователно едно страдание като удари върху вашия тъпан, всичкият прах изчезва. Питате: „Защо са страданията?“ – Страданията, това е барабанчикът, който идва, за да махне праха по вас. Този прах разяжда всичко. Дойде ли едно страдание, ще кажете: „Барабанчикът е дошъл.“ Дойде ли барабанчикът, тъпанът е чист. А това е отлично! Когато страданията дойдат, човек почва да мисли. Почва ли да мисли, Духът Божий действа вече върху него.

Сега, понеже е настанал вече Денят Божий, Денят Господен, очаква се Второто пришествие. Второто пришествие е настанало вече на Земята. Вашият ред иде сега. Някои мислят, че съдбата ще дойде да накаже хората. Не, съдбата няма да дойде да наказва хората, но ще дойде, за да се възстанови всяка Божия Правда. Някого обрали. Задачата на съдията не е да затвори този-онзи, а да възстанови Правдата. Евангелистите казват: „Съдбата иде след смъртта.“ – Не, съдията ще дойде при тебе още докато си жив и ще ти каже: „Дай парите на онзи човек там!“ Съдбата ще дойде, за да се възстанови ред и порядък, радост и веселие в живота на хората. Като дойде съдбата, ще те повика и ще ти каже: „Я донеси онова, което си взел от брата си без право!“ Ти ще почнеш да трепериш. Тя ще ти каже: „Върни на брата си всичко, каквото си взел!“ А на този твой брат ще каже: „Ти иди да целунеш брата си, прости му всичко.“ Мъчнотията ще бъде именно в това, че всичко, което си взел от брата си, сам ще го носиш, няма да търсиш слуги. Ако си откраднал 10 килограма жито, сам ще го занесеш. Там е мъчнотията – докато занесеш житото. Сам ще го вземеш на гърба си и ще го върнеш.Тъй че сега Господ ще похлопа на

вратата ти, ангелите ще похлопат и ще ти кажат: „Ще донесеш туй, което от толкова години не си върнал.“ Туй е съдбата на света.

Света от толкова години са го плашили, че в огън ще гори, че големи мъки го очакват, обаче хората и досега не са се поправили и пак не се страхуват. Защо светът не се поправя? Дотогава, докато човек не върне онова, което е взел, той не може да се изправи. Сега между хората ще се яви друга мисъл, ще кажат: „Щом е настанало вече Второто пришествие, да не работим!“ – Не, сега именно ще работите! Истинската, съзнателната работа отсега започва. Кой каквото е взел, ще го върне. Някой беден човек минава покрай тебе, ще кажеш:„Братко, чакай, аз съм взел нещо от тебе, имам да ти давам!“ Ще изнесеш, каквото имаш да му даваш, и ще му го дадеш. Работа има отсега нататък. Втори беден минава покрай тебе, ще му кажеш: „Братко, чакай, аз съм взел нещо от тебе – да ти го дам!“ Мине някой пътник покрай тебе – прашен, уморен: ще изнесеш легена с топла вода на пътя и ще му измиеш краката. Работа е това! Сегашните религиозни хора мислят, че във Второто пришествие няма да има никаква работа, всичко ще престане. Това е криво разбиране на нещата. Отсега нататък започва работата. Това е едната страна на картината от Второто пришествие.

Другата страна е да бъдем всички чисти, да забравим старото. И тогава, в Новото човечество, ще останат само три неща: вяра в Любовта, вяра в Живота, вяра в Светлината! От тия три думи ще се развие целият бъдещ свят. Те са символи. Всичкият сегашен свят ще се преустрои. Значи от Любовта ще се създаде новият живот – Божественият Живот и Божествената Светлина. Като станете сутрин, ще повикате в себе си новата Любов, новия Живот и новата Светлина. При сегашните условия на вас, които сте затворени в телата си, ще ви представят някои заблуждения, ще ви кажат: „Тази Любов не е за

тебе.“ – Това е една лъжа! „Този Живот не е за тебе.“ – Това е друга лъжа. „Тази Светлина не е за тебе.“ – Това е трета лъжа. Ще изхвърлите всички тия неща навън. Всичко това, което досега е било ценно за вас, в Новия живот няма да има тази стойност. Ако днес за пример дойда във вашата къща, мен не ми трябват вашите пари. Защо? Ами аз зная, че в земята има заровено 20 милиарда злато. Гледам някоя каса пълна. С книги само, а вие ги наричате пари. Ако вляза в някой дюкян, той е пълен само с дрехи. Мен такива дрехи не ми трябват. Аз мога да си направя дрехи от новата материя, които да не овехтяват. Единственото нещо, което ме интересува, то е Любовта ви. Имате ли Божията Любов в себе си, всичко друго, което имате, се освещава.

Първото нещо, с което трябва да започнем, е сърцето на човека. Писанието казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!“Вие ще си зададете въпроса: на кого сте дали сърцето си. Дадено ли е на Бога? Първият залог, който човек трябва да даде на Бога, е сърцето. Господ не иска ума ви, а иска сърцето ви. Дадете ли сърцето си на Бога, ще имате най-голямото благо. Той ще ви даде живот. Има един закон: от вас чашата, от Господа водата. Към това ще се стремите сега! То е най-хубавото, най-красивото състояние. Да даде човек сърцето си на Бога – това е най-голямата привилегия за него! Няма по-хубаво, по-красиво състояние от това! То ще внесе такава радост, такъв мир, такова разширение във вашите души, каквото никога досега не сте чувствали. То е най-хубавото състояние, което човек може да има!

(*Слабо заросява.*)

Защо иде сега този малък дъжд? – Дъждът е закон на жертвата, нищо повече! За да могат растенията да дишат, непременно трябва да се измият. За да може човешката душа да разбира Божиите работи, също така трябва да се измие. Като се измие, Животът ще дойде. Ето,

дъждът престана! Символ е туй. Много даваш, много ще вземеш; малко даваш, малко ще вземеш. Много сееш, много ще придобиеш; малко сееш, малко ще придобиеш. Такъв е законът! Като станете сутрин, първо ще помислите за Бога, ще се вслушате да чуете една нова мисъл. Туй е за подмладяване. Това е Новият живот. Аз го наричам *Живот на възкресение*. Аз ви гледам: всички сте отпаднали, дряхли[213]. На какво се дължи това? То е, защото, като станете сутрин, мислите първо как ще прекарате деня. Питам: ангелите как прекарват своя живот? Не е ли смешно да учат едно малко дете, което не разбира още нищо от живота, че ако майка му и баща му умрат, то ще остане на произвола на съдбата? Това е първото заблуждение, което се внася в човешката душа. После казват: „Ами ако един ден ти изгубиш Любовта си, ако Господ те напусне, какво ще правиш?“ – Това е второто заблуждение. Де са всички онези, които са се осигурявали? Де са тия, осигурените? Светът е пълен само с гробища. Те са създадени все от осигурени хора. Онези пък, които не са осигурени, те живеят, те са живите хора. Щом живият се осигури, ще придобие собственост и ще си направи гроб, а щом не се осигури, той остава без гроб и живее. Сега на всинца ви трябва жива вяра! Духът Божий действа вече във вас. Някои от вас, като им въздейства Духът, не могат да Го разберат и заспиват. Затова на много събрания Духът приспива хората. Духът казва: „Като не можеш да ме разбереш долу, ще те приспя и ще те взема горе.“ Но като се качи горе, човекът и там заспива. После се връща долу, гледа – събранието се свършило, и казва: „Бях горе, Духът ме носи навсякъде, върнах се долу и не можах да разбера беседата.“

Единственото важно нещо за всички е новото, Божественото. Колко трябва да бъде буден човек! Всички ние вдигаме шум, врява на

[213] Дряхли (рус.) – престарели, изнемощели, грохнали.

този свят: едни за едно, други за друго. Любов, Любов трябва на хората. Колко мъчно човек може да се примири с мъчнотиите в живота. Вяра, вяра трябва на хората! Спор не трябва да има вече. Няма за какво да спорим. Престанаха вече времената за спорове: кой в какво вярва или в колко лица е Бог и тям подобни. Всички тия неща минаха, всичко старо мина. Господ не се нуждае от никакви символи. Ангелът, като дойде, ще те пита: „Ти обичаш ли Бога?“ – „Обичам Го.“ – „Имаш ли вяра?“ – „Имам.“ – „Имаш ли Любов?“ – „Имам.“ – „Имаш ли Божия живот?“ – „Имам.“ – ,,Ела с мен тогава',„ Запитва друг някой: „Ти имаш ли Любов?“ – „Нямам.“– „Имаш ли вяра?“ – „Нямам“ – ,,Имаш ли Божия живот?“ – „Нямам.“ – ,,Изхвърли старото, съблечи старата дреха!“ Ангелът ще те пита тия три неща: любиш ли Бога, имаш ли Неговия живот, имаш ли Вяра.

Някои стари верующи, със своите стари традиции, ще цитират, че Бога никой никога не е видял. Те са чудни! Действително грешникът може ли да види Бога? При сегашните разбирания на хората има едно противоречие в свещените книги. Наистина, там се казва, че никой никога не е видял Бога, но казва се още в Писанието, че човек е направен по образ и подобие Божие. Какво се подразбира под думите, че Бог никой никога не е видял? Законът седи в следното: без Любов никой не може да познае Бога, но когато душата ти се изпълни с Любов, ти ще видиш Бога и ще Го познаеш. Това е най-важната мисъл. Когато Духът се прояви чрез някоя сестра, другите казват: ,,Кажи на тази сестра да не говори тъй.“ – Ами Духът говори тъй, какво да казвам на Господа! Има ли нужда да давам съвет на Господа? Има ли нужда да давам ум на Господа? „Ама глупости говори!“ – Че светът е пълен само с глупости! „Ама ще се компрометираме“ – Остави това нещо, светът е компрометиран отдавна! Има една сестра между нашите, която прави движения с

ръцете си. Щом почнат да пеят, тя почва да си движи ръцете, прави разни движения. Казват ми: „Кажи й, Учителю, да отиде поне в някое кьоше, да не заема първия ред да я гледат всички.“ Казвам: „Оставете я, нека си вдига ръцете, търпете я!“ Какво казват външните хора за нея, като я виждат, че прави тия движения? Те казват: „Тази стара жена трябва да е особен капелмайстор, по окултен начин дирижира, прави особени движения. Има един мъж, който дирижира хора им, но старата жена е особена.“ Казвам: „Оставете я, какво ви безпокои!“ – „Ама не можем да я търпим!“ – „Какво от това? Прави_си особени движения!“ Колко ви шокират тия работи! И да ѝ кажа да не прави тия движения, работата няма да се оправи. Тя ще престане, друг ще се яви. Противодействаш ли на Божествения Дух, ще почнат движенията. Не се спирай да учиш хората кой как да се движи, кой какво да прави! Гледай себе си! Че и детето, като стане сутрин, не се ли протяга един-два пъти, не се ли прозява, не си ли подвижва ръцете и краката? Майката казва: „Хайде, майка, стани!“ Това са необходими движения. Майката започва да му пее, казва: „Хайде, мама, стани!“ То си прави своите движения. Ами че това е Божествено. Онзи, който не разбира смисъла на това, ще каже: „Защо са тия движения?“ Че и старият човек, като стане сутрин, най-първо е малко неразположен духом, но Духът като дойде в него, той е особено разположен и прави известни движения. Духът като действа на хората _в тия събрания, те стават особени. Не се подпушвайте, не се страхувайте! Щом почнеш да мислиш, че Бог може да внесе нещо лошо в тебе, ти се подпушваш, ти си пакостиш. Щом противодействаме на Духа, тогава се явяват конвулсии, скачания, обсебвания, ритания, побои и т. н. Това става, защото Духът иска да премахне всякакво противодействие. Ако оставим Духа да действа свободно, всички движения, които прави човек, ще бъдат хармонични.

Та хубавото в света е, като станеш сутрин, да почувстваш в сърцето си една малка топлинка, една малка радост. Аз, като се събудя сутрин, първо гледам дали имам тази, малката радост в себе си, дали мъжделее тя. В селата имат обичай да заравят вечер огъня в огнището си с пепел, та като станат сутрин, гледат дали има останали няколко живи въгленчета. Туй е хубавото и в живота! Като станем сутрин, да разровим сърцето си и да видим дали са останали в него някои живи въгленчета, от които да запалим този свещен Божествен огън на Любовта!

Тайна молитва

Беседа, държана от Учителя на 6 септември 1925 год., неделя, 6 ч. с., В. Търново

Съборно слово 1926 г.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София от 22-29 август 1926 г.)

ОТВЪН И ОТВЪТРЕ

Един пчелар имал два кошера пчели, които били непримирими помежду си, постоянно се карали. Двете царици на тези кошери също така не могли да се помирят. Един ден пчеларят взема двата кошера, смесва пчелите и царици им заедно, напръсква ги отгоре с брашно, за да не се познаят, и по този начин те престават да се карат.

Сега мнозина искат да знаят защо идват страданията в света. Човек, сам по себе си, е едно същество крайно тщеславно и горделиво. Но при това той е лишен от Божествената Мъдрост, от която е създаден сегашният свят. Вие не си задавайте въпроса защо Господ е направил така света, защото тогава аз ще ви запитам: ами вие, които мислите, че сте много умни, защо не уредите вашия живот? Вие искате Господ да уреди всичко заради вас. Хубаво е това, но казвам: ако Господ уреди света, Той ще го уреди за Себе Си. Представете си, че две малки деца решават две задачи с малки кубчета. Кое от двете деца ще може да се развие по-добре: това, което работи само с кубчетата, или това, което гледа как работи другото?

Та казвам: опитностите на миналите векове – това са опитите на всички онези души, които са живели през това време, т.е. опитностите на всички онези души, които днес са завършили своето развитие и са дошли сега в света като служители, като помощници на сегашната еволюция. За в бъдеще всеки от вас ще премине по известен определен път. Ако вие не минете този определен път, сами ще се спънете. Значи определен, специален е пътят, който трябва да минете. Вие може да отлагате с хиляди години, но в края на краищата ще го минете. Някои може да ме запитат: „Как ще минем този път?“ – Пеш ще минете този път – нито с каруца, нито с параход, нито с влак,

нито с какво и да е друго нещо. Знаете ли какво нещо е ходенето пеш? – То е най-сигурното ходене. То е подобно на това, както един ангел хвърчи с крилата си нагоре из пространството. Той ни най-малко не търси билет, за да се качва на влак. Той има в себе си голяма сила. Движи се с бързина, по-голяма от тази на светлината, и с тази бързина преминава пътя си. Тази сила се крие в неговата воля. Само така може да пропътува грамадни пространства. Той не чака някой специален влак, нито някоя специална кола. Знанието му е толкова обширно, че където и да мине през пространството, знае как да си достави необходимата храна. Ще кажете: „Нима в пространството има храна?" – Да, цялото пространство е пълно с храна и Бог е навсякъде из пространството. Казано е: „Бог е живот и където е Той, там има всички условия за живот."

Тази сутрин, преди откриването на събора, ви се даде една задача. От вчера още вие решавахте въпроса, като отидете в салона да слушате беседа, кой къде да седне: софиянци ли да бъдат на първите места в салона, или провинциалистите. Провинциалистите казваха, че те трябва да седнат на първите места, понеже софиянци са постоянно тук, имат възможност често да слушат беседи, затова трябва да останат на последните места. Ония от тях пък, за които няма място в салона, да останат вън. Мислите ли, че едно такова разрешение на въпроса е в съгласие с Волята Божия? Този случай е един добър урок за вас. Ако прилагате този принцип колективно, разрешението на въпроса според него не е правилно, но ако го прилагате индивидуално, и при това духовно, този принцип е много верен. На всеки човек трябва да се отдаде това право, което Бог му е дал. Никога не мислете, че един човек има повече право, отколкото друг. Не, доколкото човек е разумен – аз говоря за разумността, която е свързана с Божията Мъдрост – дотолкова той има свобода и Божията

Любов ще може да се всели в неговата душа. Щом Божията Любов се всели в душата му, той ще бъде богат и ще има всички условия за придобиване на онова благо, което Бог му е дал. Може да кажете, че всички имате Любовта. Да, хубаво е това, но трябва да знаете, че Любовта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите, Любовта не може да живее във вас. Защо? – Защото всеки грях е смърт. Например в даден момент един човек греши. Какво става с него? – Той умира. После извършва едно добро. Какво става в този случай с него? – Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие.

Значи, за да дойде Любовта в тебе, ти трябва през всички моменти на живота си да вършиш само Волята Божия и да не мислиш за себе си. Досега мислехте само за себе си, а от сега нататък трябва да мислите само за Бога. Вашата мисъл за Бога е била толкова отвлечена, толкова слаба, вследствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трябва да желаете в света, е мисълта ви за Бога да бъде положителна и да обхваща цялото ви същество. Само в това ще намерите допирната си точка с Бога.

Сега разбрахте ли какво иска да ви каже Господ със задачата, която ви даде тази сутрин? Войниците, които ви пазеха отвън, нали и те като вас са хора? И те са ваши братя, и те имат глави, ръце, крака, пръсти като вас, и те вярват в Бога, и в тях Бог живее и се проявява. Защо дойдоха тогава? Казаха им: „Идете да вардите онези хора там!“ И те дойдоха, подчиниха се на тази заповед. Когато обаче на вас дадат такава заповед, да отидете някъде, вие питате: „Защо трябва да

направим това?“ – Вие постъпвате философски. Първо искате да се научите какво трябва да правите, и после да действате. Както виждате, тези хора дойдоха без разсъждение и си изпълниха задачата. Ето защо аз ви казвам, че на първо място за всички ви най-важно е послушанието. Аз зная, че при тази среща волята на всички ваши заминали братя, както и волята на Бога, е да живеете добре, разумно.

В какво се състои добрият живот? – Добрият живот не се състои в осъждането. Няма защо да се осъждате. Колкото и да мислите за миналите си грехове, за миналите си прегрешения, това няма да ви спаси. В момента, когато насочите своята мисъл към Бога и почнете да мислите за Него, само Нему да се уповавате, идва вашето спасение, идва и подобрението на вашия живот. Вие се покварявате по причина на това, че мислите за злото. Е, така, сега ще се обърнете към Бога и ще започнете да мислите за Него. Аз и друг път съм ви казвал: не разрешавайте какво нещо е Бог в Неговото обширно проявление. Старайте се да разберете Бога за даден момент само в една допирна точка, в която Той ви докосва. Ако във всеки момент на вашия живот може да намерите и да разрешите тази точка, с която се допирате до Бога, както и до всички други същества, защото едновременно при развитието си всяка душа ще дойде в съприкосновение с цялото Битие, вие сте намерили вашето благо. Намерите ли вашето благо, вие ще забогатеете, а колкото сте по-богати, толкова повече се изисква от вас.

Та казвам: за да бъдете силни, за да можете да се проявите разумно, от вас се изисква прилежание. Беседите, които ще ви държа на този събор, ще бъдат много кратки, затова от вас се изисква пълна готовност за прилагане. Например постарайте се сега на събора да се освободите, да се изчистите от всички онези кисели утайки, които имате в себе си. Всеки от вас има такива кисели утайки. За да се

очистите и да се почувствате свободни от тези киселини, които разяждат човешкия живот, съсредоточете ума си към Бога. Направете това заради Бога! За в бъдеще отношенията помежду ви трябва да бъдат любовни, защото животът се ражда чрез Любовта. Като ви говоря за Любовта, аз не разбирам само нейното временно проявление, но говоря за вечната Любов. Защото, ако Любовта се явява и изчезва, тя донася много страдания. Например, ако някоя майка роди едно дете и то умре преждевременно, тя страда. Ако придобиеш една къща и я изгубиш, ти страдаш. Ако придобиеш един приятел и го изгубиш, ти страдаш. Какъв смисъл има една придобивка, която постоянно се губи? – Придобивката има само тогава смисъл, когато можеш разумно да използваш спечеленото, без да го загубваш.

Аз ще ви посоча малки практически положения, малки задачи в обикновения живот, за да опитате верността на малките правила. Освен тези малки правила има и по-големи, по-трудни, които вие не сте в състояние да изнесете, понеже във всяко правило има скрита природна енергия, която засяга вашите души. Устройството на вашия организъм днес не е в състояние да издържи напрежението на тези енергии. Например, ако се пренесете в един ангелски свят, вие ще се стопите. Защо? Защото при сегашното устройство на организма ви вашата нервна система не е така силна, за да може да понася големи напрежения. Ако внесете едно малко кученце в една аудитория, където някой виден професор разрешава своите практически задачи, прави опити, това кученце или ще заспи, или ще започне да лае. Лаенето показва, че то иска да излезе навън. То изпитва едно голямо напрежение, понеже вибрациите на неговия ум и тези на хората са различни и в дадения случай то се измъчва. Затова и вие, като деца на Царството Божие, за да можете да издържите вибрациите на тази среда, през която се пренасят ангелските мисли, трябва да се калите.

Ето защо ангелските мисли се приспособяват към вашия уровен, за да станат достъпни за възприемане и приложение от вас. Казвам: всички вие трябва да съзнаете, че представлявате клетки на този велик, грамаден организъм. Вие искате да живеете в Бога, но и Бог трябва да живее във вас. И Той, като живее във вас, влиза като клетки във вашия организъм. Но вие трябва да се подчините на Неговия организъм, на Неговата воля. Подчините ли се, Духът постоянно ще влиза във вас и ще започне да ви направлява. Знанието и Мъдростта постепенно ще влизат във вашия ум и ще го просвещават.

Друго нещо: не искайте всички да знаете едни и същи неща! Няма по-лошо нещо от еднообразието. Вие всички трябва да се проявявате така, както разбирате живота. В това се състои красотата. Всеки от вас трябва да бъде едно особено цвете. Всички хора трябва да бъдат разнообразни!

Всички вие дойдохте не само да ме видите, не само да се срещнете, но и за да ви се открие Господ. И ако Той ви се открие, това е красивото. Да ни се открие Бог – в това се състои смисълът на живота. Представете си следното изяснение: излизаме вечерно време, гледаме звездите, възхищаваме се от тяхната светлина, но ако не дойде Слънцето да внесе в нас живот, какво ни ползват тези звезди? Или ако влезем вечерно време в един модерен град, добре устроен, осветен с електрически лампички, ние пак ще се радваме, но ако не дойде Слънцето да внесе живот в нас, какво ни ползва този хубав град? Следователно ако Божията Любов не изгрее в душите ни, както Слънцето изгрява всяка сутрин, животът ни няма смисъл. Та сега първото нещо, което трябва да знаете, е, че Бог е на наша страна – и да чувствате това. Нещата в света стават по два начина: или по човешки, или по Божествен начин. Когато стават по човешки начин, вие ще мислите, ще вземете под внимание всички методи, а когато

стават по Божествен начин, вие ще изучавате всички Божествени методи, по които Бог работи.

Казвам: хубавото, красивото у вас е, като се срещнете двама, да се стремите да видите у всекиго една добра черта. Като срещнеш един брат или една сестра, намери у тях по една добра черта. Не гледай какви са очите им, какъв е носът им, каква е устата им, но потърси една добра черта. Намериш ли една добра черта, ти си намерил доброто и в себе си и вашата среща има смисъл. Не намериш ли поне една добра черта, вашата среща няма смисъл. Намерете една добра черта даже и в най-лошата сестра или брат. В това е смисълът на живота. Това е хубавото, това е Божественото, чрез това може да дойде победата в света. И когато сме най-големи грешници, Бог пак намира нещо хубаво у нас. Апостол Павел казва: „Когато бяхме врагове на Бога, Той пак ни обичаше.“ Значи Той виждаше нещо добро у нас и като държеше това добро в ума Си, чрез него ни спаси. И благодарение на това, че Бог изнесе пред Лицето Си нашите добри черти, Божият Дух днес постоянно работи у нас, осветява ума ни, и по този начин злото отстъпва от нас. Така Бог спасява. И всички ние сме събрани тук по причина на Божията Любов. Ние не сме дошли на Земята за вечни времена, а временно. Земята е една малка станция за това голямо Божествено здание. Всички светове се включват в това голямо Божествено здание. Вие едва сте въведени в преддверието на този велик живот, едва сега започвате да пъплите към него като малки деца. Вие се намирате в положението на човек, който е попаднал в някой шубрак. Той се навежда, пъпли с ръцете си, докато най-после се провре, излезе на широко, където може да пристъпва свободно.

Сега, след като съм ви говорил толкова време за Любовта, не искам да видя какво е вашето разбиране за нея, но как я прилагате.

Почувствахте ли тази сутрин за един момент поне какво нещо е Любовта? – Каквото сте почувствали, задръжте го за вас. На мене не обяснявайте, защото аз зная тези неща много добре. Не давайте място на никакво съмнение в душата си. Всяка душа, така, както Бог я е създал, е абсолютно свободна и никой не може да я заграби и владее. Да се заграби и владее тялото – това може, но да се заграби и владее душата – това е невъзможно. Душата на човека е свободна. Никой никого не може да застави да го обича. Вие можете да предизвикате Бога да ви обича, но кога? – Когато Го слушате и кажете дълбоко в себе си: „Господи, аз съм готов да изпълня Твоята воля и да слушам Твоя глас!" Тогава Бог може да направи всичко заради тебе, но докато мислиш, че ти сам всичко можеш да направиш, Бог не е с тебе. Тогава ти виждаш, че нищо не можеш да направиш, и Господ ти обръща гръб. Един ангел вижда, че някой човек страда, и казва: „Господи, тази душа страда много." Бог пита: „Накъде е обърнато лицето ѝ – към света или към Мене?" – „Към света." Тогава Бог казва: „Тази душа не е още за Мене – нека стои в света!" Ти страдаш, плачеш, докато един ден се обърнеш към Бога. Тогава и Господ се обръща към тебе.

Знаете ли къде е илюзията в живота? – Щом обърнеш гърба си към Божественото огледало, тогава и твоят гръб се проектира, и Божието лице се проектира – и ти се виждаш в чудо: виждаш Божието лице, виждаш и своя гръб. Това показва, че твоят гръб е обърнат към Бога. Следователно всеки човек, който обръща гърба си към Бога, той се намира в голяма опасност. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си." Значи когато човек е в голяма опасност, тогава Господ е зад тила му, а дяволът – пред очите му. Една важна мисъл, един важен въпрос, който трябва да имате предвид, е въпросът за Абсолютното добро и Абсолютното зло. Този въпрос не предстои за разрешение от вас в този живот. Абсолютното добро и

Абсолютното зло – това са, така да речем, качества на висшите духове, качества само на ангелите. Само ангелите могат да бъдат абсолютно добри и абсолютно зли. Те биват две категории, движат се в два полюса. Един ангел не може да бъде едновременно абсолютно добър и абсолютно зъл. Който е добър, той всякога е добър. Който е зъл, той всякога е зъл. Който е тъмен, той всякога е тъмен. Средният път, по-лекият път – това са хората. В Бога злото и доброто се примиряват. В Бога няма никакво зло. Там настава вечен мир.

Когато злото и доброто се явяват у хората, те си имат допирни точки. Някой път вие сте и лоши, и добри. Някога вие се разгневявате и веднага хуквате, искате да се проявите, но не се минава много време, и вие се разкайвате. Вие обещавате по двайсет пъти на ден, че няма да се гневите, и пак се разгневявате. Вие не създавате гнева, той идва сам по себе си. Ще имате предвид следния факт: животът в началото е в ръцете на лошите духове. Когато вие, жените, тъчете платното, нали знаете, че цялото платно е в долното кросно? В горното кросно няма нищо. В долното кросно именно са лошите духове, а в горното кросно – добрите духове. Лошите духове държат платното в себе си. Те се държат за него. Опънатите нишки обаче представляват човешкия живот, който трябва да се тъче, и духовете се борят именно за този живот. Човек е совалката. Долните духове казват: „Наш е човекът.“ Човекът пък от своя страна започва да ходи от единия край на платното до другия. Като дойде до единия край, където са лошите духове, казва им: „Аз съм ваш“ – и те му отварят път. После дойде до другия край на платното, където са добрите духове, и им казва: „Аз съм с вас“. И така човекът като ходи насам-нататък, Божествената нишка се тъче. Като се изтъче животът, ще се даде на добрите духове. Следователно всяка завършена победа е в ръцете на добрите духове, а всеки бой е в ръцете на лошите духове.

Животът от 8000 години е все в ръцете на лошите духове – те го управляват. Затова ние трябва да оставим Бог да воюва заради нас. Досега ние сме воювали. Толкова войни сме правили, но светът още не е освободен. И още 8000 години да воюваме, същият резултат ще има: свобода няма да има, а само разрушения и разрушения. Щом обаче ние станем сила и възприемем Божията Любов, ще имаме правилни разбирания за сегашния живот. Тогава и условията, при които живеем, ще се подобрят.

Сега, разбира се, аз зная колко мъчно е човек да повярва в тази Истина. Представете си, че ви срещне един разбойник и сложи ножа на гърдите ви. Ако се уплашите, той ще забие ножа; но ако, след като сложи ножа до гърдите ви, вие се уповавате на Бога и си кажете, че Господ е, Който разпорежда, Който управлява живота, този разбойник ще махне ножа от гърдите ви. Значи с тази мисъл в себе си ти превърна този нож. В какво? – Този нож – това е Словото Божие. Словото – това е мечът, но онзи, който не разбира това Слово, употребява направо този меч, без да го трансформира. Онзи човек, който разбира Словото Божие, употребява този меч като своя духовна сила и с него се брани, с него се защитава. Ето на, виждаме – войниците в света днес употребяват своята сила в пушки, в топове, и хубаво правят, но питам: вие в какво трябва да упражнявате своята сила? Вие се намирате пред много неразрешени практически задачи. Например мнозина от вас са болни, някои са сиромаси, и то сиромаси в това отношение, че не вървят в правата посока на живота. Някой път са се обезсърчили, станали са индиферентни и в резултат на всичко това казват: „Животът няма смисъл." Приложете вашата духовна сила! Че в какво се състои смисълът на живота?

Сега, през време на този събор, искам да направите следния опит: намерете някоя сестра или някой брат, които са се обезсърчили

или са изпаднали в меланхолия, и се опитайте да трансформирате тяхното състояние. Образувайте една група от 10 - 20 - 30 души, която да изпрати най-добри мисли и желания към този брат или към тази сестра, и проследете да видите какъв обрат ще произведат върху тях тези ваши мисли. Като се изредите един след друг да изпращате добри мисли, ще видите какъв обрат произвеждат те. Направете един такъв опит, за да видите какво чудо върши човешката мисъл. Само по този начин ще се създаде между вас една вътрешна връзка. А сега ще се създават разни теории, ще идват разни проповедници да говорят, че Христос ще дойде да спаси света и че всички Го очакват. Че какво е Христос? – Христос – това е Любовта в света. Има ли Любов между хората, има и Христос, няма ли Любов между хората, няма и Христос. Има ли Истина и свобода, има Христос, няма ли Истина и Свобода, няма и Христос. Има ли Правда и равноправие, има Христос, няма ли Правда и равноправие, няма и Христос. Има ли Добродетел, има Христос, няма ли Добродетел, няма и Христос. Има ли доброта, благост, кротост, въздържание, милосърдие между хората, има и Христос, няма ли ги тези неща, няма и Христос. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каква и да е друга някаква форма. Ако е за форма, ето – аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата Христос ние подразбираме цялото човечество, сложено в едно тяло. Това е физическата страна на Христос. Значи всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христос, съставляват физическата страна на Христос. Всички ангели, събрани в сърцето на Христос, съставляват духовната Му страна, а всички божества, събрани в ума на Христос, съставляват Божествената Му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христос. Като

сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме!

Та сега Бог ви пита: „Да ви изпратя ли, откъдето сте дошли, или да ви задържа тук?“ Вие какво казвате? Молите Му се, нали? Тогава Бог казва: „Много хубаво, аз ще ви оставя сега тук.“ Щом сме останали тук, трябва да се молим, да благодарим на Бога, че ни е събрал.

Сега аз желая, като ученици на тази велика Окултна школа, да не изопачавате моите думи. Не се съмнявайте в моите думи! Бъдете уверени във всичко, което ви говоря, защото аз съм ви казвал и друг път, че ще дойдат други тълкуватели във вас – Божествени духове, които ще изяснят всичко, което ви казвам, но вие само не бързайте. Не мислете, че аз съм допуснал някоя погрешка, не ме коригирайте вие. Ако имам някоя погрешка, Бог ще я коригира и аз ще я зная много по-рано от вас. Вие може да я знаете след хиляди години, а аз ще я зная още сега. Моето желание сега е да бъдете абсолютно свободни, да имате една трезва мисъл. Аз искам да ви предпазя от една слабост, а именно: не искам да ме слагате толкова близо до очите си, че да не виждате нищо друго. Това не е хубаво. Вие ще ме сложите на такава дистанция пред очите си, че да бъдете свободни. И колкото от по-далече ме виждате, толкова по-добре за вас. Спазвайте този закон и помежду си: не се приближавайте много един до друг! В близостта няма никаква красота. Вие мислите, че ако се приближите много, ще научите много неща. Приближаването трябва да става в много редки случаи. В това се състои красотата на живота. Че ако Земята и Слънцето се докосваха близо поне един път в годината, знаете ли какво щеше да стане? Вие сте благодарни, че Земята и Слънцето не се докосват, но Земята само изпраща своята светлина, която приема от Слънцето, а Слънцето изпраща своя живот отгоре.

Сега, като говоря за себе си, аз искам да обясня и вашия живот. Не слагайте живите предмети близо до вашия ум! Дръжте ги на известна дистанция! Не се съмнявайте в Бога – вярвайте в Него и не се бойте! Всичко онова, което Бог е допуснал в света – и добро, и зло, Той го е предвидил. И от Негово гледище всичко е на мястото си, обаче ние трябва да знаем Божия закон и да Го изпълняваме абсолютно, и то от любов, а не от страх. И колкото повече обичате Бога, толкова по-големи противоречия ще се родят във вашите души. И колкото повече противоречия се раждат в душите ви, толкова сте по-близо до Бога. Това ще бъде до известно време, докато заживеете в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина: това значи, докато Бог ви нагласи. Вземете пример от някой цигулар, който настройва цигулката си. Той обтяга струните съгласно своя камертон, и когато дойде до известен предел, спира. Така и страданията във вашия живот ще дойдат до крайния си предел и ще спрат. Не се бойте, Бог няма да скъса струните на вашата цигулка! След като нагласи цигулката ви, т.е. вашата душа, Той ще започне да свири на нея, но по някой път, като минават Божиите пръсти по струните на вашата цигулка, на вашата душа, вие като не сте свикнали на тази музика, тя ще ви се види малко особена. Това са фигури на речта, но казвам: няма по-хубаво състояние от това – да добием Любовта. Това е благото в света. Като придобие човек Любовта, където и да се намира, той е мощен. Има ли Любовта в себе си – света ще победи. Затова ние трябва да призовем Божията Любов върху нас. Всеки от вас, като се върне у дома си, да прилича на запалена свещ, на запален огън, който да няма нужда от духане – без духане да гори. Аз искам, като ви запаля тази година, като се върнете по домовете си, да не изгасвате – да бъдете запалени свещи, които постоянно да горят. Пък и огнищата ви постоянно да горят.

Кажете ми сега: какво разбрахте от Библията и от беседите, прочитането на които ви бе дадено като задача през тази година? Някои от вас прочетоха цялата Библия, както и четирите серии, а някои не ги прочетоха. Нищо от това – това е задача, която трябва да изпълните в продължение на четири години. Значи имате срок още три години. Ето защо задачата, която ви се даде тази година, ще се продължи и за по-нататък. Кое е най-важното, което намерихте в Библията? Аз ще ви кажа. Най-важното за вас е, че Бог във всичките векове е един и същ. И във времето на Адам, и във времето на Авраам, и във времето на Мойсей, и във времето на Христос, и в сегашни времена, Бог е един и същ, но само че методите, чрез които действа, са различни. Бог е един и същ и в Него блика живот, Любов. Бог е пълен с Любов.

Та казвам: аз съм ви говорил много пъти и пак ще ви кажа: необходимо е за всички ви подмладяване, възстановяване на човешките сили. Духовните хора не трябва да остаряват. Когато свършим работата си на Земята, тогава пак ще се върнем при Бога и ще Му кажем: „Господи, научи ни сега на други работи, отвори ни пътя за по-нататък!“ Тогава пътят ни ще се отвори, ние ще бъдем свободни, ще повикаме нашите приятели и ще им кажем: „Отиваме си вече, заминаваме си за другия свят и оттам ще ви се обаждаме.“ Разбира се, като отидем в онзи свят, ще се обаждаме. Някой казва: „Не, като отида в онзи свят, няма да се обръщам към света.“ – Да, няма какво да се обръщате към света, но ще се обърнете към своите приятели. Представете си, аз виждам: на някои от заминалите наши братя не им идва наум да се обадят, но те трябва да пишат. Питам сега: по колко писма им пишете на ден? Някои от вас са писали и продължават да пишат по 4-5 писма на ден, а някои от вас – нито

едно. Това не е упрек, но казвам, че за да пише човек, трябва да има какво да пише, трябва да може да пише.

Сега вие искате да знаете кой е начинът, кой е пътят, по който може да угодите на Бога. Аз ще ви кажа от себе си. Кого вие обичате в живота си? Нали вие обичате онзи, който е внимателен към вас, който ви слуша, когато му говорите? Като му говорите, той отваря очите и ушите си на четири и казва: „Я ми кажи нещо!“ Той е готов да ви изслуша напълно. Към онзи пък, който не обръща внимание на думите ви, който не иска да ви слуша, и вие сте индиферентни към него. Същият закон е и по отношение на Бога. Приложете същите правила към Бога и Господ ще бъде внимателен към вас. Онзи, който ни слуша, и у нас се явява желание да го слушаме. Така е и с нас, като слушаме Бога. Тогава у Него се явява желание да ни слуша и казва: „Хайде, говори, Аз те слушам.“ У Бога се явява готовност да изпълни желанието ни. Тогава, каквото и да Му говориш, даже и криви неща, Той всичко превръща, всичко поправя. Той прави нещата красиви отвътре. Като ни изслуша, казва: „Много хубаво мислиш, иди сега и продължавай живота си!“ – и ние се радваме. По този начин и вие трябва да превръщате нещата. Казвам: в нашия живот трябва да я има тази детинска простота – не подразбирам да бъдем глупави. Тази простота англичаните я наричат свещена простота. Българите я наричат простодушие, аз я наричам невинност на душата. Човек трябва да бъде толкова чистосърдечен, че на всичко да вярва като дете. Сега искам да бъдете свободни. Днес ще прекараме добре. Както виждате, днешната програма разрешихме добре: станахме рано сутринта, в 4 часа; в 8 часа отидохме в салона, софиянци останаха отвън. И действително, отвън бяха те, както решихме, а привилегированите само бяха вътре.

Ще ви прочета следните два стиха:

Псалом 107, стих 33: „Той променя реки в пустиня и водни извори в суша; плодоносната земя в солена, заради нечестието на жителите ѝ. Променя пустинята във водни езера и сухата земя във водни езера.“

Псалом 110, стих 3: „Твоите люде ще са усърдни в деня на силата си, с великолепие свято.“

Тази година ви пожелавам да се разрешат голяма част от противоречията на вашето сърце, да се осветлят голяма част от противоречията на вашите мисли и да се изпълнят много непостигнати ваши желания!

Беседа, държана от Учителя на 22 август 1926 г., Неделя, 11 ч. с., София

СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА ЗНАНИЕТО

Ще ви прочета Псалом 135. Първата дума на този псалом е „алилуя“. Всеки от вас може да я тълкува, както иска. Тя е дума, която не може да се превежда. Вие сте достигнали до една фаза на вашето развитие, където трябва разбиране. Най-напред вие трябва да подхранвате и да държите в ума си положителни мисли, които са в съприкосновение с вашия физически живот. Физическият живот за вас е временен, той е едно преходно състояние. След това вие трябва да разпознавате духовните мисли, които са свързани със съзнанието на човека за понятието за добро и зло. Защото само онзи човек е духовен, който познава доброто и злото. Какво значи да бъдеш духовен? – Да бъдеш духовен, значи да познаваш доброто и злото и да знаеш в даден случай как да употребяваш доброто и как да се справяш със злото като сили в Природата. Същевременно трябва да знаете, че злото е един принцип, една сила в Природата, с която са свързани ред същества от нисши култури с един извратен ум, с едно извратено понятие за живота. Те считат, че каквото и да направят, всичко е право. И най-после, третото положение е да познавате Божественото във всяка душа и да Го подхранвате. Това е идеалът, към който ние се стремим, а именно: да дадем подтик на Божественото в нас, да Го развием, защото само То е в състояние да примири всички противоречия. За всеки човек има един Божествен, един свещен момент в живота му, когато трябва да се качи на високия връх на планината и там да се примири с всички противоречия в себе си и да познае Бога. Ако не се качи на този връх, той никога не ще може да се примири, никога не ще утихне. И на какво ще прилича този човек? – На едно бурно море, което постоянно се вълнува. Но

щом се качи на този връх и погледне от тази височина, той веднага ще разреши временните въпроси, всичко в него ще утихне и ще се зароди един импулс да работи в живота.

Сега това са три велики състояния, които трябва да разграничавате. Някой път вие смесвате вашите физически мисли и чувства с духовните, защото и физическите имат духовен колорит. Често изпадате в заблуждение, не можете да разграничите физическите прояви от духовните и по тези причини страдате. Но всички желаете хубавото, красивото в живота. Кой няма това желание? И у животните има понятие за красотата, и те обичат хубавото, но като нямат възможност за по-висш живот, те съсредоточават всичкото си внимание само към тялото. И котките, и птичките, и пеперудите обичат да се оглеждат, да гладят козината си, да пазят крилцата си, перцата си. Това съзнание се среща във всички животни. Те се стремят да имат красиво тяло, но нямат стремеж да имат красиво лице. Съзнанието им не е достигнало до там. Човекът пък се стреми да има красиво лице. Красивото лице е израз на един богат вътрешен живот. Тялото на човека също така трябва да бъде стройно, красиво, понеже е израз на една Божествена идея, която е работила с векове и още продължава да работи. Но засега човешкото тяло не представлява още завършен образ на Божественото. Днес човекът се е изродил, прилича на една стара баба, която някога, преди сто години, е била млада, хубава мома, но сега нищо не е останало от нейната красота – сгърбила се е тази баба. Къде е отишла нейната красота? Мозъкът ѝ е атрофирал, носът ѝ се е изкривил, костите ѝ са се разкривили, мускулите са отслабнали – всичко се е изменило в тази стара баба, дори мислите ѝ са се изменили. Като не може да върви вече напред в живота, тя се спира и започва да прекарва през ума си миналия си живот. По цели дни се върти само около едни и

същи мисли: като била млада, какви срещи имала, колко момци любила, колко угощения давала – припомня си всичко това с най-големи подробности. Тя преглежда живота си от единия край до другия като на кинематограф. За нея това е хубаво, защото другояче животът ѝ ще бъде скучен. Но за един човек, който иска да се развива, това не е полезно.

И днес всички религиозни хора се натъкват именно на този атавизъм. Аз забелязвам тази опасност: да преживяват минали вярвания, свои минали състояния – у мнозина хора от новите течения както на Запад, така и на Изток. Някой път например се заражда у вас едно изопачено желание и вие почвате да вярвате в постигането на това желание, за което по-напред нито сте си помисляли, нито сте вярвали. Тези вярвания аз уподобявам на следното. У българите има един обичай: след като са работили дълго време и са се изморили, като се върнат вечерно време вкъщи, пийнат си една чашка гроздова ракия и мислят, че ще получат от нея нови сили. Тази вяра в ракийката не е тяхна. Тя е останала от дядо им, от баба им, от ред поколения, които са мислили, че гроздовата предава сили. В ракията обаче няма никаква сила. Аз нямам нищо против гроздовата, но трябва да знаете, че в нея не се крие никаква сила. Щом вие мислите, че силата идва от гроздовата, какво ще правите, ако пътувате през някоя пустиня? – Там ще разберете къде се крие силата.

Ще се спра върху следната основна мисъл: човек трябва да познава състоянията на мислите си, защото само по този начин ще може да се домогне до Божественото. Аз ще се постарая да ви дам правило за възстановяване на равновесието ви. Вие често губите равновесието си, някога по десет пъти на ден. Това спъва вашия духовен растеж. Вие трябва да си имате по едно малко огледало и да наблюдавате през тази година всички промени, които се явяват на

лицето ви. В човека има три живота, три течения, които протичат едновременно през него. Те са колективни прояви на Космоса. Едното минава през стомаха – то е физическият живот. Другото минава през дробовете, а третото – през мозъка. И тогава специфично всяко едно от тези течения има други три подразделения. Например в самия стомах стават ред процеси. Като говоря за стомаха, аз не разбирам само едната му страна. Там има цяла мрежа от симпатическата нервна система, която служи при храносмилането. Та всяко течение е разделено на други три течения, които се посрещат, кръстосват. Ето защо наблюдавайте какви състояния ви обхващат. Някой път у вас се заражда чувство на завист – не сте свободни, завиждате някому. Защо? – Виждате някой по-хубаво, по-изящно облечен от вас, или пък срещнете някой духовно по-напреднал от вас. Какво трябва да направите? – Извадете огледалото си и забележете каква разлика има в изражението на очите, в цвета на лицето ви сега и по-напред. Това са тънкости на съзнанието. Ще видите, че лицето ви не е така красиво, не е така естествено, както е било по-преди.

След това състояние може да наблюдавате друго някое. Да кажем, че имате един приятел от детинство, с когото сте ходили на училище заедно, обичате се, сродни са душите ви. Един ден той дойде на гости у дома ви и вие се радвате много. Този ден за вас е пълен само с радост, целият свят ви се вижда светъл. Извадете пак огледалото си, забележете какъв е изразът на лицето ви сега в сравнение с предишния. Вие ще забележите голяма разлика. Който ви срещне сега, ще каже: „В това лице има нещо хубаво.“ Значи в човека има една духовност, която може да се забележи и отвън. После, като си замине вашият приятел, тази красота на лицето ви пак изчезва. Та ще знаете, че добрите и лошите приятели, които имате – те подготвят вашите добри условия. За да имаме Бога в ума си, ние трябва да

пазим и към Него същите отношения. Единственият наш приятел засега в света – това е Бог. Най-добрият помощник, на Когото всякога можем да разчитаме – това е Бог. Преди хиляди години още Той е поддържал всички велики хора: и пророците, и Христос, и мъчениците. Той поддържа всичките народи и досега. Навсякъде е Той. И ако ние не си създадем за Бога едно правилно понятие, да схванем дълбоко в съзнанието си тази велика Истина и да бъдем в постоянна връзка с Него, ние ще бъдем като една малка сламчица, безмилостно подхвърляна от вълните на морето. Тази сутрин например ви заобиколиха войници. Какво направихте вие? – Всички заедно направихте една колективна молитва и ви се отговори – освободиха ви. Красиво, хубаво е това нещо. То трябва да ви послужи като импулс в живота, да знаете как да постъпвате. Това са методи, които трябва да усвоите. На вас предстои да усвоите изкуството да се справите с духовете, да ги разбирате. Аз не ви подмамвам с това, защото трябва да знаете, че сила и знание се дава само на разумния човек.

После, има и друго едно изкуство, което трябва да придобиете. Например пеете една песен. Трябва да знаете как да я пеете, за да произведете нужния ефект. Сега, като ви слушах, вие изпяхте една от песните много хубаво, хареса ми, но като изпяхте втората песен, като че паднахте от друг някой свят. Представете си сега, ако всички, които сте тук, можете да дигнете гласа си – сопраните да вземат три октави и половина нагоре и басите да вземат три октави и половина по-ниско, да разширите гласовете си всичко седем октави, питам ви: знаете ли какво ще бъде изпълнението на една песен? С такъв хор вие бихте произвели цял фурор. Ако влезете с такъв хор в София, минете из главните улици и запеете, всички ще излязат да ви слушат, няма да остане нито един човек в дюкяна си. Най-красивото обаче за вас е

да добиете Живота. Кой живот? – Великия живот, който е пълен с вътрешен мир, с вътрешна радост. Има една радост, която разширява съзнанието на човека. Това е тази радост, която се крие във великия, Божествения живот. При изучаване на религиозния живот човек трябва да бъде свободен, за да не дойде до еднообразие в нещата. Някой път хората страдат от еднообразие, а някой път от немарливост. Например, като четохте Библията през тази година, бяхте ли винаги точни при четенето? Имахте ли всяка сутрин определено време за четене? Пък и при изпълнение на наряда не бяхте точни. Някой път си казвахте: „Ще отложим четенето на наряда за утре." Вие постоянно отлагате. Защо? Имате ли важни причини? – Нямате. Действително, аз намирам, че прочитането на Библията за една година – това е грамаден материал. Да се прочетат още и четири серии беседи – това става вече много. Това е работа за 10 години.

Главният обект в Библията е животът на проявения Бог в света, или проявлението на Христос. Животът на всички пророци, апостоли – това е все изявяване на Божествения живот в тях. Централното лице в Библията обаче е Христос. Да се разбере животът на Христос в най-широк смисъл – за това се изисква един възвишен ум. Защото според степента на нашето съзнание е и схващането ни за Бога. Ние можем да схванем Бога като съдия по отношение на нашата престъпност, а можем да Го схванем и като Любов по отношение на нашата слабост – както майката постъпва с любов по отношение на детето си. Каква е майчината любов? – Майчината любов се изразява в изхранване на детето. Тогава как ще схванете любовта на учителя към ученика? Или пък как ще представите любовта на приятел към приятеля си? Сега всички вие не се интересувате от едни и същи неща. Например от това, от което майката се интересува, дъщерята не се интересува. По същия начин всички вие не можете да се интересувате еднакво от

разните космически течения в Природата, но все така необходимо за всички ви е да мислите по малко върху тях. Вие сте свързани с тези течения и трябва да ги проучвате. Всеки човек, като стане сутрин, най-напред трябва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просветление в неговата глава. След това да се помоли да дойде благословение за сърцето му, и най-после да се помоли да се улесни работата през деня във физическия му живот. Трябва да се молите, за да може Бог да се прояви в трите свята: в умствения, в сърдечния и във физическия. Във физическо отношение човек не трябва да има пълно тяло, а здраво. Мускулите му да са стегнати, костите – здрави, та като ходи, да ви е приятно да го гледате. Когато човек е здрав, походката му е особена. Забелязали ли сте как някой път ходите пъргаво, живо, като че хвърчите, а някой път сте тромави, клатите се насам-натам, мускулите ви заболяват, гърбът ви боли, слабините ви болят, и вечерно време, като се върнете у дома, измивате си краката и казвате: „Разболях се от ходене!" Всички ученици от Новото учение трябва да бъдат по възможност здрави и силни. Не подразбирам, че трябва да бъдете пехливани, да се борите, но всеки трябва да бъде силен, здрав.

Кажете ми сега: какъв метод прилагате, когато сте разтревожени, когато изгубвате вашето равноверие? Как възстановявате равновесието си? Ще кажете: „Човек трябва да се моли!" – Да, право е, човек трябва да се моли, но представете си, че не може да се моли. Кой е естественият, верният метод, който прилагате тогава? Допуснете, че имате възпаление на ръката. Как ще я излекувате? Какъв метод ще употребите? Какво употребявате при възпаление? Компрес ли слагате? Когато пък имате болки в корема, как се лекувате?

Отговор: *С гореща вода, с пост, с чай.*

Стомашната болка може да се яви от чисто органически причини, от храна, от простуда, а някой път може да се яви от натрупване на излишни енергии в стомаха. По същия начин, когато се занимавате с духовни работи, когато изучавате Божествените пътища – и в този случай става натрупване на излишни енергии и се раждат известни опасни състояния. И ако вие не знаете как да се лекувате, ще се намерите в ужасно положение. Например духовният човек става прекомерно чувствителен, всичко го засяга. Неговият етерен двойник се удължава повече навън, астралното му тяло се разширява и той започва да се оплаква, че не може да търпи влиянието на хората. Вие трябва да разбирате закона как да се прибирате в себе си. Като научите закона, няма да пускате двойника си да излиза навън. Там, където влиянията са хармонични, ще се разширявате, колкото искате, но щом дойдете при неблагоприятни условия на живота, ще се прибирате.

После, друго опасно състояние, до което сега сте достигнали, е това, че сте станали крайни индивидуалисти. Мнозина от вас се оплакват, че няма връзка помежду им. Някой например споделя с един свой приятел положението си, казва му: „Пари нямам, затруднен съм материално.“ Той му отговаря: „Нищо, Господ ще уреди тази работа!“ – и си отминава. Не се интересува от него. Всеки мисли само за себе си, а за другите оставя Господ да се грижи. И най-после първият се обезсърчава и казва: „Никой не се интересува от моя живот.“ Друг някой казва: „Коремът ме боли.“ И на него отговарят: „Господ да ти помогне!“ Как трябва да влезем в положението на този, който се оплаква? Вземете например – за 4-5 дни тук направихме цяла къща. Ами ако работим стотина дни, колко къщи можем да направим? Ето защо казвам: ако някой се нуждае от къща, а няма никаква възможност за това, ние можем да му я съградим. Някои от

приятелите искат да направят добро, а не знаят какво добро трябва да направят. Ето един случай. Нека десетина зидари се заемат да направят една къща на някои от своите бедни приятели. Тогава какво ще излезе? – На този ще направят една къща, на онзи ще направят една къща, и по този начин ще им помогнат. Ето, има много софиянци без къщи. Някои от тях имат места за къщи, но нямат средства за строежа на къщите си.

Разбира се, това са странични въпроси, но които и съвременното общество разрешава. И в Англия, и в Америка – навсякъде разрешават същите въпроси. Всички хора се интересуват от това: как да си построят дом, да се подслонят. Но при условията, в които живеят днес, за всички я няма тази възможност. В някоя бъдеща култура за всички хора ще има условия и възможности, но сега за такава възможност не може да се говори. Дори ако всички духовни общества са благоразумни и пожелаят да разрешат този въпрос, пак не може. Това е един важен социален въпрос, който ние тук няма да разрешим. За вас е важно да има в София поне една къща с 10, 15, 20 легла, та като дойдат братя или сестри от провинцията, да има къде да се настанят. Ние можем да построим един такъв дом. Колко ще ни коства? Това е един многостранен въпрос наистина и аз казвам: на човека, който е пратен на Земята, бъдещето му е точно определено. Онези възвишени Същества, които са завършили своята еволюция, са предвидили кой какво трябва да свърши на Земята. Определено е бъдещето на всеки човек. Ако всеки върви по своя определен път, ще изпълни Божията воля и пътят му ще се отвори.

Вие се натъквате на известни спънки, които са вън от Божествения план. Те ви отвличат, но вие трябва да знаете, че това, което е от Бога, е благословение за вас. Вие обаче, като не разбирате това, натъквате се на ред трудности, които не крият нищо Божествено

в себе си. Тези трудности не са определени за вас. Да кажем, че Невидимият свят ми е определил да имам къща с две стаи и кухня, но аз не се съгласявам с този план, преустройвам го по своему и вдигам една къща от три етажа. Защо? – Искам да си подобря живота. Какво правя тогава? – Слагам няколко души квартиранти в къщата си, но Провидението нарежда така, че ми праща такива квартиранти, които не могат да плащат наема си и ми създават тревоги. Постига ли се сега планът, предвиден от мене? – Ни най-малко не се постига. Нещо повече: между мен и квартирантите възникват постоянно спорове. Ако аз, за да получа наема си, трябва да ги дам под съд и постоянно да се карам с тях, питам: каква полза имам от тази къща? Ако живея с тези хора приятелски, по любов, разбирам да имам такива квартиранти. И ако внасят наема си един месец по-рано, и аз ще съм благодарен, и те. Но да не донасят наема навреме, а само да викаме и да се караме – аз не разбирам какво благо може да ми донесе тази къща.

Друго положение, до което сте достигнали, е това, че у вас се заражда един критически ум. Човек, като влезе в Духовния свят и добие известна светлина, започва да обръща прекомерно внимание на окръжаващите го хора и по този начин започва да се спъва в грешките на хората. Имайте предвид следното нещо: грешките на хората не са създадени сега. Причините на грешките са отдавна създадени, в друго някое съществуване, а сега идват последствията от тези грешки. От последствията, които виждате, ще се изправят причините на тези грешки. Ние днес ги виждаме, но те не са създадени сега. Това не значи, че трябва да бъдем индиферентни към грешките, но да се поучаваме от тях. Грешките на другите хора – това е тор за духовния човек. Той може много добре да се огледа в тях и да се поправи. Следил съм това и намирам, че този закон е много верен.

Щом съдиш някого за нещо, непременно това ще ти дойде до главата. Турците казват: „Не се смей на съседа си, защото същото ще дойде и до твоята глава.“

Сега ние сме се събрали тук да служим на Бога. И трябва да гледаме на нещата така, както Бог гледа. Аз ви привеждам тези примери, защото всички трябва да се стремите да не смущавате Божественото съзнание. Бог е същество толкова благо, че малките работи не Го смущават, но ние трябва да бъдем внимателни, свято да пазим Неговото спокойствие. Като идем при Него, не трябва да плачем, трябва да се усмихнем само и Той, като ни погледне, ще разбере от какво имаме нужда. Той само ще ни погледне и ще ни даде, каквото искаме, но ще искаме разумни неща. Какво изразяват сълзите? Сълзите на духовния човек са пълни всякога с благодарност, а сълзите на светския човек са пълни със скръб; когато плаче той, чувства се унижен. Сега, като говоря за разумни и неразумни неща, ще ви кажа кои неща наричам разумни и кои – неразумни. Представи си, че ти вървиш по пътя и срещаш някъде в полето един хубав кон, който си пасе. Ти си казваш: „Хубав е този кон, може да се язди.“ Той си пасе спокойно, но ти изваждаш торба със сено и започваш да го залъгваш, привличаш вниманието му. Той идва при тебе и ти веднага му слагаш юлар, качваш се на гърба му – и хайде галоп! Питам: това, което си извършил, разумно ли е? Аз бих го считал за разумно само в този случай, ако конят те стигне и сам ти каже: „Братко, виждам, че си уморен, качи се на гърба ми, и аз отивам нататък – на разстояние 4-5 км оттук имам една работа. Затова мога да те понося дотам и после ще слезеш от гърба ми.“ Това е пак един символ – преведете го. Често вие постъпвате така с някой ваш брат. Впрегнете го като кон, изисквате от него и казвате: „Ти трябва да направиш това! Нямаш ли страх от Бога?“ И ред други доказателства му привеждате. Казвате му:

„Нали си в това Учение, нали си наш брат, ти трябва да ми услужиш! Ако сега не ми помогнеш, кога друг път ще ми помогнеш?“ Питам: това свобода ли е? Ако той почне да ме убеждава така, значи и той, и аз сме светски хора. Това, което той ми нарежда, за да му услужа, аз сам трябва да го разбирам. Преди той да ми заговори за своите нужди, аз трябва да схващам от какво се нуждае и да зная мога ли да му помогна. Към това трябва да се стремите всички. Само така ще се зароди красивото в живота. Взаимна помощ е нужна. Трябва да си помагате! После, в Божествения план е предвидено всеки да разбира, да знае къде трябва да помага и къде трябва да гледа как другите помагат. Някъде ние ще помагаме, а някъде ще гледаме как може да се помага.

От ваше гледище в какво се състои приложението на Новото учение? Казвате: „Да бъдем добри!“ – Хубаво, кое е второто положение? Какъв трябва да бъде човек, след като е добър вече? – Доброто, което има, трябва да знае как да го употребява не само за себе си, но и за окръжаващите. Допуснете, че вие идвате при мен и ми разправяте едно свое състояние, разкривате ми интимния си живот. Ако, след като ми разправите всичко, аз не мога да вляза в положението ви, не разбера живота ви, а си кажа: „Виж какви слабости имал този човек, за какъв го мислех аз, пък той бил съвсем друг!“ – мислите ли, че това е влизане в положението на един човек? Имаше ли смисъл той да ми се разкрива? Всички хора на Земята са служители на Невидимия свят – на духовете в този свят. Няма човек на Земята, който да не е впрегнат. Имате известно желание, една мисъл – впрегнат сте. И след като извършите действието, вие се усещате ограничени. В малко случаи вие чувствате красотата на Божествените мисли.

И така, не се страхувайте! Знайте, че Бог се проявява именно във вътрешната страна на живота. Той владее над всички мисли. Като знаем, че Бог царува над всичко в света и внася хармония в живота, ние ще пазим Божественото. Във всяка мисъл има една Божествена черта. Като бутнеш Божественото в нея, веднага тази мисъл ще се усмихне и ще ти бъде полезна. Например някои от вас имат хазяи. От френологическо гледище вашият хазяин по естество е човек, у когото алчността към парите е толкова развита, че той мисли само за пари. Ти отиваш в неговата къща, вземаш един етаж под наем. Той ти иска 5-6000 лева месечен наем. Ти не можеш да платиш толкова и си казваш: „Дано Господ смекчи малко сърцето му, да свали той нещо от наема!“ Но едно нещо се забелязва: колкото у теб се зарежда желание да ти вземат по-малко наем, толкова повече твоят хазяин не отстъпва. Смешно положение! Как ще се справиш тогава? Ако аз бих бил при такъв хазяин, ето как бих се справил. Аз разглеждам въпроса от практическо гледище, в каквото положение сте вие, не от мое гледище. Аз имам едно изкуство: лекар съм, мога да лекувам, но още не съм признат от никого. Започвам да се моля на Бога да ми даде възможност да се проявя. И наистина, не се минава много време, дъщерята на моя хазяин заболява. Отивам при хазяина си и му казвам: „Дъщеря ти е смъртно болна, при това, както виждаш, никой лекар не може да ѝ помогне. Съгласен ли си да ми отстъпиш от наема, да ти плащам 1000 лева месечно за една година, срещу което ще излекувам дъщеря ти?“ Той се съгласява. Направяме контракт за една година и въпросът се разрешава. Той устоява и аз устоявам – излекувам дъщеря му. Едва минава година, хазяинът пак повишава наема, иска 6-7000 лева месечно. Отново се виждам в чудо. Пак се обръщам към Бога, моля Го да ме извади от това затруднение. Не се минава дълго време, синът заболява. Хазяинът ме повиква да го

лекувам. Аз се съгласявам, но с условие да намали наема на 1000 лева месечно. Той пак отстъпва. Излекувам сина му. Живея с този наем една година, но след този срок хазяинът пак го повишава. За нарушение на контракта сега жената на хазяина заболява. Аз и нея излекувам. На четвъртата година и той сам заболява. Най-после аз засягам неговото суеверие, казвам му: „Видиш ли, колкото пъти се опита да ми повишиш наема, все ще се разболее някой от дома ти. Първата година се разболя дъщеря ти. Помолих те да ми намалиш наема. Ти го намали, аз взех да я лекувам и тя оздравя. Втората година заболя синът ти. И него излекувах. Третата година се разболя жена ти и най-после ти сам заболя. Както виждаш, законът работи.“ Хазяинът започва да мисли и си казва: „Значи, ако река да повиша наема, пак ще се разболее някой от дома ми.“ Аз му казвам: „Ето какво, ще дойдем до едно средно число. Ти ще отстъпиш от това, което си определил, аз пък ще повиша с още 1000 лева месечно – и двете страни да останем доволни, без да заболява някой. Практически ще уредим въпроса.“ Следователно, когато се зароди едно алчно чувство в човека, то може да се излекува с някакъв контраст. Така действа и самата Природа. Тя винаги лекува с контрасти. Ето защо Бог постоянно изпраща силни контрасти в живота ни. Страданията, които идват, не са за нищо друго, освен за да ни заставят да се откажем от някои наши незаконни желания, т.е. не да се откажем напълно от тях, но да ги трансформираме в законни, нормални желания.

И така, тази вътрешна връзка с Бога трябва да се създаде. У българина тази връзка е много слаба. Една от задачите на учениците от Всемирното Бяло Братство е да повдигнат у българите религиозното чувство – не само по форма, но коренно. Нас не ни интересува външната форма, но трябва да се произведе един

вътрешен преврат – най-напред в нас, а после и вън от нас. И тогава това духовно течение ще потече в целия български народ и ще стане едно общо повдигане на народа. Първото нещо е да направим едно скачване, една вътрешна връзка между Божествения свят и човешката душа. Тази връзка още не е заякнала у всички ви. Вземете например колко лесно се разколебава вярата ви! Някой път казвате: „Дали има Господ, или няма Господ“ – съмнявате се. Това показва доколко връзката ви е слаба. Най-красивото обаче е да живеем в Бога. Той ще ни даде един вътрешен импулс за всичко. Като живее човек в Бога, всичко може да върши, всичко се одухотворява. Та казвам: псалмопевецът, който е писал „хвалете името на Бога“, е разбирал това нещо.

Сега обстановката, при която се намираме – Слънцето, което грее така силно отгоре ни – върху някои от вас въздейства добре, но върху някои от вас не се отразява добре, отвлича вашето внимание, докарва ви сън. Ето защо необходимо е да се промени мястото, да се отиде някъде между боровете. Значи като се промени мястото, променя се и състоянието на човека.

Упражнение: Поставете ръцете си пред устата, като за молитва. Успокойте се, заемете положение, като че нищо не ви занимава. Духайте тихо в ръцете си, както когато искате да хванете това, което ще излезе из устата ви (3 пъти).

Какво почувствахте в дадения момент? Зимно време, като ви изстинат ръцете, какво правите? – Духате ги, за да се стоплят. Това не е нещо произволно. С това духане вие урегулирате вашите магнетически течения и топлината се връща в ръцете ви. Някой път вие сте неразположени духом или пък ви е студено, треперите от студ. Какво правите в този случай? – Наклаждате огън и започвате да духате. Като се запали огънят, вниманието ви се привлича от него и

вие започвате да се радвате. И колкото повече огънят се разпалва, толкова надеждата ви се повдига и неприятното разположение изчезва. Ето защо, когато човек духа в ръцете си, по същия закон урегулира до известна степен теченията в организма си. Той не може да поправи всичко, но все пак донякъде поне урегулира своите физически течения. Например, като направите една грешка, вие се разтревожвате, изстивате. Какво трябва да направите? – Направете това упражнение! Две сестри се скарват. Кажете си една на друга: „Сестра, ела да направим това упражнение!“ Разбира се, това е един много естествен метод, който всякога можете да използвате. Ръцете – това са едно динамо, това са двата тока на една батерия, и от вас зависи как ще ги поставите, за да урегулирате теченията си. Ако държите ръцете си неправилно, отпуснато, вие всякога ще бъдете слаби. Пък ако искате да бъдете във връзка с разумните сили в Природата, стегнете хубаво ръцете си. Но друго нещо има: сухите хора имат обикновено много стегнати ръце. Ще бъдете в едно средно положение. Ако искаш да бъдеш във връзка с едно земно течение, ще обтегнеш ръцете си, краката си, мускулите на цялото си тяло само за няколко секунди, и веднага ще урегулираш теченията в себе си. Вие трябва да правите упражнения. Например тези упражнения може да правите сутрин, за да привличате жизнените токове от Слънцето към Земята.

Сега мнозина от нашите приятели: и от младите, и от старите, постоянно боледуват. Краката ги болят, коремът ги боли – и ред други болести. Как се лекуват? – Пият топла вода, слагат квас, вземат очистително, но всичко това са само палиативни средства. Квасът е една палиативна мярка, млечният компрес – също. Това са добри методи, но временни. Трябва да знаете, че ако искате да бъдете здрави, сърцето ви, умът ви, трябва да се отправят към Бога, към

Слънцето, към цялото мироздание – да не се отчайвате. Оттам ще дойде помощта ви. Тя може да дойде изведнъж, а може да се мине и ден, два, три и повече, но вие не се обезсърчавайте. И тогава ще почувствате една обнова в душата си.

Сега аз не искам да ви давам примери от това, което става между вас – не е хубаво, не действа добре, но казвам: този закон е верен по отношение на здравето. Но непременно вие трябва да имате жива вяра в себе си. Ето какво ще искам от всички приятели тази година. Тези от приятелите, които боледуват от нещо през годината, ще направят един опит. Който от вас се разболее, няма да иска аз да го лекувам, но ще каже: „Внасям толкова лева за лекуването си." Иначе вие ще дадете тези пари на лекари, които ще ви направят някаква операция и пак няма да ви излекуват. Ще имаме една каса за болни. Ще направим опит за една година само, но с условие да бъдете здрави. Който се разболее, ще каже: „Аз слагам толкова пари в тази каса!" – И ще ги сложи, а не само на думи. Ако оздравее, парите ще останат в касата, ако не оздравее, ще му ги върнем назад. Казвам: ще бъдете здрави! Този фонд ще наречем „фонд жертва". Тези пари трябва да се дадат. Болестите идват, защото не се правят никакви жертви. Ще имаме една специална каса, една кутия за тези пари. Като се разболееш, ще сложиш болестта в кутията вътре. Парите, сложени вътре в кутията, представляват болестта. Досега толкова писма се пращаха в провинцията как да се правят компресите, как да се лекува някоя болест, но ето, сега ви давам най-лесния начин. При това от парите на болните ще направим нещо особено. За ядене няма да ги употребим, къщи няма да правим от тях, но ще ги употребим за други цели. Да вземеш пари от болен човек и къща да правиш от тях, не върви. Тях може да употребим за издаване на книги, списания или за каквото и да е друго нещо, което не засяга отблизо човешкия

живот. Това ще бъде само един опит, който трябва да се изпълни доброволно от вас, а не по принуждение. Ние искаме да видим колко пари можем да съберем от болните. На онзи, когото е хванала някоя болест и не го пуска, казвам: той трябва да пусне нещо в кутията и болестта ще си излезе от него.

Тази година няма да ви се даде наряд, както е било през другите години, но в началото на всеки месец ще се изпращат с писма до всички приятели четивата и размишленията за месеца. Трябва да се ангажират най-малко трима души, които да пращат тези писма до всички градове, където има наши приятели. Отсега нататък вашият ум и вашето сърце трябва да работят повече. Нарежданията, които ще ви се изпращат за всеки месец, няма да се отнасят за всеки ден, но само за четири седмици, т.е. ще ви се даде работа върху какво да размишлявате само за четири дни в месеца. Работата ви ще бъде по възможност по-малко, за да бъдете свободни. И ще видим следващата година какъв ще бъде резултатът. Сутрин като станете, ще се молите за каквото искате и както искате. Ще бъдете свободни – всичко да става по свобода на духа. Най-напред, като станете сутрин, ще размишлявате, защото правилното е, като се събуди човек, да бъде в едно вътрешно съзерцание. За да има обща връзка помежду ви, ще ви се дадат специални теми за размишление. Защото, като проверявах, забелязах, че за мнозина възникнаха много големи сътресения, много големи противоречия. Защо? Много приятели поемат ангажименти, които не могат да изпълнят. То не е, защото имат някакво лошо желание, но като не разбират закона, произвеждат противоположни вълни, които пораждат едно общо объркване. За по-големи резултати вие ще се разпределите по закона на свободата на групи, на кръгове. Онези от вас, които постоянстват във всяка работа, ще образуват един вътрешен кръг, после втори, трети, четвърти, пети, шести и т.н., но

ще гледате всеки да попадне в такъв кръг, в който може успешно да изпълни поетия ангажимент. Всеки да влезе в този кръг, където си съответства с другите, т.е. да попадне в границите на тези братя и сестри, с които си хармонира. Не предприемайте неща, които не можете да изпълните. Ще работите по дух, а не по буквата на нещата.

Като ставам сутрин, отварям радиотелеграфа си и чувствам вашето разположение, проверявам мислите ви, изпитвам какво е вашето състояние: „Не ми се става от леглото, глава ме боли, неразположен съм." Казвам си: „Защо ще се моля сега? Толкова време съм се молил! Защо да чета сега Библията?" – Ред такива и подобни мисли и чувства минават покрай мене. Откъде идват те? – От Стара Загора, от Нова Загора, от София – от всички краища на България. Имам написан цял каталог от такива мисли. Това вие не го разбирате, но аз виждам как стои тази работа в съзнанието ви. Наистина, трудно е да се служи на Бога, трудно е, когато човек дойде до положение да решава сериозни задачи. Затова казвам, че това е една работа, за която се изискват големи усилия. После, като се подвизаваме колективно, има и друга една опасност, а именно: общите добродетели можем да възприемем лесно, но и недъзите можем да си предадем лесно. Имам много такива примери. Ще ви кажа един от тях. Във Варненско някъде мъжът на една жена се разболява. Жена му казва: „Какво си станал такъв хилав, защо не се стегнеш?" Той ѝ казва: „Какво да правя, не мога." Тя му се смее. Обаче в скоро време неговото състояние се предава на жената. Мъжът оздравява, но жена му се разболява от същата болест. Тогава той ѝ казва: „Ти защо си сега такава хилава?" Та когато един оздравее, болестта ще дойде у другиго. Болезненото състояние у хората е като едно течение, което ходи, обикаля, постоянно циркулира между тях. То тръгва например от София, отива в Стара Загора, после в Нова Загора и т.н., докато

обиколи цяла България, и после пак се връща назад. Не е лесно да изпъдиш болестта. Казва Христос: „Този род не излиза, освен с пост и молитва.“ Пост и молитва – това е законът на жертвата. Човек трябва да жертва, но при това да бъде свързан с Бога, да живее в хармония с Него! Щом пожертваш всичко, това болезнено състояние веднага ще мине. Но вие не трябва да мислите, че сте свободни. Докато не се изправите напълно, все ще боледувате. Болестите са едно благословение, те са средство за урегулиране на силите в човешкия организъм. Те действат смекчително върху човешкия характер. Когато обаче дойдем до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнат.

За размишление през деня: „*Любов безгранична, в която Бог живее.*“

Мислете за тази Любов, за да се роди нещо ново от нея. Ще размишлявате върху 5-и стих, 2-ра глава от Второ послание към коринтяните: „Ако ли ме е някой оскърбил, не е оскърбил мене, но всички ви отчасти; да не отеготя повече.“

Казва се на едно място в Писанието: „Защото, както се преумножават в нас страданията Христови, така чрез Христос се преумножават и утешенията в нас.“ Любовта е, която утешава. Щом намерим Любовта, щом намерим Бога, ние веднага се утешаваме, защото има вече Един, на Когото се уповаваме, Който ни и утешава. Защо са страданията Христови? – Защото Христос иска да повдигне падналите души. Като влезе Той във връзка с тези души, ние чувстваме техните страдания. Затова именно и ние страдаме. Това е от една страна, а от друга страна, Христос като помага на падналите души, ние пък изпитваме страданията на Христос.

„Така чрез Христос се преумножава и утешението наше.“

Беседа, държана на 23 август, неделя, 16:00 ч. сл. об., София

РАЖДАНЕТО НА СВОБОДАТА

За размишление през деня: „*Във вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.*“

Значи в нас трябва да се зароди желание и ние да живеем там, където Бог живее. Бог живее във вечната Свобода и оттам постоянно изпраща Своето благословение за повдигането на всички същества. В този смисъл Бог нищо не върши за Себе Си. Щом човек рече да върши нещо за себе си, той се ограничава. Следователно Бог, като работи за Себе Си, ограничава света, а Той сам е свободен. Когато човек иска да работи за себе си, трябва да работи за другите. Когато пък иска да се ограничи, другите трябва да работят за него. Когато другите работят за тебе, ти не си свободен. Вземете малкото дете, за което майката се грижи и работи: вземе го, повие го в пелените, грижи се за него. Тя казва: „Малко е това дете, нищо още не разбира.“ Повие го в пелените, вържe му ръцете и краката – дисциплинирано е то, като войник. Един ден, когато детето стане свободно, започва да работи за майка си. То ходи, копае, носи грозде, круши от лозето – помага ѝ. Тогава майката не го увива вече с пелени, не го връзва с повой.

Сега, като отнесете същия закон по отношение към вас, ще разберете какво значи да добиете свобода. Когато искаме другите да работят за нас, тогава ще почувстваме какво нещо е ограничението. Някой казва: „Аз станах роб на хората.“ – Да, щом караш хората да работят за тебе, ти сам се ограничаваш. Когато носят на ръце едно дете, пренасят го от едно място на друго, то е ограничено, не се движи със своите крака. Онзи вол, който оре през целия ден на нивата, не се движи доброволно – господарят му е с остен подир него. Значи волът,

ще не ще, движи се, не е свободен. В този случай никой не работи за него, но и той сам не работи за себе си. Да оставим тези примери настрана, но трябва да знаете, че свободата се придобива само когато работим за Господа. Когато Бог работи за нас, ние сме в едно естествено ограничение. Когато Бог работи, ние се учим. Когато работим за Бога, ние сме свободни. Тогава Той ни слуша, а щом ни слуша, ние се чувстваме свободни. Казвате: „Ако работя за Господа, кога ще работя за себе си? Ако работя за ближните си, кога ще работя за себе си?“ – Работата за ближния и работата за Бога е един и същ закон, който се изразява в две направления.

И така, свободата се придобива само тогава, когато човек работи за Бога и за своите ближни. Когато човек работи за себе си, това е предговор към свободата. То е първата стъпка към свобода – тя е най-тесният кръг на свободата. Когато започнете да работите за ближните си, този кръг става по-широк. Когато пък работите за Бога, вие влизате вече във великия кръг, в който се намират всички възможности, чрез които човешката душа може да се прояви. Следователно, когато говорим, че трябва да се самоотречем, ние подразбираме, че трябва да работим за Бога. Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата душа, до живота на нашия дух, ще се реализират. Това е човекът! Работите ли така, за в бъдеще вие ще дойдете до положението на един светещ ангел и ако ви сложат на няколко билиона километра разстояние от Земята, ще се виждате с телескоп, ще светите като слънце. Това е индивидуалност! А сега, като ви сложат на един километър разстояние от себе си, никаква светлина не излиза от вас. Мислите ли, че сте някакво величие? Какво можем да бъдем ние, само Господ знае. Има същества, които даже и не подозират, че вие се събирате тук на събор. Господ знае всичко,

което става в света, от всичко се интересува. И като се събираме тук, това става по причина на Божията интелигентност, на Божията Мъдрост. Той ни подкрепя. Нали ще се учите? Нали искате да бъдете свободни? Как ще придобиете свободата си?

Ще ви прочета 6-а глава от Исайя.

Исайя е един от най-видните пророци на израилския народ, човек с просветен ум, на когото очите са били отворени. Той е живял приблизително 3000 години преди Христос. Вие, съвременните хора, които живеете вече 3000 години след Исайя, нямате неговата опитност. Кой от вас е видял това, което Исайя е видял? Той е видял всичко това само за назидание на тези, които ще четат след него. Не всеки обаче може да вижда. Сегашните ясновидци виждат само малки светли звездички, които блещукат в пространството. Някой път виждат насън, че яздят на кон или че са в някоя лодка в морето, или че мечка ги гони, или че хвърчат, или че се крият в някоя къща – бягат от една стая в друга, или че се намират в някой храм, и като станат сутринта, казват: „Видях нещо особено!" Това са обикновени работи. Кой не вижда такива неща насън? Под думата сън ние разбираме всички ония състояния в живота, между които няма тясна връзка, които са разхвърляни. Те приличат на това, когато пътуваш през някои места, където теренът е така разхвърлян, че не знаеш откъде да минеш. Ученият човек, като минава покрай тези пластове, проучва ги и вижда какви са били те преди милиони години. Той знае кои са били причините да се разчупят тези пластове толкова много. Ученият е ясновидец. Той обикаля, изучава, прави своите заключения и после обяснява. За да станат учени съвременните хора, много време им трябва. Например ученият геолог мисли цели 20-30 години върху някой въпрос, докато най-после, след 30-годишна усилена работа, в него се явява едно малко прозрение. Той започва да

вижда в миналото, разбира как е станала тази работа и започва да пише книги.

Та и вие, като окултни ученици, не мислете, че е лесно да станете учени хора. Не мислете, че за една, две или три години ще научите много нещо. Не, трябва ви най-малко 30-годишен усилен труд, за да напишете една малка книжка. Може да напишете много книги, както някои са писали по 40-50, някои дори по 80 тома, но това са обикновени романисти, чиито книги се забравят лесно. В сравнение с тези хора вие може да напишете само една малка книжка, но тази книга да ви следва. Има книги, които, след като отидете в другия свят, не ви следват, но има и такива, които ви следват. Те остават и след вас и вие ще се връщате да ги четете, да ги проверявате. Като видите, че някой човек чете вашата книга, ще се спрете при него да му обяснявате. Ще му кажете: „На еди-кое си място има една грешка. Там авторът друго нещо иска да каже." Ще започнеш да му обясняваш. Ще кажеш: „Така трябва да разбираш." Някой път четеш Исайя, но не го разбираш. Той дойде и започне да ти обяснява. Ти казваш: „Дойде един дух при мене, обясни ми някои неща." Кой е този дух? – Исайя. Днес Исайя не е на Небето, но по цели дни ходи из християнския свят. Той постоянно обикаля от църква в църква, от вярващ на вярващ, и като се върне, гледа доколко хората са го разбрали. После започва отново. На ден той посещава около 10, 20, 100 хиляди души. Питам: ако Господ ви постави на такава работа, как ще я свършите? Вие сега мислите, че като отидете на оня свят, ангелите ще ви посрещнат с финикови вейки, ще ви облекат с бели дрехи, ще ви сложат венци на главата, ще увековечат името ви и ще кажат: „Този идва от Земята, той е ученик от Окултната школа в България." Възможно е, може да ви посрещнат така, но може и да не ви посрещнат. Как ще ви посрещнат, това е тяхна работа. Може така

да ви посрещнат, да ви дадат такъв великолепен прием, какъвто никога в живота си не сте сънували, но може да ви дадат и такъв прием, че да го помните за вечни времена – да ви върнат назад. И едното, и другото е възможно. Какво може да стане, не знаем. Като говоря за възможности, това не се отнася до живота на душата, а до личния живот на човека, до сегашното съществуване.

Като говорим за човека, ние подразбираме всичките му съществувания, откак е излязъл от Бога. Ние подразбираме целокупния човек: това, което е бил, това, което е, и това, което ще бъде. Досега вие сте завършили само една трета от целия си живот. Това е вашето минало, което е било – и хубаво, и лошо. Това, което е сега, всеки ден го живеете. То съставлява втората трета от живота ви. И най-после това, което ще бъде, то е неизвестно за вас, то е и най-важното. То е последната трета от живота ви. Затова ще концентрирате всичката своя деятелност към това, което трябва да бъде. Какво трябва да бъде? – Това, че вие трябва да бъдете свободни като души. И като намерите тази свобода, ще почувствате вътре в душата си, в сърцето си и в ума си такъв простор, такава широта, такъв изблик, че ще приличате на един велик извор. Няма да се стеснявате като сега, няма да се ограничавате едни други. Имаш малко любов и решаваш да се проявиш, но изведнъж другарите ти казват: „Какво право имаш да обичаш еди-кого си?“ – Ти още не си обикнал и веднага те ограничават. Някой целуне някого, казва, че го е целунал от обич. Не, не е вярно това. Любовта не дава само една целувка, тя дава живот. Затова онзи, който говори за любов, онзи, който люби, трябва да даде живот. Любовта е един непрекъснат акт на Божественото проявление. Целувката е само поздравление на живота. Да влезем в Бога, да живеем с Него и с Него да работим – това е

Любовта. Ти не можеш да любиш, ако Бог не е с тебе. Ангелите любят, защото са с Бога.

Аз, като вляза между хората, лесно ще опитам всеки, който има Любов в себе си. Ако аз казвам, че обичам някого, а като видя този човек, започвам да се питам дали трябва да го обичам, дали трябва да го целуна, заслужава ли този човек това, или не – това вече не е Любов. Какво ще ми разправяте вие за морала на хората? – Аз зная какъв е моралът на хората, зная каква е тяхната любов. Ако човекът на Любовта те срещне и те целуне, какво може да произведе тази целувка върху тебе? Ако ти си цял покрит със скули, устата ти е крива, очите – също, сърцето ти е наранено, умът ти е изкривен – целувката на Любовта изчиства тялото ти, изправя изкривената ти уста, изкривените ти очи – също, излекува нараненото ти сърце, умът ти поставя на място. Кажете ми сега: тази целувка не е ли благословение? Като те целуне този човек, ти казваш: „Аз благославям този велик момент, в който човекът на Любовта ме срещна и ме целуна." Само един път през живота ти ще те срещне този човек и ще остави в тебе велик идеал. Оттам нататък този човек няма да те срещне. Вие сега мислите, че Любовта се изразява в целувки. Не, тези целувки, които се дават много пъти, са обикновени. От тях нищо не остава. В Небето не правят опити с целувки. В света е позволено да се целуне всеки човек само по един път. Ти ще кажеш: „Тогава какво трябва да правим?" На Земята има един милиард и половина хора – ти ще трябва да ги целунеш всички по един път. Както виждам, едва ще имаш време да ги целунеш по един път през целия си живот. Ако речеш да ги целуваш по два или по три пъти, няма да има време за всички. След като целунеш по веднъж всички хора по лицето на Земята, само тогава ще имаш право да влезеш в Небето. Ангелите тогава ще те посрещнат с венци, с букети и ще

кажат: „Този е един от великите ученици, който като целуна хората, повдигна ги на едно стъпало по-високо.“ Аз зная, че някои от вас са целували едно и също лице по стотина пъти. Някои сестри, като се срещат, постоянно се целуват, като гълъбчета: сутрин се целуват, на обяд се целуват и вечер се целуват. Някои сестри не обичат да ги целуват, казват: „Не искаме любовта ви.“ Прави са тези сестри. Те казват: „Веднъж като ни целунеш, достатъчно е това. Я виж, вън чака друга сестра, дай на нея тази целувка! Тя се нуждае от нея.“

Сега, като ви говоря така, не подразбирайте физическия живот, но подразбирайте Духа, вътрешния смисъл на нещата. Това е важното. Като окултни ученици така трябва да гледате на нещата. Това ще донесе свободата, която търсите, а туй е великото и славното в живота. Ако разглеждате въпроса по този начин, щом дойдете в съприкосновение с всички възвишени братя и се свържете с тях, положението ви на Земята ще се подобри. При мене идват много сестри и братя: едни се оплакват, че страдат от ишиас, други – от зъб, трети – от очи, четвърти – от гръбнак: всички искат да ме срещнат, да им помогна. Ето какво трябва да направя: за всички болни ще определя само един час. Всички ще дойдат при мене наведнъж и аз ще им дам правила. Ще дигна ръката си и всичко ще се свърши. Нямам свободно време да се разправям с всеки едного поотделно. Дойде някоя сестра при мене, оплаква се, че е настинала. Аз няма да я питам къде е седяла, кой прозорец е бил отворен, дали наляво, или надясно от нея, или пък какво е яла. Тя започва да ми разправя какви плодове е яла, къде е седяла, и в това търси причината. Да, всяко нещо има и причина, но мене не ме интересува въпросът от това гледище, понеже работата ми е експедитивна. Тази работа вие ще я свършите. Който от вас иска, нека държи протокол, да пише как е дошла болестта: дали от простуда, дали от храната, или от какво и да е друго,

и да си определи диагнозата. От мое гледище колкото братя и сестри има, ще дойдат при мене изведнъж, ще ги сложа на ситото, ще духна и ще видя колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. Всички, които оздравеят, ще останат на ситото, а болните ще паднат долу. Това ще стане за половин час. После, при второто пресяване ще видим колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. И така, като ги прекарам през десет сита, всички ще оздравеят. Цялата тази работа ще ми отнеме цял ден – от изгряването на Слънцето до залязването. Това е един от Божествените начини. Аз говоря фигуративно, от името на онзи велик Божествен закон, който работи в света. Тази фигура, преведена на обикновен език, изразява следното. Когато отиваш да молиш Бога за нещо, ще кажеш: „Господи, аз Те моля да ми помогнеш в това нещо." Кажеш ли така – ще бъде. Няма защо да говориш на Господа надълго и нашироко. С три думи ще си кажеш искането. Ще кажеш: „Господи, бъди милостив към мене! Аз ще изпълня Твоята воля." Кажеш ли така, каквото искаш, ще ти се даде. Мъдрост ли искаш, сила ли искаш, знание ли искаш – всичко ще имаш.

Изучавали ли сте живота на Исайя? Знаете ли как е придобил той тази дарба? Исайя не е от простосмъртните хора. Той беше една напреднала душа. Казвам: като ученици на Окултната школа вие трябва да вземете поука от характера на Исайя. Когато изучавате характера му, ще разглеждате какви са неговите основни черти. Четете историята му и вижте как е изпълнявал всичко това, което Господ му е казвал. Колко години преди Христос е живял Исайя? – Това ще намерите в библейския речник. Кога е придобил Исайя своето прозрение? Какво е видял той? Писанието казва: „Ела и виж!" Когато говоря за Любовта, аз подразбирам да видиш Господа. Исайя е видял Бога. Да видиш Бога – това е голямо нещо, това е нещо

епохално. Видението на Исайя се отнася до вашата душа. То създава у вас вътрешен стимул за издигане: да работите, да създавате в себе си здрави убеждения. Онзи, който само един път е видял Господа, в неговата душа се отваря голяма дълбочина. Този човек вече е дълбоко замислен, от неговото лице излиза светлина и той започва да твори. Идея има вече този човек! Защото Господ не стои празен. Някои от съвременните хора мислят, че като се занимава човек с Господа и мисли за Него, ще оглупее. Много от религиозните хора оглупяват, но защо? – Религиозните хора оглупяват, понеже мислят по колко кандила и свещи да запалят, с какви дрехи да бъдат облечени – бели или черни; кога трябва да постят – в сряда или петък; с коя ръка трябва да дават милостиня – т.е. религиозните хора са особени, те са хора на формите, на обредите. Но те не са видели Господа! Религиозните хора са непостоянни, те са хора на буквата. Срещнеш един религиозен човек на улицата – види те, поздрави те. Срещнеш го на другия ден – не те поглежда. Някой ден те нагости, на другия ден те нахока, казва: „Ти не си бил така добър, както те мислех – втори път не трябва да влизаш в къщата ми. Аз угощавам само хора, които вярват в Бога, а на другите – лицето не искам да видя.“ Те не разсъждават правилно. Защо търсят праведни, религиозни хора? Ако е да услужите някому – търсете големите грешници, тях угощавайте. И духовните не трябва да търсят праведните хора, а да търсят големите грешници – тях да угощават, на тях да помагат. И когато ги угощават, да не им говорят за грешките, но да им проповядват една положителна наука.

Та още в този живот, колкото години има да живеем на Земята, нам предстои да свършим една важна работа. Аз върша моята работа, както я разбирам – искам и вие да вършите вашата работа. Да вършите вашата работа, значи да служите на Бога. Тогава само ще

бъдете свободни. Тази е важната работа. Да бъдете свободни зависи от това, дали служите на Бога. Когато човек служи и на другите, той е пак свободен. Разбира се, в придобиването на тази свобода има методи, начини, които се употребяват. Придобиването на свободата не е моментален процес, а е едно бавно, постепенно освобождаване. Бог е, който освобождава, но човек трябва дълго време да работи, за да придобие свободата. Като я придобие, трябва дълго време да работи за своето самоусъвършенстване, за да запази тази свобода. И ангелите, които паднаха, имаха свобода, но не знаеха как да я запазят. Като слязоха в материалния свят, те я изгубиха.

Вземете първата буква на думата свобода – буквата С показва един процес. Под думата свобода се разбира излизане от едно състояние на ограничение, т.е. преминаване от една по-гъста материя в по-рядка. Буквата В означава процес, подобен на този, който става с житното зърно. За да бъде зърното свободно, то трябва да разпука своята черупка. Буквата О показва условията, при които житното зърно расте. Буквата Б не означава нищо друго, освен процес на раздвояване, който става с житното зърно. То излиза от почвата, покълва. Тази буква определя посоката, към която се движи житното зърно след поникването си. Буквата Д представлява силите, които действат в триъгълника. Тя показва още и ролята на светлината. Човек, който няма правилни възгледи за свободата, не може да бъде свободен. Всеки от вас не трябва да има само вътрешен импулс към свободата, но трябва да има и правилни схващания за нея – да разбира какво нещо е свободата. Няма същество в света, което не желае и не търси свободата. Направете следния опит. Накладете един голям огън и сложете близо до него един червей. Червеят започва да бяга. Той търси свобода. Значи и в него има съзнание за свобода.

Следователно ние сме поставени в този си живот в известен кръг на неблагоприятни условия като този червей и се превиваме. Аз мога да помогна на този червей, като го повдигна с една сламка и го поставя далече от огъня. Когато ние изпаднем в такива неблагоприятни условия на живота, търсим онези по-напреднали братя, които са завършили своето развитие, защото те могат да ни помогнат. Как? – Като ни видят около този пламък, вземат една малка магическа пръчица, която всякога носят в джоба си, и с нея ни изнасят навън. Оставят ни на земята, далече от огъня, и казват: „Ще вървите в права посока, където няма такъв огън!"

Та всеки от вас трябва да има висок идеал. Свободата не може да се придобие без такъв идеал. Щом имате идеал, ще искате да бъдете свободен. Ще ви приведа едно голямо противоречие от живота, за да видите какво върши идеалът. Имате син или дъщеря, за които казвате: „Моите ангелчета!" Дъщерята е много красива и синът е красив. Каквото каже майката, момиченцето го изпълнява. Майката казва: „Маре, направи това!" Маричка тича, на часа изпълнява всичко, каквото майка ѝ каже. И Спасчо слуша майка си. Бащата и майката се хвалят, казват: „Като нашите деца няма други! Те са просто ангелчета!" Растат тези деца, станат 15-16-годишни, не слушат вече. Маричка започва да мисли за други неща. Като ходила из града, тя открила един идеал и той завладял ума ѝ – за него мисли вече. Майката казва: „Маричке, направи това нещо!" – „Не, няма да го направя!" Седи тази Маричка пред огледалото, прави си тоалета. „Иди за вода, Маричке!" – „Не, заета съм, не искам! Открих си един идеал – искам да видя дали ще ме хареса." Един ден взела голяма книга в ръка, седнала някъде – чете. Идеалът ѝ идва при нея, пита я: „Какво четеш?" – „Чета една свещена книга." – „Ще ми разправиш ли нещо от нея?" Тя му отговаря много нежно, със страхопочитание: „Не мога,

не зная.“ Докато тя счита този човек за свой идеал, нежно, любезно му отговаря, но един ден, като разбере, че той не бил нейният идеал, тя му отговаря троснато, сърдито: „Какво четеш?“ – пита я той. – „Не е твоя работа!“

Сега, понеже мислите, че сте минали тази опитност, преведете този контраст. Не, не само че не сте я минали, но едва сте я започнали. Няма да се простирам в обяснения, но казвам: аз изнасям този факт от вашия живот като един важен психологически момент. Твоята дъщеря с това подчертава, че иска свобода. Тя казва: „Мамо, аз ти благодаря за всички грижи, за всички добри условия, които досега ми даде, но аз търся вече своята свобода. В мен заработи друг закон! В мен заговори друго нещо, аз трябва да слушам себе си.“ Но този, който е дошъл отвън и ѝ говори, не е същият, който ѝ говори отвътре. Тук е заблуждението. Друг ѝ говори отвътре, а не този, когото тя вижда отвън. Външният ѝ идеал носи едно писъмце и казва: „Това писмо е от Баща ти, ще го прочетеш да видиш какво ти пише.“ Тя взема писмото, усмихва се. Ето къде е лъжата. Великият Баща и великата Майка са горе. Там работят те, а говорят вътре в нея, но тя не може да разграничи вътрешния от външния глас и се заблуждава. Тя мисли, че той, като носи писмо от Бащата и Майката, вече ѝ е близък роднина. Завежда го в дома си, обаче в скоро време се оказва, че той не ѝ е близък роднина, че нямат ни помен от роднинство – той не я обича.

Всяко същество, което ви обича, е ваш близък роднина. То е от вашите близки, то ви е брат, сестра, приятел. Такъв е законът. Не може ли да ви обича, не му се сърдете! Ние не можем да проявим в света това, което не съществува в нас. Та казвам: вашите деца не ви слушат, защото проявяват стремеж към свободата. Това става и с вас. Някой път вие променяте вашите възгледи по причина на тези

вътрешни промени, които стават във вас. Вие не можете да гледате при всички случаи еднакво на живота, затова именно трябва да се пазите да не променяте своя идеал. Няма нищо по-страшно и по-разрушително от това – човек да измени своя идеал. Знаете ли какво е положението на човек без идеал? Знаете ли на какво прилича това? За да разберете това нещо, на вас, сестрите, ще приведа следния пример. Представете си, че сте взели под наем една хубава квартира и цял месец я нареждате: постилате килими, закачвате пердета, чистите столове – и тъкмо сте се наредили, идва вашият възлюбен и казва: „Ще се местим от тази къща!" Неприятно ви става, но няма какво да се прави, започвате да събирате всичко отново. Отивате в друга къща. Пак нареждате цял месец. Едва се нареждате, радостни сте, но един ден идва вашият възлюбен и ви казва: „И тук не ми харесва, ще се местим в друга квартира!" Така продължавате цяла година – ходите от къща на къща. Представете си сега какво ще бъде вашето положение! Такова е положението на всеки човек, който мени своя идеал. Хубаво е, като намериш една къща, да живееш в нея най-малко 10 години. Това разбирам донякъде под уреден живот. Онази сила, около която трябва да се групират всички останали сили, не трябва да се мени. Всички вие искате да се проявите, да се реализират вашите мисли и желания. Само този е правилният път, по който донякъде можете да осъществите това, което сега желаете.

Сега ще ви запитам: как ще приложите вие свободата? Понеже днес говорих за свободата и всички я желаете, трябва да приложим тази свобода! Всички имате тази възможност. Какво трябва да направите тази година, за да добиете свободата? Какво трябва да прави свободният човек?

Аз желая днес да направите следното нещо: да се разделите на малки групи, по 10, 20, 30 души, да разисквате върху свободата – да

видим колко неща искате да придобиете. Разисквайте върху закона на свободата, за да намерите начин, по който тя може да се придобие. Вижте кой какви методи, какви мероприятия може да даде за приложение на свободата. Например някои казват: „Да вземем да обработваме някоя нива, да се заемем с издаването на някой вестник или на някоя брошура“, и т.н. Някои сестри пък казват: „Да отворим един дом за сирачета или някоя забавачница за деца, или някое ателие за шиене на дрехи за бедните, или някоя братска гостилница.“ Има още ред такива мероприятия за придобиване на свободата. Казвам: разпределете се на групи и разисквайте върху свободата, да видим до какви практически резултати може да достигнете. Имате на разположение цял ден – до вечерта. Ако не можете някъде да се разберете, стигнете до някое спречкване – спрете, помолете се и после пак разисквайте. Пак се спречкате: помолете се, докато стигнете най-после до някакво разрешение. В случай, че се движите много бързо и се разгорещите, спрете се, налейте малко масло!

Ще дам едно малко упражнение на най-усърдните ученици. Казвам ви обаче да не започвате, ако не се наемете да го свършите. Всеки, който започва едно упражнение, колкото малко и да е то, ако не е в състояние да го завърши, да не започва. Започне ли, трябва да го завърши. Това упражнение се състои в следното: който от вас иска, нека посади в саксия 2-3 стръка домати и да ги полива, да види колко плод може да дадат. Ако се родят повече домати, може да направи една чорба за себе си, или пък ако иска, може да ги консервира, или може да повика някой свой приятел и да ги даде на него, или най-после, може да занесе тези домати на някоя бедна вдовица и да ѝ каже: „Това е от моята градина, дар от Бога.“ Някой от вас пък може да посади в саксия 2-3 стръка бамя и нея да отглежда. Друг може да посади една зелка. Изобщо може да си посадите, каквото пожелаете и

към каквото имате разположение: син патладжан, картофи, пипер, чеснов лук и др. Направете си вие сами избора. С получения плод може да постъпите по един от горните случаи: или сами да си го изядете, или на други да го дадете. Този е опитът, който искам да направите през тази година. Които искат, могат да посадят 2-3 глави зимен чесън, от едрия, и като порасне, да го пазят за лек: за дезинфекция на устата или за друга някоя болест. Чесновият лук има лечебни свойства.

И така, вие сами ще си направите избора – кой каквото иска. Ще се ръководите от онзи вътрешен закон, който работи у всички. Каквото си изберете, по този закон ще се ръководите. Чесънът ще упражни едно влияние, доматите – друго, бамята – трето, и т.н. Този опит няма да ви отнеме много време. Той ще представлява едно развлечение за вас. Като станете сутрин, ще погледнете как расте, как се развива това, което сте посадили. Ще изучавате как расте зелето, как растат доматите, и по този начин ще разрешите по една малка задача в живота си. Преди да сте достигнали някакви резултати, няма да разправяте никому нищо. След като посадите семето или стръковете, всеки от вас ще следи, ще си отбелязва лесно ли растат, срещат ли съпротивления, и т.н. Ако срещат съпротивления, ще си отбелязвате на една книжка след колко дни се е премахнало съпротивлението. Ако сте посадили семе, ще си отбележите кога е поникнало, кога е цъфнало, кога е завързало и кога е узряло.

Сега започнете разискванията си. До обяд имате един час и половина на разположение. Обменяйте мисли за свободата!

Беседа, държана от Учителя на 23 август, Понеделник, 9 ч. с., София

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

Размишление

Преди да прочета стиха, върху който ще ви говоря (Матея, 7:1), ще направя няколко встъпителни бележки. Днес е вторник, а вторник е ден за воюване. Изкуство е да знае човек как да воюва. Понеже вие още не сте силно въоръжени, допуснете поне друг да воюва заради вас. Най-добрият воин – това е Божият Дух, Светият Дух, Който носи всички блага. Приемете Той да воюва заради вас. Хората воюват всякога за свобода. И Божественият Дух, Който идва да работи в света, воюва за свободата на хората, а не за себе си. Затова вие бъдете тил в тази борба.

Сега бъдете свободни! В това, което ще ви кажа, все ще има няколко изречения, които ще се отнасят лично до вас. Всеки да схване това, което е за него. В беседите ми няма да се спирате върху отрицателната страна, а върху положителната страна, върху това, което гради, което създава, което дава сила, мощ и укрепва вярата. Ако въпросът е за отрицателната страна, това нещо го има в света, има го и във вас. Вие сте преситени от тези неща. Бъдете вътрешно свободни, като новородени деца, на които умовете не са заплетени с физически възгледи, с изопачени понятия за живота. Бъдете като малките деца, които отиват на училище да се учат. И действително, днешният ден носи своята красота в себе си.

Та сега ще отворите умовете и сърцата си, ще ги поразширите малко повече, за да влезе колкото може повече светлина. Разширете ги така, както в някой облачен ден отваряте широко прозорците,

вдигате пердетата, за да влезе повече светлина. Аз казвам: хвърлете пердетата, за да влезе колкото може повече светлина!

Ще ви прочета 7-а глава от Евангелието на Матея: „Не съдете, да не бъдете съдени! Защото с каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери“ (ст. 1 и 2).

„Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който проси, приема; който търси, намира, и който хлопа, ще му се отвори“ (ст. 7 и 8). Това са положения. Търсят, хлопат само положителните хора в обикновен смисъл на думата. Всеки, който е роден, той е възкръснал. Някои хора от църквата мислят, че само този е възкръснал, който е излязъл от гроба. Не, това е физическата страна на възкресението. Казано е за Христос, че Той е възкръснал от гроба.

„И така, ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добрини на тези, които искат от Него“ (ст. 11). Имайте предвид, че тази беседа не се отнася до вас. Христос е говорил на едно събрание, на което е имало фарисеи и садукеи, които искали да спорят. Той им казва: „Ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на вашите деца, колко повече Отец ваш небесен!“ Сега вие ще кажете, че всеки, който не изпълнява Волята Божия, е лукав. Но и лукавият знае как да послужи на себе си.

„И тогава ще им обявя: Аз никога не съм ви знаел; махнете се от Мене вие, които създавате беззаконие!“ (ст. 23.) И сега онези, които не разбират закона, ще ви кажат, че един лекар, който вади зъб от устата на един човек и го присажда в устата на друг, не прави чудеса. Как, не прави ли чудеса? – Прави чудеса. Онзи лекар, който поправя носа на един човек, като изважда парче кожа от гърба на друг някой, не прави ли чудо? – И той прави чудо, но парички взема за това чудо. За тази

операция той ще получи около 20-30 000 лева. И след това лекарят ще каже: „Господи, аз поправих носа на този човек.“ Господ ще каже: „Я изпъдете този навън, защото той, като направи носа на един, развали гърба на друг.“ При такива добрини, при които се прави добро на един, а зло на друг, Господ казва: „Изпъдете този човек навън.“ Това обаче не се отнася до онези, които работят безкористно.

„Защото ги учеше, както един, където има власт, а не както книжовниците“ (ст. 29). Тук думата власт не означава, че трябва да владее един човек, но се подразбира човек, който има знания и хвърля светлина на другите, за да разберат нещата по нов начин. Защото ние на кого се чудим? – На силния човек, на човека, който може да вдигне нещо тежко. На такъв човек всички се учудваме и казваме: „Голямо е това чудо!“

Сега ще пристъпим към един прост основен факт в живота. Той е следният. Представете си, че един земеделец заграждa едно място около един декар пространство. В това място се намират целина, разни тревички, разни шубраци, дръвчета, глогове и т.н. Питам: каква ще бъде съдбата на това заградено място? Какво ще стане с него? Мислите ли, че тази трева, тези тръни, тези глогове ще се развият в това заградено място? Какво прави този земеделец? Той впряга плуга си и разорава цялата земя. После взема брадвата, търнокопа и изхвърля навън всички шубраци, глогове и тревички. След това той взема онези железни търмъци, метне тревата върху тях – и хайде навън. Тази трева, като остане навън, изсъхва. Цялата земя вече се превръща на чернило. Често някои от вас казват: „Почерни ми живота!“ Какво означава почерняването? – Ако почернееш, това показва, че си заграден вече, ралото е минало по тебе и настъпва вторият процес – засаждането. Значи почерняване става във физическия живот по отношение на онези блага, които сме имали.

Когато поставиш човека в нови условия, той всякога почернява. Сложете на нивата една гражданка, която никога през живота си не е хващала мотика, чиито ръце са меки, нежни, и вижте най-малко след 1-2 часа копаене какво ще стане с ръцете ѝ. – Тя ще има най-малко десетина пришки. Това не е само с ръцете ѝ, но цяла ще се чувства уморена. Вечерта, преди да си легне, ще маже ръцете си, ще ги превързва. Има ли нещо лошо в това? – Няма. Тази гражданка не може да работи цял час на нивата. Тя трябваше да вземе мотиката и да покопае само 5-10 минути и като се върне у дома си, пак ще каже: „Много време работих!“ Ако пък работи цял час, ще легне на гърба си и цял ден ще лежи. Аз говоря за префинените гражданки. Вземете пък една селянка, която през целия си живот е работила на нивата. Дайте ѝ мотика в ръката: и цял ден да работи, нищо няма да ѝ стане, никаква пришка няма да ѝ се яви.

Второто положение, при което ще се намери този земеделец, е следното: той е приготвил, разорал е земята, изхвърлил е навън цялата трева, всички глогове и шубраци, всички непотребни камъчета, и е превърнал цялата земя в хубав чернозем. Сега вече камъчетата в тази градина започват да се оплакват. Той дойде, започва да очертава лехите, посажда цветя, плодни дръвчета наоколо, и най-после изгражда един нов извор. И няма да се минат 1-2 месеца, ще видите, че в тази градина вече има големи преобразования. Цялата градина добива друг вид. Да, но сега тези малки камъчета започват да се оплакват. Защо? – Този градинар събира всички тези малки камъчета на купове и ги изхвърля навън. Тези камъчета са се индивидуализирали и му казват: „Моля ти се, не ни изхвърляй навън! При тези условия ние ще станем на пръст, ще бъдем полезни.“ Той им казва: „Не, аз нямам нужда от такива камъчета, за градината ми трябва само разработена черна пръст – никакви бодили, никакъв

тросък – всичко това навън!“ Малките камъчета започват да протестират и казват: „Ние нямаме ли право на гражданство?“ – „Имате, но не тук, в градината.“ Той ги слага на шосето да минават колите по тях. Тогава, като минава колата по тях, те се хвалят, казват: „Виждате ли, ние, юнаците, държим колата, тези вътре нищо не струват.“ И наистина, колата, като минава по мека пръст, дрънка ли? – Не дрънка. Значи камъчетата дрънкат, а не колата. Камъчетата продължават по-нататък: „Така, трябва да знаете, че ние сме важните тук.“

Оттук ще направите следното заключение: има хора, които много дрънкат; има хора, които не дрънкат. И едните са на мястото си, и другите са на мястото си. По едните коли минават, а по другите цветя и плодни дървета растат. Тази е разликата. Следователно, ако искаме по-скоро да извървим един прав път, ще минем по камъчетата, защото по някой път е опасно да минаваме през меки места, т.е. през меки хора. Каруцата затъва през меките места и нищо не става. Ето защо, искаш ли по-скоро да минеш, през камъчетата ще минеш, но искаш ли хубаво грозде да ядеш, искаш ли хубаво жито да се роди, искаш ли хубави плодове да ядеш, при този чернозем ще отидеш – при меката пръст. И едните, и другите са за похвала. Лошото е, когато хората не са на мястото си.

Аз считам, че всички, които ме слушате, сте от категорията на меките хора. Като ви говоря за тези камъчета, които стоят отвън и по които коли минават, трябва да ме разберете добре. Господ знае защо ги е поставил вън и вие няма да им се сърдите. През тях ще мине Божествената кола. А това, че много шум се вдига, се дължи на факта, че колата минава по твърди места. Това трябва да подразбирате от стиха: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Това значи: не правете своите заключения преждевременно! Някои правят своите заключения много

прибързано, съдят се сами и казват: „От мене нищо няма да стане, майка ми е такава, баща ми е такъв – от мене човек няма да излезе!“ – Не съди прибързано, не говори глупави работи! Господ не те е пратил на Земята да съдиш, да се произнасяш дали ще станеш човек, или не. Като те е пратил на Земята, Той е определил какво ще станеш, а ти трябва само да учиш. Ако си чернозем, трябва да знаеш, че при тебе ще дойдат водата, житото, всички плодни дървета, всички хубави цветя, и ти ще се разговаряш с тях. Всеки ден те ще ти донасят своите писма и ти ще бъдеш щастлив. Като работиш за тях, те ще ти оставят своите блага. Листата им ще бъдат твоята заплата – те са думите на Живата Природа. Когато листата окапят и започват да гният, те представляват за чернозема една хубава печатна книга.

Сега вие казвате: „Есен идва, листата окапват, изгниват.“ – Да, но техният първоначален вид ще се върне. Сега те ще се скрият в земята, но отново ще се явят. Това изгубване ли е? – Не, наслояване става. Това, което хората наричат наслояване, то е печатане на една велика книга. Хората не разбират тази жива книга на Природата. „Нищо в света не се губи!“ Това, което е изгубено временно, то е напечатано вече в нашето съзнание. След него идва ново нещо. Природата казва: „Чети сега новото писмо!“ Ако вие сте получили сто писма от баща си и след това получите едно ново, кое от тях ще прочетете най-напред: новото писмо ли, или ще извадите старите писма и тях ще започнете да четете едно по едно? Ще оставите ли новото писмо настрана? – Не, ще прочетете последното, най-новото писмо от баща си. От всичките ви писма то е най-важно. Някои разказват какво са говорили пророците преди хиляди години. Много хубави неща са говорили, но това са първите писма на нашия Баща. Това, което Христос е говорил преди 2000 години, това са вторите писма на нашия Баща. Това пък, което Христос сега говори, са сегашните, последните писма на нашия

Баща. Не си правете илюзии! Не е важна само книгата, в която е написано писмото, но важното е духът, съдържанието, вътрешният смисъл на писмото. Това е, което може да остане у вас, това е, което може да разбирате. Не е важно само това, което ви се говори отвън, но важен е дълбокият смисъл, който е вложен в говоренето. За мене и външното е важно, но за вас в дадения случай външното е важно дотолкова, доколкото вие можете да разбирате светлината, която Божественият Дух хвърля във вашите умове и във вашите сърца, за да произведе във вас един вътрешен преврат, да създаде една вътрешна мощ, да ви даде едно ново направление – към Бога. Разбирате ли така нещата, вие вече се трансформирате, вие се преобразявате.

Казва Писанието: „С каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери." Когато човек се съди, две положения го заставят да прави това. Например, когато той казва: „Аз не съм даровит човек, от мене човек няма да стане", той не вярва в това, но по този начин той иска да провери какво ще му кажат другите хора, да разбере какво мислят за него. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери." Като говориш обидно за себе си, ще познаеш кой те обича и кой не те обича. Онзи, който те обича, ще каже: „Не, братко, не е така, ти не си неспособен човек." А онзи, който не те обича, ще каже: „Така е, глупав, прост човек си, аз се радвам, че признаваш своята простотия." Това подразбирам от думите: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери." Онези пък, които не те обичат, ще ти възмерят със същата мярка, с каквато ти мериш. Второто положение е, когато говориш добре за себе си. Казваш: „Аз съм добър човек." Онези, които те обичат, ще кажат: „Право говориш, ние знаем отдавна, че ти си добър човек, и се радваме, че казваш истината." И те ще ти възмерят със същата мярка. Дали говорите за себе си, или за другите, всякога говорете добро. Не изнасяйте лошата

страна на човека! По-добре е да кажете доброто, отколкото лошото. Всеки човек има и добра, и лоша страна. Изнеси неговата добра страна!

Ще ви приведа сега друг един пример. В Америка един богат чифликчия купува едно голямо пространство земя, което било покрито отгоре само с камъни. Той дълги години го изучавал, за да види по какъв начин ще може да го обработи. Най-после открил, че някъде около 20 см под тези камъни се криел богат чернозем. Той изкопал няколко дупки, извадил всичките тези камъни, от които направил един хубав чифлик, а чернозема разработил. Следователно по същия начин във всеки човек има нещо хубаво, което е дълбоко заровено в него. Затова именно изнасям Христовите думи: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Когато говорим за себе си, ще говорим така, както Бог ни е създал. Ще кажем: „Зная положително, че Бог е вложил в моя ум много хубави работи. Зная положително, че Бог е вложил в моето сърце много хубави работи. Зная положително, че Бог е вложил в моята душа и в моя дух велики работи. И сега моето силно желание е да разработя всичко това, което Бог е вложил в мене, и да бъда верен на всички блага, които ми е дал.“ Като говорим така на себе си, ще можем да говорим същото и на своите братя. Та когато някой път се казва, че трябва да бъдем заети със себе си, какво се подразбира? – Че трябва да изследваме онези неизследвани блага, онези неизчерпаеми богатства, които Бог е вложил в нас. И когато говорим за своите ближни, за своите братя и сестри, ще говорим за онези блага и способности, които Бог е вложил в техните умове и сърца. Това е красивото в света! Да бъдем запознати с човешката душа, да бъдем запознати с човешкия ум, да бъдем запознати с едно човешко сърце – това са най-красивите положения, които можем да придобием в живота си, това са най-хубавите екскурзии, които можем да направим

навсякъде по света. Какво ни интересува Месечината, ако не можем да намерим на нея едно разумно Същество, едно разумно сърце, един разумен ум? Какво ни интересува едно грамадно светло тяло, което пламти като пещ и свети като слънце, ако няма на него нито едно разумно Същество? Какво красиво има в Слънцето, ако отидем там и не срещнем нито едно от неговите разумни Същества, нито разберем тяхната култура, нито възприемем нещо от тяхната доброта, от техните знания и мъдрост? Но видим ли тези разумни Същества на Слънцето, разберем ли тяхната култура, придобием ли нещо от техните знания и мъдрост – това е най-хубавото нещо, защото, като се върнем на Земята, ще има какво да разправяме.

Следователно срещата ни с един човек или с едно най-малко същество, каквото и да е то, всякога трябва да носи знание и мъдрост. Вземете например каква наука има в нашите съвременни учени? Каква култура има в тях? У един учен човек, у един бактериолог например има наука, има ученост, знания, но туй е благодарение на тези микроби, които той изучава. Някой учен биолог или ботаник става виден, знатен в света, благодарение на тези животни и растения, които изучава. В тези растения, в тези животни има нещо хубаво. И в тях има съзнание. Този учен ги е обобщил и изучил и с това е станал виден. Но извадете тези растения и животни от неговия ум и той ще стане обикновен човек. Извадете от ума на един виден ботаник всички латински имена на растения, извадете от ума му всички познания за тях, че еди-кое си растение има еди-какви си свойства, еди-какви си лечебни качества – ще видите какво ще стане с този учен човек. Едно нещо знайте: че с колкото повече учени и добри хора сте запознати, толкова по-учени ще бъдете. Като срещнеш един човек, не го изучавай повърхностно и не бързай да кажеш, че той е говедо, но проучи неговите отличителни черти. Като ги проучиш, той

ще ти проговори. Божественият Дух живее във всяка форма, която Бог е създал. Проучиш ли тази форма, тя ще повдигне твоето съзнание.

Та казвам: познанството, което имате помежду си, ще ви повдигне. Казвате: „Аз имам един приятел, когото много обичам.“ Питам ви: кое е онова, което обичате в приятеля си? Ако някой ми каже, че много обича крушата, питам: кое е онова, което обичате в крушата? Той ще ми каже: „Обичам крушата, защото ражда много хубави плодове, подобен плод на крушата няма.“ – Да, това, че имаш една доброкачествена круша, е важно, но кое е отличителното ѝ качество от другите плодове? Ами кое е основното качество на диаманта? Какво ще ми отговорите? – Че е най-твърдият минерал. Тогава питам ви: коя е основната черта на ума? – Светлината. Коя е основната черта на сърцето? – Топлината. Коя е основната черта на душата? – Основното свойство на душата е Любовта. Само душата скърби, само душата тъжи, само душата обича. И Христос казва: „Скръбна е душата Ми до смърт.“ Човек, който скърби, той обича. Защото Любовта на Земята се познава по голямата скръб. Колкото повече скърби човек, толкова любовта му е по-силна. Ако човек се отчайва, той няма Любов. Отчаянието е песен на особена гама. И скръбта е песен на особена гама. Когато вие скърбите, не считайте това нещо като противоречие. Скръбта е признак на развиващата се Любов, а радостта е признак на проявената Любов. Казвам: Божията Любов е венец на Неговото съвършенство и на Неговата пълнота. Онова, което Любовта е създала – то е израз на Божията пълнота. И тази пълнота ще ни радва не само сега, но и за всички времена.

И така, стремете се да се опознавате едни други, за да бъдете учени хора. Иначе ще останете много прости. Например, когато ви говоря, някои от вас са ми казвали: „Учителю, преди да беше казал една от мислите ти, аз я почувствах.“ – Да, след като кажа нещо,

тогава казвате, че сте мислили точно като мене. Не, не говорите истината, не е вярно това. Това са неща неопределени. Ако е така, хайде още сега ми кажете каква мисъл има в този момент в ума ми. Онези от вас, които имат ясновидство, нека кажат точно каква мисъл беше дошла в ума ми, но се спря на езика. Когато Йоан беше в Патмос и се пренесе на Небето, видя чудно видение и взе перо да пише, но Духът му каза: „Спри тази работа, не пиши, не казвай това, което си видял!“ И наистина, не се знае какво е видял Йоан. Ще ви представя тази истина в друг образ, в друга светлина, за да разберете защо Йоан не е трябвало да описва това видение. Представете си една майка, която приготовлява пелени за своето детенце, което още не се е родило. Тя няма търпение да дочака времето, когато ще се роди детенцето ѝ, за да види дали тези пелени ще му приличат. Купува от пазара една кукла и я повива в пелените. Какво означава това? Всъщност тя увила ли е своето дете в тези пелени? – Не. Тогава, докато майката още не е родила детенцето си, нека държи тези пелени сгънати, да не повива куклите в тях. Да изкажеш Божествени, свещени мисли на хора, които не ги разбират, значи да увиваш мъртвите кукли в пелени. Някой казва: „Отвън хора чакат да им се каже нещо. Кажете им нещо!“ Казвам: оставете тези работи, не е време сега да се дават светите работи на тези, които не ги разбират. Тези хора там са мъртви кукли. Това дете го няма още. Този, който ще дойде при тебе, или този, когото трябва да родиш и да увиеш в тези пелени, ще носи една основна черта в себе си. Каква ще бъде тази черта? – В този човек ще говори Божественото. Той ще бъде като ученик, който казва на Учителя си: „Учителю, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще го изпълня.“ И наистина, каквото му кажеш, изпълнява го. Този е човекът, на когото ще говориш Истината. Този е човекът, на когото ще говориш за великото, за Божественото в света. Но кога? –

Само след като го опиташ. По същия закон ще опитвате и себе си. Това ще бъде правило, по което ще се водите.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Ще мислите, че Бог е вложил хубави, красиви неща във всеки един от вас. И когато Господ ви говори нещо, Той иска да ви опита. Какво трябва да Му кажете? Ако аз съм на вашето място, ще Му кажа: „Господи, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще го изпълня.“ След това ще дойде второто положение във вас и ще кажете: „Ами ако не мога да го изпълня?“ Ако вие предприемете известна работа за Бога и не можете да я извършите, този, който идва след вас, ще ви помогне. Ако и той не може, тогава ще ви помогне вторият, който идва след него. Ако и той не може, ще дойде трети, четвърти, докато най-после дойде най-силният – той ще я свърши. Последният ще помогне на всички ви. Онзи, който е предприел една работа за Бога и не може да я извърши, или пък с грешки я върши, нека не се бои. В края на краищата все ще има една придобивка, все ще има благословението на Бога, но да не се връща назад. Стига да е направил една крачка напред, да не се плаши. Върне ли се назад обаче, той е изгубил всичко. Не може ли да свърши работата си, нека чака – ще дойде друг някой да му помогне. „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Така е според Писанието. Ние не съдим добре за себе си, не съдим добре и за другите, защото не знаем какви са Божиите планове, не знаем какво Бог мисли да направи за нас. Мрачно се показва бъдещето на човечеството пред нашите очи. Но тази бъднина от гледището на Бога, така, както Той я ръководи, е велика.

Сега коя мисъл остана у вас най-ясно? Разбрахте ли ме добре? Ако ме разберете добре, онези, които са музиканти, ще станат десет пъти по-добри, по-способни музиканти. Ако ме разберете добре, онези, които са художници, ще станат десет пъти по-добри

художници. Ако ме разберете добре, онези, които говорят, ще станат десет пъти по-добри говорители. Ако ме разберете добре, онези, които пишат, ще станат десет пъти по-добри писатели. Ако ме разберете добре, онези, които шият, които месят хляб, които орат земята, ще станат десет пъти по-добри, отколкото по-рано. Та във всички направления, каквото изкуство имате в света, ако ме разберете, ще станете най-малко десет пъти по-добри, ще направите всичко по-хубаво, отколкото по-рано, и ще бъдете благодарни. Целта ни е да бъдем доволни от сегашния живот, който Бог ни е дал. Целта ни е да бъдем готови за Новия живот, който е започнал. И трябва да го използваме. Ядката, основната мисъл в притчата, която е казал Христос, се състои в това, че онзи, който разбере Неговите думи, аз го уподобявам на човек, който е поставил целия си живот на камък. Подразбирам, че той е съградил къщата си върху камък. Под камък разбирам Божественото, разумното в човека. Онзи пък, който не е разбрал Неговите думи, поставя живота си на пясък. Пясъкът – това е лъжливото в живота. Ние, съвременните хора, се уповаваме на неща, които нямат никакво основание в живота.

Днес е вторник. Ще ви оставя целия ден да разисквате върху практическите методи, които може да приложите в своя живот през цялата година. Цялото свободно време, преди обяд и след обяд, и сестри, и братя, разисквайте върху най-важните методи и начини за работа в сегашния живот, във всичките области, с които имате съприкосновение.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Беседа, държана от Учителя на 24 август, Вторник, 10 ч. с., София

ИМЕНАТА СА ВИ ЗАПИСАНИ

На това недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса. (Лука, 10:20)

Великото в живота на всеки духовен човек – това е разумното разбиране на Словото Божие. Под Слово Божие подразбирам всичко онова, което ни се открива и във видимия, и в невидимия свят: това, което се открива на сърцето ни, на ума ни, на душата ни, на духа ни. При сегашното състояние на човешкото развитие тези четири съзнания са присъщи на великата човешка душа. Велика човешка душа наричам тази, която държи всичко в света. Тогава от какво се пораждат различията в човешкото развитие? Причината за това е, че тези четири съзнания не са съединени в едно. Колкото повече се обединяват тези съзнания от човешкия дух, толкова повече човек расте и се развива. Христос е обърнал вниманието на Своите ученици към Божествената наука, която трябва добре да се разбира. Защото много вещи или предмети, много живи тела, много наши приятели, даже и ангелите, ако не знаем как да ги съпоставим в своя живот, ние можем да се спънем от идеите, на които те ни навеждат. Забележете например: съвременните хора не знаят как да поставят в душата си идеята за Бога. Какви не спорове, ежби, гонения се явяват между хората за тази идея. Днес всички хора спорят има ли Бог, или не. Това показва, че те, колкото и да говорят за Бога, още са далече от самата същина.

Христос казва: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват." Питам ви: когато една майка зачене едно дете, детето ли се подчинява

на майката, или майката на детето? Кога детето се подчинява повече на майка си: когато е в утробата ѝ или когато е извън нея? И кога майката трябва да се радва повече: когато детето е в утробата ѝ или когато се роди? Вие трябва да размишлявате върху тези положения. Те са същите отношения, за които Христос казва: „Не се радвайте, че ви се подчиняват духовете, но се радвайте, че имената ви са записани на небето.“ Който разбира какво нещо е да бъде името му записано на Небето, между всички негови приятели, между всички висши същества, които са завършили своето развитие и които могат да влизат в положението му и да внесат лъчи от радост и блаженство в живота му, той може да се радва за това. Сега ще ви отговоря на въпроса кога майката трябва да се радва повече. Тя трябва да се радва повече, когато детето се роди, а не когато е заченато. Защо да не се радва повече, когато е заченала? – Защото при зачеването, докато детето се роди, има много изненади, много нещастни случаи. Ето защо всяка майка се радва повече, когато детето се роди. Щом се роди, слага му име, а когато детето има име, майката се радва повече, отколкото когато няма име.

Този закон е верен и по отношение на вашия живот. Вие не се радвайте на малките придобивки, които имате в света. Например често вие се радвате на ръкоплясканията, на букетите, които сте получили, когато сте декламирали някое стихотворение. Вие вземате букета, обикаляте с него между хората, радвате му се. Да, но утре тези цветя повяхват, ръкоплясканията престават и от вашата декламация, от вашето свирене нищо не остава. Казвам: тази придобивка е временна, от нея нищо не остава.

Питам: какво ще ви ползват тези ръкопляскания, тези букети в живота ви, когато отидете на нивата или когато решавате някоя велика задача, която ви е дал Учителя, или когато сте на молитва, или

когато искате да помогнете на някой беден? Често вие говорите за обществено мнение, радвате се, когато е на ваша страна. Но аз ще ви кажа Истината. Най-напред имайте предвид мнението на Бога за вас, мнението на светиите и мнението на всички добри хора на Земята. Дръжте постоянно в ума си тази велика идея. Това мнение е важно за вас. И тези хора ви знаят. Всеки от вас, който е обърнал лицето си към Бога, Той вече го знае, по име го зове. Знаят ли ви Бог и добрите хора, и светиите ще ви знаят, макар вие и да не ги познавате. Вие даже и тук, на Земята, не се познавате един друг. Ако накарам един от вас да каже името на някои от своите братя, няма да може – не го знае. Обаче светиите, добрите хора, които вършат Волята Божия, знаят имената ви – те са записани в техните умове. Те ви знаят по име. Всеки, който поеме пътя към Господа, става известен за тях. Те знаят всичко за него, от всичко се интересуват: как живее, как се моли, до каква степен на развитие е дошъл, и т.н.

Когато говорите за Христос, винаги трябва да разбирате първия образ в света – Първородния, началото на човешката еволюция, началото на човешкия род. И за Христос се казва, че Той е глава на Църквата. Глава на Христос пък е Бог. Така стои великият въпрос. И всички вие, които искате да служите на Бога, трябва да имате необикновена вяра – силна, непоколебима от нищо. Ако имате вярата на православния, не си губете времето! Ако имате вярата на обикновените учени хора, на философите, пак не си губете времето! Не, вие трябва да имате вярата на светиите, на праведните, на добрите хора, които са завършили своя живот на Земята, които са пожертвали всичко за Бога. Сегашните православни още не са православни, каквито Бог изисква. И евангелистите още не са такива, каквито Бог изисква. Каквито имена и да имат съвременните вярующи днес, те са все обикновени имена – имена, които се променят. Ето защо всеки от

вас трябва да пожелае от цялата си душа да бъде записан на Небето с онова име, което никога не се променя. И всеки трябва да знае дали името му е записано горе. Щом неговото име е записано на Небето, това е вече голяма привилегия. Представете си, че вие сте записани в Английската народна банка – най-голямата и най-богатата банка в света. Какво ще бъде положението ви? – Вие ще имате кредит по целия свят. Където и да отидете, на която банка и да похлопате, какъвто кредит и да поискате, веднага пътят ви ще се отвори. Не ви ли познава английската банка, навсякъде и всякога ще се намирате в затруднение. Такова е положението на всеки, който не е записан на Небето. Записан ли е, ако рече да отиде и в най-затънтените места на Англия, на Япония, на Китай или където и да било другаде – в моретата, в реките или по горите, пътят на този човек е отворен навсякъде. Ако има буря в морето, този човек като Христос само ръката си ще вдигне и бурята ще каже: „Познавам те, аз се подчинявам на твоето слово!“ Бурята моментално ще утихне. Това е магическата пръчица в света. Това е нейната сила.

Та казвам: само когато вашите имена бъдат записани на Небето, вие ще бъдете приети във великата Божествена Школа и ще започнете да изучавате тази велика Божествена наука. Знаете ли каква велика перспектива за знания, за красота, за наука, за изкуства, за поезия и за какво ли не още има в тази Божествена наука? Това, което човек не може да изкаже и което се таи в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце, той ще постигне само тогава, когато името му бъде записано на Небето. Човек като отиде горе, той трябва да си знае името. Сега аз не искам да дойдете при мене и да ми кажете: „Учителю, кажи моето име!“ Вие трябва да отидете горе и там всеки сам да си узнае името. Една от великите задачи за вас е да разгадаете записано ли е вашето име горе на

Небето, или не. Аз ще ви кажа признаците, по които да познаете дали е записано, или не. Вземете най-простия случай от живота. Отивате при едно малко дете, викате го: „Детенце, слушай, хей там, детенце, виж какво ще ти кажа!“ – то не се обръща. Но извикате ли го по име, то веднага се обръща към вас радостно. Защо? – Записано е името му. Същото нещо е и по отношение на вас. Като слязат светиите отгоре, ще ви повикат на име. Щом чуете името си, ще почувствате голяма радост. Когато човек има име в света, той е силен. В това именно се състои величието му. Хубаво ли е да му кажат: „Брей, ти там, No 1, 2, 3 … ?“ Това са само форми на човешката граматика, а според Живото Слово, изворът на Великия живот, човек трябва да има едно име, което Бог му е определил. Това е реалното – това е, към което ние трябва да се стремим. Това име всеки сам за себе си трябва да знае.

Сега какво е вашето име? За да се придобие обаче тази реалност, три съществени неща са необходими на човека. Не се стремете изведнъж да отидете на Небето. Трябва да разбирате смисъла на земния, на физическия живот, и тогава да разбирате Божествения. Човек, който не може да разбере смисъла на земния живот, не може да разбере смисъла и на духовния, на Божествения живот. Христос казва: „Ако ви казвам земни неща и тях не разбирате, как ще разберете, ако ви кажа небесните?“ Ето защо трябва да се започне от близките неща.

Някои от учениците казват: „Какво представлява Земята? – Нищо! Всичко е горе – важен е животът на Небето.“ – Не, Земята, Живата Природа, за която ви говоря, е духовно отражение на Божествения свят и затова ще започнем от видимите, близките до нас неща, и така ще отиваме нагоре. Допуснете, че някой човек се нахранва отлично, сладко му е всичко и храната му се смила добре в стомаха. Но когато дойде вторият процес, соковете от стомаха не могат да отидат по-нататък и кръвообращението не става правилно.

Питам тогава: какво ще бъде състоянието на този човек? Ако тези сокове не могат да преминат в белите дробове и кръвта не може да се пречисти, организмът постепенно ще започне да се отравя, ще се яви някаква зараза, която ще произведе болест. Но ако тези сокове достигнат правилно до белите дробове, кръвта там се пречиства, състоянието на този човек ще се подобри и той ще се чувства бодър, весел. Ако пък тези сокове не могат да преминат в мозъка, а спрат в дробовете, пак ще настане един ненормален процес. Значи не е достатъчно само храносмилането да става правилно, не е достатъчно само пречистването на кръвта в белите дробове да става правилно, но тази кръв трябва да отиде в мозъка – там да подейства и да се превърне на една динамическа сила. Само така човешката мисъл ще започне да работи. Но ако мисълта се спре там, до това място, и не отиде по-нататък, ние ще имаме един обикновен материалист – човек, който се интересува само от материалните неща на живота, и тогава пак се зарежда отравяне на организма. От такова отравяне човек може да умре.

Следователно, според този непрекъснат Божествен процес, който става в човека, каквато енергия и да се зароди във вас, не трябва да я спирате. Това значи, че всяка възвишена и благородна мисъл, или всяко възвишено и благородно чувство, което се зароди в нас, трябва да го оставим да се развие напълно, да направи един кръг. Тази наша мисъл ще мине през цялото Небе, ще слезе на Земята, ще мине през центъра и пак ще се върне при нас, като ни донесе всички благословения, които ни са необходими. За връщането на една мисъл някой път е потребен един час, някой път – един ден, понякога – една седмица или месец, понякога са потребни и 10 години, а най-често са потребни 22 години. В краен случай най-дългият период от време, който може да употреби една мисъл за едно пълно обръщане, е 120

години. За много хора, докато чакат да се върне тази мисъл при тях, минават цели 120 години, през което време те се подмладяват наново. Някои казват: „Кой знае кога ще се върне нашата мисъл или нашето чувство! Кой ще ги чака! Забавиха се някъде.“ – Те нямат търпение да ги дочакат и умират. Други пък отиват да ги търсят. По някой път хората се лутат по 40, 50, 250 години и после пак се връщат на същото място, откъдето са излезли.

Следователно по този начин вие учите великия закон в живота – великото търпение. Като пратите вашата мисъл из пространството, ще чакате с най-голямо търпение 10, 20, 22 години, докато тя измине своя кръг и се върне при вас с едно хубаво, велико известие. Тогава във вас ще стане едно преобразование. При сегашните условия на живота на всеки 7 години става една промяна във вас. За тези промени в организма на човека, както и в неговото духовно тяло, говорят и теософите. Мислите, които са излезли от вас и са отишли към Бога, ще се върнат след 7 години. След всеки период от 7 години в човека се започва една нова фаза, която окултната наука нарича „развитие на едно ново тяло“. Такива тела има главно седем. В по-духовно развитите хора има още три, а в най-напредналите същества се развиват още две. Значи в човека може да се развият всичко дванадесет тела. Сегашната култура е достигнала до положение да схваща едва първите седем тела, които човек като седем струи изпраща в Невидимия свят. Всяка струя, като отиде към Бога и се върне, ще донесе на човека едно специално благо, специални материали, с които той ще строи живота си тук, на Земята.

Казва Христос: „Не се радвайте, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса!“ Радвайте се, че имате връзка с Бога, за да можете да пращате вашите мисли и желания към Него и Той да ви отговаря чрез Своята мисъл.

Сега кое е практическото, идеалното положение от тази мисъл? Мисълта дали сте напреднали, или ненапреднали, да не ви спъва. Някой казва: „Аз още не съм напреднал.“ Всъщност напреднал и ненапреднал човек не съществува, а съществува само растене. Някой е станал поет – това значи, че е пораснал по-напред от друг някой, който още не е пораснал. Не се безпокойте за вашият ръст! Времето, което Бог е определил, ще дойде и ще донесе своя плод. Не бързайте! Ако видите някой голям орех, израснал до вас, не се приближавайте близо до него! Или, най-малко, молете се на Господа да бъдете на 100 метра далече от корените му, защото той събира всички сокове от земята и за вас няма да останат. По същия закон, когато видите някой светия, не отивайте много близо при него! Вие мислите, че като отидете близо до един предмет, ще го изучите добре. Не, близостта заслепява хората.

Ще ви приведа един пример от обикновения живот, който искам да схванете с една широта, а не с това обикновено разбиране, което имате за нещата. Аз вземам примери, които одухотворяват. Имаме двама приятели. Докато са далече един от друг в училището, докато нямат отблизо вземане-даване, любовта им е чиста и възвишена. Но щом се зародят материални сделки помежду им, те веднага започват да чувстват своите грешки, да виждат своите недостатъци. Вземете онзи момък, който обича някоя мома. На първо време той ѝ казва: „Ти си мое божество, без теб не мога да живея, ти си моят спасител, моят ангел! Ако не погледнеш благосклонно към мен, моята еволюция ще спре…“ Той мисли, че е намерил своето щастие. Като я вземе обаче, още на втората година вижда лошото у нея. Казва ѝ: „Ти, мари, не знаеш ли каква е майка ти, какъв е баща ти. Ти по-горе ли от тях ще бъдеш?“ По-рано ѝ казваше „Марийке, Марче“, а сега ѝ казва „Маро!“ Детето, което обича майка си, ѝ казва „мамичко“, а като порасне,

казва ѝ „мамо“. Това изразява всички ония душевни промени, които стават в човека.

Такива промени стават и в религиозния живот на хората. Като влязат в някое ново религиозно общество, казват: „Тези хора тук са толкова възвишени, толкова благородни, между тях ще живея.“ Но след като поживеят една година между тях, казват: „Това не са хора, това са вълци, лицемери, ще бягам от тях!“ Че как? Да не мислите, че светии ще срещнете на Земята? Светиите не живеят между вас, те живеят другаде някъде. Тук те само се проявяват. Та казвам: трябва да знаете, че никой не живее сам със себе си, никой не е самостоятелен. Вие сте център, където се срещат не само хиляда, не и 10 000, но милиони духове. Вие сте поле, където те работят. И някой път, като надойдат много от тези духове, вие заприличвате на една нива, за която мнозина спорят. Един от тях иска да оре, и друг иска да оре. Започват да орат, но по едно време спират работата, започват да се карат – става побой, кавга, разправия. Вие се чудите на това, което става, и казвате: „В мен става нещо страшно, главата ми ще се пръсне!“ Казвам: духовете се карат в тебе за твоята глава. Ако успеят лошите духове да те завладеят, нещата се обръщат с дъното нагоре. Ако пък духовете разрешат въпросите добре, работата върви напред – ти слагаш ред и порядък във всичко и в тебе настава мир и съгласие.

И така, казва Христос: „Недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса.“ Духовете се покоряват, но само временно, защото и те са интелигентни. Те се покоряват, докато намерят във вас някоя най-малка слабост. Намерят ли такава, те веднага ви завладяват и се проявяват така, както си искат. Виждали ли сте как се борят борците пехливани? Като се борят дълго време, един от тях надвива и остава отгоре. Ако той не внимава, ако не бъде буден, победеният се

окопитва и първият няма да усети как ще се намери отново на гърба си и ще загуби победата. Значи победата му е била само фиктивна. Турците имат една поговорка: „Като викаш духовете, лесно идват, лесно ти се подчиняват, но като дойде ред да ги изгониш, зор виждаш тогава.“

У мнозина от вас има известни положения, известни прояви, които се дължат на това, че се намирате под влиянието на тези духове. Едно време сте били търпеливи, кротки, въздържани, а сега сте сприхави, искате да се карате с този, с онзи. Туй състояние ваше ли е? – Не е. Възможно ли е един извор, чиято вода до вчера е била чиста като кристал, изведнъж да стане мътен? – Не е възможно. Вие трябва да познавате тези духове, да знаете техните прояви и да се научите да им въздействате. Някой път у вас се поражда честолюбие. Направите една грешка и не искате да я признаете. Казвате: „Аз не мога да направя такава грешка.“ Може би ти да не си направил тази грешка, но фактът е налице – тя е сложена в твоята кесия. Например, без да знаеш ти, някой слага в твоята кесия фалшиви пари. В това време идва комисия да проверява касата и в твоята кесия намира фалшиви пари. Как ще обясниш това противоречие, какво ще кажеш за свое оправдание? Комисарите ще те питат: „Ти ли направи тези пари?“ Ти ще кажеш: „Аз не правя пари.“ – Да, но фалшивите пари са намерени в твоята кесия. В кесията ти има и същински пари, но има и фалшиви.

Следователно всички лоши мисли в живота ви не са ваши, но и добрите мисли не са ваши. Питам ви: всички ония дървета, които растат в Борисовата градина или по планините, или в Америка, или където и да е другаде, ние ли ги създадохме? – Не. Тези дървета са плод на мисълта на други същества, които са живели преди нас. А всички онези мисли, които са наши, остават да градят в нас. Онези

мисли, които държат в порядък нашия мозък, които съграждат нашето тяло и поддържат силите му, са наши мисли. Те са постоянните работнички на кошера. Някой път може да дойдат и чужди пчелички, но не се радвайте на тях – те идват да крадат. Пчелите от разните кошери си имат охрана. По същия начин всеки от вас, като изучава окултните науки, трябва да разбира Божествения закон, за да може да се охранява по най-разумен начин. Как? – Като пчелите. Те имат една царица и мисълта на всички е насочена към нея. Човек в себе си трябва да има една царствена мисъл, господстваща над всички други. Или с други думи казано: ние трябва да поставим Бога в центъра на нашия живот, като цар, и при всички мъчнотии да се обръщаме към Него. Обръщаме ли се към Него, всички въпроси лесно се решават. За нас идеята за Бога не е така отвлечена – тя е най-реалната идея. Обърнете се с всичкото смирение на душата си към Бога и Той ще ви помогне. Да кажем, че имате един много мъчен въпрос за разрешение. Ако се обърнете към Бога с искрена молитва, пълна със смирение, каквато помощ поискате от Него, ще ви се даде. Окултният ученик трябва да бъде смирен, отстъпчив и разумен. Той трябва да вижда нещата отдалече, без да изпада в противоречия. Когато започне една война, той трябва да бъде принципен и, веднъж влязъл в нея, не трябва да отстъпва. Някъде пък той не трябва да влиза във война. Ето защо днес всички имате трудности в живота си. Някой път ще се обезсърчите от тези трудности, но знайте, че много пъти вие сами си ги създавате несъзнателно. Аз забелязвам сега: всички софиянци, както и провинциалистите, братя и сестри, ученици на Окултната школа, както и всички религиозни и светски хора, минават през големи изпитания. Разликата е само в това, че светските хора не знаят защо и за какво идват изпитанията, а вие знаете. В тази беседа аз няма да ви

разправям защо и за какво идват изпитанията, но четете беседите, проучвайте ги – там са дадени много обяснения. И за в бъдеще, като ви говоря, следете моите обяснения. Учениците трябва да бъдат готови за всички изпитания. От вас сега се изисква приложение на Новото учение в живота ви.

Допуснете, че вие имате един много лош съсед. Как ще постъпите с него? Аз ви казвам: ще укротите вашия съсед по новия начин. Един приятел ми разправяше следния пример. Някой си американец имал един кон, който хем хапел, хем ритал – никой не можел да се доближи до него. Господарят му постоянно се оплаквал от него: този ритне, онзи ритне, на този пукне главата, на онзи пукне главата. Най-после при този американец идва един негов приятел и го пита: „В какво се състои лошотията на този кон?“ – „Остави се, никой не може да се доближи до него – хапе и рита.“ – „Имате ли сено?“ – „Да, имам.“ Той взема един вързоп сено, закачва го на опашката на коня и го пуска. Целия ден конят ритал, хапел, бягал, докато най-после се преуморил и легнал, укротил се. На другия ден впрягат коня на работа и той вече нито рита, нито хапе. Казвам: по същия начин сложете на гърба на вашия съсед един сноп сено – нека рита целия ден, докато се умори. Щом се умори, ще омекне. Това е правилото, по което може да се укроти един човек. Не поставяйте един жив човек за мишена на войниците, но сложете на гърба му сено или друга някоя вещ.

Ще ви приведа още един пример. Един беден воденичар развъждал кокошки. Той имал едно куче, което се научило да яде яйцата. Воденичарят го бил, гонил го, дано да се отучи от обичая си, но кучето все продължавало да яде яйцата. Най-после един негов приятел му дал следния съвет: „За да отвикнеш кучето да яде яйцата на кокошките, опечи едно яйце и, както е горещо, като чуеш, че някоя

кокошка снесе, смени прясното яйце с печеното.“ Той направил така, както го посъветвали. Кучето чува, че някоя от кокошките снесла яйце, и веднага отива на полога. Бързо налапва горещото яйце, но хуква да бяга. Яйцето се заклещило между зъбите му, та едва го изхвърлило от устата си. Оттогава кучето не помислило вече да обикаля полозите.

Казвам: има много хора, които трябва да изядат печено яйце, за да се освободят от някой свой недъг. С всеки недъг трябва да се постъпва разумно, педагогически, така, както кучето трябва да научи правилото да не яде яйцата от полозите и конят да не рита и хапе, а мирно и кротко да живее. Мога да ви приведа още много примери за укротяване на хората, но това са обикновени неща. Има хора, които могат да влияят на пчелите; други, които укротяват змии, тигри, лъвове, но за това се иска присъствие на духа, както и силна воля. Например, когато искаш да укротяваш животните, когато искаш да не те хапят, трябва да държиш ума си силно концентриран. Англичаните, които минават за ексцентрични хора, често правят такива опити за укротяване на животни в Индия и в Африка. Седне някой от тях на един голям камък, концентрира ума си и мисли върху една определена мисъл. Покрай него минава лъв – той не мърда. Но ако рече да мръдне само, този лъв ще го нападне. На онзи, който иска да служи на Бога, съзнанието му трябва да бъде будно. Почне ли да плаче, да рита, да се оплаква, че тук не го приели, че там го изпъдили – лъвът ще го вземе. Ти като ученик, като влезеш в едно общество и ако те обидят, трябва да дадеш вид в себе си, че не са те обидили. И най-лошите думи да ти кажат, да не подозираш, че са казали нещо лошо за тебе. Такъв трябва да бъде християнинът, такъв трябва да бъде ученикът на Новото учение! Бог казва: „Не си отмъщавайте, защото Мое е отмъщението!“ Забрави всичко и върви напред! Това не

значи, че като минаваш покрай кучетата, няма да чуваш техния лай. Ще чуваш, но ще знаеш, че този лай не е заради тебе. „Нима всичко, което става в едно село, е заради мен?“ – „Не е заради мен.“ Та първото нещо: когато искате вашите имена да се запишат на Небето, трябва да сте дошли до положението да въздействате вътрешно на света със силата на своя ум.

Да допуснем, че сте заобиколени от редица трудности. Какво ще направите? – Отправете вашата мисъл към Бога! Имате недоразумение с някого – отправете ума си към Бога! Имате да давате пари, стегнал ви е кредиторът – отправете ума си към Бога! Болни сте, докторът е казал, че след два дни ще свършите – отправете ума си към Бога! Чакайте да дойде отговорът отгоре. Молите ли се на Бога, никакви лекарства не вземайте! Лекарството ще дойде отвътре. Вземеш ли лекарство, то трябва да произведе един вътрешен процес. Ако ти извикаш някой лекар, който разбира Божия закон и се ръководи от Него, той ще разбере твоето състояние и лекарството, което даде, ще ти помогне. Когато за известна болест вие употребите всички лекарства, които съвременната медицина препоръчва, но не ви помогнат, напуснете ги и се обърнете към Бога. Тогава вашето оздравяване ще дойде отвътре. Вътре е вашият лекар. Той е лекарят на душата. И всички вие трябва да бъдете лекари на душите си. Вие страдате, за да проучите себе си, да проучите и другите хора. Умният човек трябва да знае какво мисли неговият другар. Умният човек трябва да знае още какви са чувствата на неговия другар. Вие трябва да знаете, че не живеете за хората, но за Бога. Може би с всичко, което се случва в живота ви, Господ е решил да ви изпита. Той казва на някои да ви обидят. Казва: „Кажете на този светия една обидна дума!“ Щом това нещо е от Бога, вие трябва да го издържите с радост. Аз съм

ви привеждал ред примери, които пък вие привеждате на други, но като дойде същото до вас, не изпълнявате.

Ще ви приведа един пример за поука. Един млад ученик отива при един индуски Учител и му казва: „Учителю, научи ме на великите тайни на живота!“ – „Ще те науча, но ако можеш да изпълниш една задача. Ще направиш три неща: ще излезеш на пътя и ще срещнеш най-напред един военен. Ще отидеш при него и ще му удариш една плесница. По-нататък ще срещнеш един религиозен човек, който се моли на Бога тихо в себе си. И на него ще удариш една плесница. Още по-нататък по пътя ще срещнеш един светия, човек, който е завършил вече своето развитие. На него ще удариш две плесници. След това ще се върнеш при мене.“ Ученикът отива при военния, удря му една плесница – военният му удря две плесници. Отива при религиозния човек, който се моли на Бога, и му удря една плесница. Този човек се обръща, прекъсва молитвата си, вдига ръка да го удари, но веднага я сваля и продължава да се моли. Когато отива при светията, удря му две плесници, но той даже не мръднал. Ученикът се връща при Учителя си, който го запитва: „Какво ти каза първият?“ – „А, много лошо беше. Военният ми удари две толкова силни плесници, че и досега ги помня.“ – „Това е методът на обикновения живот. Така постъпва всеки човек, който не може да контролира себе си, който борави със закона на необходимостта. Вторият, религиозният човек, е човекът, който е започнал да живее по закон, и затова пожелава да направи нещо, но се спира, казва си: „Нищо, закон има, той да го съди!“ Третият, светията – това е човекът, който живее напълно по закона на Любовта. Затова, когато ти, като ученик, придобиеш състоянието на последния, ела при мен – тогава ще те уча!“ – му отговорил Учителят.

Същото се отнася и за вас: като ви ударят, не само че не трябва да отвръщате, но не трябва даже да забележите, че са ви ударили. Светията даже не забелязал, че са го ударили – не мръднал нито един мускул на лицето си. Ако можете да понесете изпитанията си в живота като светията, на когото ударили две плесници, вие ще разберете и Божествените закони. Той даже не счел за нужно да си повдигне очите. Защо? – Христос живее в него. Затова и вие не търсете Христос отвън, но вътре във вас. Ако някой път видите Христос отвън, това е отражение само – в огледалото Го виждате. Писанието казва: „Бога никой никога не е видял." Апостол Павел казва: „Сега ние знаем Христос не така, както едно време, когато е бил на Земята." Когато Христос се явил на Павел, той паднал от коня си. Трябва да има един Ананий, който да отвори вашите очи. Сега Христос, Бог, ви се изявява отвътре. И радвайте се, че Божието присъствие е такова. Някой казва: „Защо не мога да видя Христос?" – Не бързайте, ще дойде време да Го видите. Не трябва да Го видите преждевременно. Всички неща трябва да стават на своето време. Така, както Бог сега ни се открива, това е най-добрият начин. Ще слушаме Неговия глас, който говори тихо и мълком вътре в нашето съзнание. И най-малкото, което ни се казва отвътре, трябва да го изпълним.

Важното за нас е това, че Христос всеки ден идва при нас и ни казва: „Направи това заради Мен!" Когато някой ти е казал обидна дума, Христос ще дойде при тебе и ще ти каже: „Прости му заради Мен!" Кажеш ли, че не можеш, че ти е много мъчно, ти не си изпълнил Волята Божия. При тебе идва един бедняк и в този момент Христос те посещава и ти казва отвътре: „Дай новите си дрехи на този бедняк!" Кажеш ли, че ще му дадеш старите си дрехи, защото новите не си обличал никак, пак не си изпълнил Волята Божия. Че този бедняк е някой светия! Бог те изпитва чрез него. Този беден

може да е и сам Христос. Господ ти казва отвътре: „Отстъпи му твоята стая!“ Ти казваш: „Имам друга стая, нея ще му дам.“ – Пак не си изпълнил Волята Божия. Ние постоянно коригираме онова, което Бог ни казва, затова работата ни не върви. Дойде някой при мен и ме пита: „Колко дни трябва да постим – три или пет?“ Казвам: „Ако не вършиш Волята Божия, и 20 дни да постиш, нищо няма да те ползва.“ Има друг един пост. Ако аз постя 10 дни и всеки ден нося своето ядене на бедни вдовици и сирачета – разбирам такъв пост. Те ще кажат: „Господи, благодарим Ти, дето ни изпрати този брат!“ Или ако постя, за да очистя един недъг от себе си – разбирам такъв пост. Или ако постя, за да придобия разположение на душата си или да създам добри мисли и чувства в себе си – разбирам такъв пост. Но ако постя само за да изтощя тялото си и да не мога да работя, не разбирам такъв пост. Тогава някои ще кажат: „Като е така, да не постим, да не изтощаваме тялото си.“ – Това е още по-опасно. Горко на този, който не пости! Човек, който никак не пости, е натоварен кораб, който ако влезе в развълнуваното море, опасност го застрашава. Човек, който пости много, е празен кораб, без никакъв товар. И той може да се обърне, като влезе в бурното море. Тогава на първия казвам да пости, да се изпразни малко, или с други думи – да слезе на някое пристанище, да извади малко от своята стока, да се поразтовари. На втория казвам: „Натовари малко кораба си!“ Като се срещнат празен и пълен кораб, пълният да каже на празния: „Ела, братко, вземи половината от моя товар!“

Вие, окултните ученици в България, трябва да дадете един пример ако не на съвършенство, то поне на издръжливост, на храброст, на самоотричане, и при това, като ви обиждат, да можете да издържате. Като дойде отчаянието във вас, да не се отчайвате. Като дойде маловерието във вас, да не се обезверявате. Искам да бъдете

образци на една жива вяра. Никога не изгубвайте вярата си! Защото ние не гледаме на вас какви сте сега, но гледаме какви трябва да бъдете след 5, 10, 22 години. И тогава, който ви срещне, да каже: „Ето една наука, която променя хората!“ Всички вие трябва да се подмладявате всеки момент, да развивате най-хубави мисли и чувства. Вие трябва да бъдете образци във всяко отношение. Това е желанието на Бога. Като отидете при Бога, Той ще даде на всеки определеното място и вие ще работите за Него. Не мислете, че като отидете при Бога, цял ден ще пеете, ще свирите и ще почивате. Не, отидете ли при Бога, вие може да поседите там ден, два, три, месец, може и година, но веднага след това ще ви сложат на работа, ще ви дадат да управлявате нещо. Вие трябва да се приготвите за една велика служба в Царството Божие. Казва Христос: „Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!“

Сега ви пожелавам имената ви да бъдат записани горе! По-добро нещо от това има ли? Следващата година, като се срещнем, ще ви питам: „Получихте ли по едно писмо?“ И желая на всички, без изключение, да получите по едно писмо! Ако се яви едно изключение, всички заедно ще помагате на този брат или сестра и тяхното име да се запише на Небето. Всички сте призвани в Бога – няма отмяна. Но всички трябва да се учим. Който знае малко, трябва да се учи от другите. Смирение трябва да има у всички ви! Изслушвайте се, като говорите. Вие трябва да дадете образец за едно бъдещо възпитание, та който ви види, да знае, че у вас има едно Божествено възпитание, една вътрешна дисциплина, на която се подчинявате. Вие трябва да се подчинявате не на външна заповед, а на една вътрешна заповед. Като кажем: „Всички на работа“ – да започнем работа. Като се каже: „Пейте!“ – да пеем. „Яжте!“ – да ядем. Каквото и да се каже, каквото и да се изпълни, всичко да излиза

дълбоко от душата ви. И като срещнете един такъв брат, ще видите, че на челото му има една светеща звезда. Това е един признак, че неговото име е записано горе. И Христос като дойде на Земята, една звезда се появи. Звездата предсказа Неговото раждане. Всякога, когато се ражда един велик човек, на небето се появява една светла звезда.

Аз искам всички вие да видите тази звезда. Звездата, която се появи за Христос, да се яви и за вас! Тя е Божествена, разумна звезда, която носи Новото учение и всички Божии блага. Тя е звезда, с която идват Божиите ангели. Тя е звезда, с която Божият Дух раздава всички дарби и способности, от които както вие, така и всички останали хора се нуждаят. И за в бъдеще ние имаме нужда да заработи в нас великият свят Божий Дух, Който разбира всички закони, които Бог е поставил. Тогава всичко ще върви в ред и порядък. Само така ще може във вас да се внесе новото и да почувствате всички едно вътрешно съвземане и преминаване от временния живот на смъртта към вечния живот на безсмъртието.

„Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!“

Беседа, държана от Учителя на 25 август, Сряда, 9 ч. с., София

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

Затова Отец Ме люби,защото Аз полагам душата Си,за да я взема пак. (Йоан, 10:17)

Във всеки живот има един съществен въпрос. Когато казвам „всеки живот“, подразбирам живота на онези души, у които съзнанието е пробудено. Аз наричам пробудена душа тази, която съзнава не само дълга към себе си, както и дълга към своите ближни, но която съзнава и своя най-главен дълг – към Бога. Или да предам същата мисъл в друга форма. Пробудена душа наричам тази, в която силно живее желанието да обича Бога.

Съвременният живот, в който живеем, е изпълнен с известни недъзи, с известни противоречия, страдания, съмнения, злоба, омраза, но всичко това не е създадено сега. Това е външната страна на живота, външното му изявление, но това още не представлява вътрешната, скритата страна на живота. Когато вие обикаляте около някой селски хамбар и чувате, че вътре мишки църкат, какво показва това? – Това показва, че хамбарът е пълен с жито. В празен хамбар мишки църкат ли? – Не. Мишките църкат само в пълен хамбар. Когато минавате покрай някой кошер и чувате вътре движение, бръмчене, какво показва това? – Че в кошера има живот, пчели има в него. Когато виждате, че идва някоя голяма река и залива околността, а с това по някой път прави пакости на хората, какво показва това? – Че тази река има голям източник. Тя е благонадеждна.

Следователно това, което ние наричаме недъзи, в някои случаи представлява изблик на велик живот, но като не знаем как да употребим този живот, заражда се злото. Значи в едно отношение

злото е неразумно употребяване на живота. Нека вземем най-простия случай в живота. Ако един човек препие или преяде повече, отколкото трябва, това е престъпление. Ако някой човек мисли повече, отколкото трябва, и по този начин иска бързо да разреши една от великите задачи, и това е престъпление от негова страна. Великите въпроси са последни въпроси, те никога няма да се разрешат. Ние трябва да започнем от разрешаването на онези въпроси, които са най-близко до нас. Христос разреши един основен въпрос и каза защо Отец Го люби. Често и вие казвате, че трябва да имате Любов към ближните си. Да, но за да обичаш ближните си, трябва да направиш една велика жертва, а за да направиш тази велика жертва, трябва да имаш велик идеал в себе си – трябва да познаваш Бога – източника на нещата. Не е въпросът до външното отношение на нещата, т.е. до външната страна на Бога, колко Той е велик, но трябва да имаме една допирна точка с Божественото съзнание, да чувстваме Бога в Неговото проявление всеки ден. Казвал съм и друг път: Бог има специално отношение към всяка душа, към всеки разумен живот. По това именно се отличава Той. Бог не борави с един народ. Когато Той изпрати Мойсей при фараона, каза му: „Иди и кажи на Фараон, че аз съм Бог на Авраам, на Яков и на Исаак.“ Това бяха трима души, заминали вече. Питам: защо Бог не му каза, че е Бог на израилския народ, а му каза, че е Бог на Авраам, на Яков и на Исаак? Къде беше Авраам? Къде беше Яков? Къде беше Исаак? Аз ще ви задам следния въпрос: когато човек обича, къде ще сложи любовта си, на кое място? Ако сложите Любовта в сърцето, то ще стане толкова горещо, че ще се произведе главоболие. Действително, ако Любовта влезе в сърцето, образува главоболие. Ако пък я сложите само в главата, тя ще произведе коремоболие.

Сега хората страдат от двете болести: от главоболие и от коремоболие. Казвам: сложете Любовта съразмерно и в главата, и в сърцето! Когато говоря за Любовта, подразбирам съвършенството на Бога, изявлението на Бога в Неговата пълнота, т.е. във всички Негови прояви. Любовта е единствената сила, която ни свързва с Бога, а не нашето външно величие. Има нещо тайно във всяка душа, което даже и другите не подозират, но Бог, Който вижда цялата Вечност, вижда какво може да излезе от всяка душа. Вие може да гледате една душа, че е бедна, страдаща, без никакво външно величие, но Бог обръща специално внимание на тази душа.

Ще ви приведа един пример. Един от висшите духове веднъж видял, че Господ обръща голямо внимание на една душа на Земята: всяка сутрин се обръща към нея, вслушва се, като Му говори. Той се заинтересувал силно каква ли ще е тази душа, която заслужава Божието внимание. Той си помислил: „Тази душа трябва да е някоя светла, велика душа, щом Господ я обича така много, щом се занимава толкова много с нея." Този ангел пожелал да види коя е тази душа, да се запознае с нея. Той казал: „Господи, много Ти се моля, голяма привилегия ще бъде за мен да ме пратиш да видя тази душа, с която Ти всяка сутрин говориш." Господ се обърнал, погледнал го и нищо не му казал – пратил го на Земята. И какво мислите? Завежда го в едно капище, където един беден човек без никакво величие се молел на Бога, като постоянно прегръщал един идол. Ангелът се почудил как е възможно Бог да обръща такова внимание на този беден, на никого неизвестен човек. Да, но Бог вижда великото, което се крие дълбоко в тази душа. Вие ще кажете: „Какво голямо заблуждение – да прегръща човек един идол!" – Ами когато майката прегърне своето детенце и внесе всичката си надежда в него, не е ли същият този идол? Когато онзи християнин банкер прегърне своята

каса, не е ли същият този идол? Той казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Ами когато онзи учен човек прегръща своята книга, не е ли същият този идол? Ами когато проповедникът прегърне Библията, не е ли същият този идол? Ами когато офицерът хваща своя нож, не е ли същият този идол? Ами когато един народ се бие със своите пушки и топове, не е ли същият този идол? Но Бог гледа много широко на нещата. Казвам: ако ние от наше гледище искаме да осъдим идолопоклонниците, ще изпаднем в същото противоречие, в каквото е изпаднал и този ангел. Когато един човек се бие за своето отечество и прави това заради Бога, а не за хората, за в бъдеще това ще се превърне в една велика добродетел.

Сега вие се намирате в едно противоречие. Вземате глина и казвате: „Това е кал.“ Вярно, кал е, но грънчарят, като вземе тази кал, пречиства я и прави от нея едно хубаво гърне. В Бога се крият вътрешните методи за пречистване на човешките души. Тези методи представляват Божествения огън, в който Бог постоянно ни слага. Този огън е Божествената Любов. И често между народа се чуват думите: „Той ме изгори.“ – Да, ако си дърво, ще изгориш, но ако си гърне, ще се опечеш и хубава форма от теб ще се извае. Следователно дървото трябва да гори при по-слаб физически огън от този, при който се пече гърнето. Как мислите вие, дърветата не се ли пекат? Всичките дървета, всичките плодове се пекат. Но онзи, който не знае как да употреби Божествения огън за дърветата, ще ги изгори. Огънят, който пече гърнетата, изгаря дърветата. Огънят, който пече дърветата, опропастява гърнетата. Това е философия. Ако ние вложим нашите мисли и чувства в нашата душа, ще видим, че те не се развиват при един и същ огън. За да бъдеш милостив, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш благоразумен, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш поет или писател,

трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш музикант, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш художник, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш земеделец, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш баща или майка, каквото положение и да заемеш в този свят, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. Вие трябва да знаете какъв е огънят на майката, на бащата. Майката има специален огън. Бащата има специален огън. Детето има специален огън. Този огън произлиза от степента на съзнателната Божествена Любов, която се проявява в човека. Ако нямаш този свещен огън в себе си, нищо не можеш да постигнеш. Аз го наричам свещеният огън, който възкресява човешките души. Когато ние съзнаваме, че имаме този Божествен огън, от нас може да стане всичко.

Някой запитва: „Че всички ние поети ли ще станем?“ – Аз желая поети да станете всички. Аз желая пророци да станете всички. Аз бих желал всички да бъдете като Христос, да кажете: „Затова Отец Ме люби, защото Аз полагам душата Си заради Него и мога да я взема.“ Не можем ли всички ние да положим душата си за Бога и да Му служим? Не е в многото, в малкото се състои всичко, което можем да пожертваме. Онази бедна вдовица, която даде последната си пара, стори повече, отколкото богатия, който даде от своя излишък. Христос какво имаше в света? Имаше ли богатства? – Нямаше. Той имаше душа, която положи за Отца Си. Той казваше за Себе Си: „Син человечески няма къде глава да подслони.“ Имаше ли Той някакво влияние в света? – Нямаше никакво влияние. Навсякъде Го преследваха и Той се мъчеше да си пробие път със Своето изкуство да лекува. Тук ходеше да лекува, там ходеше да лекува; тук говореше, там говореше – показваше на хората път към Бога. Той полагаше душата Си. За кого? – Не за учените хора на Своя век, не за

религиозните хора на Своя век, но за ония възвишени и прости души, които имаха свещен огън в душата си, които имаха смелостта да прегръщат този идол и да призовават Бога. Ние, които сме достигнали до това развитие, можем да кажем, че откакто светът е създаден, никога не е имало по-добри условия от сегашните за проявяването на Словото Божие и на човешките добродетели, за сближение на хората, за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. И ако ние днес страдаме, то е по причина на преизобилието, което имаме. Съвременните хора са станали толкова егоисти, че забравят всичко наоколо си. Това не се отнася само до светските хора, но и до религиозните, които служат на формата. Такава опасност има и за духовните хора.

Съвременните хора казват: „Как ще си нарушим спокойствието, мира – да се занимаваме с хората?“ Та от нас не се изисква да направим жертва по някакво външно принуждение! Тази жертва трябва да стане от онова велико вътрешно подбуждение, от Любов към Бога. Само така ще чуем Неговия глас. Питам ви: ако Бог изпрати един херувим, като пламтящ огън в своята слава, мислите ли, че съвременните религиозни и духовни хора биха изтраяли на този свещен огън? Ние имаме пример с Христовите ученици. Когато Христос беше горе на планината, дойдоха Мойсей и Илия при Него, но учениците Му заспаха, не можеха да издържат този огън. Само Христос се разговаряше с тях. После те Му казаха: „Добре е да направим три шатри: една за Тебе, една за Илия и една за Мойсей.“ Аз казвам: ние още сега можем да направим тези три шатри. Но какви шатри трябва да направим? – Нека направим една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростта и една шатра за Истината. Всички ние можем да живеем в тези шатри. Така че, ако за в бъдеще трябва да правим шатри, те не трябва да бъдат за Илия, за Мойсей и за Христос,

защото Илия е само един символ. Мойсей е също един символ. Христос, така както Го представят, е символ на Любовта. Значи първата шатра, която трябва да се направи, е за Христос – за Любовта. Ако ние нямаме такава шатра, къде ще влезе Христос? Христос казва: „Ето, Аз хлопам на вратата!“ Ако вие не отворите, как ще влезе Христос? Под шатра се подразбира това свещено място, този свещен огън, който отваря всяка душа за Бога. Каквото каже Господ – да го изпълним според методите и начините на днешните условия, до които сме достигнали!

Ние вярваме повече на външното внушение, отколкото на вътрешното. Ще ви кажа какво нещо е внушението. Например вие сте тъжен. Отидете в някое общество, в което хората са весели. Заразявате се и вие и ставате весели. Това е външно внушение. Щом се отдалечите от това общество, вашата тъга отново ви обхваща. Тя се явява като един червей във вас. Това е внушението на злото. Друг случай: някой добър човек излиза от къщи весел, бодър, казва си: „Аз мога да повдигна целия свят.“ Отиде в някое покварено общество и веднага започва да чувства, като че е в ада. Целия ден е тъжен, неразположен, казва си: „Отидох, изгубен съм вече!“ Като се върне у дома си, влезе в стаята си – всичко това изчезва изведнъж и неговата радост пак се появява. Трябва да знаете, че това, което Бог е вложил във вас, никой не може да ви го отнеме! Оттук може да кажем същото и за онзи свещен огън, за онази свещена идея, която Бог е вложил в нас. Няма сила в света, която може да изгаси този огън, да отнеме тази идея. Когато изпаднете в изкушение, в противоречие, в съмнение, вярвайте в тази свещена идея, вярвайте в Бога. Знайте, че никой не може да изгаси вашия свещен огън, никой не може да ви отнеме това благо. Временно може да страдате, но тази скръб ще

изчезне така, както зимният сняг и лед изчезват пред силното лятно слънце. Така ще изчезнат всички съвременни противоречия.

Казвам: в света има един велик закон: човек сам за себе си не може да живее. За да се прояви Бог в каква и да е форма, трябват условия. За всеки от вас има определени моменти, когато Господ му проговаря. Божият глас се отличава с едно особено качество, а именно – той е много тих. Ще ви приведа за потвърждение на тази мисъл един пример от Стария Завет. Илия, един от великите израилски пророци, който нищо не писа, който мислеше, че ще спаси израилския народ, избяга от една жена в пустинята, където прекара цели 40 дни в пост. Бог искаше да му даде едно възпитателно средство, да му покаже по какъв начин може да се поправи светът. Илия мислеше, че като избие лъжливите пророци на Ахав, светът ще се оправи. И наистина, той ги изби, но най-после една жена го уплаши. Пророците отидоха, но после влязоха в Илия и той трябваше да отиде навътре в пустинята, там да прекара в пост и молитва. Казва се, че там най-напред се явила буря, но Бог не беше в бурята. След това се явил огън, от който горага се стоплила, но Бог не беше и в огъня. Най-после той чул един тих глас, не външен глас, но глас на душата. В този глас беше Бог. Тогава Илия закрил лицето си и Бог му проговорил. Оттогава той разбрал вътрешния смисъл на живота.

Аз ще определя как действа този глас. Когато чуеш нежния, тихия глас на Бога, душата ти се отваря така, като че в дадения случай ти можеш да обхванеш всички хора. Вън от тебе няма нищо чуждо, ти си навсякъде и с всички: и между ангелите, и между светиите, и между божествата. Душата ти започва да трепти като светлината на този Божествен огън и ти си готов да пожертваш всичко за Бога. Такъв човек е красноречив, може да пее, да декламира, да прави разумни жертви, и т.н. Каквото хване, може да го свърши най-хубаво.

Обаче дойде ли съмнението, всичко това изчезва. Божественото в нас проявява особено качество, а именно: Бог не обича да ни натрапва Своята мисъл, но когато влага Своите мисли в нас, то е, за да види дали ще ги запазим. Често ние изгубваме тези мисли, тези чувства, тези идеи, и след това чувстваме в себе си голяма скръб и тъга. Всички съвременни скърби и нещастия на хората се дължат на това, че са изгубили Божествените идеи. Когато майката изгуби своето дете, тя плаче. Защо? – Това дете е една Божествена форма, в която се е въплътила една Божествена идея. Когато изгубиш една добродетел, ти си изгубил една Божествена идея. Всеки човек, когато изгуби своята вътрешна свещена чистота на душата си, скърби. Защо? – Защото е изгубил една Божествена идея, а без нея той лесно може да се опетни. Единственото нещо, което сега може да се каже на всички ви, е да направите последната жертва. Коя е тази жертва? Според Новото учение тази жертва е скрита в стиха, който Христос е казал: „Да положим душата си за Бога." Ако можем да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, ние сме разрешили вече кардинално всички въпроси в тоя свят.

Питаше ме вчера един господин: „Какви са вашите отношения към политиката? Какъв ще бъде вашият политически живот?" Казвам: ние не разрешаваме сега политическия въпрос, понеже ни предстои да разрешим един важен духовен въпрос. Политиката е плод на разумен духовен живот. Когато бъдем разумни и живеем един добър живот, тогава ще имаме и политика. Политиката означава свобода, а свобода имат само разумните хора. Разумни хора са тези, които имат Бога в душата си. Ако има някое същество всемъдро, разумно – това е Бог, Който е създал света. Едно от положенията, към които се стремят религиозните, духовните хора, е да станат свети, добри хора. Но като се стремят да станат добри, това показва, че те захващат една работа

от края, от опашката. Не мислете, че ако хванете едно куче за опашката, сте разрешили някой важен въпрос. То може само да квичи, но като го пуснете, ще започне да лае и да хапе. То казва: „Господине, с какво право ми хващаш опашката? Какво искаш да кажеш с това?“ Опашката на кучето представлява неговият ум.

Та ние трябва да разрешаваме въпросите по закона на Любовта. Всеки от вас може да ги разреши за себе си. Когато пък не може да ги разреши единично, ще ги разреши колективно, с помощта на други. Как? Ако един цял народ се обърне към Бога, ще може ли да разреши своите трудни въпроси? – Ще може. Нека целият български народ каже: „Господи, ние можем да жертваме за Тебе всичко! Каквото кажеш, ще го направим!“ А днес българите казват, че имало репарации, това-онова. Защо има репарации? – Защото Господ Го няма. Защо има глупости? – Защото Господ Го няма. Защо има коравосърдечие между хората? – Защото Господ Го няма. Всичко, което тегне на хората, е защото Господ не е между тях. Ние искаме да разрешим един от великите проблеми в света без Бога. По някой път Той ни гледа, наблюдава ни какво вършим, поусмихне се и си отминава. Ние вдигаме, слагаме, но работите не вървят.

Сега съществуването за нас не е в отричането от света. Тези хора, които се отричат от света, се обличат в черно. Има в света много мъже и жени, които слагат черни дрехи. Защо? Майката умряла – дъщерята облякла черни дрехи. Мъжът умрял – жената облякла черни дрехи. Но често тази жена под това черно було друго нещо мисли. Тя си мисли за кой друг мъж да се ожени и си казва: „Любовта е само до гроба.“ Като умре жената, мъжът прави същото. – Не, любов, която трае само до гроба, е любов от картошки. Когато отидем в другия свят – и там Любовта трябва да ни следва. Любовта, която ни следва и зад гроба – тя е безсмъртна Любов. Ние, които сме дошли в този свят, трябва да

изпълним Волята Божия. За какво са призвани мъжът и жената? Аз съм ви казвал и друг път защо са призвани. Те са призвани да бъдат образец на Божията Любов. Жената като погледне някой мъж, той трябва да затрепти, да почувства, че в душата ѝ гори свещен огън. И онзи целомъдрен мъж, като срещне някоя жена, дори и най-развалената, трябва да предизвика в нейната душа свещен трепет. Само по този начин ние ще можем да се повдигнем. Във всеки мъж трябва да има желание да повдигне една паднала жена. И във всяка жена трябва да има велик импулс за повдигане, за спасение.

Често вие се спирате на някои лични въпроси. Те са важни, но трябва да разрешите най-важния въпрос. Казва Христос: „Там, където са събрани двама в Мое име, каквото попросят от Отца Ми, ще им се даде." Вие сте слушали този стих много пъти, може и сега да го приложите, да опитате неговата сила. Заболее някоя бедна сестра или някой беден брат измежду вас – ето случай да проверите стиха. Съберете се двама или трима братя или сестри, помолете се, да видите дали Христос е между вас. Ако Христос е между вас, сестрата веднага ще оздравее. Ако Христос не е между вас, няма да оздравее. Вие често се намирате в противоречие по отношение на този стих и изпадате в положението на онзи, който ходил да изгонва духовете в името на Христос. За него се говори в Деянията на апостолите. Казва се, че като дошъл духът, той му казал: „В името на Исуса Христа заповядвам ти да излезеш!" Духът му отговорил: „Христос познавам и Павел познавам, и Петър познавам, но ти кой си – не те познавам." Отгоре на това го набил. Ако духът те набие, какво показва това? Вие сами ще си направите заключение. Някой ваш брат е болен – вие се събирате и казвате: „Хайде да се помолим на Господа!" Молите се, но братът не оздравява, кесията му е празна, работите му не се уреждат.

Ще ви приведа примера за един от видните американски проповедници, Спържин, който и друг път съм привеждал. Спържин бил проповедник в една от най-богатите баптистки църкви. Една комисия от баптисти се явява при Спържин и му казва, че искат да съберат една голяма сума за някаква благотворителна цел. Казват му: „Да се помолим на Господа да ни помогне!“ Той им казва: „Слушайте, да не изкушаваме Господа! Ето, аз давам тази голяма сума за Господа. Ние сме, които, щом искаме, сами можем да изпълним тази работа. Това е нашата молитва. А сега да отидем при Бога, да се помолим и да Му благодарим, че ни е удостоил да изпълним Неговата воля.“ И всички хора днес за пари се молят. Между евангелистите имаше един фонд за усилване на проповедническото дело в България. Искаха да съберат 1 000 000 лв. за тази цел. Много добра идея, но и един милион да съберат, работата няма да върви; и два милиона да имат, пак няма да върви; и сто милиона да имат, пак няма да върви. Работите с пари не вървят. Аз ви казвам: дотогава, докато Словото Божие се проповядва с пари, работата няма да върви. Онзи проповедник, който проповядва за пари, внася отрова в ума си. Той трябва да проповядва за Бога от Любов. Онзи пък, който работи за Бога без пари, Бог ще помисли за него. Чудни са съвременните хора! Ако аз съм шивач и ушия някому дреха от любов, той няма ли да ми плати нещо? – Все ще ми плати. Най-малкото аз ще имам неговото внимание и разположение. Ако аз съм един виден цигулар и свиря на хората от любов, тези, които ме слушат, няма ли да се погрижат за мене? – Ще се погрижат. Ако ние вършим всичко за Бога от любов, знаете ли какъв преврат ще стане в умовете и сърцата на всички хора? От такива велики души се нуждае Бог. И ние се нуждаем от Божествения Дух. Христос – това е Бог, Който се разкрива в света. Христос – това е Любовта, която вече хлопа на всяка врата: и на вратата на

проповедници, и на вратата на спасители, и на вратата на бащи и на майки, и на вратата на слуги и на господари, и на вратата на всички съзнателни души. Христос днес хлопа на всички врати и пита: „Готови ли сте да извършите това, което Аз едно време извърших?“

Ще ви обясня защо днес хората грешат. Отива една религиозна сестра при един министър и му казва: „Знаеш ли, Господ ме прати да ти кажа, че трябва да се съвземеш и да живееш по Бога!“ Той ѝ казва: „Моля ти се, кажи ми какво да правя?“ – „Не зная, Господ чрез мен ти казва, че ти трябва да намериш пътя и да живееш така, както Христос иска.“ – „Добре, щом казваш, че си пратена от Бога, кажи ми нещо! Аз нищо не зная за Христос.“ – „Ще четеш Евангелието, защото в Съдния ден ще даваш отговор пред Бога.“ И след това тази сестра отваря вратата и си излиза.

Ще ви приведа още един пример. Друга една сестра отива при една бедна вдовица в София, която три дни нищо не яла и се молила на Бога дано ѝ помогне някак. Тази сестра взела със себе си пълна торбичка с хляб и сиренце, млечице, плодове. Наклажда огън, стопля вода, измива децата ѝ, облича им нови дрешки, които тя сама е донесла, изчиства къщата ѝ и казва: „Хайде днес да имаме едно хубаво угощение! Отдавна не сте яли хубаво.“ Започват всички да ядат, да пият топлото млечице, и нищо не говорят за Христос. Тази бедна вдовица прегръща своята благодетелка и ѝ казва: „Колко си добра! Радвам се, че Господ те доведе.“ Тази бедна жена нищо не разбира от Евангелието, но в душата ѝ се събужда нещо и тя казва: „Аз виждам Божията милост, видях как Господ отговори на моята молитва.“ Кой от двата примера е по-добър? И единият е добър, и другият е добър. Това са различни методи на работа. Казвам: всички методи, които прилагаме, са добри, но ще дадат добри резултати само тогава, когато вложим в тях Божествената свобода и когато са

продиктувани от онзи свещен Божествен огън, който гори в душата ни. Само тогава ние ще имаме влияние върху себе си и върху света.

Когато аз говоря, че ние трябва да оставим своите възгледи, аз разбирам ония временни възгледи, които имаме за Бога, и да схванем Бога като Любов; да почувстваме, че Бог желае доброто на всички разумни същества, желае повдигането на нашите души и за това нещо Той употребява всички Свои усилия, всички възможности, които се крият в Него. През всички векове, които са се изминали досега, Бог не ни е забравил: всякога е изпращал някой да ни говори не само отвън, но и отвътре. Той изпраща ангели да ни говорят. И не само това, но когато остане свободен, и Той сам ни посещава и ни казва няколко насърчителни думи. Те са най-хубавите думи, те са епохални моменти за нас. Когато Бог говори някому, той поет ще стане. Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държавник ще стане – не такъв, каквито са българските държавници – нещо особено ще бъде. Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще освободи един народ като Мойсей, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Мойсей, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при Фараон, той го запита: „Кой те прати тука?“ – Прати ме Йехова, Бог на Авраам, на Исаак и на Яков.“ Казва му Фараон: „Аз не познавам този Бог.“ Фараон имаше друго понятие за Бога. Мойсей му казва: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто служа и Когото познавам, е силен.“ И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христос. Кришна или Христос – един и същ е Той. Христос – това е проявеният Бог. Един е Той, Който се проявява във всички народи – Йехова. Всяко нещо, което носи живот и светлина в себе си, идва от

Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Мойсей. Когато дойдем в света, трябва като Мойсей да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил.

Казвам: Господ може да ни проговори още днес. Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ – една велика душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборг, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително верен, т.е. близо до Истината. Когато Христос е дошъл на Земята, Той е бил придружен от хиляди ангели. Един добър човек никога не е сам. Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, където и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придружават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Онзи художник, който рисува, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да се спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез Него всичко може да се направи. Та сега първото нещо, което се изисква от всички ви, е да придобиете това Божествено знание. В него се крият бъдещите перспективи, които стоят пред вас, бъдещите възможности за вашето повдигане. Не се бойте от никакво съмнение, от никакви противоречия! Противоречията ще дойдат, те са необходими за развитието ви. Колкото повече човек се повдига в живота, толкоз повече изпити ще дойдат, толкова по-силни страдания и скърби ще има. Една сестра ми казва: „Учителю, Ти ни говориш само за страдания, дотегна ни да слушаме." Богати хора, според мене, са само скърбящите души. Онзи, който се радва, е много беден човек. Аз предпочитам една скърбяща душа пред сто радостни.

Защо? – Защото тя е богата, има какво да даде, касата ѝ е пълна. Скърбящите души са богати, пълни с вяра, с надежда издържат на всичко, здрав гръбнак имат. И десет пъти на ден да ги тъпчеш на земята, гледаш ги – пак станали. Такава една душа, като се дигне от земята, казва на дявола: „Каквото да ме правиш, колкото искаш да ме тъпчеш, аз пак ще стана!“ Така е. Казвам ви: от това, че дяволът може да се качи на гърба ти или да те качи на гърба си, да не те е страх. Този дявол качи Христос на гърба си и Го дигна на храма. След това дойде при Него да го изкушава, като Му казваше: „Хвърли се долу!“ Христос му даде един разумен отговор, каза му: „Това няма да направя. Ти Ме качи горе, ти знаеш как да Ме снемеш долу.“ Дяволът може да ме вземе, да ме качи на гърба си – нищо от това. Като ме е взел, ще ме носи.

Ще ви приведа онзи пример за праведника и за дявола. След като дяволът се мъчил под разни форми да изкуси праведника и видял, че той е много силен, че не ще може да го изкуси, дошло му наум да влезе в стомната, от която праведникът пие вода, та като пие, да влезе в него и да го изкуси. Когато дяволът влязъл в стомната, праведникът, преди да пие вода от нея, направил кръстно знамение и по този начин разпънал дявола, който не могъл да излезе повече от стомната. Праведникът се качил на стомната и се оставил на дявола да го разнася по целия свят. След една дълга обиколка праведникът го запитва: „Ти ще ме смущаваш ли още?“ – „Няма да те смущавам. Пусни ме само да изляза от стомната и ти ще бъдеш завинаги свободен от мен.“ Така направете и вие! Като дойде дяволът във вашата стомна, направете кръстно знамение, вържете го и се оставете той да ви носи, а не вие него. Как постъпвате вие днес? – Като влезе в стомната ви дяволът, започвате да разказвате на всички: „Елате да видите какво ми направи дяволът!“ – Това не е силен човек. Когато

дяволът влезе в стомната ви, никой не трябва да подозира, че той е вътре. Опасно е да подозира някой, че дяволът е влязъл във вашата стомна.

Какво означава стихът: „Затова Отец Ме люби, защото полагам душата Си заради Него.“ За да придобиете Божията Любов, трябва да положите душата си заради Него. От днес ние трябва да се решим да положим своята душа. За кого? – За Славата Божия на Земята. Така ще дадете пример и на другите, че в света може да се извърши това, което едно време са вършили пророците и светиите. Това, което те са вършили в древните времена, и днес можем да извършим. Онези, у които съзнанието е будно, трябва да мислят върху този стих! Вие желаете Господ да ви проговори. Той ви е говорил, но съзнателно трябва да разберете Неговия глас. И като Го разберете, да задържите вътрешната си връзка с Него. Когато Бог ви проговори, всички ще се съберат около вас. Когато някой извор извира, нали всички идват при него? Цялата околност знае за него, защото той носи живот. Тревиците, мушиците, растенията, птиците, хората – цялата околност знае, че в еди-коя си долина извира един чист извор, с хубава кристална вода. Ако дойде Божествената топлина, Божествената светлина и Божественият живот във вас, всички наоколо ви ще знаят, че е дошъл един голям извор. Навред ще има зеленина – ще дойде и Божието благословение. Не само тези същества от Земята, но и ангелите Божии като минават, ще го посетят, ще се разговарят с него. Бъдете ли такъв извор, всякога ще имате по едно писъмце, изпратено от Невидимия свят. Знаете ли колко е хубаво човек да има едно писъмце, изпратено от Невидимия свят! Тази е връзката, която ще ни свърже с Бога.

И така, ние трябва да започнем с основната идея – Любов към Бога! Да възлюбим Бога с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия

си ум и с цялата си сила. Само тогава силата Христова, или разумната сила, или силата на Истината, ще се прояви в душата на всички. Така сплотени в Божията Любов, ще бъдем мощни като един човек. Не искайте всички индивидуално да се проявите. Когато се обединим в Бога, всички ще бъдем едно и всичко, което се отнася до проявите на другите, ще ни радва като наше, понеже всички ще бъдем едно цяло. Сега как живеят хората в света? – В пълно разединение. Това, което ние вършим тук, другите религиозни хора го считат за противоречие. А това, което те вършат, ние го считаме за противоречие. Не е така. Всичко, което се върши, трябва да бъде за Бога, и всички заедно да се радваме. На всичко, което се върши в света, където и да е, по който начин и да се върши, стига да е от Любов към Бога, трябва да му се радваме.

Затова Отец Ме люби, защото Аз полагам душата Си, за да я взема пак.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Беседа, държана от Учителя на 27 август, Петък, 9 ч. с., София

ПРАВОСЪДИЕ

Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда. (Исайя, 61:8)

За да може всеки човек да се развива правилно, трябва да разбира Истината, която носи свобода за него. Аз вземам думата човек в най-широк смисъл, в нейното първично значение, така както е зададена от Невидимия свят, така както е зададена от Бога. Този човек трябва да е свободен от всички предубеждения. Той не трябва да носи в себе си никакви утайки на живота, т.е. той не трябва да носи утайките на онези минали съществувания на който и да е народ или на което и да е растително или животинско царство, през които е минал. Човек не носи белезите само на народностите, през които е минал, но той носи в себе си и нещо животинско. В човека се крият всички добродетели, които ангелите имат, но в него се крият и всички злини, които съществата на ада имат. Човек е способен и на едното, и на другото. Това са две възможности, понеже човек живее между два свята. Това са две граници на неговия живот, в които той се проявява. Животът му от една страна граничи с Небето, с рая, а от друга страна граничи с ада, с преизподнята.

Следователно вие живеете между две граници. Такъв е животът, който сега се проявява на Земята. Всички разумни хора в света, които искат да разберат Истината, трябва да я търсят, да я проучват, понеже свободата в света не може да дойде без Истината. Това е велик закон. Когато хората разберат Истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде Истината, преди да дойде свободата, на тях им предстои усилена работа. Човек не е пратен на Земята за

радости, човек не е пратен на Земята за щастие, човек не е пратен на Земята за блаженство, човек не е пратен на Земята за богатство, човек не е пратен на Земята за слава, човек не е пратен на Земята за сила – той е пратен да научи Пътя Господен, той е пратен на Земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратен на Земята да научи онова истинско знание на Вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Това е великият закон, това е великият идеал!

Онзи човек, който живее за народа си или за обществото, или за дома си, или за жена си, или за децата си, или за себе си, както и онзи човек, който живее за човечеството – той не е разбрал смисъла на живота. Ние не сме пратени на Земята да живеем за себе си, ние не сме пратени на Земята да живеем за дома си, ние не сме пратени на Земята да живеем за народа си, ние не сме пратени на Земята да живеем за човечеството – ние сме пратени на Земята да изявим Божествения живот. Този живот включва в себе си всичко. Можем ли да изявим Божествения Дух, всичко друго се включва в Него. Не можем ли да изявим този живот, всичко друго е пропаднало. Съвременните хора са забравили тази велика Истина. Кажете ми, кой народ от миналото е придобил нещо с тази философия? За старите римляни ли ще ми кажете? За египтяните ли, за асирийците ли, за вавилонците ли, или за някои от съвременните народи ще ми кажете, че са придобили нещо ценно и не са го изгубили и до днес? Дали англичаните, дали германците, дали българите, дали сърбите, дали гърците или кои и да са други, са спечелили нещо с тази ограничена философия? Всички тези народи, както и всички отделни индивиди, имат особени схващания за Истината. „Аз, Господ, обичам правосъдието." Кога може да се прояви правосъдието? – Само онзи човек може да прояви правосъдието, на когото душата е заквасена с

Истината. По какво се отличава човекът на правосъдието? – Човека на правосъдието с нищо не можеш да го подкупиш. Има съдии, които могат да се подкупят с 1000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 2000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 5000 английски стерлинги, и най-после има съдии, които се подкупват с 100 000. Пред тази сума гръбнакът почти на всички съдии се прегъва и всички капитулират. Някои съдии капитулират даже и пред една женска целувка. Има и религиозни хора, които също така капитулират. И днес всички хора се изпитват. Всички онези хора, които издържат – това са хората, които обичат правосъдието и които живеят с Истината. Ние говорим за идеалния живот в света.

Сега някой ще ми каже: „Ти като говориш така, постъпваш ли по този начин?" – Не е въпросът там. Всички трябва да вършим Волята Божия! Аз няма какво да оправдавам себе си, но ако някои ме запитат, аз ще им кажа: „Ела и виж!" И ако аз запитам някои от вас как живеете, вие трябва да ми кажете: „Елате и вижте!" Най-после, в този смисъл, няма защо да разправяме какво е нашето верую.

Нека дойдем сега до великата Истина в живота. На кого е потребен хлябът – на сития или на гладния? – На гладния. Ситите хора не се нуждаят от хляб. На кого са нужни парите – за богатите или за сиромасите? – За сиромасите. На кого е потребно здравето – на здравия или на болния? – На болния. На кого е потребно знанието – на знаещия или на невежия? – На невежия. Под думата невеж аз разбирам човек, в когото има един стремеж да се запознае с основните неща в живота. Дотогава, докато ние мислим, че ще умрем, че всичко с нас ще се свърши, и не се проникнем от онази вътрешна, непоколебима вяра към Бога, ние не можем да разрешим никакви въпроси в света. Дотогава, докато мислим само за себе си, ние не се отличаваме по нищо от животните. Няма животно в света, което да не

мисли за себе си. И най-малкото животно, което едва можем да наблюдаваме под микроскоп, се движи така съсредоточено и търси храната си, както и ние. Ако ние се грижим за себе си, и най-малкото животно се грижи за себе си. Ако ние се грижим за своя дом или за своя народ, и най-малките същества се грижат за това нещо. Я идете в едно свинско стадо и се опитайте само да вземете едно от малките прасенца, да видите как ще се обяви цялото стадо срещу вас! И горко на този, който се опита да хване едно от тези малки прасенца! Някой казва: „Ние трябва да защитаваме народа си." – Хубаво, но това още не е задачата на истинския човек. Човек е онзи, който като стане сутрин, отправя очите си към Бога и започва да разсъждава защо е направено небето, защо грее Слънцето, защо са създадени звездите, и т.н. За това нещо една свиня не може да разсъждава никога. Щом една свиня се намери под някоя круша и изяде един от плодовете ѝ, тя започва да рови в земята и мисли, че от земята излиза всичко. И ние, съвременните хора, след като приемем всички блага, които Господ ни е дал, казваме: „Всичко излиза от земята и пак в земята ще се върне." – Не, благата не излизат от земята. Земята е само една съкровищница на Божиите блага.

Сега няма какво да се спирам върху вашите разбирания, но казвам: елате, опитайте и вижте! Следователно великото и Божественото започва само след като човек съзнае този велик закон: че има една вътрешна Правда в света и тази Правда засяга не само нас, хората, но и животните едновременно. Разправяха ми няколко примера за проявлението на Божията Правда и между животните. Ще ви разправя два от тези примери, които са автентични. Единият случай става в село Чатма, Варненско. В една кръчма влизат две лястовички и започват под стряхата някъде да си правят гнезда. Обаче когато едната лястовичка донасяла кал и си правела гнездото, другата

в нейно отсъствие вземала калта и я слагала в своето гнездо. Едната седи наготово, а другата ходи да събира кал за градеж на своята полочка. След като градила дълго време, не могла да разбере какво става с нейното гнездо, каква тайна се крие, че не може да го довърши. Кръчмарят следи цялата тази работа. Обаче един ден, като се връща първата лястовичка, заварва другата в нейното гнездо, че взема кал. Скарват се двете лястовички. В това време котката на кръчмаря се спуща, хваща една от лястовичките. Какво било учудването на кръчмаря, когато вижда, че котката хванала тъкмо тази лястовичка, която крадяла. Вие ще кажете: „Това е една случайност."

Ще ви приведа друг пример. В Габровско някъде, под стряхата на една къща, имало едно лястовиче гнездо. Детето на тази къща, 7-10-годишно момченце, един ден се качва на стряхата на къщата, сваля всичките пет малки лястовички и с един нож отрязва езиците им. Майката вижда всичко това, но си казва: „Е, дете е, няма нищо!" Тя не му дала никакъв съвет. Расте това дете, пораства, става момък, оженва се, раждат му се пет деца, но всички неми. Този пример е от животинското царство, но е свързан с хората. Аз бих ви привел ред други примери, където може да се види, че Бог обича правосъдието. Цяла статистика има по това. „Очите Господни тичат по цялата земя." Някои мислят, че Бог не наблюдава нещата. – Не, Бог наблюдава всичко. Има едно око в света, което не спи. То наблюдава даже и това, което се върши в тъмните нощи. Има едно страшно око в света, което вижда всичко и въздава всекиму. Къде ще се скрием от това око? Та казвам: нека се яви у вас любов към Правдата, но не от страх, а от дълбок вътрешен стремеж. Когато един човек отсъжда справедливо, в пълния смисъл на думата това е истинският човек. Казах ви, че здравето е за болните, знанието – за невежите. Ами доброто за кого е? – За грешника. Животът за кого е? – За мъртвия. Живият човек не се

нуждае от живот. Любещият не се нуждае от любов. Питам: кои стомни се пълнят? – Които са празни. Пълните стомни нямат нужда от пълнене.

Следователно животът в съвременния свят се проявява по два начина. Има един потенциален Божествен живот, има и един кинетически Божествен живот. Има един потенциален човешки живот, има и един кинетически човешки живот. Тези два вида живот се различават. По какво? – Потенциалният живот на Бога е всякога пълен, той има всички възможности в себе си и не се нуждае от никакви притоци. Той съдържа в себе си всичко. Кинетическият Божествен живот се отличава по това, че е един извор, от който постоянно извира вечното благо. Той никога не дотяга. Потенциалният човешки живот се отличава по това, че постоянно взема нещо в себе си. Кинетическият Божествен живот се втича в него постоянно. Кинетическият човешки живот пък постоянно обработва Божиите блага, които се втичат в него.

Оттук същият закон се отнася и за яденето. Ако храната, която приемаш в себе си, не се сдъвче хубаво, не се разпространи из цялото тяло, не се възприеме от ума, сърцето и душата ти и не се превърне в една динамическа сила, за да се използва в света за работа за Господа, дотогава в тебе няма да се роди плод. Питам ви сега: по какво се отличава здравият от болния човек? – Здравият човек всякога изпитва глад, а болният човек всякога има апетит. Имаш ли апетит, ти си болен човек. Изпитваш ли глад, ти си здрав човек. Здравият човек огладнява най-много по два, до три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Човек, който има апетит, яде по цял ден: това ще похапне, онова ще похапне – ще си разстрои стомаха, докато най-после умира. От какво умират хората? – От много ядене. Казват за някой човек: „Много яде този човек." Казвам: апетит има той. Максималното число

за ядене у гладния човек е най-много 2-3 пъти на ден. Той е разумен човек. Мине ли числото три, спада вече към хората на апетита. Законът на глада свършва с числото три, а законът на апетита свършва с числото четири. Числото четири означава кръст. Щом видиш, че някой човек носи кръста, ще знаеш, че той е в закона на апетита.

Днес всички хора носят само кръстове – те са герои на кръста. Защо носят кръстове? Какво е значението на кръста? – Кръстът е символ на страдание. Господ ти е дал кръста, т.е. страданията, за да се смириш, да съзнаеш своите слабости и да кажеш: „Господи, аз имам една слабост, която трябва да изправя.“ Някои хора обаче носят кръста за храброст. Храбри са те, но не и в живота. Има много хора, които на бойното поле са се били юнашки, там са отсичали ръцете им, но като дойдат в обществото и ги поставят пред някоя каса, там не са герои, лесно могат да се подкупят. Къде е геройството им тогава? Къде е кръстът на тези хора? Аз наричам герой онзи човек, на когото като сложиш на гърба страданията на целия свят, кръста на цялото човечество, той може да го носи. Този човек може да се изпоти и десет пъти под тежестта на този кръст, но нито един път няма да похули Името Господне. Той ще носи геройски всичко и ще каже: „Господ даде, Господ взе. Да бъде благословено Името Божие! Благодаря Ти, Господи, че си ме удостоил с всичките Свои блага!“ Тази е великата философия на живота, която трябва да възприемем като разумни същества.

Аз искам Господ да ви благослови. Как ще ви благослови? – Като обичате този Господ, Който обича правосъдието, а мрази грабителството и неправдата. Никой човек няма да избегне Божието наказание. Това наказание се готви за всички. То е така справедливо и за сиромаси, и за богати, и за учени, и за прости, и за царе, и за

князе, и за генерали, и за владици, и за проповедници – всички са под този велик Божествен закон. „Няма ли да дойде този закон?“ – Ще дойде. След година или след две, или след 10, или след 120 години ще дойде този закон, ще те задигне, ще те сложат на носилка и ще те занесат. И всичко това, за което си се грижил, няма ли да бъде загубено? Твоята глава няма ли да се пръсне? Ще те занесат на гробищата и от тебе помен няма да остане. Къде ще отиде твоята нервна система, твоята глава, твоят мозък, твоите мускули? Къде ще отидат твоите червени устни и твоите черни очи? Къде остава човешката мисъл, човешкото сърце и човешката сила? Къде остава човешката душа и човешкият дух? Вие ще кажете: „Така е създаден светът.“ – Не, светът не е създаден така, не трябва да се лъжете. Ако гипсирате гърба на един човек и го оставите да лежи така в продължение на цели 5-6 месеца, трябва ли да мислим, че Природата го е създала така? Трябва ли да му казваме, че Бог е определил така? – Не, това е според науката на лекарите. Човек е преплетен с ред заблуждения, които му създават големи страдания и сътресения в живота. Вземете примера с българите и гърците. Откак са станали съседи, те така кръвно се мразят, че достатъчно е да произнесеш пред българина думата грък, за да му трепне сърцето. И достатъчно е да произнесеш пред гърка думата българин, за да трепне и нему сърцето. Гъркът, като срещне някой българин, казва: „Дебела глава е той!“ Какво означава това? Той иска да каже, че българинът е дебело дърво, че в него няма нищо, че е дивак, човек без всякаква интелигентност – най-грубият човек в света. Това разбира гъркът под думите дебела глава. Право ли съдят гърците? Питам ги аз: те как постъпиха със Сократ? Как постъпиха с Питагор и неговото училище? Нали те се хвалят със своята култура? Добре ли постъпиха? Следователно не са гърците, които могат да съдят българите. Има

само Един, Който може да съди българите – Бог е Той, само Той може да ги съди. Но Той съди и гърците.

Това, което ви казвам, е по отношение на народите. За да блаженства един народ, трябва да зачита Божественото право. Същото се отнася и за всеки човек индивидуално. Всеки българин, който иска заслужено да носи името българин, непременно трябва да има този свещен закон в себе си – да зачита Божественото право. Всеки българин да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да изпъкне мисълта: „Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда.“ Не е лошо да носиш името българин, но кога? – Когато това име е помазано. Пророкът казва: „Помаза ме Господ.“ В какво се състои това помазване? Светлината помазва растенията, помазва и нашия живот. Казвам: всеки цар, който не е помазан, не може да се благослови. Само помазаните царе са царували. В помазването се състои силата. Ще изясня мисълта си. Когато едно растение покълне от земята и започва да расте и да се развива, кой го помазва? – Светлината. Тя е неговото масло. Коя светлина? – Тази, която идва от Истината, тази, от която произтича и нашият живот. Коя е още тази светлина? – Която идва от Мъдростта, която прониква и през нашия живот. Коя е топлината, която помазва растенията? – Това са онези Божествени чувства, които изтичат от Божията Любов. Когато човек има това маслопомазване, той е помазан от Бога и където отиде, навсякъде ще бъде приет. Тогава и във всяка църква всеки поп може да го помаже. Не го ли помаже Господ със Своето правосъдие, със Своята Любов, със Своята Мъдрост и със Своята Истина, той нищо не струва, никакъв помазаник не е.

И сега у всички хора има това желание: да бъдат царе, князе, генерали. Аз ви казвам: вие можете да бъдете царе, може да бъдете князе, всичко е възможно, но Писанието казва: „Вие сте царе и

свещеници на Бога.“ Кога? – Когато Му служите. Но когато хората искат да свалят един цар и да сложат на негово място друг, те не разбират закона. Царе трябва да има! Казвате: „Царете развалиха света.“ – Не, не го развалиха те. Преди царете на власт бяха боговете, но понеже хората не бяха доволни от тях, те задигнаха багажа си и заминаха на Небето. Вместо тях дойдоха царете. Един ден и царете ще си заминат. Вие трябва да знаете, че духовете, които идват на Земята, заемат местата на царете и те управляват. Един ден, като си заминат и те, ще останат народоуправляващите. Мислите ли, че тогава светът ще бъде по-добър, отколкото сега? Вярното е, че един разумен човек може да свърши хиляда пъти по-добра работа, отколкото хиляда луди хора. Не е ли така? – Така е. Но хиляда разумни хора могат да свършат с милиони пъти по-добре работата, отколкото един луд човек. Не е ли право това? – Право е. Ако в една държава има един луд цар и хиляди разумни граждани, те ще могат да свършат милиони пъти по-добре работата, отколкото този луд цар. Ако пък има един разумен цар и хиляда луди граждани, този разумен цар може да свърши хиляди пъти по-хубаво работата, отколкото тези хиляда души граждани. Не е ли права тази философия?

Следователно ние сме за онази Велика Истина, която трябва да опитаме. Аз се радвам, че Бог е говорил в миналото. Да бъде благословено Божието име! Аз се радвам и на всички онези велики пророци, аз се радвам и на онези велики хора, които са работили през вековете. На тях имената са записани горе. Аз се радвам и за всички онези хора, които сега работят. Аз се радвам и за всички онези хора, които ще дойдат да работят в бъдеще. Онези от миналото, тези, които сега работят, и онези, които ще дойдат да работят в бъдеще – всички живеят. Онези, които са работили в миналото, ние сме ги сменили, те са в почивка. Сега идват други, които пък нас ще сменят. Значи в

живота има три фази: първата фаза е миналото, през която са работили вече. Втората фаза е настоящето, в което сега работят, и третата фаза е бъдещето, в което ще работят. Хората на миналото почиват, хората на настоящето работят, а хората на бъдещето сега мислят, а после ще дойдат да работят. Те са на път вече и пристигат като онази армия, която идва да подкрепи войските на бойното поле. Колко е красиво това! И всички тези хора днес воюват.

Аз бих желал целият свят да воюва с онова свещено оръжие на Любовта, с онова свещено оръжие на Мъдростта, с онова свещено оръжие на Истината! Нека не само десетки милиони, но и стотици милиони хора да воюват с тези оръжия. Нека всички хора на фронта да воюват, за да прогонят врага и да разширят границите на своето царство. Когато всички разумни хора – и мъже, и жени, и деца, и възрастни, и господари, и слуги – си подадат ръце, всички ще заживеят един разумен живот, така както ангелите сега живеят на Небето. Ние няма защо да създаваме една нова култура. Тази култура е създадена вече. И когато дойдем до това положение, ние ще изпращаме своите деца от Земята да се учат на Небето, а не както сега правят – изпращат ги или в Англия, или в Германия, или във Франция, или в Египет, или в Индия, или в Китай, или в Япония, за да учат някои тайни. Не, ние ще изпратим нашите деца на Небето – там да учат великите тайни на Живота. След 3-4 хиляди години те ще слязат отново на Земята със светещи аероплани и ще ни разкажат как живеят ангелите на Небето. Ще ни разказват как живеят там разумните Същества, как строят къщите си, какви са техните взаимни отношения, и т.н.

Сега обаче на когото и да кажеш тези неща, ще ти каже: „Това са празни работи! Ние се занимаваме с реалните неща.“ Ами целият ни живот не е ли пълен с празни работи? Ние, хората, които живеем сега

на Земята, сме най-глупавите същества, да не казвам най-безумните. Никога в света не са живели толкова много глупави хора, колкото сега. Ще ви кажа защо. Вземете един млад красив момък, хубаво облечен, завършил два факултета, доктор по право и доктор по философия, учен, голям човек. Но срещне той някоя красива мома, влюби се в нея, падне на колене, моли ѝ се и казва: „Моето ангелче, само в теб мога да намеря своето спасение, своето щастие. Ти си моето божество, само с теб намирам смисъл в живота." Тя го погледне и повярва, че наистина само тя е в състояние да донесе щастието и спасението му, и се съгласява да се оженят. Но като се венчаят според сегашните закони, не се минават две години, срещам го и той ми казва: „Не била тя! Аз се излъгах." Срещам нея, и тя казва: „Не бил той!" – И наистина, когото срещна днес в света, всички са разочаровани. Най-после мъжът казва: „Жена ми умря." Или жената казва: „Мъжът ми умря." Питам: как е възможно да умре това същество, от което очакваше своето спасение, своето щастие? – Значи тя не е божество и той не е божество.

Докато ние сме хора, които падаме на колене пред някоя мома или момък, не сме ли онези хора със слабостите на едновремешните идолопоклонници, чиито идоли скоро се разрушаваха? Все пак техните идоли живяха с хиляди години. Ти днес прегръщаш един мъж, но къде ще отиде той? Днес прегръщате една жена, но къде ще отиде тя? И не само това, но докато този мъж не беше женен, честен човек беше. Ожени ли се обаче за това божество, то започва да му казва: „Ти не трябва да бъдеш така глупав, да живееш толкова честно, по-практичен човек трябва да бъдеш, ако искаш да живееш щастливо, разумно като всички хора. Няма защо да живеем в тази колиба, за нас трябва простор, свобода, голяма къща ни трябва." И действително, тя заживява по-разумно, но не се минават 3-4 години, завеждат дело

против него, затварят го, осъждат го. Този идеал се променя вече, идват страданията в живота. За какво страдаме ние? – Много търговци са пропаднали заради своите дюкяни. Много адвокати са пропаднали заради своята клиентела. Много доктори са пропаднали заради своите пациенти. Много свещеници и проповедници са пропаднали заради своите пасоми. Да, те стават пастири на своите пасоми в църквата, за да ги пасат добре. Казваше един овчар: „Аз съм отличен овчар, паса стадото си, храня го, обичам го." Овците изпитват неговата любов и те на свой ред казват: „Много ни обича нашият овчар, но вълната ни стриже, млякото ни взема. Ние сме съгласни на всичко това, но и децата ни продава, а най-после взема нож, че и нашите глави отрязва. След това и кожите ни одира и от нас нищо не остава." На такъв овчар, който казва, че много обича овците си, казвам: какъв е този овчар, който взема млякото и вълната и кожата на овците? Някой ще каже: „Така е наредил Господ." – Не, това е една велика лъжа в живота. Ние трябва да пренесем този символ в разумния живот.

Казва Бог на едно място: „Не желая смъртта на никого." Ако четете книгата на Исайя, ще видите какво е говорил този пророк преди повече от 3000 години, какво вътрешно просветление е имал той. И ние, съвременните хора, казваме: „Така е наредил Бог." От Божествено гледище аз трябва да защитавам живота на овците, но хората още не са дошли до това положение. Засега те не жалят даже живота на другите хора. Те се колят, убиват, бесят, като казват, че това е геройство. Питам: какво благо са донесли сегашните войни, които стават по света? Най-културните хора днес, американците и англичаните, носят тежките последствия на войните. Те са внесли между тях толкова разврат и упадък, че съжаляват, задето са ставали, и се стремят да изправят това зло, но не знаят как. Да оставим сега

въпросите на Англия и Америка. Това са въпроси, които могат да се разрешат в бъдеще. Ние имаме въпроси, които сега трябва да разрешим.

Един от фараоните посетил една от тайните школи на Египет и поискал синът му да стане ученик на тази школа. Задачата на тази школа била следната: всеки, който искал да постъпи за ученик в нея, трябвало инкогнито да следва школата. Този царски син трябвало да излезе инкогнито от своята държава и да се представи като слуга в един царски двор, но така да премине през двореца, че да не предизвика с нищо първия стражар, който пазел пред вратата. Той трябвало да отвори сърцето на този стражар така, че да намери неговото благоволение. И през всичкото време на служенето си, цели три години, той трябвало да минава между всички незабелязано – никой да не знае, че е царски син. Освен това в изпълнението на своята служба той трябва да бъде толкова внимателен, толкова почтен, да не направи никаква грешка. Ако направи някаква най-малка грешка, ще бъде изпъден вън от школата. Такава била задачата на царския син. Питам: лесна ли е тази задача? – Не е лесна. Такава е задачата и на нас, които сме дошли в света. Ние сме царски синове и трябва да изпълним тази задача безпогрешно. Какво правите вие? – Ставате сутрин и веднага започвате да викате. На кого викате? Трябва да си кажете: „Чакай, царски син съм, трябва да извърша добре работата си." Влезете ли в Божествената школа неприготвени, вие пропадате. Ако вашето съзнание е будно, като ставате сутрин, няма да викате, но ще си кажете: „Аз съм царски син, пратен съм на Земята да оправя работата си. Влязъл съм в Божествената школа и трябва добре да свърша работата си." Питам: кой не вика на обед или вечер, като си ляга?

Вие имате друга една слабост. Често казвате: „Ние ще свършим работата си, но като отидем между ангелите.“ Знаете ли на какво прилича това? Ще ви изясня моята идея. И змийското яйце, като е вътре в черупката си, е много кротко, никому вреда не прави. Пък и яйцето на орела, като е в черупката си, е много кротко, никому зло не прави. Ако вие отидете на Небето, ще приличате на тези неизлюпени яйца. Но когато Господ иска да ви покаже какви сте, Той ви праща на Земята да се измътите и да се проявите. Някой казва: „Като отида на Небето, там да ме видите колко съм добър и кротък.“ – Не, там ще бъдете едно неизмътено яйце. Важното е какъв си тук. Земята е пробният камък, на който ви изпитват. Важно е да се видите какви сте тук, на Земята, като сте облечени в плът. Някой казва: „Дотегна ми вече да нося този товар.“ Кое е по-хубаво за теб: да носиш 50 килограма злато на гърба си или гърбът ти да бъде свободен от този товар? Вие ще кажете: „Разбира се, че е по-добре да носим златото на гърба си.“ – Добре, представете си, че на двама от вас предстои да минат една дълбока река. Единият носи това злато на гърба си, а другият тръгва без злато. Кой от двамата има шанс да премине благополучно тази река? Ще кажете: „Нали има мост?“ – Не, тази река е без мост. Как ще я преминете? Ще кажете: „Ще снема златото от гърба си и така ще премина.“ – Да, но законът е такъв, че никой няма право да сваля товара от гърба си – ще върви с него. Тези порядки за богатството в света са човешки изобретения. Най-голямото богатство, което човек може да има – това са неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият мощен дух, които го свързват с Небето и с всички разумни души. Какво по-голямо богатство от това? Това именно е истинското богатство на човека! Ами ако аз напусна духа си, ако напусна душата си, ако напусна сърцето си или ума си, какво ще остане у мене?

И всички хора днес казват: „Не може без пари в света!“ И тук повтарят какво е казал някога си Наполеон. Като му разправяли, че трябва да се направи това-онова, той запитвал: „Ами пари?“ Навсякъде сега хората казват: „Да направим повече училища, да вземем повече учители, да направим повече църкви, да имаме повече свещеници, и т.н.“ – Ами кой ще им плаща? Докато има учители, които работят за пари, докато има проповедници, които проповядват за пари, докато има съдии, които служат за пари, докато всичко става с пари, ние ще имаме свят като сегашния. Ще кажете: „Ами как ще се прехранваме?“ – Един ден, когато тези служби станат почтени, благородни и всички хора служат без пари, тогава децата ще се грижат за своите учители, а не техните майки и бащи; пасомите ще се грижат за своите пастири. Аз бих желал един учител да упова на своите ученици – да ги учи, да работи с тях, и по този начин да си изкарва прехраната. Той може да обработва с тях градини, да отглежда пчели. Един ден тези деца, като пораснат, ще му се отплатят стократно. Вие ще кажете, че това не е съгласно с вашите разбирания. Но вижте, ние срещаме този закон навсякъде в света. Кажете ми например колко плаща синът на баща си? Както виждате, синът не само че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане, и един ден забягва. И бащата, като няма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: „Бог да го благослови!“ – и си заминава. Някой път и дъщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: „Бог да я благослови, да обърне сърцето ѝ!“ – и си заминава. Не, вие трябва да отидете по-далече! Вие трябва да знаете, че ако се ражда такъв син, който изяжда всичкото богатство на баща си, причината за това е, че у бащата има някакъв дефект. Според закона на наследствеността от вълка не може да се роди овца и от овцата не може да се роди вълк. По същия закон от орел не може да се

роди паун и от паун не може да се роди орел. От змия не може да се роди риба и от риба не може да се роди змия. Значи във всички тези форми се крият известни сили, които определят посоката на движението им.

Та казвам: пророкът преди хиляди години е говорил, че Духът на Господа Йехова ще бъде с него да благовествува. Какво да благовествува? – Разумното. Вие, които ме слушате днес, трябва да знаете, че спасението на човечеството не е в никакви църкви. Спасението на човечеството не е в никакви хора, в никакви светии, в никакви ангели. Светиите, ангелите, добрите хора на Земята – това са само служителите на Бога. Спасението на света е в Бога, Който е направил света. Този Бог има три атрибута: Любовта е Негова същина, Мъдростта е Негова същина, Истината е Негова същина. Те излизат само от Него. Там, откъдето излизат тези три велики добродетели, се проявяват всички други неща. Следователно спасител в света е само Бог. Той обхваща и прониква всички.

Всички същества, от най-висшите до най-нисшите сфери, слугуват на този велик Бог. И ако искате, вие може да Го попитате: „Как?“ – Обърнете се с всичката си душа, с всичкото си смирение към Него и кажете: „Господи, така, както всички светии Ти служат, така, както всички ангели Ти служат, така, както всички добри, праведни хора Ти служат, така и аз с техния дух се обръщам към Теб – изяви ми се!“ Питайте Бога така и ще видите, че Бог е прав. Ако решаваш някоя трудна задача, Бог ще те осветли. Ако си болен, Бог ще внесе в тебе здраве. Ако имаш някое терзание, което смущава душата ти, пак се обърни към Бога. Работи и чакай – Той ще ти изясни тази велика Истина. Не бързайте – може да почакате още хиляди години. Чакали сте толкова, ще почакате и още, това нищо не значи. Времето и пространството – това са само условия, при които Бог може да се

изяви в Разумния живот. Само по този начин можем да се издигнем. Каква полза, ако бързаме и изгубим всичко? Каква полза, ако днешният ден бъде ден на радост, а утрешният – ден на тъги и страдания? Какво ще те ползва, ако днес родиш един син, а утре той умре? Какво ще те ползва неговото раждане, ако смъртта му утре ти причини най-големите нещастия и страдания? Ние искаме, като се роди този син, да живее. Ние искаме, като добием здравето, то да е с нас. Ние искаме, каквито добродетели придобием, да бъдат с нас. Ако днес спечеля една добродетел, а утре я изгубя, тази загуба ще ми донесе най-големите нещастия и страдания.

Питам: какво ще ме ползва днешната култура, ако утре я изгубя? Какво ни е донесла днешната култура? Има нещо хубаво в нея. Тя е внесла равноправие между половете, тя е внесла един стремеж между мъже и жени да се хармонират, да извършат добре задълженията, които им са определени. Днешната култура е внесла един стремеж и между всички религиозни хора да се обединят. Как? Не само по един начин могат да се обединят хората. Много начини има за обединение. Най-правилният начин обаче е един. Кой е този начин? – Той е да се живее по закона на Любовта. Стигне ли се до Любовта, в нея вече няма насилие. Това обединение може да дойде и по закона на Мъдростта, на знанието. Най-после това обединение може да дойде и по закона на Истината. Ние трябва да знаем тези три закона, които съществуват в Природата. Следователно по който от тези закони и да живеете, резултатите от тях трябва да са еднакво благоприятни за всички, да се даде свобода на всички. Тогава ние ще работим в единство и ще бъдем по-интензивни в света. Работата и нашият труд ще бъдат разумно оправдани и ще дадат добри плодове. А сега вашият труд се губи.

Казва се в Писанието: „Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда.“ Ето защо всеки човек, който иска да бъде обичан от Господа, трябва да обича правосъдието, а да отхвърли от душата си грабителството и неправдата. Бог обича само ония, които вървят по Неговия път. Законът е такъв. Кого обича овцата? – Своите деца. Кого обича вълкът? – Своите деца. Вълкът мисли, че неговият метод за живеене е най-правилен. Овцата мисли, че нейният метод е най-правилен. Не, най-правилният път за спасение се крие в човешкия дух. Ние сме най-разумните същества тук, на Земята, и трябва да разрешим правилно въпроса. Ако го разрешим правилно, ние ще донесем едно благо и за по-висшите Същества. Тогава ние ще бъдем носители на своята свобода и ще станем разумни органи в общия велик организъм. Само така ще можем да се притичаме в помощ на своите по-слаби братя на Земята.

Това е Учението, което трябва да носим навсякъде. Бог е, Който ще спаси света, и ние трябва да се хванем за Него. Всеки трябва да бъде като един извор – постоянно да извира. И когато казвам, че трябва да бъдем носители на Свободата, разбирам, че трябва да се хванем за новата култура, да живеем според трите велики закона. Живеем ли така, това е Божественият ден. И така, пред Бога този е велик, който носи в себе си това правосъдие. Пред Бога този е велик, в душата на когото няма грабителство и неправда. Всеки, който не носи в себе си това правосъдие, не е велик човек, не е културен човек. Каква култура има във вълците? Каква култура има в овците? Каква култура има в рибите? – Култура има само в същества, които мислят. Култура има само в тези хора, у които е вложен Божественият елемент. Единственото същество, което прогресира, което има книжнина, което мисли, което се моли на Бога – това е човекът. Единственото нещо, което отличава човека, е, че той може да отвори ума, сърцето и

душата си, за да влезе в него светлината на живота. Той е единственото същество, което може да разбира Божественото. Всички хора изобщо съзнават това нещо, но някои са така ожесточени, както влюбените, та не искат да го признаят.

Съвременните хора са ожесточени не поради това, че не вярват в Бога, но понеже постоянно се отменят от вярата си. Ти си един момък, вярваш в своята възлюбена, но утре тя не постъпи съобразно твоите искания и веднага става демон за тебе – ти не вярваш вече в нея и можеш да ѝ припишеш различни неща. Така постъпва и момата: обича някой момък, но ако той не върви съобразно нейните желания, демон става за нея и вече в нищо не му вярва. Как е възможно онзи човек, който до вчера беше благороден, добър, днес да стане демон? Казвам: чистият извор всякога остава чист, нечистият извор всякога е нечист. Злото в света е всякога зло. Доброто в света е всякога добро. Аз наричам добър човек онзи, който в действията си е всякога буден и в дълбочината на душата си е всякога изправен. Лош човек е онзи, в душата на когото има всякога нещо задкулисно. Той външно е всякога изправен, но вътрешно в него има нещо лошо. Следователно онзи човек, на когото съзнанието за Бога е всякога будно, който съзнава, че има една вечна Любов, една вечна Мъдрост и една вечна Истина, този човек е добър. Онзи човек, който не признава тези три велики закона в света, той е лош човек. Външно той може да е кротък: това показва, че още не се е проявил, т.е. не е още измътен от своето яйце. Казвам: сложете го на светлината и на топлината да се измъти и тогава ще видите какъв е.

Сега изпитанията в света не са нищо друго, освен условия да се проверим, да видим какви сме. Те са най-благоприятните условия да се измътим. За всички хора в света ще дойдат тежки изпитания, морални страдания, та всеки ще покаже своето естество. Но има

велики души в света! Ако един човек съзнава своя грях и се моли на Бога, в моите очи този човек е велик. Онзи човек, който извинява своя грях и не се обръща към Бога, в моите очи той е лош човек, няма никакво величие в себе си. Днес ни предстои едно нещо: да признаем своите грешки в душата си и да проявим доброто, което се крие в нас – да проявим Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. След това да проявим смирението, кротостта, въздържанието, щедростта и т.н. Като се притичаме един на друг на помощ, да дадем свобода на всички страдащи. И тогава ние ще бъдем носители на онова велико Ново учение, което ще внесе мир и радост във всяка душа, във всеки дом, във всяко общество, в цялото човечество. Това Учение ще ни съедини с Небето и ние ще живеем братски, така, както Бог изисква.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Беседа, държана от Учителя на 28 август, Събота, 10 ч.с., София

ЩЕ СЕ ИЗКОРЕНЯТ

Всяко растение, което не е насадил Отец Мой небесни, ще се изкорени. (Матея, 15:13)

Този стих представлява живота в неговата отрицателна страна. Всички противоречия, които съществуват в живота, това са напътвания, за да се добие великата Истина. Всеки от вас, като се е родил на Земята, трябва да добие Истината по обратен път. На Земята не може да се каже Истината така, както е. На Земята не може да ви дадат любов, каквато вие искате, нито пък знание, каквото вие очаквате. Всичко, което придобиете, ще дойде по обратен път. Знанието, което хората добиват, идва чрез ред опитности и страдания. Любовта, която изпитват, по някой път представлява такава опитност, че те казват: „Не струва човек да обича и да люби.“ И там хората се разочароват. Тези хора пък, които се стремят да знаят много, и те в края на краищата казват: „И в многото знание има големи терзания и скърби.“ Тогава какъв е реалният, истинският смисъл на разумния живот? Аз бих казал следното: всяко растение, което Бог е насадил, ще расте, ще се развива, ще цъфти, плод ще даде – то винаги ще има Божието благословение. Това е положителната страна на живота.

Защо Христос взема думата растение? Растението е емблема, символ на търпението в разумния живот. Без търпение животът прилича на дърво без корени. Някой път на съвременните хора, на религиозните, на учените и на държавниците им липсва търпение. Всички от тях се давят все накрая. Учен човек, след като е учил цели 20 години, написва някоя голяма книга и в края на живота си казва на

хората: „Всичко, което съм писал, нищо не струва.“ Значи той се отрича от това, което е учил. И онази красива мома, която светът е уважавал, дарявал я е с цветя, с китки, на стари години и тя се отрича от своята младост и красота и казва: „Не струва човек да бъде красив.“ Така говори и старата баба на младите моми: „Слушайте, не струва да бъдете красиви. Аз изпитах красотата: тя е толкова скъпа, че втори път, като се раждам, не искам да бъда красива.“ Защо? – Излъгал я е един момък, втори, трети, четвърти... Питам: животът на Земята за такава любов ли е даден? И отговарям: не е даден за такава любов. Животът на Земята за ядене ли е даден? – Не е за ядене. Животът на Земята за политически партии ли е създаден? – Не. Животът на Земята за народите ли е даден? – Не. Я ми кажете къде в Библията се споменава името англичанин, французин, германец, българин, сърбин и др.? На кои места ги споменава Господ? Ами къде останаха всички онези видни стари народи: египтяни, асирийци, вавилонци, на които имената се споменават в Библията? – Всички тези народи днес са изчезнали и други са ги заместили. Сега ще кажете, че те не са били толкова видни народи. Добре, англичаните, американците нали са виден народ, защо нищо не е писано за тях в Библията? Питам ви сега: кого трябва да слушаме ние? По пътя на кои от тези народи трябва да се движим? В какво се състои преимуществото на един народ? Или в какво се състои преимуществото на един индивид? Има философи, които твърдят, че един човек струва повече, отколкото един народ. Да, така е, но и обратното е вярно: един народ струва повече, отколкото един човек.

Но кое е мощното в света? Вие трябва да знаете, че от едно семе са произлезли всички ябълки и когато се завърши тяхната еволюция, те пак ще се съберат в същото семе. Един цял народ представлява един човек, развит в своята целокупна форма на Земята. И цялото

човечество, можем да кажем, също така представлява един велик човек, развит в своята целокупна форма. И ако ние вземем ангелите – те представляват човека в неговата най-висша форма. Най-после, ако вземем Бога – всичко излиза от Него. Цялата Вселена не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява. Тя представлява развитието на Бога. Защото и Бог, сам по Себе Си, се развива. Които не разбират този закон, ще кажат: „И най-съвършеното Същество ли се развива?“ Що е развитие? Всяка жена, като изтъче платното, не го ли развива? – Щом го свърши, тя го развива. Това развиване не е ли проявление на изтъканото платно? Същото е и с Бога, когато се развива. При развиването си Той се разкрива, изявява това, което е мислил, за да могат и другите същества да разберат Неговата мисъл, да я видят, а по някой път и да си купят от Неговия плат, да си направят нови дрешки. И горе има дюкяни, които продават платове.

Един автор, няма да кажа името му, има една странна теория за въплътяването на душите. Няма да ви я представя в научна форма, но ще ви я изложа така, че да бъде достъпна за вашия ум. Според него всички човешки форми в Невидимия свят са изложени на витрини като хубави, красиви човешки дрешки. Душите на Небето, като минават покрай витрините, спират се и гледат – много красиви са тези дрешки. У всяка душа, като минава покрай витрините, се заражда желание да си купи една дрешка. Обаче правилото там е следното: щом някоя душа си избере една дрешка, трябва да я облече още в дюкяна, за да види дали ѝ приляга. Но като се опита веднъж да облече една от тези дрешки, не може да я съблече вече. Колкото повече се мъчи да я съблече, толкова повече дрехата се впива в нея, докато най-после душата загубва съзнанието си и слиза долу на Земята. Та всички вие, които ме слушате тук, сте ходили в Божествената витрина да си вземете по една дреха. И всеки от вас

носи дрехата, която е купил от горе. Сега вие се оплаквате защо Господ ви е пратил на Земята. Не, вие сами ходихте да си купите дреха за Земята и се облякохте в нея. Вие сами пожелахте да дойдете на един бал, на едно представление. И ето, сега сте на това представление. Какво лошо има в това? Както виждате, аз ви говоря на човешки език.

При сегашното положение, в което се намирате, не е достатъчно само да кажете, че трябва да вярвате в Бога. Ние сме преситени от вярвания. Аз слушам често да казват, че душата на българина страдала, защото не трябвало да се раздвоява, но да се остави на почивка. Питам: човешката душа може ли да се раздвоява? Раздвояването е процес на човешката мисъл. Когато влязат в човешкия ум две противоположни мисли, тогава става едно поляризиране от единия полюс до другия. Това е лутане от ляво на дясно, слизане и качване, движение в кръг.

Съвременните философи считат засега за най-съвършена форма движението в кръг. Но аз не говоря за тези определени кръгове, каквито има в геометрията. Що е кръг, как би го определил един геометрик? Геометрикът казва: „Пространство, заградено с една крива линия, на която всичките точки на периферията стоят на еднакво разстояние от един център, е кръг." Но какво ни интересува нас, че всичките точки са на еднакво разстояние от центъра? Ние определяме кръга по следния начин: кръгът представлява всички възможности на човешкия живот, включени в кръга на неговото развитие и поставени на еднакво разстояние от центъра на човешкия дух. Следователно, каквато работа и да започнеш, ще имаш еднакви условия за постигане на резултати. Ако човек би разбрал кръга, каквото пожелаеше, щеше да го постигне. Ако иска да стане поет или музикант, ще стане. Но той трябва да вложи в това желание цялата си

душа. Внесе ли и най-малкото неверие в себе си, най-малкото колебание, не може да постигне нищо. Човек, който иска да бъде съвършен, трябва да носи една положителна мисъл в себе си. Вие питате има ли Господ, или не. И започвате да доказвате така, както онзи циганин, когото попитали: „Има ли вода в тази долина, или не?“ Той казал: „Я има вода, я няма.“ Казвам: оставете това положение! Евангелистите често казват: „Ако ние вярваме в Бога, а всъщност няма Господ, губим ли нещо? Пък ако има, пак не губим.“

Как да няма загуба? Най-голямата загуба в света е, когато се увериш, че няма Господ. Щом Господ не съществува за тебе, ти изгубваш смисъла на живота си. Тогава аз казвам: отричането на Бога е най-силното доказателство, че Той съществува. Само реалното, само същественото може да се отрече. Само светлината може да се отрече. Само Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродетелта, Милосърдието може да се отричат. Питам: можеш ли да изпразниш кесията на бедния, който няма нищо в нея? Можеш обаче да изпразниш кесията и касата на богатия. Следователно, ако касата на един човек се изпразни, това показва, че той е богат. А каква е касата, която нито се пълни, нито се празни? Хора, на които касите нито се пълнят, нито се празнят, са мъртви хора. Какво може да се говори на мъртви хора? Сега вие искате да бъдете добри, тихи. По-добри и по-тихи хора от мъртвите няма. И аз вчера ви казах, че като смесите яйцата и на най-вредните животни, никаква опасност няма. По-безопасно нещо от яйцата няма. Така че, ако всички вие бяхте само неизлюпени яйца, какво щеше да стане? Вие ставате опасни, когато се излюпите. Тогава става индивидуализиране и всеки иска да се прояви. Не е лошото в това, но човек трябва да се проявява разумно. Как ще обясните следното противоречие? Когато великият майстор Страдивариус създаде своята цигулка и някой българин я вземе и

отиде да свири с нея в кръчмата, цигулката ли е виновна за това? Страдивариус ли е виновен, или този българин? За пияните хора ли е направена тази цигулка? Не, този велик художник имаше идеята да създаде един инструмент, на който да свирят музикални души и да радват хората в света. Той не е мислил за глупавите, за неразумните хора. И когато Господ създал света, Той е имал предвид най-видните души – ангелите, светиите, праведните, разумните хора. Той е имал предвид боговете, а не съвременните глупави хора, които се питат защо Господ създаде света. Те нямат право да питат, както немите хора нямат право да говорят, както глухите хора нямат право да слушат и както слепите хора нямат право да виждат. Ето ви един контраст. Казвам сега и противното на това: всеки човек, който има очи, трябва да гледа; всеки човек, който има уши, трябва да слуша, и всеки човек, който има език, трябва да говори. Това е положителната страна. Казват: „Ама не трябва да се живее така." Как трябва да се живее?

Често ни запитват: „Ама вие съгласни ли сте с църквата?" Чудни са тези хора! С никакви църкви не искаме да свързваме съюз. Ние сме за Царството Божие. „Наближило е – казва Христос – Царството Божие." Ами че това е разумното. Църква може всеки да образува. Всеки човек е храм Божи. Всеки дом е църква. Всяко общество е църква. Всяка политическа партия е църква. Навсякъде в живота срещаме само църкви. Но всички тези църкви се ритат: и проповедници, и свещеници се ритат. Всички ние страдаме само от църкви. В Америка има толкова хиляди църкви. И ако отида в Америка, ще ме питат към коя църква принадлежа. Ако не принадлежа към някоя от техните църкви, ще ме считат неверен. Да кажем, че има всичко 500 милиона християни и всеки християнин представлява от себе си една църква. Кажете ми: как тези хора ще

примирят своите различни схващания? Или ако тези хора имат един милион църкви, изчислете колко години ще ви трябват, докато преминете през всички? Ако стоите във всяка църква по един час, колко години ви трябват, докато посетите всички тези църкви? Това е материалната страна на въпроса. Някой казва: „Ти православен ли си?“ Казвам: в Библията нищо не пише за православието. „Ти евангелист ли си?“ – И за евангелизма нищо не пише. Когато Господ направи света, православни нямаше, евангелисти нямаше, пък и евреи нямаше, и българи нямаше. После, като прати Господ хората в света, тръгнаха различни армии с разни имена: българи, германци и др. Няма нищо от това. И всяка майка ще сложи име на детето си, но това име е благословено, когато детето е разумно. Когато детето е глупаво, и Ангел да му сложат за име, пак не струва. И Благо да му е името, детето пак не е благо. И Божидар да е името му, ако е глупаво, пак не е Божи дар, а Божия скръб.

„Всяко растение, което Отец Мой не е насадил...“ Значи има един човек, който не е създаден, не е оформен според ония максими, според ония принципи, които Бог е дал. Защото за всеки човек има образ какъв трябва да бъде. Една отличителна черта на човека е следната: той, като господар на Земята, трябва да влиза в положението на всички същества, по-долу от него. Той трябва да влиза в положението на растенията, на най-дребните животни, и да бъде във връзка със своите ближни. Отличителната черта на Бога е милосърдието. Бог, Който е толкова велик, Който има с какво да се занимава, е намерил в Своята мисъл време да се грижи и за хората. Попитали един турски дервиш: „Знаеш ли защо Господ създаде света?“ Той отговорил: „Когато Бог създаде целия свят, Той беше толкова сериозен, че пожелал да има едно малко развлечение. За тази цел създал човека.“ При тези големи, велики работи, с които се

занимава Господ, Той слиза от време на време на Земята да си почине, да се позанимава и с хората. Ще кажете, че това не е научно обяснение. Да, така е, но питам ви: когато ние доказваме, че човекът е произлязъл от един малък микроб, това научно ли е? Заблуждението е там именно, когато ние мислим, че от този малък микроб, под влиянието на различни външни условия, е станал човекът. В този микроб, в тази малка форма, е бил скрит човекът. Да вземем по-нататък мнението на съвременните учени за еволюцията на родовете. Според тях във всяка една форма се крият зародишите на всички по-висши и по-нисши същества от нея, но тя ще може да възпроизведе само такава форма, до каквото най-високо развитие е достигнала сама, и по-нататък не може да отиде. Например човекът, като дойде до своята форма, остава си там. Най-после и за ангелите ще кажем, че те се спират по-далече, отколкото човека, но по-високо от себе си не могат да отидат. Е, какво ще бъде нашето бъдеще? Както философите развиват идеята за човека, те приемат, че човекът ще стане божество. Значи човека го очаква едно велико бъдеще: ще мине от положението на човек в положението на ангел и оттам – в положението на божество, облечено в сила и мощ. Така той ще стане орган на Божественото проявление. Тогава се зарежда въпросът защо Бог е създал света, защо е създал хората? Човеците са връзка между Бога и ангелите.

Следователно човек по устройството си трябва да прилича на Бога, но днес още не е като Него. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие Свое. Това е дълбока философия. Ако започна да ви я доказвам, тя не може да се докаже. Тя трябва да бъде възприета като ваш идеал, за да развиете в себе си всички онези скрити сили, които Бог още отначало е предопределил. Но тези сили трябва да се развият постепенно. Когато тези скрити сили се развиват

във вашата душа, това, което не можете да разберете, което е далече от вашия ум, ще ви стане ясно. Вземете един музикант, у когото са развити центровете на музиката, и го сравнете с един човек, у когото музикалните центрове не са развити. В черепите на тези двама души винаги се забелязва едно различие. Онзи, който е музикален, около слепите очи има една издаденост, а у немузикалния тази част на главата е тясна. Наблюдавайте главата на някой писател. У него е силно развито въображението. Значи в мозъка на всеки човек има известни органи, които са израз на силите, с които той работи. На хора, у които е силно развит органът на речта, очите им са особено устроени и задната част на мозъка им е също особено устроена. Тези, които не разбират тия неща, мислят, че главите на всички хора са еднакви. Не, има велико вътрешно разнообразие между хората, което трябва да се проучва.

Каква е нашата цел на Земята? Нашата цел е да се учим да обичаме, да разбираме Бога. Бога можем да разберем само когато Го любим. Всеки може да познае Бога, когато Го обича. Един учен човек е казал следните две неща: „За да познаем Бога, най-напред трябва да Го обичаме, а за да обичаме човека, най-напред трябва да го познаваме.“ Затова истинското знание за Бога трябва да започне с Любовта. При познаването преди всичко трябва да влезе Любовта. Без Любов в този свят нищо не можете да постигнете. Аз не искам да ви натрапвам моята мисъл, защото, от мое гледище, няма нищо по-опасно в света от това човек да се пресити. Например, ако се говори често върху това, да бъдем религиозни, да се молим на Бога, най-после хората ще кажат: „Дотегна ни да слушаме тези разговори! Не ни се слушат вече.“ Един стар български свещеник ми споделяше своя опит. Казваше ми: „Дотегна ми тамянът! Аз не вярвам в прераждането, но ако за в бъдеще Бог ме прати пак на Земята,

свещеник не искам да ставам. Това вечно кадене с тамян, това повторение на едни и същи молитви, това често ходене в църква – всичко това ми е дошло до гуша!“ Що е тамянът? Казват: „Да кадим!“ Що е кадежът? – Това е нашата мисъл. Що е огънят? – Това са нашите чувства. Ние трябва да запазим сърцето си. То е една емблема. Този свещен огън трябва да се сложи в сърцето и от него да излезе този Божествен нектар, този свещен мирис, това благоухание, та да почувства Господ, че ние действително носим тази кадилница на живота. Кое е кадилницата? Кой кади? – Духът. И всички ние все кадим. Няма човек, който да не кади. И сега, като не се разбира Божествения живот, свещениците само кадят. Аз питам: това кадене благоприятно ли е на Господ? Като говоря така, някои ще кажат: „Виждаш ли, той говори против православието.“ Но в Библията никъде не пише за православието.

Аз говоря само за началото, когато Господ е създал света. Това няма какво да ви обижда. Даже ако река да говоря за сегашните времена, въпросът е друг. За сегашния живот ние ще говорим след две хиляди години. Сега говорим само за изтъканото платно. Сегашното платно още не е изтъкано. За него ще говорим след 1000 години. Това платно е още навито на кросното. Платното на християнските народи още не е изтъкано. И Господ праща една нова раса да изтъче Учението на Христос, Учението на Бога за Любовта, Мъдростта, Истината, да покаже в какво се състои онази велика наука, да покаже по кой начин светът може да се преобрази. Не е изтъкано още платното на християнството. Какво ще ми разправяте за християнството и за това, какво е казал Христос? „Любете враговете си!“ Кой от вас люби враговете си? Че най-големият враг на жената е мъжът. При това този враг е в къщата ѝ. Най-големият враг на мъжа пък е жената. Питам те: любиш ли жена си? Ами кой е най-големият

враг на майката? – Синът и дъщерята. Врагове на бащата са децата. Няма по-големи врагове от сина и дъщерята. Разбойници са те. Оберат бащата и майката по всички правила, при това и закон не ги хваща. И най-после казват на родителите си: „Хайде сега вие си вървете, да останем ние да ядем и да пием!“ Аз пък не ви говоря за сегашния живот.

„Всяко растение, което Отец Ми не е посадил, ще се изкорени.“ Когато Бог направи първия човек, каза му да изучава птиците, рибите, животните и да наследи Земята. А когато създаде втория човек, направи го градинар, каза му да обработва земята. Сегашните хора не са и от градинарите, те са от тези, които Господ облече в кожа и им каза: „Ще идете и ще орете земята! Много ще орете, малко ще получавате.“ А на жените каза: „Вие пък ще зачевате и с много болежки ще раждате.“ Защото такива жени, които се съблазняват от едно дърво, не могат да бъдат царски дъщери. Сегашните вдовици и жени се съблазняват от погледа на един мъж. Или ако те се съблазняват от малките драскулки, които той пише, и го считат за велик поет, те не могат да се нарекат царски дъщери. Някой мъж свири много хубаво на цигулка и веднага жените се влюбват в него. Чакайте, той свири наистина, но и жили. Той пее, но после кожи дере. Нали това е факт? Някой ще каже за съвременните хора, че са много културни, но за тези съвременни хора целият Невидим свят си е създал такова мнение, каквото сегашният културен свят има за българите. Невидимият свят има за човека такова мнение, каквото целият образован и културен свят в Европа, в Америка има за българите – българите ги считат навсякъде за диваци. Това да не ви обижда.

В Африка имало един добър гадател, който гледал на ръце. При него идвали и американци, и французи, и хора от всякакви

народности, на които той по ръцете описвал техните добродетели и умствената им култура. Като отишъл някой си българин при него, той го погледнал и му казал: „Ти си от едно малко племе, но най-своенравно, най-упорито." И описал страната му. Той искал да каже, че в това малко пространство, в тази малка държава, в която живее българинът, има скрити сили, но той още не е научил закона как да отправя своя ум и своето сърце в права посока. И следователно всички негови сили засега се развиват динамически, разрушително. Българинът е преизобилен с енергия, но му трябва мекота. Където и да се съберат двама българи, все ще спорят. Във Франция спорят, в Германия спорят, в България също спорят – навсякъде между тях има спор. Не е хубава тази черта. Питам: ако ние постоянно спорим, какво ще спечелим? Сега спорят и религиозните хора кой ще се спаси и кой – не. Откъде знаете това? Вие били ли сте съветници на Бога, та да знаете кой ще се спаси? Тези, които спорят, не са създали човека – Господ го е създал. Ако има някой авторитет, който да знае кой ще бъде спасен, това е Господ. Ти отварял ли си архивата на Господа? Аз казвам, че след време от тебе ще стане най-видният човек. Вярваш ли в това? И когато срещна някой учен човек, казвам: „Виждаш ли това дърво? След време от него ще излезе отличен философ." – „Как?" – „Така е писано в Божествената книга." – „Ами от дървото може ли човек да стане?" – „Може." В този смисъл дървото не може да стане човек, но в него има възможности, които могат да го превърнат в човек.

Христос, Който е разбирал дълбоко законите, в тази глава излага някои Свои възгледи, като отправя умовете на Своите ученици към мисълта: „Всяко растение, което Отец Мой е насадил, ще расте, ще се развива и плод ще даде." Тази мисъл трябва да е в ума ви, т.е. да знаете, че винаги сте под покровителството на Бога, а сега вие искате

да ви защитава някой виден човек. По-видно същество от Бога няма. Най-разумният, най-благият, най-мъдрият, най-силният и най-великият, на Когото всякога можем да разчитаме в този свят, е Бог. Сегашните хора описват Бога като недостъпен – че седи някъде на Небето на един трон. Това е тяхно мнение. Аз бих предпочел мнението на апостол Павел, който казва: „Живеем и се движим вътре в Бога." Аз бих предпочел онова тълкуване на Христос, където казва: „В дома на Отца много жилища има за всички ви." Неговата мисъл е още по-широка. За всеки един от вас има място при Господа, където може да живее. Следователно ние можем да преобразим сегашния живот. Ако вие сте в пустинята и се измъчвате, че няма вода никъде, какво ви е положението? Важното за вас в този момент е живата, изворната вода, за която Христос говори. Ако тази жива вода влезе у вас, вие ще бъдете в сила да превърнете сегашния си живот, да го направите най-напред красив за себе си.

Сега всички вие, които ме слушате, както и да ме разбирате, запитайте се най-напред: „Съм ли аз едно растение, което Бог е насадил?" И не си правете заключение, не казвайте, че не сте. Кажете в себе си следното: „Аз съм едно растение, което Бог е посадил, живея съобразно Неговата воля и ще дам такива плодове, каквито Той пожелае." Когато един градинар посее една круша, нали тя ражда това, което той иска? Когато един писател пише със своето перо, което изпълнява неговата воля, ако това перо скърца, нали той го изважда и слага вместо него друго перо? Когато цигуларят започва да свири, нали той взема онази цигулка, която дава отзвук, израз на неговите чувства? Ако цигулката скърца и не дава чист, ясен тон, ако не отговаря на чувствата му, на неговия идеал, той купува друга цигулка. Следователно, докато вършим Волята Божия, ние ще имаме Божието благословение над нас. Бог не ни е създал нито за погибел,

нито за страдания. Страданието е само един преходен етап, който скоро ще се измени. Ще дойде време, когато вие ще търсите страданията, но тях няма да ги има. В бъдещата епоха вие ще давате пари за страданията, но няма кой да ви ги продаде. Ценни са тези страдания.

Сега, понеже Любовта е рядкост, радостта е рядкост, знанието е рядкост, а страданията са изобилни, казвам: съберете страдания за в бъдеще, за да ги продавате. В това отношение законът е верен: когато много страдания се натрупат, когато станат прекомерно много, Господ слиза от Небето и взема всичките страдания. Само Той е всемъдър, всесилен. Той взема тежестите на хората и с това се обогатява. Същевременно Той обогатява и нас в Своята Любов. Защото нашите грехове и нашите страдания са гориво за Божията Любов. Божията Любов не може да се прояви без нашите страдания и грехове. Нашите грехове са необходимият пясък, по който може да се движи Божествената кола. В Божествения свят пък трябва пясък. Затова са необходими нашите грехове: да дадат подем, за да се движи Божията кола. Вие ще кажете: „Тогава да грешим, да дадем повече пясък." – Не, само толкова пясък трябва, колкото да се движи колата. Не трябва много пясък, че да се изпълни целият свят. На какво може да уподобите страданието? Казвам: страданието е чук в ръцете на онзи архитект или на онзи скулптор, с който, като се вдига и слага постоянно върху камъка, най-после се извайва една съвършена форма. Питам: без този чук какво бихте направили? Следователно с всеки удар на чука се произвежда едно страдание на камъка. Но щом се извае статуята на скулптора – неговият идеал, този чук не се вдига вече. Значи когато Бог, или Живата Природа, чрез този чук на страданията свърши своята велика работа върху нас, Той ще го сложи настрани и ние ще бъдем поставени на видни места, както Вазов и

Ботев са положени в Борисовата градина. Така и вие ще бъдете поставени като статуи в Божието Царство. Всички ще бъдете видни хора.

„Всяко растение, което Отец Мой е насадил, ще израсне и плод ще даде.“ Това значи: всеки такъв човек ще има чест и слава през всичките векове. Той ще притежава Божията Мъдрост, Любов и Истина. Човекът, когото Бог е насадил, ще бъде виден човек, но трябва да схванете Бога правилно. Когато ви говоря за Бога, аз не говоря за Него така, както Той се е разкривал преди милиони години, но говоря за Него така, както днес се разкрива. Когато аз стигна до Бога, там не разсъждавам – в мен има едно свещено чувство за Него. Казвам: всичко, каквото Бог върши, то е важно за мен. Аз казвам: Господи, велики са Твоите пътища! Не ги разбирам, но научи ме да ги разбирам! Дойде ми някое страдание, казвам: Господи, научи ме да издържам! Научи ме да разбера това страдание! Дойде някоя болест, казвам: Господи, много хубаво, на място си я пратил, но дай ми възможност да разбера езика на тази болест. И като разбера езика на тази болест, тя изменя своето отношение към мене. Това е вярно само по отношение на Бога. Единственото Същество, което може да ни даде знания, което може да осмисли нашия живот – това е Бог. Затова именно аз ви говоря за Бога. Когато Бог ви обикне, всички ще ви обикнат. Затова трябва да търсим Божията Любов. Ако искате светът да ви обича, обикнете най-напред Бога. Той е във всички същества. Ако искате да имате доброто мнение на хората, да имате знания – обикнете Бога. А ония хора, които постоянно се оплакват, че светът бил долина на скръбта, юдол на страдания – тях не считам за герои. Казвам: да, зная, че всичко това съществува в света, че има страдания, че има бедност, но зная, че в Божествения свят има и радост. Има невежество, но има и знания; има безлюбие, но има и Любов; има

лъжа, но има и Истина; има тъмнина, но има и Светлина; има смърт, но има и Живот. Смъртта – това е отричане на живота: значи животът съществува. Лъжата – това е отричане на Истината: значи Истината съществува; невежеството – това е отричане на Мъдростта: значи Мъдростта съществува. Всички неща, които се отричат, съществуват. Като кажа някому: „Ти не си верен човек“, разбирам положителното – това значи: „Верен човек си.“ Щом някой човек ми каже, че лъжа, аз зная, че мога да говоря Истината. Щом някой човек ми каже, че нищо не разбирам, аз зная, че разбирам много работи. Щом започна да мисля, че не разбирам нищо, това показва, че в мене има философия – че разграничавам нещата.

„Всяко растение, което Отец Ми е насадил, ще се благослови.“ И така, аз желая това благословение да дойде върху всички, които съзнават. Желая тази година да бъдете насадени растения в градината на Бога. И който вкуси от вашите плодове, да хвали Бога. Нека бъде така, както Христос казва: „Така да просветнат вашите дела пред хората, че като ги видят, да прославят Бога.“ Аз пък казвам: така да се влюбят хората във вашите плодове, че като ги ядат, да благодарят на Бога, че е дал такива красиви дървета с такива сладки плодове!

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Беседа, държана от Учителя на 29 август, Неделя, 8 ч. с., София

ДОБРО И СЪВЪРШЕНСТВО

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Аз искам тази вечер да ви говоря много кратко, понеже много неща ви са казани. Някои от тях са донякъде разбрани от вас, някои съвсем не са разбрани, т.е. теоретически вие разбирате нещата, но не разбирате тяхното практическо приложение – далече сте от тези схващания.

Представете си, че имате едно малко кръгче, което представлява един малък зародиш, в който е скрита потенциална Божествена енергия. Тази енергия от потенциална ще се превърне в кинетическа, т.е. от този зародиш ще покълне едно растение и ще се развива. Значи в духовния, в Божествения свят доброто е плюс, то се проявява. С други думи: в Божествения свят доброто е кинетическо, злото е потенциално, а във физическия свят злото е кинетическо, доброто е потенциално. Възможностите, които имате за реализиране на тези живи идеи, създават радостите и скърбите в света. Когато вие изгубите една радостна идея, какво идва на нейно място? – Скръбта. Законът е верен и в обратен смисъл. Когато скръбта изчезне, явява се на нейно място радостта. Сега имате ли ясна представа кога се явява скръбта в човешкия живот? Енергиите, които действат, същите ли са? – Не са същите. Следователно вие трябва да имате представа за бързите смени на тези енергии в живота. Да кажем, че вие имате една кратковременна радост. Какво показва тя? – Че ще се замени със скръб. Тази радост е въведение към една голяма скръб. Много пъти

една малка скръб е въведение към една голяма радост. Този закон е верен и в двата случая.

Питам ви сега: от чисто философско гледище можете ли да обясните защо светът е създаден така? Не само вие, но и най-видните философи, най-големите мислители на човечеството не са били в състояние да обяснят вътрешния смисъл на живота. Човек може да се досеща за тези неща, но колкото и да философства, не може да си обясни защо именно той изгубва своята радост. Защо именно при скръбта вие се отчайвате? Щом дойде скръбта, не само вие, младите, но и старите не могат да я носят. Питам: защо сте недоволни от скръбта? Най-после, защо сте доволни от радостта? Дайте си едно философско обяснение. Знаете ли, че тази радост, от която сте доволни, подир половин час ще ви донесе най-голямата скръб? Тогава защо се радвате? Пък тази скръб, която след половин час ще ви донесе най-голяма радост, вие не искате да я видите и казвате да се махне! Това е смяна на енергии. Всякога на една положителна енергия от Божествения свят съответства една отрицателна енергия от Земята. Тези неща, които в Невидимия свят се проявяват като добри, на Земята се проявяват като лоши.

Въпрос: *От какво зависи това противоречие?*

Вие може да знаете от какво зависи това противоречие, а при това пак да не можете да приложите закона. За да бъдем добри, не е необходимо да знаем какво нещо е Доброто. И за да бъдем лоши, не е необходимо да знаем какво нещо е лошото. Ако се качите на някоя голяма скала и се спуснете от нея, необходимо ли е да знаете какво нещо е дълбочина? – Не е необходимо. Като слезете долу, ще знаете какво нещо е дълбочина. Допуснете, че вие сте в някоя машина, която ви издига нагоре, но не знаете още какво нещо е височина. Необходимо ли е да знаете какво нещо е височина? – Не е

необходимо. Онази машина като ви издигне нагоре като аероплан, ще почувствате какво нещо е височината. Значи в нас стават известен род промени независимо от нашата воля. Ще имате предвид следното: на Земята човек не може да знае коя е истинската радост и коя е истинската скръб. Скръбта и радостта съставляват едно цяло и в някои отношения скръбта е предизвестие за радостта, а в други отношения радостта е предизвестие за скръбта. Радостта и скръбта – това са дрехите на Божествения свят. Само в облеклото на радостта и скръбта ние познаваме реалността на нещата. Всички велики Същества, които се явяват в света, носят и радост, носят и скръб. Понеже всички вие сте учени, ако помислите малко върху тези думи, ще видите, че този закон е много верен.

Да кажем, че вие имате един беден приятел, когото много обичате, но трябва да знаете, че любовта ви към него непременно ще ви донесе скръб. Защо? – Вие ще трябва да делите с него средствата си, леглото си, ще му съчувствате в страданията, ще му помагате – нещо ви свързва с него. Въпреки всички страдания, които той може да ви причини, без да иска, вие усещате едно разположение, една вътрешна приятност към него. Сега ще ви обърна внимание върху приложението на закона. Вие сте млади, искате да работите, да се проявите, но ако не можете да проявите навреме вашата енергия, във вас ще се прояви едно спящо състояние и вие ще започнете да заспивате. Аз гледам: тук, в класа, както и навсякъде в събранията, много от слушателите заспиват. Виждам, че вие сте натрупали много енергия и не работите, затова заспивате. Що е заспиването? – Заспиването е потъване в една по-гъста материя. Когато се говори често по един въпрос, който не ви интересува, казвате: „Не ме интересува този предмет.“ Защо? – Съзнанието ви не е будно. Допуснете, че имате един план – искате да организирате едно

списание. Събирате се да говорите веднъж, втори, трети път, разисквате, но нищо не вършите. След като говорите толкова много, всички ставате индиферентни, казвате: „Не ни трябва нито списание, нито каквото и да е мероприятие!“ Защо така? – Не трябва много говорене. Веднъж като говорите, започнете работа! Може да направите много грешки – не се бойте, работете! Като работите, у вас ще се роди импулс, стремеж към работа. Затова за предпочитане е в света да правим грешки и да работим, отколкото да бъдем пасивни. В България често идваха американци, но не говореха български език казваха: „Когато се научим да говорим хубаво, тогава ще се отпуснем да говорим.“ Някои от тях, които се решаваха да говорят, правеха грешки наистина, но научиха български език, а онези, които не се отпускаха да говорят, не го научиха. Ако отидете в странство и не говорите съответния език, докато не го проговорите, вие никога няма да се научите да говорите.

Ако искате да бъдете добри, ако искате да бъдете съвършени изведнъж, никога няма да бъдете такива. Много грешки ще правите, докато станете съвършени. Целта в живота на човека не е той да бъде добър, но да бъде съвършен. Целта, идеалът на човека е да бъде съвършен, а да бъде добър – това е средство. Та когато аз ви говоря, че трябва да бъдете добри, това е само средство, за да достигнете съвършенството. Следователно добротата не е идеал в живота на човека, а е само средство и условие за постигане на съвършенството. Тогава аз обяснявам защо трябва да бъдете добри: трябва да бъдете добри, за да бъдете съвършени. Защо трябва да бъдете съвършени? – За да бъдете добри. Който разбира закона, ще знае: като се казва, че човек трябва да бъде съвършен, за да бъде добър, трябва да подразбира условията; а като се казва, че човек трябва да бъде най-първо добър, ще подразбира, че доброто е необходимо за постигане

на съвършенството. Съвършенството има два израза: в Божествения свят съвършенството се изпитва с голямата радост, която Духът съдържа. Но като дойде Духът на Земята, изпитва се голямата скръб. И ако вие не искате да страдате, трябва да отидете горе – нищо повече! Пък щом не можете да се проявите горе, непременно трябва да се проявите долу – няма изключение в този закон. Щом човек влезе в живота, той трябва да се прояви или в радостта, или в скръбта. Или, казано на научен език, човек трябва да се прояви или между хората, или между ангелите. Между хората ще се проявиш като страдащ човек, а между ангелите ще се проявиш като добър човек. Следователно в това отношение казвам така: страданията – това са корените на дървото, а радостите – това са клоните. Корените и клоните, т.е. страданията и радостите заедно, съставляват Дървото на живота. Без корени не може да има растене, та колкото повече страдате, корените стават по-дълги и по-силни; а щом корените са по-силни, и вашите клони са по-силни – съответствие има. Значи енергията, тази разумна сила, която се проявява в корените на вашия живот, която действа долу в земята, ще се прояви и в клоните, т.е. в по-висшите области на вашия живот. За да бъдете силни в света, тази идея трябва да се срасне с вас.

Тази сутрин ви говорих, че човек трябва да обича Бога. Тази е идеята, която трябва да стане във вас плът и кръв, ако искате да бъдете мощни и силни, за да може да се образуват корените на вашия живот. За да може да победите всички мъчнотии, непременно трябва да си поставите за задача да обичате Бога и да реализирате тази задача. Ако действате по обикновен начин, както хората действат сега, ще имате един обикновен опит на разочарование. Земята е покрита само с разочарования, земята е покрита само с кости, а всички кости са останки от същества, които са вървели по крив път. Никой светия не

оставя костите си на Земята. Светия, който оставя костите си на Земята, не е пълен светия. Светии, на които хората пазят костите, прекарват големи страдания.

Та казвам: понеже вие се приготвяте за работници в света, сега именно ще дойде и вашето време да се проявите. Не чакайте да бъдете съвършени! Всеки ден трябва да правите микроскопични опити. Щом направите един малък опит, във вас ще се роди един малък подтик. Не губете напразно енергията си, защото другояче ще имате същата опитност, каквато са имали всички хора, които са живели преди вас. Скърбите и страданията – това не е животът. Това, което причинява радост в живота – то е законът на съвършенството, понеже Божественият живот се намира в съвършенство. Когато ние предчувстваме това съвършенство, което ще имаме за в бъдеще, то носи радост за нас. Но когато чувстваме, че не можем да придобием това съвършенство, в нас се зарежда скръбта.

Сега на първо място трябва да знаете, че не ви даваме изведнъж всички окултни сили, с които ще боравите, защото ние не искаме да ви въведем в интензивна деятелност, понеже вашият мозък и вашата нервна система ще се разстроят. Даже и от това, малкото, което имате, по някой път мнозина от вас ще се обезсърчат, ще станат индиферентни. Индиферентността не е нищо друго, освен отпускане – мозъкът се размеква. Мозъкът трябва постепенно да се кали, трябва да се кали и човешкото сърце, трябва да се кали и човешкият ум – да станат пластични, издръжливи. Също така трябва да се калят и човешката душа и човешкият дух. Или казано на чисто материалистичен език: нервната система трябва да се кали, за да може Божествената енергия да тече постоянно през нея.

Сега вие се връщате от събора. Как ще работите през тази година? Като влезете между хората, вие ще се заразите от техните

идеи, и като срещнете най-малкото съпротивление, ще се обезсърчите и ще отстъпите. Като отстъпите, ще се скриете в позицията си, ще си повдигнете главата като лалугер и ще кажете: „Чакай, дано дойде благоприятно време, още не ми е дошло времето, не съм узрял." Разсъждавате ли така, вие ще се спънете. Докато узреете, няма да има място за работа. Щом узрееш, настава друг закон. Узрелият плод подразбира съвършенство. Щом си узрял, ти влизаш вече в Божествения живот, а на Земята ще работиш, докато си зелен. Щом узрееш, ще те дигнат от Земята – няма какво да търсиш тук. Затова, докато си на Земята, няма да искаш да узряваш. Който иска да живее по-дълго време на Земята, ще бъде зелен, а който иска да узрее, ще си замине. Кои хора са зелени? – Зеленият човек се отличава по това, че не желае много работи. Той желае най-съществено – само това, което е за днешния ден. Той е като децата, с малко се задоволява.

Та сега вие се връщате в света и ще влезете в стълкновение с два лагера на противоположни сили, затова всички трябва да знаете как да се справяте, да не оставяте вашия ум да се люлее като махалото на часовника. Нашата задача не е само да определяме времето, както махалото. Някои мислят, че като се движат наляво и надясно, като махалото на часовника, вършат нещо. Този часовник може по механически начин да определя времето, но за вас не е важно да определяте времето. За вас целта на живота ви е в съвършенството. За тази година вие, младите, ще имате задачата да бъдете съвършени. Какво подразбирам под думите да бъдете съвършени? – Поне да можете да балансирате скръбта и радостта – да се сменят равномерно. Ако имате половин час скръб, трябва да имате и половин час радост, а някой път, като не разбирате закона, щом сте недоволни, ще имате половин час радост, два часа скръб. Скръбта ви ще бъде по-продължителна.

Сега от вас, младите, се изисква да си определите един общ план на действия: как трябва да работите тук, в София, както и вън, в провинцията. У всички ви трябва да се роди инициатива. Аз толкова пъти ви казах, че вие трябва да си пишете. Писмата ви трябва да бъдат идейни. Вие сте заети само със себе си. Аз гледам: вие днес мислите за работи, които трябва да оставите за след 10 години. Вземете да напишете едно писмо на някой ваш брат от провинцията, да го окуражите, та като окуражите него, ще окуражите и себе си. Вие какво правите? – Разсъждавате какво е положението на София, какво ще бъде положението на българския народ след 10 години, по кой начин ще се оправи светът, и т.н. Хубави са тези философии, но аз не ги наричам нищо друго, освен едни хубави упражнения. Когато няма какво да правите, те са хубави гимнастически упражнения за ума. Всички философски работи – това са отлична гимнастика за ума. Мислите ли, че всички философии, които съществуват в света, са верни? Мислите ли, че всички математически работи са верни? Да кажем, че а+в=с. Как ще докажете, че а+в=с? Това е само едно предположение. Аз мога да кажа, че а+в=с. Това е едно предположение. Аз мога да кажа, че а+в не е равно на с. Може да се води спор по това. Мога да ви наведа ред аргументи по това, да видите в какво отношение а+в=с. Които от вас са математици, кажете какво представлява това равенство?

Отговор: *То изразява само едно количествено отношение.*

Имаме и други равенства: с–в=а; с–а=в и т.н. Има една висша математика, която може да изчисли след колко време, като си започнал да страдаш, ще се промени твоето състояние. Например, ако направите един голям разрез на ръката си, заздравяването на този разрез ще зависи от концентрирането на вашия ум. Ръката ви може да оздравее за 5 минути, за 1 минута, за 15 или за 20 минути, за един

ден, за два дни, а може и за няколко месеца. Колкото интензивността на вашата мисъл е по-слаба, толкова повече се продължава и времето. Затова за всички идеи, които искате да прокарате в света, трябва да имате една усилена интензивност, т.е. енергията, която ще изразходвате за постигането на тази идея, трябва да съответства на самата реалност. Този закон съществува и в механиката. От интензивността на силата, която изхвърля гранатата например, зависи какво пространство ще пропътува тя, т.е. какво разстояние ще измине.

И така, като се върнете по домовете си, трябва да вложите в ума си идеята, че всичко, което желаете през тази година, ще можете да го постигнете. Ще си поставите за задача един постижим идеал. Например идеалът ви може да се състои в постигане на следните неща: да научите френски, английски или кой и да е от модерните езици; друг някой може да се научи да свири на някакъв инструмент или да се научи да рисува, и т.н. Изобщо ще си поставите за задача постигането на една конкретна идея, която да може да реализирате. Например от толкова години насам ви преподавам окултни лекции, но ако ви попитам каква е третата лекция от третата година или каква е първата лекция от първата година, какво ще ми кажете? Всички вие мислите, че това е минало вече, и знаете само заглавията на лекциите, а самият материал го няма във вас. Аз трябва да се върна към тях, да ви покажа съществените места в лекциите. Във всяка лекция има по една съществена мисъл. Разбира се, вие още не сте готови за този материал. Това, което съм ви говорил, тези идеи ще изпъкнат във вашия ум може би след 10-20 години.

Едновременно вие трябва да си зададете задачата да работите освен индивидуално, още и колективно. Голямо изкуство е да знае човек как да работи! Например счупи ти се колата – изкуството е да

си способен сам да си я поправиш, без нечия помощ. При това, ако работят десет души на една кола и всички знаят как да се поправи, работата ще върви по-бързо. Ако сам поправяте колата си, това може да ви отнеме цял ден, но необходимо е да знаете и сами да си поправяте колата. Дойде ви известна трудност – трябва да бъдете в състояние сами да разрешите тази трудност. Всяка трудност е една задача. Не е нужно да разрешите цялата задача сами, но поне една малка част от нея.

Сега по пътя ви са сложени известни препятствия, известни трудности, каквито имахте и по събора. Тъкмо се приготвихте за събор, станахте сутринта – не можахте да се съберете всички заедно: едни останаха вън, други – вътре. Какво ще правите в такива случаи? – Онези, които са отвътре, ще се молят, а онези, които са отвън, ще работят. Затова през тази година използвайте всеки даден случай, колкото малък и да е, за вашето издигане. Използвайте всички случаи, които ви се дават. Всеки трябва да бъде на мястото си. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да е на мястото си. Прави добро на място, почивай на място, мълчи на място – всяко нещо да е на мястото си. Нали пеете песента „Тъги, скърби вдигай, слагай“. Можете ли да ги вдигате? – Не можете. Лесно се пее, мъчно се вдигат. Често аз проверявам тежестта на вашите скърби. Когато някой скърби, аз вземам скръбта му и намирам, че е доста тежка. Казвам: доста тежка е тази скръб, непоносима е за него. Тази скръб е доста тежка за едно дете. Има скърби, които известни индивиди могат да носят, а други не могат. Същото е и по отношение на радостите. Радостите са достъпни за някои, а за други са недостъпни.

Въпрос: *Нали Господ раздава скърбите, и то толкова, колкото могат да се носят?*

Не, ние от лакомия избираме големите страдания. Някои от вас ходят по десет пъти на ден да хлопат за страдания, без да знаят това.

Както виждате, аз не устоях на думата си. Казах, че ще говоря кратко, а говорих повече. Трябваше да ви кажа: скръбта и радостта са потребни, за да бъдете съвършени – нищо повече. Посейте този орех и той ще ви изясни Истината, ще ви покаже какво има в него. На работа! От младите се изисква работа. Вие можете да работите, но мнозина от вас седят и почиват. Гледам, някои от вас седят под крушата и спят. Те приличат на някои овчари, които оставят овците си да пладнуват, а те заспиват. Мине пладне, те още спят. По някой път очите им гурелясват, хващат червеи. Казвам: опасно е да се спи денем. И много овчари трябва да лекуват очите си от червеи.

Сега вие сте богати, пълни с енергия, но ще внимавате да не давате цялата енергия, която имате, а само от преизобилието, от излишъка. По този начин във вас ще дойде нова енергия отвън. Не трябва да бъдете като онзи банкер, който постоянно складира, забогатява, иска да образува голям капитал, за да се осигури. Не трябва да бъдете като онзи търговец, който с малък капитал прави голям оборот. Вие трябва да бъдете от тези окултни ученици, които правят голям оборот с малки сили. Така вие ще спечелите повече, отколкото ако разполагате с големи окултни познания, защото големите окултни познания са свързани с големи трудности. Затова именно и напредналите ученици плащат много. Вие трябва да поливате всички ваши семенца. Приложете в действие всички благородни пориви и желания, които имате в живота си, и никога не отлагайте! Кой какъвто план има, нека го приложи. Аз не подразбирам някой глупав план. Не, всеки от вас има добър план. Този ваш план приложете! Каквито благородни идеи имате, не отлагайте, приложете ги! Вие мислите за последствията от тях.

Направете опити през тази година, приложете ги, без да мислите за последствията. Даже и при най-големите несполуки, които имате, ще сполучите повече, отколкото ако не приложите идеите си. Приложете доброто, което имате във вас! Често младите казват: „Да видим как ще работят старите, че тогава и ние.“ Старите пък казват: „Да видим как ще работят младите.“ Вие очаквате от старите, а старите очакват от вас. В това отношение всички трябва да работите.

Най-напред употребете закона на внушението върху себе си. Внушавайте си и работете! Да кажем, че мнозина се намирате под влияние на мързела. Какво трябва да правите, за да се освободите от него? – Ще си служите със закона на внушението. Ще си кажете: „Утре ще стана в 4 часа!“ Но успите се и станете в 5 часа. На втория ден пак ще си кажете: „Утре ще стана в 4 часа!“ Обаче ставате в четири и половина часа. На третия ден пак ще кажете същото. Ще продължавате така, докато придобиете навик да ставате точно на времето, което искате. Можете да продължавате така 1, 2, 3 месеца, докато добиете навик. Придобиете ли навика, престанете с това упражнение, започнете с друго. Например кажете си: „За три месеца ще науча есперанто.“ Ако не можете да успеете още през първите три месеца, продължете още за три месеца. Ако пък не успеете, продължете опита за още три месеца, и т.н. Продължавайте дотогава, докато научите есперанто. Какво означава есперанто?

– Надяване.

И така, всички трябва да работите върху себе си със закона на внушението. Имаш една скръб, кажи си: „Утре скръбта ми ще бъде по-малка.“ На втория ден ще кажеш същото, на третия ден пак същото, и т.н. Ще си внушаваш така, докато тази скръб се премахне. По този начин скръбта може да се намалява, но може да стане и обратното. Значи чрез закона на внушението може да се привлича радостта, т.е.

скръбта може да се превърне в радост – несполуките в живота могат да се превърнат в сполуки. Когато научите закона на внушението и можете да го прилагате целокупно във вашия живот, вие ще имате успех във всичко.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Беседа, държана от Учителя на 29 август, Неделя, 19:30 ч. в., София

НАРЯД – 22-29 АВГУСТ 1926 г.

София – На „Изгрев“

Понеделник, 5 ч. с. 23 август

За размишление през деня:

Вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.

Матея: 10 ст., 8 гл.:

„И когато чу Исус, почуди се и рече на ония, които идеха след Него:

Истина ви казвам, нито въ Израиля съм видел толкози вера.

1. Кратко размишление.
2. Бог е Любов
3. Добрата молитва.
4. Отче наш.
5. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрически кръгове.

Вторник, 5. ч. с. 24 август

За размишление през деня:

В красотата на вечната справедливост, в която мирът пребъдва, грехът и беззаконието изчезва тя.

1. Благославяй, душе моя, Господи

2. Добрата молитва.

3. 91 Псалом.

4. Духът Божий.

5. Отче наш.

6. В. И. Ч. Б. В Б!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрически кръгове.

Сряда, 5 ч. с. 25 август.

За размишление през деня:

В преддверието на Божията Мъдрост дето светлина цари.

1. В начало бе Словото.

2. Добрата молитва.

3. Fir - fur - fen

4. 91 Псалом.

5. Отче нашъ.

6. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрически кръгове.

Четвъртък, 5. ч. с. 29 август.

За размишление през деня:

Бог е Дух, и които Му се кланят, да Му се кланят с Дух и И с т и н а.

1. Благословен Господ Бог наш.

2. Добрата молитва.

3. 91 Псалом.

4. Молитвата на Царството – нр Духа.

5. Отче наш.

6. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрически кръгове.

Петъкъ, 5 ч. с. 27 август

За размишление през деня:

Осветени чрез Истината, ние ще имаме мир с Бога.

1. Благославяй душе моя, Господа!

2. Добрата молитва.

3. Духът Божий.

4. 91 Псалом.

5. Отче наш.

6. В. И. Ч. Б. Й. Б!

Старите гимнастически упражнения,

Концентрически кръгове.

Събота, 5. ч. с. 28 август.

За размишление през деня:

Милосърдието седи на първо място в живота.

1. Благославяй, Душе моя, Господа!

2. Добрата молитва.

3. 91 Псалом.

4. Отче наш.

5. В. И. Ч. Б, В. Б!

Старите упражнения.

Концентрически кръгове.

Неделя, 5 ч. с. 29 август.

За размишление през деня

Любов безгранична, в която Бог живее.

1. Духът Божий.

2. Добрата молитва.

3. Пътят на живота.

4. Отче наш.

5. В. И. Ч. Б. В. Б!

Старите гимнастически упражнения.

Концентрически кръгове.

ОБЯСНЕНИЕ НА СТАРИТЕ ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ

Като се изпълняват старите гимнастически упражнения, при всяко едно ще се размишлява върху следното:

При I-то: – Господи, да дойде Твоето благословение върху мен!

При II -то: – Да се изпълни душата ми с Божията Любов.

При III-то: – Да възрасне в мен Божията Правда!

При IV-то: – Ще служа Господу с всичката си душа.

При V-то: – Ще се радвам на Божиите блага.

При VI-то – Ще ходя в пътя на Истината.

Първото упражнение включва в себе си два принципа: единство и множество. Ръцете спуснати надолу, това представлява проявление на множеството. Съединението на ръцете, това представлява проявление на единството, което всички хора проучават. Двете ръце изразяват токове в природата, т. е. два противоположни полюса на битието. Значи, това упражнение изразява проявление на единството в множеството, то служи за развиване на силата. Така се огражда човек.

Второто упражнение представлява проявлението на битието в взаимните отношения, които съществуват между елементите. То изразява всички химически реакции, които се извършват във физическия и в духовния свят.

Третото упражнение представлява отделните енергии, методи, начини, чрез които природата действува.

Четвъртото упражнение представлява пътя, по който душата върви. Когато някога усетите, че пътят ви е изкривен, направете това

упражнение и ще се почувствувате по-добре, ще дойдете в първото положение. Закон е, че колкото повече се усилва действието, толкова повече се усилва и противодействието. Ако вървиш наляво и надясно, но всякога нагоре, това показва, че ти вървиш във възходяща степен, душата ти се развива. Но ако вървиш надясно и наляво и слизаш надолу, това показва, че вървиш в низходяща степен, постепенно падаш. Щом вървиш нагоре, ще знаеш че пътят, който ти е определен, е един, затова не трябва да се спъваш от условията на живота. И всички противоречия, които срещате в живота, трябва да ги минете. Знайте, че те не са спънка в живота ви, но условия за вашето растене.

За петото и за шестото упражнения няма да дам никакви обяснения. Те ще останат затворени, тъй както ангелът каза на Йоана след видението му: „Запечатай това нещо!“ Всички тия упражнения имат освен физическо, още и духовно въздействие върху човека.

Съборно слово 1927 г.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

(Дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София на „Изгрева“ през лятото на 1927 г.)

ПЪТЯТ НА УЧЕНИКА

Сега ще ви прочета част от 49-а глава на пророк Исайя, от 15-и стих надолу. Това е учението на старозаветните, на староплътните хора. Тук са изразени техните тогавашни разбирания.

Ще ви прочета и 15-а глава от Евангелието на Матея и ще направя един паралел между двете прочетени глави. Ще започна пак от 15-и стих надолу.

Този събор е пръв по рода си. Първият ден започва с деня на Любовта.

Ние разделяме хората на четири категории: старозаветни, новозаветни, праведни – хора на новите времена, и ученици. Какви са били вашите мисли и възгледи за живота в миналото, ще ги намерите в Стария Завет. Какви са били вашите възгледи за живота като новозаветни хора, ще ги намерите в Новия Завет. Ако пък търсите в Евангелието пътя на ученика, там няма да го намерите. Значи пътят на ученика – това е новото, което днес Бог дава.

Някой човек казва: „Аз говоря така, аз мисля така.“ – Не, никой човек в света не може да говори, никой човек не може да мисли. В света само Бог се проявява, а всички хора са носители на великата Божия Мъдрост. Тя се излива чрез тях. И всеки човек, който заграбва Божественото и казва, че е негово, не е човек. Един от най-великите духове на първата създадена Вселена се огледал веднъж в Божественото огледало и като видял своята красота, която била ненадмината от никой друг дух, казал: „Това съм аз!“ Но от момента, когато казал „това съм аз“, започнал да потъмнява, да губи красотата си. Защо? – Тази красота не е била негова. Ние наричаме този дух *Денница*.

Някои питат: „Що е грехът?“ – Грехът е изопачаване на външния физически живот, т.е. на великия Божествен живот. Когато говорим за греха, ние не разбираме духовния живот, но разбираме материалния живот на хората. Във всички материални светове грехът върви тъй, както сянката подир колелото. Това е една неизбежност. Когато има слънце, има сянка, има и грях. Когато няма слънце, няма сянка, няма и грях. Обаче във физическия свят съществува една привидност, че Слънцето изгрява и залязва. Всъщност Слънцето никога не залязва, вследствие на което сянката винаги ще се явява зад колелото.

Днес в съзнанието на всички хора има известни противоречия. Например някой път вие мислите, че сте намерили Господа. Тогава сте радостни, весели, учени, мислите, че всичко знаете. И действително, така е. Вие сте дотолкова праведни, доколкото човек може да бъде праведен. Вие сте дотолкова святи, доколкото човек може да бъде свят. Вие сте дотолкова учени, доколкото човек може да бъде учен. Във всичко това има ограничения, има предел. Когато говорим за знание, не разбираме всезнанието на Бога, нито даже всезнанието на ангелите, но разбираме това знание, което е достояние на човешкия ум. Когато говорим за добротата, разбираме също тази доброта, която е достояние на човешкото сърце. Когато говорим за силата, разбираме тази сила, която е достояние на човешкия дух.

И тъй, най-първо вие трябва да имате ясна представа за старозаветния човек, трябва да имате ясна представа за новозаветния човек, трябва да имате ясна представа за праведния човек – за човека на новата епоха, на новите времена; и най-после, трябва да имате ясна представа за ученика. Това са пътища, фази, които ученикът трябва да знае.

Следователно, когато говорим за богатства, за материални блага в света, ние подразбираме стремежите на известен род хора. Това са старозаветните хора. Прави са техните стремежи, затова и Бог им дава. Докато са старозаветници, те са в правото си да имат ниви, волове, разни видове говеда, рала, мотики, да орат, да копаят земята, да се раждат и прераждат, да се убиват – всичко могат да правят. Това е една обстановка на физическия свят. Грънчарят, който прави грънци за продан, ще направи много гърнета – и хубави, и лоши. Едните ще се напукат, другите ще излязат здрави, и той ще ги сортира по качества. Това зависи от неговото знание и умение като грънчар. Той ще изпрати и едните, и другите грънци на пазар, но според разбирането си, хубавите грънци ще определи за по-горно употребление, а по-лошите – за по-долно употребление. За всички гърнета има пазар в света. Ако у грънците има съзнание, по-долнокачествените и по-лошите щяха да кажат: „Защо този грънчар постъпи с нас така? Защо на онези грънци там даде такава красива форма, а нас направи толкова грозни? Защо на тях даде почест и слава в света, а нас изложи на такова безчестие?" Питам: отговорен ли е грънчарят за всичко това? Туй е външната, физическата страна на живота, това е само едно временно схващане на нещата.

От този пример аз не разбирам само положението на грънчаря. Той е един израз на Живата Природа, която работи у нас. Днес на всички предстои да разрешим този важен въпрос в Живата Природа. В този смисъл, питам ви: стомахът има ли това почтено място, което имат дробовете? Дебелите и тънките черва имат ли туй почтено място, което заема мозъкът? Ходилата на краката имат ли това почтено място, което заемат очите? Как ще обясните всички тия противоречия в живота? Обаче всички удове в нашето тяло, независимо от това, какво място заемат, са създадени от живи клетки,

от живи души, които имат една обща, единна душа. И ако един ден им се дадат благоприятни условия за развитие, те ще станат тъй умни, толкова красиви, като вас, и с толкова знания, колкото имате и вие. И те ще могат да заемат в обществото такова почтено място, каквото заемате и вие. Но днес тия клетки са смалени, турени са на такива незавидни места, за да учат смирението. Те се задоволяват от тази нищожна служба.

Вие запитвате какво нещо е грехът. Ще ви кажа. Грехът започва с великите работи, а доброто започва с нищожните, малките работи. Великите работи, като се смаляват, произвеждат греха, който разрушава. И обратно: малките, нищожните работи, като се увеличават, произвеждат доброто. Разликата между доброто и злото седи в следното: доброто като расте, клетките се размножават, съединяват се в едно цяло и образуват организма. Когато пък тия клетки, след като се размножат, започнат отново да се разединяват, става индивидуализиране между тях и с това се ражда злото. Следователно достатъчно е двама, трима, четирима, петима, шестима или десетина души, които са били по-рано в съгласие, да се индивидуализират, и всеки от тях, за да изпъкне в нещо, започне да настоява на своето. Те са вече пред прага на злото, пред прага на греха. Те се разединяват и впоследствие нямат обща цел. Грехът е отклонение от Бога. Когато хората се отклонят от Бога, те имат разни цели, разни стремежи. В греха има разнообразие на идеалите, разнообразие на формите. В живота на праведните хора, повидимому, има едно външно еднообразие към целта, която преследват. Всички се стремят към едно и също нещо – да бъдат праведни. Грешникът никога не казва, че иска да бъде грешен човек, но казва: „Аз искам да си поживея, да опитам всичко в света, затова именно съм дошъл на Земята. Баща ми има голямо богатство, аз трябва да го използвам. На

стари години, след като опитам всичко в живота, след като добия знания и мъдрост, ще си помисля как ще служа на Бога с тия придобивки. Тогава ще бъда по-опитен и ще зная как да служа на Бога.“ Така говори този мъдрец на греха.

Та казвам: като ученици вие трябва да имате ясна представа за пътя на ученика. От гледището какъв трябва да бъде пътят на ученика, ние не критикуваме абсолютно никого, ние не правим никакви операции. От това гледище ние не морализираме никого, не казваме, че този е крив, онзи е прав. Ние абсолютно не се занимаваме с погрешките на хората. Те не съществуват за нас. За нас съществува само правилният живот – животът на Любовта. Аз казвам: Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира, на Радостта. Следователно това са качества и на ученика. Ако вие ме запитате какъв трябва да бъде вашият идеал при сегашните условия, ще ви кажа, че вашият идеал трябва да бъде: Любов, Светлина, Мир и Радост за душите. Това не е някакъв идеал за вечността, но той може да се постигне още днес. Вие не можете да кажете, че обичате Истината, Мъдростта, че искате да ги постигнете. За Истината и за Мъдростта ще дойде друга епоха. Те не са за сега, не са за днешните времена. Сега, в началото, на вас ви трябва Любов, но не без Светлина. На вас ви трябва Светлина, но не без Мир. На вас ви трябва Мир, но не без Радост. Значи на вас ви трябва Любов със Светлина, Светлина с Мир, Мир с Радост. Всички тия неща са съединени в едно цяло.

Какво струва любов без светлина? Нали всички старозаветни хора имаха любов без светлина? Какво придобиха? Какво струва светлина без мир? Нали всички новозаветни хора имаха светлина без мир? Какво придобиха? Ето защо вие правилно трябва да разбирате вътрешния процес на живота. След като добиете знания, туй знание трябва да ви даде светлина. Така ли е всъщност? Вие имате много

знания, но сте недоволни от живота си, нямате мир в себе си. Религиозните хора, освен че нямат мир в себе си, нямат и радост. Затова, когато религиозните и учените хора разправят за някоя своя опитност, техните възгледи и заключения са обикновени. Когато един ученик разправя за някоя своя опитност, той може да разправя за една опитност на Любовта, в която има Светлина. Ученикът може да разправя за една своя опитност на Светлината, в която има Мир. Ученикът може да разправя за една своя опитност на Мира, която носи Радост за неговата душа. Всички ученици на Всемирното Бяло Братство са живели и между старозаветните, и между новозаветните. Днес те живеят и между праведните.

Аз наричам праведни хора тия, които имат съдилища с установен ред и порядък. Всички хора търсят правдата в света, имат желание да я постигнат, но нямат методи как да я приложат. И днес всички се питат: „Как трябва да се поправи светът?" Под думата *свят* разбирам сегашния живот във всичките му проявления: индивидуалния, обществения и общочовешкия. Как могат да се поправят всички тия видове живот? – Чрез Любовта, чрез Светлината, чрез Мира и чрез Радостта. В сегашния живот любовта не се дава, светлината не се дава, мирът не се дава и радостта не се дава. Аз говоря за новия живот, който сега иде. Той ще дойде чрез новата Любов, която влиза вече в света. Това е пътят на ученика. Вие трябва да знаете как да възприемете тази Любов. Вие трябва да знаете как да посрещнете новата Светлина, която иде в света. Вие трябва да знаете кое място в душата си трябва да дадете на новия Мир. Вие трябва да знаете какво най-богато, най-хубаво угощение трябва да дадете на Радостта, която иде в света. Дето има радост, само там може да има угощение.

Ще ви прочета 15-и стих от 15-а глава на Евангелието от Йоана: „Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му; а вас нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си, явих ви го.“

Онези от вас, които ме слушат, трябва да ме разбират добре, да мислят право. Никой от вас не трябва да се обезсърчава, нито да се съблазнява. Озлобяват се старозаветните, съблазняват се новозаветните, наскърбяват се праведните, а ученикът винаги се радва на противоречията, които среща в живота си. Той знае, че всяко противоречие е една велика задача в живота му, която той трябва да разреши. Тия противоречия не са само факти, както някои ги наричат, но те са резултат на всички четири вида живот, които текат в нашия организъм. Старозаветният живот тече във вашите жили, в дебелите черва. Вие не можете да се избавите от него. Следователно той носи ред противоречия в себе си, от които вие не можете да избягате. Новозаветният живот тече във вашите дробове, простира се и във вашата симпатична нервна система, в слънчевия ви възел. Животът на праведния обхваща долните пластове на мозъка, а животът, който обуславя пътя на ученика, тече във висшите слоеве на мозъка. Той е заел най-хубавото място. Затова този живот представлява идеалното в човека.

По какво се познава ученикът? Вие ще познаете ученика по следните качества: той носи в себе си една мека светлина, която не предизвиква никакво дразнене на очите. Той говори с толкова мек тон, че никога не дразни ухото. Той може да те нахрани с такава храна, че никога няма да разстрои стомаха ти, нито да развали вкуса ти. Вие трябва да разбирате тия неща не по форма, но по вътрешен смисъл. Когато имате радост, която изхвърля всички противоречия

вън от вас, вие сте засегнали една малка част от живота на ученика. Тази радост ви показва какви трябва да бъдете като ученици.

Досега мнозина хора от разните епохи са се стремели да примирят всички тия течения в живота и да отстранят противоречията, които се явяват като техни естествени резултати. Обаче резултатите на тия животи, сами по себе си, са непримирими. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на човека, който изгаря една къща, с резултата от постъпката на друг някой, който съгражда тази къща. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на онзи, който изгаря една свещена книга, с резултата от постъпката на друг, който написва тази свещена книга. Ти не можеш да примириш резултата от постъпката на едного, който убива човека, с резултата от постъпката на другиго, който ражда този човек и го отглежда. Как ще примирите тия два вида резултати? Някой човек, след като убие подобния си, ще говори за карма, за Божии права, за създаването на света, и т.н. Това са човешки измислици. Този човек бил ли е съветник на Бога, да знае, че всичко това е тъй, както го разправя? Ако това е един общ закон, той трябва да бъде общ за всички. Защо праведникът не говори по същия начин? Той казва например, че Волята Божия е да се съгради тази къща, да се напише тази свещена книга, да се възпита и отгледа този човек. Питам: кое е по-хубаво – да се направи една къща или да се създаде едно тяло? И кое е по-лошо – да изгориш една къща или да убиеш едно тяло?

Това са елементарни въпроси, които аз няма да разрешавам. Вие сте минали тия фази на живот. Вие имате в себе си старозаветния живот, имате новозаветния, имате живота на праведния и сега сте при вратата на пътя на ученика. Това са четири неизвестни, които трябва да решите. Аз минавам живота на старозаветния човек мимоходом, но трябва да го изясня. Ако имам време, ще ви обясня какво нещо е

старозаветният живот. Казвам, ако имам време, защото човек може да говори само ако има време. Всички вие живеете във време и пространство, а мнозина от вас искат да правят това, което е несъвместимо със законите на Живата Природа. Вие казвате: „Как тъй човек да не може да направи всичко, да не може да говори, когато иска?“ Вие искате например да ви държа една беседа за старозаветния живот, но представете си, че в това време става такова земетресение, че всички камъни в салона, дето ви говоря, започнат да се събарят, стените – също, Слънцето отвън се помрачава и вие от тия силни трусове се намерите на разстояние половин час от салона. Питам: кои от вас ще останат в салона да слушат моята беседа? Когато Слънцето изгрее отново, аз ще се намеря сам в салона. Всички тия работи могат да станат. Следователно, за да се разисква върху такава една философия, изисква се мир в Природата, да няма никакви земетресения.

След това вие искате да ви обясня какво нещо е новозаветният живот. Аз започвам да ви говоря, но представете си, че тъкмо в това време ви донасят един лист, с който ви съобщават, че кредитната банка „Гирдап“ е фалирала. Вие обаче сте вложили капитала си именно в тази банка. Хващате се за главата, ужасявате се от това положение и от този момент, каквото и да ви говоря вече, мисълта за банка „Гирдап“ заема моето място в главата ви. Как ще разберете в този случай новозаветния живот? Това са факти в живота, които всеки ден отвличат вашето внимание. Когато ни се говори нещо, ние трябва да бъдем тъй искрени, нашите умове и сърца трябва да бъдат тъй отворени и свободни за него, че всичко, което става отвън, да не ни занимава. Ние се занимаваме с неща, които мязат на земетресенията в Природата. Ние се занимаваме с банка „Гирдап“, с ред още материални работи и казваме: „Нали трябва да живеем, нали трябва

да имаме средства?“ – Разбира се, че трябва да живеем, разбира се, че трябва да се ползваме от условията на живота. Всеки човек, който е дошъл на Земята да живее, трябва да има условия за това: той трябва да има храна да яде, трябва да има вода да пие, трябва да има дрехи да се облича, трябва да има жилище, де да се прибере и да си почине.

Казват някои, че Бог е промислил за всичко. Да, Той отдавна е промислил за всичко, но ти сам трябва да отидеш на извора да си донесеш вода. Никой ангел няма да слезе от Небето да ти донесе вода. Един от великите пророци на Израиля, мощен със своите знания и сила, като останал в уединение, почувствал нужда от храна, но не дойдоха ангели от Небето да му донесат храна, а врани изпратиха да му услужат. Те му носеха хлебец в устата си. Този велик пророк разбра Божествения закон, беше доволен от Него и благодари на Бога. Питам: колко храна може да донесе една врана в своята човка? Вие не мислете, че тя е донесла някое голямо парче хляб. Не, тя донесе една малка хапка, като нафора, колкото може да носи в устата си. Пророкът се задоволяваше и с тази малка хапчица.

Сега ще направя едно малко сравнение. Вие сте в положението на пророк Илия, който прекарал в уединение затънтен нейде в планината. Там враните му носели хляба. Вие знаете колко тежко беше положението на Израиля тогава! Гладни години бяха. Три години не беше валяло дъжд – навсякъде имаше голяма суша. Почти всичко беше изгоряло, изсъхнало. Хамбарите на Израиля бяха изпразнени, малко хляб имаше. Жито имаха само богатите, а бедните се хранеха с корени. Представете си, че и вие се намерите в това незавидно положение като Илия! Какво ще почувствате, ако дойде при вас една врана и ви донесе малко хляб в устата си? – Божествена Радост.

Питам тогава: какво нещо е Божествената Радост? – Тя е хапчицата хляб, която малката врана донася в устата си. Но вие, като старозаветника, вземате тази хапка хляб и казвате: „По-добре да не е била и тя, само да ми дразни стомаха! Не ми трябва такава малка хапка. За мен са нужни най-малко 30–40 такива хапки!“ Вие сте недоволни, протестирате. Казвам: чакайте, не бързайте толкова! На другия ден враната пак ще дойде, ще ви подхвърли още една хапка. След като погладувате така десет дена, преставате да сте старозаветен, ставате новозаветен. Като получите тази малка хапка, казвате: „Малко ми е този хлебец, но ще направя един опит, все-таки ще уталожа глада си.“ Вземаш тази хапка и я изяждаш, но оставаш ненаситен. На другия ден враната донася още една хапка. Докато си недоволен, ти си старозаветен човек, но като разбереш великия Божий закон, да бъдеш доволен на малките хапки, които враната ти донася, минаваш в Новия Завет, ставаш новозаветен човек, преставаш да се ожесточаваш, започваш да разсъждаваш, да оправдаваш враната и казваш: „Наистина, колко може да донесе в устата си тази малка врана? – Колкото тя може да изяде. Виждам, крилцата ѝ са малки, крехки. И на толкова съм благодарен.“ Сега вече ти не се ожесточаваш, не се съмняваш и от новозаветен човек започваш да се готвиш да влезеш в живота на праведния. И като такъв започваш да скърбиш, че няма повечко храна, и си казваш: „Не може ли да се намерят повече врани, поне десетина, та да ми донесат повече хапчици?“ Дойдете ли до това положение, този въпрос вече лесно се разрешава.

В сегашния свят има много такива праведни хора, които казват: „Трябва да имаме повече храна!“ Просякът, който тръгва на просия в света, казва: „Дано има повече праведни хора в света, та този ще ми даде един грош, онзи ще ми даде един грош, от сто места по един

грош, правят 20 лева, и то златни!“ Аз ви представям във форми трите вида живот.

Какъв трябва да бъде животът на ученика? – Той не очаква враните да му донасят хляб. Ученикът има вече една реална опитност, той има разумна връзка с невидимия свят, понеже е минал през трите етапа на живота: през старозаветния живот, през новозаветния живот и през живота на праведния. Сега вече той влиза в пътя на ученика, в който път трябва да има други схващания и възгледи за живота. Христос казва: „Вие, които сте минали през тия пътища, трябва да се самоотречете от живота.“ От кой живот? – От живота на старозаветните. Трябва да се самоотречете от кой живот още? – От живота на новозаветните. И най-после трябва да се самоотречете и от живота на праведния. Старозаветен ли си, ти се ожесточаваш. Новозаветен ли си, ти се съмняваш. Праведен ли си, ти се наскърбяваш. Това не са грехове, това са естествени състояния, които всички хора минават. Това са култури, които са съществували в миналото. По нямане на други термини ние употребяваме думите *старозаветен*, *новозаветен*, *праведен човек* и *ученик*.

Ако обърнем страниците на Стария Завет, ние виждаме, че там има изказани велики неща, но великите работи не са останали в Стария Завет. Те са преминали в Новия Завет. Има хора и от сегашната култура, които казват, че грешният човек може да бъде праведен. Не, грешният човек никога не може да бъде праведен. Той обаче има възможност да изправи греховете си и след това да стане праведен човек. А сегашните хора, като искат да подкрепят мисълта си, че грешният човек може да бъде праведен, привеждат следния пример. Те казват: „Вижте онзи човек, беше затънал до уши в дългове, но сега оправи живота си, изправи работите си и се облече в редингот, с хубави модерни панталони, с лачени обуща, с цилиндър

на глава, с хубава, цветно нашарена връзка, със златен часовник на хубава, солидна верижка, с бастун с дръжка от слонова кост в ръка, и тъй върви, като джентълмен, по всички правила на благородника: вдига бастуна, пак го слага на земята и на всички познати вежливо се покланя. Де как мине, всички казват: „Ето един благороден човек!“ Казвам: дано никой не чува това, що други хора казват. Мине шапкарят покрай него, казва: „Този цилиндър е мой!“ Мине дрехарят, казва: „Тия дрехи са мои, още не са ми платени!“ Мине обущарят, казва: „Тия лачени обуща са мои!“ Мине часовникарят, казва: „Този часовник е мой!“ А ние се чудим на този човек, че бил джентълмен, че бил благородник. Той обрал света, облякъл се с чуждо и минава за човек от високо произхождение. Не, той е един грешник. Аз наричам грешните хора хора, накичени с добродетелите на праведните. Облекли се с техни дрехи и минават за праведни. Българинът, след като е разбрал тази философия, казва: „Чуждо нещо и на връх Великден се взема.“ Как да не се вземе!? Ще дойде време, когато всички заграбени неща ще се вземат. Закон има за това! Ще дойдат стражари, ще хванат облечения джентълмен, ще го дадат под съд, ще му вземат дрехите, цилиндъра, лачените обуща, златния часовник с верижката – всичко това ще си отиде на своето място.

И тъй, аз искам да ме разберете добре. Ако се озлобявате, ожесточавате, трябва да знаете, че това е старозаветният живот, който тече във вашите жили. Но старозаветният живот не сте вие. Не смесвайте вашата личност, вашата индивидуалност, вашето лично разбиране за живота с дълбоките вътрешни стремежи на вашата душа. Когато говорим за новозаветния живот, пак разбираме течения, които стават вътре във вас. Същото нещо е и животът на праведния. Това са общи колективни течения на човешкото съзнание. Това са възгледите на всички хора от миналото. Казва Христос: „Съблазните

неизбежно ще дойдат, но тежко и горко на онзи, чрез когото идват.“ В какво седи това „горко“? – Този човек неизбежно ще страда. В старозаветния живот е казано: „Много са страданията и изпитанията на праведния, но от всички тях Бог ще го избави.“ Колкото се отнася до ученика, Христос казва: „Ако имате Любов, т.е. ако сте влезли в тази нова епоха като ученици и Ме любите, ще опазите Моя закон и ще имате Мир и Радост в душите.“ Учениците ще носят радостта в живота си като разрешение на своите задачи. Аз не говоря за радост, която се мени, но за Радостта на ученика, която нищо в света не може да засенчи, която от нищо не отпада. Тя е най-високият връх в материалния свят. Никакъв облак не може да достигне до този връх. Божественото слънце всякога огрява този връх. Никакви бури няма на този връх. Там царува Любовта, там царува Светлината, там царува Мирът, там царува и самата Радост. Тъй разбираме ние Радостта на ученика.

Любовта, това е най-голямата сестра, най-голямата дъщеря на Бога, родена във вечността. Светлината, това е най-големият брат, също роден във вечността. Мирът, това е най-хубавото жилище, в което радостта може да живее. За в бъдеще, ако искате да съградите своето тяло, своето жилище, мирът трябва да ви дойде в помощ. Такъв е законът. И тогава радостта ще влезе да живее в това тяло. Радостта е най-малката, най-любимата сестра, която всички галят. Дето има Любов, има и радост. Дето има Любов, има и светлина, има и мир, а мирът носи радостта. Мирът носи жилището на радостта. Ако нямате мир, радостта никога не идва на Земята. Тя не идва, без да сте ѝ приготвили жилище. Любовта, светлината и мирът са отстъпили най-високия връх на Земята за радостта.

За в бъдеще, при повече свободно време, ще засегнем въпроса как трябва ученикът да се лекува, както и въпроса какви са законите,

по които той може да си създаде едно ново тяло. За тази цел той трябва да изучава законите на мира. Това е вярно и в обикновения живот. Вземете например какви деца ще роди онази майка, чийто ум не се безпокои, нито се смущава от някакви бури и противоречия в света и чийто дух е тих и спокоен? – Тя ще роди здрави деца. Всички майки, които имат мир в душата си, раждат здрави деца. Онази майка пък, която се е тревожила през всичкото време на своята бременност, било от условията на живота, било от неблагоприятните съчетания в Природата, ражда болни, хилави деца.

Ние пренасяме този закон и към себе си. Всеки човек, който влезе в пътя на ученика, той ще ражда, ще създава по една нова мисъл и по едно ново чувство, и то не само веднъж през годината, но почти всеки час, почти всяка минута. В какво положение ще се намерите тогава? Рибите как разрешиха този въпрос? Те в миналото имаха една възвишена култура, но какво направиха? – Изхвърлиха във водата всички свои мисли и чувства във вид на малки яйчица. Те изхвърляха наведнъж по 200–300 хиляди яйца и тъй ги оставяха. Така и ние по някой път написваме нашите мисли на книгите и ги оставяме настрана, да се излюпят както яйцата на рибите, но това не е правилно разрешение на великия Божий закон.

Сега аз не искам да ангажирам със своята беседа за дълго време вниманието ви, да ви развивам по един философски начин новата мисъл за старозаветния живот, за новозаветния живот и за живота на праведния, защото ще се уморите. Кой ще остане да ме слуша? – Никой. Започна ли да говоря за живота на ученика, той ще ми каже: „Говори, Учителю, аз съм готов да те слушам!“

Сега аз засягам въпроса психологически. Туй, което вие търсите в живота си, е щастието. Вие търсите и богатството и знанието в света. Стремежът ви да търсите всичко това е прав. Казано е в

Писанието: „Искай, хлопах, търси!“ Погрешката не седи в това, че търсите щастие, богатство и знание, но начините, методите, които избирате, за да постигнете тия неща, са неправилни. В методите има отклонения. Следователно за всяко нещо ученикът трябва да има само една идея, а не две идеи. Има ли две идеи за едно и също нещо, той ще се раздвои.

Ще ви приведа един пример от Свещеното Писание. Всемирната Бяла Школа започна с двама ученици. След тях дойдоха други двама, Адам и Ева, създадени по образ и подобие на първите. Те бяха вторите инициирани ученици на тази Школа, които Бог въведе в рая и им даде първата задача за разрешение. Той ги повика при Себе Си и им каза: „Ще се занимавате с всички дървета на рая, ще ядете от плодовете на това дърво, наречено Дърво на живота, както и от всички други плодове, но тук има едно дърво, с което няма да се занимавате и от плода му няма да вкусвате. В който ден вкусите от неговите плодове, вашият ум, вашето сърце и вашата душа ще се отровят, защото в него се крият всичките отрови на живота.“ Аз ви говоря на модерен език, а в Писанието е казано с други думи. И рече им Бог: „В който ден ядете от плода на това дърво, ще умрете.“ И това не бяха прости хора, но най-малко кандидати за ученици.

Един ден другарят на единия от учениците ходеше из райската градина да изучава дърветата: разглеждаше ги, държеше си бележки, правеше си снимки. По едно време той се приближи и към Дървото за познаване доброто и злото и започна да го изучава: преброяваше листата му, изчисляваше броя на плодовете, формата им, цвета им и т.н. В този момент се приближава до дървото един благообразен на вид човек, с дълга черна брада, с черни мустаци, увиснали надолу, облечен с черен дълъг редингот, като на старовременните учени хора, отгоре метнал черна разперена тога, на врата с черна огърлица, на

която виси черен кръст, на главата със златна корона, с черни диаманти околовръст, и внимателно, тихо запитва този ученик: „Мога ли да зная с какво се занимавате, какво изучавате?“ – „Нашият Учител ни зададе една задача, нея решаваме.“ – „Какво знаете за това дърво?“ – „Нашият Учител ни каза, че в който ден хапнем от плодовете на това дърво, ще умрем.“ – „Не, вашият Учител има друго разбиране по този въпрос. Той ви казва така, за да изпита умовете ви. Вие не сте Го разбрали добре. От думите Му се подразбира, че в който ден хапнете от плодовете на това дърво, ще станете като вашия Учител и нещо повече от Него.“ – „Тъй ли?“ – „Да, ето тия знаци, които нося по себе си, показват, че аз зная това нещо, защото съм завършил тази Школа, в която вие едва сега влизате. Аз съм вече адепт на Школата. Герданите, които нося, ми са дадени като емблема на завършено образование. Едно време и мене като вас изпитваха при това дърво, но аз не бях тъй прост като вас, правилно реших задачата.“ – „Тъй ли? Щом сте я решили правилно, лесна работа тогава.“ И ученикът веднага отстъпва. Този господин продължава по-нататък: „Аз съм запознат с вашия Учител. Той ме изпрати да дойда при вас, да ви осветля върху въпроса.“ И те повярваха. В какво? – Че като яде човек от плодовете на това дърво, не само че няма да умре, но ще стане като Учителя си, дори и по-горен от Него. И действително, и двамата ученици ядоха от плодовете на забраненото дърво и съгрешиха.

Казвам: тия кандидати за ученици имаха две идеи за Дървото на познаване доброто и злото. Първата идея беше, че в който ден ядат, ще умрат. Втората идея беше, че в който ден ядат, не само че няма да умрат, но като Учителя си ще станат, а дори и като Бога. Коя мисъл излезе вярна? – Първата. Първата мисъл, първият лъч в света е Божественият лъч. Вторият лъч е отражение, а отражението има

обратна посока, не води към целта. Щом имате две идеи за едно и също нещо, вие нямате реалността, но отражението. И ако се водите по отражението на нещата, няма да имате никакви резултати. Вие ще дойдете до същото място, откъдето сте тръгнали. Следователно и грешните хора един ден ще се върнат към Бога, но през това място, откъдето са излезли. Вие знаете ли мястото, през което хората са излезли първоначално? – То е най-тясното място, през което човек може да мине.

Та онези от вас, които искат да бъдат ученици, ще имат само едно схващане за нещата. Вие можете да имате само един Учител в света! Аз говоря за ученика. Всеки може да ви говори: вие ще го изслушате, без да се противите. Какво трябваше да направи ученикът, който беше в райската градина, като слушаше да му говори адептът пред Дървото за познаване доброто и злото? На този адепт аз бих казал следното нещо: „Почитаеми господине, ти си един от първите ученици на Школата, но аз не искам да бъда пръв. Аз искам да нося бяла премяна, а не черна като твоята. Ако ти, след като си се занимавал много години с това дърво, придоби тази черна краска, аз ще отложа тази наука за друг път. Благодаря ти за тази услужливост и готовност да ме просвещаваш, но още не съм готов за това. Тази Школа препоръчва на слабите ученици да избягват изучаването на този въпрос. Този въпрос е много сложен и аз ще го отложа за в бъдеще, когато се засиля. Като се видим втори път, ще си поговорим по този предмет. Сега довиждане!“ Всичко това ще му докажа научно, без да го обидя в нещо.

Христос казва: „Не ви наричам вече раби, но приятели.“ Вие сте слушали много пъти думата *раб*. Робството е най-долното положение, което човек може да заеме в този свят. По-долно положение от него няма. Роб, заробване – значи каквото кажат на човека, да го направи

без каквото и да е противоречие, без всякакво противодействие. Ще го направи, няма какво. Аз не говоря за състоянията в живота, но за съзнателното робство, в което може да изпадне човек. Робство има в Умствения свят – ти не си свободен да мислиш, както искаш. Робство има в Духовния свят – ти не си свободен да чувстваш, както искаш. Докато други ти определят едно верую, докато други ти налагат едно учение, ти не можеш да бъдеш свободен. Защо Господ даде свобода на двамата ученици в рая? Той не можа ли да постави двама ангели пред Дървото за познаване доброто и злото, които да не позволят на двамата ученици да ядат от плодовете на това дърво? – Можа, но Той не постави никакви стражари пред това дърво, а го остави свободно. Какво разрешение на въпроса щеше да има, ако тия ангели стояха с пламенни мечове пред това дърво и не позволяваха никому да се докосне до него? – Ние и досега щяхме да бъдем праведни хора. За предпочитане е свободата, придобита по негативен начин, отколкото ограничението. Ограничения има навсякъде. Ограничения има например в старозаветния живот. Ограничения има в новозаветния живот. Ограничения има и в живота на праведния. В живота на ученика обаче ограничения няма. Там всяка негова постъпка е съзнателна и разумна.

Та казвам: в света има три положения, в които вие може да действате. Първото положение: вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на Земята и ви дава тяло, без да ви пита искате ли, или не искате. Такова е положението на старозаветния човек. Второто положение: изпращат ви на Земята, дават ви тяло, като се ползвате само с една малка свобода – да кажете де искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Третото положение: изпращат ви от невидимия свят на Земята при най-благоприятни условия да се учите, за което се ползвате със

сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния човек. В старозаветния живот вие ще изкупвате греховете си и ще се мъчите. В новозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате. В живота на праведния ще помагате на другите, а като дойдете на Земята като ученик, ще изучавате първото правило, чрез което Любовта може да се приложи във вашия живот. При Любовта аз определям себе си, своите постъпки, отношенията си към хората и към съвършените същества. Дойде ли някой човек при вас, отношенията ви към него са вече определени, вие знаете как да постъпите с този човек. Вие можете да му говорите много благо, при това отношенията ви да бъдат неестествени. Вие можете да му говорите много грубо, при това отношенията ви да бъдат пак неестествени. Питам: кой е най-правилният начин, по който трябва да говорите на някой човек? – Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Вие ще бъдете тъй снизходителни към другите, както и към себе си.

Казвам: онези от вас, които искат да влязат в пътя на ученичеството, трябва да имат възвишен идеал. Те трябва да изучават вътрешното ограничение. Ония, които живеят в старозаветния живот, казват: „Дотегна ни вече животът, не искаме повече да живеем." Друг някой казва: „Не искам да живея вече, искам да умра." Казвам му: „Хубаво е това, но има ли кой да те погребе? Щом искаш да умреш, трябва да намериш някой да те погребе." Семето, което излиза из житницата, трябва да намери човек, който да го посее на нивата. Не е достатъчно само да го извадят навън и да го хвърлят някъде. Това още не е разрешение на въпроса. Ако ти умреш, без да има някой да те погребе, ти изгубваш своето предназначение в света.

Следователно под думата *умиране* ние подразбираме посяване. Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то

няма да даде никакъв плод.“ Тогава питам: как искаш да умреш – като житно зърно, което умира и го погребват в земята, или без да го погребват? Когато житното зърно умре и се зарови в земята, то принася плод много и преминава от едно състояние в друго. И тъй, при всяко страдание вие сте заровени в земята. При всяка голяма тъмнина, при всяка голяма скръб вие искате да умрете, да се хвърлите от някоя голяма канара или да се удавите, или да се обесите, или да се мушнете с някой нож, или да си отсечете главата, и т.н. Всички тия неща идват отвън, те не са ваши желания. Това са все ваши другари от миналото, които ви дават тия съвети. Някой от тях ти казва: „Ако искаш да свършиш с живота си, вземи един револвер или една чаша с отрова.“ – Не, не се свършва тъй лесно. Счупените чаши не разрешават човешкия живот. Изгорелите къщи не разрешават човешкия живот. Умирането на хората не разрешава човешкия живот. Нито страданията, нито мъченията, нито неверието, нито съблазните са в състояние да разрешат живота.

Що е Животът? – Той е голямата дъщеря на Бога, която единствено можете да вземете като учителка. Тя ще ви заведе при Учителя ви. Учителят има четирима ученици в този свят, които Той обича. И ако тези ученици ви препоръчат на Него, Той ще ви приеме в Школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако Светлината ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако Мирът ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. И най-после, ако и Радостта ви препоръча на вашия Учител, Той ще ви приеме в Школата. Ако тия четирима ученици кредитират за вас, Учителя ще ви отвори вратите на Школата, ще ви даде свободен вход, ще ви благослови, ще ви запознае с други ученици, и от този момент вие ще имате достъп в Школата. Нямате ли препоръката на Любовта, вашият Учител не може

да ви приеме. Аз не говоря за Любовта като за разумна сила, нито като за вътрешно чувстване, но говоря за Любовта като за едно от разумните същества, първо по рода си. Тя е най-мощният дух, най-силният ангел. По-красиво, по-силно и по-благородно същество от Любовта няма. Като погледнеш лицето на този ангел, всякаква скръб изчезва. Като те срещне, той ще те прегърне, ще те помилва и след като те остави от прегръдките си, всичките ти страдания, всичките ти грехове изчезват. И след това, като се погледнеш в огледалото, виждаш, че мязаш на него. Кажеш ли обаче, че всичко това е твое, ти веднага ще потъмнееш. Затова ти ще прегърнеш този ангел, ще му благодариш и ще кажеш: „Стой при мене, не ме оставяй. Отсега нататък ще ходя по твоите пътища. Работи в мен отвътре, а не само да ме утешаваш отвън. Говори ми за моя Учител, аз ще те слушам." И той започва да говори сладко, увлекателно. Този ангел на Любовта е най-голямата дъщеря на Бога. Тя говори тъй сладко, че който чуе нейния глас, никога няма да я забрави.

Казвате: „Това е първата любов." Всички говорите за първата любов, но никой от вас не я задържал. Някои от вас са опитали първата любов за една секунда, други са я опитали за пет секунди, трети за десет секунди, а малцина само са я опитали за 60 секунди. Проявената Любов е голяма величина. Да я опиташ само за 60 секунди, това е много нещо. Но понеже мащабът на физическия живот е много голям, не зная тогава какво ще ни ползва такава малка хапчица, донесена от една врана. Илия тогава не знаеше закона на смаляването, но като изпадна в тия ограничителни условия на живота, го научи. Когато враната му носеше малките хапчици хляб, той не беше вече голям човек, а заемаше положението на една малка пеперуда, тъй щото от тази храна даже му оставаше. Той казваше: „Господи, храната, която ми изпращаш, е в изобилие!" Така Илия се

смали и се задоволяваше с храната, която една врана можеше да изяде.

Този закон е верен и по отношение на Бога. Някой път Бог дохожда до нас, смалява се, за да ни повдигне. Божието благословение не седи в големите работи, но в малките. Малкото житно зърно например съдържа всички условия за един велик живот. Така и вие съдържате всички условия за един велик живот. Де се крият те? – Във вашия ум, във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух. Но за това се изисква време. За да бъдете ученици, първо трябва да влезете в Школата, но време се изисква, за да разберете Любовта, Светлината, Мира и Радостта в една планета, а време Бог е дал, колкото искате. Времето е безконечно, то няма ни начало, ни край. И по отношение на времето понякога Господ казва: „Ще почакаш малко!“ Умреш преждевременно, плачеш. Господ ти казва: „Ще почакаш малко, има време, пак ще те повикам. Тогава ще ти дам на разположение време, колкото искаш.“ Ти казваш: „Господи, искам да живея 60 години, да продължа работата си!“ Той те пита: „Не искаш ли повече години? Хайде, аз ти давам още 20 години.“ Никой от вас не е издържал до 120 години. В какво положение ще се намерите, ако вие сте на 120 години и се огледате сам на Земята, немил-недраг за всички? Вашите другари са заминали, новото поколение не ви познава, не ви зачита. Всички ви погледнат и казват: „Този старец защо ли не си замине? Какво ще прави още на Земята? Неговият ум не може да схваща новите времена.“ Ще кажете: „Този старец поне опитности ще има.“ Какви опитности?

Ще ви приведа един пример за дядо Стоян Пенджурски, който бил на 100 години. Той събира един ден децата наоколо си и започва: „Ех, деца, деца, знаете ли какви неща е научил дядо ви от живота? Знаете ли колко е патила главата ми? Едно време, като бях 20-

годишен момък, ходих в Австрия да печеля, бях градинар. Един ден пишат ми от дома, че ме сгодили. Вземам веднага парите, които бях спечелил, и тръгвам за вкъщи радостен и весел. Когато минавам през Стара планина, хванаха ме турски разбойници, обраха ме и аз се върнах дома си беден и ранен. Отиде моята годеница! – не можах да се оженя. Знаете ли, деца, какво значи човек да работи цели 10 години в чужбина, както аз работих в Австрия, и да изгуби парите си в един ден? Върнах се пак в Австрия, взех двама ортаци, да работим заедно една градина, но след като работихме и тримата 10 години, тия ортаци ме обраха. И аз пак се върнах в България с дрипелите си, без да мога да се оженя. И тъй, станах човек на 45 години и си казах: „Веднъж разбойници ме обраха, втори път – моите ортаци. Какво да правя сега?" Най-после, за добро, за зло, реших да се оженя за една богата мома – продадох свободата си. Какво излезе от тази женитба? – Тази жена ме биеше по два пъти на ден. Виждате ли, деца, какво е патил дядо ви от тази жена? Не стига това, но родиха ми се син и дъщеря, които мязаха на майка си. Когато пораснаха, синът ме хване за краката, дъщерята за косата, а жена ми отгоре ме налага с дърво. Да не ви дава Господ такава опитност!"

Това е опитността на дядо Стоян Пенджурски. Питам: каква философия има в това, че го обрали разбойници, че го обрали ортаци, че го налагали жена му, син му, дъщеря му? Всинца вие имате такава опитност. Кой от вас не е бит? Но де седи разрешението на въпроса? Обръща се дядо Стоян Пенджурски към децата и ги пита: „Деца, макар че сте млади, а аз толкова стар, не можете ли да ми кажете какво трябва да правя сега? Аз не зная защо главата ми тегли толкова много! Сам не можах да спечеля, с ортаци – също, от женитбата само бой видях. Кажете ми, дядовото, мои грехове ли изплащам, майка ми и баща ми ли са били грешни? Защо става всичко това?" – „Не знаем,

дядо.“ – „Опичайте си умовете, деца, да не ви патят главите като моята!“ Това беше заключението на дядо Стоян Пенджурски.

Аз ви моля, ако между вас има някой Стоян, да не ми се сърди, че съм взел неговото име, защото каквото име и да взема, все ще го носи някой от вас. Аз говоря за дядо Стоян Пенджурски.

В този пример се виждат трите живота, които човек трябва да разреши на Земята. Разбойниците представляват старозаветния живот, ортаците – новозаветния; дъщерята, която бие баща си, показва какъв път трябва да мине праведният. Кажете ми кой праведник не е бит като дядо Стоян Пенджурски? Кой художник не е бит по всички правила? Ако ме попитате защо е така, не мога да ви отговоря, но казвам, че това е факт. Това е задачата, която всички трябва да разрешите. Аз няма да се спирам да разрешавам въпросите на старозаветния и на новозаветния живот, понеже ви считам достатъчно умни сами да си ги разрешите. Аз ви давам упътвания какъв трябва да бъде пътят на ученика. Пътят на ученика трябва да бъде път на Любовта, път на Светлината, път на Мира и път на Радостта. Можете ли да влезете в този път не за в бъдеще, но още сега, още в този момент? Любовта не зависи от знанието ви. Знанието е второстепенно нещо. Любовта не зависи нито от вашата сила, нито от вашата красота. Знанието, силата, красотата – това са само условия, които вашата душа може да използва, за да разреши задачата на своя живот. Любовта е в състояние, при най-малките изключения, да разреши всички трудни въпроси. При сегашното положение, в което се намираме, Любовта е в състояние да разреши 75% от мъчнотиите ви. Мъчнотиите са задачи, които ученикът не трябва да избягва. Възроптае ли защо Господ му е дал тази задача, той не може да бъде ученик. Напротив, той трябва да каже: „Господи, благодаря Ти, че ми даде тази трудна задача.“ Когато Господ или

Учителят ти те поставят пред една трудна задача, те имат високо мнение за теб. Когато Учителят ти не те вдига на урок, когато не ти дава задачи, тогава именно злото ще дойде. Ако си старозаветен, ще се озлобиш. Ако си новозаветен, ще се съблазниш. Ако си праведник, ще се наскърбиш. Това са състояния. Ако ти се намираш пред голямо изпитание, какво ще направиш? Ако старозаветният живот има преодоляващо влияние върху теб, ти ще се озлобиш и ще си кажеш: „Аз ли съм най-големият грешник, че Господ ми даде толкова големи изпитания? Главата ми побеля от изпитания!“ Ако новозаветният живот има преодоляващо влияние върху теб, ти ще се съблазниш и ще кажеш: „Защо тия страдания идват върху мен? Ето, аз се моля по три пъти на ден, чета Евангелието и като ме вдигнат на урок, след като съм учил цял ден, учителят ми пише една тройка, а този ученик там по-малко учи от мен, но учителят му пише шесторки. Има някаква причина, навярно учителят не е добре разположен към мен.“ Ако ти определяш характера на твоя учител от бележките, които той ти поставя, тогава ти си разбрал отчасти старозаветния и отчасти новозаветния живот.

Та казвам: задачата, която имате да разрешите в живота си, е трудна. Защо? – Защото се намирате при трудни условия, но трябва да знаете, че Бог е Бог на Любовта, на Светлината, на Мира и на Радостта. Господ владее Небето, Господ владее живота. Господ носи вечното веселие и мир за душата. Какво ни показва времето тази сутрин? Днес аз говоря за ученика и вижте какво е небето, как хубаво го е направил Господ! Това чисто, светло и приятно небе е заради ученика, който е възлюбеният на Господа. За ученика, който иска да учи, Господ дава всичко най-добро. Ученикът пак казва: „Господи, всичко, което Ти си отредил за мене, е хубаво. Аз се радвам, че мога да решавам задачите, които си ми дал.“ Този хубав ден не е за

старозаветните. Този хубав ден не е за новозаветните. Този хубав ден не е и за праведните. Този хубав ден е за ученика, който иска да учи – за възлюбения на Бога. Следователно само ученикът може да каже: „Хубав е този ден!“ Той няма да го каже гласно, но ще почувства в душата си, че това е Божие благоволение. Това показва, че ако вие ходите по пътя на ученика, според както аз ви говоря, и вашето вътрешно небе ще бъде тъй ясно, и вашето сърце ще бъде тъй чисто, както е небето днес. Също така и вашият ум, и вашата душа ще бъдат като днешното безоблачно, чисто и светло небе.

Сега аз искам да ме разберете правилно. Аз внимавам в думите си, за да не внеса във вас някакви илюзии: да очаквате повече, отколкото може да ви се даде. Например аз често съм правил следния опит: дам някому една круша, но той не е доволен, иска по-голяма круша. Дам му по-голяма круша, пак не е доволен, иска една за дъщеря си. Дам и за нея. Пак е недоволен, иска за приятеля си. И тъй, за приятеля си вземе, за този-онзи вземе – погледнеш го, събрал десетина круши. Дали ще ги даде на тия, за които ги е взел, това е въпрос. Аз го гледам обаче: седнал под някое дърво на сянка и си ги яде сам, една след друга. Той представлява едновременно и дъщеря си, и приятелите си. Такова е разбирането му! Злото не е в това, че този човек иска повече, но в неправилното разпределение на получените блага. Той не е разбрал смисъла на нещата. Обаче ученикът, който влиза в живота, трябва да разбира смисъла му, за да може да реализира хубавото в този живот. Някой казва: „Идеите на Новото учение, които се проповядват, не са за сега, те не могат да се реализират.“ – Не, именно сега е времето им, но трябва да знаеш как да ги приложиш. Ти не можеш да пробиеш една канара с някое дърво, но ако вземеш един диамантен свредел, ще я пробиеш.

В Африка има сонди, които пущат в земята на дълбочина 800 метра и оттам извличат вода. Такива сонди могат да се спуснат и на дълбочина 2000 метра. Там водата е още по-хубава. Днес Земята е много малко проучена. Има известни земни пластове, до които съвременните учени още не са достигнали. Стремеж на ученика е не само да проникне с тия сонди до дълбочина 2000 метра надолу в земята, но да издигне нагоре в пространството високи стълбове, близо 500–1000 километра височина. Знаете ли каква енергия би потекла надолу по тия стълбове? Ние бихме създали един перпетум мобиле. Знаете ли какъв океан от енергия се крие в пространството? По същия начин и във вашия мозък се крие грамадна енергия, която изисква време и пространство, за да се прояви и реализира. Единствената причина, дето не можете да реализирате това, което Бог ви е дал, то е, че се занимавате с идеи, които отпосле са дошли. Това са идеите на старозаветния живот. Вие ще оставите настрана старозаветния живот; ще оставите настрана и новозаветния живот. Някой казва: „Искам да бъда праведен.“ – Не, вие ще оставите и живота на праведния. Едно ще гледате да придобиете – живота на ученика. Това е новото в света. Няма да ликвидирате със стария живот, но ще го държите настрана, да не се смесва с новия живот. Първите три вида живот текат в корените на цялото човечество, но ние не можем да ги изолираме изведнъж. Изолирането им трябва да става постепенно, като придобиваме истинското знание в живота. Можем ли да изолираме тия животи, докато не завършим живота на ученика? – Не можем. Не е въпросът да ги изолираме, нито да ги използваме, но да се повдигнем над тях.

Та ще знаете: озлобяваш ли се, това е животът на старозаветния човек. Съблазняваш ли се, това е животът на новозаветния човек. Страдаш ли, скърбиш ли, това е животът на праведния човек. Всичко

това е, защото искаш да намериш човек, който да те обича, искаш да добиеш Любовта в света. Кой може да те обича, освен твоя Учител? Може да те обича само онзи, който те учи. Ако ти обичаш едно животно и го повдигнеш до твоето положение, каква философия може да внесе то в живота ти? Утре това животно може да умре, и ти ще скърбиш за него. Следователно това, което обичаш, трябва да бъде безсмъртно, да не умира. То не трябва да изгубва своята красота, не трябва да изгубва своята интелигентност, не трябва да изгубва своята благост и доброта. Аз не говоря за външната доброта, но за добротата на душата. Аз наблюдавам: някой човек говори криво, но има нещо хубаво, добро, благородно в душата си, с което влияе на другите хора. Такива хора са добри, щедри, не обръщат внимание на дреболиите в живота.

Та казвам: право е желанието на хората да ги обичат. Но ако е въпросът за съвременната любов, която трае ден до пладне, какво ще ни даде тя? – Само разочарования и страдания. Ние сме опитвали тази любов много пъти. Някой казва: „Човек може ли жаден да ходи?“ Да се разберем добре! Вярно е, че без любов не можем да живеем, както и без вода не можем, без хляб не можем, без топлина не можем и без светлина не можем. Светлината и топлината в света са течения, които се движат с голяма бързина. В такъв случай, ако ти подпушиш светлината и топлината, те ще ти създадат най-големите страдания. Съвременните хора подпушват тия течения и затова страдат. Следователно нямате право да подпушвате онова, което тече. Защо? Защото всички течения са природни и трябва да ги оставим свободно да си текат. Има светлинни лъчи, които, като излязат веднъж от теб, обикалят пространството и след 10 години, като направят един кръг, ще се върнат пак при теб. А ти, като човек, за да направиш един такъв кръг и да се върнеш на същото място, отдето си излязъл, нужни ти са

най-малко десет милиона години. Затова не се смущавай, не плачи! Светлината, която обикаля в пространството, след 10 години пак ще дойде при теб и ще ти каже: „Добър ден!“ Светлинните и топлинните енергии се движат с голяма бързина, затова не спирайте пътя им, нека текат! Любовта тече с такава бързина, каквато човешкият ум не може да си представи. Ако искаш да подпушиш Любовта, която Бог внася в теб, ще си създадеш най-голямото нещастие. Остави Любовта да тече върху теб! Онова, което Бог е намислил за тебе, е велико нещо. Той е намислил и определил за всеки човек велики неща. Твоят велик Учител ще ти определи един другар, с когото ще учиш. Този твой другар ще бъде един от умните ученици, а не като онзи адепт, който дойде до Дървото за познаване доброто и злото и създаде голямо страдание на двамата ученици в рая. Сега се изискват ученици, които трябва да се върнат при Дървото за познаване на Живота. Значи Животът произтича от Любовта. Затова всеки, който иска да намери този живот именно, не трябва да върви нито по старозаветния, нито по новозаветния живот, нито по пътя на праведния, но трябва да влезе в пътя на ученика.

Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не ви наричам вече раби, вие сте минали по този път, но ви наричам приятели, защото всичко, което чух от Отца Си, явих ви го.“ Какво е чул? – За мощното, за великото знание в света, което и те самите ще опитат. Христос запозна учениците Си със силата на Природата, затова при един случай те Го запитаха: „Учителю, според както ни учи, да снемем ли огън от небето, както направи Илия, да изплашим ония там?“ Христос им отговори: „Този огън не е за сега. Вие ще снемете огън за сърцата на хората, а не отвън. Вътре в сърцата им ще внесете огън. Ако снемете този огън отвън, вие ще изгубите пътя си като ученици. Аз не съм дошъл да погубвам, но да дам живот, и то

преизобилно.“ Това значи: „Аз не съм старозаветен, нито новозаветен, нито праведен, но Учител.“ На кого? – На ученика. Затова се казва в Евангелието: „Без Мене нищо не можете да направите.“ Образец трябва на света!

Сега, като ученици, ще държите строго в себе си мисълта, че ученикът е свободен да слуша когото и да е, независимо от това, дали говори право или криво, но когато дойде до приложение, ще каже: „Братко, аз трябва да започна първо с Любовта, после със Светлината, след това с Мира и най-после с Радостта.“ Това е вътрешната връзка на ученика с Бога. Аз мога да слушам, без да се отегча, всеки човек, който може да ми говори за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта, цял ден, а дори и през целия си живот.

Някои от вас, които ме слушате, ще кажете: „Вижте, нашият Учител иска да напуснем света.“ – Не, аз не съм от тези, които искат да напуснете света, аз не съм от тези, които искат да напуснете училището. Аз искам вие да разрешите всички мъчни задачи, турени в програмата на училището. Аз искам да разрешите всички мъчнотии в живота. И всеки, който преодолее най-големите мъчнотии, има моето уважение. Срещнах едного праведника, който минаваше за ученик, казваше ми: „Учителю, днес ме понабиха малко едни мои приятели. Имах много кръв – дадох им малко. Те ме поздравиха по особен начин, но благодаря на Бога, защото в мен имаше известни погрешки, които по този начин изчезнаха.“ След това се поусмихна и продължи пътя си. После, една от сестрите ми разказваше за една своя опитност, от която благополучно се спасила. „Вървя – казва тя – между боровете на „Изгрева“, а пред мене друга сестра, едва на 2–3 крачки разстояние, бърза за някъде. По едно време тя улови един от клоните, за да си направи път, и веднага го пусна. В този момент аз наближавам и пуснатият клон силно ме удари в бялото на окото и ми

протече кръв.“ Казвам ѝ: „Благодари, че с малко се изплати, клонът можеше да те удари в зеницата на окото и тогава щеше да бъде по-опасно. Иди промий окото си с чиста вода! Ти трябваше да вървиш най-малко 20 крачки след нея, а не толкова близко, както си била.” Какво щеше да направи тази сестра, ако беше от старозаветните хора? – Щеше да стигне първата, да я поразтърси малко и да ѝ каже: „Защо вървиш тъй невнимателно, не можа ли да задържиш клона, докато го хвана аз?“ А тя каза: „Аз съм виновна, трябваше да вървя малко по-назад от нея.“ Така всички хора имат тази слабост: вървят близо един до друг. Когато минавате през някоя гора, трябва да вървите най-малко на 20 крачки разстояние един от друг. Като се пущат клоните, така много хора са ослепявали, осакатявали са се по този начин. Хората в живота се сближават, но тази близост в случая не е някаква добродетел. Когато пътници вървят през някоя гора, трябва да вървят на разстояние най-малко 10 метра един от друг.

Та казвам: този хубав ден, който имаме днес, е за ученика. Той ни показва какъв е пътят на ученика. Както виждате, този път е велик.

Христос казва: „Иди разпродай всичко, раздай го на сиромасите, ела и Ме последвай!“ И аз ви казвам: идете и раздайте вашия старозаветен живот, който имате. Раздайте след това и новозаветния си живот. Най-после раздайте и живота на праведния, който е у вас, и след това идете при вашия Учител. Той ще ви посрещне. Но ако вие отидете при вашия Учител с разперена тога, с гердани на врата, със своето велико достойнство, Той ще знае как да ви посрещне. Ще ви се усмихне само и ще ви каже: „Вие ще дойдете друг път, малко по-късно. Засега в Школата няма място. Като дойдете идната година, ще се явите на конкурс, ще видим какви ще бъдат тогава условията за приемане.“ И тъй, година след година ще ви отлагат, докато най-после старини дойдат и кажете: „Съжалявам, че не можах да вляза в

училището!“ Но трябва да се влезе в училището. Най-хубавото нещо в живота е да влезете като ученик в Школата. Питате: „Кога, идната година ли?“ – Не, днес още! Даже не и следобед. Не влезете ли сега, времето е вече изгубено. Сега, още този час, докато аз говоря. Престана ли да говоря, всичко се свършва. Свърша ли беседата си, може да хлопате, колкото искате, може да счупите всички врати – затворено е вече! Сега всички можете да влезете, но без багажа си. Спомнете си стиха, в който Христос казва: „По-скоро камила може да влезе през иглени уши, нежели богат в Царството Божие.“

Първото нещо, чрез което можем да успеем, е онзи вътрешен процес на освобождение, който става у нас. И всички трябва да се освободим! Как? – Като се слушаме, като си помагаме. Това индивидуализиране, което се забелязва в съвременната култура, води към една крива посока на живота. Днес има много хора, които под бремето на незнанието разрушават своя живот. Мъчно е, когато дойде някое голямо оскърбление на душата! Трябва да се помогне на такъв човек било с блага дума, било с мил поглед. Някой път се намериш в парична криза, нямаш нито пет пари в джоба си. Все трябва да дойде някой богат човек да ти помогне. Друг някой забатачил, задлъжнял до уши и ми казва: „Поговори ми, много ми говори, насърчи ме. Постави се най-после в моето положение!“ Гледам го: той има една полица от 20 000 лева, която на еди-кой си срок трябва да изплати. Какво ще го ползват в случая моите думи, ако взема да му говоря: „Не бой се, Господ е велик. Той има на разположение много ангели, които ще дойдат да ти помогнат. Ето, на еди-кой си господин в Америка помогнаха по този и този начин”, и т.н. Обаче аз съкращавам своята реч. Вземам един чек от 20 000 лева, подписвам се, давам му го и казвам: „Ще отидеш в Народната банка да изтеглиш тия пари!“ Той

взема чека и излиза. Така въпросът е разрешен. Трябва да се даде нещо на света. Когато Бог говори, Той винаги дава.

И тъй, само в пътя на ученика ние можем да разрешим правилно живота. В другите три живота методите и начините са други. Едно заблуждение, от което трябва да се пазите, е следното: не мислете, че в Царството Божие може да се влезе чрез палене на свещи, чрез правене на добрини, чрез подкупи и т.н. В Царството Божие с палене на свещи не може да се влезе, в Царството Божие с правене на добрини не може да се влезе, в Царството Божие с подкупи не може да се влезе. Някой човек ви е учил на нещо и вие казвате: „Аз мога да се изплатя на този човек.“ Как? – „Като му дам пари.“ – Не, този учител не взема нищо, той не работи за пари. Скъпи са уроците на този учител! Питам: колко сме платили, за да дойдем в този свят? Ако се заемете да решите една математическа задача, да изчислите колко струват условията, при които живеем, ще видите, че за всеки едного от нас се харчат с милиарди левове жива енергия. Тази енергия не се намира така лесно. Например, ако вие изгубите своята жизненост или ако изгубите светлината на вашия ум, ще видите, че не можете да я доставите тъй лесно. Тази енергия не се намира на Земята. Много от съвременните хора страдат от неврастения. Защо? – Те са загубили много от тази жива енергия, от своята жизненост, вследствие на което става пропукване в нервната им система. Тогава животворният магнетизъм и животворното електричество у човека изтичат и той усеща вътрешна слабост в себе си, едно вътрешно отмаляване. Такъв човек вече от нищо не се интересува.

Това обаче не представлява никаква философия на живота. Човек трябва да се учи в училището на живота и до най-старата си възраст. И 120-годишен да е, трябва да се учи! До последния час, до последния момент на живота си, човек трябва да се учи. Щом се освободи от

тялото си, той вече е млад. Душата на човека е винаги млада. Той се облича в друго тяло, в което съществува вечна младост. Когато тялото остарява, у човека се ражда скръб. Защо? – Понеже той е отделил живота на тялото от живота на душата. Във всяко тяло, което остарява, тече старозаветният живот, а той оставя своите дълбоки бразди. И новозаветният живот оставя дълбоки бразди върху тялото на човека. И животът на праведния оставя бразди върху тялото на човека. Изобщо тия три вида живот разрушават тялото на човека и задачата му в този свят остава неизпълнена. Ето защо, като влезем в другия свят, ние срещаме едно голямо противоречие.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ „Аз съм Пътят.“ – Един е Пътят, но този Път има три разклонения. „Аз съм Истината.“ – За да има човек Истината в себе си, той непременно трябва да има Мир в душата си, а мирен може да бъде само онзи човек, който има Мъдростта на своя страна. „Аз съм Животът.“ – Един е Животът и той изтича от Любовта.

Та казвам: някои ученици, които постъпват в училището сега, те са още слушатели, затова трябва да се учат от опитността на по-възрастните, на по-напредналите ученици от тях. Между вас трябва да има правилно надпреварване. Сега всички ученици искат да се доближат до Учителя. Не може така. Някъде ще се учите един от друг. Ще се допитвате по зададените уроци от по-напредналите ученици. Между всички ученици трябва да има взаимно почитание. Младият ученик трябва да се отнася с почитание към по-възрастния. Ако младите, новите ученици, не зачитат по-възрастните, т.е. тия, които са се учили и знаят повече от тях, един ден и те ще се намерят в същото положение. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се измери“, казва Писанието. Казвате: „Ние знаем това нещо.“ Знаете го, вярно, но вие още не сте добили същественото знание за живота.

Например ти си честен човек, но банката не ти дава пари назаем. При това учен човек си, завършил си три факултета, но условията в България сега са такива, че тя има на разположение много чиновници, и за тебе няма място. Ти имаш голямо мнение за себе си, но хората не те признават. Ти можеш да пишеш хубаво, поет си. Напишеш нещо – хората не го оценяват: ще ти платят тъй малко, че ти започваш да съжаляваш за труда си. Ти имаш още и художествени дарби. Нарисуваш някоя картина, но пак не я оценяват. Както виждате, има нещо съществено в живота, което хората не знаят, вследствие на което работите им не вървят, както трябва.

Преди няколко дни дохожда при мене един художник, предложи ми да купя две негови картини. Аз имам правило – за картини пари не давам, пък и картините не ми трябваха. Но за да го насърча, взех картините и му дадох една сума за тях. След това той нарисува изворчето долу при реката. Платих му и за тази работа. Какъв беше резултатът от всичко това? – Той не употреби парите на място. Аз не му казах нищо, но си помислих: „Пътят, по който върви този човек, ще го изведе на загуба." Защо? – Художество с пари не се продава. Художник, който продава картините си, мяза на майка, която продава децата си. Всяка нарисувана картина е дете на художника. Той трябва да изпрати това дете то само да му донесе пари. Как? – Ще изложи картините си, и всяка картина сама за себе си казва: „Всеки, който иска да ме види, ще плати нещо за мене, без да ме вземе."

Та казвам: според новите разбирания на живота вие трябва да давате подтик на талантливите между вас, да се интересувате от хубавите им работи! Аз съм слушал да се повтарят и потретват стари работи. За мен е било добре, аз съм се учил на търпение, но вие придобихте ли нещо ново от това? Преди години дойде при мен един евангелски ученик да ми проповядва Евангелието. Започна той да ми

цитира стихове – от единия край на Евангелието до другия. Тъй продължи цели три часа. Питам го после: „Свърши ли вече?” – „Свърших.“ – „Добре, и аз съм доволен. Хайде сега да излезем малко да се поразходим, да помислим за хубавите стихове.” – „Да, добре трябва да мислиш, никой друг не ги е цитирал тъй, както аз ги зная. Знаеш ли колко време съм се занимавал с тази работа? Цели 20 години от живота си съм посветил само за тия цитати!“ – „Да, много хубави са цитатите.” Казвам: и вие като ученици ще се научите да изтърпявате. Който иска да ви проповядва, изслушайте го, но научете се от всичко да вадите поука.

Казах ви, че този събор е пръв по рода си. В какво отношение? – Първият ден на този събор започва с деня на Любовта. Ето защо вие трябва още този ден да приложите Любовта. Започнете ли с Любовта, всичко ще ви тръгне по мед и масло, както казват българите. Тогава и Светлината ще дойде у вас. Как ще познаете, че Любовта действа у вас? – Сутрин, като ставате, ако у вас не е станало никакво окисляване, това показва, че Любовта действа вече у вас. Не е достатъчно обаче да проверите това само в един ден, но ако се минат два, три, десет, сто, 500, 1000, 10 000 и 100 000 дни и у вас не се забелязва никакво окисляване, никакво смущение, значи вие сте добили новата Любов. Нека не говорим за такъв голям мащаб от време – 10 000 или 100 000 дни. За вас е добре, ако поне през 100 дни наред от живота ви Слънцето не залязва, нито сърцето ви губи своята Любов. Новата Любов иде от Бога, от ангелите, от всички ваши братя, които живеят на Земята и горе на Небето, и от всички ученици. Като си легнете вечерно време и се предадете на размишление, ще почувствате, че тази Любов иде отвсякъде: отвън, отвътре, отгоре, отдолу. Тя ще изпрати някой да похлопа на вашия телефон и ще ви запита: „Как сте?“ Всяка вечер ще ви изпраща поздравите си чрез

някого и ще ви каже: „Днес ви изпратих една кошница грозде, една кошница круши, една тенекия мед, един чифт нови обуща, една нова шапка, нови дрехи.“ Вие слушате само какво ви се изпраща. Освен това пощата всеки ден ви носи толкова писма от тия същества на Любовта, че вие не знаете какво да правите с тях и им отговаряте: „Моля ви се, братя, спрете малко с пратките си, докато освободим от пощата получените неща.“ Така постъпва Любовта. Тя се отличава с вътрешно изобилие.

И сега желая пощата постоянно да ви донася пълни кошници с грозде, круши, ябълки, сливи, смокини, портокали, банани – изобщо всички най-хубави плодове, които съществуват на Земята. Превърнете всичко това в духовен смисъл. Благодарете на Бога за доброто, за благото, което ви е дал. Благодарете на Бога за хубавите думи, които ви е казал. На Бога само ще благодарите. Не благодарите ли на Него, каквото и да казвате на мене или на когото и да е друг, нищо няма да ви ползва. Бог е първоизточникът на всички блага. Нему ще благодарите и към Него ще отправите ума и сърцето си. Ще благодарите на Бога за хубавото време, за хубавия живот, за добрите условия на живота; ще благодарите, че ви е пратил на Земята между този народ; ще благодарите, че сте член на човечеството; ще благодарите, че сте свързани с ангелите, а понякога и Той сам благоволява да говори с вас. Някой от вас може да пее добре, друг – да рисува, трети – да пише, и казвате: „Имам един малък талант.“ – Не, на Бога ще благодарите за този свой талант и ще знаете, че и малките таланти могат да се увеличават, да стават големи. Аз уподобявам малките таланти на една малка дупчица, през която светлината влиза. Колкото повече отваряш тази дупчица, толкова повече светлина ще влезе. Да се отваря тази дупчица повече и да става все по-голяма, това зависи и от самия човек.

Та казвам: вие ще проповядвате Любовта в своя живот. Как? Ще ви дам един пример. В един чифлик живеели в съдружие две кози и една маймуна. Козите, като се връщали вечерно време от паша, козината им била набодена с много цигански тръни. Маймунката, като виждала, че се връщат, отивала при тях да ги пощи – изхвърляла всички тия тръни от козината им. Най-напред изчиствала едната, после другата, и като нямала какво повече да прави, хвърляла се по гърба, по главата ту на едната, ту на другата, дърпала ушите им, дращела ги, с което искала да им каже: „Донесете още тръни!“ Козите викали, кряскали, искали да се освободят от нея. Какво заключение ще извадите от този пример? – Щом мъчнотиите дойдат в живота ви, трябва да знаете, че маймуната е свършила работата си и вие трябва да отидете в гората.

Преди да завърша беседата си, ще ви дам още един пример. Това се случило в новите времена. Граф Берози имал един добър приятел, италианец, на име Нунцио. По едно време Нунцио се влюбва в една богата мома, която обаче имала и друг кандидат. Последният, като се научава за любовта на Нунцио, възненавидял го толкова много, че намислил най-после да го отрови, да се освободи от него, за да придобие той момата. Как да извърши това? Той искал тъй да направи това престъпление, че никой да не го разбере, даже и сам Нунцио да не усети нищо. Обаче граф Берози, който обичал приятеля си, схванал мисълта на противника му. Един ден съперникът на Нунцио отива у дома му и му поднася чаша сладко вино, в което турил една от модерните отрови, със свойство да действа бавно, но сигурно. Смъртта от тази отрова идвала едва шест месеца след изпиването й. В този момент граф Берози бил при своя приятел. Като видял, че той надига чашата с виното да пие, веднага взема пушката си и се прицелва право в чашата. Чашата се счупва и на парчета пада

на земята. Нунцио и неговият съперник се уплашват, но граф Берози, съвсем спокоен, казва: „Извинете, аз исках да се опитам дали съм добър стрелец, ще мога ли да ударя чашата, без да повредя някого." Нунцио не подозирал, че приятелят му по такъв начин го избавил от смърт, но и съперникът му не подозирал, че това нещо е направено съзнателно, с цел да спаси живота на приятеля си. И двамата похваляват граф Берози за умението му да стреля.

Казвам: когато поднасят чаша с отрова някому, вдигнете вашата пушка, отправете своя изстрел срещу чашата! Коя е тази пушка? – Вашата права мисъл. Отправете я към чашата с отрова, за да я разбиете! Единственото нещо, което се позволява на ученика, е да разбие чашата с отровата. Това е един метод, практикуван още в най-старите времена. Чашата, това са човешките удоволствия, които държат хората в робство. Всички знаете какво нещо са удоволствията. Аз вземам думата *удоволствия* в широк смисъл. Те са такова робство, за което се е плащало с хиляди години. Затова чашата, която заробва човека, трябва да се разпръсне. Казвам ви: отхвърлете чашата, която трови вашия живот! Помогнете на вашата душа, помогнете на вашия ум, помогнете на вашето сърце! Вие можете да си помогнете. Един от начините, чрез които можете да си помогнете, е молитвата.

Ние разглеждаме молитвата като разговор с невидимия свят, като разговор с Бога. Да се молиш, значи да се учиш да говориш. Трябва да се говори. Днес ние страдаме, понеже не сме научили небесния, Божествения език. Не е достатъчно само да се моли човек, но молитвата трябва да представлява един израз, в който да взема участие целият човешки дух, цялата му душа, целият човешки ум и цялото му сърце. В това, което човек иска от Бога, трябва да има само един вътрешен смисъл. Молиш ли се, кажи: „Господи, да бъде Твоята воля! Аз ще приема на драго сърце всичко онова, което иде от Твоята

ръка, и ще изпълня Волята Ти без никакво престъпване на Твоя закон.“ Тъй и ученикът трябва да каже на Учителя си: „Учителю, аз ще разреша всички задачи, които си ми дал в живота. Аз ще ги донеса пред Тебе на одобрение и каквато корекция направиш, ще я приема с разположение.“ Такъв трябва да бъде новият път! Ако тръгнете по този път още от днес, ще забележите, че с вас ще стане велика промяна. Ще видите нова светлина, която ще се излее върху вас. В душата си ще почувствате такъв мир и такава радост, каквито никога в живота си не сте имали. И животът ви само по този начин ще се осмисли.

Сега младостта нека не ви блазни. Най-първо заинтересувайте се от Любовта, а не от младостта. После, заинтересувайте се от Светлината, а не от младостта. След това заинтересувайте се от Мира, а не от младостта, докато най-после дойдете и до самата Радост.

И тъй, сега аз ви поздравявам с Любовта. Какво значи поздравът? Кого поздравяваме? Когато обичаме някого, поздравяваме ли го? – Само странникът се поздравява. На този, когото обичаме, ние се усмихваме вътрешно и му даваме най-хубавото, което имаме. За него трябва да отворим душата си тъй, както Небето се отваря за нас. Ние трябва да му се усмихнем вътрешно и да му кажем: „Заповядайте, добре дошли, отдавна ви чакаме. Много се радвам, че сте ни дошли на гости.“

Сега всички ще отворите душите си за вашия Учител. Които могат, нека направят това още днес, още сега, да не чакат даже и свършването на беседата. Нека това бъде един свършен факт. Тогава между вас ще има вътрешна хармония. Аз искам вашите умове да си хармонират, да мислите еднакво за Любовта. Вие можете да прилагате Любовта по различни начини, както намирате за добре – свободни сте. При прилагането на Любовта няма никакви стражари, нито

ангели със своите огнени мечове. Вие сте свободни да изявявате Любовта, както намирате за добре. Никой няма право да ви съди. Постъпвате ли така, вие се благославяте. Ние гледаме какви са мотивите, които предизвикват проявлението на Любовта.

Казвам: всички ще отворим сърцата си за новия ден. Той е ден на Любовта, той е ден на вечния живот. Аз вярвам, че всички сте дошли за новия живот. Ако се занимавате със стария живот, вашето идване на Земята е безсмислено. Ако вие сте дошли на Земята гладни, боси, бедни, със скъсани и кирливи дрехи, и ви изпратим пак такива, вашето идване на Земята е безсмислено. Аз искам да се върнете хубаво облечени, добре нахранени, но не преситени, добре напоени с чиста, хубава вода; да сте слушали най-хубавата проповед, която ви е посочила пътя към великата цел в живота; да сте си написали една програма, по която да работите за в бъдеще, та всичките мъчнотии в живота ви да не са в състояние нито на косъм да ви отклонят от правия път, по който сега сте тръгнали.

Аз зная, много от вас са бедни, много от вас са болни, много от вас са невежи, много от вас имат недъзи, много от вас са прости, не са учени – всичко зная. Казвате: „Учителя не знае ли всичко това?“ Зная, и защото зная, показвам ви пътя, по който ще намерите това богатство, показвам ви мястото, откъдето можете да го вземете. Казвате: „Учителю, ела с нас, дай ни от този хамбар!“ – Ние с крини не даваме. Ние жито на тегло не мерим. Всеки ще бъде абсолютно свободен, ще отиде сам и ще си вземе, колкото му трябва. Всеки трябва да бъде искрен, да знае, че това учение има приложение.

Бог царува на Небето! Бог царува на Земята! И всяка интелигентност, всяко знание, всяка сила, всяка доброта и всяка мощ – било на човека, било на обществото, било на народа, било на цялото човечество – се дължи на Този, Който е създал света. Този свят има и

външен израз. Ние сме членове на този свят и трябва да изпълним Божията воля, каквато и да е тя. Този е Великият закон на Вечния живот. Този е Великият закон на учениците, които искат да реализират Доброто, и то тъй, както е писано в Божествената книга, която още не е напечатана на Земята.

Желая всички вие да започнете с Божествената Любов, сърцата и умовете ви да бъдат свободни. Божественият Дух и Божествената Любов да бъдат с вас, да бъдете през целия ден радостни и весели!

Беседа, държана от Учителя на 19.08.1927 г., 07:00 ч., Петък, София, Изгрева

ДУХЪТ НА ГОСПОДА

Духът на Господа Йеова е връх мене; Защото Господ ме помаза, за да благовествам на смирените. (Исайя 61:1)

В далечното минало, преди християнската епоха още, ние виждаме един виден израилски пророк да казва: „Духът на Господа Йеова е връх мене, защото Господ ме помаза, за да благовествам на смирените."

Какво е разбирал пророкът под думите „Духът на Господа е върху мен"? Защо на един съвременен човек с обикновено съзнание, с обикновено схващане за нещата, думите „Духът на Господа" се виждат странни? – То е, защото „духът" изобщо е нещо невидимо. Даже когато се говори за Господа, за мястото, дето живее Той, и това е странно за мнозина от съвременното човечество. Казваме: Бог живее извън времето и пространството. Когато говорим за време и пространство, разбираме начало на реалния, на физическия живот. Следователно под „време и пространство" трябва да разбираме видимото, ограниченото, което се изменя. Обаче зад времето и пространството съществува друга една реалност. Как можем да определим тази реалност? Тя е реалност, която ни ограничава. Колкото и да са малки познанията ви върху този въпрос, всеки от вас има поне една такава опитност. Например вие замисляте да извършите една трудна работа. Какво правите тогава? – Не спите цяла нощ, че втора, трета: мислите, предприемате един план – отхвърляте го; предприемате втори план – и него отхвърляте; предприемате трети – и от него сте недоволни. По цели нощи се

борите, замисляте проект след проект, докато най-после приемете един от тях и казвате: „Аз реших вече да постъпя по този начин.“. Питам: защо става тази борба във вас?

Ще ви приведа един конкретен пример, за да изясня мисълта си. Да допуснем, че вие сте касиер в някоя банка. Един ден вие се намерите в трудно материално положение, имате нужда от пари. Обръщате се към един приятел да ви услужи, но той ви отказва, нямал пари. Обръщате се към друг – и той не ви дава. Какво да правите? Да злоупотребите – не можете, вие сте честен, почтен човек. Борите се, мислите, най-после започвате да обикаляте касата на банката, дали тя не би ви дала пари назаем. Обръщате се към нея и казвате: „Моля ти се, ти си тъй добра, при това и много мълчалива, ще можеш ли да ми услужиш с един заем? Надявам се, че няма да ми откажеш.“ Проектирате как да постъпите: да вземете ли, или да не вземете. Вие се намирате в една вътрешна борба. Питам: защо се борите цяла нощ да вземете или да не вземете? Защо не бръкнете изведнъж в касата да си вземете, колкото ви трябват? Ако решите да вземете пари, кои са мотивите, които ви карат да постъпите така? Ако пък решите да не вземете пари, на какво основание ще постъпите по този начин? Ще си определите ясно кои са вътрешните мотиви, вътрешните причини, които обуславят постъпките на съвременните хора.

Не е достатъчно да се знаят само мотивите за постъпките на хората, но трябва да се знаят и тия на цялото органическо царство, защото един и същ е великият закон, който регулира цялото органическо царство. Този закон, тази реалност в света е разумна, само че всички същества не я схващат еднакво. Например съзнанието на растенията не е тъй будно, както у животните; съзнанието у животните не е тъй будно, както у човека. И най-после, съзнанието у

всички хора не е еднакво будно. Съзнанието на един земеделец или на един търговец не е толкова будно, както съзнанието на един учен човек, на един философ, който се занимава с отвлечени въпроси. Обаче съзнанието и на този човек философ пак не е толкова будно. Този човек може да е философ или някой виден учен, или някой поет, или писател, но за да има будно съзнание, неговото съзнание трябва да представлява съвкупност от съзнанията на поетите, на учените хора, на философите, на търговците, на земеделците и т.н. Има един вътрешен закон, едно разумно съзнание, което направлява съзнанията на всички същества. Това съзнание определя например какъв трябва да бъде търговецът. Вие мислите, че занятията, които съществуват в света, са произволни. Не, всички занятия, които съществуват от памтивека, се определят именно от този велик закон. Търговецът например е носител на известна идея в Природата. Писателят, поетът или ученият човек са пак носители на известни идеи в Природата. Всеки от тях има своето предназначение. Всеки човек е сътрудник на Природата. Каквато служба и да заема той, колкото малка и да е, тя има своето определено място. И ако човек изпълни своята служба както трябва, той се счита почтен и благороден.

В древността един от гръцките граждани, Сократ, който впоследствие се е проявил като виден философ, няколко години изпълнявал една долна служба в Атина – бил метач. Той се учил да мете улиците в Атина, и след това се заел с философия. Той си казвал: „Ако аз съм майстор да вдигам праха от улиците, ще бъда майстор да вдигам праха и от умовете на хората. Ако мога да изчистя улиците на Атина, ще мога да изчистя и умовете на атиняните.“ Сократ е бил човек с оригинален ум. От ваше гледище той минава за ексцентричен човек. Например, когато разглеждал въпроса за брака и решавал да се

жени, или не, той не го разбирал тъй, както съвременните хора: да се оженят така, че да бъдат щастливи. Той си казвал: „Аз ще се оженя за най-лошата жена и ако мога да издържа нейното поведение, ще разбера, че в мен има положителна философия за живота и ще мога да стана гениален човек.“ И действително, неговото спокойствие е образцово. Един ден той завежда един от своите приятели у дома си и го запознава със своята възлюбена, като му казва: „Моята другарка е отлична жена, подобна на нея няма в цяла Атина. Тя е благородна, образована, трудолюбива и каквото намисли да извърши, направя го, без да ѝ трепне окото.“ И какво става? – В този момент неговата другарка взема един леген с вода и го излива върху главата на философа. Той се обръща към приятеля си и казва: „Моята жена знае, че отдавна не съм си правил баня, имам нужда от такава, затова изпълнява длъжността си точно навреме, без да взема в съображение обстоятелството, че имам гост.“

Често, когато искат да представят лоша, устата жена, вземат за пример жената на Сократ. Питам: кой от вас по същество е по-добър от нея? Но може да се каже, че философията на Сократ се дължи именно на неговата жена, Ксантипа. Тя обичала Сократ и той я обичал, и това, което считали за лошавина в нейния характер, се дължало на нейната активна воля, на нейния активен ум. У Сократ умът не е бил тъй буден, тъй активен, както у жена му. Той имал добре сформирано чело, но носът му не е бил хубав. Като дете бил своенравен, а в първите си младенчески години водил лош, порочен живот. Когато един добър физиогномист описвал всичките недъзи на Сократ, той му казал: „Права е твоята наука. В първите години на своята младост бях такъв, какъвто ме описваш, но днес, с помощта на моята благообразна Ксантипа, изправих всичко това.“ Така казва преданието. Но кой може да говори така? – Само онзи човек, у когото

съзнанието се е пробудило. Действително, в края на живота си Сократ имал пробудено съзнание. Един от съвременните писатели, който мяза малко на Сократ, това е Толстой. Де седи приликата между двамата? – В черепа, в челото и в носа им. Веждите на Толстой са като тия на Сократ. И двамата са имали обективен ум, не се занимавали с отвлечени въпроси. Те се занимавали повече с реалния живот.

Ще се върна към стиха: „Духът на Господа е връх мене.“ Как може Духът на Господа да прониква у нас? В съвременната наука например се разглежда въпросът как мисълта на един човек може да проникне мисълта на друг човек. От това гледище мисълта е нещо материално, което има своя форма. И за образуването, за съчетанието на всички тия форми има определени закони, на които те се подчиняват. Следователно всеки човек, който познава законите, по които се нареждат мислите ви, може да ви влияе. С какво? – С мисълта си. Ето защо вие не можете да се избавите от влиянието на неговата мисъл. Влиянието на мисълта не е лошо нещо. Благодарение на този закон и добрите, и лошите хора в света едновременно си влияят. Например ние се влияем от Слънцето, от растенията, от водата, от хляба, от родителите си, от братята и сестрите си, от приятелите си и т.н. Разумността обаче изисква всяко влияние да се постави на своето място, за да произведе благотворен резултат в душата на всеки едного. Чрез влияние ние можем да поставим в умовете на хората мисълта, че Бог царува навсякъде в света. Това се твърди във всички религии. Това твърди и съвременната наука, като казва, че в света съществува един велик закон, който управлява всичко.

Има известни области от науката, които едва сега се проучват. Например има нови методи, нови начини, чрез които хората без никакви церове се лекуват. Тия нови методи се прилагат вече в по-

големите градове като в Париж, в Лондон, в Берлин, в Чикаго, в Ню Йорк и другаде. В какво седят тия опити? Забележете, ние не говорим за някакви чудотворци, но за обикновени учени хора, които постъпват съобразно природните закони. Тия методи показват какво мощно влияние оказва човешката мисъл. Мисълта на човека е велик фактор в живота му. Тя чудеса произвежда. Тия хора, които лекуват по новите методи, са крайни материалисти, а някои от тях са обективни. Те лекуват по следния начин. Дойде при тях някой парализиран например, поставят го на стол и този, който се заема с лекуването му, поставя ръцете си над главата на болния и бавно ги спуща до стъпалата. След това свива ръцете си, изтърсва пръстите си и отново пак прекарва ръцете си от главата до краката на болния. Пак свива ръцете си, изтърсва пръстите си и потретва опита. Тия движения на ръцете се правят няколко пъти, при което се спазва един правилен ритмус. След като ръцете се прекарат така 10–15 пъти, болният изпада в една приятна магнетическа дрямка, както детето заспива в ръцете на майка си. Поставете това дете в ръцете на една нервна слугиня и то ще се умори от плач. И когато някой ме пита защо еди-кой си човек плаче, казвам: той плаче, защото се намира в една дисхармонична среда. Турете го в една хармонична среда, между добри приятели, този човек веднага ще се усмихне и сълзите му ще престанат. Питате: „Какъв е цярът на сълзите?“ – Хармоничната среда. Какъв е цярът на сиромашията? – Хармоничната среда. Всички учени хора доказват това нещо. Съвременните лекари дават наставления за болните да не се смущават, дават разни лекарства, правят различни инжекции, бани и т.н.

Новите методи за лекуване избягват всички тия средства и казват: създайте хармонична среда на болния и духът му ще се успокои. Който отива при болен, не трябва да има в себе си никаква

дисхармонична или негативна мисъл, защото болният е крайно чувствителен субект. Има известни инструменти, с които проверяват, че неговият двойник е много разширен. Това разширение произвежда у болния едно раздразнено състояние, от което се ражда неврастенията. У всички неврастеници двойникът е разширен, заема по-голямо пространство, отколкото трябва. Вследствие на това голямо разширение Природата им налага данък тъй, както държавата налага данък на всички ония хора, които са собственици на места. Някой човек купува голямо място и държавата му налага голям данък, като му казва: „Ако не искаш да плащаш такъв голям данък, трябва да съкратиш мястото си.“ И като го съкрати, пак ще плаща данък, само че по-малък. Нали всички хора плащат данък за водата, за сметта, за къщата, за правото да ходят по улиците – за всичко плащат. Дойде ли ред до Природата, мислите ли, че там може без данък? – Не, там вече се приближават към великия закон на разумната обмяна: обмяна в чувствата, обмяна в мислите.

Това, което ние не виждаме в света, е Бог, Който мисли. Следователно между мисълта на Бога и нашата мисъл трябва да става правилна обмяна. Божията мисъл се изразява в разни форми. Слънцето например е една от формите на Божията мисъл. Луната, звездите също са образи на Божията мисъл. Самият човек, тъй както е сега създаден, в своята целокупност, е образ на Божията мисъл. Растенията, животните, водата, въздухът, огънят – всичко това са образи на Божията мисъл. Следователно, когато палиш огън, ако разбираш закона, на който той се подчинява, веднага ще влезеш в общение с Божията мисъл. И ако ти палиш огън, дето не трябва, непременно ще пострадаш. Важно нещо за учениците е правилното разбиране и прилагане на законите. Отидеш ли в някоя гора, ти имаш право да запалиш огън само ако имаш нужда да се стоплиш или да си

стоплиш вода за пиене, но нямаш право да си играеш с огъня. Когато отидеш при някой чист извор, ти имаш право да пиеш вода или да си полееш върху главата, ако те боли, или да си измиеш ръцете и краката, ако са нечисти, но да си играеш с водата не е позволено. Често някои деца, като се спрат при някой извор, започват да хвърлят камъни във водата. И какво става след това? – Често се случват големи нещастия. Водата не обича да я задяват с камъни. Ако искаш да поставиш някой камък във водата, ще вземеш да го измиеш настрани и внимателно, полека ще го поставиш във водата. Вие трябва да знаете, че водата крие в себе си разумна сила. Някои мислят, че във водата няма разумност. Как да няма разумност? Че нали тя лекува всички недъзи в света? Направете опит да видите какво влияние оказва водата върху организма на някой раздразнен, неразположен човек. По какъв начин? – Чрез пиене на гореща вода или чрез миене на тялото с нея.

Днес съвременните религиозни хора, както и всички останали, са изгубили правата и разумна мисъл, която съществува в Живата Природа. Имате ли тази права мисъл, ще знаете, че всичко в Природата е живо и затова към всички трябва да имате дълбоко почитание и уважение. Ако ти си разумен човек, като минаваш покрай някое растение, ще го погледнеш, ще отправиш погледа си нагоре и ще се отнесеш с почитание и уважение към този живот, който се проявява в това растение. То е една малка форма, която е образ на Божията мисъл. Ако ти видиш един извор, който прави усилия да си пробие път, и го критикуваш, че не е излязъл на хубаво място, той ще се омъчни и ще каже: „Аз зная какви усилия правих толкова години, докато намеря този път!“ Този извор за в бъдеще ще има по-хубаво място. Изворите, като всички живи същества, менят местата си – и те претърпяват известна еволюция. Растенията,

животните, изворите, реките, езерата еволюират, във всички става една вътрешна промяна. Божествената мисъл се проявява навсякъде, тя видоизменя, регулира всички неща. Та когато говорим за Живата Природа, ние разбираме проявата на Божията мисъл, проявата на онзи велик закон, чрез който Бог работи в света.

Да допуснем, че у вас се зараждат ред болести: главоболие, коремоболие, слабост в гърдите, ревматизъм, ишиас, диабет и т.н. Питам: на какво се дължат всички тия болести? – Те са резултат на една вътрешна дисхармония в живота. Болестите показват пътищата на нашето отклонение от великия Божествен живот, или от правата мисъл. И сега всички учени хора, които работят върху разните болести, пишат цели томове за лекуването им и казват: „Болният може да се лекува, като се премахне причината на болестта." Как ще стане това? – Като се отстрани онзи недъг, който първоначално е предизвикал болестта. Те поддържат, че в основата на всяка органическа болест лежи една психическа причина. Затова във всеки недъг, в непроявяването на даден талант у човека, трябва да се търси известна психическа причина. Например паметта у някои хора е съвсем слаба, съвсем осакатена. Те забравят всичко. Аз съм виждал такива случаи. Някой човек тури писалката на ухото си, но забравя, че я е турил там, и започва да я търси: „Де е писалката ми?" Тя седи на ухото му, а той я търси из цялата къща. Друг някой турил шапката на главата си и я забравил. Ходи из къщата, пита жена си, децата си: „Де е шапката ми?" Жена му казва: „Приятелю, не виждаш ли, че шапката ти седи на главата?" Той се чуди кога я е турил на главата си. Този човек е дошъл до голяма самозабрава. Коя е причината за тази разсеяност?

Казвам: причината за разсеяността у човека седи в това, че у него топлината се развива повече, отколкото светлината. Този факт

произвежда анормалност в чувствата. И затова много от болестите се изразяват чрез горене. Лекарите, като знаят това нещо, при лекуването на болестите прилагат известни методи за намаляване на това горене. При треската горенето се забелязва на повърхността на тялото, при което температурата на болния се повишава с няколко градуса. Значи в организма става едно повишено горене. Когато някои клетки в общия организъм се изопачат, те произвеждат повече топлина, отколкото трябва, а тази топлина руши организма. И това нервно състояние, в което някога изпадате, се дължи именно на тази излишна топлина. Който се занимава с лекуването на хората, препоръчва водата като добро средство за лекуването, понеже тя е голяма любителка на топлината – отнема излишната топлина и възстановява равновесието в организма. Равновесието се дължи на скритата органическа сила в нашето тяло. Топлината на нашия организъм не трябва да се изразходва безразборно, тя има своето велико предназначение. Природата я използва за различни разумни цели.

Пророкът казва: „Духът на Господа е връх мене и ме помаза." Думата *помазване* значи, че те турят на известна служба, която можеш да извършиш. Само силният, разумният, добрият човек може да бъде помазан. Та ще знаете: Божията мисъл се проявява във всяко ново движение, във всяко ново начинание в света. Например от 1914 година насам, па и по-рано още, навсякъде по света се явяват ред явления, ред събития, които сегашните учени хора не могат да обяснят. Тия явления са забелязвани и друг път, но сега стават по-често. Тия явления имат за цел да събудят съвременното човечество, да раздвижат мисълта на хората. Защо е необходимо събуждането им? – Понеже е дошло време за вътрешна, духовна работа. Кога спи човек? – Вечерно време. Денем, когато Слънцето изгрее, всеки трябва да е на

крак, готов за работа. Когато дойдат благоприятните условия за духовна работа, всеки трябва да бъде готов!

Духът на Господа е връх мене.

Как ще изтълкуваме тия думи? – Те означават, че Божията мисъл е върху нас, т.е. тя е заради нас. Ние сме дошли вече до фазата да изучаваме Божията мисъл и да влезем в съприкосновение с нея. Всеки човек, който може да манипулира с Божията мисъл и да влезе във връзка с Нея, той може да бъде господар на своя живот, може да бъде господар и на условията, при които живее. Ще ви приведа един факт, да видите как Божията мисъл въздейства върху човека. Една наша сестра почти цяла година беше схваната. Тя страдаше от ръката си. Често ръката ѝ се схващаше и това схващане се местеше по цялото ѝ тяло – тя изглеждаше като парализирана. Казвам на тази сестра, че ще трябва да възстанови хармонията в себе си. Но докато стане това нещо, ще мине известно време, през което ще има няколко кризи. Как ще възстанови хармонията в себе си? – Като влезе в съприкосновение с Божията мисъл. Всеки човек, който се лекува по Божествен начин, не може да се излекува изведнъж, по магически начин, но постепенно, с ред кризи. И какво направи тази сестра? – Отиде на Витоша и там приложи всички разумни методи, които ѝ се дадоха. В резултат на тия методи дохожда ѝ голяма криза: хваща я толкова силно коремоболие, че тя мисли, че ще заминава вече за другия свят. Но след едно хубаво пречистване болката съвършено изчезва и тя оздравява.

При известни болести препоръчват разтриване на тялото до изпотяване. Що е потта? – Тя се предизвиква от една разумна сила, която иска да ви покаже, че всички пори на тялото трябва да бъдат отворени. Човек има седем милиона пори в своето тяло, т.е. седем милиона прозорци, които трябва да бъдат отворени. За да бъде човек

здрав, всички пори трябва да се отворят. Следователно първото лекуване при каквато и да е болест се свежда към отпушване на порите, за което е нужно изпотяване, измиване на тялото. Изпотяването става най-добре с пиене на гореща, вряла вода – от 1 до 10 чаши най-много. Като се пие гореща вода, тя излиза чрез порите навън, отваря ги и с това се възстановява здравословното състояние на организма. Порите са канали, отвори на душата. Отпушат ли се всички пори на тялото, човек дохожда до естественото състояние на душата, при което тя диша свободно, безпрепятствено. Душата диша през порите. Чрез дробовете се извършва едно специфично дишане, а чрез порите на кожата става общо дишане. И когато специфичното и общото дишане вървят паралелно, човек е здрав. От състоянието на кожата у човека зависи и състоянието на неговия ум. Затова човек трябва да внимава много за тялото си, по възможност да няма никакви недъзи. Трябва да пазите тялото си от изгаряния, от разни разтривки с газ, с йод или с каквито и да е медикаменти. Кожата трябва да се държи в едно меко състояние, защото порите ѝ са дробовете, чрез които душата диша на физическия свят.

Всеки съвременен човек трябва да се запознае с физиологическите закони на своя организъм, да знае от какво зависи здравето му, както и доброто чувстване и правилното мислене. Всичко това се определя от един велик закон. В съвременната наука за всичко се държи статистика: раждат ли се деца, или умират, колко от тях са момчета и колко момичета – всичко това не е безразборно, този брой е строго определен. Също тъй строго математически е определено колко къщи трябва да изгорят и колко да се направят; колко параходи трябва да потънат и колко да се построят; колко дървета трябва да се изсекат и колко да се посадят; колко хора трябва да умрат и колко да се родят, и т.н. Във всичко има съответствие.

Следователно, когато вие страдате, това е отсичане, а когато се радвате, това е посаждане. След всяка скръб иде радост. Скръбта е излишното, старото, което трябва да се отсече и на негово място да се посади новото, да дойде радостта. Когато влизате в новото, докато заживеете с него, вие изпитвате скръб. Например вие напускате отечеството си и отивате в друга някоя страна, нова за вас, но скърбите. Защо? – Обстановката е нова, непозната за вас. Вие напущате старите условия, при които сте живели, и скърбите за тях. Но останете ли още за дълго време да живеете в старата си обстановка, вие не ще можете да се повдигнете. Старата обстановка представлява бедна почва, която не ражда нищо, и на нея виреят само беднотия, болест и скръб. Напуснете ли старите условия, в замяна на това ще имате по-богата, по-плодородна почва. Ако живеете в някое планинско място, ще имате чист въздух, но бедна почва. Живеете ли в полето, ще имате богата, плодородна почва, ще станете по-трудолюбив, но ще имате повече страдания. Природата казва: „Съвременните хора още не са станали достойни да живеят по планините.“ И наистина, ние виждаме, че хората, които живеят по планините, не са много интелигентни, понеже не са се повдигнали на нужната висота, та да могат да се ползват от тия условия. Там хората поети стават, писатели стават, но още не познават хубостите на Природата и не могат да се ползват от тях. Ония хора пък, които живеят в полетата, в долините, са по-интелигентни, по-развити, защото им се създава повече работа.

Значи засега Божията мисъл функционира повече в материалния свят. Бог работи повече в полетата, в долините, отколкото във високите места. Ще кажете: „Щом е тъй, да живеем грешен живот.“ Това е лесно да се направи, хората знаят това изкуство, но трябва да имат предвид, че всеки, който злоупотребява с кредита на някоя

банка, натоварва се с много дългове и тя го наказва. Една банка колкото и да дава, всичко се записва, и един ден тя ще си вземе това, което ти е дала – или от тебе, или от твоите деца. По същия начин и Природата постъпва. Ти не можеш да я излъжеш с нищо. Тя има счетоводни книги, в които записва всичко, което се взема от нея. И когато някой се яви при нея за нов кредит, тя веднага отваря книгата си, за да види колко пъти той е взел заем от нея и какво има да ѝ дава. Според както вие сега разбирате и изучавате света, според както разбирате и изучавате духовния живот и доколкото разбирате законите на Божията мисъл – всичко това определя степента на развитието ви, до която сте достигнали. Кое е това, което се бори във вас? Борбата всякога произтича от несъгласие между вашата мисъл и Божията мисъл. Борите ли се, значи не сте в съгласие с Бога. Когато искате да извършите нещо лошо, Божията мисъл ви казва: „Слушайте, не правете това, което сте намислили! Ако го направите, ще страдате и ще бъдете отговорни.“ Всички имате такива опитности. Колцина от вас сте постъпвали разумно? Колцина от вас сте послушали този вътрешен глас? Някой казва: „Аз се борих цяла нощ, докато реша еди-кой си въпрос.“ Такъв пример имаме с Яков, който цяла нощ се бори с Господа. Тази борба е представена като един физически процес, но всъщност тя представлява един жив вътрешен процес. След този процес Яков се преобрази, защото в неговия ум дойдоха нови идеи. Най-после той каза: „Господи, отсега нататък ще Ти служа добре и няма да върша неправда в този свят.“ Следователно ние се борим, за да добием по-добра мисъл, да създадем у нас правата мисъл.

Някои питат: „Защо трябва да учим?“ – За да познаем Господа. „Защо трябва да бъдем по-добри?” – За да познаем Господа. „Защо трябва да обичаме?” – За да познаем Господа. „Защо трябва да търсим

Истината?” – За да познаем Господа. Единственото най-съществено, най-реално нещо, към което трябва да се стремим в сегашния си живот, е да познаваме формите на Божията мисъл. И всеки човек, който познава формите на Божията мисъл, може да има помощта на Господа.

Казва пророкът: „Духът на Господа е връх мен.“ Аз бих ви превел този стих в следния смисъл: „Формите на Божията мисъл са с мен. Аз познавам законите на обективната Божия мисъл.“ Следователно, когато човек се докосне реално до Божията мисъл, той ще усети тази връзка.

Често аз съм давал на тия от вас, които боледуват, известни наставления за лекуване. На тия от вас, които са отпаднали физически или душевно, съм казвал: ще отидете при някой стар, но здрав дъб, който не е изгнил, и ще опрете гърба си на него. Така ще постоите 5–10–15 минути, най-много половин час, и ще му кажете: „Понеже в тебе има изобилие на Божиите мисли, изобилие на Божиите форми, бъди тъй добър да ми дадеш малко от твоята енергия.“ Дъбът ще отнеме част от вашите дисхармонични енергии и вие ще се успокоите, ще се възстановите и ще си отидете зарадвани. Значи дъбът ви е дал нещо Божествено. Ако пък сте много раздразнени, залейте се с една кофа прясна чиста вода. По този начин главата ви ще се освободи от ред непотребни елементи и една Божествена мисъл ще се влее у вас.

В света съществуват безброй форми, които философите си представят във вид на една тънка жива материя, която прониква в нашия организъм. Тази материя огражда клетките с особена сила, която учените хора наричат имунитет. Когато всяка клетка имунира с Божествената мисъл, или когато човешкият организъм имунира с Божествената мисъл, човек е защитен от всички непредвидени

случайности, от всички мъчнотии, от всички нещастия в живота. В деня, в който ти нарушиш този имунитет, Божествената мисъл започва да се оттегля от теб. Това показва, че ти си влязъл в дисхармония с Нея. Тогава нещастията се зараждат в живота ти. Някой казва: „Моят живот е нещастен." Казвам: необходима ти е хармонична среда. Събирай се с хора, които не само да говорят за Бога, но и да живеят в Бога! Събирай се с хора, които не само да говорят за Любовта, но и да проявяват Любовта! Събирай се с хора, които не само да говорят за Истината, но Истината да им е постоянна мярка в живота! Казвате: „Няма такива хора в света." Не казвайте така! Вие ще срещнете такива хора и в София, и навсякъде по света. Тези хора не са само между най-учените. Вие може да ги намерите и между простите хора, както и между селяните. Такъв човек може да бъде някой селянин, който по цял ден оре на нивата си, без сам да подозира, че крие Божественото в себе си. За да намериш този човек, може да пропътуваш и 10–15–20 километра, но намери го. Иди при него, поприказвай си малко – ще видиш как ще се тонираш и нещо хубаво ще протече в душата ти. Във всеки народ има такива хора. Българите наричат тия хора врачки или гледачи. Когато някой българин се намери в голямо притеснение или когато работите му изобщо не вървят добре, той отива при някоя врачка и казва: „Голямо нещастие ме е сполетяло! Моля ти се, гледай ми на боб или на восък и ми кажи коя е причината, че страдам толкова много?" Врачката излива восъка или му хвърля карти и казва: „Причината за твоите страдания, за твоята болест е тази, че преди еди-колко си години твоят баща открадна десет вола на един свой съсед и ти сега трябва да ги купиш и да му ги върнеш. Направиш ли това, болестта ти ще изчезне. Тъй пише на моя восък." Този човек отива на пазара, купува воловете, връща ги на съседа си и наистина болестта му изчезва.

Решите ли сега да се лекувате по този начин, трябва да върнете всичко заграбено. Дали знаете това, или не, то е друг въпрос, но всичко заграбено трябва да се върне. Кражбата може да е извършена от дядо ти, но понеже ти си наследник, тебе държат отговорен, ти ще плащаш.

Когато се проповядва един велик морал, той не се отнася само до сегашния живот – той се отнася и за миналото, и за бъдещето. Вие трябва да оправите работата и на дядо си, и на прадядо си, на всички четири поколения преди вас. Вие трябва да премахнете лъжата, която е съществувала във всички четири поколения преди вас, докато дойдете до себе си. Направите ли това, тогава само ще се свържете с Бога, ще възстановите хармонията в себе си и всичките ви работи ще се оправят. Ако искате вашата вяра да се усили, направете първия опит. Та когато ние говорим за Божественото учение, подразбираме коренно реформиране на Целокупния живот. Затова ние трябва да се научим да мислим правилно, да чувстваме правилно и да действаме правилно. Следователно ние няма да се отричаме от живота, но ще го използваме в своето минало, настояще и бъдеще. Ние няма да изхвърляме нечистата вода, но ще я прецедим, за да отстраним примесените към нея вещества, а после ще я преварим, за да я освободим от бацилите.

Казва пророкът: „Духът на Господа е връх мене“ – Божията мисъл е връх нас. Това са новите времена. От всички хора днес се изисква да имат в себе си великата Божия мисъл. Това значи, че у всички хора вярата трябва да действа не формално, а вътрешно. Всички трябва да съзнаем, че сме проекция на Божията мисъл. В това отношение всеки трябва да бъде в хармония с ближните си. Когато Писанието казва да любиш ближния си, както самия себе си, това подразбира да любиш тази велика мисъл във всеки едного, както в

себе си. Тя е Божествена мисъл. Днес никакви дарби, никакви таланти не могат да се развият в човека, докато той не оправи работите на четирите поколения преди него. Вие сте последните от четвъртото поколение. На вас предстои задачата да изправите грешките на вашите прадеди и прабаби. Ще кажете: „Как ще узнаем, че това е действително така?“ – Отворете Книгата на живота и там ще намерите всичко написано.

Духът на Господа е връх мене и ме помаза.

За какво? – Да благовествам на смирените, да освободя народа си, да възстановя ред и порядък навсякъде в живота. Аз искам у всинца ви да съществува тази трезва мисъл. Сегашното общество, сегашният свят имат особени схващания и разбирания за живота, вследствие на което те страдат от много болести, от много недъзи. В света съществуват толкова много и органически, и психически болести, че съвременните лекари не могат вече да се справят с тях. И всички нещастия, които съществуват в живота, произтичат именно от тази вътрешна дисхармония, в която се намираме. Ако двама души не могат да живеят добре помежду си, причината е, че и двамата нямат връзка с Бога – тяхната мисъл не е свързана с Божията мисъл. Не можеш да пишеш – не си свързан с Божията мисъл. Ако се свържеш с Божията мисъл, тя веднага ще потече в тебе и ти ще започнеш да пишеш. Болен си – не си свързан с Божията мисъл. Свържи се с Божията мисъл и здравето в теб ще се възстанови. Не се безпокойте от нищо, но започнете с най-малките опити, с най-малката величина.

Сега ще ви дам една нова рецепта. Тя седи в следното. Раздразнен си, разсърден си или се съмняваш в нещо. Какво трябва да направиш? – Вземи в един съд хубава, чиста вода и полей с нея горната част на лявата си ръка. Вземи после една кърпа и леко отнеми влагата, мокротата от ръката си – нека ръката остане малко влажна.

След една минута намокри горната част на дясната си ръка. По същия начин с една кърпа попий влагата и на тази ръка. Проследи сега да видиш какво ще стане с твоето психическо състояние. Ако състоянието ти не се е подобрило, след една минута намокри пак горната част на лявата си ръка. Попий я леко с една кърпа и я остави да седи свободно две минути. После намокри горната част на дясната си ръка, попий влагата нежно, леко с кърпа и остави ръката да седи така пак две минути. Ако състоянието ти и сега не се е подобрило, намокри пак горната част на лявата ръка, леко я попий с кърпа и я остави да седи три минути. Същото нещо направи и с дясната ръка. Остави и нея три минути спокойна и виж след това какво е състоянието ти. Ако състоянието ти не се подобрява, правете по-нататък същия опит, като увеличавате времето от измиването на едната до другата ръка с една минута, докато стигнете най-после до десет минути. Направите ли последния опит с промеждутък от десет минути за едната и другата ръка, състоянието ви ще се измени и това, което ви е мъчило, ще изчезне, ще се стопи, както ледът се топи през топлите дни. Кое е по-хубаво сега: да си мокрите ту едната, ту другата ръка, или да ви разтриват? – Първият опит е за предпочитане. И на път да сте, пак ще можете да направите този опит. Ще кажете: „Времето си ще изгубим с този опит.“ – Не, това време не е изгубено. Времето е предвидено за лекуване. То е дадено за проява на Божията мисъл. Не мислете, че това е една магическа формула. Не, това е едно практическо правило, с което може да изменяте едно ваше неразположение, едно лошо състояние.

Има ред други лоши състояния или неразположения на духа, които не можете да измените по този начин, но ще можете да ги трансформирате чрез употребление на водата в разни части на тялото. Например вие можете да намокрите с вода врата си или

задната част на ушите си, или краката си, от колената надолу, и т.н. Измиването на разните части от тялото произвежда разни психически промени в мозъка.

Та казвам: като ученици вие може да употребявате водата за лекуване. Ако вярвате в силата и влиянието на водата, може да се лекувате с нея, но вън от това може да употребявате и силата на мисълта си. Ако човек не вярва във водата, той не може да се лекува с нея. Вие можете не само буквално да употребявате водата, но можете и мислено да си служите с нея – тя ще произведе пак същия ефект. Да кажем, че вие искате мислено да направите една водна баня на гръбначния си стълб. Ще си представите една чешма или един извор с чиста хубава вода на разстояние един километър от вас. Ще вземете една стомна и мислено ще се отправите към този извор. Ще напълните стомната и ще се върнете у дома си. Ще снемете горните си дрехи, ще останете само по риза и мислено ще се полеете с изворна вода по гърба си. След това леко ще попиете водата с една кърпа, ще се облечете и ще видите, че няма да се минат 10–15 минути, и ще усетите такова влияние, като че сте направили тази баня в действителност.

Някой ще каже: „Това е заблуждение.“ – Не е заблуждение. В света съществува една съзнателна вътрешна връзка. Само Божията мисъл е реална, и дето тя съществува, там има резултати. Когато болният вярва, че ще оздравее, той се свързва с Божията мисъл и оздравява. Когато болният не вярва, че ще оздравее, той не се свързва с тази мисъл и наистина не оздравява. Когато един млад или един стар човек вярва, че ще се научи, той действително се научава. Каже ли обаче, че науката не е за него, той няма да се научи. Това става и в живота: в което вярваш и което желаеш, то става. Ти ще вярваш от дълбочината на душата и сърцето си! Светлината е резултат на

Божията мисъл. Следователно, ако имаме светлина в себе си, тя произтича от факта, че сме в съгласие с Първичната мисъл, с Божията мисъл, която функционира навсякъде в Природата. И когато пристъпвате към Природата, няма да си играете с нея, но към всеки акт, който предприемате, ще пристъпвате с едно свещено страхопочитание.

Миенето например е един свещен акт. Вие как се миете сутрин? Не трябва да се миете бързо, както обикновено правите, но трябва да спазвате известни правила. Ще си вземете един чист леген, ще налеете в него вода, малко топличка, и ще наплискате лицето си хубаво. След това ще си изтриете лицето леко, едва да попиете влагата, с много мека кърпа. Вие търкате лицето си много силно. Не правете така. Мийте се по новото правило. Не плискайте силно лицето си с водата, но леко, да ви е приятно, като че се милвате, едва да го докосвате. Лицето на човека е много нежно и отзивчиво. Много учени хора препоръчват кърпи за изтриване на лицето от лен, от коноп, но те са само за грешни хора. За един праведен, за един разумен човек е нужна мека, нежна кърпа. Божествената мисъл за да функционира правилно у нас, не трябва да търкаме лицето си с груба кърпа. Защо? – Понеже лицето е огледало на нашата душа. Чрез него се съзира връзката ни с Бога. Когато се измиете и погледнете лицето си, вие трябва да бъдете доволни от него. Ако не сте доволни, след десет минути се измийте втори път. Измийте се десет пъти наред, докато най-после бъдете доволни от себе си.

Онези от вас, които имате свободно време, направете следния опит. Ставате сутрин, но сте неразположени. Измийте лицето, шията, ушите си един, два, три, най-много до десет пъти, и ще видите, че неразположението ви ще изчезне. Ако след като се измиете десет пъти, неразположението ви не изчезне, аз ще ви кажа кои са

причините за това нещо. Направете този опит първо със себе си. Не го предавайте на другите, докато не го опитате вие сами. Когато го проверите няколко пъти и бъдете доволни от резултатите, тогава го предавайте и на други хора.

И тъй, като ученици вие трябва да възстановите вътрешната връзка с Бога. Тази връзка ще ви освободи от всички заблуждения, нещастия, болести, страдания, нечистотии и т.н. На мнозина от вас краката, устата, телата миришат. Всички тия миризми трябва да се премахнат. Вие трябва да се заемете да се изчистите най-първо органически. Онзи, на когото краката миришат, трябва да се заеме да ги изчисти с мисълта си. В стомаха на много хора остават излишни вещества, които се разлагат, вследствие на което устата на такива хора мирише неприятно. Обаче човекът със силата на своята мисъл може да изхвърли всички тия нечистотии навън. Ще кажете: „Как може да стане това?“ – Човекът е жив, съзнателен организъм, и той може да внуши на клетките си да изхвърлят вън от тялото всички нечистотии. Но за да се реформира вашият организъм, от вас се изисква голямо постоянство. Човек, за да познае, че има силна мисъл, трябва да е господар на своето тяло. Да бъдеш господар на тялото си, не значи, че трябва да го измъчваш, но да живееш с него тъй, както със свой добър другар. И това тяло, като ни напусне един ден, да каже: „Благодаря на Бога, че ми даде отличен господар, с когото живях толкова години. Бих желал и втори път да живея с него!“ Днес какво казва нашето тяло? То казва: „Господи, благодаря, че ме освободи от този господар.“ Наистина, ние злоупотребяваме с нашето тяло. Писанието обаче казва, че ние сме храм Божий. Така е, тялото ни е храм на Бога. Ние сега искаме смъртното тяло да се облече в безсмъртие. Кога ще стане това? – Когато научим великите закони на Божията мисъл. Те ще ни доведат до безсмъртието.

Всички тия закони могат да се приложат, когато се влезе в Божественото учение. За това се изисква учене. Някои от вас трябва да се учат от по-напредналите ученици. Те трябва да имат смирение, да питат това, което не знаят. Някои от вас мислят, че знаят всичко, че може да се постигне всичко изведнъж. Не е тъй лесно да се постигнат нещата изведнъж, по магически начин. Вие мили ли сте си лицето десет пъти, за да измените вашето лошо разположение на добро? Спазвали ли сте най-простото правило: да си измивате ръцете след свършването на каквато и да било работа? Ако спазвате това най-малко правило, то ще е едно благословение за вас. Дръжте ръцете си по възможност в по-голяма чистота! В такъв случай човешката мисъл, която се стреми да влезе в единение с Божията мисъл, ще се преобрази. Нашата цел е да образуваме връзка с Бога чрез външната Природа, чрез която Той е направил Своята мисъл достъпна за нас. Например планините, долините – това е Божията мисъл. Светлината, топлината – това е Божията мисъл. Щом сме в единение с тия форми, с тия енергии, ние ще изучаваме и Божията мисъл. Бог ни учи по този начин.

Следователно, щом имаме работа с тази жива, разумна сила в света, тя ще ни покаже по кой начин трябва да постъпваме. Например знаете ли по колко грама вода трябва да пиете на един път? Знаете ли още по колко вода трябва да изпивате на ден? Знаете ли коя вода е най-хубава и откъде можете да си я доставите? – Не знаете. Затова тия от вас, които искат да пият най-хубава вода, потърсете по селата и по градовете, дето живеете, кои са най-хубавите извори, и оттам си носете по две стомни вода. Изпитвайте де се намират най-хубавите, най-чистите извори и такава вода пийте! Мнозина от вас търсят лесния път и казват: „Този кладенец е близо, от него ще си черпим вода.“ – Не, тази вода е варовита, не пийте от нея. Там, далече някъде,

има един хубав извор, от него пийте вода. Не жалете времето си! За да придобиете една Божествена мисъл, може да се иждиви и цяла година. Тя заслужава това време, защото е една велика придобивка за вас. Щом влезете в общение с една Божествена мисъл, вие ще усетите, като че някой богат гост ви е посетил, и веднага ставате самостоятелни. Проникването на най-малката Божествена мисъл в нашия живот ни прави вътрешно самостоятелни, развива в нас една вътрешна самоувереност, в която проблясва малка любов, малка светлина, малък мир и малка радост. И според както расте Божествената мисъл у нас, така постепенно се увеличават и любовта, светлината, мирът и радостта. По този начин расте и целият човек.

Тъй, както хората днес постъпват, това още е старият, хирургическият начин. Те виждат само опакото на живота. Ученикът обаче няма право да критикува. Само мъдрите хора имат право да критикуват. Някой пита: „Ами аз нямам ли право да критикувам?“ – Ако си някой велик мъдрец, Природата ти дава картбланш, но ако си ученик, който едва сега започваш да учиш, няма да се занимаваш с критика! Можеш да четеш какво са казали критиците по разните въпроси, но своето мнение няма да изказваш, докато Природата не ти позволи. До това време ще учите онзи велик закон на чакането. Докога? – Докато ви дойде времето.

Пророкът казва: „Духът на Господа е връх мен.“ Когато Духът дойде, ще ти каже: „Стани и кажи това, което си научил и придобил.“ Кое трябва да кажеш? – Неговото Слово. Само тогава ти ще бъдеш смел и решителен, без да се колебаеш. Затова от вас сега се изисква смелост. Мнозина от вас са дошли до едно вътрешно прераждане, но трябва да бъдете внимателни към живота си. Когато хората се стремят към добър и благочестив живот, то е по отношение на Божията мисъл. Порочният живот прекъсва вътрешната връзка с Бога, пречи за

проявата на Божията мисъл. Критиката, съмнението, подозрението, всички недъзи изобщо, спъват хората. Докато съществуват те в каквато и да е форма, вие не можете да имате единение с Бога, не можете да бъдете свободни. Свободата е вътрешен процес, връзка с Божията мисъл. Свободен е само онзи човек, чиято мисъл е свързана с Божията мисъл. Това е същественото за всеки човек. Тази връзка е носителка на светлината в живота.

Питам ви: защо всинца вие се разполагате тъй приятно в тоя салон? – Защото светлината му е изобилна. Влезте в друг някой салон, прозорците на който са обърнати на север, и вижте как ще се почувствате. След това направете две събрания – едното в нашия салон, тук, и другото в салона, чиито прозорци са обърнати на север, и вижте как ще се почувствате и едните, и другите. Проследете какви резултати ще имате в продължение на една година. Ето защо ние трябва да отворим и сърцата, и умовете, и душите си за Божията мисъл. Мнозина от вас имат повече северни прозорци, отколкото източни и южни.

Сега, като ви говоря по този начин, вие казвате: „Значи ние трябва да се простим с живота си." – Няма какво да се прощавате с живота си – вие ще се свържете с живота. Нима детето, след като е живяло девет месеца в утробата на майка си и един ден излезе в широкия свят, се прощава с живота си? Нима то умира? Да, умира нещо в него, но кое? Само онази малка ципица, с която то се е хранило и с която е било завито в утробата на майка си. Питам: вторият, свободният живот не е ли по-хубав за детето? Следователно досегашният ни живот е животът на детето в утробата на майката. Животът на плътта – това е живот в утробата на майката. А този живот, за който ние сега говорим и в който вие трябва сега да влезете, подразбира единение с Божията мисъл, т.е. освобождение или

новораждане. И при този живот майка ви ще бъде при вас, но ще поеме грижата отвън. По същия начин и Природата отвън ще ви окаже своето влияние. Значи днес Божията мисъл ви обгръща отвсякъде, но ще дойде време, когато Тя ще действа специфично върху вас.

Често някои от вас казват, че Бог не ги слуша. Не, не е така. Това противоречиво положение за вас показва, че условията на живота ви са се изменили. Едно време майка ви се грижеше за вас отвътре, сега ви дава храна, условия отвън, а вие сами ще се храните. Да мислиш, значи сам да се храниш. Да чувстваш, значи сам да се храниш. Това са условията, храната, които Бог ни дава. Колкото по-правилно мислите, толкова по-добре се храни вашият ум. Колкото по-правилно чувствате, толкова по-правилно се храни вашето сърце. Туй, което сега ви казвам, не е заради мене. То е едно благо за вашето тяло, за вашия ум, за вашето сърце, за да разберете и познаете Истината. Вие искате да бъдете силни, да имате светли мисли, да имате добро сърце, искате да ви люби някой. Питам: кой може да ви люби повече от Бога? Затова, ако искате друго някое лице да ви люби, вие трябва да се допитате до Бога, и тогава Божествената мисъл ще направи една идейна връзка с ония форми, които подхождат на вашето развитие. Когато двама другари се обичат, между техните мисли и чувства трябва да има естествена хармония. Любов без хармония не съществува и не може да се прояви.

Тия мисли, които ви казвам, са елементарни. Тази наука, която тук изучавате, е елементарна, но ако я приложите, тя ще представлява твърда канара в живота ви, на която веднъж застанали, няма да се разклащате. Влезе ли във вас съмнението, вие казвате: „Дали пътят, по който вървим, е прав? Да не би да сме се заблудили нещо? Я да се върнем към старото!“ Казвам: така и дядото постъпва. Той се връща

все към младенческия си живот и казва: „Ех, дядовото, едно време, когато аз бях млад...“ Той все младостта си припомня и към нея се връща. И прав е този дядо. Младостта е Божественото у нас. Докато сме млади, и Божественото е у нас. Аз считам за млад човек този, на когото сърцето е свободно. Той всякога е готов да услужва – комуто и да е. Стегне ли се сърцето му, той казва: „Работите не се уреждат с идеализъм. Ще гледам да се оженя, че като остарея, да има поне кой да се грижи за мен.“ Мисли ли така, идеализмът му вече изчезва. Почне ли човек да се страхува от живота, той вече е стар. Младият не се страхува, той носи в себе си сила, енергия и казва: „Благодаря на Бога, че ми е дал този ум, това сърце и тези ръце. Докато имам всичко това, аз съм способен човек и мога сам да си изкарвам прехраната.“

И тъй, за всинца ви е потребно да се домогнете до Божественото. То ще внесе във вас подмладяване, свежест и сила. Не казвам насилие, а сила, чрез която да проявите всичко добро и благородно у вас и да го приложите по всички правила на Новото учение. Така всички ще бъдете носители на Божествените мисли. Тогава по-напредналите братя от вас ще се радват, че вие сте от достойните ученици, които сега започват своята кариера. Те, като ви гледат как работите, ще кажат: „Тези ученици са способни, ще излезе нещо от тях, затова ние ще им помогнем в тяхната кариера.“ Те ви се радват тъй, както учителите се радват, когато учениците им напредват.

Вие сте ученици, и за да напредвате, трябва да се молите. Молитвата е наука. Питам: когато отидеш при своя учител, как ще му разкажеш урока си? Ако той те извади на дъската и ти даде някоя задача по математика, ти как ще постъпиш? На колене ли ще седнеш и ще дигнеш ръце нагоре да се молиш? – Не, ти ще трябва да решаваш задачата си, да говориш, а Учителят ще те слуша. Значи ти ще решаваш, ще пишеш и ще се молиш. Като свършиш молитвата,

задачата ти трябва да бъде решена. Молитвата в този случай представлява велико почитание и уважение, велика Любов, която трябва да имаме към онази Първична причина, която ни е дала живот.

Сега аз желая всички вие да кажете като онзи еврейски пророк: „Духът на Господа е връх мене и ме помаза да благовествам.“ Ще дойде ден, когато всички вие, в един или в друг смисъл, ще благовествате, и трябва да бъдете готови с една богата опитност в себе си: да знаете, че всичко, което кажете на света, е вярно. Когато говорите великата Истина, трябва да имате пълна самоувереност. И ако ви пита някой познавате ли Господа, да кажете: „Да, през целия си живот съм опитвал Господа и Неговата мисъл е връх мен.“

Та казвам: ще правите упражнението за миене на ръцете. Ако някой от вас го мързи да направи туй упражнение, нека дойде при мене, аз ще измия ръцете му десет пъти. Вие ще видите какво ще стане тогава. Аз съм правил цели 11 години ред упражнения, които сега не искам да изнасям пред света. Един ден те ще бъдат известни, но сега имам предвид друга задача. Днес хората трябва да се лекуват дотолкова, доколкото здравето за тях представлява една съединителна нишка с Божията Любов. Доколкото ученикът иска да научи Божията Любов, аз съм готов да му услужа, и 10 пъти да измия краката му. На мнозина съм правил ред услуги. Някой се оплаква, че го боли глава. Вземам чиста вода в една кана, поливам върху главата му 3–4 пъти, както аз зная, и главоболието му минава. Как става това? Аз прилагам Божията мисъл и казвам: „Господи, Ти, Който живееш във водата, излекувай главата на този човек – да познае, че Ти проникваш и чрез водата.“ Този човек оздравява и казва: „Благодаря, аз имам вече връзка с Божията мисъл.“ Водата обаче мен познава и казва: „Аз ще излекувам главата на този човек, но заради тебе, и ако той не познае Господа и злоупотреби, ти ще бъдеш отговорен.“ Аз имам връзка с

Божественото, затова и моите опити имат резултат. И този, който лекува, и онзи, когото лекуват, трябва да бъдат чистосърдечни. Този, който лекува, не трябва да се пазари с болния, да му иска известна сума за лекуването. Нито пък онзи, когото лекуват, има право да се пазари. В пазарлъка няма нищо Божествено. Ако светът злоупотребява със своите дарби, това е друг въпрос, но ученикът, който учи пътя на Истината, трябва да бъде правдив, трябва да бъде образец на Божията Любов. Ти реализирай Божията мисъл и после я остави сама да се проявява. Посей семето и не мисли за последствията! Нека всички ваши приятели познаят, че Господ е във вас.

Често в човека се забелязва натрупано нещо кисело, нещо струптиво. Понякога пък се забелязва известна недосетливост. Например, като говоря сега, някои бързат да си отидат и казват: „Защо Учителя не свърши вече беседата си?“ Аз чета тази мисъл у тях. Други пък казват: „Дано Учителя каже още нещо!“ И едните, и другите са прави, но и аз от своя страна се питам: защо трябва да говоря на тия хора? Аз трябваше да дойда при вас и в няколко изречения да свърша беседата си. Трябваше да ви кажа: „Вие трябва да разбирате Живата Природа, да се свържете с формите на Божествената мисъл в Природата, да поливате главата си с чиста вода три пъти на ден, да миете ръцете си десет пъти, често да си миете краката.” След това да си туря шапката и да изляза. Какво ще стане тогава? – Аз ще пътувам бързо, а вие ще тичате подир мен и ще казвате: „Учителю, почакайте малко! Какво казахте? По колко пъти да си поливаме главата? По колко пъти да си мием краката и ръцете?“ Друг някой ще каже: „Учителя каза толкова много работи, че аз забърках как и по колко пъти да се мият лицето, ръцете и краката.“ Сега ви казвам: няма да тичате подир мен, да ме достигате по

улицата, да ме запитвате по това-онова, защото и без това говорих много и закъснях за пътя си, но вие, учениците, сами едни други ще си предавате това, което сте чули, и ще правите опити, а като ме достигнете на пътя, искам да говорим вече за други работи, а не за старите. Това се отнася до практическата страна на живота, защото той има и теоретическа страна.

Засега искам десет души да направят опита с миенето на ръцете според правилото, което ви дадох. Ако няма десет души, нека поне 1–2 души, като са неразположени, да направят този опит и да ми кажат какви резултати имат. Ще започнем опита с двама души и ще стигнем постепенно до десет души. Останалите нека почакат малко. Утре, след като изгрее Слънцето, започнете опита и вижте какъв е резултатът. Ако има резултат, кажете ми да зная; ако няма резултат, пак ми кажете. И в единия, и в другия случай аз ще ви обясня причините за успеха и неуспеха на опита. Наука е това! Може би да има нещо развалено във вашата инсталация. Не е лесен този опит! Ти можеш да измиеш и 20 пъти ръцете си, и пак да нямаш резултат. Първото нещо: правете всичко с вяра. Вярата е акт, който усилва човешкия организъм, дава му стабилност. Вярата, която прилагате при лекуването си, ще упражни благотворно влияние върху целия ви организъм и вие ще бъдете в хармония с Живата Природа. По същия начин и всяко ваше усилие упражнява благотворно влияние върху организма ви.

Като правите упражненията с миене на ръцете, лицето и краката си, ще гледате да бъдете сами, да не обръщате внимание на околните. Освен единичните опити, има и колективни, които се правят в извънредни случаи. Ако един човек сам лекува някой болен, ще има един резултат. Ако го лекуват десет, сто или хиляда души, чрез концентриране на мисълта си към него, ще опитат мощната сила на

човешката мисъл. Мисълта е сила, която може да лекува. Има още ред опити, от които ще видите вътрешната връзка, която съществува в Природата. Природата представлява верига от форми, така свързани една с друга, че взаимно се подпомагат. За да разберете тази верига от форми, трябва ви разумност.

Духът на Господа и Божията мисъл трябва да дойдат върху нас. Това време е наближило. По какво ще се познае? – Човек сам ще отиде до Божествения извор със свои съдове да черпи от тази чиста, кристална вода.

Сега аз ви желая през този събор да направите правилна връзка с Бога и да усилите тази връзка. Или с други думи казано – да усилите връзката между Божията мисъл и вашата душа.

Беседа, държана от Учителя на 19.08.1927 г., 16:00 ч., Петък, София, Изгрева

БРАТЯ В ЕДИНОМИСЛИЕ

Ето, колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие! (Псалом 133:1)

Само Божията Любов носи пълния живот!

Ще ви прочета няколко извадки от Библията като образци на човешката мисъл.

Ще взема 133 псалом. Всеки, който прочете този псалом и го вземе в неговия буквален смисъл, ще попадне в една погрешка и ще си създаде ред неприятности в живота. Например във 2-ри стих на този псалом се казва: „Като многоценното онова миро на главата, което слизаше на брадата Ааронова." Всеки от вас има брада, но под *брада* не се разбират само космите, както някои мислят. На брадата наистина растат косми, но космите не съставляват брадата, те са само нейно проявление. Долната челюст, която е лост на човешката воля, всъщност тя съставлява брадата. Значи лостът, чрез който човешката воля си служи, това е брадата. И тогава вие ще разбирате, че се говори за миро, което слиза именно върху този лост на човешката воля. Ако вие разбирате, че мирото слиза по космите на човешката брада, знайте, че с това нещо човек не може да се благослови.

Ето, колко е добро и колко е угодно

да живеят братя в единомислие!

Пред кого е угодно да живеят братя в единомислие, пред нас или пред Бога? – Пред Бога, разбира се. Колко е угодно да живеят хората в единомислие пред Лицето на Бога! Казвате: „Ние живеем в единомислие." – Не, днес не може още да се живее в единомислие,

нито пък живеят хората в единомислие. Защо? По простата причина, че всички хора имат различни интереси. Следователно вие никога и по никой начин не можете да примирите интересите на хората. От хиляди години те се силят да примирят интересите си, но това се е оказало невъзможно. Такъв закон не съществува. Защо? – Интересите на частите не могат да се примирят едни с други. Те могат да се примирят само в Цялото. Само Цялото представлява велик закон за примирение на интересите на частите. Следователно всеки човек, който се занимава с частите, преди всичко трябва да разбира закона на Цялото, понеже всяка част има определено място в Цялото; и тя е част дотогава, докато запазва своето място. Изгуби ли това място, тя вече не е никаква част. И в живота забелязваме същото нещо.

И тъй, докато човек има свое определено място в Цялото, т.е. в Бога, той живее. Щом изгуби това място, той умира. Значи в това отношение смъртта не е нищо друго, освен това, че частта е изгубила своето място в Цялото. Аз не вземам думата *смърт* в смисъл умиране на тялото, но я разглеждам като състояние, при което умът на човека се изопачава и той престава да мисли, сърцето му се изопачава и той престава да чувства, смисълът на живота се изгубва и всичко пред човека започва да бледнее. Да изгубиш смисъла на живота, това е най-ужасната смърт!

Колко е угодно на Бога и пред Бога
да живеят братя в единомислие!

„Пред Бога“ – значи да живеят братя и сестри в единомислие пред Цялото. Мнозина казват: „Ние живеем в единомислие.“ Само казването още не разрешава въпроса. Ние никога не можем да живеем в единомислие, докато всеки мисли само за себе си. Мислим ли само за себе си, всякога ще има противоречия. Тогава силният ще има право в едно отношение, а слабите, колективно съединени, ще

имат право в друго отношение. Този закон съществува не само в обществото, но и в нашия организъм, т.е. това, което става в обществото, става и в нашите чувства, мисли и действия. Много от болестите се дължат на специфичните разбирания на клетките. Когато клетките в човешкия организъм се индивидуализират и всяка за себе си каже, че тя може да работи тъй, както си разбира, в организма на човека става анархия. Идват лекари тогава – един, двама, трима – правят инжекции, препоръчват разтривки, изпотявания, какви ли съвети не дават, но всичко това може да се сведе към следното: всички клетки трябва да разберат, че те са живи същества, че щастието на всяка една от тях зависи от общото състояние на организма. Затова клетките, които живеят в човешкия организъм, трябва да имат взаимно съгласие помежду си. Ако те живеят всяка за себе си, никога не ще имат благото на общото, благото на цялото. Ако всяка клетка пожелае да живее някъде отделно, като малка микроба, тя ще има един прост, нищожен живот. Влезе ли да живее в човешкия организъм, тя ще опита онова величие, което съществува в общата хармония на човешката душа.

И сега тия от вас, които още не са ученици, които живеят с разбиранията на старозаветния живот или с разбиранията на новозаветния живот, или с разбиранията на праведника, познават закона на частите. Те не живеят още в закона на Цялото. Аз не говоря обаче за живота и стремежа на душите им, но за техните човешки разбирания. Кои са праведни хора в света? Някой казва: „Аз съм честен и благороден човек. Никому досега не съм направил каквото и да е зло – праведен човек съм.“ – Не, колкото и да е праведен този човек, той още не е ученик. Той не разбира смисъла на живота от гледището на ученика, от гледището на Цялото. И праведният човек живее още за себе си. Той иска да застави хората да познават и

признават неговата праведност, затова казва: „Не знаете ли, че аз съм праведен човек и всички трябва да се отнасяте към мен с почитание?“ Старозаветният човек иска почитание. Новозаветният човек иска почитание. Праведният иска почитание. Единственият, който не иска почитание, това е ученикът. Когато човек престане да иска почитание, той става ученик. Само ученикът учи, а всички други се занимават – те живеят един физически живот. Наистина, праведният седи по-високо от новозаветния, но още не е ученик. Новозаветният седи по-високо от старозаветния, но още не е праведен. Животът на ученика обаче е идеалът на човешката душа. Този живот включва разбирането на четирите живота. Тия четири живота представляват четири различни направления.

Всички сравнения, които ви давам сега, служат като определения и допълнения на главната мисъл в този псалом. Той се състои от три стиха. Първият стих е следният: „Колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие!“ Този стих е основата на това, което осмисля живота. Този закон се отнася не само за обществото, но той е верен и за нашия духовен живот, той е верен и за физическия живот. Когато всички части на едно колело са сплотени и работят заедно, това колело има смисъл. Но когато всяка част се индивидуализира, в това колело се образува триене, търкане. Казват за това колело: „Разхалтави се нещо туй колело.“ Щом спиците на колелото се разхалтавят, чува се нещо като пеене. Не, това не е пеене, това е скрибуцане, това е хлопане. И коларят тогава казва: „Не върви нещо колата ми, разхалтавила се е, трябва да се поправи!“ Така и ние често се разхалтавяме и трябва да отидем при Бога, да се поправим. Трябва да знаете, че от тази гъста материя, в която живеете, често спиците на вашия живот се поразслабват, разхалтавят се, и трябва да се молите, трябва да отидете при Бога да ви се поправят. Ние трябва да ходим

при Господа най-малко по три пъти на ден да ни поправя спиците. Той сам няма да ги поправи, майстор ще изпрати, но ние трябва да се молим. Какво нещо представляват спиците? Ние имаме за тях специфично разбиране. Тия спици на нашия живот могат да се изправят само чрез молитвата. Молитвата е тониране на сърцето. Да се моли човек, значи да храни сърцето си. Дишане, пречистване трябва на човека! Как става това пречистване? – Чрез молитвата. Докато човек се моли, той диша.

Аз говоря за съзнателния живот на човека, за съзнателната молитва, за този вътрешен непрекъснат стремеж на душата да бъде свързана с Бога, а не за онази молитва на думи само, написана от други хора. Молитвата е непрекъснато стремление да работим заедно с Бога. Тогава нашите интереси и интересите на Бога ще бъдат едни и същи. За да не се прекъсва връзката с Бога, каквато работа предприемем през деня, трябва да я вършим с единствената мисъл, че тя се върши за Бога. Миеш ли лицето си, мий го за Бога. Пишеш ли, четеш ли, каквато работа и да вършиш, върши я за Бога. Постъпваш ли така, ще имаш в себе си един постоянен импулс. Това нещо се забелязва в живота на всеки човек. Някой певец например пее хубаво, но няма вдъхновение, нищо не го интересува в живота. По едно време той се влюбва в една красива мома и се вдъхновява, насърчава се вече. Като излезе на сцената, и 10 000 души да го слушат, това не е важно за него. Той има пред себе си един образ и за него пее. Всички казват: „Много хубаво пее този певец.“ Наистина, той има вече успех. Отнемете този образ от него – този певец изгубва вдъхновението си, отникъде помощ не иде, не му се пее вече. Аз наричам този образ „вътрешен център“, който привлича мисълта и в който всички части намират своето единение. Този образ не е някаква външна представа, но едно съзнание в нас, което може да регулира живота ни. Този

образ изразява вътрешното състояние на нашите чувства. Той изразява идеята, която ни движи. Ето защо вие трябва да пазите този образ в себе си! Вие може да го намерите в някой по-напреднал човек от вас, а може да го намерите и в лицето на Бога. Дето и да го намерите този образ, пазете го. Той носи живот за вас.

Някои питат: „Как се предава животът?“ – Божественият живот не се предава направо чрез мислите, чрез идеите. Как се предава тогава? – Божественият живот, Божествените идеи се предават най-първо чрез контакт, чрез допиране – не физическо, но духовно, вътрешно допиране. При това допиране се образува Божественият пламък и Божественият живот у човека започва да тече. Както при горенето във физическия свят е необходимо вещество, способно да гори, за да се поддържа огънят постоянно, така и в Божествения живот трябва да има едно постоянно приииждане на Божествени енергии. Значи, за да се прояви живот, енергия е потребна. Отде ще вземете тази енергия? Отдето и да я вземете, ще имате все едни и същи резултати – горене ще става. Ако ви трябва дървено масло, ще купите от някой бакалин. Ако ви трябва електрическа енергия, ще вземете от дружество „Орион“ или от другаде някъде – и пак ще си платите. Ако не плащате редовно, прекъсват тока и вие оставате в тъмнина. Някой казва: „Всичко се дава даром от Бога.“ Вярно, всичко от Бога е даром, но при условие. Ние вземаме буквално думите, че от Бога всичко е даром. Питам: щом всичко от Бога е даром, защо всички хора не се даряват еднакво? – Защото всички хора не заслужават еднакво. Тъй седи въпросът. Нека говорим това, което е, а не това, което не е. Тази мисъл, че от Бога всичко е даром, е старозаветна и аз я превеждам в новозаветна, за да стане по-ясна.

Сега ще ви прочета част от 16-а глава от Евангелието на Лука. Ще започна от 10-и стих надолу. Това са образци на Божествения Дух. Не

считайте, че ние сме се събрали тук само за преминаване на времето. Не, нашето време е запълнено с Божествения Дух, и ако сега не го научите, това време втори път няма да се върне. Ако сега запълните, ако сега посадите това време с новите идеи, които слушате, един ден то ще дойде при вас и ще ви донесе узрели, благословени плодове на вашия труд. Ако обаче още сега не запълните това време, един ден то ще ви донесе най-голямото нещастие, каквото не сте виждали на света. Това е един старозаветен закон, с който сега нямам време да се занимавам. Вие, като ученици, сами ще го научите. Задача на ученика е да научи всички закони.

Ето как започва евангелистът Лука 10-и стих: „Верният в малкото и в многото е верен." Това е една новозаветна мисъл. Аз ще сравня тази мисъл с по-раншната, която цитирах: „Ето, колко е добро и колко е угодно да живеят братя в единомислие!" Коя е основата на живота, за да живеят братя в единомислие? Сега мислете, не говорете още нищо. Аз искам да ме слушате, а не да потвърждавате нещата външно. Някои от вас говорят, мърдат само устата си, без да мислят. Вие няма да мърдате устата си, нито ще се смеете, понеже сега Господ е между вас, сега Той говори. Щом дойде време вие да си мърдате устата, аз ще ви дам знак. Щом дойде време за смях, аз пак ще ви дам знак. Мърдането на устата е на място, смехът е на място, говоренето е на място, но всяко нещо трябва да дойде на своето време. Когато говорим без време и когато се смеем без време, ние сме в един живот на безпорядък и тогава не можем да идем при Бога. Вие казвате: „Аз не съм ли свободен да говоря?" – Свободен си, но когато Цялото говори, частите трябва да мълчат, да слушат, защото тогава Господ говори. Когато частите говорят, т.е. когато ние говорим, трябва да се редуваме, да пазим реда, последователно да говорим. Най-първо ще говори един, после втори, трети, четвърти, и като се изкажем всички,

ще оставим Цялото да даде заключението си. Ние по някой път говорим по цели часове, пререждаме се, бързаме да се изкажем, не се изслушваме спокойно, и Цялото не може да даде никакво заключение. Следователно всеки от нас каже ли урока си, който му е зададен, трябва да остави Бог да даде своето вътрешно заключение. И сега Бог отговаря: „Когато верният в малкото е верен и в многото, само тогава братята ще живеят в единомислие.“ Христос казва: „Неправедният в малкото и в многото е неправеден.“ Бог казва: „Щом човек е неправеден и в малкото, и в многото, братята не могат да живеят в единомислие.“

И тъй, ако в неправедното богатство
вие не бяхте верни,
кой ще ви повери истинното богатство?

Питам: ако вие в материалните работи, ако в богатството на света, което е временно, не сте верни, кой ще ви повери духовното богатство?

И ако в чуждото се не показахте верни,
кой ще ви даде вашето?

Кое счита Христос за чуждо богатство? – Божието богатство. Значи, ако вие се показвате неверни към благото, което Бог ви дава, и злоупотребявате с него, кой ще ви даде вашето? Никой в света, освен Бог, не може да ви даде вашето. Единственото същество в света, което може да ви даде вашето благо, това е Бог. Следователно, ако вие сте злоупотребили с Божието благо, от никого не можете да очаквате вашето благо. В Бога се крие и Божието благо, и нашето благо. Той държи и своето благо, и нашето благо. Тогава, ако ние злоупотребим с Божието благо, кой ще ни даде нашето? Ще ви дам един конкретен пример за обяснение на този закон. Представете си, че вие сте един прост работник и отивате да работите на лозето на един богат

българин. Той ви казва: „Ще ти платя, колкото желаеш, но искам тъй да прекопаеш лозето ми, че да не остане в него нито един стрък трева. После да разкопаеш пръстта добре, на ситно, да не останат никакви буци.“ И ако вие прекопаете лозето тъй, както господарят ви иска, той ще ви плати добре, както е обещал, но ако дойде и види, че вие сте прекопали лозето отгоре-отгоре само, тук-там сте драснали почвата с мотиката, питам: този господар ще ви даде ли благото, което ви се пада? – Няма да ви го даде.

Никой слуга не може на двама господари да слугува,
защото или едного ще намрази и другиго ще възлюби,
или до едного ще се прилепи и другиго ще презира.
Не можете да работите на Бога и на Мамона.

Човек не може да работи едновременно и на себе си, и на Бога. Това е немислимо! Щом работиш за Бога, за Бога ще работиш. Работиш ли за себе си, ще знаеш, че за себе си работиш. Вие не можете да примирите тия две положения в живота си. Някой казва: „Нали трябва да живеем за себе си?“ Ние ще живеем за Бога, а Бог ще живее за нас. Такъв е великият закон на Битието. Когато апостол Павел премина в новозаветния живот, той научи този закон и каза: „Сега вече не живея аз, но Христос. Аз умрях, а Христос живее в мен.“ Питам: как е възможно умрял човек да говори? Павел казва, че той вече не живее, а въпреки това говори. Под думата *смърт* Павел не разбира изгубване на съзнанието в човека, но той подразбира, че в даден момент човек се самоотрича от себе си и живее за Бога, като казва: „Господи, ще живея само заради Тебе!“ Лошо ли е човек да живее за Бога? – Да живее човек за Бога, това е едно от най-красивите състояния на човешката душа. Да живее човек за Бога, това още е частичен живот, а да живее в Бога и за Бога, това е Целокупният Живот, в който той минава живота на всички същества.

Всичко това чуваха и фарисеите,
които бяха сребролюбци, и присмиваха Му се.
Това е светът, това са безидейните хора.
Всеки, който напуща жена си
и се ожени за друга, прелюбодейства;
и всеки, който се ожени
за напусната от мъж, прелюбодейства.

Какъв е смисълът на този стих? – В този стих се подразбира, че всеки, който напуща Божията Любов, напуща Бога и прелюбодейства. Жената е символ на Любовта. Затова всеки, който напуща Бога и започва да живее с тази или онази жена, с този или онзи мъж, прелюбодейства. Такъв човек е изгубен вече. Най-ужасното престъпление е това духовно прелюбодеяние! Когато напуснем Любовта, т.е. Великия принцип на Живота, тогава именно смъртта иде. Това е истинското прелюбодеяние. Като четем този стих, ние не разбираме в буквален смисъл отношенията на мъжа към жената, нито отношенията на жената към мъжа, нито отношенията само на мъжа или тия на жената отделно, нито пък отношенията на всички живи същества, но разбираме отношенията ни към Бога.

Казва Христос: „Който напусне жена си, прелюбодейства.“ Христос обяснявал тази мисъл на учениците, говорил им за дълбокия смисъл, който се крие в нея. Всички хора днес страдат от неразбиране на нещата. Те разглеждат всяко нещо в неговия буквален смисъл. Тази мисъл е новозаветна, и кой как я прочете, ужаси се и казва: „Ние трябва да пазим жените си като писани яйца. Любиш ли жена си, ще любиш и Бога.“ – Не, аз казвам, че ако любиш жена си, Бога не можеш да любиш. Но любиш ли Бога, ти не можеш да не любиш жена си и децата си и всички същества. Ще любиш, както Бог люби. Тогава Любовта ще бъде нещо възможно за тебе и ти няма да казваш, че

„този не мога да търпя“, „онзи не обичам“, и т.н. Като за човек, вярно е, че много неща са невъзможни, но невъзможното за човека е възможно за Бога. Човешката любов е частична, Божията Любов е целокупна. Под „целокупност“ разбирам единение, единство в съзнанията. Ако ти любиш всички хора, техните съзнания, като възприемат твоята любов, ще се съединят с твоето, и ще има единство в съзнанията. „Всеки, който напуща жена си, прелюбодейства.“ Този стих, преведен в широк смисъл, означава: „Всеки, който напуща Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, прелюбодейства.“

От това гледище аз ще се спра върху сегашния индивидуален и обществен живот. Щом в един дом царува Божията Любов, там се раждат умни деца. В това отношение, както съвременната наука, така и науката в миналото и бъдещето, имат само едно мнение. Този дом, в който бащата и майката са били целомъдрени в пълния смисъл на думата, там се раждат най-добри, най-разумни и гениални деца. Ние имаме такъв пример с Христа. Той се роди от една девица, която беше най-целомъдрената жена по това време. Еврейският народ не можа да създаде по-добра, по-целомъдрена жена от Мария – Майката Господня. Христос можа да се роди само чрез нея. Същият закон се отнася и до мислите. Само най-целомъдрената душа може да роди прави, прекрасни, красиви мисли в света. Същият закон се отнася и до постъпките, до действията. Само най-целомъдреният дух може да роди прекрасни, красиви постъпки в света. Целомъдрието може да се тури като основа в живота на всеки едного.

Да допуснем, че мъжът и жената в един дом се бият и наричат това „живот“. Не, това не може да се нарече живот. Такъв спор, такъв бой става и вътре във вас: вие сте разделени в себе си и в резултат на това се явява тъмнина, мрак. В домовете някъде мъжът бие жената,

някъде жената бие мъжа. Някой път мъжът е лош и казва: „Моят ум е много лош.“ Някой път жената е лоша и казва: „Моето сърце е много лошо.“ Как ще изправите ума и сърцето си? – Турете в ума целомъдрието, турете и в сърцето целомъдрието, и вашите ум и сърце ще се изправят. Това са максими, с които можете да работите. Ще кажете: „Как ще работим с тия максими?“ – Това са специфични методи и правила. Ако не можете да намерите правилния начин за работа, т.е. ако не знаете как да отваряте запушените шишета, елате при мен, аз ще ви кажа как се отварят. За да отворите едно запушено шише, вие вземате един тирбушон, прекарвате го през тапата и шишето се отваря. Ако влезете в една къща, дето кепенците на прозорците са затворени, как ще прекарате светлината в нея? Нужно ли е да каните светлината да влезе в тази къща? – Не. Ще отворите кепенците, после ще махнете кукичките на прозорците, ще ги отворите широко и светлината сама ще влезе вътре – няма защо да я каните. Следователно аз говоря за целомъдрието като за разумна сила, като за разумно същество. Целомъдрието носи сила със себе си. Та когато вие отворите път на целомъдрието, това същество ще дойде във вашия ум и във вашето сърце и ще ви покаже по кой начин трябва да разсъждавате и по кой начин трябва да чувствате. Целомъдрието разбира законите на мисълта и затова, като влезе в мозъка на човека, ще поправи всички центрове, с които той си служи, и мисълта веднага ще потече плавно. Тогава мисълта добива израз и става силна, мощна в своите прояви. Всяка Божествена мисъл е права. Тя никога не може да бъде изказана ненавреме, защото няма да се възприеме и приложи, а всяка мисъл, която не може да се възприеме, не може и да живее.

Ще кажете: „Съществува ли наистина целомъдрие в света?“ – Да, има целомъдрие в света, което не е механическо, но Божествено

целомъдрие. В Новия Завет наричат това целомъдрие „прииждане на Духа“, „явяване на Духа“, „посещение на Духа“, и т.н. Казва Христос: „Духът на Истината ще дойде върху вас и ще ви научи.“ На какво? – Да мислите правилно. Той ще ви даде знания за живота, а животът не седи само в това да чувстваш и да мислиш как да прекараш времето си. Не, сегашният живот представлява една дълбока вътрешна наука, едно дълбоко познаване на себе си. Ако ви запитам сега коя е основната ви черта или кое е основното качество, което ви отличава от другите хора, какво ще ми отговорите? – Ще кажете, че вашата мисъл ви отличава от другите. Че кой не мисли? Ще кажете, че вашият начин на разсъждение е особен. Че кой не разсъждава? Ще кажете, че сте добър човек. Че и другите хора са добри. Или пък най-после ще кажете, че вие обичате хората. И другите хора обичат. „Ама аз съм честен човек, не лъжа.“ И другите хора са честни, и те не лъжат. Не, кажете ми една отличителна черта, която само вие имате. Как ще я определите? Ако отидете при някой съвременен музикант, той ще ви каже, че първият тон от първата октава има 32 трептения, 32 вълни. Той е най-ниският тон, който човешкото ухо е схванало досега. Само един контрабасист може да вземе този тон. Като се слуша този тон, той представлява едно бучене, като че земята се тресе. Той е силен, мощен тон, в състояние е да разтърси нашия салон. Както виждате, този тон има една отличителна черта, по която се познава от другите тонове. Като дойдем до осмата октава пък, първият тон там има 40 000 трептения. Той е толкова висок, че човешкото ухо едва може да го схване, като че отдалече някъде се носи този звук. Днес малко цигулари могат да вземат този тон чист и ясен. Грешката не е в цигуларя, нито в цигулката, но жиците, които се употребяват, не могат да предават тия трептения. Затова всички

майстори цигулари търсят материал за жиците по-чист, по-отзивчив за предаване на тези висши трептения.

Аз прилагам този закон по отношение на нашата нервна система, която постоянно се преобразява, преустройва. Тя трябва да се кали толкова много, че да бъде в сила да издържа както на ниските, тъй и на високите тонове. Това ще се постигне чрез мъчнотиите и страданията в живота. Чрез тях именно става преустройване на материята в нашата нервна система. Ако разгледате с увеличително стъкло нервната система на един човек, който има старозаветни вярвания, както и на онзи човек с новозаветни вярвания, после разгледате нервната система на праведния човек, и най-после на ученика, ще намерите голяма разлика в устройството на нервната им система.

Ако погледнете очите на старозаветния човек, както и тия на новозаветния, ще видите, че очите на единия и на другия са различно устроени. Ако след това погледнете очите на праведния и тия на ученика, пак ще намерите разлика в устройството им. Това са факти, с които съвременните учени хора още не са се занимавали. Те представляват известни празнини в съвременната наука, за изучаването на които се изискват ред изследвания. Това е една широка област за проучване. Ние можем да познаем миналото, настоящето и бъдещето на човека по неговото око. Всичко, което може да стане с човека, е написано в неговото око, и ние можем да четем по него. Ако някой човек страда от охтика или от каквато и да е болест, в окото му има признаци, които говорят за тази болест. Всички болезнени състояния се отразяват в очите на хората. Там стават известни пресичания на кръговете, от които правилните течения в очите се прекъсват. Онзи, който може да чете по очите, като погледне в тях, ще познае, че някой човек ще умре от охтика

например след една година. Случва се такъв човек, който чете по очите, да отиде при някой болен, когото всички лекари отписват от книгата на живота, и казва: „Този човек след десет дена ще бъде на крака." Как е възможно това нещо? Нали всички лекари казват обратното? – Да, така казват те, но в окото на този човек е написано положително, че той ще живее, няма да умре. Тъй е определил неговият дух. Някой човек пита: „Аз ще стана ли добър?" – Погледни в окото си или намери човек, който може да чете по окото – той ще ти каже всичко, каквото може да стане от теб. После намери някой опитен френолог и го попитай за какво си способен. Той има ред мерки, с които ще си послужи: ще измери главата ти околовръст, на дължина и т.н. След това ще се произнесе не само за твоите способности, но точно ще определи каква е била майка ти, какъв е бил баща ти, какви са били твоите деди и прадеди преди няколко поколения. Казват някои, че и в България имало такива гадатели. Не, нашите гадатели говорят, както им падне, те не са тъй точни, както съвременните френолози, не могат даже да се сравняват с тях. Френологията почива на ред опити и наблюдения, извлечени от живота, из Живата Природа.

Казах ви в една от беседите си, че всяка форма е израз на една Божествена мисъл. В този смисъл окото е жива Божествена форма, в която е написано как са устроени целият Космос, цялата Слънчева система, как е устроен най-после и Животът. Окото на човека е създадено най-после. То има най-висок произход. Следователно онзи, който може да чете по окото, той е учен човек. И всички по-видни ясновидци, всички адепти и Учители на човечеството четат и се учат по окото. Една от видните български ясновидки казваше: „Аз чета за живота на хората по очите им. Най-напред се помоля на Бога, след това, като погледна в очите им, всичко познавам. Не мога ли да

проникна в окото, нищо не мога да кажа, нищо не мога да прочета." Така е, в окото на човека е написано всичко. Христос казва: „Ако окото ти е чисто, всичкото ти тяло чисто ще бъде; и ако окото ти е нечисто, всичкото ти тяло нечисто ще бъде." Каквото е окото, такова е и тялото. Ако в окото има признаци на нечистота, тялото ти не може да бъде чисто. Окото седи на първо място. Ние виждаме това око на лицето, но то е израз, отражение на вътрешното око. За вътрешното око се говори в Писанието. Двете очи на лицето на човека са две сестри, свързани в мозъка чрез един общ център.

Щом преминем окото и дойдем до човешкия мозък, пред нас се отваря една широка област за изучаване. Всичко онова, което е написано в клетките на мозъка, представлява недостъпна област за съвременната наука. Ще минат може би векове още, докато хората се заемат с щателно проучване на човешкия мозък. Съвременните учени при известни случаи са отваряли черепа на човека и са наблюдавали мозъка. Те са виждали как той пулсира, как се увеличава и намалява по обем. Съвременната хирургия е дошла до следните факти: при счупване на част от костта на черепа отваряла се е дупка, голяма до 2–3 квадратни сантиметра, и ако субектът е развълнуван нещо, забелязвали са, че мозъкът излиза от черепа навън, а щом се успокои, прибира се пак вътре. Същото нещо се забелязва и при възбудена мисъл. Щом мисълта у някой човек е силно възбудена, мозъкът излиза навън до 2–3–5, а даже и до 10 сантиметра, като краставица, но като се успокои, отново се прибира.

Както виждате, не е лесно да се управлява мозъкът. За правилното функциониране на мозъка, за урегулирване на това напрежение, изисква се права мисъл. Ето защо Природата, като знае, че съвременните хора в тяхното развитие са деца, е поставила мозъка в такава здрава коруба. Тя знае, че тия деца не могат да пазят нещата.

Ако мисълта ви е еднообразна, т.е. ако тя върви само в една определена посока, може да разбие черепа ви. По тази причина именно много хора заболяват умствено и нервната им система се разстройва. Следователно, като разбирате този велик закон, ще трансформирате умствената си енергия, ще я отправяте към всички посоки на мозъка. Абсолютно ще избягвате еднообразие в мисълта! Човек, който мисли здраво, не полудява. Казват за някого, че полудял от много мисъл. Не, човек не може да полудее от много мислене. Умът на човека не заболява, но заболее ли сърцето, то оказва вече влияние върху човешката мисъл. В предната част на мозъка не става почти никакво заболяване. Обикновено заболяването става в задната част на мозъка. Има известен род мисли, които будят, повдигат човешкото съзнание. Те са правите мисли, които представляват здравословното състояние на човека. Искаш ли да бъдеш здрав, право ще мислиш! Красивата мисъл е хармонично съчетание на мислите. Кривата мисъл подразбира раздвояване в чувствата. Искаш ли неща, които не ти са потребни, заинтересован ли си от нещо лично, ще се родят и кривите прояви в живота. Ето защо ти трябва да допускаш в мисълта си само такива неща, които са необходими за живота ти за даден момент.

Вземете например факта, че искаш да бъдеш красив. Красотата не е лошо нещо, но важното е какви са подбужденията ти да бъдеш красив. Турците имат една поговорка за красотата. Те казват: „Да гледа човек хубавото в живота, в Природата, това е привилегия за него, това осмисля живота.“ Красотата е велик подтик, велик импулс в живота на човека. Чувството към красивото е развито даже и у животните. И те съзнават кога са красиви. У всички същества има едно вътрешно чувство за красотата. Отде иде красотата, как се създава тя? – От човешката мисъл. Само човешката мисъл е в

състояние да подбере съответната храна, да направи човека красив. Ако човек не може да си подбере нужната храна, образува се едно мускулно натрупване. В този смисъл що е красотата? – Мускулна тъкан, в която мускулите са хубаво съчетани, с голяма пластичност. Аз не говоря за онази красота на лицето, при която то изглежда неподвижно, като маска. Красиво е това лице, на което се забелязва всяка промяна в мислите, чувствата и действията на човека. При тази промяна обаче в чертите на лицето все пак остава една неизменна черта. Такова лице е израз на една благородна, възвишена душа. Красив човек е този, в лицето на когото можеш да четеш. Това лице изразява всичко онова, което се крие в душата. Днес хората се страхуват да четат по лицата им. Някои от тях казват: „Ще скрия лицето си, не искам да ме познаят." Защо? Какво лошо има в това, че някой ще прочете на твоето лице един лист от голямата книга на твоя живот? Какво по-хубаво от това, като видят лицето ти, да познаят, че твоята баба и твоят дядо са били добри хора? Нека хората четат красивите неща в живота! Аз наричам грозни лица само ония, по които хората, като немарливите деца, са написали гарги, драскали са, зачерквали са, отново са писали, пак са зачерквали онова хубаво писмо, което Бог някога е написал. Вие четете по тия лица, но нищо не можете да разберете. Грозно лице е това, по което човек пише и задраска. Красиво лице е това, по което Бог пише, а човек го пази чисто.

Колко е добро и колко е угодно
да живеят братя в единомислие!

С кого? – С Бога. С кого трябва да живеем в любов, без да се съблазни сърцето ни? – С Бога. Характерът на човека седи в това, той да не се съблазни от нищо. И целия свят да му дават, и всичкото богатство на света да му обещават, той трябва да каже: „Не, за нищо в

живота си не бих пожертвал Онзи, Когото обичам!“ Да се самоотречеш, да понесеш кръста на страданията и същевременно да носиш в душата си великата идея, че всичко това правиш заради Бога, без най-малко да се поколебаеш, това е благородството, това е геройството, това е красотата на човека. Живееш ли така, ти беден няма да бъдеш, лишен от храна няма да бъдеш, от нищо нужда в живота няма да познаваш. Щом любя Бога, аз ще имам нужната храна – ще дойде някоя врана да ми донесе едно малко парченце от Любовта. Щом любя Бога, Той ще ми изпрати от Своята трапеза едно малко парченце с някоя врана. Щом любя Бога, аз не се нуждая хората да ме хранят и да казват: „Знаеш ли, че ние те храним?“ Докато очакваме хората да ни хранят, ние Бога не обичаме. Престанем ли да очакваме хората да ни хранят, ние обикваме Бога.

Казвам: имате ли тия максими, които ви давам, като основа на живота ви, няма да бъдете бедни. Свобода съществува само за тези хора, които любят Бога. Те са идеалните хора в света. Колко са и де са тия идеални хора, които любят Бога? Ако срещнеш такъв човек, той отваря душата си пред тебе и ти казва: „Ела да те запозная с Онзи, Когото любя! Ела да видиш колко е добър Той! Аз не казвам, че трябва да те запозная със себе си, нито с моя гениален ум, нито с моето благородно сърце, но искам да те запозная с Онзи, Когото любя. Не у мене, а у Бога се крие гениален и възвишен ум, благородно и възвишено сърце.“

Мнозина от вас имат желание да заведат някого при Бога. По кой начин можете да заведете когото и да е при Бога? По кой начин именно трябва да заведем някого при Този, Когото любим? Когато момата залюби някой момък, завежда ли някого при него? – Не, щом момата залюби някой момък, тя не води никого при него. Защо? – По единствената причина, че хората нямат доверие един в друг.

Момъкът, като залюби някоя мома, води ли някого при нея? – Не. Защо? – По същата причина: няма доверие в хората, бои се да не му я откраднат. Той не вярва даже в своята възлюбена. Защо? Той казва: „Момата може да ме разлюби, затова в мой интерес е да я държа в невежество, много да не знае, само мен да обича. Иначе тя може да се изгуби.“ Засега човек има доверие само в майка си и в баща си, затова момъкът, като се влюби в някоя мома, първо я завежда при майка си и при баща си, да получи тяхното благословение. След това я представя пред брат си и пред сестра си и дотам спира. Същото правят и турците. Доверието им се простира най-много до братята и сестрите. Оттам нататък не отиват. Сега този закон и у турците се измени, но по-рано беше много строг. Аз вземам момъка и момата като форми, които съществуват в света. Вземам ги като най-чисти форми, с които искам да изясня духовния, както и Божествения живот. По същия начин и грешникът не може да бъде заведен при Бога, освен ако съзнанието му не започва да се пробужда. Тогава ще му кажем: „Ела да те заведем при Онзи, Когото обичаме! Там ще намериш смисъла на живота.“

Питам ви сега: отде ще черпите законите, максимите за бъдещата наука? Ученикът трябва да черпи познанията, максимите и законите за новата наука от друг източник. Той, след като е преминал всички школи на света, като подготвителни училища, ще се ползва от един съвсем нов източник. Христос казва: „Като дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ Той казва и за Себе Си: „Както Ме е Отец Ми научил и както Ме сега учи, така и Аз ви уча.“ Той всеки ден се учеше. Смирение имаше в Христа! Често работите ви не вървят добре. Защо? – Смирение няма у вас. В каква форма да употребя тази мисъл? Тя е една от най-щекотливите мисли. Като казвам, че *вие* нямате смирение, изключвам себе си от това число и

обиждам вас. Ако кажа *ние*, включвам себе си, а по този начин себе си обиждам. Ако кажа някому: „Ти нямаш смирение“, обидата е още по-голяма. Ще кажа тогава: всеки, който не върши Волята Божия, не е смирен. Защо? – Понеже частта се е индивидуализирала. Тя мисли, че е общ център, около който всички трябва да се групират, и е недоволна, че не може да върши, каквото си иска. Тя казва: „Аз мога да употребя благото, което Бог ми е дал, за себе си.“ – Не, Бог ни изпитва с благото, което ни дава. Ако не употребим това благо за Бога, ще го изгубим. Някой казва: „Аз не знаех това нещо.“ Ако ти не знаеш тия неща, ученик не можеш да бъдеш. Ако пък ученикът знае всичко, той ще бъде Учител.

Аз не искам да определям какво нещо е Учителят. И да обяснявам това, няма да ме разберете, но казвам: има по-велик път от този на ученика – той е пътят на Учителя. Сега ви говоря за пътя на ученика. Той е идеален път. Ако днес ви говоря за пътя на Учителя, какво ще разберете? Обаче разберете ли пътя на ученика, само по този начин, в далечното бъдеще, ще дойдете до една нова фаза – да разберете пътя на Учителя. Ако не можете да преминете пътя на ученика, пътят на Учителя ще бъде абсолютно недостъпен за вас. Ако старозаветните хора подготвят пътя на новозаветните, тогава новозаветните ще подготвят пътя на праведните; и ако праведните подготвят пътя на ученика, тогава ученикът ще подготви пътя на Учителя. Това е правилното схващане за живота. Но смирение трябва! Когато човек добие смирението, всякакво терзание изчезва от него и той добива едно вътрешно спокойствие в душата си. Докато човек няма смирение, той търси почит и уважение от хората. Христос казва: „Не търсете слава от человеците, но търсете слава от Бога!“ Нека Бог има добро мнение за вас и Той ще ви научи на всичко.

Ще се върна на мисълта: коя е отличителната черта, по която се различавате от другите хора? Това е една от задачите на ученика. Цялата ваша еволюция седи в това – да познаете отличителната си черта като ученици. Не знаете ли вашата отличителна черта, един ден вие може да се изгубите в пътя си като ученик и няма да познаете кой сте, дали сте вие, или не. Вие знаете анекдота за онзи човек, които отишъл в банята да се къпе. Съблякъл дрехите си, влязъл в банята между другите хора, но изведнъж се изгубил, не могъл да познае кой е. Като се видял в това положение, уплашил се. Втория път, когато влязъл в банята, за да не се изгуби между другите хора, вързал един конец на крака си. Да, страшно нещо е изгубването! И човек наистина може да се изгуби. Щом се изгуби, в него настава една вътрешна суматоха и умът му изфирясва. Ако човек може да се изгуби в гората, колко повече може да се изгуби в широкия свят? Следователно задачата на всеки едного е да познае себе си. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога." Да познаем Бога, значи да познаем себе си, да познаем Първата Причина, която ни е пратила в света, да познаем Единствения, Който ни обича, Който ни дава светлина, мир и радост за душите.

Аз бих ви обяснил в широк смисъл какво нещо са Любовта, Светлината, Мирът и Радостта, но това ще остане за друг път. Това е цяла наука! Да се говори за Любовта, това е широка, необятна област. Вие ще се очаровате, ако опитате Любовта в нейния развой: тъй както започва от физическия свят, продължава в духовния свят, докато стигне най-после до Божествения свят. Вие ще се очаровате и от Светлината, ако я разгледате във всички форми, които тя създава. Вие ще се очаровате и от Мира, който повдига човешката душа, и от Радостта, която внася веселие, доволство в света. Това са области за преминаване, това са теми за проучаване, с които ученикът трябва да

се занимава през целия път, докато достигне крайния предел на своя живот и започне да изучава пътя на своя Учител. Тогава той ще бъде по-близо до дълбокото разбиране на живота, до великата Любов, която действа в света, до причините и възможностите, които са го създали, до причините и възможностите, чрез които хората се сближават, до причините и възможностите, които заставят великите Учители да идат в света и да работят. Тогава ще разберете какъв е смисълът на това, да се любите един друг, какъв е смисълът да любите Бога. Засега не разбирате още тия неща. В сегашното ви разбиране има един вътрешен страх. Казвате: „Човек може да обича, но тази любов трябва да има граници." Значи Любовта трябва да има граници, предел. Да, вярно е, Любовта има граници, както и яденето. Стомахът има граници, затова и Любовта има граници. Любовта има граници, защото и сърцето има граници. Човек свещено трябва да пази границите на Любовта.

И тъй, в сегашното състояние, в което се намирате, вие нямате право да пипате онзи, когото обичате. Това е закон! Ако не пазите това, което обичате, значи не го обичате. Това е първото нещо, което трябва да спазвате в Любовта. И действително, ние не даваме прах да падне върху този, когото обичаме. По това именно се отличава Любовта във физическия свят. Ако оставите всичкия прах да падне върху онзи, когото обичате, а говорите за любов, това не е никаква любов. Тъй седи Истината. Говорим ли при това положение за Любов, това са празни думи, полици без никакво съдържание. Това са банкноти, които всякога могат да се обезценят. Следователно Бог ни съди заради тази любов. Той ни е поставил на изпит в този свят. Не мислете, че вашата любов е много малка или че съвсем нямате любов, но казвам, че вашата любов е в такъв малък мащаб по отношение на великата Божествена Любов, та като дойдете да боравите с по-

големите изисквания на живота, тя не ще бъде в състояние да издържи. Божествената Любов, за която ви говоря, е силна, мощна. Ти не можеш да излезеш срещу човека, който носи в себе си Великата Любов. Той е толкова гъвкав, толкова пластичен: дето и да го туриш, ще намери и най-малката дупчица, през която ще излезе. Дойде ли някаква мъчнотия, той лесно я разрешава, казва: „Тази работа ще се оправи.“ Дойде ли му някоя трудна мисъл за разбиране, казва: „Тази мисъл ще се проясни.“

Сега, на старозаветните казвам да станат новозаветни. На новозаветните казвам да станат праведни. На праведните казвам да станат ученици. Аз съм последователен, не говоря това от себе си, но такъв е Божият закон. Аз някога ще ви разделя на старозаветни, на новозаветни, на праведни и на ученици и ще образувам отделни събрания от всички тия категории хора. Като ви говоря това, аз подразбирам степени на човешкото съзнание, а не говоря за съзнанието на вашата душа. Това са четирите живота, които текат у вас, без да се задържат завинаги.

Ще ви обясня този закон, за да не ви създам съблазън. Аз не искам да унижа достойнството на вашата душа. Да кажем, че баща ви и майка ви са били болни хора и са вложили във вас слаба, нечиста кръв. Какво ще бъде вашето положение? – Докато тази кръв не се пречисти, докато не се усили, вие не можете да бъдете здрав човек. Тази кръв е на един старозаветен човек и тя трябва да се преобрази. Вие трябва да създадете нова кръв във вашето тяло, да минете в живота на новозаветния човек. Докато си старозаветен човек, ти си един търговец, който взема пари назаем. Казвам му: „Ти ще се освободиш от дълговете си!” Старозаветният живот е живот на човек, който прави заеми и оперира с чужд капитал. Кой е новозаветен човек? – Новозаветен човек е този, който оперира със свой капитал.

Кой е праведен човек? – Праведен човек е този, който е пласирал своя капитал в чужди банки и дава пари назаем. Кой е ученик? – Ученик е този, който не се занимава вече с нищо, т.е. нито дългове плаща, нито със свой капитал оперира, нито свой капитал дава някъде в обръщение. Аз не определям вие от кои сте, но поставям старозаветните на тяхното място, поставям новозаветните на тяхното място, поставям и праведните на тяхното място, а учениците не поставям никъде. Защо? – Защото истинският живот започва от ученика. Давам ви една загадка: помислете сами на какво можете да уподобите ученика. Дайте една форма, с която да определите с какво се занимава ученикът. Ако успеете в това, аз ще се радвам.

И тъй, ако ви питам с какво се занимава ученикът, ще кажете: „Беше време, когато той работеше с чужди капитали, когато изплащаше дългове; беше време, когато работеше със свои капитали; беше време, когато даваше пари назаем, когато работеше с ортаци, но те го обраха. След това се ожени, но жена му го би. После се обърна той към децата и ги запита: „Кажете ми, дядовото, какво да правя сега?“ Аз казвам на този дядо тъй: „Дядо, ти трябва да станеш ученик!” И той казва: „Дайте ми буквар да уча!“ Това е фигура. Да учи човек – в това седи смисълът на живота. Новият живот изисква от всички ви да бъдете ученици. Това е най-великото и най-славното, което можете да направите. Туй, което сега имате в себе си, ще го носите, без да подозира светът, че сте ученици. Светът ще ви постави на ред изкушения, ще ви кара да правите това-онова, ще ви иска пари назаем, защото сте богати. Ако хората искат от вас пари назаем и вие им давате, не сте ученици. Ученикът не борави с пари, той назаем пари не дава. Дойде някой да те пита: „Дългове имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Пари назаем даваш ли?“ – „Не давам.“ – „С какво се занимаваш тогава?“ – „Ученик съм.“ Изваждаш буквара и казваш: „Ето, с това се

занимавам.“ – „Че какво се занимаваш с този буквар? Много глупав човек си бил ти!“ И наистина, какво ще кажете, ако видите един стогодишен дядо, с големи опитности в живота: взел буквар в ръка като някое малко момченце и чете. „Не можеш ли да пасеш овце, говеда, ами си взел този буквар?“ – „Не, моят буквар струва повече, отколкото пасенето на говедата. Аз се определих в пътя на ученика.“ И той, като ученик, започва да се занимава с Любовта, със Светлината, с Мира и с Радостта. Това са четирите предмета, които ученикът започва да проучва в началото на своя път. Той трябва да знае какво нещо е Любовта като предмет, да знае как да я прилага. Той трябва да знае какво нещо е Светлината като предмет и да може да я прилага. Той трябва да знае какво нещо е Мирът като вътрешно състояние на душата. Той трябва да знае какво нещо е Радостта като плод на всички блага, които съществуват в света. Той трябва да знае как да я употреби за благото на своето сърце, както и да бъде полезен на своите ближни – на майка си и на баща си: значи да им служи тъй, както Бог изисква, а това подразбира да изпълнява Волята Божия.

Сега разбрахте ли всичко ясно? Аз искам да бъда категоричен, да ме разберете добре и да не си служа с неопределени думи. Въпреки това много неща остават неизяснени, но радвайте се на това. Колкото и да ви говоря – и 20, и 30 дена наред, па и цяла година, вие пак ще знаете толкова, колкото и сега знаете, т.е. вие ще знаете повече, но и задачите, които ви се дават, ще бъдат все по-сложни. В това отношение привидно вие като че ли ще бъдете на една и съща степен в знанията си. Някой ученик казва: „Да свърша първи клас, нищо повече не ми трябва.“ Като завърши първи клас, тогава пак казва: „Да свърша поне втори клас, не ми трябва повече да уча.“ Завършва втори клас, записва се в трети клас, и него завършва. Така минава клас след клас, докато най-после казва: „Хайде и университета да свърша, че да

няма за какво да мисля.“ Като завърши университета, казва: „Много малко зная, почти нищо.“ Това е хубавото – да съзнаваш, че не знаеш. Вървиш ли в този път, той е път на благословение. Любовта, Светлината, Мирът и Радостта са плодове на Божествения Дух. И ученикът почва да се храни с тия плодове. Любовта е първият плод на Духа. Значи ученикът вкусва от първия сладък плод, който узрява на Дървото на великия живот. Той трябва да вкуси от този плод! Защо? – Този плод носи Вечния живот.

Та като имате тази велика идея в себе си, като имате Любовта, всички разногласия, които съществуват в света, ще изчезнат. Мнозина идват при мене, искат да ги лекувам. Казвам: има четири начина за лекуване: начин за старозаветния, начин за новозаветния, начин за праведния човек и начин за ученика. Затова, когато дойде някой при мене да се лекува, ще го питам по кой начин иска да го лекувам, от кои хора е той. Ако е ученик, ще го лекувам по начина на ученика; ако е праведен, ще го лекувам по начина на праведния; ако е новозаветен, ще го лекувам по начина на новозаветния, и ако е старозаветен, ще го лекувам по начина на старозаветния. Новозаветният не може да се лекува по начина на праведния и праведният не може да се лекува по начина на ученика. В Природата съществува строг закон, който следи за изпълнението на това нещо.

По-нататък, като се дойде до науката, и там има четири начина за учене, четири вида наука: наука за старозаветния, наука за новозаветния, наука за праведния и наука за ученика. Науката на старозаветния не е наука за новозаветния, науката на новозаветния не е наука за праведния и науката за праведника не е наука за ученика. Науката на ученика е особена. Това трябва да знаете! Ако някой старозаветен иска да стане новозаветен, той трябва да измени начините и методите, по които живее: той трябва да измени своите

схващания и разбирания в новозаветни. Той не може да борави със същите термини, със същите понятия, които е имал по-рано. Старозаветният човек казва за някого: „Този трябва да се обеси, да се убие, да се глоби. Закон има за престъпленията!“ Новозаветният казва: „Простете на този човек, смекчете наказанието му, пуснете го на свобода!“ Праведният казва: „Дайте условия на този човек да се повдигне, да работи. Дайте му пари назаем, да оправи работите си!“ Ученикът казва: „Пратете този човек на училище да се учи!“ Как постъпва бащата? Ако е старозаветен, праща сина си на нивата да оре. Ако е новозаветен, праща го да пасе говедата. Ако е праведен, оставя го вкъщи да готви. Ако е ученик, праща го на училище да се учи. Ореш ли – старозаветен си; пасеш ли говедата – новозаветен си; готвиш ли – праведен си; учиш ли – ученик си. Тъй е, нещата са категорични.

Ако разгледате хората в домовете, някои от тях са старозаветни, казват: „Дотегна ни да орем земята!“ Как няма да ви дотегне? Да ореш земята цели 20–30 години, това не е лесна работа. Няколко наши млади братя, идеалисти, работиха земята на „Изгрева“ няколко месеца, и един от тях ми каза: „Учителю, огрубях, отиде моят живот!“ Аз не му казвам нищо, но си мисля: как няма да огрубееш? Да копаеш, да ореш земята, това е старозаветният живот. Когато ние копаем, с това ние искаме да насърчим старозаветните, да не се отчаят. Понякога отиваме при новозаветните, които пасат говедата. Гледаме: някой от тях легнал под една круша, излежава се, а говедата му наоколо пасат. По някой път и ние готвим манджи, насърчаваме праведните. Погледнеш орача – ръцете му са груби, твърди. Погледнеш говедаря – той е свободен човек: пасе говедата, а сам легнал под крушата, и като падне някоя круша на земята, взема я и я изяжда. Цял ден седи на чист въздух, вечер се връща вкъщи. Той е

поправен, ръцете му са меки, гладки, никакви мазоли няма по тях. Погледнеш праведния – носи манджица, хлебец. Ръцете му са меки, гладки. Той разполага с повече средства за живеене. Погледнеш ученика – той се връща весел, засмян, казва: „Виж какво ни разправя днес учителят!“

Това е пътят, през който всички трябва да минете. Аз не говоря на присмех, но така е в действителност. По този път съм минал и аз, по този път ще минете и вие. Този път е създаден от Живата Природа. Природата е създала пътя на старозаветния човек, на новозаветния, на праведния, и сега създава пътя на ученика. Пътят на ученика е Новият живот, който иде в света. По нямане на по-добър, на по-съответен термин, аз наричам този път „нов живот“ или „живот на ученика“ – в най-хубавия смисъл на думата. Вие ще имате предвид тия разграничения в живота. Като преминавате от старозаветния в новозаветния живот, всичко ценно от този живот ще пренесете в новозаветния. Като преминавате от новозаветния живот в живота на праведния, всичко ценно от този живот ще пренесете в живота на праведния. И най-после, всичко ценно от живота на праведния ще пренесете в живота на ученика. Само по този начин може да се създаде онова вътрешно единение между всички хора. Думата *единение* означава всички хора да живеят за Бога.

Как живеят хората днес? Дойде някой брат гост в някое село или в някой град, веднага го запитват: „Кога дойде?“ – „Вчера.“ – „Ами кога ще си отиваш?“ Той не знае какво да отговори – иска да поседи повечко, дошъл е на гости като ваш брат. След няколко седмици го запитват: „Имаш ли пари за път?“ Искат да му обърнат внимание, че много е седял. Те са се отегчили от него, а той е дошъл и не мисли да си заминава. И едните, и другите са старозаветни хора, които носят името ученици.

Сега, за да се създаде у вас хубавият, красивият живот на ученика, вие трябва да елиминирате от себе си първите три вида живот, да ги оставите настрана и да заживеете само с идеала на ученика. Само по този начин всеки от вас ще носи своето благо. В първите времена всеки ученик сам носеше хляба в торбата си. Всички ученици вкупом излизат вън, всред Природата, и там насядат на голямата трапеза. Учителят ги нарежда. Всички изваждат хляба си и започват да ядат. Тия от учениците, които нямат хляб, вземат от другите. Вечерта всички се връщат с празни торбички. На другия ден отиват на училище пак с пълни торби. Както виждате, и ние правим по същия начин. Така трябва да започне ученикът! Като отива на училище, той трябва да носи торба, пълна с хляб; вечер, като се връща, торбата му трябва да е празна. На другия ден баща му и майка му пак ще напълнят торбата, а вечерта той ще се върне с празна торба. Това показва, че той се учи. Значи във физическия живот ученикът трябва да отива на училище с пълна торба, а с празен ум. Като се връща от училище, физическият живот е изпразнен, а умът, т.е. духовният, Божественият живот, е пълен. Това трябва да стане естествено, нормално състояние за всеки ученик. Когато едно нещо у вас се пълни, друго нещо трябва да се празни. Човек не може едновременно да богатее и материално, и духовно. Това е невъзможно! Не казвам, че трябва да сте сиромаси, но като ученици вие трябва да изпразвате торбата с вашите блага и да учите законите на Новия живот, или по-право, да учите живота на Великата Любов. Любовта носи всички методи, всички начини, чрез които светът може да се изправи, чрез който животът ви може да бъде щастлив.

Това са Божествени думи, думи на Божествения Дух, Който учи хората. Той носи новата наука в света. Затова ще изучавате себе си, ще изучавате окото си. Виждали ли сте красиво око? Красиво е

човешкото око! Но ако го разглеждате без веждите, без клепачите, не можете да познаете какво изразява то, дали има израз на усмивка, или няма. Окото е устойчиво, то не се изменя. Единственото нещо във видимия свят, което не претърпява почти никакви промени, е окото. То никога не лъже. Сгреши ли човек, окото веднага потъмнява. Стане ли праведен, окото веднага става ясно, бистро. По окото може да се чете всичко. Безпощадно е човешкото око! Когато човек не иска да се издаде, че е направил нещо лошо, затваря клепачите си. Когато някое дете иска да скрие нещо от майка си, гледа към земята. Майката казва: „Я си отвори очите, погледни ме!" Няма човек в света, който като лъже, да не съзнава това. Той и като мисли, и като чувства, и като говори, съзнава, че не говори Истината. Той се бори с ума си, който му казва: „Ти не говориш право, не тури думата на място, коригирай се!"

Аз вземам ума на човека във висок смисъл, като разумно същество, което не лъже, а само коригира. Това, което не лъже у нас, е Божественият ум, който всякога говори Истината. На този ум ние се осланяме. Като говорим за знанието, аз разбирам именно този ум, от който излизат Божествените мисли. Като дойде този ум у вас, той ще ви научи на всичко. Той е Духът. Казват за някого: „Този човек има порочен ум." – Не, няма порочни, няма покварени умове в света. Сърцето понякога може да се оцапа, може да се поквари, но умът винаги носи светлина. Понеже светлината е необходима, затова се изисква наука, в която сърцето да се не меси. Намеси ли се някъде сърцето, нещата се изопачават. Когато ученикът иска да бъде пръв, да има отлични бележки, това се диктува от неговите чувства, а не от мисълта. Когато някой човек иска да бъде праведен, да го познават всички, това се диктува пак от чувствата. Чистата, Божествената мисъл у човека елиминира всички посторонни, всички второстепенни

мисли. Тя употребява чувствата като сили, които помагат за развитието, за растенето на мисълта. Пък един ден, когато ние станем чисти, хубави извори, хората сами ще ни намерят, ще ни оценят и ще започнат да говорят за нас. Ученикът обаче първо трябва да разбере, че най-необходимото нещо за него е да се учи.

Казвам: ученикът трябва да се подложи на една вътрешна самоанализа. Онези от вас, които са готови за това, да започнат вече, но искреност се изисква. Някой казва: „Аз ще се трудя, колкото мога, колкото сили Бог ми е дал.“ Това не е език на ученика. Ученикът казва: „Аз мога да направя всичко, каквото Учителят ми даде.“ Учителят не може да ви даде задача, която не можете да разрешите. Бог не може да иска от вас невъзможни работи. Ако Бог ни туря на известни изпитания, те ще бъдат такива, които ще имат добри резултати, ще извлечем добри уроци. Следователно всяко изпитание съответства на моята сила. Това изпитание ми е дадено като задача в живота, като един умствен акт, от който, след като го реша, ще стана по-силен. Да кажем, че вие минавате през една гора и в ръцете си носите торба, пълна със злато. Сядате на едно място да си починете и там заспивате. Събуждате се, парите ги няма – изгубили сте ги, някой ги е взел. Защо изгубихте парите си? – Онзи, който ръководи съдбата ви, знае, че през този път ще минат разбойници, и като видят торбата с парите, ще ги вземат, а вас ще убият. Като минат разбойниците покрай вас и не намерят нищо ценно, ще ви отминат, без да ви докоснат. Вие тогава се връщате назад, търсите парите си тук-там и ги намирате. Питате: „Защо изгубих парите си?“ – За да спечелиш живота си. Ще знаете: всяко препятствие в живота на ученика е специфичен акт, насочен с цел да го избави от някое по-голямо зло. Затова трябва да се благодари на Бога! Не е лесна работа да благодариш, да се научиш да се примиряваш с всички препятствия и

мъчнотии в живота! Десет пъти най-малко ще се изпотиш, докато се научиш да благодариш!

Та казвам: ученикът може да превъзмогне всички мъчнотии! У нас има ред навици и мъчнотии, ред теории, които трябва да превъзмогнем, да разрешим. За в бъдеще, за да разберете човешката ръка, човешкото око, за да научите астрономията, астрологията, трябва да сте превъзмогнали всички мъчнотии в живота си. Само ученикът може да се занимава с тези науки. Тези науки не са достъпни за онзи, който не е ученик. Той може да се занимава със старозаветна, с новозаветна астрология, с астрологията на праведния, но не може да се занимава с астрологията на ученика. Ако ти искаш да проникнеш в смисъла, който Бог е вложил в звездите, ако искаш да проникнеш във великото, което те крият в себе си, ти можеш да бъдеш ученик. Ученикът се отличава с голямо смирение, с голяма отстъпчивост – и на мравята прави път. Навсякъде той е последен, не мисли за себе си, готов е на пълно самоотричане. Старозаветните хора навсякъде са първи. Гледате ги: влезли в някой вагон, първо място заели. На второ място седят новозаветните, на трето място – праведните, а на последно място – учениците. Ученикът обикаля тук-там и пита: „Тук има ли едно местенце и за мен?“ Качва се във вагона и заема най-последното място. Тази е отличителната черта на ученика. Не можеш ли да заемеш последното място, ученик не можеш да бъдеш. Христос е разбирал този закон и го е изказал със следните думи: „Когато те покани някой на гости, заеми последното място, да не би, като дойде господарят на този дом, да ти каже да отстъпиш твоето място, защото е определено за някой почтен гост.“ Тогава ти ще изгубиш уважението на окръжаващите. Като ученик ти ще заемеш последното място. Нека старозаветните, нека новозаветните, нека праведните хора заемат първите места, а ти като

ученик ще заемеш последното място. Ученикът трябва да каже: „Докато всички хора спорят, докато разискват това-онова, аз ще се вслушвам в Божествения живот, който работи в мен, ще слушам какво Господ ми казва и ще уча."

И тъй, ученикът не трябва да се дразни. Че се дразни, това не е грях. Ученикът не трябва да се сърди. Че се сърди, това не е грях. Ученикът не трябва да се съмнява. Че се съмнява, това не е грях. Съмнението е присъщо на старозаветния живот. Ученикът обаче трябва да работи над себе си. Идната година, като дойдете тук, искам да видя у всинца ви една малка промяна. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Това е закон на еволюция. Христос казва: „Ако е въпрос за въздържание, по-добре човек да се не жени." Всичко да става по свобода. Който от вас може, да мине напред, а който не може, пак да работи, но да чака своя ред. Казвам: на учениците предстои една от най-великите задачи. Тия от вас, които искат да бъдат ученици, аз ще ви събера, ще ви говоря на един нов, необикновен, съвсем специфичен език. Тогава старозаветни между вас няма да има, новозаветни няма да има и праведни няма да има. Ще има само ученици, с които ще мога да се разбера.

Сега, понеже между вас има и учени, и неучени, последните ще кажат: „Ние не можахме да разберем какво искаше да каже Учителя, той не се изясни напълно." Други ще кажат: „Учителя ни нападна малко – не трябваше да казва така." Действително, и при най-голямото добро, което човек иска да направи, все може да стане една малка погрешка. Ако вие имате няколко ученици, които ви обичат, и други, които не ви обичат, аз мога да направя всички да изменят мнението си за вас. Как? Представете си, че ви давам една кошница, пълна с ябълки – и големи, и малки, от различна големина, и ви казвам да ги раздадете на вашите ученици. Раздайте малките ябълки

на тия от учениците, които са ви обичали, които са ви носили цветя, и вижте какво ще направят. Те ще престанат да ви носят цветя и ще кажат: „Едно време ние имахме добро мнение за вас, но сега го изменяме.“ Дайте от големите ябълки на тия ученици, които не са ви обичали, и вижте какво ще направят. Те ще започнат да ви обичат, да ви носят цветя, и ще кажат: „Ние не знаехме, че учителят ни бил толкова добър, не мислехме така за него.“ Но ако раздадете на всички ученици еднакво хубави, еднакво големи ябълки, те ще погледнат едни към други, ще видят, че ябълките са еднакви по големина и красота, и ще бъдат доволни.

Казвам: в света има една особена обстановка на нещата – че и при най-доброто и искрено желание да задоволите всички, не можете. Кошницата, която ви дават, е пълна с големи и с малки ябълки. На старозаветните ще дадете най-малките ябълки, на новозаветните – по-големите; на праведните – още по-големите, а на учениците, които са най-малко, ще дадете най-големите ябълки. Вие не можете да постъпите другояче, не можете да дадете на ученика малък плод. Ако намерите, че този символ не е сполучлив за разяснение на мисълта ми, ще ви дам друг символ. Представете си, че ми дават една чанта, пълна с различни книги: граматики, читанки, сметанки, разни научни и философски книги. Какво трябва да правя с тези книги? – Да ги раздам. По какъв начин? Трябва ли да дам философските и научните книги на онова дете, което сега влиза в първо отделение? – Не, на това дете аз ще дам буквара. Под малък плод, малка ябълка, аз разбирам този буквар. Кому ще дам философските и научните книги? – На онзи ученик, който е напреднал вече, който може да ги чете, разбира и прилага. Това значи голям плод, голяма ябълка. Аз ще раздам тия книги съобразно степента на развитието на всеки ученик. Това се подразбира и от примера с ябълките. Тук може да се постъпи

само по един разумен начин. Другояче не може. Този начин е неизбежен.

Като употребявам този метод, някои ми се сърдят. От свое гледище те са прави да се сърдят. Казвам: ако ви поканят на едно угощение и ви турят на последното място, вие ще се сърдите, но ако ви поканят да работите на лозето и ви турят на последно място, ще благодарите. Ако ви турят на лозето на първо място и на трапезата на първо място, или ако ви турят на лозето на последно място и на трапезата на последно място, ще имате два различни резултата. Това става по една необходимост, която се налага от самия живот. Все-таки един трябва да бъде пръв на лозето! Кой ще бъде първият на лозето? – Който знае да работи, който има здрави мишци и здрав гръбнак. И на трапезата трябва да има някой пръв! Кой ще бъде първият на трапезата? – Онзи, у когото вкусът е най-добре развит. Това са неизбежни неща. Ние обаче не можем да примирим противоречията в живота. Че някой имал повече, а друг – по-малко, това не определя живота.

Христос казва: „Животът не седи в неговото външно благо." Външните блага са относителни неща. Че имаш много или малко, причините се крият другаде. Ти ще желаеш да имаш, но главно ще желаеш да бъдеш ученик, да учиш, защото само ученикът има бъдеще в Царството Божие. Когато Царството Божие дойде на Земята, ученикът ще заеме най-почтеното място. Този живот има свой израз, затова трябва да се подготвяте за него. Иде едно велико бъдеще за хората, в което всеки ще заеме своето определено място: старозаветните ще бъдат орачи, новозаветните – говедари; праведните – готвачи, а учениците ще заемат най-високите длъжности. Защо? – На тях се дават тия места. Първите три категории

хора ще бъдат ли доволни от своите служби? – Не, те постоянно ще викат, ще се сърдят.

Пророкът на миналото е изразил идеята за ученичеството в друг смисъл, като казва: „Всички хора ще придобият нов живот, ще бъдат научени от Господа да живеят тъй, както Той изисква." Така е. На всинца ви предстои нов живот, нова работа, различна от досегашната. Казвате: „Какво ще работим?" Всички трябва да работим над себе си. Тази нова работа има своето определено време, има своята сила, има и своите помощници. Ако спазвате този велик закон, да четете и проучвате Свещената книга на живота, да изучавате живота на великите хора, които са я писали, тя ще ви даде ценни упътвания. Новата наука започва да чертае велики методи и пътища на бъдещето. Само един човек с просветен ум, който се е решил да служи на Бога, може да види бъдещето. Пред вас седи велико бъдеще! По-хубави времена за учениците от сегашните не са наставали, но ако те не използват условията, и по-лоши времена не са наставали.

Христос казва: „Иде ден и сега е, когато онези, които чуят гласа Ми, ще излязат вън от гробовете и ще възкръснат." Кои ще чуят този глас? – Само учениците. Само те ще се обновят, само те ще възкръснат. Новият живот, възкресението е само за тях. Възкресението не е за старозаветните, не е за новозаветните, не е и за праведните. То е само за учениците, за хората на бъдещето, за хората на Новата култура. Те са работници в Царството Божие, те са хората на новата раса. Тя няма да бъде многобройна, но всички хора от тази раса ще бъдат мощни по ум, по сърце, по воля, по душа и по дух. Тези хора ще възстановят Царството Божие на Земята и ще кажат: „Възможно е всички ние да живеем в Любовта, възможно е всички ние да живеем в Светлината, възможно е всички ние да живеем в Мира,

възможно е всички ние да живеем във вечната Радост, която Бог ни е дал!“

Беседа, държана от Учителя на 20.08.1927 г., 07:00 ч., Събота, София, Изгрева

ЩЕ СЕ ПРЕВЪРНЕ В РАДОСТ

Бог царува на небето, Бог царува в живота. Да бъде Името Му благословено!

Ще ви прочета два образеца – един от Стария Завет и един от Новия Завет – и ще направя паралел между тях. Ще ви прочета 42-ра глава от Исайя, от 1-ви до 16-и стих, и част от 16-а глава от Евангелието на Йоан, от 21-ви стих надолу.

Ако някой иска конкретно да се определи в какво се проявява разумният живот, за него могат да се дадат много дефиниции. Всеки от вас може да си даде по едно обяснение, но само едно от тях може да бъде напълно разбрано. Под думата *разумност* ние разбираме такива прояви, в които човек вижда една последователна, неразривна връзка във всички неща в Природата. Такъв човек ние наричаме *разумен*, защото и в злото, и в доброто той вижда една Божествена връзка. Аз не говоря за злото, което съществува извън нас, а за проявата на това зло, което е вътре в човека. Ние, съвременните хора, не познаваме външния, Божествения свят, както трябва, но имаме едно субективно схващане за този свят. Ние го познаваме дотолкова, доколкото сме в съприкосновение с него, доколкото усещаме, виждаме, чувстваме и мислим. Следователно, когато говорим за Слънцето, за звездите, ние ги разбираме дотолкова, доколкото имаме известна връзка, известни отношения с тях. Всеки от вас трябва да се стреми да дойде до това състояние – да чувства и да разбира тези връзки, тези отношения.

Когато говоря в беседите си, аз ви давам закони, правила, по които трябва да живеете; аз ви говоря за човека: какви са били първичните човешки идеали и какви трябва да бъдат хората за в

бъдеще. Има един момент, който определя отношенията на хората. Например ти си работник, условил си се на работа при някой господар. Питам: кой е най-щастливият момент в тази работа? – Две възможности има. Най-щастливият момент за тебе може да бъде или когато се ценяваш при някой господар и отиваш на лозето му да работиш, или когато се връщаш от лозето и отиваш при този господар. Тук разумният човек трябва да разсъждава. Ако не обичаш господаря си, приятно ще ти бъде, когато се отдалечаваш от него. Ще кажеш: „Слава Богу, че мога да се отдалеча от този човек, да си поотдъхна малко!“ Това е особено психологическо състояние. Син и дъщеря, които не обичат родителите си, като се оженят, казват: „Добре, че се освободихме от тях.“ Когато казвате, че не обичате някого, това е едно естествено състояние, което се ражда у всички хора. То не е нито грях, нито престъпление. Това състояние се дължи на един неоформен, неорганизиран живот, в който съзнанието на човека не се проявява. Това се дължи на един неустроен свят, който е около вас. Обаче ако обичаш господаря си, най-щастливият момент за теб ще бъде, след като си ходил на лозето, да се върнеш при него.

Та ако ви попита някой кое е най-хубавото нещо в живота – да се отдалечаваш или да се приближаваш към някого, вие ще кажете: „Това зависи от обстоятелството дали обичаме, или не обичаме този човек.“ Това са факти в живота, това са отношения, а не максими и закони. И едното, и другото е потребно, т.е. потребно е и да се отдалечаваш, и да се приближаваш. Като не обичаш някого, потребно е да се отдалечиш от него, да отидеш на работа. Като обичаш някого, потребно е да се приближиш при него, да се върнеш от работа. Когато не обичаш някого, ти си започнал работата си; когато обичаш някого, ти си свършил работата си. Ти казваш: „Господи, не обичам този човек!“ Господ ти казва: „Иди на лозето!“ – „Господи, много обичам

този човек!“ – „Върни се от работа, влез вкъщи и почивай!“ Следователно, когато не обичате някого, вие работите на Божията нива. Когато обичате някого, вие сте у дома си на почивка. Ето как разсъждавам аз. Това са изводи от живота.

Природата е разумна, тя използва всички наши състояния. Някой казва: „Аз не съм разположен, не обичам този човек.“ Природата казва: „Много добре, аз имам една хубава работа за теб. Вземи тази малка мотичка и иди на лозето да покопаеш!“ – „Ама ръцете ми се умориха, слаб съм.“ – „Няма нищо, всичко ще мине.“ – „Ама аз обичам еди-кой си човек.“ Природата казва: „Върни се сега вкъщи да почиваш“. Разбира се, Природата не говори като нас. Тя има приятен, хубав глас и приятна усмивка. Нейната усмивка е необикновена. Усмихне ли ви се веднъж, вие никога не забравяте тази усмивка. Когато ти си нещо недоволен, Природата те приема любезно, усмихнато, и всичкото недоволство изчезва от тебе. Тя знае на кого да дава и как да дава. Това показва, че Господ познава всичките ни нужди и се отзовава точно навреме. Писанието казва: „Бог познава нашето естество. Той познава нашите слабости, нашите немощи.“ И най-силният дух, или някой велик ангел, като слезе на Земята, и той си поплаква малко. И на неговите очи се виждат по няколко сълзи. Докато той е на Небето между ангелите, в Божествения свят, дето няма никакви противоречия, живее добре, но като слезе на Земята, като се намери в онази гъста материя, между хората на греха, между тия дебели глави, между техните неразбранщини, казва: „На Небето ние не живеем така.“ Хората, като го слушат да говори тъй, казват му: „За какво небе говориш? Да не си сънувал нещо? Не те ли виждаме как си облечен? И ти си обикновен човек като нас.“ – Имат право хората. И този ангел се вижда в чудо, мисли си дали наистина някога е бил ангел, или е сънувал нещо подобно! Това състояние

психологически е много вярно, всички сте го изпитвали. Някой път мислите, че сте много праведен и вървите горд, изправен, казвате си: „Аз съм стабилен човек, нищо в света не може да ме разклати.“ – Да, така е, но докато си между праведни хора. Намериш ли се между грешни хора, така се опетняваш, че не можеш да се познаеш. И тогава казваш: „Дали съм аз, или не? Че съм аз, зная, но как е станало това, че съм се толкова опетнил, не зная.“ Опетняването на човека е външно състояние, дошло някъде от живота.

Та има един вътрешен закон в Природата, според който когато човек иска да изправи грешките на хората, всички тия грешки се натрупват на неговия гръб. И този човек хиляди пъти ще съжалява, че се е заел с тази работа. Той казва: „Що ми трябваше да се заемам с хорските грешки?“ Всички грешки се награкват наоколо му и казват: „Кажи ни какво трябва да правим?“ Погрешките в света търсят само лесния път. Една погрешка, като дойде при тебе, пита те: „Пари имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Като нямаш пари и си толкова беден, защо дойде на Земята?“ – „Ами хляб имаш ли?“ – „Нямам, но ще ви науча как да сеете, как да го обработвате.“ – „Като нямаш хляб, защо ни викаш?“ – „Имаш ли нещо приготвено за ядене?“ – „Нямам, но ще ви науча да си готвите.“ – „Ние не искаме да се учим.“

Сега искам да направя един паралел между някои мисли от Стария и от Новия Завет. Вие четете днес пророк Исайя, който е живял преди повече от 2000 години преди вас при мъчни и трудни условия и е произнесъл много хубави мисли. Например в 5-и стих от 42-ра глава той казва: „Така говори Бог, Господ, Който направи небесата и ги простря, Който разпростря земята с произведенията ѝ, Който дава дихание на людете, които са на нея, и дух на тези, които ходят по нея.“ Тази мисъл не е разбрана даже и за вас. Ако я прочетете, ще кажете: „Какво иска да каже пророкът с тази мисъл?“

Казва се в стиха: „Така говори Бог, Господ.“ Съвременните богослови и философи казват, че Бог няма тяло. Щом няма тяло, с какво говори? Език няма като нас, а говори. Очи няма като нас, а вижда. Уши няма като нас, а чува. Ръце няма като нас, а всичко твори. Крака няма като нас, а навсякъде ходи, навред е. Следователно ние мислим, че всичко това, което имаме в този живот, е максимата на живота. Не, това е едно временно, преходно състояние на нещата. Ние не знаем разнообразните Божии пътища, които великата Божия Мъдрост е предвидила и начертала. Че днес сме така създадени в съзнанието на Бога, според Неговия велик план, това е в реда на нещата.

Така говори Бог, Господ,

Който направи небесата и ги простря,

Който разпростря земята с произведенията й.

Кои са произведенията на земята? – Това са растенията, които са израз на низшия живот, на това, което произлиза от земята.

Който дава дихание на людете,

които са на нея.

Значи на всички живи същества Бог даде живот, дихание – да дишат.

И дух на тези, които ходят по нея.

Това са хората, това е светът. Тия хора имат дух, ходят да работят – те всичко творят.

Аз, Господ, те призовах в Правда,

и ще те взема за ръка, и ще те пазя,

и ще те поставя завет на людете,

светлина на езичниците.

„Аз, Господ, те призовах в Правда.“ „Аз, Господ, ги призовах в Правда.“ – Това са Божиите избраници, които Той вика от света да работят. На тия хора Бог дава дихание. Те са хора от света, у които

съзнанието е пробудено. Тия хора, които имат Духа, у които съзнанието е пробудено, ще дойдат към нас. Това е неизбежно. Те не могат да останат в света тъй, както замътените веднъж от квачката яйца не могат да останат в кошницата. Седяли ли са веднъж под квачката, въпросът е свършен с тях. Те ще се излюпят, пиленца ще излязат от тях и ще отидат при другите пиленца. Нищо не е в състояние да спре този процес. „Аз, Господ, ги призовах в Правда." – Господ призовава тия хора на първо място в Правда. Кой човек е праведен? Какво нещо е Правдата? – Правдата се обуславя от един вътрешен закон в човека.

За да отвориш очите на слепите,

да извадиш затворените от затвор,

седящите в тъмнина из дома на тъмнината.

Това ще бъде тяхната служба и сила.

Ще взема сега 21-ви стих, 16-а глава от Евангелието на Йоан:

Жена кога ражда, на скръб е,

защото е дошъл часът ѝ;

а когато роди детето,

не помни вече тъгата си поради радостта,

че се е родил человек на света.

Когато говоря за ученика, аз вземам думата *ученик* в тесен, а не в широк смисъл. В тесен смисъл на думата под *ученик* разбирам този, който учи тук, на Земята, в този ограничен кръг на живота. Той ще се учи тук и ще постигне толкова, колкото условията на този земен живот му позволяват. Като говоря за ученика в широк смисъл на думата, разбирам идейния ученик, който се учи и тук, на Земята, в този свят, и горе на Небето, в другия свят. Той никога не напуща Школата: денем се учи в лабораторията на Земята, а вечер отива горе, при своя Учител, който му преподава теория. На другия ден се връща

пак на Земята, за да продължи своите практически занятия в лабораторията. Този ученик постоянно учи: горе на Небето учи теория, а долу на Земята – практика. Когато говоря за идейните ученици, подразбирам тия именно, които горе учат, а долу прилагат. Когато говоря за учениците в тесен смисъл на думата, разбирам тия, които учат на Земята, а като заспят вечерно време, не ходят горе да се учат. На другия ден, като станат, продължават пак да учат. Те нямат връзка с невидимия свят и не знаят дали са ученици, или не. Те казват: „Докато сме в училището, ученици сме, но като го свършим, не сме вече ученици.“ Идейните ученици, или тия, за които говоря в широк смисъл, знаят, че всякога са ученици. И в един живот, и във втори, и в трети, и в четвърти, те знаят, че всякога са били и ще бъдат ученици. И след време, когато нашата Земя, както и цялата Слънчева система, завършат своето развитие, те ще минат като ученици в нова школа, при нови условия. Бог тогава ще им даде друго име, а не името *ученици*. Думата *ученик* не е подходяща да изрази дълбоката идея, която е скрита в това понятие.

Аз искам да ме разбирате право, да не се обезсърчавате. Дали ще ме разберете право, или не, за мен е все едно, т.е. не съм индиферентен, но казвам: ако ме разберете право, ще се радвам; ако ме разберете криво, ще скърбя малко – не тъй, както вие скърбите, но все ще имам едно неразположение. Представете си, че вие сте облекли своята бяла рокля като сняг, но дойде една муха, кацне върху роклята ви и остави на нея своето писмо, или по-право, своята визитна картичка. Писмото, което ви написва, е следното: „Имах честта да посетя хубавата ви рокля и за да знаете, че съм ви посетила, оставих си визитната картичка.“ Приятно ли е това посещение? – Не е приятно. Тази муха не е намерила пощенската кутия, там да остави писмото си. Често и вие правите като нея: напишете някое писмо и

докато го занесете на пощата, за да не го забравите, забождате го с една карфичка на някое от пердетата у вас. Вие, като погледнете тия писма на бялата ви рокля, казвате: „Тук ли намери тази муха да остави писмата си?“ Недоволни сте и започвате да чистите роклята си. Изчиствате я, но все остава едно неразположение у вас.

Ето защо, на първо място, от всинца ви се изисква едно широко разбиране на нещата. Аз зная последствията от неразбирането, затова обяснявам въпросите ту по един, ту по друг начин, за да не се пропусне някоя дума, от която да се произведе обратен резултат. Ако вие пратите някой работник на нивата, мислите ли, че правите добро за всички? – За домашните ви, за приятелите ви, за тия, на които дължите, това е добро, но за малките червейчета и буболечици в земята това е най-голямата пакост.

Вчера в беседата си аз казах, че старозаветните хора са орачи. Мнозина от вас си казаха: „Учителя нарича орачите старозаветници. Значи всички, които орат земята, са старозаветници.“ Вие трябва да знаете, че земеделието е най-висшата форма на старозаветния живот, защото той има и по-нисши форми: убийства, кражби и др. Значи орачът не убива, не краде, но хваща воловете, впряга ги и казва: „Хайде сега на работа! Вас поне намерих.“ И те, искат-не искат, цял ден орат. Той им казва: „Жена ми, децата ми са гладни, боси, трябва да се оре!“ Какво общо имат тия волове с неговите деца, с неговата жена, че били гладни, боси? Такова е неговото разбиране. То не влиза в съзнанието на воловете, които искат да бъдат свободни. Аз разглеждам в този случай воловете като съзнателни същества. Орачът продължава по-нататък да се разговаря с воловете: „Вие сте създадени от Бога да работите заради мен. Всички ние седим по-високо от вас, затова трябва да работите по цял ден, без да ви плащам, без да се оплаквате някому.“ Той взема след това един прът и ги помушва да

вървят по-бързо. С какво ги храни при това? – С малко слама. В какво живеят? – В най-простия дам. Воловете се оплакват понякога, но господарят им не ги чува. Той намира, че техният дам е много добър. Това е неговото схващане. Аз говоря за същината на живота, а не специфично за вас. Аз разглеждам въпроса в широк смисъл, говоря за Целокупния живот, за пътя, през който цялото човечество минава. Засега човекът индивидуално, както и домът, и цялото общество, страдат. Няма същество в света, което да не страда. Старозаветният живот засяга всички. Ще знаете засега, че орачът е най-благородната, най-висшата форма, която старозаветният живот може да произведе.

Сега, ако разгледаме старозаветния и новозаветния живот в тесен смисъл, Адам и Ева бяха старозаветни хора. Старозаветният живот създаде първия закон, който Ева написа. Тя казва: „Каквото Господ заповядва, няма да се разбира в неговата идейна форма, но ще се разбира тъй, както може да се приложи на Земята. Ние ще търсим вътрешния смисъл на нещата. В тях се крие друга философия." Адам и Ева, като ученици в рая, в разсъжденията си пред Дървото за познаване доброто и злото, по друг начин изтълкуваха Божиите закони. Мойсей пък тури начало на новозаветния живот. Той беше на границата между новозаветния и старозаветния живот, което се вижда в неговия личен живот. Законът се оформи при Мойсей.

Няма да се спирам повече върху тези въпроси, понеже те ще ни отдалечат от главната мисъл, ще предизвикат спор, разногласия в умовете ви. Това няма да ви доведе до правите разбирания, които са необходими за вас, защото Адам и Ева и днес са пак ученици на Земята и казват: „Колко сме били глупави, като не сме разбирали Божиите закони; не сме разбирали Пътя, който Бог ни е чертал!" Вие срещали ли сте Адам и Ева на Земята? Като ви питам дали сте ги срещали, ето каква е идеята, която трябва да разбирате. Закон е:

големите реки не се вливат в малките, но малките реки винаги се вливат в големите. Ще изкажа тази мисъл в друга форма: малките реки се вливат в големите, а големите реки се разливат в малки. Когато говорим за разливане, разбираме един вътрешен процес, а именно: великото, мощното, силното се разлива в малкото. Водата от Великия океан се разлива и образува безброй малки поточета и извори. Те знаят своя произход, знаят, че са произлезли от Великия океан, и искат да се върнат в него. Значи разливането е излизане, а вливането е връщане. Следователно някой път великото ще се разлее в тебе. Тогава казвам: Бог е разлят в нас, а ние ще се върнем, ще се влеем в Него. Казвате: „Как ще се влеем в Бога? Нали ще изгубим своята самостоятелност?“ Ако Бог благоволява да се влее и да живее в теб, защо ти да не се влееш и да не живееш в Него? Влееш ли се в Бога, няма да се изгубиш. Както Бог, като се е разлял в нас, не се е изгубил, така и ние, като се влеем в Бога, няма да се изгубим. Както Бог всякога се познава в нас, така и ние, като се влеем в Бога, в Божественото, ще се познаваме. И като се влеете в Бога, ще имате най-хубави условия за развитие: за четене, за музика, за изкуство – каквото пожелаете от Бога, ще го постигнете.

Като казвам да се влеем в Бога, разбирам да ни се дадат най-добрите условия за развитие, най-добрият живот. По-добри условия от тия не могат да ви се дадат. От това благо вашите души ще се наситят, а няма да се пресити, както при яденето; ще бъдете доволни, ще придобиете вътрешна радост.

Аз ви давам тия неща като дефиниции, да ги държите в ума си, за да не изпаднете в противоречия. Някои от вас може да запитат: „Защо Учителя каза така? Защо при даден случай например постъпва тъй, а не иначе?“ Вие имате право да питате и мен, имате право да питате и Господа за много неща. Например може да питате защо

Господ тури Витоша на това място, на което е днес. Защо тури в полите ѝ село Драгалевци? Защо малко по-горе от селото постави манастира? На всички тия въпроси Господ ще ви даде ли отговор? – Не, ще мълчи. Интересувате се да знаете каква е била Витоша преди 2000 години, но Господ пак мълчи. Питате ангелите, и те мълчат. Защо? С това искат да ви кажат: „Вие сами прочетете тия неща! Проучете ги, всичко е написано по канарите, по пластовете, по дърветата, по изворите." Съвременните геолози, които изучават Земята, посвещават най-малко 20–30 години за изучаване на канарите, на земните пластове, и едва могат да напишат една малка книга. Донякъде те разбират езика на Живата Природа. Бог е скрил от нас нещата, защото иска да ни застави да мислим.

Та казвам: ние не трябва да тълкуваме скриването на нещата от Бога в лош смисъл. Ако тази книга е отворена като един лист и е достъпна за всички, знаете ли какво ще стане? – Ще дойдат всички ония благообразни посетители, като золниците – големите мухи, ще оставят върху всеки лист на тази книга своите визитни картички и ще си заминат. Ще можем ли да четем след тях на тази книга? – Не, те тъй ще поставят своите визитни картички, че трудно вече ще се чете. Следователно, за да се избавят от тия золници, мъдрите хора са намерили за добре да скрият всичко, да затворят тази свещена книга. Когато дойде онзи човек, който може да пази книгата със свещено чувство, със свещена чистота, нему е позволено да отвори книгата, да чете от нея и да разбере какво е писано във всички глави на тази книга. Като я прочете, той пак ще я затвори.

Жена, която ражда, на скръб е.

В Израиля се смятало за безчестие, за наказание, когато някоя жена не ражда. За тази фамилия, за този род се мислело или че е на израждане, или че е извън Божието благословение. Когато кажат за

някого, че е роден от Бога, това е най-високото състояние, в което този човек се намира.

Жена, която ражда, на скръб е.

Защо? – Когато някоя жена ражда, тя се намира в неблагоприятни условия, не знае как ще роди. Има случаи при раждане, когато и майката умира, и детето умира. Но като се роди детето, майката забравя своята скръб и се радва, понеже човек се ражда в света.

Аз вземам думата *раждане* в най-красив смисъл. Всяка мисъл, която може да родим, представлява бременното състояние на жената. Жена, която зачева, добива самоувереност в себе си. Ще ви дам един образ за обяснение на идеята за раждането. На какво мяза жена, която не ражда? – Тя мяза на празна кесия. Тази кесия може да струва 10–20–50–100 лева, най-много 1000 лева, но ценна ли е тя? Кога става ценна? – Щом се напълни с английски звонкови пари. Колко струва тогава? – Милиони. Ние вече я пазим, носим я навсякъде със себе си, казваме: „Много е почтена тази кесия." Казвам тогава: това, което повдига майката, това, което я създава, е детето. Следователно детето създава условия да се прояви майката. Ето защо у майката има желание да роди дете. За да стане тя майка, непременно трябва да има дете.

Сега ние ще пренесем тази аналогия и в живота. Докато у човека не се събуди висшето съзнание, той е празна кесия, не може да мисли. Обаче в деня, в който зачене и дойде първата мисъл, той се напълва. Първата мисъл е Божествена. Той съзнава вече, че трябва да направи връзка с Бога. Първата мисъл е начало на истинския живот, а той е най-красивият живот. Този живот представлява първата връзка с Бога, първата връзка с Любовта, от която произтича всичко. Направиш ли тази връзка, животът ти тече като вода, лее се като музикални тонове.

Щом тази връзка съществува, животът не е тежък, всички скърби и страдания лесно се носят. Но без тази връзка, без любов в живота ти, и при най-големите богатства и удобства, и при най-големите знания, ще се оплаквате като Соломон, най-мъдрия човек в света, който казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“

Когато Соломон е изказал тия думи, аз разбирам, че в сърцето му е нямало Любов. Това е един зов, едно мъчение, една тъга на душата. Той казва: „Всичко имам. Всичко, което пожелах на Земята, придобих. И цар бях, и богатства имах, и жени имах, и робини имах, ядох и пих, изучавах Природата и нейните закони, и знания имах, но великото, което търсех, което исках да придобия за своята душа, не можах да намеря. Безсмислен е животът. Суета на суетите, всичко е суета!“ При това, забележете, Соломон беше посветен, адепт беше. Той принадлежеше към Школата на есеите, отдето придоби своите знания, но за неговото падение му дадоха един добър урок. Той беше учен човек, знаеше за идването на Христа. В *Еклисиаст* казва: „Прави, каквото щеш, но знай, че един ден ще даваш отговор за всичко.“ В осма глава на *Притчите* Соломон казва: „Веселих се и наслаждението ми беше с човеческите синове.“ Той разбра Любовта. И като казва: „Суета на суетите, всичко е суета“, той съзна, че изгуби нещо, което Бог му беше дал. Той изгуби Синовете Божии, след това се зае да изправи живота си. Соломон беше ученик, един от служителите на Христа. Когато Христос слезе на Земята, и Соломон беше там. Той търсеше Любовта.

Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ – Отец е Великата Любов. Павел казва: „Бог е Любов.“ Следователно, когато казваме, че Христос е с нас, ние разбираме Божията Любов. Когато се оплакваме от живота, разбираме, че Божията Любов не е с нас. Любовта не е физическо нещо, което може да се изгуби. Когато казвате, че сте

изгубили Любовта си, това подразбира, че връзката между вас и Любовта е прекъсната. Тази връзка отново може да се направи, да се възстанови, но само чрез правата мисъл.

В първата беседа ви говорих за пътя на ученика. За да разберете пътя на ученика, трябваше да ви говоря за четирите вида живот. Какъв трябва да бъде пътят на ученика? Колко елемента трябва да влизат в него? – Четири елемента: Любов, Светлина, Мир и Радост. Това са предмети, въпроси за изучаване. Ученикът на Новия живот трябва да изучава Любовта, Светлината, Мира и Радостта всестранно, а не тъй, както обикновените хора ги изучават.

Та казвам: в живота съществува една вътрешна връзка, една вътрешна философия, която трябва да се оформи, да се изучи от вашите нови възгледи. Без тази философия вие не можете да живеете, т.е. ще живеете, но не Божествен живот, а обикновен. Божествените познания се придобиват и развиват само чрез закона на Любовта. Аз искам вие да влезете в Новия живот и да работите със закона на Любовта. Дето има Любов, има и Светлина; дето има Светлина, има и Мир; дето има Мир, има и Радост. И обратно: дето няма Любов, няма и Светлина; дето няма Светлина, няма и Мир; дето няма Мир, няма и Радост. Когато някой казва, че е изгубил своята Радост, разбирам, че там липсва Любов, липсва Светлина, липсва и Мир. Може да имате някаква малка любов, но тя не е в състояние да ви даде тази Радост, за която душата копнее.

Сега аз ще направя друга аналогия. Едно разумно същество не може да се роди от някое глупаво същество. Например една овца не може да роди едно разумно дете. Законът е такъв. Детето ще мяза на майка си и на баща си. Неговата интелигентност и неговите знания представляват сбор от тия на бащата и майката. Детето е резултат. Синът и дъщерята не могат да стоят по-горе от майката и бащата.

Понякога по издръжливост, по вътрешни разбирания, по проява, те могат да стоят по-високо от родителите си, но това е едно външно заблуждение. Ако една река се разлее и обхване десет километра пространство, а друга, при същото количество вода, се стесни и обхване само един километър пространство, питам: първата река повече вода ли ще има от втората? – И двете реки имат едно и също количество вода, но резултатите от тях ще бъдат различни. В какво отношение? – Тази река, която е обхванала десет километра пространство, след като се стесни, ще остави повече утайки на тия места, отдето се е прибрала, и те ще бъдат по-плодородни. Втората река, при която водата се е стеснила, ще се отличава с голямо движение. Следователно там, дето широчината се намалява, движението се увеличава; там, дето широчината се увеличава, движението се намалява. Дето движението е по-силно, там животът е по-голям, по-интензивен.

Ето защо, за да почне деятелността в човека, той непременно трябва да се ограничи, да се стесни. Щом дойде деятелността в живота, ще дойдат скърби, страдания и противоречия. Скърбите и страданията в живота са резултат от човешкото неразбиране на нещата. В тия случаи хората се намират в противоречие, питат: „Защо Бог е допуснал известни неща, защо е създал тия разнообразни форми в живота?“ Да допуснем, че в един вол, който оре на нивата, би се събудило по-висше, човешко съзнание, и той се намери в тези тежки, непоносими условия за него: цял ден оре на нивата, а после влиза в своя дам завързан, лишен от свобода. Знаете ли колко би се озлобил този вол? Но благодарение на това, че по-висшето съзнание у животните се явява временно и пак се оттегля, а остава обикновеното им съзнание, което лесно ги примирява, те си казват:

„Такава е Волята Божия!“ Животните чрез своето съзнание живеят в един по-нисш свят.

Казвам: понякога и хората като животните минават през едно по-нисше съзнание от човешкото, та не чувстват тъй силно положението си. Нима положението на ония затворници, които ги бият по няколко пъти на ден, които ги оставят да лежат на голи подове, хранят ги само със сух хляб и вода и ги лишават от работа, е по-добро от положението на животните? Казвам: ние, съвременните хора, трябва да бъдем проводници на Божията мисъл! Ако само четем Библията и я тълкуваме физически, ще намерим хубави работи в нея, но ще бъдем обикновени хора. Ако имате всичкото знание на Соломон, ще бъдете обикновени хора и в края на краищата ще кажете като него: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Някои религиозни, духовни хора, казват: „Ние можем да влезем в Божествения свят, без да минем по пътя на Соломон.“ – Не, за да влезете в Божествения свят, непременно трябва да минете по пътя на Соломон, да добиете знанията на света, и тогава ще имате един плюс. На това придобито вече знание трябва да турите подквасата на новия живот. Тази подкваса ще бъде Божествената Любов, която ще извади от тези знания всичко съществено и необходимо за новия живот. И тогава всичко съществено, което ни остане, ще се употреби за благото на нашата душа и за благото на нашите ближни.

И тъй, вие трябва да започнете с Любовта! Тя трябва да се роди у вас. За да се роди Любовта, все трябва да има една материална форма, чрез която да се прояви. И тия, у които се ражда Любовта, както и тия, които я отглеждат, имат някакъв материален образ. Да вземем например онзи велик скулптор, който вае статуята на Диана – богинята на Любовта. Той представя в материален образ Любовта, и след това я туря на един висок пиедестал, да я гледат хората. Всички

пазят, почитат тази статуя. Защо? – Тя представлява Любовта. Казвам: ако хората почитат тази статуя, колко повече трябва да се почита една човешка форма, в която Бог, Любовта може да се прояви. Щом статуята се почита, колко повече трябва да се почита човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух? Значи ние трябва да зачитаме всеки човек. За кого? – За Онзи, Когото любим.

Значи ние не можем да поставим в живота си друга основа, освен Любовта. Но не можем да придобием Любовта, докато нямаме Любов към Бога. Най-първо трябва да любим Бога. Не любим ли Бога, не можем да любим и хората. Като не обичаме някой човек, вижда ни се много обикновен: лицето му дребно, очите му хлътнали – с нищо не ни привлича. То е същото положение, както ако вземете една празна кесия: погледнете я оттук-оттам – вижда ви се изцапана, стара и я захвърляте настрани. Но ако напълня тази кесия със звонкови, вие я вземате, казвате: „Чудесна е тази кесия!“ Вече не обръщате внимание на нейната външна форма, че била стара, но разглеждате какво е вложено в нея, какво е нейното вътрешно съдържание. Вие виждате някоя жена, майка на десет деца, и казвате: „Много е почерняла тази жена, очите ѝ са хлътнали.“ Как няма да почернее! Тя е майка на толкова деца! Да, но в душата на тази жена е вложена една свещена идея, за което децата ѝ я обичат от сърце и ще ѝ се отплатят. Те я чакат да дойде от работа, посрещат я, радват ѝ се, викат ѝ *мамо*.

Когато човек има благоволението на Бога, той ще види Божията Любов в лицето на своята майка или на своя баща, или в когото и да е друг. Но колко е тъжно, когато някой син няма майка и баща! Той казва: „Да имах поне майчица!“ Ходи той навсякъде, въздиша, тъжи – няма де да се спре. Той не е като другите хора. Хубаво е да имаш майка, да ѝ кажеш: „Мамо!“ Хубаво е да имаш баща, да му кажеш: „Татко!“ Като кажеш *татко*, той отваря кесията си, праща те на

училище. Като кажеш *мамо*, тя постила леглото ти да си починеш, а на сутринта ти дава чисти, хубави дрехи, помилва те, целуне те и те праща на училище със своето благословение. Майката изпраща детето си на училище, и тя учи за него. Когато някой момък се влюби в една мома, той се влюбва заради майка си, нея търси. Във всяка мома той търси майка си, и в която я намери, нея обиква. Момъкът люби момата, докато майката е там. Щом майката я напусне, той вече не я люби. Когато една мома каже, че нейният възлюбен не я обича, това показва, че майката не е там. Плаче ли някоя мома, то е, защото Любовта я е напуснала – майката не е там. Хората казват тогава: „Има нещо кривичко в тази работа."

Ще ви дам един пример, да видите как това *кривичко* разваля всички работи. Няколко помаци се заели да правят една турска джамия. Правилото там било през всичкото време, докато правят джамията, да не се употреби нито една българска дума. Тръгнали тия помаци из близката гора да търсят дървета за строежа на джамията. Като търсели дървета из гората, говорели помежду си само на турски, казвали си: „Това дърво е хубаво, високо, валчесто, но на върха е малко кривичко." Щом дохождали при думата *кривичко*, казвали я на български. Ходжата, като ги чувал, казвал им: „Опетнихте джамията, употребихте българската дума *кривичко*." Тръгвали отново да търсят дървета из гората, но не намирали прави дървета, всички били на върха малко кривички, и джамията останала недовършена само заради българската дума *кривичко*. Казвам: всички хора започват работите си добре, но на върха излизат малко кривички. Значи всичките ни работи са като на помаците – на върха са малко кривички, затова и до днес още не можем да направим джамията. Защо? – Защото употребяваме българската дума *кривичко*. Не вземайте думата *кривичко* в буквален смисъл.

Често слушам да казвате за някои: „Тия хора не могат да направят нищо.“ – Не говорете така. Кога хората не могат да направят нищо? – Когато не обичат. Например когато ти не обичаш някого, казваш: „Не мога да направя това.“ Когато го обичаш, казваш: „Всичко мога да направя заради него!“ Когато не обичаш някого, посрещаш го от официалната врата, но когато го обичаш, и от прозореца излизаш да го посрещнеш. Значи за Любовта навсякъде има врати. Като ви говоря така, не вземайте думите ми лично за този и онзи или за тази и онази. Вие може да имате някакъв спор помежду си, обаче не правете никакви сравнения, не казвайте, че тази или онази сестра не обича никого. Мислете принципиално върху въпроса какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. Този е най-главният въпрос засега, решението на който от вас именно зависи. Можете ли заради Бога, заради Неговата Любов, да разрешите вашите задачи в живота? Ако можете, кажете си: „Заради Божията Любов аз мога да уча, слуга мога да стана, без пари мога да работя, гладен мога да ходя, деца мога да отглеждам – всички задачи, които Бог ми е определил, с приятност мога да изпълня.“ Като се върнете при Бога, ще видите как сте решили всички тия задачи.

Какви задачи имате да решавате? – Например споровете, които се явяват между вас – това са малки задачи. Някой ви е казал една обидна дума – това е една малка задача – да трансформирате нейната енергия. Няма обидни думи в света. Една обидна дума – това е визитната картичка на онази благочестива муха. Тъй трябва да разсъждавате. Вие може да разсъждавате и по друг начин, да кажете: „Ако тази муха имаше моите разбирания, моето съзнание, не би оставила визитната си картичка на моята рокля, затова благодаря на Господа, че не съм муха, да правя пакости като нея.“ Всеки човек, който не разсъждава правилно, който върши престъпления, има

съзнанието на мухата. Когато Бог е вложил Любовта и Светлината във вас, когато ви е облякъл в Мира и Радостта, а вие оставяте визитните си картички тук-таме, питам: какви са вашите разбирания?

Ще ви приведа един пример, за да ви изтъкна някои от методите, по които хората постъпват помежду си. Например случва се някой от учениците на Школата да излезе пред другарите си да им държи една хубава беседа, в която изтъква някои техни погрешки или някои техни неправилни прояви. Той казва например, че еди-кои си братя или сестри били фанатици, правили молитвите си явно, пред другите хора, и ставали за посмешище, и т.н. Всичко това той изнася чистосърдечно, искрено, с цел да се изправят тия погрешки, но какво излиза от този метод? – Всички изтъкнати погрешки на другите се нахвърлят върху самия него. В Природата съществува следният закон: когато някой човек изнася погрешките на другите, тия погрешки ще окажат известно влияние върху него тъй, както някой отровен или задушлив газ ще окаже влияние върху този, който работи с него. Но че този човек изнасял верни факти, това нищо не значи – законът действа и в този случай. Защо? – Методът, по който този брат постъпва, е прав, но има нещо „кривичко“ на върха. Понякога и аз си служа с този метод, изнасям погрешките на някой ученик на всеослушание. После той ми казва: „Учителю, защо изнесохте погрешката ми публично, не можахте ли да ми я кажете лично?“ Казвам му: „Слушай, аз имам голямо почитание и уважение към твоето ухо. Ако кажа погрешката ти направо, т.е. отблизо, гласът ми ще прозвучи тъй силно, че има опасност тъпанчето ти да се пукне. Обаче като изказвам погрешката публично, аз намалявам силата ѝ, като вземам върху себе си половината от товара.” В такъв случай предпочитам да страдам аз, отколкото вие. Важното е целта да се постигне.

Тъй щото не мислете, че когато изнасям недъзите на хората, не вземам нищо от тях. Не, аз поемам половината от тях. Голямо внимание се изисква, когато се изнасят погрешките на хората. Съзнанието им трябва да бъде будно, иначе конците могат да се скъсат. Когато се изнасят чужди погрешки, това трябва да става с по възможност по-голяма благост и чистота, с по-голямо благородство от страна на този, който ги изнася. Друго нещо е по-важно: изнасяйте погрешките на хората само тогава, когато Господ ви каже. Каже ли ви Той, ще се обърнете много внимателно към брата си и ще му кажете: „Братко, изнасям твоята погрешка публично, защото Господ ми каза да направя така." Аз предпочитам да извърша Волята Божия и да вляза в стълкновение със света, отколкото да премълча и да вляза в стълкновение с Бога. Когато Павел изнасял известни погрешки на хората от свое име, той казвал: „Ще ме извините, аз говоря от свое име, Господ не ми е казал да сторя това." Той знаел, че ще понесе половината товар. Затова всеки, който попадне в този закон, ако не може да носи товара, лицето му потъмнява, той се обезсърчава и казва: „Защо се наех да говоря на тия хора, щом не ме разбраха?" Хората пък, на които той говори, си казват: „Защо този човек ни напада така? Нали и ние искаме да служим на Бога?"

Аз искам по този начин да ви изнеса два метода, чрез които може да се въздейства на хората, когато искаме да изправим някои техни погрешки: или направо, лично на тях да ги казваме, или публично. Някой път от невидимия свят казват някому: „Изнеси погрешките на този човек и за последствията не мисли." Та когато някой брат или някоя сестра изнасят каква и да е идея, вие ги изслушвайте внимателно, постарайте се да проникнете в тяхната мисъл, да видите какво се крие в нея. От ваше гледище вие знаете как седи въпросът, но ако погледнете от гледището на този, който ви

говори, това ще хвърли нова светлина във вашите умове и вие ще имате една придобивка. Тия, които говорят на хората, аз мога да уподобя на рибари, които хвърлят мрежата във водата, а тия, които ги слушат и възприемат, уподобявам на купувачите на тази риба. При това, известно е на всички, че рибарите, които ловят рибата, печелят по-малко от тия, които я продават. Онзи, който лови рибата, хвърля мрежата във водата, изважда я, пак я хвърля – и това се продължава по цели 4–5 часа наред; той цял се измокря и ще го видите, едва уловил няколко риби. И след това са недоволни от него, казват му: „Защо улови толкова малко риба? При това тази риба не струва!“ – Не, не обезсърчавайте този човек! Кажете му: „Хубава е рибата, друг път повечко ще уловиш. Засега това е достатъчно.“ Затова казвам и вас, като ученици: насърчавайте ценните идеи, които възникват помежду ви. Поощрявайте се в знанията, а не се ограничавайте. Не казвайте, че не ви трябват знания! Знания са нужни за всинца ви: и за напредналите, и за по-слабите.

Този събор по своите идеи, по всичко, което става, е особен. Ние сме пред очите на Господа, имаме Неговото благословение, имаме подкрепата на всички братя в това дело по целия свят. Ние имаме подкрепата и на ангелите. Не мислете какво сте и кои сте. Ние имаме Божието благоволение, а то е хубавото. Някои казват: „Дали ще успее нашето дело?“ – Това не влиза в нашата програма. Ние не повдигаме този въпрос. Дали ще успее делото, или не, по този въпрос не мислете. Дето е Бог, там е бъдещето. Казвате: „Кои ще дойдат при нас?“ – Които трябва да дойдат, те са дошли вече. Ако дойдат всички хора, де ще се съберат? Представете си, че тук дойдат 20 000 души. Как ще се настанят? Тогава вие няма да можете да ме виждате. Физически много хора не могат да се съберат в такова малко пространство. Има

друг начин, по който тия хора могат да се съберат и да се видят в едно малко пространство. Това е идейният начин.

Като говоря за себе си, аз разбирам идейно нещата. Понякога съм облечен в празничните си дрехи, понякога в простите си дрехи. Вие забелязвате това и казвате: „Днес Учителя е облечен с всекидневните си дрехи. Защо ли?“ Казвам: такава е Волята Божия. Господ ми казва: „Днес ще се облечеш с обикновените си дрехи и ще слезеш при тия хора да им говориш на техен език.“ Друг ден Господ ми казва: „Ще напуснеш работата си сега, ще излезеш на пътя и там ще видиш два вола, впрегнати в кола. Те отдавна се молят. Ще се спреш при тях, ще ги помилваш малко по гърба и ще си заминеш.“ Това е из моя интимен живот. Аз излизам на пътя, намирам воловете, помилвам ги и се каня да се връщам назад, когато господарят им ме изгледва учудено и ме запитва: „Какво правиш?“ Той е изненадан от тази постъпка спрямо воловете си, които всеки ден налага на общо основание. Аз изваждам три-четири златни монети от джоба си, давам му ги и казвам: „Моля ти се, гледай воловете много добре! Те хубаво изпълняват службата си. Ако ме слушаш, и друг път ще ти дам няколко от тия монети.” След това си заминавам. Воловете, като се върнат вечерта у дома си, казват: „Днес мина покрай нас един човек, потупа ни, помилва ни малко по гърбовете и от този момент нашият господар омекна. До вчера ни биеше, мушкаше ни с остен, а от днес е мек, внимателен към нас. Не знаем коя е причината.“ Аз зная коя е причината. Господ ми каза да оставя професорската си работа и да отида да помилвам тия два вола, а на господаря им да дам 3-4 златни монети. И като отида при този човек, няма да му разправям, че Господ ме е пратил, но ще му говоря на научен език. Казвам му: „Слушай, приятелю, твоите волове са от първокачествена порода, други като тях няма да намериш, затова добре ги храни, добре

ги гледай. Те вършат работата си много усърдно.” На воловете, след като ги помилвам, казвам: „Не бойте се, имайте търпение, постоянно се молете! След една година положението ви ще се измени.” И наистина, този човек намира отнякъде Евангелие, започва да го чете, става вегетарианец, захвърля остена, разбира, че не трябва да се измъчват животните, и след една година аз го виждам да оре на нивата с тия волове и тихо да им говори: „Ха, чоджум, ха братко, хайде да поорем малко!“ Като пооре с тях 3-4 часа, освобождава ги. Господарят и воловете започват вече да се разбират. Всеки има този господар в себе си.

Ще ви направя една аналогия сега. Аз съм решил вече да посетя вашите господари. Вас ще потупам по гърбовете, а на господарите ви ще дам по няколко звонкови монети, като им кажа: „Бъдете туй добри да пазите вашите слуги. Те ви работят усърдно, подобни на тях няма да намерите.” Какво ще кажете вие тогава? Че външните условия на живота са се подобрили, че обществото е започнало да гледа на вас с по-добро око, и т.н. Сега мнозина от вас казват: „Учителю, не може ли да се измени това лошо мнение на обществото спрямо нас? Не може ли да се изменят техните възгледи по отношение на нас? Те ни спъват с това. Трябва да се направи нещо! Докато не ни знаят от кои сме, изслушват ни, щом се научат от кои хора сме, резервират се вече.“ Казвам: има един начин, по който хората могат да ви слушат. Кой е този начин? – Ако през тази година приложите Любовта, за която ви говоря, ако приложите Светлината, която иде отгоре и която предавам през себе си, ако приемете и Мира, и Радостта, които идат отгоре, всички препятствия ще се стопят. И тогава ще говорите на хората тъй красноречиво, че всички ще ви слушат. За да премахнете препятствията в света, трябва да имате жив контакт с разумните сили в Природата. Тия сили се предават само чрез контакт. Дойдете ли в

контакт с тях, те ще потекат във вас, ще стопят всички ледове и снегове.

Та казвам: противоречията във вашия ум трябва да изчезнат, да няма никаква натегнатост между вас. Някой казва: „Хладно ми е сърцето. Аз нямам определен възглед за Бога.” Казвам му: „Бог е Любов.” – „Но това е неопределен възглед за мен.“ – „Тогава започни да обичаш майка си по новия начин!” – „Обикнах я, но пак ми липсва нещо.“ – „Обикни баща си!” – „Обикнах и него, но пак ми липсва нещо.“ – „Обикни брата си!” – „Пак ми липсва нещо.“ – „Обикни сестра си!” – „Още нещо ми липсва.“ – „Обикни слугата си, всички същества, обикни най-после и врага си!” Щом обикне и най-последния, той казва: „Учителю, разбрах вече смисъла на Любовта.“

И тъй, на всеки, който не познава Любовта, казвам: „Приложи Любовта в нейната пълнота! Докато в душата ти тече Божествената Радост, слез до най-големите дълбочини и ще познаеш, че Божията Любов е подействала там, и ти си изпълнил Волята Божия.” Само по този начин ще познаете смисъла на Любовта. Ако приложите Любовта, вратите на вашия ум ще се отворят и знанието на миналите векове, както и знанието на настоящето и бъдещето, ще започне да влиза у вас по един естествен начин. Тогава вие ще се запознаете с проблемите на Новия живот. В света днес има добродетелни, талантливи хора, които са слезли да работят с единствена цел да запознаят хората с тия проблеми. Казвате: „Това е светска наука!“ – Няма светска наука, има само една свещена наука, в която работят много учени, трудолюбиви хора, които изучават Божественото. Те именно ще отворят своите съкровищници и ще извадят пред света новото знание, новото разбиране, което имат.

Питам ви: какво трябва да правят онези, на които умовете са празни, т.е. не съдържат нищо ново? – Те ще постъпят по същия

начин, както постъпват със своята кесия, в която има стари неща без никаква цена. Те хвърлят ли кесията си? – Не, изваждат всичко старо от нея, всичко онова, което няма цена, и я напълват с нещо ново, ценно. Когато казвам, че трябва да изпразните ума и сърцето си, подразбирам, че трябва да извадите навън всичко онова, което се е обезценило, трябва да изхвърлите навън всички стари идеи, понятия, схващания и разбирания за морала и да турите, да влеете в себе си Божественото, а То само по себе си ще се определи. Пуснете Любовта във вашия ум, и тя сама ще покаже своето естество! Вие само ще слушате. Когато майката роди детето, тя ли го учи да говори? – Не, тя му дава възможност само да се прояви. Най-първо детето почва да бъбли, издава някакви звукове и постепенно проговаря. Майката само го поправя. Има деца, на които езикът никак не се сплита, те лесно, ясно говорят. Адептите като малки деца не се нуждаят много от майките си да ги поправят. Те ще направят най-много 2–3 грешки при говоренето си, и скоро след това започват да говорят добре. Така и вие, като вложите Божественото в себе си, То ще обнови вашия живот.

Христос казва: „Жена, която ражда, на скръб е." Всеки човек, който е дошъл на света, в скръб е, и за да влезе в Божествения свят, трябва да роди. Човек не може да роди в грешния свят – там има вечно помятане, вследствие на което се ражда скръбта. В света най-хубавите идеи се помятат. Кое е реализирано в света? – Там храмове се развалят, училища се развалят, майки се развалят, деца се развалят, сестри се развалят, братя се развалят, слуги се развалят – всичко в света се разваля. Добре се започва там, но отпосле всичко се разваля и свършва зле.

Казвам: ако искате да добиете, да родите великата, новата мисъл, ако искате да добиете новата наука, непременно трябва да влезете в Божествения свят, да добиете Любовта, Светлината, Мира и Радостта.

Вие може да влезете в този свят, но трябва да спазвате всички правила, които съществуват там. Стария живот с всички негови привички ще оставите настрана. Всеки от вас, като става сутрин, ще се помоли на Бога, ще каже: „Господи, дай благословение и на моите братя, както даваш и на мен! Аз ще Те слушам, както ме учиш. Ще прилагам Любовта, според както е Твоята воля." В живота често ние сами си причиняваме нещастия, вреди. Как? – Като изтъкваме греховете на хората. Нека благодарим в душата си за всяка скръб, която иде, и да кажем като псалмопевеца: „Добре ми стана, че се наскърбих." Кой го наскърби? – Майка му. Колко майки наскърбяват дъщерите си! Те им казват: „Де ходи днес? Ти трябва да седиш вкъщи! Я снеми новите дрехи. Стига си ходила да играеш на хорото! Я вземи кърчага, та иди за вода!" Зле ли мисли тази майка? Злото ли желае на дъщеря си? – Не, тя има най-доброто желание дъщеря ѝ да бъде честна и почтена. Майката не е против това дъщеря ѝ да обича, но казва: „Ти трябва да обикнеш най-добрия, най-благородния момък, а не когото пръв срещнеш на пътя си." Дъщерята мисли, че майка ѝ иска да ограничава нейната любов, и казва: „Ти едно време се любеше, а сега мен ограничаваш." Не, това ограничение, нито пък свободата, която бихте имали, не разрешават още великия закон на Любовта. Ние трябва да се любим, трябва да се обичаме, но как? Ако момата намери някой момък, който още на другия ден ще я свали от колата си, той има ли любов? – Няма. Но има честни хора в света, които, преди да се оженят, казват на своята възлюбена: „Днес аз те обичам, но доколко време ще трае моята обич, не мога да кажа, гарантирам най-много до една година. Ако си готова само за една година да напуснеш родителите си и да ме последваш, дойди с мен."

Ще ви приведа един подобен пример. Имаше в Сливен една добра мома, която се влюбва в един от най-добрите братя там, иска да

се ожени за него. Той беше си дал обещание да не се жени, имал за това някакви причини. Пита ме тя да се ожени ли за него. Казвам ѝ: „Вие не сте един за друг. Неговото предназначение сега не е да се жени.” Тя казва: „Аз го обичам, искам да се оженя за него, та ако ще след три години да си замина.“ Казвам ѝ: „И три години няма да живеете заедно.” Тя не ме послуша, ожениха се. След една година само той бяга на една страна, тя – на друга. Като ме срещна след това, тя казва: „Кой знаеше, че така ще излезе?“ Аз ѝ казах, но тя искаше да провери. Не мислеше злото, но така излезе. Този брат обичаше да чете, да философства, не беше за семеен живот. Тя ходи на работа да печели, а той по цял ден се разхожда с цигара в уста и казва: „Това ще ми купиш, онова ще ми направиш“, и т.н. Казвам: докато човек не уреди въпроса със своето здраве, докато не уреди работите си с Бога, той не може да се жени.

Една от максимите на Новото учение е следната: жена, която не може да гледа един мъж, не го обича; мъж, който не може да гледа една жена, не я обича; приятел, който не може да уреди работите на приятеля си като свои, не го обича; господар, който не може да гледа на слугата си като на свой човек, не го обича; слуга, който не може да гледа работите на господаря си като свои, не го обича. Как трябва да се отнасяме един към друг? – Да покажем готовност за услуга във всички трудни моменти, във всички трудни задачи, които имаме да разрешим. Трябва да има нещо, по което да се отличаваме от света! Засега вие трябва да благодарите на светските хора. Те представляват за вас велико училище. Писанието казва: „Не обичайте света!“ Това значи: ако възлюбите първо света, а после Бога, ще се спънете, ще се отдалечите от Него. Възлюбете първо Бога, и един ден, когато Го познаете, Той ще ви заведе в света и ще ви запознае с него. Следователно днес Бог ни казва това, което едно време е казал на

Адам и на Ева: „Ще ядете от плодовете на всички дървета, но няма да ядете само от плода на Дървото за познаване доброто и злото." Или, с други думи, Бог сега казва на всички хора: „Всичко в света може да обичате, но света няма да обичате, този плод няма да опитвате." Някой казва: „Защо да не обичаме света?" – Може да го обичате, но ще мязате на Адам и Ева: боси и със скъсани дрехи ще ходите. Света можете да изучавате, но от плодовете му няма да ядете. Като казвам „света", аз разбирам Божествения живот. Ще се занимавате с Божествения живот, ще изучавате Божественото знание, което има приложение навсякъде в света. Само така ще постигнете това, което желаете.

Тук, между вас, има орачи. Ако ме слушате и ходите по новия начин, като засеете десет декара земя, ще изкарате толкова плод, като че сте сели сто декара. Значи трудът ви ще се намали и ще ви остане свободно време за четене. Орачът е най-високият израз на старозаветния живот. Когато се роди Христос, кои дойдоха първи да Му се поклонят? Старозаветни ли дойдоха? – Не, овчарите дойдоха най-напред, а те са новозаветни. Новозаветните казват на своите овци: „Ние не искаме повече да ви мъчим, ще ви оставим да пасете свободно. Тъй ни учи Учителя. Ще ви пазим от вълци, но с условие да снемаме от време на време горната ви дреха и да издояваме млякото ви. Такъв е законът. Ние имаме деца, жени, трябва да ги храним. Ние сме реформирали вече живота си, няма да ви изтезаваме, но ще ни услужвате с вашата вълна и с вашето мляко." Христос е казал: „Ако имаш две дрехи, дай горната на брата си." В този стих това се разбира така – да дадеш горната си дреха на своя господар. И тогава овцете казват: „Понеже нашият господар казва така, вземете вълната ни да се облечете и млякото ни да се нахраните." Животът на овчаря представлява по-висок стадий от този на орача.

Какво представлява животът на праведния? – Той е по-висш стадий от този на овчаря. Аз го уподобих на готвач. Той не вика хората на угощение, но туря си бяла престилка, готви, нарежда чиниите на масата и усмихнато на всички казва: „Заповядайте!“ Богатите и разумните хора сами идват при него. Той им услужва, препоръчва се за служител на Новото учение, но след като се наядат, пошепва на ухото им: „Слушайте, аз вълна не искам, мляко не искам, но отворете кесиите си, златото не ви трябва, аз го обирам. Вие ще оставите златото си в моята кесия.“ Гостилничарят има работа с праведни, с разумни хора.

Аз ви давам тези идеи, за да разбирате вашите душевни състояния. Ще се наблюдавате и ще анализирате вашите душевни състояния. Ще си кажете: „Днес аз съм орач, изпълнявам най-високото занятие от старозаветния живот. Днес съм овчар, изпълнявам най-благородното занятие на новозаветния живот, но още вземам млякото и вълната на овцете. Днес съм гостилничар, заемам най-високото положение от живота на праведния. Разговарям се с разумни хора, но вземам златото им.“ Ние не сме още свободни хора. Най-после дохождаме до Новия живот, до живота на ученика, който не иска нищо. Той се занимава с Любовта, със Светлината, с Мира и с Радостта. Това е истинският живот. Но докато дойдете до него, вие не можете да се освободите от другите три вида живот: орач ви е потребен, овчар ви е потребен, гостилничар ви е потребен. Ако искате да имате щастие у дома си, трябва да имате орач, трябва да имате овчар, трябва да имате гостилничар. Искате ли да имате радост у дома си, искате ли да имате Божието благословение, непременно трябва да имате и един ученик. Когато се съберат в дома ви орачът, овчарят, гостилничарят и ученикът, трябва да се научи от всеки по нещо. Орачът ме научи на нещо, овчарят ме научи на нещо,

праведният ме научи на нещо, и сега ученикът ще ме научи на Новото учение. Аз вземам *ученика* във великия смисъл на думата. От невидимия свят ще изпратят в дома ви един ученик, който всяка вечер ще отива на Небето да се учи, а денем, като се върне, ще ви разправя какво е научил за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта. Той ще носи хубавите неща, ще ви ги разправя, а вие ще се учите от него.

Някой казва: „Хубаво е да има човек посещението на Духа." Казвам: добре е да има човек в дома си на пансион един ученик, да го учи на Любовта. Понякога той ще има добрината да ви заведе в училището, да видите неговия Учител. Вие не можете да отидете сами при Учителя. Трябва да има някой ученик – да ви заведе. Един ученик води друг ученик. Ученикът сам никога не може да отиде при своя Учител. По същия начин, за да отидем при Бога, непременно трябва някой да ни заведе. Казвате: „Има неща в нас, които Духът разработва. Затова Той ще ни заведе при нашия Учител и ще ни покаже пътя на спасението." Кой е този Дух? – Христос. Кой е Христос? – Любовта, която работи с усърдие и с радост. Ако ви кажа, че е време вече да се отворят очите ви – те са отворени. Изисква се да се махне само едно малко було, но за мнозина от вас това ще причини голям страх. Като влезете в духовния живот, в Новия живот, както го наричам, неизбежно ще срещнете на пътя си едно огледало, в което ще видите и красивото, и грозното в себе си, и веднага ще се уплашите. Затова е нужно човек да бъде подготвен, иначе в него ще се яви скръб, че не е достоен за този път. В това огледало ще видите всички ваши минали съществувания, затова ще ви прекарат през един подготвителен път, дето ще видите друго огледало, а после, като ви приготвят, ще се натъкнете на страшното огледало. Ученици, които бързат много, като влязат в духовния живот, натъкват се

именно на второто огледало и не издържат. Те падат, стават, докато най-после се отчаят и казват: „Тази работа не е за мен, аз съм много грешен човек.“ И погледнеш, този човек хванал кривия път. Затова, влезеш ли в духовния живот, не бързай, чакай да се подготвиш, да се калиш добре, и тогава, като видиш лицето си, ще знаеш вече какво се изисква от теб да работиш. Това е една велика Истина.

Вие се намирате в преддверието на Новия живот. На вратата на всеки едного от вас може да похлопат още утре и да ви повикат. Аз не говоря за физическо влизане в Новия живот, не искам да умрете, че така да влезете, но казвам: когато Господ похлопа на вашето съзнание, вие може да умрете и пак да живеете на Земята. Това е вече едно съзнателно умиране, съзнателна смърт. Павел казва: „Аз умрях, и вече Христос живее в мене.“ Той казва, че е умрял, а го виждаме да ходи, да говори. Как е възможно онзи, който е умрял, да продължава да живее? – Това показва, че Павел е умрял като съзнание, а Христос живее в него като Любов, като висше съзнание. Той чу гласа, който му казваше: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ – „Кой си Ти, Господи?“ – „Аз съм Исус, стани и иди, дето ти кажа.“

Сега Господ и на вас казва: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Щом ние не проявяваме Божията Любов, това не е ли гонене на Господа? Казвате: „Не е дошло още времето за тази Любов.“ – Не, точно сега е времето ѝ. Светът никога не е чувствал такава нужда от Любов, каквато сега чувства. Такива страдания, такива падения, такъв мрак съществуват днес в света! Сега се изискват силни души, силни ученици, които не само да говорят за Любовта, но да я изявяват и прилагат в света, да подкрепят тия души. Знаете ли колко хора пъшкат, плачат, страдат в своите домове, без да има кой да им каже една утешителна, една насърчителна дума? Господ ви казва: „Намерете тия души и им помогнете!“ Те ходят в църкви, свещи

палят, молят се – и не могат да се утешат. Учат се – и не могат да се утешат. Пари имат – и не могат да се утешат. Те казват: „Господи, изпрати някого да ни даде Светлина, да ни упъти в този свят!“ Казвате: „Нали са учени хора!“ – Колко учени, колко видни хора има в Европа, които са писали научни книги, но обикалят из църквите, четат Библията, с голямо усърдие търсят Великата Истина. И вие трябва да имате това усърдие да търсите Великата Истина.

Като ви говоря така, ако нямате разположение да ме слушате със закона на Любовта, със закона на Светлината, със закона на Мира и със закона на Радостта, вие няма да разберете смисъла на думите ми и те ще имат за вас обикновено съдържание. И Библията да четете, пак няма да разберете дълбокия смисъл, който е вложен в нея. Днес Господ ви говори. Аз не искам да ви изпитвам какво бихте поискали от Него, но казвам: когато Господ се яви при Соломон, който на времето си беше адепт, какво поиска той от Бога? – Знание и мъдрост. Той направи крив избор. Избра мъчния път и не можа да устои в него. Затова казвам ви: не избирайте трудния път на Соломон, но изберете пътя на Любовта. Този път е път на страдания, на скърби в света, но дето има страдания и скърби, там е Любовта. Втората стъпка след Любовта е пътят на Светлината. Правило е да започнете с Любовта, после със Светлината, след това с Мира, и най-после с Радостта. Тогава ще дойде втората фаза, трудният път – пътят на Мъдростта. Ако не минете по този естествен път, цял свят може да обиколите, може да изучите всички школи на великите Учители в света, които носят Божието Слово, но всички ще имат само една определена Божествена идея – те не могат да изменят този Божествен път. Навсякъде ще ви кажат: „Първата стъпка в живота – това е пътят на Любовта.” Пътят на Мъдростта е най-трудният – той е път само за Учителите. Соломон избра този път, защото имаше високо мнение за

себе си. Той мислеше, че може да стане Учител на Израиля. Той създаде един храм, но колко пъти трябваше той да се събаря! Този храм показа, че знанието, което Соломон имаше за Божествения свят, не почиваше на здрава основа.

Та казвам: колко пъти може да се събори и вашето здание! Това показва, че има Правда в света! Едно общество се събаря и пак се съгражда. Значи има нещо, върху което животът, обществата почиват, и без което не могат да се съградят. Христос казва: „Аз съм съградил тази църква върху канара и вратите адови няма да я преодолеят.“ Коя е тази канара? – Любовта. Ако вие съградите живота си върху Любовта, нищо не е в състояние да го разклати. Аз не говоря за външните форми на Любовта, нито за вашето външно верую, но за всичко онова, което живее дълбоко във вас.

Жена, която ражда, на скръб е,
но като роди, скръбта ѝ се превръща на радост,
защото човек се е родил на света.

Започнете да раждате с Любов. Раждате ли с любов, вашето дете няма да умре и скръбта ви ще се превърне на радост. Ако раждате без любов, то ще умре. Законът е такъв. Животът се определя от Любовта. При сегашното положение, в което се намирате, само ония хора са разумни, които страдат дълбоко и съзнателно. Бъдещето е на страната на страждущите. Две мнения по това няма. Онези, които страдат дълбоко, душата им се раздрусва тъй, като че светът се руши в тях. Те чувстват не само своите страдания, но и тия на целия свят, на всички същества. Аз чувствам страданията на всички разумни и неразумни същества, на всички малки и големи; моята душа се разтърсва, но аз зная причините на тия страдания. Затова аз съм против изкуствените страдания, които хората си създават. И без това в света има достатъчно страдания – не туряйте нито косъм повече

върху тях! Съмнението, недоверието, подозрението са изкуствени страдания, затова ги избягвайте, не ги създавайте сами, защото те ще донесат други по-тежки страдания.

Ето защо, всички велики Учители препоръчват на учениците си различни методи за придобиване на самообладание. Колко трудно е човек да се самовлада! И сега, понеже някои от вас сте зачеnали Божественото, аз ви преподавам Учението на Любовта.

Някои от вас, като слушат беседите, схващат, като че аз отричам вашите усилия. Две сестри се разговарят: „От толкова години насам правим големи усилия, работим, искаме да станем ученици, а като че ли никакъв резултат нямаме – тъй изглежда от думите на Учителя!" Аз виждам всичко това, то си е дало своите резултати, но разглеждам въпроса в широк смисъл, говоря ви какъв трябва да бъде великият идеал на ученика. Това трябва да бъде стремеж, импулс в живота ви, но бъдете уверени: колкото малко и да направите, Бог ще го благослови. Не мислете, че Той ще пренебрегне малкото, което сте направили. Бог казва: „Ако някой човек даде само една чаша вода комуто и да е с любов, Аз ще го благословя." Тъй щото всяко нещо, което направите с любов, то е заради вас. Казвам: ако вие мислите, чувствате и действате право, това е благо най-първо за самите вас и за вашите приятели, и после за окръжаващите ви. Само така можете да бъдете носители на Божествения живот.

Та казвам: ще дойдат отвън хора да ви изкушават, ще имат желание да ви станат учители. Те ще ви казват: „Знаете ли, че там, дето ходите да ви проповядват, се всява деление между народа?" – Не, деление не съществува в света. В света има развиване, разклонение, но не и деление. В биологията се казва, че клетката се размножава чрез деление. Не, в клетките не става никакво деление, а се извършва един вътрешен процес на разклоняване. Клетките растат и се

размножават тъй, както корените, клонищата, цветовете и плодовете на едно дърво. И в живота няма деление, но има разклонение. Това са закони. Онези хора, които не разбират дълбокия смисъл на тия закони, говорят за деление, но ние вървим по закона на разклонението. Делението произвежда смърт, а разклонението е процес на Великия Живот, който работи в света. Следователно жена, която ражда, се намира в закона на разклонението. По този начин Божественото приижда в живота.

И тъй, ще се стараете да се освободите от заблужденията в живота. Понякога ви се вижда странно защо виждате един и същ предмет в разни фази. Ще ви обясня това нещо по следния начин. Някой казва: „Аз видях сянката на еди-кое си дърво на изток." Аз вадя заключение, че този човек е наблюдавал това дърво при залез слънце. Друг казва: „Сянката на това дърво, което наблюдавах, беше към запад." Значи той го е наблюдавал при изгрев слънце. Първият, който наблюдава дървото при залез слънце, има по-малка светлина от този, който го наблюдава при изгрев слънце. Условията, обстановката на техните наблюдения е различна. След това се събират двамата и започват да спорят накъде е сянката на това дърво – на изток, или на запад, и започват да вадят свои заключения. Следователно, когато някой човек греши, казвам: сянката му е на изток. Когато някой човек прави добро, казвам: сянката му е на запад. Питате ме: „Какво мнение имате за еди-кой си човек?" Отговарям ви символически: сянката на този човек е на запад. Вие вече разбирате, че той е добър човек, прави добро някому. За друг човек казвам, че сянката му е на изток. Вие разбирате, че той прави зло. Ако говорим за човека на Правдата, сянката му не може да бъде на изток, защото Правдата излиза от изток, отгоре, а сянката ѝ ще бъде всякога надолу, дето е запад. Това

са вътрешни разбирания на законите в живота. Когато човек страда, сянката му е към запад, когато се радва – към изток.

В миналото, когато държах беседи, след беседата ще дойде някой у дома да ме пита де е Господ. Аз му казвам: „На радо сърце ще ти отговоря де е Господ, но сега е време за обяд, и понеже сме гладни, нека най-първо да се нахраним, а после ще говорим." Поканвам го на обяд у дома, нагостя го добре, дам му чашка винце, развесели се той и вече забравя да ме пита де е Господ. Погледне часа – късно станало вече, и той си отива. На другия ден пак дохожда да поговорим. Аз го поканвам пак на обяд и той забравя да ме пита по въпроса, който го интересува. Вие казвате: „Когато някой човек скърби, дайте му чашка винце да пие, да забрави тъгата си." – Не, това е криво разбиране. Ти ще дадеш чашка винце на възлюбения, на човека, когото обичаш. Това подразбира, че му даваш нещо от своята любов. Тази любов ще го повдигне и той ще забрави своите страдания. С какво трябва да се напълни чашата му? – С онова словесно, златно вино, от което да забрави всички свои скърби и страдания. Облечи този човек – той е окъсан, гол. Божията Любов подразбира жертва.

Питам ви: знаете ли изкуството да черпите? В София сега има много кръчмари, не зная колко са на брой. Ще благодаря на този, който ми каже тяхното число. Аз се радвам, че има толкова много кръчмари в София, защото ако един ден те се научат да черпят по новия начин, по-добри хора от тях няма да има.

Жена, която ражда, на скръб е,

но когато роди, забравя своята скръб.

Вие сте в последната фаза на това раждане, затова ви е нужен мир и спокойствие. Човек може да роди една велика идея само при спокойно състояние на своя дух. Когато великият музикант твори, казва: „Дайте ми благоприятни условия!" Когато великият поет твори,

казва: „Дайте ми благоприятни условия!“ Когато някоя жена ражда, и тя иска благоприятни условия. Колко повече са необходими тия благоприятни условия за нас, които трябва да родим великата мисъл! Какво е нужно, за да дойдат тия благоприятни условия? – Молитва. Само молитвата може да създаде тия благоприятни, тия благотворни влияния върху нас. Молитвата е връзка, и Любовта може да дойде в света само по пътя на тази връзка. Мнозина не знаят да се молят. Молитвата не седи във външно четене и шепнене на молитви, но целият ни живот трябва да се превърне във вътрешна молитва, за да приготвим условия за идване на Любовта в нас. Дойде ли тя, в душата ни се явява светлина, мир и радост.

Някои казват, че религиозните хора се сковавали. Как няма да се сковават? Такова е обществото, такава е и неговата религия. Общество, което сковава, е общество без любов. Религия, която сковава, е религия без любов. Наука, която сковава, е наука без любов. Дето има сковаване, там има мраз, студ. Дето има любов, има разширение, мисъл, богатство. Мислиш ли, това е признак, че Любовта е дошла. Любовта ви посещава вече и аз искам да бъдете готови. Тя хлопа на сърцата ви – да не се уплашите. Някои казват: „Тия хора, които ние обичаме, заслужават ли нашата любов?“ – Не задавайте такива въпроси. Тия хора, които вие обичате, всякога заслужават вашата любов.

Христос казва:

Любете Бога с всичкото си сърце,
с всичкия си ум, с всичката си душа
и с всичката си сила;
любете ближния си като себе си;
любете и враговете си!

Този стих има мистически смисъл, но само мистикът може да схване какво значи да любиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила; да любиш ближния си като себе си, и най-после да любиш и врага си. Вие, като ученици, трябва да разберете дълбокия смисъл на този стих. Това е задача за вас, която за в бъдеще трябва да разрешите.

И тъй, ако приложите сега закона на Любовта, вие ще имате малки практически резултати. Всяко учение трябва да има поне малки практически резултати, които да покажат, че и най-малката работа се благославя. Ако си музикант, работата ти ще се благослови; ако си художник, работата ти ще се благослови; ако си орач, работата ти ще се благослови; ако си чиновник, работата ти ще се благослови – Бог благославя всички. Вие трябва да бъдете доволни от труда си. Имате ли това вътрешно доволство и благодарност за условията, при които Бог ви е поставил, при най-големите мъчнотии в живота си ще чувате вътрешния глас, който ще ви казва: „Не бойте се, всичко ще се нареди и скръбта ви ще се превърне в радост.“ Но вие трябва да учите и да прилагате. Силна мисъл се изисква от вас! Ученикът трябва да има права мисъл! Той трябва да избере един положителен път в своя живот, трябва да знае кои предмети ще изучава, и най-после той трябва да роди. Щом роди, той вече влиза в Школата и Учителят му ще го посрещне. Вие не си задавайте въпроса дали сте ученици, или не. Не си задавайте и въпроса дали сте старозаветни, новозаветни, праведни или ученици. Това са течения в общия живот. Старозаветният живот тече в стомаха на човека; новозаветният живот – в дробовете; животът на праведния – в мозъка, а животът на ученика – в душата. Животът на ученика е почвата, върху която ще сеете и орете новото. От тази почва за в бъдеще ще се създаде новата култура. Навсякъде по света има условия за раждане на новото, за

създаване на новите хора. Те ще бъдат хората на Шестата раса, която аз наричам *учениците на великата Божествена Школа*, които носят новата мисъл, които са служители на великия Господ, създател на всичко в света. В религиозния живот тия хора наричат светии.

Казвам: всички вие трябва да бъдете готови да възприемете това Учение, та като дойде при вас един от учениците, да намери готова среда за работа. За да се реализира Божествената идея, непременно трябва да се съединят един ученик от Небето и един от Земята – да образуват цял ученик. И Христос, когато дойде на Земята, след Него дойде и другият ученик отгоре. Кой беше този ученик? – Духът. Той дойде и влезе в Христа. Като дойде този ученик отгоре, и двамата започнаха да проповядват. Такъв е законът на Земята. Казва се в Писанието: „Ще положа Духа Си върху Него.“ По същия начин, щом и вие сте ученици, Господ ще положи Духа Си върху вас и вие ще изнесете малкото, което Бог ви е определил. То е малко повидимому, но туй малко ще възрасте във вашата душа и животът ви ще се осмисли.

И сега аз искам всички вие на първо място да бъдете радостни, на второ място – да имате Мир, на трето място – Светлина; и на четвърто място – Любов. Любовта да ви бъде тил. Това е един естествен закон, който съществува на Земята. Какво прави една разумна майка, когато тръгне на път с децата си? – Тя оставя децата да вървят напред. Децата вървят напред, а тя след тях. Значи Радостта трябва да върви напред, а Мирът, Светлината и Любовта трябва да вървят назад. Неразумните майки постъпват по обратен път: те вървят напред, а оставят децата си да вървят след тях, да хленчат. Когато една майка остави детето си назад да хленчи, това вече говори, че тя не е разумна майка. Аз желая вашите деца да вървят напред.

Щом те са напред, вие сте ученици на Новото учение. Щом те са назад, вие сте хора на старото учение.

Жена, която ражда, на скръб е.

Значи и вие ще имате малко скръб. Христос казва: „Сега имате скръб, но Аз пак ще ви видя, и тогава скръбта ви ще се превърне в радост.“ Това състояние показва само един момент от духовното събуждане на човека. Когато великата мисъл дойде у вас и вие се пробудите, ще имате едно вътрешно преживяване, което искам да остане завинаги у вас. Аз искам да запазите радостта, която придобиете, за през целия си живот. Не е достатъчно тази радост да я придобиете само за един ден, или за една седмица, или за една година, но дойде ли веднъж при вас, да я задържите завинаги. Приемете ли радостта, ще придобиете това благословение, което Бог е вложил в нея. На всинца ви трябва сега едно вътрешно прозрение – да разбирате нещата. Някои хора от света трябва да се убеждават, но вас няма какво да убеждаваме. На вас казваме: „Елате, вижте, опитайте!” Пророците са казвали: „Както ни е Господ научил.“ Христос казва: „Както Ме е Отец научил.“ На вас казвам: както Той ви учи отвътре, така ще постъпвате. Ще постъпвате съобразно знанието, което имате, според това, което слушате, и според това, как Божият Дух ви учи отвътре. Любовта ще ви научи как да постъпвате. Бъдете уверени, че всичко ще се завърши по един Божествен начин. Бъдещето е на Бога.

Христос казва: „Всеки, който първом търси Царството Божие и Неговата Правда, нему всичко друго му се дава.“ Затова търсете на първо място Радостта, после Мира, след това Светлината, и най-после Любовта. Нека Любовта бъде тил в живота ви. Само по този начин вие ще можете да разрешите всички мъчнотии, които ви се представят. Те не се разрешават теоретически. Аз бих желал всички вие да разрешите тия неща свободно, без никакви външни давления от

страна на когото и да е. Ако видиш, че някой брат постъпва с някого по начин, какъвто ти не одобряваш, не го съветвай, не го изобличавай, но ти постъпи с него тъй, както намираш за правилно. Ще ви дам един конкретен пример. Идва при този ваш брат друг някой да му иска пари назаем. Той се отнася с него грубо и не му дава пари. Ти виждаш това нещо и не го одобряваш. Няма защо да съветваш брата си как трябва да постъпи, но ще се обърнеш внимателно към нуждаещия се и ще му кажеш: „Братко, извини, ти си изпратен до мене, сбъркал си адреса, не си отишъл на определеното място. Ето, заповядай тази сума, услужи си с нея!“ Постъпиш ли така, ти ще повдигнеш брата си в очите на другите. Благородство се изисква от всинца ви. Вие можете да изнасяте погрешките на хората, но в Божественото учение е правило да се постъпва с благородство и любов. Трябва ли ние, които сме във великото благословение, във Великия океан, да се смущаваме от малките нещастия, които ни сполетяват? Великият океан трябва ли да рони сълзи, че малката речица може да опетни брега му? Той ще се поусмихне и ще каже: „Всеки, който се влива в мене, утаява се и бистър става.“ В моите води всички мътни реки се утаяват, всички философски системи се утаяват, всички религиозни системи се утаяват и остава само великото, Божественото. Хората ще познаят, че само Бог управлява света и само Неговите закони са вечни.

Следователно ще излезем смело пред света и ще кажем: „Ние сме длъжни най-първо да изпълним Божия закон, а след това ще изпълним и вашия закон. Ние трябва да бъдем верни на нашия закон. Искате ли да не изменяме на вашия закон, най-първо трябва да бъдем верни на нашия закон.“ Някой път вие се плашите от това какво ще каже държавата. От коя държава се плашите? Вие се плашите от управниците. От кои управници се плашите? Чудни сте вие! Дойде

един праведен човек в света, а някой замисля да излезе насреща му с револвер. Питам: вие гърмели ли сте срещу човек, когото Бог е пратил на света? Можете ли да гърмите срещу светлината? Можете ли да направите дупка в океана? Докато аз съм във физическо тяло на Земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана ли със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на Земята. Докато един задушлив, един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек. Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази постъпка. Японците преследваха посланика на *Оомото* – Онисабуро Дегучи, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се разтърси от страшни земетресения. Отгоре им казват: „Няма да вдигате шум против Божиите посланици.“ Всеки народ, който се е опитал да се противопостави на Божиите посланици, не е видял добро.

И сега българите мислят, че могат да се повдигнат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи, това са Божии закони. Ако българите се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на Земята. Те казват: „Този човек е самозванец.“ – Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към мене, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях. Ако те изменят отношенията си към мене, и външният свят ще измени отношенията си спрямо тях. Външният свят ги счита за нечестни хора, за разбойници. Ще кажете: „Как може това?“ – Ще ви кажа. Всеки, който се обявява против Божиите пратеници, обявява се срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще. И казва Христос: „Всички,

които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, те са крадци и разбойници.“ Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде. Христос дойде и придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? – Не. Христовото учение е Божествено. Значи Бог призовава хората. Щом е така, Христос, който привлече толкова хора, от Бога е дошъл. Буда, Мохамед също тъй са дошли от Бога, Негови пратеници са те.

Аз не трябва да се спирам върху това, какво мислят хората за мене; не трябва да обръщам внимание на омразата в света. Зная, че има готови хора в този народ, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз зная, че между този народ има старозаветни, има новозаветни, има праведни хора, има и ученици – има от всички категории хора. Ако аз съм дошъл между този народ, дошъл съм за учениците – те ме интересуват. За праведните хора, както и за новозаветните и за старозаветните, има кой да се интересува. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да имате вяра, че Бог е на наша страна. Когато дойде до изпълнение на Волята Божия, ние ще работим, няма да отстъпваме нито на косъм. Никога досега учениците не са отстъпвали от своя път. Те са били подлагани на мъчения, на горения, на страдания, но всякога са отивали с радост. Трябва да знаете, че всичко, което се повдига срещу Бога, срещу Любовта, се дължи на невежеството в света.

Казвам: учениците трябва да имат жива, положителна вяра, да живеят с Радостта, с Мира, със Светлината и с Любовта. Бъдещето е пред вас, ще го опитате. Хиляди хора преди вас са страдали и работили за Бога. И днес хиляди хора живеят, страдат и работят за Бога. И за в бъдеще хиляди хора ще живеят и ще работят за Бога. Един ден ще видите връзката, която съществува между всички тия

хора. Тогава ще разберете какъв е Божественият план, предвиден за Неговото дело. Ние се радваме, когато Божието дело успява в света. Старозаветните подготвят пътя за новозаветните, новозаветните подготвят пътя за праведните, праведните подготвят пътя за учениците, а учениците подготвят пътя за идване Царството Божие на Земята.

Тази е задачата на всинца ни – да подготвим този път. Учениците са ангажирани с тази трудна задача. Те ще срещнат много препятствия, но всички препятствия ще се разтопят като снеговете и ледовете. Това няма да стане в един ден, нито в два дни, нито в десет дни, нито в година, нито в две години, нито в сто години – това е един вътрешен органически процес, за който се изисква дълго време. Обаче това, за което ви говоря, за всеки едного поотделно може да стане бързо и да пожъне плодовете му. Това, което за колективното изисква векове, за един човек отделно може да стане в един кратък период, тъй както един авиатор за няколко минути може да се издигне със своя аероплан високо във въздуха и да слезе долу на земята. И вие може да направите същото. Ние можем да ви дадем билет още за първия аероплан, да отидете горе, и като се върнете, ще кажете: „Видяхме новото, което се строи.“

Жена, която ражда, на скръб е,

и като роди, забравя своята скръб.

Аз желая всички вие да родите, и като родите, да забравите своята скръб, и скръбта ви да се превърне на радост – да носите Божията Радост винаги с вас!

Само Божията Любов носи пълния живот!

Беседа, държана от Учителя на 21.08.1927 г., 07:00 ч., Неделя, София, Изгрева

ОБИЧ КЪМ ЗНАНИЕТО

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.

Размишление

Ако ви се даде да развиете темата *Кой е най-важният въпрос за младите*, или *От какво се интересуват младите най-много*, какво бихте писали по нея?

Аз ще ви улесня в отговора. Ще ви попитам: от какво най-много се интересува новороденото дете? – От храната, от млякото на майка си. Първата тема, с изучаването на която детето започва, е млякото на майка му. То пристъпва към това мляко като някой учен професор и започва да го изследва, да го анализира. От млякото зависи неговото бъдеще. Тогава кой е най-важният въпрос, с който ученикът трябва да се занимава най-първо? Кой е този въпрос, от който зависи неговото бъдеще?

Сега ще направя един паралел. Както от млякото на майката зависи здравословното състояние на детето, доброто състояние на неговия ум и на неговото сърце, на неговите мисли и чувства, тъй и от обичта, от любовта на ученика към знанието зависи неговото правилно развитие. Следователно, ако майката дава най-хубавото мляко на своето дете, тогава неговото здраве, неговите мисли и чувства ще бъдат нормални. Ние разбираме, че такова дете е родено и отгледано по всички правила на Разумната Природа, затова то е здраво във всяко отношение. Ние не говорим за онези отклонения, които съществуват в живота. По същия закон ученикът трябва да започне с обич към знанието. Знанието е предметът, към който той

трябва да се стреми, а Любовта е храната, която той трябва да възприема. Няма ли ученикът любов към знанието, той нищо не може да постигне. Има ли любов към знанието, както детето има любов към млякото на майка си, то ще улесни пътя на неговата душа, ще спомогне за правилното развитие на неговия ум. Понеже всички вие сега минавате в по-горен клас, от вас се изисква любов към знанието. За в бъдеще, ако нямате любов към знанието, вие ще бъдете ученици само по форма, а не и ученици в идейния смисъл на думата. Ученик може да бъде всеки, бил той млад или стар, ако има любов към знанието.

Ще ви задам още един въпрос: кои са признаците на любовта към знанието? Това са най-елементарните работи на новата философия, на новото разбиране и схващане на нещата. Аз турям едно разграничение между старата и новата философия на живота, която върви съобразно великите закони на Природата. Като наблюдавате и изучавате тази жива, разумна Природа, тя ще ви разкрие това, което досега не е било достъпно за умовете ви.

Да допуснем, че вие се занимавате с геологията, изучавате земните пластове. Вие може да изучавате техния състав само, а може да изучавате и формата им: дали тия пластове са нагънати, пречупени или хоризонтални (Фиг. 1).

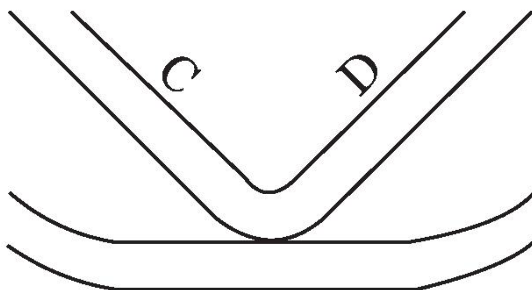

Фиг. 1

Казвате: „Какво ни интересува дали известни земни пластове са огънати или пречупени?“ Самите пластове може да не ви интересуват, те може да нямат никакъв смисъл за вас, но не може да не ви интересува водата и качеството на водата, която излиза от тия пластове. Ако тия пластове са пясъчници, при това пречупени, те ще образуват подземни долини, през които водата, като минава, ще се пречиства и така те ще бъдат носители на най-хубавата вода. Питам ви: ако вие се занимавате с хидрологията и разбирате де има вода и каква вода, няма ли да услужите на хората, които се нуждаят от нея, да им покажете де има най-хубава вода. Не само че ще им услужите, но всички ще ви уважават вече, ще минавате за един учен човек. У много хора има такива начупени и огънати пластове. Казвате: „Това не е хубаво.“ – Не, вие не разбирате законите. Често в тия начупени и огънати пластове се крие най-хубавата вода. Питам ви: кое е по-хубаво – вашите пластове да бъдат начупени и огънати, както са пластовете *CD*, и да има в тях вода, или да бъдат хоризонтални и да няма в тях вода? Или кое е по-хубаво – да имате един прав характер, както хоризонталните пластове, и да няма в него вода, или да имате един огънат характер, както пластовете *CD*, но да има в него вода? По пречупването, по огъването на земните пластове, може да се изчисли до каква дълбочина е проникнала водата в земята.

По същия закон, като изучавате човешкия мозък, ще видите, че той е също така набразден, образуван от ред начупени, огънати пластове, които са претърпели ред метаморфози, докато дойдат до такова състояние, в което ги намираме. По гънките на мозъка тече космическата енергия на Разумния Живот, която душата използва. Учените хора казват, че от гънките на човешкия мозък зависи неговата мисъл. Това значи, че енергията на мисълта тече именно по

тия гънки, и по тях пак излиза навън. Те са проводници на енергиите от цялото пространство. Щом тия пластове са огънати, някой учен може да пусне своята сонда в тях и да извлече вода, но ако са хоризонтални, прави, щом пробие в тях дупка за своята сонда, колкото вода има, ще се изгуби, ще потъне надолу някъде, и той не ще може да извлече вода нагоре. Така че ако някой иска да изправи огънатите пластове, какво ще стане? – Водата в тях ще се изгуби.

И тъй, законът, който ние извличаме от тия разсъждения, е следният: когато много човъркаме, когато много чоплим известен предмет или известен философски въпрос, той най-после изгубва своето съдържание. Това става често с идеята за морала. Ако чоплите много тази идея, най-после моралът потъва някъде дълбоко в земята и вие вече няма да знаете кое е морално и кое не, или кое е право и кое не. И тогава вие съвсем забърквате понятията и разбиранията си за морала (Фиг. 2).

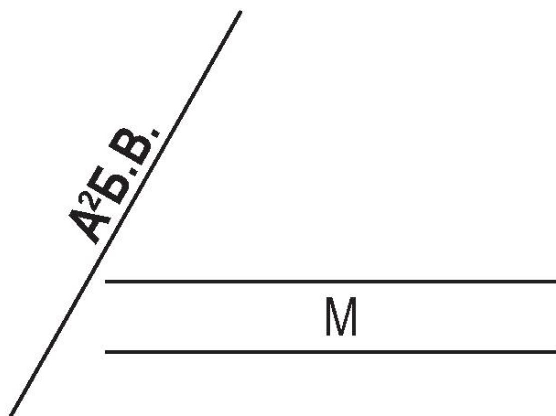

Фиг. 2

Какви трябва да бъдат отношенията на пластовете един към друг? Как ще ги изразите научно? Да кажем, че вие имате един пласт,

който заема положението *A_2БВ* по отношение пласта *М*. Какъв ще бъде той? – Този пласт ще бъде безводен, защото не може да задържа вода в себе си. На кои пластове от живота можем да уподобим безводните? Безводни пластове в нашия живот са всички ония, в които се срещат противоречия. Знаете ли колко векове, колко хиляди години са били нужни на Природата, за да огъне хоризонталните пластове? Те постепенно са се огъвали. Ако вие разглеждате научно земните пластове и правите паралел между тях и огъванията в мозъка, може да кажете, че това е едно случайно съвпадение, а може да извадите заключение, че някаква разумна сила е работила в Природата. Как ще разсъждавате по този въпрос, това ще зависи от степента на вашето умствено развитие.

И тъй, проявленията на външната Природа се виждат и в нашите прояви, затова ние можем да се ползваме от Природата. Щом ние се учим от нея в това отношение, не можем да изискваме нашият живот да бъде гладък. У младите има желание животът им да върви гладко, да нямат мъчнотии. Трябва да знаете обаче, че всяка мъчнотия съответства на умственото развитие на младия. Една българска поговорка казва: „Какъвто е умът му, такъв е домът му.“ Това подразбира, че според степента на неговия ум, такава е и отговорността, която Природата налага на човека. В Природата има един велик закон, който определя мъчнотиите на хората според тяхното умствено развитие. Колкото мъчнотиите на един човек са по-големи, толкова този човек седи на по-висок умствен уровен; и колкото мъчнотиите му са по-малки, толкова той седи на по-нисък умствен уровен. В това отношение историята ни показва, че най-великите хора в света, които са помогнали за повдигането на човечеството, са имали най-големи мъчнотии, но са ги преодолявали.

Следователно всеки от вас може да преодолее каква и да е мъчнотия по един разумен начин.

Да допуснем, че ви дават да скъсате едно дебело гемиджийско въже. За тази цел ви дават само една шевна игла. Как ще скъсате това въже? Можете ли да го скъсате изведнъж? – Не можете. Ще вземете иглата и ще го разнищвате конец по конец. Колко време ще ви отнеме това разнищване? – Много време. Затова първо у вас ще се яви желание да го скъсате изведнъж. Единствените средства, които ви се дават за разнищването на това въже, са иглата и времето. Като разнищвате въжето конец по конец, вие ще научите много работи. Какво например ще научите? Най-простото нещо, което ще научите, е това, от колко нишки е направено въжето. Какво още ще научите?

Отговор: *Търпение. Постоянство. Сръчност.*

Да, сръчност ще придобиете, да можете майсторски да късате въжето конец по конец, а не по два или по три конеца заедно. Природата не позволява да се късат по два конеца наведнъж, а само по един конец. Скъсате ли два конеца наведнъж, вие нарушавате нейните закони. Ако разглеждате този въпрос според вашите разбирания, ще кажете, че можете да късате и по два, и по три, и по четири, и по пет конеца наведнъж, но Природата, като ти дава на разположение игла и време, не позволява да късаш нито два конеца наведнъж, а само по един конец. Тя казва: „Аз ти давам на разположение време, колкото искаш, но ще късаш въжето конец по конец!“ По колко часа на ден ще късате тия конци? Ще кажете: „За да скъсам въжето скоро, аз ще работя по цял ден.“ – Не, Природата не позволява да късате конците на въжето повече от един час на ден. Правили ли сте опит по колко конци можете да късате за един час? Ако това въже има 10 000 нишки, правили ли сте опит по колко нишки може да късате в една минута, и то по всички правила, без да

бързате. Конците на това въже са така оплетени, че като хванеш единия, закачаш другия, а Природата казва: „Ще разнищваш конците един по един, без да ги късаш, без да им връзваш възли.“ Как мислите, колко време ще ви отнеме да скъсате едно такова дебело въже?

Отговор: *Пет часа.*

Добре, ще ви дам едно здраво въже, да видим дали ще можете за пет часа да го разнищите конец по конец. Голяма сръчност се изисква! (Фиг. 3)

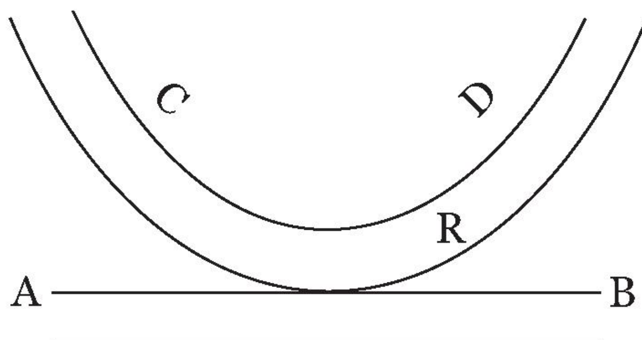

Фиг. 3

Да допуснем, че това въже представлява огънатите пластове *P* и *R*. Водата се намира в последния пласт – *R*, дето е спусната една сонда. След този пласт идват ред хоризонтални пластове. Като скъсате и последния конец на въжето, какво ще стане? Във всеки конец има известен род енергии, и след като скъсате конеца, тази енергия ще се влее във вас. Вие трябва да знаете как да използвате тази енергия. Питам ви: като скъсате и последния конец, готови ли сте да използвате тази енергия? Често вие казвате: „Аз ще скъсам

връзките си с еди-кой си човек.“ Като скъсате тази връзка, готови ли сте да не мислите повече за това? Готови ли сте да запълните тази празнина, която се образува в този случай? Готови ли сте да се справите с тия елементи, които се образуват при това скъсване? Вие имали ли сте такава опитност – да скъсате всички връзки с един ваш приятел? Вие не можете да скъсате всички конци с някой ваш приятел, а само няколко от тях. Какво чувствате тогава? – Болка. Няма човек, който да не е минал през тази опитност – да къса връзки с някой свой приятел. Какво правите, след като скъсате конците? – Лягате, ставате, ходите, излизате, влизате: не можете да си намерите място, не можете да намерите начин как да се освободите от това състояние. После как връзвате конеца? Правите ли възли? Като скъсаш веднъж конеца, Природата не позволява да връзваш възли. Питам: като сте скъсали конеца, как ще изправите погрешката си? Конецът е скъсан, погрешката е направена, при това възли не могат да се правят, как ще се изправи тогава погрешката?

Ако минава вода през глинести пластове, каква ще бъде тя? – Нечиста. През какви пластове трябва да минава водата, за да бъде най-чиста, най-хубава? – През песъчливи пластове. Тогава, по аналогия на това, ще ви запитам: за да бъде животът ви най-чист, най-хубав, през какви пластове трябва да премине? – През грапави пластове, защото те отговарят на песъчливите пластове в Природата. Де се намират тия грапави пластове у вас? – В ума. Глинестите, тинестите пластове се намират в сърцето. Затова именно аз ви говорих за чистата, за правата мисъл. Тази мисъл ви е потребна, за да придобиете възвишения живот, който ще внесе подобрение у вас. Чистият живот се ползва от благата и придобивките на живота, но не и от удоволствията в живота.

Какво се разбира под думата *удоволствие*? Ще ви приведа няколко примера, за да видите кое съвременният свят нарича удоволствие. Срещате един млад ученик, турил цигара в уста, разхожда се самодоволно, пуши. Пушенето е удоволствие, което не помага за развитието на ученика. Виждам друг ученик, той пък надигнал чашка ракия или винце, пие. Казва: „Аз пия ракия, защото тя ще стимулира стомаха ми, а от това и умът ми ще заработи по-усилено." Има ред учени хора, лекари, които препоръчват пиене на вино в малко количество. Природата обаче е предвидила само едно питие – водата. Тя казва: „Ако искаш умът ти да бъде бистър, ясен и да работиш добре, трябва да пиеш само вода. Намери най-хубавата, най-чистата вода и от нея пий!" Ако искаш да пушиш, тя казва: „Ти трябва да мислиш!" За пушене, за кадене се говори и в Писанието. В Новия Завет се казва, че молитвите на праведните възлизали нагоре като дим, носени били като в кадилница. Значи горене трябва да има навсякъде. В този случай мисълта облагородява ученика. Мисълта на всеки ученик трябва да гори! Ученикът може да прави разни физически упражнения, може да рисува, да свири, да учи, да се занимава с какво и да е изкуство, стига всички тия неща да развиват неговия ум. Той трябва да се пази от всички безполезни удоволствия, които спират развитието на неговия ум.

Да допуснем, че вие сте даровит, способен ученик, имате голяма обич към знанието, но същевременно нямате баща, майка, нито приятели, които да ви помогнат, нито средства за учене. Питам ви: по кой начин ще си доставите средства?

Отговор: *Ще упражняваме занятието, което имаме, и от него ще се ползваме.*

Да кажем, че вие можете да свирите, да рисувате, или да шиете, да правите обуща. Кое от всички тия занятия и изкуства в дадения случай ще бъде най-подходящо? Кое трябва да използвате?

Отговор: *Правене на обуща и шиене на дрехи.*

Значи вие бихте предпочели обущарството и шева пред изкуствата. Питам ви: как мислите, според вас позволено ли е на ученика да взема пари назаем от другарите си? Да си помагате взаимно, то е друг въпрос, но аз говоря за правене на заеми, с обещание, че след няколко дни ще ги върнете, а при това минават месеци, и вие не можете да се издължите. Освен това колко пари трябва да искате назаем?

Отговор: *Колкото можем да върнем и колкото да си купим хляб.*

Да, така е, колкото ви трябват за хляб. Ами колко хляб може да изяде един ученик на ден? Половин килограм хляб достатъчно ли е? Сега ние зачекваме един от съществените въпроси – въпросът за доволството. Човек още от младини трябва да учи закона на доволството. Ученикът всякога трябва да има най-хубав хляб, но каквото количество и да има, всякога трябва да е доволен. Той няма право да изказва недоволство от количеството на храната си, защото всеки ден носи своето благо. Днес може да има скромна храна и в малко количество, утре ще бъде по-богата и повече. Но каквото има днес, ученикът трябва да бъде напълно доволен, не трябва да иска повече. Колкото и малко хляб да има, той трябва да го погледне, да му се усмихне, да го помилва и да каже: „Благодаря и за това, двама заедно ще учим.“ Тогава и хлябът ще му се усмихне и ще каже: „С тебе заедно лесно ще научим урока.“

Реплика: *Ние още не сме говорили на хляба.*

Ще дойде ден, когато ще говорите на хляба. Христос казва: „Аз съм живият хляб.“ Значи ще дойде ден, когато ще говорите с този жив

хляб. Каква промяна ще стане с вас, ако вие имате живия хляб? Ще ви обясня това с един пример. Представете си, че вие сте един господар, който се нуждае от работници, и всеки ден отивате на пазара да си цаните такива. Виждате там един работник, който чака да го потърси някой, да се услови на работа. Вие го вземате у дома си и той всеки ден дохожда да ви работи. Един ден този работник получава голямо наследство, половин милион долара, от свой чичо в Америка. Питам: ще намерите ли на другия ден този работник на пазара да чака за работа? – Няма да го намерите. От ваше гледище право ли е, след като този човек е получил половин милион долара, да отива пак на пазара с мотиката и да чака някой да го услови на работа? Кое заставя работника да напусне вече своята работа? – Парите. Те му улесняват живота. Питам: след като получи парите, с каква работа трябва да се заеме?

Отговор: *Да започне да учи.*

Ако този работник, след като добие това голямо наследство, се откаже от учене, напусне училището и намира, че знания не му трябват, защото има с какво да се препитава, той не разрешава задачата си правилно. В такъв случай беднотията е за предпочитане, защото го кара да работи, да учи, а богатството го разваля. Той не иска да работи, не ще да учи. Живият хляб – това са благоприятните условия на живота, които всеки разумен човек трябва добре да използва. С това искам да ви наведа на мисълта, че благоприятните условия в живота отклоняват неразумния човек от неговата права посока, а разумният човек те подкрепят в правата посока на неговия път. Тази е единствената причина, поради която, при сегашното ви развитие, мъчнотиите са повече, отколкото благоприятните условия. Невидимият свят, или Разумната Природа, иска да ви застави да учите, както любещата майка иска да застави своите деца да учат. И

когато те не учат, тя ги поставя в много неблагоприятни условия, при големи мъчнотии, за да пожелаят да учат. Те имат нужда от знания.

И тъй, кой е най-важният въпрос според вас, който трябва да занимава ученика? – Знанието. Това знание трябва да съдържа в себе си качество на вътрешно смирение. Всеки ден, като се разширява съзнанието на ученика, трябва да се увеличава и обичта му към знанието, към проучване на живота. И при събирането на знанията се забелязват същите явления, каквито и при земните пластове. Както водата се е събирала с хиляди години в тия пластове, без да излиза навън, така и човешкото знание се е складирало с години в съзнанието му, без да излиза навън. Разумният ученик може да прокопае тия пластове, и събралата се в тях вода ще бликне навън, ще излезе на повърхността. Де ще се яви този живот, това знание? – В съзнанието на човека. И сега, понеже вие се приготовлявате за света, тази енергия трябва да излезе вън от вас, да бъдете носители на Новото учение. Или, казано на научен език, ученият човек трябва да бъде изразител на ония извори вътре в себе си, чрез които може да се обработва външната растителност. Растителността е емблема на вътрешния живот в човека. Най-хубавите желания, най-хубавите чувства, които имате, могат да се реализират само от един прекрасен ум. Затова всеки от вас трябва да се стреми да има един прекрасен, отлично развит ум, и с него да работи.

От ваше гледище кой предмет в живота е най-важен, или кой клон от науката засега е най-важен? В съвременното общество кои науки седят на първо място?

Отговор: *Естествените науки и математиката.*

Всички съгласни ли сте с това? Кое е най-важното в първо отделение? С какво започва учителят? С откриването на буквите, нали? Ами вие с какво трябва да започнете? – Най-първо започнете с

изучаването на лицето си. Аз ви препоръчвам да изучавате челото си, да го измервате, да наблюдавате има ли линии, или не. После изучавайте носа си: ширината и формата му. След това изучавайте очите си, ушите си, веждите си, главата си и т.н. Вие не можете да запомните цялото си лице, но има известни черти на челото ви, които определят направлението на вашия ум. Изучавайте и качествата на вашия ум (Фиг.4).

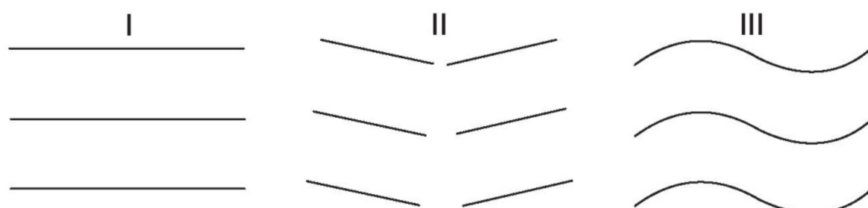

Фиг. 4

Тези три образа представляват разни линии на челото у хората. Тия линии са гънки, пластове, подобни на земните. Тия хора, по челата на които има прави, хоризонтални линии, както в първия чертеж, са трезви, мислещи хора. У тях наводнение не става. Те са умни хора, но не са практични и бързи. За такива хора може да се приведе поговорката: „Докато мъдрите се намъдруват, лудите се наиграват.“

Ще ви приведа един анекдот, който илюстрира добре този род хора. Те бавно решават въпросите. В едно село започнали да строят баня. След известно време тя била почти готова, оставало само да я постелят с мраморни плочки, но понеже това щяло да коства скъпо, селяните решили най-после да я постелят с дъски. Сега обаче възникнал спор: дали дъските трябва да бъдат изгладени, или неизгладени. Явяват се две мнения: едните били за изгладени дъски, а

другите – за неизгладени. Спорът се продължавал цели осем години и банята останала недовършена. Най-после идва един инспектор, разглежда положението на работата и казва: „Ще поставите една дъска изгладена за тези, които настояват за такива дъски, и една дъска неизгладена за тези, които искат неизгладени дъски, та да се задоволят и двете желания." Питам: какво заключение ще извадите, ако влезете в една такава баня, която е постлана с два вида дъски? – Ще разберете, че са работили две сили, имало е две мнения.

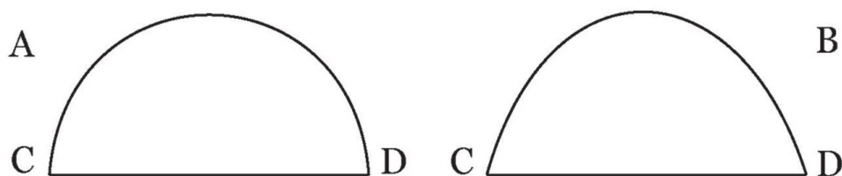

Фиг. 5

Та казвам: човек трябва да изучава външно частите на своето тяло, за да разбере всички ония сили, които се крият в него. Това развива в човека една самоувереност, за да разработва в себе си всички свои дарби и способности. Например някои хора не могат да говорят Истината. Защо? – Защото са много страхливи. Други хора пък не могат да лъжат. Защо? – Защото са много съвестни. В това отношение всички хора не са еднакви. От чисто френологическо гледище темето на хората не е еднакво (Фиг.5). У някои хора горната част на главата, темето, е широка – *A*, у други теменната част отзад е малко огъната и тясна – *B*. Като се прекара хоризонтална линия *CD*, успоредна на устата, лесно се определя широчината и формата на теменната област на главата, дето се намира центърът на съвестта. Колкото е по-обемист този център и линията е по-дълга, толкова и съвестта у човека е по-добре развита; колкото обемът на този център

е по-малък и линията е по-къса, толкова и съвестта у човека е по-слабо развита. Следователно има една максима, която определя отношенията на всичките органи при размер на главата 55 сантиметра околовръст и диаметри 15 сантиметра и 18 сантиметра. В една нормално развита глава тия центрове се определят ясно. Всеки, който изучава главата, може да чете по линиите, може да разбира кой център е добре развит и кой – не; той знае мястото на съвестта и на всички останали центрове. Доколко нашите центрове и способности са добре развити или слабо развити, всичко това е строго определено. Между всички центрове има известно съотношение. Както съвестта, така и другите центрове имат свои линии освен на главата, още на лицето и на ръката.

Апостол Павел казва: „Слабият във вярата зеле да яде." Човек, който има слаба вяра, е страхлив. Когато страхът има преобладаващо влияние върху човека, това се дължи на слаба вяра. Иди проповядвай на един страхлив човек, че има Божи Промисъл, че трябва да вярва в Бога. Той ще ти каже: „Какво ми говориш за вяра? Здрави крака трябва да имам. Плюй на краката си и бягай!" Можеш ли да проповядваш на заека, че има Божи Промисъл, че трябва да вярва в Бога? – Не. Заекът казва: „Аз вярвам на задните си крака и зная, че като бягам нагоре, по-лесно ми е." От свое гледище той е прав. Ако отидете при една голяма планинска скала, как мислите, тя страхлива ли е? Ако тя има съзнание, ще ви каже: „И при най-големите бури в света аз няма да се помръдна от мястото си!" Защо? – Защото е планина, а не заек. Оттук ще извадя един велик закон, който регулира нещата в Природата, а именно: слабите неща се отвяват от силите на Природата по всички посоки. Един откъснат лист от някое дърво се развява по всички посоки, но седи ли този лист на дървото, вятърът не го развява, а само го огъва около центъра. Откъснатият лист се

движи и в периферията си, и в центъра; здравият лист, който е на дървото, се движи само в периферията, а в центъра остава спокоен. В това отношение хора, които имат морален устой в себе си, издържат на всички бури в света. Затова именно вие трябва да имате едно правилно схващане за живота.

Сега ще ви запитам: кое е най-важното качество на младия човек? Или: с какво се характеризира младостта? До известна възраст вие се чувствате млади, но след известно време чувствате, че сте остарели. До момента, в който сте се чувствали млади, наистина сте млади, но от момента, в който започвате да мислите, че сте стари, и в съзнанието ви става една промяна. По какво се отличава по-раншното ви състояние от последното? Какво всъщност сте изгубили и какво ново е влязло във вас?

Ще ви улесня в разсъжденията с един пример. Представете си, че вие, като ученик, имате една кесия, пълна със златни звонкови пари. Пипате я от време на време в джоба си, тя ви стимулира. Пълната кесия изразява младостта. Тя е твърда, коравичка, тежка, защото е пълна. Когато усещате нейната тежест и коравина, тя ви придава стабилност и вие вървите изправен, горд, смел. Който ви види в тази поза, още веднъж се обръща да ви погледне. Приятно е да видиш самоуверен, смел човек в света! Представете си, че след известно време вие бръквате в джоба си, пипате кесията и какво усещате? – Тя е станала мекичка и по-лека. Вие изпадате в едно особено психологическо състояние и казвате: „Как е възможно да стане това нещо?“ Вие се чудите как се е изпразнила кесията ви, как е олекнала толкова! Някой хитър, ловък човек е извадил незабелязано вашата пълна кесия, турил е вместо нея една празна и си е заминал. Какво настава сега у вас? – Една тъга, една отпадналост. Вие изгубвате смелостта си и вървите с увиснала глава, отпаднал духом. Празната

кесия изразява старостта. Старият човек чувства, че някакво богатство от него е задигнато, заграбено. Той казва: „Отидоха младините!“ Как? – „Не зная.“ Пипа кесията си, но тя вече е лекичка, мекичка, и си казва: „Едно време краката ми държаха, но сега не зная какво стана, не държат.“ Трябва да знаете следното: всички хора, които живеят със сърцето си, остаряват по-скоро, отколкото тия, които живеят с ума си; или с други думи казано: хората на чувствата остаряват по-скоро от хората на трезвата мисъл. Всеки човек, който мисли трезво, разумно, той винаги ще бъде млад. Едно от качествата на младия човек е да мисли право. Затова правата мисъл е необходима за всинца ви.

Сега вие се готвите да влезете в новия живот. Какво ви е нужно за този живот? – Всички трябва да работите над новите положения в живота, защото у човека има двойни органи, които той трябва да разработва. Засега човек работи с лявото полушарие на мозъка и с дясната ръка, а дясното полушарие на мозъка и лявата ръка са пасивни, те не вземат участие в работата. Лявото полушарие представлява жената, която работи цял ден вкъщи, а мъжът ходи натук-натам с цигара в ръка, разисква, философства и казва: „Жената ще се погрижи за всичко.“ Има известна аналогия между живота на циганина и това, което сега ви казвам. Циганинът, като се ожени, не работи вече. Той взема няколко цигари в джоба си, пуши, разхожда се, среща се с този или онзи приятел, разговаря се, не се грижи за нищо – жена му го храни. Циганката с тояга в ръка и с торба на гърба хлопа от врата на врата – проси. Има изключения от това, разбира се, то не е общо правило. Някои цигани са железари и работят много.

Аз вземам като пример живота на циганите, за да изтъкна в по-ярки черти отношенията между сърцето и ума, или между чувствата и мислите в човека. Често у хората се забелязва същият този атавизъм, както у циганите: те оставят чувствата да разрешават най-

важните въпроси. Не, чувствата, т.е. сърцето, или жената в човека, не може да разреши най-важните въпроси. Циганинът научава жена си да проси оттук-оттам, но с просия работа не става. Ами ако всички хора, от които проси, са бедни, какво ще ѝ дадат? Просията не е изкуство. Тя трябва да научи друго нещо. Казвам: сърцето у нас не може да разреши въпросите – умът трябва да се впрегне на работа. Започне ли умът да работи, сърцето трябва да е в сдружение с него. Афектирате ли се, отпадате ли духом, обезсърчавате ли се, това са чувствания, настроения, които не разрешават въпросите. Умът поставя нещата върху един положителен закон и казва: „Аз съм се родил в света, Бог ми е дал условия да се развивам, и аз трябва да работя.“ Хора, които се ръководят от своя ум, са разумни и разрешават въпросите правилно. Такъв човек размишлява, съпоставя нещата на място и казва: „Ако постъпя по този начин например, животът ми ще се оправи.“. От това гледище засега всички живеете двояк живот, но трябва да придобиете една нова опитност, едно ново схващане. В стария живот ще се обезсърчавате, а в новия живот ще се насърчавате. Мисълта преодолява в него. Винаги ще поставяте паралел между тия два живота и така ще вървите напред. Вие още не можете да живеете само в новия живот, но ще минавате ту в единия, ту в другия.

В беседите си аз направих паралел между четирите живота, които текат у вас. Старозаветният живот представлява сбор от наследени качества на вашите деди и прадеди. Ще изучавате този живот, ще разпознавате и себе си. Аз мога да изнеса тия четири живота и в научна форма. Те представляват четирите съзнания у човека. Де се намира подсъзнателният и свръхсъзнателният живот? – Те са двата полюса на Божествения живот. Подсъзнателният живот е този на ангелите, а свръхсъзнателният е животът на Божествения

свят. Съзнателният и самосъзнателният живот представляват двата полюса на човешкия живот. Съзнателният живот е този на светиите, на напредналите духове, които са минали преди нас; самосъзнателният живот е нашият индивидуален живот. При съзнателния и подсъзнателния живот вие трябва да изучавате една област от Живата Природа, която има връзка със сегашния ви живот. В подсъзнанието например са складирани всички възможности за реализиране на нещата.

Питам: как ще постигнете това? – Само ако знаете законите. Например ти искаш да постигнеш нещо добро. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си с пълна вяра, и тя ще се реализира. Внеси тази мисъл без страх, без съмнение, и висшите същества, които живеят там, ще ти помогнат. Ти само напиши заявлението си до тях, но конкретно, определено, и го остави. Те не обичат общо говорене. Искате да станете утре точно в 3 и половина часа. Какво ще направите? Аз съм ви казвал и друг път: ще вложиш в подсъзнанието си мисълта, че искаш да станеш сутринта в 3 и половина часа. Ще кажеш тази мисъл само веднъж, без да я повтаряш. При повторението законът не работи. Кажеш ли мисълта веднъж, забрави я: ще видиш, че сутринта ще станеш точно в 3 и половина часа.

Някои от вас имате материални затруднения. Направете същия опит. Кажете си: „Идната година на същия този ден ще имам на разположение 1000 лева", например. Вложи тази мисъл в подсъзнанието си и ще видиш, че идната година на този ден ще имаш 1000 лева. Усъмниш ли се, законът не работи. Този закон работи само при пълна вяра от ваша страна. Да кажем, че някой от вас има слаба памет. Ако иска да усили паметта си, той може да се ползва от същия закон. Всяка вечер, като си ляга, да влага в подсъзнанието си мисълта: „От утре моята памет ще бъде по-силна." Като внася тази

положителна мисъл в подсъзнанието си, паметта му постепенно ще се усилва. Всеки човек, който иска да изкорени своите недъзи, да изправя своя живот, трябва да има положителна, права мисъл. Каквото му е нужно за живота, той трябва да го вложи в подсъзнанието си, и висшите същества ще се притекат в услуга.

И тъй, правилното разбиране и прилагане на законите ще ви избави от ред ненужни страдания в живота. Да допуснем, че вие сте саможив човек, песимист по характер, но искате да придобиете правилни отношения към хората. Вложете с вяра това ваше желание в подсъзнанието си, като фиксирате дори датата, до която искате да стане това, и ще видите, че до този ден ще придобиете това, което сте желали. Тази енергия ще потече във вас тъй, както водата тече през пясъчните пластове и чрез сонда излиза навън. Всичко ще дойде на своето време. Обаче законът на внушението изисква специфично време и специфично състояние на човека. Какво значи това? – Във всяко време не можете да си внушавате. Например, ако си внушавате, когато сте разстроени или раздразнени, не можете да имате добри резултати. Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да се реализира, той трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото човек е по-неразположен, по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът на внушението; колкото човек е по-разположен, законът работи по-добре.

Та когато говорим за Любовта, за Светлината, за Мира и за Радостта, ние подразбираме ония Божествени условия, при които способностите на човека се развиват правилно. Без тия способности умът не може да се развива и мисълта не може да дойде. Само по този начин човек може да работи и да премахне всички мъчнотии от пътя си. На първо място вие трябва да развивате вашите способности,

вашите таланти. Каквато и малка способност да имате, непременно гледайте да я развивате, защото до известна степен от нея зависи проявата на вашия живот. Живата Природа ще работи върху вас именно чрез тази способност. Този закон работи еднакво за всички хора. Да имате силна, добра памет – това е богатство. Но трябва да знаете, че паметта зависи от чувствата. Колкото чувствата на един човек са по-необуздани, толкова и паметта му е по-слаба. Когато паметта му започва да отслабва, това показва, че става разслабване в неговите чувства, той се разсейва и не помни – скоро забравя. Паметта на хората отслабва и от големи скърби и страдания, от голям страх и от силни умствени сътресения. Ето защо, за да може ученикът да се развива правилно, за да води нормален живот, трябва да се намира в хармонична среда. Всеки от вас може да си създаде хармонична среда за своето развитие. Даже и при най-неблагоприятни условия да попадне, той може да си създаде от тях една хармонична среда, но за това се изисква голяма устойчивост и постоянство.

Ние имаме добър пример за такова постоянство с градинаря, който се намира при реката долу, близо до линията. Преди няколко години той е купил това място, което е било почти пустиня. Той е пренасял пръст, насипвал го е, разкопавал го е, торил го е и така е облагородил цялото място. Днес на това място има хубава зеленчукова и овощна градина. Първоначално земята е била толкова бедна, че селяните от околните места му се смеели, дето се е заел с такава неблагодарна работа, и му казвали, че и трудът, и времето, и средствата му ще отидат напразно. Но този човек е работил с постоянство и самоувереност и днес се радва на добри резултати. Идея е имал той! Този градинар може да ви послужи за пример, че при силно желание човек може да реализира всяка своя идея. И вие

можете да работите по същия начин. Ако имаме човек с обикновени способности дори, при усилена 20-годишна работа върху себе си той ще може да облагороди сърцето си и да просвети своя ум. Работа се изисква от всинца ви!

Аз ви наведох примера с въжето, показах ви как трябва да се къса. То представлява мъчнотиите във вашия живот, които трябва да късате, да разнищвате с игла. Всяка мъчнотия е един обръч във вашия живот, който ви спъва. Обръчи са потребни за каците, но живите дървета нямат нужда от тях. Ако на едно живо дърво се турят обръчи, то не може да расте и се разваля. Тия обръчи трябва да се премахнат от него! Обръчите са нужни за хора, които живеят несъзнателен живот, но за нас, които живеем съзнателен живот, никакви обръчи, никакви въжета не трябват. Ние сме живи дървета, които трябва да растат и да се развиват при пълна свобода. От това гледище вие трябва да изучавате Любовта и нейното приложение в мисълта. Аз не говоря за проявата на Любовта в сърцето, в чувствата, но говоря за проявата на Любовта в ума, в мислите.

Вие трябва да изучавате и светлината, но не тази, която би ви пречила в пътя, а тази светлина, която осветява пътя ви и ви насърчава. Например вечерно време ти се заблудиш в някоя местност, луташ се натук-натам, не знаеш де си, но яви ли се първият лъч на Слънцето, той хвърля светлина на пътя ти и ти се ориентираш. Вие трябва да изучавате и мира, който внася вътрешно спокойствие в човека. Кога е мирен човек? – Военният е мирен, когато носи оръжието си на рамо. Оръжието представлява за него пълната кесия. Той я побутва и казва: „Мир имам в душата си!“ – Защо? – „Кесията ми е пълна.“ Когато кесията му е празна, той няма мир. Щом имаш Любов, имаш и Мир. Щом имаш хляб, гладен няма да бъдеш. Щом имаш вода, жаден няма да бъдеш. Любовта носи живот, животът носи

светлина, а светлината носи мир. Значи имаме ли Любов, ще бъдем мирни; имаме ли светлина, ще знаем де отиваме. Най-после вие трябва да изучавате Радостта, за да знаете, че ще постигнете това, към което се стремите.

И тъй, като ученици, ще гледате реално на живота. Задачата на всички ученици е да имат не само теоретически познания за живота, но и практически. Всичко, което учите в Школата, трябва да го прилагате. Освен това правете и някои опити сами. Нека Новото учение, новият живот се въплътят във вас.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!

Беседа, държана от Учителя на 21.08.1927 г., 20:00 ч., Неделя, София, Изгрева

ПРОБУЖДАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО НА УЧЕНИКА

Само съвършената Любов може да ни приближи към Бога.

Тайна молитва

Темата на днешната беседа ще бъде една от най-трудните. Тя ще бъде практически почти недостъпна за умовете ви. Като слушате тази беседа, ще бъдете в положението на човек, който минава през някой тунел. Ще видите тунела, ще минете през него, но външната му обстановка няма да схванете. Обаче трябва да се мине през тунела! Кое е по-важно: да се мине през тунела или да се види обстановката му? Някой казва: „Не разбрах еди-коя си тема.“ Кое е по-важно: да се разбере темата или да се говори за нея? Ако искате да разберете темата, т.е. ако искате добре да схванете тунела, не трябва да минавате през него; минете ли през тунела, тогава можете само да говорите за темата, без да сте я разбрали.

Понякога еднообразните положения в живота създават пресищания. Когато човек се пресити, той вече не намира удоволствие в нищо. Пресищане има във физическия живот, пресищане има в чувствения живот, пресищане има и в умствения живот. Значи пресищане има в материалния свят, в духовния свят и в Божествения свят. Най-голямото нещастие, което може да сполети човека, е пресищането. Светът е пълен само с преситени хора. Всички болести в света водят началото си от пресищането. Аз няма да ви обяснявам научно какво нещо е пресищането, защото вие го знаете тъй, както знаете какво нещо е светлината, без да я обяснявам. И простите хора даже знаят за светлината толкова, колкото и учените.

Някой път учените знаят много нещо за светлината, но не виждат, а простите хора обратно: те не знаят много нещо за светлината, но виждат. Някой учен човек казва: „Аз зная много работи за светлината.“ Простият човек го слуша и му казва: „Кажи тогава какво има на Витоша?“ – „Мога да ти кажа.“ И започва ученият човек да му разказва какво представлява Витоша, от какво е направена, каква форма има, и т.н. „Не искам да ми разказваш какво нещо е светлината, но ми кажи какво разкрива светлината.“ Следователно в едно отношение простият човек може да седи по-високо от учения, но в друго отношение ученият може да седи по-високо от простия. Ако обаче ученият вижда по-добре, тогава и в двата случая, и в материално, и в научно отношение, той седи по-високо от простия човек. Аз искам да ви предпазя от пресищане и от прибързани заключения. Някой казва: „Тия работи, които Учителя говори, аз съм ги слушал и друг път, много неща зная.“ Казвам: не бързайте! Да слушаш да ти говорят за светлината, за нейния произход, е едно нещо, а да имаш реално съприкосновение с нея, да ти разкрива тя света, да виждаш предметите, е друго нещо.

Аз озаглавих днешната беседа *Пробуждане на съзнанието на ученика.* В процеса на пробуждане на съзнанието на ученика той много пъти ще пада и ще става. Падането няма да бъде от много високо, като от някоя голяма канара например, но от такава височина, от каквато падат двама пехливани, които се борят. Това не е падане от високо. С какво ще се бори ученикът? – С известни мъчнотии в света. В това отношение неговите мъчнотии представляват височините, от които той може да падне.

В Писанието се казва: „Царството Божие насила се взема.“ Оттам и у много от вас, които сте тръгнали в пътя на Новия живот, седи идеята, че можете да вземете Царството Божие със сила. И тогава вие

се намирате в положението на шопите, които някога са ходили да превземат Цариград с кривациите си. Те са искали да вземат Царството Божие насила. Но за да се влезе в Царството Божие, силата зависи от знанието и мъдростта на човека, а не от неговата любов. Някой казва: „Може да се влезе в Царството Божие по благодат.“ Благодатта произтича от Любовта, но да влезеш в Царството Божие и да ти дадат почтено място там, това зависи от мъдростта, която човек има, а не от любовта.

Вие можете да разберете тия неща, както искате, аз няма да ги обяснявам. Хиляди противоречия могат да се породят във вас, това не е моя работа. Противоречията са неща, които неизбежно съществуват. Например как ще примирите злото и доброто? – Те не могат да се примирят по никой начин. Абсолютно е невъзможно да стане примирение между тях. Обаче ти можеш да съгласуваш доброто и злото в себе си. Те имат допирни точки. Да примириш доброто и злото, значи да се заемеш с грандиозна задача, каквато и боговете не могат да разрешат. Как ще отговорите на въпроса защо хората са лоши? Щом питате защо хората са лоши, трябва да питате и защо хората са добри.

Ще ви запитам: какво ще прави ученикът в света, когато се пробуди съзнанието му? – Ще работи. Как? – Ще се обърнете към Библията, към първа глава от *Битие*, и оттам ще започнете.

В начало създаде Бог небето и земята.

А земята беше неустроена и пуста;

и тъмнина бе върху бездната;

и Дух Божий се носеше върху водата.

И рече Бог: Да бъде виделина!

И стана виделина.

И нарече Бог виделината Ден,

и тъмнината нарече Нощ.

И стана вечер, и стана утро – ден първи!

Това е работата на ученика за първия ден, когато той влезе в Новия живот. Писанието казва: „Нищо няма да остане от старото небе и от старата земя.“ Това значи, че от света на ученика, от неговия ум, от неговото съзнание, ще изчезне всичко и той ще остане като в пустиня. От неговото небе няма да остане нито слънце, нито месечина, нито една звезда – той ще увисне сам във въздуха. От неговата земя няма да остане нито човек, нито животно, нито растение – отникъде няма да чува глас. Той ще остане абсолютно сам, като самотен пътник в пустиня. Когато говори, и себе си няма да познава, ще се намери в едно страшно противоречие в живота. Това противоречие се нарича смърт. Всичко онова, което те е радвало и веселило, всичко онова, което си знаел в живота, всичко онова, в което си вярвал и на което си уповавал, всичко онова, с което си разрешавал великите задачи на твоя живот, изчезва, и ти се намираш сам-самичък: не знаеш какво да правиш, в чудо се намираш. Питам: какво ще правите, като се намерите в такова положение? И гласът на Господа няма да чувате, и Той ще се скрие от вас. За този час именно Писанието казва: „Ще хлопате и няма да ви се отвори.“ Тогава вие ще се намерите в положението на Христа, когато беше на кръста, и като Него, от дълбочината на душата си, ще извикате: „Елоѝ, елоѝ, лама савахтанѝ.“

Сега някой път на вас ви е мъчно, когато ви изоставят. Това не е изоставяне, това е представление само. Вие още не сте изпитвали какво нещо е истинското изоставяне. Но всеки човек трябва да бъде изоставен! Като говоря за това изоставяне, разбирам пробуждане на съзнанието на ученика. Само по този начин ученикът ще може да разбере реалността на живота. Някои от вас трябва да ме слушат, без

да вземат участие, като че това не се отнася до тях. Те ще мязат на ония хора, които обикалят вън около театъра, дето се дава някое хубаво представление, и дават ухо, дано чуят нещо през прозорците, дано доловят някой музикален тон от оркестъра или някоя думица от актьорите – тия хора нямат пари да влязат вътре, нямат билети за това представление. Други пък едва са могли да си купят билети за галерията и за третото място. И те напрягат уши да чуят какво се говори на сцената, далече са от нея. След тях иде трета категория хора, които заемат вторите места. Те са по-спокойни, чуват и виждат по-добре онова, което се върши на сцената. Най-после идат ония, които заемат първите места. Те са учениците, които виждат и чуват всичко, което става на сцената. Те са тихи и спокойни. У всички други все има едно недоволство, по-голямо или по-малко, че не чуват или не виждат всичко. Същото нещо не е ли и в света? Следователно ти можеш да бъдеш отвън, на трето, второ или първо място, зависи от парите. Като ученик ти ще бъдеш на първо място. Законът е такъв. Защо е така, няма да ме питате, нито ще ви обяснявам. То е все едно да ме питате защо Господ тури хобот на слона. Дали Господ му е турил хобота, не зная, но хоботът е там. Ако питате защо Господ тури рога на вола, не зная, но рогата са там. Ако питате защо Господ тури копита на коня, и това не зная, но копитата са там. Много обяснения могат да се дадат по това, но те са само обяснения. Да знае човек защо са копитата на коня, е едно нещо, а какво представляват всъщност те, това е друго нещо.

Та когато някой човек обяснява защо са рогата на вола или копитата на коня, или хобота на слона, със своето физическо съзнание, той мяза на онзи човек, който казва, че перото е създадено за подписване от царя на смъртната присъда на някой престъпник. Това е едно от обясненията за службата на перото, но всъщност така

ли е? Вярно е, че някой път царят подписва смъртната присъда на някой престъпник, но това ли е единственото предназначение на перото? То е все едно един праведник или светия, или някой проповедник, да отвори Писанието, да прочете стиха, в който се казва, че грешните хора ще бъдат на вечно мъчение, и като ме види, да каже: „Понеже ти си един от грешниците на Земята, и твоята присъда е подписана, ти ще бъдеш на вечно мъчение." За всички ли е създадено мъчението? Казвам: както мъчението не е за всички, така и перото не е създадено само за подписване на смъртни присъди.

Някой се оплаква от друг, че му казал една много горчива дума. Питам: кой от вас е бил толкова праведен, чист, че да не е казал никому една горчива дума? Ако искате да не казвате горчиви думи, трябва да бъдете абсолютно чисти. Затова Господ казва: „Оставете на Мен всяка съдба!" То значи: „Оставете Ме Аз да ви очистя, защото ако вие се чистите, все нечисти ще бъдете; ако вие се съдите, всякога съдени ще бъдете." Съдбата не е създадена за осъждане на хората, нито да ги затваряте, но да им давате начини и методи те сами да се изправят. Това е съдба! Да учиш някого, не значи да му напълниш главата с куп знания. Това не е задачата на ученето. Всеки учител, на каквато степен на развитие и да се намира, в който свят и да е, той трябва да даде на ученика начини, методи, елементи, с които да работи. Лекуването не седи в това, да освобождаваме хората от техните болести, но да им дадем начини, методи да запазват своето здраве. Иначе всяка наука, колкото и да е възвишена, може да се изроди.

Та казвам: ще дойде в Първия ден онзи страшен, велик момент за ученика – безмълвието: светлина няма да има около него и той от дълбочината на душата си, от своята опитност, ще призове Онзи, невидимия, незнайния Бог на Вечността, Създателя на всичко в света.

Той ще Го призове с всичката си душа, с всичкия си дух, с всичкия си ум и с всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искам да Те опитам! Един си Ти, Създателят на всичко. Няма друг в света освен Тебе!“ Ако ученикът може да призове Бога с тази пълнота, нейде в пространството ще блесне малка, микроскопическа светлина, която ще му причини такава голяма радост, че той изведнъж ще забрави всички скърби и страдания. Отдалече някъде той ще чуе Гласа Господен, гласа на своя Учител: „Нали искаше да Ме познаеш, нали искаше да Ме опиташ? Приготви се сега за работа! Настана ден първи на твоя живот. Твоята земя беше неустроена и пуста, и тъмнина бе върху бездната.“ Бог, Който прониква навсякъде и във всичко – Той е незнайният Бог. Той е страшният Бог, Който твори формите, Който се носи над бездната, над неустроената земя, която сега се строи.

И рече Бог: Да бъде виделина!

И стана виделина.

Ученикът ще каже: „Тази виделина, която виждам там, далече, да блесне в мен!“ И ако той е от избраните ученици, като рече: „Да бъде виделина“, в него ще настане виделина.

И видя Бог виделината, че беше добро;

и разлъчи Бог виделината от тъмнината.

И нарече Бог виделината Ден,

и тъмнината нарече Нощ.

И стана вечер, и стана утро – ден първи.

Следователно денят ще започне с доброто, нощта – със злото. Този смесен живот на светлината и тъмнината ще се разлъчи: от една страна ще се яви светлината, която носи доброто в себе си, а от друга страна ще се яви тъмнината, която носи злото в себе си. Така и ученикът ще създаде първия ден в себе си – виделината. Под *виделина* разбирам великия стремеж в душата на ученика да учи. Значи

ученикът трябва да започне с виделината. Той трябва да разбира законите и като каже: „Да бъде виделина“, да стане виделина! Вие как научавате вашето малко дете на този закон? Седи вашето дете в тъмна стая, вие му давате една кибритена кутия, пълна с такива клечки, и му казвате: „Синко, вземи тази кутийка и кажи: „Да бъде виделина!“ Детето взема кутийката, драсва клечката, тя светва, запалва свещта и настава виделина в цялата стая. Това е разтваряне, това е живот, това е първият ден на ученика. Това е живата клечка, която има мощна сила – силата на магическата пръчица. Като разпростреш виделината на живота, все ще произведеш топлина и ще стане Ден първи. Виделината и светлината носят в себе си топлина.

И рече Бог: Да бъде твърд посред водите,
и да разлъчи вода от вода.
И направи Бог твърдта; и разлъчи водата,
която беше под твърдта, от водата,
която беше над твърдта; и стана така.
И нарече Бог твърдта Небе.
И стана вечер, и стана утро – ден втори.

„И разлъчи вода от вода“ подразбира, че Бог отдели Божествения живот от земния живот, от живота на човека. Твърдта пък е граница между Божествения и човешкия живот. Ученикът ще създаде тази граница в себе си и ще нарече това, което е над твърдта, *Небе*, а което е под твърдта – *земя*. И в скърбен час той ще пие от водата, която е горе. Някой път вие искате да пиете от водата на Земята, от земния живот. Ако пиете от тази вода, никога няма да уталожите вашата жажда. Роденото от плътта плът е – то ще умре; роденото от Духа дух е – то вечно ще живее. Вие имате два живота: единият е плътски, земен живот, в който се ражда онова вътрешно недоволство, омраза,

състезание, спорове – в него спокойствие няма; другият живот е небесният, Божественият, в който има Любов, Светлина, Мир и Радост.

Като разлъчите тия два живота, ще дойде водата на Земята, която ще служи за физическите ви нужди. Вие сега боравите само с водата, която е на Земята. Забележете: всички светии, които са боравили с Божествения свят, когато лекували някой болен, прибягвали до водата над твърдта. Преведено това на научен език, значи: те са лекували само тогава, когато са успявали да привлекат слънчевата прана, или Божествения живот, да действа върху човека, и той веднага произвежда реакция. Понякога вашият живот се обезсмисля, нямате никакъв стимул да вървите напред. Как ще осмислите живота си? – Това е една от великите тайни. Достатъчно е да придобиете само една десетохилядна част от милиграма от водата на Божествения живот и да я вкарате във вашето тяло, и тя веднага ще произведе благотворно влияние върху вас и вие коренно ще се измените. Ако вие знаете тайната как да внесете във вашия организъм от тази вода като чрез инжекция, една капка само, във вас ще настане цял преврат. Ако преди това вие сте били 120-годишен старец, след 24 часа само така ще се измените, че никой няма да ви познае. Ще се превърнете в един млад, 21-годишен момък. Очите, косите, бръчките на лицето, гласът ви – всичко ще се измени. Пред вас ще стои млад човек с мек, приятен глас. Вие ще го попитате: „Де отиде старецът?“ – „Замина си.“ – „Де замина?“ – „Не зная.“ – „Ще се върне ли?“ – „Няма да се върне. Той ме остави наследник на всичкото си имане, остави ме да уреждам всичките му работи.“ – „Бог да го благослови!“

И тъй, след като ученикът определи своя живот, ще го събере, ще създаде в себе си морето, за да се яви сушата, върху която трябва да работи. Той сам ще образува своята суша, сам ще образува своите морета и океани – творец ще бъде той. Господ ще гледа това, което

ученикът твори. Ученикът ще твори, и когато Бог види, че е добро, ще се произнесе. Питам ви: колко хиляди години се изискват, за да направите едно море като Черно море, или един океан като Великия или като Атлантическия? Такива морета и океани ще има и във вашия живот. Колко хиляди години се изискват, за да се създаде един континент или една суша като Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия! Такива континенти трябва да създаде ученикът и в своя живот. Виждате ли сега каква работа предстои на ученика? Вие как разбирате живота на ученика? – Да следва четири години в основното училище, три години в прогимназията, пет години в гимназията, четири години в университета, и след това да кажете: „Свършиха се всичките работи.“ – Не, пред вас седи друга задача: да създадете твърдта – границата между Божествения и земния живот, да разлъчите тия два живота. Вие искате Господ да твори. Бог, Който е съвършен, няма защо да твори за Себе Си. Всичко, което Той твори, е заради нас.

И нарече Бог сушата земя,

и събранието на водата нарече морета.

Значи събраният живот във вид на суша и вода – това е Новият живот, новите условия, които трябва да разработвате. Всички грамадни морета показват условията, при които ученикът трябва да развива своята деятелност, защото водата е носителка на живота. Сушата, земята пък показва новите условия, при които животът може да се прояви. Вижте в живота – всеки плаче за парче добра земя. И всеки плаче за водица. Никой в света не може без водица. Тя е необходима за живота. И никой не може без парче земя – за нея всички се борят. Някой казва: „Мен не ми трябва никаква нива.“ – Не, ти не разбираш смисъла на тази нива, ти не разбираш смисъла на това парче земя. Има ниви физически, има ниви духовни, има и ниви

Божествени. След като завършиш своята работа, своето учение на физическата нива, ще минеш на духовната нива. След като завършиш работата и учението си на духовната нива, ще минеш на Божествената нива. И най-после, след като завършиш работата и учението си на Божествената нива, ще отидеш във Великия живот – да учиш велики и славни неща. Днес ти знаеш само да ореш на Земята, но това още не е наука.

И рече Бог: Да прорасти земята зелена трева,

която да дава семе, и дърво плодоносно,

което да ражда плод по вида си,

на което семето да е в него на земята;

и стана така. И видя Бог, че беше добро.

И стана вечер, и стана утро – ден трети.

Както виждате, първите форми на живота започват с растителното царство, с тревите и дърветата. Значи започва се с тихия, с мекия живот, а не с буйния живот. А това, да се отдели виделината от тъмнината, е един много труден акт, който ние минаваме мимоходом. Може да има някои от вас, които са отделили виделината от тъмнината, но те са малцина. Колко години например ще ви вземе да направите една кибритена клечка? Как ще можете вие сами да извадите от земята тази клечка, т.е. да я създадете сами – да разлъчите виделината от тъмнината? Днес всеки може, като даде два лева, да си купи една кутия кибрит, но каква усилена деятелност на цели 8 000 години седи пред нас, докато се придобие тази кибритена клечка! Още по-лесно е днес да се завърти ключът и електрическата светлина да дойде.

За в бъдеще ще има още по-съвършен начин за добиване на светлина. Ще кажете: „Да бъде виделина!“ – и ще стане виделина. Тогава няма да има нужда от кибрит, нито от лампи, нито от

електрическа светлина. Сега тези неща ви се виждат като приказките от 1001 нощ. Някои казват: „Ние да имаме кибрит, че за друга светлина не мислим.“ – Да, докато живеете земния живот, такава светлина ви трябва. Питате: „Каква е тази магия, за която говорите?“ – Имате право да питате. Елате с мен! Завеждам ви в една стая и питам: „Виждате ли нещо?“ – „Нищо не виждам.“ Веднага аз давам заповед да се направи една инсталация и казвам: „Да бъде светлина!“ И светлината се явява. Вие виждате най-модерна инсталация, каквато и във въображението не сте си рисували. Виждате хубави лампи и ключове, които без да въртите вие, сами се отварят и затварят. Като дам заповед да се затворят лампите, всички ключове се затварят, светлината изчезва и стаята остава в първоначалния си вид. Такава е нашата умствена инсталация. Ние не се нуждаем от постоянни инсталации. Не е позволено да се строят инсталации в духовния свят. В духовния свят кажеш нещо – и то става. Казваш нещо, то става и ти тръгваш по пътя си. Инсталации могат да се строят само във физическия свят.

Когато ние казваме, че се задоволяваме с малко, подразбираме Божествения и духовния живот. Във физическия живот колкото повече имаш, толкова по-добре; в духовния живот колкото повече имаш, толкова по-зле. Някой пита: „Как ще придобия Небето, как мога да вляза в духовния свят?“ Казвам: за да влезете в духовния свят, трябва да олекнете, а това се постига, като раздадете всичко. Някога пък някой възвишен дух иска да слезе на Земята, но не знае как. Има учени духове, които са създали цели слънчеви системи, но не знаят как да слязат на Земята. Тогава те отиват при някой дух, който е слизал на Земята, и го питат: „Как да сляза долу?“ Той им казва: „Ще придобиете всичко.“ В такъв дух влиза едно противоречие. Той си казва: „Досега седях, нищо не работих, но отсега нататък ще започна

да работя, за да придобия всичко. Ще си създам една слънчева система и ще сляза долу на Земята.“ Той слиза на Земята, но така се оплита, че с хиляди години не може да се разплете, всичко забравя и не знае какво да прави, за да се освободи от това положение. Иска да се върне отново в духовния свят, но не знае как. Тогава Господ му казва: „Ще се отречеш от всичко.“ Как да се отрече, не знае. Господ му праща един ангел да му покаже как да се самоотрече, как да се разплете от своите връзки.

Срещам някого, който ми казва: „Аз искам да отида на Небето, но ще заведа и баща си там, защото го обичам.“ Казвам: по този начин нито ти ще влезеш в Небето, нито баща ти. Никой никого не може да води при Господа. Всеки сам трябва да отиде на Небето. Същият закон се приложи и по отношение на Христа, когато заминаваше за Небето. Христос заведе ли със Себе Си Своите ученици? – Не. Той им каза: „Аз отивам при Отца Си и ще ви приготвя място, а вие до това време ще работите на Земята.“ Във всеки едного от вас трябва да се роди вътрешно желание да работи. И тъй, който отива на Небето, отрича се от всичко земно; който слиза на Земята, отрича се от всичко небесно. Кой е земен човек? – Който се е отрекъл от всичко небесно. Кой е небесен човек? – Който се е отрекъл от всичко земно. Какво нещо е Небето? – Място, дето живеят хора, които са се отрекли от земния живот. Какво нещо е Земята? – Място, дето живеят хора, които са се отрекли от небесния живот.

И рече Бог: Да бъдат светила на твърдта небесна,
за да разлъчат деня от нощта,
и да са за знамения, и за времена,
и за дни и години,
и да са за светила на твърдта небесна,
за да светят на земята;

и стана така.

И направи Бог двете големи светила:

голямото светило, за да владее на деня,

а малкото светило, за да владее на нощта;

направи и звездите...

И видя Бог, че беше добро.

И стана вечер, и стана утро – ден четвърти.

В този ден Бог създаде инсталацията на земния живот, за да го осветлява, а именно Слънцето, Месечината и звездите. Всеки трябва да осветли своята земя и своето небе. Вашето слънце, вашата месечина и вашите звезди трябва да изгреят! По този начин вие ще имате пособия, мерки, с които ще разбирате нещата. И в този смисъл всеки може да каже: „Господ създаде Слънцето, Месечината и звездите заради мене, за да определям дните, годините и времената в моя живот. Моят живот е една книга, върху която, с помощта на тия светила, ще описвам какъв е този живот, който Бог е създал. Времето на моя живот е определен акт, в който ще се отбелязва дали аз съм създал своята малка вселена, както Бог иска." Четвъртият ден е страшният ден, страшното число. В този ден се появили човешкият ум и човешкото сърце. Някои от формите, които Бог създаде в този ден, се привлекли към ума, а някои – към сърцето.

И рече Бог: Да произведе водата

изобилно гадини въодушевени,

и птици да летят над земята

по твърдта небесна...

И видя Бог, че беше добро.

И благослови ги Бог и рече:

Плодете се и множете се,

и напълнете водата в морята;

нека се умножат и птиците по земята.

И стана вечер, и стана утро – ден пети.

Всички животни във водата – това са слугите, помощниците на ученика в неговия път. Същевременно те се ползват от всичките блага на този свят.

И рече Бог: Да направим человека

по образу Нашему и по подобию Нашему...

И създаде Бог человека по образу Своему,

по образу Божию го създаде:

мъжки и женски пол ги създаде.

И благослови ги Бог и рече им:

Плодете се и множете се,

и напълнете земята, и обладайте я;

и владейте над рибите морски,

и над птиците небесни, и над всяко животно,

което се движи по земята...

И стана вечер, и стана утро – ден шести.

Като говорим за ученика, ние разбираме животът на творба, а не животът на благодатта, която му се дава. След като ученикът премине през първите три живота, дава му се възможност да приложи своята сила в малък мащаб, за да види по какво се различава новият от стария живот. Новият живот е живот на пречистване. След това настъпва истинско творчество. Днес всички говорят, че поетите творят, че художниците творят – всички хора искат да творят, но това желание е постижимо само за онзи, който може да бъде ученик. Затова вие ще си кажете: „Аз искам да се пробуди в мен съзнанието на ученика, да заживея в Новия живот.“ Щом искате това, започнете с първия ден. Всеки, който стане ученик, шест дни, т.е. шест периода, трябва да твори, да създава в себе си, докато дойде до пробуждане на

своето съзнание. Като дойдете до работата, трябва да имате образци, да знаете какво изисква новият живот от вас и как трябва да дойде той. Щом новият живот дойде, всичко това, което сега виждате, няма вече да ви интересува. Този живот трябва да бъде съобразен с Божията Любов, с Божията Светлина, с Мира Божий и с Божията Радост. Когато говоря за учениците, аз виждам пред тях една велика работа, за която трябва да се приготвят.

Някой казва: „Аз ще напусна нивата си." – Не, нивата си не трябва да напущаш. Друг казва: „Ще напусна ралото и мотиката си." Питам: „Духовно рало и духовна мотика приготви ли си?" – „Ама аз искам поет да стана." – „Духовно перо приготви ли си?" – „Аз искам проповедник да стана." – „Ти знаеш ли духовния език, с който трябва да говориш на хората?" От това гледище вие трябва да разбирате думите, които Христос казваше на Своите ученици: „Ако не се отречете от себе си, от майка си, от баща си и не вдигнете кръста си и не тръгнете след Мене, не можете да се наречете Мои ученици." Как мислите, ако Христос не се отрече от Себе Си, от Своя живот, от майка Си и баща Си, от всичко в света, и не вдигна кръста Си, можеше ли да бъде образец за нас? „Тури кръста на гърба си и Ме последвай", казва Христос. Да туриш кръста на гърба си, това е най-страшното нещо. То значи да туриш на гърба си и доброто, и злото, и да ги носиш. Кого да последваш? – Христа, т.е. Любовта. Когато отидеш да слушаш Христа, ти ще бъдеш такъв юнак, че ще вдигнеш на гърба си и злото, и доброто, и ще можеш да ги носиш. Злото и доброто са в постоянна борба помежду си, понеже не могат да разрешат великата задача на Живота. Ако ти чакаш да спре борбата, трябва да знаеш, че тази борба няма свършване. Ти ще им кажеш: „Понеже вие дълго време ще се борите, аз ще ви вдигна и ще ви нося

на гърба си.“ Там долу хората вдигат шум, състезават се. Ти ще си кажеш: „И вас няма да чакам да утихвате.“

Не можете да отидете при Христа, ако не вдигнете своя кръст. Защото и злото обича Бога. То представлява разумни същества, както и доброто, само че съществата на доброто вървят в правия път, а тия на злото са се отклонили от правия път. И едните имат Любов към Бога, и другите имат Любов към Бога. Когато злите духове отиват при Бога, те падат на колене пред Него, целуват, прегръщат краката Му, молят Му се, и Той вдига ръката Си отгоре им, благославя ги и ги праща в света да работят. Аз представям това на човешки език. Те като дойдат на Земята с Божието благословение, живеят по своему: започват да ядат кокошки, патици, агнета, това-онова; един човек ще убият, друг ще обесят, трети ще осъдят, и т.н. Те казват: „Ние ходихме при Бога, целувахме краката Му, Той ни даде Своето благословение и ни каза да отидем в света и да правим, каквото знаем. Ние видяхме вече Бога.“ – „Как Го видяхте? Какъв образ имаше?“ – „Той имаше черно лице, седеше на черен стол, с черна патерица в ръка.“ Те имат особено виждане, като през черни очила. Добрите и злите духове имат диаметрално противоположно схващане за Бога. Като слушате описанието на злите духове за Бога, какво понятие ще си съставите за Бога, за Битието?

Често за кратко време вие минавате състояние на ожесточаване. Казвате: „Не вярвам вече в Бога, ще живея, както живеят всички хора.“ Какво подразбира това? Ще живееш, както всички ония хора, които ядат, пият, крадат, лъжат, заграбват, изобщо както всички лоши хора. Разбиране е това! Друг някой казва: „Аз се покаях, ще живея, както всички добри хора живеят.“ Какво подразбира това? – Ще живееш, както всички добри, праведни хора, които любят Бога; ще живееш в хармония и в съгласие с Бога, с хората, ще им помагаш; ще живееш с

вяра и надежда. Като отидете при добрите хора, ще видите весели, засмени лица, готови на всякаква услуга – хапката от устата си могат да дадат. Като отидете при лошите хора, ще видите мрачни, недоволни лица, с никаква готовност за услуга. Питам: ако една овца е пътувала дълъг път и спре в дома на един вълк да си почине, как ще я посрещне той? – Ще я прегърне, ще я целуне, ще я тури на хубаво легло, ще ѝ даде вода да пие, да се измие и т.н. Какво ще каже тази овца? – „Аз не искам да се разделям от тебе, искам вечно при теб да живея.“ Това любов ли е от страна на вълка?

В Писанието се казва: „Ето, хлопам на вратата ви, и който Ми отвори, ще вляза.“ Каква нужда има Христос, Който е съвършен, Който е образец на Любовта, да хлопа на нашите врата, да чака да Му отворим и да вечеря с нас? Това не е ли противоречие? Каква нужда имат богатите хора, които разполагат с милиарди левове, да тръгнат по къщите на бедните, да тропат по вратите, за да им раздават хляб, пари и други потреби? Вие задавали ли сте си този въпрос? Можете да си дадете много обяснения, но същината на този въпрос всякога ще остане неразрешена. На коя врата хлопа Христос?

Отговор: *На сърдечната.*

Де е тази врата?

Отговор: *У човека.*

На кое място именно?

Отговор: *В съзнанието му.*

Какво нещо, всъщност, е човекът?

Отговор: *Не знаем.*

Вие сте изучавали геометрията, нали? Кажете ми, тогава, какво нещо е квадратът?

Отговор: *Фигура, заградена с четири равни страни, които са две по две помежду си успоредни.*

Въз основа на какво стечение на сили или на какви закони тия четири страни са

равни?

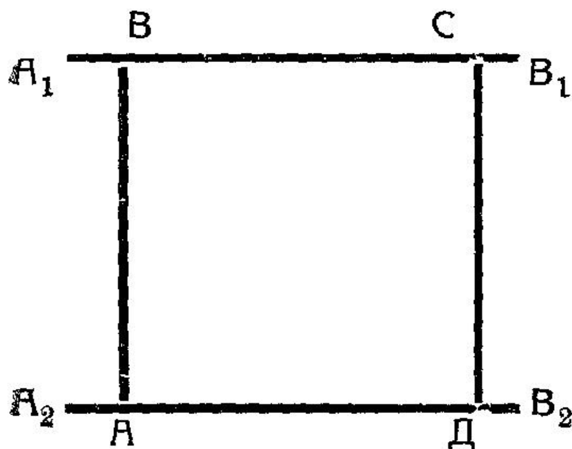

Фиг.1.

Значи квадратът е образуван от четири страни, от които две по две вървят успоредно. Имате два паралелни пътя: A_1B_1 и A_2B_2. Пътят A_1B_1 означава мъжа или бащата, а пътят A_2B_2 – жената или майката. Пътят *BA* означава брата, а пътят *CD* – сестрата. Братът и сестрата вървят в диаметрално противоположни посоки с тия на бащата и майката. Интересите на сина не са интереси на бащата и интересите на дъщерята не са интереси на майката. Те имат само допирни точки. Синът има допирна точка с бащата в ъгъла *B*, а с майката – в ъгъла *A*. И дъщерята има две допирни точки: с майка си в точка *D* и с баща си в точка *C*. Питам: де са допирните точки на брата и сестрата? – Те нямат допирни точки. Тогава сестрата може ли да влияе на брата? – Не може. Ами братът може ли да влияе на сестрата? – Не може. Те нямат допирни точки помежду си. Отношенията, които съществуват в един дом, представляват цяла геометрия, която може да се приложи в

живота. Как ще си влияят сестрата и братът? – Чрез майка си и чрез баща си. И забележете, когато братът не се отнася добре със сестрата, тя се обръща към майка си и казва: „Мамо, кажи на брат ми да не ме закача, да не ме бие!“ По същия начин тя се обръща и към баща си. Ако сестрата се отнася зле с брата си, той се обръща към баща си и му казва: „Тате, кажи на сестра ми да не се отнася тъй зле с мене!“ Същото може да каже и на майка си. Питам: A_1B_1 и A_2B_2, т.е. бащата и майката, имат ли допирни точки? – И те нямат допирни точки помежду си. Следователно тук виждаме един закон на противоречие: мъжът не може да говори на жената, нито жената може да говори на мъжа. Ето защо в света не може да се създаде фамилия, семейство само от мъжа и жената, понеже те нямат допирни точки. Законът на квадрата показва, че за да се образува една косвена връзка между мъжа и жената, трябва да дойдат други две линии, които да ги пресекат, и по този начин да се създадат между тях допирни точки. Кои са тия две линии? – Децата. Те свързват майката и бащата. Следователно с право може да се каже: дом без деца е съграден на въздуха. Това е философията на живота.

И тъй, що е квадратът? – Фигура, която показва как трябва да се устрои семейният живот. Затова вие трябва да изучавате този велик закон. Следователно бащата и майката заедно ще уредят живота на сина си и на дъщеря си, а синът и дъщерята заедно ще уредят живота на майка си и на баща си. Законът е такъв. И в Писанието се казва: „Ще въздам възмездие до четвърти род.“ Значи синът и дъщерята изкупват греховете на майка си и на баща си. Това е закон, това е геометрия, това е наука, в която има реалност. Квадратът представлява живот в четвъртото измерение. Значи той е минал през четири състояния, през състоянията 1, 2, 3 и 4 (**Фиг. 2**).

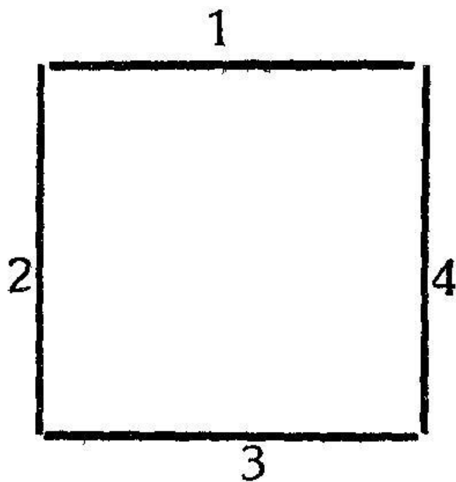

Фиг. 2.

В съвременната математика се казва: „Ако едно въображаемо или имагинерно число, т.е. такова, което не съществува, се умножи четири пъти само на себе си, или се прекара през четири различни състояния, получава се единица, едно реално число, с което можем да боравим.“ Какво означава това? Ще го преведем по отношение на квадрата. Квадратът остава непонятен за нас дотогава, докато съществува някъде в невидимия свят. Обаче като го умножим четири пъти сам на себе си, получава се реална единица – реален дом. На основание на същия закон, когато човек се умножи четири пъти сам на себе си, образува реалния човек. Да се умножи човек четири пъти на себе си, значи да мине през причинния свят, през умствения свят, през астралния свят, и най-после през физическия свят. И когато в Писанието се казва: „Множете се и плодете се“, това подразбира закона на умножението. Ако човек знае как да се умножава сам на себе си, той ще познае своята реалност.

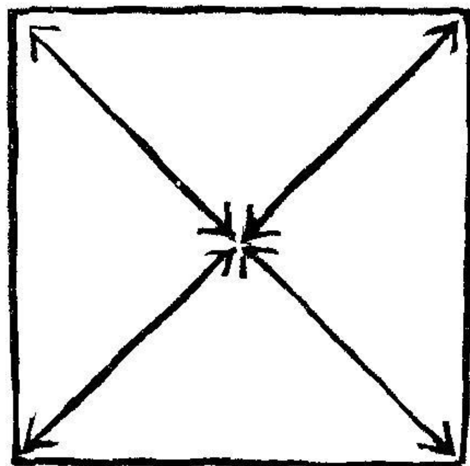

Фиг. 3.

Ние идваме вече до онези алхимически закони, до онази висша математика, която трябва да разбираме. Ъглите на квадрата имат отношение към човека, защото всеки ъгъл е център на известни сили, които действат по направление на диагоналите. Как ще примирите тия сили? – Те се примиряват в центъра на квадрата, т.е. в точката, дето се пресичат двата диагонала. Центърът представлява цялото. Следователно тия сили са част от цялото, които се групират в общия център. Всички сили на квадрата имат направление към този център. Ние наричаме това нещо стремеж към Бога. Щом всички сили се стремят към Бога, противоречия не съществуват в света. Те съществуват само като творчески акт.

Някой казва: „Аз искам да бъда добър човек.“ Казвам: за да бъдеш добър човек, ти най-първо трябва да намериш сестра си, с която нямаш допирни точки, а после трябва да намериш майка си и баща си. Намериш ли ги, с тях заедно ще образуваш триъгълника, например триъгълника *ACB*.

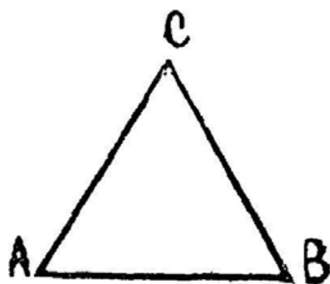

Фиг. 4

Що е триъгълникът? – Закон на примирение. Тук имате пак три допирни точки, а това е Божественото съчетание. За да има хармонично съчетание между двама души, най-първо между тях трябва да има поне три допирни точки. И сега, от съчетанието на триъгълника и квадрата, се образува петоъгълникът.

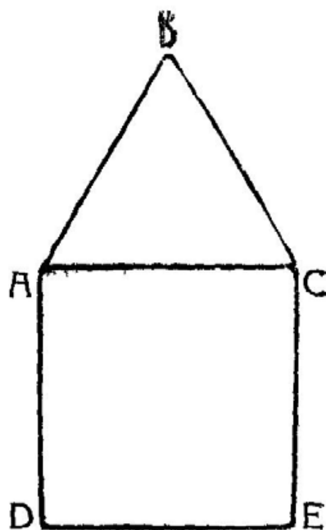

Фиг. 5

Той представлява дома, къщата, в която петима души трябва да живеят под един покрив. По този начин се е образувал домът *ABCDE*. Както виждате, нещата в Природата не са произволни. Ние живеем в Божествената реалност на нещата, но трябва да разбираме нейните закони. Всяка жива линия, всяка жива мисъл, всяко живо чувство, всяко живо действие, което се проявява у нас, не е произволно – всяко нещо си има причина. Следователно, за да разберете причините и подбужденията на нещата, трябва да изучавате всички прояви, всички явления в живота и в Природата. Като се роди една мисъл във вас, вие трябва да я разгледате, да видите дали тази мисъл е ваша, или е гостенка; дали ви е сестра, брат, майка, баща и т.н. Вие трябва да разбирате произхода на всяка мисъл, която се поражда в ума ви.

И тъй, квадратът е мярка за определяне на всички сили, които се срещат във вас. Вие трябва да създадете в себе си Божествен дом. Той представлява новото тяло на човека, което му е нужно за новия живот. Има тяло естествено, има и тяло духовно. Някой казва: „Тия неща са дълбоки работи, не са за мен." Дали ги признавате, или не, дали ги искате, или не, те сами ще ви намерят. В това отношение вие мязате на щраусовата птица, която при опасност скрива главата си между крилете си и по този начин мисли, че е избягала от очите на неприятеля. Все едно, ловецът лесно я намира, защото цялото ѝ тяло седи навън. Така и лалугерът, като иска да избяга от човека, скрива се в някоя дупка, мисли, че никой не може да го извади оттам. Лъже се горкият лалугер! Човекът е по-умен от него. Взема 2–3 кофи вода, налива ги в дупката и лалугерът, ще не ще, излиза. Същото е и с човека, който казва, че някои работи били дълбоки, не били още за него. Ще дойде някой по-умен от него и ще го накара да излезе из дупката.

Някои хора казват: „Парици да имаме! В тях седи смисълът на живота.“ Парите са изобретение на човешкия ум, те не разрешават въпросите. Ако е въпрос за богатство и сила, то е друго нещо. Богатството и силата са качества на човешкия ум и на човешкото сърце. Динамическият мотор пък, който дава направление на ума и на сърцето, който използва техните богатства и сили, това е човешката воля. Ако имаш ум и сърце, а нямаш воля да приложиш тяхното богатство и тяхната сила, какво ще постигнеш? Ако някое малко глупаво дете започне да пали огъня, а не знае как да го запали, какво ще стане? – Ще пръсне котелът. Котелът, това е човешкото сърце. То не трябва да се пръска. Някой казва: „Аз имам богато сърце.“ – Да, но ти трябва да бъдеш умен, да знаеш как се управлява този котел, за да не се пръсне. Умният човек не трябва да пресилва своята машина, не трябва да увеличава огъня повече, отколкото котелът може да издържи. Всички трябва да имате здраво тяло.

Мнозина питат: „Какво нещо е Новото учение?“ – Новото учение представлява хармонично съчетание между един триъгълник и един квадрат. Това е научно обяснение на Новото учение, с което хиляди години са се занимавали и продължават да се занимават учениците на Окултната школа. Квадратът, триъгълникът представляват качества, сили, които съществуват в Природата: в минералите, в растенията, в животните и в човека – в неговите мисли и чувства. Ако не разбирате техните закони, вие ще се намерите в един лабиринт. Забележете: вие започвате една работа, тя донякъде върви добре, и тъкмо се почувствате радостни и щастливи, гледате – всичко рухва, изчезва пред вас като дим. Чудите се как е станало това нещо, защо. Такова нещо са силите в Природата. Вие трябва да ги разбирате и да вървите съобразно с тях. Например вие минавате през някоя гъста гора, но не обръщате внимание на дърветата, и току изведнъж един

клон ви удря в очите. Вие веднага затваряте очите си, спирате се, не можете да вървите напред. Очите ви сълзят, болят ви, не можете да ги отворите. Затова и псалмопевецът казва: „Господи, като минавам през непознати, чужди места за мен, води ме за ръка.“ Да, има незнайни места, има големи блата и пропасти в пътя на ученика, които той не може да премине без водач. Някой казва: „Аз мога и без Учител.“ – Можеш без Учител, но ако отиваш до село Драгалевци. Отиваш ли обаче на връх Монблан, Учител ти трябва, и то първокласен – там сам не можеш да стигнеш. Има учители, които не могат да изведат своите ученици до тази височина. Като дойдат до едно място, казват: „Понататък няма защо да вървим, това е достатъчно. Много учение не ни трябва.“

Сега, като ученици, вие трябва да имате силно желание да вървите напред. Ще имате мъчнотии в живота си, но няма да се обезсърчавате; ще срещате противоречия, но вярата си няма да губите; ще срещате омразата, без да мразите; ще носите и злото, и доброто на гърба си, без да вземате участие в техния разговор. Ти ще ги носиш на гърба си, а те ще спорят. От време на време ще се обръщаш да ги погледнеш как спорят, но ще си мълчиш: ще повдигнеш малко раменете си и ще продължиш пътя си. Като се умориш, ще ги сложиш на земята да си починеш. Те още ще продължават спора, но ти няма да вземаш никакво участие. Това ще бъде едно занимание за тебе. Като си починеш, пак ще ги вдигнеш на гърба си и ще продължиш напред.

Ето едно разрешение на противоречията, които срещате в живота си! Вие носили ли сте по този начин вашия кръст? Вие вземате кръста на гърба си, поносите го малко, след това го сваляте на земята, но все питате как може да се освободите от него. Знаете ли на какво мязате с вашия кръст? Децата имат обичай, като хванат някой

малък бръмбар, завързват единия му край с конец, дълъг около десетина метра, а другия край на конеца държат в ръката си и пущат бръмбара на свобода. Той, като се почувства свободен, хвръква, но като дойде на височина десет метра, конецът го потегля и той пада на земята. След това отново хвръква и пак пада, не му идва наум, че е вързан. Така и вие като този бръмбар сте вързани за вашия кръст, но имате въже, дълго десет метра. Направите опит да хвръкнете, издигнете се на височина десет метра и падате. Казвате си: „Чудно нещо! Отначало тръгнах добре, хвърчах до едно място, но какво стана, че паднах? Дойде някаква външна причина, потегли ме и аз паднах." – Не, вие не можете сами да се освободите от вашия кръст.

Питам: кой ще ви освободи от този кръст? – Това е великата задача, която трябва да разрешите като ученици. Да вдигнете своя кръст на гърба си, да разрешите противоречието, което се крие в него, и да кажете: „Не моята воля, а Волята на Отца си ще изпълня." Това е най-страшната и същевременно най-великата задача, която трябва да разрешите. Христос казва: „Твоята воля ще изпълня, Отче, а не Моята. В Твоите ръце предавам Духа Си. Ти ще Ме водиш!" – Това подразбира връщане към Бога, това подразбира знание и приложение на законите. Този процес става сега у всинца ви, но вие не вярвате. Дали вярвате, или не, дали сте светски, или духовен човек, това не важи – няма да се избавите от противоречията на живота. Казвате: „Аз ще тръгна в този път." И да тръгнете, и да не тръгнете, вие вече влизате в живота.

Вие следите по вестниците за ония двама италианци, които съдят в Америка. Както виждате, те не са американски поданици, но веднъж престъпили законите, държат ги отговорни. Същото прави и Природата. Престъпиш ли някой от нейните закони, тя те хваща и те държи отговорен. Казвате: „Аз не знаех тия закони." – Ти трябваше да

ги знаеш. Те са написани в самата Природа и ти трябваше да разбираш нейния език. Днес целият свят протестира за тия двама италианци, искат да ги освободят от клещите на американските закони, но не могат – животът им виси на косъм. И най-страшното положение, в което се намират те, е това, че от толкова дълго време живеят с мисълта какво ще стане с тях. Туй положение е по-страшно, отколкото веднага да ги обесят.

Когато говорим за Любовта, ние разбираме единствената сила, която може да ви придружи през вашия труден път и да ви изведе от него благополучно. Тя е единствената утешителка на човека в тежки и трудни часове на живота му. Това значи да бъдете носени на ръце. Само Любовта може да ви пренесе на ръцете си.

И сега аз искам да бъдете деятелни, а не бездеятелни. Ученикът има много работа, има какво да работи. Какво прави добрият син? – Той ходи всеки ден на работа. Днес отива на някоя градина, утре на някое лозе: копае, чисти, и като събере достатъчно богатство, занася го на домашните си. Така и вие – каквото спечелите на Земята, трябва да го занесете горе. Как мислите да отидете там? Мислите ли, че ако отидете като грешник, с празни ръце, ще ви посрещнат с лаврови венци? Само един случай има такъв – случаят с блудния син. Добре ли е всички да бъдете в положението на блудния син? Той се разкая и каза на баща си: „Аз не съм достоен да се нарека твой син, затова направи ме последен твой слуга!“ Този слуга, като работи на господаря си, нали ще му донесе нещо? Та казвам: щом вие се връщате към Бога, трябва да работите или като слуги, или като синове. Кое положение искате да заемете?

И тъй, животът на ученика е велик живот. Като приемате благата на този живот, ще казвате: „Има смисъл да се живее!“ Псалмопевецът казва: „Като видя Божието лице, ще бъда доволен.“ Ученикът трябва

да каже: „Като видя лицето на своя Учител, като разбера смисъла на онова знание, което съм придобил от Него, и като започна да манипулирам с всички свои сили, аз ще бъда доволен от своя живот.“ Тогава ученикът ще ходи да хлопа по вратите на своите ближни и да им помага.

Христос хлопа на вратите на хората, за да им покаже начина, по който могат да разрешат мъчнотиите в своя живот. На всички врати ли хлопа Христос? – Не, Той хлопа само на вратите на учениците, както и на тия хора, у които съзнанието е пробудено и които са се молили дълго време. Христос ще похлопа, ученикът ще Му отвори и Той ще му предаде първия урок.

„Ето, хлопам на вратата ви“, казва Христос. Този стих се отнася за учениците, за пробудените души.

Забележка: Днес ще прочетете 10-а глава от Евангелието на Матея, да видите как ще я разберете при светлината, която имате тази сутрин.

Беседа, държана от Учителя на 22.08.1927 г., 7:00 ч., Понеделник, София, Изгрева

ДОЙДЕ ГЛАС

Бог царува на небето, Бог царува в живота. Да бъде Името Му благословено!

„Отче, прослави Името Твое!“ Тогаз дойде глас от небето: „И прославих, и пак ще прославя.“ (Йоан 12:28)

Човек може да осмисли живота си само при едно обстойно проучване на живота в неговата широчина и дълбочина, както и в неговата вътрешна проява. Засега безсмислието в живота, както и всички противоречия, които се срещат в него, се дължат на индивидуалния живот. Следователно безпорядъкът във всяко общество се дължи на индивидите, които го образуват. Също тъй и безпорядъкът в цялото човечество се дължи на всички същества, които го съставляват. И най-после, безпорядъкът в целия свят изобщо се дължи на човека. Значи индивидът, отделният човек като мислещо същество е нарушил един от великите закони на Природата и от това е произлязъл безпорядъкът в целия свят. Това нарушение се обуславя върху желанията на човека, върху неговия егоизъм.

Първата заповед, която Бог даде на човека, беше да не вкусва от плодовете на Дървото за познаване доброто и злото. Тази заповед до известна степен ограничи неговата свобода. Обаче човекът не искаше да пожертва свободата си. Той се запита: „Защо Бог, Който ми даде свобода, същевременно ме и ограничава? Защо не ме оставя напълно свободен във всички положения на живота? Защо не ме оставя да бъда абсолютен господар на всичко?“ Трябва да знаете, че ако човек стане

пълен господар в света, тогава Бог трябва да се ограничи. Такъв е законът. Когато един човек е свободен, друг някой непременно ще трябва да се ограничи. Всички хора не могат едновременно да бъдат свободни. Онези, които не разбират законите в разумния живот, намират противоречие в това нещо. Само Цялото е свободно. Обаче пожелаем ли да дадем свобода на частите, цялото се ограничава. Временно цялото може да изчезне. По какъв начин? Представете си, че разделяте една ябълка на дванадесет равни части, които раздавате на дванадесет души. Тия хора вземат всеки своята част и се разотиват на дванадесет различни места. Питам: де отиде цялото? – Цялото остана в зародиша, в семките на ябълката. Следователно цялото ще се посади в земята, ще се ограничи, ще се подложи на ред страдания, за да произведе отново своята форма. Какво стана с дванадесетте части, които се освободиха от цялото? Всяка част казва: „Като отида при този господин, той ще ме задържи за себе си." Значи всяка част от ябълката се оженва за едно от тия разумни същества. Как постъпват възлюбените с тях? – Изяждат ги. Всеки един, като глътне своята възлюбена, казва: „Колко е сладичко това парченце! Приятно ще ми бъде, ако имам още едно такова." За колко дни или месеци той ще си спомня за това парченце? Утре, като дойдат други парченца, които трябва да глътне, ще забрави първото. Не само че ще го забрави, но ще го изхвърли вън от себе си.

Казвам: има един закон, според който всеки слуга, като влезе в своя господар, той или ще го изпъди, или ще го прати на работа. Тъй постъпва и циганинът. Той, като се ожени, ляга на гърба си и казва на жена си: „Моля ти се, тури тържика на гърба си и тръгни от къща в къща да събереш малко брашнице, да ми направиш една прясна пита." Циганинът има някакъв дребен занаят, гвоздеи прави, и чака жена си да се върне, да донесе било брашно, било друго нещо.

Циганката туря тържика на гърба си, взема тояга в ръка и тръгва от къща в къща да проси. Някъде я залаят кучета, другаде я пораздърпат малко, но тя не се отчайва – върви напред. Отиде на едно място – на карти гледа; отиде на второ – на кафе гледа; отиде на трето – боб хвърля – дано събере малко брашнице за своя циганин. Не стига това, но като се върне у дома си, ако се е забавила малко, отгоре на това циганинът ще я набие.

Аз вземам думата *циганин* не като външна форма, каквато той представлява в живота, но като емблема на някакво специфично разбиране на живота. Казват за някого: „Този човек трябва да се набие, защото не е свършил работата си навреме." Питате: „Защо трябва да се набие?" Ами гвоздеите защо трябва да се набиват? – Да задържат нещо. Не забиеш ли гвоздея добре, не държи. Казвате: „Или гвоздеят е слаб, или не е добре забит." Ако гвоздеят е слаб, каква е тази ваша философия – да вземете теслата и да го забивате? Щом е слаб и го забиваш, ти си направил вече една погрешка. Ти трябва да признаеш, че си направил погрешката, и да кажеш на гвоздея: „Моля ти се, бъди тъй добър да си излезеш, ти не си за това място." Вие казвате, че гвоздеят бил виновен, че не държал добре. Гвоздеят бил виновен, а вие сте прави. Щом мислите така, и вашият ум не държи. Тогава ти вземаш друг, по-голям гвоздей, около 12 сантиметра дълъг, забиваш го с теслата, но и той не държи – изкривява се. Седиш, чудиш се защо и този гвоздей се изкривява. Казваш: „И той е слаб." Има майстори, които изхабяват много гвоздеи, докато най-после забият един.

По същия начин, когато вие не можете да разрешите някоя мъчнотия в живота, спирате се и се чудите защо става така. Казвам: всички мъчнотии в живота могат да се разрешат, щом човек си отговори на въпроса какво нещо е индивидуалният живот. Да бъдеш

индивидуалист, значи да бъдеш краен материалист в духовния живот. Ти ще видиш този краен материализъм навсякъде. Навред ще чуваш думата *аз*, *аз*: „Знаеш ли какво мога да направя *аз*? Знаеш ли какво съм направил *аз*?“ Какво си направил ти? – „Това и това съм направил *аз*.“ Питам: когато Земята се създаваше, ти *Аз*-ът, беше ли там? Щом ти, *Аз*-ът, си всичко в света, кой отдели тъмнината от виделината? – „Не зная тия работи.“ В това отношение *Аз*-ът е ограничен, а не тъй безграничен и всемогъщ, както той си мисли. Оттук произтичат всички противоречия в живота. Колкото повече човек се докача, толкова той е по-дребнав, по-голям материалист. Дали хората знаят тази своя черта, или не, това не е важно, но ти сам трябва да я знаеш и да работиш за изправяне на характера си. Има цяр за дребнавостта, има цяр и за докачението. Ако ти не знаеш и не можеш да измениш своя характер, какъв човек си тогава? Идете при някой човек, който се занимава с отглеждане на плодни дървета, и го попитайте как увеличава тяхната плодовитост. Той ще ви каже, че ги наторява или присажда с по-доброкачествени присадки, за да се получат понякога повече плодове, а понякога – по-вкусни и по-благородни.

Какво се крие в *Аз*-а? – Една Божествена идея, която показва, че човек трябва да има Божествено достойнство. Когато той търси слава, с това иска да каже: „Аз съм от царско произхождение – дядо ми беше цар, баща ми беше княз.“ Разсъждавате ли така, вие идвате до положението на ония патки, които се гордеели със своите прадеди, че освободили Рим. Един селянин карал патки за продан от селото за града. Из пътя те си говорили: „Този селянин не знае ли, че ние сме от благородно произхождение; не знае ли, че нашите деди и прадеди освободиха Рим, та се отнася така грубо с нас?“ Добре, вашите деди и прадеди освободиха Рим, ами вие какво направихте? Така и вие казвате, че Господ е благ, че Той е създал света, и т.н. Хубаво, това е

така, но туй, което Бог е направил, то е заради Него, заради Неговата слава. Ами вие какво сте направили? Бог ви е изпратил в света, дал ви е ум, сърце, душа и дух, но вие какво направихте с вашия ум, с вашето сърце, с вашата душа и с вашия дух заради себе си, заради своя ближен и заради Господа? Вие, съвременните хора, отричате душата и духа, но поне признавате ума и сърцето. Питам ви тогава: какво направихте с вашия ум и с вашето сърце? Когато Господ направи света, Той прояви Себе Си, но след това Той даде на човека всичко, което направи. Когато Бог създаде небето и Земята, както и всички светила на небето, Той постави човека в рая, като му каза: „Аз направих всичко това за тебе." Туй показва, че Той е промислил за човека. Също така Той е промислил и за ангелите, като им каза: „Вие ще станете учители, възпитатели на тия деца, които оставих да живеят на Земята." Това е един кръг на живота, който е съединен с проявата на Бога.

Та казвам: вие, които живеете на Земята, искате да се проявите. Прави сте в това отношение. Желанието ви да се проявите е един Божествен принцип, един творчески акт, но питам: кому ще дадете това, което вие произведете? Туй, което Бог създаде, даде го на човеците, като остави ангелите за техни възпитатели. Значи Той създаде работа и на едните, и на другите. Ами вие, които на всяка крачка казвате *аз*, *аз*, кому ще дадете вашите произведения? Затова именно ние пристъпваме към закона на жертвата, който казва: „Всеки човек, който задържи за себе си това, което е произвел, не може да намери смисъла на живота." Туй, което ти си произвел, не е за тебе – трябва да го дадеш някому. Аз ще ви изясня закона на жертвата, като ви дам един правилен образ за него. Вие казвате: „Как тъй, нима трябва да раздадем на хората и парите, които сме спечелили с труд?" – Това е само един частичен пример, който още не изяснява идеята.

Казвам: когато прекарате една течуща вода през някоя чешма, вие имате някаква идея в това, нали? Каква е вашата идея? – Да се точи вода от тази чешма и да се ползвате от нея: както вие, така и другите около вас. Ако у тази чешма се появи желанието да задържи всичката вода само за себе си и никой друг да не се ползва от нея, какво ще стане? – Цялата местност наоколо ще се наводни, ще се покрие с вода и ще стане невидима. За да бъде тази местност видима за всички, чешмата трябва да се проникне от желанието всички хора наоколо ѝ да черпят вода от нея. Туй, което изтича от чешмата, това, което тя твори, то създава Славата Божия. Окръжаващите я хора ще дойдат заради нейната вода.

В този смисъл, когато Писанието говори за добрия човек, ние подразбираме живота, който тече у човека. Да проявиш доброто – това подразбира да раздадеш онзи течащ живот, който изтича от тебе, по такъв начин, както Бог е раздал на хората всичко, което е сътворил. Той създаде световете, насели ги с живи същества и след това ги раздаде. Не само това, но и до днес продължава да се грижи за тях. Ние всеки ден се молим: „Господи, изпрати ни това-онова...“ И ние виждаме, че през хилядите години, в които живеем, Той не е преставал да ни изпраща Своите блага. Задавали ли сте си въпроса с какво сме задължили Бога да бъде толкова милостив и грижлив към нас? Аз съм навеждал ред примери по този въпрос, но те са повърхностни, не са тъй съществени, не могат да изяснят идеята, както трябва.

Сега ще ви приведа един пример, който ще разгледам в неговия по-дълбок смисъл. Да кажем, че в дома на една богата, добре известна фамилия, от видно произхождение, идва като слуга един млад, беден момък, цял окъсан и бос. Този момък е трудолюбив, честен и работи много добре. Господарят, като вижда работата му, казва: „Този момък

ми харесва, добре работи.“ Заема се господарят му да го облече, да го докара. Купува му нови дрехи, нови обуща – облича го от глава до пети. Погледнеш този слуга – вече не е първият. Облякъл се хубаво, изправил се: върви красиво, стройно – дошъл е вече на себе си. Господарят има синове, дъщери, и този слуга услужва на всички. Те му казват: „Хайде Стояне, направи това!“ Едва свършил една работа, от друга страна му казват: „Хайде Стояне, направи онова!“ И той тича, на всички услужва, към всички се отнася внимателно, вежливо, бяга от стая в стая, бърза, като че има десет крака. Кой каквото му заповядва, на всички изпълнява волята, и те намират, че Стоян е отличен слуга. Защо? – Той предвижда нуждите и на господаря, и на господарката, и на малките господарчета, и затова всички го обичат. Не само това, но каквото изработи отвън, носи го на господарите си – все за тях мисли. И господарят му го обича, и господарката му го обича, и малките господарчета го обичат, и младата господарка го обича, но някак особено тя го обича. Тя излиза из границите на тази обич, която законите и обичаите на тази благородна фамилия позволяват. Законите на тази фамилия позволяват тази мома да се свърже само с такъв човек, в жилите на когото тече също тъй благородна кръв. Не е позволено значи мома от такова произхождение да се свързва с прост човек.

Коя е причината обаче, че тази мома обиква този прост човек, при това слуга? Ако причината се крие в това, че този момък има хубави черни очи, черни мустачки, красиви вежди, хубав нос, могат да се намерят още много момци също тъй с хубави очи, вежди, мустачки и т.н. Но тази мома ще обикне ли някой от тия момци, както обича Стоян? – Не, няма да обикне. Причината се крие другаде, а не в черните очи или в хубавите вежди, или в черните мустачки. Всички тия неща са само едно външно отражение, една залъгалка,

едно маскиране на Истината. Младата господарка казва: „Ако Стоян не остане в нашия дом да ми слугува през целия живот, аз не ще мога да живея." Тя иска Стоян да ѝ слугува през целия ѝ живот и гласа му да чува.

От този пример вие може да вземете чисто физическата страна, но ще сгрешите. Аз ще ви обясня идеята, която е скрита тук, с други примери, защото тя е сложна идея и трябва да се анализира, трябва да се разгледа последователно, в нейния развой. Не се ли разгледа по този начин, тя ще се схване погрешно, както е схваната погрешно в живота. При изяснение на тази идея има три важни положения. Първото положение: вие вземате едно шише, пълно с лимонада, отваряте го, изпивате лимонадата и шишето захвърляте настрани. Второто положение: дават ви една хубава ябълка, тежка около половин килограм. Вземате ябълката, отивате при един чист, хубав извор, измивате я, сядате на някое хубаво място и изяждате ябълката с намерение семките ѝ да посадите. Скривате семките ѝ, но забравяте да ги посадите. Третото положение: дават ви една хубава книга. Вие я туряте в чантата си, отивате при един хубав извор, сядате на едно прохладно място около него, изваждате книгата от чантата и започвате да четете. Четете до едно място, усмихвате се. Пак продължавате да четете, пак се усмихвате доволно, и най-после затваряте книгата, туряте я в чантата си и тръгвате за дома си. Дето и да ходите, книгата е с вас. Отваряте я за малко, прочитате нещичко от нея, поусмихвате се, позарадвате се и пак я затваряте. Който ви гледа, ще каже: „Какво прави този човек с тази книга? Ту я отваря малко, прочете нещо от нея, усмихне се и пак я затваря и я скрива в чантата си. Какво ли има в тази книга?" Момъкът представлява една свещена книга за момата и тя казва: „Моят учител ми каза, че без тази книга аз не мога да отида на училището, без нея не мога да уча." Така е. И в

училището се казва: „Никой ученик не може да се запише в училището, ако няма тази свещена книга!“ Това значи: никой ученик не може да отиде на училище без Учителя си! И в Писанието е казано: „Никой мъж не може да отиде при Отца без жена си, и никоя жена не може да отиде при Отца без мъжа си.“

Следователно свещената книга, това е Любовта. Тя съставлява необходимост и за твоя ум, и за твоето сърце, и за твоята душа, и за твоя дух. Без тази книга ти ще останеш прост, неук човек. Някой казва: „Аз съжалявам, че залюбих.“ Какво си залюбил? Твоята любов представлява лимонадата в шишето. Ти изпи лимонадата, а шишето захвърли настрана. Това е първата фаза на любовта, която наричат светска любов. Втората, по-благородната любов, представлява ябълката, която се изяжда с желание семките ѝ да се посадят, но те се забравят, остават непосадени. Третата, истинската Любов, представлява книгата в джоба на ученика. След като отвори книгата, този ученик пише, решава, излиза вечерно време да наблюдава звездите, а сутрин – да наблюдава изгряването на Слънцето; изучава минералите, растенията, животните, хората, учи изкуства, свири на цигулка и т.н. Щом отвори книгата – учи, работи; щом я затвори, започва да размишлява. Всеки, който наблюдава какво прави този ученик, казва си: „Има нещо в тази книга.“

Същото нещо срещаме и в живота. Навсякъде виждаме прояви на Любовта. Това е вярно не само за човека, но и за растенията, и за животните, и за най-малките мухички и микроби. Във всички същества се забелязват прояви на Любовта, както и у човека. Разликата е само в степента на Любовта – до каква степен на развитие е достигнала тя. Ако наблюдавате един микроб под микроскоп, ще видите, че у него има същите прояви на любовта, каквито има и у човека. Любовта подтиква човека към живот, към дейност. Срещате

някоя мома, малко ленивичка, захласната: ходи замислена нагоре-надолу, не ѝ се работи, не помага вкъщи на майка си, но намери ли Стоян, веднага започва да работи, да шие, помага на майка си и омеква в отношенията си към всички. Коя е причината за тази промяна в нея? – Тя е намерила тази свещена книга – Стоян: взема да я отваря, да чете от нея, и става малко по-мекичка, по-благородна. Всички казват: „Облагороди се нашата Драганка." Кой я облагороди? – Книгата Стоян.

Христос изказа втората фаза на Любовта в следния стих: „Аз съм живият хляб, и който Ме яде, ще има живот вечен." Да, но този хляб има семки, които трябва да посадиш. След като хората са яли толкова години наред този хляб, де са неговите семки? Знаете ли, че учениците на Окултната школа се държат отговорни за семките на всички изядени ябълки? Семенцата на изядените ябълки трябва да се посадят! Не само това, но учениците са отговорни, ако не преброяват колко семенца има ябълката, която те са изяли, ако не ги посадят, ако не знаят в каква почва да ги посадят, и най-после, ако не знаят как да ги обработват. Ученикът трябва да знае всичко това! Не го ли знае, той изгубва мястото си като ученик. Сегашните хора, които мислят, че имат някакъв установен морал за живота, някаква положителна философия, като видят, че някой човек чете тази свещена книга, казват: „Млад и зелен е още този човек. Знаем ги ние тия луди-млади." Значи този, който чете Книгата на живота, той е луд и млад, а който не я чете, той е мъдрецът на живота.

В Писанието се казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!" Какво значи думата *дай*? – Тя подразбира да си отвориш сърцето. Съвременните хора се плашат от думата *дай*. Тя подразбира закон на отваряне, на възприемане. Ти ще се отвориш, ще възприемеш нещо в себе си, и после ще дадеш. Най-първо нивата се разтваря, приема

семенцата в себе си, после се затваря и след време дава плод. Дървото най-първо се посажда в земята, дето започва да расте, да възприема, а после дава плод. Следователно, когато Господ казва *дай*, подразбираме, че Той е вложил нещо хубаво в нас, и ние трябва да дадем това, което излиза от хубавото: да дадем нещо от Свещената книга на живота. Словото, което е написано на тази книга, не се свършва.

Когато ви говоря за Живото Слово и за живите отношения, аз разбирам, че между вас трябва да се възстанови обич, любов, да се разбирате като живи Божествени книги, в които Бог е написал великите мъдрости на Битието. И като срещнете някой ваш приятел, да можете да прочетете поне един лист от неговата свещена книга. Ако не се разбирате така, вие като се срещате, ще казвате един за друг: „Този е учен, онзи е прост“, „Този е богат, онзи е беден.“ Това значи да се говори само за подвързията на книгата, но не и за нейното съдържание. Когато казваме, че някой човек е учен, разбираме, че неговата книга е с кожена подвързия, а отгоре е със златни надписи. Когато казваме, че някой човек е прост, разбираме, че неговата книга е с проста подвързия, без златен надпис отгоре. Казвам: и двете книги са еднакво благородни, но не са еднакво облечени.

Христос казва: „Отче, прослави Името Твое!“ Тогаз дойде глас от Небето, който казваше: „И прославих, и пак ще прославя.“

И тъй, ако вие не разбирате индивидуалния живот, ако нямате вътрешен подтик за възприемане на новите идеи, вие така ще си останете. Ако Драганка нямаше Стоян, тъй щеше да си отиде. Тя ще расте и ще порасне, докато най-после изсъхне – и всичко се свършва с нея. Ето защо, знанието като дойде, ще осмисли живота. От това гледище още от древността са изучавали ред науки като

астрологията, хиромантията, кабалистиката и други. Астрологията считат за наука за формите на тази Свещена книга на живота. Какво изразява планетата Венера? – Във Венера са скрити всички методи и начини, чрез които Любовта може да се прояви във всички светове. В нея са скрити начини за проявление на Любовта към индивида, към ближните изобщо, и най-после към Бога. Има ли човек тази Любов, той ще има любов и към ближния си, и към себе си. Най-долно проявен Венерин тип ще бъде този, който има любов само към себе си. Такива хора са крайни индивидуалисти, каквито са и всички месоядни животни. Вълкът например е краен индивидуалист. Той обикновено живее сам. Кога ще видите вълка да ходи в група с други вълци? – Той обикновено не ходи групово, но зимно време, при много затруднени условия, при големи нужди, около 50–60 вълци се събират на групи и заедно отиват да си търсят храна.

Ще ви попитам: от еволюционно гледище по какво се отличава вълкът от овцата? – Овцата има по-голяма интелигентност и по-голямо благородство в характера си от вълка. Във всички месоядни животни е силно развит центърът на разрушението. Главата на вълка е по-широка, а тази на овцата – по-тясна, което показва, че овцата не е тъй енергична, както вълка, но е по-умна от него. В овцата се крие една магическа сила, с която тя се брани от неприятелите си. Вълкът никога не може да изяде някоя овца. Причината, поради която вълците ядат овците, се крие в самите овчари. Ако овчарят е добър, честен човек, ако не лъже, не краде, ако води чист живот, вълците не ядат овците му. Ако обаче овчарят е лош човек: краде, лъже, убива, води нечист живот, овците му се крадат и вълците ги ядат. Когато вълкът се приближава към някоя овца, тя го изгледа, тропне му с крак – и той се връща назад. Тя му казва: „Ти разбираш ли Божият закон? Скоро назад!“ Лошият овчар е Юда Искариотски, който сам предава

овците си на вълка. Това е факт. Овцата по природа е много смела. Като дойде кучето до нея, тя и него погледне, тропне му с крак и му внушава да се върне назад. Казват, че овцата била много страхлива и мека. Това не е вярно. Тя е мека и страхлива само когато я предадат. Иначе тя е смела, тропва с крак не само на вълка и на кучето, но и на лъва, и на тигъра – и тях връща назад. На какво се дължи това? – В даден момент вибрациите на нейната воля са по-силни от тия на месоядните животни, и по този начин тя им въздейства. Вълкът яде само тия овци, които са се захласнали някъде и си хрупат тревицата. Те са материалистки. Такава овца не успява да тропне с крак на вълка и той се приближава до нея, хваща я за врата и казва: „Ти не служиш на Господа.“ Тази овца няма време да се брани.

Казвам: всички овци, които не служат на Господа, са материалистки, а всички духовни овци, като видят вълка, още отдалече се приготовляват да му тропнат с крак. Тези овци предчувстват дохождането на вълка. Ако някой от вас е овчар, ще види как тези овци са на крак няколко часа преди дохождането на вълка – чакат го, готови са да му тропнат с крак. Материалистката овца седи спокойно, хрупа тревицата си, не подозира никаква опасност, а духовната овца пази стадото. Аз ви навеждам този пример, за да знаете какво трябва да правите с мъчнотиите в живота, какво трябва да правите с дявола. Дойде ли дяволът при теб, първо ще го изгледаш и после ще му тропнеш с крак. Казват, че дяволът бил голям, силен. Не, няма да се боиш от него, ще му тропнеш с крак. Речеш ли, че трябва първо да си свършиш работата, а после да се разправяш с него, той ще те хване за врата и ще те удуши. И след това какво ще се прави? – Овчарят ще прати кучетата си да го гонят. И да те спасят от устата на вълка, белези ще останат по врата ти и на всички ще разправяш: „Знаете ли, че вълкът ме хвана за врата?“

Защо? – Защото ти пасеше трева, когато вълкът дойде. Будни трябва да бъдете! Когато дяволът иде, няма да уреждате работите си с банките, но на Бога ще се молите. Молитвата – това са снаряженията на Бога: с тях Той ще прогони дявола. Ти ще се молиш на Бога, ще вдигнеш крака си, ще бъдеш готов и ще чакаш – като дойде дяволът, да му тропнеш с крак. Тъй приготвен, ти си въоръжен със съвременните манлихерови пушки. Ти ще насочиш тази пушка срещу неприятеля и ще цъкнеш с нея, както овцата тропа със своя крак.

Аз виждам сега: мнозина от по-възрастните, както и от по-младите ученици, казват: „Отде намери Учителя тези гимнастически упражнения? Отде намери тези задачи за миене с вода и тям подобни? Те не ни трябват, нека ни даде нещо друго." – Чудни сте вие! Я вижте какво правят съвременните войници! Те турят пушки на рамо, лягат на земята, стрелят, стават от земята, пак стрелят – упражняват се хората. Защо? – Като дойде вълкът, да бъдат готови. Я вижте онзи писар: взел перото, пише ли пише – упражнява се човекът. Защо? – Като дойде вълкът, да бъде готов. Дойде вълкът при него, иска да му подпише някоя полица. След това хваща дъщеря му и като разбойник завежда я в гората. Започва този човек да гони разбойника. Пуща срещу него своите снаряди *дум-дум*: 20–30 000 английски златни. Човекът е работил толкова години именно за тия снаряди. Той туря тия снаряди в една торба, направя от тях една бомба и казва: „Ще турите тази бомба да експлодира срещу неприятеля. Неприятелят ще се уплаши, ще избяга, а вие ще хванете дъщеря ми и ще ми я доведете." Питат: „Защо сте се учили да пишете?" Някой твой приятел се е обезсърчил, иска да се самоубие. Ти вземаш 20 000 от твоите *дум-дум*, туряш на рамо своята манлихерова пушка, отиваш при приятеля си, слагаш тия *дум-дум* пред него, даваш и пушката си

и му казваш: „Заповядай, приятелю, не бой се!“ Той погледне, поусмихне се и ти благодари. Това правят куршумите *дум-дум*. Тъй се говори на съвременен език, но и дефактум е така. От вас се изисква главно да имате вътрешно разположение на духа. Бог изисква от всинца ни да изразим великата Божия Любов и да изпълним Божията воля.

Преди няколко години аз дадох на учениците едно упражнение: всеки сам да отиде вечерно време, след 12 часа, на Витоша. В първо време те счетоха това упражнение за невъзможно за изпълнение и си казваха: „За братя и за възрастни сестри е по-възможно, но за младите сестри това упражнение е невъзможн.“ Аз им казах: „Всеки ще тръгне от дома си концентриран, съсредоточен в мисълта си, и никому нищо няма да говори, нито ще поздравлява. Всички ученици завършиха упражнението си сполучливо с изключение на двама от тях, една сестра и един брат. Сестрата, като стигнала в село Драгалевци, спряла се пред една кръчма да пита откъде се отива за Витоша. Кръчмарят я проследил и я поизплашил малко. Той беше вълкът, който излезе насреща ѝ. Тя не трябваше да се спира да говори с никого, сама трябваше да намери пътя. Братът пък, като вървял, замислил се нещо върху някой философски въпрос и не забелязал как едно куче се хвърлило върху него и го ухапало. Казвам: като отивате на Витоша, няма да се захласвате в посторонни въпроси, нито ще размишлявате върху някои учени въпроси, нито пък ще мислите за себе си. Дойде ли да разрешавате въпроса какво хората мислят за теб, какво ще кажат за теб – това са второстепенни въпроси. Мислите ли много върху тях, някое куче ще ви ухапе. Въпросите за пари, за сила, за магия, за различни науки като астрология, алхимия и други някои, също тъй са второстепенни въпроси. За вас е важно да се занимавате с великия въпрос как да разрешите своите прави отношения към Бога.

Като индивиди вие представлявате материалния и обществения свят. Освен отношенията си към Бога, вие трябва да разрешите и въпроса какви трябва да бъдат отношенията ви към самата реалност. Това е необходимо, защото благото на индивида зависи от състоянието на цялото. Физическото, умственото и духовното развитие на всеки индивид в света напълно се обуславя от фамилията или от обществото, в което той се намира. Ако даден народ е честен, справедлив, великодушен, благороден, всеки негов индивид трябва да носи в себе си тези качества. Същата идея се отнася и към Бога. Ако ние живеем за Бога и Го любим, трябва да включваме в себе си качествата, които Бог има. Казвате: „Защо сме толкова глупави, да се молим на Бога?“ – Не е въпросът дали трябва да се молите на Бога, или не, но вие трябва да се свържете с Него и да придобиете онези Негови качества, които са необходими за вашето развитие.

Да допуснем сега, че някой от вас има силно желание да стане поет, в най-високия смисъл на думата. На място е това желание. Да бъдеш поет, това е най-високото положение, което човек може да заеме в света. Това значи да живееш в един възвишен свят. Обаче всеки човек не може да бъде поет. Поетът трябва да има специфични гънки в горната част на мозъка. Там се намира центърът на поезията. Всеки човек не може да бъде музикант. Музикантът има специфични гънки на челото, отстрани на веждите. Френолозите наричат тия места по главата и челото центрове, аз ги наричам специфични гънки. Имаш ли такива гънки, ти можеш да се проявиш било като поет, било като музикант. Нямаш ли ги, не можеш да се проявиш нито като поет, нито като музикант. Духовният или религиозният човек има специфични гънки горе на главата. От тези гънки излизат нишки, които се простират по всички посоки на мозъка. Духовният живот черпи сокове от материалния, затова не трябва да го

отхвърляме. Истинският живот – това е духовният живот. Ето защо, за да бъдеш поет, преди всичко трябва да бъдеш духовен човек. Не си ли духовен човек, поет не можеш да бъдеш. Духовният живот създава поета. Поезията е умствената страна на духовния живот. Тя създава формите на този живот. Умственият живот дава само простор, разширение на поета. В това отношение поетът е художник в духовния свят. Той рисува разни форми с бои. Той чертае пътищата, по които човек ще минава. Поетът може да мине покрай едно обикновено цвете и да вложи в него живот, съдържание, каквото никой не подозира.

Ще ви приведа един пример, за да видите как поетът одухотворява всички неща, дори и най-малките цветенца. Минават много хора покрай едно кокиче, но никой нищо не вижда в него. Минава покрай това кокиче поетът, спира се пред него, поглежда го и песен му направя. Той влага много нещо в него, знае как да го възпее. Питат се хората: „Отде събра толкова нещо този поет за малкото бяло кокиче? Чудесии просто написа за него.“ Поетът познава това бяло кокиче. Едно време то е било някоя си красива Драганка, която се е влюбила в поета – красивия Стоян, но понеже не могла да се ожени за него, тя се отчаяла и се самоубила. Господ днес я изпраща като малко бяло кокиче, а Стоян изпраща като поет: да намери Драганка, да опише живота ѝ и да я възпее. Той казва: „Понеже едно време аз не можах да се оженя за тебе, ти се самоуби от отчаяние. Аз познах твоята вярна любов и дойдох да те възпея.“ Всички се питат: „Защо този поет възпява туй бяло малко кокиче?“ – Той възпява своята Драганка. Има ли смисъл поетът да възпява това малко кокиче? – Има смисъл, разбира се. Той мълчи, нищо не казва за себе си, но знае цялата история на това кокиче. Питат го: „Отде знаеш историята на това кокиче?” – „Вдъхновението ми дойде.“ – Да, вдъхновението все

ще дойде отнякъде. Когато казвате, че у някого е дошло Божествено вдъхновение, аз разбирам, че той говори за онези разумни връзки, които съществуват от началото на нашия живот. Какво те вдъхнови? – Разумните Божествени връзки. Дали тези връзки ще бъдат положителни, или отрицателни, от вас ще зависи: ако сте разумни, ще извадите от тях полезната, добрата страна; ако сте неразумни, ще извадите от тях лошата страна.

Писанието казва: „За всички онези, които любят Бога, съдейства им се за добро.“ В този смисъл всяка наука, която изучавате, трябва да има известно приложение за самите вас. И тогава, ако бяхте учени хора в пълния смисъл на думата, щяхте да предвиждате нещата. Как? – Щяхте да си служите с хиромантията. Ще погледнете ръката си и ще видите, че на известна възраст ви е определено да прекарате една тежка криза. Вие щяхте да видите, че на линията на живота у вас има една черна точка, която предвещава тази криза. И ако разбирахте тия неща, вие щяхте да вземете предохранителни мерки, за да избегнете тази криза. Като не разбирате тия неща, вие викате някоя врачка, която гледа на карти, или баба Станка, която хвърля боб, или баба Драганка, която чете по лят восък, искате да ви кажат нещо от вашето бъдеще. Предсказанията по този начин са остатъци от една велика наука в миналото, но сега човечеството се намира в друга фаза на своето развитие.

Днес човек трябва да изучава ръката си, да се интересува от нея, защото там е написано всичко. Няма защо да се плаши от написаното, но да чете по него. Четмо е това! Окултният ученик трябва да се оглежда всеки ден в огледалото: не да гледа колко е красив, но да се проучва. Красотата на окултния ученик седи в това, дали на лицето му са написани черти на честност, на справедливост, на доброта, на дружелюбие, на вярност, на приятелство и т.н. Ако той

види в себе си тия хубави черти, той ще се насърчи за работа. Например някой ти казва, че не си справедлив. Не се обезсърчавай, но виж имаш ли тази черта на лицето си. Тя е написана там, не може да се заличи. И ако вашето минало сега е дошло и е оцапало лицето ви, не трябва ли и вие да постъпите като онзи антиквар, в ръцете на когото е попаднала една стара монета? Какво прави той? – Взема киселина, сипва върху монетата – не да я разтвори, а да я изчисти отгоре само, за да познае същината на тази монета. Така и вие трябва да откриете лицето си, да познаете неговата същина. Време е вече да отхвърлите онези наслоявания, които вашето минало е написало върху лицата ви, и да остане само това, което Бог е написал. Някой човек погледне към дадено лице и казва: „Това лице ми харесва, приятно ми е да го гледам всеки ден.“ Какво харесва на това лице? – На него е написана чертата на справедливостта. На друго лице е написана честността. На трето лице – добротата. На четвърто – великодушието. Като погледна лицата на тия хора, от тях изтича нещо хубаво, което ме въодушевява и събужда у мен същите качества. На лицето у някои хора са написани черти на учтивост, услужливост, пъргавост, схватлив ум и т.н. У всеки човек има вложени известни добродетели, които ако знаем да четем, те представляват и за нас известно благо.

Та казвам: всички вие трябва да използвате свободното си време за изучаване на лицето си – да видите какви велики неща е написал Бог, а не да казвате, че в лицата ви няма нищо особено. Ще намерите някой учител да ви запознае поне с основните черти на лицето. Най-първо се научете да различавате кои чела са красиви, кои носове, очи, уши и вежди са красиви. Кои са красиви очи например? – Красивите очи са ясни, с дълбок поглед. Лъчът на светлината, който излиза от тях, не е хоризонтален, но върви малко нагоре, образува се един

малък ъгъл. Човек с такива очи е уравновесен. По очите на човека се съди за дълбочината и съдържанието му. Те са неговото небе. Ако това небе е ясно или мъгливо, виждаме какво се крие в самия човек. Христос казва: „Отче, прослави Името Твое!“ Как ще се прослави Бог у нас? – Ако ние всички бъдем отражение на онази велика Мъдрост, която Бог е вложил още отначало в нас. Когато Бог създаде нашето око, чрез него Той изрази една велика идея. Външното око съответства на един вътрешен орган. В мозъка на човека има множество гънки, зад които седят известни чувства, сили и способности. Ученикът трябва да разбира силите, които се крият в него. Той трябва да проучва и да разбира промените, които стават в него. Например защо някой път човек говори меко, приятно, а някога – грубо? Забележете, глухите хора обикновено говорят високо и грубо. Всеки човек, който говори високо и грубо, е глух. Човек, докато е млад, говори мекичко, нежничко, но щом остарее, започва да говори грубо. За такъв човек казвам: „Вашият Драганчо е оглушал малко.“ Хора, у които слухът е силно развит, обикновено говорят тихо, меко. Вие трябва да проучвате тия неща, да се развивате, да дадете възможност на душите си да се проявят, да бъдете отзивчиви, да чувствате страданията на хората. Тогава, като видите един човек, ще познаете от какво има нужда той, ще познаете какъв е животът му. Казвате: „Опасно е да се познаваме.“ Значи според вас да познаваш човека е опасно, а да не го познаваш е безопасно. Не, обратното е вярно: да не познаваш човека е опасно, а да го познаваш е безопасно.

Ще ви задам следния въпрос: по какво се отличава Христос от другите хора? – Той пожертва живота Си, за да прослави Бога в Себе Си. Христос казва: „Затова дойдох на този свят.“ И днес Той учи Своите ученици на Земята на същия закон. Сега вие сте готови да идете при Христа с празни ръце, като последни бедняци, и да

оставите имането си на другите хора. Питам ви: как трябва да отиде овцата при своя господар? Трябва ли тя да изхвърли вълната си, да издои млякото си и тогава да се яви при своя господар, или трябва да ги занесе на него? Овцата трябва да отиде при господаря си с вълната си и с млякото си и да му каже: „Сега вече можеш да издоиш млякото ми и да остфижеш вълната ми.“ Това е приход, това е принос, това е жертва, която овцата трябва да принесе на своя господар. Ако тя отиде при него издоена и с остригана вълна, знаете ли какво тълкуване може да се даде на това нещо? – Това подразбира веруюто на съвременните хора, според което те казват: „Младият човек не може да служи на Бога. Той първо трябва да си поживее малко, а като остарее, ще може да служи на Бога.“ Това значи дяволът първо да издои млякото му и да остриже вълната му, а след това той да отиде при Бога. Защо? – Защото дяволът го е изхвърлил вече навън. Да, но тогава и Господ ще го изхвърли навън. Казвате: „На стари години се служи на Господа!“ Чудна философия, чудна религия е тази! Това е философията, това е религията на света. На млади години се служи на Господа! Бог не е Бог на грешните, но на разумните, на възлюблените Негови чада, които Той държи написани на дясната Си ръка. И понеже Бог люби тия Свои чада, заради тях помилва и грешните. Ако Бог съизволява към грешните, то е заради онези, които люби.

От това гледище всички съвременни науки трябва да претърпят едно коренно преобразуване. Всички науки трябва да имат едно разумно приложение в живота, иначе тяхното развитие е осъдено на смърт. Вземете например френологията. Тя претърпя едно поражение в Америка. Това поражение дойде по единствената причина, че тя не се приложи разумно в живота. Френологията се употреби за гадание, за печалба. Отиваш при някой френолог, искаш да ти каже нещо. Ти му плащаш предварително някаква сума и той туря ръцете си на

главата ти, започва да я измерва. Щом парите се туриха на първо място, френологията се спря в своя прогрес и по-нататък не можа да отиде. С това се опорочи основата на тази наука. Не само френологията, но и всички съвременни науки дойдоха до едно място в своето развитие и там спряха. Днес хората очакват всичко от Бога и казват: „Бог ще ни научи." Щом мислите така и вярвате, че Бог ще ви научи на всичко, казвам: в света съществува Божествена наука, която описва живота на душата, затова заемете се с изучаването ѝ. Вие трябва да разбирате живота на душата си. Например изучавали ли сте окото? Познавате ли кое око е красиво? Познавате ли кои вежди са красиви? В наблюденията и изследванията, които съм правил от толкова години, много рядко съм срещал хора с красиви очи, уши, вежди, носове, чела и лица. Красиви лица са тия, в които се крие известна идея – в тях има дълбочина. Красивите хора са образци в света. Те са живи модели. Тия хора мълчат, но други се вдъхновяват от тях. Те вдъхновяват поети и писатели. Красивите майки и бащи мълчат, но чрез мълчанието си вдъхновяват своите дъщери и синове. От мълчанието им се разбира следното: „Вземете това богатство, което ние сме събрали, и го изразете навън."

Сега проповядват на хората да се обърнат към Бога. Ако ви изпратят да проповядвате между прости хора, отде ще започнете своята проповед? Как мислите, ще имате ли успех? Един английски проповедник бил изпратен да проповядва на остров Цейлон и след като проповядвал там цели 20 години по английски и американски начин, не успял да обърне към Бога нито един от местните жители. Той съжалявал много за този си неуспех и от скръб захвърлил настрани всичките си документи – дипломата си и доктората, с които завършил своето богословско образование. Един ден, силно натъжен, той се обръща към Бога с молба да му покаже причините за неуспеха

в работата му. След това събира всички тия, на които проповядвал цели 20 години, и им казва: „Аз ви проповядвах толкова години, но не ви казах де се крие същността на Христовото учение. Христос казва: „Ако имаш две дрехи, дай горната дреха на ближния си.“ Това подразбира, че ако имаш пари и имоти, трябва да ги разделиш с нуждаещите се.“ Разправил им той как трябва да се постъпва с бедните. И какво става след това? – Не се минава много време, и последователите му започват един по един да идват у дома му и да разправят, че сега са доволни от него и харесват проповедта му. В скоро време обаче къщата му се изпразнила от тия посетители и той останал само по палтото и по долните си дрехи. Те го обрали и след това престанали да ходят у дома му. Проповедникът се обръща отново към Бога и Го запитва: „Господи, има ли още нещо, което не съм изпълнил?“ Той бил готов да изпълни всичко, което Бог иска от него. От този пример се вижда как трябва да се служи на Бога. Не се минало и седмица, у неговите последователи настанало разкаяние и те си казали: „Този човек живя между нас 20 години. Ние не дадохме за него нищо, не му направихме никакво добро, а отгоре на това го обрахме. Хайде да върнем всичко, което му взехме.“ И започнали те един по един да връщат откраднатите вещи.

Сега важният въпрос не седи в това, дали ще върнат или не заграбените вещи, но в това, че във всинца ни трябва да има едно силно вътрешно желание да изпълним Волята Божия тъй, както ние я разбираме, от дълбочината на нашата душа, а не както е писано в книгите. Всяко сторено нещо, всяка наука трябва да бъде за Слава Божия. И тогава само чрез тази наука ние ще можем да внесем положителни знания за живота. Например отива някой човек при един астролог и той му казва: „Тази година през месец март ще ти се случи еди-какво си нещастие, затова трябва да се пазиш.“ По

съчетанието на планетите през известно време астрологът може да предскаже, че еди-кой си параход ще потъне в морето, и по този начин ще предупреди някои хора да не пътуват през тези дни, а да отложат пътуването си за по-късно. Така беше предсказано на английския писател Стед да не пътува по никой начин с парахода Титаник, но той беше тръгнал и не искаше да се връща. Той не послуша, но намери дъното на океана. Това е наука! Химикът пък ще вземе част от потта на някого, ще я анализира и ще му каже: „В твоя организъм има излишък от киселини. Ти трябва да вземеш мерки да ги изхвърлиш навън, иначе работата ти е опасна. Ако за 4–5 месеца не ги изхвърлиш навън, ще опиташ техните последствия." На това отгоре този химик ще ти даде и методи за освобождаване от излишните киселини. Като дойде лекарят, той пък ще разгледа ноктите ти, защото на тях са написани всички болезнени състояния на човека. Той ще ти каже каква болест може да се появи в теб и ще ти даде методи срещу нея. Да предвиждаш нещата, да вземаш предварителни мерки срещу някоя болест, която още не се е появила – това разбирам наука.

Казвам: когато човек съзнателно живее добър живот, това е пак за Славата Божия. Христос казва: „Вие сте храм Божий." Питам: ако ние сме храм Божий, този храм не трябва ли отвън да бъде добре измазан? Прозорците – очите на този храм – не трябва ли да бъдат добре измазани и чисти? Главният вход – устата на този храм – не трябва ли да бъде добре нареден и чист? Телефоните и техните слушалки – ушите – не трябва ли да бъдат в изправност? Завесите – клепачите на този храм – не трябва ли да бъдат в изправност? Ресниците – косите на този храм – не трябва ли да бъдат добре пригладени и чисти? В този храм всичко трябва да бъде на своето място! Някои казват: „Оголя, побеля главата ми!" Какво подразбират

тия думи? Няма да ви обяснявам тия неща, но казвам: всичко в света трябва да бъде за Слава Божия!

Всички ние трябва да имаме един вътрешен импулс, вътрешен стимул, който да ни тласка напред. Без този стимул няма прогрес. Любовта именно е този импулс. Без Любовта вие не можете да прогресирате в никой случай. Ако никого не обичате, вие не можете да учите. Вие трябва да учите или за баща си, или за майка си, или за брата си, или за сестра си, или за приятеля си, или за Драганка, или за слугата си, или за господаря си – все трябва да учите за някого. Вие трябва да обичате поне едно разумно същество, за което да учите. Вие трябва да живеете освен за себе си, още и за другите. Да живеете за другите, значи да дадете подтик на Божията Любов във вас. Следователно, обичате ли Бога, Той ще бъде вътрешен стимул у вас и вие ще дадете израз на душата си. Ако не можете да обичате Бога, обичайте ближния си; ако не обичате ближния си, обичайте Драганка; ако не обичате Драганка, обичайте приятеля си, или майка си, или баща си, или сестра си, или брат си, или вола, който ви работи на нивата, или някое цветенце в градината си, или, най-после, един камък. Има хора, които обичат пръстена си или друго свое украшение. Човек все трябва да обича някого!

Казвам: Любовта е великият стимул в живота. Обикнете ли някого, бъдете уверени, че Бог ще ви благослови за тази Любов. Променяте ли любовта си, не можете да се повдигнете. Не се извинява този човек, който мени любовта си. Това подразбира, че невидимият свят остава индиферентен към него. В Писанието се казва: „Онзи, който се отрича от Бога и не Го люби, и Бог го отхвърля от Себе Си.“ Бог ви отхвърля, когато и вие Го отхвърляте. Казвате: „Какво да правим тогава?“ – Започнете да любите. Това е самата Истина. Вие искате Бог да дойде при вас и да ви се поклони. Не, Бог е Любов, Той е

Създателят на всичко в света. Той се грижи за всички и казва: „Всеки от вас е поставен в положение да бъде като Мене.“ Вие можете да бъдете чисти като Бога. Има начини за това.

Ще ви приведа един пример, който и друг път сте слушали. Когато водата дошла в света, облякла се в бяла, чиста рокличка, като снега. Видял я волът и се влюбил в нея. По едно време той оцапал рокличката ѝ и тя се натъжила, взела да плаче, да се оплаква на Бога от вола. Бог изпратил Слънцето да ѝ помогне. То пекнало силно, стопило снега, и водата отново, чиста и лека, се понесла във вид на пари горе в небесните висини. Така се изчистила нацапаната ѝ рокличка. По същия начин и вашата рокличка може да се оцапа от някой вол, но трябва ли това да спре вашата любов? Не, Любовта е глуха за всички лоши, обидни думи. Ти не можеш да огорчиш сърцето на любещия човек, нито можеш да помрачиш ума, нито можеш да смутиш душата му. На всички обиди и огорчения той ще се усмихне. Любовта е сила непобедима. Който има Любов, той е силен човек. Всички може да имате тази сила: тя се добива по благодат, без насилие. Що се отнася до Мъдростта, до Истината, до знанието и до всички останали добродетели – за тях ще платите с кръвта си. Единствената добродетел, която даром се дава, това е Любовта.

Защо идват мъчнотиите в живота? – Като знае всички навици и слабости на хората, Господ вижда, че те няма да приемат Любовта доброволно, затова ги прекарва през мъчнотии и страдания. Ако питате защо Господ ви прекарва през мъчнотии, ще знаете, че причината за това е, дето не приехте Любовта. Всички хора, които не приемат Любовта, ще минат по тесния път, а този път е път без Любов. Като минат през този път, те ще повикат Любовта и ще ѝ

кажат: „Моля ти се, ела с нас и не ни оставяй! Втори път не ни прекарвай през този път. Без тебе никъде вече не отиваме.“

Ще ви приведа примера за онзи американец, който, за да се прослави в света, решил да премине Ниагарския водопад с варел. Той влязъл в един варел, добре осмолен отвътре и запушен с две здрави дъна. Като го гледали хората да влиза в този варел, съветвали го да не прави такъв опит, но той казал: „Аз ще ви моля да ме спуснете от височината на водопада, приготвил съм се вече, искам да опитам това нещо.“ Те го спуснали от височината на водопада и гледали какво ще стане. Като слязъл долу, бързо отворили варела, за да го извадят. В какво положение го намерили? – От бързото движение на варела, от силното удряне по стените му, извадили го в безсъзнание. Дълго време трябвало да го свестяват, докато дойде в себе си. Като дошъл в съзнание, той казал: „И целия свят да ми дават, втори път не влизам във варел да преминавам Ниагарския водопад.“ Така и вие, след като придобиете една горчива опитност от някаква неразумна постъпка, казвате: „И целия свят да ми дават, втори път не влизам във варел да се удрям от стена в стена.” Питам: кой ви е накарал да влезете в този варел?

Казвам: ние, хората на Новото учение, трябва да се отличаваме не със своята религиозност, не със своята наука, не със своята сила, не със своята доброта, но със своята Любов. Този е естественият път. Като добием тази най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, в която ще се влее Новият Живот. Ние сме минавали по много други пътища, но сега ще минем по новия път – по пътя на Любовта. Започнете ли с Любовта, никой от вас повече не може да се колебае. На хиляди парченца да ви режат, никакво съмнение и колебание няма да дойде у вас. Не само това, но като ви режат, ще пеете. Ще бъдете като Ян Хус, който пя, като го туриха на огъня. Вие

казвате: „Какво ще бъде нашето верую?“ – Веруюто на Ян Хус – като гориш, да пееш. – „Какво ще бъде нашето верую?” – Веруюто на апостолите, които, след като ги биха, върнаха се с радост, че били удостоени с честта да ги бият заради Господа. – „Какво ще бъде нашето верую?” – Веруюто на апостол Павел, който, след разбиване на кораба, с който пътуваше, остана заедно с пътниците на един остров, дето накладоха огън, а той насърчаваше всички със своята проповед. – „Какво ще бъде нашето верую?” – Законът на Любовта.

И тъй, Любовта трябва да бъде импулс у всинца ни. Само по този начин можем да получим от Божествения свят нещо по-хубаво. Само чрез Любовта ние можем да внесем в своя ум, в своето сърце, в своята душа и в своя дух по-големи богатства, отколкото сега събираме. Като ме слушате да говоря така, казвате: „Дали е възможно това нещо?“ Казвам: за някои от вас това е възможно да стане след един ден, за някои – след една седмица, за някои – след един месец, за някои – след една година, а за други – едва след 60 години. Вие можете да живеете 60 години, които ще минат като един ден. Ако човек реши да изпълни Волята Божия, неговият живот се продължава; ако не изпълни Волята Божия, неговият живот се съкращава. Всеки човек живее толкова, доколкото е решил да изпълнява Волята Божия. Животът, както и учението му, се определят именно по този закон. Той е мерилото.

Сега вие казвате: „Дали наистина е така?“ За мене е така, аз няма да се спирам да доказвам нещата. Всичко, което говоря, аз съм го проверил. Ако искате, вярвайте; ако не вярвате, проверете го. Аз ви давам кълбото и казвам: до Слънцето има толкова и толкова километра. Ако искате да проверите, аз ще държа единия край на кълбото на Земята, а вие вземете другия край и вървете към Слънцето. Едно време моят Учител ми показа как да отида на

Слънцето, каза ми колко километра има до него и аз му повярвах. Ходих на Слънцето и както ми каза, така излезе. Ако вие вярвате, ще скъсите времето; ако не вярвате, може да отидете до Слънцето сами. Казвате: „Как да разбираме това, което ни говори Учителя –буквално или в преносен смисъл?“ Казвам: буквалният смисъл е неразбраният смисъл, а преносният смисъл е разбраният, но нито буквалният, нито преносният смисъл могат да обяснят реалността на нещата. Те я обясняват частично. Например, ако отидете до Слънцето, какво особено сте разбрали и научили? – Нищо особено. Ще знаете ли нещо за Съществата, които живеят на Слънцето, за техните интимни семейни отношения между мъже и жени, между майки и деца? Ще знаете ли нещо за техните училища, за устройството на тяхната държава, за тяхната култура изобщо? – Нищо няма да знаете. Ще знаете само нещо за външната страна на Слънцето: дали то е горещо тяло, както казват съвременните учени, или не. Ще можете ли да обясните какво нещо са петната на Слънцето? Ако започна да обяснявам на съвременните учени какво нещо са петната на Слънцето, ще дойда в стълкновение с тях. На тия учени аз няма да разправям, че съм ходил на Слънцето, но ще им кажа следното нещо: в древността, преди много години, имало един учен човек, който знаел добре законите на оптиката и направил един телескоп, който можел да увеличава 900 милиона пъти. С този телескоп днес могат да се откриват най-великите тайни във Вселената. „Тъй ли?” – „Да, този телескоп и досега стои в еди-коя си пещера.” Ще тръгне една научна експедиция да го търси. Действително, този телескоп съществува в света. Който отиде до тази пещера, ще го намери; но който погледне към него, ще заспи.

Христос казва: „Така Ме е Отец научил.“ Вие разбирате ли вътрешния смисъл на думите? Бог как учи хората? Има един начин,

по който Бог учи хората. Всички ония хора, които Бог учи, трябва да заспят. Спането е пренасяне на човека от един свят в друг, дето той може да учи повече, отколкото в будно състояние. За да можем да учим в света, всички трябва да бъдем спокойни. Красиво е да се владеем, когато имаме безпокойства и тревоги. Красиво е да помагаме на своя приятел в трудните моменти на неговия живот, когато той е отчаян и обезсърчен. Вижте как си помагат сегашните учени хора. Един учен открива някакъв научен факт, друг учен открива друг някакъв факт – и си ги съобщават взаимно. По този начин взаимно си дават директива, която им помага да се домогнат по-лесно до своите изобретения. По същия начин и духовните хора трябва да си помагат в своите изобретения. Задача на духовните хора покрай другото е да изучават Живота. Що е животът? – Той е велика наука.

Та казвам: всички трябва да се заемете да работите над себе си, да побеждавате мъчнотиите и взаимно да си помагате. Не се плашете от света, но борете се с него, докато победите. Това значи: работете върху себе си, докато победите вълка. Дойде ли вълкът, тропнете му с крак. Дойде ли една мъчнотия, приготви крака си и я чакай. Някой ще те пита: „Каква е тази поза, която си взел?“ – „Чакам да дойде вълкът, да му тропна с крак.“ Нека овцата ви служи за пример. Има задачи в живота, които се разрешават мъчно, но заемете се с тяхното разрешаване. Не оставяйте в ума си неясни, неразбрани въпроси. Търсете връзката между всички неща. Като дойде у дома ви някой ваш брат, който е написал нещо хубаво, и пожелае да го прочете, зарадвайте се, изслушайте го внимателно, дайте му вашия съвет – и върху двама ви ще дойде Божието благословение. Във всяко нещо трябва да бъдете коректни, внимателни. Пък ако намирате, че в работата на вашия брат липсва нещо, ще кажете: „Братко, напиши още нещо в произведението си, за да го допълниш.“ Този брат е

напечатал произведението си и никой не го чете. Кажете му: „Няма нищо, братко, ще му дойде времето. Ония, за които си написал тази работа, не са дошли още. Те са младото поколение, което ще чете твоите работи.“

Когато Христос написа Своята книга, колко души я четоха? Тогава имаше ли толкова готови души, колкото има днес? Готовите души ще дойдат отгоре, но трябва да има приготвени жилища на Земята за тях. Вие приготвили ли сте за тия души жилища? Ако сте приготвили за тях жилища, вие сте разрешили вече важния въпрос. Когато във вашия дом дойде един от учениците, животът ви ще върви по мед и масло. След като отиде Яков при Лаван, какво стана с последния? – Той се благослови. Всяко място, на което стъпи кракът на един добър човек, се благославя. Щом в душата на човека се роди една велика мисъл, тя непременно ще донесе своето благословение. Същото може да се каже и за един дом, или за един народ. Всяка велика мисъл е жива. Тя не е нищо друго, освен живот. Тази велика мисъл се е облякла в една жива форма и ти нашепва: „Това прави, онова не прави.“ Тя е един твой добър приятел, тя е светлина в живота ти, която ти казва: „Слушай думите ми и не бой се! Върви напред!“ Понякога тя може да ти говори отвън, понякога – отвътре. Усъмниш ли се обаче в нея и допуснеш ли, че това, което ти се говори, е лъжа, ти разклащаш основите на твоето верую. Усъмниш ли се, това показва, че ти вярваш на дявола повече, отколкото на Бога. Казвам ви: вярвайте на дявола, но на Бога вярвайте повече. Обичайте дявола, но Бога обичайте повече. Страхувайте се от злото, но имайте любов повече към доброто. Ето една максима, която можете да приложите на първо време в живота си. Това значи да се прослави Името Божие у нас. Вие трябва да възприемете Божията Любов още сега и да повярвате в Бога с всичката простота на душата си, за да дойде

знанието върху вас. От днес всеки от вас трябва да почувства, че сърцето и умът му се разширяват. Това разширение може да бъде много малко, микроскопическо, но малкото се благославя.

След свършването на беседата ще се съберете на групи да прочетете и да размишлявате върху 14-а глава от Евангелието на Лука.

Ще ви дам следната тема за размишление през годината:

Метод за самовъзпитание на индивида, метод за възпитание на обществото и метод за възпитание на човечеството.

Аз желая идния събор всички да донесете тази тема развита и разработена. Всеки сам ще разработи темата, без да копира чужди работи. Ще разглеждате всеки въпрос от гледището на четирите вида живот. Например ще разгледате най-напред самовъзпитанието на индивида от гледището на старозаветния живот, после – от гледището на новозаветния живот, след това – от гледището на живота на праведния, и най-после – от гледището на живота на ученика. По същия начин, от гледището на тия четири вида живот, ще разгледате методите за възпитанието на обществото и на човечеството. Тъй щото, ще развиете темата по дванадесет начина, които представляват дванадесетте астрологически зодии. Значи индивидът в пътя на своето самовъзпитание трябва да направи един кръг, да премине през дванадесет свята. Какво нещо е индивидът? – Той представлява отношение на частта към Цялото, т.е. отношение на човека към Бога. Частта трябва да знае какво е отношението ѝ спрямо Цялото, а после какво е отношението ѝ към другите части. Значи частта има отношение към половината, към четвъртината и към всички по-малки части на цялото. Това е един вътрешен закон, който обуславя нашите разбирания.

Ако вие прилагате методите, които ви давам, Природата ще отвори вратите си и ще ви каже: „Заповядайте, аз ви познавам!“ Ако отидете при нея без това, което ви говоря, вие няма да чуете нейния глас, тя няма да ви проговори. Изпълните ли всичко, тогава и камъните, и изворите, и дърветата, и цветята, и животните, и хората – всички ще ви проговорят. Защо? – Защото ви познават. Това не е измислица, това е велика Истина. Аз правя извод от великото, което се крие в живота на тия малки същества. Великото ни заобикаля отвред.

Казвам: вие сега не чувствате привилегиите, които ви се дават отгоре. Вие виждате хубавото небе, радвате се, смеете се, говорите си и казвате: „Дано и следната година бъде пак така!“ Но кой създаде всичко това – вие не се замисляте. Вашето задължение беше това – да си вземете пари и да се качите на трена. Някои пък дойдоха пеш. Помнете, че Бог създаде тия благоприятни условия за всички през този събор. Един от братята дошъл пеш от Варна. Той пътувал цели два месеца, искал да опита дали ще може да издържи. Той се решил да тръгне на път, но нито кон да вземе, нито кола, нито на трен да се качва. По едно време усетил, че краката му се откъсват от умора, и си казал: „Ех, да има сега един кон!“ Ето, изкушението +иде! Минава един каракачанин на кон и му казва: „Господине, защо си тръгнал пеш? Я се качи на коня, да си починеш!“ – „Не, не се качвам на кон. Само болните хора се качват на кон.“ Продължава по-нататък пътя си. След малко пак се усеща уморен. – „Да имам сега един билет за трен!“ Скоро и билет му се предоставя. – „Не, само болните хора пътуват с трен.“ И пак продължава пътя си, докато най-после след два месеца пристига в София. Той казва: „Наистина, много поизтеглих, но и хубави опитности придобих.“

Това е хубав пример за назидание на другите. Из пътя, де кой го срещне, все го запитват: „Защо ти, старият човек, си тръгнал пеш? Нямаше ли за тебе кон, кола или трен?“ – „Обичам България, искам да я пообиколя.“ – „Защо не стори това на млади години?“ – „Тогава нямах този ум.“ По едно време дохождат в него и вътрешни обезсърчения, вътрешни изкушения: „Ти си стар човек, защо си тръгнал пеш?“ – „Не съм стар.“ – „Ами защо не се качиш на кон?“ – „Болни се качват на кон, моите крака са здрави.“ Аз бих желал всички вие да бъдете тъй издръжливи и с такова постоянство в живота си. Човек среща много мъчнотии, на които трябва да издържа.

Аз искам да проверите всичко, което ви се казва, иначе то ще остане за вас само теоретическо знание. Има съществени неща, които трябва да оживеят, да станат плът и кръв у вас, да кажете: „Това е самата Истина.“ Вие питате: „Колко време още има да се чака, докато придобием това знание?“ – Ако вие мислите, както ви говоря, няма да бъдете обременени от нищо, душите ви ще бъдат радостни и весели, сърцата и умовете ви ще бъдат обновени и знанието, което очаквате, ще дойде отгоре. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Бога.“ На кои дава Бог? – На онези, които люби. Защо? – Защото и те работят за Бога и от Любов. На другите, които не Го любят и не работят за Него, парички им трябват.

Ще ви приведа един пример, за да изясня мисълта си. Ние искахме да купим един хубав телескоп, но понеже в странство струват скъпо, един учен българин, завършил астрономия, обеща да ни направи такъв телескоп. Като заръчахме телескопа, ние мислехме, че в същата сметка ще влезе и огледалото на телескопа. Чакаме той да ни го донесе. Обаче този българин излезе много практичен човек. Той казва: „Ако искате да си получите телескопа, ще донесете още 6 500 лева за огледалото. Ако донесете парите, ще го вземете, иначе не го

давам.“ Занесохме парите и тъй си взехме телескопа. Това е работа без любов. Той казва: „Вие искате да се забавлявате, да гледате небето, а аз имам нужда от пари, затова работя.“ Казвате: „Този човек е малко ексцентричен.“ Трябва да знаете следното нещо: Любовта не търпи никакви злоупотребления! Вие можете да злоупотребявате с нея, тя не се сърди, но ония, които злоупотребяват, създават в себе си лоши навици, които ги довеждат до смърт. Любовта търпи, но лошият навик ги изолира от Любовта, прекъсва връзката, съобщенията им с Бога. Лошият навик е тиня, проказа в самия човек. Тогава защо ви е той? Връзката ви с Бога всякога трябва да бъде чиста, за да не се прекъсва.

Ето защо, като ставате сутрин, туряйте в ума си мисълта да бъдете в непрекъсната връзка с Бога. Аз имах един приятел, стар човек, който щом се намери пред някаква мъчнотия, започва да играе нещо като ръченица. Жена му го пита: „Защо играеш?“ – „Играя на мъчнотията.“ Казвате: „Тази работа не става с игра.“ – И с игра става. Този човек играе, но в това време разумно размишлява върху мъчнотията. Идея има в това игране!

Често вие правите гимнастическите упражнения набързо, гледате на тях като на номер, който трябва да се изпълни. Те имат смисъл за вас и ще ви допринесат голяма полза, ако можете чрез тях да влезете в контакт с Живата Природа. Те са връзки, чрез които ще изкажете почитанието си към законите и правилата на Природата. Някой казва: „Аз не искам да правя никакви гимнастики, никакви движения.“ Питам: като седнеш на стола, не се ли движиш надясно, наляво, нагоре, надолу? Като вървиш сред Природата, не правиш ли различни движения? Докато стигнем до едно определено място, ние правим хиляди движения. Хубостта на живота седи в разумните движения. Откак си се родил, твоят живот е само движения. Живот без

движение не може. Даже и индусите, и китайците, които могат да фиксират мисълта си, също правят много движения. По лицето на китаеца не можеш да уловиш някаква мисъл. Седи китаец спокойно в трамвая, с особена китайска дреха, с дългия си перчум, а срещу него седи американец и си мисли: „Големи консерватори са тия китайци! От толкова години са между нас, нищо американско не можаха да възприемат." Китаецът си мисли: „И вие сте като нас!" Казвам: ние не трябва да имаме консерватизма на китаеца, който счита дългата си коса за гордост. Днес и жените почнаха да стрижат косите си. С това те искат да кажат: „Ние не искаме вече по китайски да ходим." Казвам: ако след като се острижете животът ви се подобри, започнете да мислите правилно, да пишете по-хубаво, да работите по-усърдно и станете по-енергични, остригването е на място. Но ако след остригването ви това подобрение не дойде, тогава вие преждевременно сте се остригали.

Сега вие няма да се сърдите, нито ще се обиждате – това са външни неща. Но всичките ни постъпки трябва да бъдат разумни. Всички трябва да бъдем чистосърдечни, великодушни, защото само по този начин ще имаме Божието благословение. Ето защо ние казваме: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди, и Господ на Мира ще изпълни живота ти с всички добрини." Всичко онова, за което твоята душа копнее, всичко, което желаеш, ще го имаш. И тогава, като псалмопевецът, ще кажеш: „Когато видя Твоето лице, когато видя онази вечна красота, ще бъда напълно доволен от живота си."

Аз желая да имате опитността на псалмопевеца, да имате опитността на думите: „Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!" Всички може да имате тази опитност.

Христос казва: „Отче, прослави Името Си!“ Понеже Господ е решил да прослави Името Си в света, и ние ще Го прославим. Това е задачата ни в живота.

Беседа, държана от Учителя на 23.08.1927 г., 20:00 ч., Вторник, София, Изгрева

ЯВНО ГОВОРИХ

Само Божията Любов носи пълния живот.

Отговори му Исус: Аз явно говорих на света; Аз всякога говорих на съборището и в храма, дето юдеите се събират винаги; и нищо не съм говорил на скрито. (Йоан 18:20)

Прочетената глава от Евангелието на Йоан аз наричам глава на драми и трагедии. Такива глави трябва да се четат рядко, защото те развалят доброто разположение на човека. Всички хубави и красиви неща в живота се развалят от драмите и от трагедиите. Най-големите неприятели на щастието са драмите и трагедиите.

Христос казва: „Аз явно говорих на света.“ Попитайте кого и да е от съвременните хора, било някоя майка или някой баща, или учител, или ученик, или свещеник, или съдия, или слуга, защо са дошли на Земята, какво е тяхното предназначение, всеки ще ви даде известен отговор. При все това този въпрос все още остава неразрешен. Когато попитаха Исус защо е дошъл на Земята, защо се е родил, Той казва: „Аз затова се родих и затова дойдох на този свят – да свидетелствам за Истината. Всеки, който е от Истината, слуша гласа Ми.“ Казвам: пътят на всеки едного, който е дошъл да свидетелства за Истината, е трагичен и драматичен, състои се от трагедии от драми. Пътят на всеки, който търси Истината, е постлан, т.е. павиран, с драми и трагедии. И ако ме попитате сега защо трябва да страдате, защо трябва да бъдете нещастни, защо трябва да умирате, ще ви кажа: това е необходимо, за да павирате пътя на Истината. Вие ще бъдете живи

камъни, с които ще се постеле пътят, дето Истината ще мине. Ще кажете: „Нас ли намериха за тази работа?“ – Така е, в живота често се срещат драматични и трагични положения.

Сега ще си послужа с най-простите примери за изяснение на идеята. Ако отидете в някой голям селски двор, ще видите там един петел, че гордо се разхожда, а около него се събрали стотина кокошки. Той кукурига, държи им лекции като някой виден учител, обръща се ту към една от тях, ту към друга, казва им: „Ти няма да правиш така, ти няма да правиш иначе.“ Той е професор на всички тия кокошки, а те са негови ученички. Той има една пръчица и като я покаже, всички го слушат, събират се на едно място. Какво ще им даде този професор? – От кукичка на гагичка. Ще им пусне само по едно зрънце, а останалото за него. Те го гледат как яде, питат го: „Ами за нас?“ – „За вас друг път – от гагичка на кукичка.“ Положението на този професор в двора на земеделеца е неестествено. Всички кокошки се питат помежду си: „Защо нашият господар е повдигнал толкова много този петел? Плаща му най-добре, а всяка сутрин, като излезе, пак на него хвърля най-хубава храна.“ Професорът после извиква своите ученички и ги нахранва. Обаче един ден земеделецът остава нещо недоволен от професора и решава да го изпъди, т.е. да го уволни от службата му. Една вечер той влиза със запалена свещ в стаята му, хваща професора за краката, обръща го с главата надолу, изнася го навън и му казва: „Така не се учат ученици, аз ще ти покажа как се учат.“ Професорът започва да вика, да кряка, но земеделецът туря другата си ръка на врата му и казва: „Ти ще мълчиш, сега аз заповядвам!“ Този професор е първокласен певец, голям специалист по метеорология, няма подобен на него. Той така хубаво предсказва времето, че с никой инструмент не може да се мери. През всичките годишни времена той познава кога ще се

развали времето. Учен човек е той. И като учен човек всякога пее. Изкачва се отгоре на плета и пее: „Кукуригу! Знаете ли де съм завършил? Аз имам един инструмент, който с години съм създавал.“.

Действително, аз съм съгласен с този професор. Една вечер го слушам да държи реч от своята катедра. Качил се там, кукурига и казва: „Утре в толкова часа времето ще се развали.“ Влизам след това в стаята си, дето имам друг професор – барометър с осем барабана, който също така предсказва времето, и го питам: „Ти какво ще ми кажеш за времето, ще се развали ли скоро, или не?” – „Още нямам никакви сведения, телефонът не ми е съобщил.“ Казвам му: „Онзи професор на двора ми съобщи вече от своята катедра, че утре от 8 часа сутринта времето ще се развали.” След два часа виждам – барабаните предсказват същото. Моят професор в стаята ми съобщава вече, че времето ще се развали. Значи прав е инструментът на професора в двора на земеделеца. Едва този професор напуща катедрата си, и земеделецът го хваща, осъжда го на смъртно наказание, че не учил добре своите ученички. Наказанието му седи в следното: отрязва му главата с нож и го туря в котел с вряла вода. Тъй се наказват учените професори, когато грешат. Той му снема всичките одежди и го оставя гол-голеничък. Не стига това, но дохожда жената на земеделеца с нож, разпорва го, изважда му всичките вътрешности и най-после го опичат. След това го слагат на масата, купуват и малко винце, повикват децата и сядат всички наоколо му, направят богато угощение с професора. Питам: какво зло е направил този професор, та такава съдба му е отредена? Вие веднага ще кажете: „Така е наредил Господ, такива са законите на Природата, това сме видели от деди и прадеди – тъй трябва да бъде.“

Ще направя сега паралела. Тук имаме един човек – от най-добрите хора, които някога са посещавали нашата Земя, дошъл да

свидетелства за Истината. Този човек е бил абсолютно безкористен и чистосърдечен, подобен на него историята не знае. Той искал да говори на хората за Истината и да им покаже пътя към нея. Най-после хващат Го евреите, тези, които трябваше да Го обичат, и Го предават на Пилат, като му казват: „Този човек говори, че е пратен от Бога, че имал да изпълни някаква мисия на Земята, но ние не Му вярваме.“ Хващат Исус и Го осъждат като обикновен човек. Слугата на първосвещеника, като чува Исус да говори, удря Му няколко плесници. Питам: защо невидимият свят позволи един от най-добрите, от най-силните хора в света да бъде бит, поруган и най-после разпнат? Защо трябваше този добър и силен човек тъй драматично и трагично да умре? Свещената книга казва, че така било писано – нищо повече. Не се знаят дълбоките причини защо и за какво става това нещо. Някои казват, че това трябвало да стане, за да се спаси светът. Когато запитаха Исус защо е дошъл, Той не каза, че е дошъл да умре, но каза: „Аз затова се родих, да свидетелствам за Истината. И всеки, който служи на Истината, ще бъде на Моето място.“

Когато казваме, че трябва да страдаме, знайте, че това не е наш дял – това са външни материални условия на света. Ти си беден, пропадаш в живота, имаш мъчнотии, страдания, хората не те разбират – това е външната страна от живота на Исус. Когато Той беше в Гетсиманската градина, молеше се на Бога: „Господи, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша.“ Но тази чаша не се отмени – така беше отредено от невидимия свят. Обаче отгоре изпратиха един ангел да Му помага. Защо разпнаха Исус? – Защото не Му изпратиха на помощ Любовта. Тя не взе участие в Неговия живот, а разпъване става всякога там, дето няма Любов. Защо страдат хората? – Защото Любов няма между тях. Защо съществуват противоречията в света? –

Защото Любов няма там. Защо е създаден адът? – Защото Любовта не е там. Защо е създадено Небето? – Защото Любовта е там. Някой пита: „Защо съм нещастен?“ – Защото нямаш Любов. Това не показва, че ти не я искаш, но няма я там. Следователно, дето Любовта не взема участие, там има най-големи противоречия в света, там има най-големите драми и трагедии. Някои казват, че Любовта произвежда драмите и трагедиите в живота. Не, това не е вярно. Любовта не произвежда драми и трагедии, но състезанието за нея ги произвежда. Любовта произвежда навсякъде живот, светлина, мир, радост и веселие. Всичко обикновено в живота, на което хората искат да турят името любов, не е любов.

И тъй, ако искате да разрешите принципиално въпроса, който е дълбоко философски, трябва да застанете върху тази база именно – върху Любовта. Само така ще разберете онази велика сила в света, за която Писанието казва: „Бог е Любов.“ Ние говорим за този живот, който имаме сега, който сме имали някога и който ще имаме за в бъдеще. Ако вие искате да задържите и за в бъдеще този изопачен живот, в който сега се намирате, ще имате най-сложните форми на драми и трагедии. Пък ако искате вашият живот да се измени, трябва да разбирате закона на Любовта. Пилат запита Исус: „Ти цар ли си?“ – „Цар съм, но Моето Царство не е от този свят. Понеже във вашето царство няма Любов, Аз в такова царство не мога да царувам. Аз затова се родих и затова дойдох в този свят – да свидетелствам за Истината. И всичко, което имам, Аз мога да го дам и да напусна този свят.“ Законът в този свят е такъв. Щом живеете в една държава и поискате да я напуснете, за да заминете в друга държава, вие разпродавате всичкото си имущество и така излизате от нея. Тъй постъпват днес всички държави.

Казвам: това е един вътрешен органически процес, който става както в сегашния обществен живот, така и в съзнанието на индивидите, които живеят в света. Такова е колективното разбиране на съвременното човечество, което се е отклонило от правия живот, от великия Божи закон, от Любовта. Защо е така? – Понеже Бог им даде възможност сами да се разпореждат със своя живот. Те си позволиха неща, които не са писани в Божествената книга, нито се срещат някъде из аналите на Природата. Днес всеки човек, всеки дом, всяко общество, всеки народ може да се похвали със свободата, която му е дадена от Бога. Същевременно всички съвременни хора носят и отговорност за своите дела. Туй е, което те наричат съдба, или карма. Има нещо, което мъчи всеки човек.

Та казвам: безлюбието е начало на всички страдания в света. Страдания, които идват като резултат на безлюбието, аз наричам безсмислени страдания. Страждущ човек в пълния смисъл на думата е този, който е надзърнал в Любовта и който страда заради тази Любов. Има хора в света, които страдат за нищо и никакво. Ако ги попитате защо и за какво страдат, нищо не могат да ви кажат, не знаят защо страдат. Вие, които сте се събрали тук, ако очаквате светът да ви посрещне с венци и да ви разбере, още много ще чакате. Често някои от вас казват: „Нека дойдат тук репортери на вестниците, нека дойдат учени хора – да видят, да разберат, че ние не сме опасни хора.“ Казвам: и професори да дойдат, и учени хора да дойдат, всички ще постъпят тъй, както знаят. Всички ще постъпят тъй, както евреите постъпиха с Христа. Нима Исус не им говореше? Той казва: „Аз явно говорих на света.“ Не им ли казваше, че Неговото царство не е от този свят? Те казваха: „Този човек е опасен за държавата ни, трябва да се освободим от Него, да не би да донесе на държавата някакви опасни връзки за бъдещото ѝ развитие.“ Такова беше разбирането на

еврейското общество, такова беше разбирането на многоучените им равини, професори, на хората, които се занимаваха с кабалата. Те бяха хора на Мойсеевия закон, не разбираха Божия закон. В техните сърца нямаше капка любов. Намери се само един между многото – Никодим, който казваше: „Да оставим този човек, да го пуснем на свобода!“ Що е гласът на един човек всред множеството? – Той е капка вода в океана. Питам: защо е така? Ако Бог е създал всички индивиди, всички общества и народи, ако всички хора в света са създадени от Бога, защо е това противоречие в Божия закон?

Ще ви приведа друго противоречие. Вземете двама млади, които се обичат, и проследете как върви животът им. В първо време те се наричат възлюбени, казват, че не могат да живеят един без друг. Момъкът пада на колене пред момата, но като се оженят, не се минава и една година, те си казват такива думи, между тях се създават такива отношения, каквито Божият закон не позволява. Кои са причините за изопачаването на човешкото сърце? В една от беседите си аз уподобих първата фаза на Любовта на лимонадата в шишето. Който изпие лимонадата, захвърля шишето настрана. Втората фаза на Любовта уподобих на ябълка, която хората изяждат, а оставят само семките ѝ за посаждане. Третата фаза на Любовта уподобих на една книга с отлично съдържание, с кожена подвързия, която, кой как вземе, прочита нещо от нея, усмихва се, туря я в джоба си, пак я изважда, чете, размишлява и започва да учи.

Не е достатъчно да имаме само любов, но трябва да имаме обект в света, когото да обичаме. Най-голямото заблуждение в света седи в това, че всички хора се лутат, тичат, търсят някой да ги обича. Някой пише книга, за да го обичат хората. Друг издава някакъв вестник, за да го обичат хората. Някой скулптор вае статуя, мъчи се да я направи хубава. Защо? – Да го обича народът. Онзи държавник пише, създава

закони, за да го обича народът. Военният изважда нож, излиза срещу неприятеля, за да го обича народът. Работникът цял ден копае, за да го обича господарят. Ученикът цял ден учи, за да го обича учителят. Бащата цял ден работи, за да го обичат децата му. Петелът пее, за да го обича господарят. Кучето лае, пази къщата, за да го обичат господарите му. Питам: при такова разбиране на нещата кой ще ни обича? – При тези изисквания съвременните хора се намират в положението на онзи автомат, създаден от един велик адепт в древността. Този адепт, след като изучил всички тайни на Природата, позволил си да направи един жив автомат, с възможност да се движи, да мисли и да чувства, но душа не могъл да му даде. Автоматът тръгнал подир адепта и постоянно му казвал: „Ти ми даде всичко, но душа не ми даде. Душа искам да ми дадеш!“ Адептът се намерил в чудо, не знаел какво да прави. Започнал да бяга из целия свят, но автоматът тичал подир него и постоянно му казвал: „Всичко ми даде, душа не ми даде, душа искам да ми дадеш!“ Дълго време адептът не могъл да се освободи от него.

Аз наричам съвременните хора автомати. Дойде някой, казва: „Дайте ми любов!“ Какво подразбира това? – Това подразбира: дайте ми пари! Това любов ли е? Този човек иска да каже: „Вие ми дайте пари, че ще видите как и мъже, и жени, и деца, и държава – всички хора ще ме обичат.“ Прав е човекът. Той има особен род схващания. Това е старата философия на живота, това са трагедии и драми, които се повтарят от хиляди години в света. Вследствие на тази философия хората се намират в безизходно положение, в един омагьосан кръг, който няма разрешение в живота. За всички онези, които са навлезли във вътрешната страна на Божественото, или в Христовото учение, или в мистичния живот, или в духовния живот, Христос казва: „Ако човек не се отрече от себе си, или от външния живот, той не може да

бъде ученик на Новото учение, той не може да бъде ученик на Любовта.“ Защо е необходимо да се самоотрече човек от всичко земно? Тръгне ли човек за Небето, той не може да вземе нищо със себе си от този свят. Турците имат едно предание за Христа, че когато Той тръгнал за Небето, една малка игла се закачила за дрехата Му и по тази причина не могъл да влезе там.

Сега и аз ви казвам: най-малката игла на света е в състояние да ви лиши от Божията Любов. Закачването на тази игла представлява психологически акт. Влезете ли обаче в Любовта, всичко у вас става ново, нищо старо не може да остане. Вие ще бъдете вече хора, родени по новия, а не по обикновения начин. Някои мислят, че Божественият път е труден. Не, според моите разбирания Божественият път е само за разумни хора. Той е най-лесният път за качване. По този път не можете да се качвате нито с кон, нито с кола, нито с железница, нито с аероплан – пеш ще се качвате. На главата си няма да имате шапки и на краката си няма да имате обуща. Гологлави и боси ще пътувате! Дрехите, с които ще се обличате, ще бъдат много тънки, почти без тегло. Те ще бъдат направени от светлината на слънчевите лъчи. Тия дрехи ще бъдат много красиви и толкова топло ще държат, че понятието за студ абсолютно ще изчезне от вас. Вие ще се чувствате обвити в мека, приятна топлина. На тия дрехи ще правите колкото гънки и къдри искате – тъй гъвкави ще бъдат те. От тях може да създавате хиляди и милиони разумни форми. Значи на такъв ученик не се позволява да носи обуща от животинска кожа. Докато е на Земята, може да носи обуща от животинска кожа, и то от най-дебелата.

Мнозина от вас, като ме слушат да говоря така за Любовта, казват: „Тогава ние не трябва да живеем на този свят.“ – Не, човек може да има Любовта и пак да живее на този свят. Христос казваше на

Своите ученици: „Аз отивам при Отца Си да ви приготвя жилище. До това време вие работете на Земята. Като ви приготвя жилище, ще дойда да ви взема." Христос не се отказа да дойде и втори път на Земята. Той видя де е погрешката, поради която не може да се живее в този свят, и затова каза на учениците Си, че ще отиде да им приготви жилище на Небето и ще дойде втори път тук, на Земята, да ги вземе. Но като дойде Христос втори път на Земята, Той цяла ще я запали. Защо? – За да се изгладят, да изчезнат всички възпоменания от разпъването Му на дървения кръст. За този акт днес свидетелстват страданията на цялото човечество, а всички тия страдания трябва да изчезнат, никакъв спомен от тях да не остане. Цялата стара култура ще изгори и ще се създаде нова култура, с нови образи. Като дойдат тия нови образи, няма да остане помен нито от страданията на Христа, нито от тия на човечеството. Казано е: „Камък на камък няма да остане." Това е вярно не само в буквален смисъл, но и в преносен. Всички схващания на хората за живота, за отношенията между бащи и синове, между майки и дъщери, между слуги и господари, между верующи и безверници, всичко, което историята е записала от памтивека и досега, ще бъде пометено, ще бъде издухано от вятъра, както прахът се издухва от улиците. Какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която е родила десет сина и всички са станали разбойници? Или какъв смисъл ще има животът на някоя майка, която е родила десет сина и те измират един след друг? Кое ще радва тази майка, която, след като отиде на онзи свят, види този свой живот като на кинематограф? Това ще бъде живот, пълен със страдания. Кое е хубавото в този живот? Защо трябва да се създават такива картини? – Те са резултат на един живот без Любов.

Аз наричам този живот живот на безлюбие. Хората се раждат без любов и умират без любов, страдат без любов и се радват без любов,

развиват се без любов, учат без любов, живеят без любов, и т.н. Това е трагичното и драматичното в живота. Вие се измъчвате от това и казвате: „Защо животът е нареден така? Защо Господ не е направил света другояче?“ Казвам: има един свят, какъвто вие търсите. Той е създаден отдавна, Бог живее и царува в него. Този свят е светът на Любовта. И за него е казано: „Всеки, който дойде при Мене, няма да го изпъдя, ще му отворя вратата, той ще влезе и паша ще намери.“ За този свят именно се говори в 23-и псалом.

Отговори му Исус: „Аз явно говорих на света; Аз всякога поучавах в съборището и в храма, дето юдеите се събират винаги; и нищо не съм говорил на скрито.“ Казвам: щом знаете това нещо, няма защо да се смущавате от противоречията в живота. Вие няма защо да се смущавате от това, което става. То е станало вече. Щом се роди някой, той трябва да знае, че ще умре. Щом се роди някой в света, той трябва да знае, че ще забогатее, но трябва да знае, че и ще осиромашее, ще пропадне. Днес произвеждат някого съдия. Той трябва да знае, че утре ще го уволнят. Днес произвеждат някого офицер. Той трябва да знае, че утре ще го уволнят. Всички владици, всички проповедници един ден ще бъдат уволнени и ще останат само спомените от техните красиви дрехи – такъв е законът в Живата Природа. Всеки от вас, каквото положение и да заема, трябва да знае, че един ден ще бъде уволнен.

И по какво ще се различавате тогава един от друг? Има нещо ценно, по което хората могат да се различават един от друг. Съвременните учени хора, като френолози и физиогномисти, казват, че главата на престъпника например се отличава от главата на царя. Когато някой френолог вземе черепа на кой и да е човек, той може да опише целия му живот още от преди хиляди години: как е живял той и как е умрял, какъв домашен живот е водил, към каква църква е

принадлежал, какво верую, какви стремежи е имал, какво обществено положение е заемал, кои са причините за неговата смърт – изобщо той може да възстанови целия негов бит. Френологът чете по главата на хората. Френологията като наука доказва, че у хората има всичко, но Любов няма. Центърът на Любовта у повечето хора не е развит. Значи всичко има у човека, но един център само няма. Започне ли този център да се развива, ние наричаме това процес на пробуждане на съзнанието у човека, или събуждане на човешката душа, на човешкия дух, на човешкия ум и на човешкото сърце. Този процес се кръщава с различни имена. Има нещо обаче, което тепърва трябва да се пробуди у човека. У всеки човек се чувства една вътрешна нужда от нещо. На всеки човек липсва нещо. Докато не придобиете Любовта, винаги ще чувствате, че нещо ви липсва.

Аз не говоря за първата фаза на Любовта, за шишето с лимонадата. Много хора изпиват по 30–40 шишета лимонада на ден. Това е любов. Други хора пък изяждат по 30–40 ябълки на ден, без да посаждат семенцата им. И това е любов. Питам: колко души ще намерите, като влезете в дома им, да четат Свещената книга на Любовта? По какво се отличава такъв дом? – В този дом царува мир, радост и веселие. Отношенията между мъжа и жената, между всички деца са любовни, всички работят абсолютно еднакво, навред се чува музика и песен, никакво противоречие не се явява между тях. В целия дом владее чистота и ред, нийде няма никакво петно. Мухи в стаите няма, кокошки, патици и прасета по двора няма, говеда в обора няма; газени лампи не се виждат, нито електрическа светлина, при все това цялата къща свети; никъде не сеят, ни орат, а нивите раждат, жито в изобилие имат; отникъде жито не принасят, а то иде при тях; извори нямат, а вода при тях извира; учители нямат, а всичко знаят; слуги нямат, но всеки им служи; пари нямат, но на всички пари назаем

дават. Кажете ми, знаете ли някъде из България поне една такава фамилия, каквато ви описвам? Такъв е образът на този дом, членовете на който четат Книгата на Любовта. Ако има някъде такъв дом, той ще бъде първото чудо в света, първата запалена свещ. Като ви говоря тия неща, вие ще кажете: „Това са мечти само, това са илюзии.“ – Не, аз не описвам даже хилядната част от самата реалност. Апостол Павел, като видял този дом, тази религия, казал: „Нито око е виждало, нито ухо е чувало, нито на ум е идвало онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят.“ И затова Той казва: „Отсега нататък не искам вече аз да живея, но нека в мен живее Онзи, Който носи Любовта.“

Казвам: аз не искам да напущате света. Не, вие ще минете през този свят, но герои трябва да бъдете. Това изисква Небето от вас. Турете в ума си мисълта, че и най-голям страхливец да сте, може да станете смел и решителен. Да допуснем, че ти имаш в джоба си всичко десет лева, но дохожда при тебе един твой приятел, на когото ти се кълнеш в любов, и ти поиска пари назаем. Ти отваряш кесията си и му казваш: „Имам всичко десет лева, но ми трябват за обяд.“ – Не, дай половината на приятеля си, а половината задръж за себе си. Законът е такъв. Ако двамата приятели изядат заедно десетте лева, тия десет лева ще се явят отново в кесията на онзи, който е услужил. Вие не можете да схванете този закон. Когато казвам, че кесията ви трябва да се изпразни, във вашия обикновен ум се явява едно противоречие.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Представете си, че вие сте чешма, от която тече хубава бистра вода. Коритото на тази чешма е запушено с тиня, с кал. Вие затваряте временно чешмата и започвате да изхвърляте водата от коритото навън, за да го изчистите добре. Мислите ли, че сте причинили

някакво нещастие на коритото, като сте го изпразнили? – Никакво нещастие не е това. Вие сте изчистили коритото. Като отворите крана на чешмата и пуснете водата да тече, коритото отново ще се напълни. Закон е: ако даваш, ще ти се даде. Ако не вярваш в това, човек не можеш да бъдеш. Ако вярваш, че ще осиромашееш, ще осиромашееш. Ако мислиш, че си грешник, ще станеш такъв. Ако ти повярваш, че Бог на Любовта, Който те е изпратил на Земята, е в сила да напълни твоето корито, колкото пъти и да се изпразва то през живота ти, Господ все ще го пълни. Той казва: „Изпразни коритото си заради Мен!“ Ти отваряш кесията си и казваш: „Господи, изпразних коритото си.“

Според вашата философия вие казвате: „Ами ако водата не потече?“ – Ти отвори чешмата и не бой се. Казвам: хвърли семето в нивата, посей го и повече не мисли! – „Ами ако тази година има суша и житото не стане?“ Казвам: вземи парите със себе си и тръгни! – „Ами ако ме оберат разбойници из пътя?“ Той се бои да не го оберат разбойници и туря парите си в банка „Гирдап“. Обаче докато отиде у дома си, банка „Гирдап“ фалирала. Казвам: не туряй парите си в разбойническата банка „Гирдап“. Разбойници има там, тя ще фалира. Съвременните хора вярват в това, което няма никаква основа, а не вярват в това, което има основа, върху което почива тяхното щастие. Казвате: „Как тъй, човек не трябва ли да бъде умен, да осигури живота си?“ Как ще осигурите живота си? – Като започнете да работите за Господа. Как? – Както ангелите работят, както най-великите хора работят. Тогава великата чешма ще протече и никога вече няма да спре. Вярвайте само в това. Правете опити, без да говорите, за да се убедите. Бъдете последователни в опитите си, като имате желанието да изпълните Волята Божия тъй, както Бог иска.

В Стария Завет Господ казва: „Опитайте Ме.“ Как? – Първият опит, който можете да направите, е да вървите съобразно великия закон. Когато Христос беше на кръста, каза: „Такава е Волята Божия. Отче, на Тебе предавам Духа Си.“ Защо страда Христос? – За да се изпълни Волята Божия. Когато беше в Гетсиманската градина, Той каза: „Отче, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша! Ако Твоята воля е такава, Аз съм готов заради Любовта да пренеса всички страдания.“ Това се отнася до всички. Дойдат ли страдания, ще кажете: „Отче, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша!“ Ако не може, ще се молите и ще кажете: „Такава е Волята Божия.“ Ако отгоре изменят нещата, чашата ще ви отмине. Казвате: „Ами после?“ – Ще ви разпнат, като ви забият най-много четири гвоздея, повече не може. „Ами после какво ще стане?“ – Ще ви кажат да се отковете сам. И Христос се откова сам. Как се откова? – Като излезе от тялото Си и отиде при Никодим. Кой поиска тялото на Христа? – Йосиф Ариматейски. Христос не искаше да остави тялото Си на Земята. То беше живо. Той сам отиде да откове гвоздеите от тялото Си и го възкреси.

Вие казвате: „Дали Христос мисли за мене?“ Ако Христос промисли за Своето тяло, като извади гвоздеите от него, сне го от кръста, тури го в гроба, отдето ангели го вдигнаха, трябва ли да питате какво ще стане с вас? – Ако вървите по Божия път, няма да останете заковани на кръста. Ще ви снемат оттам и ще ви турят в гроба. И в гроба няма да останете – ще дойдат ангели да ви вдигнат. Сега казвате: „Веднъж да се освободим от това тяло!“ – Не, ти ще бъдеш доблестен човек, герой ще бъдеш, за да завършиш своята еволюция. Тялото е храм Божий. То е най-голямото богатство, което имате. Ти ще хванеш за гушата онези разбойници, които искат да те оберат, и ще си вземеш от тях всичко, до стотинка. Какво направи

Авраам с ония разбойници, които ограха Лот и му задигнаха имането? – Той ги настигна и взе назад всичко, което разбойниците бяха ограбили.

Казано е: „Праведният беден не може да бъде. Праведният не може да се лиши от доброто.“ Ученикът всякога може да бъде награден. Който ходи в Божиите пътища, него го очакват в бъдеще най-хубави работи. Такъв е и сегашният му живот. Христос казва: „Няма човек, който, като остави майка си и баща си заради Господа, да не получи стократно онова, което е загубил. Той придобива вечния живот.“ Вечният живот подразбира красивото, хубавото в живота. Към него се стреми всеки човек. Как може да се сравни този живот с благата на Вечния живот? Казвате: „Празна работа е това! Ще умрем – и нищо повече.“ – Не е така. Всеки човек, който живее според закона на Любовта, дето и да отиде: в Америка, в Англия, в Китай, в Япония – ще намери хора, които ще го приемат в дома си по християнски и ще му намерят работа. Всеки, който обича Христа, навсякъде може да намери свои братя и сестри. Не мислете, че само в България имате братя и сестри. Кажете ми, кой грешник и кой крадец има братя и сестри? За добрия човек навсякъде има място, но между хората съществува голямо безверие. Днес вие мислите само за малката България и казвате: „Какво ще стане с нас?“ – Туй, което стана с Исус: съдиха Го и после Го разпнаха на кръст. – „Ами после?” – Снеха Го от кръста и Го туриха в гроба. – „После?” – Дойде един ангел, разклати гроба и Той възкръсна. – „След това какво стана?” – След 2000 години 500 милиона хора повярваха в Него и възприеха Неговата Любов. Значи 500 милиона хора ще ви обичат. Питам: струва ли сега да се живее за Божията Любов?

Христос казва: „Всеки, който се обърне към Бога и започне да живее за Него, името му се написва на небето.“ Следователно вие,

които живеете за Бога, ще бъдете облечени в хубави премени и дето отидете, ще ви посрещнат с арки, със знамена и хоругви, с музика и песни и с богати угощения. Какво лошо има в такъв живот? Тук как ви угощават? Като отиде някой брат някъде на гости и поседи 3–4 дена, напомнят му, че трябва да си отива. Като отиде на Небето, при Любовта, там може да седи, колкото време иска. Само тогава ще разберете защо трябва да се живее в Любовта. Любовта не може да се описва, тя само се чувства.

Казвам: като слушате моите беседи, понякога виждам лицата ви потъмнели. Вие казвате: „Страшна работа е тази! Какво ще се прави? Ние сме прости хора – това не знаем, онова не знаем." – Това именно е хубавото, че не знаете. Щом не знаете, ще учите. Учението е работа. То представлява един необходим закон на Любовта. Само учението изяснява Любовта. Обаче не се стремете да знаете всичко – това е невъзможно. Ще ви обясня защо не трябва да знаете всичко. Представете си, че вие сте поканени на богат обяд. Трябва ли, като седнете пред трапезата, да изядете всичко? Какво чудовище ще бъдете, ако изядете всичко? Ще ядете по малко: една–две ябълки или круши и малко хляб. Няма защо да бързате: ако живеете 120 години, целият ви живот ще бъде само ядене. Същото нещо се отнася и до знанието – по малко ще възприемате от него. Някой казва: „Аз искам да зная всичко." – Не, малко ще знаеш, но хубаво. Това е правило. Когато някой човек каже, че знае много, аз зная вече какво е неговото физическо състояние. Добрите хора знаят малко, но добре го знаят.

И тъй, Божественото учение има приложение в живота – и то трябва да се приложи. Ако вие имате Божествената Любов в себе си, ще намерите в този свят хора, с които да сте в хармония и които да ви съдействат. Но трябва да работите за Бога. Има три начина, по които може да се работи. Например аз пиша една книга. За кого я пиша? –

Мога да я пиша за себе си, мога да я пиша за някой човек, когото обичам, и най-после мога да я пиша за Бога. Когато пиша книгата за Бога, това е правилното разрешение на въпроса. В този случай аз ще взема второто място и ще имам вътрешна връзка с Бога. Ако пиша книгата за този, когото обичам, тогава аз ще бъда вътрешна връзка между Бога и него. В този случай аз съм третото лице. И тогава стихът „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си душа и сила, а ближния си като себе си", представлява два противоположни полюса на живота. Ако човек не разбира тия два закона, Божията Любов не може да се приложи на Земята. Кой може да приложи Любовта към Бога на Земята? – Аз, човекът, който обичам, мога да стана връзка във великия Божи закон. И ако мога да направя тази връзка, аз съм почтен човек. И тогава аз ще имам на своя страна и ангелите, и светиите, и праведните, и добрите хора, и всички ученици. Всички тия хора ще ми изпращат всяка сутрин по една светла, чиста мисъл, която ще внесе в душата ми радост и веселие.

Казвам: вие, като ученици на тази велика Школа, трябва да се отличавате с правилни отношения към Бога. Имате ли тия отношения, няма да търсите хора да ви обичат, но вие ще обичате. Не казвам, че не трябва да искате да ви обичат, но това да не бъде цел в живота ви. Ето защо в Писанието още от древността е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего и да възлюбиш ближния си." Така е казано, но не се прилага. Кой не го прилага? – Светът. Обаче верующите, хората на миналото, са го прилагали. Под верующи аз разбирам онези хора, които обичат Бога. Има хора в света, които всякога са прилагали Божия закон. Ако искате да имате почтено място в света, непременно ще влезете в Пътя на Истината. В този път ще изучавате Библията по новия начин, ще изучавате и съвременната

литература и наука; ще изучавате и реките, и огъня, и ветровете. Всичко ще изучавате от гледището на Божия закон. Всичко, което правите, всичко, което учите, да е продиктувано от единствения стимул – заради Божията Любов. Ако обичате някого, обичайте го заради Бога. Нека Божията Любов бъде вътрешен стремеж във всички ваши подбуждения. Постъпвате ли така, никой не може да отнеме вашето бъдещо щастие, вашето благо. Ако не вървите по този път, всеки може да ви лиши от вашето благо. Ако не обичате Господа, парите ви ще вземат, здравето ви ще вземат, общественото ви положение ще вземат, децата ви ще вземат, жената ви ще вземат, докато най-после и вас вземат. Това е драмата, това е трагедията на живота. Като знаете всичко това, никакви илюзии не трябва да си правите.

Някои казват: „Този закон може да се измени.“ – Не, Божият закон не може да се изменя. Да мислите, че Божият закон подлежи на еволюция, това е лъжлива философия на живота. Еволюцията не изменя нещата. Някои казват: „Еволюцията изменя реда на нещата.“ – Всичко в света ще се измени, ако възприемете закона на Божията Любов. Живеете ли по вашия закон, еволюция няма. Дето съществува човешкият закон, там еволюция няма и смъртта царува. Дето съществува Божият закон, там еволюция има и Любовта царува.

Христос казва: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината.“ Същото нещо се отнася и до вас. Вие трябва да се запитате: „За какво се родих?“ – Ако си отговорите, че сте се родили да свидетелствате за Истината, вие сте разрешили въпроса правилно. Ако питате дъщеря си за какво се е родила, и тя трябва да каже: „Аз затова се родих в този дом – да свидетелствам за Истината.“ Ако питате жена си за какво се е родила, и тя трябва да каже, че се е родила да свидетелства за Истината. Ако питате мъжа си, и той

трябва да каже същото. Ето важният въпрос. Ще кажете: „Не трябва ли да се женим?“ – Ще се жените. „Как?“ – По закона на Истината. „Ами какви служби да заемаме?“ – Всякакви служби може да вземате, една по една, но ще ги изпълнявате според закона на Истината. С всичко ще се занимавате, но по закона на Истината. Няма да бързате. Сега, ако ви дам като задача постигането на Великия идеал, как ще я разрешите? – Ще започнете от малкото.

Питам ви: малкото дете, като се роди, веднага ли тръгва да ходи? – Не, първо майка му го носи. После то започва да пъпли на четири крака и мисли, че това е много нещо. За в бъдеще това малко дете ще бъде велик философ, но днес никой не го знае. Сега то пъпли по земята, иска да се повдигне – не може. Като се умори, седне малко, поогледа се наоколо, поусмихне се малко и си каже: „Не ми е дошло още времето.“ То не се обезсърчава, казва си: „Няма защо да се срамувам.“ Пак започва да пъпли. Като се умори, поплаче си малко, но после си казва: „Тази работа с плач не става.“ И сяда отново да си почива. След няколко месеца гледаш това дете: изправило се до стената, пипа я, държи се за нея, пази се да не падне. И един ден, без да очакваш, гледаш: това дете се изправило вече на краката си, никой не го подкрепя, само ходи. Майката направя голямо угощение за прощъпалник на това дете и казва на своите близки: „Нашият велик писател, поет, философ проходи вече. Елате всички заедно да празнуваме!“

Та казвам: и вие като децата не се срамувайте да пъплите в морално отношение. Днес ще пъплиш, ще се умориш, ще поплачеш. Утре ще се изправиш, за стената ще се държиш. Други ден ще проходиш. Питат: „Защо еди-кой си плаче?“ Казвам: този човек е искал да проходи, но не е могъл изведнъж. Паднал е на земята, ударил се е някъде, затова плаче. Същественото е, че е паднал някъде.

Някои казват, че му е зле. Не му е зле, паднал е, но нищо не е загубил. Сега се мъчи, но един ден, като се научи да ходи, няма да плаче, ще бъде радостен и весел. Сега вземайте кураж от децата. Ако някой от вас се обезсърчи, нека хване едно малко дете за ръката, да походи с него и да каже: „И аз искам да бъда герой като тебе." Наблюдавайте всеки ден децата! Това е правилно разрешение на въпроса.

За разрешението на този въпрос, както и на ред други, има специални методи, но засега те са ненавременни. Защо ще разправям на малките деца как трябва да копаят, как трябва да орат, как трябва да садят лозя? Какво ще им говоря за химическите процеси? Не е дошло още времето на тия деца да им разправям такива работи. На тях ще говоря за неща, които съответстват на живота им. И вие, като деца, имате бъдеще. Ще започнете със същественото, а онова, което лежи пред вас, то е за бъдещи времена. Аз се радвам, че вие сте деца, защото има какво да учите. Нека ви радва знанието, което е складирано за в бъдеще. То ще дойде, чака ви. Благата, които са складирани, също ви чакат. И те ще дойдат. Кога? – На своето време. Някои питат: „Има ли определено място за нас?" – Има. И Господ ви чака там.

Христос казва на Своите ученици: „Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват, но радвайте се, когато имената ви са написани на небето." Какво по-хубаво от това – да бъдеш гражданин в Царството на онези, които те обичат? Какво струва да бъдеш гражданин на съвременната държава, в която сега живеете? Да ви развеждат из обществената безопасност и като ви срещнат нощно време, да извадят револвер срещу вас и да ви кажат: „Скоро дай личната си карта!" Сега ние живеем в един свят на противоречия, но заради Любовта, която имаме към Бога, Който ни е пратил на Земята, ние ще седим в този свят, ще изпълняваме длъжността си дотогава,

докато получим от Него нови разпореждания. Казвате: „Какво мисли светът?“ – Нека светът си мисли, както разбира и както иска, и ние ще си мислим, както искаме. Както светът е свободен да прави, каквото иска, така и ние сме свободни да правим, каквото искаме. Светът намисли да издава някакъв вестник – и започва да го издава, светът намисли да отвори война – и отваря, светът намисли да осъди някого – и го осъжда, намисли да помогне някому – и му помага, намисли да увеличи или да съкрати бюджета – увеличава го или го съкращава. Каквото намисли да направи – извършва го. Светът иска да върши всичко свободно, защо тогава и ние да нямаме тази свобода? Ама нашите разбирания и изисквания били глупави. Позволете ни да мислим, че и вашите разбирания са толкова глупави, колкото и нашите. Ние имаме предвид, че всичко онова, което светът върши, има за него свои вътрешни разбирания, затова няма защо да го съдим.

Като разсъждаваме така, ние ще се разбираме. Светските хора имат добри черти. Аз ги похвалвам за тяхното голямо трудолюбие и голяма смелост. Ако един светски човек се намери в затруднено положение, той не се отчайва, но взема един револвер в джоба си и пресреща нейде из затънтените улици някой богаташ, който си върви спокойно, чорбаджийски, насочва револвера и му казва: „Наместо аз да плача, ти плачи! Аз зная, че ти нямаш никакво верую за Бога, скоро дай пари!“ – „Моля ти се, само недей ме убива. Колко искаш?“ Той му казва колко иска. – „Вземи тези пари!“ – „Благодаря, но никому няма да казваш за това, иначе, виждаш ли?“ – Показва му револвера.

Сега да оставим настрана морала на този човек. Аз не харесвам този морал, но харесвам смелостта и куража на този човек. Той нито се срамува, нито се страхува да насочи револвер срещу някой

богаташ. Но щели да го хванат и да го осъдят. Той си казва: „Или ще ме хванат, или не. Това е една пермутация. Ако ме хванат, какво ще кажат за мене? – Ще ме изкарат, че съм малко смахнат, и ще ме осъдят на една или две години затвор, и като изляза, тия 200 000 лева, които обрах, остават пак в джоба ми.“ Тъй разсъждава този човек. Особен род разсъждения! Какво трябва да направи онзи човек, който върви в Божия път и се намира в трудно положение? Ако аз съм на негово място, ще взема своя револвер и ще отида в дома на някой богаташ. Ще ви обясня какво нещо представлява моят револвер. Ако съм виден художник, ще взема своя револвер – четката, и своите патрони – боите, и ще отида в дома на някой богаташ – човек, който се моли на Бога, и ще му кажа: „Слушай, аз искам да нарисувам твоя образ, както и образите на всички в твоя дом, за да ви задоволя. Ако не ми дадеш, колкото искам, убивам те“ – сочa му четката. – „Моля, моля, колко искаш?“ В първо време той ме посреща с недоверие, но като нарисувам образите на всички в дома му, изпраща ме с голямо почитание. Аз му казвам: „Слушай, никому няма да казваш за това!“ Той снема шапката си почтително и ме изпраща.

Това е в преносен смисъл, но казвам: всеки човек има нужда от един художник. Ако съм лекар, ще отида в някое село, да лекувам хората. Ако нямам никакво изкуство, ще взема ралото и мотиката и ще отида на някоя нива да работя, но ще изкарам прехраната си по честен начин – по закона на Любовта. Какво лошо има в това? Най-мъчното нещо в света е да бъдем смели и решителни. Често и вие изпадате в малодушие и казвате: „Тези идеи са ненавременни, те няма да успеят в живота.“ – Не, това е заблуждение. Единственото нещо, което ще успее в света – това е Любовта, знанието, Мъдростта, Божественият живот, справедливостта, съвестта, Правдата, Добродетелта и т.н. Всичко, което е добро и възвишено, има бъдеще.

Следователно всяка ваша добра постъпка, която е родена от Любовта, ще успее. Всяка ваша мисъл, всяко ваше желание, колкото и да е малко, щом е родено от Любовта, ще успее.

Та казвам: тъй ще схващате нещата. Няма да бъдете страхливи и да приемате всичко без разсъждение. Някой казва: „Аз ще умра." Роди ли се човек, той ще умре. Въпросът е сега да кажеш: „Аз искам да живея." Че ще умреш, това е факт, но че ще живееш, и това е факт. Затова ти трябва да кажеш: „След като умра, ще оживея." Ако ти дойде мисълта, че ще се разболееш, ще си кажеш: „Вярно е, всеки човек, който се е родил, все ще се разболее, но като мине болестта, аз ще бъда здрав." – „Ама ще страдам." – „Тъй е, ще страдам, но след страданията ще дойде радостта." Радостта е наследница на скръбта. Кой е наследник на смъртта? – Наследник на смъртта е животът. Като дойдат противоречията в живота, не се стремете да се освободите от тях или да ги подпушите. Каже ли ти някой, че ще се разболееш, ще си кажеш: „Аз зная това, но след болестта ще дойде здравето." – „Ти направи много голяма погрешка." – „Тъй е, аз зная, че направих голяма погрешка, но като оздравея, ще се заема да я изправя и на нейно място ще туря една хубава добродетел." – „Ти ми каза обидна дума, с която ме ухапа." – „Да, така е, като ме срещнете след време, моят език ще бъде толкова мек, че като ви кажа една сладка дума, няма да остане никакъв спомен от първата." – „Ти си малко недодялан." – „Тъй е, но след време ще бъда тъй одялан, че ще ми се чудите." – „Ти си прост човек." – „Така е, но след време ще бъда толкова учен, че вие ще се радвате на моята ученост."

Това е говорът, това е пътят, през който трябва да мине окултният ученик – ученикът на Божественото учение. Той трябва да погледне широко на всичко. Тогава няма да има падане. Ако той се спре и започне да разисква защо всичко това става така, а не по друг

начин, нищо няма да разреши. „Не може ли по друг начин?“ – Не може. Досега никой не е разрешил въпросите по друг начин, нито вие ще ги разрешите. Аз съм пребродил живота и не съм срещнал досега никой велик Учител, или адепт, или ангел, или архангел, или херувим, или някое божество, които да са разрешили въпросите по друг начин от този, който Бог е предвидил. Ние ще учим само какви са Божиите пътища. Неизследими са Божиите пътища! Следователно няма защо ние да създаваме нови пътища. Ние ще бъдем носители на новото, което Бог е създал, и ще изразим Божественото у нас. Писанието ни дава почтено място: да бъдем сработници на великия Божи план, на великата идея, която Той прокарва, на великото Царство, което Той сега въвежда в света, на великия Божествен дом, който Той сега съгражда. И ние като градим, ще имаме дял в този Божествен дом. По този начин всеки от нас ще има определено място.

Ще ви приведа примера за онзи богат, праведен и добър човек, който искал да отиде на Небето, да види какво е неговото положение там. Той се пренесъл в невидимия свят и видял, че неговият храм бил много хубав, почти готов, но имало една дупка, липсвало му един камък. Значи, за да бъде вашият храм съвършен, трябва да поставите и последния камък на място. Щом го поставите, вашият храм ще бъде съвършен и само тогава вие ще разберете живота. Докато липсва само един камък на вашето здание, не могат да ви приемат в невидимия свят. Вашият храм трябва да се съгради, да се завърши напълно.

Христос каза на учениците Си: „Отивам да ви приготвя жилище и като го приготвя, ще дойда да ви взема.“ Къде? – В новите условия – да живеем с Господа. Тъй разбирам аз новите условия – да живеем по закона на Любовта, дето царува ред и порядък на нещата. Какво ще бъде тогава? – Никакво сравнение не може да се прави между сегашното и тогавашното. Сегашното е само сянка на бъдещето. В

сегашния живот ние носим само неволи и страдания, ние опитваме живота на миналите си съществувания. Затова, каквото ви даде сегашният живот, трябва да бъдете благодарни за него. Ако пък искате великото благо на живота – това е пътят на ученика. Два пътя или два живота има: или животът на света, или Животът на Бога, който ние наричаме живот на Христа – живот на Новото учение – пътят на ученика.

Сега на първо място ще гледате да премахнете от вас онази вътрешна меланхолия, която често ви напада, понеже вие мислите, че светът е затворен за вас, че нямате условия за развитие. Всеки, който има положително верую, може да създаде тези условия. Както богатите хора в света, както американските милиардери създадоха големи индустрии и с това се повдигнаха в обществото, така и всеки праведен човек трябва да бъде със своите идеи като тия американски милиардери. Те не очакват на подаяние, но изработват автомобили, събират хора наоколо си, разработват индустрията. Такъв трябва да бъде праведният човек, такъв трябва да бъде ученикът: те трябва да създават велики мисли. Между богатите хора в света има вътрешно разбиране, както и взаимни отстъпки. Често някои хора, за които мислим, че са некултурни, постъпват много право в обществото. Много пъти виждаме пък религиозни хора, които си служат с методите на света. Те се стремят към новия живот, но внасят методите на стария живот. Това е по-опасно, отколкото да се живее само със стария живот и да се прилагат неговите методи. Затова Христос е казал: „Не се кърпят стари дрехи с нови кръпки.“ Ти не можеш да туриш една нова идея в стара система. Тя не може да живее там. Тази идея Христос е изразил със стиха: „Не може да наливате ново вино в стари мехове.“ Така е, новото вино ще туряте в нови мехове, а старото – в стари мехове.

Засега вие живеете два различни живота, тъй както чувствата и мислите на човека са две различни неща. Чувствата са едно нещо, мислите са друго нещо. В сърдечно отношение вие чувствате едно, в умствено отношение вие мислите друго. Понякога между ума и сърцето има разногласие, а понякога има хармония. Някой път сърцето не разбира живота тъй, както умът, а някой път и сърцето разбира правилно, и умът разбира правилно. И сега, като ученици на Божественото училище, вие трябва да носите в ума си светлата идея да бъдете доволни от сегашния си живот. И във всички случаи, колкото малко и каквото малко нещо и да придобиете, да го използвате за вашето развитие, като знаете, че този живот ще бъде основа на бъдещия ви живот. И ако сте стари, да имате стремеж да се подмладите; ако нямате знание, да се стремите да го придобиете; ако сте болни, да се стремите да оздравеете; ако сте страхливи, да се стремите герои да станете – изобщо вие трябва да се стремите към онова, което може да ви направи хора, да създаде у вас характер. За това Христос говори в 18-а глава от Евангелието на Йоан.

„А Исус, понеже знаеше всичко, що имаше да дойде връх Него, излезе и рече им: „Кого търсите?“ Отговориха му: „Исуса Назарянина.“ Казва им Исус: „Аз съм.“ Тук имаме един човек силен, герой, който знаеше всичко, което Го очаква, и можеше да избяга някъде, но Той излезе срещу слугите на първосвещениците и фарисеите и каза им: „Кого търсите?“ – „Исуса Назарянина.“ – „Аз съм.“

Христос казва: „Аз не дойдох да завладам този свят, но дойдох да дам живот, и то преизобилно.“ Това значи: „Аз дойдох да говоря на хората за Любовта, за Мъдростта и за Истината. Ако те възприемат това Учение, добре ще бъде за тях; ако не го приемат, могат да Ме съдят според техните закони, както искат.“ Отговори Исус: „Моето

Царство не е от този свят; ако беше Царството Ми от този свят, слугите Ми биха се борили да не бъда предаден на юдеите. А сега Царството Ми не е оттук.“ Христос казва: „За Мене това не важи. Аз ще ви докажа, че на кръста не можете да Ме държите и в гроба не можете да Ме турите. Аз ще ви докажа още, че мога да завладам света.“ И действително, Той доказа това. Следователно онези, които живяха преди 2000 години, и сега са тук. И ще бъде тъй, както Христос каза: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината.“ Бъдещето е Негово, светът е Негов, Правдата е Негова. Той е носител на великата Истина. И аз казвам: всички трябва да бъдем носители на великата Божия Истина. Схванем ли живота така, ние ще го разберем в неговата пълнота, ще добием радост и веселие – ще живеем според Божията Любов. Тогава всичко в света се освещава. Слънцето, звездите – всичко в света е създадено за онези, които са родени да свидетелстват за Истината. От това гледище хубавите, красивите неща са за онези, които любят Господа. Затова Христос казва: „Отче, дето съм Аз, там искам да бъдат и онези, които Си Ми дал.“ Де ще бъде Той? – В Царството на Любовта.

Казвам: след тази беседа някои от вас могат да се обезсърчат и да си кажат, че тази работа е само за учените хора: „Щом е така, ние ще живеем като нашите деди и прадеди.” Питам: нима вашите деди и прадеди са живели? От векове насам хората не живеят един разумен живот, но те само страдат и умират. Днес почти всичката вода в реките, езерата и моретата е покварена от човешка кръв и човешки престъпления. Огън трябва да дойде отгоре, за да изгори, да очисти всичко покварено, да дестилира тази вода, и след като се пречисти всичко, да се създаде Новата култура. Сега ще дойде една вълна, която ще трансформира целия обществен строй, ще преустрои цялата Земя, ще преустрои мислите на цялото органическо царство. Животът ще

получи ново направление. Както едно време Бог създаде света, така днес ще го пресъздаде наново. Бог няма да остави хората да се гаврят с Неговата Истина. Бог няма да остави и държавите да престъпват Неговите закони. Всички хора трябва да се поклонят пред Божията Истина и да признаят Неговите закони. Ще дойде ден, когато Любовта ще царува в света, хората ще живеят в любов помежду си, навсякъде ще има радост и веселие. Иде това време.

Като ви казвам, че огън ще дойде в света, вие питате: „Какво ще правим тогава?“ Казвам: какво трябва да правите, като се запали хотелът, в който живеете? Вие, които сте се събудили първи и виждате този огън, вземете дрехите си – и скоро вън от хотела! – „Ами какво ще стане с тия, които спят?“ – Като се събудят, и те ще бягат. – „Ние искаме да видим какво ще стане с хотела.“ – Няма какво да чакате. Вземете по-скоро дрехите си и излезте вън! Хотелът гори, няма какво да гледате. Бавите ли се, другите ще се събудят и тогава ще настане такава суматоха, такова блъскане, че и вие няма да излезете. – „Да останем да гасим огъня!“ – Не, това е такова горене, което никаква вода не може да изгаси. И на цял океан водата да го гаси, не може да го изгаси. Каквото и да говорят учените хора, не могат да обяснят произхода на този огън. Това е закон на Живата Природа.

Животът трябва коренно да се пречисти, да се внесе в него вътрешно преобразувание. Аз не говоря за някаква революция между хората, но ще настане вътрешна промяна, в която Бог ще преобрази целия строй, ще освободи хората от техните дребнавости, които им пречат да се разбират като братя и сестри. Който разбере това нещо, ще го провери и ще се освободи от стария живот, от всички утайки на миналото. Вижте какво пишат вестниците за земетресенията, които стават в Япония. Там някъде се повдига цяла планина като Витоша и

разтърсва земята: тя се отваря и в нея изчезват големи градове, с по 150–200 000 души. Досега са изчезнали милиони хора. Защо стават тия неща? Казвате: „Това са природни закони." Ами ако тук някъде се отвори земята и ни погълне, какво ще стане тогава с нас? Какво ще кажат всички съвременни учени за произхода на Земята и за това, което става с нея? Нещо страшно става!

Съвременните хора са деца, които си играят с взривни вещества, складирани в самата Природа. Те още не са опитвали гнева на Живата Природа. Когато тя се разгневи, започва да се движи – да се свива и разпуща, да гълта всичко, каквото срещне на пътя си: градове, села, хора и животни. Нищо живо не остава на повърхността ѝ. Какво ще кажете, ако се намерите долу, под тия развалини и разрушения? Казвате: „Това не може да бъде!" – Да, ако хората живеят по Божия закон, земята никога няма да отвори устата си и да ги погълне, но ако не живеят по Божия закон, тя ще отвори устата си и ще ги нагълта на общо основание. И ако ги погълне, това е пак привилегия за тях, но ако ги намери за много грешни, тя казва: „Не искам да ви погълна в себе си" – и ги изхвърля навън. Знаете ли колко е страшно това? – Вътре в себе си не ги иска, но и в пространството не ги иска. Какво трябва да правят? – Все пак най-добре е да се намерят на някой параход, макар и най-беден, макар и на най-долното място – така има шанс да излязат някъде на брега. Ами по-добре ли е да попаднат във вълните на морето? В такъв случай привилегия е да те нагълта земята, отколкото да те изхвърли някъде в пространството да се луташ. Има такива случаи.

Ще кажете: „Това е заплашване само." – Не е заплашване, но такива са законите на Разумната Природа. Това е велика Истина. И ако хората живеят съобразно законите на Разумната Природа, всичко ще им върви по мед и масло, ще живеят в мир и радост. Не е въпросът

в заплашванията, но казвам: ние гледаме другояче на живота. Светът е велико училище за нас, а всички негови външни проявления – това са малки резултати, това е един излишък от света. Има друг свят, пред който вашият реален свят е само външно проявление, една външна сянка.

Да оставим настрана тия философски разсъждения и да дойдем до важните въпроси в живота, които ни интересуват. Питам: когато човек е беден, интересува ли се от това, колко милиарди има в света? – Не се интересува. Когато е гладен, интересува ли се от това, колко гостилници има в света, в колко тенджери готвят и по колко хляб се дава на човек? – Не, тази статистика не го интересува. В дадения случай той се интересува да намери човек, който да му даде няколко златни монети и после да отиде в гостилницата: да се нахрани добре, да се разположи и, ако е въздържател, да изпие чаша студена вода; ако пък е от по-напредналите, да изпие чаша вода с червен цвят и да запее: „Горо ле, зелена, водо ле, студена.“ И действително, много хубаво пее зелената гора. Шумолят листата ѝ, тиха песен напяват. За вас е важно да се осмисли животът ви и да се премахнат всички недоволства, обезсърчения и всякаква апатия. Някой казва: „Нищо не ме интересува.“ Как да не те интересува нищо? – „Аз не искам да живея повече, не искам да съществувам.“ Този, който казва, че не иска да живее, той не говори Истината. Ние разбираме неговия език. Зад този израз се крие друго нещо. Когато някоя мома казва, че иска да умре, аз подразбирам друга идея, която тя скрива. Тази мома иска да люби, да обича. Тя казва: „Досега аз бях навикнала да ме любят, но отсега нататък искам аз да любя, аз да жертвам нещо от себе си.“

Та когато хората искат да умрат, подразбирам, че искат да живеят по новия начин. Всеки, който умира, дава нещо. Когато бащата умира, извиква сина си и дъщеря си и казва: „Деца, аз умирам

вече, напущам този свят. На вас давам двете къщи, да ги разделите помежду си, а нивите и другите имоти оставям на роднините.“ Когато раздадеш всичко, каквото имаш, това е смърт. В това отношение всеки от вас може да умре и пак да живее. Като умреш и отново дойдеш, никой няма да забележи, че си умрял. Щом раздадеш всичкото си имущество, всички мислят, че ти си умрял отдавна. Когато хората говорят за смъртта, те разбират, че човек умира и раздава всичко, завещава го на околните, а ние кръщаваме смъртта със същинското ѝ име и казваме: „Който умира, той започва да люби.”

Аз желая тази мисъл да остане у вас доброволно, без насилие. Този ден е тържествен: ние седим пред Лицето на Бога и аз искам всеки от вас вътрешно да разреши този важен въпрос. Разрешите ли го днес, той е разрешен за всякога. Не го отлагайте за друг ден, но разрешете го още днес, докато сте пред Божието Лице. Господ казва: „Търсете Ме, докато съм близо до вас.“ Когато параходът стигне на някое пристанище, вие какво трябва да правите? – Трябва да вземете билет още преди третия звънец. Закъснеете ли, той няма да ви приеме. Параходът има определена тарифа. Дойде ли часът за тръгване, той никого не чака. Казвате: „Ако закъснея, аз мога да тръгна със следващия параход.“ Можете да тръгнете и със следващия параход, но знаете ли как седи въпросът? – Баща ви, майка ви, брат ви, сестра ви, приятелите ви ще заминат с първия параход. Ако пропуснете този параход, ще съжалявате. Затова навреме ще отидете!

И тъй, отсега нататък каквото и да правите, вършете го заради Бога, заради Неговата Любов. Това изисква Новото учение, това изисква Новият живот от всинца ни. Ние трябва да се отличаваме от другите по това, че имаме един велик принцип, една велика идея, за която сме готови и на огън да ни турят, и на бесилка да ни увисят, и на кръст да ни разпнат – всичко можем да понесем. Ако ни турят на

огъня, като дървата ще горим, работа ще вършим, но няма да изгаряме. Ако ни превърнат във вода, жаждата на хората ще уталожваме, но никого няма да давим. Ако ни направят на въже, за всичко ще служим, но никога за обесване на хората. Ако ни направят на перо, всичко хубаво ще напишем, но никога смъртна присъда няма да подпишем. Следователно, в каквото положение и да поставите праведния човек или ученика, той всякога ще покаже, че в неговата душа живее Божията Любов. Има ли нещо по-велико от това?

Сега, като ви говоря така, вие казвате: „Ние сме слушали тия работи." – Да, слушали сте ги, но като ви запаля веднъж, няма да се освободите от това запалване. Запаля ли ви, и цял свят да излезе да ви гаси, не ще може да ви изгаси. Колкото повече ви гаси, толкова повече ще се запалвате и ще горите, без да изгаряте. И затова Писанието казва: „Светлина на нозете ми е Твоето Слово."

Аз желая всички да носите запален светилник, който Господ ще ви даде днес. Като излезете оттук, всеки от вас ще види по един ангел. Помолете го да ви даде по един запален светилник и тръгнете по определения от Бога път. Вие ще ми кажете: „Учителю, де е вратата на Новия живот?" Аз няма защо да показвам вратата на хора като вас, които са толкова учени. Има ли нужда да ви отварям Евангелието? Казвам ви: намерете 15-а глава от Евангелието на Лука и четете. Всички знаете де се намира този ангел. Райската градина не е извън човека, нито на „Изгрева" някъде – тя се намира в самия човек. Ангелът, когото търсите, е в тази Божествена градина, пред входа на която Бог постави два херувима с огнени мечове, да пазят да не влизат грешните хора. На праведните хора Бог дава по един запален светилник и казва: „Вие можете да отидете в рая, той е за вас."

Сега и аз ви казвам: идете в Рая, в Божествената градина, за да се поразходите, да се срещнете с ангела и да се поразговорите. Христос

казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ – За това Той дойде на Земята. И ако досега сте ходили в тъмнина и сте били в безсъзнание, отсега ще ходите в светлина и със съзнание – и ще служите на Бога с вътрешна Любов, по нов начин. Само така ще приемете Божието благословение.

И тъй, аз ви поздравявам днес със запалените светилници!

Христос казва: „Аз затова се родих – да свидетелствам за Истината.“

Беседа, държана от Учителя на 24.08.1927 г., 8:00 ч., Неделя, София, Изгрева

СВЕЩЕНИЯТ ЧАС

Бог царува на небето, Бог царува в живота. Да бъде Името Му благословено!

Размишление

Всяка окултна наука, която принадлежи към Великата наука за живота, има за цел да просвети човешкия ум и да облагороди човешкото сърце. Тя цели да внесе светлина в ума и топлина в сърцето като необходими условия за правилното развитие на човека. От това гледище умът и сърцето трябва да дойдат в помощ на човека за изправяне на живота му.

И тъй, щом започваме да изправяме живота си, всички трябва да учим. Миналите поколения са се учили, сегашните поколения се учат, и бъдещите поколения ще се учат. От кого? – От света, който Бог е създал. Законите, които Бог е наредил, трябва да се изучават, защото върху тях се гради личният или индивидуалният, умственият и духовният живот на човека. При това съграждане на живота се изучават различни предмети. Всичко в Природата се развива последователно. Същото нещо се наблюдава и в света. Най-първо ще се изучават най-близките предмети, които имат пряко отношение към нас. След това ще се изучават предметите, които засягат нашите чувства, и най-после тия, които засягат нашия ум.

Първо човек трябва да започне с изучаване на твърдата почва, от която ще придобие устойчив характер. Тя придава стабилност на човека. Всеки човек, който иска да придобие устойчивост, може да стане каменар, да дяла камъни. Достатъчно е да дяла камъни два–три

месеца, за да внесе този елемент в характера си. Човек може да придобие устойчивост не само чрез дялане на камъни, но и ако оре земята, ако обработва градини, лозя и други подобни. С тази работа той развива мускулната и костната си системи. Вие казвате: „Как да работим? Какви методи трябва да прилагаме за учене?“ Казвам: наблюдавайте Природата, вижте как работи тя и от нея се учете! Използвайте за вашето развитие методите, с които тя си служи. Проследете какво става с водата, която пада от пространството. Наглед тя е чиста и пада във вид на росни капки или да дъжд. Докато падне на земята, тя се напрашва от въздуха, било от прашинките или от саждите в него; после разтваря някои газове, които се намират във въздуха, като същевременно поема и разни микроби. В този вид вече водата не е чиста. Нейното движение обаче не спира тук. Тя прониква в земята, дето среща песъчливи пластове, през които се прецежда или филтрира. Така пречистена, водата дохожда до известни пластове, дето не се просмуква, но се събира на едно място, и оттам, като си пробие път навън, излиза във вид на чист, хубав извор. Тези пластове са препятствия за водата, но тя се стреми да си пробие път между тях и да вземе известно направление.

По аналогия на това казвам: мисълта, която иде от Бога, е чиста, но докато дойде до нашия мозък, минава през пространството, дето се напрашва и става нечиста. Вследствие на това тя трябва да слезе в долните пластове, да се филтрира, т.е. да се прецеди, и отново да се върне чиста, каквато е излязла от Бога. Кои са тия пластове, през които човешката мисъл се пречиства? – Това е материалният свят, в който тя среща ред препятствия. След като премине тези препятствия, тя излиза навън във вид на извор. В това отношение всеки човек е един постоянен извор. Щом човек започне да мисли, той представлява вече един извор.

Казвам: всеки от вас най-първо трябва да се стреми да бъде отличен ученик. Всеки ден той трябва да отделя част от времето си за учене, да създаде в себе си навик да учи. Ученикът трябва да се отличава с обич към знанието, с обич към науката. Той трябва да проучи какво нещо е окултният ученик и окултната наука, за да може да даде кратко определение на този въпрос. Да бъдеш окултен ученик, не значи да натрупаш в главата си известни познания върху различните предмети, защото това може да ти дадат и другите науки. Например от другите науки вие можете да получите познания върху Слънцето и неговия състав, върху разни теории за създаването на света, и т.н. Съвременната химия пък ще ви запознае с елементите, от които е създаден материалният свят, с техните свойства и със службата им, която изпълняват в неорганическия и органическия свят. Тя ще говори например за ролята на водорода, кислорода, азота и въглерода в тия два свята, но не и за ролята им в психическия свят. В това отношение са интересни не само физическите сили на елементите, но и техните психически сили, на които те са проводници в Живата Природа. Съвременната наука спомага на окултната, като ни запознава с Живата Природа. Окултната наука обаче представлява въведение към Великата наука на живота.

От окултно гледище, когато един Учител разглежда някакъв елемент, той обръща внимание на материята, от която е създаден, на чистотата на тази материя, както и на различието между неговата материя и тази на същия елемент, но в разните организми. Например той намира разлика между златото в неорганическия и в органическия свят. По аналогия на това, изтъква се разликата в материята на човешкия мозък у разните индивиди. Следователно хората се различават както по качествата на материята, от която е образуван техният мозък, тъй и по качеството и количеството на

силите, които функционират в областта на този мозък. Окултната наука определя още и причините, поради които известни добродетели са развити повече или по-малко в дадени хора. Тя казва: „Добър човек е онзи, който има повече връзки с напреднали и възвишени същества.“ Значи по-голямото или по-малкото съприкосновение с висшите Същества, броят на допирните точки с тях, определя степента на човешката доброта. Когато дойдем до онези велики Същества, които имат допирни точки направо с Бога, за тях казваме, че те почти са завършили своето развитие на Земята. Те влизат вече в плана на една по-висока еволюция от тази на Земята.

Както и да ви описвам този висш свят, той е почти недостъпен за сегашния човек, затова засега ще се ограничим само с разглеждането и проучването на земния живот. Наблюдавайте каква промяна ще забележите в някой младеж, който е прекарал няколко години в странство, дето е бил в съприкосновение с видни, учени професори. Вие ще намерите промяна във външния му вид, в отношенията му с другите хора, в начина на мисленето, и т.н. На какво се дължи тази промяна? – На съприкосновението, което е имал с тия учени хора. Вие казвате: „Те са светски хора.“ – Не мислете така. Тия хора, които са дошли до едно голямо концентриране на мисълта си, до един пълен контакт с Живата Природа, имат и силно развит духовен живот. Мнозина от тия учени хора са окултни ученици, занимават се с окултна наука, но външно не се изявяват, че са такива. Много от известните химици и физици се занимават с окултната наука и черпят своите знания направо от Живата Природа. Няма да цитирам имената на тия учени, но казвам, че такива са съществували и в древните времена, но съществуват и днес.

Някои питат: „Защо ни е окултната наука?“ – В нея ще намерите ред начини и методи как да си въздействате при различните

състояния в живота си, как да устроите живота си разумно и по какъв начин да разрешавате трудните задачи. Например често се говори, че трябва да имаме търпение, но по кой начин да се приложи то? Говори се, че трябва да бъдем благи. Как да се постигне това? Говори се, че трябва да правим добро. Кой е най-разумният начин, по който можем да правим добро на хората? Ще ви дам един пример от физическия свят. Представете си, че искате да извадите едно въгленче от огъня. По колко начина може да го извадите? – Или с пръсти, или с щипци. Какви ще бъдат резултатите при двата случая? – В първия случай, когато хванете въгленчето с пръсти, бързо го хвърляте настрани и през целия ден сте недоволни, че сте се изгорили. Във втория случай, когато сте го хванали с щипци, вие сте свободни, независими, разнасяте го, дето искате – нищо не ви смущава. Значи, щом искате да направите добро, може да употребите един от двата метода – или с пръсти, или с щипци. Ще имате два различни резултата. Казвам: вие трябва да правите добро по втория начин – с щипци. Искате да дадете някому пари. Какво ще направите? – Ще намерите трето лице, чрез което ще предадете парите. Тогава вие сте свободни. Дадете ли сам парите на това лице, вие изгаряте пръстите си. Този човек ще дойде втори път при вас и ще ви каже: „Онзи ден ми дадохте 1000 лева, дайте ми сега още толкова!“ Хората от света са опитали този метод, затова казват: „Огън с ръка се не пипа.“ Може да го пипате с ръка, но резултатите няма да бъдат такива, както ако бихте го хванали с щипци.

Често хората смесват думите *любознателност* и *любопитство*. Също тъй често смесват желанието да се подобри материалният живот с желанието да се подобри умственият и духовният живот на човека. Това не е едно и също нещо. Да подобря материалния си живот е едно благо, от което целта на Окултната школа не се постига.

Да подобря умствения и духовния си живот, да просветя ума си и да облагородя сърцето си – това влиза в целта на тази Школа. Да подобря материалния си живот, значи да постигна такива знания, които утре могат да изчезнат от моя ум. Какво съм придобил? – Нищо. Мнозина от вас сте завършили гимназия, други – университет, но питам: де са ония формули, де са всички теории, които сте учили през това време? – Почти всичко е забравено, изчезнало е от вашия ум. Казвате: „Тогава защо е трябвало да учим?“ – Не, изучаването на този материал е изпълнило своята служба. На времето си то е било необходимо упражнение, една гимнастика за ума. Натрупването на нови впечатления от живота са изгладили тия знания. Ето защо човек сам трябва да чисти, да измива своята памет – своята библиотека, от излишния прах. Мислите представляват лабораторията на нашата памет, дето са складирани всички томове на нашето знание. Често тия томове са прашясали от вековния прах на безумието и така са разбъркани из библиотеката, че не знаем де се намират. Прахът произтича от ненужните безпокойства на ума, създадени от сегашния живот.

Първата задача на ученика е да се научи как да се освободи от тия безпокойства. Болестта например е ненужно безпокойствие. Болен си, страдаш от възпаление на очите, или от коремоболие, или от ревматизъм, или от разстройство в нервната система – премахни тия болести. Сиромах си, имаш мъчнотии в живота си – премахни тия препятствия. Ученикът трябва да преодолява всички мъчнотии и препятствия в живота си. Който иска да учи, болен не трябва да бъде и сиромах не трябва да бъде. За обикновените ученици е позволено това, но окултният ученик трябва да бъде свободен от всички недъзи. На окултния ученик не е позволено да има недъзи. Има ли някакъв недъг, той трябва да има търпението и доблестта да се лекува по

всички правила, които окултната наука препоръчва. Вие не разбирате правилата на тази наука и казвате: „Господ ще ни излекува.“ Така казва и светът. Оставите ли само Бог да ви лекува, това е физически акт, а не един вътрешен акт на вашето съзнание. Когато Учителят ви предаде един урок и вие не го научите, трябва ли да казвате, че Учителят знае урока и ще ви го повтори? – Не, веднъж урокът като е предаден от Учителя, вие ще го научите и ще го приложите. Всеки урок, както и всяко окултно учение, имат своето практическо приложение. Ако те не се приложат в живота ви, ще се създаде едно индиферентно състояние, при което мнозина ще се обезсърчат и ще кажат: „И това е обикновена наука! От толкова години учим, но какво сме придобили?“ Както навсякъде, оставяте Учителя да предава урока си, а вие не го научавате.

На мнозина от вас съм дал правила как да се лекуват сами и как да дават на други първа помощ. Всеки от вас като ученик трябва да знае тия правила и да ги прилага. Как лекувате главоболието, или бодежите, или болките в кръста, и т.н.? Не е достатъчно само да се констатира известна болест. Ние имаме особено гледище за болестите. Болестите са дадени на хората за придобиване на смирение. Всяка болест е особена задача, с която ученикът трябва да се справи. На всяка болест, която му се дава, той трябва да гледа като на особена привилегия. Всички болести се дължат на известни микроби, малки същества, които се развиват в организма на човека. Значи те намират във вашия организъм достатъчно количество храна, съответна за тяхното развитие. Какво трябва да правите? – Не им давайте такава храна и те ще си заминат. От какво произтича главоболието? – От ядене на мъчносмилаема храна, която оставя излишъци в стомаха. Тогава пречистването на стомаха не става правилно, канализацията му е повредена някъде, вследствие на което

се явява главоболие, а стомахът и устата започват да миришат. У известни хора тази миризма се усеща от разстояние 5–6 метра. Някои хора, като не ядат 5–6 дни, започват да миришат неприятно. Когато окултният ученик пости, от него лъха приятна мирзма.

Окултният ученик трябва да работи за пречистване на тялото си. Някой казва: „За да се пречисти човек, той трябва да изтощи тялото си." – Не, това е криво заключение. Вие трябва да правите разлика между плътта и физическото ви тяло. Ако плътта ви отслабва, тялото ви не трябва да отслабва. Какво подразбирам под отслабване на плътта? – Да се намалят низшите желания у човека, т.е. желанията му да се възпитат. Низшите желания не се крият във физическото тяло, но в плътта. Ето защо, за да възпитате тия желания, не трябва да измъчвате стомаха си. Наистина, понякога стомахът приема повече храна, но причината за това е желанието за ядене, което се крие в един център, който се намира около слепите очи. Миризмата на някое вкусно ядене възбужда този център, у човека се поражда желание повече да яде и тогава стомахът приема тази храна и се претоварва. По този начин именно, чрез силно желание за ядене, човек разваля стомаха си. Това е крайност, но ако стомахът приема по-малко храна, отколкото може, това е друга крайност. Когато окултният ученик яде, той трябва да бъде доволен от храната, да забрави всичко наоколо си и да благодари на Бога. Да знаеш как да ядеш – това е наука, това е цяла музика. И Писанието казва: „Ще ядете и за всичко, което Бог ви е дал, ще благодарите."

Второ условие при храненето: окултният ученик трябва да избягва еднообразната храна. Някой се подлага например на картофен режим – цял месец се храни само с картофи. Какво ще му допринесе тази храна? Друг се храни цял месец само с череши. Трети – само с грозде. Това не е правилен начин за хранене. Когато Бог

създаде първия човек, каза му: „Ще ядеш от всички плодове в тази градина, само от един плод няма да ядеш – от плода на Дървото за познаване доброто и злото.“ Така и вие от всички плодове ще ядете – от забранения плод няма да ядете. Ако се храниш с картофи, ще опиташ всички видове: днес ще ядеш бели картофи, утре ще ядеш червени. Ще опиташ всички видове картофи и ще пристъпиш на друга храна. Ако се храниш с череши, ще опиташ всички видове череши. Ако се храниш с грозде, по същия начин ще опиташ всички видове грозде. Винаги трябва да разнообразявате храната си, защото всеки вид храна съдържа специфични енергии, необходими за организма ви. У човека има едно особено чувство, което на всяко време му подсказва каква храна трябва да яде. Защо? – Защото в даден случай само в тази храна човек ще намери ония специфични елементи, които са необходими било за съграждане на организма, било за създаването на някоя велика мисъл или на някое благородно чувство. Вие ще кажете: „Отде ще намерим тази подходяща храна?“ Виждате онзи художник, колкото беден и да е, как намира бои, четки. Щом са нужни за работата му, отдето и да е, той ще ги намери.

Питам ви: как ще си обясните Христовите думи в притчата за онзи домостроител, когото господарят уволнил и поискал сметка за домостроителството? Този домостроител си казал: „Що да сторя? Да копая – не мога. Да прося – срам ме е.“ И най-после казва: „Дойде ми наум какво ще направя.“ И повиква едного от длъжниците на господаря си и го пита: „Колко си длъжен на господаря ми?“ А той му отговорил: „Сто вати масло.“ – „Пиши 50!“ Пита втория: „Ти колко дължиш на господаря ми?“ – „Сто кора жито.“ – „Пиши 80!“ Както виждате, той не печели, а другите печелят. Той си прави приятели. Христос казва по-нататък: „Направете си приятели от богатството на неправдата, за да ви приемат в дома си, когато осиромашеете.“ Как

ще разберете този стих? Той представлява един вътрешен закон, който само окултният ученик може да разбере. Онзи, който не познава този закон, ще се държи в буквата на нещата и ще се обърка. Ние имаме един външен морал, който е необходим за света, но не и за нас. За нас е нужно дълбоко вътрешно разбиране на нещата, вместо това, което представляват външните отношения в света.

Казвам: както всеки човек от света разбира своите интереси, така и окултният ученик трябва да разбира своите интереси и тия на своите другари. Всеки ученик, който ходи в училището, трябва еднакво да разбира както своето положение, тъй и положението на другите. Не разбира ли хората, както и себе си, той ще влезе в голямо стълкновение с тях. Всеки ученик, който иска да си служи с математиката, най-първо трябва да знае законите и правилата, по които става събирането, изваждането, умножението и делението. Постепенно той ще навлиза и в по-сложните действия на висшата математика. Не знае ли елементарните неща, той не може да си служи нито с математиката, нито с геометрията.

Следователно живите хора представляват за нас почва, която трябва да изучаваме. Голямо изкуство е да знаем с кои хора трябва във всеки даден случай да дружим, да споделяме своите мисли и чувства, да се подвизаваме заедно в духовния живот, и т.н. „С един камък къща не става", казва българската поговорка. Така е. За да съградите своето здание, много камъни ви трябват. Камъните – това са живите хора, които ще вземат своето участие в този градеж. С тях ще споделяте своите мисли и чувства, своя живот, без да ви критикуват. И те ще споделят с вас. Взаимно ще разглеждате един предмет и ще извадите общо заключение. Така само ще имате резултат, което показва, че между вас има вътрешно разбиране. След това ще се разделите приятелски, с желание и втори път да се срещнете. Да

допуснем, че като окултни ученици вие се събирате на обща молитва. Какво се изисква от вас? – Сърцата и умовете ви тъй да се отворят, че всички заедно да създадете велика вътрешна връзка с невидимия свят и всички да се почувствате радостни и весели. Засега молитвата за вас е дълг, но не и резултат на един вътрешен Божествен подтик. След време ще добиете този подтик и молитвата ще получи за вас друг смисъл.

И тъй, като окултни ученици в първо време ще изучавате окръжаващата природа и нейното влияние върху вас, а именно: влиянието на времето, на въздуха, на ветровете, на цветята, на плодните дървета, на изворите, на водата и т.н. Окултният ученик трябва да знае каква вода да пие. Той трябва да пие най-хубавата вода, защото тя дава най-добри условия за здравето, което е необходимо за проявлението на правата мисъл. Мисли ли ученикът право, той ще изпитва красиви, приятни чувства.

И сега, като ученици, давам ви следното правило: окултната наука не търпи излишно говорене. Вие може да говорите някога повечко, но ако всякога говорите много, това не е правилно. Многото говорене е хабене на енергия. В Америка например проповедниците говорят извънредно много, вследствие на което те страдат от изтощаване на нервната система. Там проповедничеството е достигнало висока степен на развитие. Излиза проповедникът на амвона да говори. Той иска да произведе ефект пред публиката със своето красноречие, но тъй се случва, че публиката остава индиферентна към проповедта му. Връща се този проповедник у дома си недоволен, разтревожен, с намерение втори път да не излиза да проповядва. Той отваря душата си, говори, а слушателите му го посрещат със студен душ. Тези сътресения произвеждат известен род органически повреди в организма на проповедника. Надали има

проповедници в света, които да не страдат от нервно разстройство и от окапване на космите от главите им. Това се дължи на вътрешно безпокойство в тях. Те навлизат в една непозната област – не разбират окръжаващите хора. Проповедникът излиза да говори на известна публика, без да я познава. Той мисли само върху това, как да говори и колко повече да говори, без да има предвид, че ще бъде подложен на такава критика, каквато никога в живота си не е сънувал. Знаете ли какви са американците? – Щом не им хареса някой проповедник, те казват: „Хлопа му нещо дъската!“ Често у хората се събужда, съзнателно или несъзнателно, желанието да запознаят света със своите най-свещени идеи, но това е неправилно. Христос е казал: „Не давайте скъпоценните си бисери на свинете.“ Това правило не се спазва почти никъде, а особено в България. И затова виждаме тия свине да хвърлят нашите камъни върху главите ни. Какво прави Природата в такъв случай? – Тя скрива дълбоко в земята всички свои богатства, всички свои скъпоценни работи, и никому не ги показва. Религиозните хора обаче всичко, каквото имат, изнасят на пазар. Защо? – Защото не е тяхно, те не са го придобили с труд

Най-първо, като ученици на Окултната школа, ще знаете: свято ще пазите свещеното знание, което имате, и няма да го изнасяте на пазара. Вие ще го изнесете само пред тази душа, която мисли и разсъждава като вас, която има същите подтици като вас. С нея само може да споделите този свещен хляб. С всички останали хора може да разменяте мисли върху общи въпроси, които са достъпни за техния ум. Например някои ви запитват: „Какви са вашите понятия за Бога, какво е вашето верую?”, и т.н. Вие сте готови веднага да дадете отговор. Казвам: като ученици вие трябва да се въздържате, да не бързате изведнъж да изнасяте вашите свещени идеи. В старо време окултните ученици се подлагали на особен род самодисциплина – да

се въздържат от много говорене. В това отношение и вие трябва да правите опити, да не бързате да изнасяте знанието си вън пред света. Знанието е плод, който зрее. Не давайте този плод другиму, преди вие да сте го опитали!

Ще ви приведа един пример, от който ще видите какви резултати дава неспазването на този закон. Преди години в България усилено се третираше въпросът за ясновидството. От някои крайпланински български градове излизаха доста ясновидци, които имаха чудни видения, съобщения с другия свят, но започнаха да парадират пред хората с тази си способност. Де кого срещаха, започваха да разправят за своите видения. Тия хора пък предаваха техните видения на други, но с някакви малки прибавки, с някакви преувеличения. По този начин, от една страна, те станаха за присмех, а от друга страна, започнаха да губят способността си и виденията вече изчезнаха. Докато по-рано разправяха, че свети Петър, свети Георги им се явявали, вече нямаше какво да разправят и съжаляваха, че са изгубили дарбата си. Така е, всички светии вдигнаха знамената и си отидоха, а те останаха самички и започнаха да се чудят дали наистина свети Георги, свети Петър им са се явявали някога, или не. Като ученици вие трябва да знаете, че има неща, които могат да се казват на хората, но има и такива, които трябва да задържате само за себе си. Тия, последните, трябва да представляват запас, малък капитал, от който само вие да се ползвате. Та всеки човек трябва да има нещо свещено в себе си, което свято да пази от всеки чужд поглед, от всяко чуждо посегателство.

Казах по-рано, че понякога в ученика се развива любопитството вместо любознателността. Например той вижда, че някои говорят помежду си нещо, и казва: „Кажи ми какво говорехте?“ Казвам: то не е за тебе. И да ти кажа, няма да се ползваш от него, нито по-добър ще

станеш. Така излиза. Ако му кажа известна своя опитност, той ме подлага на критика в себе си и казва: „Дали това, което ми каза, е истина, или сега го измисли?“ Преди малко дойде при мене един млад човек и ми разправи какво видение имал. Ако разкажа и на вас неговото видение, мнозина ще се съблазните, няма да повярвате в тия неща, защото в това видение наистина има много невъзможни и недостъпни неща за приемане от човешкия ум. Човек трябва да има силна вяра, за да приеме известни неща. Към виденията си и към сънищата си вие трябва да се отнасяте с голямо внимание. Ако ги приемате безогледно, ще се намерите в опасно положение. Да не мислите, че всеки сън има смисъл. Не всичко, което виждате или сънувате, или говорите, е от Бога. Трябва да проверявате тия неща, за да знаете колко на сто от всичко, което става у вас и около вас, е вярно. Подлагайте на опит както сънния си живот, тъй и будния. Проверявайте какъв процент от проявите на вашата интуиция са верни. Изпитвайте се, за да видите колко от вашите мисли и чувства се сбъдват.

Направете следния опит. Да кажем, че някой ваш приятел ви е обещал да дойде у вас в сряда, в пет часа след обяд. Преди да е дошъл още, задайте си въпроса дали ще дойде, или не. Ако си отговорите, че ще дойде, чакайте с търпение определения от него час, за да проверите. Запишете си точно в колко часа сте си отговорили, че ще дойде. Ако не дойде, тогава или вие сте се излъгали, или той се е размислил да не дохожда. После, проверете от него в колко часа се е отказал от намерението си да дохожда и защо именно. Вие искате да бъдете ясновидци, нали? Тогава направете друг опит. Извадете часовника си и не го отваряйте. Застанете в себе си тихо и спокойно, без бързане, и определете след това колко е часът. Отворете часовника си и вижте дали сте успели в опита си, или има разлика, и каква е тя.

Има закон, въз основа на който можете точно да определяте часа. Ако не успеете от първия, от втория, от третия опит, не се обезсърчавайте, продължавайте по-нататък – все ще успеете да развиете това чувство. Някои наши приятели не носят часовници, но са развили в себе си такава интуиция, че могат точно да определят часа – някой път с разлика от половин час, а много често с разлика само от пет минути. Има случаи, когато часовникът на някого е спрял, но той не е забелязъл това нещо. Питат го: „Колко е часът?“ – „Осем.“ Другият, който няма часовник, казва: „Трябва да има някаква грешка, според мене часът е около десет.“ – „Тъй ли? Не може да бъде!“ Проверявате друг часовник и се оказва, че часът е наистина десет. Значи часовникът на първия е спрял. Де е погрешката? – В часовника, който е спрял, и в човека, който няма развита интуиция, а вярва само в часовника си.

Та казвам: окултният ученик трябва да има развита интуиция, затова ще работи за развиването ѝ. Интуицията е важно помагало в живота на ученика. Който има развита интуиция, може да избегне много нещастия и неприятности в живота си. Вземете най-простия случай. Искате да отидете на гости при някой свой приятел. Запитайте се вътрешно дали вашият приятел е у дома си, или не. Ако почувствате, че не е у дома си, не излизайте. Като се срещнете, проверете да видите дали интуицията ви е вярна, или не.

Като ученици вие трябва да развивате добри качества и способности. Например умът ви трябва да бъде чист и светъл. Всеки от вас трябва да има положителна вяра, основана на великите Божии закони – на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Бог работи в света! Щом Бог работи в света, трябва ли да се съмнявате? Разбирам да се съмняваш в един невежа, но да се съмняваш в един велик мъдрец, в един велик учен, това е необяснимо. В живота на учения човек

погрешките са изключения, а в живота на простия изключенията са правила.

Окултният ученик трябва да разполага със силите, които се крият в неговата душа. Той трябва да предвижда всичко, което може да му се случи, затова постоянно трябва да е нащрек, т.е. съзнанието му трябва да е будно. Ако умът на човека е буден, и здравето му е осигурено. В будния ум няма прекъсване на мисълта. Той не се безпокои от това, което става, защото знае, че Бог действа навсякъде в света. Ако е допуснато известно страдание или изпитание за някого, то става по закона на Божия Промисъл, затова то крие в себе си нещо добро. С всяко страдание Бог иска да обърне вниманието ви към нещо важно за вас, т.е. Той иска да ви упъти в правата посока на живота. Например някой човек иска да стане богат, но това желание ще го спре в еволюцията му, затова от невидимия свят го поставят при условия да изгуби и това, което дотогава е имал. Щом желанието му да забогатее не се задоволява, тогава той го отправя в друга посока – започва да се занимава с музика, с изкуство или с наука. С това той се приближава вече към един по-висш свят.

Значи всички неприятности, страдания и изпитания в пътя на ученика идват с единствената цел да го отправят в света на хармонията, в умствения свят, дето той може правилно да се развива. Само така ученикът ще разбере закона: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Бога.“ Значи всичко, каквото се случи в живота на ученика, съдейства му за добро. За ученика е казано: „Космите на главата му са преброени, и нито един косъм няма да падне без волята на Бога.“

И тъй, беседите, които ви са дадени в Окултната школа, трябва да се изучават по особен начин, а не само да се четат. Всеки за себе си трябва да извади най-важните места от всяка лекция и беседа и да ги

приложи в живота си. Знание без приложение не е знание. По същия начин четете и проучвайте Библията. Някой от вас се спира на едно място, друг – на друго място, било от Стария или от Новия Завет, и оттам черпи поука за някоя своя мъчнотия или се поощрява от някоя морална постъпка. Така можете да четете и книгите на някои видни автори. Не четете ли по този начин беседите, Библията или коя и да е книга, те ще ви се видят еднообразни и вие ще потърсите някакво развлечение, но развлечението не е наука. Работете всички, за да придобиете концентрация в мисълта си.

Всеки от вас, който иска да бъде ученик, нека си определи един свещен час за работа. Този свещен час може да бъде или сутринен, или следобеден, или вечерен. През това определено време прекарвайте в дълбоко размишление, за да се справяте с всички мъчнотии, които ви се изпречват на пътя. Като премине този час на размишление, трябва да се почувствате окуражени, опреснени, с чисто сърце, за да можете с нови сили да прекарате останалото време от деня. На другия ден пак ще прекарате свещения час в размишление. Като се справяте по този начин с мъчнотиите в живота си, ще се намерите по този начин в положението на онзи задлъжнял търговец, който получава няколко чека и отива с тях в банката да получи парите и да си изплати дълговете. Така и вие ще снемате от гърба си един по един своите товари. Защо? – Имате отпуснат кредит, с който да уравновесявате умствения си бюджет. През този свещен час ще се разговаряте с всички окултни ученици на тази Школа, в която сте и вие. Всички окултни ученици по целия свят, както и в духовния свят, се интересуват от вашия най-малък духовен прогрес. Те се интересуват от вас само заради този малък успех. И когато вие се намерите в някакво затруднение, те веднага ви се притичват на помощ.

Казвам: свещения час, който си определите, ще спазвате през цялата година и ще работите за изглаждане на недоразуменията, за надделяване на мъчнотиите и за вашето повдигане. На всеки от вас давам тази задача именно: да намерите приблизително кой е вашият свещен час. Идната година да се явите с тази придобивка – да знаете кой е вашият свещен час и с кой час от деня съвпада. Някои от вас може да са намерили този час, но които не са го намерили, ще си определят разни часове, докато открият кой е същинският свещен час за тях. За всеки ученик има по един определен свещен час. Този час може да е един и същ за няколко ученици. Когато попаднете в този час, в ума на всеки едного от вас ще дойде някоя велика мисъл или някое възвишено чувство – изобщо във вас ще дойде едно просветление. Ако дадете място на тази мисъл или на това чувство, вие ще се повдигнете, но ако им въздействате, в съзнанието ви ще настане тъмнина и дълго време след това ще трябва да чакате, докато отново попаднете във вашия свещен час. Свещеният час иде периодически, всеки ден, в един и същи час през деня. Вие ще различите този час от останалите часове на деня по това, че той е по-интензивен, иде с по-засилен тон.

Аз бих желал да проучвате примерите, които съм дал в беседите, защото във всеки пример е вложен един велик закон, един велик метод, с който човек може да работи за своето усъвършенстване. Всичко друго може да изчезне, но примерите няма да изчезнат, защото те съществуват в Живата Природа. Както петлите всякога ще пеят, тъй и примерът вечно ще съществува. Когато петелът пее пред вратата на господаря си, хората знаят, че гост ще дойде. Когато петелът пее много рано сутрин, хората знаят, че той предсказва промяна на времето. Когато петлите пеят няколко пъти подред, у българите има следното поверие: щом запеят трети път, всичките

лоши духове си отиват. Питам: как българите разбират езика на петела? Това показва, че българинът е бил някога окултен ученик и оттам знае тия неща. Те разбират значението на първото, на второто и на третото пеене на петела. Тия поверия, които съществуват в народа, са верни. Между хората съществува и друго поверие, че когато паякът се спусне отгоре, гост ще дойде. Действително, не се минава и половин час, гостът иде. Питам: какво отношение има между госта и спускането на паяка? Казвате: „Това е съвпадение." Може да е съвпадение, но щом това съвпадение е вярно, окултният ученик трябва да отиде по-далече – да намери същинската причина на тия явления, да разбере отде идват тия вярвания. Тия неща ни се виждат чудни, но това са факти.

Вие като ученици трябва да изучавате тия неща, да наблюдавате растенията, животните, и да вадите положителни научни данни за техния живот и развитие. Вземете например пчелата. Тя се отличава със силно развито обоняние и зрение. Човек може да усети миризмата на цветята най-много на 5–6 метра разстояние, докато пчелата усеща тяхната миризма на 5–6–10 километра разстояние. Тя познава отдалече кои цветя миришат и по миризмата им ги намира. При това пчелата вижда хубаво и ясно отдалече. В това отношение тя е ясновидка. Като излиза из кошера си, тя прави един голям кръг: зърне отдалече цветята и по права линия отива към тях. После пак се повдига нагоре, зърне кошера си и по права линия отива към него. Премести ли се кошерът ѝ само с един сантиметър, тя не влиза в дупката направо, а се удря в кошера. У нея има изработено вярно чувство за мерене. Казвам: ако пчелата е развила тия чувства, колко повече окултните ученици трябва да развиват своите по-висши чувства! Като се спирате върху откритията на учените геолози и други, как мислите, по какъв начин са дошли те до тези данни? –

Чрез своята интуиция. Иначе те не биха могли само по предположение да се доберат до такива положителни истини. В тия учени има едно вътрешно чувство, чрез което те казват, че еди-кои си пластове са били преди хиляди години в едно положение, други – в друго положение. После обясняват по какви причини са станали промени с тях, и т.н.

Във всяка окултна школа трябва да се създаде общ интерес към практическата работа. Същото се отнася и до вас, учениците на тази Школа. Вие трябва да се заемете практически с учението, за да придобиете един ефектив, една реална сума, с която да боравите в живота си. Мнозина от вас боледувате. Тия болести представляват задачи за вас. Обикновените ученици могат да се лекуват по какъвто начин искат, но окултните ученици могат да се лекуват със силата на молитвата и на своя ум. Кое е по-хубаво: да платите на един лекар 100–200 лева, без да сте сигурни в излекуването, или да насочите ума си в правилна посока и да се обърнете към Бога? Често дохождат при мене някои болни и ме питат: „Да викаме ли лекар?“ Казвам: ако се страхувате, викайте лекар, но постъпете по следния начин. Като дойде лекарят, кажете му: „Аз съм болен. Изследвайте болестта ми и кажете ще оздравея ли, или не. Ако ми кажете, че ще оздравея, и стане така, без да приемам лекарства, аз ще ви дам добро възнаграждение. Ако ми кажете, че няма да оздравея, нищо няма да ви платя.“ Ако той каже, че ще оздравеете, по този начин вие ще се свържете с лекаря и дето ходите, каквото правите, повтаряйте в себе си думите: „Ще оздравея, ще оздравея.“ Няма да мине много време, и вие наистина ще оздравеете. Ако не кажете така на лекаря, той ще дойде при вас, ще ви прегледа, ще намери, че болестта е сериозна, и ще ви посъветва да ви направят операция. Ще се подложите на операция, но след това ще се яви някакво усложнение. За хората от света е позволено да се

подлагат на операции, но на окултния ученик не е позволено. Операциите са излишни страдания. Който служи на Бога, не може да бъде болен. Казвате: „Ние служим на Бога, но страдаме от известни болести." За всеки от вас, който боледува, това показва, че е нарушил някои от законите на Разумната Природа.

През този събор аз дадох на всинца ви известни нареждания, които някои от вас не спазиха, вследствие на което заболяха. Например аз казах да пиете вода само от изворчето, защото тя е изложена на слънце и е топла. Като пиете тази вода, няма да се простудявате. Други някои ядоха студени дини, пиха лимонада за разхлаждане, но стомахът им се разстрои. Не е позволено на окултния ученик да пие бира, лимонада, вино и други спиртни питиета. Само виното препоръчвам като лечебно средство, и то в краен случай, за стопляне на стомаха. Казвате: „Сладко вино можем ли да пием?" – Можете. Когато ядете плодове, трябва да ги измивате и изчиствате хубаво. Гроздето измивайте добре от синия камък, а крушите, ябълките и другите плодове изчиствайте добре, освен ако са малко загнили. След това ги измивайте с топла вода. Вие не мислите върху това и си казвате: „Моят стомах носи." – Понякога носи, а някога протестира. Вземете като правило следното: всичко, което внесете в устата си, да бъде абсолютно чисто!

Чистотата е необходимо качество за окултния ученик, затова научете се да си миете ръцете най-малко три пъти на ден: сутрин, на обед и вечер. Ако ги миете десет пъти на ден, още по-добре. Също тъй по три пъти на ден ще измивате краката си, лицето си и под мишниците. Под мишниците има особени жлези, чрез които се отделя потта, и ако тия части на тялото не се мият често, зараждат се различни болести. При измиване на лицето, ръцете, краката, под мишниците, добре е кожата да остане малко влажна, за да може тази

влага да се всмука от организма. Това всмукване на водата ще ви предаде по-голяма свежест и бодрост. Ето защо, като се миете, леко се изтривайте с кърпата. На всички, а особено на тия, които са чиновници, препоръчвам и следното измиване: като се върнете на обяд, съблечете си горните дрехи, вземете стомничката с вода, която сте донесли още от сутринта или от предишния ден, и залейте се с нея от главата до краката. След това леко се изтрийте. Ще облечете чисти, сухи дрехи. Тъй измити и преоблечени, ще отправите благодарствена молитва към Бога за водата, която ви е дал, и тогава ще се нахраните. Така ще се почувствате освежени и бодри. След това ще отидете на работа. Всеки, който изпълни тия съвети, всякога здрав и бодър ще бъде. Приложите ли тия методи, най-малко 75% ще имате отлични резултати.

И тъй, първото нещо, което искам от вас, като ученици на Окултната школа, е да започнете от физическия свят и постепенно да вървите към духовния. Вие може да искате изведнъж да влезете в духовния свят, но трябва да знаете, че за този свят се изисква здраве, сила. Духовният свят представлява планински връх, на който трябва да се качите. Питам: как ще се качите на този планински връх, ако не сте здрави или ако нямате сили? Когато се качвате на кола, на кон или на трен, там не се изискват толкова сили.

Казвам: тия правила, които ви давам, ще пазите свещено, само за себе си. Приложете ги, опитайте резултатите им и тогава ги препоръчвайте на другите хора. Препоръчвате ли ги на други, преди да сте ги опитали, те ще изгубят влиянието и силата си. Ако срещнете някой човек, който, без да знаете, е ученик на Школата и се интересува от тези методи, дайте му ги. Всеки, който искрено се интересува от тези методи и ги прилага, ще има добри резултати.

Вие, като ученици на тази Школа, имате много теоретически познания, но трябва да ги приложите на практика. Чрез практиката вие ще си изработите добри навици, необходими за поддържане на бодър и весел дух. При най-големите си изпитания окултният ученик трябва да проявява вяра, търпение и въздържание. Каквото затруднение и да му се случи, той трябва да си каже: „Ще се оправи тази работа. Аз ще проуча този въпрос, макар и след много години." Това значи силен ученик. Силният ученик никога не отпада духом. Той не отлага въпросите за далечното бъдеще, но работи, проучва всеки въпрос, защото знае, че бъдещето е сега, днес. Щом учите, щом работите, вие и сега, и за в бъдеще ще бъдете добри, отлични ученици. Живата Природа е всякога в услуга на добрите ученици. Бъдете ревностни в учението и предавайте тази ревност и на другите!

Някои от вас питат: „По какво се отличава окултният ученик от обикновените хора?" – Различието седи в това, че окултният ученик преодолява всички мъчнотии в живота. За него Истината е идеал, Мъдростта – цел, а Любовта – реализиране.

Само Божията Любов носи пълния живот!

Беседа, държана от Учителя на 24.08.1927 г., 20:00 ч., Сряда, София, Изгрева